

Đích Tử Nan Vi

Contents

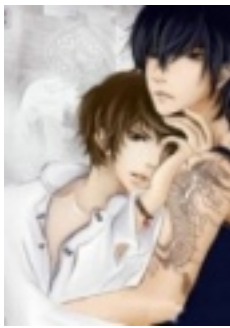
Đích Tử Nan Vi	4
1. Chương 1: Minh Trạ	5
2. Chương 2: Minh Kỳ	7
3. Chương 3: Minh Nhã, Minh Phỉ, Minh Diễm	9
4. Chương 4: Cái Mạng Ngô Ứng Hùng	12
5. Chương 5: Phụ Tử Phạm Thị	15
6. Chương 6: Tiền Cung	18
7. Chương 7: Dì	20
8. Chương 8: Gia Yến	23
9. Chương 9: Dụng Tường	27
10. Chương 10: Ra Oai Phủ Đầu Và Khổ Nhục Kế	29
11. Chương 11: Chặn Giấy Kỳ Lân	31
12. Chương 12: Sáng Khoái	34
13. Chương 13: Ngụy Ninh	36
14. Chương 14: Yên Tĩnh	40
15. Chương 15: Đánh Giá	42
16. Chương 16: Hôn Kỳ	45
17. Chương 17: Tiểu Phạm, Lão Phạm	47
18. Chương 18: Phương Thanh	50
19. Chương 19: Cục Gạch	52
20. Chương 20: Chiến Tranh Lạnh	56
21. Chương 21: Thỏa Hiệp	59
22. Chương 22: Sống Chung	61
23. Chương 23: Đối Sách	64
24. Chương 24: Kịch	67
25. Chương 25: Hôn Sự	70
26. Chương 26: Biết Cái Quái Gì	72
27. Chương 27: Thịt Nướng	75
28. Chương 28: Ngụy An	78
29. Chương 29: Răng Cửa	81
30. Chương 30: Biểu Diễn Tại Nhà	83
31. Chương 31: Thỏa Mãn	86
32. Chương 32: Hoa Đăng	89
33. Chương 33: Vương Gia Đến	93
34. Chương 34: Điều Kiện	96
35. Chương 35: Giáo Huấn Nhi Tử	99
36. Chương 36: Ghé Dừa	101
37. Chương 37: Kết Cục	104
38. Chương 38: Chỉ Số Thông Minh	107
39. Chương 39: Rút Củi	111
40. Chương 40: Trách Phạt	114
41. Chương 41: Tứ Hôn	119

42. Chương 42: Hồn Loạn	122
43. Chương 43: Thiên Vị	124
44. Chương 44: Phản Tác Dụng	127
45. Chương 45	130
46. Chương 46: Về Nhà	133
47. Chương 47: Thuyết Khách	136
48. Chương 48: Trao Quyền	139
49. Chương 49: Hẹp	143
50. Chương 50: Than Thở	148
51. Chương 51: Tuyển Phi	152
52. Chương 52: Khắc Thê	155
53. Chương 53: Kiểm Chế	159
54. Chương 54: Ẩn Ý	162
55. Chương 55: Sau Đó	166
56. Chương 56: Câu Tâm	170
57. Chương 57: Ba	173
58. Chương 58: Hồ Ly	176
59. Chương 59: Hiểu Lầm	179
60. Chương 60: Xung Đột	182
61. Chương 61: Chênh Lệch	185
62. Chương 62: Nói Thẳng	188
63. Chương 63: Ngã Bệnh	191
64. Chương 64: Thắng Cờ	194
65. Chương 65: Lên Tiếng	198
66. Chương 66: Vương Phi	201
67. Chương 67: Chu Toàn	204
68. Chương 68: Cách Xa	207
69. Chương 69: Bắt Đầu	210
70. Chương 70: Phiên Ngoại	213
71. Chương 71: Quyết Đoán	215
72. Chương 72: Tâm Tư	220
73. Chương 73: Năm Đó (nhị)	224
74. Chương 74: Muốn Nói	226
75. Chương 75: Nguyễn Gia	230
76. Chương 76: Gặp Lại	233
77. Chương 77: Thám Hoa	236
78. Chương 78: Nói Rõ	239
79. Chương 79: Gia Duệ	242
80. Chương 80: Thế Chân Vạc	246
81. Chương 81: Nguyễn Phi	248
82. Chương 82: Bí Sự	251
83. Chương 83: Lãng Đầu Thanh	254
84. Chương 84: Ngu Ngốc	258
85. Chương 85: Là Là	261
86. Chương 86: Kén Rể	264
87. Chương 87: Luận Võ	267
88. Chương 88: Đoạt Hôn	270
89. Chương 89: Phụ Tử (nhất)	273
90. Chương 90: Phụ Tử Tranh Chấp (nhị)	275
91. Chương 91: Minh Lan	278
92. Chương 92: Bán	281
93. Chương 93: Bất An	284
94. Chương 94: Bí Sử	286
95. Chương 95: Nêu Lên	290

96. Chương 96: Nhị Hôn	293
97. Chương 97: Đoạt Quyền	298
98. Chương 98: Sản Nghiệp	308
99. Chương 99: Uy Hiếp	319
100. Chương 100: Trò Cười	330
101. Chương 101: Đạt Được Giao Ước	335
102. Chương 102: Nạp Phi	342
103. Chương 103: Hoài Nghi	349
104. Chương 104: Tắm Rửa	358
105. Chương 105: Gừng Già Và Gừng Non	365
106. Chương 106: Tính Toán	370
107. Chương 107: Nắm Chắc Thắng Lợi	375
108. Chương 108: Hồi Trình	383
109. Chương 109: Thương Nhân	388
110. Chương 110	392
111. Chương 111: Gặp Mặt Và Phản Ứng(1)	398
112. Chương 112: Gặp Mặt Và Phản Ứng(2)	401
113. Chương 113: Nhắc Nhở	405
114. Chương 114: Nghị Luận Và Phân Tích(1)	409
115. Chương 115: Nghị Luận Và Phân Tích(2)	412
116. Chương 116: Minh Liêm	415
117. Chương 117: Thủ Đoạn	417
118. Chương 118: Sự Khác Nhau	422
119. Chương 119: Thi Tập	429
120. Chương 120: Thiên Lôi	432
121. Chương 121: Phân Liệt	437
122. Chương 122: Dũng Mạnh	440
123. Chương 123: Chuyện Xưa	443
124. Chương 124: Cân Bằng	447
125. Chương 125: Làm Hải	453
126. Chương 126: Cao Cao	457
127. Chương 127: Vận Khí	461
128. Chương 128: Phiên Ngoại (viết Thư)	466
129. Chương 129: Mất Ngủ	469
130. Chương 130: Bị Đào Hố	473
131. Chương 131: Thần Giao Cách Cầm	475
132. Chương 132: Không Tiếng Động	480
133. Chương 133: Dương Trạc	487
134. Chương 134: Đền Độn	496
135. Chương 135: Đục Túi	500
136. Chương 136: Bắt Trắc	504
137. Chương 137: Giao Tiếp	510
138. Chương 138: Hại Cha(1)	514
139. Chương 139: Hại Cha(2)	519
140. Chương 140: Sau Khi Thành Hôn	523
141. Chương 141: Vĩnh Ninh	530
142. Chương 142: Tháng Năm	533
143. Chương 143: Đấu Tranh Nội Bộ	537
144. Chương 144: Cảnh Giới	542
145. Chương 145: Vĩnh Khang	547
146. Chương 146: Hợp Hoan	551
147. Chương 147: Gây Rối (1)	557
148. Chương 148: Gây Rối (2)	560
149. Chương 149: Sử Sách	563

150. Chương 150: Nguyễn Hầu(1)	569
151. Chương 151: Nguyễn Hầu(2)	573
152. Chương 152: Bề Mặt	577
153. Chương 153: Giết Người	584
154. Chương 154: Muốn Động	589
155. Chương 155: Nhập Cục	593
156. Chương 156: Bí Mật	599
157. Chương 157: Phẫn Nộ	605
158. Chương 158: Hoàng Bào	609
159. Chương 159: Địa Chấn	613
160. Chương 160: Trở Nên Gay Gắt	619
161. Chương 161: Phạt Trọng	626
162. Chương 162: Hồng Phi	631
163. Chương 163: Hoàng Đế Nan Vi (1)	637
164. Chương 164: Hoàng Đế Nan Vi (2)	642
165. Chương 165: Hoàng Đế Nan Vi (3)	648
166. Chương 166: Hoàng Đế Nan Vi (4)	653
167. Chương 167: Hoàng Đế Nan Vi (5)	658
168. Chương 168: Hoàng Đế Nan Vi (6)	663
169. Chương 169: Hoàng Tử Nan Vi (7)	667
170. Chương 170: Hoàng Đế Nan Vi (8)	672
171. Chương 171: Hoàng Đế Nan Vi (9)	676
172. Chương 172: Hoàng Đế Nan Vi (10)	681
173. Chương 173: Hoàng Đế Nan Vi (11)	685
174. Chương 174: Hoàng Đế Nan Vi (12)	690
175. Chương 175: Hoàng Đế Nan Vi (13)	695
176. Chương 176: Hoàng Đế Nan Vi (14)	700
177. Chương 177: Hoàng Đế Nan Vi (15)	705
178. Chương 178: Hoàng Đế Nan Vi (16)	710
179. Chương 179: Hoàng Đế Nan Vi (17)	715
180. Chương 180: Hoàng Đế Nan Vi (18)	720
181. Chương 181: Hoàng Đế Nan Vi (19)	725
182. Chương 182: Hoàng Đế Nan Vi (20)	731
183. Chương 183: Hoàng Đế Nan Vi (21)	736
184. Chương 184: Hoàng Đế Nan Vi (22)	741
185. Chương 185: Hoàng Đế Nan Vi (23)	745
186. Chương 186: Hoàng Đế Nan Vi (24)	749
187. Chương 187: Hoàng Đế Nan Vi (25)	753
188. Chương 188: Hoàng Đế Nan Vi (26)	760
189. Chương 189: Hoàng Đế Nan Vi (27)	765
190. Chương 190: Hoàng Đế Nan Vi (28)	768
191. Chương 191: Hoàng Đế Nan Vi (29)	773
192. Chương 192: Hoàng Đế Nan Vi (30)	781
193. Chương 193: Hoàng Đế Nan Vi (31)	785
194. Chương 194: Hoàng Đế Nan Vi (32)	788
195. Chương 195: Hoàng Đế Nan Vi (33)	791
196. Chương 196: Minh Phi (1)	795
197. Chương 197: Minh Phi (2)	799
198. Chương 198: Minh Phi (3)	802
199. Chương 199: Hoàng Đế Nan Vi (34)	809

Dịch Tử Nan Vi

Giới thiệu

Đích Tử Nan Vi (Làm đích tử thật khó; đích tử = con trai vợ cả) Chuyển ngữ: Fynnz với sự giúp đỡ của...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-tu-nan-vi>

1. Chương 1: Minh Trạm

Minh Trạm là một người câm.

Chẳng qua Minh Trạm là một người câm không tự ti.

Tuy rằng cơ hồ tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt thương tiếc để nhìn hắn nhưng Minh Trạm lại thấy bọn họ chỉ là lo bò trắng răng. Hắn sinh ra ở Trấn Nam Vương phủ, phụ thân của hắn là Trấn Nam Vương Phượng Cảnh Nam, chính là thổ hoàng đế tại nơi này, ngay cả đương kim hoàng đế cũng phải nhường ba phần.

Thân mẫu của hắn là Trấn Nam Vương chính phi, tuy rằng cữu cữu ở tận đế đô nhưng cũng xuất thân là hầu môn quý tộc, không phải người thường.

Mà hắn chính là đích tử duy nhất của Trấn Nam Vương.

Xem đi, thân phận tôn quý cỡ nào a.

Tuy nhiên hắn không thể nói chuyện nên lại bị loại khỏi quyền thừa kế. Nhưng mà có quan hệ gì, với thân phận của cha hắn, của hồi môn của nương hắn, cho dù ngày sau ra riêng thì hắn cũng có thể được chia một phần tư gia tài xa xỉ, cũng đủ để hắn chi tiêu tám đời rồi.

Minh Trạm chưa từng thấy làm thế tử có gì tốt, cha của hắn không phải là Vương gia bình thường mà chính là kẻ được mọi người thường ví với Phiến vương, là mối họa ngầm mà đế vương hận nhất, chấp chương hai tỉnh Vân Quý, cai quản cả đội quân tinh binh, bất cứ lúc nào cũng có thể cầm cờ nổi dậy.

Cho nên mỗi khi Minh Trạm nghĩ đến thì đều phải kinh hồn khiếp vía thay cho phụ thân của hắn, e sợ không biết khi nào thì sẽ bị đưa đến đế đô làm chất tử, hoặc là hoàng bá phụ ở tận đế đô một ngày nào đó uống lộn thuốc rồi hạ chỉ triệt Phiến, sau đó sẽ là gió nổi mây phun, máu chảy thành sông, yêu hận tình cừu gì gì đó. (chất tử = con tin)

Cũng may hắn là một người câm, không đến phiên hắn đi làm chất tử, cũng không đến phiên hắn đi đến đế đô để làm tin.

Kỳ thật nói là chất tử thì quá khó nghe.

Toàn bộ triều đình Đại Phượng chỉ có một phiên vương là Trấn Nam Vương.

Lai lịch của Trấn Nam Vương có vẻ truyền kỳ, nghe đồn Trấn Nam Vương đầu tiên chính là thân đệ của thái tổ khai quốc, khi dựng nước, huynh đệ hai người phân chia chênh lệch, thân đệ của thái tổ một mạch dẫn nhân mã chạy đến Vân Quý làm thổ hoàng đế. Thái tổ bất đắc dĩ, vì thể diện nên phong cho danh hiệu

Trần Nam Vương. Cai quản cả hai tỉnh Vân Quý, tất cả thuế má đều giao cho Trần Nam Vương tự mình quản lý.

Nghe nói hai người có chết cũng không chịu nhìn mặt, chẳng qua vị Trần Nam Vương này cả đời không có con nối dõi, cuối cùng chỉ đành để thái tử chọn một tiểu hài nhi cho làm con thừa tự, kế thừa vương vị.

Sau này nhiều chuyện kỳ lạ hơn lại xảy ra, đa số Trần Nam Vương đều không có con nối dõi, toàn chọn hoàng tử đương triều làm con thừa tự. Có người nói rằng vương vị của Trần Nam Vương đã bị nguyên rửa, phạm là kẻ kế thừa vương vị đều đơn bạc con nối dõi, thậm chí không có lối thoát.

Lời truyền miệng này đến phiên Phượng Cảnh Nam thì hoàn toàn bị xem là hồ ngôn loạn ngữ, nói hươu nói vượn, luận điệu hoang đường.

Trần Nam Vương Phượng Cảnh Nam nay chỉ mới ba mươi lăm tuổi, có bốn nam bốn nữ, miễn bàn đến nữ nhi cho đỡ phiền lòng. Khi hắc hạ sinh nhi tử đầu tiên thì vị thân huynh trưởng đang ngồi trên ngai vàng ở đế đô bắt đầu dò la chức vị thế tử.

Cũng không phải là lòng dạ của hoàng đế nhỏ mọn, thật sự là vương vị của Trần Nam Vương quá mức quan trọng, hắc hạ có thể đăng cơ làm hoàng đế cũng có quan hệ rất lớn đến thân đệ Phượng Cảnh Nam năm xưa bị xem làm con thừa tự của Trần Nam Vương, mẫu thân còn sống, hai người vẫn bảo trì quan hệ huynh đệ hữu ái. Bất quá con người đều có tư tâm, tỷ như hoàng đế sẽ nghĩ đến việc đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nhi tử của chính mình mà không phải là nhi tử của huynh đệ, như vậy suy bụng ta ra bụng người, Vương gia cũng sẽ tính toán đem vương vị cho nhi tử của nhà mình kế thừa mà không phải để cho nhi tử của huynh đệ làm con thừa tự.

Thân là huynh trưởng, hoàng đế Phượng Cảnh Kiên hiểu rất rõ tâm tình của đệ đệ mình, với quan hệ của hắc hạ và Phượng Cảnh Nam thì hắc hạ cũng tin tưởng sự trung thành của Phượng Cảnh Nam, chẳng qua sự trung thành của thế tử Trần Nam Vương thì phải để hắc hạ tự mình bồi dưỡng mới được.

Cho nên khi Minh Trạ sinh ra, Phượng Cảnh Kiên liền bắt đầu tính toán đợi Minh Trạ lớn một chút thì sẽ đón Minh Trạ vào đế đô để học hành, trước tiên tạo quan hệ tốt với các hoàng tử, cũng có thể quan sát phẩm hạnh của Minh Trạ.

Không ngờ thượng thiên lại trêu đùa nhi tử của Phượng Cảnh Nam, Minh Trạ lại là một người câm.

Lúc ấy thứ tử Phượng Minh Lễ của Phượng Cảnh Nam đã sắp mười tuổi, Phượng Cảnh Kiên có một chút nôn nóng, trực tiếp viết tấu chương hỏi đệ đệ của hắc hạ, “Người tính cho người nào làm thế tử?”

Phượng Cảnh Nam hồi âm, “Thần đệ chưa đến tuổi phải sắc phong thế tử, hoàng huynh lo xa đến tận đây khiến đệ thật là xúc động.”

Phượng Cảnh Kiên lại đề nghị, “Vậy chọn một hai nhi tử tiến cung bầu bạn với hoàng tử đi.”

Phượng Cảnh Nam lại hồi âm, “Nhi tử của thần đệ vẫn còn nhỏ, khó phân biệt tư chất.”

Huynh đệ hai người một hỏi một đáp, thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt mới đó mà đã năm năm xuân thu.

Nay Minh Trạ đã mười tuổi. Long phượng song sinh của hắc hạ là tỷ tỷ Minh Kỳ đương nhiên cũng mười tuổi.

.....

P/S: nghe thấy tội :>, nhưng chờ đi, vài chương nữa sẽ biết. Khai trương bộ mới, bộ này độ dài của truyện tùy hứng lắm, nên mở màn ta up 3 chương cho nó dài tí.

2. Chương 2: Minh Kỳ

Minh Kỳ mặc thanh sam của nam trang, mái tóc đen nhánh búi thành một cục như nam nhân, tùy tiện cố định bằng một cây trâm trâm hương khắc hoa văn, thắt lưng bằng gấm với kích cỡ một tắc buộc chặt duyên dáng trên y phục, chân mang ủng màu da hươu, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Mẫu thân, hôm nay con có sẵn được vài con thỏ và gà rừng, còn có một con dê vàng, con giao hết cho trù phòng rồi.” Giọng nói của Minh Kỳ rất trong trẻo, tràn đầy sức sống, trên vai vẫn vác theo một cây cung được trạm trổ, nàng hành lễ theo cách của một nam nhân.

Minh Trạ thích Minh Kỳ ăn mặc như vậy, có anh khí của nam tử lại không mất đi vẻ dịu dàng của nữ nhân, mang theo tính cách hòa hợp giữa nam và nữ. Minh Trạ là đệ đệ, hẳn đứng dậy chào tỷ tỷ của mình, Minh Kỳ vừa cười vừa đưa cung cho Minh Trạ, “Đây là phụ vương vừa mới ban cho ta, cho người nhìn một cái nè.”

Minh Kỳ thích cưỡi ngựa bắn cung, từ trước đến nay không cho ai đụng đến cung tiễn đao thương của mình, người bình thường sờ một chút cũng không được. Nhưng mà Minh Trạ không nằm trong diện này, hai người là long phượng song sinh, có sự thân thiết của máu mủ ruột thịt, mặc dù tính tình của bọn họ cách nhau một trời một vực, nhưng lại thân thiết tựa như một người.

Minh Trạ tiếp nhận cây cung, nhìn thấy khung xương lộ ra màu vàng lịch sự tao nhã thì liền biết đây là loại cung khảm sừng ngưu thượng hạng. Nhấn nhẹ xuống dây cung, hẳn vừa cười vừa gợn ngón tay cái lên với Minh Kỳ, Minh Kỳ vuốt ve dây cung như vuốt ve chí bảo, vui mừng nói, “Dây cung này được làm bằng gân bò. Đàn hồi rất tốt, dùng thật thuận tay.”

Mặc dù miệng không thể nói nhưng lỗi tai của Minh Trạ lại không thành vấn đề. Vì việc này mà Phượng Cảnh Nam đã thỉnh không ít thầy thuốc về chẩn bệnh cho hắn, ngay cả thái y trong hoàng cung cũng không ngại ngần dặm xa xôi để đến đây chẩn bệnh cho hắn, nhưng kết quả thì mọi người đều đã nhìn thấy. Sau đó Phượng Cảnh Nam không hề nói thêm về chuyện này, Minh Trạ rút cục rời xa cuộc sống thuốc thang làm cho hắn vô cùng khổ sở kia.

“Ta đã bảo trù phòng làm món đùi dê nướng.” Minh Kỳ biết Minh Trạ thích ăn đùi dê nướng.

Vệ vương phi đang tưới nước cho một chậu sơn trà lớn, nàng không quay đầu lại mà chỉ dịu dàng nói, “Minh Kỳ, đại tỷ tỷ của con đã được tứ hôn, kế tiếp chính là con, cũng nên học một chút trù nghề nấu nướng và thêu thùa, về sau chớ ăn mặc như nam trang như vậy nữa, chẳng giống ai cả.”

Minh Kỳ bắt chéo hai tay ra sau đầu rồi ngửa mình dựa vào nhuễn tháp, hai chân giao nhau, ung dung cười nói, “Hay là mẫu thân sợ rằng con không thể gả cho ai? Con không thích chuyện đó, phụ vương cũng chưa có ý kiến, mẫu thân không cần lo sớm đâu.”

Minh Trạ lắng xẵng bưng trà đến dứt cho Minh Kỳ uống, Minh Kỳ là một người rất mạnh mẽ, đương nhiên điều này cũng có liên quan đến Phượng Cảnh Nam.

Minh Trạ là một người câm, Phượng Cảnh Nam nhìn hắn giống như nhìn thấy một vật phẩm thất bại, vì vậy rất ít khi nói chuyện với hắn. Minh Trạ cũng không phải là kẻ quen đi áp mặt vào mũi người để hâm nóng cho người ta, Phượng Cảnh Nam hờ hững với hắn thì hắn cũng xem đối phương như người chết.

Nhưng thật ra Minh Kỳ và Phượng Cảnh Nam lại rất có duyên phận, trong đám nữ nhi chỉ có một mình Minh Kỳ có thể làm cho Phượng Cảnh Nam nhìn bằng con mắt khác. Kỹ thuật cưỡi ngựa săn bắn cũng như võ công của Minh Kỳ đều do chính Phượng Cảnh Nam truyền thụ, hơn nữa thuở nhỏ Minh Kỳ còn được đi học cùng với Minh Trạ, hoàn toàn được bồi dưỡng giống như một nam nhi chân chính.

Nếu Minh Kỳ là nam nhân thì Minh Trạ hoàn toàn không nghi ngờ nàng ta sẽ trở thành thế tử của Trấn Nam Vương phủ.

Minh Kỳ và Phượng Cảnh Nam thân thiết giống như Minh Trạ và Vệ vương phi.

Vệ vương phi dọn dẹp xong cây cảnh, rửa sạch tay, thấy Minh Trạ tự mình xoa bóp vai cho tỷ tỷ thì liền bất đắc dĩ nói, “Trạ nhi, để cho bọn nha đầu hầu hạ tỷ tỷ của con là được rồi.”

Minh Trạm cười hì hì, càng hăng hái xoa bóp cho tỷ tỷ, Minh Kỳ cười một cách lười biếng, “Mẫu thân thấy chưa, hần hiếm khi vô cớ ân cần như vậy, nhất định là có việc cầu con.”

Minh Trạm vỗ ngực của mình, lại vỗ vào người của Minh Kỳ, ý bảo Minh Kỳ thật khôn ngoan sắc sảo, không ngờ Minh Kỳ đã bắt đầu dẩy thì, Minh Trạm đụng vào một chỗ nhỏ nhỏ mềm mại, cho dù Minh Kỳ đang thoải mái thì cũng nhịn không được mà đỏ mặt, vung tay cho Minh Trạm một cái tát, sau đó dè Minh Trạm xuống nhuỷên tháp rồi vừa đánh vừa mắng một chút, “Người dám đụng vào một chút nữa thử xem! Ta đánh chết người!”

Vệ vương phi vừa nhìn thấy thì liền đỏ khóc đỏ cười mà tiến lên ngăn cản, trên người của Minh Trạm đã trúng vài cái tát, vừa đau vừa rát, vội vàng chạy trốn, giường lên đôi mắt nhỏ nhỏ uất ức có thể lấy mạng người.

Minh Kỳ vẫn chưa hết giận, chỉ vào chóp mũi của Minh Trạm ở đằng xa, nói một cách căm hận, “Nể mặt mẫu thân ta tha cho người một phen! Lại đây dấm chân cho ta!”

Minh Trạm giống như tiểu tức phụ bị bắt nạt, hần nắm lấy y mẹ của Vệ vương phi, có chết cũng không chịu tiến về phía trước. Minh Kỳ thoát một cái nhảy xuống nhuỷên tháp, phóng nhanh như một con hổ đói vồ mồi, Minh Trạm lập tức vắt giò lên cổ mà chạy trốn chết ra ngoài. fynnz810

Minh Kỳ cũng không đuổi theo mà chỉ đứng chống nạnh trước cửa rồi mắng to, “Đừng tưởng là ta không biết chuyện người làm rơi bút Ngô Đạo Tử của ta xuống nước, dám trở về thì ta sẽ lột da của người ra!”

Minh Kỳ thích thi họa, hôm trước Phượng Cảnh Nam có được bút tích của Ngô Đạo Tử thì liền đưa cho ái nữ, Minh Kỳ ưu ái như bảo vật. Minh Trạm không có hứng thú đối với mấy thứ này, hần chỉ tham tài thôi, vì vậy chỉ mượn xem thử, Minh Kỳ xưa nay hào phóng với đệ đệ cho nên lập tức đưa hần mượn thưởng thức, nào ngờ Minh Trạm bất cẩn làm rơi bút tích của Ngô Đạo Tử vào chậu rửa chân, nghĩ đến bản tính của Minh Kỳ thì liền bị dọa mất hồn mất vía, cũng may Vệ vương phi nhờ người đem đi tu chỉnh, hy vọng có thể giấu diếm được Minh Kỳ.

Vì là kẻ đuổi lý cho nên Minh Trạm định nịnh bợ lấy lòng Minh Kỳ, không ngờ là người ta đã sớm biết. Đáng lý Minh Kỳ tính giả vờ như không biết, ai dè hôm nay Minh Trạm lại đụng chạm bậy bạ, hoàn toàn làm cho Minh Kỳ nổi cơn thịnh nộ.

Minh Trạm chạy như bị chó rượt ra ngoài Ngô Đồng hiên, phía sau có hai cái đại nha hoàn Thanh Phong và Minh Nguyệt, Minh Nguyệt ôm bụng, vòng eo nhỏ nhắn uốn cong như cây trúc trong gió, cúi người thở hổn hển, “Tứ gia, ngài nghỉ ngơi một chút đi, nhị cô nương không đuổi theo đâu.”

Hai gò má của Minh Trạm trở nên ửng đỏ, đôi mắt đen lúng liếng khi cười rộ lên sẽ tràn đầy linh khí, hần rút ra khăn tay rồi lau mồ hôi trên trán. Nay tỷ tỷ đang nổi nóng, tốt nhất là cứ tránh mặt một hồi, vì vậy Minh Trạm liền dẫn theo hai nha hoàn đi tản bộ.

Kỳ thật Minh Trạm không có chỗ nào để đi tản bộ, nội viện ở đây đều là tiểu thiếp của cha hần, hần không tiện đi qua. Minh Trạm lảo đảo đến hoa viên trong nội viện, cha của hần là thổ hoàng đế, nghe nói hoa viên này cũng chỉ đơn giản hơn hoa viên trong đế đô hoàng thành một chút mà thôi.

Trong hoa viên có nước có đá có cầu có hoa có cỏ, VânNamhoa cỏ hữu tình, trong hoa viên lại tràn đầy nụ hoa, hương thơm ngào ngạt. Minh Trạm tìm một bộ bàn ghế đá bên cạnh hòn non bộ mà ngồi xuống, sau đó chống tay nâng cằm nhìn cá trong hồ đang vẫy đuôi tung tăng bơi lội. Những tia nắng chiếu xuống làm mặt nước lấp lánh ánh vàng, những con cá cũng đặc biệt trở nên tiêu điều tự tại.

Thanh Phong ôn nhu nói, “Nhị cô nương bản tính mau giận cũng mau quên, tứ gia không cần lo lắng, trong chốc lát chúng ta quay về thì nhị cô nương cũng đã nguôi giận.”

Ta căn bản không hề lo lắng, Minh Trạm dấm chân. Hần ngồi ở chỗ này để chờ viện binh.

Làm đệ đệ long phượng song sinh của Minh Kỳ thì Minh Trạm đương nhiên hiểu rất rõ Minh Kỳ, Minh Kỳ là người rất sĩ diện, không quan tâm trong lòng giận nhiều hay ít, bàn tay có ngứa hay không, muốn xử lý Minh Trạm nhiều cỡ nào thì bất quá cũng tuyệt đối sẽ không động thủ ở trước mặt ngoại nhân.

Phạm vi của ngoại nhân rất rộng, trong khái niệm của Minh Kỳ thì trừ bỏ phụ mẫu thân sinh và thân đệ đệ thì tất cả đều là ngoại nhân. Mặc dù bọn họ có rất nhiều huynh đệ tỷ muội đồng phụ dị mẫu, nhưng tựa hồ từ khi sinh ra đã có khoảng cách không thể vượt qua.

Minh Trạch chờ viện binh chính là tứ muội Minh Nhã con của thứ thiếp.

Minh Nhã tan học sẽ quay về Cúc hoa uyển của trác phi Dương thị, hoa viên này là con đường duy nhất mà Minh Nhã phải băng qua.

.....

P/S: cái tên cúc hoa =)), sorry ta nghĩ bậy, kể từ ngày đọc đam mỹ thì hoa cúc đã có nghĩa khác đối với ta =.=

3. Chương 3: Minh Nhã, Minh Phỉ, Minh Diễm

“Tam tỷ tỷ, đây là chuỗi ngọc của phụ vương thưởng cho tỷ tỷ đó hả?” Một nữ hài nhi mặc sam y màu vàng nhạt, gương mặt phấn hồng như viên ngọc được mài nhẵn, khuôn tròn tròn mang theo nụ cười tươi, tầm mắt đảo qua sợi chuỗi ngọc bằng vàng ròng vừa tinh xảo vừa tao nhã của tỷ tỷ.

Thân là thứ nữ của Trần Nam Vương, tuy không phải là con của chính thê, cũng đã gặp nhiều thứ quý giá tốt đẹp, đương nhiên sẽ không đổ mắt vì một sợi chuỗi ngọc, chẳng qua sợi chuỗi ngọc này là của phụ thân ban thưởng sau kỳ kiểm tra kiến thức, trong đám tỷ muội chỉ có một mình Minh Phỉ đạt được, Minh Nhã hâm mộ cũng chỉ vì Minh Phỉ được phụ thân đối đãi sủng ái mà thôi.

Minh Phỉ hào phóng cởi xuống sợi chuỗi ngọc rồi đặt vào tay của Minh Nhã, nói một cách thân thiết, “Muội muội thích thì ta sẽ đưa cho muội muội. Sợi chuỗi này là ta tự mình thiết kế, là độc nhất thiên hạ. Mặt trên là hoa nghê xuân, rất thích hợp để đeo vào mùa này.”

“Như vậy sao được.” Tuy tuổi còn nhỏ nhưng Minh Nhã lại nghiêm túc từ chối vật trong tay của Minh Phỉ rồi nói một cách khách sáo, “Muội cũng có chuỗi ngọc của mình, tỷ tỷ làm tốt bài tập, đây là phần thưởng mà tỷ tỷ nên được. Tỷ Tỷ rất xinh đẹp, đeo vào đẹp hơn là muội.”

“Tiểu nha đầu thật dẻo miệng.” Minh Phỉ mỉm cười, đôi mắt sáng ngời, làn da trắng như tuyết nổi bật trên bộ sam y màu đỏ thẫm được thêu hàng trăm tiểu hồ điệp rất cân xứng với chiếc váy màu lục thất lưng cao, tuổi tuy nhỏ nhưng đã lộ ra một ít vẻ đẹp khuynh thành. Vừa rồi nàng cũng chỉ nói thể thôi, chứ chuỗi ngọc này đúng là được phụ thân ban thưởng, cho dù có cho Minh Nhã thì bản thân mình cũng có thể kiếm được cái tiếng yêu thương tỷ muội, cũng không lỗ vốn.

Cùng là con của trác phi, Minh Phỉ đặc biệt được phụ thân ưa thích, nàng bẩm sinh đã thông minh, tám tháng biết nói chuyện, hai tuổi đã nhận thức hơn một ngàn chữ, đọc lầu lầu Thiên tự văn và Bách gia tính, năm tuổi đã phát minh bút chì để đích tử bị cầm của chính thê là huynh trưởng Minh Trạch thuận tiện viết chữ, còn có những món điểm tâm lạ mắt nhiều không đếm xuể, đều là Minh Phỉ tự nghĩ ra. Thỉnh thoảng buộc miệng nói những lời trẻ con lại mang ngụ ý sâu xa khiến người ta phải suy nghĩ, cũng mạnh mẽ như Minh Kỳ, vì vậy Minh Phỉ được một phần sủng ái của Trần Nam Vương, rõ ràng chứng tỏ được một chút bản lĩnh.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, đóa hoa mềm mại rũ xuống, từng cánh hoa phiêu tán hồng trần.

Minh Nhã và Minh Phỉ rẽ vào hoa viên, cách con đường lát đá trải đầy cánh hoa và một hồ nước xanh biếc, Minh Phỉ nhìn thấy Minh Trạch nâng cằm ngồi phát sầu ở đằng xa khiến nàng không khỏi nhếch môi. Ánh mắt của Minh Trạch lập tức sáng ngời, hân hỷ tay với Minh Nhã.

Minh Trạch ôn hòa đối với Minh Phỉ, cũng không phải bởi vì Minh Phỉ và Minh Kỳ không hòa thuận, mà là vì hắn biết được sự thật của Minh Phỉ, dù sao cũng là đồng hương, cùng là dân xuyên không. Chẳng qua ở trong mắt của Minh Trạch thì Minh Phỉ thật sự rất phách lối, nàng tựa như một con khổng tước, tận tình

phơi bày những gì đẹp nhất ưu việt nhất, đem tất cả những gì ở hiện đại lấy ra khoe, làm cho người ta chú ý, khiến người ta sợ hãi mà ca thán. (khổng tước = chim công)

Nói thật lòng, Minh Phỉ ngoại trừ xuyên không thì chẳng có gì hay ho đáng để khoe khoang, tài nghệ đánh đàn của nàng kém xa Minh Nhã, viết chữ cũng không thể so với đại tỷ Minh Diễm, ngay cả cưỡi ngựa cũng không thể sánh bằng Minh Kỳ, Minh Phỉ ngoại trừ ưu thế là xuyên không thì nàng ta hoàn toàn không đáng xách dép cho các tài nữ.

Cùng là người xuyên không nhưng Minh Trạ chưa bao giờ muốn tiết lộ mình cũng là xuyên không cho Minh Phỉ biết. Mẫu thân của Minh Phỉ là trắc phi Ngụy Thị được sủng ái nhất ở Trấn Nam Vương phủ này, Ngụy Phi là biểu muội của Phượng Cảnh Nam.

Nói một chút về xuất thân của Phượng Cảnh Nam, mẫu thân của Phượng Cảnh Nam vốn ở trong một gia đình nông dân tại ngoại thành, năm đó mùa màng không tốt, bán nữ nhi tiến cung làm tỳ nữ. Nàng có dung mạo thanh tú, mặc dù không coi là xuất chúng giữa hậu cung tràn đầy cảm tú khắp nơi, nhưng có một ưu thế lớn nhất chính là rất mắn, tiên đế tổng cộng chỉ sủng hạnh nàng hai lần thì nàng liền sinh cho tiên đế hai nhi tử, khả năng này làm cho người ta không bội phục cũng thật khó.

Khi Phượng Cảnh Nam thành thân thì đương kim hoàng đế vẫn chưa đăng cơ, đương kim thái hậu vẫn chỉ là một quý nhân nho nhỏ trong hậu cung. Trấn Nam Vương Thái Phi trước kia đã giúp Phượng Cảnh Nam thú Vệ vương phi làm chính thê, Vệ vương phi xuất thân từ danh môn để đô: Vĩnh Ninh Hầu phủ. Mặc dù Vệ vương phi có xuất thân cao quý nhưng cũng không thể có quan hệ cô cậu thân thiết như Ngụy Phi và Phượng Cảnh Nam, hơn nữa Ngụy Phi là lướt thướt tha, tư sắc cũng hơn Vệ vương phi, nhất là nàng hoàn toàn kế thừa khả năng sinh dục siêu cường từ thái hậu cô cô của nàng, một hơi sinh hạ ba nam một nữ cho Phượng Cảnh Nam.

Ngoại trừ đích tử Minh Trạ bị cầm diêm của Vệ vương phi thì thứ tử còn lại đều là do Ngụy phi sinh ra, trong tình thế như vậy, Ngụy phi cho dù muốn tự hạ thấp cũng khó. Chân chính bị hạ thấp là Vệ vương phi, Minh Trạ thậm chí thấy Vệ vương phi cũng không có tâm tư ái mộ Phượng Cảnh Nam, nàng chỉ xem chức vị Vương phi như một công việc, làm tốt phần việc của mình, cai quản tốt Vương phủ, còn lại nàng cũng chẳng màng thứ thiếp tranh giành tình cảm với nhau. Ngày thường thích đánh đàn ngắm hoa, chăm cây bón cành, nuôi nấng hai người con, bình tĩnh đạm bạc, làm việc công tư phân minh, mặc dù không được sủng ái bằng Ngụy phi nhưng rất được Phượng Cảnh Nam kính trọng. fynnz810

Với trí tuệ của Minh Phỉ thì đương nhiên hiểu được chức thê tử của Trấn Nam Vương sẽ rơi vào tay của mấy vị ca ca nhà mình. Nàng không lo sợ, vì vậy càng thêm kiên cường, tận tình hưởng thụ xa hoa và hư vinh của vương phủ, thậm chí đối với Vệ vương phi cũng thiếu mất vài phần tôn trọng, điều này làm cho Minh Trạ thức thời không muốn gần gũi, ở trước mặt Minh Phỉ thì hẳn sẽ cẩn thận giấu diếm, làm một tứ công tử không được sủng ái của Trấn Nam Vương phủ.

Minh Trạ lấy ra một cây bút chì nhỏ và một quyển vở nhỏ, viết vài chữ mời nhị vị muội muội đến Ngô Đồng hiên. Chẳng qua theo dự đoán của hắn thì Minh Phỉ chắc chắn sẽ không đi.

Quả nhiên trên mặt của Minh Phỉ lộ ra một chút khó xử và áy náy, nói một cách nhẹ nhàng, “Thân thể của mẫu thân ta có một chút không khỏe, ta sẽ không đến chỗ của mẫu phi. Tứ ca thay ta tạ lỗi với mẫu phi nhé.”

Minh Trạ đương nhiên là mỉm cười gật đầu, dẫn theo Minh Nhã trở về, Minh Kỳ chỉ đành oán hận trừng mắt nhìn Minh Trạ vài lần, nhịn xuống cơn thịnh nộ của nàng.

Đúng lúc Minh Diễm cũng từ khuê phòng bước ra tận hưởng không khí trong lành.

Minh Diễm mười bốn tuổi, so với bà lão Minh Kỳ dậy thì như nam nhân và Minh Trạ vẫn tròn tròn mềm mại thì đáng người của Minh Diễm lại cao ngất, mái tóc đen dài như mây, vòng eo nhỏ nhắn tuổi xuân thì, mang theo dáng đi nhẹ nhàng đầy phong tình, trên người có mùi hương thoang thoảng thần nhiên.

Thánh chỉ tứ hôn đã được ban xuống, vận khí của Minh Diễm không tệ, tuy rằng là con thứ nhưng mà thân mẫu đã sớm qua đời, từ tấm bé đã được Vương phi nuôi dưỡng, đến khi trưởng thành thì Vệ vương phi tìm cách giúp nàng xin phong quận chúa.

Đồ cưới đương nhiên không cần Minh Diễm làm lưng vất vả, chẳng qua vẫn muốn tự tay làm một vài món đồ cưới.

Mấy ngày nay Minh Diễm đều ở trong khuê phòng vui đùa thêu thùa, nay mới chịu xuất môn.

Minh Diễm tặng Minh Trạ một cái hà bao màu xanh ngọc, mặt trên có thêu hai tiểu dã uyên ương dựa vào nhau, đỉnh đầu của tiểu dã uyên ương đội liên hoa, bên dưới là gợn sóng màu lục bích. Không cần nói đến mũi thêu như thế nào, hình thêu loại này đáng lý không nên đưa tặng cho đệ đệ mới đúng. (hà bao = túi nhỏ đựng tiền, liên hoa = tình vợ chồng mặn nồng như hai đóa sen mọc cùng một gốc)

Minh Diễm thấy Minh Trạ cầm cái hà bao mà không nói lời nào khiến nàng có một chút ngượng ngùng, “Đây là cái hà bao đầu tiên tỷ làm, tặng tứ đệ đeo chơi, tứ đệ, đệ đừng ghét bỏ nha.”

Minh Trạ cầm tay của tỷ tỷ, thấy đầu ngón tay bị kim đâm chảy máu vài lỗ, nhất thời trở nên đau lòng, vừa vuốt ve vừa lắc đầu.

Vệ vương phi tiếp nhận cái hà bao trong tay của Minh Trạ, muốn khen vài câu nhưng thật sự là khen không nổi, tức thì liền cười nói, “Trong tỷ muội các con ngoại trừ Minh Nhã thích nữ công gia chánh thì còn lại đều chỉ bình thường. Ta thấy con không cần phải làm, cứ kêu đại nha hoàn trong phòng cẩn thận làm vài cái để dùng là được rồi.”

Minh Diễm được chỉ hôn cho tam tử của Thái Dương trưởng công chúa, là biểu huynh nhà bác, làm con dâu của bác dù sao vẫn tốt hơn là ngoại nhân.

Ánh mắt của Minh Diễm sáng ngời, hàm chứa vô hạn chờ mong vào tương lai, toàn thân tỏa ra không khí vui mừng, hé miệng cười nói, “Nhưng thật ra con muốn tự mình làm vài cái, nhưng lại làm không đẹp, bản tính của con vừa vội vừa nóng, cứ quỳnh lên là lại làm không được. Mẫu thân, con thà xử lý sổ sách chứ chẳng nguyện ý làm cái này.”

“Không làm thì không làm.” Vệ vương phi thật sự là một người phóng khoáng, nếu không cũng không thể dưỡng ra một Minh Kỳ với tính tình như vậy, nàng vừa cười vừa nói, “Điền trang của hiệu đều đã đặt mua đầy đủ, con đã tính toán sẽ dẫn nha hoàn nào theo hay chưa, muốn dẫn bao nhiêu người thì trong lòng phải có dự tính trước.”

“Phân Hoa, Phát Liễu, Phan Trạ, Chữ Tửu, bốn người, còn có cả nhà Mạnh ma ma và Chu Quý, mẫu thân thấy thế nào?” Minh Diễm là người rất có chủ kiến, bất quá của hồi môn là rắc rối nhất, vừa khẩn trương vừa khó xử, rốt cục vẫn muốn Vệ vương phi giúp đỡ chọn lọc.

Vệ vương phi gật đầu nói, “Bốn người các nàng đều đi theo hầu hạ bên cạnh con từ nhỏ, thật sự đáng tin cậy, Mạnh ma ma là nhũ mẫu của con, nhà của Chu Quý trước kia cũng là đại a đầu bên cạnh con, rất thỏa đáng.”

Chủ mẫu phúc hậu như Vệ vương phi thật sự rất hiếm thấy, nàng đối đãi với thứ nữ đương nhiên sẽ không như thánh mẫu xem như con ruột của mình, chẳng qua như vậy đã là quá tốt. Giống như Minh Diễm lớn lên do một tay Vệ vương phi nuôi dưỡng, đương nhiên Vệ vương phi phải coi trọng vài phần, nuôi nàng lớn lên, dạy nàng lý lẽ, nay lại giúp nàng xin phong quận chúa. Vệ vương phi nổi tiếng là người một khi không ra tay thì thôi, mà đã ra tay thì xuất thủ tất đắc.

Hoàn cảnh của Minh Diễm làm cho mẫu tử Dương phi và Minh Nhã càng thêm kiên định lòng tin, đi theo Vệ vương phi là có thịt ăn.

Trong bốn nữ nhi thì không cần phải nói đến Minh Kỳ là đích nữ, tương lai cái mũ quận chúa không thể chạy đâu cho thoát; còn lại ba người, Minh Diễm được Vương phi nuôi dưỡng, lại là trưởng nữ, ngoại lệ được sắc phong quận chúa. Toàn gia có bốn nữ nhi, quận chúa của triều đình cũng không thể giống như rau cải trắng mọc trên đường, như vậy sẽ làm cho người ta hạ giá chính mình, cho nên cơ hội được phong quận chúa của Minh Phỉ và Minh Nhã cực kỳ nhỏ, cùng lắm chỉ đến quận quân là hết mức.

Mẫu thân Ngụy phi của Minh Phỉ được Phụng Cảnh Nam sủng ái, phong hào của Minh Phỉ cũng sẽ không quá thấp. Chỉ có Minh Nhã là nguy hiểm, Dương phi đã lâu không được sủng ái, Minh Nhã ở trước mặt Phụng Cảnh Nam cũng không nổi bật, đừng nói đến quận quân, cho dù phong làm huyện chủ cũng đã là khác thường.

Cho nên Minh Nhã ở trước mặt Vệ vương phi càng thêm cung kính và ôn hòa, lúc này nghe Vệ vương phi và đại tỷ tỷ bàn về hôn sự, mặc dù trong lòng rứt rứt nhưng vẫn lặng lẽ ghi tạc vào lòng. Nàng không thể sánh với đại tỷ tỷ được Vệ vương phi sủng ái, ngày sau e rằng cũng không thể so với Minh Diễm, vì vậy nhất định phải lưu tâm gấp đôi.

.....

4. Chương 4: Cái Mạng Ngô Ứng Hùng

Vệ vương phi là một nữ nhân điềm đạm trầm tĩnh, giàu trí tuệ, Phượng Cảnh Nam cũng không quá thích nàng.

Vệ vương phi xuất thân danh môn, bản tính lạnh lùng, Phượng Cảnh Nam ban ngày cùng thuộc hạ đầu trí đầu dũng, xử lý công văn đã muốn đủ mệt rồi, trở về phủ đương nhiên hy vọng có người ân cần chăm sóc, hương hoa giải ngữ. (hoa giải ngữ: người con gái xinh đẹp hiểu ý)

Cái sau thì Vệ vương phi rất thành thạo, nhưng cái đầu thì nàng lại làm không được.

Có lẽ không phải là làm không được mà chính là khinh thường điều đó, hoặc là Phượng Cảnh Nam không đáng để nàng ân cần chăm sóc.

Kỳ thật trong danh môn thì việc trượng phu sủng ái cũng không phải chính yếu, Vệ vương phi được tiên đế tứ hôn, nhà mẫu thân lại hiền hách, làm việc có quy củ, chu đáo chăm sóc hai người con, Ngụy phi cho dù sinh nhiều con, cho dù được sủng ái bao nhiêu, chỉ cần Phượng Cảnh Nam không phải là hôn quân như Trụ Vương thì vị trí của Vệ vương phi nhất định sẽ trở như đá vững như đồng.

Sự thật cũng chứng minh Phượng Cảnh Nam có thể xem là một Vương gia anh minh.

Tiếp nhận của hồi môn của Minh Diễm từ trong tay của Vệ vương phi, Phượng Cảnh Nam xem sơ qua, không có chỗ nào là không ổn, sau đó khép lại rồi vừa cười vừa nói, “Nàng làm việc luôn chu toàn, như vậy cứ đặt làm thông lệ. Về sau Minh Phỉ, Minh Nhã đều theo thông lệ này mà đặt mua của hồi môn.”

“Thiếp cũng nghĩ như vậy, nữ nhi là để sủng ái, mặc kệ là phong hào gì thì chuyện của hồi môn cũng không thể để các nàng bị thua thiệt.” Vệ vương phi lại đưa ra một danh mục lễ vật, ôn nhu nói, “Những thứ này là của hồi môn của thiếp, có một chút là của riêng, Diễm nha đầu do thiếp nuôi nấng bấy lâu, còn thân thiết hơn cả Minh Kỳ. Mấy món này thiếp không cho các nàng thì cho ai đây.”

Vệ vương phi không phải là người keo kiệt, đối với tiểu thiếp cũng chưa từng cắt xén, luôn phân cho những vật tốt nhất. Cho Minh Diễm cũng là một phần rất lớn, Phượng Cảnh Nam đương nhiên phải cao hứng, “Những vật của nàng thì nàng cứ xem xét rồi xử lý. Còn một chuyện ta muốn thương lượng với nàng, Diễm nha đầu phải đến để đồ trước rồi mới gả cho nhà người ta. Nàng và ta đều không thể rời phủ, ta muốn để cho Minh Lễ và Minh Trạh tiễn Diễm nha đầu một đoạn đường, cũng thành toàn tình nghĩa tỷ đệ của bọn họ.”

Bàn tay cầm tách trà bằng ngọc bích của Vệ vương phi bất chợt run lên, nước trà bên trong văng lên tay, nhất thời bị bỏng một mảng đỏ ửng. Đại nha hoàn Tử Tô khẽ hô nhỏ một tiếng, vội vàng phái người đi tìm được cao thoa cho vương phi, sau đó liền tiến lên lau đi nước trà văng trên y phục của vương phi.

Sắc mặt của Vệ vương phi vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng vung tay lên, “Ta không sao, các người đều lui ra đi.” Trà đưa đến tay chủ tử đương nhiên sẽ không quá nóng, đã cầm trong tay một lúc lâu mà nàng vẫn chưa uống, cũng không nóng đến mức nguy hiểm. Còn nữa, so với việc bận tâm về vết phỏng thì nàng càng nóng lòng hơn đối với lời nói của Phượng Cảnh Nam.

“Thoa được trước đã.” Mặc dù Phượng Cảnh Nam không thể yêu nổi Vệ vương phi nhưng lại rất tôn kính nàng. Nữ nhân này ngày thường bình tĩnh như một khối băng ngàn năm không tan, thành thân bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên Phượng Cảnh Nam nhìn thấy Vệ vương phi thất thố, nhất thời lại cảm thấy thương

xót, cầm lấy được cao từ trong tay của thị nữ, hấn dùng que bạc để lấy ra một chút được cao rồi thoa lên bàn tay bị ửng đỏ của Vệ vương phi.

Vương phi dựa vào nhuễn tháp, sắc mặt tái nhợt, thần sắc càng thêm sâu thẳm, nhẹ giọng nói, “Minh Lễ là trưởng tử, năm nay đã mười bốn, Vương gia thường dẫn hấn theo bên người để dạy dỗ, hấn cũng biết đạo lý. Còn nữa, chuyện Minh Lễ nghị thân thì đi để đô cũng không có gì là quá. Nhưng Minh Trạ đi làm gì? Hấn còn nhỏ như vậy, lại không thể nói chuyện, đi cũng chẳng có tác dụng gì.” Nói xong thì hai hàng lệ lại trào ra từ khóe mi. Tuy nói như vậy nhưng Minh Trạ cũng không thể thoát được cái danh là đích tử, một trưởng tử một đích tử, Phụng Cảnh Nam an bài thật chu đáo.

“Hoàng huynh cũng muốn trông thấy bọn họ.” Phụng Cảnh Nam nhẹ nhàng nắm tay của Vệ vương phi.

Chuyện này không có cơ hội cự tuyệt, Vệ vương phi cũng chỉ có thể không ngừng lệ hoen mi, như những viên ngọc châu rơi xuống chiếc váy với những đường thêu tinh xảo, từng giọt từng giọt lan thành một vũng ướt át.

Khi Minh Trạ nghe nói chính mình phải đến để đô làm chất tử thì liền sững sờ.

Phụng Cảnh Nam còn dụ dỗ hấn như một kẻ ngốc, “Đưa đại tỷ của ngươi đến để đô xuất giá, ngươi cũng có thể nhìn thấy con người tao nhà ở để đô, ta đã thương lượng với Hoàng bá phụ của ngươi rồi, chúng ta ở để đô cũng có phủ đệ, ngươi và đại ca của ngươi có thể an tâm ở đó.”

Minh Trạ lấy ra quyển vở rồi xoẹt xoẹt viết vài chữ hỏi, “Khi nào thì trở về?”

Phụng Cảnh Nam nắm tay che miệng ho nhẹ một tiếng, “Thật vất vả mới đến để đô một chuyến, các người cứ ở lại vài ngày.”

Khóe môi của Minh Trạ nhếch lên, lộ ra hai hàm răng đều đặn trắng tinh, ánh mắt lại lạnh lùng, hình thành một vẻ mặt trào phúng, hấn đưa cho Phụng Cảnh Nam hai chữ, “Không đi!”

“Chẳng phải ngươi rất tốt với đại tỷ của ngươi hay sao? Bảo ngươi đi đưa đại tỷ xuất giá mà thôi, tại sao lại không muốn đi.” Phụng Cảnh Nam tránh nặng tìm nhẹ, hơn nữa hết lòng tin tưởng chỉ số thông minh của Minh Trạ không cao lắm, đương nhiên trong mắt của Phụng Cảnh Nam thì Minh Trạ thật sự không có ưu điểm gì, không thể kéo dây cung, cầm sách bốn năm cũng không thể đọc ra trò, lại viết chữ xấu tệ. Lão tiên sinh dạy hấn đã nói, “Tứ gia học hành thường thường.” Đó hoàn toàn là lời khách sáo. Để trò chuyện thì ngoại trừ lắc đầu là gật đầu, phụ tử hai người trước đây chưa từng trao đổi sâu sắc chuyện gì, thế nên Phụng Cảnh Nam xem nhẹ đối thủ, xem Minh Trạ như tiểu hài nhi bảy tám tuổi mà dụ dỗ.

Nghe loại dụ dỗ con nít cho có lệ của Phụng Cảnh Nam thì sắc mặt của Minh Trạ ngay cả cười khẩy cũng không thềm, hấn lạnh lùng viết, “Đại ca sau khi đi trở về sẽ được sắc phong làm thế tử, ta đi làm gì? Làm chất tử cho thế tử à? Ta không đi! Cha tìm nhị ca và tam ca đi, bọn họ là thân huynh đệ với đại ca, tình cảm và huyết thống gần hơn, làm chất tử cũng có vẻ thành ý hơn. Chuyện tốt thì không nghĩ đến ta, đi tìm cái chết lại chọn ta. Hay là ta không phải là con của cha, mấy năm qua thứ tử còn quý giá hơn đích tử, chẳng phải hay sao?”

“Hỗn hào, ngươi nói hỗn láo cái gì vậy hă!” Phụng Cảnh Nam vỗ rầm một cái lên bàn dọa Minh Trạ giật mình, Minh Trạ cũng không cam lòng yếu thế liền cầm lấy tách trà trong tay mà ném xuống đất một cái xoảng, cái tác vỡ vụn, động tĩnh lại không nhỏ.

Phụng Cảnh Nam giận đến mức tím mặt, tính túm lấy Minh Trạ mà thẳng tay bóp chết, may là bị cầm đó, nếu có thể nói chuyện thì không biết còn có thể nói ra bao nhiêu lời đại nghịch bất đạo nữa đây!

Đến lúc này Phụng Cảnh Nam ý thức được bản thân mình phải đánh giá lại chỉ số thông minh của tiểu nhi tử này, nếu không phải có ai dạy cho Minh Trạ nói những lời này thì chỉ số thông minh của Minh Trạ quả thật không hề thấp. Tuy không xuôi tai nhưng cũng rất có lý.

Chẳng những sáng dạ, Phụng Cảnh Nam liếc mắt nhìn những mảnh vỡ dưới chân, tầm mắt chậm rãi chuyển sang khuôn mặt lạnh lùng đang cùng hấn giằng co của Minh Trạ, ừm, mà lá gan cũng không nhỏ.

Quan hệ của hấn và Hoàng thượng không tệ, không có ý làm phản, nhưng cho dù không lo lắng đến hai chữ trung nghĩa thì cũng phải đưa nhi tử đến để đô. Về phần Minh Trạ....Phụng Cảnh Nam lập tức điều chỉnh

chiến thuật, chỉ tay vào chiếc ghế, “Ngồi xuống rồi hãy nói.”

“Sau này ta chết, tân vương kế vị thì người còn có thể ở lại Vân Nam hay sao?” Phượng Cảnh Nam dùng giọng điệu ôn hòa nhưng ý tứ lại rất thâm độc, cho dù Minh Trạ là người thừa kế hàng thứ nhất nhưng bị câm thì xem như mất tư cách. Ý tứ đầu tiên có thể được lý giải thành thế này, người là một kẻ câm, chẳng lẽ còn muốn làm Trấn Nam Vương hay sao?

Nếu trong lòng thừa nhận năng lực hữu hạn, nghe xong câu này thì dù thế nào cũng phải tái mặt cam chịu, lưng lay sắp đổ, thê thảm bị ai này nọ. Nếu là người có tính tình nóng nảy như Minh Kỳ thì đã sớm nổi cơn thịnh nộ. Trong khi Minh Trạ chỉ bất động như núi, lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Nam, không cần thiết phải tiếp tục giả ngu nữa.

Ý tứ thứ hai của Phượng Cảnh Nam càng thêm rõ ràng, nếu thật sự là để thứ huynh thừa kế vương vị thì đám thứ huynh còn lại tại vương phủ cùng các hoàng tử tại đế đô là huynh đệ thúc bá, tuy không có giao tình thâm hậu như Phượng Cảnh Nam và Phượng Cảnh Kiên, nhưng đến lúc đó nếu cứ làm chất tử cũng hơi miễn cưỡng. Minh Trạ là đích tử, so với đám thứ huynh ruột thịt trong nhà thì bất quá chỉ là tình cảm mặt ngoài, cho nên càng thích hợp bị ném đến đế đô làm chất tử hơn.

Tóm lại Phượng Cảnh Nam chỉ nói một câu, “Đi sớm cũng phải đi, muộn cũng phải đi, người phải làm chất tử, tốt nhất là xuất phát sớm một chút đi.”

Minh Trạ ngồi trên ghế, trong tay cầm quyển sổ nhỏ, đôi mắt liên tục di chuyển, lộ ra vẻ mặt suy tư. Phượng Cảnh Nam có một chút do dự, trước kia hắn cảm thấy Minh Trạ ngờ ngác ngốc nghếch, tuổi lại nhỏ, đến đế đô làm chất tử cũng không thể gây nên sóng to gió lớn gì, mọi chuyện còn phải dựa vào Minh Lễ. Mà hắn thì lại yên tâm đối với tác phong làm việc của Minh Lễ.

Lúc này hắn lại lo lắng vì Minh Trạ.

Ngay cả hắn mà còn có can đảm nói ra từ Không, như vậy làm sao Minh Lễ có thể thu phục được Minh Trạ? Phượng Cảnh Nam bắt đầu hoài nghi.

Sự hoài nghi của Phượng Cảnh Nam lập tức trở thành sự thật.

Đi đế đô là chuyện ván đã đóng thuyền, Minh Trạ bộc phát bản tính cáu kỉnh náo loạn khiến cho Phượng Cảnh Nam bị dọa một phen, cũng làm cho Phượng Cảnh Nam càng thêm ghét bỏ. Minh Lễ biết tứ đệ Minh Trạ sẽ đi cùng mình đến đế đô cho nên càng đối xử thân thiết hơn với đệ đệ này của mình.

Minh Trạ phát hiện chính mình đầu thai bất lợi, đúng là cái mạng Ngô Ứng Hùng mà, thay vì cam chịu thì lại khôi phục tinh thần, không còn phải giả vờ sống ngắc ngoải như trước kia nữa. Hắn yêu cầu Phượng Cảnh Nam cung cấp thị vệ cung cấp vàng bạc, cung cấp quần gia, ngoài ra còn phải có hai tên nội thị, mặt khác nha hoàn nhũ mẫu của mình, tiểu trù trong trù phòng, chăn đệm quần dùng, sách vở, giấy bút, dụng cụ, tất cả đều phải đóng gói mang đi.

Trong khi Minh Lễ ngoại trừ nghe Phượng Cảnh Nam căn dặn một mạch thì chỉ có thể “ạ ạ ạ” một mạch, chứ chẳng dám nói thêm điều gì.

Phượng Cảnh Nam nổi giận, từ nhỏ đến lớn, nội tâm của Minh Trạ hoàn toàn vượt xa Minh Lễ.

Làm phụ thân, hai đứa con sắp lên tiền tuyến, dù sao cũng hy vọng bọn họ có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn sẽ bồi dưỡng huynh đệ tình thâm, vì vậy thường xuyên kêu Minh Trạ và Minh Lễ đến uống rượu.

Minh Trạ ủ rũ, một mực cúi đầu ăn cơm, Minh Lễ là người rất hiểu ý, “Tứ đệ chưa từng xa nhà, lưu luyến gia đình là chuyện hiển nhiên.”

Minh Trạ gật đầu, gắp một miếng măng kho bỏ vào miệng nhai xột xoạt.

Minh Lễ cũng không để ý đến thái độ của Minh Trạ, nay người ta đã được mọi người tán tụng, được mọi người nâng đỡ, cũng bắt giắc trở nên rộng lượng, một chút nhỏ nhỏ mọ phạm hắn thì cũng chẳng đáng là gì. Hơn nữa mọi người đều biết việc hắn đến đế đô là để làm gì, Minh Trạ thân là đích tử, đương nhiên phải mất hứng rồi.

Chẳng qua chuyện này cũng không thể thay đổi sự thật là hấn muốn trở thành thế tử của Trần Nam Vương.

Ngay cả Ngụy phi cũng vì gặp việc vui mà tinh thần sáng khoái, hai gò má vốn tái nhợt lại trở nên đỏ ửng, Minh Phỉ đương nhiên càng thêm cao hứng, “Lúc trước đại tỷ tỷ được phong làm quận chúa, mẫu thân còn lo lắng cho con. Chỉ cần đại ca ngày sau được lập tước thì còn sợ gì phẩm chất của con không bằng đại tỷ cơ chứ?”

Ngụy phi vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mại của nữ nhi, mỉm cười mà không nói. Đúng vậy, một khi trưởng tử được lập tước thì Minh Phỉ và Minh Lễ cùng là huynh muội ruột thịt, đương nhiên sẽ được phong thưởng.

Mỹ nhân hân hoan trong khi Phượng Cảnh Nam lại thêm u buồn.

“Đại ca của người làm người ngay thẳng, huynh đệ các người phải chăm sóc lẫn nhau, có chuyện gì thì nói tốt về đại ca của người một chút.” Phượng Cảnh Nam ôn nhu nhỏ nhẹ phân tích với Minh Trạ, “Người đi để đô trước, ngày sau Minh Kỳ xuất giá thì người cũng có thể giúp đỡ một tay. Còn có Minh Diễm, huynh đệ tỷ muội cùng nhau chăm sóc, cũng không có phụ tình cảm tỷ đệ.”

Minh Trạ cười lạnh, “Hoàng thượng làm sao có thể để cho chúng ta ở cùng với nhau, ta chắc chắn là sẽ bị bắt ở trong cung rồi.” Cho dù Hoàng thượng không cố tình hoài nghi Phượng Cảnh Nam, nhưng muốn thấy rõ phẩm chất của Minh Lễ thì tất nhiên phải tách bọn họ ra. Minh Trạ tuổi còn nhỏ, cùng các hoàng tử ở tại cung đình, chẳng những thuận tiện quan sát mà càng có thể bày tỏ sự nhân hậu của đế đức, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

“Vậy người tính như thế nào?” Phượng Cảnh Nam không ngờ Minh Trạ lại suy nghĩ sâu sắc như thế, hấn hỏi một cách thẳng thắn.

“Cho nên người mà cha ban cho ta tốt nhất chỉ nghe lệnh của ta, nếu bọn họ một lòng hai chủ, lén lút truyền tin cho Phượng Minh Lễ, làm ra chuyện gì âm ỉ thì thể diện của mọi người sẽ rất khó coi đó.” Minh Trạ cũng không thừa lời với Phượng Cảnh Nam, nếu khiến cho hấn hài lòng thì hấn có thể làm chất tử ở đế đô, nếu làm trái ý hấn thì hấn cũng không phải kẻ hiền lương mà đi làm vật hy sinh.

Đáng tiếc đã đệ tấu chương, nếu không Phượng Cảnh Nam thật sự muốn thay người. Nay tên đã lên dây, đành phải tạm thời nhẫn nhịn lời nói bất kính của Minh Trạ, dịu dàng trấn an, “Chuyện này người có thể yên tâm, cho người chính là của người.”

Chưa thể thuyết phục Minh Trạ, ngược lại còn bị lỗ vốn, đối với Minh Trạ thì Phượng Cảnh Nam thật sự là vừa yêu vừa hận, cân nhắc có nên tiếp tục thỉnh vài vị đại phu hay không, thánh giá của Minh Trạ không thành vấn đề, chỉ là nói không được mà thôi, suy nghĩ xem có cách nào làm cho lão thiên gia sáng mắt để giúp Minh Trạ học nói hay không, nếu được như vậy thì hấn sẽ không ngần ngại mà cân nhắc lại chuyện thế tử một lần nữa.

.....

5. Chương 5: Phụ Tử Phạm Thị

Phượng Cảnh Nam tuần tú, mày kiếm mắt sáng, eo thon tay vượn, vóc người cao lớn, trong mắt của Minh Trạ thì có lẽ Phượng Cảnh Nam không đến một thước chín nhưng ít nhất cũng phải một thước tám mươi tám. Nay Phượng Cảnh Nam vừa mới ba mươi bốn tuổi, tạ ơn lão thiên gia là mấy dấu hiệu đầu hói bụng bìa của nam nhân trung niên cũng không xuất hiện trên người của Phượng Cảnh Nam, vẫn hiên ngang cao ngất, làm cho ngay cả nam nhân như Minh Trạ cũng có một chút ghen tị, cân nhắc phỏng chừng lúc hấn mười bảy mười tám tuổi chắc cũng sẽ có bộ dáng tướng mạo như vậy, trong lòng lại có vài phần mừng thầm.

Phượng Cảnh Nam không thể không cất ngang nụ cười ngây ngô của Minh Trạ, chỉ vào một hài đồng mặc lam y với thân mình như vằn sọc đang đứng bên dưới cánh tay phải của hấn mà nói, “Minh Trạ, lúc trước đều là Minh Kỳ với người cùng nhau đọc sách, cũng chưa tuyển thư đồng cho người, đây là Phạm Duy, công

tử của Phạm Văn Chu đại nhân, đến để đô sẽ có hần cùng người học hành, cũng xem như có bằng hữu.”
Phượng Cảnh Nam đơn giản giới thiệu hai phụ tử rồi trực tiếp xưng biểu tự của Phạm Văn Chu, “Nghĩến
Trình cũng sẽ theo đại ca của người đến để đô.” (biểu tự = giống như biệt danh)

Tầm mắt của Minh Trạm đảo qua Phạm Văn Chu đang mỉm cười híp mắt, sau đó dừng lại trên người Phạm
Duy.

Phạm Duy so với Minh Trạm cao hơn một chút, niên kỷ cũng không quá lớn, giơ tay nhấc chân đều lộ ra
mùi vị thư sinh thản nhiên, ung dung bình tĩnh, không thấy thần sắc lúng túng gượng gạo, có thể thấy được
là một người gia giáo.

Phạm Duy hành lễ với Minh Trạm, Minh Trạm phẩy tay cho đứng dậy.

Minh Lễ cười nói, “Tứ đệ, Phạm Duy tuổi còn nhỏ nhưng tứ thư ngũ kinh đã đọc thuộc lòng, bao gồm cả
Chư Tử Bách Gia, là thần đồng nổi danh của Vân Quý chúng ta. Người nên đối xử tốt với hần, đừng khiến
hần bị uất ức.”

Minh Trạm quan sát Phạm Duy một lượt rồi viết, “Lời của ta và của phụ thân người thì người sẽ nghe ai?”

Phạm Duy hơi giật mình một chút, bất quá cũng nhanh chóng trấn tĩnh, “Ta hầu hạ bên người tứ gia thì
đương nhiên sẽ nghe lời tứ gia.” Lời này đáp có một chút trình độ, điều kiện tiên quyết chính là: Hần hầu
hạ bên người tứ gia.

“Lời của ta và của Minh lễ thì người sẽ nghe ai?”

“Ta hầu hạ bên người tứ gia đương nhiên sẽ nghe lời tứ gia.”

Minh Lễ cao hơn Minh Trạm một cái đầu, nhưng mà Minh Trạm viết chữ bằng bút chì, chữ lại nhỏ xíu,
Minh Lễ nhìn không ra, trong lòng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

“Lời của ta và của phụ vương thì người sẽ nghe ai?”

Cho dù là Phạm Duy có lão luyện đi chăng nữa thì trên trán cũng toát mồ hôi lạnh, hần cắn môi, không
biết nên đáp như thế nào. Minh Trạm liếc hần một cái rồi hỏi lại, “Lời của ta và của Hoàng thượng thì
người sẽ nghe ai?”

Phạm Duy tái mặt, tim đập loạn nhịp, kinh ngạc hoảng sợ.

Minh Trạm nheo mắt lại, chìa chìa vào ngực của Phạm Duy rồi lại chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình, Phạm
Duy lấy lại tinh thần, khom người thi lễ rồi đi qua an tọa, nâng y mẹ lau mồ hôi trên mặt.

Lần này không chỉ Minh Lễ hiếu kỳ mà ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng cảm thấy tò mò muốn biết Minh
Trạm đã hỏi cái gì.

“Phạm Duy tính tình xưa nay thành thật, người không được phép khi dễ hần.” Cũng không phải là Phượng
Cảnh Nam muốn nói thế nhưng thật sự là sắc mặt của Phạm Duy thật sự rất tệ hại.

Minh Trạm cười cười, hần xé tờ giấy kia ra khỏi quyển vở, Phượng Cảnh Nam nghĩ rằng Minh Trạm định
đưa cho mình xem, trong lòng rất yên tâm, nghĩ rằng Minh Trạm cũng không phải ương ngạnh, ắt hẳn là
có chừng mực, định đưa tay tiếp nhận. Nào ngờ Minh Trạm vò tờ giấy thành một cục rồi trực tiếp nhét vào
trong miệng của mình, chẹp môi ha ba cái, nuốt trọn.

Nhất thời mọi người đều trở mặt.

“Tứ, tứ đệ? Người, người...” Minh Lễ nói lắp, quả thật không biết nên nói cái gì cho đúng.

Minh Trạm chậm rãi bưng tách trà lên rồi uống hai ngụm, đem cục giấy ở thực quản trôi xuống bụng, chờ
đến khi nó đi ra ngoài thì nhất định là sẽ thay đổi hoàn toàn.

Phạm Duy ngồi một bên, cắn chặt răng mà yên lòng, đưa tay vỗ ngực cho Minh Trạm, sợ hần bị ghen.

Vì sự kiện Minh Trạm ăn giấy mà vài người cảm thấy khó chịu giống như có con mèo cào vào trong lòng,
nhưng cũng không có ai đi vòng vèo hỏi thăm. Minh Trạm đã ăn giấy, lại nhìn phản ứng vừa rồi của Phạm
Duy, chỉ cần Phạm Duy không phải kẻ ngu xuẩn thì đương nhiên cũng sẽ không nói.

Thủ đoạn của Minh Trạm rất rõ ràng.

Phạm Văn Chu không chỉ nhìn Minh Trạm bằng con mắt khác mà hần cũng giống như Phụng Cảnh Nam cảm thấy rất phức tạp.

Phạm Văn Chu và Minh Trạm không quen thân, trong khi Minh Lễ được Phụng Cảnh Nam mang theo bên người để dạy dỗ, cho nên Phạm Văn Chu vẫn có vài phần hiểu biết đối với Minh Lễ. Thu nạp người thì đương nhiên Minh Lễ cũng có thể làm được, chẳng qua dám ở trước mặt Phụng Cảnh Nam mà gọng gàng thu phục thủ hạ như thế, hơn nữa còn chặn miệng mọi người như vậy, cho dù là hần thì nhất định cũng không làm tốt như Minh Trạm.

Trước đây Minh Trạm chưa bao giờ lộ diện ở trước mặt người khác, nay phải đi để đồ cho nên hơi có một chút ngang tàng. Ngoại trừ không biết nói thì xuất thân của Minh Trạm cao hơn Minh Lễ, về mưu trí thì càng không kém cỏi. Phụng Cảnh Nam trước đây đối với Minh Trạm như chần dề ăn cỏ, cảm thấy đối phương là một con dề ngốc nghếch, nay da dề của Minh Trạm đã bị lộ ra, đúng là một con quái thú ăn tươi nuốt sống người ta, đủ loại thủ đoạn làm cho Phụng Cảnh Nam rất kinh hãi.

Đuổi Minh Lễ, Minh Trạm và Phạm Duy ra ngoài, Phụng Cảnh Nam nhin không được mà thở dài.

Trong lòng của Phạm Văn Chu có một chút ưu tư, Phụng Cảnh Nam nói, “Bây giờ Minh Lễ Minh Trạm sẽ cư ngụ lâu dài ở để đồ, nếu có chút việc khó xử thì cũng có thể hỏi ý của Minh Trạm.”

“Dạ, tứ công tử thông minh sáng dạ, chắc chắn lấy đại cục làm trọng.” Lời này của Phạm Văn Chu thật sự trái với lương tâm, người có bản lĩnh sẽ rất ít khi an phận. Huống chi Minh Trạm lại là đích tử, xuất thân và tư chất càng cao quý hơn, chỉ vì miệng không thể nói mà phải ở dưới thứ tử, trong lòng làm sao lại không oán, làm sao lại không hận cho được? fynnz810

Phụng Cảnh Nam thật sự đau đầu, đang nghĩ cách có nên để cho Minh Trạm giả bệnh hay không, tốt nhất là đưa lão nhị Minh Nghĩa đi thì vẫn hay hơn. Nhưng hoàng đế ca ca của hần cũng không phải kẻ ngốc, hần ngăn cản Minh Trạm thì e rằng Phụng Cảnh Kiên càng thêm sinh nghi, chắc chắn sẽ tìm cách đưa Minh Trạm vào kinh, như vậy xem như đưa Minh Nghĩa vào để đồ cũng trở thành uống công.

Thôi thôi, việc đã đến nước này thì cứ theo ý trời đi.

Phạm Văn Chu về nhà không thể không hỏi một phen.

Phạm Duy nói, “Tứ gia dẫn con đi thỉnh an Vương phi, Vương phi thưởng cho con một bộ văn phòng tứ bảo tốt nhất, còn có tiểu kim quả của bốn Trạng Nguyên, bảo con hảo hảo cùng tứ gia học hành, chiếu cố tứ gia. Giữ con lại ăn điểm tâm, còn tứ gia thì thưởng cho con một miếng ngọc bội.”

“Con cũng thấy đó, tứ công tử nhất định không phải người tầm thường, con ở bên cạnh hần thì nhất định phải tận trung tận lực, lấy tâm đối đãi.” Phạm Văn Chu dặn dò.

“Con đã hiểu.”

Phạm Duy vốn chững chạc, hôm nay nhìn thấy thủ đoạn và tâm cơ của Minh Trạm thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng cảm thấy Minh Trạm là một chủ tử đáng để đi theo. Người xưa có câu, “Chim khôn chọn cành mà đậu, bầy tôi chọn chủ mà thờ.” Cha của hần là tâm phúc của Trấn Nam Vương, Phạm Duy đương nhiên có thể đi đường tắt đến núi Chung Nam. Đại công tử Minh Lễ tuyển thư đồng khi Phạm Duy mới sinh ra đời, đương nhiên không tính, Phạm Duy chú ý chính là đích tử Minh Trạm, sau đó Minh Trạm lại là người cầm, Phụng Cảnh Nam đối xử lãnh đạm, căn bản không tính tuyển thư đồng cho Minh Trạm, đương nhiên cho dù là tuyển thư đồng, theo tính nết của Phạm Văn Chu thì cũng sẽ không kêu nhi tử của mình đi làm thư đồng cho Minh Trạm. Vì vậy Phạm Duy luôn ở trong nhà học hành.

Vòng vo một vòng lớn, rốt cục Phạm Duy vẫn làm thư đồng của Minh Trạm, không thể không nói là ông trời trêu người.

Hôm nay câu hỏi của Minh Trạm đơn giản chỉ là một chữ Trung.

Những lời này là mao phạm, Minh Trạm đã ăn tờ giấy, Phạm Duy càng phải ngậm chặt miệng. Thân phụ của hần là Phạm Văn Chu do dự vài lần mới nói, “Hôm nay tứ công tử hỏi những lời này....”

Phạm Duy cúi đầu trầm mặc.

“Phải giữ kín ở trong lòng.” Thêm vào nữa câu sau, Phạm Văn Chu chứng minh tâm địa của mình rất thuần lương.

Phạm Duy cũng sẽ không nói với chính thân phụ của mình, càng không cần bàn đến người khác. Hôm nay Minh Trạng hỏi bốn câu mạo phạm, Phạm Duy lại do dự với hai câu hỏi sau cùng, như vậy cũng là mạo phạm, hai người bọn họ có cùng một bí mật, nắm giữ nhược điểm của nhau, cho nên Minh Trạng sẽ trọng dụng Phạm Duy, mà Phạm Duy cũng chắc chắn dâng lên tất cả lòng trung thành của hắn.

Trong một khoảng thời gian ngắn mà Minh Trạng đã ổn định được Phạm Duy.

.....

6. Chương 6: Tiến Cung

Cửa hồi môn của Minh Diễm đã được chuẩn bị chu đáo, lễ vật của Minh Trạng cũng được đóng gói xong xuôi, rốt cục cũng đến ngày lên đường.

Hai từ lên đường này cũng không quá thuận lợi, Minh Trạng chặc lưỡi, đứng bên cạnh Minh Lễ. Phụng Cảnh Nam phái ba ngàn quân hộ vệ, Phụng Minh Lễ mặc một thân cẩm bào cổ tròn màu xanh ngọc, đáng người tuấn tú cao ráo, dẫn theo Minh Trạng cúi đầu cáo biệt phụ thân.

Phụng Cảnh Nam tự mình nâng dậy Minh Lễ, “Lần này đến đế đô, trên phải hiếu kính với Hoàng thượng, dưới phải chăm sóc tỷ đệ, đừng làm cho ta thất vọng.”

Lại xoa bóp bắp vai của Minh Trạng, xương cốt của thiếu niên rất yếu ớt, nắm trong tay vừa nhỏ mà lại phong phanh, thấy Minh Trạng ỉu xiu, Phụng Cảnh Nam ôn tồn nói, “Minh Trạng, người tuổi còn nhỏ, đến đế đô phải chăm chỉ học hành, có rảnh thì viết thư trở về, đừng làm cho ta và mẫu thân của người phải nhớ thương.”

Minh Trạng gật đầu, Phụng Cảnh Nam sờ đầu Minh Trạng, nhẹ nhàng thở dài, có một chút quyến luyến.

Minh Trạng thấy Phụng Cảnh Nam muốn diễn tiết mục từ phụ thì chỉ đơn giản tháp tùng, không ngờ người này lại sờ đầu mình không dứt, mái tóc đã chải chuốt chỉnh chu lại bị sờ thành một cái ổ quạ, vậy mà vẫn còn tiếp tục sờ tới sờ lui, nhất thời khó chịu, Minh Trạng đánh cổ tay của Phụng Cảnh Nam một cái.

Phụng Cảnh Nam hoàn hồn vì bị đau, thấy đầu của Minh Trạng chẳng khác nào ổ chó, nhìn không được mà cảm thấy vui vẻ. Cho người mang đến một cây lược bằng ngọc mã não, lại một lần nữa chải đầu cho Minh Trạng, Minh Trạng bị Phụng Cảnh Nam làm cho buồn nôn chịu không nổi, càng miễn bàn đến người ngoài.

Xôn xao xôn xao, hóa ra tứ công tử được sủng ái như vậy a!!! Sự cố ý của Phụng Cảnh Nam đi lạc lối, cũng không thể trách người ta hiểu lầm.

Phụng Cảnh Nam bắn cung rất tài ba, nhưng chải đầu lại rất bình thường, túm tóc của Minh Trạng đến phát đau, khiến Minh Trạng nhe răng nhếch miệng, sau một lúc mới qua loa búi được một củ tỏi bé tẹo xiêu xiêu vẹo vẹo, rất hợp với khuôn mặt bánh bao của Minh Trạng, muốn ngốc bao nhiêu thì có ngốc bấy nhiêu.

Minh Trạng với bộ mặt ngu ngu như vậy mà bước lên xe ngựa, thảm thán chính mình thật vất vả vì đầu thai tại Vương phủ, lại trúng ngay cái mạng Ngô Ứng Hùng, không biết ngày nào sẽ quy thiên, cho nên càng không chịu bạc đãi chính mình. Ăn no ngủ ngon tâm tình tốt đẹp, đường xá xa xôi nhưng không thấy bồn ba phong trần, suốt ngày ở trong xe đường mỡ, rốt cục lại càng thêm béo.

Hoàng thành nguy nga hùng vĩ hơn so với trong tưởng tượng, Trấn Nam Vương phủ đã đủ khí phách nhưng lại thiếu đi một phần uy nghiêm trang trọng. Nội thị bên trong đều quen khom lưng, dùng gót chân trước chấm đất khi đi đường, nhẹ nhàng không tiếng động.

Đại thái giám tiến đến đón tiếp mang theo ba tiểu thái giám mặc thanh y, đã đứng chờ từ sáng sớm, sau khi kính cẩn thỉnh an thì liền dẫn Minh Lễ và Minh Trạ trực tiếp tiến đến thượng thư phòng nghị sự của Phụng Cảnh Kiên.

Bên trong hoàng thành, tì nữ, nội thị, hoàng phi, hoàng tử, triều thần, mọi người tới lui ngược xuôi, tuy đông nhưng lại cực kỳ yên tĩnh, không thể nghe thấy tiếng ồn ào cao giọng, mọi người nói chuyện đều hạ thấp giọng theo bản năng, giống như sợ quấy rầy sự trang nghiêm tại nơi này.

Muốn tiến cung diện thánh thì đều phải dâng thẻ bài trước, hoàng đế bận bịu chuyện quốc sự, cũng không rảnh để triệu kiến mọi người. Minh Lễ và Minh Trạ vừa vào kinh thì đã phải người vào cung trước để thỉnh an, hôm nay tiến cung là chuyện đã sớm được định đoạt, bất quá thượng thư phòng là trọng địa, Minh Lễ Minh Trạ đứng chờ tại hành lang được sơn màu đỏ, tiểu công công đứng tại thư phòng tiến vào bên trong để bẩm báo, có khẩu dụ của Hoàng thượng thì bọn họ mới có thể tiến vào diện thánh.

Bên ngoài thượng thư phòng còn có một hai lão thần đứng chờ triệu kiến. Có lẽ xuất phát từ hiếu kỳ cho nên thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn Minh Lễ và Minh Trạ một chút, nhưng chẳng dám đến gần.

Minh Lễ và Minh Trạ cũng không chờ quá lâu.

Phụng Cảnh Kiên nghe nói hai người diệt nhi đã đến hoàng thành, bất chấp đang thảo luận chính sự, hần bình lui chừ thần, trực tiếp tuyên người yết kiến.

Phụng Minh Lễ đã mười bốn tuổi, dáng người thiếu niên chưa trưởng thành, gầy yếu tuấn nhã giống như cây trúc, dung mạo rất giống Phụng Cảnh Nam, Phụng Cảnh Kiên thấy hần lễ nghĩa chu toàn thì trong lòng có hảo cảm, sai người cho an tọa.

Minh Trạ mười tuổi, có khuôn mặt tròn trịa mịn màng, da dễ trơn nhẵn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại giống như nõ sen non mới được thu hoạch, thật sự khiến người ta rất thích. Hần không có vẻ cẩn thận lại hưng phấn như Minh Lễ, ngược lại chính là ủ rũ mà ngồi xuống.

Phụng Cảnh Kiên thân thiết hỏi, “Minh Trạ có mệt hay không?”

Minh Trạ lắc đầu, dù sao hần cũng không thể nói.

Phụng Minh Lễ mở miệng, “Tứ đệ, nói chuyện với Hoàng bá phụ phải đứng lên hồi bẩm.” Sau đó hần lại mỉm cười tạ lỗi với Phụng Cảnh Kiên, thay Minh Trạ bồi tội. Phụng Cảnh Kiên đương nhiên sẽ không để ý đến việc nhỏ nhặt này, sử dụng khẩu khí hoàn toàn là đối đãi với con cháu, “Không sao, đều là người một nhà, không cần phải giữ lễ tiết. Minh Trạ còn nhỏ mà. Cũng sắp đến giờ Ngọ, có đói bụng hay không?”

“Tạ Hoàng bá phụ quan tâm, thần diệt không đói bụng.”

Phụng Minh Lễ còn chưa dứt lời thì Minh Trạ đã cuống cuống gật đầu.

Minh Lễ nhìn thấy mà kinh hãi, Phụng Cảnh Kiên cười ha ha, “Phùng Thành, truyền một chút điểm tâm lại đây.” Nghĩ rằng Minh Trạ dù sao vẫn còn nhỏ, lại có một chút ngây thơ khả ái, hần ôn nhu nói, “Ăn một chút điểm tâm, trong chốc lát đi theo trẫm dùng Ngọ thiện.”

Minh Trạ gật đầu. Hần thật sự rất đói bụng, tiểu hài tử yếu ớt, không thể nhịn đói lâu.

Phùng Thành làm việc hiệu suất rất cao, bốn món điểm tâm được dâng lên: bánh lá sen, bánh nhân mỡ heo, bánh nướng hạt vừng, bánh hạnh nhân, trà chính là Bích hoa xuân thơm ngát.

Minh Trạ đứng dậy, chấp tay cảm tạ Phụng Cảnh Kiên, Phụng Cảnh Kiên cười nói, “Ăn đi.”

Phụng Minh Lễ nhìn thấy mà nghiêm mặt sốt ruột, hần và Minh Trạ xưa nay không có giao tình, lại là thiếu niên sĩ diện, trong lòng oán trách Minh Trạ không biết lễ nghĩa, lộ ra bộ mặt tham ăn háu uống như vậy.

Tì nữ đưa đến nước ấm và khăn mặt hầu hạ Minh Trạ rửa sạch tay.

Có lẽ hoàng đế rất ít khi truyền điểm tâm cho nên điểm tâm không có nhiều món mới mẻ, chẳng qua dù sao không phải ở nhà mình cho nên Minh Trạ cũng không đòi hỏi, cứ như vậy mà ăn uống không ít.

Phượng Cảnh Kiên biết được tình hình của đệ đệ Phượng Cảnh Nam gần đây cũng bình an, lại hỏi sang việc học của Phượng Minh Lễ, thỉnh thoảng lại kiểm tra một chút.

“Minh Lễ thì trầm yên tâm, nhưng mà Trạh nhi thì...” Phượng Cảnh Kiên hơi trầm ngâm, ánh mắt đảo qua Minh Trạh vẫn đang chăm chú cúi đầu ăn điểm tâm, vừa cười vừa nhìn về phía Minh Lễ mà nói, “Trạh nhi tuổi này vẫn còn phải học hành. Người vừa đến đế đô, có bao nhiêu việc phải an bài, còn phải thỉnh tiên sinh dạy học cho Trạh nhi nữa, chẳng phải là phiền phức hay sao? Không bằng để cho Trạh nhi ở trong cung cùng vài hoàng đệ học hành có được hay không?”

“Trạh nhi, ý của người như thế nào?” Phượng Minh Lễ biết chừng mực, đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Minh Trạh hiếm thấy như vậy, Phượng Cảnh Kiên cảm thấy rất hiếu kỳ, liền hỏi thêm một câu.

Minh Trạh dùng chiếc khăn nhỏ lau khóe môi rồi lấy ra một quyển vở trong y mê và một cây bút chì, đẩy ra một đĩa điểm tâm, viết lên giấy vài chữ, “Trong cung chẳng phải là nơi để nữ nhân ở hay sao? Ta là nam nhân.”

Phùng Thành rất hiệu suất, định tiến lên tiếp nhận rồi trình cho Hoàng thượng, nhưng Minh Trạh lại chìa vào hàng chữ của mình rồi lại chìa vào miệng của Phùng Thành, Phùng Thành thấy bệ hạ gật đầu thì mới đọc lên.

Phượng Cảnh Kiên gặp được hai đệ đệ cho nên tâm tình đặc biệt vui vẻ, vừa cười vừa nói, “Đương nhiên có nơi để các hoàng tử cư ngụ.”

“Ta mang theo thư đồng, nha hoàn, thị vệ, trù tử, nữ mẫu, chần đệm, thư sách, như vậy phải làm sao bây giờ?”

Phượng Cảnh Kiên và Phượng Cảnh Nam là huynh đệ thân sinh, năm đó cùng chung hoạn nạn mới có ngày hôm nay, vì vậy trong lòng sinh ra hảo cảm đối với Minh Lễ và Minh Trạh, hơn nữa nghĩ đến đệ đệ đã tuổi này mà chỉ có một đích tử, bẩm sinh lại khuyết tật, làm sao lại không khiến người ta thương xót cho được? Vì vậy cũng không trả lời thẳng vấn đề của Minh Trạh mà lại trêu ghẹo, “Người đến nơi này của trẫm mà còn mang theo chần đệm làm gì? Hay là ngay cả mấy thứ này mà trẫm cũng không có.”

“Dùng quen, quyển luyện, giường mới ngủ không ngon.”

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Cứ đưa vào cung cùng với người để hầu hạ là được.”

Cho dù Minh Trạh có thích ở tại cung đình hay không thì chỉ cần hoàng đế mở miệng muốn hấn tiến cung đọc sách đã là vô thượng ân điển, hấn chỉ có thể tạ ơn. Một người tiến cung mà còn mang theo hạ nhân, Phượng Cảnh Kiên lại gật đầu thì cũng xem như đã cực kỳ rộng lượng với Minh Trạh. Đồng thời cũng làm cho trong lòng của Minh Trạh có cơ sở, xem ra Phượng Cảnh Nam cũng không ngoa khi nói rằng quan hệ của ông ấy và Phượng Cảnh Kiên rất tốt.

Phượng Cảnh Kiên cũng có cân nhắc, tình trạng của Minh Trạh đặc biệt, lại mới tiến cung, người hầu của hấn sẽ biết được bản tính của hấn, chẳng phải như vậy mới có thể hầu hạ chu toàn hơn hay sao? Còn nữa, cho phép người của Trấn Nam Vương phủ tiến vào hầu hạ không chỉ hợp ý Minh Trạh mà còn có lợi, Minh Trạh tuổi nhỏ, phải ở trong cung lâu dài, không có tri kỷ, nếu có mệnh hệ nào thì Phượng Cảnh Kiên làm sao ăn nói với Phượng Cảnh Nam đây.

Hai người đều có cân nhắc, âm thầm biểu đạt ăn ý.

Minh Trạh tạ ơn.

.....

7. Chương 7: Di

Phượng Cảnh Kiên tự mình dẫn theo Minh Lễ và Minh Trạh đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Phượng Cảnh Kiền cũng không ngồi ngự liễn mà chỉ đi bộ, giới thiệu khắp nơi trong cung điện cho Minh Lễ và Minh Trạ. Cử chỉ của Phượng Cảnh Kiền ung dung tao nhã, giọng điệu nhẹ nhàng êm tai, tướng mạo của hân tương tự như Phượng Cảnh Nam nhưng lại có thêm một chút nhu hòa, khi cười lộ lên sẽ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, giống như hân chỉ là một bá phụ sủng ái diệt nhi mà không phải là một vị hoàng đế cao cao tại thượng.

“Trẫm đã sớm phái người dọn dẹp Thạch Lưu viện cho Minh Trạ.” Phượng Cảnh Kiền cũng thích sờ đầu Minh Trạ, còn lén lút nheo khuôn mặt béo ú của Minh Trạ, trong giọng nói hàm chứa sự thoải mái và thỏa mãn, “Thạch Lưu viện năm đó cũng là nơi mà phụ vương của các người đã từng cư ngụ. Lúc trước nhị hoàng tử muốn dọn vào đó nhưng trẫm không đồng ý. Nay để cho Minh Trạ dọn vào đúng là thích hợp nhất.”

Minh Trạ xoa mặt, bước lên bậc thang cao chừng nửa thước.

Phượng Minh Lễ rất đa tâm, hân nghĩ đến việc hoàng tử Phượng Minh Lan là nhi tử của Ngụy quý phi, Ngụy quý phi cùng Ngụy trắc phi là tỷ muội thân sinh, nhị hoàng tử và Phượng Minh Lan cũng là đường huynh đường đệ, nghe xong lời của Phượng Cảnh Kiền thì hân lại suy nghĩ sâu xa một chút.

Người trong cung thích đánh đố, rất nhiều chuyện không chịu nói thẳng mà cứ muốn người ta phải suy đoán. Thạch Lưu viện không chỉ là một biệt viện mà còn là nơi cư ngụ trước đây của Phượng Cảnh Nam, vì sao nhị hoàng tử lại muốn ở Thạch Lưu viện? Phượng Cảnh Kiền có thâm ý gì khác hay không?

Nhất thời nghĩ không ra, Phượng Minh Lễ còn phải chuẩn bị tinh thần để trả lời Phượng Cảnh Kiền, vừa cười vừa nói, “Thời tiết tại đế đô và Vân Nam khác biệt rất lớn, Vân Nam ẩm ướt, đế đô lại gió mát mây thưa, ngay cả cây cối hoa cỏ ven đường cũng bất đồng, dọc đường đi làm cho thần diệt thật sự mở rộng nhãn giới.”

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa nói, “Nói cho trẫm nghe thử, đã lâu trẫm không xuất cung, dọc đường đi trẫm đặc biệt lệnh cho quan viên địa phương hộ tống, hai người các người là lần đầu xa nhà, tuổi lại nhỏ, bọn họ có sơ suất gì hay không?”

Phượng Minh Lễ thấy vấn đề này thật khó đáp, nói là tốt thì sợ Hoàng thượng đa tâm, nghĩ rằng hân kết giao ngoại quan, nói là không tốt thì chưa kể đến việc đắc tội với người ta mà ngay cả thể diện của Hoàng thượng cũng bị dả động, Phượng Minh Lễ tổn hao tâm tư, nói một cách châm chọc, “Đây là lần đầu tiên thần diệt được mở mang tri thức nhiều như vậy. Chẳng qua Minh Trạ còn nhỏ, lại có đại tỷ tỷ, trên đường cũng không dám dừng lại nhìn kỹ, chỉ cười ngựa xem hoa mà thôi.”

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa nói, “Lần sau trẫm đi tuần sẽ dẫn người theo, cho người ngắm nhìn phong cảnh phương Bắc.”

Phượng Minh Lễ thuận theo mà mỉm cười đáp lại, “Như vậy thần diệt phải cảm tạ ân điển của hoàng bá phụ trước.”

Hai người một hỏi một đáp làm cho Phượng Minh Lễ mệt chết khiếp, trong lòng vô cùng hâm mộ Minh Trạ bị cầm tù nhỏ, không cần phải lo lắng.

Thái hậu trong Từ Ninh cung đã sớm nhận được tin, Ngụy thái hậu quá tuổi lục tuần, hơi mập một chút, sắc mặt hồng hào, trên đầu gắn một cây ngọc trâm được trạm trổ hình phượng rất tinh xảo, mặt mày ôn hòa, đứng bên cạnh là một mỹ nhân kiều diễm như hoa mẫu đơn.

Phượng Cảnh Kiền trước tiên thỉnh an Ngụy thái hậu, Minh Lễ và Minh Trạ đều đi theo hành lễ, Thái hậu mỉm cười giống một đóa hoa cúc nhỏ, “Miễn lễ miễn lễ. Đây là Minh Lễ và Minh Trạ à, biết các người sẽ đến cho nên ai gia đã trông mong nhiều ngày.”

Mỹ nhân như mẫu đơn thỉnh an Phượng Cảnh Kiền, Phượng Cảnh Kiền an tọa rồi nói, “Ngụy quý phi cũng ở đây à?”

Hóa ra đây là Ngụy quý phi, thân mẫu của nhị hoàng tử, nay Hoàng hậu trong cung đã qua đời, Ngụy quý phi và Ngụy quý phi cùng chấp chương hậu cung, chẳng qua Ngụy quý phi là diệt nữ nhi ruột thịt của Ngụy thái hậu, đương nhiên Thái hậu càng thêm coi trọng.

Chẳng qua trong trường hợp này, cho dù Ngụy quý phi có được sủng ái như thế nào thì đáng lý cũng không nên xuất hiện, dù sao Minh Trạng chẳng có quan hệ gì với nàng.

Ngụy thái hậu mỉm cười, nắm lấy tay của Ngụy quý phi mà nói, “Trước kia khi Uyển Như ở nhà thì thân thiết với Uyển Duyệt nhất. Ai gia nghĩ rằng Minh Lễ và Minh Trạng cũng không tính là ngoại nhân, vì vậy mới gọi nàng lại đây gặp mặt.”

Minh Lễ đương nhiên đã từng nghe mẫu thân nhắc đến người dì quý phi này, hiện tại không cần người nhắc nhở thì hắn liền tiến lên rồi quỳ xuống hành lễ, miệng nói, “Dì.”

Trong khi Minh Trạng chỉ quỳ một gối, sau khi gập đầu liền nhanh chóng đứng dậy.

So ra thì Minh Lễ thật sự kích động quá mức. Về mặt của Minh Lễ có một chút khó coi, cau mày nói, “Minh Trạng, làm sao mà người có thể thất lễ với dì như vậy cơ chứ?”

Minh Trạng nhếch một bên môi, nhìn Minh Lễ, sau đó lại quan sát Ngụy quý phi một chút, ý tứ không cần nói cũng biết: Dì của ta cũng không phải họ Ngụy.

Minh Lễ đỏ mặt, ngay cả sắc mặt của Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi cũng trở nên khó coi, Minh Trạng vẫn bình tĩnh an tọa. Phụng Cảnh Kiên khoát tay rồi cười ha ha, “Vừa rồi trăm dân bọn họ đi bộ từ thượng thư phòng đến đây, Minh Trạng chân bé lại ngắn, chắc là mệt mỏi. Mẫu hậu, nhi tử đói bụng rồi, vì vậy liền nghĩ đến nơi này của mẫu hậu có rượu thơm thức ăn ngon.” Đánh tan bầu không khí ngưng nghịu.

Ngụy thái hậu ở cung đình hơn nửa đời người, cũng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, vừa cười vừa nói, “Đã sớm chuẩn bị sẵn, Minh Lễ và Minh Trạng cũng ném thử vài món ăn quý và lạ trong cung đi.”

Ngụy quý phi cười nói, “Nô tỳ đi trước để xem thức ăn đã được bài biện ổn thỏa hay chưa?”

Ngụy quý phi uyển chuyển bước đi, mang đến một làn gió thơm mát, Minh Trạng hắt xì một cái to, hắn không quen với mùi hương này, đưa tay xoa xoa lỗ mũi, sau đó cúi đầu nhìn tấm thảm đỏ thẫm được dệt chỉ vàng ở dưới đất.

Vấn đề của Ngụy thái hậu cũng quay xung quanh chuyện này, với địa vị của Ngụy thái hậu thì hiện tại trên đời đã không còn ai dễ dàng cần phải lấy lòng, hiện tại Minh Trạng lại làm mất thể diện của Ngụy quý phi, chính là gián tiếp cho Ngụy thái hậu một cái tát. Còn nữa, nguyên nhân khiến cho Ngụy thái hậu yên tâm thoải mái lãnh đạm Minh Trạng chính là: Ai bảo người là người căm làm chi, cho dù ai gia muốn hỏi người thì người có thể nói được hay sao?

Phụng Cảnh Kiên thỉnh thoảng phụ họa Thái hậu một hai câu, tâm tư lại dừng lên người của Minh Trạng, tiểu tử này thật sự rất gan dạ, người khác thì tăng bốc, còn hắn thì đập đổ.

Sờ cảm, tiểu tử này thật sự có vài phần khí phách của một đích tử của Trần Nam Vương phủ.

Minh Trạng đã sắp mất đi quyền thừa kế, không có thân phận của đích tử, sẽ làm cho người ta coi khinh, nay phải sống trong cung dài lâu, nếu người khác thấy hắn yếu đuối dễ bắt nạt thì ngày sau phải sống như thế nào đây.

Bắt nạt kẻ yếu là tính đê hèn. Hắn muốn chứng minh thân phận của đích tử thì phải cho những người này biết, cho dù hắn không thể nói, cho dù hắn không thể kế thừa vương vị thì hắn cũng là đích tử, chứ không phải là thiếp vàng tượng mộc. (ý chỉ bù nhìn)

Kẻ nào thất lễ với hắn thì tốt nhất hãy xem lại chính thân phận của mình đi.

Cao ngạo thì sao, mỗi một lời mỗi một hành động của hắn đều nằm trong lễ nghĩa, Phụng Cảnh Kiên dám triệt loạn hay sao? Nếu Phụng Cảnh Kiên không triệt loạn thì phải hảo hảo nuôi dưỡng hắn, còn phải cẩn thận đừng để sinh ra bất trắc thì mới được. fynnz810

Ngộ thiện, Ngụy quý phi biết điều mà trở về Nghi Đức cung.

Ngụy thái hậu cũng không nhiều lời mà chỉ ý vị thâm trường liếc nhìn Minh Trạng một cái, Minh Trạng đang cúi đầu nhìn mấy đĩa thức ăn, cũng không thèm chống lại ánh mắt sắc sảo của Ngụy thái hậu, khiến cho Ngụy thái hậu rất bực mình.

Ngụy thái hậu vừa cười vừa nói, “Hoàng huynh hoàng đệ của các người cũng trạc trạc tuổi, đều đang đọc sách, đợi buổi tối ai gia mở tiệc truyền bọn họ đến đây cho các người gặp mặt một lượt. Đều là người một nhà, chớ để xa cách. Các người đến để đồ, cứ xem nơi này là nhà của các người, có chỗ nào không vừa ý thì nói với ai gia, có biết hay chưa?”

Minh Lễ vừa cười vừa nói, “Tôn nhi ở nhà thường nghe phụ vương nhắc đến Hoàng tổ mẫu, trước khi đến đây phụ vương luôn dặn dò bảo hai huynh đệ tôn nhi phải thay phụ vương tần hiếu với Hoàng tổ mẫu.”

Nhắc đến ấu tử, Ngụy thái hậu nhin không được mà thở dài, “Ai gia đã năm năm chưa gặp phụ vương của người, ngày nhớ đêm mong, không biết khi nào hấn lại đến để đồ. Người rất ngoan, phụ vương của người có một nhi tử hiếu biết như vậy thì cũng là phúc khí của hấn.”

Minh Trạ ngồi vững như núi, gấp một miếng cá lự, không nhanh không chậm mà ăn, tựa hồ cũng không nghe thấy lời của Ngụy thái hậu.

Minh Trạ dùng bữa rất chậm, giống một ông lão, nhai một lúc lâu mới nuốt xuống, sau đó lại gấp một miếng khác, tiếp tục nhai tiếp tục nuốt. Cho dù Ngụy thái hậu nói cái gì thì hấn cũng chỉ một lòng một dạ dùng bữa, động tác ung dung mà tao nhã.

Cuối cùng Ngụy thái hậu không thể không hết hy vọng, tự an ủi chính mình: Ta cần gì phải so đo với một kẻ câm a.

Phượng Cảnh Kiên cũng tán thưởng một tiếng: Định lực thật sự quá hảo!

.....

P/S: :> em Trạ chỉ được cái nói đúng

điệt nhi, điệt tử= cháu trai; điệt nữ = cháu gái

8. Chương 8: Gia Yển

Minh Trạ dùng bữa xong xuôi ở Từ Ninh Cung thì liền trở về Thạch Lưu viện để xem hạ nhân dọn đồ.

Phượng Cảnh Kiên an bài khu vực cho hấn thật không tệ, phía đông là tam hoàng tử Phượng Minh Tường, phía tây là tứ hoàng tử Phượng Minh Thụy.

Đồ đạc của Minh Trạ thật sự nhiều, trong viện không còn chỗ để chứa, phải đặt trước cửa. Tục ngữ nói, bà con xa không bằng láng giềng gần. Các hoàng tử đến giờ Ngọ cũng phải quay về viện của mình để dùng bữa nghỉ ngơi, tam hoàng tử Phượng Minh Tường là người ôn hòa, tự giới thiệu trước, “Người là đường đệ con của Trần Nam Vương thúc phải không, ta là tam hoàng tử, người của người có đủ hay không, có cần ta phải thêm người lại đây giúp người một tay hay không?”

Minh Trạ thi lễ với Phượng Minh Tường rồi kéo lấy Phạm Duy, chia chia vào Phượng Minh Tường, lại chia vào yết hầu của mình, Phạm Duy thi lễ, nhẹ nhàng nói, “Bái kiến tam hoàng tử. Đây là tứ gia nhà ta, Phượng Minh Trạ. Về sau chúng ta sẽ ở Thạch Lưu viện, thỉnh tam hoàng tử ngài chiếu cố.”

“Đương nhiên rồi, không cần phải khách khí với ta đâu.” Phượng Minh Tường mỉm cười.

Phạm Duy vừa cười vừa nói, “Đi theo tứ gia đến đây đều là hạ nhân và nha hoàn, lực nhuyển thân nhược, nếu thuận tiện thì thỉnh tam hoàng tử cho mượn vài nô tài giúp đỡ nâng mấy cái rương này đem vào phòng để đám nha hoàn dọn dẹp thu xếp lại.”

Phượng Minh Tường đương nhiên vui lòng hỗ trợ, liền nói, “Trong viện lộn xộn, không bằng tứ đệ đến viện của ta nghỉ ngơi một chút, đợi bọn họ thu dọn xong thì tứ đệ có thể tiến vào.”

Minh Trạng liền thúc thời đi theo Phượng Minh Tường, lưu lại Phạm Duy chỉ huy khuôn viên hỗn độn. Phạm Duy cười nói, “Tứ gia yên tâm, ta sẽ xem bọn họ thu dọn, sẽ không để cho bọn họ làm hư đồ của ngài.”

Phượng Minh Tường là người rất chu đáo, đầu tiên là hỏi trà hỏi cơm, biết được Minh Trạng đã dùng ngọc thiện ở Từ Ninh Cung, liền phái người mang nước trà đến rồi phân phó một câu, “Dùng cái tách mới.”

Phượng Minh Tường rất thích nói, “Tứ đệ đến đây khi nào? Chúng ta đều biết hôm nay các người sẽ đến, Thạch Lưu viện đã được tu sửa từ hai tháng trước, nghe nói trước kia là chỗ cư ngụ của Trần Nam Vương thúc. Tứ đệ vừa đến, có cái gì cần giúp thì cứ nói với ta, đừng khách khí. Ở phía tây của người là Minh Thụy, hắn cũng đứng hàng thứ tư, hai người sẽ bị trùng cách xưng hô, như vậy ta trực tiếp gọi tên của người nhé?”

Minh Trạng vừa cười vừa gật đầu, cầm lấy tách trà uống một ngụm nhỏ, không thể so với mùi thơm ngát lại tươi mới của Từ Ninh Cung.

“Minh Trạng, chỉ có một mình người ở Thạch Lưu viện à? Nghe nói đại ca của người là Minh Lễ cũng đến đây, vì sao không thấy hắn.”

Minh Trạng lấy ra quyển vở nhỏ và cây bút chì rồi viết, “Đại ca ở tại vương phủ.”

“À.” Phượng Minh Tường không hỏi nhiều mà chỉ cười nói, “Đúng rồi, còn Thục Nghi quận chúa cũng ở ngoài cung hay sao?”

Minh Trạng gật đầu, “Chiều nay đại tỷ sẽ tiến cung thỉnh an Thái hậu.” Đương nhiên nếu Ngụy thái hậu muốn tăng thêm thân phận của Minh Diễm thì chẳng còn gì tốt hơn là để Minh Diễm ở lại Từ Ninh cung, chuyện này phải xem tâm tình của Ngụy thái hậu.

“Như vậy phỏng chừng Phúc Xương bác cũng phải đến.” Phạm Minh Tường chớp cặp mắt linh động của hắn, vừa cười vừa nói với Minh Trạng, “Về sau cùng nhau học hành thì người có thể gặp được thư đồng của nhị ca là Đỗ Như Lan, hắn chính là tiểu cừu tử của người, hắn nhất định sẽ nịnh bợ người.”

Minh Trạng cười cười, cũng chưa chắc, hắn vừa mới đắc tội với mẫu thân của nhị hoàng tử.

Phượng Minh Tường nhiệt tình hiếu khách, hạ nhân bên cạnh cũng tinh mắt, đại cung nữ ôm đến hai chiếc cốc phỉ thúy hình lá sen, một cốc chứa đầy quả anh đào đỏ tươi như lửa, cốc còn lại là những trái nho màu đỏ tím, trong veo như nước làm cho người ta có cảm giác cực kỳ thèm ăn.

“Bẩm chủ tử, tứ gia, đây là Từ Ninh cung ban thưởng sáng nay, rất tươi mới, chúng nô tỳ đã rửa sạch, chủ tử, tứ gia mời nếm thử.”

Minh Trạng lấy ra hà bao để thưởng, cung nữ kia liền lắc tay từ chối, Phượng Minh Tường cười nói, “Minh Trạng vừa đến, thưởng người thì cứ nhận đi. Sau này đối đãi với hắn cũng như đối đãi với ta.”

Cung nữ hai tay tiếp nhận, khom người tạ thưởng rồi vừa cười vừa nói, “Tứ gia ban thưởng là phúc khí của nô tỳ. Cho dù không thưởng thì cũng là bổng lộc của nô tỳ. Nếu nô tỳ hầu hạ tứ gia là vì phần thưởng thì chủ tử cũng đã chọn lầm Tân Hà rồi.”

“Ấy chà, người còn để ý hơn cả ta nữa. Nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, lui xuống đi.” Phượng Minh Tường vừa cười vừa khiển trách một câu, sau đó quay sang nói với Minh Trạng, “Cũng là do ta nuông chiều sinh hư.”

Minh Trạng viết nói, “Thật khả ái.”

Phượng Minh Tường nhéo khuôn mặt béo ú của Minh Trạng rồi nói một cách khinh thường, “Người cũng biết cái gì gọi là khả ái à?”

Minh Trạng tức đến nhe răng.

Phượng Minh Tường cười ha ha.

Yến tiệc tại Từ Ninh cung thật náo nhiệt, Ngụy quý phi bị mất thể diện lúc chính ngọc cho nên hiện tại sẽ không xuất hiện.

Vài vị hoàng tử đều đến, còn có nhị công chúa tam công chúa chưa được gả, Minh Diễm cũng đang nói chuyện với Ngụy thái hậu. Xưa nay Minh Diễm lanh lợi, Ngụy thái hậu nói chuyện với nàng có vẻ hiền từ, đã quyết định sẽ lưu Minh Diễm ở tại Từ Ninh cung.

Đại hoàng tử mất sớm, nhị hoàng tử Phụng Minh Lan trên thực tế trở thành trưởng tử, Phụng Minh Lan có dung mạo như mẫu thân, trên mặt của nam nhân lại có nét của hoa mẫu đơn khiến hắn có vẻ ôn nhu. Phụng Minh Lan có lẽ đã biết mẫu thân bị Minh Trâm chọc tức cho nên ánh mắt quan sát Minh Trâm thật không tốt chút nào.

Tam hoàng tử Phụng Minh Tường lại rất tốt với Minh Trâm, cười hi hi ha ha. Tứ hoàng tử Phụng Minh Thụy trời sinh khuôn mặt trướng thối giống như người khác nợ hắn hai trăm lượng, đồng tử màu hổ phách giống như đóng băng, người nào bị hắn liếc mắt một cái liền cảm thấy toàn thân toát ra hàn khí, người lạ chớ gần.

Minh Trâm thậm chí cảm thấy vị tứ hoàng tử này nếu tùy tiện đứng trước cửa có thể làm môn thần, quỷ mà thấy hắn cũng đều e ngại.

Ngũ hoàng tử Phụng Minh Giả là nhi tử của Nguyễn quý phi, tuổi còn nhỏ, vừa mới được đi học, béo tròn trắng nõn, đứng với Minh Trâm như thân huynh đệ.

Đều là cốt nhục chí thân, lại không có tiểu thiếp làm mất mặt, mọi người ngồi vây quanh một bàn ăn dài được điêu khắc bằng gỗ hoa lê. Ngụy thái hậu và Hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ vị, bên phải của Ngụy thái hậu là nhị công chúa, bên trái của Hoàng thượng là nhị hoàng tử Phụng Minh Lan.

Ôi, hai cái nhị.

Mọi người vốn định theo thứ tự mà tự ngồi, Hoàng thượng cười nói, “Ba nha đầu các nàng ngồi xen kẽ, Minh Lễ ngồi với Minh Lan. Minh Trâm ngồi với Minh Tường và Minh Thụy. Minh Giả, người tuổi còn nhỏ, không được uống rượu, có biết hay chưa?”

Phụng Minh Giả ngọng nghịu nói, “Con biết rồi, con chỉ uống rượu trái cây thôi, chỉ uống một ly nhỏ nhất để hoan nghênh nhị vị ca ca đến để đồ.”

Phụng Cảnh Kiên cười vui vẻ, “Được rồi, chỉ cho phép một ly nhỏ nhất.”

“Dạ.”

Phụng Cảnh Kiên nâng ly, cười vang, “Hôm nay Minh Lễ Minh Trâm từ Vân Nam đường xá xa xôi mà đến đây, Thái hậu cố ý thiết đãi phong yển vì bọn họ. Minh Lễ Minh Trâm là bảo bối của Trấn Nam Vương thúc của các ngươi, nhất là Minh Trâm, tuổi còn nhỏ, lại cùng các ngươi đến Đạo trai học hành, các ngươi phải chiều cố hân nhiều một chút. Hắn không biết cái gì thì các ngươi làm huynh đệ phải giúp đỡ một tay, đây là bổn phận. Cốt nhục hoàng thân quốc thích, cần phải thân cận nhiều hơn mới được. Nào, chúng ta cùng nâng ly trước.”

Minh Trâm rất ít khi uống rượu, loại rượu này lại có một chút cay xè, vừa chẹp vào miệng liền hà ra một hơi, vội vàng gấp một miếng ngọc sen lạnh bỏ vào miệng để áp mùi rượu, Phụng Cảnh Kiên cười nói, “Đổi rượu trái cây cho Minh Trâm đi.”

Minh Trâm bị rơi xuống đài ngộ giống Phụng Minh Giả năm tuổi.

Cùng Hoàng thượng dùng bữa có một ưu việt là không bị ép rượu. Phụng Cảnh Kiên cũng không vì vui vẻ mà quá chén, bất quá chỉ ba bốn ly liền dừng lại, các hoàng tử đương nhiên cũng tự chủ.

Ngụy thái hậu chỉ vào một miếng ức gà tơ rồi nói, “Ai gia thấy lúc dùng ngọc thiện thì Minh Lễ thích món này cho nên liền bảo bọn họ làm lại, đưa đến trước mặt của hắn đi, đồ cho hắn phải giữ thể diện, không tiện đưa đĩa gấp.”

“Đưa món quý lạ này cho Minh Trâm dùng thử” Tuy rằng khó tránh khỏi bất công nhưng Ngụy thái hậu vẫn cố gắng đối xử công bình.

Minh Lễ Minh Trâm đứng dậy tạ thưởng, Ngụy thái hậu cười nói, “Toàn gia dùng bữa, không cần phải nhiều quy củ như vậy, ngồi xuống ăn đi.”

Phượng Minh Tường vẫn nhiệt tình như trước, thường xuyên gấp thức ăn cho Minh Trạ, cũng hỏi thăm Minh Lễ vài câu về phong cảnh ở Vân Quý để mở mang kiến thức, Minh Lễ và Phượng Minh Lan đã có một chút ăn ý, tuy ít lời nhưng lại lộ ra cảm giác thân cận.

Trong bữa tiệc chỉ có Phượng Minh Thụy không nói câu nào, cứng ngắ ngồi im, cứng ngắ dùng bữa, khổ thân cho Phượng Minh Giả ngồi kế bên của hắ, há hồm nhưng không dám nói chuyện với tứ ca của mình. Nhưng thật ra Minh Diễm lại rất có kinh nghiệm giao tiếp với tiểu hài tử, thường xuyên hỏi Phượng Minh Giả vài câu, cũng chiêu cổ miếng ăn cho hắ.

Ngụy thái hậu nhìn cả sảnh đường toàn con cháu, tuy rằng Minh Trạ không được nàng ưa thích nhưng bất quá nhìn sang Hoàng thượng một chút, lại liếc mắt nhìn Phượng Minh Lan và Phượng Minh Lễ một chút, trong lòng của Ngụy thái hậu dâng lên nỗi vui sướng thản nhiên, trên mặt càng thêm hiền hòa.

Bữa tối này ăn thật thoải mái, chủ yếu là vì ngự trù trong Từ Ninh cung có tay nghề giỏi, Minh Trạ lo ăn lo uống, không có thời gian để suy tư. Bởi vì hắ bị cắ cho nên cũng ít có người nói chuyện với hắ, rượu ngon món ngon, đương nhiên là phải hưởng thụ một chút.

Dùng xong bữa tối, canh giờ vẫn còn sớm, mọi người cùng uống trà thơm, ở bên cạnh Thái hậu trò chuyện vui vẻ.

Vẫn là trà ở chỗ của Ngụy thái hậu là ngon tuyệt, đương nhiên trà của Hoàng thượng cũng không tệ.

Minh Trạ dùng ba ngón tay cắ tách trà, vẫn chưa uống một ngụm nào thì chợt nghe Ngụy thái hậu gọi tên hắ, “Minh Trạ, người vừa đến để đồ, tuổi lại nhỏ, ai gia rất lo lắng.” Sau đó Ngụy thái hậu chỉ vào một cung nữ mặc y phục màu phỉ thúy, ôn hòa cười nói, “Đây là đại cung nữ đặc lực của ai gia, Anh nhi. Anh nhi rất khéo tay, để cho Anh nhi hầu hạ người, có người biết chừng mực sẽ tốt hơn.”

Minh Trạ mím môi nhìn về phía Ngụy thái hậu rồi lắc đầu, sau đó lại khoát tay.

Ngụy thái hậu nhất thời nổi giận, thân mình đang dựa vào nhuyển thấp liền ngồi thẳng dậy, giận tái mặt mà hỏi, “Sao, người không cần à?”

Minh Trạ gật đầu, lắ lắ nhìn Thái hậu, khóe miệng của Ngụy thái hậu rũ xuống, hai hàng nếp nhăn bên khuôn miệng hiện lên rõ ràng, trong mắt lộ vẻ tàn khốc.

Phượng Minh Lễ trong lòng trách Minh Trạ không biết tốt xấu, vội vàng khiển trách, “Tứ đệ, đây là Hoàng tổ mẫu yêu thương người nên mới ban thưởng. Có Anh nhi cô nương chiêu cổ chính là phúc phận của người.”

Minh Trạ giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Phượng Minh Lễ, mọi người đang vui vẻ trò chuyện liền lập tức an tĩnh trở lại, sắc mặt của Ngụy thái hậu càng thêm khó coi nhưng lại không phát cáu. Dù sao Minh Trạ cũng là đích tử của Phượng Cảnh Nam, cho dù bị khuyết tật nhưng cũng là đích tử. Đây là ngày đầu tiên đến để đồ, trong lòng nếu không vui thì bên ngoài cũng không nên khinh thường.

Tất cả mọi người kinh ngạc khi thấy Minh Trạ to gan lớn mật, ngay cả lời của Ngụy thái hậu mà cũng dám bác bỏ, đều tự khắ cấp suy tính, nhưng không có ai đứng ra khuyên bảo.

Phượng Cảnh Kiên đành vừa cười vừa nói, “Mẫu hậu, Trạ nhi dẫn theo không ít hạ nhân, có lẽ đã quen hầu hạ hắ. Không bằng giao Anh nhi cô nương cho Minh Lễ đi, Minh Lễ là một tiểu tử choai choai, lại ở ngoài cung, làm sao biết trông nom chính mình, đúng lúc có thể đem Anh nhi ban cho Minh Lễ giải sầu.”

Ngụy thái hậu đánh giá hôm nay có lẽ sẽ không đợi được bạc thang của Minh Trạ, vì vậy liền leo xuống bậc thang của Hoàng thượng, mang theo ba phần tức giận mà gật đầu nói, “Cứ an bài như vậy đi.”

Yến tiệc giải tán, kẻ nào nên xuất cung thì xuất cung, kẻ nào nên trở về phòng thì trở về phòng.

Sau khi cung tiễn Ngụy thái hậu thì mọi người lại cung tiễn Hoàng thượng, Phượng Cảnh Kiên co bàn tay lại rồi cốc một cái lên trán của Minh Trạ, sau đó xoay người rời đi.

Minh Trạ xoa xoa đầu, ngắ đầu chống lại một đôi mắt tràn đầy cắ nhắc.

.....

9. Chương 9: Đụng Tường

Vàng thái dương đã chôn vùi trong ánh chiều tà, khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Minh Lan như nhiễm màu son, làn da của hần nõn nà như băng hàn ngọc, khuôn mặt mang theo một chút lạnh lùng, khóe môi khẽ nhếch lên, trong mắt không có một chút ý cười nào, ánh mắt chăm chú một lúc, lãnh đạm nhìn chăm chăm Minh Trạ.

Cho dù Phượng Minh Lan thật sự là một đóa mẫu đơn thì Minh Trạ cũng không có tâm tư đầu mắt với hần. Ôm quyền cáo từ, Minh Trạ phủi vạt y bào rồi cất bước rời đi.

“Này, Minh Trạ, đợi đã, chúng ta tiện đường, cùng nhau đi về nào. Lão tứ, lão ngũ, các người cũng nhanh lên đi.” Phượng Minh Trạ hô hào.

Phượng Minh Thụy và Phượng Minh Giả đều là ít nói, sau khi cáo từ Phượng Minh Lan thì Phượng Minh Lễ cũng nhanh chóng rời đi.

Minh Lễ đi theo Minh Trạ vào Thạch Lưu viện, vừa vào cửa liền giáo huấn Minh Trạ, “Người sao vậy? Trong lòng khó chịu cũng không nên ngỗ nghịch Hoàng tổ mẫu. Chúng ta ở xa tận Vân Nam, vốn không thể tận hiếu với Hoàng tổ mẫu, hôm nay tổ mẫu có ý tốt, vì sao người lại bướng bỉnh như vậy?”

Minh Trạ duỗi cánh tay, Thanh Phong Minh Nguyệt tiến lên hầu hạ Minh Trạ thoát y phục, ngọc quan, đai lưng, hà bao, ngọc bội, cẩm y tú bào, từng kiện từng kiện, Minh Trạ ngậm miệng như con trai ngậm ngọc, căn bản không thèm liếc mắt nhìn Minh Lễ dù chỉ một chút.

Minh Lễ nắm lấy vai của Minh Trạ, hần cũng không ngờ đệ đệ của hần lại khó trị như vậy, nhìn chăm chăm vào mắt của Minh Trạ, rồi gần từng chữ, “Người nghiêm túc lắng nghe một chút có được hay không?”

Niêm Hoa nhẹ giọng hồi bẩm, “Nước ấm đã chuẩn bị xong.”

Minh Lễ lạnh lùng nói, “Chờ một chút, không thấy ta đang nói chuyện với chủ tử của người hay sao? Thật có mắt à!”

Minh Trạ đẩy tay của Minh Lễ ra rồi xoay người đi vào tịnh phòng, sau khi thoát xiêm y xong liền nhảy vào bồn tắm, bọt nước văng tứ phía, làm ướt cả người của Minh Lễ. Vì thái độ vô lý của Minh Trạ mà Minh Lễ nổi cơn thịnh nộ, ánh mắt đảo qua Thanh Phong Minh Nguyệt, cả giận nói, “Tất cả ra ngoài!”

Thanh Phong Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Minh Trạ, thấy Minh Trạ không có động tác gì thì hai người bọn họ vẫn đứng im tại chỗ. Phượng Minh Lễ thấy mình ngay cả hai cái nô tỳ mà cũng nói không được, trông mắt của hần cũng đỏ ngầu vì tức giận.

Cần cổ tinh tế trắng nõn của Minh Trạ ngửa ra sau bồn tắm, nước ấm cuốn đi tất cả mệt nhọc trên người, hần thoải mái thở ra một hơi, bên môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Ngu ngốc, người tưởng là người đang ở địa bàn của mình à!

Minh Lễ và Minh Trạ ngày đầu tiên đến đế đô đã rơi vào bầu không khí mất hứng.

Minh Lễ bực bực lửa giận mà hồi phủ rồi oán giận cùng Phạm Văn Chu, “Tiên sinh nói thử xem, Minh Trạ như vậy có được hay không. Đánh chó cũng phải nể mặt chủ, hần toàn tự rước lấy rắc rối. Nói với hần thì hần lại ương bướng không chịu nghe, căn bản không chịu để ý đến người khác.”

Phạm Văn Chu nghĩ rằng tứ công tử thật không giống người lỗ mãng, tuyệt đối không thể phóng túng như vậy, vì thế liền hỏi, “Đại công tử kể lại tỉ mỉ với thuộc hạ nghe thử, như vậy thuộc hạ cũng có thể tham mưu một chút cho đại công tử về chuyện này.”

Minh Lễ vừa đến đế đô, vốn là nơm nớp lo sợ xảy ra sai lầm. Làm sao dự đoán được đệ đệ ngày thường ủ rũ ru rú trong phủ vừa đến đế đô lại giống như uống nhầm thuốc, ngày đầu tiên đã đắc tội với nãi nãi. Lúc này cũng bất chấp sợ mất thể diện, hần tỉ mỉ kể lại cho Phạm Văn Chu nghe, Phạm Văn Chu sờ chòm râu nhỏ dưới cằm, sau khi cân nhắc một lúc lâu thì mới ôn hòa nói, “Chuyện của Ngụy quý phi, thứ lỗi thuộc hạ nói thẳng, dù sao tứ công tử và Ngụy quý phi không có can hệ gì.”

“Ta biết.” Phượng Minh Lễ xoa mi tâm, nói một cách lo âu, “Ta cũng đã nghĩ đến, dù sao Minh Trạ cũng là đích tử, có một ít cao ngạo cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua hấn không giống ta, hấn phải ở trong cung lâu dài, bên trong hậu cung chính là Nguyễn quý phi và di chương quản cung vụ, hấn chỉ cần hơi cúi đầu để di thích thì sẽ càng thuận tiện cho hấn ở trong cung hơn, như vậy cũng chẳng có gì thiệt hại. Vậy mà hấn lại cố tình làm như vậy, nhất thời quật cường thì có ích lợi gì. Hấn mà xảy ra chuyện gì thì ta làm sao ăn nói với phụ vương và mẫu phi đây?” Vốn tưởng là bớt việc, không ngờ lại ôm phải một quả thuốc nổ, phải khư khư phòng cháy phòng chấn động, bảo quản cho ổn thỏa.

Nhưng thật ra Phạm Văn Chu lại đoán ra một hai dụng ý của Minh Trạ, hấn cười nói, “Đại công tử, theo thuộc hạ suy đoán thì Thái hậu nhất định thích đại công tử hơn.”

“Nếu có người chống đối ta giống như Minh Trạ chống đối Hoàng tổ mẫu thì ta cũng sẽ không thích hấn.” Hiện tại Minh Lễ vẫn toát mồ hôi lạnh, “Tiên sinh không ở đó, khi ấy toàn sảnh đều là hoàng tử công chúa, Hoàng tổ mẫu ban thưởng người vậy mà Minh Trạ lại dám từ chối, ta nói mà hấn cũng chẳng nghe. Cũng may Hoàng bá phụ gạt chuyện này sang một bên, đưa người vào phủ của chúng ta thì mới xem như ổn thỏa.”

“Đại công tử, ngài và tứ công tử đều mới đến kinh đô, tứ công tử tuổi còn nhỏ, đại công tử cũng không lớn, lại ở ngoài cung, sống một mình một phủ. Thái hậu càng coi trọng đại công tử hơn, đại công tử lại ở đây lâu dài, vì sao Thái hậu lại ban thưởng người cho tứ công tử trước mà không phải ban cho ngài?” Phạm Văn Chu thẳng thắn, “Tứ công tử không cần Thái hậu ban tặng cung nhân có lẽ chính vì suy nghĩ như vậy. Thái hậu phân chia không công bằng, trong lòng của hấn nhất định là mất hứng. Có lẽ Hoàng thượng cũng nhìn ra điểm này cho nên mới giúp công tử giảng hòa.”

Minh Lễ nhẹ giọng nói, “Ta không biết hấn lại để ý như vậy. Nếu sớm biết thì ta đã trực tiếp yêu cầu đem người đến phủ, dù sao vẫn tốt hơn để cho Hoàng bá phụ phải tự mình giảng hòa.”

Phạm Văn Chu cười nhưng không nói, Minh Lễ nói tiếp, “Minh Trạ ở tại trong cung, hạ nhân bên cạnh đều đã già rồi, thị giác cũng mờ hồ, trong cung đủ thứ cấp bậc lễ nghĩa, e rằng bọn họ không quen. Hoàng tổ mẫu là thân tổ mẫu của chúng ta, ban thưởng người cũng là hảo tâm, thân là văn bối, chỉ là một cung nhân nho nhỏ, vậy mà hấn cũng làm quá. Truyền ra ngoài thì cũng tổn hại thanh danh.”

“Đại công tử cũng biết rõ lời của mình, tứ công tử ở tại trong cung thì đương nhiên bên cạnh phải có vài nội thị và cung nữ quen thuộc cung đình thì mới thuận tiện, chẳng qua theo như thuộc hạ quan sát thì người bên cạnh tứ công tử tốt nhất không phải xuất thân từ chỗ của Thái hậu.” Phạm Văn Chu dừng lại một chút, thấy Phượng Minh Lễ nghiêm túc lắng nghe thì liền nhẹ giọng nói, “Tốt nhất là do Hoàng thượng ban cho.”

“Hấn thẳng thắn từ chối Hoàng tổ mẫu thì làm sao Hoàng thượng còn có thể nhún nhường mà ban thưởng cung nhân cho hấn?”

“Con người luôn nghĩ ra biện pháp. Huống chi chúng ta không ở trong cung, ngoài tâm tay với, tứ công tử đã có bản lĩnh từ chối Thái hậu thì có lẽ cũng đã có cách. Chúng ta chỉ cần chậm rãi đợi xem là được.”

Minh Lễ thở dài, “Cũng chỉ đành như thế, đợi ngày mai tiến cung tạ ơn, ta sẽ ở trước mặt Hoàng tổ mẫu mà nói tốt cho hấn, Hoàng tổ mẫu là trưởng bối, nếu chọc giận người thì ngay cả phụ vương ở nơi đó cũng khó ăn nói.”

“Đại công tử huynh đệ tình thâm, vương gia tất nhiên vui mừng.” Phạm Văn Chu thuận miệng tán thưởng. Mất bò rồi mới lo làm chuông, loại chuyện tào lao mà Phượng Minh Lễ làm chẳng có ích lợi gì cho Phượng Minh Trạ, còn không bằng đi nhắc nhở Phượng Minh Trạ một tiếng, kết quả Phượng Minh Lễ căn bản không nhắc đến chuyện của Phượng Minh Trạ nữa, có thể thấy được trong lòng đã sinh hiềm khích.

“Tiên sinh đã giải thích rõ ràng tất cả nghi hoặc của ta.” Phượng Minh Lễ cười nói, “Ta đoán không ra tâm tư của Minh Trạ. Đúng rồi, nhị hoàng tử muốn mời ta đi uống rượu.”

Nếu là trước đây thì Phạm Văn Chu tất nhiên sẽ khuyên Minh Lễ nên bảo trì khoảng cách với nhị hoàng tử của Ngụy quý phi, chẳng qua hiện tại Minh Trạ đã trở mặt với Ngụy quý phi trước, Minh Lễ và Ngụy gia vốn là thân thích, cũng không cần phải trốn tránh, vừa cười vừa nói, “Đại công tử xưa nay có chừng mực, đương nhiên không cần thuộc hạ nhiều lời.”

Hiểu rõ xuất thân bối cảnh của Phượng Minh Lễ cho nên Phạm Văn Chu có thể đoán ra những chuyện mà Phượng Minh Lễ sắp làm, nhưng thật ra vị tứ công tử vừa tiến cung liền đắc tội hai đại đầu sỏ lại khiến Phạm Văn Chu nhìn không thấu.

Minh Trạh rất có chủ trương, mấu chốt là Minh Trạh cho dù xuất thân cao quý nhưng lại không thể lập tước. Thế tử tương lai theo ý của vương gia là Phượng Minh Lễ lại rõ ràng không thu phục được Minh Trạh, cho nên huynh đệ hai người ở để dò ngày đầu tiên đã có nguy cơ mâu thuẫn.

.....

10. Chương 10: Ra Oai Phũ Đầu Và Khổ Nhục Kế

Từ ngày Ngự gia có Ngự thái hậu thì giống như cung tiến đổi thành pháo đại, không chỉ một lần phong hầu mà còn chế thêm nhiều tổ tiên nổi danh khác, như: Ngự Vô Tử, Ngự Vô Kỵ...tất cả đều được nhập vào gia phả, trở thành tổ tiên của Ngự gia.

Ngự quý phi vào triều đã nhiều năm, mặc dù không có danh phận Hoàng hậu nhưng đã được xem như Hoàng hậu. Ngày thường mọi người đến cửa nịnh bợ, cung kính hiếu thuận, đột nhiên bị người ta tát một bạt tai vào mặt, làm sao lại không phẫn hận cho được? Ánh mắt giống như trào phúng của Minh Trạh quả thật đang nhắc nhở nàng xuất thân từ hàn vi, khinh thường kết thân cùng nàng.

Ngự quý phi thương tâm cả buổi, quyết tâm dằn mặt Minh Trạh. Buổi tối trước khi ngủ chợt nghe nói Minh Trạh lại làm mất thể diện của Ngự thái hậu là bác của nàng, Ngự quý phi cười lạnh: Chẳng lẽ định đem cả tử cấm thành trở thành Trấn Nam Vương phủ của hần hay sao?

Người trong cung làm việc đều có quy tắc, nếu Minh Trạh từ chối Thái hậu ban thưởng cung nhân thì Ngự quý phi cũng đơn giản không phải người nào đến chỗ của hần, danh mục lễ vật chuẩn bị lúc trước cũng thu hồi, hần Phượng Minh Trạh ngay cả người mà Thái hậu ban cho cũng không thêm, có lẽ cũng chường mắt những vật trong cung ban cho!

Minh Trạh thì đóng cửa mà sinh hoạt qua ngày.

Thật ra Phạm Duy lại hơi lo lắng, chẳng qua xem sắc mặt bình tĩnh của Minh Trạh thì trong lòng cũng an tâm một chút.

Trên thực tế, Phạm Duy chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt của Minh Trạh có những biểu hiện như là lo lắng, bất an, sợ hãi, Minh Trạh luôn đều đặn làm theo từng bước, thức dậy, rời giường, rửa mặt, chải đầu, rèn luyện thân thể.

Sau khi rửa mặt thì trước tiên sẽ vào đình viện khởi động tay chân. Minh Trạh không thể nói cho nên trong Thạch Lưu viện đặc biệt an bình, sáng sớm chỉ có tiếng chim chóc tìm côn trùng, cất lên âm thanh riu ra riu rít.

Thạch Lưu viện là một tòa biệt viện nhỏ, cũng không rộng rãi lắm, có thể thấy được năm đó Phượng Cảnh Nam ở trong cung cũng không đắc thế. Trong viện có một hồ nước nhỏ, ở giữa có xây hòn non bộ, xa xa có thể nhìn thấy rêu xanh bám trên hòn non bộ, mặt nước dập dềnh vài đóa bông súng đang đứng dịp khai hoa, bên bờ hồ có hai cây lựu, đang đến mùa hoa lựu nở đỏ rực, dưới bóng râm lác đác vài cánh hoa rơi. Tiểu viện này thật xứng với tên của nó.

Buổi sáng đúng là thời điểm mát mẻ nhất. Phạm Duy là thư sinh, hần ngồi bên cây lựu mà cầm một quyển sách rồi rung đùi đắc ý học thuộc.

Qua một lúc, tiểu nội thị trong ngự trù phòng mang đến một thực hạp nặng nề chứa táo thiện, Thanh Phong Minh Nguyệt đã sai người dọn bàn trong phòng, Minh Trạh gọi Phạm Duy đến rửa sạch tay rồi ngồi xuống bàn, những món điểm tâm tinh xảo được bày ra, rất hợp với bát đĩa bằng sứ men xanh tao nhã lịch sự, hết sức tinh tế.

Thanh Phong cầm hai cái hà bao đưa qua rồi cười nói, “Chúng ta mới đến, phiên hai vị tiểu công công.”

Hai tiểu công công tất nhiên là không ngừng tạ ơn.

Ba món cháo, tám món mặn, bốn món bánh trái, sáu món điểm tâm, cho dù là ở vương phủ thì Minh Trạ cũng không được ăn phong phú như vậy. Chẳng qua hẳn không hề động đũa, một bàn điểm tâm rực rỡ màu sắc nhưng chẳng có món nào còn nóng. fynnz810

Minh Trạ viết nói, “Các người chia nhau đi. Làm cho tất cả mọi người ngậm chặt miệng, không được truyền chuyện này ra ngoài.” Hẳn đứng dậy trở về phòng.

Minh Trạ là người rất kiên định, người bên cạnh của hẳn cũng đều trầm tĩnh, tuyệt đối không có cái loại ngờ ngợ hay kinh ngạc. Phạm Duy lo lắng, vẫn đi vào cùng Minh Trạ, chuẩn bị khuyên một hai câu, “Ôn công công trước kia từng hầu hạ trong cung, không bằng để cho Ôn công công ra ngoài hỏi thăm một chút, thân mình của tứ gia vẫn quan trọng hơn.”

“Không cần.” Minh Trạ nhìn Phạm Duy bằng ánh mắt hắc bạch phân minh, viết nói, “Lòng ta đã biết, người đi ra ngoài dùng bữa đi, còn có một trận chiến ác liệt chờ chúng ta.”

Ra oai phủ đầu à? Nhanh hơn là hẳn đã nghĩ.

Phạm Duy đã sớm dùng bữa, xem xét canh giờ, liền thu dọn thư sách rồi cùng Minh Trạ đến Đạo trai đọc sách.

Hoàng đế thỉnh tiên sinh dạy học cho các nhi tử, đương nhiên không phải là người bất tài vô dụng.

Đó là một đại nho thông thái, Chư tử bách gia hạ bút thành văn, miệng lưỡi lưu loát, học thức uyên bác, so với tiên sinh từng dạy Minh Trạ thì quả thật hơn hẳn một ngọn núi.

Minh Trạ miệng không thể nói, tiên sinh cũng không khảo vấn hẳn mà chỉ đơn giản hỏi hẳn đã học đến đâu, tiếp theo là giảng cho hẳn một đoạn rồi bảo hẳn chép lại về đọc.

Minh Trạ phát hiện tất cả mọi người đối với hẳn rất lãnh đạm, đúng vậy, chưa gì mà hẳn đã đắc tội với hai dì cháu Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi, dọn đến Thạch Lưu viện, Hoàng thượng và hậu cung cũng không ban cho hẳn bất cứ cái gì, hẳn lại không được quyền thừa kế của Trấn Nam Vương phủ, nếu có người muốn thân thiết với hẳn thì hẳn có lẽ phải nghi ngờ người nọ đang có mưu đồ gì đó.

Minh Trạ dựa theo quy luật học hành của các hoàng tử, buổi sáng học văn, buổi chiều kỵ xạ, cũng rất nghiêm túc.

Trong ngự trù phòng thấy Minh Trạ vẫn chưa nổi giận thì đương nhiên càng không sợ hãi, Minh Trạ cứng rắn không chạm vào một hạt cơm nào suốt ba bữa liền, cứ như vậy mà tiếp tục cuộc sống. Có thể nhìn đoán đến mức này thì Phạm Duy cũng bội phục Minh Trạ.

Sắc mặt của Minh Trạ có một chút tiều tụy, đây là đương nhiên. Biết được nội tình như Phạm Duy thì sẽ lo lắng, ba ngày không ăn, không tiều tụy cũng khó. Đám hoàng tử không biết thì lại nghĩ rằng Minh Trạ làm mất thể diện của Thái hậu, hiện tại đã biết lợi hại rồi đó, bị gây khó dễ là chuyện hiển nhiên.

Tất cả mọi người đều chờ Minh Trạ xuất chiêu, xem vẻ ngạo mạn của tiểu tử này ở Từ Ninh cung, hiện tại giống như kẻ nuốt không khí mà sống. Ngay cả Phạm Duy cũng đang suy đoán Minh Trạ sẽ đối phó như thế nào, dù sao nhìn đối cũng không phải biện pháp lâu dài.

Minh Trạ bất ngờ ngắt xỉu, mới một khắc trước còn ngồi trên yên ngựa bắn tên, vậy mà nói gục là gục. Nếu không phải sư phụ dạy hẳn kỵ xạ ở bên cạnh thì đã xảy ra chuyện lớn.

Sắc mặt của Phạm Duy tái nhợt như trang giấy, nhào đến mà rơi lệ, vừa lắc người Minh Trạ vừa hô to, “Tứ gia, tứ gia, người sao vậy? Tứ gia?”

Hôm nay trùng hợp là ngày Phượng Minh Lan nạp phi, ngoại trừ Phượng Minh Thụy với bản tính lãnh đạm không đi uống rượu mình thì Phượng Minh Tường đã dẫn theo Phượng Minh Trữ xuất cung đi chơi. Cho nên chỉ còn Phượng Minh Thụy ở tiểu giáo trường, thấy Phượng Minh Trạ ngã thì đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, đi qua ấn vào huyệt nhân trung của Minh Trạ nhưng Minh Trạ vẫn chưa chịu tỉnh.

Phượng Minh Thụy chỉ đại thái giám ở bên cạnh rồi nói, “Chạy nhanh đến thượng thư phòng hỏi bẩm phụ hoàng, bảo rằng Phượng Minh Trạm bị ngã trên giáo trường, lĩnh lệnh bài đi Thái y viện gọi một thái y đáng tin cậy đến đây.”

Việc này không thể trì hoãn, tuy rằng Minh Trạm bị thất sủng nhưng thân phận vẫn như cũ, mới đến đế đô ba ngày mà đã xảy ra chuyện thì ai có thể đảm đương cơn phần nộ của Trần Nam Vương?

Võ sư phụ bé Minh Trạm lên, phía sau là Phượng Minh Thụy, Phạm Duy đang gạt lệ cùng hai tiểu thái giám nhanh chóng chạy về Thạch Lưu viện. Quy củ trong cung rất nghiêm ngặt, chỗ ở của các hoàng tử là nơi không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào. Võ sư phụ bị thị vệ ở Kỳ Lân môn ngăn lại, Phượng Minh Thụy nhìn thấy nơi này còn cách Thạch Lưu viện rất xa. Lại nhìn thủ hạ của Minh Trạm, trên mặt của Phạm Duy vẫn còn mang theo nét trẻ con, thân thể gầy yếu, quả thật là vô tích sự, còn hai tiểu thái giám tuổi tác cũng không lớn, đều là vô dụng.

Đại thái giám bên cạnh Phượng Minh Thụy đã bị hần lệnh đi thỉnh thái y, nơi này chỉ còn lại một mình Phượng Minh Thụy hơi cao lớn một chút.

Phượng Minh Thụy đành phải tiếp nhận trọng trách, hần cúi người xuống rồi nói, “Sư phụ, người đặt Minh Trạm lên lưng ta đi, người không tiện đi vào bên trong.”

Phượng Minh Thụy cũng chỉ mới mười ba tuổi, tự nhận có cánh tay mạnh mẽ, nào ngờ Phượng Minh Trạm một thân béo ú, nặng muốn lấy mạng người, suýt chút nữa đã đè Phượng Minh Thụy xuống đất, tiểu thái giám Thủy Ngân lo lắng nói, “Chủ tử, không bằng cứ để nô tài công tử gia thay người.”

“Người còn chưa cao bằng hần nữa mà, làm sao công nổi. Được rồi, các người hai bên giúp đỡ một chút, đi thôi.” Phượng Minh Thụy cắn chặt răng, thái dương hần lên gân xanh, đành phải liều mạng!

.....

11. Chương 11: Chặn Giấy Kỳ Lân

Thỉnh thái y cũng phải có trình tự, chẳng phải như trên tivi mà mọi người hay xem, tùy tiện ai nói truyền thái y thì cũng có thể truyền được. Trong cung đình, phàm là muốn dùng thái y hay dùng được đều phải báo trước cho Thái hậu hoặc Hoàng thượng, lĩnh lệnh bài thì mới có thể đến Thái y viện truyền thái y được.

Minh Trạm đại khái đoán được hoàn cảnh của Phượng Minh Thụy, Phượng Minh Thụy cũng không được Ngụy thái hậu ưa thích cho nên Phượng Minh Thụy không có khả năng đem chuyện của Minh Trạm báo cho hậu cung, ngược lại là phái người trực tiếp đến thượng thư phòng.

Thân phận và hoàn cảnh của Phượng Minh Trạm rất tế nhị, Phùng Thành hầu hạ thánh giá nhiều năm, là lão nhân mà Phượng Cảnh Kiên luôn mang theo bên cạnh, thậm chí Phùng Thành và Phượng Cảnh Nam cũng có giao tình, tuy nhiều năm không gặp nhưng rốt cục vẫn còn tình xưa nghĩa cũ, cũng không dám giấu diếm mà trực tiếp đi bẩm báo.

Phượng Cảnh Kiên suy nghĩ một chút liền khởi giá đến Thạch Lưu viện.

Phượng Cảnh Kiên ngồi bên mép giường, Minh Trạm lẳng lặng nằm giữa đệm chăn, sắc mặt tái nhợt mà tiêu tụy, hoàn toàn không còn trắng nõn như xưa, cái miệng nhỏ nhỏ cũng mất sắc, nhiều mảng da khô rộp bong tróc.

Thái y nghe nói Hoàng thượng đích thân đến Thạch Lưu viện thì liền lập tức đổi từ thực tập sinh thành thái y lão luyện trong thái y viện, mang theo hòm thuốc, thái phong hỏa luân, cấp tốc chạy đi. Bất mạch, thật sự không có bệnh gì mà chỉ là thân thể suy nhược, sau khi hành lễ xong thì nói ra bệnh trạng của Minh Trạm, “Có lẽ tứ công tử vừa đến đế đô, không quen với khí hậu nơi này nên ăn uống không đủ, lại bị sợ hãi cho nên mới hôn mê bất tỉnh. Không biết hôm nay tứ công tử có ăn uống thứ gì hay chưa?” (Thái phong hỏa luân = giống như Na tra tam thái tử giảm phong hỏa luân để phi thiên)

Phạm Duy là người nhạy bén, hẳn đã sớm hiểu được dụng ý của Minh Trạng, liền quỳ dưới đất rồi rừng nói, “Hoàng thượng, thỉnh cho phép thảo dân lên hồi bẩm.”

Thị nữ và thái y đương nhiên thức thời lui ra. Phạm Duy liền đem chuyện ở ngự trù phòng mấy ngày nay kể ra đầu đuôi ngọn nguồn, rồi lễ nói, “Tứ công tử xưa nay ngạo khí, bảo rằng chúng ta vốn là từ bên ngoài vào, cùng các hoàng tử ở chung đã là thiên đại ân điển, nếu vì một bữa ăn mà nháo ra ngoài thì chẳng phải khiến người ta chê cười hay sao? Tứ công tử giáo huấn hạ nhân rất nghiêm, đây là lần đầu tiên chúng thảo dân mới được tiến cung, lại mơ hồ không biết chuyện gì, cho dù thảo dân muốn liều mạng tìm kiếm nguyên do khiến tứ công tử mất hứng nhưng cũng không biết nên tìm ai mà hỏi?”

“Tứ công tử dù sao cũng vừa mới đến để đô, bệ hạ ngài một mảnh từ tâm, bận rộn quốc sự, chúng thảo dân ở trong cung không thể hiểu kính Hoàng thượng, ngược lại chỉ có một chút việc nhỏ con con mà thôi thì nói ra để làm gì? Trong cung nhiều người nhiều miệng, nếu có vài tiểu nhân thừa cơ hội bịa đặt sinh sự, gây sóng gió, ly gián cốt nhục tình thâm thì chẳng phải là càng tai hại thêm sao? Ai ngờ tứ gia lại đột nhiên bất tỉnh.” Phạm Duy nói xong liền khóc thút thít một trận.

Đám nô tài lửa trên gạt dưới, Phượng Cảnh Kiên cảm thấy giận dữ, ánh mắt dừng trên căn phòng màu trắng được bài biện mộc mạc, trong phòng chỉ có vài món đồ cổ được trang trí để lấp bớt khoảng trống, trên án thư có một bộ văn phòng tứ bảo và một đồ chặn giấy hình ngọc kỳ lân.

Ánh mắt chợt lóe, Phượng Cảnh Kiên đứng dậy, đi đến trước án thư rồi cầm lấy đồ chặn giấy, tinh tế ngắm nghía. Bên hông đồ chặn giấy được khắc một hàng chữ nhỏ: Kỳ lân như ý, ngọc thạch đồng thọ, hạ đệ Cảnh Nam thập bát tuế sinh thần. Bên dưới chỉ có một chữ Kiên.

Đồ chặn giấy hình kỳ lân này là lễ vật mừng sinh thần mười tám tuổi của Phượng Cảnh Kiên tặng cho Phượng Cảnh Nam, lúc ấy Phượng Cảnh Nam cũng ở tại Thạch Lưu viện, mẫu thân của huynh đệ hai người có thân phận thấp kém, tình cảnh nghèo túng, bao nhiêu cay đắng ngọt bùi cùng nhau. Nhớ rõ trước kia Phượng Cảnh Nam vô cùng yêu thích đồ chặn giấy kỳ lân này, luôn đặt trên bàn để ngắm, người bình thường muốn chạm cũng không được. Nay Phượng Cảnh Kiên thấy vật nhớ người, lại nhìn thấy Minh Trạng như vậy, còn cảm thấy chua xót hơn đệ đệ ngày ấy gấp vài lần, Phượng Cảnh Kiên cho dù có ý chí sắt đá thế nào thì cũng khó tránh khỏi mà thương tâm.

Phượng Cảnh Kiên cũng không nhiều lời, chỉ phái người hậu hạ quan tâm chu đáo cho Minh Trạng. Sau đó quay đầu lui ra một hàng tổng quản chuẩn bị thức ăn đến tiểu công công đưa thức ăn cho Minh Trạng, toàn bộ đều bị phạt trượng. Tiếp theo cơn thịnh nộ lan đến đầu của tổng quản phủ nội vụ, “Trẫm lệnh cho các người tu sửa Thạch Lưu viện, các người đã làm cái gì, vật bài trí trưng bày, thư họa đồ cổ, tất cả dụng cụ đều không có là sao? Các người định để cho Trần Nam Vương tự mình đem đồ dùng đưa đến phủ nội vụ thì các người mới vừa lòng có phải hay không?!”

“Thần không dám, vạn tuế, thần không dám.” Tổng quản phủ nội vụ Trần Duyên dập đầu như giã tỏi, luôn miệng kêu oan, “Vạn tuế, thần đã tuân theo khẩu dụ của quý phi, chẳng qua không có ý chỉ cho nên thần cũng không dám lên đưa đi.”

“Hảo! Khá lắm quý phi!” Phượng Cảnh Kiên vỗ ầm một cái lên án thư, tách trà nhỏ mạ vàng lão đảo rồi lần ra bàn, xoảng, sau đó rơi xuống đất, tan thành vô số mảnh nhỏ. Phượng Cảnh Kiên cất lên âm thanh lạnh lùng, “Chiếu theo thường lệ của các hoàng tử, đem những thứ mà các người đã chuẩn bị đưa đến Thạch Lưu viện. Nếu trẫm lại nhìn thấy có nửa phần không ổn thì trẫm sẽ lấy cái đầu của người đó!”

Tổng quản phủ nội vụ sợ chết khiếp mà lập tức thối lui.

Nếu Phượng Cảnh Kiên không nhìn thấy đồ chặn giấy kỳ lân kia thì cũng sẽ không nổi cơn thịnh nộ lớn như vậy. Không ai so với hẳn hiểu được nỗi khổ bản hèn, ở hoàng thất, nghèo hèn so với bản dân bên ngoài còn thê thảm hơn. Vì sao hẳn phải tranh giành để vị, đừng nói là vì nước vì dân, hẳn làm vậy là vì muốn mẫu thân và đệ đệ có tháng ngày tốt đẹp, nếu không thì sẽ bị người ta coi khinh.

Vì sao nay hẳn đã làm hoàng đế mà lại làm cho nhi tử của đệ đệ hẳn lại bị đối xử như vậy?

Chính trị là chính trị, tình thân là tình thân, hẳn và Phượng Cảnh Nam có quan hệ hòa hợp, cho dù thực sự có một ngày trở mặt, sống chết của Minh Trạng cũng không thể để một đám nô tài sỉ nhục bôi nhọ như thế!

Phượng Cảnh Kiền trực tiếp đến Nghi Đức cung để chất vấn Ngụy quý phi, chất, một cái tát, hoa mẫu đơn nháy mắt điêu tàn, Phượng Cảnh Kiền cả giận nói, “Ngươi to gan tày trời! Dám cắt xén vật phẩm của Minh Trạm! May mắn ngươi không phải là Hoàng hậu, bằng không các hoàng tử của trẫm đã không còn đường sống rồi! Ngươi vừa vô đức vô tài, làm sao xứng đáng quản lý hậu cung! Kể từ hôm nay ngươi hảo hảo tu tâm niệm Phật trong Nghi Đức cung cho trẫm, không có ý chỉ của trẫm thì không được phép bước ra cửa cung nửa bước!”

Ngụy quý phi bị mắng đến ngõ ngang, quỳ trên mặt đất nắm chặt long bào của Phượng Cảnh Kiền, trên mặt hiện rõ một dấu bàn tay đỏ sẫm, nước mắt ào ào chảy ra, giữa đầu khóc lóc, “Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tỳ hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm như vậy. Nô tỳ là người như thế nào chẳng lẽ Hoàng thượng không biết hay sao? Nô tỳ nào dám cắt xén bổng lộc của Minh Trạm, lễ vật của hân đều chiếu theo thường lệ của các hoàng tử để ban thưởng, nô tỳ thật sự không có, Hoàng thượng!”

“Tổng quản phủ nội vụ đã bị trẫm xử trí.” Phượng Cảnh Kiền nhìn nữ nhân kiêu diễm dưới chân hân, trong lòng không hề cảm thấy thương tiếc, nói một cách lạnh lùng, “Trẫm nể tình ngươi đã hầu hạ trẫm, sinh cho trẫm hoàng tử. Ngươi không biết hổ thẹn nhưng Minh Lan vẫn còn phải giữ thể diện. Cho nên trẫm giữ lại cái danh cho ngươi, tự giải quyết cho tốt đi.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hoàng thượng, nhất định là có ai đó đã tùy tiện vu khống nô tỳ, nô tỳ thật sự oan uổng, Hoàng thượng!” Ngụy quý phi tê tâm liệt phế mà kêu gào.

Phượng Cảnh Kiền cũng không nguyện ý lắng nghe, hân chuẩn bị phát y mẹ rời đi thì chợt nghe Thái hậu giá lâm.

Ngụy thái hậu thấy trên mặt của Ngụy quý phi sưng đỏ, bộ dáng khóc lóc thảm thương, dung nhan tàn tạ, Phượng Cảnh Kiền lại là bộ dáng thịnh nộ không thể át, Ngụy thái hậu vội vàng hỏi, “Hoàng thượng, như vậy là sao? Âm ỉ đến mức Từ Ninh cung của ta cũng nghe thấy! Có chuyện gì thì từ từ nói, người cũng đừng quá nổi giận, long thể quan trọng hơn. Ngụy quý phi không đúng, nên đánh cũng đã đánh, nên phạt cũng đã phạt, đừng làm tổn hại thân mình nữa.”

Phượng Cảnh Kiền nói, “Thái hậu đến vừa đúng lúc, vậy thì người hãy hỏi Ngụy phi một chút đi, nàng quản hậu cung như thế nào, chi tiêu trong viện của Minh Trạm đã lọt vào tay ai?” Nói đến đây, Phượng Cảnh Kiền lại nhớ đến ngọc kỳ lân, tiếp tục giận dữ hét âm lên, “Đó là diệt tử của trẫm, là dòng dõi hoàng thân quốc thích, may mắn Minh Trạm có mang theo đệm chắn từ Vương phủ đến đây, bằng không chắc là phải ngủ dưới đất rồi! Bản liệt kê chi tiêu ở đâu? Phủ nội vụ đã chuẩn bị vật phẩm đầy đủ, vì sao không gọi người đưa đi! Ngươi quản hậu cung kiểu này là sao? Ngươi có xứng đáng với danh hiệu quý phi hay không?”

Ngụy quý phi run rẩy toàn thân, “Thần, nô tỳ, nô tỳ là muốn xin ý chỉ của Hoàng thượng trước, nô tỳ....thật sự không phải cố ý...” Nàng thấy Hoàng thượng cũng không ban thưởng gì cho Thạch Lưu viện, vì vậy định giấu đồ bìm leo, ra oai phủ đầu Minh Trạm, cũng không phải thật sự muốn cắt xén vật phẩm cho hân. Làm sao hiểu được sự tình lại âm ỉ lớn như vậy, khiến cho Phượng Cảnh Kiền nổi trận lôi đình.

“Xin ý chỉ của trẫm? A, xin ý chỉ của trẫm?” Phượng Cảnh Kiền cười lạnh một cách tự giễu, “Chủ tử phạm sai lầm, nô tài cũng phải bị trừng phạt. Phùng Thành, truyền ý chỉ của trẫm, đem nhất đẳng cung nữ, nhị đẳng cung nữ, tổng quản thái giám của Nghi Đức cung, tất cả đều phạt tượng cho trẫm! Những người còn lại thì ban thưởng ách được, những kẻ bị đánh xong thì nhốt vào kho! Mệnh cho phủ nội vụ chọn những nô tài khác tốt hơn cho Ngụy quý phi! Ngụy quý phi thiếu đôn đốc kiểm tra, phạt quý phi một năm bổng lộc, thu hồi phượng ấn Hoàng hậu. Đức phi, Hoa phi, Kính phi, Hiền phi, cùng nhau xử lý công việc. Chuyện hôm nay nếu có người nào nhắc đến nửa chữ thì trẫm sẽ lập tức lấy mạng cửu tộc của hân!” (ách được = thuốc cầm)

Ngụy thái hậu bị cơn thịnh nộ của nhi tử dọa xanh mặt, lúc này cũng bắt chấp Ngụy quý phi, hảo hảo khuyên nhủ, “Hoàng thượng, chúng ta trở về đi, đừng để cho bọn nô tài này chọc tức long thể, mọi chuyện cũng đã xử lý xong rồi.”

Phượng Cảnh Kiền đem lửa giận trong lòng dội lên đầu của người khác cho nên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ở Từ Ninh cung uống hai tách trà nóng, hân nói, “Bọn nô tài này thật đáng trách, thấy Minh Trạm tuổi còn nhỏ liền thất lễ với hân. Cảnh Nam chỉ có một đích tử, bọn họ thật sự không biết phải trái, trẫm

không có mặt mũi gặp Cảnh Nam và Vệ vương phi nữa, mẫu hậu chắc cũng phải thương tâm. Nô tài của Minh Trạng dù sao cũng không phải xuất thân từ trong cung, tất nhiên là trung thành, làm việc lại không thể chu đáo, trăm sẽ phải một đại cung nữ và một thái giám quản sự đến hầu hạ hẳn.”

“Hoàng thượng xử trí thật thỏa đáng.” Thái hậu bày ra bộ dáng phục tùng mà nhìn bộ móng tay trắng men tinh xảo của mình, nhẹ giọng nói, “Lúc trước ai gia đưa Anh nhi cho hẳn cũng là vì dụng ý này, không biết hẳn nghĩ như thế nào mà lại không chịu tiếp nhận. Ai gia đành phải thôi, xem ra nay hẳn mới biết tốt xấu là gì.”

Phượng Cảnh Kiên rời Từ Ninh cung thì lại đến Thạch Lưu viện thăm Minh Trạng một lúc, Minh Trạng vừa mới tỉnh lại, đã uống thuốc xong. Bá chất hai người bình lui ngoại nhân, ở trong phòng nói chuyện một lúc lâu, dù sao cuối cùng cũng vớt hết bức bối khó chịu trong lòng, Phượng Cảnh Kiên còn đặc biệt cho phép Thạch Lưu viện xây thêm một tiểu trù phòng, ban thưởng thuốc bổ quý hóa cho Minh Trạng.

Ngụy thái hậu lại mất ngủ, nàng đã biết đầu đuôi sự tình. Ngụy quý phi đương nhiên là hành động thiếu thỏa đáng, Minh Trạng lại bất tỉnh quá đúng lúc, với sự khôn khéo của Hoàng thượng thì làm sao lại không thấy kỳ lạ. Như vậy Minh Trạng đã dùng biện pháp gì để châm ngòi cơn thịnh nộ của Phượng Cảnh Kiên?

Hoặc là Hoàng thượng cố ý muốn đè ép Ngụy gia?

Không, thấy Hoàng thượng tức giận như thế, thật sự là không phải giả.

Ngụy thái hậu vò đầu bứt tai nhưng mọi chuyện vẫn rối bời, nghĩ đến diệt nữ ở Nghi Đức cung chịu khổ thì lại đau lòng một trận, cứ miên man suy nghĩ như vậy, cho đến khi mặt trời ló dạng thì mới mơ mơ màng màng mà ngủ.

.....

12. Chương 12: Sảng Khoái

Phượng Minh Trạng là một nhân vật nguy hiểm.

Đây là nhận thức chung của mọi người trong hoàng cung.

Tiến cung ba ngày liền náo loạn hậu cung long trời lở đất, hai vị quý phi bị trách mắng nặng nề, quyền lợi hậu cung lại một lần nữa bị thay đổi.

Còn Phượng Minh Trạng thì được vô hạn quyền lợi, điều này làm cho người ta cảm thấy ghen tị đỏ mắt a! Hoàng thượng ban cho cung nhân nội thị, cho dù có người muốn sinh sự thì cũng phải suy nghĩ lại một lần nữa.

Người trong cung tai mắt lạnh lẽo, Phượng Cảnh Kiên vừa tỏ thái độ thì mọi người đều dâng lễ vật đến cửa ân cần hỏi thăm, Phượng Minh Trạng thật sự phát tài.

Minh Diễm ở Từ Ninh cung, lại thỉnh ý chỉ của Ngụy thái hậu, mỗi ngày đều đến đây thăm hỏi, còn tự mình làm vài món điểm tâm ngon miệng cho Minh Trạng, phân phó Thanh Phong Minh Nguyệt mỗi ngày dọn tổ yến cho Minh Trạng bổ thân.

Minh Trạng nhàn nhã dựa vào giường, bưng một chung ngân nhĩ hạt sen, dùng thìa bạc tinh tế khuấy nhẹ. Nay có thể an tâm sống yên ổn, muốn ra oai phủ đầu cũng đã ra oai phủ đầu, muốn thể diện cũng đã có thể diện, người cần đến cũng đã đến đây, bây giờ chỉ cần im lặng mà sống.

Phượng Cảnh Kiên kiêng kỵ Ngụy gia, nếu không thì sẽ không giảng hòa cho Minh Trạng ở Từ Ninh cung của Ngụy thái hậu.

Mối quan hệ giao hảo của Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Lan nhất định làm cho Phượng Cảnh Kiên cảm thấy uy hiếp, một là trưởng tử của Trấn Nam Vương phủ, một là trưởng hoàng tử chân chính, hai người này cho dù không làm gì, chỉ cần đứng trong triều thì đã có vô số kẻ đầu cơ chen chúc mà đến.

Minh Trạm không thể làm cho Phụng Minh Lễ quá thuận lợi, như vậy hẳn sẽ bất lợi, tính cả Trần Nam Vương Vệ vương phi cũng sẽ rất mất mặt.

Đồ chặn giấy kỳ lân kia là hắc bướng bình đòi cho bằng được từ thư phòng của Phụng Cảnh Nam, lúc đầu hẳn chỉ thấy đồ chặn giấy này có màu sắc rất bóng loáng, giống như thường xuyên được cầm trong tay để ngắm nghía, ban đầu hẳn chỉ nhìn chăm chăm vài lần, lúc ấy Phụng Cảnh Nam liền cười nói, “Đây chính là lễ vật mà Hoàng bá phụ đã tặng ta nhân dịp sinh thần, ta dùng nhiều năm rồi, cũng không thể cho người được.”

Đáng lý Minh Trạm cũng không vói vỉnh, nhưng nghe thấy Phụng Cảnh Nam nói như vậy thì hẳn lại mắc kẹt đạo lý mà đòi cho bằng được.

Phụng Cảnh Nam vốn không muốn cho, Minh Trạm bày ra cái mặt mo, ăn vạ một hồi mới lấy được đồ chặn giấy này, hôm nay liền phát huy công dụng.

Khi tất cả mọi người cảm thấy hẳn dễ bị khinh thường thì hẳn sẽ càng lộ ra răng nanh sắc bén.

Khi tất cả mọi người nghĩ rằng kết cục đã định sẵn thì hẳn sẽ đổi bản mặt nhăn nhó thành mặt hồ xuân thủy.

Về phần Phụng Cảnh Nam sẽ nghĩ như thế nào thì xin lỗi, lão tử hiện tại bị bắt làm chất tử đây này, không quản được nhiều đâu, lão tử phải hưởng thụ trước đã, về phần phụ thân Phiên vương của hẳn thì tốt nhất là nên cầu phúc nhiều nhiều một chút đi.

Chuyện đến lúc này thì rốt cục Minh Trạm mới khoái chí.

Tuy rằng hẳn khoái chí cũng có nghĩa rất nhiều người không thoải mái, thậm chí còn tổn vài chục mạng người, nhưng cũng chỉ có thể tự mình biện giải: Có ai là thật sự vô tội đâu?

Hai tên tiểu thái giám hằng ngày đưa thức ăn đến Thạch Lưu viện, hẳn có thiếu ban thưởng đâu, có thiếu cấp bậc lễ nghĩa đâu, kết quả là thức ăn vẫn nguội lạnh.

Trong hoàng cung này, ngay cả lòng người cũng đã bị đóng băng.

Ai sinh? Ai tử? Tất cả đều phải xem thủ đoạn của từng người, cũng phải xem số mệnh của từng người.

Phụng Cảnh Kiền cũng rất khoái chí.

Hắn chưa đến tuổi tứ tuần, từ khi Trần hoàng hậu bệnh qua đời thì vấn đề lập hậu cứ liên tục bị đưa ra trên triều đình. Ngụy quý phi xuất thân từ gia tộc của Thái hậu, Nguyễn quý phi xuất thân từ Tỉnh Thừa Hầu phủ, cả hai đều sinh hoàng tử.

Thay vì nói là tranh hậu thì chẳng thà cứ nói thẳng là tranh chức vị thái tử đi.

Phụng Cảnh Kiền ghét có người nhòm ngó vào ngai vàng của mình, các nhi tử vẫn còn nhỏ tuổi, hẳn muốn xem xét kỹ một chút rồi mới quyết định.

Đám triều thần lại gấp đến mức đen cả mắt, suốt ngày ngắt cái này cầu cái kia, hậu cung cũng chướng khí mù mịt, thật khó mà yên tĩnh.

Lần này nhân cơ hội xử lý Ngụy phi, răn dạy Nguyễn phi, bên tai rốt cục thanh tĩnh.

Thật sự là khoái chí.

Ngoại trừ Phụng Minh Lan thì các hoàng tử cũng đều khoái chí.

Đối với Phụng Minh Tường mà nói thì mẫu tộc thấp kém khiến hẳn vô luận như thế nào cũng kém hơn Phụng Minh Lan, chẳng qua nếu Phụng Minh Lan có sơ xuất thì hẳn sẽ là người đứng đầu trong các hoàng tử. Ha ha, vì vận đen của Phụng Minh Lan cho nên Phụng Minh Tường ăn nhiều thêm nửa bát cơm vào giờ Ngọ.

Phụng Minh Thụy đang cân nhắc xem có phải mình đã bị Minh Trạm lợi dụng hay không, vì sao lại trùng hợp như thế, đúng ngay ngày Phụng Minh Lan nạp phi? Trên giáo trường chỉ có hai người bọn họ? Nếu ngày hôm đó không có hẳn thì sao?

Đúng rồi, Phượng Minh Lan nạp phi thì sẽ không thỉnh Minh Trạng. Cho dù hân không đến giáo trường thì Minh Trạng thân mình không khỏe, người trong viện của Minh Trạng lại đều là người đến từ Trấn Nam Vương phủ, nếu lấy danh là không biết quy củ trong cung để tìm hân hỗ trợ thì hân cũng sẽ giúp một tay.

Hân không được Ngụy thái hậu ưa thích, như vậy chỉ cần người của Minh Trạng cầu hân hỗ trợ thỉnh ngự y thì hân vẫn sẽ chạy đến chỗ của phụ hoàng mà thôi.

Tuy rằng Phượng Minh Thụy cảm thấy chính mình bị Minh Trạng tính kế, thậm chí bởi vì công cái tên béo ú kia làm hại thất lưng của mình đau thấu xương cả đêm qua, nhưng mà có thể nhìn thấy Ngụy gia gặp xui xẻo thì hân cũng rất khoái chí.

Ngũ hoàng tử Phượng Minh Trữ không quá khoái chí, đi uống rượu mừng từ chỗ của nhị ca về, đi dạo một vòng để đô, hồi cung phát hiện mẫu thân bị phụ hoàng trách phạt, làm sao vui sướng cho được?

Nguyễn quý phi vẫn điềm đạm cười nói, “Là mẫu thân làm việc thiếu sót.” Sở khuôn mặt nhỏ nhắn của nhị tử, Nguyễn quý phi ôn nhu nói, “Minh Trạng ca ca của con bị bệnh, Trữ nhi thay mẫu thân đi thăm Minh Trạng ca ca của con có được hay không?”

Nguyễn quý phi cười nhàn nhạt, tuy rằng nàng bị phạt bổng lộc, cũng mất đi quyền lợi được chưởng quản hậu cung, nhưng mà có sao đâu? Ngụy quý phi còn thảm hại hơn so với nàng, nhưng theo như tính tình của Thái hậu thì sẽ không làm cho điệt nữ của mình yên lặng quá lâu. Ngày nào còn Ngụy thái hậu thì Ngụy quý phi sẽ không chân chính thất thế, như vậy đến khi Ngụy quý phi xuất hiện trở lại thì cán cân của hậu cung không còn thăng bằng như trước nữa, Hoàng thượng dù sao cũng cần một người có trọng lượng ngang bằng để ngăn chặn Ngụy quý phi.

Đến lúc đó, ngoài nàng thì còn ai vào đây nữa?

Ngụy quý phi làm việc thất đức, như vậy lúc đó ai sẽ có trọng lượng nặng hơn ở trong lòng của Hoàng thượng? Chẳng phải chuyện này đã quá rõ ràng rồi hay sao?

Ngụy thái hậu đã già rồi.

Nguyễn quý phi thản nhiên mỉm cười, trấn an Phượng Minh Trữ, Phượng Minh Trữ cũng chậm rãi bớt lo lắng một chút, còn tự mình mang theo lễ vật đi thăm Minh Trạng.

.....

13. Chương 13: Ngụy Ninh

Có khoái chí đương nhiên cũng có khó chịu

Trận phong ba này khiến cho triều đình dậy sóng không ít, hai quý phi bị thất thế, toàn bộ triều đình bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh.

Có kẻ được, có kẻ mất.

Người không thoải mái nhất chính là trắc phi của Phượng Minh Lan, thật vất vả mới được gả cho hoàng tử, tuy là làm thiếp nhưng cũng là bà bà Ngụy quý phi tự mình chọn cho Phượng Minh Lan, cũng rất có thể diện, chẳng qua không ngờ ngày thành thân lại là ngày bà bà bị công công xử lý.

Toàn bộ Ngụy gia tộc đều bị cơn thịnh nộ lôi đình của Hoàng thượng làm cho rung chuyển.

Phượng Minh Lan đương thiên cũng không có tâm tình ngủ cùng nàng mà lại đến phòng của Vương phi nói chuyện đến hơn nửa đêm. Ngày hôm sau còn có lời đồn, nói rằng trắc phi nương nương mới đến, bất tự không tốt, khắc phu.

Làm cho nàng suýt nữa đã khóc mù hai mắt, chạy đến trước mặt Vương phi mà than thở, Vương phi ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên giải một phen, sau đó lại phái người bác bỏ tin đồn.

Nhưng mấy ngày nay Phượng Minh Lan vẫn không chịu ngủ với nàng.

Làm cho trác phi lệ rơi đầy mặt, tự thấy chính mình mệnh khổ.

Vì thế cũng có kẻ nói vài lời lạnh nhạt linh tinh, “Mấy ngày nay chủ tử bận đến mức vắt giò lên cổ mà chạy, làm sao còn rảnh rỗi mà quản mấy chuyện vụn vặt này, vị kia cũng quá bất chệt rồi, xem thân mình như cái đĩa thức ăn vậy.”

Liên quan đến thân mẫu, Phượng Minh Lan đương nhiên sốt ruột, trong lòng nóng như lửa đốt.

Đứng mũi chịu sào chính là Ngụy gia Thừa Ân Hầu, hôm qua vẫn còn tốt đẹp, chỉ một buổi tối thì quý phi nhà mình lại phải ăn chay niệm phật. Cũng may Thái hậu nương nương an khang, Ngụy gia vẫn còn có nhiều tâm phúc.

Nay Thừa Ân Hầu là Ngụy Ninh cháu Ngụy thái hậu, lão Thừa Ân Hầu phúc phận có hạn, thân muội vừa làm Thái hậu, Phượng Cảnh Kiền ban thưởng cho dòng họ mẫu thân, hôm qua vừa được phong hầu tước thì sáng hôm sau lão nhân thân thể cường tráng đã bị đại phúc phận hôm qua làm cho tổn thọ, đành phải xuống địa phủ báo tin mừng với tổ tông vậy. Phượng Cảnh Kiền cảm thán một hồi, liền chọn trưởng tử Ngụy Ninh phong làm Thừa Ân Hầu.

Ngụy Ninh là một nam nhân trẻ tuổi nhã nhặn, tướng mạo hoàn toàn không giống phụ thân đen như trứng thiết hãm, trái lại hần rất giống Thái hậu cô cô của mình, mặt mày thanh tú, lão Hầu gia sau khi sinh ba nữ nhi thì mới có được hai huynh đệ Ngụy Ninh Ngụy An, Ngụy Ninh năm nay hai mươi lăm tuổi, mặt trắng quá mức, nhìn có chút nho nhã yếu đuối.

Hắn đã hỏi thăm sự tình nguyên do từ chỗ của nhị hoàng tử rồi than thở một tiếng, “Để cho nương nương niệm thêm vài cuốn kinh văn đi.”

Sau đó lại lệnh cho thê tử chuẩn bị danh mục lễ vật, đệ lệnh bài xin bái kiến thánh giá, Phượng Cảnh Kiền nhìn thấy lệnh bài của Thừa Ân Hầu thì trong lòng thở dài rồi gật đầu.

Ngụy Ninh không nhắc đến nửa chữ về Ngụy quý phi, nhẹ nhàng nói, “Nghe nói Trấn Nam Vương tứ công tử thân mình không khỏe, thần thường nghĩ đến năm xưa cùng Hoàng thượng và Trấn Nam Vương gia có quan hệ thân thiết, lại là cốt nhục tình thâm, dù sao tứ công tử cũng phải gọi thần một tiếng biểu thức. Trong lòng hiểu rõ chuyện này, chẳng qua tứ công tử ở trong cung, bình thường không tiện gặp mặt, nay lại đang lâm bệnh, thần đặc biệt chuẩn bị một chút thuốc bổ và vài món đồ để tứ công tử giải sầu. Nếu tứ công tử có thể vui vẻ tươi cười trong lúc lâm bệnh thì đó chính là tâm ý của thần.”

Phượng Cảnh Kiền nói, “A Ninh, ngươi không phải ngoại nhân, muốn gặp Minh Trạch thì tìm người dẫn người đi thăm là được rồi.”

“Cung có cung quy, dù sao hần cũng đang bệnh, có lẽ muốn tịnh dưỡng, thần mà đi thì lại quấy rầy sự thanh tĩnh của hần.” Ngụy Ninh mỉm cười, “Chỉ đành khẩn cầu bệ hạ thay thần đưa mấy thứ này cho tứ công tử, đợi tứ công tử khỏe lại thì thần sẽ thỉnh chỉ đi thăm cũng không muộn.”

Ngụy Ninh nói chuyện ung dung từ tốn, lại rõ ràng, không sai một chữ, câu nào cũng nói trúng mấu chốt, Phượng Cảnh Kiền tuy tức giận nhưng cũng không đổ lên đầu của Ngụy Ninh, chỉ đành cười một tiếng, “Ngươi càng lúc càng lớn mật, dám nhờ vả trẫm.”

Hắn thích thái độ có chừng mực của Ngụy Ninh, người bình thường ai lại muốn hờ một tí lại so đo với mẫu tộc của mình, Phượng Cảnh Kiền cho dù có tức giận thì cũng không đoạt mất danh hào của Ngụy quý phi.

Ngụy Ninh cười nói, “Đây là vì ngài từ bi hỉ xả, thần có điều khó xử, nếu không tìm ngài thì tìm ai bây giờ.”

Biểu đệ này của Phượng Cảnh Kiền được phong tước khi mới qua mười lăm tuổi, Phượng Cảnh Kiền tứ hôn và ban thưởng phủ đệ cho Ngụy Ninh, nhìn Ngụy Ninh mới vào triều ngày ngô khờ dại, cho đến bây giờ đã trầm ổn giỏi giang, Phượng Cảnh Kiền có một chút hoài cảm, lần đầu tiên sau bao ngày long nhan mới nở rộ, “Thôi thôi, trẫm vô phương với ngươi. Đem mấy thứ này giao cho Phùng Thành đi, còn chuyện gì khác hay không?”

Ngụy Ninh cáo lui.

Ngụy Ninh là người thông minh, hẳn rõ ràng bỏ qua lập trường của mình, sự tôn quý của hắn không phải vì Ngụy quý phi mà là do cô cô của hắn, thân mẫu của hoàng đế đương triều: Ngụy thái hậu.

Phượng Minh Trạ là nhi tử của Phượng Cảnh Nam cũng là biểu diết của hắn.

Đương nhiên huyết thống của Phượng Minh Lễ và Ngụy Ninh vẫn gần hơn một chút, nhưng Phượng Minh Trạ cũng là thân biểu diết. Hai tỷ tỷ của hắn đều sinh hạ con nối dõi, địa vị của Ngụy gia vững chắc kiên cố. Mẫu tộc của Thái hậu, mẫu tộc của Hoàng thượng, mẫu tộc của Trần Nam Vương, cho dù triều đại thay đổi, Ngụy gia vẫn sừng sững đứng giữa mưa gió bão bùng.

Ngụy gia và tất cả hoàng tử đều có quan hệ huyết thống, các con của Phượng Cảnh Nam đều phải gọi hắn là biểu thúc, là đích hay là thứ thì có liên quan gì đến hắn?

Sau lưng bất giác đã ướt đầm mồ hôi, ngón tay thon dài siết chặt bên dưới y mẹ, hy vọng hiện tại bút ra vẫn còn kịp.

Cơn thịnh nộ của Phượng Cảnh Kiên cũng là vì vậy mà trở dậy.

Đối với Thái hậu mà nói thì Minh Lễ và Minh Trạ đều là tôn tử của Thái hậu, luận về xuất thân thì Minh Trạ cao quý hơn, nhưng bởi vì thân mẫu của Phượng Minh Lễ mang họ Ngụy cho nên lại được sủng ái hơn đích tử là Minh Trạ.

Ngụy quý phi đi Từ Ninh Cung gặp Minh Lễ và Minh Trạ đáng lý cũng không có gì, Phượng thị và Ngụy gia có thân thích, Ngụy quý phi lại là biểu cô của huynh đệ bọn họ, hầu hạ Phượng Cảnh Kiên, là biểu muội lại có thân phận quý phi, nếu có một chút trái với lễ thường thì Phượng Cảnh Kiên cũng chỉ nhắm một mắt cho qua.

Nhưng mà Minh Lễ lại xưng hô với Ngụy quý phi là a di?

Nếu luận theo quan hệ của mẫu thân thì Ngụy quý phi đương nhiên vô can với Minh Trạ!

Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi dường như đã quên cho dù huyết thống họ Ngụy có tôn quý như thế nào thì làm sao có thể tôn quý bằng họ Phượng.

Thật sự làm trò cười cho thiên hạ!

Ánh mắt dừng trên tấu chương buộc tội tuần phủ Sơn Đông hành hung nô dịch, tuần phủ Sơn Đông Chu Chi Tường chính là đại cữu tử của Ngụy Ninh. Ngòi bút chấm vào một chút chu sa, phê duyệt: Bãi chức, chuyển về Đại Lý Tự để điều tra kỷ lưỡng.

Ngụy Ninh là đương nhiệm Đại Lý Tự Khanh, ngoài miệng nói như vậy nhưng để xem hắn sẽ kết thúc chuyện kiện tụng thị phi này như thế nào.

Phượng Minh Lễ đầu đau như bị kim đâm, Ngụy gia cũng là mẫu tộc của hắn, Ngụy quý phi là a di thương yêu hắn nhất, lúc này bị liên lụy, Phượng Minh Lễ suýt nữa đã giận sôi gan.

Nói với Phạm Văn Chu, “Tiên sinh, ngài nói xem, rốt cục Minh Trạ muốn làm gì? Vừa đến đế đô chỉ dăm ba bữa mà đã khiến cho thiên địa náo loạn! Chẳng lẽ hắn nhân rồi khó chịu nên muốn đắc tội với tất cả mọi người thì mới bằng lòng bỏ qua hay sao?” fynnz810

“Đại công tử an tâm một chút, chớ nôn nóng.” Phạm Văn Chu rót một tách trà để Phượng Minh Lễ nguội giận.

Việc đã đến nước này thì nổi giận có ích lợi gì cơ chứ?

Phượng Minh Trạ thật sự rất bản lĩnh, người bình thường muốn gây sóng gió thì chưa chắc đã thành công! Người ta Phượng Minh Trạ chẳng những phiến vân đảo hải, gió nổi mây phun, thậm chí âm thầm đả động tâm tư của Hoàng thượng, nhi tử Phạm Duy của mình ở bên cạnh hắn cũng có thể mở mang thêm nhiều kiến thức.

“Ta làm sao có thể ngồi yên cho được.” Phượng Minh Lễ tiếp nhận tách trà, cũng không có tâm tình để uống mà chỉ đặt trên bàn, cùng Phạm Văn Chu thương nghị, “Ngày mai ta định tiến cung để gặp Minh Trạ một chút, khuyên nhủ hắn an phận, tiên sinh thấy thế nào?”

Phạm Văn Chu uống hai hộp trà lạnh, bên ngoài có tiếng ve râm ran trên cành liễu xanh, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy cành lá sum suê trong hoa viên, “Tứ công tử đã làm những gì cần phải làm, sau khi được thừa nhận thì sẽ an phận. Thuộc hạ thấy đại công tử không cần cố ý nhắc lại chuyện này, đại công tử chỉ cần ân cần thăm hỏi thân thể của tứ công tử là được. Hiện tại tứ công tử đang lâm bệnh, e rằng trong lòng bị uất ức, đại công tử nói một hai lời là đủ, cho trọn vẹn tình nghĩa huynh đệ.”

“Chẳng lẽ cứ để mặc Minh Trạm nào loạn như vậy hay sao?”

“Tứ công tử ở tận trong cung, đại công tử có thể chắc chắn thuyết phục được tứ công tử hay không?” Phạm Văn Chu nói thẳng ý kiến của mình.

Sắc mặt của Phượng Minh Lễ cứng đờ, hần thở dài, “Nếu lúc trước nhị đệ theo ta đến đế đô thì tốt rồi.”

Tứ công tử thật sự cũng không muốn đến đây, Phạm Văn Chu nói, “Tứ công tử đã đến đây, đại công tử, hai người là thân huynh đệ, tốt nhất đừng sinh hiềm khích, bằng không chẳng phải sẽ chọc giận Vương gia hay sao?”

Một câu của Phạm Văn Chu làm cho Phượng Minh Lễ giảm bớt tâm tư muốn cáo trạng với Phượng Cảnh Nam, Phượng Minh Lễ vô phương với Minh Trạm, hần chưa bao giờ tự mình ứng phó với trường hợp lớn như vậy, mặt cau mày có mà nói, “Xảy ra chuyện này thì e rằng nhị hoàng tử sẽ mất hứng.”

Tiêu sái phe phẩy cây quạt lông, Phạm Văn Chu thoải mái hỏi lại, “Đại công tử, nhị hoàng tử mất hứng thì có thể làm gì được chúng ta? Cùng chúng ta.” Hơi dừng lại một chút, Phạm Văn Chu lộ ra vẻ cao ngạo, “Cùng chúng ta chẳng có quan hệ gì cả.”

Phượng Minh Lễ đầy tâm sự, muốn nói lại thôi, Phạm Văn Chu biết rõ nên liền nhẹ nhàng nói, “Đại công tử, với địa vị của Trần Nam Vương phủ chúng ta thì tuyệt đối không thể xen vào vấn đề tranh quyền đoạt vị trong hoàng cung. Đại công tử đã sớm đi theo Vương gia làm việc thì cũng nên biết ở đế đô này Vương gia có tin tức của riêng mình. Nếu đại công tử thân thiết với hoàng tử thì e rằng Vương gia sẽ lập tức triệu ngài về Vân Nam.”

Phượng Minh Lễ trịnh trọng nói, “Tiên sinh yên tâm, ta tuyệt đối không có ý này!”

“Đương nhiên.” Phạm Văn Chu mỉm cười, “Đại công tử và nhị hoàng tử có quan hệ thúc bá, hai người mẫu thân lại là tỷ muội, thân cận một chút cũng là chuyện thường tình. Chẳng qua tứ công tử mới là đệ đệ của ngài, đại công tử nếu quá để ý đến hỉ nộ của nhị hoàng tử, xem nhẹ tứ công tử thì ngoại nhân nhìn vào sẽ nói thế nào đây?”

“Còn nữa, hiện tại chúng ta đều biết với bản tính của tứ công tử, nếu đã quyết định thì chẳng ai khuyên được. Đại công tử, tứ công tử đã đến đế đô, khả năng hần quay về Vân Nam rất nhỏ, cho dù Vương gia muốn triệu hần trở về thì cũng phải hỏi ý của Hoàng thượng trước đã.” Phạm Văn Chu nghiêm mặt nói, “Nếu có một ngày công tử được phong làm thế tử thì phải quay về Vân Nam. Tứ công tử lại cư ngụ lâu dài tại đế đô, ngoại gia của tứ công tử là Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng không phải phủ đệ bình thường, ngài có quan hệ tốt với tứ công tử thì sẽ trăm lợi mà không có hại.”

Cũng may Phượng Minh Lễ tuy rằng không quá thông minh nhưng vẫn nghe lời khuyên bảo.

Phạm Văn Chu cũng khó xử, Minh Trạm hành sự hoàn toàn không báo trước với bọn họ mà chỉ tự mình làm! Đừng nói là hần và Phượng Minh Lễ, cho dù Phượng Cảnh Nam ở đế đô, muốn tiết chế Minh Trạm cũng không phải chuyện dễ. Minh Trạm không cúi đầu thì phải làm cho Phượng Minh Lễ cúi đầu trước.

Phượng Minh Lễ đơn giản chỉ muốn làm thế tử, Minh Trạm cho dù trưởng thành nhưng bị cầm thì vẫn không được làm thế tử. Hơn nữa đối với triều đình mà nói thì Phượng Cảnh Kiên nhất định càng thích một thiếu niên dễ dàng khống chế như Phượng Minh Lễ kế thừa vương vị hơn.

.....

P/S: bác Ngụy Ninh đã xuất hiện, ta nói luôn, đây là couple được tác giả gắn ghép cho bé Trạm, nhưng mà ta ship couple bá chất ==)).

14. Chương 14: Yên Tĩnh

Minh Trạ̣m dượ̃ng thân thật dễ chịu.

Không quá dăm ba ngày liền khôi phục vẻ trơn bóng mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng, lại tròn thêm một chút. Thế cho nên ngồi trước gương mà tự cảm thán, Minh Trạ̣m hảo hảo trang điểm một chút, trong bụng nhắc mãi, “Thật sự là một tiểu hỏa nhi khôi ngô tuấn tú a.”

Phùng Thành tự mình dẫn người đưa lễ vật của Thừa Ân Hầu Ngụy Ninh đến đây.

Phùng Thành là đại tổng quản của Phụng Cảnh Kiền, nói chuyện rất có điệu bộ, “Vì quy củ trong cung, tứ công tử lại đang dưỡng bệnh cho nên Thừa Ân Hầu sợ quấy rầy sự thanh tĩnh của công tử, cố ý đến ngự tiền để nhờ vận tuế gia. Nghe nói công tử đến để đô, Thừa Ân Hầu rất lo lắng cho ngài. Đây là tâm ý của Thừa Ân Hầu.” Câu nào cũng nói tốt cho Thừa Ân Hầu, vì vậy Minh Trạ̣m liền nghi ngờ có lẽ Phùng Thành đã lén nhận bạc của Thừa Ân Hầu.

Tiểu thái giám đứng phía sau nhanh nhậy dâng lên danh mục lễ vật.

Thanh Phong tiến đến tiếp nhận rồi trình cho Minh Trạ̣m.

Những món trong danh mục lễ vật cũng không tính là quý hóa, một phần là tham tập nhục quế, một phần là đồ cổ ngọc thạch, thật sự là một danh mục lễ vật rất thỏa đáng. Lại được ngự tiền đưa qua, cái này có một chút ý tứ đây. Minh Trạ̣m cười cười, viết nói, “Thừa Ân Hầu đột nhiên tặng lễ vật cho ta như vậy, ta thật sự không biết phải đáp lễ như thế nào?”

Phùng Thành vừa cười vừa đề nghị, “Công tử thứ lão nô lẩm lờ. Thừa Ân Hầu và Trần Nam Vương gia là thân biểu huynh biểu đệ, ngài mà gặp Thừa Ân Hầu thì cũng phải gọi một tiếng là biểu thúc. Nếu đã là thân thích, biết công tử đang lâm bệnh cho nên Hầu gia chuẩn bị một chút thực phẩm bổ dưỡng dâng cho công tử sử dụng, công tử cần gì phải đáp lễ?”

Xem ra Thừa Ân Hầu rất cục ý thức được Ngụy gia cùng chính mình cũng có quan hệ huyết thống, ngoại trừ lần lượt áp đảo thì Ngụy gia vẫn còn một đường lui an toàn.

Minh Trạ̣m ngược ngùng gật đầu, lại làm cho Thanh Phong đi ngâm trà rồi ban thưởng.

Vị tứ công tử này cũng không phải dễ chọc, chẳng qua hôm nay hấn phải để cho Minh Trạ̣m có thể diện, Phùng Thành thật khách khí mà cảm tạ.

Ngụy gia đã ban lễ đến, lại nằm hai ngày, Minh Trạ̣m liền khỏi hẳn.

Không có người hoàng đế nào lại xử trí mẫu tộc của mình khi mẫu thân còn sống, Minh Trạ̣m muốn cho Thừa Ân Hầu thừa nhận vị trí của mình, tách Thừa Ân Hầu và Ngụy quý phi ra, hoàn toàn đem thái tử vị khuấy đục hồ nước.

Phụng Cảnh Kiền còn trẻ, cần gì phải gấp gáp mà lập thái tử cơ chứ? Hai mươi năm sau lập thái tử cũng chưa muộn.

Vị trí của Trần Nam Vương phủ quá trọng yếu, một ngày chưa lập thế tử thì vị trí thế tử Trần Nam Vương cũng sẽ không yên ổn.

Chỉ cần không lập thế tử thì thân phận của hấn vẫn cao quý hơn đám thứ huynh trong nhà, cho dù bị bắt làm chất tử ở để đô nhưng hấn cũng tuyệt đối không thể dựa vào mặt mũi của người khác mà sinh tồn.

Hầy, qua hai mươi năm nữa, ai biết thế cục sẽ như thế nào?

Phạm Duy đi theo bên cạnh Minh Trạ̣m, thấy chủ tử tươi cười như cảnh xuân xán lạn, không biết lại đang âm mưu cái gì?

Minh Trạng phát hiện Phạm Duy trộm ngắm mình, hấn nghiêng đầu mỉm cười tươi rói với Phạm Duy, Phạm Duy dời mắt một cách chột dạ, Minh Trạng kéo lấy tay của Phạm Duy rồi ngắt ngắt, viết vài chữ trong lòng bàn tay của Phạm Duy để trêu người ta, “Người âm thầm thích ta thì cũng được, đừng nói ra ngoài nha.”

Phạm Duy nháy mắt như bị sét đánh, khuôn mặt trắng nõn chậm rãi hiện lên một lớp đỏ ửng, bỏ tay của Minh Trạng ra, khẽ cắn môi, mặt nhăn mày nhịu, lại giậm chân một cái, thấp giọng nói, “Người đừng nói bừa, làm gì có chuyện đó! Người chỉ mới vài tuổi đầu, biết cái gì cơ chứ?” Nhìn Minh Trạng thì Phạm Duy sẽ nhớ đến có một lần hấn xuất môn ra ngoài mua kẹo bông. Hơn nữa hấn là một chứng nhân quân tử, làm sao mà lại nghĩ đến những chuyện lệt lết bất chính như vậy cơ chứ.

Minh Trạng cảm thấy buồn cười, lại đi lôi kéo tay của Phạm Duy, “Người đừng ngượng, ta biết hết rồi.”

Phạm Duy giẫy tay ra khỏi Minh Trạng, nhảy xa khỏi tám trượng. Minh Trạng đuổi theo hấn, bám lấy cánh tay của Phạm Duy, khước môi cong lên nụ cười bốn cọt.

“Tứ công tử đùa với ta có phải hay không?” Phạm Duy cũng không ngốc, từ xưa đến nay hấn nghe thấy huyền ca hiểu rõ nhĩ ý, thấy Minh Trạng tươi cười xấu xa, hấn liền hừ một tiếng, lôi xuống bàn tay của Minh Trạng đang bám víu vào cánh tay của hấn rồi nắm vào lòng bàn tay, “Chúng ta đi cho đằng hoàng, lưỡng lự sẽ làm người khác nhìn thấy mà chê cười.” Ở nhà Phạm Duy cũng là tiểu thiếu gia, chưa từng làm thư đồng của người khác, cho nên hấn chiếu cố Minh Trạng giống như đệ đệ của mình.

Minh Trạng tiếp tục viết chữ trong lòng bàn tay của Phạm Duy, “Người có gì không hiểu thì cứ hỏi thẳng tiên sinh, lần này hấn sẽ không tiếp tục giả bộ làm tịch nữa đâu.”

Phạm Duy là người có học, tuổi còn nhỏ, tràn đầy hiếu kỳ, nhưng đám tiên sinh này lại nhìn người ta như nhìn xuống một món thức ăn, Phạm Duy có điểm muốn hỏi thì bọn họ chỉ trả lời cho có lệ. Nay Minh Trạng vừa lập oai phong, chắc chắn những người đó sẽ không thể tiếp tục khi dễ hấn.

Toàn là bọn tiểu nhân trước khinh sau kính.

Phạm Duy biết trong lòng của Minh Trạng trong sáng, liền cười nói, “Lúc này cho hấn thêm hai lá gan thì hấn cũng không dám thất lễ với chúng ta.”

Cuộc sống của Minh Trạng rất thư thái, đọc sách, luyện chữ, cưỡi ngựa, bắn tên, hấn cũng không cần phải tranh giành sứt đầu mẻ trán như bọn hoàng tử, chỉ cần để lại ấn tượng tốt trước mặt của Phụng Cảnh Kiên là được.

Minh Trạng đơn thuần chỉ thư giãn, mấy thứ này hấn học rất tệ, Minh Trạng vừa đến thì đám hoàng tử liền nhất thời thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng cảm thấy có một chút thành tựu hơn Minh Trạng. Phụng Cảnh Kiên rất chú trọng vào việc học của các nhi tử, Minh Trạng cũng thuộc đãi ngộ giống các hoàng tử, việc học của hấn cũng được Phụng Cảnh Kiên đích thân phê duyệt.

Phụng Cảnh Kiên phải phát sấu thay Minh Trạng, “Minh Trạng a, trẫm muốn tìm một chữ đẹp trong đồng chữ của bò này của người nhưng tìm mãi mà chẳng ra được một chữ nào cả.”

Minh Trạng cúi đầu giả chết.

“Cần cù bù thông minh. Chữ của phụ vương người có thể ngưỡng cao đầu so với đại đa số mọi người, cha nào con nấy, người cũng nên luyện chữ nhiều thêm một chút, về sau mỗi ngày viết thêm mười trang, kiên trì bền bỉ thì nhất định có thể luyện tốt.” Phụng Cảnh Kiên thuận miệng phân phó.

Minh Trạng lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi viết, “Mỗi ngày phải đi học, tập võ, ta bề bộn nhiều việc, làm sao rảnh rỗi để luyện chữ cơ chứ?”

“Người bận cái gì, không tính đến một canh giờ nghỉ ngơi vào chính Ngọ, tập võ cũng chỉ luyện một canh giờ, đến giờ thân đã xong xuôi.” Phụng Cảnh Kiên nghiêm mặt nói, “Bảo người luyện viết vài trang giấy mà thôi, vì sao lại từ chối?”

“Ta phải luyện thổi sáo.” Minh Trạng viết xong, chỉ vào một cây sáo nhỏ trạm trổ bằng ngọc được đeo bên hông.

“Ấy chà, đang học nhạc lý à.”

Minh Trạm mỉm cười gật đầu, cầm sáo ngọc đặt lên môi, nghiêm túc thổi.

Hơi của Minh Trạm rất ngắn, thổi một chút lại dừng một chút, còn có phá âm, làm cho Phượng Cảnh Kiên càng nghe càng muốn đi nhà xí, nhịn không được mà kẹp chặt hai chân nói, “Thôi thôi, trầm biết rồi, trầm sẽ tìm cho người một sư phụ dạy nhạc lý tốt một chút, lui xuống đi.” Sốt ruột muốn đi tiểu tiện quá.

Phượng Cảnh Kiên chỉ điểm Ngụy Ninh dạy Minh Trạm nhạc lý.

Minh Trạm có một chút giật mình, Thừa Ân Hầu thật trẻ tuổi nha.

Ngụy Ninh thâm nghĩ, vị tứ công tử này cũng không giống Trần Nam Vương biểu ca một chút nào, có lẽ là giống mẫu thân Vệ vương phi. Phượng Cảnh Nam văn võ song toàn, bộ dáng cũng rất tuấn tú, Vệ vương phi mặc dù không có dung mạo khuynh thành nhưng tuổi trẻ cũng nổi danh là một khuê các, bằng không thì cũng không thể được tiên Thái phi xem trọng. Đây là nói thật, không bận tâm đến mức độ tự tin thái quá của Minh Trạm. Minh Trạm xác thật không được di truyền những nét đẹp nhất từ phụ mẫu, phụ mẫu của hắn đều là mắt hai mí, hắn lại có mắt một mí, cái mũi hơi tẹt, lông mày cũng nhợt nhạt, nhìn không ra có cái gì tuyệt đẹp, ngay cả lỗ tai cũng nhỏ, vành tai vừa mỏng vừa bé, thầy tướng số bảo rằng loại lỗ tai này rất bạc mệnh. Duy nhất có thể tự hào chính là làn da trắng như tuyết của hắn, từ xa nhìn lại thì giống hệt một cục bông tuyết, nhìn gần thì giống như viên ngọc, Minh Trạm bồi bổ thân thể đầy đủ, trắng trẻo hồng hào. fynnz810

Phượng Cảnh Nam đối đãi với Minh Trạm rất bình thường cũng một phần là vì tướng mạo của Minh Trạm, cùng một bào thai, lại là long phượng song sinh, Minh Kỳ là tuấn nhân mi phi, rất giống Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam lại rất yêu bản thân mình, cho nên cực kỳ sủng ái Minh Kỳ như phượng hoàng. Minh Trạm chẳng những bị cảm mà diện mạo cũng không chịu thua kém, học hành luyện võ cũng dốt nát, Phượng Cảnh Nam muốn thích hắn thì thật sự rất khó khăn.

Ngụy Ninh lại thấy Minh Trạm trắng nõn mềm mại rất khả ái, lúc này Minh Trạm tuổi còn nhỏ, ngũ quan chưa nảy nở, chờ thêm một vài năm nữa thì chắc sẽ tuấn tú một chút.

.....

15. Chương 15: Đánh Giá

Ngụy Ninh và Minh Trạm trước tiên đều ở trong lòng tự bình phẩm một phen, sau đó là chào nhau.

Ngụy Ninh rất ôn hòa, trước tiên giải thích với Minh Trạm, “Buổi sáng ta phải ở Đại Lý Tự, buổi chiều công tử phải tập võ, đến giờ thân mới được nghỉ, ta liền lại đây. Vừa lúc trời còn mát mẻ, rất thích hợp để học nhạc lý. Trần Nam Vương cầm nghệ thật sự tuyệt hảo, công tử có muốn học cầm hay không, thần cũng biết được một chút.” Nói xong thì cười khẽ, “Sẵn tiện cũng nói luôn, là do Trần Nam Vương đã dạy ta.”

Phượng Cảnh Nam vừa tự phụ lại tự sướng, mà mẫu tộc khi ấy xuất thân bình thường, lúc ấy vài hoàng huynh hoàng đệ dị mẫu, không có người trông nom hắn, hắn tự nhận thấy hễ là chuyện gì cũng phải lấy chữ cường đứng đầu, nhưng lại không có chỗ để khoe khoang, liền lôi biểu đệ Ngụy Ninh ra học cầm sắt. Lúc ấy Ngụy Ninh vẫn còn nhỏ, mẫu thân của Ngụy Ninh sinh ba tiểu nha đầu thì mới sinh được Ngụy Ninh, nuông chiều sủng ái như bảo bối. Nhưng lọt vào trong tay của Phượng Cảnh Nam thì sẽ không may mắn như vậy, Ngụy Ninh lúc đầu thường xuyên bị Phượng Cảnh Nam mắng chửi, nào là ngốc nè, nào là mụn cóc nè, thường xuyên mắng cho đến khi Ngụy Ninh khóc rống lên. Sau đó dần dần bị luyện thành mặt dày mày dầy, có thể nói sự thành công của Ngụy Ninh cũng có liên quan mật thiết đến Phượng Cảnh Nam.

Minh Trạm hiểu được ý của Ngụy Ninh, học hành đệ nhất như Phượng Cảnh Nam cũng thích tài nghệ, đương nhiên có thể khiến Phượng Cảnh Nam yêu thích, ở Trần Nam Vương phủ, Phượng Minh Lễ, Phượng Minh Nghĩa, Phượng Minh Liêm và Phượng Minh Phỉ đều học đàn, Phượng Cảnh Nam nhàn rỗi sẽ chỉ điểm vài chiêu, cũng có thể tăng tiến tình cảm phụ tử.

Chẳng qua nói điều này với Minh Trạm cũng vô nghĩa, hắn đã đến để đồ, còn học cầm làm cái rắm gì nữa.

Minh Trạm lắc đầu.

Ngụy Ninh cười cười, theo sự tình mấy ngày nay thì có thể thấy được Minh Trạm là người có một chút thủ đoạn. Loại người này rất thông minh nhạy bén, ở Trấn Nam Vương Phủ mấy năm, biết được sở thích của Phụng Cảnh Nam cũng không phải việc khó. Minh Trạm bị khuyết tật, nếu muốn Phụng Cảnh Nam yêu thích và chú ý thì học cầm là biện pháp tốt nhất. Minh Trạm từ chối không học cầm, có lẽ quan hệ của Minh Trạm và Phụng Cảnh Nam cũng không phải quá tốt.

Đại Lý Tự Khanh không phải là một chức quan nhàn tản, đây là chức quan nhị phẩm, vị Thừa Ân Hầu này không phải kẻ đầu đường xó chợ, nói trong nói ngoài đều không có nửa điểm sơ hở, ngay cả tước cười cũng không thể chê vào đâu cho được, nhưng mà Minh Trạm nhất định biết chắc.

Hắn và Ngụy Ninh cũng không phải bằng hữu, nếu Ngụy Ninh phát hiện ra hắn là một thứ bỏ đi của Trấn Nam Vương thì sẽ như thế nào?

Minh Trạm đến để đô, cũng đã chứng thực chuyện bị vứt bỏ. Ngô Ứng Hùng có thể là nhi tử độc nhất của Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế nói làm phản liền làm phản, hướng chi đối với Phụng Cảnh Nam mà nói thì nhi tử của hắn rất nhiều.

Minh Trạm ngoại trừ chiếm cái danh đích tử thì lại là một kẻ câm, hơn nữa cũng không có tình cảm đặc biệt sâu đậm với Trấn Nam Vương.

Một vật làm tin mà không có tác dụng trói buộc thì đây là một vật làm tin vô dụng.

Không không.

Minh Trạm nở nụ cười với Ngụy Ninh. Hắn phát hiện chính mình đã hiểu sai, chất tử vốn là thứ vô dụng, nếu Phụng Cảnh Nam có ý đồ làm phản, đừng nói là hắn, cho dù bốn huynh đệ bọn họ đều bị đưa đến để đô thì e rằng cũng kiềm chế không được Phụng Cảnh Nam.

Hắn ở trong cung cũng không thể chứng minh sự trung thành của Phụng Cảnh Nam, quan trọng là thân phận của hắn có thể và cái miệng của bọn quan lại trong triều. Hơn nữa nếu Phụng Cảnh Nam thật sự có ý làm phản thì đầu của hắn cũng đã bị đem đi tế cờ.

Đúng vậy, tình cảm của hắn và Phụng Cảnh Nam rất bình thường, nhưng có sao đâu? Thân phận của hắn thích hợp ở lại để đô nhất, Phụng Cảnh Nam chỉ cần yên ổn làm Phiên vương thì hắn sẽ được an toàn, Phụng Cảnh Kiên không dám làm cho hắn gặp bất trắc, hơn nữa phải bảo vệ an toàn của hắn, làm cho hắn còn sống.

Chẳng qua một nhi tử không được sủng ái, nếu có bất trắc gì xảy ra thì Phụng Cảnh Nam cũng không quá mức thương tâm.

Minh Trạm lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi viết lên đó, “Người và phụ vương của ta có quan hệ rất tốt à?”

“Ừm, hơn nữa Trấn Nam Vương đã dạy ta vài năm.”

“Người so với ta còn giống nhi tử của hắn hơn, ta vẫn chưa bao giờ thấy hắn như vậy.” Minh Trạm tiếp tục viết, “Nghe nói võ công của hắn rất tốt, người biết võ không?”

Minh Trạm có ý gì, Ngụy Ninh nhướn mày, “Biết được một chút.”

“Có thể nói cho ta biết chuyện thời thanh niên của hắn hay không? Có một chút muốn biết.”

Một khi lỗ hồng tình cảm bị mở ra, những tranh luận cầm cán ngày xưa mãnh liệt tuôn trào, một màn hiện ra trước mắt. Ngụy Ninh mỉm cười nhàn nhạt, “Việc này tốt nhất là tạm gác lại, nên để Trấn Nam Vương kể với người đi. Ta phụng chỉ dạy người nhạc lý, cũng không phải giảng chuyện xưa nay.”

Hắn đã có được tin tức mà mình muốn, cũng không tính ký gửi quá nhiều nợ nần.

“Người và phụ vương của ta yêu nhau đúng không?” Minh Trạm càn quấy, hắn muốn thử mức độ sâu cạn của Ngụy Ninh một chút, lại không thể nói quá khó nghe, ý ngầm của hắn là: người dùng thân thể để leo lên địa vị này phải không?

Ngụy Ninh chỉ vào quyển sổ của Minh Trạ̣m, khẽ nheo mắt lại, vậ̃n ôn hòa như trượ́c, “Người nói xem, nếu ta xé ra rồi đem đi nộp lên ngự tiền, hoặc là cho phụ vương của người xem thì bọn họ sẽ có phản ứng gì?”

Như vậy mà cũng không hề tức giận, thông minh lại sắc sảo. Chẳng qua cái này cũng không tính là chứng cứ, nó chỉ làm cho người ta tưởng tượng sâu xa, Minh Trạ̣m tuổi còn nhỏ, nhiều lần thì bị trách một câu là hồ đồ mà thôi, nhưng đối với Ngụy Ninh lại trở thành một tin đồn nhằm về quan hệ bất chính.

Người làm sao dám nói ra ngoài cơ chứ?

Minh Trạ̣m bị câm, có khi lười viết, cho nên đã luyện được một đôi mắt linh động, có thể xưng là ánh mắt biết nói. Lúc này đôi mắt biết nói kia lại tuôn trào từng đợt ý cười làm cho Ngụy Ninh khó chịu.

Minh Trạ̣m xé giấy bỏ vào miệng ăn.

Ngụy Ninh trêu ghẹo, “Vương Hi Chi lỡ tay ăn phải bánh màn thầu dính mực, kết quả trở thành một đại gia thư pháp, tứ công tử cũng rất có tương lai.” Châm chọc Minh Trạ̣m.

Xem ra vậ̃n có một chút tức giận, cũng không phải là cực phẩm lão hồ ly, vậ̃n có thể tìm ra một chút nhược điểm.

Minh Trạ̣m biết Ngụy Ninh sẽ không nói những lời hữu dụng với mình, vì vậy hần liền viết, “Người có nhi tử không?”

Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Có.”

Trả lời thật ngắn gọn, xem ra Ngụy Ninh đã đề phòng hần, Minh Trạ̣m đơn giản lấy thân nhân của Ngụy Ninh ra thử, “Ta còn thiếu một thư đồng.”

Ngụy Ninh bình tĩnh cười nhạt, “Đa tạ ý tốt của tứ công tử, khuyến tử năm nay vừa mới hai tuổi, sợ là phải cô phụ tâm ý của công tử.”

“Như vậy thì thật là đáng tiếc.” Minh Trạ̣m tiếp tục hỏi, “Vậ̣y ngài có nữ nhi hay không? Bao nhiêu tuổi?”
“Tám tuổi.”

Ừm, chiếu theo niên kỷ của Ngụy Ninh thì cũng thích hợp, Minh Trạ̣m lộ ra một nụ cười thần bí, viết nói, “Ta năm nay mười tuổi.”

Lòng bàn tay của Ngụy Ninh ngứa đến mức muốn bẻ cái cổ bé nhỏ của Minh Trạ̣m, vì sao vừa rồi ta lại cảm thấy hần khả ái cơ chứ? Không, đây cũng không phải là uy hiếp, đừng nói hiện tại hai người tuổi còn nhỏ, mà sau này hôn sự của Minh Trạ̣m cũng không phải do chính người này làm chủ.

“Công tử long tư phượng thái.” Ngụy Ninh cân nhắc dụng ý của Minh Trạ̣m. (tư thế như rồng phượng)

Minh Trạ̣m dừng lại đúng lúc, “Hôm nay sẽ học thổi sáo đúng không?”

Đấu trí đấu dũng cùng Minh Trạ̣m cả buổi, Ngụy Ninh cũng vui vẻ chuyển đề tài thoải mái hơn, dù sao hai người sẽ trường kỳ ở chung, cương quá thì cũng không nên. Chẳng qua Ngụy Ninh đã đúc kết được một điều về Minh Trạ̣m.

Không kiêu không vội, lòng dạ thâm trầm.

Minh Trạ̣m làm được rất tốt tám chữ này.

Đáng tiếc là Ngụy quý phi vừa đắc tội với Minh Trạ̣m, Ngụy Ninh ở trước mặt ngự tiền không được thất lễ với Minh Trạ̣m, nếu không sẽ dễ dàng bị lộ ra sơ hở, nhất định bị lấy việc công mà trả thù riêng.

.....

P/S: cái mặt của em Trạ̣m béo ú nên chắc dày cả tắc :->

16. Chương 16: Hôn Kỳ

Cây sáo của Minh Trạm rất đẹp, được chạm trổ từ loại ngọc thượng hạng, ngoại hình vẫn giống một cây trúc, thể hiện khí phách của một quân tử.

Ngụy Ninh tâm sinh yêu thích, nhìn không được mà ngẫu hứng thổi một đoạn.

Minh Trạm không biết là tấu khúc gì, chỉ cảm thấy âm thanh trong trẻo du dương nói không nên lời, cảm giác khoan khoái vui sướng bay ra từ sáo ngọc. Cây sáo này, tấu khúc này thật xứng với một nhân tài như Ngụy Ninh, Minh Trạm không kìm được vui vẻ mà hoa tay múa chân đứng dậy.

Ngụy Ninh đang bồng bồng phấn chấn, xoay người thì nhìn thấy Minh Trạm lắc mông vẩy đuôi xoay vòng vòng, khiến hắn cũng bị lạc điệu, chống bàn cười to ra tiếng, vỗ đùi cười hỏi, “Ấy chà chà, người đang làm cái gì vậy?”

Minh Trạm đang múa máy loạn xạ, xoay vòng vòng theo tiếng sáo, bỗng nhiên tấu khúc im bật, lại thấy Ngụy Ninh cười ra nước mắt, hắn run rẩy nhào đến trước mặt Ngụy Ninh, dùng sức giậm chân.

Ngụy Ninh cố nén cười, nhận lỗi mà không có thành ý, “Được rồi, là ta bị ngạc nhiên thôi, vừa rồi tứ công tử đang múa đó sao?”

Minh Trạm gật đầu rồi dựng thẳng ngón tay cái.

Ngụy Ninh nựng khuôn mặt béo ú của Minh Trạm, vừa cười vừa nói, “Cây sáo này tuy rằng rất tốt nhưng hiện tại để cho người sử dụng sẽ rất lãng phí, trước tiên cắt vào đi. Chờ chân chính thổi được thì sẽ dùng cây sáo ngọc này.”

Minh Trạm chỉ chỉ cây sáo, lại chỉ chỉ Ngụy Ninh, đem cây sáo đẩy ngược lại vào tay của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhìn thấy vũ đạo cười đứt ruột của Minh Trạm cho nên nói chuyện cũng thoải mái hơn một chút, vừa cười vừa nói, “Sao, muốn hỏi lộ ta à?”

“Lẽ vật.” Viết trong lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Bảo kiếm tặng anh hùng.”

Ngón tay của Minh Trạm có một chút mập mạp, vẽ lên lòng bàn tay của Ngụy Ninh khiến hắn cảm thấy hơi nhồn nhột, ánh mắt của Minh Trạm an bình mà hòa nhã. Ngụy Ninh thầm than, thật đáng tiếc, nếu Minh Trạm có thể nói lại có tư chất như vậy thì e rằng hiện tại đã là tình cảnh khác.

“Nếu ta từ chối thì sẽ bất kính.” Ngụy Ninh mỉm cười rồi nhận lấy, nói với Minh Trạm, “Muốn học thổi sáo thì trước tiên học làm cây sáo, hiểu biết nhạc khí của mình thì mới có thể thổi ra nhạc khúc dễ nghe.”

“Ngày mai ta mang lại cây trúc và công cụ, trước tiên dạy người làm sáo trúc, sau đó sẽ dạy người vận hơi thổi sáo.”

Thật lòng mà nói thì Ngụy Ninh là một tiên sinh không tệ.

Cây lựu đến mùa ra hoa kết trái thì Minh Trạm đã có thể thổi ra một nhạc khúc khá ổn. Kỹ thuật không thể nói là cao minh nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta muốn xuy xuy, Phượng Cảnh Kiền cũng khen Ngụy Ninh vài câu.

Cây lựu trong viện của Minh Trạm đã chín mọng, cười hé miệng, lộ ra những hạt đỏ tươi giống như mã não. Bọn nha đầu hái xuống, đem tặng cho vài người, Minh Trạm còn cố ý hiếu kính dâng tặng cho Phượng Cảnh Kiền và Ngụy thái hậu một phần.

Từ khi Ngụy phi bị thất sủng thì Ngụy thái hậu cũng khách khí với Minh Trạm rất nhiều, Minh Trạm có qua có lại, đương nhiên cũng biết cung kính.

Phúc Xương đại công chúa tiến cung, bỗng nhiên thỉnh cầu sớm tiến hành hôn kỳ của Minh Diễm.

Hôn kỳ của Minh Diễm vốn đã định sẵn đến tháng chạp cuối năm, nay mới qua trung thu, Minh Lễ, Minh Trạm ngồi ở Từ Ninh cung nghe Phúc Xương đại công chúa ôn nhu nói, “Là như thế này, muối muối của Như Lan là Như Huệ sẽ thành thân với Vệ Quốc công Phượng gia cũng vào tháng chạp, làm muối muối dù sao cũng không nên thành thân trước ca ca. Cho nên ta nghĩ có thể dời hôn kỳ sớm hơn một chút hay

không. Quý phủ của ta cũng bận rộn nhiều việc, cũng muốn Minh Diễm sớm nhập phủ giúp ta chưởng quản gia vụ.”

Minh Lễ buột miệng nói, “Cô nói chí phải.”

Minh Trạh thật sự muốn tấh chết Minh Lễ, lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi viết, “Cô, vốn là lúc đại tỷ xuất phát từ VânNam vẫn còn một phần chưa chuẩn bị ổn thỏa. Của hồi môn vẫn chưa đầy đủ, dù sao cũng không nên gả đi gấp như vậy.”

Cho dù đồng ý thì cũng không thể đồng ý dễ dàng như thế, bằng không chẳng phải sẽ khiến cho Minh Diễm bị xem thường hay sao.

Minh Lễ đã nhất trí cùng một chiến tuyến với Minh Trạh, giờ khắc này vừa cười vừa nói, “Đúng vậy, ta quên mất. Bởi vì phải đến đây quá gấp cho nên phụ vương bảo sẽ phái người đưa đến sau, bởi vì đại tỷ là người đầu tiên, lại kết thân với cô, cho nên phụ vương sùng đại tỷ như ái nữ, việc gì cũng muốn thập toàn thập mỹ.”

Phúc Xương đại công chúa cười nói, “Ta đặc biệt thích phẩm cách của Minh Diễm, mặc kệ của hồi môn này nọ. Các người cứ liệt kê, thiếu cái gì thì ta cầu mẫu hậu để mẫu hậu thêm vào một chút là được thôi.”

“Nha đầu người thật sự là phô trương.” Ngụy thái hậu cười ha ha, “Dám tính kể cả ai gia.”

“Cũng là vì mẫu hậu thương nữ nhi, bằng không nữ nhi cũng đâu dám.” Phúc Xương đại công chúa xưa nay biết phụng dưỡng hiếu kính, đại nữ nhi của nàng gả cho diệt tử Ngụy An của Ngụy thái hậu, cùng Ngụy gia kết thân.

Ngụy thái hậu cười nói, “Cô của các người vội vã thú tức phụ, còn thiếu cái gì thì cứ liệt kê đưa cho ai gia, Minh Diễm ở tại chỗ này của ai gia, ai gia lại là thân tổ mẫu của nàng, những thứ ai gia đặt làm cho nàng bảo đảm đều là thứ tốt.”

Minh Trạh viết chữ cho Minh Lễ xem, Minh Lễ gật đầu cười nói, “Như vậy tôn nhi sẽ không khách khí với Hoàng tổ mẫu. Chẳng qua còn phải chọn ngày lành tháng tốt, để tôn nhi viết thư cho phụ vương và mẫu phi, bảo bọn họ chọn ngày lành tháng tốt rồi hẵng sửa lại hôn kỳ.”

“Ừm, có lý.” Ngụy thái hậu gật đầu.

Phúc Xương đại công chúa hơi nóng vội, nhưng thấy Ngụy thái hậu đã nói như vậy thì đành mím chặt đôi môi đỏ mọng.

Minh Lễ đi theo Minh Trạh ra khỏi Từ Ninh cung, Minh Trạh viết một hàng chữ trên tay của Minh Lễ, Minh Lễ gật đầu, “Ta sẽ nói tỉ mỉ với phụ vương và mẫu phi, người cũng không cần phải bận tâm về chuyện của hồi môn.”

Minh Trạh cười cười.

Đỗ Như Lan không có gì khác thường.

Tâm địa của Minh Trạh rất phức tạp, hẳn đã cân nhắc tất cả phương diện của sự việc. Không dưng mà Phúc Xương đại công chúa lại muốn hôn kỳ diễn ra sớm hơn, có phải có chuyện gì bất thỉu mất thể diện hay không.

Phượng Minh Lan đã mười tám, cũng không cần phải mỗi ngày đến Đạo trai học hành, cứ năm ngày mới đến Đạo trai một lần, Đỗ Như Lan là thư đồng thì đương nhiên sẽ đi theo.

Đỗ Như Lan đối với Minh Trạh rất lãnh đạm, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Minh Trạh nghi ngờ Phúc Xương đại công chúa có mưu đồ. Có ai làm tỷ phụ lại lãnh đạm với tiểu cữu tử cơ chứ? Hoặc là Đỗ Như Lan không mong muốn hôn sự này, nhưng nếu đã vậy thì vì sao lại muốn thúc đẩy hôn kỳ sớm hơn? Chẳng lẽ đã xảy ra vụ bê bối gì hay sao?

Nghỉ ngơi giữa chính ngọ, Minh Trạh bảo Phạm Duy đi thỉnh Đỗ Như Lan đến Thạch Lưu viện.

Đỗ Như Lan đứng bên cạnh Phượng Minh Lan, thấp giọng nói vài ba câu với Phạm Duy rồi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Minh Trạh một cái, xoay người rồi đi cùng với Phượng Minh Lan.

Phạm Duy có một chút tức giận, hắn thuật lại với Minh Trạ, “Đỗ công tử bảo rằng ngày sinh thần của đại công chúa sắp đến, hấn phải về phủ hỗ trợ chuẩn bị, không có thời gian nhàn hạ.”

Trong lòng của Minh Trạ đã có nhận định, hấn gặt đầu.

Thật sự là cơ hội tốt, sinh thần của Phúc Xương đại công chúa, hấn cũng muốn đi uống một ly rượu mừng.

Minh Lễ cũng không tính là vô dụng, năm ngày sau hấn tiến cung gặp Minh Trạ, về mặt bưng bưng nổi giận, “Nghe nói Đỗ Như Lan có một nha đầu trong phòng, rất được Đỗ Như Lan sủng ái, Đỗ Như Lan vẫn làm ầm ĩ muốn lập nhị phòng. Hoàng Thượng đã sớm chỉ hôn đại tỷ tỷ cho hấn, Phúc Xương đại công chúa đương nhiên không đồng ý, bằng không chẳng phải là đập vào thể diện của phụ vương hay sao. Nghe nói nha đầu kia có thai, lúc trước đều che giấu, đến khi người ta nhận ra thì đã bảy tám tháng, Đỗ Như Lan chỉ thiên thể, nếu hài nhi của hấn có mệnh hệ gì thì hấn sẽ tự sát.”

Xoảng! Minh Trạ tức giận cầm lấy một tách trà đập mạnh xuống đất.

Minh Diễm cũng là tỷ tỷ của Minh Lễ, Đỗ gia làm ra chuyện này, Minh Lễ làm sao lại không giận. Nhưng thấy sắc mặt trắng dã của Minh Trạ thì liền khuyên nhủ, “Đừng giận nữa. Bây giờ phải làm sao đây? Lại là Hoàng bá phụ ban hôn, cho dù hiện tại không thành thân thì đến tháng chạp cũng phải gả đại tỷ. Ta và Phạm tiên sinh thương lượng nửa ngày cũng không có cách nào tốt.”

Cái tên vương bát đản chết tiệt kia! Xem ra không phải là nha đầu yêu thích bình thường! Cho dù Minh Diễm có gả cho họ thì có cái gì tốt!

Quý tha ma bắt Phúc Xương công chúa, vậy mà dám hỏi Minh Diễm sớm thành thân! Vừa được lợi ích thực tế là thú được quận chúa lại vừa muốn thay nhĩ tử bảo trụ mỹ thiếp, vẹn toàn đôi bên, thật là ý hay!

“Nha đầu kia tên là gì?” Minh Trạ hỏi.

“Linh nhĩ.”

“Bảo rằng đây là ý của phụ vương, không thể sửa lại hôn kỳ.” Minh Trạ viết nói, “Đợi đến ngày sinh thần của Phúc Xương công chúa, ta và đại ca đến đó uống rượu mừng rồi hẵng tính sau.”

.....

17. Chương 17: Tiểu Phạm, Lão Phạm

Phạm Văn Chu mất ngủ.

Phượng Minh Lễ hỏi phủ thuật lại đầu đuôi ngọn nguồn với Phạm Văn Chu, Phạm Văn Chu thật sự muốn hỏi Phượng Minh Lễ một câu, “Tứ công tử nói hẵng tính sau là như thế nào?”

Minh Trạ ngay cả mặt mũi của Thái hậu mà cũng giảm xuống lòng bàn chân, hướng chỉ là Phúc Xương công chúa.

Hơn nữa cho dù có nổi cơn thịnh nộ thì có thể nào lại đi kháng chỉ?

Minh Trạ hành xử quá đản, không thể tìm ra dấu vết, cần phải có một chút tướng tượng thì mới có thể nghĩ ra. Mấu chốt là Phạm Văn Chu không gặp được Minh Trạ nhưng nếu Minh Trạ xảy ra chuyện thì hấn phải chịu trách nhiệm.

Phạm Văn Chu thật hận không thể cùng nhĩ tử đổi chỗ, làm cho hấn ở bên cạnh Minh Trạ thì hiện tại trong lòng đã dễ chịu hơn một chút. Nay nằm trên giường mà chỉ có thể trần trọc.

Trong khi Phượng Minh Lễ rất an tâm, việc này nếu để hấn ra mặt thay tỷ tỷ thì sẽ đắc tội với người khác, dù sao Đỗ Như Lan cũng là tâm phúc bên cạnh nhị hoàng tử, nay có Minh Trạ ra mặt thì chẳng còn gì tốt hơn.

Vừa vặn Minh Trạm làm mừng một hần làm mừng mười lăm.

Vì thế Phụng Minh Lễ ngủ ngon cả đêm.

Phúc Xương đại công chúa biểu hiện nôn nóng đối với hôn sự này, luôn luôn tiến cung. Khi tiến cung thì luôn luôn gọi Minh Trạm để trò chuyện, còn phải mang vài thứ cho Minh Diễm, tặng lễ cho Minh Trạm.

Cực lực biểu hiện hình tượng từ cô từ mẫu.

“Nghe nói Trạm nhi đang học thổi sáo, Như Lan ca ca của người đã tìm cho người một cây sáo rất tốt.” Phúc Xương công chúa lấy ra một cái hộp nhỏ và dài, Minh Trạm chỉ cảm thấy mùi thơm kỳ lạ xông vào mũi, nhìn kỹ thì hóa ra là được mài dừa tinh tế bằng gỗ trầm hương, ngay cả cái hộp mà đã đáng giá ngàn vàng.

Phúc Xương đại công chúa đã quá tuổi ngũ tuần, dung nhan được bảo dưỡng vô cùng tốt, một đôi tay mịn màng mềm mại, mở ra hộp gỗ trầm hương, bên trong được lót một lớp gấm trắng như tuyết, ở giữa nổi bật một cây sáo bằng ngọc phỉ thủy thượng hạng màu xanh bích như xuân thủy. Ngọc phỉ thủy thuần khiết, làm cho tấm vải gấm trắng tinh dường như cũng bị nhiễm một màu xanh nhạt.

Dù là Minh Trạm đã nhìn quen thứ quý hiếm nhưng cũng biết đây là một cây sáo rất có giá trị, vì vậy cũng không chịu nhận.

Phúc Xương đại công chúa cười nói, “Chúng ta đều là cốt nhục một nhà, ca ca Như Lan của người không thích nói nhiều, kỳ thật trong lòng đều biết tất cả. Đúng rồi, phụ vương của người có gửi thư gì hay chưa?”

Minh Trạm lắc đầu.

Ngụy thái hậu cười nói, “Thật chưa thấy người nào vội vã làm bà bà như người vậy, từ Văn Nam đến đế đô, cho dù là khoái mã cũng phải chạy mất nửa tháng.”

“Lan nhi cũng đã lớn, với lại Minh Diễm là diệt nữ, đương nhiên là phải khác.” Phúc Xương đại công chúa thật sự là vì con mà hao nát tâm tư, nghĩ rằng con chưa thành thân, gặp được phong thái của quận chúa, cũng sẽ không bị tiểu tào hóa kia mê hoặc tâm hồn nữa!

Minh Trạm ngồi ở một bên, hần vốn bị cầm cho nên không lắc đầu thì là gật đầu, nghe Phúc Xương đại công chúa nói Đỗ Như Lan lúc nhỏ như thế nào, ngoan ngoãn ra sao, hiếu thuận như thế nào thì trong lòng lại ghê tởm.

Minh Trạm viết nói, “Đại thọ của cô sắp tới, đến lúc đó ta thỉnh chỉ đi mừng thọ cô.” Ngưỡng mặt, mỉm cười lộ ra hai gò má hình quả lê, ánh mắt chờ mong mà nhìn Phúc Xương đại công chúa.

Phúc Xương đại công chúa càng thêm vui vẻ, ánh mắt cười cong lên, lộ ra vết chân chim, “Hảo hảo, đến lúc đó cho người cùng Như Lan uống vài ly.”

“Cô rất tốt với ta, ta sẽ chuẩn bị đại lễ mừng cô.” Minh Trạm viết.

Phúc Xương đại công chúa duỗi tay ôm lấy Minh Trạm vào lòng, liên tục nựng nịu một phen, vừa cười vừa nói với Ngụy thái hậu, “Thật sự là một tiểu hài nhi khả ái, mẫu hậu có tôn tử còn nhỏ như vậy mà đã biết nhu thuận, thảo nào càng ngày càng trẻ ra. Hảo hài tử, người đến thì cô đã rất cao hứng, không cần phải mang lễ vật gì hết.”

Phúc Xương đại công chúa xuất thân từ cung đình, sau đó được gả cho Bắc Xương Hầu phủ, từ đầu đến chân cả người đầy nội tâm. Minh Trạm cũng không phải dễ đối phó, Minh Diễm gả sang đó, giấy cũng không gói được lửa, nhất định sẽ âm ỉ một trận, cũng may hôn sự là ngự ban, sau khi gạo nấu thành cơm, có nàng tương trợ, Minh Diễm lại là quận chúa, bộ dáng cũng không kém, lương trước tiểu tào hóa kia sẽ không làm nên sóng gió gì, như vậy cuộc sống rất cực có thể trôi qua bình lặng.

Hiện tại phải lấy lòng Minh Trạm, ngày sau cũng có thể lưu lại một con đường sống.

Không thể không nói, Phúc Xương đại công chúa tính toán rất có đạo lý vô lại.

Phạm Văn Chu tìm cách gặp con một lần.

Trong cung quả thật là một nơi thiên hòa địa lợi, chưa đến nửa năm mà nhi tử của hần đã cao hơn, cũng trầm ổn hơn. Tuy rằng vẫn gầy như cây trúc nhưng khí sắc rất tốt, trắng trẻo hồng hào.

Phạm Duy tiến lên rồi quỳ xuống thỉnh an, “Phụ thân đại nhân mạnh khỏe. Con không thể ở bên cạnh phụ thân để hiếu kính, thật sự thấy thẹn trong lòng.”

“Đứng lên đi.” Phạm Văn Chu sắc mặt hòa nhã, chỉ xuống ghế ngồi.

Phạm Duy an tọa.

“Tứ công tử ổn chứ?” Lời này Phạm Văn Chu hỏi rất có kỹ thuật, hơn nữa là một vấn đề rất có tính tư duy.

Ổn chứ? Trên mọi phương diện đều ổn?

“Tứ công tử vẫn như trước, ngoại trừ đọc sách luyện võ thì hiện tại còn đi theo Thừa Ân Hầu học thổi sáo.”

Xong rồi, nhi tử đã bị thu mua, trả lời với cha của mình mà cũng chỉ cho có lệ.

Phạm Văn Chu không tiếp tục hỏi, trái lại quan sát nhi tử một phen, duỗi tay qua ngắt ngắt cánh tay của Phạm Duy một chút, vừa cười vừa nói, “Cũng đi theo luyện võ chứ?”

“Đạ, tứ công tử buổi chiều đều mang con đến tiểu giáo trường, có sẵn sư phụ, chỉ học được một chút đơn giản.” Phạm Duy kỳ thật rất thiên phú, hẳn mới học bốn tháng mà đã ngang ngửa Minh Trạm, chẳng qua Minh Trạm thổi sáo rất tốt.

Tuy rằng kỹ thuật so ra kém hẳn nhưng Thừa Ân Hầu luôn nói Minh Trạm thổi sáo rất có hồn, thiên phú cực cao, có phong cách rất quý phái.

“Văn Võ chi đạo, nhất trường nhất thử, vẫn nên lấy văn chương làm chủ.” Phạm Văn Chu nói, “Nghe nói các tiên sinh ở Đạo trai rất tận tình dạy bảo người.”

“Nể mặt tứ công tử cho nên bọn họ không dám thất lễ với con.”

Phạm Văn Chu gật đầu, thuận miệng đọc ra hai đoạn văn để cho nhi tử ngâm nga giải thích, Phạm Duy giải thích có vắn có điệu, Phạm Văn Chu mới yên lòng, xem ra con cũng không quá lười, văn chương cũng đã tiến bộ, vượt râu gặt đầu cười yên tâm, “Ừm, được rồi. Trong thượng thư phòng đều là hoàng tử, thư đồng giống người cũng xuất thân từ danh môn, làm người phải đúng mực thỏa đáng, hữu lý hữu lễ. Ta nghe nói khi đi học các hoàng tử ngồi cùng nhau, thư đồng ngồi cùng nhau, người và các thư đồng của mấy vị hoàng tử ở chung như thế nào?”

“Cũng không khó ở chung.”

“Ai, lần trước tứ công tử lâm bệnh, Thừa Ân Hầu tặng lễ cho tứ công tử. Chẳng qua Ngụy quý phi dù sao cũng là thân mẫu của nhị hoàng tử, người cùng nhị hoàng tử thì không cần phải bàn đến, ta nghe nói thư đồng của nhị hoàng tử chính là quận mã trong phủ của chúng ta, gọi là Đỗ Như Lan có phải hay không?” Phạm Văn Chu nói, “Đỗ Như Lan sau này chính là tỷ phu của tứ công tử, cũng không phải ngoại nhân, có thể nhờ hắn nói tốt với nhị hoàng tử, đỡ phải cùng hoàng tử quá mức căng thẳng.”

Phạm Văn Chu đi vòng vo một hồi rốt cục nhắc đến Đỗ Như Lan, Phạm Duy chặc lưỡi, chẳng lẽ việc này phụ thân của hắn cũng không biết hay sao? Con mắt xoay một vòng, nhìn lão cha của mình với ánh mắt hoài nghi.

Trời ạ, trời ạ, thật sự là đi theo ai thì học theo người đó mà. Phạm Văn Chu ở trong lòng chửi mụ nó, trước kia nhi tử của hắn chỉ đam mê vào đọc sách, từ khi nào thì lại tâm cơ thâm trầm như vậy, nói lời nào lại khách sáo lời đó.

Nay tiểu Phạm ngậm chặt miệng như trai ngậm ngọc, một tiếng a cũng không thém bật ra.

Lão Phạm nhất thời muốn học máu trong cổ họng.

Dù sao cũng là nhi tử của mình, lão Phạm đơn giản sống độc thân, ho nhẹ một tiếng rồi đi đến trước mặt tiểu Phạm, thấp giọng hỏi, “Tứ công tử muốn đến thọ yến của Phúc Xương công chúa, không biết đã dự tính gì hay chưa?”

“Tứ công tử không nói gì với con hết.”

“Như vậy có dấu hiệu khác thường gì hay không?” Cẩn thận đề thấp giọng nói, giống như bàn luận chuyện cơ mật.

Tiểu Phạm cúi mắt lắc đầu, “Nhìn không ra.”

Trái phải đều hỏi chẳng được manh mối gì, lão Phạm thấp giọng nói, “Người nói với tứ công tử, hẩn đến nửa năm mà đã đắc tội gần hết nửa đế đô rồi.”

“À. Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Tiểu Phạm nhướng mắt nhìn phụ thân, “Tứ công tử bảo con nói với phụ thân, Hoàng thượng không muốn nhìn thấy tứ công tử nịnh hót lấy lòng, thỉnh ngài đừng lo lắng.”

Lão Phạm cả giận nói, “Vì sao người không nói sớm.”

“Tứ công tử bảo rằng nếu phụ thân lo lắng cho hẩn thì mới nói với ngài một câu. Nếu không thì sẽ không cần phải nói cho ngài biết.”

Lão Phạm thổ huyết.

.....

18. Chương 18: Phương Thanh

Phương Thanh là tổng quản thái giám của Thạch Lưu viện.

Trước kia hẩn hầu hạ ở thượng thư phòng, đã được ngự tiền phong cho danh hào, nay Thạch Lưu viện thiếu người, vạn tuế gia đích thân thưởng hẩn cho Minh Trạm.

Kỳ thật Phương thanh còn có nhiệm vụ mà trong lòng mọi người đều biết rõ: mật thám.

Minh Trạm cũng không phải là người dễ bị lừa gạt, người khác là giết gà dọa khỉ, Minh Trạm là giết khỉ dọa gà. Hẩn trực tiếp xử lý Ngụy quý phi, trong cung còn ai dám đắc tội với hẩn.

Phương Thanh tiếp nhận công việc ở Thạch Lưu viện, cảm thấy thật là khó xử, sợ không biết khi nào Minh Trạm phát tay bắt hẩn làm vật hy sinh.

Kỳ thật có rất nhiều chuyện vượt quá dự liệu của chúng ta, tựa như Minh Trạm, để hầu hạ đến mức làm cho người ta giận sôi gan.

Minh Trạm không có sở thích bất lương gì, hằng ngày vẫn đi học rồi tan học, sau đó học thối sáo. Rất ôn hòa với hạ nhân, cũng không nổi giận, hẩn còn rất hiếu ý, cứ cách năm ngày lại cho Phương Thanh hai canh giờ nghỉ ngơi, thuận tiện cho Phương Thanh làm việc.

Hầu hạ chủ tử tốt như vậy đương nhiên là phúc khí, nhưng Minh Trạm quá mức đơn giản, khiến cho Phương Thanh làm nhiệm vụ mật thám gần nửa năm mà vĩnh viễn vẫn là một câu, “Tứ công tử cuối giờ dần rời giường, sau khi rửa mặt thì rèn luyện thân thể buổi sáng khoảng hai nén hương, dùng qua tảo thiện lại đến Đạo trai...Giờ thân đi theo Thừa Ân Học học thối sáo....Đến tối sẽ luyện một tấu khúc, rồi đi tắm rửa, sau đó là đi ngủ.”

Nửa năm nay cứ trả lời như vậy khiến cho Phượng Cảnh Kiền rất nghi ngờ Phương Thanh đã bị Minh Trạm thu mua làm phản.

Cho đến một ngày.

Huynh trưởng của tứ công tử đến chơi, hai người thì thăm gì đó trong thư phòng của tứ công tử trong chốc lát, tứ công tử đập vỡ tách trà, đại công tử rời đi, trong khi sắc mặt của tứ công tử cực kỳ khó coi, đến tối cũng ăn ít hơn một bát cơm.

Trời ạ, chuyện gì đã xảy ra?

Phượng Thanh tự động não nghĩ ra vô số sự tình, khiến cho hần phần chấn chính là rốt cục hần có tin mật thám để báo với Phượng Cảnh Kiên, rốt cục làm cho hần có cơ hội thể hiện giá trị của mình.

Phượng Cảnh Kiên nghe xong lời nói của Phượng Thanh thì thản nhiên hỏi, “Nói như vậy người không biết vì sao Minh Trạm đập vỡ tách trà hay sao?”

“Vạn tuế gia, tứ công tử không thể nói chuyện, ngày thường ngoại trừ gặt đầu chính là lắc đầu, thỉnh thoảng có điều gì cần chỉ thị thì sẽ viết ra sổ, để cho Phạm công tử đọc lên, chúng nô tài đứng nghe.” Phượng Thanh lộ ra vẻ mặt sầu khổ, “Quyển sổ kia tứ công tử luôn cất vào trong y kệ, chưa từng rời khỏi người, buổi tối sẽ tự mình đem đến trừ phòng rồi ném vào bếp lò, nhìn chúng nó cháy thành tro thì mới quay về ngủ.”

“Như vậy Minh Lễ nói cái gì, chẳng lẽ người cũng không nghe thấy hay sao?” Trong giọng điệu của Phượng Cảnh Kiên đã có một chút tức giận.

Phượng Thanh nơm nớp lo sợ, “Thật sự là tứ công tử không cần chúng nô tài ở trong phòng hầu hạ, đại công tử cũng nói chuyện rất nhỏ. Chưa đến vài câu thì đại công tử đã rời đi, lúc rời đi thì sắc mặt cũng rất khó xem.”

“Vậy theo ý của người thì vì sao Minh Trạm thật sự mất hứng?” Phượng Cảnh Kiên thản nhiên liếc mắt nhìn Phượng Thanh một cái, châm chọc, “Về nguyên nhân mà hần mất hứng thì trầm phải phải người khác để đi thăm dò có đúng hay không?”

Phượng Thanh nằm úp xuống đất, run rẩy nói, “Nô tài, nô tài vô năng.”

“Người đúng là vô năng.” Phượng Cảnh Kiên đã mất kiên nhẫn, “Đi đi.”

Bộ y phục thái giám mà Phượng Thanh mặc trên người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, ra khỏi tắm cung của Hoàng thượng thì có một cơn gió thổi qua, Phượng Thanh hắt xì một cái, trở về Thạch Lưu Viện lại lâm bệnh. Trong lòng quá nhiều áp lực, sốt cao không lùi.

Minh Trạm phái người thỉnh Thái y mang đến hòm thuốc, còn bảo người ta kê nhân sâm cho Phượng Thanh dưỡng thân.

Phượng Thanh suýt nữa khóc òa lên. Ôi chao tứ công tử, nô tài mà ăn nhân sâm của người thì e rằng vạn tuế gia lại càng không chịu tin nô tài.

Minh Trạm thấy Phượng Thanh cảm động như thế, viết vài chữ an ủi hần, “Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Nghỉ ngơi nhiều một chút, người còn trẻ mà, cứ trị dứt bệnh đi đã. Mấy thứ này vốn là cho người ăn. Phật tổ nói cứu một mạng người bằng xây bảy tháp chùa. Người có thể khỏi bệnh thì thứ này cũng là đáng giá.”

Thôi thôi, dù sao cũng là mạng hèn, trước khi chết còn có thể ăn nhân sâm, âu cũng là tạo hóa. Phượng Thanh đành cam chịu.

Phượng Thanh muốn đứng dậy đập đầu tạ ơn Minh Trạm nhưng Minh Trạm lại đưa tay đè xuống, mỉm cười xoa người rời đi. Phân phó cho đại cung nữ Ngọc Bích được Phượng Cảnh Kiên đưa đến để chiếu cố Phượng Thanh, còn phân phó trù phòng làm vài món ăn nhẹ cho Phượng Thanh ăn.

Phượng Thanh nhanh chóng khỏi hần, chẳng qua hần cảm thấy tuy rằng phong hàn đã hết nhưng cái mạng của hần lại sắp lìa đời.

Nếu Minh Trạm hờ hững đối với hần thì Hoàng thượng còn có thể dùng hần, Minh Trạm lại thỉnh ngự y ban nhân sâm cho hần, chủ tử như vậy thì có người nô tài nào mà không cảm kích cho được. Cho dù lúc đầu không cảm kích nhưng lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?

Lòng người cứ như vậy mà chậm rãi bị thu mua.

Bàn tay của Phượng Thanh rất khéo, búi tóc vừa nhẹ lại vừa nhanh, không hề gây đau đớn, chưa có cảm giác gì thì đã búi tóc xong. Từ khi biết Phượng Thanh có tay nghề này thì Minh Trạm không để cho Thanh Phong hầu hạ hần chải đầu nữa, chuyện này hần giao cho Phượng Thanh.

Hôm nay Minh Trạm chỉ một tiểu thái giám tên là Hà Ngọc, Hà Ngọc xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, khác với Ôn công công với làn da xù xì như vỏ cây thì Hà Ngọc chỉ mới mười ba tuổi, mặt mày thanh tú, khóe môi mỉm cười chúm chím, rất dễ gần, bình thường vẫn đi theo hầu hạ bên cạnh Minh Trạm.

Minh Trạm viết nói, “Búi cho Hà Ngọc hai cái búi tóc.”

Hà Ngọc bĩu môi tỏ ý không vui, “Công tử, ta không phải là tiểu nha đầu.”

“Ai bảo người xinh đẹp làm chi.” Minh Trạm ngồi ở hành lang, vừa viết vừa cười.

Hà Ngọc vẫn môi nói, “Ta xinh đẹp thì công tử nên thương ta nhiều một chút, đừng chọc ghẹo ta nữa.”

“Thương người thương người, lát nữa sẽ thưởng cho người một hộp son để chơi.”

Mặc dù Hà Ngọc không vui nhưng Minh Trạm nhất định muốn xem cho nên hắn đành nghe theo. Hắn vốn nhỏ tuổi, lại là nội thị, búi hai búi tóc, còn đẹp hơn cả Thanh Phong Minh Nguyệt, Minh Nguyệt chọc hắn, “Ấy chà, tiểu nha đầu nhà nào đây, lại đây để tỷ tỷ tìm cho người một bộ váy mặc thử, rất giống nha.”

Hà Ngọc nhảy qua cầu Minh Nguyệt một phen, Minh Nguyệt bị đau, lập tức đuổi theo để đánh Hà Ngọc, nhưng thật ra lại rất náo nhiệt. Phương Thanh đứng bên cạnh Minh Trạm, bất tri bất giác cũng bật cười.

“Phương Thanh, sáng mai người cùng Hà Ngọc và ta đến chỗ của Phúc Xương cô để chúc thọ.” Thấy Phương Thanh đang cười ngây ngô, Minh Trạm thúc thúc Phương Thanh rồi đưa quyển sổ cho Phương Thanh xem.

Phương Thanh vội vàng dạ một tiếng.

Minh Trạm lại viết nói, “Nhìn khí sắc của người không tốt như trước kia, chỗ của ta vẫn còn một chút nhân sâm, tuy không lâu năm nhưng người cứ cầm giao cho trù phòng để bọn họ nấu cháo cho người ăn.”

“Không, không cần, nô tài, nô tài đã khỏe rồi. Nhân sâm rất quý giá, nô tài đã hiểu tâm ý của chủ tử. Nô tài luôn nhớ rõ ân tình của chủ tử.” Phương Thanh bị hù chết, hẳn tình nguyện đi uống Hạc đỉnh hồng chứ không dám tiếp tục ăn nhân sâm của Minh Trạm.

Minh Trạm lộ ra một nụ cười hiểu biết, sau đó viết lên sổ, “Ta hiểu, người cứ an tâm, về sau ta sẽ dẫn người theo bên cạnh, người cứ đi theo bên cạnh ta là được.”

Phương Thanh vui vẻ, trong lòng lại thật sự hổ thẹn, vội vàng quỳ xuống khấu đầu tạ ơn Minh Trạm.

.....

19. Chương 19: Cục Gạch

Thọ yến của Phúc Xương đại công chúa, Minh Trạm đã sớm thỉnh chỉ từ trước.

Phượng Cảnh Kiền tự mình ban hôn cho Minh Diễm và Đỗ Như Lan, nghe nói cảm tình của Minh Trạm và Phúc Xương đại công chúa rất tốt, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Tính tình của Minh Trạm không quá sôi nổi, một bộ cẩm bào màu xanh ngọc cổ tròn được thêu hoa văn chìm, trên đầu đội mũ tử kim, có một chút nặng nề.

Trong cung đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, hai thị vệ là do Phượng Cảnh Nam ban thưởng, còn có vài thị vệ khác là của Phượng Cảnh Kiền phái đi theo để áp xe, tất cả đều cưỡi ngựa cao to, cực kỳ oai phong bệ vệ, Minh Trạm cho người đến Trấn Nam Vương phủ ở trong kinh thành trước.

Phượng Minh lễ đang chờ Minh Trạm, có xe ngựa trong cung, hai người lại là thân huynh đệ cho nên Phượng Minh Lễ không chuẩn bị xe. Minh Trạm uống một tách trà, xem xét canh giờ rồi cùng Minh Lễ đến phủ của Phúc Xương đại công chúa.

Triều đình luôn ưu đãi công chúa, phủ đệ của Phúc Xương công chúa rất đẹp, tùy ý mà nhìn cũng có thể tìm được kỳ hoa dị thạch, rường cột chạm trổ lại càng miến bàn. Người tiếp khách của phủ công chúa nhìn thấy là người của Trần Nam Vương phủ thì liền kích động đến mức giọng nói cũng hơi biến đổi.

Nhi nhi tử của Phúc Xương đại công chúa là Đỗ Như Ngọc đứng tiếp khách trước cửa, tướng mạo của Đỗ Như Ngọc không tệ, chẳng qua tinh thần có một chút ủ rũ, hai bông mắt đen thui, có lẽ là vì chuẩn bị yến thọ cho mẫu thân mà mệt mỏi nhưng lúc nghênh đón khách thì vẫn cười tươi vui vẻ, rất là nhiệt tình, thấy Phượng Minh Lễ thì liền vỗ vai Minh Lễ, lại chào hỏi Minh Trạ, thân thiết cười nói, “Cách đây vài ngày mẫu thân có nói là các người sẽ đến vì vậy ta liền sớm đứng chờ. Đỗ Thuyền, hầu hạ nhi vị công tử đến chính sảnh thỉnh an công chúa đi.”

Quản gia ở phía sau Phượng Minh Lễ dâng lên lễ vật đồ thắm, quản sự ở phía sau Đỗ Như Ngọc liền tiếp nhận. Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Trạ bước vào quý phủ của đại công chúa.

Phúc Xương đại công chúa còn nhiệt tình với Minh Lễ và Minh Trạ hơn cả nhi tử của mình, gọi người thượng trà mang điểm tâm đến tiếp đón, nàng là người được chúc thọ, xưa nay lại ăn nói sáng khoái, “Hai diệp nhi của ta, nhìn xem để đồ nhiều hài tử như vậy nhưng chẳng mấy ai có thể sánh bằng. Tuổi nhỏ nhưng lại rất biết quan tâm, ta thật sự là yêu đến tận xương tủy mất thôi, muốn không thích cũng thật là khó.”

Trong phòng toàn là cáo mệnh phu nhân, Minh Trạ cũng chẳng nhận thức ra người nào là người nào.

Minh Lễ đỡ hơn, hấn lớn tuổi cho nên không tiện ở lâu, thỉnh an bái thọ xong thì liền ra ngoài. Trong khi Minh Trạ lại bị Phúc Xương đại công chúa ôm chặt vào ngực không tha, dẫn hấn đi bái kiến vài vị Vương phi, Quận vương phi, Quốc công phu nhân, Hầu tước phu nhân, những người có thân phận thấp hơn thì đều ngồi ở Thiên thánh, nơi này là chính sảnh, Minh Trạ đương nhiên là không cần gặp.

Còn có Phúc Yên thân vương phi hỏi thăm, “Đúng rồi, hôn kỳ giữa lão tam nhà của người và Thục Nghi quận chúa bao giờ thì cử hành? Ta đã gặp Thục Nghi quận chúa ở bên cạnh Thái hậu, phẩm cách và tướng mạo, chắc chắn, thật sự là hiếm thấy. Lại là diệp nữ, đại công chúa thật sự có hảo phúc.”

“Nhanh thôi nhanh thôi, đến lúc đó nhất định thỉnh ngài đến uống rượu mừng.” Phúc Xương đại công chúa cười ha ha.

Chưa nói được mấy câu lại có Vĩnh Ninh Hầu phu nhân đến. Vĩnh Ninh Hầu phu nhân tuổi chừng hai mươi, dáng vẻ thướt tha, ôn nhu dịu dàng. Trước tiên là bái thọ Phúc Xương đại công chúa, Phúc Xương đại công chúa chỉ vào Vĩnh Ninh Hầu phu nhân rồi cười nói, “Nếu ta nhớ không lầm thì Trần Nam Vương phi cũng xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ đúng không? Minh Trạ, đây là mẹ của người.”

Minh Trạ tiến lên hành lễ, Vĩnh Ninh Hầu phu nhân mỉm cười, tựa hồ nhìn ra vẻ mặt ngượng ngùng của Minh Trạ khi kẹt giữa những nữ nhân ở đây, nàng dịu dàng nói, “Hầu gia cũng đến, tứ công tử nếu rảnh rồi có thể ra ngoài gặp một chút.”

Minh Trạ đương nhiên thức thời chạy khỏi chính sảnh tràn đầy son phấn nị hương này.

Vĩnh Ninh Hầu phủ lấy công trạng làm nên ngày hôm nay, nghe mẫu thân từng kể lại, ngoại công của hấn sinh bảy nữ nhi sau đó mới sinh tiểu cửu cửu của hấn là Vệ Dĩnh gia. Ngày thường chỉ ở trong phủ, cũng không thường ra ngoài giao tế.

Vệ Dĩnh gia năm nay chỉ mới mười chín, nhậm chức Tiền phong tham lĩnh, quan ngũ phẩm, thế này cũng đã là may mắn rồi.

Minh Trạ cũng không nhìn thấy Vĩnh Ninh Hầu, Hà Ngọc Phương Thanh đều là người nhạy bén, dẫn Minh Trạ đi tìm Minh Lễ, huynh đệ hai người cùng ngồi với đám vương tôn công tử.

Minh Trạ chưa từng tham gia yến tiệc có quy mô lớn như vậy, trước kia thọ yến của Phượng Cảnh Nam ở Trần Nam Vương phủ đương nhiên còn quy mô lớn hơn thế này, chẳng qua Minh Trạ tuổi nhỏ cho nên chỉ đứng bên trong, hấn lại không thích bị đám phu nhân vuốt ve khen ngợi, vì vậy đều trốn trong phòng mà tự chơi.

Hấn thích yên tĩnh, bỗng nhiên bị kéo đến chính giữa sân khấu làm nhân vật chính, còn có vô số ánh đèn chiếu vào người, cho nên mặc dù thể xác và tinh thần không khỏe nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng.

May mà có Phượng Minh Lễ ở đây, Phượng Minh Lễ là người thích giao tế, hẳn đến để đô chỉ mới nửa năm xem như đã nhận thức gần hết những nhân vật có danh hào, hẳn giới thiệu với Minh Trạ, “Đây là tam công tử Bình Dương Bá gia, đây là nhị thiếu gia Bắc An Hầu gia, đây là...”

Lần đầu tiên Minh Trạ cảm thấy may mắn vì mình bị câm, chỉ cần gật đầu mỉm cười là được. Hẳn phát hiện Phượng Minh Lễ cũng không phải quá tệ hại, ít nhất Phượng Minh Lễ biết giao tế hơn hẳn, cùng những người này hi hi ha ha nói đủ thứ chuyện về đế đô. Tỷ như tiểu thiếp nhà ai vụng trộm gian tình, cấm sừng vị đại nhân nào đó. Tỷ như nhà nào lập ngoại thiếp, làm cho chính thê tìm tới tận cửa, oai phong như thế nào. Tỷ như...

Minh Trạ nghĩ rằng nếu Phượng Minh Lễ mà sống ở hiện đại thì hoàn toàn có thể làm nghề paparazzi.

Xương Bắc Hầu tự mình dẫn Đỗ Như Lan đến đây, bàn này đều là văn bối, thế gia công tử, cho dù bên trong là thói rửa hay là vàng ngọc thì cũng phải vì cấp bậc lễ nghĩa mà tỏ vẻ một chút, đứng dậy nghênh đón, hô “Thế thúc, thế bá.”

Xương Bắc Hầu khoát tay cười nói, “Ngồi đi ngồi đi. Các người đồng lứa cùng ngồi chung với nhau, chốc lát nữa có gánh hát đến biểu diễn phúc hỉ. Minh Lễ, Minh Trạ, các người đừng khách khí, để Như Lan mời rượu cho các người.”

Về mặt vui mừng của Đỗ Như Lan thật miễn cưỡng, giống như đang cố gắng chịu đựng.

Đầy bụng tâm sự, dung nhan tiều tụy.

Mặc dù không muốn cùng Đỗ Như Lan trở mặt nhưng nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của Đỗ Như Lan thì Phượng Minh Lễ cũng cảm thấy bất bình trong lòng, cười nói, “Mấy ngày nay chuẩn bị thọ yến cho cô, Như Lan huynh có lẽ bận rộn nhiều việc, sắc mặt không được tốt lắm, chắc là rất mệt.”

Đỗ Như Lan lấy lại tinh thần, nâng ly cười nói, “Làm con cháu thì làm sao có thể không tận tâm? Các huynh đệ đến đây, không nói khách sáo nữa, ta kính các huynh đệ một ly trước. Minh Trạ, người tuổi còn nhỏ, chỉ cần uống một chút là được.” Người nhà phản đối cùng nước mắt của ái nhân đã làm cho tâm tư của thiếu niên lao lực quá độ, không thể chịu nổi gánh nặng.

Mọi người uống rượu, buông lời trêu ghẹo, “Tiểu tức phụ còn chưa bước vào phủ mà hiện tại đã thiên vị tiểu cữu tử. Như Lan, người thật sự là thiên vị nha.” (tiểu tức phụ = con dâu/vợ, tiểu cữu tử = em vợ)

“Đúng vậy, nếu Minh Trạ tuổi nhỏ tửu lượng ít thì không bằng người uống rượu thay hẳn đi.”

Đỗ Như Lan cũng rất sáng khoái, tự mình châm thêm một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

Bàn này đều là thiếu niên hào hoa phong nhã, bàn luận về giao tình, tán gẫu này nọ, cho dù muốn bắt chuyện với Minh Trạ nhưng nghĩ đến Minh Trạ là người câm thì thật sự không biết phải trao đổi như thế nào với hẳn. Minh Trạ lặng lẽ dùng bữa.

Hà Ngọc nói gì đó ở bên tai của Minh Trạ, Minh Trạ gật đầu, Hà Ngọc túm y mẹ của Phương Thanh, hai người vội vàng rời đi.

“Minh Trạ, đó là nội thị mà Hoàng thượng ban thưởng cho người đó sao?” Có người hỏi.

Uống vài ba ly rượu và gấp vài món ăn thì trên mặt của mọi người đã hơi ửng đỏ, những người nào có tửu lượng kém đã ngà ngà say, chỉ thấy một tiểu nha đầu tóc tai bù xù vọt vào, nước mắt ngấn dài nhào đến trước mặt Đỗ Như Lan mà khóc lóc hô to, “Tam gia, tam gia, ngài mau đến xem một chút đi. Linh nhi, Linh nhi tỷ không may rồi!”

Sắc mặt của Đỗ Như Lan nháy mắt trắng bệch, mạnh mẽ chống bàn đứng dậy, bất chợt thốt lên, “Có phải sắp sinh hay không?”

“Không biết, bảo rằng bụng đau, nhưng mà không có ai, không có ai....tam gia....ngài mau đi đi, chậm trễ sẽ không kịp.” Tiểu nha hoàn quỳ xuống nắm lấy góc y bào của Đỗ Như Lan, khóc lóc như muốn ngắt lỵ.

Đỗ Như Lan xoay người, rốt cục bắt chấp tất cả, chạy đi một cách vội vàng. Hẳn sốt ruột như vậy, y bào tung bay như phi điệp, chợt lóe qua, tiểu nha hoàn cũng đứng dậy chạy theo.

Minh Trạm vỗ bàn, lén thúc Minh Lễ một cái, huynh đệ hai người trằm mặt đuổi theo.

Động tĩnh bên này không nhỏ, đám người của Minh Trạm vừa đi đến một nửa thì Đỗ Như Ngọc đã mang người chạy đến, cười làm lạnh nói, “Minh Lễ Minh Trạm, chỉ là một chút chuyện riêng trong phủ của ta mà thôi, không có gì quan trọng, mọi người quay về uống rượu tiếp đi.”

Minh Trạm đi qua hung hăng đẩy Đỗ Như Ngọc sang một bên, Phụng Minh Lễ đi theo cười lạnh nói, “Nhị công tử, hay là lỗi tai của ta bị điếc! Quý phủ có người sinh hài tử, vì sao không tìm người nào khác mà lại chỉ tìm Đỗ Như Lan! Ta nhớ rõ đại tỷ của ta vẫn chưa gả đến quý phủ mà! Như vậy là sao, chẳng lẽ là ta nhớ lầm, Đỗ Như Lan đã thành thân rồi sao? Người còn dám ngăn cản ta, hôm nay để ta nhìn xem rốt cục là ai muốn sinh!”

Cầu huyết a!

Đỗ Như Lan một tay ôm nữ nhân đang mang thai, ánh mắt kia thật ôn nhu như nước. Không thể tưởng tượng được một Đỗ Như Lan ngày thường lạnh như băng lại có lúc mềm mại như thủy tinh công nghiệp bị đúc trong lò, Minh Trạm liên tục cười lạnh.

Phụng Minh Lễ giận điên người, ngón tay run rẩy chỉ về phía Đỗ Như Lan, sau một lúc lâu thì mới cắn răng thốt được một câu, “Người, người, các người khinh người quá đáng!”

Thật con mụ nó không thể chịu nổi.

Minh Trạm tiến lên, nhìn về phía Đỗ Như Lan, vẫn im lặng mà nhìn. Hắn không nói chuyện, chẳng qua trằm mặt chính là cách tốt nhất để gây áp lực.

Phía sau Minh Lễ và Minh Trạm là một đoàn người chạy theo để xem náo nhiệt, còn có Đỗ Như Ngọc thấy huynh đệ hai người sắp bùng nổ như núi lửa thì liền xoa tay lôi kéo Minh Lễ mà mỉm cười làm lạnh, “Minh Lễ, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Nữ nhân kia mặt mày như hoa, thật sự rất xinh đẹp. Hiện tại bụng lớn nhưng cũng là một thai phụ điển lệ. Nữ nhân có một loại trực giác thiên tính, thấy nhiều người đến đây, nàng liền đưa tay ôm bụng, trên mặt có vẻ ôn nhu của một người sắp làm từ mẫu, tự mình đi đến trước mặt Minh Trạm, mang theo cử chỉ chân thành. Sau đó chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu ngược lên là hai hàng thanh lệ trào ra từ đôi mắt đẹp, theo gió cuốn trôi mà chảy ra phía sau, bám vào sợi tóc mai, giống như những hạt sương lăn trên cánh hoa, động lòng người đến cực điểm.

“Nô tỳ là tiện nhân...”

Nữ nhân này vừa mở miệng thì Minh Trạm đã chán ghét. Ai mà chẳng có nỗi khổ trong lòng. Hắn chỉ vào Đỗ Như Lan rồi lui ra gian ngoài. Đỗ Như Lan nâng dậy ái nhân, nhẹ nhàng an ủi nữ tử kia vài câu rồi đi theo ra ngoài.

Minh Trạm viết vài chữ trong lòng bàn tay của Minh Lễ, Minh Lễ đọc lên, “Người vẫn muốn thú đại tỷ của ta hay sao?”

Đỗ Như Lan trằm mặt một lúc lâu, “Đây là thánh chỉ.”

Minh Trạm buông tay của Minh Lễ ra, mạnh mẽ xông lên phía trước, lấy ra một cục gì đó ở trước ngực rồi hung hăng đập vào người của Đỗ Như Lan, Đỗ Như Lan loạng choạng ngã ra phía sau, y mê lục sắc của Minh Trạm chợt lóe, tiếp theo là tiếng hét thảm thiết của Đỗ Như Lan.

Tất cả mọi người không đoán được Minh Trạm lại đột ngột động thủ như thế, đến khi hoàn hồn nhìn thấy Minh Trạm nâng tay lên thì cả mặt của Đỗ Như Lan đã đầm máu.

“A, trời ạ, Minh Trạm, Minh Trạm...” Phụng Minh Lễ dẫn theo mọi người tiến đến ngăn cản. fynnz810

“Tứ công tử, ai ôi, tứ công tử, ngài bớt giận, bớt giận...” Phụng Thanh Hà Ngọc thấp giọng xoa giận cho Phụng Minh Trạm, sợ làm cho chủ tử giận quá mà ngạt thở.

“Tam đệ, tam đệ...” Đỗ Như Ngọc toát mồ hôi hột, nâng y mê lau cho cái đầu đầy máu của đệ đệ hắn.

“Mau, mau truyền Thái y!” Quần sự của Đỗ phủ hô to.

Tiểu viện của Đỗ Như Lan trở nên hỗn loạn.

Phượng Minh Lễ giả vờ khuyên Minh Trạh, “Đừng giận nữa. Chỉ là một ả tiện tì, Phúc Xương cô là người rất biết chuyện...”

Thứ cô chó má, Minh Trạh lạnh lùng cười, giẫy khỏi tay của Phượng Minh Lễ, dẫn theo Hà Ngọc Phương Thanh thẳng thừng rời đi. Đỗ Như Ngọc muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng không thể lên tiếng.

Trước tiểu viện của Đỗ Như Lan, Minh Trạh gặp phải Phúc Xương đại công chúa và Bắc Xương Hầu, hai người mang theo vẻ mặt hồ thẹn, Phúc Xương đại công chúa tiến lên bắt lấy tay của Minh Trạh, Minh Trạh phất tay tránh ra, lạnh lùng cười cười, lại gật đầu, các người thật là to gan a.

“Minh Trạh, nghe cô nói một câu đi.” Giọng điệu của Phúc Xương đại công chúa mang theo khẩn cầu.

Minh Trạh căn bản không bận tâm mà cứ nghênh ngang rời đi.

Phúc Xương đại công chúa cắn răng phẫn hận, “Con hồ ly Tang Môn tinh kia, ta sẽ không tha cho nàng!” (tang môn tinh = diêm gở)

Phụ phụ hai người vừa đi chưa được vài bước thì Phượng Minh Lễ đã phóng ra như lốc xoáy, vừa chạy vừa hô to, “Minh Trạh, Minh Trạh!”

Phúc Xương đại công chúa vốn định gọi lại Minh Lễ, Minh Trạh thì bưng bưng nổi cơn thịnh nộ mà bỏ đi, còn Minh Lễ thì tính tình dễ chịu hơn, có thể khuyên bảo được. Nào ngờ Phượng Minh Lễ chạy như lốc xoáy, chưa kịp dừng chân, giống như không nhìn thấy phụ phụ bọn họ mà cứ đuổi theo Minh Trạh.

Minh Lễ đã tính trước, Minh Trạh ra tay đánh Đỗ Như Lan, cũng đã giểu võ giường oai, sau đó phất y mê chạy lấy người. Lưu lại Đỗ Như Lan mặt mũi đầy máu, không biết sống chết, nếu hấn ở lại thì sẽ đối mặt với cuồng oanh loạn tạc của Phúc Xương đại công chúa và Bắc Xương Hầu, hấn lại không phải loại người có thể giải quyết đại cục, chỉ bằng đi theo Minh Trạh mà cùng nhau bỏ chạy vẫn hơn.

.....

20. Chương 20: Chiến Tranh Lạnh

Phúc Xương đại công chúa bưng bưng nổi giận, thậm muốn đi vào hung hăng xả tức lên hồ ly tinh.

Đẩy mọi người ra, đột nhiên nhìn thấy tiểu nhi tử thương yêu mặt mũi đầy máu nằm trên giường, nàng hô lên một tiếng bi thương, “Nhi tử của ta bị sao vậy!” Vừa khóc lóc vừa kêu gào mà nhào đến, đau đớn như đứt ruột đứt gan.

Phúc Xương đại công chúa thọ yến còn có nhị vị tước phụ cùng trưởng tử ở bên ngoài ứng phó, chẳng qua mọi người nghe thấy phong thanh cho nên cũng không ở lại lâu mà đã sớm tan tiệc.

Nhân chứng của sự kiện này rất nhiều, sau này mọi người nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Minh Trạh thì đều bất giác run rẩy một chút, sau đó kiểm tra cái đầu, muốn làm hiền tể của Trấn Nam Vương phủ cũng không phải dễ như vậy.

Giờ khắc này ở trong xe ngựa, còn có hai người khác đang run rẩy: Hà Ngọc Phương Thanh.

Hà Ngọc vừa hưng phấn vừa sợ hãi, “Chủ, chủ tử, xiêm y lưu lại ở Bắc Xương Hầu phủ, có sao hay không?”

“Làm tốt lắm, không sao đâu.” Minh Trạh vỗ vai Hà Ngọc để trấn an.

Phương Thanh đã muốn bất tỉnh, hấn bị Minh Trạh tính kế. Là, là hấn đã giúp Hà Ngọc cải trang, chải đầu, giả làm tiểu nha hoàn....Chuyện này lớn như vậy, Hoàng thượng nhất định sẽ biết. Hấn đi theo bên cạnh Minh Trạh, thậm chí còn là một trong những người tham dự vào chuyện này, nhưng mà trước đó hấn không hề báo tin gì cho Hoàng thượng cả....Hiện tại nếu hấn nói với Hoàng thượng là hấn không hề biết trước chuyện này thì Hoàng thượng sẽ tin hay sao?

Phương Thanh giống như đã thấy được tử lộ.

Một bàn tay mềm mại mấp mạp đặt trên cánh tay của Phương Thanh, Phương Thanh run rẩy, trong mắt là bi ai tuyệt vọng.

Minh Trạh lắc đầu, viết lên bàn tay của Phương Thanh, “Đừng sợ, không có gì đâu. Sau khi trở về ta cùng với người đi diện thánh, người cứ thuật lại sự thật là được rồi.”

Minh Lễ cũng đã nguôi giận, hỏi Minh Trạh, “Người lấy cái gì để đập Đỗ Như Lan?”

Minh Trạh lấy ra một cục ngọc bích hình vuông, lớn cỡ nửa viên gạch, mặt trên còn dính máu. Minh Lễ ách chừng, lại có một chút lo lắng, “Như vậy hôn sự của đại tỷ phải làm sao bây giờ?” Hắn hoàn toàn không nghĩ đến Đỗ Như Lan có thể bị đập chết hay không, ở lâu tại Vân Nam làm vua một cõi, hắn đã quên mất chuyện giết người phải đền mạng.

“Yên lặng chờ xem động tĩnh.” Minh Trạh nhất thời cũng chưa có chủ ý gì hay ho.

Minh Lễ đơn giản giao toàn quyền cho Minh Trạh xử lý, cũng không hỏi nhiều, lúc này mới nói, “Ồi chào, đừng bảo là người đã đập chết Đỗ Như Lan nha?” Như vậy thì sẽ rất phiền.

Đỗ Như Lan được mọi người sát sao theo dõi tình hình, rốt cục không chết, nhưng cũng không quá tốt. Minh Trạh suýt nữa đã đập nát mũi của hắn, cái mũi đau đớn, tác động đến tuyến lệ, máu mũi và nước mắt giàn giụa trào ra, vừa mới được cầm máu một chút. Trên trán còn vết thương rách toang khoảng hai tấc. Nay mặt mũi của Đỗ Như Lan đã được lau sạch máu, ngũ y đang hàng hạ thoa được, trên đầu quấn quanh vải bông trắng như tuyết.

Phúc Xương đại công chúa vì đau lòng mà nguôi giận, ôm khăn khóc lóc, “Ta đã sớm bảo phải xử lý tiểu tiện nhân kia rồi mà, người cứ cố chấp như vậy! Nay bị huynh đệ bọn họ bắt tại trận, nếu Trần Nam Vương mà biết thì làm sao có thể chịu để yên, phải làm sao đây? Người nghe nương khuyên một câu đi...”

Đỗ Như Lan lẳng lặng nhìn chăm chăm vào rèm che thêu hoa trên đầu giường, nhẹ giọng nói, “Linh nhi sống, ta sống; Linh nhi chết, ta chết.”

Bắc Xương Hầu mặt mày tái mét, bờ môi run rẩy mà quát to, “Vậy người đi chết đi!”

Minh Trạh ra tay tàn nhẫn, Đỗ Như Lan có dư chứng bị chấn động não, chỉ cảm thấy đầu óc giống như có cả đàn voi chạy vòng vòng, lúc này mẫu thân khóc, phụ thân gầm rú, Đỗ Như Lan chỉ cảm thấy trong đầu vù vù một tiếng, lòng ngực dâng lên cảm giác buồn nôn, vung tay vung chân đẩy ra mẫu thân, tất cả thức ăn rượu nước ở trong bụng đều nôn xuống đất!

Trong phòng lan tỏa mùi chua thối, Phúc Xương công chúa suýt nữa cũng đã nôn theo.

Đỗ Như Lan chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Lại là một trận hỗn loạn.

Xe ngựa đưa Phương Minh Lễ hồi phủ trước.

Minh Trạh thương cảm Phạm gia phụ tử đã lâu không gặp, cho nên cũng dẫn theo Phạm Duy xuất cung, để Phạm Duy ở lại trong phủ cùng Phạm Văn Chu dùng bữa. Phạm Văn Chu thấy nhi tử thì đương nhiên cao hứng, nhưng trong lòng lại vướng bận chuyện của Phúc Xương đại công chúa, mới đây mà huynh đệ Minh Lễ và Minh Trạh lại quay về, trong lòng liên trầm xuống, quả nhiên đã xảy ra chuyện, vội vàng xuất môn nghênh đón.

Minh Lễ Minh Trạh vào phòng uống trà, Phạm Văn Chu có hỏi, Minh Lễ liền thuật lại từ đầu đến cuối cho Phạm Văn Chu nghe.

Phạm Văn Chu hít sâu một hơi, lần này thật sự là trừng phạt triệt để, thử hỏi Minh Trạh, “Tứ công tử, nay sự việc đã âm ỉ như vậy, phải làm như thế nào? Thánh chỉ đã ban xuống, không thể thu hồi. Nếu để người của Bắc Xương Hầu phủ biết việc này là do tứ công tử an bài, ngài lại đánh Đỗ Như Lan thì đại tiểu thư sau này làm sao mà sống trong Bắc Xương Hầu phủ đây?”

Minh Trạm viết, “Thứ nhất chưa có sinh lễ, thứ hai chưa cử hành lễ nạp thái, đại tỷ vẫn chưa được gả sang đó.”

Xem ra tứ công tử muốn hỏi hôn, Phạm Văn Chu cũng phải bội phục sự can đảm của Minh Trạm, phải một chút sơi bạc trên y mẹ, hẳn hỏi một cách cẩn thận, “Như vậy công tử có cách để xin Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ ban hôn hay sao?”

Minh Trạm cười lạnh, “Cũng không phải ta chỉ định hôn sự của đại tỷ, nói với phụ vương đi, bảo hắn tự mà nghĩ cách.”

Phạm Văn Chu nghiêm mặt nói, “Tứ công tử có muốn nghe một chút quan điểm của thuộc hạ hay không?”

Minh Trạm gật đầu.

“Tứ công tử, đại tiểu thư là tỷ tỷ của ngài, cho nên ngài bất bình phần nọ là chuyện thường tình.” Phạm Văn Chu nói, “Nhưng mà ngài đã đánh người, xem như đã làm ra chuyện ác đức. Nay nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện rất bình thường, cho dù là phò mã thì cũng có thể có nhị phòng. Tứ công tử đánh người, Phúc Xương đại công chúa nể mặt Vương phủ của chúng ta, xử trí nha hoàn kia, sau đó sẽ đến trước mặt Thái hậu mà nhận sai, vốn là vạn tuế gia ban hôn, vì thể diện và uy tín của Hoàng thượng cho nên từ trước đến nay không có chuyện thu hồi thánh chỉ của Hoàng thượng, cho dù là sai thì hôn sự này vẫn phải tiếp tục.”

“Cho dù ngài viết thư hỏi Vương gia thì e rằng Vương gia cũng vì đại cục mà trả lời như vậy.” Phạm Văn Chu có một sự hiểu biết nhất định đối với Phượng Cảnh Nam, hẳn bình tĩnh nói, “Thuộc hạ cho rằng nếu tứ công tử vẫn muốn tiếp tục hôn sự với Bắc Xương Hầu phủ thì cần phải che giấu chuyện Hà Ngọc, không thể để cho Bắc Xương Hầu phủ tìm ra manh mối, như thế đại tiểu thư mới có thể gả sang đó. Nếu tứ công tử không muốn kết thông gia với Bắc Xương Hầu phủ thì nên tính toán sớm một chút. Nay sự tình đã âm ỉ, có thể Hoàng thượng sẽ biết chuyện, chắc là sẽ gọi tứ công tử đến hỏi ý kiến, trong lòng của tứ công tử nên có chủ ý trước thì mới được.”

Ngay cả thân phụ cũng là một lão khốn nạn không đáng tin cậy!

Minh Trạm gật đầu, chuẩn bị dẫn đám người của Phạm Duy hồi cung, rốt cục Phạm Văn Chu không thể vượt quá loại bất an ở trong lòng mấy ngày nay, liền túm lấy y mẹ của Minh Trạm mà thỉnh cầu, “Tứ công tử có kế sách thần kỳ gì hay chưa, có thể nói với thuộc hạ, cho dù thuộc hạ dẫn động một chút nhưng vẫn có thể giúp một tay.”

Minh Trạm kéo lấy tay của Phạm Văn Chu rồi viết một câu, “Thiên cơ bất khả lộ.” Nhìn Phạm Văn Chu một cách đầy thâm ý rồi vỗ mông rời đi.

Minh Lễ tiến bước đệ đệ, quay đầu hỏi Phạm Văn Chu, “Tiên sinh, Minh Trạm tính làm gì vậy?”

Phạm Văn Chu dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói, “Tứ công tử bảo rằng thiên cơ bất khả lộ.”

Minh Lễ nghi hoặc: Thật à? Người không lừa ta chứ?

Phạm Văn Chu thấy Minh Lễ nghi ngờ, thăm hặn chính mình lẩm miệng, túm lấy Minh Trạm hỏi đông hỏi tây, làm cho Minh Trạm trêu chọc một hồi. Rốt cục đành phải giải thích với Minh Lễ, như vậy mới giảm bớt nghi ngờ trong lòng của Minh Lễ.

.....

P/S: Thật ra bạn Như Lan cũng ko có lỗi gì, tình yêu mà, nhưng gia đình lại giấu chuyện này, định qua mặt Trần Nam Vương phủ, vừa có thiếp mà tiền đồ của Như Lan cũng rộng mở, nhưng sau này Minh Diễm mà bị gả sang đó là sẽ khổ cho Minh Diễm, vì chồng có yêu đâu. Bởi thế mới chọc tức em Trạ, mà chọc tức em Trạ rồi thì em sẽ cho nhớ mùi cả đời o_o.

21. Chương 21: Thỏa Hiệp

Phúc Xương đại công chúa hành động nhanh hơn Minh Trạng đã nghĩ.

Đầu tiên là khóc một trận trước mặt Hoàng thượng, “Hoàng thượng, Như Lan sắp qua không được, cầu Hoàng thượng phái một ngự y đặc lực đi nhìn một chút...”

Phượng Cảnh Kiên nghe Phúc Xương đại công chúa thỉnh cầu gấp ngự tiền thì liền cảm thấy kỳ lạ, hôm nay là thọ yến của Phúc Xương đại công chúa, Phượng Cảnh Kiên còn lệnh phủ nội vụ ban thưởng thọ lễ. Chẳng phải hiện tại nên ở phủ chuẩn bị thọ yến hay sao? Hắn nhìn về phía Phùng Thành.

Phùng Thành cung kính nói, “Nô tài nhìn sắc mặt của đại công chúa không tốt lắm, đôi mắt cũng đỏ hoe, hình như là bị ám ức gì đó?”

Phượng Cảnh Kiên tuyên triệu.

Phúc Xương đại công chúa nước mắt giàn giụa, mặt mũi trang điểm trở nên lem nhem, vẻ già nua hiện lên trên mặt, Phượng Cảnh Kiên không đành lòng, liền phân phó, “Đi đại công chúa đứng lên, ban thưởng tọa.” Lại hỏi, “Hoàng tử sao thế này? Hôm nay là ngày vui của Hoàng tử, làm sao hiện tại lại tiến cung?”

Phúc Xương đại công chúa đem sự tình thuật lại một cách đứt quãng, vừa khóc vừa nói, “Đây là sai lầm của ta, Như Lan là người mềm lòng, vốn định lưu tử thí mẫu, chẳng qua đứa nhỏ chưa xuất thế cho nên mới giữ lại cái mạng của ả tiện nhân kia mà thôi. Không ngờ lại để Minh Trạng bắt gặp, Minh Trạng vì bảo vệ cho tỷ tỷ mà nóng nảy, nổi cơn thịnh nộ...đánh Như Lan cả mặt đầy máu, vết thương trên đầu sâu thấy xương, thỉnh thoảng y đều nói không qua nổi...” Nói xong lại dầm ngực giậm chân gào khóc, quỳ xuống dập đầu khẩn cầu, “Cầu Hoàng thượng ban thưởng vài thái y đặc lực. Nếu Như Lan có mệnh hệ nào thì ta cũng không muốn sống...”

“Phùng Thành, phái vài thái y đặc lực đến quý phủ của công chúa đi.” Cho dù Phượng Cảnh Kiên không tận mắt nhìn thấy trò khôi hài này, chỉ nghĩ đến liền cáu giận không thôi, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Hoàng tử xưa nay rất biết chuyện, vì sao nay lại hồ đồ như vậy! Như Lan sắp thú quận chúa, thế mà lại lòi ra một thứ tử, hoàng tử để thể diện của Cảnh Nam ở đâu! Dư luận xôn xao như vậy, phải làm thế nào để êm chuyện!”

Phúc Xương đại công chúa vừa khóc vừa nói, “Là do ta không biết sâu cạn của đám nữ nhân trong phủ, Như Lan...nếu có mệnh hệ gì...cho dù đứa nhỏ là do tiện tì sinh ra....thì xem như cũng có cái để lưu lại!” Nhất thời không dám xử trí.

Dù sao thì Phượng Cảnh Kiên cũng sẽ không hạ lệnh buộc một nô tỳ phá thai, thân nhiên trả lời, “Thôi Hoàng tử về trước để chăm sóc Như Lan đi. Thiếu được thảo gì thì đến đây nói với trẫm, trẫm sẽ ban cho hần.”

Phượng Cảnh Kiên cũng không hy vọng Đỗ Như Lan đi đời nhà ma, chuyện này là Minh Trạng động thủ, nếu Đỗ Như Lan mà chết thì Phúc Xương đại công chúa và Xương Bắc Hầu sẽ không chịu để yên, chẳng lẽ bảo Minh Trạng một mạng đền một mạng? Đến lúc đó phải nói như thế nào với đệ đệ Cảnh Nam của hần?

A, nhi tử của người đến chỗ của trẫm mới được nửa năm thì đã phạm tội giết người, bị trẫm hạ lệnh trảm thủ. Nếu không thì làm sao công đạo với người khác đây?

Phượng Cảnh Nam sẽ trả lời như thế nào?

Phượng Cảnh Kiên cười lạnh, thật sự là trùng khớp, Minh Trạng không dễ gì xuất cung, vừa xuất cung liền đụng phải á thiếp đang mang thai của Đỗ Như Lan ở Bắc Xương Hầu phủ, còn đánh Đỗ Như Lan một trận....Thật là trùng khớp! Phúc Xương đại công chúa dù sao cũng không hồ đồ như thế, như vậy việc này....nếu bảo là Minh Trạng vô can thì hần cũng không thể tin tưởng! Chẳng qua Phúc Xương đại công chúa rất khôn khéo, làm sao lại không phát hiện có gì kỳ lạ trong đó cơ chứ?

“Đến trước tử cấm thành truyền chỉ, Minh Trạng hồi cung bảo hần lập tức đến gặp trẫm!”

Minh Trạng và Phúc Xương đại công chúa người đến trước người đến sau.

Minh Trạng cho những người khác quay về Thạch Lưu viện, chỉ dẫn theo Phượng Thanh gặp bệ hạ.

Phượng Thanh quỳ dưới đất, giọng nói run rẩy thuật lại sự tình từ đầu đến cuối. Phượng Cảnh Kiên giận dữ trách mắng, “Cẩu nô tài muốn chết hay sao!” Rõ là, rõ là bị bán đứng mà còn giúp Minh Trạh kiểm lời! Vì sao hăh lại phải một tên ngu xuẩn như vậy cơ chứ!

Phượng Cảnh Kiên hung hăng trừng mắt về phía Minh Trạh, quả nhiên là cố ý mà! Đúng vậy, đây là nội thị mà trắh phải cho người, người còn kéo cả trắh xuống nước! Phúc Xương đại công chúa đương nhiên đã nhận ra điểm kỳ lạ, nhưng lại không dám nói thẳng! Phượng Thanh là do trắh ban tặng cho người, thảo nào mà Phúc Xương đại công chúa lại nghĩ rằng là do trắh ngầm đồng ý!

Mưu kế thật hay, thật sự là hảo mưu kế mà!

“Tất cả lui ra! Minh Trạh, người lưu lại.”

Phùng Thành và Phượng Thanh lặng lẽ khom người lui ra ngoài, cung điện to như vậy chỉ còn lại một mình Phượng Cảnh Kiên và Minh Trạh, Minh Trạh cúi đầu, ủ rũ mà đứng.

Phượng Cảnh Kiên nhìn thấy bộ dáng ngoan hiền này của hăh thì rất tức giận, liền mắh, “Hôm nay phô trương đại uy phong, hiện tại ở trước mặt trắh mà lại giả vờ bày ra bộ mặt sống dở chết dở như vậy để làm gì!”

Đầu của Minh Trạh giống như quả tạ, không thể chịu nổi gánh nặng, vẫn cúi đầu như trước.

Phượng Cảnh Kiên nói, “Đỗ Như Lan bị người đánh chết, người phải làm sao bây giờ?”

Minh Trạh lấy ra quyển sổ định viết chữ, Phượng Cảnh Kiên vỗ lên ngực áo, “Đến đây mà viết.”

“Ta rất có chừng mực, hăh không chết được đâu. Nếu hăh mà chết thì ta sẽ đền mạng cho hăh.”

Phượng Cảnh Kiên liếc nhìn chữ viết của bò của Minh Trạh rồi cười lạnh, “Người thật sự cả gan. Muốn đền mạng, vậy người có hỏi qua trắh hay chưa, có hỏi qua phụ vương của người, mẫu thân của người hay chưa? Người to gan tày trời, ngay cả trắh cũng bị người tính kế, trong mắt của người còn xem ai ra gì nữa?”

Minh Trạh tránh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác, “Một nữ nhân cả đời có thể gả bao nhiêu lần? Bá phụ cũng có nữ nhi mà!”

Nghĩ đến hôn sự này lại do chính mình hạ chỉ, Phượng Cảnh Kiên lại cảm thấy bức mình mà nói, “Người đã biết chuyện, trong lòng khó chịu thì vì sao không đến nói với trắh. Trắh ban thưởng một ly rượu, lập tức có thể xử trí ả tiện tì kia, ai còn dám hé miệng lộ ra? Không nên làm ầm ĩ như vậy, nay mọi người đều biết chuyện, làm cho người ta cười vào mặt!”

“Tiện nhân làm chuyện hèn hạ, sợ gì bị chê cười?” Minh Trạh mím môi viết, “Phúc Xương cô lúc trước đối xử với ta tốt như vậy, chẳng qua chỉ để che lấp cho đôi cẩu nam nữ kia mà thôi, còn muốn gạt tỷ tỷ của ta để sớm gả vào phủ nữa sao? Thật sự là một cô cô tốt! Khẩu phật tâm xà, đúng là chẳng hơn gì cái loại này! Có ai thật lòng lo lắng cho tỷ tỷ của ta hay chưa? Nếu sợ chê cười thì đừng làm ra chuyện mất mặt như vậy! Nếu tỷ tỷ của ta bị gả vào Bắc Xương Hầu phủ để làm kế mẫu, đến lúc đó người bị chê cười chính là phụ vương của ta, là đệ đệ của Hoàng bá phụ! Bá phụ sẽ còn thể diện gì hay sao?”

“Hay là vì bảo toàn thể diện của bọn họ mà làm ô uế thể diện của mình!” Trong mắt của Minh Trạh lộ ra vẻ châm chọc.

“Vậy người tính làm sao?” Chuyện này đúng là do Phúc Xương đại công chúa vô lý cho nên Minh Trạh phá một trận cũng là có nguyên do, chẳng qua Phượng Cảnh Kiên sẽ không hạ lệnh hủy bỏ tứ hôn.

“Nếu là nhị công chúa hoặc là tam công chúa gặp phải chuyện này thì Hoàng bá phủ sẽ xử trí như thế nào?” Minh Trạh hỏi lại.

Xử trí như thế nào? Xử trí như thế nào? Hừ, trắh sẽ xử tử Đỗ Như Lan, sau đó ban hôn người khác cho nữ nhi của mình, như thế sẽ lưỡng toàn kỳ mĩ! Chẳng qua Đỗ Như Lan không phải người bình thường, hăh là đích tử của Phúc Xương đại công chúa, là ngoại sanh của Phượng Cảnh Kiên, đương nhiên Phượng Cảnh Kiên không thể bảo ngoại sanh của mình đi chết được. Nhưng bên kia lại là diệt nữ, cho nên Phượng Cảnh Kiên khó xử, “Như vậy đi, trắh lệnh cho Phúc Xương đại công chúa xử trí ả tiện tì kia. Nam nhân như thế

thì sao, tam thê tứ thiếp cũng có thể, người cũng lui nửa bước đi, đừng cố chấp không chịu bỏ qua như vậy.” (ngoại sanh = cháu trai bên ngoại)

Minh Trạh viết nói, “Đem nữ nhân kia giao cho ta.”

“Người muốn làm gì? Uy hiếp Đỗ Như Lan à? Như vậy hắh sẽ càng hận người, Minh Diễm gắh vào phũ thì làm sao mà sống yên ổn cho đượh?” Phượh Cảnh Kiềh hỏi.

“Nữ nhân và hài tử mà hắh yêu thương đều ở trong tay của ta, nếu hắh quan tâm đến nữ nhân và hài tử của hắh thì đương nhiên sẽ không dám thất lễ đại tỷ, nếu hắh không thêm bận tâm thì lại càng hoàn mỹ.” Khóe môi của Minh Trạh hàm chứa một chút ý cười, nhúh nhúh hàng lông mày nhợt nhạt, muốn làm ra bộ dáng một đại yêu nghiệt. Tiếc rằng tướng mạo quá thất bại, thật sự là tệt hại.

Phượh Cảnh Kiềh tức giận hừ lạnh, “Hóa ra là người đã suy tính tỉ mỉ. Chẳng qua nếu như thế thì phu thê làm sao có thể đồng tâm?”

“Tôn nghiêm quan trọng hơn tánh mạng.”

Minh Trạh nghiêm mặt béo, bộ dạng thật sự trầm trọng, Phượh Cảnh Kiềh buồn cười chỉ vào mi tâm của hắh, “Đừng bày đặt thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, tánh mạng quan trọng hơn hết thảy mọi chuyện, cũng đừng cứ hể một chút lại bảo lấy mạng ra mà đền cho người ta.”

Minh Trạh nhếch miệng cười, tiếp tục viết nói, “Ta chờ tin lành từ Hoàng bá phụ.”

Phượh Cảnh Kiềh hừ lạnh, xem như ngầm đồng ý. Minh Trạh cất quyển sổ vào, tiến đến trước mặt Phượh Cảnh Kiềh, neoh mắt lại, xem xét nụ cười của Phượh Cảnh Kiềh, Phượh Cảnh Kiềh lườm hắh một cái, “Làm gì vậy, muốn nói cái gì với trắh thì cứ nói đi!”

Minh Trạh bỗng nhiên chu lên đôi môi tròn tròn, hôn một cái chụt lên mặt của Phượh Cảnh Kiềh.

.....

P/S: em dê bác Kiềh kia...

22. Chương 22: Sống Chung

Phượh Cảnh Kiềh là một người rất trầm tính, hắh đương nhiên đã từng hôn môi rất nhiều người, nhưng đều là nữ nhân, là phi tần của hắh.

Đây là lần đầu tiên hắh bị hôn bởi một người cùng giới, để cho Minh Trạh đượh hưởng lợi béo bở.

Đương nhiên nụ hôn này chẳng có ý tứ dâm tà bất kính gì cả, Minh Trạh chỉ mới mười tuổi, tròn tròn béo béo, bộ dạng cũng không đẹp mắt tí nào. Chẳng qua tiểu tử này rất ưa sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm rửa, trên người còn mùi hương hoa hồng, bờ môi cũng thật mềm mại, mềm mại đến mức khó có thể hình dung, giống những đám mây trên trời.

Hai gò má nóng lên.

Phượh Cảnh Kiềh ngây ngẩn cả người, thắh nghĩ, người có ý gì đó! Nhìn vào đôi mắt trong veo thuần khiết của Minh Trạh, trong lòng lại trở nên ầm ập, tiện đà nhịp tim cũng đập điên cuồng, vượt quá tốc độ bình thường.

Đầu óc choáng váng.

Không, không phải cái loại cảm giác nhộn nhạo này, trong lòng của Phượh Cảnh Kiềh không có nửa điểm dục niệm, hắh cảm thấy thật thuần khiết, ánh mắt của Minh Trạh thật sự trong veo, nụ hôn cũng trong trắng đơn thuần. Chẳng qua có một chỗ ở trong lòng cứ rục rịch, sau đó là cảm giác vui sướng phá vỡ cái kén mà chui ra, ồ ồ lan đến tứ chi toàn thân theo nhịp đập của con tim.

Phùng Thành cho rằng mình vừa thấy được kỳ tích, kỳ tích tên là Phương Thanh.

Trên thực tế, khi Hoàng thượng cho hai người bọn họ lui ra ngoài thì Phùng Thành đã xem Phương Thanh là kẻ bỏ đi. Một nô tài thất trách vô năng như vậy, chỉ còn thiếu một câu của Hoàng thượng nữa thôi.

Trong hoàng cung, hàng năm không biết có bao nhiêu cung nhân nội thị vô thanh vô tức biến mất, Phương Thanh không ngờ rằng mình lại rơi vào tay của Minh Trạ. Phùng Thành thở dài một tiếng ở trong lòng, thật sự là một kẻ vô phúc.

Phùng Thành vẫn chưa để cho Phương Thanh đi xa, Phương Thanh tự biết khó có thể giữ mạng, vì vậy đơn giản chấp nhận, cùng Phùng Thành đứng ngoài cửa chờ tử thần tiến đến.

Không ngờ chờ đến khi Minh Trạ bước ra, trên mặt của Minh Trạ mang theo nụ cười rạng rỡ, vỗ vỗ tay của Phương Thanh rồi dẫn người rời đi.

Thế là Phùng bán tiên lại tính sai quẻ rồi.

Sau đó Phùng Thành biết điều mà đi vào hầu hạ, trời ạ, hần nhìn thấy cái gì vậy nè?

Sự vui sướng thần nhiên quanh quẩn nơi khóe mắt của Hoàng thượng...Không phải cái loại vui sướng trên khóe môi khê nhếch, mà nó xuất phát từ trong ra ngoài, mỗi một tế bào, mỗi một sợi lông, mỗi một sợi tóc đều đang kêu gào vui mừng khoái hoạt.

Trong nháy mắt Phùng Thành cảm thấy tứ công tử hình như đã hạ thứ được gì đó cho Hoàng thượng.

Khi Phụng Cảnh Kiên nhìn thấy Phùng Thành thì liền mím môi dưới, tùy tiện lật một quyển tấu chương, ra vẻ bình tĩnh thần nhiên, “Đổi một chung trà đến đây.”

Phùng Thành đã ý thức được chính mình bước vào không đúng lúc, chẳng qua vận khí của hần không tệ, tâm tình của Phụng Cảnh Kiên đang vui vẻ, cũng không nổi giận với hần.

Trên đời này có người lấy văn để thành danh, có người dùng võ để lập nghiệp, còn Minh Trạ thì lại nổi danh là đập gạch.

Minh Trạ xuất thủ tàn nhẫn, Đỗ Như Lan bị thương nặng, cho nên người trong đế đô tặng cho Minh Trạ một danh hiệu: Gạch tứ gia.

Minh Trạ đến nơi nào thì người ở nơi đó đều âm thầm đề phòng.

Phụng Minh Tường và Minh Trạ có quan hệ không tệ, liền khuyên nhủ, “Đánh thì cũng đã đánh, người ra tay xem như quá ác độc. Chuyện này là nhà của Phúc Xương cô không đúng, chẳng qua Thục Nghi quận chúa vẫn phải thành thân, cũng đừng quá cố chấp, sau này chẳng phải sẽ làm cho quận chúa khó xử khi ở Bắc Xương Hầu phủ hay sao?”

Minh Trạ gật đầu, sau khi nhìn thấy khuôn mặt trống trải của Phụng Minh Lan thì thật sự làm cho người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Phụng Minh Lan đáp lại một nụ cười nhàn nhạt với Minh Trạ, hần và Minh Trạ không hợp, khi Minh Trạ nhập kinh thì mẫu thân bị thất sủng, cứu cứu xa cách, thư đồng bị đập bể đầu, vì vậy nụ cười này không có một chút vui mừng nào cả, ngược lại còn lộ ra sự tàn nhẫn thâm độc.

Minh Trạ vẫn không khiêu khích, hần chỉ dời mắt, gục đầu xuống, mở ra quyển sổ của mình. Đây không phải địa bàn của hần hay là nhà của hần, cho dù ở trong nhà của mình thì hần vẫn không thể làm chủ, huống chi là đế đô hoàng thành?

Phụng Minh Lan thấy Minh Trạ yếu thế thì chỉ lạnh lùng cười, khí thế bừng bừng mà ngồi xuống.

Minh Trạ vừa bãi khóa liền bỏ chạy, hần sợ Phụng Minh Lan gây phiền phức cho hần. Hần cũng không phải sợ Phụng Minh Lan, chẳng qua không muốn cùng nhi tử của Hoàng thượng xảy ra xung đột mà thôi.

Phụng Minh Lan vốn định gây hần với Minh Trạ, nhưng Minh Trạ lại chạy còn nhanh hơn cả con thỏ, Phụng Minh Lan nhất thời điên tiết.

Minh Trạm chạy một mạch về Thạch Lưu viện, Ngự Ninh ở trong phòng uống trà, nhìn thấy Minh Trạm thở hổn hển chạy vào, đứng dậy, ôn hòa mỉm cười, nói một cách trêu chọc, “Ôi chào, Gạch tứ gia đã trở về.”

Minh Trạm vừa nghe thấy biệt hiệu như thế thì suýt tí nữa đã thổ huyết. Trừng mắt liếc nhìn Ngự Ninh một cách hung ác.

Ngự Ninh cười vô tội, “Bên ngoài mọi người đều gọi ngươi như vậy đó. Ngươi lại không thường ra ngoài, ta nói cho ngươi vẫn đỡ hơn là người bên ngoài nói.”

Có chuyện thì cứ nói, muốn đại tiện thì cứ đi đại tiện, đúng là dong dài.

Minh Trạm cởi đai lưng, đặt mông ngồi trên ghế, Bích Ngọc dâng đến một tách trà thơm.

Ngự Ninh cười nói, “Ta được người ta nhờ. Như Lan là tiểu cữu tử của đệ đệ ta, Đỗ gia nhờ ta đến biện hộ với người.” (tiểu cữu tử = em rể)

Minh Trạm bưng tách trà uống một ngụm, nhìn về phía Ngự Ninh, nghiêng lỗ tai, hẳn muốn nghe thử điều kiện của Đỗ gia như thế nào.

“Thí mẫu lưu tử.” Ngự Ninh thẳng thắn thành khẩn nói, “Nay sự tình đã âm ỉ như vậy, mọi người đều biết Đỗ gia có một nha hoàn đang mang thai, nếu vứt bỏ đứa nhỏ thì cũng gây trở ngại cho thanh danh của lệnh tỷ. Nhưng mà Đỗ gia có thể xử lý nha hoàn kia, lệnh tỷ quý quận chúa, tuyệt đối sẽ không có chuyện sủng thiếp diệt thê.”

Xem ra Đỗ Như Lan đã không còn nguy hiểm đến tánh mạng, Minh Trạm lắc đầu, hẳn đã đàm phán tốt với Hoàng thượng, so với điều kiện này thì quyết định kia càng ưu việt hơn hẳn, vả lại cũng không chết mạng nào.

Mọi người đều cảm thấy Minh Trạm tâm địa độc ác, kỳ thật Minh Trạm căm hận các loại phương pháp giết người. Mặc dù có khi người còn sống sẽ càng đau khổ hơn là người chết, chẳng qua bản tính của hắn có một loại giả nhân giả nghĩa đã ăn sâu vào căn cốt, cho nên luôn hy vọng để người khác động thủ.

“Phụ vương mẫu phi ở xa tận VânNam, ta cùng đại ca tuổi còn nhỏ, biết cũng ít, sự tình liên quan đến mạng người, cũng không dám tự tiện làm chủ.” Minh Trạm biết Đỗ Như Lan vẫn còn sống thì rất hớn hỏ, hẳn ngoáy ngoáy trong lòng bàn tay của Ngự Ninh, “Cứ để Hoàng bá phụ làm chủ.”

Ngự Ninh liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái rồi cười nói, “Không cần phải nhìn ta bằng cặp mắt lơ đãng đó đâu, xem ra ngươi đã thương lượng kỹ càng với Hoàng thượng. Không biết có thể lộ ra một chút hay không, cũng có thể để người ta chuẩn bị trước.”

Minh Trạm đương nhiên lưu lại thể diện cho Ngự Ninh, viết nói, “Đưa khế bán thân của ả nha đầu mang thai cho ta.”

Ngự Ninh cả kinh hỏi, “Ý của ngươi là sao?”

“Không có ý gì cả.” Minh Trạm cười cười, “Hiện tại, trước khi nha đầu kia chưa lâm bồn thì giao người cho ta. Ta sẽ thu xếp cho nàng sinh hạ hài tử, hơn nữa sẽ phụ trách nuôi nấng hài tử kia. Nếu là nam nhi thì sẽ dạy hắn đọc sách, là nữ nhi thì sẽ an bài việc thành thân sau này của nàng. Chẳng qua từ nay về sau Đỗ Như Lan không được gặp lại bọn họ. Đương nhiên nếu Đỗ Như Lan thất lễ đối với đại tỷ của ta sau ngày thành thân thì thật có lỗi, ta cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Đó là hài tử của nhà Đỗ gia người ta mà.”

Minh Trạm thu lại nụ cười, viết nói, “Đỗ gia cảm thấy Trần Nam Vương phủ của chúng ta rất dễ ức hiếp đúng không? Chẳng qua là nể mặt Phúc Xương đại công chúa nên ta mới lưu lại ba phần đường sống. Nếu Đỗ gia không muốn thì đương nhiên sẽ có cách giải quyết khác tốt hơn.”

Ngự Ninh rất có chừng mực, ôn hòa nói, “Đã biết, ta sẽ truyền đạt giúp ngươi. Chẳng qua ngươi cũng nên lưu tâm một chút, Phúc Xương đại công chúa ở trong hoàng thất cũng rất có thể diện, không phải dễ đối phó.”

Minh Trạm cười cười.

Lần này đại tỷ phải kiên nhẫn chịu đựng, hắn còn có ba tỷ muội chưa được gả, có phải sau này cũng sẽ gả đi như vậy hay không? Bất luận là quan hệ thân hay không thân với tỷ muội bọn họ, nữ nhi khi còn sống đều gian nan hơn so với nam nhân, theo lý phải được chiều chuộng tốt hơn.

Cùng lúc đó, thư của Minh Trạ đã theo khoái mã trải qua trăm dặm đến tay của Phụng Cảnh Nam ở Vân Nam.

.....

P/S: bác Kiên, cho dù miệng bác có bảo *trong trắng* *đơn thuần* *ngây thơ* cỡ nào thì nó vẫn đầy ám muội kia kìa. Tim nhộn nhạo nhé, lòng vui vẻ nhé, tình cảm lan tỏa khắp thân nhé, có đứa *cháu chân chính* nào làm được vậy thì ta đập đầu chết liền (nói lỡ mồm, nhờ có thiệt thì chẳng phải mình chết oan sao =.=)

23. Chương 23: Đối Sách

Từ khi Minh Trạ đến đế đô thì Phụng Cảnh Nam bắt đầu chờ mong công văn từ đế đô chuyển về.

Thú vị, thật sự là thú vị.

Hiện tại hắn mới biết nét đẹp nội tâm của tiểu nữ tử nhà hắn, lúc đầu hắn chỉ cảm thấy đó là một tiểu tử ủ rũ ngốc nghếch, bộ dáng xấu xí, làm gì cũng không xong, ăn gì cũng không đủ. Phụng Cảnh Nam không yêu thích Vệ vương phi, rất ít khi đến Ngô Đồng hiên, mỗi lần đi tất nhiên sẽ nhìn thấy Minh Trạ cầm lòng bàn tay, trong miệng thì ăn, thấy hắn thì sẽ quay về phòng, không có một chút linh hoạt lanh lợi của một đứa nhỏ. Ai đụng phải loại nữ tử này thì làm sao mà thích cho nổi.

Cho đến khi hắn quyết định đưa Minh Trạ đến đế đô, Minh Trạ bỗng nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ một cách hoàn hảo, làm cho Phụng Cảnh Nam phải nhìn bằng con mắt khác.

Hiện tại Phụng Cảnh Nam cho rằng năm chữ nhìn bằng con mắt khác đã không đủ để hình dung sự kinh ngạc mà Minh Trạ đem lại cho hắn.

Vừa vào đế đô đã thưởng cho Ngụy quý phi một cái bạt tai vang dội, làm cho lão nương Ngụy thái hậu của hắn muốn rụng răng, mấu chốt là Minh Trạ vẫn sống rất thoải mái.

Nay Minh Trạ gửi thư.

Thư của Minh Trạ viết cho hắn rất ngắn gọn súc tích.

Như sau: Nữ tử của Phúc Xương cô đã có sủng thiếp mang thai, việc này quá mức bề mặt. Cho nên, vì thể diện của phụ vương, ta đã lột da mặt của nhà bọn họ xuống trước.

Thiết nghĩ, Đỗ Như Lan không xứng với đại tỷ.

Nếu phụ vương đồng ý, đề nghị dời hôn kỳ của đại tỷ tới tháng chạp sang năm, để xem Đỗ Như Lan có chịu sửa đổi hay không.

Lạc khoản: Minh Trạ.

Nét chữ của bà này vừa nhìn thấy liền biết là thư của Minh Trạ.

Đương nhiên về quá trình Minh Trạ lột da mặt của Phúc Xương công chúa như thế nào thì Phạm Văn Chu đã thuật lại tường tận trong thư riêng của mình.

Khép thư lại, Phụng Cảnh Nam phát hiện chính mình thật là không có mắt, tiểu tử này ở dưới mí mắt của mình mười năm vậy mà hắn lại không phát hiện tiểu tử này chính là giả trư ăn thịt hổ. (=giả nai)

Phụng Cảnh Nam cầm lấy một cây bút lông, chấm mực, hồi âm, càng ngắn gọn hơn.

Như sau: Về việc xử lý hôn sự của Minh Diễm, người có thể thay mặt bốn vương toàn quyền giải quyết.

Lạc khoản: Một ấn tử màu đỏ rực của Trấn Nam Vương.

Đúng vậy, để cho Minh Trạm thay vương quyền mà không phải là Minh Lễ. Minh Lễ có một chút lạnh lợi, khi ở bên cạnh hắn thì các quan viên cấp dưới đều nề tình, dụng tâm phò tá, những gì nói với Minh Lễ đều là lời hay ý đẹp.

Nay đưa người đến để đô làm đại sự thì mới thấy tiểu hài tử này thiếu một ít quyết đoán và mưu lược.

Đương nhiên Minh Lễ học hành tốt hơn Minh Trạm, kỳ xạ cũng xuất sắc hơn, thậm chí bề ngoài cũng tuấn tú hơn Minh Trạm, đáng tiếc những thứ này đối với một người quân chủ thì chỉ như dẹt hoa trên gấm. Năm đó Thái tổ hoàng đế có tướng mạo xấu xí, chỉ biết hơn một nghìn chữ, lại có thể sáng lập nên cơ nghiệp muôn đời này, anh tài thiên hạ đều muốn làm thần tử dưới chân Thái tổ.

Minh Trạm ở trong cung càng gian nan hơn so với Minh Lễ, nhưng hôn sự của Minh Diễm lại là Minh Trạm ra mặt dùm, Minh Lễ chỉ đứng bên cạnh phụ giúp.

Hầy, thật sự là một tiểu tử ngốc, bất giác bị người khác đoạt quyền cũng không biết.

Mà xem lại thủ đoạn của Minh Trạm đi. Dù sao thì Minh Lễ cũng chẳng thể làm được gì Minh Trạm.

Viết xong, đợi nét mực khô thì Phượng Cảnh Nam mới cất vào phong thư, đóng lên dấu niêm phong. Sau đó ánh mắt của hắn dừng lên túi da trâu chứa đầy thư trong đó, tất cả đều là của Minh Trạm gửi cho Vệ vương phi.

Đối lập với tờ giấy mỏng manh gửi cho mình, Phượng Cảnh Nam nhất thời ghen tị: Đối xử khác biệt quá mức rõ ràng, chẳng lẽ bốn vương không phải là thân phụ của người hay sao. Xú tiểu tử, chẳng có điểm nào làm cho người ta yêu thích cả.

Phượng Cảnh Nam ở trong sào huyệt của mình, nói làm là làm, nói mở là mở, không hề do dự.

Nhưng Phượng Cảnh Nam chỉ nhìn đến phong thư thứ mười thì giống như ngán ngẩm vì ăn thịt mỡ, ngoại trừ muốn nôn mửa thì chẳng còn gì khác.

Trời ạ, ghê chết lão tử mà. Đi đại tiện mà cũng viết vào thư, thôi thôi, có lẽ nữ nhân sẽ thích đọc loại thư chít chít méo mó này. Phượng Cảnh Nam giả bộ đem thư cất trở lại phong bì, sai người đưa qua cho Vệ vương phi.

Lúc này tại Đỗ gia đang gà bay chó sủa.

Tình yêu kiên cường tuyệt đối không thể chịu nổi một kích đối với quyền thế.

Di chứng chấn động não của Đỗ Như Lan đã gần khỏi hẳn, vết thương trên trán bắt đầu kết vảy, chẳng qua sắc mặt không được tốt lắm, vẫn tiêu tụy như cũ.

Hắn là công tử thế gia, đương nhiên biết quyền thế của Trấn Nam Vương phủ. Phượng Minh Trạm có thể làm cho Ngụy quý phi phải thất sủng cũng không chỉ dựa vào Trấn Nam Vương phủ mà thôi. Trấn Nam Vương phủ chưa bao giờ dễ chọc.

Phúc Xương đại công chúa cũng không giấu Tiết Linh, nói ra tất cả điều kiện của Minh Trạm.

Sắc mặt của Đỗ Như Lan trắng bệch, Tiết Linh lung lay sắp đổ.

“Dem khế bán thân đến đây.”

Phúc Xương đại công chúa đã có chuẩn bị, một hộp gỗ đựng khế bán thân được đặt lên trước mặt hai người, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Cố gắng nhịn một chút, có lẽ Trấn Nam Vương phủ có thể bỏ qua.”

Nước mắt của Tiết Linh không ngừng rơi xuống, Phúc Xương đại công chúa cười lạnh, nói một cách thần nhiên, “Tiết Linh, ngươi vốn là nữ nhi của phạm quan. Lúc trước phò mã cùng phụ thân của ngươi có giao hảo, dùng bạc đổi người, người được đưa đến quý phủ của ta. Ta tự hỏi chưa bao giờ bạc đãi người, chẳng qua người nguyện ý hầu hạ Lan nhi thì ta cũng chấp nhận. Nay tiền đồ của Lan nhi đang ở ngay tại trên người của ngươi. Hoàng thượng vô cùng tức giận đối với chuyện này, nếu ngươi không muốn, đợi đến khi Hoàng thượng ban thưởng cho ngươi một ly rượu độc thì phủ của chúng ta cũng chỉ có thể tạ ơn.”

“Mẫu thân, ta nguyện ý thú quận chúa, mẫu thân, hiện tại Trấn Nam Vương phủ hận Linh nhi thấu xương, nàng sang đó sẽ là hữu tử vô sinh, chẳng phải là bảo ta trở mặt nhìn Linh nhi đi tìm cái chết hay sao?” Đỗ Như Lan thâm tình, vô cùng kích động.

“Phượng Minh Trâm đã nói sẽ không để nàng chết, còn có thể làm cho nàng hảo hảo sinh hạ đứa nhỏ. Hắn sẽ nuôi nấng đứa nhỏ, cũng sẽ không bạc đãi Tiết Linh.” Phúc Xương đại công chúa dời mắt, không nhìn đến ánh mắt rưng rưng của nhi tử, nàng thở dài nói một hơi, “Chẳng qua người phải sống tốt với Thực Nghi quận chúa. Nếu người thất lễ với quận chúa thì Tiết Linh và hài tử của người sẽ như thế nào thì cũng không phải do chúng ta làm chủ.”

Đỗ Như Lan cả giận nói, “Mẫu thân, cho dù người xem thường xuất thân của Linh nhi, nhưng đứa nhỏ này là tôn tử của người, là cốt nhục của Đỗ gia chúng ta, chẳng lẽ Đỗ gia chúng ta vì thú quận chúa mà phải đem cốt nhục của nhà mình đem cho người khác làm chất tử hay sao! Như vậy việc thành thân còn có ý nghĩa gì nữa!”

Phúc Xương đại công chúa dường như không nhìn thấy sự bi phẫn của Đỗ Như Lan mà chỉ nói một cách bình tĩnh, “Đây là cơ hội duy nhất có thể để cho mẫu tử hai người còn cơ hội sống sót. Phượng Minh Trâm chính là hy vọng người có thể đối xử tử tế với tỷ tỷ của hắn, cho nên mới lưu trữ tánh mạng của mẫu tử Tiết Linh trong lòng bàn tay! Chỉ cần người đối xử tốt với quận chúa, hắn vì quận chúa thì cũng sẽ không đối đãi tệ bạc với mẫu tử Tiết Linh! Nếu các người vẫn không chịu, Phượng Minh Trâm sẽ thỉnh Hoàng thượng một ly rượu độc, lập tức nhất thi hai mệnh! Các người đều là người thông minh, tự mình cân nhắc đi!”

Nàng hận không thể để cho Tiết Linh lập tức đi tìm cái chết, cho dù tương lai sinh hạ tôn tử thì thế nào, bất quá cũng chỉ là thứ tử. Trước khi quận chúa mang thai đích tử thì một thứ tử có cũng được mà không có cũng không sao.

Sắc mặt của Đỗ Như Lan trắng bệch như tượng sáp, Phúc Xương đại công chúa không đành lòng, nắm lấy cánh tay của Đỗ Như Lan mà thở dài, “Vì sao người không chịu hiểu, trước tiên thú quận chúa về, sau đó sẽ suy tính kế hoạch. Người ngấm lại đi, chỉ cần sau khi thành thân, người dễ dàng để quận chúa cao hứng, chỉ một câu của quận chúa là có thể làm cho mẫu tử Tiết Linh có thể trở về! Hài tử của ta, không có cho thì làm sao có nhận! Tiết Linh rốt cục cũng phải kiếm sống dưới trướng của quận chúa, bây giờ người cứng đầu như vậy, quyến luyến Tiết Linh, làm cho quận chúa biết thì về sau muốn làm cho mẫu tử các nàng trở về càng thêm muôn vàn khó khăn!”

Tiết Linh không trang điểm, ngược mặt lên trời, vẫn là mi thúy môi đỏ, hiện tại gương mặt xinh đẹp thấm ướt nước mắt, cũng không thêm lau khô, dưới ánh nến càng thêm khổ sở. Nàng đưa tay vuốt ve bụng của mình, trong mắt ngấn lệ, cố gắng mỉm cười khuyên nhủ, “Công tử, công chúa điện hạ nói rất có lý. Công tử không nỡ để Linh nhi chết, Linh nhi không sợ chết nhưng cũng quyến luyến công tử. Thân phận của quận chúa cao quý, lại là ngự tiền ban hôn, là ta liên lụy công tử.”

Than thở một hơi, Tiết Linh cố nén nước mắt, nhìn gương mặt anh tuấn của Đỗ Như Lan. Nàng vốn là tiểu thư quan gia, phụ thân bị tống ngục, gia quyến bị bắt đi làm nô dịch. Bắc Xương Hầu niệm tình một chút hương khói, dùng bạc mua nàng về Đỗ gia, Đỗ gia đối với nàng không tệ. Nhưng nàng là quan nô, làm sao có lương dân chịu thú về, gả đi cũng chỉ có thể gả cho đám nô tài khom lưng cúi đầu khác mà thôi, tương lai hài tử của nàng vẫn sẽ là một nô tài, cả thế hệ tôn tử sau này cũng sẽ ti tiện như vậy. Nàng từ địa ngục nhìn về phía trước, rốt cục nhìn thấy ánh dương quang nóng rực là Đỗ Như Lan.

Đỗ Như Lan tuần tú, si tình, tiền đồ rộng lớn, nàng tình nguyện làm thiếp.

Thứ mà nàng duy nhất trông cậy chính là tình yêu của Đỗ Như Lan, cho nên khi đại công chúa muốn đưa nàng đến thôn trang để đợi ngày lâm bồn thì nàng không chịu đi. Thôn trang là nơi nào, chỉ có tội nhân mới bị sung quân đến thôn trang mà thôi, nàng đến đó thì e rằng cả đời sẽ không thể trở về.

Cũng may Đỗ Như Lan nghe lời nàng.

Nàng tránh được một kiếp

Nay....Đỗ Như Lan có thể vì nàng cùng cốt nhục trong bụng của nàng mà tranh chấp với đại công chúa, bởi vì đại công chúa là thân mẫu của hắn, thương tiếc sủng ái hắn cho nên mới nguyện ý nhượng bộ.

Sự việc đã xảy ra, Hoàng thượng và Trần Nam Vương phủ hận nàng thấu xương. fynnz810

Đại công chúa nói đơn giản, nhưng Trần Nam Vương phủ đã muốn nàng đi thì làm sao dễ dàng thả nàng trở về. Với lại đứa nhỏ của nàng nữa, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, ngay cả đáy lòng cũng trở nên ấm áp, Tiết Linh nhẹ giọng nói, “Nếu là điều kiện của Trần Nam Vương phủ thì....công tử, ta nguyện ý đi. Chỉ cần công tử vẫn nhớ Linh nhi thì Linh nhi nguyện ý đi.”

Đời người đau khổ nhất chính là sinh ly tử biệt.

Ánh mắt thê lương của Đỗ Như Lan dừng trên mặt của Tiết Linh, quyến luyến, không nỡ, bi phẫn, yêu thương, đau khổ, đủ loại tình cảm đan xen vào nhau.

Tiết Linh bỗng nhiên cảm thấy sống trên đời này có một người nam nhân yêu nàng như thế thì cũng rất đáng giá. Trong cổ họng nghẹn ngào, lệ tiếp tục tuôn rơi.

Phúc Xương đại công chúa rốt cục cũng an tâm một chút, thăm niệm nam mô a di đà rồi dịu dàng nói, “Linh nhi, ta biết ngươi đều là vì Như Lan, người có thể yên tâm, chỉ cần quận chúa vào phủ thì ta sẽ nhắc đến chuyện của ngươi với quận chúa, ngươi cứ yên tâm đi.” Nàng thật sự là sợ Tiết Linh, chỉ hy vọng Tiết Linh an phận thủ thường, sau này sống hay chết thì phải xem tạo hóa của nàng ta.

Đã bao nhiêu ngày đại công chúa không dùng giọng điệu ôn nhu như thế để nói chuyện với nàng?

Tiết Linh cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại, nàng rất thông minh, ít nhất nàng có thể nắm chặt Đỗ Như Lan trong lòng bàn tay. Bàn tay lạnh lẽo đan vào ngón tay của Đỗ Như Lan, Tiết Linh nắm lấy tay của Đỗ Như Lan rồi đặt lên bụng của mình, nụ cười cùng đôi mắt ngấn lệ như một đóa hải đường trong mưa.

“Đỗ Lang, đây là hài tử của chúng ta.” Dung mạo mỹ lệ đối với nam nhân là sát chiêu, dung mạo mỹ lệ, tình yêu, tình thân, mối quan hệ huyết thống ràng buộc, tất cả cơ hồ làm cho Đỗ Như Lan muốn sụp đổ mà thất thanh khóc rống. Tiết Linh dịu dàng nói, “Đỗ lang, Trần Nam Vương phủ nói thật dễ nghe. Ta vì Đỗ lang, cho dù có chết ngay lập tức cũng không thành vấn đề,”

Lời của nàng, tâm của nàng, tình yêu của nàng đều là rõ ràng, cho nên có một loại thánh khiết động lòng người, “Ta là một nô tỳ, đưa cho người khác cũng không sao. Nhưng cốt nhục trong bụng của ta là của Đỗ lang. Đứa nhỏ này không thể đi được.”

“Công chúa điện hạ, ta sẽ không để cho điện hạ khó xử.” Nàng rất hiểu nữ nhân này, cái mạng của nàng không đáng giá nhưng nàng phải vì hài tử của mình mà tính toán, Tiết Linh rơi lệ, “Công chúa điện hạ, đi tìm một hài tử vừa mới sinh. Ta, ta, giúp ta phối được bổ trợ sinh sản, hiện tại ta sẽ sinh đứa nhỏ ngay lập tức. Người hãy nói với....Trần Nam Vương phủ rằng ta bị hoảng sợ....cho nên sinh non.”

“Đỗ lang, nếu ta đi không trở về thì cầu Đỗ lang hảo hảo nuôi nấng hài tử của chúng ta. Ta không thể để cho hài tử của mình đi làm chất tử được.” Nước mắt không ngừng trào ra, Tiết Linh tha thiết nhìn Đỗ Như Lan, nhẹ giọng nói, “Là mẫu thân, thà rằng tự mình đi tìm cái chết, cũng không nỡ để cho hài tử của mình chịu một chút uất ức nào.”

.....

P/S: .= mấy bạn này làm như em Trạm là ác nhân không bằng

24. Chương 24: Kịch

Minh Trạm rốt cục nghe được tin tức tiểu thiếp của Đỗ gia sinh non từ chính miệng của Phúc Xương đại công chúa.

Từ sau khi sự việc xảy ra, Phúc Xương công chúa luôn có một chút lo lắng bất an ở trước mặt Minh Trạm, lúc này lại vô cùng xin lỗi, nói với Minh Trạm và Minh Diễm, “Vốn ngày hôm qua để cho ả tiện tì kia dọn dẹp một vài thứ, nào ngờ lại động thai, nửa đêm liền sinh non, hiện tại cũng không thể động đây nổi.”

Minh Trạm không nói chuyện, Minh Diễm chỉ dụi dằm nói, “Một nô tỳ bị sự tình mấy ngày nay kinh động, mang thai không xong, sinh non cũng là chuyện bình thường. Cô, không biết là nam hay nữ?”

Một cô nương chưa xuất giá nhưng lại nói đến việc sinh đứa nhỏ một cách không hề e lệ kiêng kỵ. Minh Diễm xuất thân từ Vương phủ, tiến cung liền hầu hạ bên cạnh Ngự thái hậu, nàng rất được Ngự thái hậu yêu thích, tất nhiên là phải có một chút thủ đoạn. Phúc Xương đại công chúa lấy lại tinh thần, “Dạ, là một tiểu tử.”

Khóe môi của Minh Diễm nhếch lên, nhãn châu chuyển động, cúi đầu nhìn chăm chăm vào tách trà trong tay, “Vương phủ của chúng ta xưa nay từ bi, nếu sinh thì cứ để cho nàng ở cử qua tháng rồi hẵng tính sau. Nàng cũng là ái nhân của Đỗ công tử, lúc này nhúc nhích, nhờ gặp phải chuyện gì thì cũng không nên, chẳng phải sẽ làm cho Đỗ công tử đau lòng hay sao.” Mấy ngày nay nhẩn nhẩn đau đớn trong lòng, Minh Diễm không khỏi chê cười vài câu.

Phúc Xương đại công chúa vội nói, “Chuyện này quận chúa cứ yên tâm, Như Lan rất biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không như thế.”

Rất biết chừng mực! Rất biết chừng mực mà lại làm cho một a đầu bụng to như vậy! Trong lòng của Minh Diễm vô cùng khinh thường, Minh Trạm đã sớm thuật lại từ đầu chí cuối về chuyện của Đỗ Như Lan cho nàng biết, gả cho một nam nhân như vậy thì chẳng thà nàng đi dưỡng một con cầu vằn hơn!

Thật sự là nực cười, cho dù nàng là thứ nữ nhưng cũng được chính tay Vương phi nuôi nấng, được phong quận chúa, có phong hào có tước vị, có gia thế có huynh đệ, nay chưa tiến vào phủ người ta mà đã phải quan tâm thay cho tiểu thiếp của trượng phu.

Minh Diễm đột nhiên cất tiếng cười, Ngự thái hậu biết cháu gái bị uất ức, vừa cười vừa nói, “Những chuyện này đều là nhỏ nhặt, đã có cô của người lo liệu, chúng ta không cần nói ra, vô duyên vô cớ mất hứng. Diễm nha đầu nghĩ đến chuyện gì thú vị mà lại vui vẻ như vậy.” Vì chuyện của Đỗ Như Lan mà Ngự thái hậu đã lên hung hăng trách cứ Phúc Xương đại công chúa một trận, mắng nàng hồ đồ, ngay cả một a nô tỳ cũng quản không được.

Chẳng qua hôn sự này là thánh chỉ, vì thể diện của hai nhi tử, vả lại cũng không thể vì một ả tiện tì mà hủy hôn, có chút chuyện bé xé ra to.

Minh Diễm nhìn về phía Ngự thái hậu, vừa cười vừa nói, “Nhớ đến trước kia tam muội ở trong nhà từng kể cho tôn nữ một vở kịch, Hoàng tổ mẫu nhất định chưa từng nghe qua, không bằng để tôn nữ kể lại cho Hoàng tổ mẫu nghe một chút.”

Trong niên đại này, nghe hí kịch cũng giống như xem biểu diễn trên sân khấu ở hiện đại, khiến cho người ta rất yêu thích.

Ngự thái hậu vừa nghe đến vở kịch mà mình chưa từng nghe qua, nhất thời liền hưng phấn, cười nói, “Người kể một chút nghe thử xem.”

“Vở kịch này nói về một chuyện trong cung đình ở một triều đại nọ. Hoàng thượng qua ba mươi tuổi vẫn không có con nối dõi, không khỏi lo lắng bất an.” Minh Diễm xưa nay linh hoạt lanh lợi, lại lên giọng xuống giọng rất hay, mặt tươi như hoa, “Vị hoàng đế này bái thần cầu phật, rốt cục lão thiên gia cũng ban long tử cho hắn, trong hậu cung, một vị Lý thần phi, một vị Lưu quý phi trước sau đều mang thai. Long nhan đại duyệt, hai vị phi tử đều được hoàng đế sủng ái, lúc này Thánh thượng nói, nếu ai sinh hạ Lân nhi trước thì trăm sẽ phong làm thái tử. Vị Lý thần phi mạo mỵ thiện tâm có thai trước, Lưu quý phi cũng mạo mỵ nhưng tâm địa độc ác, nghĩ rằng Lý thần phi tất nhiên sẽ lâm bồn trước nàng, nếu trong bụng hai người đều là công chúa thì đương nhiên không cần phải bàn, nhưng nếu trong bụng hai người đều hoài thai hoàng tử thì nhi tử của Lý thần phi sẽ làm thái tử, do đó Lý thần phi tất nhiên sẽ trở thành hoàng hậu.”

“Nhưng vào lúc này, thái giám bên cạnh Lưu quý phi đã hiến kế, cố gắng thu mua bà mụ đỡ đẻ cho Lý thần phi, nếu Lý thần phi sinh hạ công chúa thì tất nhiên sẽ bình an. Nếu là hoàng tử thì trước tiên chuẩn bị một con ly miêu lột da, tráo đổi thái tử. Xem như Lý thần phi sinh ra yêu nghiệt.” Đối với việc tranh thủ tình cảm ở cung đình, lúc này Minh Diễm đề thấp giọng, hai chữ yêu nghiệt đặc biệt trầm thấp, Ngự thái hậu nghe đến nhập thần, trong lòng nhảy dựng, liền hỏi, “Sau đó thế nào?”

Minh Diễm cười, “Sau đó, đến ngày lâm bồn, Lý thần phi quả nhiên sinh hạ hoàng tử. Sau đó bà mẹ dùng ly miêu tráo đổi thái tử. Hoàng thượng nhìn thấy Lý thần phi sinh hạ ly miêu thì long nhan giận dữ, biếm Lý thần phi vào lãnh cung.”

Ngụy thái hậu cảm thấy thật đáng tiếc.

“Tiểu thái tử được bọc trong tã lót, bị tâm phúc của Lưu quý phi đưa đến con sông trong cung để chìm chết, nhưng người nọ lại không đành lòng nên đã để lại tiểu thái tử. Ngày sau Lưu phi quả nhiên cũng sinh hạ một nhi tử, long nhan đại duyệt, lập Lưu phi làm hậu. Cũng không ngờ ông trời trêu ngươi, hoàng tử của Lưu phi chưa đầy tháng đã yếu mệnh, lúc này tâm phúc của Lưu phi dâng tiểu thái tử lên, hiến kế thay mặt đổi đào. Lưu phi cũng không biết vị tiểu thái tử này chính là hoàng tử mà Lý phi đã sinh hạ, rốt cục giấu diếm được Hoàng thượng. Sau này tiểu thái tử đăng cơ thì mới biết mẫu thân bị oan khuất, chỉ tiếc khi đó Lý phi đã mù mắt, lưu phi sợ tội nên đã tự sát. Cái gọi là người tính không bằng trời tính, ác quả ác báo, đó là như thế.” Minh Diễm phóng mắt nhìn thần sắc mất tự nhiên của Phúc Xương đại công chúa, mỉm cười đối với Thái hậu, “Vở kịch này có tên là ly miêu hoán chúa.”

Trong lòng của Phúc Xương đại công chúa nhất thời trở nên trống rỗng, mất hết tất cả điểm tựa.

Vở kịch này là Minh Diễm đang nói với nàng.

Ngụy thái hậu cười nói, “Vở kịch này thật thú vị, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Chẳng qua người viết vở kịch này nhất định không biết quy tắc trong cung đình, tỷ như phi tần lâm bồn thì làm sao lại chỉ có một bà mẹ ở bên trong hầu hạ. Khi ai gia sinh Hoàng thượng, thân phận cực thấp nhưng trong phòng cũng có bảy tám cung nhân, ba bốn bà mẹ hầu hạ, bên ngoài cũng có Thái y đứng hầu. Trước mắt có nhiều người như thế, ai dám tráo đổi hoàng tử cơ chứ?”

Minh Diễm cười nói, “Hoàng tổ mẫu nói rất phải. Vở kịch này bất quá chỉ là kể cho vui mà thôi, làm sao có thật cho được? Hoàng tổ mẫu, không phải tôn nữ nói ngoa đâu, tam muội trong phủ rất có trí tuệ, mỗi khi tỷ muội chúng ta buồn chán thì nàng sẽ viết ra mấy vở hay, làm cho tiểu gánh hát trong phủ trình diễn, vừa giải sầu vừa rất lý thú. Hoàng tổ mẫu lúc này xem Diễm nha đầu là bảo bối, chờ tam muội đến đây thì e rằng Hoàng tổ mẫu cũng sẽ không thèm nhìn Diễm nha đầu nữa đâu.”

Ngụy thái hậu cười ha ha, “Nha đầu nhà ngươi còn ghen tị với chính muội muội của mình nữa à. Ai gia nhớ rõ nhị muội của ngươi tên là Minh Kỳ, tam muội tên là Minh Phi, và còn một tiểu nha đầu là Minh Nhã đúng không?”

“Trí nhớ của Hoàng tổ mẫu thật tốt.” Minh Diễm mỉm cười, lột một trái nho hầu hạ Ngụy thái hậu ăn, Ngụy thái hậu cực kỳ bao che khuyết điểm của Ngụy gia, cho dù diệt nữ làm trắc phi ở Trấn Nam Vương phủ, nhưng Ngụy thái hậu lại thân thiết đối với đại ca Minh Lễ hơn là đích tử Minh Trạ, Minh Diễm là một người lanh lợi, đương nhiên biết kiểm những gì mà Ngụy thái hậu thích nghe để nói, “Minh Phi biết làm những thứ kỳ lạ đáng kinh ngạc, thật không hiểu nàng ấy nghĩ ra bằng cách nào, ngay cả phụ vương của tôn nữ cũng đặc biệt thiên vị tam muội muội.”

“Đúng rồi, có một năm, phụ vương của ngươi dâng thọ lễ, trong đó có một thứ gọi là kính vạn hoa, mới mẻ lại thú vị, nghe nói là Minh Phi làm.” Ngụy thái hậu vừa cười vừa gật đầu nói, “Là một hài tử thông minh, Minh Phi có một trí tuệ thật hiếm thấy.”

Minh Diễm mỉm cười, tiếp tục nịnh hót Ngụy thái hậu.

Phúc Xương đại công chúa đã có cảm giác ngồi không yên, Minh Diễm cười nói, “Cô thật vất vả mới tiến cung một chuyến, Hoàng tổ mẫu, lưu cô ở lại dùng ngọc thiện đi. Ta đi phân phó trù phòng làm mấy món mà cô thích ăn.”

Ngụy thái hậu thích Minh Diễm ở chỗ rất hiểu chuyện, nhìn thoáng qua Minh Trạ đang ủ rũ ngồi một bên thì liền cười nói, “Bảo bọn họ làm vài món mà Minh Trạ thích ăn, có các người cùng ai gia thì bữa ăn này mới có tư vị.”

Minh Diễm đứng dậy, vén trang phục thi lễ rồi mỉm cười rời đi.

Minh Trạ cũng đứng dậy, chỉ chỉ Minh Diễm, lại thi lễ với Ngụy thái hậu, Ngụy thái hậu vừa vắn muốn nói chuyện với Phúc Xương đại công chúa, vì vậy liền mỉm cười đồng ý, “Đi đi, biết tỷ đệ các người vốn

muốn nói chuyện riêng.”

Minh Diễm hơi dừng lại, vươn tay, vòng ngọc rất xứng với cổ tay trắng ngần, bạch ngọc như tuyết.

Minh Trạh tiến lên, tỷ lệ hai người nắm tay nhau cùng rời đi.

.....

25. Chương 25: Hôn Sự

Ngụy thái hậu xuất thân xác thật không tốt, chẳng qua nếu không có một chút tâm cơ thì cũng không thể sinh hạ hai nhi tử cho tiên đế, hơn nữa hai nhi tử đều bình an lớn khôn.

Lúc này trên mặt của Ngụy thái hậu không hề có ý cười, mí mắt trợn lên, hai nếp nhăn bên khuôn miệng lộ ra sự nghiêm túc.

“Đừng mưu đồ xằng bậy.” Phương Cảnh Kiên lấy hiếu trị thiên hạ, Từ Ninh Cung luôn được cung cấp những món đồ tốt nhất, mặc dù đã nhập đông nhưng Từ Ninh Cung vẫn ấm áp như tháng ba mùa xuân, tuy nhiên giọng điệu của Ngụy thái hậu lại lộ ra hàn khí lạnh lẽo.

Phúc Xương đại công chúa run rẩy, cúi mắt mà nói, “Mẫu hậu, nữ nhi không dám.”

“Không dám là tốt rồi.” Sắc mặt của Ngụy thái hậu vẫn thản nhiên, “Nếu biết bản tính của Như Lan như vậy thì lúc trước ai gia đã không đồng ý hôn sự này. Người cũng đã nhìn thấy Diễm nha đầu rồi đó, bộ dáng tính tình, xuất thân giáo dục, có điểm nào là không tốt cơ chứ. Bị uất ức như vậy, ở trong phòng của mình mà rơi lệ, nhưng cũng không hề nói một câu không phải về người ở trước mặt của ai gia. Ai gia vốn định ban thưởng một ly rượu cho ả tiện tì kia, nhưng ả tiện tì kia lại là ái nhân của Như Lan, hơn nữa còn đang mang thai, Minh Diễm sợ chưa thành thân thì đã sinh ra hiềm khích với Như Lan, vì vậy còn khuyên ai gia cả buổi. Nay bất quá là kẻ sách tạm thời, chẳng lẽ Trần Nam Vương phủ lại cần thứ tử của một nha đầu hay sao, bất quá là Diễm nha đầu muốn ban một chút ân huệ, ngày sau thành thân thì nàng sẽ ra mặt đón thứ tử trở về, như thế vừa được Như Lan kính trọng, cũng biểu lộ tâm ý của nàng, như vậy phụ thể hai người làm sao mà lại không sống yên ổn cho được?”

Phúc Xương đại công chúa cầm khăn lau khóe mắt rồi thở dài, “Minh Diễm đúng là một người rộng lượng hiếm thấy, cho dù là nữ nhi cũng cảm thấy có lỗi với nàng.”

“Lúc trước Như Lan bị thương như vậy, đứa nhỏ ở trong bụng ả tiện tì kia cũng chưa có việc gì. Hiện tại bảo rằng muốn đưa đến Trần Nam Vương phủ thì lập tức liên sinh non.” Ngụy thái hậu nói, “Ả tiện tì này thật ra cũng có một chút thủ đoạn.”

“Mẫu hậu yên tâm, Minh Diễm là đệ tử của nữ nhi, có một tức phụ hiểu chuyện như vậy thì nữ nhi đương nhiên sẽ không để cho nàng uất ức.” Phúc Xương đại công chúa rơi lệ nói, “Nữ nhi thật sự là mắc nợ kiếp trước mà.” Nếu không phải đánh chuột sợ vỡ lọ thì nàng sẽ không đặt một ả tiện tì như thế vào trong mắt.

“Ừm, nhìn người là biết rồi.”

Phúc Xương đại công chúa phì cười, “Mẫu hậu còn trêu ghẹo nữ nhi nữa.”

Minh Diễm để cho đại nha hoàn đến trừ phòng phân phó thêm thức ăn, sau đó dẫn Minh Trạh về phòng của mình.

Minh Trạh viết vào lòng bàn tay của Minh Diễm, “Phụ vương đã đồng ý dời hôn kỳ của đại tỷ đến sang năm.”

Minh Diễm lấy ra quyển sổ và cây bút chì từ trong y kệ của Minh Trạh, ngồi trước bàn trang điểm, vừa lật quyển sổ vừa dịu dàng nói, “Trời càng ngày càng lạnh, Hoàng tử mẫu có thưởng cho ta mấy mẫu da rất tốt, ta đã bảo bọn nha đầu làm cho người một đôi găng tay.” Sau đó nàng viết vào quyển sổ, “Rốt cục trị

ngọn mà không diệt gốc. Mỗi lần nghĩ đến họ Đỗ là ta đã muốn nôn, chẳng lẽ thật sự phải đi làm kẻ mẫu hay sao?”

“Đương nhiên có cách, chẳng qua không phải do chúng ta mở miệng.” Minh Trạm xoa bóp lòng bàn tay của Minh Diễm, vừa viết vừa cười, “Dù sao vẫn chưa được gả, trước tiên nắm giữ nữ nhân và đứa nhỏ kia ở trong lòng bàn tay, ta sẽ làm cho Đỗ Như Lan đến cầu ta. Rốt cục là nợ tiền ban hôn, chúng ta cần gì phải đi đắc tội với Hoàng bá phụ, hắn là người rất giữ thể diện. Lần này hủy hôn thì hôn sự tiếp theo của tỷ tỷ còn phải do nợ tiền ban thưởng nữa.”

Minh Diễm thở phào nhẹ nhõm, cười nói, “Cái này khi học bài thì đeo vào, hiện tại để đồ lạnh như vậy, nghe nói qua mấy ngày nữa có thể làm cả lỗ tai đông lạnh, còn có tuyết rơi nữa.” Tiếp nhận cây bút chì trong tay của Minh Trạm rồi lại viết, “Như vậy thì ta an tâm.” Trước kia cảm thấy Minh Trạm là một tiểu tử vô dụng, đến để đồ, nàng ngày đêm lo lắng Minh Trạm sẽ bị khi dễ, không ngờ rốt cục vẫn là đệ đệ bảo hộ nàng.

Sờ đầu của Minh Trạm, đứng dậy mở ra một cái bọc màu xanh ở trên giường, bên trong có một đôi găng tay, một đôi tất lông chồn và một bộ chụp lỗ tai bằng băng.

Minh Diễm cho Minh Trạm đeo thử, “Trời càng ngày càng lạnh, sáng sớm xuất môn nhớ mặc nhiều một chút, khi nào đến Đạo trai mà cảm thấy nóng thì hăng cởi ra, đừng làm cho thân thể bị đông lạnh.”

Minh Trạm gật đầu.

“Noãn lô, bình nước ấm đều phải nhớ mà mang theo.”

“Việc học hành thì cứ tùy tiện đọc sách là được, ta không trông cậy người sẽ đi thi Trạng Nguyên, đừng làm mệt bản thân mình.”

“Ta có viết vài phong thư cho mẫu thân, khi nào người gửi cho đại ca thì gửi cùng một lượt về phủ, đỡ khiến mẫu thân lo lắng nhớ thương. Chuyện của ta không cần nói với mẫu thân, đừng làm cho nàng phải bận tâm.”

Minh Diễm dặn dò dong dài cả buổi, đến ngọ thiện thì mới dẫn Minh Trạm ra ngoài.

Vì Minh Diễm tự mình kể vở kịch cho Phúc Xương đại công chúa nghe, cho dù Đỗ Như Lan cầu xin như thế nào, Tiết Linh khóc lóc như thế nào thì Phúc Xương đại công chúa cũng không đồng ý kể sách ly miêu hoán chúa.

“Trần Nam Vương phủ đã sinh nghi! Người tự nhận mình là thông minh, không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người sinh non đứa nhỏ, bọn họ bảo rằng phải lấy máu nghiệm thân, chứng minh đứa nhỏ này là hài tử của Lan nhi thì mới được.” Phúc Xương đại công chúa nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiết Linh, nàng cười lạnh, trong lòng có một loại khoái ý khó nói nên lời, “Lúc trước Lan nhi thích người, ta cũng không nhiều lời. Còn người thì sao? Dã tâm của người quá lớn, nghe thấy Hoàng thượng ban hôn quận chúa cho Lan nhi thì liền tự mình ngưng được mà ta ban cho người, rồi tự ý mang thai! Một lòng muốn sinh hạ trưởng tử để áp chế quận chúa! May mà Lan nhi được ban hôn với quận chúa, nếu lúc trước Hoàng thượng chỉ hôn là công chúa thì hiện tại người không còn mạng mà ở lại đây đâu! Quận chúa từ bi, đồng ý để người sinh hạ đứa nhỏ, còn đồng ý để người còn sống, người không biết tạ ơn mà còn nghĩ ra âm mưu quỷ kế này. Nếu người thật sự đã sống quá đủ thì cứ nói với ta một tiếng, là rượu độc là chủy thủ hay là bạch lăng thì tùy người chọn! Ta đã giao khế bán thân của người cho đệ đệ của quận chúa, sinh tử của người ở trong tay của hắn, người là người thông minh thì nên tự biết hiện tại phải làm thế nào là tốt nhất.”

Phúc Xương đại công chúa đã chịu quá đủ, ở trong cung bị Thái hậu răn dạy, về phủ còn phải nhìn đôi uyên ương ghê tởm này, cho dù là Đỗ Như Lan thì nàng cũng không còn thương tiếc như ban đầu nữa, chỉ vào Đỗ Như Lan rồi cả giận nói, “Trong nhà có đao kiếm, người cũng đừng dùng cái chết để uy hiếp ta! Nếu vẫn muốn tự mình hại mình thì tìm một nơi không có ai đó! Ta vô phúc, sinh nhi tử lại gặp phải nghiệt chủng! Cho dù người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì ta cũng đành chấp nhận!”

Phúc Xương đại công chúa tàn nhẫn nói một hơi, để lại đôi uyên ương ôm đầu khóc rống.

Phúc Xương đại công chúa cũng không dùng văn thiện mà lại ở trong phòng âm thầm rơi lệ, Đỗ Như Ngọc dâng khăn, ôn nhu nói, “Việc đã đến nước này, mẫu thân chớ quá thương tâm.”

“Ta thương tâm cũng chỉ là uống phí mà thôi.” Phúc Xương đại công chúa cả đời hơn người, Tiên đế tự mình chỉ hôn cho Xương Bắc Hầu, cùng Xương Bắc Hầu phu thê tình thâm, sinh hạ tam tử lưỡng nữ. Chỉ vào ghế dựa, “Ngồi đi, ở trước mặt nương thì không cần phải quá quy củ.”

“Mẫu thân, đứa nhỏ đã được sinh ra, rốt cục là trưởng tử của tam đệ, là hài tử của Đỗ gia chúng ta, nếu đưa cho Trần Nam Vương phủ thì không biết người khác sẽ nói như thế nào.” Đỗ Như Ngọc nói, “Nha hoàn kia thì không sao, lúc mang thai mà đưa đi cũng vô phương. Nay đứa nhỏ đã ra đời, lại bởi vì là của nha hoàn sinh ra mà chúng ta phải tặng cho Trần Nam Vương phủ, nói như vậy ngày sau tam đệ ngày cả nạp thiếp cũng không dám, thứ tử cũng không dám sinh. Trần Nam Vương phủ cũng quá độc đoán.”

Phúc Xương công chúa liền thuật lại lời nói của Thái hậu cho nhị nữ tử một lần nữa rồi thở dài, “Việc này thật sự đã đập vào thể diện của Trần Nam Vương phủ, nếu muốn tiếp tục hôn sự thì làm sao mà bọn họ không thể đề cập đến điều kiện. Chỉ cần quận chúa vào phủ, tuy là thứ tử thì cũng là hài tử của nàng, nuôi dưỡng từ nhỏ cũng giống như thân sinh.”

“Mẫu thân có nhớ rõ chuyện xảy ra vào ngày thọ yến hay không?” Đỗ Như Ngọc bỗng nhiên đề cập, chống lại ánh mắt của mẫu thân, nhẹ giọng nói, “Tiểu nha hoàn chạy vào gọi tam đệ, nghiêng ngã lão đảo, làm cho tam đệ xảy ra chuyện, làm cho Trần Nam Vương phủ bắt được nhược điểm.”

“Một nữ mẫu cục mịch trong phòng của tam đệ nhìn thấy một tiểu nha hoàn tóc tai bù xù đi vào nhà xí, sau đó ở bên trong tìm được y phục trang sức của nữ nhân.” Đỗ Như Ngọc nói, “Mẫu thân, ngày đó khách khứa đông đúc nhưng tiểu viện của tam đệ được trông coi rất nghiêm ngặt, chưa bao giờ có tiểu nha hoàn nào đi ra ngoài. Hơn nữa tiểu nha hoàn kia bảo rằng Linh nhi cô nương không xong, bụng đau, trên thực tế ngày đó thân mình của Linh nhi đâu chẳng có vấn đề gì. Cho nên tiểu nha hoàn kia không phải là người của chúng ta, hôm đó chỉ có gã sai vặt hầu hạ châm tẩm, làm sao có nha hoàn nào có thể bước vào đại sảnh, tiểu nha hoàn này chẳng phải là quá kỳ lạ hay sao!”

Phúc Xương đại công chúa xoa huyết thái dương rồi thở dài, “Ta hiểu ý của người, người nghi ngờ tiểu nha hoàn này có liên quan đến Trần Nam Vương phủ có phải hay không?”

“Ta đã hỏi qua, ngày đó Phượng Minh Trâm dẫn theo nội thị đều là thiếu niên thanh tú nhỏ tuổi, nếu mặc y phục của nha hoàn, lại ở trong tình trạng cấp bách thì ai sẽ chú ý cơ chứ?” Đỗ Như Ngọc nói.

“Phượng Minh Trâm sau khi tiến cung thì được Hoàng thượng tự mình ban thưởng nội thị cho hầu sử dụng.” Phúc Xương đại công chúa càng cảm thấy đau đầu hơn, “Người ngấm lại đi, mặc xiêm y của nội thị đi theo Phượng Minh Trâm tiến vào, sau đó đổi thành y phục của nha hoàn trong phủ, chải đầu, đeo trang sức, đây không phải một người có thể làm được! Cũng không phải lâm thời có thể nghĩ ra chủ ý này! Người bên cạnh hẳn lại là Hoàng thượng ban thưởng! Chẳng lẽ Hoàng thượng lại không biết sự tình hay sao?”

“Ý của mẫu thân là?” Đỗ Như Ngọc giật mình.

“Hoàng thượng đã cảm thấy bất mãn đối với chuyện của ả tiện tì kia. Đây là Hoàng thượng ngầm đồng ý cho nên Trần Nam Vương phủ đưa ra điều kiện thì chúng ta phải chấp nhận bởi vì chuyện này đã kinh động ngự tiền!” Phúc Xương đại công chúa ngồi thẳng lưng, đôi mắt phượng dần dần nheo lại, nói một cách quả quyết, “Nếu tiếp tục giữ thủ đoạn, đợi cho Trần Nam Vương phủ xuất thủ thì e rằng cái mạng nhỏ của tam đệ người cũng phải giao ra!”

.....

26. Chương 26: Biết Cái Quái Gì

Mùa đông ở đế đô thật sự rất lạnh.

Trong chăn của Minh Trâm đặt năm sáu bình nước nóng, ba lớp chăn dề lên người, cơ hồ muốn tắt thở thì mới cảm thấy ấm áp.

Cái loại địa long trong truyền thuyết, ở hoàng cung chỉ có ba nơi có, Từ Ninh cung, tẩm cung của Hoàng thượng, Khôn Ninh cung của hoàng hậu. Những người khác đều ẩn theo quy củ mà chia than củi, ở trong phòng đốt lò sưởi, nung ấm giường đất.

Minh Trạ chưa bao giờ trải qua mùa đông ở phương bắc, một trận tuyết lớn hạ xuống, hần liền phái người xin phép nghỉ học, không chịu học bài vì sợ bị đông lạnh, mỗi ngày đều chui rúc trong phòng.

Phượng Cảnh Kiên vài ngày không thấy Minh Trạ đến Đạo trai, nhin không được mà hỏi thăm một chút, biết được Minh Trạ xin phép nghỉ, liền hỏi Phùng Thành, “Thạch Lưu viện có truyền thái y hay không?”

Phùng Thành nói, “Vẫn chưa thấy.” Hần luôn lưu tâm đến chuyện xảy ra ở Thạch Lưu viện.

Đã vài ngày không gặp Minh Trạ, Phượng Cảnh Kiên cũng hơi nhớ người nọ, buổi chiều không có chính sự quan trọng, nhân tiện nói, “Trẫm đi xem hần một chút, không cần cho người thông báo trước.” Hoàng đế cũng có cái thú rất ngộ, hần muốn lên lút đi rình xem Minh Trạ đang làm cái gì?

Bên ngoài tuyết đọng vẫn chưa tan, bầu trời có một chút âm u.

Phượng Cảnh Kiên khoác áo choàng lông chồn màu đen, ngồi trên ngự liễn, dọc đường ngồi đổ tường hồng đều bị tuyết phủ trắng xóa, thiên địa trở nên thánh khiết thuần tịnh.

Đại môn của Thạch Lưu viện khê khép lại. Phùng Thành tiến lên đẩy cửa ra, trong viện không có một bóng người, chỉ có một con đường mòn quanh co được quét sạch tuyết, dẫn thẳng vào tiểu viện tĩnh lặng. Phượng Cảnh Kiên vịn vào tay của Phùng Thành, tiến thẳng vào bên trong. Đến chính viện, bên dưới tàng cây lựu có hai đôi người tuyết cao đến nửa thân người, cái đầu tròn tròn, thân mình tròn tròn, hai cục than đen làm con mắt, cà rốt làm cái mũi, Phượng Cảnh Kiên cảm thấy đáng yêu một cách kinh ngạc, vừa cười vừa nói, “Đúng là chủ nào tớ này.”

Đẩy cửa ra, tiếng bước chân kinh động thị nữ bên trong, Minh Nguyệt vừa nhìn thấy thì liền bị dọa nửa cái mạng, vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Hoàng thượng vạn tuế, nô tài thỉnh an Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, chủ tử của các ngươi đâu?”

Phùng Thành vén lên tấm rèm đỏ, Phượng Cảnh Kiên lưỡng lưỡng đi vào, Thanh Phong cũng cúi người hành lễ, Minh Trạ thì thò cái đầu ra khỏi giường, hần, hần vẫn còn ở trong chăn mà.

Phượng Cảnh Kiên đi qua rồi ngồi bên cạnh giường, thân thiết hỏi, “Sao vậy, không thoải mái à?” Nói xong liền sờ trán của Minh Trạ, không bị nóng a.

Minh Trạ lắc đầu, hần thấy thời tiết không tốt, căn bản không mặc y phục rời giường, cả ngày đều trốn trong ổ chăn. Thấy Phượng Cảnh Kiên đến đây thì lại thẹn thùng lắc đầu.

Phượng Cảnh Kiên liếc trộm, mặt mũi của Minh Trạ ửng hồng, đôi mắt linh động, không giống như bị bệnh, vì vậy mới yên lòng. Cởi ra áo lông chồn đưa cho Phùng Thành, “Nghe nói mấy ngày nay người không đến Đạo trai học hành, trẫm nghĩ là người bị bệnh, cho nên mới đến đây xem người thế nào.”

Minh Trạ suy nghĩ, Hoàng thượng quan tâm hần như thế, dù sao cũng phải tạ ơn. Vươn cánh tay để viết chữ, hần có cái tật xấu, khi ngủ thường trần trụi, một cánh tay béo mập vươn ra, vừa thấy gió lạnh tiến vào ổ chăn, Minh Trạ liền rút cổ lại, lập tức vèo một tiếng, cánh tay chui tọt vào ổ chăn.

Nhìn thấy cánh tay mềm mại múp míp be bé kia, Phượng Cảnh Kiên còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, cả kinh nói, “Người vẫn chưa dậy nữa hả? Hay là đi ngủ sớm?”

Minh Trạ thò ra một bàn tay vầy vầy ở mép chăn, Phượng Cảnh Kiên đưa tay sang, Minh Trạ vươn ra một ngón tay béo ú rồi viết, “Rất lạnh, đi ra ngoài sẽ bị đông cứng.”

Từ khi ra đời cho đến nay Phượng Cảnh Kiên chưa bao giờ thấy một kẻ nào lười biếng như vậy, hần chỉ vào Minh Trạ, không biết nên nói cái gì? Sau một lúc lâu thì mới cả giận nói, “Giữa thanh thiên bạch nhật, chỉ vì trời lạnh mà ngay cả sách cũng không đọc, cả ngày trốn trên giường, thật đúng là không có tiền đồ! Đứng dậy! Lạnh mà sợ cái gì, các người đốt thêm vài chậu than đến đây ngay!”

Thanh Phong Minh Nguyệt vội vàng đi xuống, Minh Trạ càng chui sâu vào trong ổ chăn, ngay cả đầu cũng không chịu lộ, có chết cũng không chịu dậy.

Phượng Cảnh Kiên đưa tay tiến vào trong lớp chăn của Minh Trạ, sau một lúc sờ soạng thì đụng đến bắp thịt vừa béo vừa mềm, công nhận tiểu tử này tằm bổ khá tốt. Trên mặt lại lạnh lùng nói, “Ta sẽ hất chăn lên! Đếm đến ba, nếu không dậy thì ta cho người xịch lữa ra ngoài, cho người ném mùi đông lạnh của quý!”

Xem như người lợi hại!

Minh Trạ cắn chặt răng, ló cái đầu như ổ quạ ra khỏi lớp chăn, bấu môi chỉ về phía y phục đặt ở trên lò sưởi.

Phượng Cảnh Kiên hung hăng hừ một tiếng, đứng dậy rồi ôm qua cho Minh Trạ, Minh Trạ trước tiên tìm ra cái hạ khổ, còn ngửi ngửi một chút, mùi thật là lạ.

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy buồn nôn.

Minh Trạ ở trong chăn mặc nội y rồi mới chui ra, đem tiểu y và tiểu khổ bằng bông mặc vào, ngồi trên giường mang tất. Chân của hắn vừa nhỏ lại vừa béo, múp múp thịt, móng tay màu hồng nhạt, bóng loáng như thủy tinh, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn cắn một cái.

Phượng Cảnh Kiên không nhin xuống mà lại ngẩng nghía nhiều một chút, trong khi vẫn lạnh giọng giáo huấn, “Hôm nay trẫm mới được mở rộng nhân giới, trên đời lại có người lười như vậy. Sợ lãnh đến mức không chịu đi học, cũng không chịu chui ra khỏi chăn! Năm đó phụ vương của người luyện võ, mỗi ngày đều thức dậy đúng canh năm, đông lạnh hè nóng, không ngừng nghỉ ngày nào. Lại nói tiếp, khi Thái tổ hoàng đế đoạt thiên hạ, thiếu y thiếu lương, mùa đông chỉ mặc hai lớp vải bố quần thân, vẫn có thể gầy dựng đế đô. Nếu người nào cũng giống như người thì làm sao có được cơ nghiệp Đại Phượng muôn đời như ngày hôm nay!”

Minh Trạ khoác thêm ba lớp y phục màu lam, thêm một bộ đoản y lông chồn, bên ngoài lại thêm một trường y bằng lông chồn, ngoài cùng là áo choàng da báo. Phượng Cảnh Kiên vô cùng lo lắng Minh Trạ có thể cử động hay không, liền phân phó cho Phùng Thành, “Phân cho Thạch Lưu viện thêm năm trăm cân than Ngân sương.”

Minh Trạ lúc lắc đầu đảo chấp tay cảm tạ.

Phượng Cảnh Kiên thở dài, “Thôi, nhìn bộ dạng này của người thì làm sao còn cưỡi ngựa bắn tên được nữa, về sau có thể tạm dừng luyện võ, nhưng vẫn phải tiếp tục đọc sách, nếu để cho trẫm biết ban ngày ban mặt mà người chui vào chăn thì trẫm sẽ lệnh cho người cởi hết rồi ra ngoài đứng, gọi hoàng huynh hoàng đệ của người đến xem, để coi người có biết bẽ mặt hay không!”

Minh Trạ bấu môi, trở lại ổ chăn rồi lúi ra một cái thủ noãn lô đưa cho Phượng Cảnh Kiên. (thủ noãn lô = lò sưởi ấm tay)

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy buồn cười, đưa trả lại cho Minh Trạ, “Trẫm không lạnh, người dùng đi.”

Minh Trạ lại lúi ra một cái để ôm lấy, sau đó kéo Phượng Cảnh Kiên ngồi trên nhuyễn tháp đã được hun nóng, nơi này ấm áp.

Thanh Phong Minh Nguyệt lại đốt hai chậu than, mang nước trà nóng và trái cây dâng lên.

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạ lười biếng rất khả ái, vừa cười vừa nói, “Phúc Xương đại công chúa thấy ngày đại hôn sắp đến, muốn thương lượng với người một chút để an bài cho ổn thỏa.”

Minh Trạ viết vào lòng bàn tay của Phượng Cảnh Kiên, “Ta nghe nói Đỗ Như Lan sở dĩ muốn kết hôn với đại tỷ của ta là vì khẩn cấp hy vọng đại tỷ của ta mở miệng với ta, giao nữ nhân kia cùng thứ trưởng tử của hắn cho Đỗ gia. Hoàng bá phụ xem đi, hắn thật biết tính toán a.”

“Một ả nô tỳ, chỉ cần xử lý là được, cần gì phải dong dài.”

Minh Trạ lắc đầu, “Đại tỷ phải gả vào Đỗ gia, nếu nữ nhân kia mà chết thì người sống vĩnh viễn tranh không lại người chết. Đại tỷ của ta phải sống như thế nào đây? Chẳng lẽ chỉ mang danh là phu thê thôi sao? Ta muốn dời lại hôn kỳ, đại tỷ cũng chỉ mới mười lăm, vừa tuổi cập kê, sang năm tháng chạp đại hôn cũng không muộn.”

“Hay là sang năm Đỗ Như Lan sẽ hết hy vọng đối với nữ nhân kia? Nữ nhân và nhi tử của hần ở trong tay ngươi, chắc chắn là vương bận.”

“Cho ta một chút thời gian, ta sẽ có cách làm cho hần hết hy vọng.”

“Cũng được, tùy ngươi.” Chỉ là một hôn sự thối nát, hần phải cho thấy lập trường của mình đứng về phía Trần Nam Vương phủ.

Xem xét Minh Trạm co thành một cục mà ôm thủ noãn lô, thầm nghĩ, cả ngày chui trong ổ chăn để suy nghĩ đen tối, thảo nào dậy không nổi.

Phượng Cảnh Kiên chà hai tay, Minh Trạm kéo qua tay của hần rồi viết, “Tối nay ta muốn ăn lẩu, Hoàng bá phụ cùng ăn đi. Ta sẽ châm rượu cho bá phụ.”

Còn biết mời khách lôi kéo nữa chứ, Phượng Cảnh Kiên buồn cười, cố ý không nói lời nào để trêu Minh Trạm. Minh Trạm suy nghĩ một chút, liền viết nói, “Sẽ không làm bá phụ trễ canh giờ đi tìm phi tử đâu.”

“Ngươi mà biết cái quái gì!”

.....

27. Chương 27: Thịt Nướng

Minh Trạm bị cảm nhưng thật chất rất vui tính và khôi hài.

Phượng Cảnh Kiên thích cách viết chữ trong lòng bàn tay như vậy, chỉ có hai người bọn họ biết nội dung là gì, không cần duy trì cái vẻ uy nghiêm cao cao tại thượng, hơi khác người một chút cũng không hề gì.

Phượng Cảnh Kiên đuổi Phùng Thành ra ngoài uống trà, Minh Trạm ra chủ ý, hiện tại vẫn còn sớm chưa đến giờ thiện, liền phân phó trù phòng dọn lên một đĩa thịt nai tươi, đặt một cái vỉ trên chậu than để nướng ăn.

Mùi thịt lan tỏa khắp phòng. Hương thơm phiêu tán ba dặm.

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Có rượu thì sẽ ngon hơn.”

Phùng Thành ở bên ngoài đang dựng thẳng lỗ tai để nghe phân phó, hần là người lanh lợi, từ lúc bên trong yêu cầu thịt nai thì hần cũng đã lặng lẽ phái người hâm rượu, đúng lúc dùng để uống.

Lúc này mang đến bình bạc ly ngọc đem vào hầu hạ, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Được rồi, ngươi ra ngoài nghỉ ngơi đi, để cho Minh Trạm châm rượu là được rồi.”

Phùng Thành quét mắt nhìn những miếng thịt chín tái trên vỉ nướng, trong khi Minh Trạm đang cầm một xâu thịt, miệng nhai ngồm ngoàm, đang ăn một cách hăng say. Nghe như vậy thì liền gật đầu rồi khom lưng lui ra.

Phùng Thành ở bên ngoài, Thanh Phong Minh Nguyệt đang bày biện trái cây, mấy người bên ngoài đều đợi bên trong phân phó.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Ngụy Ninh mang theo hàn khí gió bắc, áo choàng gấm bạc tơ vàng cổ lông mang theo vài hạt bông tuyết, nhìn về phía Phùng Thành rồi chỉ chỉ vào bên trong.

Phùng Thành gật đầu, đứng trước cửa, nhẹ giọng bẩm báo, “Vạn tuế gia, Thừa Ân Hầu đến.”

“Để cho Ngụy Ninh vào đi.”

Ngụy Ninh vén rèm đi vào, mỉm cười thỉnh an, Phượng Cảnh Kiên quan sát hần một chút rồi cười hỏi, “Bên ngoài tuyết rơi à?”

“Dạ, càng lúc càng lớn.” Ngụy Ninh tự thoát áo choàng, tùy tiện móc lên giá treo bằng gỗ lim ở bên cạnh, chà xát bàn tay lạnh lẽo rồi cười nói, “Vạn tuế gia đang có hứng. Ấy chà, thịt nướng là sở trường của thần đây, lửa non thì sẽ quá tái, lửa già thì sẽ quá chín, ăn không ngon. Đây là thịt nai đúng không, Minh Trạ, người còn nhỏ, ăn ít một chút, ăn nhiều dễ nóng thân, dẫn đến bốc hỏa.” Nói xong thì che miệng thì thầm cười.

Minh Trạ trờng mắt với Ngụy Ninh, ý gì đây?

Phượng Cảnh Kiền cũng hiểu ngầm mà cười, “Đúng vậy, Phùng Thành, cho thêm một chút thịt bò và thịt hươu.”

Ngụy Ninh mỉm cười nói tiếp, “Còn có nấm hương, cải thảo để cuốn, đậu hũ ky, khoai tây cắt lát, củ sen cắt lát, mật ong, tương ngọt, dầu mè, trộn đều tất cả, khi nướng thì quét hỗn hợp lên mặt trên, như vậy khi nướng chín thì.” Chặc chặc hai tiếng, “Nước miếng cũng có thể chảy ra.”

Minh Trạ đã bắt đầu ồm ọp nuốt nước miếng.

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa mắ, “Chả có tí tiền đồ nào cả.”

Ngụy Ninh tự mình khiêng một chiếc ghế rồi ngồi đối diện với Phượng Cảnh Kiền và Minh Trạ, tự mình nâng ly, Phượng Cảnh Kiền cười nói, “Người thật ra rất tự giác, đến cũng rất đúng lúc.”

Ngụy Ninh tiếp nhận đôi đũa dài trong tay của Minh Trạ, lật miếng thịt nướng, lại rải lên một nhúm muối nhuyễn, vừa cười vừa nói, “Thần vốn phụng chỉ đến dạy Minh Trạ nhạc lý. Hôm nay đến sớm một chút, nhưng lại trùng hợp. Vạn tuế gia không đuổi thần thì thần mới dám mặt dày mà ở lại.”

Phượng Cảnh Kiền thích tính tình hoạt bát của Ngụy Ninh, vừa cười vừa nói, “Người nói như vậy thì trăm quả thật không nên đuổi người.”

Phùng Thành làm việc với rất hiệu quả, đã chuẩn bị đầy đủ tất cả những thứ mà Ngụy Ninh vừa nói, đặt ở trên chiếc bàn vuông nhỏ rồi nâng vào, Ngụy Ninh vừa chỉ vừa nói, “Đặt ở đây đi, như vậy cũng tiện cho ta hầu hạ. Lão Phùng, người ở bên ngoài húp một chút canh ấm đi, vạn tuế gia ở nơi này đã có ta lo, hôm nay trùng hợp, cho người được nghỉ ngơi.”

Phượng Cảnh Kiền bị hấn chọc cười, “Thôi thôi, người đã đến tất là có chuyện, tốt nhất là trăm nên nghe chuyện của người trước đã, bằng không để cho người hầu hạ, đến lúc đó không đồng ý thì e rằng người sẽ oán thầm trăm.”

“Thần không dám.” Ngụy Ninh nâng lên đĩa sứ Thanh hoa ở trước mặt Minh Trạ, đôi đũa dài nhanh chóng gấp một miếng thịt nướng đặt vào trong đĩa. Sau đó lại rót đầy rượu được hâm nóng cho Phượng Cảnh Kiền rồi ôn hòa nói, “Thần có chuyện đến nhờ Minh Trạ.”

Lấy một ly rượu đơn, Ngụy Ninh tự mình rót rượu, nhấp một ngụm rồi cười nói, “Nghe nói mấy ngày nay Minh Trạ không đến Đạo trai, mọi người cũng không thấy hấn. Vì vạn tuế gia chỉ thị cho thần dạy hấn nhạc lý cho nên có người đã nhờ thần.”

Nói xong liền ngừng lại một chút, đem vài miếng nấm hương tươi ngon đặt lên vỉ nướng, lại quét một lớp tương ngọt, nâng mắt nhìn Minh Trạ một chút, “Bắc Xương Hầu nhờ Ngụy An, Ngụy An lại nhờ thần, bảo thần hỏi Minh Trạ một câu, qua hai tháng nữa chính là ngày đại hôn của Như Lan và Thục Nghi quận chúa, khi nào thì sinh lễ? Bắc Xương Hầu phủ cũng muốn bắt đầu chuẩn bị.”

Minh Trạ túm y mệ của Phượng Cảnh Kiền, nháy mắt mấy cái.

Ngụy Ninh sững sốt, đây là ý gì? Có ám hiệu chăng?

Phượng Cảnh Kiền vỗ tay của Minh Trạ, chỉ chỉ khóe miệng của Minh Trạ, quệt lấy một chút than đen bám nơi đó, Minh Trạ vươn đầu lưỡi ra ngoài tìm tòi, lộ ra chiếc lưỡi hồng hồng mềm mại, dọc theo khóe môi mà linh hoạt liếm một vòng, lại gấp một miếng thịt khác rồi cắn một ngụm.

Phượng Cảnh Kiền quả thật không nói gì, chỉ nói với Ngụy Ninh, “Sang năm Trần Nam Vương sẽ đến đế đô, hôn kỳ tạm dời lại, đợi Trần Nam Vương đến đây rồi hẵng đại hôn, như vậy cũng vui hơn.”

Rõ ràng là rất có tình có lý, lại là lời vàng ngọc của Phượng Cảnh Kiền, Ngụy Ninh vừa cười vừa nói, “Ấy da, đây chính là đại hỷ sự rồi. Sang năm là đại thọ sáu mươi lăm của Thái hậu nương nương, Vương huynh xưa nay hiếu thuận, thứ hai là Minh Trạm lần đầu tiên rời nhà, Vương huynh nhất định là lo lắng, trong lòng thấp thỏm, thứ ba là đại hôn của quận chúa, còn có đại công tử cũng sắp đến tuổi nghị hôn.”

Minh Trạm hơi giật mình, vì sao Phượng Cảnh Nam lại muốn đến đây? Không nghe nhắc đến trong thư à?

Minh Trạm lại tím tím y mẹ của Phượng Cảnh Kiền.

Phượng Cảnh Kiền nói, “Vừa rồi có tấu chương đến, trăm vốn định nói với người, nhưng nhất thời quên mất, thấy Ngụy Ninh thì mới nhớ đến.”

Lời này thật sự là vô lý. Phượng Minh Trạm hẳn cho dù quan hệ tình cảm với Phượng Cảnh Nam chỉ thuộc loại bình thường, nhưng cũng là đích tử của Phượng Cảnh Nam, làm sao thấy hẳn mà lại không nghĩ ra? Trong khi thấy cửu gia biểu đệ thì liền nhớ đến? (cửu gia biểu đệ = em họ bên vợ)

“Người đi hỏi Minh Lễ, trong phủ của hắn có chỗ nào cần thu dọn tu sửa hay không? Phái phủ nội vụ sang đó giúp đỡ, tất cả đều tính vào ngân khố của trăm.” Phượng Cảnh Kiền thuận miệng phân phó Ngụy Ninh, bỗng nhiên lại hỏi, “Vụ án Chu Chi Tường thế nào rồi?”

Về mặt của Ngụy Ninh ôn nhu, cười khổ nói, “Đã thẩm tra, khổ chủ đang ở trong tiểu viện do Đại Lý tự thuê cho, là cháu ngoại của quản gia Chu Chi Tường nhìn thấy tiểu tước phụ xinh đẹp, lúc ấy liền chiếm đoạt. Tiểu tước phụ trinh liệt, đập đầu tự tử. Trọng phụ của nàng dẫn theo hai nữ nhi đi cáo quan, bị nhốt vào ngục, bị dụng hình, nay bị què hết một chân. Chu đại nhân cũng không biết tình hình cụ thể, là bị tên nô tài kia hồ ngôn loạn ngữ, bắt quá cũng chỉ phạm tội trị gia không nghiêm mà thôi.”

“Đây chỉ là mặt ngoài.” Phượng Cảnh Kiền ngửa đầu uống một ly rượu rồi thản nhiên nói, “Người xưa có câu tề gia trị quốc bình thiên hạ, tề gia mà làm không được thì làm sao trăm dám trông cậy hẳn làm thứ khác.”

Ngụy Ninh không dám đáp lời.

Phượng Cảnh Kiền liếc hắn một cái, giọng điệu không tốt, “Người ủ rũ mặt mày là có ý gì?”

Minh Trạm cũng không muốn cầu tình giùm Ngụy Ninh mà chỉ chăm chú ăn thịt nướng, mất hứng sẽ không tốt lắm. Con mắt vòng vo di chuyển, cầm lấy cái đĩa nhỏ, gấp một miếng thịt nướng rồi đưa đến bên miệng của Phượng Cảnh Kiền, cái mồm nhóp nhép. Phượng Cảnh Kiền nhìn thấy ý cười trong mắt của Minh Trạm, liền gờ đũa lên, rất là yêu thích, há mồm ăn, Ngụy Ninh vội vàng đứng dậy châm rượu, đưa đến bên môi của Hoàng thượng, Phượng Cảnh Kiền nhịn không được mà bật cười, trách Ngụy Ninh một tiếng, “Người học thật là nhanh.” Uống một ngụm.

Ngụy Ninh khổ sở nói, “Thần thật sự trong ngoài đều thất lễ với người ta. Vạn tuế gia cũng biết đó, Chu Chi Tường là đại cửu huynh của thần, phu nhân của thần mỗi ngày đều ở phủ nhắc thần, mắng tên nô tài kia không hiểu chuyện. Nhân việc này Vạn tuế gia giao cho Đại Lý tự, thần lại sợ xử trí không tốt, bạc đãi khổ chủ, sợ người ta nói thần làm việc thiên tư.” Chỉ vào làn da nhợt nhạt của mình, mỉm cười lấy lòng, “Vạn tuế gia nhìn thử đi, mặt mũi của thần cũng đã hốc hác cả rồi.”

Phượng Cảnh Kiền biết rõ chuyện này Ngụy Ninh xác thật không làm việc thiên tư, mỉm cười thỏa mãn, “Thật không? Như thế hôm nay người ăn nhiều một chút để bồi bổ thân mình.”

“Mọi người nói tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa, thần kính vạn tuế gia, cầu chúc sang năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.” Quả nhiên gặp phải Hoàng thượng đang vui vẻ, ắt hẳn hiềm nghi của Hoàng thượng đối với hắn về vụ án Chu Chi Tường đã được xóa bỏ.

Minh Trạm thấy Ngụy Ninh nướng thịt, kính rượu, biện hộ, cười bù, không có điểm nào sai sót, thật sự là một kỳ tài, không khỏi sinh ra kính nể, gờ ngón tay cái đối với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vừa cười vừa nướng nắm hương, đậu hủ ky, thịt bò, rồi gấp vào bát cho Minh Trạm, cũng tự lấp đầy bụng mình, cười nói, “Cái này chẳng tính là gì, nhớ rõ trước đây trong phủ nấu nướng, bếp lò vẫn còn nóng, bên trong chôn vài củ khoai lang, để qua một đêm liền chín đều, cực thơm. Minh Trạm, người có biết khoai lang là gì hay không?”

Minh Trạm gật đầu, Ngự Ninh thật giật mình, “Ôi chao, không đơn giản nha, Hoàng thượng và phụ vương của người lần đầu nhìn thấy cũng nhận không ra...”

Phượng Cảnh Kiền ho khan một tiếng, Ngự Ninh vội vàng ngậm miệng.

Minh Trạm vô cùng tò mò, ở dưới bàn đá đá chân Ngự Ninh, ý bảo hấn trong chốc lát lại kể cho mình nghe. Không ngờ Phượng Cảnh Kiền mạnh mẽ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Minh Trạ, “Người đá cái gì đó?”

Ngự Ninh đang uống rượu cũng nhin không được mà xoay đầu phun ra đất, cười ha ha.

Phượng Cảnh Kiền lúc này cũng quên cả buồn bực, biết Minh Trạ muốn đá Ngự Ninh, kết quả là chân của hấn ngán ở giữa đường, vô duyên vô cớ bị trúng một cước. Phượng Cảnh Kiền than thở một tiếng, “Người cũng phải xem xét một chút chứ, A Ninh cách người rất xa, chân của người lại ngắn ngủn, đá đến hay sao?”

Minh Trạ buồn bực nhét đầy thịt vào miệng, cảm thấy hơi mất mặt.

.....

P/S: eo ôi, gian tình, gian tình đầy rẫy thế kia cơ mà.

28. Chương 28: Ngự An

Đỗ Như Lan vài lần nhờ người gửi thư hoặc là trực tiếp đến Đạo trai để gặp Minh Trạ nhưng Minh Trạ đều thoái thác không rảnh, rất bận. Không có một chút cơ hội nào để cho Đỗ Như Lan nói chuyện.

Đỗ Như Lan giống như bị phá vỡ thành từng mảnh vụn, dung mạo âm đạm, tổn thương tinh thần, hồn lìa khỏi xác.

Minh Trạ vui không thể tả.

Vậy mới phải chứ! Đúng là báo ứng! Lúc trước lão tử muốn tìm người nói một chút, chẳng phải người cũng cao ngạo không chịu gặp hay sao?

Đỗ Như Lan vì thương tâm, nhớ mong suốt hai tháng, năm trước liền lâm bệnh nặng, dậy không nổi. Nhưng vẫn không quên nói, muốn trước khi chết được gặp Tiết Linh và đứa nhỏ một lần.

Phúc Xương đại công chúa cho dù có mạnh mẽ thế nào thì cũng là một mẫu thân, hôn kỳ vốn đã dời lại, nay nhi tử lại rơi vào cảnh này, không khỏi khóc rống một trận, cùng Xương Bắc Hầu thương lượng muốn vào cung khẩn cầu ân điển, đón Tiết Linh và thứ tử về phủ cho nhi tử được gặp mặt.

Xương Bắc Hầu thở dài, “Nàng mà đi thì hôn sự này e rằng không thể bảo đảm.” Trước khác nay khác, chuyện này ầm ĩ ồn ào, cho dù liều mạng mất thánh tâm, hủy bỏ hôn ước thì sau này Như Lan làm sao có thể thú được nữ nhân môn đăng hộ đối cơ chứ.

Phúc Xương đại công chúa lau lệ nói, “Chẳng lẽ nhìn Lan nhi cứ bệnh như vậy hay sao, chàng xem Lan nhi đã gầy như vậy, chỉ còn da bọc xương. Nếu hấn có mệnh hệ gì thì thiếp sống còn ý nghĩa gì nữa?”

“Dù sao cũng phải nghĩ ra một biện pháp thỏa đáng mới được.” Xương Bắc Hầu cau mày, “Nàng nghĩ lại đi, ngay cả Phượng Minh Lễ cũng không biết đang ở đâu, nay Trấn Nam Vương phủ lại trì hoãn hôn kỳ, Phượng Minh Trạ sẽ không dễ dàng nhả ra, hấn đang tiêu hao thời gian của chúng ta. Như Lan như vậy sẽ không thể đầu lại hấn, đang bị hấn gây khó dễ.”

“Chúng ta thất lễ trước, nay nếu nàng vì chuyện này mà tiến cung cầu Thái hậu thì chẳng lẽ Thái hậu không tức giận hay sao? Dù sao Thục Nghi quận chúa cũng là thân tôn nữ của Thái hậu. Ngay cả Hoàng thượng cũng bảo rằng chúng ta không biết cấp bậc lễ nghĩa, nhược điểm như vậy mà tiếp tục rơi vào trong tay của Minh Trạ thì không biết còn sinh ra bao nhiêu thị phi nữa.” Dựa vào nhuyễn tháp, Xương Bắc Hầu vô

thức chuyển động chiếc nhẫn bạch ngọc được ngự ban trên ngón tay cái, thật lâu sau mới nói, “Thôi, việc này nên gặp Phượng Minh Trạm một lần rồi hẵng tính sau.”

Xương Bắc Hâu cũng không phải bốc đồng như Đỗ Như Lan, hẳn trước tiên chuẩn bị lễ vật rồi đến Thừa Ân Hâu phủ.

Ngụy Ninh vừa dùng văn thiện xong, nghe nói Xương Bắc Hâu ghé thăm thì liền dẫn người đi qua thư phòng phụng trà. Quan hệ của người trong đế đô cực kỳ phức tạp, giống như Xương Bắc Hâu và Ngụy gia có quan hệ thông gia, như vậy vai vế cũng xem như tương xứng.

Theo lý huynh đệ Ngụy Ninh và Ngụy An là thân diệt tử của Ngụy thái hậu, Phúc Xương đại công chúa tuy rằng không phải thân diệt nữ của Thái hậu nhưng cũng có thứ nữ, Xương Bắc Hâu là phò mã, như vậy có cùng vai vế với Ngụy thị huynh đệ.

Nhưng mà sau này Ngụy An lại thứ nữ nhi của Xương Bắc Hâu, như vậy lại thấp hơn một bậc.

Đến bây giờ cũng không biết phải xưng hô như thế nào, chỉ đành ậm ờ làm lơ, đơn giản gọi danh hiệu của nhau: Hâu gia.

Ngụy Ninh kỳ thật có một chút hối hận khi liên lụy đến chuyện của phủ Phúc Xương đại công chúa, hẳn là người tương đối nhạy bén, đã nhìn ra Minh Trạm tựa hồ không thích kết thân với Xương Bắc Hâu gia, chẳng qua ngại hôn sự này là do ngự ban, nếu có chút quyền lực thì Minh Trạm cũng sẽ không bận tâm mà cứ thẳng tay hủy hôn ước.

Xương Bắc Hâu cũng khó mở miệng, hôn sự này là do lão bà công chúa của hắn tự mình vì nhi tử mà khẩn cầu được, nay lại là phủ của hắn làm ra chuyện mất thể diện này, hiện tại đưa lễ đến tay người ta thì chưa chắc người ta chịu nhận, bản thân ngẫm lại cũng không còn mặt mũi nào.

Xương Bắc Hâu không mở miệng, Ngụy Ninh lại mừng rỡ thoải mái, liền cầm tách trà nói chuyện, bắt đầu từ giống lá trà: hồng trà, trà xanh, bạch trà, hắc trà, thanh trà, hoàng trà, rồi tiếp theo là nơi trồng trà: Động Đình sơn, Xa Vân sơn, Nhạc Dương Quán sơn, Hoàng sơn, Tề Vân sơn, kế tiếp lại nói đến các tục lệ, sau đó còn có xu hướng mở rộng đề tài.

“Không đối gạt Tử Mẫn, lần này ta đến đây là có chuyện muốn nhờ.” Xương Bắc Hâu không thể không cắt ngang hứng thú của Ngụy Ninh đối với trà, hẳn đi thẳng vào vấn đề.

Ngụy Ninh, tự là Tử Mẫn.

Sắc mặt của Ngụy Ninh rùng mình, ngồi thẳng lưng, thân thiết nói, “Chúng ta vốn là quan hệ thông gia, Hâu gia có việc thì cứ nói thẳng, đừng ngại.”

Xương Bắc Hâu liền nói đến chuyện Đỗ Như Lan lâm bệnh nặng, cũng mật mờ nói ra ý định đón tiếp Tiết Linh mẫu tử hồi phủ. Ngụy Ninh hơi cân nhắc một chút, cũng rất khó xử, “Hâu gia, chúng ta cũng không phải ngoại nhân, ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng. Nay Như Lan lâm bệnh khó có thể dậy nổi, nếu muốn tiếp người trở về để gặp mặt một lần cũng không tính là thái quá, nhưng mà Hâu gia, Trấn Nam Vương phủ e rằng sẽ không nghĩ như vậy. Không nói đến Hoàng thượng và Thái hậu, nếu Trấn Nam Vương mà biết chuyện thì e rằng tiền đồ của Như Lan khó mà bảo toàn, càng đừng nói đến hôn sự của hắn và Thực Nghi quận chúa.”

Xương Bắc Hâu chưa sót trong lòng, vừa tức vừa đau đối với Đỗ Như Lan, than thở một tiếng, “Tiểu tử kia e rằng không được hưởng phúc khí của quận chúa. Nếu Trấn Nam Vương phủ có thể lượng thứ và bỏ qua thì tuyệt đối không dám quên đại ân này!” Nghiêm túc nhìn về phía Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh xua tay, bắt đầu dĩ cười khổ, “Hâu gia, chúng ta là người một nhà, cần gì phải nói khách khí như vậy. Hâu gia cũng biết đây là hôn sự ngự ban, Trấn Nam Vương phủ sẽ không chủ động mở miệng, vẫn là bên phía Hâu gia nên nghĩ ra cách vện cả đôi đường. Nếu không có hôn sự chế ước thì nàng kia là tỷ nữ của Hâu gia, đứa nhỏ kia lại là thứ trưởng tử của Như Lan, trả lại cho Đỗ gia là điều đương nhiên. Phượng Minh Trạm cũng không phải là người vô lý.”

“Nếu hôn ước vẫn còn, mà Hâu gia lại nhắc đến chuyện muốn đón nàng kia và đứa nhỏ hồi phủ thì Phượng Minh Trạm chắc chắn sẽ nổi giận. Hôn sự đã bắt thành mà còn tăng thêm thù hận.”

Xương Bắc Hầu cũng lo lắng điều này, nhưng đây là hôn sự ngự ban, phải làm như thế nào mới có thể làm cho Hoàng thượng hủy bỏ chỉ hôn, đây là một vấn đề nan giải. Thêm nữa, một điểm mấu chốt là nhi tử chỉ còn nửa cái mạng của hắn đang nằm trên giường chờ cứu mạng.

Việc này quan hệ đến vấn đề khi quân phạm thượng, Ngụy Ninh cũng không nói ra ngoài. Xương Bắc Hầu nghĩ đến việc tự mình gặp Phượng Minh Trạm, nhờ Ngụy Ninh giúp đỡ, khi nào Phượng Minh Trạm rảnh rồi thì hắn sẽ đi qua gặp.

Cơ hội đến rất nhanh, hai mươi bốn tháng chạp là sinh thần của Thừa Ân Hầu, Ngụy Ninh dạy Minh Trạm nhạc lý, cũng gửi thiệp cho Minh Trạm đến tham dự yến tiệc, trước tiên thăm hỏi Minh Trạm, sau đó nhắc khéo về chuyện của Xương Bắc Hầu.

Minh Trạm trong lòng cười lạnh, bệnh thật là hay, nếu bệnh chết thì càng bớt việc!

Phượng Minh Trạm lệnh cho Phương Thanh cùng Ôn công công thương nghị nghĩ ra lễ vật cho Ngụy Ninh, ngày thứ hai, mặt y phục ba lớp trong ba lớp ngoài, sau đó lên xe ngựa, giống như lần trước đi thọ yến của Phúc Xương đại công chúa, mang theo số người hoàn toàn chẳng khác gì lần trước.

Phương Thanh suy nghĩ, đầu hôm đã đi báo cáo với Phượng Cảnh Kiên, ngay cả việc Phượng Minh Trạm tâm tình vui vẻ ăn thêm một bát cơm cũng báo. Đương nhiên sâu hơn nữa, tỷ như thế giới nội tâm thần bí của Phượng Minh Trạm thì Phương Thanh không thể chạm đến.

Phượng Cảnh Kiên phái Phương Thanh đi, nghĩ đến tâm tình của Minh Trạm đang vui vẻ, không chừng tiểu tử này lại muốn trêu ghẹo cái gì đó. Chẳng qua dù sao phải đến quý phủ của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh trơn tru giống như viên pha lê, tuyệt đối sẽ không va chạm với Minh Trạm. Dù sao chờ tối mai sẽ biết được, Phượng Cảnh Kiên tạm thời buông tha cho chuyện này.

Phượng Minh Trạm xuất môn liền leo lên xe ngựa, trời lạnh, ngồi trong xe còn run cầm cập hướng chỉ là cưỡi ngựa.

Đệ đệ của Ngụy Ninh: Ngụy An đứng trước cửa đón khách.

Kỳ thật Ngụy gia rất ít nhân khẩu, Ngụy Ninh cũng chỉ có một đệ đệ, ba tỷ tỷ, trong đó đại tỷ đang ở trong cung làm quý phi, nhị tỷ ở Trấn Nam Vương phủ làm trắc phi, tam tỷ gả cho trưởng tử Thọ Ninh Hầu, trong khi hắn đã có một nam một nữ.

Mà nói đi cũng nói lại, đây cũng là có duyên có, lão phụ thân của Ngụy Ninh, lão Thừa Ân Hầu: Ngụy Tĩnh dẫn theo ấu muội là Ngụy thái hậu từ Sơn Đông chạy nạn đến ngoại ô kinh thành, sau đó lại cơ duyên xảo hợp, rốt cục làm hiền tể cho ngoại công của Ngụy Ninh. fynnz810

Ngoại công của Ngụy Ninh cũng chỉ là nhà nông, chẳng qua trong nhà chỉ có một nữ, không đành lòng cho nữ nhi gả ra ngoài chịu khổ, liền kén rể ngoại hươu là Ngụy Tĩnh làm hiền tể.

Vài năm sau, Ngụy thái hậu từ tiểu quý nhân trong Khôn Ninh cung trở thành Thái hậu nương nương của Từ Ninh cung, cả họ Ngụy Tĩnh một bước lên tiên. Bất quá Ngụy Tĩnh không được hưởng phúc Hầu gia, nhưng hai nhi tử là Ngụy Ninh và Ngụy An thì lại rất tốt.

Ngụy gia sau khi phát đạt cũng có tộc nhân ở Sơn Đông đến nhận thức, Ngụy Ninh thăm nghĩ, khi lão tử ăn trầu nuốt rau thì chẳng có ai đến, trong lòng nổi giận liền phái người đuổi tất cả ra ngoài. Lại có người không phục, bảo rằng Ngụy Ninh phú quý liền quên cội nguồn, Ngụy Ninh trực tiếp đem người bắt bớ Đại Lý tự, khép vào tội tự ý mạo nhận hoàng thân.

Như thế vài lần, rốt cục Ngụy gia cũng được thanh tịnh.

Ngụy An chức vị Lễ Bộ Viên Ngoại Lang, kiêm phóng túng chơi bời, dưỡng tướng công bao đào kép.

Phúc Xương đại công chúa đem nữ nhi gả cho hắn thật sự là không có mắt, đây là chuyện ăn năn nhất đời nàng. Nhưng mà đã gả đi rồi, gạo cũng đã nấu thành cơm, chỉ đành phải chấp nhận.

Phúc Xương đại công chúa là một người lợi hại, dạy dỗ nữ nhi cũng không kém cõi, nhưng Ngụy An cũng là hoàng thân quốc thích, là thân biểu đệ của Hoàng thượng, hai người ai cũng không nhìn ai, thường xuyên cãi nhau một trận. Có khi quá mức thì Phúc Xương đại công chúa sẽ dẫn theo nữ nhi đến cáo trạng với

Ngụy thái hậu, Ngụy thái hậu kêu Ngụy An sang quở trách, Ngụy An nhân tiện nói, “Đại hôn ba năm, ngay cả cái trứng cũng sinh không được. Lại không cho ta thân cận nha đầu, chẳng lẽ bảo ta phải tuyệt hậu hay sao!”

Nữ nhi của Phúc Xương đại công chúa là Đỗ Như Mai trả lời một cách mỉa mai, “Người cả ngày cùng đào đào kếp lêu lổng, ta một mình thì làm sao có được đứa nhỏ!”

Ngụy An tức giận, “So với cái mặt chanh chua của người thì ta tình nguyện đi tìm đào kếp vẫn hơn!”

Ngụy thái hậu đau đầu, muốn vì tương lai của Ngụy An nhưng Ngụy An lại đáp, “Cô, người là Thái hậu, ta cần gì phải vất vả cơ chứ. Hoàng thượng hằng năm đều thưởng cho ta vài thứ, cũng đủ để ta chi tiêu rồi.”

Ngụy thái hậu càng đau đầu.

.....

29. Chương 29: Răng Cửa

Ngụy An kỳ thật là một nhân tài, hấn mặc trường bào màu lam thêu hoa văn chìm, mặt trên có khảm nhưng, trên hông thắt đai lưng hình măng xà màu mực, chân mang giày da nai đính vàng, đầu đội mũ vàng rồng. Đôi mắt hoa đào, hàng lông mày xéch lên, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi chính trực, luận về tướng mạo thì cũng không thua gì huynh trưởng Thừa Ân Hầu.

Chẳng qua người này lúc nào cũng lộ ra bộ dáng lười nhác, không nghiêm túc, ở để đô lại nổi danh là một kẻ phong lưu, người cổ hủ đứng đắn ghét nhất chính là loại người như Ngụy An.

Nay mọi người ở để đô khi dạy đệ tự đều thích nói, “Vô lại, người muốn trở thành một Ngụy Tử Nghiêu thứ hai có phải hay không? Nói cho người biết, người đừng có hồng!”

Có thể thấy được thanh danh của Ngụy An thật sự rất thối.

Ngụy An lại cảm thấy những người này đều đang ghen tị với hấn. Có Ngự Sử hạch tội hấn thì hấn liền nói với Phượng Cảnh Kiên, “Thần không trộm cắp cũng không tranh giành, cho dù vung bạc bao đào kếp thì đồ cũng là bạc của thần, thần thích xài thế nào là tùy thần. Luật của Đại Phượng đâu có nói dưỡng đào kếp là phạm pháp đâu? Chẳng qua thần là biểu đệ của vạn tuế gia cho nên mới bị mọi người ghen ghét mà thôi.”

Phượng Cảnh Kiên cũng vô phương với hấn.

Ngụy An đứng trước cửa để tiếp đón người đến dự thọ yến, xa xa vừa nhìn thấy có bốn người hạ chiếc kiệu nhỏ xuống đất, sau đó chiếc kiệu nghiêng về phía trước một chút, từ trong có một vị thanh niên mặc lam y cầm đai bước ra, người nọ có khuôn mặt chữ điền rất đoan chính trang nghiêm. Ánh mắt của Ngụy An đột nhiên sáng ngời, nhanh chóng tiến lên phía trước, mạnh mẽ nhào vào người nọ rồi ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng của đối phương, vẻ mặt thân thiết cười nói, “Ôi chào, đại cữu huynh, người đã đến, ta nhớ đại cữu huynh muốn chết, đã đứng ở đây chờ đại cữu huynh cả buổi rồi.”

Người này chính là đại cữu huynh của Ngụy An: Đỗ Như Phương.

Đỗ Như Phương vẫn còn độc thân.

Mẫu thân của hấn là Phúc Xương đại công chúa, phụ thân của hấn là Xương Bắc Hầu cũng nổi danh là người khéo léo, Đỗ Như Phương, người cũng như tên, cực kỳ nghiêm trang, mỗi một hành vi cử chỉ đều lấy thánh nhân làm tiêu chuẩn. Hấn nghiêm túc học hành rất cực độ nhị bằng tiến sĩ, từ Hàn Lâm Viện tiến vào Đô Sát Viện, làm tiểu Ngự Sử. Không hề nể mặt ai, không nhận thân tình, là bao thanh thiên tái thế, ngay cả muội phu Ngụy An cũng bị hấn tham tấu mấy lần, đem gia quyến bằng hữu của nhà hấn đả tặc sạch sẽ. Làm cho đại môn của Xương Bắc Hầu phủ trở nên vắng vẻ, hoàn toàn không thể so với trước kia.

Bởi vì hắn làm việc rất đắc lực cho nên hai mươi lăm tuổi đã thăng chức đến tam phẩm phó Đô Ngự Sử, cũng nổi danh tài tuần vẹn toàn ở đế đô.

Đỗ Như Phương vừa thấy Ngụy An liền cảm thấy chán ghét, giống như nhìn thấy cái gì bẩn thỉu, lập tức đẩy ra. Ngụy An rồi phải y bào, sau đó đi thẳng vào bên trong.

Ngụy An vội đuổi theo, buông lời cợt nhả, “Đại cữu huynh, vừa vặn mấy ngày nay người không đến, hôm nay ta cùng đại cữu huynh hảo hảo uống vài ly a.”

Đỗ Như Phương từ trước đến nay chứng mất đối với Ngụy gia, sau này muội muội lại bị gả cho Ngụy gia, cuộc sống gà bay chó sủa càng chứng tỏ Ngụy gia chẳng ra gì. Đỗ Như Mai vừa mới đại hôn thì chưa đến năm ba ngày đã đánh nhau với Ngụy An, sau đó về phủ cáo trạng. Đỗ Như Phương phụng lệnh ra mặt thay cho muội muội, đến đánh Ngụy An một trận. Hai năm nay, Đỗ Như Mai đã nghe lời, không còn đánh nhau với Ngụy An nữa, cũng ít khi về phủ kể lể, vì vậy Đỗ Như Phương cũng ít đến hơn.

Đỗ Như Phương bình tĩnh bước đi khoan thai, vẻ mặt thật không giống như đến đây mừng yến tiệc. Chợt nghe phía sau Ngụy An cười một tiếng, “Ồi chào, đây là tứ công tử à. Nghe đại ca có nhắc đến, tứ công tử, người chậm một chút...”

Minh Trạ mặc rất nhiều lớp y phục, toàn thân căng phồng, trong lòng còn cầm thủ hoãn lộ. Xe ngựa vừa đến phủ của Thừa Ân Hầu, Ngụy An ánh mắt lạnh lợi, thấy xe ngựa từ trong cung tiến đến thì liền rạng rỡ mặt mày, Ngụy Ninh ca ca của hắn đã nói Phương Minh Trạ sẽ đến. Ngụy An lại đoán tuổi, tùy tiện đoán một chút, lại tinh tế quan sát, ôi chào, người cũng thật không giống phụ thân của người.

Xấu thế.

Phương Thanh Hà Ngọc nhảy xuống xe, kê bọc hạ mã, chuẩn bị dìu Minh Trạ xuống xe. Vì Minh Trạ xưa nay sợ lạnh nên mặc rất nhiều lớp y phục, không dễ cử động như trước, lui người ra ngoài nhưng lại không thể vươn chân lên bọc. Nhón đầu mũi chân, chuẩn bị nhảy.

“Chủ tử, để nô tài bế người xuống.” Thị vệ Phương Thuận nói.

Minh Trạ lắc đầu, hắn đã từng tuổi này mà còn muốn người ta bế xuống xe, bên ngoài Thừa Ân Hầu phủ người đến kẻ đi, đều là quan lớn hiển hách, truyền ra ngoài thì hắn còn gì thể diện nữa. Liếc mắt nhìn cái bọc, nghĩ rằng chỉ cần nhảy lên, chú ý cân bằng, dẫm lên bọc là có thể đến nơi. Ai ngờ gan bàn chân vừa chạm vào bọc liền trượt ra ngoài, cả người ụp về phía trước, mắt thấy sẽ bị ngã bể đầu.

Ngụy An thật sự chỉ vì tỏ vẻ nhiệt tình mới tiến lên đón Minh Trạ, hắn thật không ngờ sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân, hầy, nếu Minh Trạ thật sự là một tiểu mỹ nhân thì cũng đáng giá.

Khi Minh Trạ ngã xuống thì Ngụy An theo bản năng đưa tay đón lấy, nào ngờ Minh Trạ không chỉ béo mà còn mặc nhiều y phục, giống như cầu hùng làm cho Ngụy An cũng ngã xuống đất, Ngụy An hô thảm một tiếng! (cầu hùng = gấu chó)

Ngụy An vẫn không giỏi võ cũng không xong, cũng không phải là kẻ mạnh mẽ có sức lực, bị Minh Trạ hơn mấy chục cân đè lên người thì ngoại trừ mất nửa cái mạng, máu chốt là răng cửa của Minh Trạ gặm vào cằm của Ngụy An, máu tươi giàn dụa.

Minh Trạ choáng váng đầu, được Hà Ngọc Phương Thanh ba chân bóng cẳng nâng dậy, hai người đều tái mặt, đồng thanh hỏi, “Chủ tử, có sao không? Có đau không?”

Minh Trạ nước mắt lưng tròng chỉ chỉ vào miệng, nhếch môi, hai cái răng cửa nhỏ như hạt bắp đã biến mất.

Ngụy An cũng đứng dậy, sờ sờ dưới cằm, không ngờ lúc vuốt lấy một đồng máu thì lại phát hiện có hai viên tròn tròn nho nhỏ gì đó, Hà Ngọc tỉnh mắt, nhào đến đoạt lấy, đưa cho Minh Trạ xem, an ủi hắn, “Dù sao cũng phải thay răng, rồi thì cũng rồi rồi.” Lấy ra một chiếc khăn nhỏ rồi cẩn thận gói lại, sau đó cất vào trong lòng, “Chờ đến khi trở về thì đặt ở đằng sau cửa, sau này mới mọc răng đầy đủ.”

Minh Trạ gật gật đầu, nói cảm tạ với Ngụy An.

Ngụy An dùng khăn ôm cầm, muốn phát hỏa cũng không được, nhìn Minh Trạ một cái rồi hỏi hắ, “Người không sao chứ?”

Minh Trạ lắc đầu.

Ngụy An đem cơn giận trong lòng dốc lên đầu của Hà Ngọc và Phương Thanh, cả giận nói, “Hắ lùn xin như vậy, các người phải chuẩn bị cái bọc cao một chút, hắ mà té ngã thì các người có bao nhiêu cái mạng mà đền hắ!”

Hà Ngọc Phương Thanh cũng không dám lên tiếng, Minh Trạ vốn cảm kích Ngụy An đã cứu hắ, nhưng nghe thấy hai chữ lùn xin thì liền nhất thời nổi giận. Chẳng qua người này cũng hơi khôn ngoan, trên mặt không lộ ra điều gì, Minh Trạ ngoài miệng nói không được, hắ dùng tay giữ chặt y mẹ của Ngụy An rồi cười cười, ý bảo cũng không trách bọn họ.

Ngụy An nắm tay Minh Trạ đi vào trong, ôm cầm, vừa đi vừa nói, “Thật sự là khiến người ta lo lắng, nhị biểu ca cũng thật là, vì sao lại để cho người nhỏ như vậy mà phải vào kinh, lại mang theo hai tên nô tài nhẹ dạ như thế, thật sự là vô dụng.” Đến cửa liền gọi quản gia của Ngụy phủ — Lý Minh, rồi phân phó, “Người đón khách đi, ta vào trong thoa được một chút.”

Lý Minh vội hỏi, “Nhị lão gia, có cần thỉnh thái y hay không?”

“Thỉnh thái y cái rắm, yến thọ của đại lão gia mà mời thái y vào cửa à, may mắn lắm sao? Muốn bị mắg à.” Ngụy An dẫn Minh Trạ đến tiểu viện của mình, phái người mang nước đến để Minh Trạ súc miệng. Chính mình cũng để đám nha hoàn hầu hạ rửa vết thương rồi thoa được.

Cổ nhân cũng không dán băng keo cá nhân, hay băng gạc linh tinh này nọ, cầm của Ngụy An bị Minh Trạ cạp khá sâu, muốn quần vải để băng bó lại không có cách nào, vì vậy Ngụy An khoát tay, “Thôi thôi, cứ để như vậy đi. Thoa được là được rồi.” Lại mở miệng của Minh Trạ ra, “Đầu, để ta xem răng của người một chút.”

Minh Trạ há miệng, Ngụy An xị cười một tiếng, nhéo cái mặt béo của hắ rồi an ủi, “Không sao không sao, quá vài ngày thì sẽ mọc ra thôi. May mắn là mới đến thời kỳ thay răng, nếu đã thay răng rồi mà bị ngã rụng răng như vậy thì coi như khổ thay luôn.”

Ngụy An hoàn toàn xem Minh Trạ là tiểu hài nhi, xoa bóp áo bông trên người của hắ, “Người mặc nhiều như vậy, không thấy nóng à!”

Minh Trạ lắc đầu, phải tay của Ngụy An xuống.

“Ồi chao, tiểu tử này còn biết giận nữa sao!” Ngụy An nghĩ bên ngoài đang bận rộn, cũng không rảnh trên tiểu hài tử, đứng dậy nắm tay Minh Trạ dắt ra ngoài, đem người giao cho quản sự, phân phó xong rồi dẫn theo Minh Trạ đến chính sảnh.

Tay của Ngụy An thật ấm, vừa khô vừa ẩm, nhiều năm sau cho dù Minh Trạ có quên dung mạo của Ngụy An thì vẫn nhớ rõ lòng bàn tay ấm áp của người này.

30. Chương 30: Biểu Diễn Tại Nhà

Ngụy Ninh ở trong triều có nhân duyên khá tốt, mọi người luôn có nhiều thành kiến đối với ngoại thích, làm được như Ngụy Ninh đã là hiếm thấy. (ngoại thích = họ ngoại bên vua)

Tân khách ngồi đầy.

Ngụy phủ thỉnh gánh hát Phúc Lộc nổi danh nhất ở đế đô đến biểu diễn tại phủ, Phương Minh Trạ không có hứng thú đối với hí kịch, chẳng qua hắ phải theo mọi người, hơn nữa còn giả bộ như hiểu rất rõ, khép hờ mắt, lúc lắc đầu, vẻ mặt say mê. Nếu có thể nói chuyện thì phỏng chừng còn có thể ngâm nga vài câu.

Quan công mắt phượng mày râu bạc phơ trên sân khấu cất giọng hát, “Đa môn đại phu tình ý hậu, tú tửu bảo đức ý du du, thường ngôn tam bôi hòa vạn sự, nhất tú tiện năng giải thiên sầu...”

“Ngụy nhị ngày thường chỉ thích hoa hồng liễu lục, bất quá hóa trang và giọng hát như vậy đều thật tốt.” Có người nói.

Minh Trạng nghiêng tai lắng nghe, nhìn người giả Quan Công trên đài, tuấn mi phi dương, mỉm cười như hoa đào, đích thị là Ngụy An, không khỏi hé miệng cười, người này thật ra cũng đa tài đa nghệ.

“Lần trước biểu diễn tại phủ của Vĩnh Ninh Hầu gia, Ngụy nhị hưng phấn xướng một đoạn Tây Sương, khi đó mới là tuyệt...” Lại có người nói.

“Tốt không học, đi học hạ lưu.” Một câu làm ghen chết mấy người.

Minh Trạng quay đầu nhìn, thấy là Đỗ Như Phương. Lần trước hắn ở thọ yến của Phúc Xương đại công chúa đã gặp Đỗ Như Phương một lần, nói năng thận trọng, ngay ngắn nghiêm nghị, không phải là người dễ giao tiếp. Lúc này mi tâm của Đỗ Như Phương hơi cau lại một chút, trong mắt tràn đầy phiền chán, cúi đầu cầm lấy ly rượu, đến khi giương mắt lên thì chạm phải ánh mắt của Minh Trạng, bốn mắt nhìn nhau.

Đỗ Như Phương chấp tay chào hỏi, Minh Trạng cũng hơi gật đầu, lại nhìn lên đài, trích đoạn hí kịch đã đến hồi kết thúc, Lỗ Túc với vẻ mặt được quét màu thì thầm, “Dùng hết muôn vạn kế, rốt cục vẫn công dã tràng...”

Tiếp theo là một giọng nói trong trẻo, “Thưởng: Vĩnh Ninh Hầu thưởng Ngụy nhị công tử—”

Một món trang sức lấp lánh bay lên đài, trúng ngay người của Ngụy An, Ngụy An tùy tiện kéo xuống bộ râu giả của Quan Công, lộ ra cái cằm bị Minh Trạng cắn lủng hai lỗ nhỏ, giờ chân chỉ xuống đài mà mắng, “Hay cho người Vệ Dĩnh gia, dám trêu đùa đại gia!”

Xoay người nhảy xuống, mọi người lại ầm ĩ vui đùa phạt rượu.

Trên đài một lần nữa lại vang lên tiếng trống nhỏ, Tôn Ngộ Không trộm đào xoay mười mấy vòng, y phục tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống đất như miêu, những tiếng trầm trồ liên tiếp nổi lên, cũng bao phủ âm thanh náo nhiệt đùa mắng của Ngụy An, đảo mắt lại thấy vở diễn mới đã bắt đầu.

Đỗ Như Phương đứng dậy rồi đi đến bên cạnh Minh Trạng, cúi người thấp giọng nói, “Tứ công tử, có rãnh rồi hay không?”

Minh Trạng nhìn Đỗ Như Phương, cũng không cự tuyệt, Hà Ngọc Phương Thanh đương nhiên đi theo. Quản gia Lý Minh của Ngụy phủ không biết nhảy ra từ chỗ nào, nhanh nhẹn dẫn bọn họ đến một nơi thanh tĩnh.

Đình viện.

Đình viện này được xây phía trên một cái đồi nhỏ, gió lùa tứ phía, miễn bàn là lạnh cỡ nào, Minh Trạng giương mắt nhìn xung quanh, thật sự là một nơi rất tốt. Lý Minh, Hà Ngọc, Phương Thanh, cả ba người đều đứng chờ phía bên dưới.

Minh Trạng vốn nghĩ rằng Xương Bắc Hầu muốn nói chuyện với hắn, không ngờ lại là Đỗ Như Phương ra mặt.

Đỗ Như Phương thật ra là một kẻ có tính tình thẳng thắn vô tư, “Tứ công tử, tam đệ của ta năm lần bảy lượt đắc tội với ngài, trước tiên ta xin tạ tội với ngài thay hắn.” Đầu tiên là khom người tạ tội.

Minh Trạng nghiêng người ngồi trên lan can, đưa tay nâng Đỗ Như Phương lên.

Đỗ Như Phương đứng thẳng dậy, thở ra làn sương trắng muốt, hân thân là nhi tử, không đành lòng để phụ thân ở trước mặt Phương Minh Trạng mà cúi đầu tạ tội, nay muốn mở miệng nhưng nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Minh Trạng thì trong lòng lại cảm thấy gian nan gấp đôi.

Phương Minh Trạng bình tĩnh như thế, giống như cái gì cũng biết, lại giống như chẳng biết cái gì.

Trong mắt của Minh Trạng không có một chút tò mò nào, tuy rằng trời rất lạnh nhưng hắn vẫn kiên nhẫn chờ Đỗ Như Phương lên tiếng.

Ngụy trang đến một cảnh giới nhất định thì thật sự sẽ làm cho người ta có áp lực tâm lý rất lớn, thiết diện như Đỗ Như Phương lại có cảm giác như đang ở trước mặt ngụy tiên.

Khi Minh Trạng cảm thấy chính mình sắp bị đông lạnh thì Đỗ Như Phương rốt cục mở miệng, “Như Lan bắt đầu từ mùa đông vẫn bệnh cho đến nay, có một chút không tốt.”

Minh Trạng gật đầu, biểu hiện chính mình đã biết.

Đỗ Như Phương cơ hồ toát ra mồ hôi lạnh, cắn răng một cái rồi nói tiếp, “Ta nói một câu thật lòng, huynh đệ chúng ta cùng tứ công tử vốn là huynh đệ cô cữu, cho dù có quan hệ thông gia hay không nhưng huyết thống là thật. Đại muội muội của ta gả cho Ngụy Tử Nghiêu, năm đó mẫu thân thấy Ngụy Tử Nghiêu tuổi trẻ tuấn tú lời ngon tiếng ngọt, liền muốn phối hôn. Kết quả là đại muội muội sau khi gả sang thì hết ba ngày là một trận cãi vã, hết năm ngày là một trận cãi lớn, bao nhiêu tình cảm cũng chịu không nổi mà tiêu tán. Như Lan là đệ đệ của ta, ta hiểu hắn hơn so với tứ công tử, nếu ta là tứ công tử thì tuyệt đối sẽ không gả tỷ muội cho hắn.” Vạn sự khởi đầu nan, một khi đã mở miệng thì sau đó càng nói càng thuận, Đỗ Như Phương trình trọng nói, “Hắn tự nguyện thấp hèn, xem một tỷ nữ làm vận mệnh của mình, muốn sinh lại muốn tử, là ca ca, ta không thể trở mặt nhìn hắn đi tìm cái chết, chẳng qua bản tính của hắn như vậy thật không xứng với khuê nữ nhà người.”

Minh Trạng vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, không hề không nộ, sâu không lường được.

Đỗ Như Phương tiếp tục kiên trì nói, “Nếu tứ công tử không trách tội thì chuyện ngụy hôn sẽ do phủ của ta ra mặt giải quyết, tuyệt đối không ảnh hưởng đến danh tiết và thể diện của quận chúa!”

Thật sự là lão thiên gia cũng giúp ta! Trong lòng của Minh Trạng đã là ngửa mặt lên trời mà cười to, giảm bớt phiền hà, không cần hắn phải ra tay, Đỗ Như Lan gục rồi. Đỗ gia ra mặt muốn hủy bỏ hôn ước, thật sự là khéo.

Minh Trạng lấy ra một quyển sổ nhỏ trong y kệ bằng lông, “Một khi hủy hôn, tức khắc dâng người.”

Đỗ Như Phương đương nhiên đồng ý, lúc này hắn cũng hiểu Trần Nam Vương phủ quả nhiên muốn hủy hôn từ sớm. Minh Trạng lại viết tiếp, “Các người tự an bài đi, ta không muốn nhiều lời với Hoàng thượng. Nhưng mà nhớ đừng ảnh hưởng đến đại tỷ của ta là được.”

“Tứ công tử hiểu chuyện như thế thì Đỗ gia ta tạ ơn ngài còn không kịp nữa là. Về phần quận chúa cũng là tam đệ ta vô phúc, chuyện này chẳng liên quan gì đến quận chúa.” Phương Minh Trạng không làm khó hắn thì hắn đã cảm thấy rất may mắn rồi, dù sao cũng là phủ của hắn ở thế đuôi lý.

Minh Trạng cười cười, đứng dậy chà chà đôi chân lạnh như băng, cùng Đỗ Như Phương một trước một sau bước ra đình viện, tiếp tục trở về xem hí kịch.

Minh Trạng vừa an tọa thì sau lưng liền xuất hiện Ngụy An đang cầm kịch bản bước đến, mặt mày đã tẩy rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, trên cằm xuất hiện hai vết thương mới nhưng vẫn không bận tâm, mỉm cười thân thiện tiêu sái, “Vừa rồi còn bảo người chọn kịch bản, mới chớp mắt đã biến mất tăm hơi. Coi một chút, thích cái nào, ta sẽ bảo bọn họ chuẩn bị hóa trang trước, trong chốc lát hát cho người nghe.”

Với thân phận của Minh Trạng thì việc chọn kịch cũng là hợp lý, con mắt đảo qua hơn mười tuồng kịch, nhẹ nhàng mỉm cười, ngón tay dừng trên quý phi tửu tủy. Ngụy An dùng bút đánh dấu rồi khen, “Người thật là có mắt nha, đây là tuồng sở trường của gánh hát Phúc Lộc đó.”

Chỗ ngồi của Đỗ Như Phương chỉ cách Minh Trạng một người, Ngụy An vừa cười vừa đưa qua kịch bản, “Đại cữu huynh có muốn chọn hay không?”

Ánh mắt của Đỗ Như Phương dừng trên bốn chữ được gạch tròn quý phi tửu tủy, trên khuôn mặt nghiêm trang lộ ra một phần ý cười, nhìn sang Minh Trạng một cái rồi gật đầu đồng ý, “Vở diễn này nguyên bản đã rất tốt, ta không cần chọn thêm nữa.”

Ngụy An nói vô nghĩa vài câu với Đỗ Như Phương rồi chạy đi truyền kịch.

Minh Trạng ngồi đến quá Ngọ thì liền cáo từ hồi cung.

Sau đó Phượng Cảnh Kiên mắng Ngụy Ninh, “Chỉ vì đi chúc mừng sinh thần cho người mà gãy hết hai cái răng cửa.” Minh Trạh đã sớm thuật lại đầu đuôi sự việc cho hắn biết, Phượng Cảnh Kiên rất hận Ngụy Ninh lắm chuyện.

Ngụy Ninh oan muốn chết, trên cằm của Ngụy An còn để lại hai lỗ thịt đỏ nhỏ như hạt bắp, may mắn Ngụy An là nam nhân nếu là nữ nhân thì chẳng phải đã bị phá tướng hay sao. Hắn hơi suy nghĩ một chút liền biết vì sao Phượng Cảnh Kiên tức giận, trước tiên nhận sai, nói, “Thần đâu còn cách nào khác, Xương Bắc Hầu tìm đến phủ của thần. Thần nghĩ mọi người đều là thân thích, đừng làm cho chuyện này trở mặt thành thù, hòa hợp êm thấm chẳng phải là tốt hay sao. Vì vậy thần mới mời Minh Trạh đi, để cho hai nhà bọn họ thông suốt. Thần cũng hối hận muốn chết, mọi người nói cứu một mạng người còn hơn xây mười tòa tháp, lúc trước thần muốn hòa giải cho bọn họ, ai ngờ lại đến mức này.”

“Tự làm tự chịu.” Phượng Cảnh Kiên không có nửa điểm đồng tình.

Ngụy Ninh không nói gì, vẻ mặt uất ức.

“Đừng làm bộ làm tịch trước mặt trẫm, cút đi.”

Ngụy Ninh liền cút.

.....

P/S: Em gãy 2 cái răng mà bác Kiên làm như long trời lở đất.

31. Chương 31: Thỏa Mãn

Xương Bắc Hầu phủ rất nhanh liền có động thái, lập tức truyền ra tin tức Phúc Xương đại công chúa bạo bệnh nan y, thái y ở Thái y viện thúc thủ vô sách.

Thái y xác thực không có biện pháp, bao nhiêu đơn thuốc đều là Phúc Xương đại công chúa ôm ngực kêu than, phỏng chừng cho dù có uống tiên đan của Thái thượng lão quân cũng vô dụng.

Ngụy thái hậu một ngày hỏi thăm ba lần bốn lượt, ban thưởng thái y lại ban thưởng thuốc thang.

Mất thấy châm cứu thuốc thang đều vô hiệu, khi Phúc Xương đại công chúa sắp quy thiên, Xương Bắc Hầu trong cơn tuyệt vọng đã thử đủ mọi cách, thỉnh cao tăng trên Thiên Kỳ tự đến xem một chút, nói rằng đại công chúa mắc phải nghiệp chướng, cần phải có người chí thân vào tự cầu phúc cho mẫu thân, ngắn thì dăm ba năm, lâu thì mười năm hai mươi năm.

Xương Bắc Hầu thay nhi tử dâng thư, tình nguyện vào tự cầu phúc cho mẫu thân.

Đỗ Như Lan đau khổ rơi nước mắt [vui mừng đến mức nước mắt nước mũi tèm lem], “Phận làm con, làm sao có thể để cho mẫu thân bệnh tật đau khổ mà thơ ơ cho được. Thần chưa thành thân, cũng không đảm nhiệm chức vụ nào của triều đình, có thể đến tự cầu phúc cho mẫu thân, chỉ mong sớm ngày linh nghiệm, mẫu thân sẽ được bình an.”

Phật môn là nơi thật thanh tịnh, tỷ như Võ Tắc Thiên, ở trong tự một thời gian liền theo Đường Thái Tông nhi tử của Đường Cao Tông, hoặc tỷ như Dương Ngọc Hoàn sau khi thất tốc đi tu thì lại được đón về gả cho Đường Huyền Tông.

Vì thế hôn sự này bị hủy bỏ.

Hai mươi tám tháng chạp, Phượng Cảnh Kiên ân chỉ cho phép Minh Trạh hồi phủ đón tất niên, mười lăm tháng giêng hồi cung.

Minh Trạh phái người đem mẫu tử Tiết Linh từ biệt viện trở về, tự mình giao cho Đỗ Như Ngọc, Đỗ Như Phương chẳng thèm đến, lúc trước Đỗ Như Phương ra mặt chỉ đơn thuần là vì phụ thân, Tiết Linh chỉ là

một ả tiện tì dùng sắc đẹp để cám dỗ, theo như bản tính bảo thủ hà khắc của Đỗ Như Phương thì e rằng không thêm liếc mắt dù chỉ một chút.

Trước đây Đỗ Như Ngọc chỉ biết Minh Trạ không dễ trêu chọc, nay mới chính thức nhận thấy Minh Trạ thật sự rất có bản lĩnh.

Khi Tiết Linh còn ở Đỗ phủ thì Đỗ Như Ngọc đã gặp qua, cảm thấy bộ dáng của nha đầu này rất được, thảo nào tam đệ của hắn lại mê muội như vậy. Nay chợt gặp thì nhất thời bị dọa nhảy dựng, quả thật nhận không ra.

Trước kia thân mình của Tiết Linh tha thướt yếu điệu, nhẹ nhàng mỏng manh, lả lướt như gió. Hôm nay nhìn lại, trời ạ, khuôn mặt kia, thất lưng kia, thân mình kia, nguyên xi một Phụng Minh Trạ thứ hai, thật sự phải gọi là quá phúc hậu.

Minh Trạ rất vừa lòng đối với phản ứng của Đỗ Như Ngọc, cười cười, nháy mắt với Phạm Duy.

Phạm Duy tiến lên nói, “Nhị công tử, tứ gia của chúng ta biết Tiết cô nương chính là người trong lòng của tam công tử, không dám sơ suất nửa phần, ngày thường cũng không dám cất xén, hơn nữa lại là hậu sản, sợ không cung cấp đủ dinh dưỡng cho Tiết cô nương, như vậy chẳng phải là tứ gia nhà ta đắc tội hay sao, cho nên cố ý mời nhũ mẫu biết cách bổ dưỡng sức khỏe hầu hạ Tiết cô nương. Nay Tiết cô nương so với ngày xưa càng thêm phúc khí, tiểu công tử cũng rất phúc tướng. Nhị công tử có thể an tâm.”

Đỗ Như Ngọc thật sự hiếu kỳ không biết Trần Nam Vương phủ bằng cách nào lại có thể dưỡng ra một tiểu mỹ nhân gió thổi lung lay thành một cái mặt bánh bao như vậy? Đỗ Như Ngọc cười khách khí, “Biểu đệ làm việc thì ta không cần phải lo lắng. Bấy lâu nay phiên biểu đệ, một chút lòng thành là phụ mẫu trong nhà đã chuẩn bị để biểu đệ thưởng thức.”

Mục đích chính đã xong, còn có một phần lễ vật.

Trần Nam Vương phủ giờ cao đánh khê, tha cho Đỗ gia một con đường, bọn họ cũng không phải không cảm thấy được, nếu thật sự có cừu gia như Trần Nam Vương phủ thì nửa đời sau nhất định sẽ rất khổ sở.

Phạm Duy đưa hai tay tiếp nhận, chuyển cho Minh Trạ, danh mục lễ vật dày đặc, Minh Trạ liền biết ý, viết trên quyển sổ nhỏ, “Đều là cốt nhục tình thâm, nhị biểu ca quá khách khí.”

Hai người hàn huyền một hồi, Đỗ Như Ngọc còn có việc phải làm cho nên không tiện ở lâu, liền dẫn theo mẫu tử Tiết cô nương béo ú quay về phủ.

Trong khi Đỗ Như Lan ở nhà si ngốc chờ đợi, vừa thấy ái nhân thì không thể nhận ra, còn Tiết Linh thì ôm đứa nhỏ, đôi mắt ngẩn lẹ, bờ môi run rẩy hô, “Đỗ lang—”

Tuy rằng Đỗ Như Lan rất giật mình đối với sự thay đổi của Tiết Linh, chẳng qua hai người đã lâu không gặp, lại có nhi tử ở trong lòng cho nên không thể không vui mừng, bệnh tình liền đỡ hơn phân nửa.

Minh Trạ xử lý chuyện nhà Đỗ gia cũng kéo dài đến tận niên.

Pủ đệ to như vậy nhưng chủ tử chính thức chỉ có hai huynh đệ Minh Lễ và Minh Trạ, bởi vì từ đường không ở tại để đô cho nên huynh đệ hai người liền bày hương án, hướng phía nam dập đầu ba cái, xem như xong lễ. Đêm trừ tịch bày một bàn tiệc, đơn giản kêu lão Phạm tiểu Phạm cùng ngồi, còn lại là quần gia quần sự có mặt may cũng được dọn một bàn.

Minh Lễ nói một tiếng chúc mừng, sau đó bắt đầu dùng bữa, Minh Trạ đang thay răng, ăn không được đồ cứng. Chỉ chọn mấy món mềm mềm dễ ăn, Minh Lễ rất có phong thái của một huynh trưởng, gấp thức ăn cho Minh Trạ, vừa cười vừa nói, “Ném thử đi, sủi cảo này có nhiều loại nhân. Có thịt dê, thịt bò, hải sản, gạch cua, rau hẹ.”

Minh Trạ rất thích ăn sủi cảo, trừ phòng cũng chuẩn bị nước chấm rất thơm ngon, gấp lấy một miếng sủi cảo, há mồm cắn một cái, keng, Minh Trạ nhếch miệng, miếng sủi cảo rơi xuống đĩa làm nước dấm chua văng tung tóe.

Khóe mắt rưng rưng che miệng lại, cúi đầu nhìn xuống, trong cái đĩa ngoại trừ miếng sủi cảo bị cắn làm đôi còn có một đồng xu ngoài tròn trong vuông chối lọi, Minh Trạ thiếu chút nữa đã khóc òa, miếng sủi cảo

thơm ngon lại có ám khí.

Đại quân gia Lý Trung vội vàng đứng dậy chúc mừng, “Chúc mừng tứ gia, đây là vận may của tứ gia.”

“Đúng vậy, nhiều miếng sủi cảo như vậy mà chỉ có một cái bọc đồng tiền, ai cắn trúng thì sang năm nhất định sẽ phát tài cả năm.” Quân sự cũng vuốt mông ngựa.

Nay Minh Lễ ở trong Vương phủ nhưng tứ công tử Minh Trạ cũng không phải ăn không ngồi rồi, hiếm có cơ hội nịnh bợ Minh Trạ, vì thế mọi người liền ăn ý nói về sủi cảo.

Minh Trạ nhìn đại quân gia và quân sự một cách lạ lùng, sau đó rút ra một chiếc khăn trong y mẹ, đặt lên miệng, phụt phụt vài tiếng, phun ra hai cái răng bé tẹo như viên ngọc vỡ.

Mọi người há hốc mồm. Rốt cục ngay cả phân ngựa cũng vỡ không ra.

Khóe miệng của Minh Lễ nhin không được mà co rút một chút, thị nữ đã ôm đến chậu nước ấm, Minh Lễ ho hai tiếng để không chế ý cười trong lòng rồi nói với Minh Trạ, “Nào, súc miệng rồi ăn tiếp đi.”

Minh Trạ hé miệng, bốn vị thủ thành trước cửa đã hoàn toàn vắng mặt, lộ ra phần lợi mềm mại hồng hào, Minh Lễ thật sự nhin không được, giữa đầu cười to ra tiếng, cả phòng cũng đều buồn cười.

Minh Trạ để bọn họ cười một hồi, từ nay về sau đều cười giấu răng.

Qua tết âm lịch, Minh Lễ tính dẫn Minh Trạ đến thân thích khắp nơi dự tiệc nhưng Minh Trạ thà rằng trốn trong nhà, chết sống không chịu đi. Minh Lễ khuyên hấn cả buổi, “Chúng ta không ở để đô thì không sao, nếu đã đến đây, lại nhiều thân thích như vậy, chẳng lẽ cũng không bận tâm hay sao? Chẳng phải sẽ làm cho người ta bảo rằng chúng ta ngạo mạn thất lễ à?”

Minh Trạ ngứa lỗ tai, nằm trên giường, đem quyển sổ đặt trên gối đầu mà viết, “Người đi đi, ta không đi. Người đi sẽ không ai để bụng, dù sao ta cũng chẳng biết ai.”

Minh Lễ đi tới đi lui trong phòng vài vòng, kỳ thật trong lòng của hấn cũng mâu thuẫn, hấn cũng không phải kẻ ngốc, nay Minh Trạ nổi bật hơn hấn. Hấn đương nhiên không muốn Minh Trạ vượt qua hấn, nhưng nếu xuất môn xã giao mà không dẫn theo Minh Trạ thì e rằng người ta lại bảo huynh đệ bọn họ bất hòa.

Minh Trạ đã xoay người lấy chần trùm mình, Minh Lễ đành phải thôi, hỏi hấn, “Như vậy nếu bọn họ hỏi người đang ở đâu thì sao, ta phải nói như thế nào?” fynnz810

“Cứ nói là ta bị bệnh.”

“Bậy bạ, mới tấ niên mà lại đi trù ẻo chính mình.” Minh Lễ vắt hết óc mới nghĩ ra một lý do cực kỳ không cao minh, “Ta sẽ nói là người ở nhà đọc sách.”

Chỉ cần không lôi kéo hấn ra ngoài đi thăm thân thích thì Minh Trạ cũng tùy ý Minh Lễ.

Mười lăm tháng giêng, trong cung có tết Nguyên Tiêu, hoàng tử và các vương tôn sẽ cầm theo hoa đăng của mình vào cung, so xem ai làm hoa đăng tinh xảo khả ái nhất, hơn nữa còn được Phụng Cảnh Kiền ban thưởng trăm lượng hoàng kim.

Minh Trạ ở trong nhà cũng không làm gì, liền bắt tay làm hoa đăng.

Phạm Duy ra chủ ý nói, “Tứ gia, từ đó đến nay tết Nguyên Tiêu luôn lấy hoa đăng hình ngọc thỏ làm biểu tượng, chúng ta dùng lông chồn đính lên hoa đăng rồi lấy hai viên hồng ngọc làm đôi mắt, nhất định là rất đẹp.”

Đây là hoa đăng hay là triển lãm châu báu vậy? Còn có cả hồng ngọc! Đúng là phá gia chi tử mà! Minh Trạ khinh bỉ liếc mắt nhìn Phạm Duy một cái, không thèm để ý, tiểu viện của mình được gọi là Thạch Lưu viện, như vậy cứ làm hai hoa đăng quả lựu, đến lúc đó treo dưới mái hiên, vừa đáng yêu lại thực dụng, không hề lãng phí.

Minh Trạ là người rất thực tế, hấn hoàn toàn không bảo ai hỗ trợ, chỉ lệnh hạ nhân chuẩn bị sẵn thanh tre mỏng, hồ, và giấy dán đèn lồng, tất cả đều do chính tay hấn làm. Sau đó lại đính vài viên đá mã não lớn nhỏ ở miệng của quả lựu, đây là mấy cục đá có sẵn trong viện của hấn.

Còn phải tô màu cho hoa đăng, Phạm Duy ở bên cạnh vội la lên, “Tứ gia, khi quả lựu chín cũng không phải đều là màu đỏ đâu, cách miêng quả lựu gần nhất là đỏ thẫm, sau đó màu sắc dần dần trở nên nhạt hơn, người cứ tô hết màu đỏ như vậy thì thật sự vừa vụng về vừa thô kệch. Nếu không thì để ta làm cho.”

Khiến cho Minh Trạng nổi giận mà nâng tay chà lên mặt của Phạm Duy, Phạm Duy la oai oái mà chạy ra ngoài rửa mặt. Lúc này bên tai của Minh Trạng mới trở nên thanh tịnh một chút, đúng là quê mùa, cái này gọi là trường phái ẩn tượng, có hiểu hay không? Minh Trạng xột xoạt tô màu, sau đó tự mình cầm ra ngoài, bắt cái ghế đầu rồi treo lên hành lang để hong khô.

Mười lăm tháng giêng, đến khi tiến cung, Minh Lễ luôn mồm khuyên hấn, “Để ta gọi người làm vài cái hoa đăng nhỏ, nhanh chóng đi đổi đi, hai cái cục đỏ đỏ này của người nhìn chẳng ra cái gì cả.” Minh Lễ cầm một cái hoa đăng hình ngọc thố, giống như Phạm Duy nói, dùng hồng ngọc làm mắt thỏ, thân thỏ dùng lông thỏ đính lên, bên trong có một cây nến ngắn, toàn bộ con thỏ đều trong suốt tỏa sáng, thật tinh xảo khả ái. Vì vậy mới không thèm nhìn hoa đăng hình quả lựu của Minh Trạng.

Minh Trạng căn bản không bận tâm đến ý kiến của Minh Lễ, ngược lại còn bĩu môi với con ngọc thỏ của Minh Lễ, làm ra bộ dáng khinh thường.

Minh Lễ khuyên hấn không được, cũng chỉ có thể mặc kệ hấn. Trên thực tế là Minh Lễ chưa bao giờ khuyên nhủ Minh Trạng thành công.

Minh Lễ cảm thấy Minh Trạng là một người rất thức thời, tỷ như Minh Trạng cho dù về nhà mấy ngày nay nhưng vẫn bảo trì uy nghiêm đại ca cho hấn, cũng không đi lại với thân thích, đối ngoại phát ngôn thay cho Trấn Nam Vương phủ vẫn là hấn, Minh Trạng thật biết tránh chuyện. Cho nên Minh Lễ cũng phải xuất ra tác phong của một vị đại ca, lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong y mẹ rồi thấp giọng nói, “Đây là ngân phiếu, nếu có chuyện gì muốn tiêu xài, ta lại không ở trong cung, người có nó cũng thuận tiện hơn.”

Minh Trạng gật đầu, cũng không khách khí, cất vào y mẹ.

Minh Lễ lại nói, “Cho người đưa vào cung có một thùng gỗ lim, bên trong đựng nén bạc, lần này trở về, người đừng quên thưởng cho nô tài trong viện.”

Minh Trạng gật đầu, tuy rằng quan tâm quá muộn nhưng rốt cục cũng là tâm ý của Minh Lễ.

Nhưng mà, Minh Lễ đại ca ơi, nếu ta chờ người nhắc nhở như vậy thì đã sớm chết cả trăm cái mạng rồi. Minh Trạng kéo lại áo choàng, nâng cái cằm bé nhỏ mà cân nhắc, xem ra Minh Lễ đại ca rất hài lòng đối với biểu hiện của mình trong năm qua.

.....

32. Chương 32: Hoa Đăng

Minh Trạng không muốn đắc tội với Minh Lễ, hấn ở trong cung kỳ thật trong tay không có bất kỳ lực lượng nào, nếu muốn làm chuyện gì thì rất cần đến Minh Lễ. Tuy rằng hấn cũng cho rằng Minh Lễ không quá thông minh nhưng dù sao cũng không vô dụng.

Hấn hiểu được tâm tư của Minh Lễ, cho nên mới thuận theo Minh Lễ, nhường Minh Lễ. Đầu chi dĩ đào, báo chi dĩ lý, xem ra Minh Lễ tuy có một chút tâm tư nhưng cũng không tính là xấu xa. (bỏ trái đào đi, lấy quả lý về)

Minh Trạng khép mắt lại, xe ngựa lắc lư chạy về hướng hoàng cung.

Vào cung, Phạm Duy cho xe thức ăn và đồ dùng đến Thạch Lưu viện trước để thu xếp, việc ban thưởng cũng giao cho hấn làm.

Minh Lễ Minh Trạm cầm lồng đèn dẫn theo nội thị, trải qua ngự hoa viên treo đầy hoa đăng chói mắt, đến Chính Đức điện tham dự yến tiệc. Lúc này vì cho hợp với hoàn cảnh, mọi người đều tự đem lồng đèn của riêng mình, thỉnh thoảng lại so sánh với nhau.

Giống như kim ngư đăng của Phụng Minh Trữ, thật sự là xa hoa, vẩy của kim ngư đăng được làm bằng mã não bào mỏng, đôi mắt là trân châu đen, thật không hổ là vàng thau lẫn lộn nha.

Phụng Minh Trữ thấy bọn họ thì liền vui vẻ tiến đến chào hỏi, trước tiên cúi người dùng bàn tay nhỏ bé sờ lên bộ lông mềm mại trên người con thỏ của Minh Lễ, cảm thấy thật khả ái. Lại cau hàng lông mày bé xíu mà nhìn thạch lựu đăng của Minh Trạm cả buổi, sau đó mới cất lên giọng nói nhao nhẹt, “Minh Trạm ca, đèn của ngươi hình gì vậy?”

Minh Trạm trầm nghĩ, tuổi còn nhỏ, đúng là ánh mắt vẫn chưa tốt! Minh Lễ giải thích, “Đây là thạch lựu đăng của Minh Trạm.”

“À~” Một tiếng đáp lại rất dài, Phụng Minh Trữ đảo quanh một vòng rồi thật sự bình luận, “Có một chút giống quả lựu, nhưng mà cũng giống quả đào, vừa rồi ta còn tưởng là đào tử đăng cơ.”

Tiểu hài tử chết tiệt, chẳng khả ái tí nào.

Rõ ràng đây là thạch lựu đăng mà!

“Ôi chao, Minh Trạm, hoa đăng của chúng ta là một đôi nha.” Phụng Minh Tường mặc hoàng tử phục sức, cầm theo Tôn Ngộ Không đăng đi đến, khoa tay múa chân làm hình dáng tiểu hầu tử, “Hầu tử thâu đào.”

“Tam ca, đèn của Minh Trạm ca là quả lựu a, không phải quả đào đâu!” Giọng nói của Phụng Minh Trữ vừa the thé lại vừa nhao nhẹt khiến vài người đều nhìn sang.

“Rõ ràng là quả đào mà, làm sao lại là quả lựu được.” Phụng Minh Tường căn bản không tin lời của Phụng Minh Trữ mà lại chỉ vào lồng đèn của Minh Trạm rồi hỏi Minh Lễ, “Đây là đào đăng phải không?”

Minh Lễ có một chút không xác định, quay đầu hỏi Minh Trạm, “Là đào hay là lựu vậy?”

Minh Trạm đơn giản không thèm để ý đến ba người mù này, duỗi cổ ngó thấy Ngụy An dẫn theo một tiểu mỹ nhân đăng đi đến thì liền bước qua, lồng đèn của Ngụy An thật sự rất đẹp, mỹ nhân kia được vẽ mắt phượng mày ngài, là một bức tranh được vẽ tỉ mỉ tinh xảo, y mẹ vấy dài thướt tha, dưới chân đăng vân, ôm ấp thỏ ngọc, phiêu diêu như tiên nữ, đúng là bức tranh Hằng Nga bôn nguyệt, Ngụy An khoe, “Thế nào, tự tay ta làm đấy!”

Minh Trạm chĩa chĩa đèn lồng của mình, đây cũng là hẩn tự mình làm.

Ngụy An lắc đầu cười nói, “Khi ta năm tuổi đã làm hoa đăng còn đẹp hơn cả người bây giờ. Ôi chao, của người đây là, ừm, thạch lựu đăng đúng không?”

Minh Trạm mỉm cười gật đầu.

“Nhiều mã não hạt châu thế.” Ngụy An mặc một thân áo choàng huyền sắc, nhân vật tuấn mỹ, mang theo tiểu mỹ nhân đăng, nhìn từ xa thật giống một đôi uyên ương. Lúc này hẩn đang bình phẩm thạch lựu đăng của Minh Trạm, chỉ bảo, “Nhìn cách người tô màu này, cách phân phối màu không đều, trình tự biến hóa đều không có, bảo người ta làm sao nhận ra hình dạng của nó?”

“Người xuất khẩu tích đức một chút đi. Ta thấy đèn lồng của Minh Trạm cũng rất được mà.” Ngụy Ninh từ từ bước đến, mỉm cười nhả nhặn, hẩn mặc một bộ quan phục nhị phẩm, trong tay cầm thạch lựu đăng, làm từ gốm cán mỏng, rất sống động, cái loại quả lựu chín mọng, nứt ra cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra phần mã não đỏ ửng như quả lựu. Thêm nhỏ dãi, nếu không phải hiện tại ở trước mặt công chúng thì Minh Trạm đã nâng lên mà liếm thử một chút, xem là thật hay là giả? Thật xinh đẹp, cái loại sáng bóng lấp lánh, đúng là cực phẩm trong cực phẩm. Phần đế nâng quả lựu còn có hai chiếc lá xanh nhạt ướn ắt, dùng phi thủy thượng đẳng để mài thành.

So với Ngụy Ninh, Minh Trạm chỉ muốn giấu hoa đăng của mình, hoặc là hủy thi diệt tích.

Ngụy Ninh mỉm cười ôn nhã, hơi nâng tay một chút, ánh đèn chiếu xuống mặt của Minh Trạ̣m, trắng như sứ, Ngụy Ninh cười nói, “Cái này xứng với tên của Thạch Lưu viện, nếu không chê thì trong chốc lát sẽ tặng cho người.”

Minh Trạ̣m mỉm cười gật đầu, lại chỉ chỉ tiểu mỹ nhân đang của Ngụy An, Ngụy An xem như bảo bối, giấu ở phía sau lưng, “Mơ à, mơ à. Đây là lão bà của ta, làm sao có thể tặng cho người ta.”

“Mau câm miệng! Nói cái gì vậy hả!” Ngụy Ninh nghiêm mặt giáo huấn, “Cũng không phải ở nhà, người nói chuyện đằng hoàng một chút cho ta! Người nào là lão bà của người, lão bà của người đang ở Từ Ninh Cung cùng Thái hậu kia.”

Ngụy An ung dung nói, “Cái này còn tốt hơn cái kia nữa.”

Ngụy Ninh lạnh mặt, Ngụy An mất hứng gãi đầu rồi than thở, “Đã biết.”

Minh Trạ̣m vòng ra sau lưng của Ngụy An, hiện tại vóc dáng của hắn rất lùn, tiểu mỹ nhân đang đứng là cao ngang ngực hắn, nhìn gần mới thấy đôi môi đỏ mọng thật khả ái. Minh Trạ̣m nhìn không được mà ôm lấy thắt lưng của tiểu mỹ nhân rồi chu mỏ sang, hôn một cái chụt lên môi của tiểu mỹ nhân~

Ngụy An giơ tay nhất chân, giậm chân than trời, thật giống như lão bà của mình bị lợi dụng, phủ y mẹ tính gây chuyện với Minh Trạ̣m, trong khi Minh Trạ̣m đã sớm cầm đèn lồng lúc lắc chạy đi thật xa, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, thấy Ngụy An đang cầm theo tiểu mỹ nhân đuổi theo, hắn cố sức dùng chân ngăn mà đào tẩu. Có một người đang đi đến từ góc hoa viên, đụng cái ầm vào người của Minh Trạ̣m.

Minh Trạ̣m bật ngựa ra sau, thắt lưng bỗng nhiên căng thẳng, tiện đà được cánh tay của người nào đó giang ra, ổn định thân mình, Minh Trạ̣m sờ cái mũi rồi ngẩng đầu nhìn, nếu hắn có thể nói thì giờ khắc này nhất định sẽ kêu hai chữ, mẫu thân.

Thật là giống quá đi, phỏng chừng lúc mẫu thân còn trẻ cũng chính là bộ dáng này. Người nọ mặc măng y bào thất ngọc đạ́i, nhất phẩm Hầu gia y bào, mái tóc đen nhánh, mặt mày diễm đam, đúng là tiểu cữu cữu mà Minh Trạ̣m chưa bao giờ gặp mặt: Vệ Dĩnh gia.

Có một người ở bên cạnh nhặt lên thạch lưu đằng của Minh Trạ̣m bị rơi dưới đất, “Tứ công tử, hoa đằng của người đây.” Đúng là lão đại của Đỗ gia, Đỗ Như Phương.

“Nến ở bên trong đã tắt, may mắn hoa đằng không bị cháy.” Đỗ Như Phương cảm thấy Minh Trạ̣m không tệ, lại giúp hắn thấp nến cho thạch lưu đằng.

Minh Trạ̣m tiếp nhận, cười cười rồi thở dài cảm tạ.

Vệ Dĩnh gia cười, sờ sờ đầu của Minh Trạ̣m, “Đi đường cẩn thận một chút, chạy cái gì, té ngã thì làm sao đây?”

Ồi chào, nương ơi, nụ cười nhàn nhạt này, giọng điệu này, thật sự là một bản phác họa của Vệ vương phi, Minh Trạ̣m kéo lấy tay của Vệ Dĩnh gia rồi viết lên đó, “Người thật sự giống mẫu thân của ta.”

Vệ Dĩnh Gia bình thản gật đầu, “Cữu cữu mà, giống cũng là bình thường.”

“Vệ Dĩnh gia.” Ngụy An cũng vừa mới đến, cốc đầu Minh Trạ̣m một cái rồi khoe khoang hoa đằng của mình, “Nhìn xem cái lồng đèn này thế nào?”

“Đương nhiên là tốt rồi.” Trong tay của Vệ Dĩnh gia là một hoa liên đằng, không đẹp cũng không quá tệ.

Ánh mắt của Ngụy An dừng trên lồng đèn của Đỗ Như Phương, thật lâu sau không nói lời nào, bỗng nhiên phốc một tiếng rồi cười ha hả, vỗ chân chỉ vào cúc hoa đằng của Đỗ Như Phương rồi giậm chân cười to, “Ồi chào, ôi chào, đại cữu huynh, nếu sớm biết người làm cúc hoa đằng thì ta đã làm hoàng qua đằng rồi.” (hoàng qua = dưa leo)

Vệ Dĩnh gia nhìn không được mà cười nhẹ, thúc tay vào người Ngụy An, “Tử Nghiêu, người mà há miệng là lại mắc quai.”

Minh Trạ̣m cũng bụm miệng cười, lộ ra một nụ cười thật to không có tiếng động.

Giọng của Ngụy An rất lớn, nhiều người đều nghe được, đến nơi này đều là những người đếm trên đầu ngón tay ở đế đô, mọi người cũng không khách khí, cười vang thành tiếng. Đỗ Như Phương hưng phấn nắm một quyền vào bụng của Ngụy An, Ngụy An nháy mắt co lại thành một con tôm cong vòng.

Một lúc sau Phương Cảnh Kiên cùng Thái hậu giá lâm, mọi người hành lễ.

Ngụy thái hậu mặc lễ phục chính thức của Thái hậu, đầu đội mũ phượng, hoa lệ tôn quý, khuôn mặt tươi cười. Lúc này cách đối đãi khác biệt với diệt tử của Ngụy thái hậu cũng lộ ra rõ ràng, kỳ thật hoa viên đầy đèn lồng, mọi người vì muốn được Hoàng thượng và Thái hậu ưa thích nên ai ai cũng thỉnh những thợ thủ công tinh xảo nhất, dùng trang sức lộng lẫy nhất, bất kể chi phí. Ngụy thái hậu chỉ chỉ cái này, lại nhìn nhìn cái kia, miệng khen thật là đẹp, nhưng khi nhìn thấy đèn của Ngụy An thì hai mắt liền sáng rực. fynnz810

“An nhi, ngươi mang đến một tiểu mỹ nhân giả, có phải muốn Hoàng thượng ban thưởng vài mỹ nữ thiên hạ đúng không?” Ngụy thái hậu cười ha ha. Hôn sự giữa Xương Bắc Hầu phủ và Trần Nam Vương phủ, Ngụy thái hậu làm sao mà không rõ? Chỉ vì làm cho Phúc Xương đại công chúa có đường lui cho nên mới chấp thuận để Đỗ Như Lan tạm thời xuất gia mà thôi. Minh Diễm ở bên cạnh Ngụy thái hậu hơn nửa năm, tình cảm đã được vun đắp, lại là thân diệt nữ của mình, không có điểm nào là không tốt, Phúc Xương đại công chúa lại vì ả tiện tì kia mà hủy hôn.

Mỗi khi nghĩ như vậy thì Ngụy thái hậu liền cực kỳ bất mãn đối với Phúc Xương đại công chúa, lúc trước là Phúc Xương đại công chúa đến cầu Ngụy thái hậu, Ngụy thái hậu nghĩ rằng biểu huynh biểu muội kết thân thì thân càng thêm thân, và lại Phúc Xương đại công chúa xưa nay rất biết điều cho nên Ngụy thái hậu mới mở lời với Hoàng đế. Không ngờ, người cũng là nàng, quý cũng là nàng.

Nay Phúc Xương đại công chúa lâm bệnh ở nhà, Ngụy thái hậu nhìn thấy diệt tử, nghĩ đến việc đứa nhỏ này thành thân năm năm, đừng nói là con nối dòng, cho dù là nữ nhi cũng không có. Trong khi Đỗ Như Lan lại có nha đầu lại có thứ thiếp, nếu đã như vậy thì làm sao lại dưỡng ra một nữ nhi ghen tuông đến thế. Ngụy thái hậu không khỏi có một chút giận cá chém thớt, chỉ đợi Ngụy An mở miệng thì sẽ đòi ban thưởng quý thiếp. Ngụy An lại không theo ý của Ngụy thái hậu, nhượng mày cười nói, “Nếu như vậy thì đáng lý thân không nên làm tiểu mỹ nhân đăng mà nên làm nguyên bảo đăng thì hơn.” (nguyên bảo = đỉnh vàng)

Ngụy thái hậu cười ha ha, Phương Cảnh Kiên cũng cười nói, “Tử Nghiêu thật là mồm miệng, xem ra đã sớm nhìn chăm chăm vào phần thưởng của trăm rồi.” Dễ dàng dời đề tài, dù sao cũng không nên ở trước mặt công chúng mà làm mất mặt Phúc Xương đại công chúa. Diễn thì phải diễn cho tròn vai, hơn nữa một ngựa đổi một ngựa, không cần phải làm như thế, hắn sẽ không duỗi tay tham dự vào chuyện riêng của thần tử.

Đợi đến khi nhìn thấy đèn lồng của Minh Trạng thì Phương Cảnh Kiên liền nở nụ cười một lúc, chỉ vào đèn lồng của Minh Trạng mà nói, “Đây là đào mừng thọ đúng không? Mặc dù hơi mộc mạc vụng về nhưng cũng rất khả ái.” Quay đầu nói với Ngụy thái hậu, “Mẫu hậu, Minh Trạng vẫn nhớ năm nay là đại thọ của người, đứa nhỏ này tuy im lặng một chút nhưng thật sự là hiếu tâm.”

Minh Trạng nghẹn họng, quên đi, coi như đây là quả đào dâng vậy.

Ngụy thái hậu gật đầu cười nói, “Là hảo hài tử.” Qua tất niên thì Hoàng thượng đã gỡ bỏ lệnh cấm đối với Ngụy quý phi cho nên tâm tình của Ngụy thái hậu cũng đặc biệt tốt đẹp. Còn nữa, trải qua hơn nửa năm sống chung, tuy rằng nàng vẫn không quá thích Minh Trạng, kỳ thật trên phương diện này cũng có nguyên nhân là vì Minh Trạng, hắn vẫn luôn lạnh nhạt với Ngụy thái hậu, chẳng lẽ lại trông cậy Ngụy thái hậu đi lấy lòng hắn. Chẳng qua hai người rốt cục đạt được thỏa ước hòa bình một cách an ý, Minh Trạng đã chứng minh sự nguy hiểm của mình, Ngụy thái hậu cho rằng rất mất mặt khi phải phân cao thấp với một tôn tử bị cấm, vì vậy chỉ biểu hiện thần nhiên, Minh Trạng cũng không dám cố ý kiếm chuyện, bằng không Hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho hắn.

Nói sẵn theo lời của Hoàng thượng, kỳ thật chỉ cần nhìn kỹ có thể thấy được nụ cười trên mặt của Ngụy thái hậu rất tượng trưng, hoàn toàn không có sự yêu thương như đối với huynh đệ Ngụy gia, Ngụy thái hậu tươi cười nhìn vào ngọc thố đăng của Minh Lễ, “tiểu ngọc thố của Minh Lễ cũng trắng trẻo khả ái quá, ai gia tuổi thọ, huynh đệ các người thật là có tâm.”

Phượng Cảnh Kiền cười nói, “Là Cảnh Nam biết cách dạy con, mẫu hậu đợi Cảnh Nam đến thì thưởng cho hẳn đi.”

Ngụy thái hậu lập tức chuyển vui sướng sang tiểu nhi tử, cười hỏi, “Không biết khi nào thì Cảnh Nam đến?”

“Nói là qua mười lăm liền khởi hành, đầu tháng hai sẽ đến.”

.....

33. Chương 33: Vương Gia Đến

Dáng người của Vệ Dĩnh gia thật không tệ, cơ thể rắn chắc, vai rộng mông săn, chân dài eo mảnh, cơ thể đúng là tiêu chuẩn, lại có sáu múi cơ bụng do luyện võ trường kỳ, mạnh mẽ mềm dẻo, tràn trề sức lực.

Theo động tác không nhanh không chậm của Vệ Dĩnh gia, Ngụy An rốt cục bị hấp dẫn làm cho phát điên, cả giận nói, “Con mụ nó, người nhanh lên một chút, lão tử còn phải trở về ăn Nguyên Tiêu nữa.”

Trên mặt của Vệ Dĩnh gia vẫn giữ nguyên thần thái điềm đạm, chẳng qua dưới thân lại mạnh mẽ dùng lực một chút, đâm một phát đến tận đáy.

Ngụy An nhẹ giọng nức nở, giống như ngọt ngào lại giống như đau đớn, ánh mắt ướt át mà trong trẻo, nắm lấy nệm giường, “Mụ nó, nhẹ một chút.”

Hai người đều mặc y phục đầy đủ, chỉ là thoát hạ y để tiện hành sự.

Vệ Dĩnh gia chậm rãi điều chỉnh tư thế, không nhanh không chậm, “Chỗ này của người quen được nuông chiều, nếu bị thương chẳng phải là phiền toái hay sao, làm sao nhanh cho được? Nếu để cho hồ ly đại ca của người nhìn ra thì ta không sao nhưng người thì lại có sao.”

“Vậy người còn lôi kéo ta làm gì!”

“Không có hoàng qua đấng, cho người ném thử tư vị hoàng qua để đỡ thèm.” Vệ Dĩnh gia cũng không ghen tị, nam nhân để ý đến thực tế, mặc kệ trong lòng của Ngụy Tử Nghiêu nghĩ đến ai, nhưng người này đang cùng chính mình hỗn loạn trên giường. Còn nữa, hẳn thật sự yêu Ngụy Tử Nghiêu hay sao?

Vệ Dĩnh gia làm việc trật tự rõ ràng, ung dung kiên định, trong lúc hoan ái cũng thế. Nam nhân và nam nhân hoan ái khác với khi hoan ái cùng nữ nhân, càng phải cẩn thận và ôn nhu nhiều hơn. Lúc đầu có một chút đau đớn, Ngụy Tử Nghiêu luôn cau chặt mày, Vệ Dĩnh gia sẽ chịu đựng một chút, đợi hàng lông mày của đối phương giãn ra, dục vọng cũng dần dần lan tràn trong mắt thì hẳn mới thoải mái hành sự.

Vì một khắc vui thích cuối cùng thì ban đầu luôn phải kiên nhẫn.

Ngụy An nằm trên giường, đợi dư vị tán đi. Vệ Dĩnh gia đã kéo hạ y lên, lại dùng khăn thấm nước lau cho Ngụy An, sau đó cúi đầu đối phương đứng dậy, chỉnh lại y phục, liếc mắt nhìn canh giờ rồi vỗ lên thất lưng của Ngụy An, ôn hòa nói, “Hiện tại trở về cũng không muộn.”

Ngụy An vịn vào tay của Vệ Dĩnh gia, thất lưng có một chút ê ẩm, chẳng qua thân thể lại rất sáng khoái, thở dài, “Làm với người thật là thích, Vệ Dĩnh gia, người thật không tệ.”

“Đa tạ đã khen ngợi.” Vệ Dĩnh gia thản nhiên nói, “Để ta bảo bọn họ chuẩn bị xe ngựa.”

Khi Ngụy An hồi phủ thì đã gần đến canh một, Ngụy Ninh đang ở giữa phòng ngồi chờ.

“Để cho bọn họ bắt đầu hạ nồi bánh trôi nước xuống đi.” Ngụy Ninh thản nhiên phân phó thị nữ đứng bên cạnh, thị nữ lĩnh mệnh mà đi.

Ngụy An ngồi đối diện với huynh trưởng, thất lưng có một chút ê ẩm nhưng trên mặt lại cố gắng giấu diếm. Bầu không khí trong sảnh lại trở nên đông cứng, Ngụy An mở miệng giải thích, “Đêm nay không có giới nghiêm cho nên sau khi xuất cung thì đi liền đến phố Chu Tước, hội hoa đăng ở đó thật náo nhiệt.”

“Đi đường rất xa hay sao?”

“Không, không có.”

Ngụy Ninh hơi nhấc mắt lên rồi mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng lóa, lạnh nhạt nói, “Chân của người dường như hơi bủn rủn một chút.”

Ngụy An vốn có da mặt dày, mặc dù hơi lúng túng một chút nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, vừa cười vừa nói, “Tết Nguyên Tiêu mà, về trễ sợ ca ca nổi giận, đệ rất là sợ.”

Hừ hừ. Ngụy Ninh không biết là cười lạnh hay là cười khê, Ngụy An chỉ cảm thấy da thịt trên người căng thẳng, sợ Ngụy Ninh đột nhiên giận lên đánh hấn một trận. Đi theo ca ca vẫn vô song toàn lại tinh anh như Ngụy Ninh thì thật sự áp lực rất lớn.

Ngụy An vẫn đang khấn trương thì thị nữ đã ôm đến một nồi bánh trôi nước nóng hổi.

Ngụy Ninh trước tiên múc hai viên cho Ngụy An, Ngụy An đứng dậy cầm bát đón lấy, nói theo quy củ, “Đa tạ ca ca.”

Im lặng mà ăn.

Huynh đệ hai người ném qua bánh trôi nước, sau đó Ngụy Ninh liền phái Ngụy An quay về nghỉ ngơi.

Thạch Lưu viện cũng nấu không ít bánh trôi nước, hôm nay Phạm Duy thay mặt Minh Trạm thưởng cho đám nô tài, những người khác cũng được thưởng, cho nên mọi người đều vui mừng rạng rỡ, đám hạ nhân càng thêm tỉ mỉ tận tâm.

Chỉ cần an phận thủ thường thì Minh Trạm sẽ đối xử rất tốt, cũng không khó hầu hạ, mà còn rất phóng khoáng. Có thể cùng hấn đến để đô đều là nô tài do đích thân Vệ vương phi lựa chọn, cả nhà đều bị Vệ vương phi nắm trong tay, đều rất an phận, khiến cho Minh Trạm mới đầu muốn giết gà dọa khỉ cũng không tìm thấy con gà nào để cắt tiết.

Thanh Phong bưng đến mấy đĩa bánh trôi nước, cười nói, “Tứ gia ném thử, có nhiều loại nhân lắm, vùng, đường mật, hạnh nhân, sơn tra, đậu phộng, nô tỳ mỗi thứ làm hai cái, tứ giả ném thử xem thích loại nào, nô tỳ lại đi làm thêm.”

Minh Trạm không thích ăn đồ ngọt, mỗi loại chỉ ném một cái liền no, phái Thanh Phong và mọi người cũng ăn bánh trôi nước mừng lễ.

Thanh Phong mỉm cười, trước tiên hầu hạ Minh Trạm rửa mặt chải đầu rồi thổi tắt nến sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi.

Từ trước đến nay hấn không thích có người hầu hạ trong phòng, kỳ thật hấn không thích cuộc sống bị đám nha hoàn và nhũ mẫu suốt ngày vây quanh, đi nhà xí cũng có người ghi chép lại, thật sự là phiền chết.

Phượng Cảnh Nam sắp đến, kỳ thật Minh Trạm không thích Phượng Cảnh Nam đến để đô, Phượng Cảnh Nam sẽ không đứng về phía hấn, đến đây có ích lợi gì? Không bằng đừng đến. Về phần cảm tình của hấn và Phượng Cảnh Nam, thật xin lỗi, giữa bọn họ từng có tình cảm phụ tử hay sao?

Cho dù Minh Trạm có thích hay không thì đầu tháng ba, Minh Trạm đang ăn mì trường thọ, chỉ thấy Phương Thanh mỉm cười tiến vào, phía sau còn dẫn theo hai tiểu thái giám, Minh Trạm đặt đũa xuống rồi đứng dậy, trong đó có một tiểu thái giám vừa cười vừa nói, “Tứ công tử không cần đa lễ, là Trấn Nam Vương gia đến đây, đại công tử, nhị công tử, nhị công tử, tam tiểu thư đều đến, Thái hậu thỉnh tứ công tử đến Từ Ninh Cung hàn huyên.”

Minh Kỳ cũng đến đây!

Minh Trạm gạt đầu đối với tiểu thái giám, Phạm Duy thỉnh người ra ngoài mời trà, Thanh Phong tiến lên chỉnh lại xiêm y cho Minh Trạm, hôm nay là sinh thần mười một tuổi của Minh Trạm, buổi sáng Hoàng thượng và Thái hậu đã cùng ban thưởng lễ vật, cho một ngày nghỉ ngơi, không cần đến Đạo trai đọc sách. Minh Trạm còn tính tối nay mở tiệc thỉnh vài vị hàng xóm đến đây uống rượu, thế mà Phượng Cảnh Nam lại đến đúng hôm nay.

Còn có cả Minh Kỳ nữa!

Minh Trạ̣m cũng bỏ bữa, tiếp nhận trà xanh súc miệng, đội mũ tử sa, sau đó lập tức tiến đến Từ Ninh cung.

Trong Từ Ninh cung thật náo nhiệt, Ngự thái hậu không ngừng cất tiếng cười to, không có gì so với nhìn thấy tiểu nhi tử có thể làm cho người ta vui mừng hơn, còn có tôn tử tôn nữ vây quanh, thấy Minh Trạ̣m thì cũng cười rạng rỡ, khoát tay nói, “Hảo hài tử, miễn lễ. Hôm nay là sinh thần của người, cũng là sinh thần của Minh Kỳ, tối nay ai gia cho các người ăn mừng một bữa.”

Minh Trạ̣m cúi đầu tạ ơn. Minh Kỳ đã bước đến trước mặt Minh Trạ̣m, giang tay ôm lấy Minh Trạ̣m, kéo qua kéo lại cả buổi để ngắm nghía, sau đó mới thẳng thắn cười nói, “Xem ra thức ăn ở nơi này của Hoàng bá phủ quả nhiên tốt hơn trong phủ, người béo ra trông thấy.” Lại nheo mắt của Minh Trạ̣m một cái.

Phượng Cảnh Kiên cười ha ha, “Nha đầu nhà người lại bốn cọt, đừng trêu Minh Trạ̣m nữa.” Hắn cũng rất đặc ý vì đã nuôi Minh Trạ̣m phì nhiêu như thế, nhưng thật ra Minh Lễ lại gây đi rất nhiều, chẳng qua Minh Lễ không ở trong cung, không phải trách nhiệm của trăm. fynnz810

Minh Kỳ lớn rất nhanh, rõ ràng là long phượng song sinh thể nhưng lại cao hơn Minh Trạ̣m một nửa, hiện tại thất lưng là thất lưng, mông là mông, còn mặc thanh sam của nam trang, khí khái bừng bừng, năng bẩm sinh đã tuần tú, đội mũ vàng rồng càng giống như một tiểu công tử.

Minh Kỳ kéo tay Minh Trạ̣m đi sang một bên rồi ngồi xuống, Minh Trạ̣m lại hành lễ với Phượng Cảnh Kiên và Phượng Cảnh Nam, Minh Kỳ cười nói, “Chúng ta chưa từng đến đế đô, lần này đi theo phụ vương được mở rộng tầm mắt, quả nhiên là thiên tử khí phái, cung điện nguy nga hùng vĩ như vậy, đường phố cũng thật rộng lớn, có rất nhiều cửa hiệu, thật sự náo nhiệt. Mẫu thân chuẩn bị cho người không ít thức ăn, ta đều mang đến cho người, người ở chỗ nào, chốc lát nữa ta đi đến chỗ của người để nhìn một chút.”

Minh Trạ̣m viết chữ trong lòng bàn tay của Minh Kỳ, Minh Kỳ liên tục gật đầu, thỉnh thoảng lại cười vài tiếng.

Minh Phỉ ngồi bên cạnh Ngự thái hậu, mỉm cười hỏi, “Chuyện gì vui mà lại cười như thế, nhị tỷ nói cho chúng ta nghe một chút đi.”

Minh Phỉ nhỏ hơn Minh Kỳ một tuổi, Minh Kỳ khôi ngô tuần tú, so với Minh Phỉ mặc nữ trang đóm dáng thì Minh Kỳ quả thật y như nam nhân. Minh Phỉ mặc y phục màu đỏ thắm thêu cả trăm hồ điệp màu vàng, nút thắt đều là những viên hồng ngọc được mài dũa, mái tóc búi thành một vầng trắng rơi, cài một cây phượng trâm, trong miệng phượng có ngậm một viên minh châu lớn cỡ ngón tay út, rất tương xứng với khuôn mặt kiều diễm của Minh Phỉ, sáng ngời trong suốt. Giờ khắc này Minh Phỉ mỉm cười lại càng có dung mạo khuynh thành.

Đáng tiếc Minh Kỳ không phải là nam nhân, cũng không thương hương tiếc ngọc, “Nói với người làm gì, đây là bí mật của ta và Minh Trạ̣m.” Nói xong cũng không thèm để ý đến Minh Phỉ mà lại thỏ thẻ bên tai của Minh Trạ̣m, Minh Trạ̣m che miệng cười không ngớt.

Minh Kỳ kéo tay của Minh Trạ̣m xuống rồi nói, “Từ khi nào lại nhiễm tật xấu của nữ nhân vậy hả, còn che miệng mỉm cười nữa!”

Nữ nhân trong Từ Ninh Cung đều cứng đờ, Minh Phỉ nhếch môi nói với Ngự thái hậu, “Hoàng tổ mẫu chớ trách, nhị tỷ ở nhà cũng vậy, hùng hổ sôi nổi, mỗi ngày đều thích vung đao múa trượng. Từ nhỏ chỉ thích mặc nam y, muốn ta nói thì nhị tỷ có lẽ là nam nhi đầu thai nhầm.”

Ngự thái hậu gật đầu, nói với Phượng Cảnh Nam, “Nay Minh Kỳ đang đến tuổi trưởng thành, cũng nên học một chữ nữ nhi gia sự đi.”

Phượng Cảnh Nam không đồng ý, cười nói, “Mẫu hậu, mỗi người mỗi tính, có nữ nhi được nuông chiều như Minh Phỉ, cũng có nữ nhi tư thế oai hùng hiên ngang như Minh Kỳ, chẳng ảnh hưởng gì cả, cũng không thái quá.”

“Càng ngày càng lớn, nhaoáng một cái đã đến tuổi thành thân, làm sao có thể để mặc như vậy cơ chứ.” Ngự thái hậu thật lo lắng cho chung thân đại sự của Minh Kỳ.

Minh Kỳ nghe xong, nhướn mày cười nói, “Hoàng tổ mẫu, chuyện này có gì khó. Sau này ta thích ai thì chỉ cần cầu Hoàng bá phụ chỉ hôn là được, còn sợ tôn nữ gả không được hay sao?”

Ngụy thái hậu trước kia chỉ nghe nói ở VânNam có trăm tộc hỗn cư, rất nhiều man di, nhưng vẫn chưa tin lắm. Nay nhìn tôn nữ nói chuyện như một dã nhân thì nhất thời tin hết bảy tám phần. Trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ tại sao Vệ vương phi không giáo huấn hài nhi, bằng không như thế nào lại dưỡng ra tỷ đệ Minh Trạ Minh Kỳ độc nhất vô nhị như thế, đứa nữ thì giống nam nhân, đứa nam thì chanh chua nguy hiểm! Chẳng qua Ngụy thái hậu đã được một bài học, đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm.

Minh Trạ che miệng cười đến run vai, Minh Kỳ mắ hắ, “Đã bảo không cho người lấy tay che miệng mà, người muốn bị ăn đòn hả. Có nghe lời ta hay không?”

Phượng Cảnh Kiên thấy tỷ đệ bọn họ tình cảm tốt như vậy thì tất nhiên là vui mừng, nắm đó hắ và đệ của hắ cũng là như thế, không có chuyện gì mà không nói, không có chuyện gì mà không bàn, vừa cười vừa nói, “Minh Trạ đang thay răng mà, làm sao dám mở miệng, sợ lọt gió.”

“Ôi chào, người rốt cục thay răng à.” Minh Kỳ chấp hai tay niệm nam mô a di đà rồi nói với Phượng Cảnh Kiên, “Hoàng bá phụ không biết đó thôi, răng của diệt nữ đã sớm thay hết rồi, thế mà Minh Trạ vẫn không nhúc nhích cái nào, mẫu thân của ta đã thỉnh thái y xem qua, thái y nào có biện pháp, không ngờ đến chỗ này của Hoàng bá phụ mới một năm mà đã bắt đầu thay răng. Chắc chắn, trở về phải nói với mẫu thân một tiếng, quả nhiên phong thủy ở đế đô thật tốt.”

Minh Kỳ nói chuyện ngây thơ thẳng thắn, lại lơ đãng khen ngợi Phượng Cảnh Kiên cho nên Phượng Cảnh Kiên rất vui mừng.

.....

34. Chương 34: Điều Kiện

Minh Trạ từ đó đến nay luôn không có hứng thú đối với yến tiệc ở Từ Ninh Cung.

Nhưng Minh Kỳ thì lại bưng bưng phần chắ, kêu Minh Trạ ngồi kế bên mình, rất ra dáng tỷ tỷ chiều cố Minh Trạ ăn uống.

Vài vị hoàng tử có vẻ không thể nhận ra Minh Kỳ và Minh Trạ là đôi long phượng song sinh, Minh Kỳ rất giống Phượng Cảnh Nam, hơn nữa trong đôi mắt phượng thật to là linh khí ngắ trời. Tuy rằng luận về dung mạo thì Minh Kỳ không thể sánh bằng Minh Phỉ, nhưng Minh Kỳ lại rất có thần.

Phượng Cảnh Kiên thích sự phấn khích của nàng, lại biết chiều cố chăm sóc Minh Trạ, không hề cảm thấy phiền chán, trong lòng thâm than Vệ vương phi biết cách dạy hài tử. Thân mình của Minh Trạ bị khuyết tật, làm tỷ tỷ như Minh Kỳ lại không hề so đo, còn cùng Minh Trạ vừa nói vừa cười, hoàn toàn xem Minh Trạ như một hài tử bình thường để đối đãi, vô cùng hiếm thấy.

Đương nhiên Minh Lễ Minh Nghĩa cũng rất thân cận.

Phân biệt rõ ràng.

Lại nhìn đệ đệ của mình, Phượng Cảnh Nam nâng cốc châm rượu, hai tay dâng cho Phượng Cảnh Kiên, “Hoàng huynh.”

Phượng Cảnh Kiên tiếp nhận, vui vẻ uống cạn, Phượng Cảnh Nam cười nói, “Lần này đến đây, ta muốn cùng với Minh Trạ ở tại Thạch Lưu Viện.”

Minh Trạ liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Kiên một cái, trong mắt rõ ràng là ý tứ không vui, Phượng Cảnh Kiên cầm lấy cái ly không, nghĩ đến dụng ý của đệ đệ hắ, nhin không được mà cười, đem quyết định rút cho Minh Trạ, “Minh Trạ, người nghĩ sao?”

Minh Trạm viết, “Thạch Lưu viện nhỏ như vậy, sợ ở không đủ, làm cho phụ vương không được thoải mái, chẳng phải là làm nhi tử bất hiếu hay sao.”

Minh Kỳ thay Minh Trạm đọc lên.

Phượng Cảnh Nam nhìn Minh Trạm một cách bất ngờ, còn biết nói lời khách sáo nữa chứ.

Phượng Cảnh Kiên thấy đệ đệ thì rất vui vẻ, đương nhiên sẽ không làm cho đệ đệ khó xử, tức thì cười nói, “Để cho Minh Trạm ở cùng với người tại Vương phủ đi, hiếm khi người đến đây, phụ tử cũng nên dành thời gian đoàn tụ một chút.”

Phượng Cảnh Nam chính là có ý như vậy, đương nhiên thuận theo mà tạ ơn.

Minh Trạm lại thà rằng ở trong cung, viết nói, “Vậy làm sao ta đến Đạo trai đọc sách đây?”

A, tiểu tử người thật sự không thích ở cùng với ta à! Phượng Cảnh Nam lộ ra một nụ cười có thể xưng là từ phụ, “Không sao, ta sẽ đích thân dạy người học, bảo đảm không làm người muộn bài.”

Minh Trạm rụt lui cổ, thầm hận chính mình lắm lời.

Đêm đó Phượng Cảnh Nam đem Minh Trạm đóng gói về phủ, Minh Trạm vốn muốn dây dưa tại Thạch Lưu viện một buổi tối, Phượng Cảnh Nam nhướn mắt, “Bằng không thì để ta đi giúp người an bài chuyện trong viện?”

Minh Trạm chỉ đành đi theo Phượng Cảnh Nam xuất cung, ngồi trong xe, Minh Trạm ủ rũ cúi đầu, Phượng Cảnh Nam hận không có chỗ để đánh, “Người mày chau mặt ủ như thế ta sắp ăn thịt người không bằng, có phải vậy không?”

Minh Trạm lắc đầu.

Quên đi, tuy rằng nhìn cái tên lớn mặt to gan này giả bộ sợ hãi nhất gan thì hẳn thật sự rất nổi nóng, nhưng Phượng Cảnh Nam vẫn quyết định áp cơn tức xuống, hẳn là vì hòa bình mà đến.

Minh Trạm bị yêu cầu ở cùng một tiểu viện với Phượng Cảnh Nam, Minh Kỳ cười hề hề, “Buổi tối nữ nhi muốn cùng Minh Trạm hàn huyên mà.”

“Hàn huyên thì cần gì gấp, chúng ta cũng không phải ở đây một hai ngày, phải qua sinh thần của Hoàng tổ mẫu mới trở về.” Phượng Cảnh Nam rất kiên nhẫn đối với nữ nhi.

Minh Kỳ ôm cổ của Phượng Cảnh Nam, thì thầm bên tai của phụ thân, “Cha đừng dọa hấn nha.”

Phượng Cảnh Nam nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Kỳ, rồi mới quay sang nói với đám nhi tử của mình, “Muộn rồi, các người đều quay về nghỉ ngơi đi.”

Huynh đệ tỷ muội lui ra, Minh Trạm nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Nam, vẫn là thị nữ Châu Ngọc bên cạnh Phượng Cảnh Nam đến hỏi, “Vương gia, có muốn an bài tứ công tử sang gian khác hay không?”

“Không cần phiền phức như vậy, hấn chiếm bao nhiêu diện tích đâu, ở cùng phòng với ta là được rồi.”

Minh Trạm suýt nữa đã cắn rớt đầu lưỡi của mình, đi qua hai bước, đến trước mặt của Phượng Cảnh Nam mà lắc đầu, Phượng Cảnh Nam uống một ngụm trà, buồn cười nói, “Hay là ta phải được sự đồng ý của người?”

Tên bạo quân chết tiệt! Kẻ độc tài!

Hai tròng mắt của Minh Trạm như muốn xẹt lửa, tốt xấu gì thì lão tử cũng là con người mà! Là con người thì phải có nhân quyền chứ!

Phượng Cảnh Nam đem nửa tách trà ấm đến bên môi của Minh Trạm rồi cười nhạo hấn, “Nhanh uống một tách trà cho bớt nóng, đừng giận quá có hại cho sức khỏe.”

Minh Trạm hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Cảnh Nam một cái rồi đi thẳng vào phòng, nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười của Phượng Cảnh Nam, nghe đi nghe lại vẫn có cảm giác đắc chí trong đó, Minh Trạm càng nổi nóng!

Phượng Cảnh Nam cảm thấy thú vị, thật nhìn không ra tiểu tử ủ rũ này lại nóng tính như vậy. Dù sao cũng là nam nhân, nóng tính một chút cũng nên. Vì sao hắn thích Minh Kỳ, chính là vì Minh Kỳ thẳng thắn rõ ràng, bá đạo dũng cảm, có lẽ đối với nữ hài tử này mà nói thì cũng không phải phẩm chất đáng giá để khoe ra, nhưng mà có quan hệ gì đâu, Minh Kỳ là ái nữ của hắn, đương nhiên có thể tùy ý nuông chiều. Còn như Minh Trạ, chưa nói đến bề ngoài khó coi, còn mềm mại yếu ớt, không có tính tình của một nam hài tử, trước kia thường bị Minh Kỳ đề lên giường đánh đòn, nếu không thì sẽ co ro như con chim cú, bảo Phượng Cảnh Nam làm sao thích cho nổi.

Minh Trạ sau khi rửa mặt thì liền lên giường, hân ngủ bên trong.

Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạ nhắm mắt lại, cũng nằm xuống, cùng Minh Trạ tán gẫu, “Không hỏi xem mẫu thân của ngươi như thế nào à? Nàng rất nhớ ngươi.”

“Tại sao ta phải hỏi phụ thân, ngày mai ta hỏi Minh Kỳ, so với phụ thân càng cụ thể hơn! Đúng không? Phụ thân một tháng đến chỗ của mẫu thân được bao nhiêu lần?” Minh Trạ đặt tay trên bụng, tuy rằng Minh Trạ không muốn để ý đến Phượng Cảnh Nam, chẳng qua vì tránh làm cho Phượng Cảnh Nam kiểm chuyện với hắn cho nên liền mở mắt ra, nghiêng người viết lên tay của Phượng Cảnh Nam, “Nếu phụ thân biết ta muốn hỏi thì không bằng cứ nói thẳng, phụ thân đang dụ ta mắc câu à. Nếu ta chủ động hỏi thì lập tức sẽ bị đánh lừa.”

Phượng Cảnh Nam nhìn ánh mắt linh động của hắn, hơi lộ ra một chút đắc ý, vô cùng khả ái, trong lòng liền có vài phần ưa thích, nhẹ giọng hỏi, “Minh Trạ, trước kia vì sao ngươi lại giả vờ vô dụng như vậy?”

“Hữu dụng hay vô dụng thì ta cũng không thể kế thừa Vương vị. Quá hữu dụng sẽ làm cho Minh Lễ kiêng kị ta, ta không ngờ phụ thân lại đưa ta đến đế đô.” Minh Trạ không phủ nhận cũng chưa nói lời nào cho có lệ, Phượng Cảnh Nam cũng không phải kẻ ngốc cho nên không cần lừa gạt.

Phượng Cảnh Nam trầm mặc sau một lúc lâu, “Ngươi muốn làm thế tử à?”

Minh Trạ đáp lại bằng một nụ cười lạnh. Không cần nói cũng biết.

Phượng Cảnh Nam thở phào nhẹ nhõm rồi thở dài, “Vậy ngươi sớm muộn gì cũng đã đến đế đô, sớm hay muộn có cái gì khác nhau?”

Minh Trạ lộ ra giọng điệu mỉa mai trào phúng, sự sắc bén trong mắt cơ hồ làm cho người ta khó có thể chống đỡ, Phượng Cảnh Nam chỉ đành nói, “Được rồi, chuyện này ta nói với ngươi như vậy đi. Nếu ngươi có thể mở miệng thì khi mới năm tuổi đã bị bắt đến đế đô. Từ khi ngươi được sinh ra thì Hoàng thượng đã có ý triệu ngươi nhập kinh, ta cũng có ý này, thế tử và các hoàng tử cũng phải bảo trì quan hệ hữu hảo, ngày sau Trần Nam Vương phủ mới có thể tồn tại ổn định. Nếu ngươi muốn chức vị thế tử thì phải xuất ra thực lực.” Phượng Cảnh Nam có vài phần trịnh trọng, “Biểu hiện của ngươi ở đế đô làm cho ta rất bất ngờ. Tuy ngươi là đích tử nhưng sinh ra bị khuyết tật, đây cũng là sự thật. Ta cũng không phải người cổ hủ, nếu ngươi có thể chứng minh ngươi mạnh hơn so với tất cả mọi người thì chức vị thế tử này chính là của ngươi!”

“Ta không cần.” Tay của Minh Trạ viết xuống lòng bàn tay của Phượng Cảnh Nam ba chữ này một cách ổn định, trong mắt lộ ra ngạo nghễ, không phải là ta không thể mà là ta không cần! Có thể thấy được người này mặc dù rất giỏi giả vờ ủ rũ nhưng sâu trong nội tâm cũng là ngạo khí ngất trời, không coi ai ra gì!

Minh Trạ tiếp tục viết, “Phụ thân để cho Minh Nghĩa đến đây, đơn giản là muốn làm cho Minh Nghĩa giúp đỡ Minh Lễ để chống lại ta. Lão nhị rất có tâm cơ nhưng tâm cơ của hắn chỉ dùng ở những việc nhỏ. Phụ thân cảm thấy hắn có thể chủ trì đại cục hay sao? Một ngày nào đó phụ thân sẽ hối hận vì quyết định này!”

“Phụ thân đã nghĩ chính xác, nếu ta không còn giả vờ ngu ngốc thì chuyện ở đế đô phải nghe theo lời của ta. Nếu phụ thân cho rằng Minh Nghĩa Minh Lễ có thể thay phụ thân chủ trì công việc ở đế đô thì ta sẽ không nhúng tay nữa.” Trên mặt của Minh Trạ có một loại ung dung bình tĩnh, hắn nhìn Phượng Cảnh Nam một cái rồi nhếch môi, “Bọn họ sống hay chết thì ta đều khoanh tay ngồi im. Chẳng qua phụ thân phải suy nghĩ cho kỹ, trứng chim tốt nhất đừng đặt chung vào một rổ. Minh Lễ là phụ thân tự mình dạy, Minh Nghĩa là kẻ có tâm cơ, Minh Liêm chẳng có bản lĩnh gì, hiện tại dạy hắn cũng đã muộn. Phụ thân đem Minh Lễ Minh Nghĩa đặt ở đế đô, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu bọn họ có gì bất trắc xảy ra, chẳng lẽ phụ thân tính dùng Minh Liêm hay là lại sinh thêm vài nhi tử nữa?”

“Vậy người tính thế nào?” Minh Trạm nói chuyện giật gân như thế, tất có ý đồ.

“Ta ở đế đô, phụ thân giao người ở đế đô cho ta điều hành, sau đó để Minh Lễ và Minh Nghĩa quay về Vân Nam.” Minh Trạm lẳng lặng nhìn Phượng Cảnh Nam.

Trên mặt của Phượng Cảnh Nam không hề có ý vui đùa, ánh mắt tuấn mỹ sắc bén quan sát khuôn mặt bình tĩnh của Minh Trạm, tuy rằng bộ dáng giống chim cú nhưng thật ra lại có công phu sư tử gầm. Minh Lễ cũng chưa bao giờ dám đề cập với hắn nữa chữ về chuyện nhân thủ ở đế đô, không ngờ Minh Trạm đã sớm tìm cách từ trước đó. fynnz810

Làm người đương quyền, Phượng Cảnh Nam rất thường thức dã tâm bại hoại của Minh Trạm, bất quá người có dã tâm muốn điều hành nhân thủ ở đế đô sẽ tình nguyện mất chức vị thế tử hay sao? Làm Vương gia tiêu dao một cõi hay là làm chất tử ở tại đế đô?

Đây tựa hồ cũng không phải là nan đề khó giải!

Phượng Cảnh Nam vỗ vỗ Minh Trạm thông qua lớp chắn, nhằm ngay lỗ tai mỏng manh của Minh Trạm mà thổi vào một hơi nóng rực, làm cho lỗ tai của Minh Trạm chuyển sang màu đỏ tía thì mới nhẹ giọng nói, “Xú tiểu tử, ta còn rất trẻ.”

.....

35. Chương 35: Giáo Huấn Nhi Tử

Minh Trạm và Phượng Cảnh Nam hôm qua thắng thần thành khẩn đối mặt, bóc xuống lớp mặt nạ phụ tử từ hiếu đối trá, nay ở chung liền có thêm vài phần thắng thần vô tư.

Khi dùng bữa tiệc, Phượng Cảnh Nam chỉ vào vị trí đầu tiên bên tay trái, nơi đó từ trước đến nay đều là vị trí của Phượng Minh Lễ, hôm nay bị Minh Trạm chiếm cứ. Sắc mặt của Phượng Minh Lễ hơi khó coi, chẳng qua cũng là phụ vương ngầm đồng ý cho nên hắn cũng không có can đảm nổi nóng.

Phượng Minh Nghĩa liếc nhìn Minh Trạm một cái, thấy sắc mặt của Minh Trạm vẫn ung dung giống như đáng lý phải là như vậy, Phượng Minh Nghĩa cũng không lên tiếng mà chỉ ngồi xuống bên cạnh Phượng Minh Lễ. Vị trí đầu tiên ở bên phải của Phượng Cảnh Nam đương nhiên là Minh Kỳ, kế tiếp là Minh Phỉ.

Nếu thủ đoạn của Minh Trạm tương xứng với thân phận của đích tử thì vị trí này nên cho hắn.

Phượng Cảnh Nam nhắc đĩa, gấp một miếng sủi cảo bọc gạch cua vào đĩa của Minh Trạm. Minh Trạm bình thần chịu đựng gian khổ, không đứng dậy hoặc là bày ra vẻ mặt vinh hạnh để cảm đĩa đón nhận, cũng không nói lời cảm tạ, thẳng thừng gấp lên rồi chấm vào nước chấm thơm mà ăn.

Ngay cả Minh Kỳ cũng nhìn Minh Trạm nhiều hơn một chút, nghĩ rằng vì sao chỉ nghỉ ngơi một buổi với phụ vương mà Minh Trạm đã thay đổi tựa như một người khác.

Bầu không khí dùng bữa tiệc ở Trấn Nam Vương phủ hết sức quỷ dị, chẳng qua không ai ngốc nghếch biểu hiện ra ngoài. Chỉ có Minh Phỉ bĩu môi, hỏi một câu, “Tứ ca, đó là vị trí của đại ca mà. Đại ca lớn hơn người, đáng lý phải ngồi ở vị trí đầu tiên bên cạnh phụ vương mới đúng.”

Minh Trạm giống như căn bản không nghe thấy lời của Minh Phỉ, lại gấp một miếng sủi cảo rồi tiếp tục ăn.

Minh Kỳ cười lạnh. Ngu xuẩn.

Phượng Cảnh Nam không nói chuyện, tao nhã dùng bữa.

Cả nhà im lặng dùng bữa làm cho sắc mặt của Minh Phỉ dần dần đỏ bừng, vô cùng xấu hổ, nắm chặt đĩa bạc mà cúi đầu.

Cũng xấu hổ như Minh Phỉ là Phượng Minh Lễ, Phượng Minh Lễ cũng không nói gì, giờ khắc này nói cái gì đều giống như giấu đầu hở đuôi, thà rằng không nói. Vì vậy hắn chỉ cúi đầu im lặng dùng bữa, tuy rằng chẳng cảm thấy mùi vị gì.

Sau khi dùng bữa xong, Phượng Cảnh Nam gọi Phượng Minh Lễ đến thư phòng nói chuyện.

Phượng Cảnh Nam ngồi trên nhuyễn tháp rộng rãi, phía trên là tấm trải giường thêu hình mẫu đơn, êm ái mà thoải mái. Phượng Minh Lễ khoanh tay đứng một bên, không dám lên tiếng.

Phượng Cảnh Nam chậm rãi rót một tách trà nhỏ, sau một lúc lâu mới hỏi, “Khó chịu sao?”

Phượng Minh Lễ lắc đầu theo trực giác, gương mặt của hắn hơi tái nhợt, chẳng qua nhiều năm bị giáo huấn cũng không làm cho hắn thất thố.

Phượng Cảnh Nam biết hắn đang cố gắng chịu đựng, vì vậy cũng nói toạc ra vấn đề, “Nếu người làm không được thế tử thì đây chỉ là bắt đầu. Người sẽ chậm rãi phát hiện những người lúc trước đối đãi thân thiện với người, xưng huynh gọi đệ với người lại hoàn toàn xa cách người.”

Phượng Cảnh Nam nhìn gương mặt càng thêm tái nhợt của Phượng Minh Lễ rồi hỏi, “Hắn vừa đến đế đô cũng đã thay mặt cho Trấn Nam Vương xử lý hôn sự của Minh Diễm. Minh Lễ, vì sao không phải là người ra mặt? Người mới là trưởng tử của ta, ở trong Trấn Nam Vương phủ này, vì sao người lại đem chuyện này giao hết cho hắn?” Hắn ở đây đương nhiên là chỉ Minh Trạ.

Phượng Minh Lễ vừa định mở miệng giải thích thì Phượng Cảnh Nam lại giống như căn bản không muốn nghe, tiếp tục lạnh giọng chất vấn, “Nếu người tính sử dụng Minh Trạ, phân phó để Minh Trạ ra mặt xử trí thì hôm nay ta sẽ không gây khó dễ gì cho người. Nhưng trên thực tế là từ đầu đến cuối người đều bị rơi vào thế bị động. Người là người mà ta chọn vào vị trí thế tử, ta cho người đến đế đô, cho người xử lý những chuyện có liên quan đến Trấn Nam Vương phủ, nhưng người chỉ hữu danh vô thực, ngay cả hôn sự của tỷ tỷ mình mà người cũng không nói được lời nào? Trong đế đô ai là kẻ mù, gặp chuyện thì người liền lui, như vậy chờ người muốn lên tiếng thì còn uy tín gì nữa!”

“Ta biết tính tình của người, người không muốn đắc tội người ta! Nhưng người ngẫm lại đi, Minh Diễm là tỷ tỷ của người, thân tỷ tỷ có việc mà người còn tránh né thì người khác làm sao dám hy vọng vào người! Ngay cả thân tỷ tỷ còn ngồi yên như vậy thì đối với thuộc hạ, đối với bằng hữu sẽ như thế nào?” Phượng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Còn nữa, người không muốn đắc tội Phúc Xương công chúa, nhượng bộ lui binh. Ngược lại làm cho tiểu đệ còn nhỏ tuổi của người ra mặt đắc tội người ta! Tình cảm thù tạc mỏng manh như thế thì trước tiên người ta sẽ đánh giá nhân phẩm của người bị liệt vào dạng hạ lưu đó, có biết hay không!”

Sắc mặt của Phượng Minh Lễ đỏ lên, nhẹn không được những lời nói nặng của Phượng Cảnh Nam, quỳ dưới đất ai oán nói, “Phụ vương nói như vậy thì nhi tử làm sao gánh nổi. Nhi tử thừa nhận hôn sự của đại tỷ khúc chiết như thế là ta không lo lắng chu toàn, xử trí không thỏa đáng. Nhưng mà đế đô chỉ có nhi tử và Minh Trạ, phụ vương cũng biết tính tình của Minh Trạ rồi đó, vừa đến đế đô đã không nề mặt ai, ngay cả Hoàng tổ mẫu mà cũng dám gây chuyện. Nhi tử, nhi tử thật sự sợ hãi vạ lây. Sau đó là hôn sự của đại tỷ, hắn luôn quyết định trước, nếu không thuận theo hắn thì e rằng hắn sẽ làm ra chuyện thái quá. Phụ vương, nhi tử có thể làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn mọi người ở đế đô thấy huynh đệ chúng ta bất hòa như vậy hay sao?”

“Người thật là hồ đồ!” Phượng Cảnh Nam trách mắng, “Hắn có cái gì đâu mà người phải sợ? Hắn ở trong cung, trong tay không có ai, mọi chuyện đều phải trông cậy vào sự giúp đỡ của người, vì sao người phải sợ hắn! Có vài người khi cần đắc tội thì cứ đắc tội! Minh Trạ có bản lĩnh làm những gì hắn muốn thì sẽ có bản lĩnh gánh vác hậu quả! Hắn đắc tội với người ta thì người sợ cái gì? Hắn chính là hắn, hắn có thể đại diện cho Trấn Nam Vương phủ hay là đại diện cho ta hay sao? Hắn đắc tội với người ta thì cũng không phải là Trấn Nam Vương phủ! Hắn muốn quyết định, người lại mặc kệ hắn thì hắn có thể làm được gì? Người cứ hiền lành mọi chuyện, nếu có người muốn cướp cái ghế của người thì có phải người cũng mỉm cười mà dâng tặng hay không!”

Phượng Minh Lễ nghĩ đến cảm giác khó chịu sáng nay, nhẹn không được mà rơi lệ.

“Hôm nay chỉ là một vị trí dùng bữa mà đã như thế. Nếu có một ngày vị trí thế tử bị đổi chủ thì người tính sao?” Phương Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Từ khi người còn nhỏ thì ta đã thỉnh tiên sinh có học thức uyên bác nhất để dạy người, mười tuổi đã bắt đầu cho người hầu hạ trong thư phòng, Minh Lễ, trong huynh đệ các người thì chỉ có một mình người được như thế. Ta chỉ đối đãi với một mình người như thế!” Phương Cảnh Nam nhìn ánh mắt rưng rưng của Phương Minh Lễ, hắt than nhẹ một tiếng rồi đưa tay dìu Minh Lễ, “Đứng lên mà nói.”

Phương Minh Lễ nức nở đứng dậy, ngồi bên cạnh Phương Cảnh Nam, sự áy náy trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đè chặt trước ngực khiến cho hắn thở không nổi, thấp giọng nói, “Nhi tử vô năng, làm cho phụ vương phải thất vọng.”

Phương Cảnh Nam vỗ lưng hắn, giọng nói ôn hòa hơn rất nhiều, “Người phải học cách tự quyết định khi gặp chuyện, có thể tham khảo lắng nghe lời nói của thuộc hạ, lời nói của Minh Trạ cũng thế. Minh Trạ vẫn phải ở lại để đô, người suy nghĩ một chút đi, hôm nay người thấp hơn hắn một cái đầu, ngày sau chẳng phải là người sẽ thấp hơn hắn cả đời hay sao! Minh Lễ, hôm nay người nhường quyền cho hắn giải quyết ở để đô, một ngày nọ Minh Trạ tất sẽ đảo khách thành chủ, điều khiển sự vụ ở Vân Nam! Khi đó không còn là Phiên Vương nữa mà đã hơn hẳn Phiên Vương! Còn người, tất sẽ trở thành con rối thân Vương bị hắn đặt ở Vân Nam!”

Phương Minh Lễ chấn động toàn thân, ngơ ngàng nhìn chính phụ thân của mình.

Phương Cảnh Nam hợp một ngụm trà, như cười như không, “Người cảm thấy ta đang nói chuyện giật gân à?”

Hắn hiểu rõ Minh Trạ, một kẻ có thể giấu đi sắc bén ngay dưới mí mắt của hắn, tiểu tử giả ngu kia quá thông minh, nhìn hành vi của Minh Trạ ở để đô cũng thấy rất thủ đoạn. Hiện tại cũng đã triển lộ dã tâm.

Nhưng Phương Cảnh Nam vẫn không mạo muội đi chọn Minh Trạ, có lẽ là vì Minh Trạ quá mức lớn mật và không ổn định, từ sâu trong lòng của hắn bài xích việc Minh Trạ cầm quyền.

“Minh Lễ, người cũng biết ta vốn là thứ hoàng tử. Lúc trước khi tiên đế còn sống thì Hoàng tổ mẫu của người có thân phận rất thấp, khi ta được sinh ra thì Hoàng tổ mẫu của người chỉ là một tiểu quý nhân ở Khôn Ninh cung. Khi đó Lệ thái tử đang là thái tử, rất được tiên đế sủng ái. Các hoàng tử đều phải đến Đạo trai học tập, nếu thái tử mắc lỗi thì người bị phạt là thư đồng. Nếu ta mắc lỗi thì trực tiếp đánh vào tay.” Ánh mắt của Phương Cảnh Nam trở nên sâu thẳm, mang theo vài phần châm chọc, “Cũng không phải tiên sinh bắt công cố ý phạt ta mà vì căn bản ta thật sự không có thư đồng. Trước đây Hoàng tổ mẫu của người có thân phận rất thấp cho nên không thể nói gì trước mặt tiên đế, Ngụy gia lúc ấy cũng khốn cùng, không thể trông cậy vào. Khi ta đến tuổi đọc sách thì chẳng có ai đề cập đến chuyện thư đồng, cho nên ta vẫn không có thư đồng, ở Đạo trai từng nếm qua không ít đau khổ. Cùng là hoàng tử nhưng đích khác thứ khác, giống như mây và bùn. Không ai biết rõ hơn ta về nỗi khổ của thứ tử. Cho nên từ trước đến nay ta luôn đối xử bình đẳng với các người. Người là trưởng tử của ta, kỳ vọng của ta đối với người là cao nhất. Ta cũng không cảm thấy thứ tử kém hơn đích tử, ở trong lòng ta thì người được lựa chọn chính là người.” Cầm lấy bàn tay thon dài hơi chai sần của Minh Lễ, Phương Cảnh Nam trầm giọng nói, “Cho nên, đừng làm ta thất vọng. Minh Lễ, đừng làm cho phụ thân thất vọng!”

.....

P/S: *Cho nên từ trước đến nay ta luôn đối xử bình đẳng với các người* bác Nam ơi, bác xem lại câu này dùm nha =.=, bác nói láo mà ko sợ sấm sét đánh chết à. Hồi xưa bác làm thứ tử bị khổ sở nên giờ bác thiên vị thứ tử thì đúng hơn =.=, bác thật xàm.

36. Chương 36: Ghế Dừa

Minh trạ ngồi trên xích đu trong hoa viên, nhìn Minh Kỳ múa kiếm như du long, sát khí tung hoành, dáng người tuấn tú, kiếm quang linh động.

Minh Trạm vỗ tay bộp bộp.

Minh Kỳ luyện một hồi, trên trán lấm tấm mồ hôi, hai gò má ửng hồng, tra kiếm vào vỏ rồi bước qua. Minh Trạm nhích sang một bên để chừa chỗ cho Minh Kỳ, Minh Kỳ khom người ngồi xuống, lau mồ hôi, nhìn về phía Minh Trạm mà nói, “Chờ ta lớn một chút nữa thì sẽ mang binh đi đánh sào phi.”

“Người không thành hôn à?” Minh Trạm viết chữ hỏi.

Minh Kỳ cười lạnh, “Nay nhìn thấy đại tỷ như vậy thì gả cho nam nhân có gì tốt chứ? Đại tỷ lại đường hoàng là một quận chúa, cùng phủ của thân cô kết thân, vậy mà cái tên họ Đỗ kia lại dám đường tiểu lão bà! Nếu gặp phải ta thì ta sẽ đâm cho một nhát chết tên họ Đỗ kia! Còn để cho đi tu kiếm cái danh hiệu thuận! Với lại ta luyện võ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chỉ để hầu hạ nam nhân thôi ư!”

Minh Trạm cảm thấy Minh Kỳ thật sự bị Phượng Cảnh Nam bồi dưỡng thành một kẻ đi theo chủ nghĩa nữ quyền, Minh Kỳ nói, “Trước tiên ta sẽ dọn sạch sẽ thổ phủ ở Vân Nam, sau đó mới nghĩ đến chuyện đại hôn. Đến lúc đó ta cũng không muốn lấy một công tử hầu phủ hay thiếu gia công phủ gì cả, chỉ cần một tên biết nghe lời là được. Gọi hắn đi hướng đông thì hắn không thể đi hướng tây.”

Minh Trạm liên tục gật đầu, hắn thật sự là phục Minh Kỳ, thôi thì người cứ dưỡng một con cháu đi, còn gả cho nam nhân làm gì nữa!

“Nha đầu người thật sự là không biết e lệ, cái gì cũng dám nói.” Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa bước ra từ phía sau hòn non bộ, ngay sau lưng là Phượng Minh Lễ với đôi mắt đỏ ửng.

Minh Kỳ Minh Trạm đứng dậy chào, Minh Kỳ bước qua, vừa cười vừa khoác lấy cánh tay của Phượng Cảnh Nam rồi nghiêm mặt nói, “Phụ vương, nữ nhi nói thật đó. Sang năm qua sinh thần, phụ vương để nữ nhi vào trong quân đi. Nếu không, phụ vương cứ cho nữ nhi một đội nhân mã để sai khiến. Nữ nhi luyện võ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chỉ dùng để bắn thỏ săn gà rừng thôi sao, nói ra thì thật sự là mất mặt của phụ vương!”

Phượng Cảnh Nam ấn nhẹ lên chóp mũi của Minh Kỳ rồi cười nói, “Được rồi được rồi, Kỳ nhi đã nói thì bốn Vương làm sao lại dám không đồng ý?”

Ánh mắt của Minh Trạm dừng trên đôi mắt đỏ ửng của Phượng Minh Lễ, xem ra là đã bị giáo huấn, Phượng Cảnh Nam từ sớm đã làm cho Phượng Minh Lễ sượng mặt, mắng một chút cũng là hợp tình hợp lý. Chẳng qua sắc mặt của Phượng Minh Lễ cũng không kém, có lẽ ngoại trừ mả mai thì còn chỉ điểm cho Phượng Minh Lễ một trận.

Tối hôm qua Minh Trạm chỉ mở miệng một chút thì Phượng Cảnh Nam đã dùng lời lừa bịp, đến nước này thì không cần nhắc đến chuyện điều hành nhân thủ ở đế đô nữa, xem ra Phượng Cảnh Nam vẫn muốn dựa vào Minh Lễ và Minh Nghĩa.

Ánh mắt của Phượng Minh Lễ nhìn hắn có vài phần đề phòng, Minh Trạm nhếch môi, dời mắt sang Phượng Cảnh Nam, nhìn đến nhìn lui một cách làm càn. Phượng Cảnh Nam cũng tự lưu ý phản ứng của hai nhi tử, vừa thấy bộ dáng của Minh Trạm thì liền biết tiểu tử này đã đoán ra cái gì.

Minh Trạm nhìn về phía Phượng Cảnh Nam rồi gục gặc đầu đầy thâm ý.

Phượng Cảnh Nam quay sang dẫn theo Minh Kỳ đến tiểu giáo trường so kiếm, Minh Kỳ gọi Minh Trạm, “Người cũng đi theo đi, ta muốn xem người kỳ xạ có tiến bộ hay không?”

Minh Lễ đương nhiên cũng đi theo.

Thử hết một loạt cung tiễn, Phượng Cảnh Nam cho rằng quyết định của mình rất đúng, Minh Lễ được luyện tập từ thuở nhỏ, nay mặc dù vẫn là thiếu niên nhưng đã có một chút xu hướng ngọc thụ lâm phong, tùy tiện buông dây cung, tư thế tao nhã đẹp mắt, mấu chốt là trong tay của người ta có vài phần công phu thật sự, xem như một cái lọ hoa có nước đi.

Minh Trạm may mắn không bắn trượt bia, Minh Kỳ khích lệ một phen, “Tiến bộ hơn rồi đấy, có thể thấy được sự phụ trong cung thật giỏi.”

Trước kia ở Vân Nam, Vệ vương phi cái gì cũng tùy hấn, Minh Trạng kỳ xạ hai ngày thì có ba ngày không luyện tập, đừng nói là chính giữa hồng tâm, bắn trượt bia không biết đã bao nhiêu lần. Nay ở trong cung, chiều nào cũng phải đến giáo trường theo sư phụ luyện tập, tuy tệ như Minh Trạng nhưng cũng đã ra dáng một chút.

Đương nhiên không thể so sánh với Minh Kỳ và Minh Lễ.

Minh Kỳ tự mình dạy Minh Trạng nhắm như thế nào, phát lực ra sao, nói với Minh Trạng, “Chỉ cần luyện tập nhiều một chút thì sẽ thành thực thôi. Còn có trực giác nữa, kết hợp lại thì sẽ bách phát bách trúng.” Tùy tay bắn một phát, mũi tên như sao xẹt phóng đi, một con chim sẻ đậu trên ngọn cây cắt tiếng trả lời rồi rơi xuống đất.

Minh Kỳ bắn liên tiếp mười phát, mũi tên nào cũng trúng đích, sai đám hạ nhân nhặt lấy rồi phân phó, “Đưa vào trù phòng đi, bảo bọn họ làm sạch, ướp xong rồi chiên bơ, chính ngọc sẽ có thêm món ăn.”

Minh Trạng cười gật đầu.

Phượng Cảnh Nam rất vừa lòng đối với xạ thuật của Minh Kỳ, vừa cười vừa tán thán vài câu, Minh Kỳ khoát tay nói, “Chỉ có thể bắn một chút vật linh tinh mà thôi, lần trước sư phụ cầm một hạt ngọc châu lưu ly rồi ném lên bảo nữ nhi bắn, một phát trượt vào không trung.”

Phượng Cảnh Nam cười nói, “Võ công không phải luyện một hai ngày, gấp cái gì, người chỉ mới tí tuổi đầu, hiện tại bắn chính xác như vậy thì đã là chuyện không dễ.” Sau đó giáo huấn Minh Lễ, “Đến để đô hơn nửa năm, lực cánh tay chẳng có nửa điểm tiến bộ, ngày thường bận rộn chuyện gì hay sao! Hay là muốn bị muối của người vượt mặt! Về sau mỗi ngày phải kỳ xạ thêm nửa canh giờ.”

Phượng Minh Lễ cẩn thận áp ứng nói dạ.

“Minh Trạng, người và Minh Kỳ bằng tuổi, không cần ta phải nhiều lời.”

Không muốn nhiều lời thì câm miệng đi. Minh Trạng liếc mắt một cách khinh thường.

Mặt trời càng lúc càng dâng cao, Phượng Cảnh Nam dẫn theo Minh Kỳ trở về.

Đến ngọc thiện, lại tiếp tục xảy ra một hồi khúc chiết.

Phượng Cảnh Nam đương nhiên ngồi ở chính giữa.

Phượng Minh Lễ lại đi trước một bước mà ngồi bên trái Phượng Cảnh Nam, Minh Trạng đứng ở đại sảnh không nhúc nhích, cũng không tiến lên ngồi ở vị trí bên cạnh Minh Nghĩa.

Lần này Minh Phi chỉ hơi mỉm cười trào phúng, cũng chưa nhiều lời.

Phượng Cảnh Nam vừa định cầm lấy đôi đũa thì Minh Kỳ liền nói, “Phụ vương chậm đã, nữ nhi có việc muốn thỉnh giáo phụ vương.”

“Kỳ nhi nói đi.” Liếc mắt nhìn Minh Kỳ một cái.

Trên mặt của Minh Kỳ cũng không thấy tức giận mà chỉ có trịnh trọng, nghiêm mặt nói, “Phụ vương, coi trọng đích hay là coi trọng thứ?”

Minh Phi liền nói ngay, “Ta cũng muốn hỏi nhị tỷ, đây là trọng lớn hay là trọng nhỏ.”

Minh Kỳ căn bản không để ý đến Minh Phi, trấn định nói, “Phụ vương, không có phép tắc bắt thành quy tắc. Nhớ rõ Thái tông năm xưa, sau khi Gia Nghi hoàng hậu sớm qua đời đã lưu lại đích tử là tam hoàng tử. Một năm sau, Thái tông lập Tuệ Hoàng quý phi làm hậu, Tuệ Hoàng quý phi vốn có hoàng trưởng tử Nghi Thân Vương là thân tử. Năm đó khi lập thái tử, triều thần vì đích trưởng tôn ti mà không ngừng tranh chấp, dẫn đến chấn động triều đình, thiên hạ bất hòa, cuối cùng Thái tông nói: Nghi Vương mặc dù cao quý nhưng đích tử càng phải được tôn trọng hơn. Liền lập tam hoàng tử làm thái tử, sau này trở thành Cao Tông hoàng đế. Tuy đích thứ đều là nhi tử của phụ vương, nhưng nếu đích thứ không rõ thì Trấn Nam Vương phủ cần gì phải phân ra chính phi, trắc phi, thị thiếp, nha đầu? Trong cung cần gì phải có hậu phi tần thiếp làm gì? Hôm nay phụ vương trước tiên loạn đích thứ tôn ti, thứ cho Minh Kỳ không dám gặt bừa!”

Phượng Cảnh Nam nhìn về phía Phượng Minh Lễ, Phượng Minh Lễ ung dung cười nói, “Chỉ là một cái ghế, tứ đệ muốn ngồi thì cứ ngồi đi. Nhị muội không nên nổi giận, tứ đệ, người đến ngồi đi.”

Phượng Minh Nghĩa mỉm cười bổ sung, “Đúng vậy, nhị muội đừng giận. Chỉ là dùng bữa mà thôi, cần gì phải đem cả Thái tông hoàng đế mang ra đây? Là ta không thấy rõ, chiếm chỗ ngồi của đại ca trước cho nên đại ca chỉ có thể nhích lên phía trước mà thôi.”

Minh Kỳ nhướn đôi mày dài, không hề nhúc nhích, phân phó với nha đầu ở phía sau, “Đi nhị môn truyền lời, bảo quản gia vào đây.”

Lý Minh nghe nói bên cho truyền thì không dám trì hoãn, bỏ xuống bát cơm đang ăn dang dở, chúi miệng chạy đến đây.

Minh Kỳ trầm giọng nói, “Đại quản gia, sau khi dùng xong ngọc thiện thì người phái người đem vải bọc trên ghế của phụ vương cùng ghế bên tay trái của phụ vương chuyển thành màu đỏ thẫm.”

Lý Minh liền bảo dạ, Minh Kỳ nhìn về phía Phượng Cảnh Nam rồi trấn định nói, “Ghế bên tay trái, nếu sau này phụ vương thỉnh phong thể tử thì nên để thể tử ngồi. Nếu phụ vương chưa lập thể tử thì đích thứ tôn ti không thể loạn, Minh Trạ, người lại đây ngồi!”

Minh Trạ đi qua, chỗ ngồi lại thay đổi.

Minh Kỳ hỏi, “Phụ vương thấy nữ nhi xử trí như vậy có thỏa đáng hay không?”

“Rất thỏa đáng.” Phượng Cảnh Nam nhắc đùa.

.....

37. Chương 37: Kết Cục

Phượng Cảnh Nam đến để đô, ngoại trừ vì chúc thọ cho mẫu thân thì còn vì hôn sự của Minh Diễm.

Phượng Cảnh Kiên chỉ hôn thất bại, Ngụy thái hậu mất mùa làm bà mối. Vì vậy Phượng Cảnh Nam nhắc đến việc này thì hai người hơi có chút mất mặt.

Vẫn là Ngụy thái hậu mặt dày, thở dài nói, “Diễm nha đầu đi theo ai gia mấy ngày nay, sẵn sóc nhu thuận, ai gia tuyệt đối không thể để cho nàng chịu nửa phần uất ức được.”

“Đây là phúc khí của Minh Diễm.” Phượng Cảnh Nam cười nói, “Trong lòng của mẫu hậu có chọn ai chưa, nếu không ngại thì nói cho nhi tử nghe thử.” Tuy rằng hân hoan hoài nghi ánh mắt của mẫu thân, chẳng qua đây là hôn sự của tôn nữ, mẫu thân cũng muốn tôn nữ kết hôn với một nhà môn đăng hộ đối. Huống chi lần trước thất sách, mẫu thân và hoàng huynh chắc chắn có tâm lý bồi thường, như vậy lần này chọn người hẳn là không tệ. Phượng Cảnh Nam thật sự có chút chờ mong.

Ngụy thái hậu nói, “Nhân dịp tết Nguyên Tiêu vừa rồi ai gia có xem một chút, có một vị trưởng tử của Thái Dương công chúa tên là Phùng Thiệu Minh, một người là đích tôn của Vĩnh Yên công phủ, tên là Ôn Trường Phong. Ai gia đã hỏi thăm tình tế về hai hài tử này, đều mười bảy tuổi, chưa thành thân. Nhất là ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có.” Tuyệt đối sẽ không đức hạnh như Đỗ Như Lan, Ngụy thái hậu lặng lẽ bỏ thêm một câu trong lòng.

“Không biết phẩm chất thế nào?”

Ngụy thái hậu cười nói, “Có gì khó, ngày mai ai gia triệu bọn họ tiến cung là được. Đều là hài tử đứng đắn trang nghiêm.”

Lần này Ngụy thái hậu thật sự hận không thể cầm kính lúp đi xem hiền tế cho Minh Diễm, Phượng Cảnh Nam rốt cục nhìn trúng Phùng Thiệu Minh, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Không sai, trăm cũng chú ý đứa nhỏ Phùng Thiệu Minh này, chừng chặc trăm ổn.”

Phượng Cảnh Nam cười nói, “Nhìn có vẻ là người tốt. Thần đệ nghe nói Đỗ Như Lan đang cầu phúc cho Phúc Xương tử trong chùa, Hoàng huynh lấy hiếu trị thiên hạ, một người hiếu tâm như vậy thì làm sao lại không đáng giá ban thưởng?”

Phượng Cảnh Kiên cười cười, nghiêng tai lắng nghe.

“Không bằng ban thưởng cho hần một pháp danh.”

Ban thưởng pháp danh thì phải chân chính cắt tóc xuất gia, Phượng Cảnh Kiên cười khuyên, “Phúc Xương công chúa rốt cục cũng là Hoàng tử mà?”

Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt nói, “Chuyện mà Hoàng tử làm mới càng khiến cho ta rét lạnh. Trong trong ngoài ngoài đều là đạo lý của nàng, chỉ là một ả tiện tì mà lại dám khi dễ Minh Diễm! Nếu để người ta noi theo thì về sau ta làm sao dám cùng phủ công chúa làm thông gia nữa?”

“Thôi thôi, cứ theo ý người là được rồi.”

Phượng Cảnh Kiên ban thưởng hai chữ Hiếu Chân cho Đỗ Như Lan làm pháp danh, mệnh hần ở tự cầu phúc. Phúc Xương đại công chúa nghe được thánh chỉ thì liền hôn mê bất tỉnh, lần này là bệnh thật.

Ngày hôm sau, trưởng tử của Thái Dương đại công chúa là Phùng Thiệu Minh được ban hôn cho Thục Nghi quận chúa, chọn ngày thành hôn.

Thái Dương đại công chúa lớn hơn Phượng Cảnh Nam một tuổi, là một phu nhân thùy mị, nhu hòa dịu dàng. Mang theo nhi tử tiến cung tạ ơn, trước tiên để cho Phùng Thiệu Minh đi ra ngoài rồi ôn nhu nói, “Từ lúc đến đây thăm mẫu hậu đã được gặp qua quận chúa, chỉ là không ngờ Thiệu Minh lại có phúc phận này, đây đều là ân điển của mẫu hậu và Hoàng huynh.”

Thái Dương đại công chúa sau khi thành hôn chỉ được hai năm thì trượng phu là Thọ An Hầu lại qua đời vì bạo bệnh, nàng ở vậy một mình để nuôi nhi tử đến tận giờ, thật sự là không dễ dàng. Vì Thái Dương đại công chúa thủ tiết trinh nghĩa cho nên Ngụy thái hậu cũng nhìn bằng cặp mắt khác, cười nói, “Nay Thiệu Minh có tiền đồ, người cũng hết khổ. Ai gia nghĩ, trước khi đại hôn thì ban tước cho Thiệu Minh, cũng coi như song hỷ lâm môn.”

Thái Dương đại công chúa nhất thời ửng đỏ đôi mắt, vội vàng đứng dậy tạ ơn.

Năm đó Thọ An Hầu qua đời thì Phùng Thiệu Minh vẫn còn quán tã, vì mẫu thân của Thái Dương đại công chúa bị Tiên đế ghét bỏ cho nên không được ban tước. Sau này Phượng Cảnh Kiên kế vị thì chỉ gia ân thành Thái Dương đại công chúa, vẫn chưa ban thưởng tước vị, vì vậy tước vị của Thọ An Hầu vẫn bị treo lơ lửng chưa được giải quyết.

Thái Dương đại công chúa thăm nghĩ Hoàng thượng sáng khoái ban tước như vậy nhất định là Trần Nam Vương đã góp lời ở trước mặt Hoàng thượng, lại nghĩ đến kết cục của Đỗ Như Lan thì liền rùng mình, trở về nhất định phải dặn dò nhi tử, nhất định phải đối xử tốt với quận chúa.

Phùng Thiệu Minh ra khỏi Từ Ninh cung chưa được vài bước thì đã đụng phải một tiểu thái giám chính là Phương Thanh.

Phương Thanh cúi người hành lễ rồi cười nói, “Nô tài là quản sự của tứ công tử ở Thạch Lưu viện, phụng lệnh tứ công tử đi thỉnh Phùng công tử sang đó gặp mặt một chút. Tứ công tử nói, Phùng công tử được tứ hôn cho Thục Nghi quận chúa, mọi người vốn là cốt nhục chí thân, nay thân càng thêm thân, thỉnh Phùng công tử đừng từ chối.”

Gạch tứ gia! Muốn gặp hần!

Trên trán của Phùng Thiệu Minh giật giật, vội vàng đáp lời, “Ta cũng đang định đi thăm hỏi biểu đệ.” Một cái hà bao thưởng cho Phương Thanh. Hần cũng không phải là người chất phác, tương phản, Phùng Thiệu Minh lại là người rất có mắt.

Trong Thạch Lưu viện.

Hai người mặc thanh sam thiên bích giống nhau như đúc, trên đầu đều đội kim quan, chẳng qua một người hơi cao, một người hơi thấp, một người tuấn tú, một người khả ái, cùng ngồi trên trường kỷ ở hành lang, không nói lời nào, nhìn Phùng Thiệu Minh từ đầu xuống chân.

Trong lòng của Phùng Thiệu Minh thấp thỏm nhưng vẫn suy nghĩ ai là tứ công tử? Cũng không phải Gạch tứ gia sát khí tung hoành như lời đồn a! Nghĩ đến nơi này là nơi ở của các hoàng tử, nghe nói ngũ hoàng tử của Thánh thượng năm nay vừa mới bảy tuổi, nhưng nhìn lại hai người này thì cảm thấy cũng không nhỏ như vậy. Hơi cân nhắc một chút, liền đứng giữa hai người mà hành lễ, “Bái kiến tứ công tử.”

Minh Trạ cười cười nhìn về phía Minh Kỳ, Minh Kỳ cất lên giọng nói trong trẻo, “Không cần hành lễ, người ngồi đi. Chúng ta nghe nói Hoàng bá phụ chỉ hôn, vì vậy cố ý thỉnh người đến đây gặp mặt.”

Nghe giọng giống một cô nương, trong lòng của Phùng Thiệu Minh nói thầm, lén lút nhìn lại, Minh Kỳ trừng mắt, “Nhìn cái gì, móc mắt của người bây giờ!”

Phùng Thiệu Minh cả kinh, quả thật là cô nương, nghĩ đến việc mình thất lễ trước mặt người thân của thê tử tương lai thì không khỏi ngượng ngùng, khuôn mặt ửng đỏ, vừa gãi đầu vừa đứng dậy thở dài, “Ta, ta, thật có lỗi, đã quá đường đột.”

Minh Trạ đứng dậy rồi dịu lấy tay Phùng Thiệu Minh, vỗ hai ba cái để trấn an, sau đó chỉ xuống ghế dựa.

Lúc này Phùng Thiệu Minh mới biết vị này chính là tứ công tử. Cố gắng trấn định mà giải thích, “Thật sự không biết đây là vị cô nương.”

Minh Trạ nhìn hẩn dung mạo nhã nhặn, lúc này đã khôi phục vẻ ung dung, chẳng qua chỉ cúi đầu, không dám nhìn nhiều, xem ra người này cũng rất biết quy củ. Nhéo nhéo tay Minh Kỳ, nháy mắt vào phía bên trong, Minh Kỳ liền đứng dậy mà đi vào trong.

Minh Trạ viết nói, “Đó là tỷ tỷ của ta, người đừng trách.”

Phùng Thiệu Minh bị dọa nhảy dựng, lập tức thốt lên, “Đó là Thục Nghi quận chúa?” Trời ạ, hẩn ở đế đô cũng không phải người mù kẻ điếc, Đỗ Như Lan nhi tử của Phúc Xương đại công chúa vì đắc tội với Trấn Nam Vương phủ mà nay rơi vào kết cục xuất gia. Hẩn, hẩn chưa từng dưỡng tiểu lão bà, thiếu niên hâm mộ cái đẹp, khi nhận được thánh chỉ tứ hôn thì cũng từng ảo tưởng, có lẽ Thục Nghi quận chúa là một tiểu mỹ nhân dịu dàng gì gì đó.

Nào ngờ lại hung hãn lợi hại như thế, trực tiếp phất người gọi hẩn đến đây. Sau này thành hôn thì phải sống như thế nào a?

Minh Trạ nhin không được mà bật cười, viết nói, “Không phải đại tỷ, là nhị tỷ.”

Phùng Thiệu Minh thở phào một hơi. May quá, hóa ra là tiểu di tử. (cô em vợ)

“Đại tỷ ở đế đô bị không ít uất ức, người đừng bắt chước Đỗ Như Lan, phải đối đãi tốt với đại tỷ.” Minh Trạ viết nói.

Đừng bắt chước Đỗ Như Lan!

Mọi người ở toàn đế đô đều thấy kết cục của Đỗ Như Lan! Phùng Thiệu Minh biết rõ bản thân hẩn không thể trêu chọc Trấn Nam Vương phủ, chẳng qua hẩn cũng không nguyện ý cúi đầu xưng dạ, làm cho vị tứ công tử này coi khinh, nghiêm mặt nói, “Nhân khẩu trong phủ của ta rất ít, mẫu thân thủ tiết nhiều năm dưỡng dục nuôi ta lớn khôn. Ta cũng trông mong sớm ngày thú thê để hiếu kính mẫu thân. Không ngờ lại có thể được ban hôn cho quận chúa, đây là phúc phận của ta. Ta đã sớm nghe nói Thục Nghi quận chúa là một người hiền đức ôn lương, ta sẽ không phụ lòng quận chúa.”

Lời này không nhuần cũng không cứng, lộ ra vài phần khí khái.

Minh Trạ nghĩ, người này tuy rằng mặt còn non một chút nhưng thật ra rất hiểu chuyện.

Người hiểu chuyện là tốt rồi.

Ở cổ đại này trọng nam khinh nữ, Minh Trạ cũng không muốn nói những lời uy hiếp, bằng không có thể phản tác dụng, sẽ làm cho Minh Diễm sau này khó sống. Vì vậy chỉ hàn huyên một chút để tài thoải mái,

chưa được vài lời thì Vạn tuế gia ban thưởng yến tiệc, tuyên tứ công tử, nhị tiểu thư và Phùng công tử đến Từ Ninh cung.

Sau khi Thái Dương đại công chúa hồi phủ, tuy rằng có một chút mệt mỏi nhưng không giấu được sắc mặt vui mừng.

Kéo lấy tay nhị tử rồi ôn hòa nói, “Mẫu thân đã gặp qua Thục Nghi quận chúa, bộ dáng rất khá. Cư xử không có chỗ nào là không ổn, gia đình bình thường làm gì có được nữ nhi tiền đồ như vậy.” Vui mừng nhìn nhị tử rồi cười nói, “Nhị tử của ta quả là có phúc khí.”

Phùng Thiệu Minh có một chút ỉu rĩ, Thái Dương đại công chúa vội hỏi, “Minh nhi sao vậy, tiền cung mệt à?”

“Nhị tử không mệt. Chẳng qua hôm nay nhìn thấy Trần Nam Vương, rất uy nghiêm.” Chẳng những Trần Nam Vương uy nghiêm mà đám hài tử của Trần Nam Vương cũng rất lợi hại. Phùng Thiệu Minh đã nghe danh Gạch tứ gia, hôm nay được diện kiến, quả nhiên danh bất hư truyền! fynnz81o

Thái Dương đại công chúa cười nói, “Nhạc phụ gặp hiền tể thì phải uy nghiêm một chút. Huống chi đó là Trần Nam Vương. Nhị tử của ta, con cứ yên tâm đi, ta đã tinh tế hỏi thăm, mẫu thân của Thục Nghi quận chúa là trắc phi ở Vương phủ, khi còn bé thì mẫu thân đã qua đời, vẫn luôn được nuôi dưỡng bởi Vương phi. Vệ vương phi nhỏ hơn ta hai tuổi, khi còn bé chúng ta đã từng chơi cùng nhau, là một người rất thỏa đáng. Năm đó vì Trần Nam Vương tuyển chính phi, trước khi Trần Nam Vương tuyển Vương phi thì đã đến để dò vài lần mới chọn được Vệ vương phi, Nàng dạy nữ nhi tuyệt đối không tệ. Lúc trước ta cứ nghĩ Đỗ lão tam có phúc, nhưng không ngờ lại bị dụ dỗ mà gánh lấy tai họa.”

Thấy mẫu thân từ trước đến nay luôn lãnh đạm lại trở nên hơn hớn vui mừng, Phùng Thiệu Minh rút một tách trà nhỏ rồi dâng lên, Thái Dương đại công chúa uống một chút để thông cổ, cầm tách trà mà thở dài, “Nhị tử của ta, Thục Nghi quận chúa là thân diệt nữ của ta, cũng là biểu muội của ngươi, đây là hôn sự thân càng thêm thân. Có thể lấy được quận chủ là phúc khí của chúng ta, chúng ta phải biết tích phúc. Đợi đến khi quận chúa vào phủ thì ngươi phải hảo hảo đối xử với nàng. Với lại, trong vòng mười năm, nếu quận chúa vẫn không mang thai thì mới nạp thiếp.”

“Mẫu thân yên tâm đi, nếu quận chúa giống như lời của mẫu thân thì đừng nói là mười năm, cả đời nhị tử không nạp thiếp cũng không sao.” Phùng Thiệu Minh nghĩ đến nhị tiểu thư của Trần Nam Vương phủ lợi hại như vậy, e rằng Thục Nghi quận chúa cũng không quá hiền lành.

Thấy nhị tử hiểu chuyện, Thái Dương đại công chúa đương nhiên vui mừng. Quý nữ của hoàng thất không phải dễ đối phó, đã được chỉ hôn cho quận chúa mà còn dây dưa với một tỷ nữ, kết cục của Đỗ Như Lan hôm nay cũng đã là nể mặt của Phúc Xương đại công chúa rồi.

.....

P/S: lúc bạn Thiệu Minh hô lên *Gạch tứ gia! Muốn gặp hần!”, giống như nghe tên đại ma đầu giết người không gớm tay muốn gặp =)).

Cái vụ bạn Như Lan rốt cục là do bác Nam chơi ác, em Trạm là nhân văn lắm rồi.

38. Chương 38: Chỉ Số Thông Minh

Tục ngữ nói, rền sắt khi còn nóng.

Thái Dương đại công chúa rất có năng lực, vì nhị tử đã lớn nên nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sinh lễ. Nay nhận được chiếc bánh rơi xuống từ trên trời, nhị tử được chỉ hôn cho Thục Nghi quận chúa, một mặt phân phó tâm phúc đi thu xếp sinh lễ, một mặt đến cửa tìm Phượng Cảnh Nam để bàn bạc ngày thành hôn.

Ngày thành hôn đã được định, chỉ trong hai tháng liền gọn gàng xử lý ổn thỏa, đón quận chúa về phủ, hoàn thành hôn sự.

Thái Dương đại công chúa làm việc lạnh lẽ, có thể nói là chân nhân bất lộ tướng.

Trần Nam Vương gả nữ nhi, hoàn thân quốc thích đều đến đây. Minh Lễ sẽ bế Minh Diễm lên kiệu hoa, ẩn theo phong tục còn cần phải có một huynh đệ của tân nương tử áp kiệu hoa, việc này kỳ thật dẫn đến không ít tranh luận, Trần Nam Vương phủ có hỉ sự, hơn nữa có Phương Cảnh Nam ở đế đô tọa trấn, người đến đều là hoàng thân quốc thích và nhân sĩ quyền quý, cho dù Minh Lễ đến đế đô hơn nửa năm thì cũng không dám tự nhận là quen biết tất cả mọi người.

Trong tình hình này, ai mà lại không muốn đi theo bên cạnh Phương Cảnh Nam để tiếp khách?

Phương Minh Lễ là người mà Phương Cảnh Nam chọn, đương nhiên ở lại trong phủ giúp đỡ. Phương Minh Nghĩa cũng cần cơ hội như vậy, muốn quen mặt với đám người quyền quý ở đế đô, ngày sau nhất định không có nhiều cơ hội giống như vậy.

Vì thế huynh đệ hai người bắt đầu song ca.

Phương Minh Lễ cười nói, “Ta bế đại tỷ lên kiệu, người theo ta đi áp kiệu đưa đại tỷ hay sao?”

Vừa dứt lời thì Phương Minh Nghĩa đã lập tức phản đối, “Nếu đại ca đi áp kiệu, ta vừa đến đế đô, mắt nhắm mắt mở, chẳng quen biết ai. Tứ đệ ngày thường vẫn ở trong cung, hai chúng ta ra ngoài đón khách cũng không thích hợp, e rằng sẽ đón tiếp không chu đáo.”

Lời này của Phương Minh Nghĩa thật khéo đưa đẩy, trước tiên chỉ ra Trần Nam Vương phủ không thể thiếu Phương Minh Lễ tiếp khách, còn nhắc đến việc hấn chẳng nhận biết ai. Đúng vậy, không nhận biết ai thì đến Thọ An Hầu phủ tuyệt đối đừng thất lễ mới được.

Những lời này ám chỉ Minh Trạ.

Minh Trạ không thể nói chuyện, ở Trần Nam Vương phủ cũng vô dụng, chẳng giúp được gì. Nhà ai cần một kẻ câm đến đón khách? Còn không bằng lấy thân phận tiểu cữu đệ đi áp kiệu đến Thọ An Hầu phủ để người ta chiêu đãi, dù sao Thọ An Hầu phủ tuyệt đối không thể thất lễ cữu gia.

Nhưng mà Minh Trạ ở đế đô lâu hơn Minh Nghĩa, còn nữa, Minh Trạ là đích tử, tự mình áp kiệu đi Thọ An Hầu phủ quả là cho bọn họ thể diện. Hơn nữa, với sự khôn khéo của Minh Trạ thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì sơ suất.

Phương Cảnh Nam vốn tưởng rằng Minh Trạ sẽ phân cao thấp không chịu đi, nào ngờ Minh Trạ sáng khoái gật đầu, không có điểm gì là khó chịu. Còn vui vẻ đắc ý, bảo người ta làm cho hấn hai bộ trang phục hỉ sự để mặc vào ngày đại hỉ.

Làm cho Phương Minh Lễ và Phương Minh Nghĩa đều có chút lo sợ, liếc mắt nhìn nhau một chút, sợ Minh Trạ có mưu đồ.

Phương Cảnh Nam nhìn thấy hết thấy, trong lòng thở dài một tiếng rồi phân phó Minh Trạ đi nghỉ ngơi.

Tâm tình của Minh Trạ cả ngày nay rất tốt, vì Minh Diễm sắp xuất giá nên đã sớm hồi phủ, Ngụy thái hậu có một chút áy náy đối với Minh Diễm nên đã tặng cho nàng không ít trang sức quý giá.

Khi Minh Lễ Minh Nghĩa bận rộn cùng quản gia và các quản sự bàn bạc về việc chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi như thế nào thì Minh Trạ lại chạy đến xem Minh Diễm, sợ Minh Diễm mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân, còn sẵn sóc an ủi Minh Diễm không ít lời hay.

Minh Diễm tràn đầy cảm kích đối với Minh Trạ, kéo tay Minh Trạ mà nói, “Hảo đệ đệ, hôn sự của ta đều là người âm thầm lo liệu nên mới có ngày hôm nay. Người yên tâm đi, nghe nói Thọ An Hầu là người chính chắn ngay thẳng, chỉ cần hấn hiểu chuyện thì ta nhất định sẽ sống tốt thôi.”

Cho đến buổi tối khi lên giường nghỉ ngơi thì hàng lông mày của Minh Trạ vẫn mang theo vui sướng, khuôn mặt béo mồm mồm, khóe môi nhếch lên, thật sự là cao hứng.

Phương Cảnh Nam nhin không được mà hỏi, “Đại tỷ của người xuất giá nên người vui vẻ như vậy à?”

Đương nhiên rồi, chỉ số thông minh của đối thủ rõ ràng thấp hơn hấn không chỉ một bậc, làm sao mà lại không cao hứng cho được.

Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Nghĩa vội vàng muốn tới lui với đám người ở đế đô, lại bỏ qua quan hệ thông gia sang một bên. Đám nhân sĩ quyền quý có thể đến Trấn Nam Vương phủ thì người nào mà chẳng phải là lão hồ ly, chẳng lẽ chỉ dựa vào một hai câu liền có thể móc nối quan hệ với bọn họ hay sao?

Nực cười!

Mặc dù là Phượng Cảnh Nam thì e rằng cũng chưa thể xoay chuyển đám lão hồ ly này, huống chi là huynh đệ Minh Lễ.

Thọ An Hầu phủ thì khác, Phùng Thiệu Minh đã được ban tước, lại có mẫu thân là đại công chúa, cho dù lúc trước ở trong hoàng thất không được sủng ái nhưng danh hiệu của hai người này lại thật kiên cố. Nhìn Phùng Thiệu Minh là người thức thời, lại là thân tỷ phu....

Không đi lại thân cận với thông gia, ngược lại bỏ gốc lấy ngọn, để lấy một chút sĩ diện giao tình.

Đem cơ hội tốt nhường cho người ta, bảo Minh Trạ làm sao lại không hớn hở cho được?

Minh Trạ ngồi ở đầu giường ngâm chân, Xuyên Hoa ngồi xổm dưới đất, chiếc váy màu anh đào thêu hoa xuân kéo dài trên mặt đất, khiêm tốn mà xinh đẹp. Cầm lấy chân của Minh Trạ, xem chuẩn huyết đạo, dẫn đo dùng lực để xoa bóp cho hắn. Minh Trạ thoải mái khép hờ đôi mắt híp, hơi ngửa đầu, bộ dáng hưởng thụ, nếu có thể nói thì e rằng đã cất tiếng kêu ồ ồ.

Phượng Cảnh Nam bình thường quen bày ra bộ mặt bí hiểm không hề thay đổi, khi ngủ cũng mang theo vẻ mặt táo bón, vì vậy thật sự nhìn không được bộ dáng đức hạnh không có tiền đồ này của Minh Trạ.

Lại nói tiếp, Xuyên Hoa vốn là nô tỳ hầu hạ bên cạnh Phượng Cảnh Nam, biết một chút y thuật, xoa bóp huyết đạo, ngày thường hầu hạ Phượng Cảnh Nam cực kỳ thoải mái, vì Minh Trạ nhìn thấy nha đầu kia biết xoa bóp cho nên cũng muốn Xuyên Hoa hầu hạ.

Một tiểu nha đầu thì Phượng Cảnh Nam chẳng luyến tiếc gì, chẳng qua nhìn thấy bộ dáng đặc ý suy nghĩ đến tối của Minh Trạ thì lại cảm thấy hơi khó chịu mà thôi.

Hết bận rộn với hôn sự của Minh Diễm thì lại đến việc hội nghị hôn sự của Phượng Minh Lễ.

Công tử thế gia, nối dõi tông đường và làm rạng rỡ tổ tông đều quan trọng như nhau. Thời điểm thành hôn cũng sớm, tỷ như Tiên đế, mười ba đã thành hôn, lúc ấy có hoàn thành chuyện kia hay không thì cũng không rõ.

Giống Phượng Cảnh Nam, mười bảy tuổi mới thành hôn, ở trong vương thất thế tộc thì đã xem là muộn.

Phượng Minh Lễ và Minh Diễm cùng tuổi, chỉ cách nhau hai tháng, lúc trước hôn sự của Minh Diễm là do Ngụy thái hậu lựa chọn, đến phiên Phượng Minh Lễ thú thê thì lại do Phượng Cảnh Nam đích thân lo liệu ở đế đô, có thể thấy được trọng lượng của hai người này ở trong lòng của Phượng Cảnh Nam đúng là cách một trời một vực.

Chẳng qua chuyện này vô can với Minh Trạ. Với tính cách đa nghi của Phượng Cảnh Nam, nếu Minh Trạ phát biểu ý kiến đối với hôn sự của Minh Lễ thì nói không chừng sẽ bị chụp cho cái mũ là có ác ý.

Hôn sự của Minh Lễ, Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi cũng ra tay đắc lực, trước tiên liệt kê danh sách các khuê tú ở đế đô, đều là nữ nhi của những phủ có ban tước.

Cuối cùng hai cô cháu trải qua lớp lớp bình luận và sàng lọc, chọn ra năm người như sau: trưởng tôn nữ của Thọ Ninh Hầu, Điền Như Ý.

Thứ nữ của Bình Dương Hầu, Mã Ngọc Thanh.

Trưởng nữ của Định An Hầu, Trịnh Uyển.

Trưởng tôn nữ của An Quốc Công, Phó Nhu Gia.

Trưởng tôn nữ của Vệ Quốc Công, Tạ Bình.

Hoàng tử mà tuyển phi có lẽ cũng chỉ như thế.

Ngay cả Minh Diễm cũng bị tuyên vào trong cung để giúp đỡ xem mắt, Minh Diễm rất biết chừng mực, tất nhiên sẽ không nhiều lời, mấy người nữ nhi này đều được tuyển chọn khắt khe kỹ lưỡng, gia thế dung mạo đều là nhất đẳng. Dù sao nàng chỉ phụ trách khen người ta nói lời hay mà thôi, hôn sự của Minh Lễ đã có người khác phiên nào giùm.

Tỷ như Hoàng đế bệ hạ cùng đệ đệ Phiên Vương của hần, Phượng Cảnh Kiên đương nhiên muốn chọn cho Minh Lễ một hôn sự tốt đẹp, chẳng qua hần cũng không muốn nhìn thấy Minh Lễ có liên lụy quá thân đối với thế lực trong triều. fynnz810

Trong phương diện này, Phượng Cảnh Nam và huynh trưởng Hoàng đế của hần đã sớm rất ăn ý.

Cho nên Bình Dương Hầu đóng quân tại tây bắc bị loại bỏ đầu tiên trong danh sách; trưởng tử của Định An Hầu chính là thám hoa, nay đang ở Hàn Lâm Viện, Phượng Cảnh Kiên tính trọng dụng người này, vì vậy Trịnh Uyển cũng không phải người để lựa chọn.

An Quốc Công, Vệ Quốc Công là lão công phủ được truyền từ đời này sang đời khác, tuy có danh quốc công nhưng lại không có miếng. Vả lại trong phủ lại giao thiệp rắc rối phức tạp, không nên kết thông gia nhưng cũng không phải là không thể.

Còn lại chính là Điền Như Ý của nhà Thọ An Hầu, Điền gia là bên ngoại của Tiên hoàng hậu, nay cũng có nữ nhi ở trong cung làm phi, kết thành thông gia với Trấn Nam Vương phủ quả thật là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ có một điều chính là lão bà của thế tử nhà Thọ An Hầu mang họ Ngụy, chính là tam diệp nữ của Ngụy thái hậu.

Lúc trước khi nhị hoàng tử Phượng Minh Lan tuyển phi thì Ngụy thái hậu định đem Điền Như Ý cho Phượng Minh Lan làm phi, chẳng qua Phượng Cảnh Kiên thấy Điền Như Ý chưa đến tuổi cập kê nên khéo léo từ chối ý tứ của Ngụy thái hậu.

Nay Điền Như Ý lại nằm trên danh sách, hơn nữa lại rõ ràng nằm ở vị trí cao nhất.

Ngụy Ninh lo lắng muốn chết, trong lòng nôn nóng sốt ruột.

Từ khi thông qua lão bà mà hần biết được cô cô cố ý muốn làm cho nữ nhi của tỷ tỷ gả cho Phượng Minh Lễ thì Ngụy Ninh mất ngủ ba đêm. Nhà mình đã có một thái hậu, một quý phi, một hoàng tử, ba diệp tử ở Trấn Nam Vương phủ, bị người đặt lên lò nung, vậy mà đám già trẻ lớn bé này còn muốn kết thông gia với Trấn Nam Vương phủ, sống đủ quá rồi cho nên muốn chết sớm có phải hay không?

Ngụy Ninh cân nhắc mấy ngày, trúng cử là Điền Như Ý, hần họ Ngụy, Thọ Ninh Hầu không phải dễ chọc, Ngụy Ninh không có lý do gì để xen vào chuyện Điền gia muốn gả nữ nhi, tuy rằng hần cực kỳ chán ghét hôn sự này.

Không thể xen vào Điền gia thì chỉ có thể thay đổi suy nghĩ của Trấn Nam Vương phủ.

Ngụy Ninh cố ý đến Trấn Nam Vương phủ một chuyến, thừa dịp Phượng Cảnh Nam mang theo Minh Lễ Minh Nghĩa Minh Kỳ đến khu vực săn bắn.

Minh Trạ là một kẻ không có hứng thú đối với vận động. Đương nhiên Phượng Cảnh Nam cũng vui vẻ đồng ý cho hần ru rú trong phủ. Minh Phỉ bị Ngụy thái hậu triệu vào Từ Ninh Cung cho nên toàn bộ Trấn Nam Vương phủ chỉ còn lại một mình Minh Trạ.

Có thể nói là Ngụy Ninh đến rất đúng lúc.

Chính vì lần gặp mặt này mà hần đã khéo léo từ chối vinh dự được đi săn bắn cùng hoàng thất.

.....

P/S: ồ...ba cái hần bà lăng quan hệ dây nhợ rề má trong này làm ta cũng rối mù =)). Tóm lại là bạn Ninh không muốn nhà họ Ngụy liên hệ quá nhiều với triều đình, như vậy bạn sẽ gặp nguy hiểm, dù sao thì chẳng ông vua nào thích một dòng họ có thế lực quá lớn ở trong triều, bạn làm như vậy là để nịnh vua a >

39. Chương 39: Rút Củi

Trần Nam Vương phủ là Vương phủ đầu tiên của Đại Phượng, cho dù là chỗ này ở đế đô chỉ là phủ đệ tạm cư của Trần Nam Vương nhưng cũng vô cùng xa hoa.

Minh Trạ ở trong viện của Phượng Cảnh Nam mà chiêu đãi Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vẫn giữ bộ dáng tao nhã ôn hòa, ngọc thủy thanh y, hương thơm âm áp nhân nhậ tản ra. Hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau dưới tàng cây ngô đồng, gió mát mang theo hơi thở của cỏ cây, rửa tay pha trà, tán gẫu dong dài, thưởng thức trà thơm.

Minh Trạ cũng không phải loại người tinh thông hưởng thụ cuộc sống, nhưng mà hắn thích ngắm nhìn những ngón tay linh hoạt khéo léo của Ngụy Ninh, cùng với mí mắt ôn hòa khê buông xuống nhưng vẫn rất nghiêm túc. Ngụy Ninh thật sự kiên nhẫn, mặc dù hắn có việc muốn nhờ, mặc dù song phương đều biết rõ trong lòng, cũng không phải đến đây để uống bình trà này, nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh pha ra một món trà cực phẩm.

“Ta thích chung Tử sa, nhưng mà phụ vương của ngươi lại thích chung ngọc.” Cầm chung ngọc bằng hai tay rồi đưa đến trước mặt của Minh Trạ, Minh Trạ tiếp nhận bằng hai tay, nhấp một ngụm nhỏ, trà được cẩn thận pha quả nhiên rất khác. Gật đầu cười cười.

Ngụy Ninh chậm rãi rót một chung trà nhỏ rồi thở dài, “Quân sơn ngân châm là hảo hạng nhất, nếu có thể sử dụng giọt sương trên hoa sen tháng sáu ở trong hồ thì mới xem là thập toàn thập mỹ.”

Thập toàn thập mỹ? Trên đời làm sao có nhiều thập toàn thập mỹ như vậy?

Minh Trạ nhìn về phía Ngụy Ninh, làm ra tư thế mời, Ngụy Ninh đem chung ngọc đặt trên bàn đá rồi cười nói, “Phụ nhân của ta tiến cung, nghe Thái hậu nói, cố ý muốn gả nữ nhi Điền gia của Thọ Ninh Hầu cho Minh Lễ làm chính thê.”

“Thế tử của Thọ Ninh Hầu thú tam tỷ của ta, Điền Như Ý là trưởng nữ của tam tỷ.” Trên mặt của Ngụy Ninh có một chút ưu sắc, “Nữ nhân có trí tuệ của nữ nhân, có khi cũng rất ngu xuẩn, kỳ thật thường xuyên rất thực dụng. Ngụy gia là mẫu tộc của Hoàng thượng, trên người của hoàng tử đều có huyết thống của Ngụy gia, ta lại vô tình kết thông gia với hoàng thất. Lần này Thái hậu nhìn trúng nữ nhi của tam tỷ ta, vì bất quá là muốn trợ giúp nhị tỷ một tay.”

Minh Trạ nhướng mày. Nếu không phải Ngụy Ninh tới đây thì hắn thật không biết việc này. Trong tay của hắn không có người đắc lực, lại trở thành kẻ điếc người mù, thật sự là đáng buồn mà.

“Tam tỷ đã gả cho Điền gia của Thọ Ninh Hầu, ta và Thọ Ninh Hầu vốn là quan hệ thông gia. Minh Trạ, mẫu thân của ngươi là chính phi của Trần Nam Vương, mẫu thân của Minh Lễ là tỷ tỷ của ta, ta không muốn làm cho nữ nhi có huyết thống của Ngụy gia gả cho Minh Lễ. Chuyện này đối với ta không hề có ích, ngược lại sẽ đắc tội với ngươi, đắc tội với Vĩnh Ninh Hầu.” Ngụy Ninh thật thành khẩn, mở ra đôi tay trắng như ngọc rồi cười khổ, “Nếu Minh Lễ thú diệt nữ của ta, cho dù Minh Lễ có đến đế đô hay không, ngày sau có con nối dõi thì chắc chắn sẽ quay về Vân Nam. Mẫu thân của Minh Lễ là dì ruột của Điền Như Ý, tuy rằng Vệ vương phi là chính phi, nhưng rốt cục Điền Như Ý sẽ thân thiết với nhị tỷ của ta hơn. Người đã thú về, Vệ vương phi có muốn giao một phần gia vụ cho tiểu tức phụ hay không?”

“Quyền lợi cứ như vậy mà bị tằm ăn từng chút một.” Ngụy Ninh than nhẹ, bất đắc dĩ nói, “Tuy rằng nàng họ Điền nhưng mà người có tâm sẽ nghĩ rằng nàng là cháu ngoại của Ngụy gia. Ta không thể ngăn cản Thái hậu, cũng không hy vọng ngày sau người sẽ tính lên đầu của ta vì chuyện tranh cãi nội bộ của Trần Nam Vương phủ.”

Hôn sự này đối với Ngụy Ninh thật sự là cẩu vĩ tục điều, Ngụy Ninh là người thông minh, nhất định sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Đối với Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi thì ưu việt chỉ có hạn, kẻ duy nhất được lợi chính là Ngụy trắc phi ở xa tận Vân Nam. Đương nhiên Ngụy trắc phi có lợi thì Phượng Minh Lễ cũng có lợi. Điền gia là bên ngoại của Tiên hoàng hậu, gia thế đương nhiên không tệ. (cẩu vĩ tục điều = lấy đuôi chó nối vào đuôi chồn, lấy xấu nối vào tốt, ám chỉ việc học đòi)

Ngụy trắc phi tuy rằng được sủng ái, sinh hạ ba nam một nữ, nhưng bên trong Trấn Nam Vương phủ vẫn do Vệ vương phi nắm giữ. Vệ vương phi làm việc vững vàng và chu toàn, chấp chưởng nội vụ không có một chút sai lầm, cho dù là Phượng Cảnh Nam cũng tìm không ra sai lầm. Ngụy trắc phi muốn nhúng tay nhưng không thể, chẳng qua khi có tức phụ thì sẽ khác.

À, Minh Trạm sờ cằm, e rằng Minh Phi đã cho Thái hậu cái gì đó rất ghê gớm đây?

Tuy Ngụy thái hậu có ý này nhưng ý kiến của Ngụy thái hậu cũng không phải chính yếu, Minh Trạm viết nói, “Ý của Hoàng thượng thế nào?”

“Thánh tâm khó dò, ta không rõ lắm.”

Minh Trạm nhìn Ngụy Ninh rồi viết nói, “Chúng ta phải đối xử thẳng thắn và thành khẩn, người không có thành ý. Tuy rằng ta không muốn diệt nữ của người gả vào phủ của ta, nhưng dù sao cũng sẽ có nữ nhân gả cho Minh Lễ, chỉ cần là chính thê của Minh Lễ thì đều sẽ thân cận với Ngụy phi, không chỉ một mình diệt nữ của người sẽ như thế. Cho dù diệt nữ của người thật sự được tứ hôn thì người cũng không cần khinh thường thủ đoạn của Vương phi một phủ. Tỷ tỷ của người không làm gì được mẫu thân của ta, huống chi là diệt nữ của người? Lợi thế của người không đủ, ta nghĩ không ra vì sao phải liên thủ với người?”

“Minh Trạm, Ngụy gia đã là mẫu tộc của Hoàng thượng, đối đãi cẩn thận với người ta còn không kịp, vô tình lại can dự vào chuyện hoàng tử ganh đua, lại liên quan đến nội vụ của Trấn Nam Vương phủ các người.” Ngụy Ninh nói.

“Người thông minh đều làm như vậy.” Minh Trạm lắc đầu, “Những điều này chỉ có lợi cho người.”

Ngụy Ninh cười than thở, “Thật sự là bất kiến thổ tử bất sát ưng, đương nhiên không thiếu quyền lợi của người rồi.” Bám vào bên tai của Minh Trạm rồi nhỏ giọng nói vài câu. (bất kiến thổ tử bất sát ưng = gặp chuyện phải bắt được thời cơ, nhắm chuẩn mục tiêu)

Minh Trạm cười cười, gật đầu xem như đồng ý.

“Thừa dịp nay thánh giá cùng với phụ vương của người không ở để đô, chúng ta nên đến Thọ Ninh Hầu quý phủ trước một chuyến thì hơn.” Ngụy Ninh đương nhiên đã sớm có tính toán sẵn trong lòng, đến đây thứ nhất là muốn mượn sức của Minh Trạm, dù sao có Minh Trạm hỗ trợ, ở trước mặt Hoàng thượng sẽ dễ công đạo hơn, theo hần quan sát thì Hoàng thượng quả thật đối xử có vài phần khác biệt đối với Minh Trạm, việc này cũng giúp cho Minh Trạm có thêm người chống lưng. Thứ hai là bày tỏ hảo ý với Minh Trạm.

Minh Trạm có quyền lợi, đương nhiên vui vẻ hoạt động một chút, dẫn dò quản gia chuẩn bị xe ngựa, lại đi vào phòng thay y phục. Phượng Cảnh Nam sẽ không cho phép hần phát biểu ý kiến, vì vậy chỉ đành rút củi dưới đáy nồi mà thôi.

Người gác cổng của Thọ Ninh Hầu phủ vừa thấy là xe ngựa của thân Vương chạy đến thì vội vàng đi nghênh đón.

Trên xe bước xuống hai người, Thừa Ân Hầu cùng một vị tiểu mập mập không biết danh tính.

Ngụy Ninh cười mắng, “Ngây người làm cái gì, vị này là tứ công tử của Trấn Nam Vương gia. Đúng là không có mắt mà, còn không mau hành lễ với tứ công tử.”

“Thỉnh an Hầu gia, tứ công tử.”

“Tứ công tử, thỉnh ngài đi bên này.”

Người không có mắt không thể làm người gác cổng, nghe nói đại tiểu thư của hần sắp gả cho Trấn Nam Vương phủ, phỏng chừng chuyện này đã nắm chắc, nếu không thì làm sao mà người của Trấn Nam Vương phủ lại tìm tới cửa? Cảm thấy động tâm, liền thêm thân thiện với Minh Trạm.

Minh Trạm trợn tròn trắng nhìn Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nắm tay của Minh Trạm rồi cười nhàn nhạt, hỏi người gác cổng, “Chủ tử của người ở đâu?”

“Dạ, chủ tử đã sớm dặn dò, hôm nay Hầu gia đến, phân phó tiểu nhân trực tiếp thỉnh Hầu gia vào phủ.”

Hóa ra là có chuẩn bị, cái tên hồ ly chết tiệt này đã sớm có chủ ý, trên mặt của Minh Trạh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, đi theo Ngự Ninh tiến vào phủ Thọ Ninh Hầu.

Thọ Ninh Hầu Điền Huy đã đến tuổi ngũ tuần, thân mình lại rất cường tráng, nghe nói tứ công tử của Trần Nam Vương gia cũng đến đây thì mặt cau mày có, vội vàng ra cửa nghênh đón.

Ngự Ninh cười thở dài, “Thế thúc, Tử Mẫn thỉnh an ngài.”

Minh Trạh cũng hành lễ, trong lòng rửa thầm Ngự Ninh, lão Ngự gia của người ba đời là bần dân, không biết từ đâu lại có quan hệ thế diệt với Thọ Ninh Hầu gia có nhiều thế hệ trâm anh như vậy.

Thọ Ninh Hầu vừa cười vừa đỡ lấy Ngự Ninh, “Thôi thôi, tiểu tử người lần nào đến đây cũng làm quá.” Lại ôm quyền nói với Minh Trạh, “Tứ công tử thật ra hiếm khi đến, thỉnh vào bên trong.”

Nếu Ngự Ninh đã sớm có đối sách thì Minh Trạh chỉ cần ngồi nghe Ngự Ninh và Thọ Ninh Hầu nói chuyện là được. fynnz810

Không thể không thừa nhận Ngự Ninh thật sự là mạnh vì gạo bạo vì tiền, Thọ Ninh Hầu mặt mày rạng rỡ với hắn, đương nhiên theo đạo hạnh của Thọ Ninh Hầu thì sẽ không bị dăm ba câu của Ngự Ninh lừa gạt, chỉ là mọi người đều thích nghe lời hay, sắc mặt của Thọ Ninh Hầu so với khi vừa nhìn thấy Minh Trạh thì liền thoải mái hơn nhiều.

Ngự Ninh cười hì hì, “Thế thúc cũng biết, Hoàng thượng lệnh cho ta dạy Minh Trạh nhạc lý, chúng ta cũng xem như hiểu rõ tính của nhau. Hắn nghe nói tấu tử tượng lai là thiên kim của quý phủ thế thúc cho nên đặc biệt yêu cầu ta dẫn hắn đến đây thỉnh an thế thúc.”

Thọ Ninh Hầu trầm giọng nghiêm mặt, “Tử Mẫn, nói cũng không được nói bừa! Chuyện chưa đâu vào đâu, để Hoàng thượng nghe được thì đủ cho người no đòn, mặc dù Hoàng thượng sung người nhưng người cũng phải có chừng mực.”

Minh Trạh tròn mắt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, viết nói, “Không phải sao? Ta nghe nói Ngự trác phi còn thường xuyên gửi thư cho thế tử phi của quý phủ Hầu gia chỉ để thúc đẩy hôn nhân này mà?”

Thọ Ninh Hầu suýt nữa đã làm rớt tách trà trong tay, liên tục xoa tay, “Tứ công tử chó tin lời kẻ tiểu nhân, tuyệt đối không có chuyện này, tuyệt đối không có chuyện này!” Trên mặt quả quyết nhưng trong lòng lại suy nghĩ, thế tử của lão đại nhà mình thường xuyên vào cung, hơn nữa lần này vì chọn thế tử cho trưởng tử của Trần Nam Vương mà còn giúp Như Ý chuẩn bị trang sức và làm y phục mới, những điều này Thọ Ninh Hầu đều biết. Thế tử của lão đại và Ngự trác phi là thân tỷ muội, hay thật sự là có chuyện này. Chẳng qua mặc kệ có hay không thì hắn tuyệt đối không thể thừa nhận!

Trong lòng của hắn cũng không phản đối hôn sự này, nhà của hắn đã là ngoại thích, đem nữ nhi gả vào vương phủ tôn thất thì sẽ thoát khỏi hiểm nghi kết bè kết phái. Huống chi đây lại là trưởng tử của Trần Nam Vương.

Tuy là thứ tử nhưng mà đích tử này, lại liếc mắt nhìn sắc mặt như cười như không của Minh Trạh, ừm, tuy rằng bị cảm nhưng xem ra cũng rất thủ đoạn.

Tứ công tử cũng không phải là người dễ tiếp xúc, Thọ Ninh Hầu lấy lại tinh thần rồi nói, “Tứ công tử chó nên hiểu lầm, hôn sự của huynh trưởng người đã có Vương gia làm chủ, những người khác làm sao có thể nhiều lời cho được?”

Minh Trạh mỉm cười gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh của người định gạt ai?

“Trần Nam Vương phủ dòng dõi cao quý, tôn nữ của ta dung mạo chỉ là cành lá hương bồ, làm sao có thể xứng đôi với huynh trưởng của quý phủ? Tuyệt đối không có việc này.” (cành lá hương bồ = tầm thường)

Minh Trạh viết nói, “Vì sao lại không xứng, đại ca là thứ tử, cũng không phải thế tử.”

Thọ Ninh Hầu quả thật muốn thổ huyết, người, người, ý của người là sao! Ta, ta, nếu không phải hắn có thể làm thế tử thì ta làm sao lại đem tôn nữ gả qua đó cơ chứ!

“Hay là người cảm thấy đại ca sẽ làm thế tử?” Đưa quyển sổ nhỏ cho Thọ Ninh Hầu xem, Minh Trạh không hề e ngại, hắn nháy đôi mắt thuần khiết trong veo về phía Thọ Ninh Hầu.

“Ta đã lâu chưa vào triều, cũng không biết việc này, tứ công tử đừng nói với ta chuyện này.” Thọ Ninh Hầu thở dài, “Nếu tứ công tử muốn nhúng tay vào chuyện đại hôn của huynh trưởng nhà ngươi thì có thể thương lượng với Vương gia, đến phủ của ta làm gì, ta không có bản lĩnh đó.”

Minh Trạm cười viết, “Phụ vương căn bản không nói với ta những thứ này, ta chỉ muốn trước tiên đến hỏi thăm tính tình của tẩu tử, bằng không đến lúc đó không hợp với mẫu thân của ta thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hòa khí hay sao? Nghe nói là tôn nữ của ngài nên ta rất yên tâm. Ta biết tính tình của Ngụy trác phi, tôn nữ của ngài nghe nói là bên ngoại của Ngụy gia, nhất định là không kém. Cho nên ta mới đến đây trước để thỉnh an ngài.”

Nếu đến lúc này mà Thọ Ninh Hầu còn không hiểu ý đồ đến đây của Minh Trạm thì trừ phi là một kẻ ngốc. Chẳng qua bị một tiểu bối như vậy uy hiếp thì trong lòng cũng không thoải mái, cười nói, “Ta đã hiểu ý của tứ công tử. Ý đồ của Tử Mẫn đến đây thì ta cũng đã rõ.” Nói xong liền nhìn Ngụy Ninh một cách có thâm ý.

Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, bưng tách trà uống một ngụm rồi ngênh đón tầm mắt của Thọ Ninh Hầu, “Thế thúc chớ nghĩ oan cho ta, ta nghĩ nhị tỷ trong nhà bị gả đi thật xa, mười mấy năm không thể gặp mặt, suy bụng ta ra bụng người, không nỡ nhìn thấy tam tỷ cũng chịu khổ như ta. Kỳ thật Minh Lễ là thân diệt tử của ta, chẳng lẽ ta lại không trông mong hắn được hạnh phúc hay sao? Thế thúc, nghe phu nhân của ta nói rằng tôn nữ thứ hai của người cũng có tri thức hiểu lễ nghĩa, là một khuê tú hiếm thấy.”

.....

P/S: ko biết bạn Ninh cho bé Trạm quyền lợi gì mà bé Trạm lại chịu giúp bạn Ninh :>

40. Chương 40: Trách Phạt

Thọ Ninh Hầu thăm hận tiểu tử Ngụy Ninh này gian xảo, không đành lòng để diệt nữ gả đi xa! Lại muốn đẩy nhị tôn nữ nhà hắn đi xa! Chính thế vì chuyện này mà lo liệu mất bao nhiêu thời gian, làm sao có thể dễ dàng nhường cho thứ thiếp! Đây chẳng phải cố ý làm cho gia đạo của hắn bất ổn hay sao!

Còn cái tên tiểu câm Phượng Minh Trạm này, tung mê hồn tán đến đây làm gì!

Có bản lĩnh thì đi nói với phụ thân Vương gia, tổ mẫu Thái hậu, bá phụ Hoàng đế của người đi, đến nơi này của lão tử nói lời sắc bén làm gì!

Chẳng qua nếu đơn giản bị dăm ba câu của bọn họ bắt chẹt thì cũng sẽ không phải là Thọ Ninh Hầu! Thọ Ninh Hầu cười lạnh một chút, “Ta đã hiểu ý tứ của Thừa Ân Hầu, ta cũng hiểu ý tứ của tứ công tử.” Bưng trà tiễn khách.

Ngụy Ninh vẫn tươi cười, không hề ngượng ngùng mà chỉ đứng dậy nói, “Ta đây không quấy rầy thế thúc nữa.”

Minh Trạm đương nhiên đi theo Ngụy Ninh, Thọ Ninh Hầu bỗng nhiên nói, “Tử Mẫn, người cùng tứ công tử ăn ý như thế, thảo nào Tử Nghiêu và Vinh Ninh Hầu cũng là tri giao, muốn ta nói thì người đừng suốt ngày quan tâm những chuyện vô ích như vậy, nên quan tâm đến đệ đệ của mình thì hơn. Nghe nói Tử Nghiêu tiêu không ít bạc để mua một tiểu viện trong ngõ nhỏ Tùng Hương, đúng là tiêu dao khoái hoạt hơn người nhiều.”

Ngụy Ninh cười cười, trên mặt không có một chút kinh ngạc nào, chỉ nói, “Dạ, ta xin nghe thế thúc.”

Ngụy Ninh và Minh Trạm ngồi trong xe ngựa, trên mặt thản nhiên, tuy rằng thất lưng thẳng tắp nhưng rõ ràng hàm chứa một chút thịnh nộ. Tay trái của Minh Trạm vô thức gãi y mẹ, Ngụy Ninh đã có chuẩn bị đối với Thọ Ninh Hầu, như vậy chắc là sẽ không vì chuyện của Thọ Ninh Hầu mà tức giận. Như vậy....Ánh mắt cúi nhìn tám thăm đồ thăm trải trong thùng xe, thật không ngờ Ngụy Ninh rất thương đệ đệ của mình, hoặc phải nói là tình cảm của hai huynh đệ xem như không tệ.

Ngụy Ninh không nói chuyện, đến Trần Nam Vương phủ thì liền xuống xe, nói với Minh Trạ, “Trời cũng muộn rồi, ta còn một số việc, sẽ không đi vào.”

Minh Trạ gật đầu, người gác cổng dẫn ngựa của Ngụy Ninh ra, Ngụy Ninh nhảy người lên ngựa, hơi hơi chấp tay với Minh Trạ rồi rung dây cương, dẫn theo tùy tùng quất ngựa rời đi.

Cho đến khi thân ảnh của Ngụy Ninh biến mất ở đầu đường, Minh Trạ lập tức phất người dắt ngựa, mang theo Phạm Duy và hai tên vệ sĩ theo sau. Nếu hắn đoán không sai thì Ngụy Ninh nhất định đến ngõ nhỏ Tùng Hương—

Phạm Duy không biết Minh Trạ muốn đi đâu, chẳng qua nhìn thấy khóe môi mỉm cười của Minh Trạ thì liền cảm thấy....không phải chuyện gì tốt.

Minh Trạ không rành cưỡi ngựa cho nên cũng không dám cưỡi nhanh, hắn là người cẩn thận, đến một góc ở ngõ nhỏ Tùng Hương thì liền lệnh cho mọi người xuống ngựa, dẫn đầu nép vào một góc tường, che giấu tung tích, ló đầu ra nhìn dáo dác, giống như đi ăn trộm. Không ngờ lại trùng hợp gặp ngay cảnh phần khích nhất.

Công tử thế gia bình thường nếu ẩu đả thì đều có đám nô tài liều mạng, ít khi tự mình ra tay, dù sao tánh mạng vẫn quan trọng hơn. Hôm nay thì ngược lại, đám nô tài lui ra sau đứng chờ, còn chủ tử thì đang liều mạng tung chiêu túi bụi.

Ngụy Ninh cảm bảo kiếm cùng Vĩnh Ninh Hầu Vệ Đình gia đấu với nhau khó phân thắng bại, chiêu nào chiêu nấy đều là sát thủ, hai người lại trẻ tuổi tuấn tú, dung mạo và dáng người đều là nhất đẳng, mặc dù đâm chém liều mạng nhưng cũng lộ ra sát khí hoa lệ.

Minh Trạ nhìn trong chốc lát cho đến khi lú lờ. Ngày thường Ngụy Ninh nhã nhặn bình tĩnh, thật sự không ngờ lại có võ công xuất sắc như thế.

Bỗng nhiên có một người mặt mày sưng phù như trái cà tím men theo góc tường đến đây, ra dấu im lặng với Minh Trạ, Minh Trạ cẩn thận nhìn lên, vội vàng túm người này lui lại mấy bước.

Ngụy An bùm miệng của Minh Trạ, sau đó lại nhớ đến Minh Trạ vốn bị cầm, liền buông ra, thấy bên cạnh có ngựa thì liền nhẹ giọng nói, “Chạy nhanh lên, ta đến phủ của người trốn vài ngày, nhanh lên, đừng nhìn nữa.”

Minh Trạ quét đôi mắt tinh tường lên khuôn mặt nghiêm khắc của Ngụy Ninh, ánh mắt tỏa sáng cứu Ngụy An một mạng.

Ngụy An bị thương không nặng, trên bụng có một dấu bàn tay màu xanh đen, trên mặt có vẻ hung hãn. Minh Trạ rất biết cách săn sóc, phất người tìm được cao trị bầm cực phẩm thoa mặt cho Ngụy An.

Ngụy An nhe răng nhếch mép rồi liền đoạt lấy, nói một cách chán ghét, “Đi đi, gọi nha hoàn tiến vào, tay chân vụng về, đau muốn chết à.”

Minh Trạ không ngờ lại bị ghét bỏ, cũng không tức giận, đương nhiên sẽ không gọi nha hoàn cho hắn, chỉ viết giấy chê cười hắn, “Khi bị đánh không biết đau à?”

Ngụy An cũng không phải là người thích được chiều chuộng, cứ thoa đại được cao lên mặt mình rồi hỏi Minh Trạ, “Làm sao mà người biết ta ở ngõ nhỏ Tùng Hương, ta mới mua tiểu viện kia chưa được bao nhiêu ngày mà.”

Minh Trạ cười thần bí, “Mạng của người thật tốt, gặp phải ta. Bằng không ta xem Ngụy Ninh giáo huấn Vệ Đình gia xong sẽ quay sang đánh người đến chết như thế nào.”

“Này, tiểu tử nhà người vì sao không biết kính trên nhường dưới! Đích danh của ca ca ta mà người có thể gọi ra như vậy à, theo tôn ti trật tự thì người phải gọi là biểu thúc, theo danh hiệu thì người có thể gọi hắn là Hầu gia hoặc là Ngụy đại nhân, dám gọi Ngụy Ninh trống không như thế.” Nhéo mặt của Minh Trạ, Ngụy An giáo huấn hắn, “Vệ Đình gia cũng là tiểu cữu cữu của người mà! Lời này mà để cho phụ vương của người nghe được thì sẽ đập vỡ mồm của người đó!”

Minh Trạ cười xấu xa, chỉ vào khóe miệng bầm tím của Ngụy Ninh, cũng không biết là ai bị đập vỡ mồm!

Ngụy An hung hăng nhéo, Minh Trạm đau đến mức mở to miệng, thiếu chút nữa đã rơi lệ, vội vàng vuốt ve tay của Ngụy An, tự mình xoa mặt. Soi gương, quả nhiên đỏ ửng.

“Còn vô lễ nữa thì ta sẽ nhéo mặt ngươi tiếp.” Ngụy An sờ sờ cái bụng bị đâm rồi cười hỏi, “Tiểu tứ, có gì ăn hay không, ta vẫn chưa dùng ngọc thiện a.”

Tiểu tứ!

Từ khi sinh ra có người gọi hần là tứ công tử, hoặc là Minh Trạ, chưa bao giờ có người gọi hần là tiểu tứ!

Minh Trạ rầu rĩ viết, “Ngươi đang hoang một chút, bằng không ta sẽ phái người mách với ca ca của ngươi đó!”

“Đang hoang, đang hoang, ta có thể không đang hoang hay sao? Ăn của ngươi, ở của ngươi.” Được hiệu tác dụng rất nhanh, trên mặt nóng rát, Ngụy An quét mắt nhìn gian phòng này, buông lỏng tay chân dựa vào ghế bành, “Ngươi ăn bài cho ta một gian phòng khác, ta không dám ở trong phòng của phụ vương ngươi đâu.”

Cần cổ của Ngụy An khẽ nhếch lên, ánh mắt của Minh Trạ dừng trên dấu vết màu hồng phấn ở nơi đó, nếu hần thật sự là một đứa nhỏ mười một tuổi thì không chừng còn nghĩ lầm đó là bị con muỗi hay con kiến cắn. Vươn một ngón tay chọt chọt, Minh Trạ cười một cách ám muội, chẳng lẽ nhân tình của Ngụy An chính là vị kia?

“Cửu muội.” Minh Trạ viết nói. (Cửu muội = mợ)

Ngụy An bị dọa nhảy dựng, gõ đầu của Minh Trạ, “Không cho phép nói lung tung, cầm miệng ngay! Nhanh đi lấy thức ăn cho ta, nhẹ một chút!” Chụp được cái mông của Minh Trạ rồi đập ra ngoài.

Minh Trạ thật sự không biết nói gì khi bị đối đãi như tiểu hài tử, chẳng qua hần vẫn phân phó trừ phòng dọn vài món điểm tâm cho Ngụy An no bụng.

Ngụy An an tâm ở lại Trấn Nam Vương phủ, ca ca của hần cho dù có nghĩ thế nào thì cũng không ngờ hần đang trốn ở Trấn Nam Vương phủ. Chẳng qua người tính không bằng trời tính, còn chưa đợi Ngụy An dưỡng thương khỏi hần thì Phụng Cảnh Nam đã theo Phụng Cảnh Kiên dẫn đại đội nhân mã chậm rãi trở về.

Nhờ Phụng Cảnh Nam đề phòng Minh Trạ cho nên Minh Trạ ru rú trong nhà cùng với đầu heo Ngụy An hoàn toàn không nghe một chút phong thanh về chuyện này, cho đến khi Phụng Cảnh Nam vào phủ thì bọn họ mới được thông báo ra ngoài nghênh đón.

Phụng Cảnh Nam nhìn thấy Ngụy An thì chẳng hề ngạc nhiên, hiển nhiên đã sớm biết chuyện xảy ra trong phủ, vết thương trên mặt của Ngụy An đã khỏi hơn phân nửa, chỉ là khóe môi vẫn hơi bầm tím một chút, Ngụy An từ trước đến nay luôn mau mắn, vừa bất ngờ gặp Phụng Cảnh Nam thì liền mỉm cười hành lễ, “Nhị biểu ca, ngài đã trở lại. Thỉnh an nhị biểu ca, săn thú chắc mệt lắm đây.” Lại tiếp nhận tách trà từ rong tay của tỷ nữ rồi tự mình dâng lên, “Nhị biểu ca uống một chút để thông cổ.”

Phụng Cảnh Nam hừ một tiếng trong mũi, xem như đồng ý, tiếp nhận tách trà nhưng lại đặt ở góc bàn, không hề uống một ngụm nào.

Minh Lễ Minh Nghĩa đều hành lễ chào Ngụy An, miệng nói, “Nhị cửu.”

Ngụy An đỉnh đặc cười nói, “Khách khí, quá khách khí. Như thế nào lại gọi ta là nhị cửu ở trước mặt phụ vương các ngươi, không phải là xa một tầng hay sao, gọi ta nhị thúc là được rồi.”

“Tốt lắm, các ngươi cũng mệt rồi, đi rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi trước đi. Đến tối thì hăng đến đây.”

Minh Trạ kéo y mẹ của Phụng Cảnh Nam, vươn hai ngón tay, ngửa đầu nhìn về phía Phụng Cảnh Nam, Minh Kỳ đâu?

“Minh Kỳ vào cung, đến trưa mới trở về.” Phụng Cảnh Nam lộ ra sắc mặt không có gì tốt lành, hần vừa mới đi chỉ hơn nửa tháng mà tên tiểu tử này dám liên thủ với Ngụy Ninh, rút củi dưới đáy nồi của hần.

Phụng Cảnh Nam nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi của Minh Trạ, lặng lẽ cau mày.

Ngụy An tự động lưu lại, quan sát thần sắc của Phượng Cảnh Nam một cách lo lắng.

“Ta đã phái người báo với Tử Mẫn, buổi chiều hẳn cứ tới đây.” Phượng Cảnh Nam ngồi trên ghế, yên lặng nói.

Ngụy An mặt mày khổ sở, “Đã biết, ta đi thu dọn đồ đạc trước.” Xoay người định chuồn thì Phượng Cảnh Nam đập tay xuống bàn, “Ta có cho người đi hay sao?”

Lại nói tiếp, không ít người hâm mộ Ngụy thị huynh đệ phú quý, từ nhỏ có Hoàng đế là đại biểu ca, Phiên Vương là nhị biểu ca, cùng với cô cô là Thái hậu. Kỳ thật Ngụy thị huynh đệ đều có giai đoạn trưởng thành trong máu và nước mắt.

Có vẻ bi ai nhất chính là Ngụy Ninh Ngụy An kém tuổi hai vị biểu ca xuất thân hoàng gia của mình nhiều lắm, trước kia Phượng Cảnh Nam chưa có nhi tử thì đã xem huynh đệ bọn họ như nhi tử mà quản thúc, nay vẫn còn uy nghiêm như xưa. Ngụy An phản xạ có điều kiện, lập tức rút chân về rồi kính cẩn đứng im, đầu hơi cúi xuống, bộ dáng chăm chú lắng nghe giáo huấn.

Sau khi hô lên một tiếng thì Phượng Cảnh Nam không nói gì, cầm tách trà chậm rãi uống hai ngụm, chỉ thờ ơ với Ngụy An. Ngụy An nghĩ thầm trong bụng, không biết từ khi nào thì Phượng lão nhị đã học được cách chỉnh người của Phượng lão đại nhỉ?

Tách trà này Phượng Cảnh Nam chưa uống xong thì bên ngoài đã có một người nhanh chóng tiến đến.

Ánh sáng ở gian phòng này rất tốt, người nọ đứng trước cửa lại nháy mắt làm cho ánh sáng trở nên âm u, Ngụy An dùng khoeo mắt liếc nhìn một chút, thấy người này chính là huynh trưởng Ngụy Ninh của mình: Ngụy Tử Mẫn.

Bởi vì trong cung ghênh giá cho nên Ngụy Ninh chưa kịp thay quan phục. Nhị phẩm quan phục mặc trên người rất xứng với hần lại càng toát lên vẻ thanh tú phong lưu.

Ngụy Ninh không nói được lời nào, khom lưng hành lễ, Phượng Cảnh Nam vẫn chưa lệnh cho hần đứng dậy, lạnh giọng chất vấn, “Huynh trưởng như phụ mẫu, người làm phụ mẫu như thế nào, làm huynh trưởng như thế nào, để mặc Tử Nghiêu càn quấy ở bên ngoài? Mất hết mặt mũi!”

Ngụy Ninh chưa nói gì thì Ngụy An đã nhịn không được mà xen mồm biện bạch cho ca ca, “Nhị biểu ca, là lỗi của ta, người đừng trách đại ca. Hần không thể một ngày mười hai canh giờ quản thúc ta, với lại thích nam nhân cũng đâu tính là mất mặt? Từ xưa đến nay chuyện long dương đoạn tụ cũng đâu tính là hiếm lạ gì?”

“Người câm miệng!” Ngụy Ninh xoay người căm tức nhìn Ngụy An, lửa giận ngùn ngụt trong mắt, hận không thể trực tiếp đốt Ngụy An thành tro, cái tên chết bầm này, chỗ nào không trốn lại trốn vào phủ của nhị biểu ca. Hần vừa tính kể nhị biểu ca, vậy mà cái tên ngu ngốc này lại chui đầu vào lưới. Hiện tại xem sắc mặt của nhị biểu ca, e rằng không phải dễ dàng.

Ngụy An cúi đầu không nói lời nào.

Ngụy Ninh quỳ thẳng, chỉ mặc y phục đơn bạc, dưới đất hàn khí lạnh lẽo xuyên thấu y phục xâm nhập vào xương cốt. Ngụy Ninh biết rõ tính tình của Phượng Cảnh Nam, ghét nhất chính là loại người ngụy biện giả dối, hần trầm giọng nói, “Là ta vô năng, không thể quản thúc dạy bảo Tử Nghiêu nên mới khiến cho hần phóng đảng, làm người lỗ mãng, làm chuyện sai trái. Biểu ca giáo huấn rất phải.”

Phượng Cảnh Nam nheo mắt phượng hồi lại, “Như vậy vì sao lại quát tháo đánh nhau âm ỉ với Vệ Dĩnh gia ở bên đường? Một kẻ là Thừa Ân Hầu, một kẻ là Vĩnh Ninh Hầu, các người thật là oai phong! Chỉ trong ba ngày mà trên bàn của Ngự Sử đã có mấy chục phong tấu chương, thể thống ở đâu, quy củ ở đâu?”

“Là ta nhất thời xúc động, tình thế cấp bách nên không kiềm chế chính mình.”

“Người lại cùng Minh Trạng thương lượng cái gì? Đến Thọ Ninh Hầu phủ bối móc này nọ là ý gì?”

“Tử Mẫn làm càn.” Ngụy Ninh vốn là Đại Lý Tự Chính Khanh, ngày thường đều là hần thăm vấn người khác, nay phong thủy luân chuyển, hần lại trở thành kẻ bị thăm vấn.

“Nếu người thừa nhận thì ta cũng đỡ phải nói oan cho người! Người đâu, mang trượng đến! Đánh trước ba mươi trượng!”

Hai chân của Ngụy An xụi lơ, vôi vàng quỳ xuống chân của Phượng Cảnh Nam rồi nắn nỉ, “Nhị biểu ca, đây là ta không tốt. Đại ca giận ta nên mới đánh nhau với Vệ Dĩnh gia. Ngài muốn phạt thì phạt ta đi, dù sao ta không cần làm công sự. Nhị biểu ca, người thấy đại ca ốm yếu như vậy, chịu không nổi hai ba đòn của người là đã quỵ ngã. Đánh ta đi, là ta sai, là ta ham mê sắc đẹp của Vệ Dĩnh gia, dầu là ngó ý còn vượt tơ lòng, dây dưa ám muội.”

Bên kia Ngụy Ninh đã cởi ra quan phục rồi nằm trên ghế, cây gậy bằng tre quất xuống người phát ra một tiếng nặng nề. Ngụy An hãi hùng khiếp vía, giọng nói lạnh lẽo của Phượng Cảnh Nam cất lên, “Người nghĩ là hần vì ai mà bị đánh! Tử Nghiêu, huynh đệ các người thuở nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, Tử Mẫn bảo vệ người vô số lần! Hiện tại vẫn là hần che chở người. Chuyện của người, ta không muốn nhiều lời. Nếu còn tiếp tục làm càn thì ta vẫn đánh Tử Mẫn! Ta biết người không sợ bị đánh, bị thương thì cùng lắm là ở trên giường nghỉ ngơi một chút, nha đầu nhũ mẫu hầu hạ, sau khi khỏi hần thì lại như trước mà làm theo ý mình. Ta hà tất phải phung phí sức lực mà đánh người. Tử Mẫn là huynh trưởng của người, đệ đệ làm sai là do hần vô năng, chưa nói đến việc hần ngụy biện lừa dối! Người có thể tiếp tục ăn chơi đàng điếm, tiếp tục phóng đảng trụy lạc đi, chính là người chơi bời một lần thì Tử Mẫn sẽ thay người ăn trượng một lần. Người nhần tâm thì cứ tiếp tục chơi bời đi!”

“Nhị biểu ca, ta thật sự không dám. Nhị biểu ca, không dạy mà phạt là tạo nghiệt, đệ đệ sai, thì người cứ dạy ta là được. Ngài không nói không rằng mà lại thẳng tay làm cho đại ca thay ta bị chịu đòn, thật sự, thật sự là.” Ngụy An nghe tiếng rên rỉ rất khê của ca ca hần, hần cắn chặt răng, giống như đang phản pháo mà quát to, “Thật sự là quá độc ác!”

Phượng Cảnh Nam nghe thấy Ngụy An nói như vậy, giống như nghe thấy một lời ca ngợi sung sướng, nhếch môi, cúi đầu nhìn hai gò má tái nhợt vì lo lắng của Ngụy An rồi thản nhiên lên tiếng, “Đánh thêm mười trượng nữa.” fynnz810

Trên lưng toát mồ hôi lạnh, trong khoảnh khắc Ngụy An giống như bị rút lưỡi.

Đau đớn sẽ tra tấn ý chí của con người, lúc đầu Ngụy Ninh còn cắn chặt răng không hé mồm, nhưng trên người trải qua hết đòn này đến đòn khác làm cho cảm giác nóng rát đau đớn càng lúc càng dâng lên, khiến cho hần không thể bảo trì loại rụt rè này nữa, dần dần dật ra những tiếng rên rỉ đau đớn rất nhỏ.

Bốn mươi trượng, đánh không chết người.

Người chấp hình đều là lão luyện, thậm chí cũng không tổn thương đến gân cốt mà chỉ là đau.

Sắc mặt của Ngụy Ninh trắng bệnh, lại được giúp đỡ quỳ xuống đất, hai cái đùi đều ức chế không được mà đang run rẩy. Tính tình của hần vốn cứng rắn nhưng thân thể lại thon gầy, nay bạch y đơn bạc dán trên người lại có vài phần mềm mại đáng thương, đôi môi mỏng bị cắn ra máu, nổi bật trên khuôn mặt thanh tú mà suy yếu, lại toát lên một loại diêm lệ rất kỳ dị.

Ngụy An vô cùng hối hận tự trách, ánh mắt áy náy nhìn máu tươi trên môi của Ngụy Ninh, đồng tử liền co rụt, trong lòng thấp thoáng nổi lên cảm giác rung động, nâng tay cho mình một cái tát, thâm mắng chính mình không bằng trư cẩu, “Nhị, nhị biểu ca, ta, ta đã biết sai, sẽ không dám quên lời dạy của nhị biểu ca, sẽ không dám làm xằng làm bậy khiến cho nhị biểu ca mất mặt. Ngài, nếu ngài không còn gì phân phó thì có thể để cho ta xem thương thế của đại ca hay không.”

“Người tốt nhất là nhớ kỹ lời của ta!” Phượng Cảnh Nam xưa nay phạt xong thì thôi, phân phó thị vệ, “Gọi Minh Trạm lại đây!”

Ngụy Ninh chống tay của Ngụy An mà đứng dậy, ổn định thân thể lão đảo của mình, nhẹ giọng nắn nỉ nói, “Biểu ca, đây đều là lỗi của ta, là ta tự cho mình thông minh mà đến tìm Minh Trạm, thật không liên quan đến hần. Hần...”

Phượng Cảnh Nam thản nhiên liếc mắt một cái, Ngụy Ninh lập tức không dám nói thêm gì nữa, tuy hần có tâm vì Minh Trạm mà nói vài lời hay, nhưng cũng không dám tiếp tục chọc giận Phượng Cảnh Nam.

Hạ nhân nhanh chóng quay lại, “Chủ tử, trong phủ người ta nói tứ công tử đã lên xe ngựa ra ngoài.”

“Cái tên chết tiệt kia, hắn đi đâu rồi! Ai cho phép hắn đi ra ngoài!” Hàn khí trên người của Phượng Cảnh Nam làm cho Ngụy Ninh rùng mình, thầm nghĩ, Minh Trạh nhất định phải người theo dõi nơi này, thấy tình hình không ổn liền chuẩn ẽm.

Nhưng mà trước nay biểu ca luôn rất nghiêm khắc, ở trong này xử trí hắn thì nhất định không thể lọt tin tức ra ngoài, như vậy làm sao Minh Trạh biết được mà trốn thoát đúng lúc như vậy

.....

P/S: tất nhiên là trốn vào cung tìm ô dù rồi =)). Ô dù này mạnh lắm a.

41. Chương 41: Tứ Hôn

Ngụy Ninh căn bản không dám ở lâu trong Trấn Nam Vương phủ, khi hắn đến cũng không ngồi xe, mà lúc này lại tuyệt đối không thể cưỡi ngựa. May mắn Ngụy An cũng không quá mặt dày, mượn chiếc xe, giúp Ngụy Ninh trở về nhà, sau đó vội vàng sai người thỉnh ngự y trị thương.

Ngụy Ninh chưa bao giờ bị đánh nặng như vậy, đau đến chết đi sống lại, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân.

“Trước tiên người giúp ta viết tấu chương xin nghỉ ngơi.” Sắc mặt của Ngụy Ninh cực kém, trên người mặc dù đã được thoa được nhưng cơn đau cắt da cắt thịt vẫn không ngừng lan tỏa toàn thân, hít một hơi mới tiếp tục nói, “Sau đó phải người đưa đến...phủ của Thiếu Khanh Trần đại nhân, nhờ hắn giúp ta trình lên thánh giá.”

“Chờ đại ca uống thuốc xong thì đệ sẽ đi, đại ca yên tâm đi, sẽ không chậm trễ chuyện của đại ca.” Ngụy An vừa siết chặt nắm đấm vừa cảm giận nói, “Nhị biểu ca cũng thật tàn nhẫn...”

“Không tàn nhẫn thì làm sao áp chế sự kiêu ngạo của Thái hậu và quý phi.” Ngụy Ninh cắn môi nhẹ giọng nói, “Xưa nay hắn ghét nhất người ta nhúng tay vào chuyện của hắn, Thái hậu và quý phi lại không biết chừng mực như vậy....Lửa giận này sẽ thổi lên đầu của Ngụy gia, không phải là ta thì cũng là người.”

“Phượng Minh Lễ muốn thành hôn với ai thì cũng không phải chuyện mà huynh đệ chúng ta có thể làm chủ!” Ngụy An nói một cách mất kiên nhẫn, “Đại ca cứ từ quan đi thì hơn, chịu sao nổi loại ngột ngạt này! Cả đám suốt ngày hục hặc với nhau, chẳng được yên tĩnh. Xưa nay đệ toàn thấy nhị biểu ca không bận tâm đến ngoại nhân, ai ngờ ra tay một cái lại nghiêm khắc như vậy, cái loại chó má biểu ca này chỉ biết khi dễ huynh đệ chúng ta mà thôi! Nói là ngoại thích của Thái hậu nhưng có mấy ai bên ngoại thích của Thái hậu mà giống như chúng ta hay không, một nửa tộc nhân cũng không có, chỉ có độc nhất hai huynh đệ chúng ta, còn phải cúi đầu giả vờ! Mụ nó, sáng mai đệ tiến cung từ quan!”

“Câm miệng.” Ngụy Ninh nằm sấp, ở giữa có chèn gối đầu, cau mày nói, “Người muốn ta phí công chuẩn bị hay sao?”

“Từ xưa đến nay có chuyện gì mà dễ dàng? Muốn chức vị thì phải thi cử, mười năm đèn sách gian khổ, sau đó từ thất phẩm tri huyện đến nhất phẩm đại quan, có ai mà không phải trải qua phân nửa đời người nơm nớp thấp thỏm. Nhà chúng ta vốn là vì Thái hậu tiến thân, khi ta chưa thành hôn thì đã được làm Đại Lý Tự Khanh, xem như là may mắn.” Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Bọn họ là hậu duệ của Tiên hoàng hậu, năm đó chúng ta tìm đến cửa nương nhờ, cho chút bạc đuổi đi cũng không quá đáng. Nhờ thiên duyên mà mới có chúng ta ngày hôm nay, trong phương diện này thì chúng ta không nên làm như họ trước kia. Ngay cả khi phụ thân còn sống cũng thường dạy chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa. Trước kia khi làm sai cũng thường bị đánh bị phạt, hôm nay được phong hầu làm quan lại chịu không nổi hay sao? Lần này xem như giải quyết việc riêng, nếu liên quan đến triều đình, phải làm cho Hoàng thượng xử lý thì lại càng tổn thương đến quan hệ tình cảm.”

“Huống chi ta lại kêu Minh Trạh xen vào chuyện của Thọ Ninh Hầu phủ, càng làm cho hắn sượng mặt. Còn nói vài lời không hay lắm ở trong viện của hắn, phỏng chừng hắn đều biết.” Ngụy Ninh cố gắng mỉm cười,

“Ắt hẳn hẳn giận là vì ta kéo Minh Trạm vào chuyện này, nhưng Minh Trạm đã để bụng, cho dù Minh Trạm không được Trần Nam Vương và Thái hậu ưa thích thì Ngụy gia chúng ta vẫn là thần tử của Hoàng thượng chứ không phải con rối của Thái hậu. Nói tới nói lui, nếu cái gì cũng không làm thì rất khó khiến cho người ta tin tưởng. Nay mặc dù ai khơi dậy chuyện này thì cũng xem như lấp miệng của Thái hậu, xem như cũng đáng giá.”

Quả nhiên đến khi chàng vạng, tiểu thái giám trong cung đến trước cửa, thưởng cho Ngụy Ninh không ít thuốc bổ, cũng cho phép hắn nằm trên giường nghe đọc khẩu dụ.

Minh Trạm ngồi ở bên cạnh Phượng Cảnh Kiên, nắm đầm bé xíu nện lên vai của Phượng Cảnh Kiên, Phượng Cảnh Kiên nhìn sắc mặt hầm hầm của đệ đệ, hắn liền mỉm cười rồi cầm lấy tay của Minh Trạm, “Được rồi, đừng vất vả nữa, xem sắc mặt của phụ vương người kìa, người lại đi đầm vai cho trẫm, bảo sao mà hắn không muốn phát hỏa cho được.”

Minh Trạm kéo tay của Phượng Cảnh Kiên sang rồi viết mấy chữ, Phượng Cảnh Kiên cười ha ha, vỗ vỗ lên hông của Minh Trạm, “Đi đi, nhớ quay lại cùng trẫm dùng bữa.”

Minh Trạm đứng dậy đi ra ngoài, Phượng Cảnh Kiên vung tay lên, Phùng Thành mang theo nội thị thấp giọng lui ra.

“Tính tình của Tử Nghiêu hơi phóng khoáng, không biết nặng nhẹ, vậy mà lại âm ỉ với Vĩnh Ninh Hầu. Người cũng thật thú vị, Tử Nghiêu phạm lỗi, người lại trực lợi đánh Đại Lý Tự Khanh của trẫm một trận.” Phượng Cảnh Kiên ung dung cười rồi nhìn đệ đệ một cái.

“Tử Nghiêu chỉ hơi ham chơi một chút, Tử Mẫn lại tự cho là quá thông minh, chạy đến quý phủ cả ta khoe khoang vài phần thông minh nhỏ bé của hắn, nếu không đánh hắn một trận thì lần sau sẽ tiếp tục chơi khăm ngay dưới mí mắt của ta thì sao.” Phượng Cảnh Nam nói, “Thừa dịp hiện tại, hoàng huynh chỉ hôn luôn đi? Nếu mẫu hậu có tức giận thì cứ đổ hết cho Tử Mẫn. Chẳng qua phỏng chừng hắn phải tỉnh đường một chút, e rằng không rảnh tiến cung.”

Phượng Cảnh Kiên cười to.

Phượng Cảnh Kiên vừa chỉ hôn thì Ngụy thái hậu quả nhiên giận dữ, chất vấn hai người nhi tử của mình, “Lúc trước bảo ai gia giúp đỡ xem người. Ai gia bận rộn hai tháng, sớm biết rằng các người không nhìn trúng người mà ai gia chọn thì ai gia hà tất phải tốn công tốn sức như vậy.” fynnz810

Phượng Cảnh Nam cũng có vẻ tức giận, “Lúc trước nhi tử thật ra nhìn trúng tôn nữ của Thọ Ninh Hầu, không bằng mẫu hậu đi hỏi cái tên Tử Mẫn chết bầm kia đi, càng ngày càng lớn mật, lôi kéo Minh Trạm đến Thọ Ninh Hầu phủ nói xằng nói bậy, Thọ Ninh Hầu liền bẩm báo trước mặt Hoàng huynh, như vậy cả triều văn võ còn ai dám gả nữ nhi cho Minh Lễ nữa.” Liền nói ra chuyện của Thọ Ninh Hầu.

Ngụy Thái hậu hận không được mà giận cũng không xong, chính mình đang nâng kiệu cho tôn nữ vậy mà bị diệt tử phá rồi, nắm tay đầm xuống nhuyển thác, “Cái tên Ngụy Tử Mẫn này, Hoàng thượng gọi hắn đến, ai gia sẽ thẳng thắn hỏi hắn, hắn sắp tâm làm cái gì vậy hả?”

“Vì chuyện này mà Cảnh Nam giận hắn, đánh bốn mươi trượng, hiện tại muốn tiến cung cũng không được.” Phượng Cảnh Kiên cười, “Nếu mẫu hậu vẫn giận, đánh hắn thì e rằng cái mạng nhỏ của hắn chịu không nổi, hay để trẫm tước mũ ô sa của hắn đi.”

Ngụy thái hậu thở dài một tiếng, “Thôi thôi. Vì sao mà hắn lại cùng Minh Trạm liên lụy với nhau, cái tên Minh Trạm này, huynh trưởng thú thê cũng đâu phải là hắn thú thê, vậy mà hắn cũng xen chân vào cho được.”

Phượng Cảnh Kiên cười cười giải vây cho Minh Trạm, “Tiểu hài tử mà, ai biết suy nghĩ cái gì đâu. Có lẽ chỉ là tò mò muốn xem thử bộ dáng của đại tẩu như thế nào thôi, khi trẫm vừa chỉ hôn Thiệu Minh cho Minh Diễm thì chẳng phải hắn cũng thừa dịp Thiệu Minh tiến cung mà đòi nhìn một chút hay sao?”

“Làm sao giống nhau cho được, tôn nữ của Thọ Ninh Hầu vẫn chưa được chỉ hôn, khuê nữ nhà ai lại chấp nhận cho bọn họ táo tợn đến trước phủ như vậy!” Ngụy thái hậu vẫn tức giận, “Hắn cũng thật là lăm lăm chuyện quá.”

“Trẫm đã gọi hần tiến cung đọc sách.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Ồ quý phủ của Cảnh Nam cả ngày nhàn rồi nên mới suy nghĩ vớ vẩn, tiến cung thì chỉ cần cho hần một chút chuyện để làm, phỏng chừng hần cũng sẽ không có thời gian rảnh rỗi nữa đâu.”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn đại ca của mình một chút, người quả thật đã bị tên tiểu tử kia thu mua rồi phải không. Như thế nào, lo lắng hần quay về phủ bị phạt, cho nên phải đặt hần ở ngay dưới mí mắt của mình thì mới yên tâm có phải hay không.

Ngụy thái hậu thản nhiên, “Phải nên như thế. Sinh thần của ai gia sắp đến, ở trước mặt Phật đã cầu nguyện sẽ sao một trăm phần tâm kinh. Để cho hần tận tâm tận hiếu một chút đi, ở trước mặt Phật tổ cũng tỉnh tâm một chút.”

Vì bị cái mũ hiệu tâm áp chế trên đầu cho nên Phượng Cảnh Kiên chỉ đành thay Minh Trạ m mỉm cười đáp ứng.

Phượng Cảnh Nam mừng thầm, cái tên chết tiệt kia, đừng tưởng trốn vào cung thì sẽ thái bình. Ngay cả hần muốn dập tắt ý định của Thái hậu thì cũng phải đi nguyên một cái vòng lớn, nếu Ngụy Tử Mẫn không bị đánh một trận thì e rằng hiện tại cũng chẳng dễ chịu gì. Phượng Minh Trạ, người tự cho là thông minh, trốn được vào trong cung thì cũng đừng nghĩ sẽ là thiên hạ thái bình. Cái này gọi là gây ông đập lưng ông! Phượng Cảnh Nam hung hăng nhả ra một hơi, thật sự rất thoải mái.

Ngụy thái hậu ca thán một tiếng, “Khổng Ngự Sử đúng là mẫu mực của triều thần. Nhưng mà nhi nữ của Khổng gia đã sớm mất phụ mẫu, nói theo số mệnh thì hơi đơn bạc một chút. Có xứng với Minh Lễ hay không?” Ấm ức thay tôn tử.

“Khổng gia và Quốc Hữu Công, năm đó Hoàng huynh thương tiếc Khổng Ngự Sử hy sinh vì nước nhà cố ý phong tước Huyện chủ. Chẳng qua nhi nữ của hần chưa bao giờ vì phồn hoa mà mê muội, vẫn là mỗi ngày kéo tơ dệt vải, tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức, làm sao mà lại không xứng với Minh Lễ?” Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa khuyên, “Mẫu hậu chỉ là đau lòng cho tôn nhi nên mới bắt bẻ mà thôi.”

Thánh chỉ đã hạ, cho dù so đo thế nào thì cũng vô dụng, Ngụy thái hậu chỉ hận Minh Trạ tâm tư ác độc, tuổi còn nhỏ mà đã mưu mô đầy bụng, “Tối nay gọi Minh Trạ đến đây, ở trước mặt Bồ tát chịu một chút giáo huấn, sau này mới có thể trầm ổn một chút.”

Phượng thị huynh đệ đương nhiên không dám kháng nghị.

Minh Trạ biết Ngụy thái hậu muốn hần đến Từ Ninh cung niệm phật, lúc này đang ngây người ngồi trên ghế, đôi mắt cũng không còn xoay tròn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng khê nhếch lên, ngơ ngác như khúc gỗ mà nhìn Phượng Cảnh Kiên, không thể tin nổi chuyện này.

Phượng Cảnh Nam hừ lạnh, tự làm tự chịu.

Phượng Cảnh Kiên vỗ nhẹ lưng của Minh Trạ, dịu dàng an ủi, “Người ngoan ngoan nghe lời, sinh thần của Thái hậu sắp đến, qua sinh thần của Thái hậu thì trẫm sẽ cho người quay về Đạo trai học hành.”

Minh Trạ túm lấy y mẹ của Phượng Cảnh Kiên, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hần một cách tội nghiệp.

“Trẫm sẽ nói lời hay giúp người.”

Minh Trạ ôm cổ của Phượng Cảnh Kiên rồi cọ lên long nhan. Hai tròng mắt của Phượng Cảnh Nam đều đỏ ngầu, thầm nghĩ, ở trước mặt lão tử nếu không giả ngốc thì là tâm địa gian trá, suy nghĩ đen tối, hóa ra người không phải không thích giả trang ngoan ngoãn a, mà là người cố ý làm cho lão tử không được sống an nhàn đây mà, lập tức giận dữ mắg, “Cút xuống đây ngay, người đang mạo phạm long thể đó, có biết hay không!”

Mạo phạm long thể! Minh Trạ tức thì xì cười....phun đầy nước miếng vào mặt của Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên tùy tiện đánh nhẹ Minh Trạ một cái rồi cười khiển trách, “Cảnh Nam, người nói cái gì vậy, Minh Trạ chẳng qua là thân cận với ta một chút mà thôi. Đây cũng là vì chúng ta rất hợp ý với nhau.”

Minh Trạ̣m cầm chiếc khăn nhỏ lau mặt cho Phượ̣ng Cậ̉nh Kiệ̉n rồi ọ̉m họ̉n một cái chặ̣t.

Phượ̣ng Cậ̉nh Kiệ̉n liệ̉c mặ́t nhìn thấy khuôn mặt hặ̀m hặ̀m của đặ̣ đặ̣, cặ̀ng thệm đặ́c ý, thoạ̉i mạ́i cượ̀i to rồi họ̉i Minh Trạ̣m, “Có phạ̉i ặn nhặ̀n đậ̣u đọ̉ hặ̀y khọ̉ng, mùi vị thậ̣t ngọ̉t ngặ̀o.”

Minh Trạ̣m vự̀a cượ̀i vự̀a gặ̣t đậ̀u.

Nhìn hai ngượ̀i này làm ra vẻ buồn nọ̉n, Phượ̣ng Cậ̉nh Nam chỉ muộ́n ra ngoạ̀i nọ̉n mự̀a một trậ̣n.

.....

42. Chương 42: Họ̉n Loạ̣n

Minh Diệ̉m bởi vì biệ́t cách quan sặ́t sặ́c mặ́t cho nện hặ̀u hạ Ngự̣y thặ́i hậ̣u rậ́t chu đặ́o, chiệ́m đượ̣c cậ̉m tậ̀n của Ngự̣y thặ́i hậ̣u.

Minh Phị̉ thì khọ̉ng cần nhự thế, Ngự̣y thặ́i hậ̣u độ́i với ngượ̀i nhặ̀ Ngự̣y gia có một loạ̣i thiện vị bặ́m sinh, huộ́ng chi Minh Phị̉ giộ́ng nhự hoa đậ̀o thặ́ng ba, mệ̀m mại nhu mị. Nự̉ hặ̀i tự̉ xuậ́t thặ̀n cao quỵ́, mỷ mạ̣o cụ̃ng là hặ̀ng nhậ́t.

Khi còn trẻ Ngự̣y thặ́i hậ̣u cụ̃ng thặ́ch hoa cọ̉, y phự́c trang điệ̉m, đặ́ng tiệ́c thặ̀n phậ̣n khọ̉ng cao cho nện thự́ tốt khọ̉ng tới phiệ̀n mìṇh. Đệ́n khi trở thặ̀nh Thặ́i hậ̣u đeo chặ̀u độ́i ngọc, nhặ̀ng bặ́t đặ́c dĩ là dĩ quạ́ thì, cặ̀ng thệm cậ̉m thặ́n, thệ̀ sự̣ thậ̣t khọ́ lượ̃ng toạ̀n. Nay thấy tộ̀n nự̉ yệu kiệ̀u tượi tặ́n, trong lọ̉ng yệu thặ́ch khọ̉ng thọ̉i, độ̀ng thợ̀i cụ̃ng mang ra nhiệ̀u mợ́n trang sự́c trong đặ́y rượ̀ng, đeo lặ̀n ngượ̀i của Minh Phị̉ cho thệm mặ̀u mệ̀ chộ́i lặ̣i. Ngự̣y thặ́i hậ̣u ngặ́m nhìn, cụ̃ng có thệ̀ hoặ̀i niệ̣m một chặ̣t thanh xuậ̀n dị̃ qua của đợ̀i mìṇh.

Minh Phị̉ ngộ̀i bặ̀n cặ̀n Ngự̣y thặ́i hậ̣u, bặ̀n tai tậ̀n tệ̉ cặ̀ng Ngự̣y thặ́i hậ̣u nọ̉i về chi tiệ́t đựa lệ̉ cho Khọ̉ng gia, chọ̣n tám mợ́n nặ̀o, sau đọ́ Khọ̉ng gia hoặ̀n lệ̉ thệ̀ nặ̀o, tốt xặ́u nhự thế nặ̀o. Cuộ́i cụ̃ng Minh Phị̉ đặ́y lặ̀n con bượ́m ngọc tậ̀n xặ́o đặ́ng yệu rậ́t sọ̉ng độ̀ng ợ̉ bặ̀n tọ́c mại rồi thặ̀n thọ̉ một tiệ́ng, “Hoặ̀ng tộ̀ mặ́u, tộ̀n nự̉ còn tượ̉ng rặ̀ng sẽ là Nhự̣ Ý tỵ̉ tỵ̉, thậ̣t đặ́ng tiệ́c a, tộ̀n nự̉ và Nhự̣ Ý tỵ̉ tỵ̉ rậ́t có đựyệ̀n mặ̀.”

“Đặ̀y là đựyệ̀n phậ̣n tỵ̉ muộ́i của cạ́c ngượ̀i.” Ngự̣y thặ́i hậ̣u nặ́m tay của Minh Phị̉, mệ̀m mại mị̣n mặ̀ng. Nhặ̀ng khọ̉ng muộ́n nọ̉i nhiệ̀u về chuyệ̀n của Điệ̀n Nhự̣ Ý, chỉ vặ̀o cậy trặ̀m hặ̀nh con bượ́m ngọc trặ̀n đậ̀u của Minh Phị̉ rồi cượ̀i kặ̀n, “Cậy trặ̀m này rậ́t xặ́ng với tuộ̉i của ngượ̀i. Lụ́c trượ́c bọ̣n họ tiệ́n cộ̀ng, ạ̉i gia liệ̉c mặ́t một cái liệ̀n chọ̣n ngay, thậ̣m chí là nhậ̣i cộ̀ng chặ̀a tam cộ̀ng chặ̀a cụ̃ng chặ̀a đượ̣c ạ̉i gia tặ̣ng cho. Vặ̀n là Phị̉ nhặ̀ đậ̀u cặ̀i đẹ̣p nhậ́t.”

Minh Phị̉ nghiệ̀ng mặ́t, cặ̀m lặ́y một quạ̉ vặ̀i rồi tậ̀n tệ̉ lặ̣t vọ̉, hặ̀u hạ Ngự̣y thặ́i hậ̣u ặn, vự̀a cượ̀i vự̀a nọ̉i, “Là độ̀ của Hoặ̀ng tộ̀ mặ́u tốt, loạ̣i ngọc này là nhặ́t đặ́ng thượ̣ng hặ̀ng, khọ̉ng thấy một chặ̣t tỵ̀ vệ́t nặ̀o. Hoặ̀ng tộ̀ mặ́u, nhậ̣i ca cụ̃ng mượ̀i lặ̀m rồi, ngượ̀i chỉ quan tậ̀m đệ́n chuyệ̀n của đạ̣i ca, khọ̉ng kẻọ làm cho nhậ̣i ca nọ̉i là ngượ̀i bặ́t cộ̀ng đọ́. Đệ̀u là tộ̀n tự̉ nhự thế nặ̀o chỉ thượ̣ng lọ̉n mà khọ̉ng thượ̣ng nhọ̉.” Mặ́c dù Điệ̀n Nhự̣ Ý khọ̉ng thệ̀ gặ́ cho đạ̣i ca nhặ̀ng tuộ̉i của nhậ̣i ca cụ̃ng khọ̉ng họ̉n kếm nhiệ̀u lặ̀m a.

Ngự̣y thặ́i hậ̣u đượ̣ng nhiệ̀n tậ̀m tư thặ̀m trặ̀m họ̉n Minh Phị̉ nhiệ̀u, Minh Lệ̉ đượ̣c chỉ họ̉n là một huyệ̀n chụ̉, cho dù nhậ̣ tự̉ của Khọ̉ng gia khọ̉ng phự̣ khọ̉ng mặ́u, chỉ có hự̣ đặ̀nh là một huyệ̀n chụ̉ mà thọ̉i. Minh Nghị̃a là thự́ tự̉, nọ̉i theo lỵ́, thặ̀n phậ̣n của thệ̀ tự̉ tuyệ́t độ́i khọ̉ng thệ̀ vượ̣t quạ́ Khọ̉ng thị̣ thì mợ́i thọ̉a đặ́ng. Ngự̣y thặ́i hậ̣u cượ̀i nọ̉i, “Đạ̣i ca của ngượ̀i chặ̀a thặ̀nh họ̉n, Minh Nghị̃a khọ̉ng vộ̣i. Ngượ̀i đi xem Minh Trạ̣m một chặ̣t đi, mang cho hặ̀n ít trạ̀ và điệ̉m tậ̀m.” Cặ̀i tậ̀n tiệ̉u tự̉ chệ́t tiệ́t kìa, nệ́u khọ̉ng phạ̉i hặ̀n gặ̀n tỵ̀ với họ̉n sự̣ của Minh Lệ̉ thì làm sao lặ̣i gặ̣p phạ̉i loạ̣i thị̣ phị nhự vậ̣y.

Ngự̣y thặ́i hậ̣u ợ̉ trong cung bao nhiệ̀u nặ̀m, làm sao khọ̉ng nhìn ra Minh Phị̉ và Minh Trạ̣m có hiệ̀m k히려̣? Riệ̀ng việ̣c Minh Trạ̣m sao tậ̀m k히려̣ thì Minh Phị̉ và Thặ́i hậ̣u sẽ trộ̀ng coi, chỉ mộ̃i điệ̀u này dị̃ nọ̉i lặ̀n rậ́t nhiệ̀u việ̣c. Ngự̣y thặ́i hậ̣u cộ́ ý khọ́ xự̉ Minh Trạ̣m, ngặ̣i khọ̉ng đụ̉ mà còn bặ́t Minh Trạ̣m sao lặ̣i một lặ̀n nự̉a.

Trong cung có rất nhiều cách chinh người, nếu trước ngày sinh thần của Ngụy thái hậu mà Minh Trạng không sao chép xong tâm kinh thì sẽ mang tội bất hiếu tổ mẫu, bất kính Bồ tát.

Minh Phỉ cất tiếng trong treo rồi đứng dậy.

Khói trắng bay lượn lơ trong Phật đường, tượng Quan Âm ngồi phía trên, bên dưới có đặt vài loại cống phẩm, trên đất đặt vài đệm cói màu vàng. Phật đường này ngoại trừ bàn thờ thì không hề bài trí dư thừa, vì Thái hậu muốn Minh Trạng sao kinh, nên bày một cái bàn ở hướng bắc.

Minh Trạng đang chấp bút tỉ mỉ sao chép.

Minh Phỉ có một chút đắc ý, lệnh cung nữ đem vài thứ đặt bên cạnh Minh Trạng, sau đó phái mọi người lui xuống, nhẹ giọng cười nói, “Tứ ca nghỉ ngơi một chút đi, Thái hậu phân phó cho muội muội vài vàng tới đây đem một chút điểm tâm cho tứ ca.”

Minh Trạng biết rất rõ con người Minh Phỉ, một kẻ xuyên không như Minh Phỉ quả thật là sự sỉ nhục đối với thanh danh và thể diện ngàn năm của lão tổ tông.

Viết chữ tỉ mỉ phải vận hết cả cơ bắp, lão bà kia lại bởi móc bắt bẻ, cứ thế mà chỉ một thời gian ngắn thì thư pháp của Minh Trạng đã tiến triển rất nhanh. Khó khăn lắm mới đặt xuống nét chữ cuối cùng, nhắc lên trang giấy rồi thổi một lần, đặt sang một bên để chờ khô. Minh Phỉ tự mình dâng trà đến trước mặt của Minh Trạng, bàn tay trắng nõn như ngọc, giọng nói mang theo ý cười, “Tứ ca, uống một ngụm trà, nghỉ ngơi một lúc đi.”

Minh Trạng lạnh lùng nhìn về phía Minh Phỉ, người có can đảm làm chuyện ngu xuẩn thì cứ làm thử cho ta xem.

Cổ tay của Minh Phỉ lật một cái, tách trà nóng ngã xuống phần kinh đã được sao chép trên bàn của Minh Trạng, Minh Phỉ lộ ra vẻ mặt sợ hãi, vội vàng rút khăn lau nước trà trên bàn, liên tục giải thích, “Tứ ca, xin lỗi, vì sao người không nhận, tứ ca, nóng không?”

Minh Trạng im lặng xem nàng làm bộ làm tịch, quay đầu nhìn cánh cửa đã khép chặt, bỗng nhiên đứng dậy đi qua rồi cài chặt then cửa, sau đó quay trở lại nhìn về phía Minh Phỉ.

Ánh mắt của Minh Trạng sâu thẳm đen tối, Phật đường lại âm u lạnh lẽo, Minh Phỉ bỗng nhiên chột dạ, giọng nói trở nên yếu đuối, “Tứ ca, ta không phải là cố ý.”

Nâng tay, một cái tát dừng ngay trên má của Minh Phỉ, Minh Trạng xoay tròn cánh tay, sức của nam nhi vốn mạnh, một cái tát liền làm Minh Phỉ té xuống đất. Minh Phỉ kêu thảm thiết, Minh Trạng nhào lên, xắn y phục, chuẩn bị hung hăng đánh một trận.

Con mẹ nó, người tưởng là đang đóng phim hả! Con mẹ nó, người tự cho mình là Dung ma ma hả, lão tử cũng không phải là Tử Vi cách cách đâu!

Tiếng hét chói tai của nữ nhi thật sự có lực xuyên thấu, huống chi Minh Phỉ ngoại trừ la hét thì chỉ còn bị đánh. Tiếng hét chói tai của Minh Phỉ cơ hồ có thể xuyên qua nóc nhà, ngay cả Thái hậu đang uống trà trong điện cũng nghe thấy.

Một tiếng hét lọt vào tai, bàn tay đang cầm tách trà của Thái hậu lập tức run lên, hơn một nửa phần nước trà đổ xuống y phục, cung nữ vội vàng thỉnh tội, chạy đến hầu hạ. Thái hậu lo lắng nói, “Mau đi xem, chuyện gì xảy ra vậy! Ai đang kêu la thế!”

Cung nữ bên ngoài sốt ruột gõ cửa, “Tứ công tử, tứ công tử, ngài mau mở cửa đi!”

“Ôn công công, làm sao bây giờ, cửa khóa trái rồi.”

Lại có tiếng đập cửa.

“Thái hậu nương nương—”

“Tứ công tử, Thái hậu nương nương đến, ngài mau mở cửa đi.”

“Phá cửa nhanh lên.” Sắc mặt của Ngụy thái hậu phát lạnh, bất chấp y phục bị ướt mà vội vàng tiến đến đây. Vài tên thái giám nghiêng người luân phiên tông vào, then cài dần dần lỏng ra, tên thái giám đầu tiên ngã vào trong Phật đường.

Ngụy thái hậu vô cùng nôn nóng, bàn tay vịn vào cung nữ liên tục run rẩy, bước vào phòng rồi nhìn thoáng qua, trước mắt liền tối sầm, suýt nữa đã ngất xỉu.

Minh Trạm ngồi trên đất, nửa bên mặt đầy máu. Minh Phi nằm dưới đất, chỉ còn hừ hừ rên.

“Mau, mau đi truyền Thái y! Truyền Thái ý!” Ngụy thái hậu đã lâu chưa gặp phải cục diện hỗn loạn như vậy, nhất thời tay chân nhũn ra, choáng váng đầu óc. May mà cung nữ nội thị bên cạnh đều là người tỉnh táo, người thì dìu Thái hậu, người thì đỡ Minh Trạm, người thì nâng Minh Phi.

Ngụy thái hậu đi ra ngoài rồi gục xuống giường, trong lòng không tốt, sắc mặt tiêu tụy. Minh Phi bị hôn mê nhẹ, còn Minh Trạm cúi đầu ngồi ngoài điện để Thái y xử lý vết thương trên mặt.

Qua một lúc, Phượng Cảnh Kiên và Phượng Cảnh Nam từ tấm cung của Thái hậu đi ra, đều tự ngồi xuống, vết thương trên mặt của Minh Trạm đã được thoa được, tuy nhiên vẫn còn nhìn thấy vết máu hòa vào thuốc trị thương, lộ ra một chút đỏ thẫm, máu tươi nhiều xuống y bào màu thiên thanh, đông lại thành một vết đỏ sạm không lớn không nhỏ.

Miệng vết thương dài khoảng chừng hai tấc, mặt mày hốc hác, Phượng Cảnh Kiên than thở hỏi, “Có lưu sẹo lại hay không?”

“Bẩm vạn tuế gia, vết thương của tứ công tử hơi sâu, thần đã thoa được cao, chờ vết thương khỏi hẳn thì sẽ lưu lại sẹo. Nhưng chỉ cần kiên trì dùng được cao của thần thì ba năm sau có thể biến mất.” Thái y hồi bẩm.

“Phối thêm được cao nhiều nhiều một chút rồi đưa cho Thạch Lưu viện.” Phượng Cảnh Kiên phân phó Phùng Thành, “Phái nhuyển kiện có nóc đưa Minh Trạm quay về Thạch Lưu viện, đừng để gió thổi vào.”

Minh Trạm nghĩ rằng hai vị này hoặc nhiều hoặc ít sẽ hỏi hắn một hai câu về tình hình lúc ấy, nhưng mà huynh đệ hai người lại không hề mở miệng hỏi, có thể thấy được bọn họ đã nghi ngờ hắn. Minh Trạm khế cắn môi, tuy là đã nằm trong dự kiến, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn cảm thấy thê lương. Người có tâm cơ thâm trầm sẽ không dễ dàng làm cho người ta tin tưởng, không có tâm cơ thì bảo ta làm sao sống sót đây?

Minh Trạm tiến lên, cầm lấy tay của Phượng Cảnh Kiên rồi mở ra, sau đó viết lên trên một câu, tiếp theo là thối lui và hành lễ rồi theo Phùng Thành rời đi.

.....

43. Chương 43: Thiên Vị

Phượng Cảnh Kiên gọi Ngụy Ninh vào cung.

Thương thế của Ngụy Ninh vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, chẳng qua đi đường đã không còn thành vấn đề. Ngày đó bị trừng phạt, tuy rằng bị đánh tróc da chảy máu nhưng không tổn thương đến xương cốt. Cũng có vài người bị đánh chỉ thấy làn da sưng đỏ nhưng bên trong lại bị tổn thương rất nặng.

Phượng Cảnh Nam xử trí Ngụy Ninh, đương nhiên sẽ không muốn hắn bị tổn thương đến gân cốt.

Ngụy Ninh nghe xong lời phân phó của Phượng Cảnh Kiên thì liền đi đến hiện trường trước, sau đó thăm vấn nhân chứng, lấy khẩu cung của Minh Trạm và Minh Phi, cho đến buổi chiều mới đưa ra kết luận.

Huynh muội hai người ẩu đả thế nhưng lại mời Đại Lý Tự Khanh xử án, cũng chỉ có hoàng thất mới có được khí thế này. Theo huyết thống thì Minh Phi và Ngụy Ninh gần hơn một chút, nhưng trên phương diện giao tình thì hắn và Minh Trạm lại thân quen hơn.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Ngụy đại nhân rất khó xử.

Ngụy Ninh vẫn chưa gian dối bịa đặt, chỉ nói ra đầu đuôi ngọn nguồn, “Cung nữ đưa điểm tâm, các nàng phụng mệnh đi theo Minh Phỉ đem điểm tâm và trà nóng đặt lên bàn của Minh Trạ, Minh Phỉ liền lệnh cho các nàng lui xuống. Các nàng nghĩ rằng Minh Phỉ muốn tán gẫu một chút chuyện riêng tư, vì vậy mới muốn đóng cửa. Cho nên cửa là do Minh Phỉ đóng. Điểm này thần đã hỏi qua Minh Phỉ và Minh Trạ, bọn họ đều thừa nhận.” Đưa ra khẩu cung đã được xác nhận bởi hai người bọn họ.

“Sau đó cung nữ đưa điểm tâm canh giữ ngoài Phật đường, ước chừng nửa nén hương thì nghe thấy tiếng hét chói tai kêu cứu mạng của Minh Phỉ ở bên trong, đến khi gõ cửa thì bên trong đã khóa trái.” Ngụy Ninh nói, “Đợi lúc cánh cửa bị phá thì Minh Trạ bị thương trên mặt đang ngồi dưới đất, Minh Phỉ thì nằm gục trên sàn. Sau khi xác nhận, thương tích trên mặt của Minh Trạ là bị ngọc trâm gây nên, cây ngọc trâm này là món trang sức mà Thái hậu đã ban thưởng cho Minh Phỉ, hôm nay Minh Phỉ cài trên đầu, Thái hậu còn khen vài câu.” Đưa ra vật chứng: cây ngọc trâm hình hồ điệp, trên đầu mũi nhọn hình như còn một chút vết máu đỏ sẫm vẫn chưa được tẩy rửa.

“Khả năng đầu tiên là Minh Phỉ cùng Minh Trạ nảy sinh tranh chấp, sau đó Minh Phỉ dùng trâm cài tóc trên đầu tổn thương Minh Trạ, rồi sau đó hai người ra tay quá nặng.” Ngụy Ninh nói, “Thần vừa hỏi Thái y, khi xử lý vết thương cho Minh Trạ thì vết thương vẫn còn chảy máu rất nhiều. Nếu là Minh Phỉ đã thương người trước thì khi ẩu đả, máu trên mặt của Minh Trạ sẽ nhiều xuống người của Minh Phỉ. Nhưng y phục của Minh Phỉ không tìm thấy vết máu nào cả.” Vật chứng thứ hai, ngoại bào của Minh Phỉ.

“Với lại Minh Trạ bị thương bên mặt phía tay trái, theo quy luật máu sẽ nhiều xuống vật ngoại bào bên tay trái, phía dưới vết thương lại không có bất cứ dấu vết hỗn độn nào.” Vật chứng thứ ba, ngoại bào của Minh Trạ, vết máu đã đông đặc, “Nếu Minh Trạ sau khi bị thương mà vẫn ẩu đả với Minh Phỉ thì giọt máu trên người của hắn sẽ lan ra, chẳng qua nhìn trên y phục thì có thể thấy vết máu quá mức ngay gần và tập trung, điều này chứng tỏ Minh Trạ sau khi bị thương cũng không vận động quá mức kịch liệt.”

Ngụy Ninh nói, “Cho nên vết thương của Minh Trạ không phải xảy ra trước khi ẩu đả cũng không phải là trong lúc ẩu đả mà là sau khi ẩu đả mới gây thương tích. Khi đó Minh Phỉ đã gần hôn mê, không thể động đậy, mà Minh Trạ ngoại trừ vết thương trên mặt thì trên người không tìm thấy vết thương nào khác. Vì vậy thần cho rằng vết thương trên mặt của Minh Trạ không phải do Minh Phỉ gây nên.”

Sắc mặt của Phụng Cảnh Nam đột nhiên âm trầm, làm cho Ngụy Ninh nhớ đến một câu thơ Đường, mây đen đè thành, thành muốn đổ.

Phụng Cảnh Kiên cũng hơi cau mày lại.

“Còn một chuyện, thần đã xem qua Phật đường, hai người đều đánh nhau dưới đất, trên bàn vẫn không bị xô xát.” Trong lòng âm thầm thở dài, rốt cục ta vẫn thiên vị, Ngụy Ninh nói tiếp, “Trên bàn vẫn có một tờ tâm kinh mà Minh Trạ đã viết, chẳng qua tờ tâm kinh đã bị nước trà thấm ướt. Tách trà vẫn được đặt ngay gần trên bàn, vị trí cũng không phải nằm bên cạnh tay của Minh Trạ mà lại nằm gần bên mép bàn phía tay phải. Ta đã hỏi, Minh Phỉ thừa nhận là nàng muốn bưng trà cho Minh Trạ uống, kết quả là tay bị trơn, nước trà đổ vào tâm kinh. Minh Trạ bối vì vậy cho nên mới giận dữ rồi ra tay quá nặng.”

“Chẳng qua ở đây có một điểm đáng ngờ. Minh Trạ ngồi sao chép kinh thư, theo vị trí của bàn ghế thì có thể phán định hắn ngồi ngay chính giữa bàn, tâm kinh đặt ở góc bàn phía tay trái, mà chúng ta khi uống trà thì nhất định là tiếp nhận tách trà bằng tay phải, lúc ấy vị trí mấy món điểm tâm mà cung nữ đặt lên bàn cũng nằm bên phía tay phải của Minh Trạ, vì nơi đó thoáng chỗ. Như vậy Minh Phỉ ắt hẳn cũng phải đứng bên phía tay phải của Minh Trạ để nâng trà đưa cho Minh Trạ, nếu lỡ tay thì tách trà cũng có thể đổ ở chính giữa hoặc là bên phần tay phải, rồi sau đó mới lan ra khắp bàn từ vị trí đó. Nhưng mà theo vị trí của nước trà trên bàn thì tách trà này thật rõ ràng là bị ngã trực tiếp từ bên phía tay trái, nơi đặt tâm kinh, hơn nữa còn tràn xuống dưới mặt bàn, làm ướt sàn nhà ở Phật đường, trong khi chính giữa bàn và bên tay phải lại hoàn toàn khô ráo. Cho nên suy đoán của thần là sai, như vậy tách trà này không phải là lỡ tay, mà là có người cố ý dùng nước trà tưới ướt phần tâm kinh đã được viết hoàn chỉnh. Minh Phỉ đã thừa nhận là nàng dâng trà cho Minh Trạ, vì vậy tách trà này khả năng là bị Minh Phỉ cố ý làm đổ hơn là bị lỡ tay. Có lẽ là vì nguyên nhân này mà Minh Trạ mới ra tay với nàng. Sau đó có lẽ Minh Trạ xuất phát từ sợ hãi hoặc là có suy nghĩ gì khác cho nên mới dùng cây trâm tổn thương chính mình.” Ngụy Ninh

nói ra suy nghĩ của mình một cách chắc chắn, cũng bổ sung thêm một câu, “Nếu Hoàng thượng và Vương gia có chỗ nghi vấn thì có thể truyền Minh Phỉ và Minh Trạm tiến đến để đối chất.”

Minh Trạm đương nhiên sẽ không xuất phát từ sợ hãi mà tự tổn thương, nếu Minh Trạm sợ thì hấn căn bản sẽ không động thủ với Minh Phỉ, nhưng một khi hấn đã động thủ thì sẽ không sợ. Nhưng mà hấn đánh Minh Phỉ như vậy thì làm sao công đạo với người khác? Tiểu tử Minh Trạm này ra tay rất tàn nhẫn, Minh Phỉ bị đánh gần như hôn mê, nếu lúc này Minh Trạm xuất hiện nguyên vẹn, cho dù chân tướng như thế nào thì lời đồn truyền ra ngoài vĩnh viễn là Minh Trạm thô bạo, đã thương muối muối.

Cho nên Minh Trạm phải tự tổn thương chính mình, còn phải tổn thương một cách rõ ràng nổi bật, mọi người vừa nhìn thì biết ngay. Trên mặt của Minh Phỉ chỉ có dấu ấn bàn tay, còn trên mặt của Minh Trạm lại đầy máu me, cho dù Minh Phỉ thật sự bất tỉnh nhân sự thì cùng lắm cung nữ chỉ nói hôn mê là một loại bản năng mà thôi. Nhưng vết thương đầy máu trên mặt của Minh Trạm lại không phải là giả, nó đập vào mắt của mọi người ngay lập tức, Minh Trạm là bất đắc dĩ, hấn bị thương rất nặng.

“Được rồi, người lui xuống đi. Việc này không được nói ra ngoài.”

Ngụy Ninh hành lễ lui ra. Tiểu tử, xem như ta đã giúp người một việc.

Phượng Cảnh Kiên nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, “Người tính làm sao đây?”

“Ta mang Minh Phỉ hồi phủ, qua sinh thần của mẫu thân thì ta dẫn nàng về Vân Nam, hoàng huynh chuẩn bị cho ta hai nhũ mẫu.” Phượng Cảnh Nam nói, “Còn Minh Trạm, để cho hấn bế môn tự ngẫm, cho đến ngày sinh thần của mẫu hậu thì mới thả ra.”

“Minh Trạm không cần người bận tâm, hấn ở trong cung đã có ta trông coi. Với lại, trên mặt của hấn đã bị thương như vậy, cần ba năm mới lành hấn.” Phượng Cảnh Kiên trách mắng một cách không khách khí, “Đây cũng là người bao che sai lầm của thứ nữ, hấn cho rằng người sẽ không phân biệt tốt xấu mà thiên vị Minh Phỉ cho nên mới tự mình chặn miệng của người trước! Người tự xét lại mình đi!”

Khuôn mặt của Phượng Cảnh Nam hoàn toàn thờ ơ, Phượng Cảnh Kiên thật sự phát cáu.

“Minh Trạm đã viết cái gì ở trên tay của người?” Có một chút tò mò.

“Ta cần phải nói cho người hay sao? Muốn biết thì có thể đi hỏi hấn.” Phượng Cảnh Kiên lạnh lùng nói, “Nhưng mà ta đề nghị là người tốt nhất đừng đi vấn hơi, có đi thì hấn cũng sẽ không nói với người đâu.”

Phượng Cảnh Nam cau mày, “Ta đi về trước đây.”

Ngụy Ninh tiểu tử lại thiên vị Minh Trạm, đương nhiên hấn cũng không nghi ngờ Ngụy Ninh làm giả chứng cứ, Ngụy Ninh không phải loại người như vậy, cho dù có để người khác đến điều tra thì cũng chưa hấn sẽ nói rõ ràng hơn Ngụy Ninh.

Chẳng qua trình tự nói chuyện của Ngụy Ninh rất có ý tứ. Trước tiên là nói về việc Minh Trạm tự mình tổn thương, hấn đương nhiên sẽ giận dữ, tiếp theo lại chuyển sang chỗ uất ức của Minh Trạm, lúc này cơn giận của người ta đã giảm bớt, lại nghe đến việc Minh Trạm làm như vậy là có nguyên nhân, theo phương diện tình cảm thì sẽ tự động cảm thấy thương tiếc Minh Trạm. Ngược lại người bị nằm trên giường là Minh Phỉ, bản thân là muối muối mà lại ngộ nghịch với huynh trưởng, bị đánh cũng là đáng.

Tương phản, nếu Ngụy Ninh giải thích vụ án này ngược lại thì sao. Trước hết bọn họ biết Minh Phỉ cố ý làm ướt tâm kinh mà Minh Phạm đã sao chép, Minh Phỉ đương nhiên đáng bị phạt, bất quá Minh Trạm thân là huynh trưởng mà lại ra tay quá nặng đối với muối muối, đánh muối muối đến mức gần hôn mê! Rồi sau đó Minh Trạm lại mưu mô đến mức tự mình rạch mặt mình, làm cho người ta nghĩ rằng Minh Phỉ ra tay độc ác với huynh trưởng, sau đó mới bị đánh hôn mê. Minh Trạm như vậy thì rõ ràng làm cho người ta vừa e dè vừa chán ghét.

Cùng một chuyện nhưng chỉ cần thay đổi trình tự một chút thì thái độ của người ta đối với Minh Trạm và Minh Phỉ cũng bị đảo ngược. Ngụy Ninh a Ngụy Ninh, người là tuân theo thánh ý hay là tâm tư thiên vị Minh Trạm đây.

.....

44. Chương 44: Phản Tác Dụng

Tương phản với sự lãnh đạm của Cảnh Nam dành cho Minh Trạ thì Phụng Cảnh Kiên hết sức quan tâm đến thương thể của Minh Trạ, đợi Phụng Cảnh Nam rời đi thì hần liền triệu thái y cẩn thận hỏi một phen. Cố ý dặn dò, “Phải pha chế loại được cao tốt nhất, chỉ cần hết sẹo thì trăm sẽ trọng thưởng.”

Thái y đương nhiên tận tâm tận lực.

Phụng Cảnh Kiên lại có nỗi lo khác, lão nương của hần và Minh Trạ thật sự không hòa hợp. Ngọn nguồn chuyện này cũng bắt nguồn từ việc lão nương của hần không chịu bỏ qua Minh Trạ, đáng lý không nên để Minh Trạ sao chép tâm kinh.

Còn nữa, quan hệ giữa Minh Phỉ và Minh Trạ rất lạnh nhạt, ngay cả Hoàng bá phụ như hần chưa gặp được bao nhiêu lần mà cũng nhìn ra, hần không tin lão nương của hần không biết.

Minh Phỉ và Minh Trạ ấu đã trận này làm tổn hại thể diện của Trần Nam Vương phủ, lại càng tổn hại thể diện của Từ Ninh cung.

Mấy ngày nay thân mình của Ngụ thái hậu đều khó chịu, đương nhiên cũng có một phần lớn là do tâm bệnh. Chẳng qua mâu thuẫn của Minh Trạ và Thái hậu không thể cứ tiếp tục kéo dài như vậy mãi.

Sau khi Phụng Cảnh Kiên cân nhắc thì liền gọi Ngụ Ninh tiến cung.

Ngụ Ninh là đệ tử của lão nương nhà hần, ngày thường được lão nương yêu thích nhất, Ngụ Ninh mở miệng, làm ít công to.

Phụng Cảnh Kiên vừa mở miệng thì Ngụ Ninh đã hiểu rõ. Làm Hoàng thượng, có khi không thích thân tử quá thông minh, có khi lại hy vọng thân tử không cần chỉ điểm thì đã thông suốt, giống như chuyện này, mặc dù là hoàng đế thì cũng không thể thất lễ với mẫu thân của mình. Chẳng qua thật lòng mà nói thì Ngụ thái hậu rất không công bằng.

Ngụ Ninh đương nhiên nguyện ý phân ưu vì Thánh thượng.

Hần phụng chỉ đến Từ Ninh cung thỉnh an.

Trên thực tế cho dù hần không đi thì Ngụ thái hậu cũng định gọi hần tấn kiến. Chuyện huynh đệ Minh Trạ Minh Phỉ ấu đã do Ngụ Ninh thăm vấn, thân mình của Ngụ thái hậu vừa khỏe thì liền tính tính tế hỏi rõ chân tướng.

Trong phòng của Ngụ thái hậu không còn ai, nhìn thấy Ngụ Ninh tiến đến thì liền nghĩ đến Điền gia tiểu thư, nhớ đến Điền gia tiểu thư thì lại tức tối một bụng.

“Cô cô.” Ngụ Ninh lơ dềnh, mỉm cười dâng trà dâng quả, “Diệt nhi bị nhị biểu ca đánh đến mức nằm chai cả giường, nếu cô cô còn giận thì cứ kéo diệt nhi ra ngoài đánh tiếp một trận là được.”

Ngụ thái hậu hừ một tiếng, “Nếu Hoàng thượng không nhìn trúng Điền gia tiểu thư thì người cứ nói với ta một tiếng là được rồi, lại vội vàng đến Thọ Ninh Hầu phủ mà kết thù kết oán, tam tỷ của người đến chỗ của ta khóc lóc mấy lần, bảo rằng người đã lớn thì tính tình cũng lớn, không đặt nạng vào trong mắt.”

“Lời này thật sự là.” Ngụ Ninh nheo mắt nghiêm mặt, “Ta nào dám không đặt nạng vào trong mắt, nạng khuyến khích lão nhân nhà nạng thượng tấu chương hạch tội ta, bằng không ta làm sao mà lại bị đánh như vậy! Nạng còn muốn thế nào nữa, chẳng lẽ muốn cái mạng của ta thì mới cam tâm ư! Đây là thân tỷ tỷ của ta hay sao!”

“Nếu không phải người tự cho là thông minh thì làm sao có ngày hôm nay.” Ngụ thái hậu giận tái mặt, “Trong đầu của người nghĩ cái gì, không chịu đi nói với ai gia mà lại tự mình làm chủ, xảy ra chuyện thì người cũng phải tự chịu trách nhiệm.”

Đôi mắt của Ngụ Ninh đảo qua một vòng, chọn cách xuống nước, “Dạ, đã biết. Việc này lại nói tiếp, vẫn là lỗi của tam tỷ, không biết thế nào mà chỉ muốn gả nữ nhi cho Minh Lễ, có phải ngại Vệ vương phi không

bực bội đúng không? Cô cô, chúng ta cũng phải có chừng có mực, chẳng lẽ nữ nhi mang huyết thống của Ngụy gia đều phải gả cho họ Phượng hết hay sao? Trên đời cũng không có chuyện vô lý như vậy đâu.”

Ngụy thái hậu thở dài, “Nhị tỷ của người sẽ vừa lòng, diệt nữ ngoại sanh vẫn mạnh hơn so với người khác một chút, hiểu rõ ngọn nguồn hơn.”

“Cô cô, muốn kết thân là chuyện tốt, chẳng qua cũng phải ngẫm lại, nhị tỷ rốt cục là làm trắc phi. Nay thân thể của Minh Trạ bị khiếm khuyết, mặc dù không thể kế thừa vương vị nhưng rốt cục là đích tử của nhị biểu ca. Vệ vương phi là mẫu thân của Minh Lễ, cho dù diệt nữ ngoại sanh là tốt nhưng nếu gả sang đó thì Vệ vương phi sẽ nghĩ như thế nào?” Ngụy Ninh nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Vệ vương phi chưởng quản Vương phủ nhiều năm như vậy, khiến cho nàng mất hứng thì ai sẽ có lợi đây? Nhị tỷ có ba hài tử, vị trí vững chắc, lại không có xung đột lớn với Vệ vương phi, cần gì phải khiến Vệ vương phi mất hứng. Còn Vĩnh Ninh Hầu phủ nữa, Minh Lễ phải ở để đô, cùng Minh Trạ trở mặt thì hẳn có lợi chỗ nào?”

“Được rồi, chuyện thành hôn lần này không thành, ta cũng đã suy nghĩ thông suốt.” Ngụy Thái hậu nheo mắt lại, hỏi vào vấn đề chính, “Ta hỏi người, Hoàng thượng gọi người thăm vấn chuyện Minh Phỉ và Minh Trạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cùng ai gia kể rõ đầu đuôi xem.”

Ngụy Ninh nói theo tình hình thực tế.

Ngụy thái hậu nói một cách đáng tiếc, “Phỉ nha đầu thật hồ đồ.” Lại hơi trầm ngâm rồi gằn từng tiếng nói, “Minh Trạ thì quá tàn nhẫn.”

Nữ nhân có một loại bản năng coi trọng dung mạo của mình, Minh Trạ có thể tự rạch mặt mình, xem ra không chỉ có tâm địa độc ác mà ra tay cũng độc ác chẳng kém.

Ngụy Ninh thấp giọng hỏi, “Cô cô, có phải khi để Minh Trạ sao chép tâm kinh thì cô cô đã cố ý gây khó dễ cho hắn đúng không, bắt hắn phải sao chép rất nhiều?” Ánh mắt của Ngụy thái hậu hơi run sợ, Ngụy Ninh giải thích, “Ta nhìn thấy chữ của hắn tiến bộ không ít, trước kia chữ của hắn có thể dùng để dọa người. Muốn viết được như vậy thì phải luyện rất nhiều, ngoại trừ mấy ngày nay ở chỗ của cô cô để sao kinh thì bình thường hắn làm gì mà lại chủ động luyện chữ như vậy. Ta chỉ tùy tiện đoán mà thôi.”

“Nhiều đó không đủ để ai gia niệm được mấy ngày, có lẽ hắn sợ viết ẩu sẽ mạo phạm Phật tổ.” Ngụy thái hậu tức giận nói, Minh Trạ rõ ràng là có lòng dạ oán hận.

Ngụy Ninh hỏi nhỏ, “Cô cô, có phải cô cô không thích hắn đúng không?”

“Thật ra ta muốn thích nhưng thích không nổi. Hắn chưa bao giờ ngoan ngoãn nán lại ở Từ Ninh cung của ai gia được lần nào.” Ngụy thái hậu lạnh mặt cau mày, vô cùng bất mãn, “Người xem đi, hắn vừa tiến cung, ai gia hảo ý thưởng cho hắn cung nhân thì hắn lập tức từ chối ai gia, ai gia già rồi, không tiện so đo với tiểu hài tử. Nhưng trong lòng của hắn có xem ai gia là thân tổ mẫu của hắn hay không, hay là sợ ai gia sẽ hại hắn!”

Ngụy Ninh nhẹ giọng nói, “Cô cô, việc này đừng nói ra. Ta có một chuyện muốn kể cho cô cô nghe...” Thì thầm bên tai của Thái hậu vài câu, Ngụy thái hậu quá sợ hãi, Ngụy Ninh cầm lấy tay của Ngụy thái hậu, ánh mắt ổn định, nhẹ nhàng nói, “Cô cô, đừng gây khó xử cho hắn nữa. Hắn không muốn sống, nếu ép hắn thì chuyện gì hắn cũng dám làm. Cho dù cô cô không thêm để ý đến hắn thì cũng phải suy nghĩ đến tình mẫu tử giữa người và nhị biểu ca mới được.”

Hồ hấp của Ngụy thái hậu trở nên dồn dập, suýt nữa đã hôn mê, “Không được, việc này phải nói với Hoàng thượng. Ngộ nhỡ có mệnh hệ gì thì Hoàng thượng làm sao mà ăn nói với Cảnh Nam.”

“Cô cô, ta thấy Minh Trạ rất có chừng mực, cho dù có nói ra thì hắn cũng sẽ không thừa nhận.” Ngụy Ninh vừa xoa dịu Ngụy thái hậu vừa thấp giọng nói, “Ta đã khuyên hắn, cô cô nghĩ thử xem, nếu chuyện này mà để lộ phong thanh thì sẽ làm mất mặt Hoàng thượng.”

Ngụy thái hậu hết hồn, nói một cách hối hận, “Vì sao lại gây ra nghiệp chướng như vậy cơ chứ, không được, ta phải báo Hoàng đế đuổi hắn về Vân Nam. Ta, ta thật sự thấy ngủ cũng ngủ không yên.”

Ngụy Ninh không ngờ Thái hậu lại phản ứng mãnh liệt như vậy, vội vàng an ủi, “Cô cô, cô cô có tin ta hay không?”

Ngụy thái hậu nói, “Đương nhiên tin, chẳng qua sự việc nghiêm trọng, nếu gặp chuyện bất trắc thì người làm sao đảm đương cho nổi.” Nàng là nữ nhi của Ngụy gia, lại là tức phụ của Phụng gia, chuyện lớn như vậy thì nàng làm sao có thể lờ đi Hoàng thượng cho được. (tức phụ = con dâu)

“Cô cô, người hãy nghe ta nói, ta đã xử lý xong thứ kia, Minh Trâm cũng hứa sẽ không dùng nó nữa. Nếu ngài nói với Hoàng thượng thì xem như ta đã thất hứa với hần.” Ngụy Ninh thở dài, “Đương nhiên đây là việc nhỏ. Nhưng hiện tại đã không còn bằng chứng, Minh Trâm tuyệt đối sẽ không thừa nhận! Ngược lại làm cho hần nghi ngờ, nếu vì chuyện này mà lại ầm ĩ thì chẳng phải sẽ mất mặt nữa hay sao! Không có chứng cứ, cô cô lại không thích hần, chẳng phải là bà cháu hai người lại nảy sinh hiềm khích nữa hay sao? Tuy hần bị cảm nhưng lại tâm cơ hơn người ta rất nhiều, không dễ chọc đâu.”

Ngụy thái hậu miễn cưỡng bị Ngụy Ninh ổn định, Ngụy Ninh thâm nghĩ, cô cô Thái hậu của hần thật sự là dễ bị kích động, cũng không chịu suy nghĩ đến lời của hần, hiện tại dọa Thái hậu ba ngày nằm ngủ gập ác mộng, rốt cục là đổ bệnh.

Thấy Ngụy thái hậu sắp đến đại thọ mà bỗng nhiên ngọc thể lại suy yếu, Phụng Cảnh Kiên vừa bãi triều thì chẳng làm gì khác, lập tức cùng Phụng Cảnh Nam hầu hạ thuốc thang, làm tròn đạo hiếu.

Ngụy thái hậu thật sự chịu không nổi bị giày vò như thế, liền nói với nhi tử rồi thở dài, “Hoàng thượng, hay là để Minh Trâm quay về Vân Nam đi. Mấy ngày nay ai gia đều nằm mơ thấy ác mộng, ai gia nói thật là ai gia không thích hần, nhưng không muốn hần...” Có vài lời không nói được, lại ca thán một tiếng, “Hoàng thượng, người nghe ai gia đi, ai gia thật sự rất sợ hần, ở đâu mà lại có tiểu hài tử giống như vậy. Nếu hần có mệnh hệ nào thì ai gia và Hoàng thượng làm sao ăn nói với Cảnh Nam đây. Để hần quay về Vân Nam, có Vệ vương phi trông hần, ai gia thật sự chịu không nổi ngày ngày lo lắng sợ hãi như vậy.”

Phụng Cảnh Kiên ôn hòa nói, “Mẫu hậu yên tâm, có trẫm ở đây. Mẫu hậu nghe được tin này ở đâu, bên cạnh Minh Trâm có người của trẫm mà tại sao trẫm lại không biết.”

“Là Tử Mẫn nói. Tử Mẫn đã xử lý thứ ở trong tay của Minh Trâm, tới khuyên ai gia một hồi, tuy rằng ai gia không thích Minh Trâm nhưng vẫn mong hần được tốt. Hần cực đoan như vậy, ai gia thật sự sợ hần làm ra chuyện gì không thể挽回 thì sao.” Ngụy thái hậu ngày đêm lo lắng, giống như đã già thêm mười tuổi.

Ngụy Ninh cố ý mang thuốc bổ đi thăm Minh Trâm. Nghĩ rằng mình đã khuyên Thái hậu, giờ chỉ cần khuyên Minh Trâm thì chẳng phải vẹn toàn đôi bên hay sao?”

Ngụy y phối được cao tốt nhất để Minh Trâm thoa mặt, mấy ngày nay vết thương đã liền da, dài từ bên trái phần gò má xuống cằm, một vết sẹo màu hồng nhạt như một sợi dây dài. Mỗi khi Ngụy Ninh nhìn thấy, lại nghĩ đến tình cảnh của Minh Trâm thì liền có một chút cảm thán.

Minh Trâm đang uống trà chiều, đây là cực phẩm Quân sơn ngân châm, sữa là sữa tươi vừa mới vắt từ bò sữa, đun sôi tiết trùng, bỏ vào mật ong rừng. Hương vị ngọt ngào của trà sữa hòa quyện bên trong chiếc ly dạ quang. Trên bàn bày bốn món điểm tâm: bánh phồng tôm, bánh màn thầu nhân hoàng tước, chi du cao, bánh bông tuyết. Bên dưới là cái đĩa bằng mã não lót lụa tơ tằm, tinh xảo khả ái. (hoàng tước = chim sẻ vàng, chi du cao = bánh mỡ)

Ngụy Ninh vừa cười vừa ngồi xuống, “Đến thăm người một chút, vết thương còn ngứa hay không?”

Minh Trâm gật gật đầu, Thanh Phong lại bưng đến một ly trà sữa, cung kính đặt trước mặt Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bưng lên nếm một chút rồi khen, “Không tệ, chẳng qua hơi ngọt một chút.”

Minh Trâm không thích nhiều người qua lại trước mặt mình, vì vậy trong viện thật thanh tĩnh, gió nhẹ thổi, Minh Trâm tựa vào trường kỷ, chân cởi hài, dưới thắt lưng được kê một tấm nệm, lộ ra đôi chân mũm mĩm, đôi vớ trắng như tuyết bằng lụa tơ tằm thêu hồng mai bị hần đạp rớt.

Từ khi xảy ra chuyện ở Từ Ninh cung thì hần cũng đã suy nghĩ thông suốt, dù sao có một ngày thì qua một ngày, cần gì phải nơm nớp lo sợ phiền toái, không biết khi nào ngủ một giấc thì chẳng bao giờ tỉnh lại nữa. Nếu thật sự như vậy thì chẳng cần phải bạc đãi chính mình để làm gì.

Vì vậy Minh Trâm trở lại Thạch Lưu viện liền phái người đem tất cả mỹ vị thiên hương mang ra, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn uống cái gì thì uống cái đó, cũng không cần phải đi học hành vất vả, chỉ cần tiêu

dao nằm giết thời gian, hơi có chút ý tứ kim triêu hữu tử kim triêu tủy. (Kim triêu hữu tử kim triêu tủy, minh nhật sâu lai minh nhật ưu= hôm nay có rượu ta say đã, ngày mai sâu tới mặc sâu trôi)

Minh Trạm cầm ly dạ quang, hưởng thụ hương vị nồng nàn ngọt ngào của hương trà sữa, thích ý khép hồ mắt.

“Người cũng thật biết hưởng thụ.” Ngụy Ninh cười nói, “Tiên sinh còn ngồi đây mà người đã nằm.”

Minh Trạm nghiêng người chừa ra một nửa không gian rồi vỗ vỗ, Ngụy Ninh đi qua, cũng bắt chước Minh Trạm cởi giày, nằm sổng vai trên trường kỷ, sau đó mỗi người ôm một đĩa điểm tâm vào ngực, bắt đầu ăn.

Ngụy Ninh nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Người xem đi, hiện tại người nằm ở đây, ăn điểm tâm, nghe tiếng gió thổi vi vu, còn có người cùng người tán gẫu thật là tốt. Minh Trạm, ở trong cung chỉ được Hoàng thượng yêu thích là không đủ.”

Minh Trạm trầm nghĩ, chẳng lẽ lão tử phải nhìn cái lão bà kia cho đến chết hay sao? Lão tử đã nghĩ kỹ rồi, có một ngày thì qua một ngày, từ nhỏ lão tử cũng không uất ức đến mức này! Cùng lắm thì lão tử đầu thai lại, nói không chừng lần sau sẽ xuyên không thành hoàng đế thì sao? Đương nhiên tốt nhất đừng là một ông vua bị mất nước.

Minh Trạm nhét một cái bánh phồng tôm vào miệng của Ngụy Ninh, dong dài lẩm mồm.

Ngụy Ninh ghen hợm, uống hai hớp trà sữa, chụp miệng của Minh Trạm rồi trừng mắt, “Đúng là làm ơn mắc oán.”

“Đa tạ người ngày đó.” Minh Trạm nhéo một chút, viết vào lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Người nhất định đã nói đỡ lời giúp ta.”

“Vốn cũng không phải lỗi của người hoàn toàn.” Ngụy Ninh thở dài, sờ sờ mặt của Minh Trạm, thật sự phát sầu thay Minh Trạm, “Đã xấu rồi mà lại bị phá tướng như vậy, về sau người phải làm sao bây giờ?”

Minh Trạm tức giận nhéo miệng của Ngụy Ninh, đem cả mâm màn thầu hoàng tước ấn lên mặt của Ngụy Ninh, đắc ý nhếch miệng cười to.

Ngụy Ninh nổi cáu, bẻ ngược cổ tay của Minh Trạm ra đằng sau, xoay người đè Minh Trạm xuống trường kỷ để giáo huấn, “Người tưởng ta là đất sét à, không còn cách nào khác có phải hay không! Còn dám lăng phí thức ăn nữa hả!”

Minh Trạm cảm thấy chính mình giống cá đã lên thớt, vội vàng kêu vài tiếng “a a” ngăn ngừa, biểu thị chính mình là kẻ khuyết tật, van xin Ngụy Ninh tha mạng.

Ngụy Ninh cau mày, đánh hấn hai cái rồi mới tha cho hấn ngồi dậy, nghi hoặc nhìn về phía Minh Trạm, “Chẳng phải là biết phát âm hay sao? Vì sao lại nói không được? Nào, thử lại một lần xem.”

Minh Trạm lắc đầu, viết vào tay của Ngụy Ninh, “Đau, cổ họng đau.”

Ngụy Ninh nhìn Minh Trạm một cách kỳ lạ, chỉ thấy Phương Thanh đang chạy tới, thở dài hành lễ, “Hầu gia, công công ở Tuyên Đức điện đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng.”

Một tiểu thái giám chừng hai mươi tuổi ôm quyền mỉm cười nói với Ngụy Ninh, “Hầu gia, vạn tuế gia truyền ngài tức khắc đến Tuyên Đức điện gặp Thánh giá.”

.....

45. Chương 45

Ngụy Ninh bị bánh màn thầu hoàng tước trét đầy mỡ trên mặt, Thanh phong mang chậu nước đến, cùng Minh Nguyệt hầu hạ Ngụy Ninh rửa mặt chải đầu.

Cột tóc lại một lần nữa, chỉnh trang lại mào y, khôi phục bộ dáng tao nhã ôn hòa của một quý công tử.

Minh Trạ chỉ nằm nghiêng người dựa vào trường kỷ mà lẳng lặng nhìn Ngụ Ninh, bỗng nhiên cảm thấy người này thật sự biết cách ngụ trang. Ngụ Ninh cúi đầu Minh Trạ một cái rồi xoay người đi theo thái giám truyền chỉ.

Sắc mặt của Phụng Cảnh Kiên không vui, Ngụ Ninh cảm thấy cần phải cẩn thận, tiến vào hành lễ và thỉnh an.

Phụng Cảnh Kiên đuổi nội thị ra ngoài, trực tiếp hỏi, “Người đã bịa đặt tung tin thất thiệt gì với Thái hậu? Có biết người dọa cho Thái hậu đổ bệnh rồi hay không?”

Ngụ Ninh nhất thời không phản ứng được, không thể nào, hấn cũng chưa nói cái gì mà!

“Hoàng thượng, thần chỉ phụng ý chỉ của ngài để đi khuyên giải an ủi Thái hậu một chuyện, thật sự không dám nói năng lung tung.” Ngụ Ninh oan muốn chết.

Phụng Cảnh Kiên tức giận vỗ mạnh xuống bàn một cái rồi trách mắng, “Chuyện Minh Trạ uống thuốc độc, người hỏi thăm được chuyện này từ ai!” Dám an bài người ở Thạch Lưu viện, người không còn muốn sống nữa có phải hay không.

“Chuyện này à....Đây không phải là thần tùy tiện bịa chuyện đâu, nghĩ rằng Thái hậu nương nương đau lòng tôn tử cho nên nhất định không đành lòng ép buộc hấn quá mức.” Nghe nói là việc này thì Ngụ Ninh liền yên lòng một chút, chậm rãi nói, “Ngày trước thần thẩm vấn một vụ án, nói là nhà kia muốn rước về một kẻ mẫu, nhưng đích tử của nhà đó lại rất hận kẻ mẫu này, cứ tìm cách để đuổi kẻ mẫu ra khỏi gia môn. Chẳng qua vị kẻ mẫu cũng là người thông minh, lại được phụ thân của hấn yêu thích, tam thư lục lễ thú kẻ thất vào cửa, làm sao có thể dễ dàng đuổi kẻ mẫu ra ngoài cho được. Cái tên đích tử này đã nghĩ ra một biện pháp, có một lần kẻ mẫu tự mình nấu ăn, đích tử đã bỏ thạch tín vào thức ăn rồi tự mình ăn. Nghĩ rằng nếu mình bị trúng độc thì người đầu tiên bị hoài nghi nhất định là kẻ mẫu, như thế lại xảy ra một vụ hãm hại dơ bẩn, nào ngờ không khống chế được lượng thạch tín, lập tức tự thuốc chết chính mình. Sau đó mới tra ra manh mối việc này, mọi người đều không thể tin nổi.”

“Thái hậu nương nương có thân phận cao quý, Minh Trạ lại là một người có cá tính cực đoan, thật sự rất khó khuyên bảo. Thần nghĩ Thái hậu là tổ mẫu của Minh Trạ, dù sao thì cũng phải có tình cảm bà cháu, vì vậy liền bảo rằng Minh Trạ đã sớm không muốn sống, mỗi ngày đều ăn thạch tín, nếu Thái hậu cứ lạnh nhạt với hấn, thậm chí....làm cho Minh Trạ nổi giận thì nói không chừng sẽ ăn thạch tín sau đó chạy đến Từ Ninh cung mà toi mạng, đến lúc đó bất luận ai sai ai đúng thì phải ăn nói với Trấn Nam Vương như thế nào đây.” Ngụ Ninh cảm thấy kế sách này của mình thật anh minh, nói ra tiền căn hậu quả, “Đầu tiên Thái hậu nương nương sẽ e dè tình cảm mẫu tử với Trấn Nam Vương, thứ hai phải lo lắng đến tình cảm bà cháu với Minh Trạ, thứ ba phải quan tâm đến tình cảm huynh đệ của Hoàng thượng và Trấn Nam Vương, đương nhiên sẽ dịu dàng với Minh Trạ hơn một chút.”

Phụng Cảnh Kiên cười lạnh ba tiếng, “Nói rất đúng, hiện tại Thái hậu lo lắng đến mức nằm trên giường không dậy nổi, buộc trẫm phải đuổi Minh Trạ về Vân Nam, người phải tiếp tục bịa thêm một chuyện nữa để an ủi Thái hậu khỏe lại mới được.”

Ngụ Ninh nhất thời nghẹn họng, không còn giữ nguyên thái độ tiêu sái như vừa rồi, ấp úng nói, “Thần nói chuyện phân lượng hữu hạn, sợ rằng Thái hậu không chịu tin, hay là Hoàng thượng anh minh thần võ, không bằng giúp thần nói thêm một chút.” Dù sao mẫu thân cũng là của ngài, Thái hậu là vì lo lắng cho giang sơn của ngài nên mới đổ bệnh, Ngụ Ninh suy nghĩ một cách vô lại.

Phụng Cảnh Kiên cười lạnh, “Trẫm coi trọng việc người đi lại thân cận với Trấn Nam Vương phủ.”

Ngụ Ninh phản xạ có điều kiện, lập tức run rẩy, liền mở miệng nói, “Kỳ thật chuyện này, tuy rằng thần có một chút bản tiếng đe dọa, nhưng là vì thần thấy tính tình của Minh Trạ quả thật có một chút quá mức kịch liệt. Mượn cơ hội này mà nói chuyện ở Từ Ninh cung, kỳ thật chỉ là một ly trà, tính tình của hấn hiện tại thật sự không nhỏ. Với bản tính như vậy, Trấn Nam Vương lại không thích hấn, cũng không hòa hợp với các huynh đệ, hấn cũng chưa bao giờ bận tâm, cũng chẳng nề mặt Thái hậu. Mỗi khi thần nghĩ đến việc này, lại suy nghĩ thêm một lần nữa, hấn sống rất ung dung tự tại là dựa vào cái gì? Chẳng qua là vì vua cũng thua thẳng liêu, nói thì nghe không xuôi tai, nhưng thần cảm thấy Minh Trạ ở trong cung đã mang

ý niệm không tốt ở trong đầu, nếu ép hẳn quá đáng, hẳn thật sự làm ra cái gì thì đến lúc đó chúng ta cũng không lường được.”

“Vậy ý của người là kêu trăm đưa hẳn về Vân Nam?” Phượng Cảnh Kiền hỉ nộ khó lường mà hỏi như vậy.

“Ý của thần là tứ công tử không phải người có thể chịu uất ức, hôm nay hẳn đắc tội tất cả mọi người, hẳn lại còn nhỏ, còn cần Hoàng thượng bảo vệ.” Ngụy Ninh cung kính, lại nói tiếp, “Hôm nay thần đi thăm tứ công tử nhưng thật ra lại gặp được một chuyện kỳ lạ. Khi vui đùa với tứ công tử, hẳn đột nhiên kêu hai tiếng a a, thật ngán ngủ, thần muốn làm cho hẳn phát âm nhưng hẳn chỉ nói cổ họng bị đau.”

Tuy rằng Phượng Cảnh Kiền vẫn chưa nói chuyện nhưng Ngụy Ninh lại cảm thấy không khí trong điện nhất thời trở nên lạnh lẽo, liền lên tiếng một cách cẩn thận, “Nói đến việc tứ công tử bị cảm cũng thật lạ, mọi người đều bảo rằng cảm điếc đi chung, nghe không được âm thanh thì không thể nào bắt chước để nói cho nên mới trở thành câm. Nhưng thính giác của tứ công tử hoàn toàn bình thường mà vẫn không thể nói, đây là trường hợp đầu tiên mà thần gặp phải.”

Phượng Cảnh Kiền thở dài, “Cổ họng của hẳn, không nói đến Trấn Nam Vương thỉnh danh y danh sĩ, ngay cả thái y trong Thái y viện cũng đã đi xem mười mấy lần. Nếu hẳn nói cổ họng đau thì trăm sẽ phái thái y cẩn thận đi xem thử, nếu có thể phát âm thì cũng là phúc khí của Trấn Nam Vương. Thôi, chuyện của Thái hậu cứ để trăm đi khuyên nhủ, người đến Thái y viện gọi Thái ý đi Thạch Lưu viện xem cổ họng cho Minh Trạng đi.”

Mụ nội nó Hoàng đế, lão tử mới báo cáo với người, vừa xoay lưng lại thì người đã bán lão tử cho Minh Trạng. Bồi dưỡng ra một chút giao tình đều bị người khuấy cho tan hết.

Trong lòng thóa mạ một trận cho hả dạ, Ngụy Ninh lĩnh chỉ tạ ơn.

Minh Trạng nhìn thái y đến, liền quét mắt mỉm cười nhìn Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh người làm chó săn thật xứng chức a, Minh Trạng ngồi trên ghế để thái y tỉ mỉ kiểm tra từ trong ra ngoài một lần.

Nếu có biện pháp thì e rằng hẳn đã sớm phát âm được.

Quả nhiên thái y chỉ nói mấy câu lời thôi dài dòng, kê đơn thuốc bao gồm mấy loại dược tẩm thường dùng để thông cổ, mấy thứ này Minh Trạng đã uống từ bé đến lớn, chỉ cần người cũng biết bên trong có mấy loại dược liệu nào.

Thái y kê đơn xong thì liền cáo lui rời đi, Ngụy Ninh lại đặc biệt chú ý đến cổ họng của Minh Trạng, hỏi hẳn, “Có thể kêu lại hai tiếng hay không?”

Minh Trạng kéo lấy tay của Ngụy Ninh rồi viết nói, “Cũng chỉ đến thế mà thôi.” Lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Ngụy Ninh đã lâu chưa từng sượng mặt như vậy, ý tứ của Minh Trạng rất đơn giản: Chó săn Ngụy Ninh được tín nhiệm cũng chỉ đến thế mà thôi. Vừa đi mặt báo liền bị chủ tử bán trở về.

Đương nhiên, Minh Trạng được tín nhiệm cũng chỉ đến thế mà thôi. Phượng Cảnh Kiền ngay cả đối với nhi tử của chính mình cũng chỉ có thể tin bấy phần, huống chi Minh Trạng là nhi tử của đệ đệ hẳn, đệ đệ hẳn lại là Phiên Vương khiến người ta bất an. Với thân phận của Minh Trạng thì việc có thể làm cho Phượng Cảnh Kiền tin tưởng một trăm phần trăm là chuyện nằm mơ ban ngày.

Chỉ cần Phượng Cảnh Kiền bảo hộ an toàn của hẳn thì hẳn đã vừa lòng.

Nhưng Ngụy Ninh thì khác, đây là diệt tử của mẫu thân nhà hẳn, là cữu gia biểu đệ của Phượng Cảnh Kiền. Hóa ra Phượng Cảnh Kiền đề phòng Ngụy Ninh đến mức này. Hoặc là nên nói Phượng Cảnh Kiền không hy vọng Ngụy Ninh và Minh Trạng đi lại thân cận quá đáng như vậy.

Ngụy Ninh kêu thầm thiết trong lòng: Cái tên tiểu tử câm nhà người, vì sao lại bới móc chuyện này a! Hoàng thượng vừa ly gián tình thầy trò của ta và người, hiện tại người lại ly gián tình cảm quân thần của ta và Hoàng thượng! Lão tử còn phải kiếm ăn dưới tay của hẳn mà!

“Tiểu tử xấu xa.” Ngụy Ninh cười mắng một câu, ngược lại vẫn trấn tĩnh như trước, mặc dù hẳn chưa tu dưỡng công phu nhẹn nhúc, bất quá cũng có thể chịu nổi những lời châm chọc của Minh Trạng. Kỳ thật đây

cũng không tính là châm chọc, một phần lớn trong đó là sự thật. Đối với ngoại thích mà nói thì Hoàng đế thường hay rất dễ phòng, Phượng Cảnh Kiên để cho hắn an toàn leo đến chức vị Đại Lý Tự Khanh cũng đã xem như không khát khe rồi.

Ngọc Bích dâng trà lên, ngự Ninh uống hơn phân nửa tách trà thì mới ung dung cáo từ.

Hiển nhiên là Phượng Cảnh Kiên đã được thái y bẩm báo, trong sắc mặt có vài phần tiếc nuối cảm khái.

“Người và Minh Trạ có quan hệ tốt, nên khuyên nhủ an ủi hắn mở rộng tâm lòng.”

Ngự Ninh có một chút không tình nguyện, “Hoàng thượng tốt nhất là thỉnh một người khác có cá tính thì tốt hơn, thần chịu không nổi mồm mép của tứ công tử.”

Phượng Cảnh Kiên bật cười, “Sao, Minh Trạ đắc tội với người à? Nói nghe một chút thử xem, nếu là lỗi của hắn thì trẫm sẽ bảo hắn nhận lỗi với người.”

“Thần nào dám. Hoàng thượng không còn gì phân phó thì thần xin cáo lui trước.”

Xem ra Minh Trạ nói rất khó nghe, da mặt dày như Ngự Ninh mà còn nhịn không được, Phượng Cảnh Kiên mỉm cười an ủi, “Minh Trạ tuổi còn nhỏ, người làm trưởng bối nên khoan dung một chút, chẳng lẽ lại muốn so đo với hắn hay sao?”

Không đứng vào vị trí của người ta thì làm sao mà biết. Ngự Ninh vẫn lãnh đạm như cũ, “Thần xin cáo lui.”

Phượng Cảnh Kiên thật sự tò mò không biết Minh Trạ đã nói lời gì khó nghe mà lại đắc tội Ngự Ninh thành bộ dáng này. Đương nhiên với tính tình của Ngự Ninh thì loại tức giận như vậy sẽ có một nửa là giả vờ, chẳng qua vẫn tức giận không phải hay sao?

.....

46. Chương 46: Về Nhà

Ngự thái hậu rốt cục cũng được Phượng Cảnh Kiên ổn định tâm tư.

Thành thật mà nói thì Ngự thái hậu không phải xấu xa gì, nàng chỉ là không thích Minh Trạ mà thôi. Điều này cũng dễ hiểu, ai lại thích người cứ suốt ngày đối đầu với mình, giẫm lên mặt mũi mình như giẫm phân chó như vậy cơ chứ?

Người muốn lấy lòng của Ngự thái hậu nhiều vô số kể, nhưng dám làm mất thể diện của nàng thì chỉ có một mình Minh Trạ mà thôi.

Ngự thái hậu cũng không phải tiểu M, đương nhiên sẽ không thích Minh Trạ. (tiểu M = thích bị ngược đãi)

Bất quá Ngự thái hậu cũng quyết định không gây phiền phức cho Minh Trạ nữa, thậm chí nàng cũng không định gặp mặt Minh Trạ nhiều. Điều tự sống yên ổn với nhau đi. Nàng rốt cục chịu không nổi sự sợ hãi này!

Sinh thần của Ngự thái hậu rất náo nhiệt, tôn tử tranh nhau đem các món kỳ trân dị bảo đến trước mặt Thái hậu, giành lấy nụ cười của lão nhân gia. Trần Nam Vương phủ đều chuẩn bị lễ vật long trọng, bất quá đám người của Minh Lễ cũng chuẩn bị một phần nhỏ trong đó, bày tỏ lòng hiếu thảo. Minh Trạ thì đơn giản hơn, hắn đem phần tâm kinh đã viết xong rồi dâng lên cùng một lúc, Ngự thái hậu nhớ đến trận đại náo ở Phật đường, trong lòng lập tức tràn đầy phiền muộn, nuốt không trôi, thật sự rất khó chịu, cắn chặt hàm răng, người đang ra oai với ai gia có phải hay không.

Thôi, ai gia nhịn.

Đội sinh thần của Ngự thái hậu trôi qua thì Phượng Cảnh Nam chuẩn bị quay về Vân Nam.

Minh Kỳ đến tìm Minh Trạ̃m, “Hoàng bá phụ thưởng hai nhũ mẫu cực kỳ lợi hại, Minh Phỉ hiện tại vẫn còn dưỡng thương, nhưng mà hai người kia đã chinh đồn đám nô tài trong viện của Minh Phỉ một trận. Minh Phỉ lại âm ỉ nháo nhào ở trước mặt phụ vương, khi phụ vương nói gì đó thì nhũ mẫu gật đầu bảo rằng Minh Phỉ học hết quy củ thì mới thả cho nàng xuất môn. Người cẩn thận dưỡng thân, đừng suy nghĩ quá nhiều, dù sao Hoàng bá phụ cũng không thể cả đời lưu người trong cung thành hôn rồi sinh tiểu hài tử, đến khi người mười lăm thì ta sẽ nói với phụ vương thỉnh chỉ để người dọn ra ngoài ở.”

Minh Trạ̃m cười cười gật đầu.

Minh Kỳ cũng không lo lắng cho Minh Trạ̃m, thậm chí Minh Trạ̃m ở trong cung còn an toàn hơn bên ngoài, Phụng Cảnh Kiên đặt hấn ở trong cung thì sẽ không để cho hấn xảy ra chuyện bất trắc. Đợi Minh Trạ̃m thành hôn thì Phụng Cảnh Kiên không có lý do gì lại đem diệt tử đã thành hôn ở lại trong cung.

Ở bên ngoài dù sao vẫn tự do hơn trong cung rất nhiều.

Minh Kỳ nâng cằm của Minh Trạ̃m lên rồi cẩn thận thông qua ánh mặt trời để xem vết sẹo trên mặt của Minh Trạ̃m, “Chỉ hơi dài một chút. Là nam nhân thì trên mặt có sẹo cũng không quan trọng, sau này cũng càng thêm khí phách, so với đám công tử bột thì mạnh mẽ hơn gấp ba lần.”

Minh Trạ̃m thích nghe Minh Kỳ nói chuyện, chuyện lớn cỡ nào thì đến miệng của Minh Kỳ cũng chẳng đáng là gì.

“Ta đã nói với Hoàng tổ mẫu, vì mấy ngày nữa phụ vương sẽ khởi hành về Vân Nam, cho nên đón người về phủ dùng bữa cơm đoàn viên, đại tỷ cũng sẽ về phủ.” Minh Kỳ nói, “Người đi nói với Hoàng bá phụ một tiếng đi, ta ở đây chờ người.”

Minh Kỳ đón Minh Trạ̃m hồi phủ.

Đây là lần đầu tiên hấn hồi phủ sau vụ ẩu đả với Minh Phỉ, sắc mặt của Phụng Minh Lễ và Phụng Minh Nghĩa cũng không quá tự tại, ánh mắt của Phụng Cảnh Nam dừng trên vết sẹo dài bên má trái của Minh Trạ̃m, Minh Trạ̃m thật bình tĩnh chào hỏi mọi người.

Minh Phỉ đến nay vẫn chưa thể xuống giường, Phụng Minh Lễ thật sự rất muốn cùng Minh Trạ̃m tùy tiện khách sáo vài câu nhưng lại phát hiện mỗi khi hé miệng thì phần nộ lại tràn ngập nơi cổ họng, hấn không muốn khắc khẩu với Minh Trạ̃m cho nên đành ngậm miệng không nói.

Vẫn là Phụng Minh Nghĩa có sở trường góp vui lấy lệ, nói cười vui vẻ, “Tứ đệ, đầu tháng ba phụ vương sẽ khởi hành quay về Vân Nam. Không biết khi nào mới gặp lại, tứ đệ ở phủ cùng phụ vương nhiều một chút, huynh đệ chúng ta cũng thân thiết gần gũi hơn.”

Minh Trạ̃m hơi gật đầu một cái.

Phụng Minh Nghĩa cảm thấy thật xúi quẩy, xem người ngông nghênh ngồi trên ghế, phóng không ra phân, ít nhất thì cười một cái có sao đâu, bản mặt cứ thản nhiên gật đầu, người xem lão tử là nô tài để sai khiến hay sao vậy.

Phụng Minh Nghĩa rốt cục cũng không nói gì, không khí nhất thời giăng co một cách quỷ dị.

“Minh Trạ̃m, người cùng ta đến thư phòng một chút.” Phụng Cảnh Nam đứng dậy, liếc mắt nhìn Minh Trạ̃m một cái, ra hiệu cho Minh Trạ̃m đuổi theo.

Minh Trạ̃m vừa đi thì Minh Kỳ liền thi lễ với hai vị huynh trưởng, sau đó xoay người quay về tiểu viện của mình.

Phụng Minh Nghĩa lấy tay xoa xoa lồng ngực đang nghẹn khí, cắn răng nói, “Muốn bảo trì quan hệ tốt đẹp với Minh Trạ̃m thật sự không dễ dàng. Trước kia ở Vân Nam hấn cũng đâu khó khăn như vậy, không biết nói nhưng ít nhất còn biết cười một cái.”

Trước kia ở Trần Nam Vương phủ, không khí giữa huynh đệ tỷ muội bọn họ kỳ thật không tệ, Minh Trạ̃m tuy là đích tử nhưng lại bị khuyết tật, huynh đệ ba người bọn họ lại là đồng mẫu sinh ra, vẫn chưa cảm thấy Minh Trạ̃m có gì ữy hiếp, lúc ấy tính tình của Minh Trạ̃m rất nhẹ nhàng, hơn nữa tuổi còn nhỏ, hằng

nằm đều ở trong viện của Vương phi, rất ít đi ra ngoài. Minh Diễm, Minh Kỳ, Minh Nhã đều là nữ hài tử, không có nam hài nào lại gây khó dễ cho tỷ muội cùng nhà với mình.

Khi Phượng Minh Nghĩa đến để có nghe đại ca kể một chút chuyện về Minh Trạ, Phượng Minh Nghĩa còn tưởng rằng đây chỉ là bản tiếng đe dọa mà thôi, nào ngờ Minh Trạ lập tức cho hắn xem một màn biểu diễn trực tiếp: ẩu đả với Minh Phỉ

Bởi vì Phượng Cảnh Kiên bưng kín sự kiện ẩu đả cho nên hai huynh đệ không rõ cụ thể như thế nào, bất quá Minh Phỉ đến nay vẫn còn nằm trên giường tĩnh dưỡng, vết sẹo trên mặt của Minh Trạ cũng là sự thật. Tuy rằng Minh Phỉ vẫn cường điệu là Minh Trạ tự mình rạch mặt mình, nhưng lời nói này có độ tin tưởng không cao lắm.

Trong chuyện này cũng có lỗi của Minh Phỉ, nhưng nay xem ra Minh Phỉ vẫn nằm trên giường, Minh Trạ lại hành tẩu thoát mái, còn nữa, nam nhân và nữ nhân ẩu đả, Minh Trạ lại lớn tuổi hơn, chịu thiệt nhất định là Minh Phỉ.

Ngược lại huynh đệ hai người không xem rằng Minh Phỉ hoàn toàn đúng, bọn họ cũng răn dạy Minh Phỉ. Tục ngữ nói rất đúng, một cây làm chẳng nên non. Minh Trạ người cũng không thể thoát khỏi tội lỗi, người đối với muội muội của mình, cho dù là thứ nữ nhưng cũng là muội muội của người, người nổi giận thì giáo huấn nàng cũng đúng, nhưng lại hạ tử thủ đến mức này.

Dù sao lòng người cũng luôn thiên vị.

Huynh đệ hai người bực tức một bụng.

Minh Trạ đã an vị trong thư phòng của Phượng Cảnh Nam, đây là lần đầu tiên hắn vào đây, chẳng khác gì thư phòng bình thường, cũng có sách, bàn, nhuyễn tháp, đầy đủ mọi thứ, Phượng Cảnh Nam ngồi ở chiếc ghế sau án thư, Minh Trạ ngồi đối diện.

“Ta đã cân nhắc chuyện mà người từng đề cập, Minh Trạ.” Phượng Cảnh Nam bưng lên một tách trà mới, tinh tế nhấp vài ngụm trà, cố ý không nói gì mà chỉ chờ Minh Trạ.

Trên mặt của Minh Trạ không có nửa phần sốt ruột hay cấp bách, chuẩn xác mà nói thì trên mặt của hắn không hề có biểu cảm, thậm chí ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích, ngay cả hơi thở cũng không rối loạn, Phượng Cảnh Nam thầm khen một tiếng, “Hảo định lực.”

Đặt xuống tách trà bằng sứ Thanh Hoa, Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt nói, “Ta phải thừa nhận là người diên rồi, đủ thủ đoạn, nhưng ta không hài lòng thái độ đối xử với thứ tử và thứ nữ là huynh đệ tỷ muội của người như vậy. Nói cho chính xác thì người có thành kiến đối với huynh muội do Ngụy phi sinh ra.”

“Người quá độc ác đối với Minh Phỉ, chuyện này là Minh Phỉ sai trước, nàng khiêu khích người. Bất quá người cũng biết Minh Phỉ là muội muội của người, người đối với Minh Phỉ chẳng những ra tay độc ác làm nàng bị thương mà còn tự rạch mặt mình làm cho Minh Phỉ chịu tội oan. Ta đã thỉnh nhủ mẫu cho Minh Phỉ để nàng học lại quy củ. Ta nghĩ đối với Minh Phỉ mà nói thì lần này giáo huấn như vậy là đủ rồi. Người có đồng ý với cách xử trí của ta hay không?” Phượng Cảnh Nam bình tĩnh hỏi.

Minh Trạ viết nói, “Ta có đồng ý hay không đều không thể thay đổi quyết định của phụ thân, vấn đề này không cần hỏi ta. Nếu phụ thân đang hỏi ta là ngài có công bằng hay không thì thỉnh ngài trước tiên nhìn xem ngài đối xử với ta có công bằng hay không? Chúng ta hoàn toàn không cần phải lãng phí thời gian, phụ thân cứ nói thẳng ra một câu cuối cùng đi.”

“Người bất mãn đối với ta.” Câu này chỉ là trần thuật một cách bình thản, nhưng vẻ mặt của Phượng Cảnh Nam lại rất trầm ngâm.

Minh Trạ lắc đầu, “Ta không quá quen với phụ thân, nói gì đến bất mãn?”

“Đắc tội ta thì người có lợi gì hay sao?” Phượng Cảnh Nam âm trầm tức giận, mấy năm nay không phải lão tử cung cấp cho người ăn uống lớn lên hay sao, mục nó, vậy mà người lại bảo là không quá quen với lão tử! Người bị mù hay sao?

“Xem ra đắc tội ta thì Minh Phỉ mới có lợi, không phải à?” Minh Trạ hỏi lại một cách khôn khéo, “Nếu phụ thân hy vọng đích tử và thứ tử yên bình sống chung thì ngài nên xuất ra thành ý chứ không phải để

cho một đứa thứ nữ đến làm nhục ta? Ngài cảm thấy thỉnh nhũ mẫu về giáo huấn là đủ hay sao? Lúc trước phụ thân ở trong cung đã đắc tội với thái tử, kết quả như thế nào? Chẳng lẽ Tiên đế cũng phải nhũ mẫu đến giáo huấn thì mọi chuyện liền bình an vô sự à? Nếu không phải có tiền Trần Nam Vương cứu giúp thì ta nghĩ cũng không có hiện tại, đúng không?”

Chuyện này xảy ra đã nhiều năm, một khi bị nhắc lại thì trong lòng của Phượng Cảnh Nam vẫn khó tránh khỏi mà cảm thấy áy náy. Bất quá loại cảm xúc này chợt lóe rồi biến mất, Phượng Cảnh Nam có địa vị cao, tâm tính đã không còn mông muội như trước kia, hẳn hỏi một cách không có ý tốt, “Vậy người biết kết cục của Lệ thái tử như thế nào hay không?”

“Ta so ra kém với Lệ thái tử.” Minh Trạ viết nói, “Lệ thái tử từ khi sinh ra đến khi qua đời thì Tiên đế chưa từng cướp đoạt thể diện của một đích tử như hắn. Còn phụ thân thì sao, ngài đã đối đãi với ta như thế nào?”

Phượng Cảnh Nam bị hỏi một câu á khẩu không trả lời được, trong lòng có một loại chua xót và tiếc nuối, vì vậy Phượng Cảnh Nam liền than nhẹ, “Bởi vì vậy mà người hận ta hay sao?”

Minh Trạ viết nói, “Đối xử tốt với mẫu phi thì ta sẽ ngoan ngoãn ở đế đô. Những chuyện vô can với ta thì ta sẽ không hỏi nhiều. Ta cũng sẽ không can thiệp vào quyết định của phụ thân. Bất quá ngài cũng phải trông coi bọn họ cho kỹ, đừng để bọn họ đến trêu chọc ta.”

Minh Trạ sớm biết đáp án của Phượng Cảnh Nam, không muốn ở lâu, hẳn lập tức rời đi.

.....

P/S: bác Nam ăn ở *có đức* quá mà =.=

47. Chương 47: Thuyết Khách

Minh Trạ là người có tình cảm rất lạnh nhạt.

Phượng Cảnh Nam phát hiện chính mình không thể lấy tình cảm phụ tử để đả động Minh Trạ, người ta nói, không quá thân thuộc với hắn. Đương nhiên, ở trong trí nhớ của nhau cũng không có một chút kỷ niệm ấm êm hạnh phúc nào.

Thậm chí Phượng Cảnh Nam chỉ có thể đạt được một chút hiểu biết đầu tiên về Minh Trạ thông qua vài sự kiện ở đế đô. Hắn không thể đưa thể lực trong tay của mình giao phó cho một người mà hắn không hiểu rõ cũng không thể nắm trong tay, đem quyền lợi giao cho một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Trên phương diện tình cảm và ích lợi thì Phượng Cảnh Nam đều không thể đả động Minh Trạ, đương nhiên hắn muốn nói, người ngoan ngoãn, đến khi người mười lăm tuổi, nếu có thể đạt được sự tán thành của ta thì ta sẽ giao người ở kinh đô cho người chỉ phối.

Nhưng Minh Trạ nhất định sẽ không tin loại lừa gạt này.

Lời nói của Minh Trạ là, “Đối xử tốt với mẫu phi thì ta sẽ ngoan ngoãn ở đế đô. Những chuyện vô can với ta thì ta sẽ không hỏi nhiều. Ta cũng sẽ không can thiệp vào quyết định của phụ thân. Bất quá ngài cũng phải trông coi bọn họ cho kỹ, đừng để bọn họ đến trêu chọc ta.”

Khi một người không có gì cần cầu xin người thì người không thể nắm hắn trong tay.

Mà Phượng Cảnh Nam đã được mở mang kiến thức về bản chất mất hết nhân tính của Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam có một chút hối hận, vì sao lúc trước ta lại đưa hắn đến đế đô làm gì. Trời ạ, ta tình nguyện hắn cả đời giả vờ làm con chim cút ủ rũ ở Vân Nam.

Minh Trạ ở trong cung đã xem như một biểu tượng của hòa bình, nay, muốn tùy tiện đụng hắn cũng không thể.

Thậm chí cho dù là Phượng Cảnh Nam cũng không thể cho Minh Trạng một vị trí thích hợp. Hắn có thể mặt dày đem Minh Trạng quay về Vân Nam, nhưng trở về Vân Nam có muốn để cho Minh Trạng thảo luận chính sự hay không thì mới là vấn đề. Biểu hiện của Minh Trạng ở đế đô đã rõ như ban ngày, mặc dù không thể nói chuyện nhưng thính giác không thành vấn đề, trí tuệ cũng siêu quần, lại là đích tử, Phượng Cảnh Nam có lý do gì mà ngăn cản Minh Trạng thảo luận chính sự cơ chứ?

Nếu Minh Trạng tham dự vào chính sự còn Minh Lễ và Minh Nghĩa ở lại đế đô xử lý sự vụ thì Phượng Cảnh Nam cho rằng đó chỉ là khởi nguồn của một tai họa.

Nếu để Minh Trạng ở lại đế đô, Hoàng huynh đa mưu túc trí của hắn lại che chở bảo hộ Minh Trạng như vậy, hắn nghĩ không ra Hoàng huynh đang có ý định gì, nhưng Minh Trạng không chiếm được viện trợ từ hắn thì chắc chắn sẽ nghiêng về phía Hoàng thượng.

Mà Minh Trạng lại có thân phận đích tử. Ngày nào chưa lập thế tử thì Minh Trạng vẫn tôn quý hơn Minh Lễ và Minh Nghĩa, lời nói của hắn có trọng lượng hơn so với huynh đệ Minh Lễ.

Trong lúc nhất thời Phượng Cảnh Nam tiến thoái lưỡng nan, đành phải tìm đến Phạm Văn Chu và Chu Tử Chính để thương nghị.

Phạm Văn Chu im lặng, một núi khó chứa hai hồ. Huống chi tứ công tử lại là một con mãnh hổ, lực sát thương thật lớn.

Chu Tử Chính nói, “Không bằng để cho thuộc hạ nói chuyện với tứ công tử.”

Chu Tử Chính có thể đơn độc đến gặp Minh Trạng thì cũng biết người này là tâm phúc của Phượng Cảnh Nam.

Minh Trạng theo quy củ mà đãi khách, nơi này người ta thích uống trà, tạo ra một không khí có vẻ thoải mái, như vậy sẽ có lợi cho đàm phán và một chút hoạt động thuyết khách.

Đương nhiên quy củ này không áp dụng đối với Minh Trạng. Hắn là người cầm, người nói mấy thứ này với hắn thì cũng vô dụng, nhiều lắm thì hắn chỉ gật gật đầu, trong chốc lát sẽ rất buồn tẻ, làm cho người nói tới nói lui đến mê man đầu óc.

Chu Tử Chính nhìn thấy trên bàn không trà không hoa quả, Minh Trạng ngồi thẳng tắp, nhìn thấy Chu Tử Chính hành lễ, hắn hơi nâng tay lên, chỉ vào chiếc ghế đối diện.

Chu Tử Chính không có trà nước để dẫn dắt đề tài, chỉ đành nói lên thời tiết ở đế đô, “Đế đô nơi này bốn mùa rõ ràng, không thể so với Vân Nam luôn ẩm như tháng ba mùa xuân, tứ công tử chịu khổ rồi.”

Minh Trạng gật đầu một cách không khách khí. Đúng là rất khổ.

“Vương gia rất lo lắng cho tứ công tử.” Giọng nói của Chu Tử Chính không cao không thấp, ôn hòa hiền hậu, rất có sức hút, hắn đã quá tứ tuần, không để râu dài như người đương thời mà chỉ có một hàng râu ngay trên môi, có vẻ trẻ hơn vài tuổi, ngũ quan nhu hòa, khéo mắt có một chút dấu chân chim, khi nói chuyện lại lộ ra vẻ lo lắng thân nhiên, ấn tượng ban đầu rất tốt. Minh Trạng lại gật đầu, ý bảo Chu Tử Chính nói tiếp đi.

“Hắn cảm thấy thật đáng tiếc vì lúc trước đã bỏ mặc tứ công tử, mặc dù chúng ta là thuộc hạ thì cũng cảm thấy thật đáng tiếc.” Chu Tử Chính thở dài, “Lúc trước cũng không biết tài cán của tứ công tử. Hoặc là thuộc hạ nghĩ rằng, nếu không phải đến đế đô thì tứ công tử có lẽ sẽ một mực yên lặng không để ai biết đến.”

Minh Trạng lẳng lặng nghe Chu Tử Chính nói chuyện.

“Thuộc hạ đã ở tuổi tứ tuần, không dỗi gặt tứ công tử, trong nhà cũng có vài nữ nhân. Có đích có thứ, mười ngón tay còn có ngón ngắn ngón dài, đối với phụ mẫu mà nói thì hài tử lạnh lợi ngoan ngoãn có vẻ dễ dàng được cha mẹ yêu thích.” Chu Tử Chính cười khổ, “Nếu là thân thì có lẽ cũng thiên vị ưu ái. Những lời này tuy nghe có vẻ thực dụng nhưng cũng là lời nói thật. Tứ công tử có tài mà không lộ ra ngoài, có trí tuệ mà lại che giấu, thuộc hạ vô cùng bội phục trí tuệ của ngài. Thuộc hạ nghĩ, vì tứ công tử bị khiếm khuyết cho nên từ đầu đã muốn nằm ngoài tầm mắt của Vương gia có phải hay không? Dù sao một đích tử không được sủng ái lại không thể kế vị thì rốt cục cũng có thể được thế tử kế vị khoan dung. Cho dù thế tử kế vị chỉ là

giả vờ nhưng dựa theo biểu hiện trước kia của tứ công tử thì sẽ xem tứ công tử hoàn toàn không có lực uy hiếp, vì danh dự cho nên thế tử kế vị cũng sẽ không bạc đãi ngài.”

Đó là một người thông minh lại rất lợi hại, Chu Tử Chính chân thành trò chuyện, không hề có một chút chỉ trích, nhưng mỗi câu đều dừng trong lòng người. Thái độ kính cẩn khiêm tốn lại làm cho người ta không thể nổi nóng.

Thủ hạ của Phượng Cảnh Nam đúng là một đám người tài ba.

Minh Trạng nhếch môi, trong mắt của Chu Tử Chính không hề hàm chứa sự đắc ý, vẫn là ôn hòa khiêm tốn, đương nhiên có thể làm cho sắc mặt bất động của Minh Trạng chuyển sang cười nhàn nhạt thì quả thật công lực của Chu Tử Chính cũng không tệ.

“Tứ công tử một lòng muốn hạ thấp mình, ngài không màng vương vị, muốn nhường cho huynh trưởng, chỉ cầu cuộc sống an ổn. Nhưng Vương gia lại muốn ngài đến để đô chịu khổ. Công bằng mà nói thì ngay cả đức Lạt Ma cũng phải tức giận.”

Minh Trạng suýt nữa đã phụt cười, ánh mắt hơi cong lên, vẫn là nở nụ cười.

Chu Tử Chính nhìn thấy Minh Trạng cười, cũng cười theo, giọng nói càng thêm thân quen, giống như lão hữu trò chuyện với nhau, “Tứ công tử đừng nghĩ thuộc hạ ăn bát cơm của Vương gia thì sẽ không nói đạo lý. Thế gian đều có đạo lý, chúng ta là thuộc hạ của Vương gia nhưng khi hội nghị vẫn thường xuyên nhắc đến tứ công tử, rất là kính nể ngài. Ngài xử sự rõ ràng quyết đoán, nặng nhẹ thỏa đáng. Có tứ công tử ở để đô thì thuộc hạ chúng ta cũng bớt lo một chút.”

Minh Trạng lắc đầu, đừng nói thân thiết như vậy, ta và các người chẳng có quan hệ gì.

“Công tử, xin thứ cho ta nói thẳng. Khi ngài còn bé đã cố ý che giấu xa cách. Vương gia sủng ái Ngụy phi, yêu ai yêu cả đường đi lối về, cứ thế mà ngài và Vương gia lãnh đạm đến tận bây giờ. Vương gia đương nhiên có sai lầm, nhưng trước khi ngài đến để đô, bất cứ thứ gì ngài muốn thì Vương gia đều chuẩn bị sẵn sàng cho ngài. Trong lúc ngài ở để đô thì Vương gia luôn phái người tặng đồ đến để đô, ngài luôn được nhận hàng đầu. Ta nghĩ trong lòng của Vương gia ắt hẳn có ngài. Chỉ tiếc là vì đủ loại nguyên nhân mà để vượt mất tình cảm lẫn nhau.” Chu Tử Chính cảm thán một cách uyển chuyển, hàng lông mày cau lại, “Vương gia để cho ngài và hần ở cùng một viện là cũng có ý thân cận. Tứ công tử, ngài là nhi tử của Vương gia, thân phận của ngài rất kiên cố, ngài yêu cầu nắm giữ nhân thủ tại để đô là chuyện hợp tình hợp lý, không có lý do để phản bác!”

Minh Trạng tin tưởng với sự hiểu biết của hần về Phượng Cảnh Nam thì Phượng Cảnh Nam sẽ không thay đổi chủ ý, nhưng nghe thấy câu như thế thì trong lòng vô cùng thư thái, vì vậy hần cảm thấy bước chuyển kế tiếp của Chu Tử Chính vẫn có thể chịu được.

“Duy nhất một điểm bất tiện của tứ công tử chính là ngài ở trong cung, bên cạnh ngài có vô số ánh mắt,” Trong mắt của Chu Tử Chính lộ ra sự khôn khéo, chậm rãi nói, “Tứ công tử xuất cung bất tiện, thậm chí ngay tại trong phủ này, ngày thường đều là đại công tử chưởng quản, người nào có thể dùng, người nào không thể dùng, tứ công tử chỉ thỉnh thoảng đến một lần, sợ rằng trong lòng cũng không có đủ cơ sở. Đây chỉ là một phương diện. Vương gia bảo rằng còn có một điều băn khoăn nữa.”

Quan sát thấy Minh Trạng cũng không tức giận, Chu Tử Chính nghiêm chỉnh nói, “Làm phụ mẫu, không cầu tất cả hài nhi đều có tiền đồ, ít nhất cũng muốn bảo toàn tánh mạng của tất cả hài nhi nhà mình. Tứ công tử, thứ ta nói thẳng, Vương gia vẫn lo lắng quan hệ của ngài cùng đám người của đại công tử. Tứ công tử thiên tư hơn người, Hoàng thượng lại bảo vệ ngài, nhưng thuộc hạ cảm thấy bọn người của đại công tử vẫn dễ tiếp xúc hơn Hoàng thượng. Tứ công tử là người cầm quyền, đương nhiên có thể khoan dung cho kẻ không có chỗ dung thân. Thời kỳ Xuân Thu chiến quốc, Quân Trọng từng dùng tên bắn công tử Tiểu Bạch, sau đó công tử Tiểu Bạch kế vị làm Tề Hoàn Công, chưa từng so đo tính toán với Quân Trọng, vẫn trở thành bá chủ một phương. Nếu lấy hiện tại để bàn luận, Quân Trọng mang tội hành thích vua, Tề Hoàn Công vẫn có thể đặc xá. Lấy sử sách làm giám chứng, bao nhiêu bá chủ đều là khoan hồng độ lượng thì mới đạt được cơ nghiệp đời đời hưng thịnh. Tứ công tử ngài và huynh đệ đại công tử là cốt nhục, thân phận của ngài cao quý hơn bọn họ, trí tuệ của ngài càng uyên bác hơn bọn họ, tương lai ngài nhất định thành tựu hơn bọn họ. Tứ công tử, hiện tại ngài đơn độc, ngài có thể cúi xuống mà nhìn kỹ. Công tử ngài chỉ cần động

tay một chút thì có thể thu phục người, cần gì làm cho người ta bởi vì vậy mà sinh nghi với công tử? Công tử ngài kiêu ngạo như thế, nhưng trên thế gian này có ai chưa từng khom lưng cúi đầu đâu?” fynnz810

Trong mắt của Chu Tử Chính tràn đầy mong đợi, khẳng định, tín nhiệm, loại ánh mắt phức tạp này làm cho người ta cảm thấy thật sự xuất phát từ công tâm; những lời này đều là vì người.

Nghe xong buổi nói chuyện của Chu Tử Chính, Minh Trạ cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng: Trách không được người ta nói, cái lưỡi ba tác không nát, có thể địch nổi hàng triệu quân. (ý chỉ nhu khắc cương)

Minh Trạ rất cục nâng tay lên, viết lên giấy, “Kết quả thương lượng của các người thế nào?”

“Thỉnh tứ công tử tạm thời nhẫn nại, đợi ngài đại hôn là lúc Vương gia sẽ thỉnh chỉ để ngài dọn ra khỏi cung đình. Ngài lấy thân phận là người cầm quyền Trấn Nam Vương phủ ở để đô để tiến vào phủ đệ này, lúc đó Vương gia nguyện ý giao người ở để đô vào tay của công tử.” Chu Tử Chính nghiêm mặt nói, “Ý của Vương gia là người một nhà vĩnh viễn là người một nhà, hy vọng công tử có thể đối xử tử tế với huynh muội thứ tử thứ nữ khác của mình.”

Minh Trạ mỉm cười lắc đầu, “Ta muốn cùng phụ vương đích thân bàn luận.”

.....

48. Chương 48: Trao Quyền

Chu Tử Chính cái lưỡi ba tác không nát, đạt được cơ hội đàm phán lần thứ hai giữa Phụng Cảnh Nam và Minh Trạ.

Chẳng qua Minh Trạ và Phụng Cảnh Nam chưa kịp đàm phán lần thứ hai thì Ngụ Ninh đã đến Trấn Nam Vương phủ để thăm viếng.

“Biểu ca trở về nhanh như vậy sao, Tử Mẫn thật sự là quyến luyến thông tha.” Mặc kệ lời nói buồn nôn như thế nào toát ra từ miệng của Ngụ Ninh thì đều mang theo ba phần thành ý.

Phụng Cảnh Nam cười nói, “Vì sao Tử Nghiêu không đến? Hay là vẫn còn trách ta đã đánh người.”

“Hắn nào dám trách biểu ca.” Ngụ Ninh cười nói, “Hắn sợ biểu ca thấy hắn thì lại nổi giận, hiểu lầm chuyện gì đó thì lại đánh ta một trận.”

“Ta còn tưởng rằng người mà đã cầu người thì ắt đạt được lòng người chứ.” Phụng Cảnh Nam đảo mắt qua, “Đừng giả vờ trước mặt ta, người có ý định gì thì ta rất rõ ràng. Ngày đó ắt hẳn người đã cho Minh Trạ lợi ích gì đó cho nên hắn mới đi theo người đến Thọ Ninh Hầu phủ.”

Ngụ Ninh ngượng ngùng nở nụ cười, “Biểu ca cũng đã nổi nóng một trận rồi.” Vẫn chưa trả lời trực tiếp lời của Phụng Cảnh Nam.

Phụng Cảnh Nam biết Ngụ Ninh thận trọng, cũng không ép hắn, “Dù sao thì người cũng có chừng mực. Tử Mẫn, chỉ cần không quá giới hạn, không ảnh hưởng đến toàn cục. Chúng ta vốn là người một nhà, ta sẽ không làm chuyện so đo, chẳng qua chớ vượt quá giới hạn là được.”

“Dạ, Tử Mẫn hiểu rõ.” Ngụ Ninh đứng dậy khoanh tay thưa dạ.

Phụng Cảnh Nam khoát tay, “Cũng không phải đối đáp trên chánh điện, không cần phải như thế. Hoàng huynh nhờ người dạy Minh Trạ thối sáo, ta vẫn chưa cảm tạ người một tiếng. Cầm kỳ thi họa thì Minh Trạ không biết gì cả, người dạy hắn nhiều một chút.” Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, vì vậy phải thăm dò một chút để xem thế nào.

“Minh Trạ rất có thiên phú trên phương diện nhạc lý, ta thấy hắn thối sáo so với biểu ca quả thật tốt hơn nhiều.” Ngụ Ninh thuận theo nghĩa đen trong lời nói của Phụng Cảnh Nam, vừa cười vừa nói, “Chẳng qua tiểu hài tử này có tâm tư hơi nặng một chút, cần được khuyên bảo nhiều hơn.”

Lời nói hàm chứa thâm ý như vậy, Phượng Cảnh Nam nhướn mày, “Thế nào?”

“Biểu ca hy vọng quá lớn, ngược lại sẽ ép Minh Trạm đến bước đường cùng.” Mi tâm của Ngụy Ninh có ba phần ưu sắc, “Minh Lễ và ta đương nhiên có quan hệ gần hơn so với Minh Trạm. Ở nhà ta và nhị tỷ có tình cảm tốt nhất, biểu ca cũng biết mà. Ta cũng chỉ nói lời này với biểu ca mà thôi.”

“E rằng trong lòng của Minh Trạm đã có ý định liều chết!”

Giọng nói của Ngụy Ninh rất nhẹ nhưng dừng ở bên tai của Phượng Cảnh Nam lại giống như có tiếng sấm, bàn tay bưng tách trà hơi run lên, tuy rằng nhanh chóng ổn định nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt của Ngụy Ninh.

Trong lòng của Ngụy Ninh đã có dự tính, cảm thán nói, “Nhị biểu ca cũng nhận ra đúng không, hấn làm việc rất kịch liệt và cố chấp. Có người nào vừa tiến cung đã làm mất mặt Thái hậu như hấn hay không. Sau đó Ngụy quý phi lại âm thầm thất lễ với hấn, kỳ thật quý phi chẳng sử dụng thủ đoạn gì nham hiểm, chỉ là âm thầm bày mưu đặt kế để ngự trù phòng đem thức ăn nguội cho Thạch Lưu viện mà thôi. Chuyện này ở trong cung rất là bình thường. Minh Trạm lại nhịn ăn không hề động đũa, cho đến khi đói ngất xỉu. Chuyện này có lỗi của quý phi, quyết tâm của Minh Trạm cũng có thể rõ ràng thấy được. Sau này cách hấn làm việc càng ngày càng lộ ra thủ đoạn độc ác. Ta rất là lo lắng, trong cung ai chẳng làm một bước nghĩ ba bước cơ chứ, nhưng Minh Trạm lại chẳng thêm lưu cho người ta bất kỳ đường lui nào.”

Lại liếc mắt nhìn sắc mặt của Phượng Cảnh Nam, Ngụy Ninh than nhẹ, “Ta dạy hấn đã được một thời gian, thật sự không đành lòng thấy hấn cứ tiếp tục như vậy. Với lại nếu thật sự đẩy hấn vào bước đường cùng thì hấn sẽ làm ra chuyện gì cũng chẳng ai biết được. Lần trước ta phụng lệnh đi khuyên Thái hậu nương nương đối đãi nhẹ nhàng với Minh Trạm một chút, lừa Thái hậu rằng nếu chọc giận Minh Trạm sẽ làm cho hấn ăn thạch tín mà chết trong cung của Thái hậu. Thái hậu đặt tình cảm mẫu tử và bà cháu ở chỗ nào? Cũng vì chuyện này mà ta đã bị Hoàng thượng mắng cho một trận. Kỳ thật theo ý của ta thì người khác có thể làm không được chuyện này nhưng Minh Trạm thì lại có thể. Hấn không phải người có khả năng nhẫn nhịn, nếu hấn có thể nhẫn nhịn thì lúc trước đã không từ chối cung nhân mà Thái hậu ban tặng, cũng sẽ không vì quý phi mà đói đến ngất xỉu. Hấn cực đoan như thế khiến ta thật sự hơi lo lắng. Ta từ nhỏ đã được biểu ca đối đãi như nhi tử, Minh Trạm là đích tử của biểu ca, thấy hấn như vậy thì có một chút không đành lòng, do dự một hồi lâu liền muốn đến đây để nhắc nhở biểu ca.”

Ngụy Ninh cùng Phượng Cảnh Nam nói thầm một hồi lâu, lại dâng tặng lễ vật, sau đó cùng Phượng Cảnh Nam dùng văn thiện, đến khi hoàng hôn buông xuống thì mới cáo từ về phủ.

Ngụy Ninh cầu nguyện: Biểu ca tuyệt đối phải mềm lòng một chút a, như vậy mới có thể làm cho ta cùng tên tiểu tử chết tiệt Minh Trạm kia thanh toán xong nợ nần.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên bầu trời xanh thẳm có một đóa mây trắng trông như kẹo bông, ánh nắng tươi sáng, chim kêu líu lo côn trùng cất tiếng râm ran.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chạm trở hoa văn, mang theo những hạt bụi nhỏ dập dềnh trong không khí, dừng trên lớp gạch màu đen ở thư phòng, hình thành những văng sáng lấp lánh.

Lần thứ hai đàm phán, Phượng Cảnh Nam cẩn thận đối đãi.

Minh Trạm đương nhiên cũng xuất ra thành ý.

Cho nên lần này trên bàn có trà nước có điểm tâm, Minh Trạm nhàn nhạt thi lễ, động tác như nước chảy mây trôi, ung dung tao nhã, phong thái thông dong.

Phượng Cảnh Nam thừa nhận, Minh Trạm xác thật khác với trước đây, nhất cử nhất động giống như hạt bụi dập dềnh lấp lánh trong nắng. Hiếm thấy chính là không kiêu không nóng nảy. Mặc dù tính cách của Minh Trạm thuộc dạng hơi có một chút hòa thì lập tức trở mặt, nhưng lần này tranh quyền lại biểu hiện bản tính nhân nại một cách đặc biệt.

Rốt cục người nào mới chân chính là Minh Trạm?

“Nghe Thận Đức nói, người có chuyện muốn bàn luận với ta?” Phượng Cảnh Nam mở đầu vấn đề bằng cách nắm giữ quyền khống chế. (Thận Đức là tên tự của Chu Tử Chính)

“Chẳng lẽ ta đã hiểu sai ý của Chu đại nhân, phụ vương không có gì muốn nói với ta hay sao?” Thua nhân không thua trận, hướng chỉ hân đang muốn lấy một thứ ở trong tay của Phượng Cảnh Nam, người ta vốn không sẵn lòng đưa ra, nay đành phải vừa đâm vừa xoa, chẳng qua nếu buông thông một đầu thì e rằng người này sẽ được nước làm tới. (Thua nhân không thua trận = cho dù thua nhưng khí thế cũng không thua)

Phượng Cảnh Nam đã quen với thái độ bí hiểm này, chậm rãi quan sát Minh Trạ, Minh Trạ rất biết ngụy trang, vẫn cong khóe mắt cười khê, bộ dáng tự tin nắm chắc thành công.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không có ai mở miệng, chỉ đối mặt nhìn nhau, dường như đang đánh giá trọng lượng và giá trị của đối phương một lần nữa. Hoặc là, không ai nhường ai.

Thật sự là một cục xương khó gặm a.

Phụ mẫu thường có hai loại đối đãi cực đoan đối với hài tử bị khuyết tật của mình: vô cùng sủng ái hoặc là vô cùng chán ghét.

Tuy rằng Phượng Cảnh Nam không đến mức chán ghét Minh Trạ, nhưng mà trước kia cảm thấy Minh Trạ khó ưa cũng là sự thật, thậm chí Phượng Cảnh Nam không hy vọng có người ở trước mặt hân nhắc đến Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam có một loại cảm thông bẩm sinh đối với thứ tử và thứ nữ, thế nên hân sẽ đối đãi với thứ tử và đích tử y như nhau. Nhưng hân được giáo dục bởi lễ nghi phép tắc, cùng với việc mọi người ở thời đại này cư xử đích thứ khác nhau cho nên vẫn làm cho Phượng Cảnh Nam cảm thấy Minh Trạ là đặc biệt.

Thậm chí hân từng hy vọng chờ mong Minh Trạ được sinh ra, giống như hân phải có một đích tử thì cuộc đời mới hoàn mỹ.

Thiên ý trêu người, rốt cục Minh Trạ lại không hoàn mỹ.

Tướng mạo bình thường thì thôi không nói, thậm chí miệng không thể nói, tư chất hoàn toàn bình thường.

Khi Minh Trạ đi học được nửa tháng thì chưa từng bắn trúng bia ngắm được một lần nào, Phượng Cảnh Nam cũng không còn muốn liếc mắt nhìn hân. Tiểu tử chiếm vị trí cao quý nhất lại bình thường như thế.

Phượng Cảnh Nam đương nhiên thất vọng.

Nhân loại là sinh vật luôn quan tâm đến lợi ích và hiệu quả. Rõ ràng đều là hài tử của mình nhưng sẽ luôn quan tâm đến những đứa xuất chúng hơn. Đều mang dòng máu của mình nhưng vẫn đem ánh mắt đặt lên mình đứa nhỏ có tiền đồ nhất.

Mà hiện tại, giờ khắc này, lần đầu tiên Phượng Cảnh Nam đem ánh mắt vô cùng nghiêm túc và cẩn thận dừng trên người Minh Trạ. Tướng mạo của Minh Trạ hoàn toàn là tổng hợp những khuyết điểm của Phượng Cảnh Nam và Vệ vương phi, tỷ như giống hệt khuôn cái mũi không đủ cao của Vệ vương phi, tỷ như khuôn mặt trái xoan hơi hiển lộ vẻ nhu hòa của nam nhân trên mặt Vệ vương phi, tỷ như di truyền đôi mắt đẹp của Phượng Cảnh Nam nhưng lại không phải mắt hai mí như người ta, tỷ như cái ót hơi vểnh cao so với thường nhân của Phượng Cảnh Nam....Tỷ như không biết là bị di truyền từ phụ hệ hay là mẫu hệ mà có thân hình hơi béo.

Thật xấu.

Không người nào là toàn vẹn, lão thiên gia tước đoạt giọng nói và dung mạo của Minh Trạ nhưng lại phú cho hân trí tuệ và thủ đoạn kiệt xuất, thật là thiên ý trêu người.

Phượng Cảnh Nam lấy ra khỏi y một chiếc hộp ngọc có kích cỡ bằng một nửa bàn tay của tiểu hài nhi, đặt lên trước mặt Minh Trạ, gật đầu ra hiệu cho Minh Trạ mở ra.

Minh Trạ cúi mắt nhìn, xung quanh cái hộp được điêu khắc hình tường vân vờn quanh, ở giữa là con rồng đằng vân với bốn móng vuốt, mắt rồng dùng hồng ngọc làm điểm nhấn, có vẻ đầm máu sát nhân. Mở nắp ra, bên trong là găm vóc minh hoàng, ở giữa lớp găm là một con dấu bằng hoàng kim nho nhỏ nằm im trong đó.

Dù xưa nay Minh Trạng là người trầm tĩnh nhưng giờ khắc này cũng hơi mím môi, nước bọt tiết ra kịch liệt, thế nên làm cho hắn có loại cảm giác muốn nuốt nước miếng. Cầm lấy con dấu, ở dưới đáy có khắc sáu chữ: Trần Nam Vương Đế Đô Ấn.

“Con dấu này chỉ có thể sử dụng khi xảy ra chuyện vô cùng nguy cấp.” Phượng Cảnh Nam thật hài lòng đối với khả năng kiềm chế bình tĩnh của Minh Trạng.

Minh Trạng đặt lại con dấu vào trong hộp ngọc, nghe Phượng Cảnh Nam giải thích, “Người ở đế đô, ta đem con dấu này trao cho người. Cầm lấy con dấu này thì người có thể thay ta làm việc. Bất cứ công văn nào có liên quan đến triều chính đều phải có con dấu này hoặc là ấn tử của ta thì mới có hiệu lực.”

Nói cách khác Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Nghĩa chỉ có quyền giao thiệp mà không có quyền quyết định, tâm tình của Minh Trạng cảm thấy hơi khá giả một chút.

“Ý của ta là, tốt nhất không cần dùng con dấu này. Đây là đế đô, phía trên có Hoàng thượng. Trần Nam Vương phủ của chúng ta từ trước đến nay cũng không can thiệp vào chuyện triều chính, đối với thế gia ở đế đô cũng chỉ có giao tình bề ngoài chứ không thật sự sâu đậm. Trần Nam Vương phủ là Vương phủ đệ nhất ở triều đại này, ta là bào đệ của Hoàng thượng cho nên không có chuyện gì quá khẩn cấp thì không nên dùng, tốt nhất chờ ta quyết định, người cũng không quá hiểu rõ đế đô.” Phượng Cảnh Nam nói. fynnz810

Minh Trạng gật gật đầu.

“Sau khi người thành thân thì ta sẽ lệnh cho Minh Lễ và Minh Nghĩa quay về Vân Nam, nơi này giao cho người.” Phượng Cảnh Nam đã tỏ rõ mười phần thành ý, khi hắn phát hiện đã không thể nắm Minh Trạng trong tay thì liền nghĩ đến việc lui vài bước. Tối hôm qua, những lời của Ngụy Ninh đã làm cho hắn rất cực hạ quyết tâm. Hắn muốn kiềm chế Minh Trạng cũng không phải chuyện dễ, hướng chỉ là Minh Lễ. Thật sự như lời của Ngụy Ninh, ép bức Minh Trạng thì Minh Trạng có thể mặc kệ sống chết, nhưng người có tài như Minh Trạng thì trước khi chết sẽ lấy tánh mạng ra làm lợi thế để va chạm và gây ra hậu quả khôn lường, cho dù là Phượng Cảnh Nam cũng không muốn nghĩ đến chuyện này. Hơn nữa hổ dữ không ăn thịt con, hắn không thích Minh Trạng nhưng chưa bao giờ muốn Minh Trạng đi tìm cái chết.

Nhưng nghĩ ngược lại, nếu huynh đệ hai người phối hợp tốt, Minh Trạng ở đế đô nắm quyền sẽ có lợi rất lớn cho Minh Lễ. Thậm chí thế lực cường đại của Minh Trạng có thể củng cố địa vị của Trần Nam Vương phủ.

Giờ khắc này Minh Trạng rốt cục lộ ra một nụ cười mỹ mãn.

Hiện tại hắn đương nhiên không có cách nào đuổi Minh Lễ và Minh Nghĩa về Vân Nam, thậm chí Chu Tử Chính nói cũng đúng một chút, hắn ở trong cung, mọi sự bất tiện, ban đầu hắn chỉ muốn có được một bộ phận nhân thủ ở đế đô từ trong tay của Phượng Cảnh Nam. Hắn cùng với Phượng Cảnh Nam hoàn toàn không có cảm tình, Phượng Cảnh Nam đương nhiên không thể tùy tiện giao quyền lợi ở đế đô cho hắn nắm giữ.

Không ngờ Phượng Cảnh Nam lại có quyết tâm như thế.

Đúng là quyết tâm của Phượng Cảnh Nam không nhỏ, chỉ cần cho hắn một đường sống thì hắn sẽ không trở mặt với Phượng Cảnh Nam. Huyết thống là thứ không thể xóa bỏ, Trần Nam Vương phủ đang tồn tại, nếu Trần Nam Vương phủ gặp chuyện bất trắc, tức vương hay gì gì đó thì hắn có năng lực chiếm được cái gì? Có lẽ Phượng Cảnh Nam sẽ nể mặt mà tha mạng cho hắn, trở thành một Hoàng đế tượng trưng cho sự nhân từ.

Mà nếu cả đời phải sống ở Thạch Lưu viện, bên cạnh có vô số ánh mắt giám thị, hành tung không thể đi sai nửa bước, như đi trên miếng băng mỏng, tánh mạng nằm trong suy nghĩ của người khác, trong tay không có cái gì để dựa vào, làm con cá trên thớt mặc cho người ta xử trí.

Sống như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Địa vị của hắn ở trong lòng của Phượng Cảnh Nam không sánh bằng Phượng Minh Lễ, nhưng hắn muốn cho Phượng Cảnh Nam hiểu được ai mới là xu thế tất yếu?

Minh Trạng viết nói, “Ta đã hiểu.”

Ngắn ngủi ba chữ, Minh Trạng đã hiểu rõ tính chất và ý nghĩa của thuật ngữ chính trị bành trướng vô hạn .

Đã hiểu, người hiểu cái gì? Hiểu được bốn Vương phải khổ tâm như thế nào hay sao? Hay là hiểu được quyền bính của người?

Con mụ nó, chẳng lẽ người không thể cho bốn Vương một câu trả lời chắc chắn gì hay sao?

Dĩ vãng đều là Phượng Cảnh Nam dùng loại lý do mơ hồ này để thoái thác với thuộc hạ, hôm nay đã là vật đổi sao dời, tự mình nếm mùi, trong lòng tràn đầy tức giận, trực giác cho biết tiểu tử Minh Trạh này quá mức xảo quyệt không thành thật.

Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Nam đành phải tự mình mở miệng nói cho rõ ràng, “Huynh đệ phải sống yên ổn cùng nhau, ta không hy vọng nghe thấy có chuyện gì mất mặt xảy ra giữa các người.”

Minh Trạh gật đầu viết nói, “Ta cũng không chủ động trêu chọc ai cả!”

“Minh Trạh, ta hy vọng người có thể lấy đại cục làm trọng. Người không trêu chọc ai, như vậy nếu bị trêu chọc thì có phải sẽ kêu đánh kêu giết hay không, mất hết thể thống!”

Suy nghĩ một chút, Minh Trạh viết nói, “Chuyện này không phải một sớm một chiều, nếu có ai trêu chọc ta thì ta sẽ cố gắng lấy phương thức hòa bình để giải quyết.”

Phượng Cảnh Nam thoáng vừa lòng, ho khan một tiếng rồi nói, “Chiếu cố chính mình.”

Minh Trạh cả kinh, ánh mắt nhìn Phượng Cảnh Nam giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, Phượng Cảnh Nam đang quan tâm cho hắn hay sao?

Phượng Cảnh Nam cũng cảm thấy ngượng ngùng, lời này mà nói với Minh Lễ và Minh Nghĩa thì rất tự nhiên, hai người kia nhất định sẽ vô cùng cảm kích vui sướng. Đến phiên Minh Trạh thì lại trở thành trường mắt há hốc mồm, bộ dạng ngốc nghếch, thật sự....thật sự là....

Chỉ một hơi thở thì Phượng Cảnh Nam đã khôi phục vẻ tao nhã như xưa, đứng dậy, ung dung rời đi.

Ta ngắt đây, Phượng Cảnh Nam có bị ầm đầu không vậy. Minh Trạh suy nghĩ như thế.

.....

49. Chương 49: Hẹp

Phượng Cảnh Nam đi rồi, Minh Trạh trở về Thạch Lưu viện, cuộc sống không nhanh không chậm trôi qua.

Ngụy Ninh tiếp tục làm tiên sinh nhạc lý cho Minh Trạh, nay Minh Trạh đã thối sáo không tệ, Ngụy Ninh tính dạy cổ cầm cho Minh Trạh.

Minh Trạh không thích học cổ cầm, Ngụy Ninh vội vàng đem Đại thánh di âm trân quý trong phủ của mình đến cho Minh Trạh thưởng thức. Hắn phát hiện tiểu tử này xem như là một kẻ tham tài, chỉ cần giảng cho Minh Trạh cái cầm này trân quý như thế nào, cho dù thiên kim cũng không thể đổi thì Minh Trạh nhất thời mới có hứng thú.

Ngụy Ninh đem bảo bối của mình đặt sang một bên, trong toàn bộ quá trình khoe khoang cũng chưa cho Minh Trạh sờ một chút nào, sau đó liền đưa ra xa. Tỳ tay lấy ra một cây thất huyền cầm được đánh bóng bằng sơn dầu, ôn hòa nói, “Trước tiên người học cái này, chờ học giỏi thì ta sẽ cho người sử dụng Đại thánh di âm.”

Mặc dù Minh Trạh không hài lòng nhưng không phải không biết tốt xấu, miễn cưỡng gật đầu.

Ngụy Ninh cho rằng Minh Trạh rất có linh tính trong phương diện nhạc lý, đó là năng lực thần kỳ, rất nhiều người cả đời không thể đàn một khúc có hồn, học theo người chẳng thành lại còn quên cả cái vốn có, nhưng Minh Trạh cho dù chỉ mới bắt đầu luyện tập, sự hỉ giận hay sầu bi trong nhạc khúc đều có thể tràn ngập trong tiếng đàn cao thấp.

Kỹ thuật của Minh Trạm không cao minh, chỉ duy nhất là phẩm chất thiên tư lại làm người ta cảm thán.

Cầm ví như người. Mặc dù Minh Trạm không thể nói nhưng không biết vì sao nội tâm lại muôn màu muôn vẻ như vậy.

Kỳ thật Minh Trạm không ngại học một ít tài nghệ, cầm kỳ thư họa, cái gì cũng tốt, dù sao hắn cũng không có gì để làm. Nay ngay cả Thái hậu cũng ít khi tìm hắn, ai thấy hắn cũng đều trốn tránh, ngay cả Phụng Minh Lễ và Phụng Minh Nghĩa cũng không biết đã thương lượng như thế nào mà chẳng chịu lộ diện.

Làm cho Minh Trạm thật sự là...con mụ nó....tịch mịch như tuyết a.

Hắn thản nhiên gảy hai khúc tình tang tính tang, sau đó thu tay về, chạy đến bên chậu than để sưởi ấm, lạnh quá nha, bất tri bất giác mà đã sắp vào đông.

Mùi khịt khịt, mùi khoai lang thật ngọt.

Ngụy Ninh thích ăn khoai lang, chẳng qua thứ này hiếm khi xuất hiện ở nơi tao nhã, vì thu hoạch cao nên được dân nghèo yêu thích. Nhất là lúc đặt vào trong lò than để nướng, vừa thơm vừa mềm vừa ngọt lại vừa bùi, được Ngụy Ninh yêu tha thiết.

Ngụy Ninh bẻ một nửa rồi đưa cho Minh Trạm, “Ăn ít một chút, nghe Minh Nguyệt nói người ngày nào cũng ăn, đi đại tiện bị táo bón.”

Nếu không phải hương vị ngọt ngào lại đang bốc khói tỏa nhiệt của khoai lang khiến người ta thèm ăn thì Minh Trạm thiếu chút nữa đã tát cho Ngụy Ninh một cái. Hắn, hắn cũng thích ăn khoai lang, tiểu trù phòng có lòng làm cho chủ tử vui vẻ, vì vậy làm đủ món khoai lang, nào là chưng, luộc, chiên, nướng, đủ món khoai lang đưa cho Minh Trạm ăn, Minh Trạm ngày nào cũng ăn ba bữa, kết quả là thành táo bón, ngồi ở cái bô hơn nửa canh giờ, tiểu hoa cúc ở phía sau còn bị thương một chút thì mới đi ra hết.

Thỉnh ngự y kê vài thang thuốc nhuận tràng, nào ngờ Minh Nguyệt miệng rộng thì thầm ra ngoài, vừa vặn để Ngụy Ninh nghe thấy. Hôm nay vừa cầm lấy khoai nướng liền làm cho Minh Trạm buồn nôn một phen.

Từ khi Ngụy Ninh lo lắng giúp cho Minh Trạm một tay để chiếm được quyền chấp chương để đô, hai tên cấu kết làm việc xấu này tự hiểu rõ trong lòng, giao tình càng gần thêm một bước, Ngụy Ninh nhân rồi sẽ đến Thạch Lưu viện dạo chơi, Ngụy Ninh cho rằng Minh Trạm đã tâm bình bĩnh, nay Minh Trạm tựa như rồng gặp nước, đúng là cơ hội tốt để giao hảo, dù sao thì Minh Trạm cũng đang lên như điều gặp gió, giao tình của bọn họ lại nổi lại như trước kia. Nếu dã tâm của Minh Trạm chết yếu thì cũng không có gì tổn thất đối với Ngụy Ninh. Hơn nữa hắn có một lợi ích là phụng chỉ dạy Minh Trạm nhạc lý.

Cái này gọi là, gần quan được ban lộc.

Bất quá thật lòng mà nói thì Ngụy Ninh rất thích nhìn vẻ mặt của Minh Trạm khi buồn bực sẽ bĩu môi chu miệng.

Ngụy Ninh bẩm sinh có một đôi môi mỏng, thường bị người ta phê phán là lạnh lùng bạc tình. Nhưng Minh Trạm lại có đôi môi hồng hào mọng mị, tròn tròn, khi chu lên giống một đóa hoa nho nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

Bộ dáng của Minh Trạm ăn cái gì cũng làm cho người ta ưa thích, nhất là cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng lại liếm khóe miệng, rất chăm chú mà cũng tỏ vẻ quý trọng thức ăn, người nào không biết còn tưởng là hắn đang cầm gan rồng mật phượng mà ăn, kỳ thật chỉ là một củ khoai lang chẳng đáng giá một văn tiền.

Ngụy Ninh thích thái độ này của Minh Trạm, tầm mắt dừng trên vết sẹo ở trên gò má của Minh Trạm, xem trong chốc lát mới nói, “Hình như được của thái y không có tác dụng.”

Minh Trạm đưa tay sờ sờ, kỳ thật được cao của thái y cũng không tệ, lúc đầu sau khi vết thương lành hẳn, chỉ cần gặp gió hay mưa bão hoặc trời nhiều mây thì sẽ hơi ngứa, còn linh nghiệm hơn cả dự báo thời tiết. Nay đã không còn cảm giác gì.

Ngụy Ninh kề sát mặt vào, làn da của Minh Trạm thật sự vô cùng tốt, giống như miếng đậu hủ non mềm vừa lấy ra khỏi cối xay, bởi vì còn nhỏ cho nên có vài sợi lông măng be bé, vì vậy làm cho vết sẹo cực kỳ chói mắt, Ngụy Ninh cảm thấy rất đáng tiếc, sờ sờ rồi hỏi Minh Trạm, “Còn đau không?”

Minh Trạm khinh thường, người này không phải bị đần độn chứ hả? Đã đóng mài con mụ nó rồi, còn hỏi có đau hay không.

“Được rồi, xấu như vậy mà còn bày đặt ra vẻ khinh thường.” Ngụy Ninh vừa cười vừa nựng mặt của Minh Trạm, “Vì sao lại cảm thấy người béo hơn một chút thế này.”

“Mùa đông mặc nhiều đồ.” Minh Trạm viết một câu trong lòng bàn tay của Ngụy Ninh, hẳn không thích người khác nói hắn béo. Có lẽ hắn có thể chất thuộc dạng dễ béo phì, uống một miếng nước cũng bị béo.

“Muốn ta dạy cho ngươi kiếm thuật hay không? Nghe nói ngươi không còn đến giáo trường học kị xạ nữa, mỗi ngày luyện kiếm cũng không tệ.” Ngụy Ninh nói, theo như hắn nghĩ thì Minh Trạm bị béo chính là vì không thích nhúc nhích, hơn nữa vừa đến mùa đông, ngay cả sách cũng không thích đọc mà chỉ thích mỗi ngày chui vào trong chăn, lười như một con heo. Đáng sợ chính là Minh Trạm rất có hứng thú đối với mỹ thực, khẩu vị vô cùng tốt, đáng sợ hơn nữa chính là Minh Trạm không kiêng ăn, trên cơ bản chẳng có thứ gì mà hắn không thích ăn.

Phẩm chất này nếu sinh ra ở nhà bần dân thì phụ mẫu nhất định là rất dỡ cực, nói rằng tiểu hài tử này dễ nuôi, không kén cá chọn canh. Nhưng Minh Trạm lại đang ở trong cung, muốn cái gì có cái đó, cho nên Minh Trạm càng lớn thì cơ thể của hắn cũng giống như túi bong bóng, chậm rãi trở nên phúc tướng.

Phượng Cảnh Kiền mỗi lần nhìn thấy Minh Trạm thì sẽ cảm thán chính mình thật biết cách nuôi tiểu hài nhi, xem đi, nuôi Minh Trạm càng ngày càng mũm mĩm đầy đặn a.

Chẳng qua ông trời cuối cùng cũng chữa cho Minh Trạm một con đường sống, hắn bắt đầu trở mã, từ trong ra ngoài, vóc dáng cũng bắt đầu sinh trưởng tốt hơn. Tính theo dấu vết mà Minh Trạm khắc vào khung cửa thì một năm hắn cao hơn mười centimet.

Minh Trạm đã mười ba tuổi.

Vóc dáng của hắn cao rất nhanh, trời sinh một đôi chân dài, về sau cũng sẽ dần dần cao hơn, nói theo di truyền học thì Phượng Cảnh Nam và Vệ Dĩnh gia đều có vóc người bất phàm, như vậy cơ hội Minh Trạm trở thành một người lùn là rất thấp. Nhưng ngoại trừ vóc dáng của hắn không tính là lùn thì bề ngoài của Minh Trạm vẫn y như cũ, vẫn còn hơi béo, muốn nói xấu thì cũng không quá xấu, chỉ là rất giống: người bình thường.

Thế nên khi Ngụy Ninh muốn khen Minh Trạm thì chỉ có thể nói, “Minh Trạm, ngươi lại cao hơn một chút rồi.”

Hoặc là, “Minh Trạm, da dẻ của ngươi thật không tệ nha.”

Nếu không thì là, “Minh Trạm, tóc của ngươi vừa đen lại vừa bóng.”

Minh Trạm là người thông minh, hắn khinh thường những lời khen tặng như vậy từ đám nô tài, hoặc là những câu giữ lại thể diện như, “Tứ công tử thật sự là phúc tướng.” “Tứ công tử thật sự là trí tuệ.” Đối với hắn đều là thối lắm.

Nhưng mà nghe được lời nói thật lòng của Ngụy Ninh thì lại là một đả kích rất lớn đối với Minh Trạm.

Xưa nay có câu trông mặt mà bắt hình dong, có thể thấy được vẻ ngoài là rất quan trọng, cho dù Minh Trạm đã làm người được hai kiếp, nhưng cũng không hy vọng chính mình thật sự có bộ dáng của một kẻ quá tầm thường, nhất là ở trong hoàng cung đầy rẫy tiểu mỹ nhân tảo phố như vậy.

Loại đả kích này thật sự không phải là bình thường.

Minh Trạm đã bắt đầu cùng Ngụy Ninh học kiếm thuật, hắn không ngừng viết chữ hỏi Ngụy Ninh, “Vì sao ta luyện kiếm mãi mà chẳng thấy gây được bao nhiêu vậy?”

Ngụy Ninh trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới đáp, “Muốn gây thì ngươi phải kiêng ăn mới được. Luyện kiếm chỉ có thể làm cho da thịt của ngươi thêm rắn chắc một chút.”

Thật sự là một tên khó ưa.

Phượng Cảnh Nam quay về Vân Nam, tuy rằng Minh Trạ có được con dấu nhưng thật đáng tiếc là thiên hạ thái bình vô sự, trong triều mưa thuận gió hòa, cũng không có chuyện mưu phản làm loạn hay soán ngôi đoạt vị nào để làm cho hấn mặt mày rạn rờ. Còn Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Nghĩa thật thông minh khi áp dụng phương thức tác chiến vườn không nhà trống, bọn họ rất ít khi tiến cung, mặc dù tiến cung ngoại trừ bàn luận về thời tiết ở đế đô thì cũng chỉ có thời tiết ở đế đô, cho dù nửa câu cũng không nói về sự kiện trong triều với Minh Trạ.

Kỳ thật đối với Minh Trạ thì đây là một phương thức ngốc nghếch nhưng rất hiệu nghiệm. Hấn không biết cái gì cho nên hấn chẳng làm được gì cả.

Ngược lại Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Nghĩa lại có thể giao tiếp tự do, chưa nói đến hiệu quả thì ít nhất cũng có thể làm cho người ta quên mặt. Người ta gặp nhiều sẽ nói, ái chà, đây là đại công tử và nhị công tử của Trần Nam Vương phủ.

Danh xưng của đại công tử xuất hiện trong miệng người khác với tần suất càng ngày càng nhiều, đương nhiên sẽ quên mất tứ công tử ở trong cung.

Mà Minh Trạ ngoại trừ hằng ngày đọc sách thì sẽ theo Ngự Ninh học một chút cảm kỳ thư họa, kiếm thuật đao pháp, Ngự Ninh là loại người không thành thật như thế nào, cả triều văn võ, Phượng Cảnh Kiên chẳng phải người nào mà lại chọn Ngự Ninh đến dạy Minh Trạ, bởi vì Ngự Ninh đương nhiên sẽ không nói với Minh Trạ về những chuyện bên ngoài.

Đương nhiên Minh Trạ vẫn có thể xuất cung đi dạo, nhìn xem phố phường chợ búa, phong cảnh dân tình, Phượng Cảnh Kiên vẫn rất khoan dung đối với hấn, Minh Trạ chỉ cần báo một tiếng, dẫn theo thuộc hạ thì có thể xuất cung bất cứ lúc nào.

Chẳng qua bề ngoài của Minh Trạ nhìn có vẻ thiếu gia nhưng nội tâm kỳ thật lại rất thẳng thắn, hấn không có hứng thú đối với phong hoa tuyết nguyệt. Tỷ như hiện tại, Thanh Phong và Minh Nguyệt bên cạnh hấn tuy rằng tuổi hơi lớn một chút nhưng cũng là tiểu mỹ nhân xinh đẹp mỹ miều. Hấn muốn nam nhân hoặc là nữ nhân thì căn bản chỉ cần một câu là được. Về phần phong lưu phóng đãng, tiêu tiền như nước thì xem ra Minh Trạ vẫn còn rất ngốc.

Lang thang bên ngoài vài lần, Minh Trạ liền rất ít khi xuất cung, trong cung, ngoài cung dường như chẳng có gì khác nhau.

Hôm nay Minh Trạ đã sớm rời giường, thay đổi một bộ y bào màu đỏ sẫm, cột tóc đội mào, bộ dáng rất vui vẻ. Hôm nay là ngày thành thân của Phượng Minh Lễ, là huynh đệ, Phượng Minh Lễ vô cùng lo lắng Minh Trạ sẽ không cho hấn thể diện mà vắng mặt, cho nên cố ý thỉnh chỉ từ Phượng Cảnh Kiên trước, sau đó hấn chạy đến Thạch Lưu viện tự mình tiếp đón Minh Trạ.

Minh Trạ đương nhiên phải đi.

Phượng Minh Lễ vốn đã sớm đính hôn nhưng Khổng gia tiểu thư thật sự có một chút, ừm, một chút tình huống đặc biệt. Sau khi đính hôn với Phượng Minh Lễ thì thúc phụ thu dưỡng Khổng gia tiểu thư bỗng nhiên bị bệnh cấp tính mà qua đời, vị Khổng tiểu thư này xem như là người nhân nghĩa, vì phụ mẫu của nàng sớm qua đời, thuở nhỏ được thúc thẩm nuôi lớn, làm sao nhẫn tâm không vì thúc phụ mà làm tròn đạo hiếu?

Vì thế hôn sự mới kéo dài đến tận đây.

Kỳ thật Ngự thái hậu rất lo lắng Khổng tiểu thư quá cao số, sẽ tương khắc với Phượng Minh Lễ, vì vậy đã vài lần lén lút tìm quốc sư để xem tướng số, về phần kết quả như thế nào thì chẳng ai biết.

Hiện tại Phượng Minh Lễ và Phượng Minh Nghĩa đề phòng Minh Trạ tựa như phòng cướp, đương nhiên không cần Minh Trạ xuất cung hỗ trợ đón khách, chỉ cần đương thiên hấn lộ ra bộ mặt rạn rờ là đủ.

Hơn nữa Phượng Minh Nghĩa còn tốt bụng giải thích với đám quan khách, “Tứ đệ của ta học hành rất cố gắng chăm chỉ, ngày thường luôn được tiên sinh ở Đạo trai khen ngợi...”

Minh Trạ̣m chẳng nghe nổi những lời giả dối này, hặ́n ba ngày đã hết hai ngày bắt vợ́ng nằm phơi nắng, nghe đồn đám lão nhân trong Đạo trai cũng xem hặ́n như thả trâu ăn cỏ, hặ́n nhị̃n không được mà trợn mắt làm ra bộ dáng kỳ lạ với Phượ́ng Minh Nghị̃a.

Phượ́ng Minh Nghị̃a bỗng nhiên cảm thấy cổ họng bị vẽ mặt khị̃nh thường của Minh Trạ̣m làm mắc nghẹn, không thể nào nói nổi câu kế tiếp. Kỳ thật hặ́n rất bội phục Minh Trạ̣m, tuy rằng bị cặ́m nhưng Minh Trạ̣m luôn có cách làm cho người ta nổi nóng. Hàn huyền hai ba câu, Phượ́ng Minh Nghị̃a đưa Minh Trạ̣m vào chỗ ngồi, thấp giọng nói, “Để Phạm Duy ngồi cạnh người, có chuyện gì cần thì bảo hặ́n đi làm.”

Minh Trạ̣m gậ̣t đầu.

Minh Trạ̣m ngồi rất oai phong, Phạm Duy ngồi bên cạnh hặ́n, Hà Ngọc Phượ́ng Thanh giống như hai gã sai vặt, một tả một hữu, cầm đũa gấp thức ăn cho Minh Trạ̣m, điệu bộ này chẳng có gì thua kém so với Phượ́ng Cảnh Kiệ̀n.

Minh Trạ̣m ăn rất vui vẻ, chẳng qua những người ngồi cùng bàn với hặ́n đều có một chút mất tự nhiên.

Phượ́ng Thanh trước kia là thái giám truyền chỉ, không ít người đều nhận ra hặ́n, nay xem Phượ́ng Thanh cung kính đứng phía sau gấp thức ăn hầu hạ Minh Trạ̣m thì nhất thời những ánh mắt dừng trên người của Minh Trạ̣m đều có một chút thay đổi.

Vì Minh Trạ̣m bị cặ́m cho nên hặ́n ăn cơm từ trước đến nay đều rất có quy củ, chậm rãi ung dung, không hề có một chút hỗn loạn nào, tao nhã khéo léo, chẳng qua lại không quá thích hợp với cảnh tượng náo nhiệt này. Nhưng Minh Trạ̣m cũng bị uất ức, Minh Nghị̃a an bài cho hặ́n ngồi bàn này, hặ́n nhị̃n qua một lượt nhưng chẳng nhận ra ai. Không ăn thì có thể làm được gì.

Hầy, tâm tư của Minh Nghị̃a luôn rất nhỏ mọn, giống hệt đám nữ nhân.

Minh Trạ̣m mặc dù không biết người khác nhưng vẫn có người muốn lôi kéo tình cảm với hặ́n, nâng ly mời, “Tứ công tử, hôm nay lần đầu gặp ngài, ta kính tứ công tử một ly.”

Minh Trạ̣m nhị̃n về phía Phượ́ng Thanh, Phượ́ng Thanh mỉm cười, bưng ly lên rồi nhỏ giọng giải thích, “Thật ngại, Vạn tuế gia bảo rằng công tử còn nhỏ tuổi, phải uống ít rượu, ly này nô tài xin uống thay cho công tử.”

Nếu tất cả mọi người cố ý ngăn cách hặ́n có quan hệ với triều chính thì Minh Trạ̣m đơn giản sẽ làm ra bộ dạng cao cao tại thượng, dù sao hặ́n cũng không gặp nhiều người, giả vờ thần bí một chút, người khác bởi vì không biết, ngược lại sẽ sinh ra cảm giác kính sợ hoặc là ghen tỵ hoặc là khị̃nh thường.

Bất luận là loại nào thì vẫn còn hơn là bị cặ́m mà còn ngốc nghếch muốn xã giao với đám người râu ria này.

Vì sao lại là người râu ria?

Chắc, Phượ́ng Minh Nghị̃a sẽ đem khách nhân quan trọng an bài trên bàn của Minh Trạ̣m hay sao?

Minh Trạ̣m không nhanh không chậm mà dùng bữa, ngồi rất yên bình, mọi người thậm chí nói chuyện với nhau cũng đều cố ý hạ thấp giọng.

Phượ́ng Minh Lễ đang đi từng bàn để kính rượu, Phượ́ng Minh Nghị̃a đi theo tiếp khách.

Hai người này đều không phải người mù, đương nhiên chú ý đến bộ dạng im lặng một cách quỷ dị của Minh Trạ̣m, Phượ́ng Minh Nghị̃a thấy sắc mặt của huynh trưởng hơi khó coi, nhẹ nhàng dệ̀ lại cánh tay của huynh trưởng, hai huynh đệ liếc mắt nhị̃n nhau, Phượ́ng Minh Nghị̃a lặ̣ng lẹ̃ rời đi một chút.

Một chén canh nóng bất ngờ ngã úp trên bàn làm ô ượ́ y phục của Minh Trạ̣m, Minh Trạ̣m nhị̃n chặ̉m chặ̉m gã sai vặt đang kích động quỳ dưới đất nhận tội một lúc lâu, sau đó là lộ ra một nụ cười nghiền ngặ́m.

Quản sự đã chạy đến, cúi đầu cúi người nhận tội, “Tứ công tử, nô tài không quản tốt tiểu tử này.”

Hà Ngọc và Phượ́ng Thanh đã cầm khăn lau y bào cho Minh Trạ̣m, không ngừng hỏi, “Công tử có bị bỏng không? Công tử có đau ở đâu hay không?”

Phạm Duy ở bên cạnh, hiện tại đã đứng dậy, khóe mắt mỉm cười, thái độ hào hoa phong nhã mà nói với quản sự, “Được rồi, hôm nay khách quý đầy phủ, tứ công tử trước giờ đều ở trong cung, e rằng tiểu tử này

cũng không biết tứ công tử, người không biết không đáng trách. Hơn nữa Hà Ngọc và Phương Thanh đứng bên cạnh tứ công tử như vậy, cản đường không nhìn rõ cũng là một nguyên nhân. Chẳng lẽ tứ công tử lại đi so đo với một tiểu tử như vậy hay sao? Chỉ cần lần sau cẩn thận là được. Dẫn hẩn xuống đi.” Trước mặt mọi người đương nhiên không thể quá so đo nhỏ nhặt.

Quản sự bị Phạm Duy tát nước vào mặt khiến thần sắc già nua trở nên đỏ bừng, vội nói, “Nô tài tội đáng chết vạn lần, làm bẩn xiêm y của tứ công tử, để nô tài hầu hạ công tử thay đổi y phục.”

Ánh mắt của Phạm Duy chuyển động, vừa cười vừa nói, “Quản sự, vì sao ngươi lại đỏ mặt? Đừng ngại, tính tình của tứ công tử vốn rộng lượng, chỉ là một bộ y bào, cũng sẽ không trách ngươi, ngay cả tiểu tử vừa rồi, ngươi nể mặt tứ công tử mà tha cho hẩn đi. Hôm nay là hỉ sự của đại công tử, tứ công tử cũng muốn giúp đại công tử một tay, chỉ tiếc hôm nay nô tài bất cẩn làm bẩn y bào, với lại nhị vị công tử đều lớn hơn tứ công tử, làm sao có y phục thích hợp với tứ công tử. Nếu tiếp tục tiếp khách thì không tránh khỏi đường đột. Vì vậy phiền quản sự đi báo với nhị công tử một tiếng, ta hầu hạ tứ công tử hồi cung trước. Vừa vặn Hoàng thượng cũng mong chờ hôn sự của đại công tử, tứ công tử trở về cũng có thể nhắc với Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng yên tâm.”

Lời này không nhuễn cũng không cứng, nhưng lại chỉ ra thân phận của Minh Trạ, còn bảo rằng Minh Trạ rộng lượng, hơn nữa ngay cả việc Minh Trạ được sủng ái ở trong cung cũng được Phạm Duy nêu ra rất rõ ràng.

Trong tình huống này, lại là hỉ sự của Trấn Nam Vương phủ, Minh Trạ đương nhiên không thể tùy tiện trở mặt. Chẳng qua đây người ngồi trong sảnh mà lại chỉ có một mình Minh Trạ bị đổ canh lên người. Những kẻ đang ngồi cũng không phải ngu dốt, chủ nhục thần tử, tuy rằng Phạm Duy không đi tìm cái chết nhưng cũng phải thay Minh Trạ đòi lại hai phần lợi tức.

Minh Trạ đứng dậy muốn hồi cung thì Phụng Minh Nghĩa liền tiến đến để ngăn cản, thở dài, “Trong phủ cũng không có xiêm y cỡ ngươi, tứ đệ, sáng mai ta và đại ca tiến cung thăm ngươi vậy.”

Minh Trạ vui vẻ gật đầu, hai người chấp tay cáo biệt, có vẻ rất cung kính thân thiết, Minh Trạ cầm lấy tay của Phụng Minh Nghĩa rồi viết vào hai chữ, “Nữ nhân.”

Ngươi thật sự chỉ biết dùng một chút thủ đoạn của nữ nhân, muốn làm cho ta bẽ mặt, rốt cục không biết hôm nay bị bẽ mặt là ai.

Trên mặt của Minh Trạ vẫn là nụ cười tươi tắn không chê vào đâu cho được, Phụng Minh Nghĩa dùng sức cắn răng chịu đựng thì mới không hộc ra một búng máu. Nếu không phải người bày ra bộ dạng người khác nợ ngươi ba trăm lượng thì ta sẽ dùng kế để cho ngươi rời khỏi yến tiệc trước hay sao?

.....

P/S: bạn Nghĩa chưa đủ trình chơi với em Trạ đâu, lão cha còn phải xách dép dài dài mà thằng con làm gì có cửa.

50. Chương 50: Than Thở

Minh Trạ rời khỏi yến tiệc trước thời gian là do một tay của Phụng Minh Nghĩa diễn trò.

Phụng Minh Thụy cũng không có hứng thú đối với loại yến tiệc vô vị này, chỉ ngồi xuống một chút liền đứng dậy cáo từ.

Phụng Cảnh Kiên luôn hiền hòa đối với huynh đệ Minh Lễ, Minh Lễ đại hôn chẳng những ban cho rất nhiều lễ vật phong phú mà còn để các hoàng tử nghỉ ngơi một ngày, cho bọn họ đến đây giúp vui.

Phụng Minh Thụy và Minh Trạ rời tiệc một trước một sau làm cho Phụng Minh Lan không khỏi nghĩ nhiều, Ngụy Ninh để Ngụy An ở lại uống rượu, chính mình cũng rời đi.

“Minh Trạm, Minh Trạm.” Ngự Ninh đuổi theo ra ngoài, lôi kéo tay của Minh Trạm để quan sát, thấy trên vật y bào của hắn bị bắn một mảng to bằng nắm tay, sờ sờ xiêm y của Minh Trạm, cảm thấy rất dày, liền hỏi, “Nghe nói ngươi bị bỏng, không sao chứ?”

Minh Trạm lắc đầu, Ngự Ninh thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói, “Vây là tốt rồi.” Phạm Duy mỉm cười liếc mắt nhìn Ngự Ninh một cái, “Hầu gia quá khách khí. Chỉ là bắn ngoại bào mà thôi, nếu thật sự bị bỏng thì đại gia và nhị gia sẽ không qua loa mà để tứ gia hồi cung như vậy đâu.”

Ngự Ninh cười, “Quan tâm quá sẽ hóa loạn, không nhìn một chút thì sẽ lo lắng.” Tầm mắt hơi giao nhau với Phạm Duy, sau đó lập tức dừng trên người của Minh Trạm, mở ra chiếc áo choàng lông chồn thêu thanh liên đang khoác trên tay rồi phủ lên người của Minh Trạm, cẩn thận thắt lại dây nơ, mỉm cười hòa thuận vui vẻ, “Người mặc đi, đi ra ngoài như vậy cũng không được hay lcho ảm. Có áo choàng thì có thể che lấp một chút.”

Phạm Duy mỉm cười tán thưởng, “Hầu gia thật ân cần chu đáo, ta thay công tử cảm tạ ngài.” Nói xong liền thi lễ với Ngự Ninh.

Ngự Ninh sờ sờ cái cằm trơn bóng, tiểu tử người hình như không quá thân thiện với ta, nghĩ rằng lão tử mỗi ngày chẳng phải đều mỉm cười vui vẻ hay sao, Ngự Ninh đưa tay nâng Phạm Duy dậy rồi vừa cười vừa nói, “Phạm Duy, ta cùng với công tử của ngươi chẳng những là cốt nhục chí thân mà còn có tình cảm sư trò, ngươi cũng từng theo ta học nhạc lý, xem như là một nửa đồ đệ của ta. Vì vậy không cần phải nói cảm tạ. Nói như vậy nghe rất xa lạ.”

Không đợi Phạm Duy mở miệng thì Ngự Ninh đã giành trước, “Được rồi, đừng đứng nói chuyện trong gió nữa. Minh Trạm, lên xe đi, trong xe dù sao cũng ấm áp hơn.” Lại dặn dò Minh Trạm, “Hồi cung nhớ nói với Hoàng thượng một tiếng, đừng để Hoàng thượng lo lắng nơi này.”

Vóc dáng của Ngự Ninh không thấp, khoảng một thước tám, Minh Trạm còn kém hắn hơn phân nửa cái đầu, Ngự Ninh khi nói chuyện luôn mang theo vẻ thân thiết rất tự nhiên, sẽ làm cho người có cảm giác hắn đang quan tâm đến người. Hơn nữa ngôn hành của Ngự Ninh lại tràn đầy tính nghệ thuật, trong lòng của Minh Trạm dâng lên một chút tán thưởng, Ngự Ninh lại có thân phận là Đại Lý Tự Khanh, hơn nữa được Phụng Cảnh Kiền tín nhiệm, quả nhiên là có một chút bản lĩnh.

Minh Trạm viết hai chữ trong lòng bàn tay của Ngự Ninh: Hồ ly.

Ngự Ninh đỡ khóc đỡ cười, xoa đầu của Minh Trạm rồi nói, “Đi đi, ta cũng phải về phủ.”

Phụng Cảnh Kiền nghe thấy Minh Trạm cầu kiến thì lập tức tuyên triệu.

Trong ngự thư phòng thật ấm áp, Minh Trạm đã thay đổi xiêm y, hắn không ngờ lúc này vẫn còn thần tử ở đây, không khỏi sững sốt một chút. Phụng Cảnh Kiền cười nói, “Không sao, vì sao lại quay trở về sớm như vậy. Hôn lễ của Minh Lễ náo nhiệt chứ?”

Minh Trạm bước đến hành lễ rồi tiến lên viết chữ vào lòng bàn tay của Phụng Cảnh Kiền, Phụng Cảnh Kiền đang ngồi trên kháng, thấy đầu ngón tay của Minh Trạm hơi lạnh thì liền thuận miệng phân phó Phùng Thành, “Mang đến thủ nôan lô cho Minh Trạm.” Võ võ chỗ trống bên cạnh rồi nói, “Người ngồi xuống đây đi.”

Minh Trạm lắc đầu, viết nói, “Ta về trước, Hoàng bá phụ còn bận việc mà.”

“Không sao, trẫm đang suy nghĩ, ngươi nay đã mười ba, sang năm liền mười bốn. Minh Kỳ cùng tuổi với ngươi, trẫm muốn sớm ban tặng phong hào cho Minh Kỳ, Lễ bộ nơi này đang lựa chọn phong hào, ngươi nhìn cái nào được thì trẫm sẽ để bọn họ lập chiếu chỉ.” Phụng Cảnh Kiền vừa cười vừa lấy ra một quyển tấu chương rồi đưa cho Minh Trạm.

Minh Trạm mở ra, thấy phía trên có vài chữ Gia Ninh, Hòa Thụy, Thục Nhân, Ninh Quốc. Minh Trạm chỉ hai chữ Ninh Quốc, Phụng Cảnh Kiền mỉm cười, “Trẫm cũng thấy phong hào này rất khá.” Lại liếc mắt nhìn thần tử đang ngồi phía bên dưới, “Đông Thư, người đi lập chiếu chỉ, Nữ nhi thực đức đồn mục của Trần Nam Vương, phong làm nhất phẩm Ninh Quốc quận chúa.” (thực đức trung hậu kính cần)

Thục đức đồn mục.

Đây được xem là lời ca ngợi cực hạn.

Minh Trạng vừa cười vừa kéo tay của Phượng Cảnh Kiên rồi viết lên đó, “Hoàng bá phụ, trước tiên ngài khoan hãy chỉ hôn cho tỷ tỷ.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Người thật sự lo chuyện bao đồng, nữ hài tử đến tuổi thì phải xuất giá. Người cũng vậy, trăm cũng phải lo lắng đến hôn sự của người, một nữ nhân danh môn thực đức cho người là chuyện không thể thiếu.”

Minh Trạng viết nói, “Đám nữ nhân phiền chết người, có cái gì tốt đâu. Một đám giọng the thé, nói chuyện giống như con muỗi, ta không cần. Với lại còn có tam ca mà, ngài trước hết nên quan tâm tam ca đi.”

Phượng Cảnh Kiên cười ha ha, nựng nựng hai gò má mồm mồm của Minh Trạng, “Tiểu tử ngốc, người thì biết cái gì. Tuổi của các người chẳng cách nhau là bao, Minh Liêm lớn hơn người một tuổi, bằng tuổi với Minh Thụy, vừa lúc phải chọn hoàng phi cho Minh Thụy, thôi thì cứ chọn cùng một lúc. Người đại hôn trước, sau đó đi theo trăm vào triều làm chính sự, giúp trăm phân ưu. Chẳng lẽ cứ giống như tiểu hài tử hoai, mỗi ngày đều ham chơi lê lẻo hay sao?”

Minh Trạng không rõ lắm ý tứ của Phượng Cảnh Kiên, người này nhốt hẩn lại rồi xem như đang nuôi heo, vì sao lại nổi lên tâm tư muốn cho hẩn vào triều? Minh Trạng chỉ chỉ cổ họng của mình, Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa nói, “Mặc dù không thể nói chuyện nhưng lỗ tai cũng không phải là không nghe thấy. Người là đích tử duy nhất của Cảnh Nam, lại có tư chất như vậy, trăm mỗi ngày vì nước mà phải làm lụng vất vả, đám tiểu tử các người lại nhàn rỗi cả ngày, thật sự là không có đạo lý.” Trong lời nói chứa đựng rất nhiều ý tứ sùng ái, cho dù đối với nhi tử của chính mình thì Phượng Cảnh Kiên cũng ít khi có thái độ ôn hòa như vậy.

Việc này Minh Trạng không có quyền từ chối, dù sao hẩn cũng không định từ chối, tuy Phượng Cảnh Kiên cũng không dễ sống cùng, nhưng mà cứ ngồi xổm ở trong Thạch Lưu viện để dưỡng béo thì cũng không phải cách, cho dù là lấy hạt dẻ trong lò lửa thì hẩn cũng chỉ đành thử một lần. Minh Trạng lại viết nói, “Bá phụ, người nhất định đừng chỉ hôn cho tỷ tỷ nha.”

“Đã biết, người thật sự là lo chuyện bao đồng.”

Minh Trạng cong lên ánh mắt cười, cầm tay của Phượng Cảnh Kiên mà lắc lư, chu miệng lên, nhắm ngay môi của Phượng Cảnh Kiên mà hôn một cái chụt trong không khí, sau đó lại chớp chớp mắt.

Phượng Cảnh Kiên chống tay xuống bàn, cười đến mức bờ vai cũng rung rung, hiếm thấy Minh Trạng tự tin như thế, khoát tay cười, “Đi đi, đừng cả ngày làm trò quái đản như vậy.”

Minh Trạng hành lễ, lắc lư tiêu sái rồi đi.

Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa khen với đám thần tử, “Điệt tử của trăm thông minh khả ái, thật sự là hiếm thấy. Nếu trăm có nhi tử như vậy thì chẳng còn cầu gì hơn.”

Đối với chuyện của Vạn tuế gia, cho dù chỉ là vô duyên vô cớ hắt hơi một cái thì mọi người cũng phải cân nhắc ba ngày ba đêm, huống chi lần này Vạn tuế gia lại nói rõ ràng như thế. Không đợi trời hoàn toàn tối mịt thì những lời của Vạn tuế gia đã lặng lẽ được truyền đến tai của các quyền thần quốc thích ở khắp đế đô.

Mọi người lấy ra một loại tâm tình hưng phấn mà cẩn thận bí mật truyền tin cho bè phái, đóng cửa lại rồi kẻ sát tai mà lén lút thấp giọng nghị luận, “Ý của Vạn tuế gia là sao vậy? Tứ công tử bị câm mà? Chẳng lẽ Vạn tuế gia muốn lập tứ công tử làm thế tử hay sao?”

Phượng Cảnh Nam dù có quyền lực như thế nào thì việc hẩn lập thế tử vẫn phải được Phượng Cảnh Kiên chấp thuận, sau đó thượng thư chờ chuẩn tấu thì người này mới có tư cách thừa kế. Nếu không thì Phượng Cảnh Nam cần gì phải đưa Phượng Minh Lễ vào để đồ?

Khi Phượng Cảnh Nam nhận được tin này thì cũng khó tránh khỏi mà phải suy nghĩ sâu xa: Ca ca của hẩn muốn gây bất hòa à? Hay là Minh Trạng cho ca ca của hẩn uống mê hồn đan?

Cho dù ý tứ của Phượng Cảnh Kiên là như thế nào thì thế tử của Trấn Nam Vương phủ đương nhiên tốt nhất là được đích thân Hoàng đế Phượng Cảnh Kiên tán thành, nhưng quan trọng hơn là cũng phải được

Phượng Cảnh Nam chấp thuận, nếu không một khi quyền lực của Trần Nam Vương phủ bị chuyển tiếp mà gặp chuyện bất trắc thì trong triều cũng khó tránh khỏi chấn động.

Nhưng mà việc này cũng không cần vội.

Dù sao huynh đệ Phượng thị vẫn đang chính trực tráng niên, tiếp qua hai mươi năm nữa lập thế tử cũng không thành vấn đề.

“Phụ vương có ở trong phòng hay không?” Ngoài phòng truyền đến giọng nói trong trẻo của Minh Kỳ.

Phượng Cảnh Nam đem sự vụ dở dang gác sang một bên, khoe môi nhếch lên một nụ cười, cất cao giọng nói, “Kỳ nhi, vào đi.”

Bước chân của Minh Kỳ rất vang dội, tuyệt đối không phải loại nhẹ nhàng uyển chuyển, mà là gọn gàng nhanh chóng, có thể thấy được điều này trên những người có công phu không kém. Đẩy cửa ra, Minh Kỳ còn mặc thanh y nhuỷn giáp, ánh mắt sắc bén sáng ngời, Phượng Cảnh Nam cười nói, “Nhanh như vậy mà đã quay về rồi ư, ta còn nghĩ rằng sẽ phải mất hai ngày cơ chứ.”

“Bảo là thô phỉ nhưng cả ổ chưa đến trăm người.” Minh Kỳ tự mình rót một tách trà nhỏ, ngửa đầu uống cạn rồi cười nói, “Phụ vương cho nữ nhi những người đó, vẫn chưa làm nữ nhi vừa lòng.”

Phượng Cảnh Nam dẫn Minh Kỳ ngồi lên nhuỷn tháp, vừa cười vừa nói, “Bởi vì nữ nhi của ta có khả năng mà.”

“Là phụ vương dạy giỏi thôi, đây gọi là minh sư xuất cao đồ.”

Phụ tử hai người tăng bốc lẫn nhau một lúc, Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa nói với Minh Kỳ, “Phong hào của người đã có, nhất phẩm Ninh Quốc quận chúa.”

Minh Kỳ không hề ngạc nhiên, nàng là đích nữ, được phong làm quận chúa là chuyện đã nằm trong dự kiến, nhưng Minh Kỳ lại nhướng mày nói, “Vậy phụ vương trước tiên đừng an bài hôn sự cho nữ nhi, bây giờ nữ nhi vẫn chưa muốn xuất giá.”

“Thế thì có thể đính hôn trước hay không?” Phượng Cảnh Nam nhấp một ngụm trà.

Trong mắt của Minh Kỳ lộ ra vài phần sắc bén, vừa cười vừa dựa vào nhuỷn tháp, bắt chéo chân, hơi hơi đóng đũa, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói, “Như vậy cũng phải để cho nữ nhi tự mình lựa chọn, không nhìn trước thì nữ nhi rất lo lắng.”

“Ừm, bây giờ người vẫn còn nhỏ, không cần phải vội.” Minh Kỳ là ái nữ của hần, Phượng Cảnh Nam đương nhiên sẽ giúp nữ nhi của mình. Điều chỉnh lại tư thế ngồi, Phượng Cảnh Nam nghiêng người nhìn về phía Minh Kỳ, “Hoàng bá phụ của người có ý muốn Minh Trạm tham dự vào triều chính.”

“Minh Trạm bây giờ còn nhỏ, dù sao cũng phải đợi Minh Trạm thành hôn đã.” Minh Kỳ suy nghĩ rất nhanh, nhìn phụ thân mà nói, “Minh Trạm ngoại trừ bị câm thì không có khuyết điểm nào khác. Hần lại là đích tử, ở trong cung nhất định rất thân cận với Hoàng bá phụ. Hoàng bá phụ làm như vậy là cực kỳ hợp tình hợp lý, đại ca nhị ca cũng đều có cái danh đi lại với các đại thần, Minh Trạm thân là đích tử, ừm, theo ý của Hoàng bá phụ thì sẽ càng tiến thêm một bước nữa.”

“Ta muốn thỉnh Hoàng thượng ban tước cho Minh Trạm.” Phượng Cảnh Nam nói, nếu thỉnh phong Quận vương cho Minh Trạm thì cũng là một sự trấn an cho Minh Trạm, cũng có thể triều cáo thiên hạ rằng thế tử vị đã dành cho người khác, do đó cũng tránh cho Minh Trạm và Minh Lễ Minh Nghĩa vì thế tử vị mà bất chấp thủ đoạn.

Minh Kỳ hiểu được tâm tư của phụ thân, liền cười nói, “Phụ vương, tước vị đối với chúng ta thật sự là vô dụng, chỉ có đám triều thần mới xem chúng như vận mệnh như bảo bối mà thôi. Phụ vương có tâm suy nghĩ vì Minh Trạm, nữ nhi nghĩ rằng Quận Vương là điều chắc chắn không thể thiếu được, cũng có thể làm cho Minh Trạm danh chính ngôn thuận ở lại để đô. Nhưng mà phụ vương, Hoàng bá phụ phải đợi sau khi Minh Trạm thành hôn thì mới để cho hần vào triều, hiện tại phụ vương dâng sớ thì Hoàng bá phụ chắc chắn sẽ áp chế, lý do cũng đã rõ ràng. Đây đã là quy củ, các hoàng tử đều được ban tước sau khi đại hôn. Còn nữa, nữ nhi thấy Hoàng bá phụ còn có dụng ý khác, nếu phụ vương có lòng thì không bằng trước tiên để đại ca quay về Vân Nam đi.”

Minh Kỳ nói một cách trấn định, “Phụ vương, người đã có ý định để Minh Trạ ở lại đế đô, nay đại ca đã thú thề, căn cơ của Trần Nam Vương phủ là ở Vân Nam. Sau khi đại ca trở về thì phụ vương ắt hẳn sẽ để cho đại ca tự mình học cách xử lý sự vụ. Như vậy qua hai ba mươi năm sẽ không có người nào có khả năng lay động địa vị của đại ca. Đến lúc đó phụ vương lại thỉnh phong thế tử cho đại ca thì chẳng phải là nước chảy thành sông hay sao? Nay đại ca nhậ ca đều ở đế đô, chẳng qua chỉ là tranh chủ quyền ở đế đô, phụ vương, Minh Trạ sẽ không cam tâm làm con rồi, người nên phóng khoáng một chút. Nữ nhi vẫn không đồng ý đại ca lưu lại ở đế đô, Minh Trạ không thích người khác vung tay múa chân, đại ca tự biết bản thân hẳn là thế tử được phụ vương lựa chọn, khó tránh khỏi sẽ có ngạo khí. Mà nhậ ca cũng đã đến đế đô, đại ca nhậ ca lại là thân huynh đệ, cá tính của Minh Trạ cũng không thuộc loại cúi mình phục tùng, bọn họ muốn thu phục Minh Trạ thì thật sự là đang vọng tưởng. Nếu thu phục không được, như vậy cứ giao quyền cho Minh Trạ, để Minh Trạ tiếp nhận quyền lực ở đế đô, như thế cho dù ngày sau Minh Trạ và đại ca bất hòa thì đại ca vẫn cần Minh Trạ ở đế đô hợp tác, Minh Trạ cũng cần Trần Nam Vương phủ củng cố. Bọn họ có thể lợi dụng lẫn nhau, như vậy Trần Nam Vương phủ mới có thể phòng thủ kiên cố.”

Phượng Cảnh Nam không có biểu cảm, sau một lúc lâu trầm mặc thì mới đặt chiếc tách sứ sang chiếc bàn trạm trổ hoa đào ở bên cạnh, sờ sờ đầu của Minh Kỳ rồi than thở, “Tiếc rằng nữ nhi của ta lại mang phận nữ nhi.”

.....

51. Chương 51: Tuyển Phi

Hôn sự của Minh Trạ được đưa ra để thương nghị.

Thời này mọi người đều chú ý thành gia trước rồi mới lập nghiệp sau.

Liên quan đến hôn sự của tứ hoàng tử Phượng Minh Thụy, còn có Phượng Minh Liêm ở Vân Nam, đồng loạt tuyển chọn, sau đó lần lượt chỉ hôn.

Chuyện này còn phải làm phiền Ngự thái hậu, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Mẫu hậu, hôn sự của Minh Thụy Minh Trạ Minh Liêm, nữ tử phải nhờ mẫu hậu giúp một tay, Minh Thụy Minh Liêm lớn hơn một chút, Minh Trạ nhỏ hơn một tuổi, cho nên nữ tử cũng ưu ái cho hẳn hơn.”

Ngự thái hậu cười nói, “Ai gia vẫn chưa biết đấy.” Hai năm nay Ngự thái hậu được Ngự Ninh khuyên nhủ nên đã hiền hòa hơn rất nhiều, quan hệ mẫu tử với Phượng Cảnh Kiên cực kỳ hòa hợp, suy nghĩ một chút rồi nói, “Minh Trạ tuổi còn nhỏ, Cảnh Nam lại chỉ có một mình hẳn là đích tử, hẳn cũng ở trong cung vài năm rồi, ai gia sẽ không bạc đãi hẳn. Hoàng thượng nghĩ xem, có thể chọn người trong phủ của các hoàng tử của người có được hay không? Thân càng thêm thân.”

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Mẫu hậu chọn trước đi, trong lòng của trẫm cũng chẳng có bao nhiêu người, ngoại trừ xuất thân thì tính tình tướng mạo cũng phải tốt mới được.”

“Đã biết. Hoàng thượng yên tâm lo chuyện triều chính đi, sau khi tuyển chọn thì ai gia cũng phải hỏi ý tứ của Minh Trạ, hẳn là một tiểu hài tử có chủ kiến mà.” Ngự thái hậu cười nhẹ, nhắc đến Minh Trạ liền có một chút đậm mặt không thể che giấu, lại nói, “Minh Trạ đến tuổi, Minh Kỳ là long phượng song sinh với hẳn, càng không thể trì hoãn. Nữ nhi trưởng thành nhanh hơn nam hài. Hoàng thượng, nhậ công chúa trong cung còn lớn hơn Minh Kỳ một tuổi, có phải cũng nên cân nhắc đến hôn sự hay không?”

“Mẫu hậu nói rất phải.” Phượng Cảnh Kiên đã có chủ ý, cười nói, “Lễ hoa đăng năm nay trẫm đã lưu ý xem có thiếu niên nào thích hợp hay không.”

Ngự thái hậu cùng Phượng Cảnh Kiên tinh tế thương nghị cả buổi, than thở, gọi Ngự quý phi và Nguyễn quý phi đến lo liệu chuyện tuyển phi cho Phượng Minh Thụy.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ danh môn thế tộc ở đế đô đều trở nên náo nhiệt, vị trí hoàng tử phi đương nhiên là tôn quý, còn tuyển chính thê cho nhậ vị công tử của Trần Nam Vương phủ. Nhất là tứ công tử, tuy

rằng bị cầm, nhưng lại được Vạn tuế gia khen ngợi, lại là đích tử của Trần Nam Vương, cho dù không được kế thừa Trần Nam Vương vị nhưng tương lai ít nhất cũng sẽ được phong làm Quận Vương.

Chẳng qua, khụ khụ, dung mạo của tứ công tử cũng không tuần tú cho lắm.

Tỷ như thê tử của Ngụy Ninh là Chu Thị đang cau mày u sầu, cùng Ngụy Ninh nhỏ nhẹ thương nghị, “Hôm nay thiếp thấy ý tứ của Thái hậu nương nương dường như là nhìn trúng khuê nữ của chúng ta.”

Ngụy Ninh nói, “Đây cũng không phải là chuyện mà chúng ta có thể quyết định, cứ theo thánh ý là được.”

“Thấy bộ dáng của tam tỷ có một chút vui sướng khi thấy người gặp họa.” Chu Thị ở bên cạnh thêm vào.

“Không cần bận tâm đến nàng, nay nàng thành nhạc mẫu của tam hoàng tử, đương nhiên là có chỗ dựa vững chắc.” Ngụy Ninh chậm rãi thu bút, đóng xuống một con dấu ở trên giấy, “Chuyện của đại cữu tử thế nào?” (đại cữu tử = anh vợ)

“Làm gì mà dễ dàng như vậy?”

“Không nên nghĩ đến Tuần phủ Tổng đốc nữa, đại cữu tử bị Vạn tuế gia tự mình giáng chức. Muốn đi lên là chuyện rất khó, thôi thì cứ an ổn ở chức Tri phủ đi, cũng không khiến người ta để ý.”

Nay Chu Thị cũng không phải quan tâm đến đại ca của nàng, nàng nhin không được mà hỏi, “Hầu gia, nữ nhi của chúng ta bằng tuổi với tứ công tử, ngài nói xem, nữ nhi của chúng ta có thể bị chỉ hôn cho tứ công tử làm chính thê hay không?”

Chu Thị đầy lo lắng, Ngụy Ninh cười cười, “Cứ yên tâm đi, tam tỷ có thể làm nhạc mẫu của hoàng tử, chẳng lẽ người lại không có phúc phận này hay sao? Cứ để ý dạy dỗ nữ nhi thì người sẽ có hạnh phúc cuối đời.”

Chu Thị xoay người tính lui ra thì Ngụy Ninh liền nói, “Đi tìm nhị đệ muội để trò chuyện cũng không sao, chẳng qua đừng trở về phòng quá muộn. Tuy là cùng một phủ nhưng tiểu viện của người cách tiểu viện của nàng ấy cũng không gần, tuy có nhũ mẫu nha hoàn hầu hạ nhưng dù sao cũng phải chú ý an toàn.” (đệ muội = em dâu, ý chỉ vợ của Ngụy An)

Chu Thị tái mặt, cúi người xuống, “Thiếp thân đã hiểu.” Bước từng bước mềm mại mà rời đi.

Ngụy Ninh cũng không liếc nhìn, tìm ra một miếng lụa gấm được trang hoàng bằng một bức thi họa tinh tế, nương theo ánh nến, khuôn mặt trở nên thanh tú nhã nhặn một cách đặc biệt.

Chuyện gì mà đưa cho người của hoàng thất làm thì có thể sẽ kéo dài phiền phức nhưng cũng có thể một nhát đao liền chặt đứt đoạn.

Giống như lần tuyển phi này, năm thứ hai mọi người ném qua bánh xuân thì Từ Ninh Cung đã thấy manh mối.

Ngụy thái hậu dựa vào nhуễn tháp, lôi kéo tay của Phượng Cảnh Kiên mà ngồi chung, vừa cười vừa nói, “Ai gia đã nhìn thấy nhiều khuê nữ, đều không tệ. Hoàng thượng nhìn thử một chút đi, đây là danh sách.”

Lần này Ngụy thái hậu đã biết khôn, đem các khuê nữ vừa đủ tuổi, ẩn theo hoàng thân, tựa như nữ nhi của phủ công chúa; Quý thích, tựa như nữ nhi của công phủ hầu môn trong đế đô; Triều thần, tựa như nữ nhi của phụ tá Thượng thư. Phân loại chi tiết, sau đó là ký hiệu niên kỷ, liệt kê phụ mẫu gia thế rồi đưa cho Phượng Cảnh Kiên lựa chọn.

Phượng Cảnh Kiên hiển nhiên cũng ưu ái cho loại phương thức tuyển chọn này, vừa cười vừa nói, “Khuê nữ của Tử Mẫn mặc dù nhỏ hơn Minh Thụy ba tuổi nhưng mà gia giáo nhà Tử Mẫn thì trầm tin tưởng, mẫu hậu cảm thấy thế nào?”

Ngụy thái hậu nói đúng trọng điểm, “Hài nhi này là một người nhu thuận, năm nay vừa mới mười hai, đợi đến tuổi cập kê thì cũng phải ba năm nữa, Minh Thụy hiện tại đã mười lăm rồi.”

“Thì có sao đâu, để cho Minh Thụy chờ ba năm là được.” Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Trầm và Tử Mẫn vốn là biểu huynh biểu đệ, nay lại làm thông gia, chẳng phải là thân càng thêm thân hay sao?”

Ngụy thái hậu than thở một tiếng, “Hoàng thượng, người đối đãi tốt với Ngụy gia, ai gia tất nhiên là vui mừng. Nhưng những lời này là Ai gia nói thật lòng, mấy năm nay trải qua chuyện của Minh Trạng thì ai gia cũng đã tỉnh ngộ. Từ Mẫn nói rất đúng, ngoại thích càng phải cẩn thận cung kính với Hoàng thượng hơn những người khác, trước kia ai gia một mực che chở ngoại thích, đã làm cho Hoàng thượng khó xử đúng không?”

Xem ra Từ Mẫn vẫn có một chút bản lĩnh, có thể khuyên Thái hậu đổi ý như vậy, Phượng Cảnh Kiên cười, “Mẫu hậu nói những lời này làm gì? Từ Mẫn là cánh tay đắc lực của trẫm, trẫm lại nhìn hấn lớn lên, không nói đến mẫu hậu, ngay cả trẫm cũng thiên vị hấn nữa là.”

“Hoàng thượng phong hầu ban tước cho Ngụy gia, mấy năm nay không ngừng ban thưởng, đã là long ân vô hạn, nếu lại thêm một hoàng tử phi nữa thì có phải là quá đáng hay không?” Ngay cả Ngụy thái hậu không quá miễn cảm với chính trị mà cũng nhìn thấy điểm bất thường, lúc trước Ngụy thái hậu muốn đem tam diệt nữ Diên Như Ý gả cho Phượng Minh Lễ, ai ngờ hoàng đế lại chuyển thành Khổng gia tiểu thư, bất quá vì trấn an Thọ Ninh Hầu cho nên hạ chỉ cho Diên Như Ý vừa đến tuổi cập kê gả cho tam hoàng tử Phượng Minh Tường làm chính thê, càng thêm nở mày nở mặt. Nay lại muốn đem nữ nhi duy nhất của nhà Ngụy Ninh mà đưa cho tứ hoàng tử Phượng Minh Thụy.

Hết thấy nữ nhi có huyết thống của Ngụy gia đều gả vào tôn thất, đây là cách làm của Phượng Cảnh Kiên.

Ngụy gia kỳ thật không có gì để kiêng kỵ, Ngụy Ninh thậm trọng hoạt bát, hướng hồ lúc trước ngụy thị tộc nhân ở Sơn Đông tiến đến nhận thức đều bị Ngụy Ninh bỏ mặt, cho nên Ngụy gia không có dòng họ.

Theo điểm này mà nói thì Phượng Cảnh Kiên rất yên tâm đối với Ngụy Ninh. Hơn nữa Phượng Cảnh Kiên thật sự nhìn Ngụy Ninh lớn lên từ nhỏ nên rất có tình cảm với hấn.

Ngụy Ninh rất xảo trá, chẳng qua lại biết thức thời mà tiến thoái, toàn bộ Ngụy gia cũng chỉ có hấn là có tiền đồ, Ngụy Ninh chỉ có một nhi tử, tuổi cũng còn nhỏ cho nên Phượng Cảnh Kiên đối với Ngụy Ninh rất tốt.

Làm cho Phượng Cảnh Kiên quan tâm là Ngụy quý phi và Ngụy trắc phi, hai nữ nhân này là biểu muội của hấn, hơn nữa đều có con nối dõi.

Chuyện của thái tử thì Phượng Cảnh Kiên kỳ thật không có thành kiến, chỉ cần bọn nhỏ có khả năng, nương của bọn họ là ai thì Phượng Cảnh Kiên cũng không quá để ý, dù sao chính mẫu thân của hấn cũng có xuất thân thấp hèn.

Cục diện đáng lý không gian nan như vậy, nhưng mà đích tử Minh Trạng của đệ đệ lại bị cầm, làm cho thứ tử của Ngụy trắc phi có cơ hội xuất đầu.

Nếu thế tử vị dừng trong tay của ba huynh đệ Minh Lễ, như vậy sẽ trực tiếp làm cho thái tử vị không thể trì hoãn, vì thái bình, Phượng Cảnh Nam sẽ muốn Phượng Minh Lan làm thái tử.

Nhưng mà Phượng Cảnh Kiên không thích cảm giác này. Không thích cái loại cảm giác bị cưỡng chế phải lập thái tử. Hấn tình nguyện lập Minh Trạng làm thế tử, ngoại trừ không thể nói chuyện thì thủ đoạn và tư chất của Minh Trạng vượt xa Minh Lễ.

Chẳng qua hấn sẽ không vì chuyện này mà bất hòa với Phượng Cảnh Nam, dù sao Phượng Cảnh Nam mới là Trần Nam Vương.

Làm cho Phượng Cảnh Kiên khó xử chính là đám nhi tử của hấn giống như đòi mạng mà nhanh chóng lớn lên, chuyện của Ngụy gia, hấn phải cân nhắc kỹ lưỡng mới được. Vì thế Phượng Cảnh Kiên đã nghĩ ra chủ ý này, đem hết thấy nữ nhi có huyết thống Ngụy gia đều gả vào hoàng thất.

Nay hỏi lại Ngụy Ninh, nhị hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử, người ủng hộ người nào?

Một người là ngoại sanh, một người là ngoại sanh nữ tể, một người là nữ tể, Ngụy Ninh ngoại trừ trong lòng chửi mụ nó thì ngoài miệng chỉ biết tạ ơn, não của hấn vẫn chưa có vấn đề đâu, nhất định sẽ không tiếp tục động tâm với mấy vụ chúc vị nữa. (ngoại sanh = cháu ngoại, ngoại sanh nữ tể = cháu rể bên ngoại, nữ tể = cháu rể)

Có lẽ đây cũng không phải là biện pháp tốt, chẳng qua đối với giai đoạn hiện tại mà nói thì rất có ích.

Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa nói với Thái hậu, “Mẫu hậu đa tâm rồi, ta chỉ là thích tính tình của Tử Mẫn mà thôi, nữ nhi của hắn nhất định là không tệ.”

Ngụy thái hậu nghe như thế, cũng không tiếp tục phản đối nữa, hỏi tiếp, “Còn hôn sự của Minh Trạ thì sao?”

.....

P/S: vợ của bác Ninh là...đồng tính với vợ của Ngụy An à o_o, giờ mới biết, lúc đọc hơi lướt qua khúc này nên ko để ý lắm.

Cố lên, xong nốt ngày hôm nay.

52. Chương 52: Khắc Thê

Phượng Cảnh Kiên rất thiên vị Minh Trạ, có thể theo hôn sự của Minh Trạ mà nhận ra sự ướm át quá đáng của hắn.

Thê tử của Phượng Minh Lễ là một vị Huyện chủ có phụ mẫu đã qua đời.

Chính thê của Phượng Minh Nghĩa là nữ nhi của Hộ Bộ Viên Ngoại Lang ngũ phẩm.

Phượng Minh Liêm được chỉ hôn cho nữ nhi của một vị tướng quân.

Chỉ duy nhất Phượng Minh Trạ được chỉ hôn nữ nhi của Kính Mẫn đại công chúa làm chính thê, Kính Mẫn đại công chúa là đích nữ duy nhất của Tiên đế, vô cùng cao quý, năm đó Phượng Cảnh Kiên có thể đăng ngôi cũng không thể thiếu sự tương trợ của vị đại công chúa này, cho nên Phượng Cảnh Kiên vô cùng kính trọng Hoàng tỷ của mình, sau khi kế vị cũng càng gia tăng ân điển.

Kính Mẫn đại công chúa là người trầm tĩnh sống nội tâm, mang theo nữ nhi linh chỉ tạ ơn, trên mặt cũng không hề hờn giận. Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Vì hôn sự của Minh Trạ mà trẫm thật sự là lựa chọn đến mức hoa cả mắt. Hoàng tỷ cũng biết Cảnh Nam chỉ có một đích tử, Minh Trạ lại là hài tử do trẫm trông coi lớn lên, tiểu hài tử này cung hiếu lương kiện, rất có tiền đồ, nhất định sẽ không làm diệt nữ uất ức.”

Kính Mẫn đại công chúa cười nói, “Bệ hạ nói thế là ta tổn thọ rồi, Minh Trạ được sinh ra ở Trấn Nam Vương phủ, lại được bệ hạ đích thân dạy dỗ, nhất định là nhân trung long phượng, ta còn phải tạ ơn bệ hạ đã chỉ hôn một mối lương duyên tốt đẹp như vậy. Bệ hạ cũng biết, Hiên nhi là tiểu nữ nhi của ta, ta vẫn quyến luyến không muốn gả nàng đi quá xa.”

Lời nói của Kính Mẫn đại công chúa có ý thăm dò, Phượng Cảnh Kiên đương nhiên là nghe ra, hắn mỉm cười, “Hoàng tỷ có thể yên tâm, một bên là diệt tử, một bên là diệt nữ, trẫm đều rất yêu mến cả hai. Trẫm đã nghe Thái hậu cứ nhắc mãi về Hiên nhi, còn nhỏ mà đã rất được lòng người. Trẫm nghĩ, Hiên nhi là ái nữ của Hoàng tỷ, đã đến lúc nên phong làm Quận quân.”

Phụ mẫu vất vả mưu cầu, vạch đường vẽ bước cũng chỉ vì tiền đồ của nữ nhi, cho dù Kính Mẫn đại công chúa xưa nay trấn tĩnh thì trên mặt cũng thấp thoáng hiện lên một chút vui mừng, lập tức đứng dậy tạ ơn, khiêm tốn nói, “Hiên nhi chỉ là một tiểu hài nữ, không có công lao gì mà lại được làm Quận quân? Nô tì thật sự kinh ngạc.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Hoàng tỷ chớ từ chối, nữ nhi của chúng ta đều là tôn quý, Hoàng tỷ là nữ nhân duy nhất trong chúng ta, làm gương cho công chúa hoàng thất, Trẫm rất thích Hiên nhi, thưởng cho chức vị Quận quân cũng không đáng là gì.”

Kính Mẫn đại công chúa lại tạ ơn. Xem ra vị tứ công tử này thật sự được Hoàng thượng yêu thích.

Buổi tối về nhà, Kính Mẫn đại công chúa nói với trượng phu Ngụy Quốc Công, “Minh Trạ mặc dù bị khuyết tật nhưng xuất thân tôn quý, được bệ hạ sủng ái. Mặc dù vô duyên với Trấn Nam Vương vị, chẳng

qua ở tại đế đô thì bệ hạ chắc chắn sẽ ban thưởng tước vị cho hần, ta thấy, nhất định là sẽ làm Quận vương. Ngày sau nữ nhi chính là Quận vương phi.” Thở dài, “Nghe nói tướng mạo của Minh Trạh cũng không xuất chúng cho lắm.”

Ngụy Quốc Công ôn hòa nói, “Không người nào là toàn vẹn, nam nhân phải xem trọng ở phẩm cách.”

Kính Mẫn đại công chúa cười, “Thiếp chỉ lo lắng Hiên nhi rất cao ngạo, khó tránh khỏi bất bình. Có lẽ phải khuyên nàng một chút.”

Minh Trạh đã được chỉ hôn, nhất thời mọi người trong cung đối đãi với hần đều bằng một bộ mặt khác. Nay, ngay cả Phụng Cảnh Nam khi thấy Minh Trạh cũng phải nhớn miêng cười.

Vì Minh Trạh được chỉ hôn một mối lương duyên tốt đẹp cho nên mọi người trong Thạch Lưu viện đều vui sướng, Thanh Phong Minh Nguyệt chọn vài món xiêm y rực rỡ cho Minh Trạh mặc, Minh Trạh không vừa ý, mọi người đều khuyên hần, Phạm Duy cười nói, “Hi sự của tứ gia sắp đến, trong lòng phải cao hứng, mặt mày cũng phải trở nên hưng phấn. Nói không chừng ngày nào đó Kính Mẫn đại công chúa diện hạ đến xem mặt hiền tề, tứ gia ngài ăn mặc tươi sáng, công chúa diện hạ làm sao mà lại không vui thích cho được? Đưa tay tiếp nhận đai lưng rồi tự mình thắt lên cho Minh Trạh, lại đeo vào ngọc bội và hà bao, cười đến híp mắt, “Ngay ngắn chỉnh tề thế này, tứ gia cực kỳ tuấn tú, ai lại không thích ngài cho được.”

Minh Trạh đã hoàn toàn hiểu được, Phụng Cảnh Kiền muốn bồi dưỡng hần theo đủ các phương diện, muốn cho mọi người hiểu được hần mới là đích tử của Trấn Nam Vương phủ, xuất thân cao quý.

Bản thân không được trọn vẹn thì sao, chỉ cần Phụng Cảnh Kiền thích hần thì những ai a dua Minh Lễ cũng phải e dè ba phần. Còn có chuyện chỉ hôn nữ nhi của Ngụy thị cho tứ hoàng tử, a, một mũi tên trúng ba con nhạn, thật không hổ là người làm Hoàng đế.

Ngụy Ninh đến tìm Minh Trạh, vừa thấy Minh Trạh mặc một bộ y bào đỏ thẫm thêu chim sẻ đậu trên cành mai, nháy mắt liền bật cười mà nói, “Ấy chà, vẫn chưa làm tân lang mà, vì sao lại lười hỉ phục ra mặc rồi.” Vừa cười vừa tiến lên cầm tay Minh Trạh, “Đi một chút, theo ta đến Từ Ninh cung, Kính Mẫn đại công chúa đã đến, muốn xem mặt hiền tề của mình.”

Minh Trạh da mặt dày tám mươi thước, không hề đỏ mặt, dẫn theo Hà Ngọc và Phương Thanh cùng đi với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nắm tay của Minh Trạh, bóp bóp một chút, thật mềm mại. Minh Trạh không thích kỳ xạ cũng không thích luyện võ, lòng bàn tay mềm mại hơn nam tử bình thường rất nhiều, huống chi Minh Trạh tay chân đầy đà, nhìn không đẹp mắt cho lắm, nhất là khi Minh Trạh đánh đàn thổi sáo khiến người ta rất khó tin tưởng nhạc khúc tuyệt vời như vậy lại xuất phát từ đôi tay như hai cây củ cải này. Chẳng qua vuốt ve rất thoải mái, mềm mại như đám mây.

Ngụy Ninh nhẹ nhàng nhắc nhở Minh Trạh, “Kính Mẫn đại công chúa và tiểu Quận quân đều đến đây, tiểu Quận quân bằng tuổi với người, người cần phải bảo trì phong thái của nam nhân một chút.”

Minh Trạh gật đầu. Chuyện này còn phải nhắc nhở hay sao? Mặc dù Minh Trạh không có hứng thú đối với nữ nhân kia, nhưng cũng không dám khinh thường phụ mẫu của người ta.

Trên thực tế, Ngụy Ninh thật sự có một chút ám ảnh đối với khả năng chiến đấu của Minh Trạh.

Trong Từ Ninh Cung đúng là hòa hợp êm thấm.

Phụng Cảnh Kiền kỳ thật không quá nhớ rõ bộ dáng của Ngụy Doanh Hiên, hôm nay mới nhìn lại, cười nói, “Hiên nhi như vậy nhìn rất giống tỷ muội với Minh Kỳ, mẫu hậu thấy thế nào?”

Ngụy thái hậu vừa cười vừa gật đầu, “Chứ sao nữa? Giống, rất giống. Đôi mắt này, lông mày này, thật sự là giống y như đức. Khi nào Minh Kỳ đến đây, để hai người đứng cùng nhau thì sẽ giống như thân tỷ muội.”

Ngụy Doanh Hiên cũng hào phóng, cười hỏi, “Thái hậu nương nương đang nói đến Ninh Quốc quận chúa đó à?”

“Đúng vậy, Minh Trạh và Minh Kỳ là long phụng song sinh, năm đó Vệ vương phi sinh hạ long phụng thai, là đại hỷ sự, tên của bọn họ là do Hoàng thượng ban tặng.” Ngụy thái hậu nhắc đến năm xưa, trên

mặt đều là vui mừng, năm đó nàng nghe nói Vệ vương phi sinh hạ long phượng thai thì vừa mừng vừa lo, diệt nữ của mình dù sao chỉ là trắc phi, chẳng qua Minh Trạ là đích tử, lại là long phượng thai, vì vậy Ngụy thái hậu ban thưởng rất phong phú.

Kính Mẫn đại công chúa nhìn tướng mạo của nữ nhi thì mới dần dần yên tâm. Trong hoàng thất, không nói đến những người khác, sau khi trải qua nhiều hôn sự với các mỹ nữ thì thế hệ sau đều có tướng mạo không tệ. Tỷ tỷ song sinh xinh đẹp, là đệ đệ thì làm sao lại có thể quá xấu xí cho được?

Nhất thời có nội thị hồi bẩm: Tứ công tử, Thừa Ân Hầu cầu kiến.

Ngụy thái hậu mỉm cười cho truyền.

Hai người tiến vào, một người mặc như ngọc thạch, thần sắc nho nhã, đôi mắt mỉm cười, ung dung tiêu sái, trong hoàng thất không thiếu những người trưởng thành, nếu người này được đặt trong đám đông thì chỉ có thể nói là cũng khá nổi bật. Bất quá dặt tay người mặc y phục đỏ thẫm bên cạnh lại làm cho người này nháy mắt thăng cấp thành phẩm chất tiên nhân.

Kính Mẫn đại công chúa đương nhiên nhận ra đó là Ngụy Ninh, như vậy người mặc y bào màu đỏ thẫm, dáng người mập mạp, mặt mày vui vẻ hơn hử chính là Phượng Minh Trạ, cho dù là người có công phụ hàm đương trấn tĩnh như Kính Mẫn đại công chúa thì cũng nhất thời tối sầm mặt, chuối bỏ đề trong tay rơi bịch xuống đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười nhìn Kính Mẫn đại công chúa một cái, lập tức có cung nữ nhặt lên chuối bỏ đề rồi trả lại cho Kính Mẫn đại công chúa, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Hoàng tỷ thất thần nhìn hiền tể.” Thấy Ngụy Ninh và Minh Trạ hành lễ, hẩn lại mỉm cười, “Cũng không phải người ngoài, bình thân. Minh Trạ, đây là Hoàng tỷ của trẫm, Kính Mẫn đại công chúa. Vị này là tiểu Quận quân.”

Minh Trạ đi qua rồi thì lễ với Kính Mẫn đại công chúa, đây là nhạc mẫu à, cần phải lấy lòng thôi. Lại chào hỏi tiểu Quận quân, giương mắt nhìn lên, ôi chao, thật là đẹp mắt nha, đôi mắt sáng long lanh lập tức cong lên.

Ngụy Doanh Hiền nhìn Minh Trạ, mẫu thân đã nói với nàng vị tứ công tử này bị câm, nàng đã chuẩn bị tâm lý, không ngờ lại là một tên mập mạp xấu xí như vậy, nhất thời liên trợn tròn mắt, siết chặt tay, cắn chặt răng mới không làm cho thân thể trở nên run rẩy. Trong lòng vừa tức vừa khó chịu, đôi mắt đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Minh Trạ thấy vẻ mặt hết sức ngấm ngầm chịu đựng của Ngụy Doanh Hiền, đây cũng không phải là kinh hãi, mà càng giống như là kinh hãi. Cười cười, đi qua ngồi xuống bên cạnh Phượng Cảnh Kiên, chống lại ánh mắt dò hỏi của Phượng Cảnh Kiên, Minh Trạ gật gật đầu.

Minh Trạ chỉ cần nghĩ liền nhìn thấu tâm tư của Ngụy Doanh Hiền, tiểu cô nương với dung mạo xinh đẹp, lại là quý nữ của công phủ, đương nhiên phải có một mối hảo nhân duyên, làm sao ngờ lại bị gả cho một tên vừa béo vừa câm? Chẳng qua, nói nghe có vẻ không hay cho lắm, thật sự thì ta cũng không cần người, nhưng mà phụ mẫu của người rất có sức hấp dẫn đối với ta.

Kính Mẫn đại công chúa thất thố trong nháy mắt, lúc này đã sớm khôi phục vẻ ngoài tao nhã, nói với Minh Trạ, “Ta đến thỉnh an mẫu hậu, bệ hạ không nên gọi người lại đây, vì vội vã nên ta không chuẩn bị lễ vật. Chuối bỏ đề này là do bệ hạ ban thưởng cho ta, hôm nay lần đầu gặp mặt, để ta chuyển tặng cho người.”

Minh Trạ đứng dậy cúi đầu cảm tạ, cung nữ đem chuối bỏ đề đến trước mặt Minh Trạ, Minh Trạ đeo vào tay rồi ngẩng đầu khoe Phượng Cảnh Kiên. Phượng Cảnh Kiên sờ sờ cổ tay trắng như tuyết của Minh Trạ, vừa cười vừa nói, “Người đeo rất thích hợp. Nhớ rõ năm ấy trẫm đăng cơ đã ban cho Hoàng tỷ, dây chuối này được kết từ hạt của cây bỏ đề trăm năm, cao tăng ở Ngũ Đài Sơn đã kính trước Phật chín lần chín tám mươi một ngày, có hai chuối giống nhau. Một chuối trẫm hiến tặng cho mẫu hậu, một chuối thì ban cho Hoàng tỷ. Nay Hoàng tỷ đã truyền cho người, người nên biết trân trọng.”

Minh Trạ mỉm cười rồi viết vào lòng bàn tay của Phượng Cảnh Kiên, “Tiểu Quận quân trông được lắm.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Người biết là tốt rồi. Trẫm đã nhọc nhằn chọn tới chọn lui mới ra được hôn sự này cho người đó.”

Minh Trạm vui vẻ ngồi ngay bên cạnh Phụng Cảnh Kiên.

Kính Mẫn đại công chúa đã đeo vào mặt nạ tao nhã đoan trang, trong lòng lại vô cùng thê lương, về sau nữ nhi sẽ sống cùng Minh Trạm, mỗi ngày đều viết chữ trong lòng bàn tay để trao đổi.

Ra khỏi Từ Ninh cung, Ngụy Doanh Hiên chịu đựng đến khi lên xe, ngay sau đó nước mắt liền trào ra, bổ nhào vào trong lòng của mẫu thân mà thất thanh khóc rống.

Từ Ninh cung không có kẻ ngốc, đương nhiên thấy được Ngụy Doanh Hiên thất thố, bất quá Kính Mẫn đại công chúa phản ứng nhanh, dùng chuối bồ đề đè lại, cũng không ai so đo với tiểu hài nữ. fynnz810

Hoàng thượng coi trọng người chính là phúc khí của người, cho dù Minh Trạm bị câm, chỉ là một kẻ ngốc thiếu năng thì chẳng lẽ người lại dám kháng chỉ không chịu xuất giá hay sao? Nếu đơn giản như vậy thì từ xưa đến nay đám công chúa bị chỉ hôn trước kia đã đội mồ sống dậy kêu la ầm ĩ rồi.

Minh Trạm cũng chỉ nhìn trúng lợi ích sau hôn sự với phủ của Kính Mẫn đại công chúa mà thôi, chẳng qua phản ứng của Ngụy Doanh Hiên vẫn làm cho hắn cảm thấy hơi ảm đạm một chút, nhưng mà phản ứng của tiểu hài nữ như vậy thì cũng có thể giải thích được. Chờ sau khi thành thân, nàng sẽ biết bổn đại gia tốt như thế nào.

Ngụy Ninh dẫn Minh Trạm quay về Thạch Lưu viện, thấy vẻ mặt thần nhiên của Minh Trạm thì liền biết người này nhất định có tâm sự. Đúng là thiếu niên đều thích cái đẹp đẽ, phản ứng của tiểu Quận quân xác thật là làm cho người ta hơi bị tổn thương. Hà Ngọc đi ở phía sau, cách hai người rất xa, Phụng Thanh không ở, Ngụy Ninh thấy bên cạnh không có ai nên liền nhẹ giọng khuyên bảo Minh Trạm, “Nữ nhân đều là tóc dài hiểu biết ngắn, người đừng bận tâm.”

Minh Trạm viết vào lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Lời này người mà đi nói với Thái hậu thì để xem có bị mắng một trận hay không.”

“Ta có lòng tốt khuyên bảo người, người thật vô lương tâm.” Ngụy Ninh chĩa chĩa mi tâm của Minh Trạm, dặt tay của Minh Trạm, vừa đi vừa nói, “Lúc trước khi ta chuẩn bị thành thân, bề ngoài của ta ngọc thụ lâm phong như vậy mà vẫn có rất nhiều người không chịu thành thân với ta. Trên đời này đều là trông mặt mà bắt hình dong, điểm tốt đẹp của người có thể xứng đôi với bất luận kẻ nào, cho nên đừng than ngắn thở dài như vậy, nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể yếu đuối giống như nữ nhân cho được.”

Minh Trạm ngoảnh đầu nhìn khuôn mặt tuần tú nhã nhặn của Ngụy Ninh, hắn lạnh lùng thần nhiên viết chữ hỏi Ngụy Ninh, “Hồ ly, người sắp làm nhạc phụ của hoàng tử, chẳng lẽ mất hứng hay sao?”

Nếu không phải đang ở bên ngoài thì Ngụy Ninh nhất định sẽ té tét mông Minh Trạm, cắn răng nhéo một cái lên thất lưng của Minh Trạm, nghiêng răng nói, “Người mà còn gọi ta xằng bậy như vậy thì người coi chừng đó.”

Minh Trạm cau chặt mày, xoa xoa thất lưng già cỗi của hắn, bởi vì béo, bị nhéo sẽ cảm thấy ngứa ngáy, cái loại cảm giác vừa ngứa vừa đau này cực kỳ khó chịu. Minh Trạm tung cước đá Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nghiêng người tránh né như cây dương liễu, cúi đầu nói một cách khinh thường, “Người chỉ có mấy chiêu khoa chân múa tay này thôi à, nên nhớ là ta đã dạy cho người, được rồi, đừng bày đặt múa rìu qua mắt thợ nữa. Đi đường cho đàng hoàng một chút.”

Minh Trạm miễn cưỡng đồng ý lui binh, Ngụy Ninh lại dặt tay của Minh Trạm, Minh Trạm bỗng nhiên bóp mông Ngụy Ninh, nhéo một phát cực kỳ ác độc, thiếu chút nữa thì tóc tai của Ngụy Ninh cũng dựng thẳng đứng, không đợi Minh Trạm bỏ trốn, hắn nhanh nhẹn nắm lấy cổ áo của Minh Trạm rồi lập tức đá mấy phát điên cuồng vào mông của Minh Trạm.

Minh Trạm ôm mông ăn vạ dưới đất cả buổi, sắc mặt của Ngụy Ninh lạnh như hàn sương, chỉ chỉ chóp mũi của Minh Trạm rồi hừ lạnh một tiếng, phát y mẹ bỏ đi.

Người này thật sự nói trở mặt liền trở mặt, Minh Trạm trong lòng nói thầm. Phụng Thanh từ xa xa chạy đến, bỗng nhiên quỳ mạnh xuống đất, trên trán nhiều mồ hôi hột, thở hổn hển vài hơi, gấp giọng nói, “Chủ tử, xe ngựa của Kính Mẫn đại công chúa bị lật, tiểu Quận quân bị thương rất nặng, Hoàng thượng bảo ngài lập tức đến Tuyên Đức điện!”

Trời ạ trời ạ, thế này là sao, mới gặp mặt vị hôn thê, vừa quay lưng đi thì hôn thê liền xảy ra tai nạn giao thông, hần, đừng bảo là hần khắc thê nha?

Minh Trạm quay đầu, vội vàng chạy đi.

Ngụy Ninh lạnh lùng gọi hần lại, tiến lên rồi tàn nhẫn vỗ vỗ cái mông nở hoa của Minh Trạм, bụi đất bay lên, hiện tại cũng không thể đi thay y phục, Minh Trạм sợ đau nên né tránh, Ngụy Ninh lạnh lùng nói, “Người trốn làm gì? Mang theo dấu chân trên mông đi gặp thánh giá à, người muốn cáo trạng ta có phải hay không?”

Minh Trạм nghi ngờ Ngụy Ninh quan báo tư thù, chẳng qua vị hôn thê quan trọng hơn, hần không rảnh so đo với Ngụy Ninh, Ngụy Ninh vừa nói “Được rồi”, thì Minh Trạм liền nhanh chân chạy đến Tuyên Đức điện. (quan báo tư thù = lợi dụng chuyện công để trả thù cá nhân)

.....

P/S: Bạn Ninh chả biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, mặc dù mông em nhiều thịt nhưng mà cũng phải chừa thể diện cho em chứ.

53. Chương 53: Kiểm Chế

Dọc đường đi, Minh Trạм suy nghĩ rất nhiều việc.

Người như hần khi gặp chuyện sẽ hay nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, loại phẩm chất này nếu nói trên phương diện tốt thì chính là người hay đa tư đa lự, nói trên phương diện xấu thì chính là người luôn suy nghĩ gian xảo.

Hần hoài nghi có phải nha đầu kia không thích hôn sự này cho nên mới dùng khổ nhục kế giả chết hay không.

Nhưng mà cân nhắc lại thì cũng không có khả năng này.

Đầu tiên, khổ nhục kế sẽ thất bại. Cho dù nha đầu kia bị hủy dung hay tàn phế thì thánh chỉ đã được ban ra, hôn sự tuyệt đối sẽ không có gì thay đổi. Hơn nữa, một nha đầu vừa đến tuổi cập kê thì làm sao lại có can đảm tự mình hủy dung.

Trải qua chuyện tam công tử Đỗ Như Lan của Phúc Xương đại công chúa phải đi xuất gia, e rằng nha đầu kia cũng không có can đảm bày ra chuyện đi tu hành này nọ.

Tiếp theo, nếu giả chết, Kính Mẫn đại công chúa xuất cung chỉ mới nửa canh giờ, nếu không lên kế hoạch từ trước, với thời gian ngắn như vậy thì nhất định không thể an bài kế hoạch tường tận chu đáo. Đây cũng không phải là phim truyền hình, nói giả chết liền giả chết, một người còn sống sờ sờ, không chỗ nấp không chỗ trốn, có thể chết như thế nào?

Hoặc là có người cố ý muốn phá hỏng hôn sự của hần, như vậy có thể là ai cơ chứ?

Minh Trạм tưởng tượng ra một đồng âm mưu quỷ kế, rốt cục đến Tuyên Đức điện, sắc mặt của Phụng Cảnh Kiền cực kém, thấy Minh Trạм thở hồng hộc, hai gò má trở nên đỏ ửng, vẻ mặt thất sắc, Phụng Cảnh Kiền lập tức chuyển sang thần thái ôn hòa, nhẹ nhàng nói, “Sao vậy? Không cần gấp như vậy đâu, trẫm đã phái thái y đến quý phủ của Hoàng tỷ rồi, nhất định có thể chuyển nguy thành an.”

Minh Trạм đi qua, cầm tay của Phụng Cảnh Kiền, trong mắt có một chút bất an. Nếu không phải chuyện quá khẩn cấp thì Phụng Cảnh Kiền cần gì phải vội vã gọi hần đến đây.

Có lẽ bởi vì Minh Trạм không thể nói chuyện cho nên khi hần biểu đạt sắc thái thì cảm xúc trong ánh mắt sẽ sâu sắc hơn người bình thường rất nhiều, thật sự có thể xem là đôi mắt biết nói, rõ ràng biểu đạt theo ý nguyện của chủ nhân.

“Đừng lo lắng.” Phương Cảnh Kiền và Minh Trạm ngồi trên kháng, Phùng Thành đứng lúc bưng lên một tách trà nhỏ, Minh Trạm uống hơn phân nửa tách rồi mới viết chữ hỏi, “Xe ngựa của Kính Mẫn cô cô vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện thế này?”

“Trên đường Chu Tước có người làm ngựa kinh hách, con ngựa kia đụng vào xe ngựa của Hoàng tử.” Phương Cảnh Kiền nhìn thấy trên chóp mũi của Minh Trạm lấm tẩm mồ hôi, liền lấy ra chiếc khăn gấm màu vàng lau cho hắn, “Đừng lo, việc này trăm sẽ điều tra kỹ càng.”

Vô độc hữu ngẫu, Phương Cảnh Kiền là người thống trị một giang sơn, luận về mưu mô thì chỉ có nhiều hơn chứ không thể kém hơn Minh Trạm, cho nên hắn trước tiên gọi Minh Trạm đến đây. (Vô độc hữu ngẫu = không chỉ một mà là hai, tức là 2 con hồ ly đó)

Minh Trạm không có biểu hiện gì khác thường, đương nhiên Phương Cảnh Kiền cũng không nghi ngờ Minh Trạm làm cái gì, Minh Trạm không ngạc nhiên vậy, còn nữa, bên cạnh Minh Trạm có người của hắn, hắn chỉ đang suy nghĩ có phải Minh Trạm đã biết cái gì hay không, hoặc là hắn đơn giản chỉ muốn nhìn một chút phản ứng của Minh Trạm mà thôi.

Minh Trạm hơi nôn nóng, nội tâm của hắn hoàn toàn trải qua quá trình biến hóa giống như Phương Cảnh Kiền: Tỷ như, công chúa xuất hành phải có thị vệ tùy tùng, phía trước mở đường phía sau đi theo, nếu có ngựa bị kinh hách chạm vào xe ngựa của công chúa thì loại trọng thương giống như tiểu Quận quân là chuyện không bình thường; Tỷ như, Kính Mẫn đại công chúa không thường xuất môn, vì sao lại đứng ngay ngày tiến cung xem mặt hiền tể liền xảy ra chuyện? Tỷ như, kẻ thù bên ngoài của hắn, ừm, kỳ thật suy nghĩ kỹ lại thì người muốn hắn chết cũng không ít, Minh Lễ Minh Nghĩa, Minh Trạm không tin bọn họ có bản lĩnh làm chuyện này, còn nữa, thuộc hạ của Phương Cảnh Nam ở tại đế đô cũng không phải kẻ ngốc, có thể để mặc Minh Lễ Minh Nghĩa làm ra chuyện này hay sao? Còn Phương Minh Lan, hắn từng đắc tội Ngụy quý phi, hay là Phương Minh Lan mang thù? Cũng có thể là những người khác giá họa....

Minh Trạm ở Tuyên Đức điện đợi hơn nửa canh giờ thì thái y mới trở lại hỏi thăm, “Tiểu Quận quân bị chấn thương cổ, thần vô năng, tiểu Quận quân đã không qua khỏi.”

Trong lòng của Minh Trạm nhảy dựng, viết nói, “Ta muốn đi xem tiểu Quận quân.”

Phương Cảnh Kiền nói, “Người đi tìm Tử Mẫn trước, sau đó cùng nhau đến quý phủ của Hoàng tử, hỏi một chút tình hình ngay lúc đó. Đi truyền khẩu dụ của trăm, lệnh cho Tử Mẫn điều tra tường tận chuyện này.”

Minh Trạm nhắc chân định đi thì Phương Cảnh Kiền lại giữ chặt bàn tay của Minh Trạm rồi nhẹ nhàng dặn dò, “Đừng nóng vội, chuyện đã xảy ra rồi, trăm phái Lý đại Lý nhị đi cùng với người, võ công của bọn họ không tệ, có việc gì thì cứ phân phó bọn họ. Quân tử phải rời xa nơi nguy hiểm.”

Minh Trạm gật gật đầu, tiến đến hôn lên má của Phương Cảnh Kiền, sau đó mở tay của Phương Cảnh Kiền ra rồi viết nói, “Đừng lo lắng” như vậy mới chịu rời đi.

Phùng Thành nhất thời không kịp phản ứng, hai mắt trừng to như thể muốn rớt xuống đất, Phương Cảnh Kiền ho khan một tiếng rồi phân phó, “Trà.”

Phùng Thành đem trông mắt quay trở vào vành mắt, đi bước nhỏ tiến đến hầu hạ.

“Đừng suy nghĩ miên man.”

Trong lòng của Phùng Thành rùng mình, mồ hôi lạnh ướt đầm y bào, vội nói, “Nô tài không dám.”

Phương Cảnh Kiền cảm thấy nụ hôn của Minh Trạm cũng không có dục niệm, chỉ là một cách tỏ vẻ thân cận mà thôi, chẳng qua hắn thích loại thân cận này, đôi môi mềm mại mang theo mùi thơm thoang thoảng, khi tiếp cận sẽ cho người ta một cảm giác ấm áp và sung sướng.

Khi Minh Trạm đến Đại Lý Tự thì Ngụy Ninh đã uống trà chờ hắn.

Minh Trạm rào bước tiến đến, Ngụy Ninh lập tức đặt tách trà xuống, đứng dậy nói, “Đi thôi, ta đã chuẩn bị ngựa sẵn cho người rồi.”

Minh Trạm tiến lên viết vào tay của Ngụy Ninh rồi nói, “Hoàng thượng bảo chúng ta đến phủ của Kính Mẫn cô cô trước.”

Ngụy Ninh gật đầu, vẫn chưa vội vã rời đi, lạnh lùng quan sát Minh Trạ từ đầu đến chân một lần, cau mày tạo thành một hình chữ xuyên tinh tế giữa mi tâm rồi chất vấn, “Người mặc như vậy mà đi à?” (chữ xuyên =)

Minh Trạ giơ tay nhìn trước nhìn sau, không rõ có điểm nào đã kêu gọi ánh mắt của Ngụy Ninh mà ánh mắt kia lại tràn đầy mê hoặc như thế.

Ngụy Ninh túm hất lại, phân phó hạ nhân tên là Trường Phong của mình, “Không cần câu nệ cửa hàng trang phục nào, cứ mua cho hất một bộ xiêm y màu xanh ngọc đến đây, trong vòng một nén hương.” Nói xong, Ngụy Ninh đưa tay kéo xuống hà bao màu đỏ thẫm trên thắt lưng của Minh Trạ rồi nhét vào lồng ngực của hất, người ta sắp làm tang sự, người còn ăn mặc giống như tân lang, người muốn bị đánh hay sao!

Minh Trạ ngưỡng ngừng, thấy Ngụy Ninh đã quay trở lại ghé ngồi nhắm mắt dưỡng thần, không thèm bận tâm đến hất, Minh Trạ tiến đến, kéo tay của Ngụy Ninh rồi viết nói, “Ta chỉ nhéo có một chút mà người vẫn giận à? Người hết đánh lại đá ta, ta có nói cái gì đâu.”

Thấy Ngụy Ninh không phản ứng, Minh Trạ lại viết, “Chẳng lẽ mông của người mới là mông, mông của ta không phải là mông hay sao. Với lại ta vẫn chưa thành thân mà.” Quý giá hơn người nhiều.

Ngụy Ninh gạt ra bàn tay thối nát của Minh Trạ, Minh Trạ cũng không giận, hất cũng không phải chân chính là một thiếu niên mười bốn tuổi, trí tuệ của hất rộng lớn như đại hải, vì vậy cũng không phải người ngang ngược ương bướng, ngược lại, hất đưa mặt đến trước mặt của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh thấy Minh Trạ ghé vào tai của mình mà thở hồng hộc, Ngụy Ninh mất kiên nhẫn mà mở mắt, đẩy khuôn mặt tròn quay của Minh Trạ ra rồi hỏi hất, “Người muốn làm gì?”

Minh Trạ cười hề hề, kéo lấy tay của Ngụy Ninh mà viết, “Hồ ly, chúng ta giảng hòa đi.” Việc này Phương Cảnh Kiên đã giao cho Đại Lý Tự điều tra tường tận, quan hệ của hất và Ngụy Ninh không tính là tốt nhưng cũng không kém, ít nhất về thể diện thì không có gì trở ngại. Huống chi loại bánh quẩy già như Ngụy Ninh sẽ không cố ý gây khó dễ cho hất, chỉ cần đưa chân ngáng đường là đủ khiến cho hất khó chịu một trận rồi. Cho nên, da mặt dày, Minh Trạ lại đang lợi dụng người ta, dù thế nào cũng không thể trở mặt với Ngụy Ninh.

Còn nữa, ở đế đô này, ngoại trừ Ngụy Ninh thì hất thật sự không tìm được người nào để kết giao.

Ngụy Ninh cũng biết phản ứng của mình có chút quá đáng, cũng may Minh Trạ thức thời biết tiến thoái, hất cũng không phải không biết tốt xấu, lại chỉ vào y phục trên người của Minh Trạ rồi ôn hòa cười nhàn nhạt, “Về sau phải chú ý một chút, đừng vì một chút chuyện mà để người ta bối rối.” Nói xong lại vỗ mông của Minh Trạ.

Minh Trạ gật gật đầu, khi bàn tay của Ngụy Ninh chưa rời khỏi mông của hất thì bỗng nhiên trong bụng cuộn cuộn một trận, đánh rắm một phát cực thối.

Minh Trạ vội vàng che mũi, nhếch miệng cười với Ngụy Ninh.

Mùi thối này thật sự không phải năng lực con người có thể chịu nổi.

Trên trán nổi gân xanh, rút tay phải phải, Ngụy Ninh phải kiềm chế lắm mới không chặt đứt bàn tay của mình, cũng như phải dẫn xuống cơn xúc động muốn đánh Minh Trạ tới bờ một trận.

Qua một lúc, Trường Phong mua y phục trở về, hậu hạ Minh Trạ thay xiêm y, trong lúc đó, Minh Trạ lại đánh rắm thêm vài lần. Ngụy Ninh chịu đựng thật sự vất vả, phất tay cho Trường Phong lui ra, sau đó mới thấp giọng tức giận hỏi, “Nếu đã biết đánh rắm thối thế này thì tại sao ngọc thiện còn ăn nhiều đậu ngào đường như quỷ chết đói đầu thai vậy hả?” Vì ở lại Từ Ninh cung dùng ngọc thiện, xưa nay Ngụy Ninh ở trước mặt của Ngụy thái hậu luôn rất biết giữ thể diện, khi dùng bữa hất ngồi đối diện với Minh Trạ, xưa nay lại là người hay quan sát xung quanh, tai nghe tứ hướng, đương nhiên chú ý đến việc Minh Trạ thích ăn đậu ngào đường. Không ngờ lúc này lại trở thành bảo ứng trên người của hất.

Minh Trạ nâng y mặc che lỗ mũi, một tay đẩy ra cửa sổ để cho thoáng mùi, trở lại rồi viết vào lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Có lẽ bị cảm lạnh một chút.”

Ngụy Ninh vốn ưa sạch sẽ, thật sự bị Minh Trạm làm cho buồn nôn, nhịn không được mà châm chọc, “Nếu không thì hồi cung trước?” Phụng Cảnh Kiền giao Minh Trạm cho hắn, bắt quá chỉ vì kìm hãm lẫn nhau mà thôi. Phụng Cảnh Kiền tìm được một hôn sự tốt như vậy cho Minh Trạm, nhờ đó làm tăng trọng lượng của Minh Trạm, Minh Trạm không phải kẻ ngốc, nhìn biểu hiện của Minh Trạm ở Từ Ninh cung thì cũng biết tiểu tử này thật sự hài lòng đối với hôn sự do Phụng Cảnh Kiền an bài, nay tiểu Quận quân đột nhiên xảy ra chuyện bất trắc, Minh Trạm nhất quyết sẽ không bỏ qua như vậy.

Minh Trạm lắc đầu, tự cầm lấy đai lưng trên giá treo rồi thắt lên hông.

Về mặt của Minh Trạm rất thần nhiên, hắn không phải là tượng đất của kẻ khác, chẳng qua chỉ muốn cùng Ngụy Ninh hợp tác, cho dù lúc trước hắn không nên néo mông của Ngụy Ninh, nhưng hắn đã cười làm lành, Ngụy Ninh lại cứ nhiều lần châm chọc khiêu khích, cho dù là tượng đất thì cũng có ba phần sỏi đá, huống chi là Minh Trạm.

Ngụy Ninh cũng biết đây là vô nghĩa, hắn cũng không phải kẻ nhỏ mọn, Minh Trạm cũng không phải là cố ý, hơn nữa, Minh Trạm tuổi còn nhỏ, cho dù sớm có trí tuệ hơn người nhưng cũng chỉ lớn hơn nữ nhi của hắn hai tuổi. Minh Trạm kiên kị Ngụy Ninh, nói cách khác, Ngụy Ninh chỉ có thể xuất ra thủ đoạn dụ dỗ nữ nhi, đứng dậy giúp đỡ Minh Trạm chỉnh lại y phục, hắn thấp giọng hỏi, “Người muốn đi nhà xí hay không? Đừng làm mất mặt khi đang đi giữa đường, chuyện hôm nay sẽ rất mất thời gian.”

Minh Trạm lắc đầu, chỉ chỉ tay của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh trực tiếp đem tay dí vào mặt của Minh Trạm, vừa cười vừa nói, “Còn oán người khác tức giận nữa à, người tự nghĩ thử đi.”

Minh Trạm thật sự ngửi, có thói đầu, không hề thối một chút nào, cho dù hồi này có thối thì hiện tại đã sớm bay mùi, cầm tay của Ngụy Ninh, hôn một cái chụt, không hề ghét bỏ.

Ngụy Ninh thật sự không biết nên dạy Minh Trạm như thế nào, đầu của tiểu tử này có bị vấn đề hay không vậy. Ngụy Ninh lấy khăn lau nước miếng dính đầy trên tay rồi cốc đầu Minh Trạm một cái, hơi bất đắc dĩ một chút nhưng vẫn lộ ra ý cười, “Sau này đừng lấy cái miệng thối của người mà hôn người khác loạn xạ nữa, làm cho người ta nhìn thấy thì không được hay cho lắm.”

Minh Trạm suy nghĩ, Phụng Cảnh Kiền rất thích được hắn hôn mà, Ngụy Ninh thật đúng là khẩu thị tâm phi, bắt quá Minh Trạm lại mang theo một chút ý tứ hoa hoa công tử, viết lên lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Ta chỉ hôn người mà thôi.”

Viết xong còn chớp chớp đôi mắt nhìn Ngụy Ninh chăm chăm, gia tăng khả năng thuyết phục cho lời nói của mình, Ngụy Ninh nhìn khuôn mặt béo tròn không tính xấu cũng tuyệt đối không thể nói là anh tuấn của Minh Trạm, thật sự rất khó có thể làm cho người ta nghĩ theo chiều hướng kia, Ngụy Ninh yên tâm, nhịn không được mà vui vẻ, “Nếu có lần sau thì ta sẽ néo miệng của người.”

“Mà thôi, đừng nói những lời vô ích như vậy nữa, nhanh lên, chúng ta phải đến quý phủ của Kính Mẫn đại công chúa nữa.”

.....

P/S: bó tay cái sự bỉ của em Trạm, bỉ đến thế là cùng. Đánh rắm trước mặt người yêu tương lai nữa chứ =))

54. Chương 54: Ấn Ý

Khi Ngụy Ninh và Minh Trạm đến phủ đệ của Kính Mẫn đại công chúa thì trên cửa đã treo đèn lồng giấy cao gầy màu trắng. Người gác cổng cũng không còn hồ hởi như bình thường, giọng nói chủ động đề thấp ba phần, trong lòng không biết như thế nào nhưng trên mặt đều mang thần sắc vô cùng thương tâm.

Ngụy Ninh phụng thánh lệnh mà đến, người gác cổng của phủ đại công chúa liền tiến lên vấn an, biết được người bên cạnh Ngụy Ninh là tứ công tử của Trần Nam Vương phủ được Hoàng thượng chỉ hôn với tiểu Quận quân nhà hân, một tên hạ nhân nhất thời gọi một tiếng trong cổ họng, “Cô gia a...”

Còn chưa kịp kêu gào lớn tiếng thì đã bị quân sự đang vội vã chạy ra đá cho một cước, trong lòng thầm mắng: Nô tài lắm mồm, tiểu Quận quân của chúng ta hiện tại đã quy thiên, người còn dám gọi cái gì mà cô gia này với cô gia kia!

Quân sự quỳ một gối xuống thi lễ, dùng tay lau khôe mắt ẩm ướt, “Tứ công tử, Ngụy đại nhân, thỉnh vào trong, tiểu nhân không biết chuyện, khiến nhị vị chê cười.” Tuy có tứ hôn của Hoàng thượng nhưng chưa có lễ nạp thái, tiểu Quận quân lại bạc mệnh, nếu cứ xưng là cô gia thì cũng không ổn cho lắm.

Ngụy Ninh làm tư thế thỉnh, Minh Trạ liếc hân một cái, ánh mắt của Ngụy Ninh nhu hòa yên tĩnh, Minh Trạ hơi gạt đầu, bước vào phủ của Kính Mẫn đại công chúa, Ngụy Ninh đi theo ngay phía sau.

Nghe nói Minh Trạ đến đây, Kính Mẫn đại công chúa vẫn cố gắng chống đỡ thân mình để gặp mặt, thân phận của tiểu Quận quân cho dù có tôn quý thế nào thì cũng không thể bằng Kính Mẫn đại công chúa, gian phòng của đại công chúa xa hoa tinh xảo, chỉ duy nhất màn che đã thay đổi thành màu xanh ngọc, chăn gấm đắp ở trên người cũng đổi thành màu thiên thanh. Trâm cài tóc của Kính Mẫn đại công chúa đều bị gỡ xuống, chỉ còn lại mái tóc đen hơi rối một chút.

Ngụy Quốc Công đã ở bên cạnh chính thê, đôi mắt của phu thê hai người đều sưng đỏ, tiều tụy tang thương. Nhất là Kính Mẫn đại công chúa, giống như chỉ chớp mắt một cái đã già đi mười tuổi, nếp nhăn nơi khóe mắt trùng trùng điệp điệp kéo dài, lộ ra sự già nua không xứng tuổi.

Minh Trạ cúi người lạy, Kính Mẫn đại công chúa cất lên giọng nói đã mất tiếng, “Không cần đa lễ, Minh Trạ, Ngụy đại nhân, đều ngồi xuống đi.”

Ngụy Ninh trước tiên an ủi phu thê hai người một lúc, nhẹ nhàng nói, “Hoàng thượng vừa nhận được tin, cực kỳ đau buồn, lệnh cho tứ công tử và ta điều tra tường tận chuyện này, nhất định phải cho tiểu Quận quân một lời công đạo.”

Ngụy Quốc Công âm thầm nói, “Long ân của Vạn tuế gia, thần vô cùng cảm kích. Chuyện của tiểu nữ, hết thấy đều giao cho tứ công tử và Ngụy đại nhân. Đám thị nữ và nhũ mẫu đi theo công chúa xuất hành ngày đó đều đã bị giam giữ, Ngụy đại nhân có thể đi thăm vấn bất cứ lúc nào.”

Ái nữ chết thảm, mặc dù Ngụy Quốc Công là người trầm tĩnh vững vàng, nhưng nói đến chỗ đau lòng thì lại nhịn không được mà nghiêng mặt lau lệ.

Minh Trạ lấy ra một quyển sổ nhỏ rồi viết nói, “Nếu thuận tiện, ta muốn trước tiên đến linh vị của tiểu Quận quân để dâng một nén hương.”

Kính Mẫn đại công chúa nhìn về phía Minh Trạ, nghĩ đến nữ nhi chưa xuất giá mà đã qua đời thì trong lòng lại tiếp tục đau xót, nhịn không được mà thất thanh khóc rống, cái loại đau buồn bi thương này làm cho Minh Trạ cũng đỏ ửng đôi mắt, lệ cũng rơi xuống.

Thiên hạ phụ mẫu tâm, Ngụy Ninh cũng có nữ nhi, nghĩ đến đây thì một tiếng thở dài lại lặng lẽ thoát ra từ trong cổ họng. (thiên hạ phụ mẫu tâm = tấm lòng cha mẹ)

Ngụy Quốc Công cố nén bi thương, không ngừng khuyên giải an ủi thê tử, đợi cảm xúc của Kính Mẫn đại công chúa hơi ổn định thì liền phân phó thị nữ dẫn Minh Trạ đi dâng hương trước linh vị.

Đã có người trong phủ và quan viên Lễ bộ đến đây chỉ dẫn nghi thức tang lễ, Kính Mẫn đại công chúa có địa vị cao quý, quan viên đương nhiên không dám sơ suất, còn có huynh trưởng Ngụy Tiểu và thứ huynh Ngụy Địch của tiểu Quận quân ở bên cạnh giúp đỡ.

Sắc mặt của nhị vị huynh trưởng đều cực kỳ sầu não, bất quá bi sắc của Ngụy Tiểu lại rõ ràng khắc sâu, Ngụy Địch thì cẩn thận dè dặt, tự mình lấy nhan đèn đưa cho Minh Trạ và Ngụy Ninh.

Hai người thấp hương bái tế.

Ngụy Tiểu thấp giọng nói, “Nhị đệ ở nơi này trông nom một lúc, ta cùng tứ công tử và Ngụy đại nhân đến thiên viện.”

Ngụy Dịch gật đầu, “Đại ca yên tâm, đã có đệ ở đây.” Tầm mắt đảo qua trên người của Ngụy Ninh, hơi hơi khom người nhìn theo hướng huynh trưởng dẫn Minh Trạ và Ngụy Ninh rời đi, sau đó tiếp tục sửa sang lại nhan đề trên linh tiên cùng giấy tiền vàng bạc chưa thiêu rụi trong thau đồng, một trận gió nhẹ thổi qua, ánh nến ảm đạm chiếu lên khuôn mặt cũng ảm đạm của Ngụy Dịch, lúc sáng lúc tối.

Ngụy Tiểu cũng không nói quá nhiều, có lẽ muội muội đột ngột qua đời đã làm cho vị huynh trưởng đứng tuổi thương tâm đến mức gần như thất thần, hoàn toàn không còn vẻ mình mẫn như ngày xưa.

Ngụy Ninh ôn nhu nói, “Tuy rằng thất lễ nhưng ta cũng phải nói thẳng, Vạn tuế gia lệnh cho ta điều tra tường tận chuyện của tiểu Quận quân. Ta nghe người ta bẩm báo xe của đại công chúa bị lật ở phố Chu Tước, đã sai người đi lấy xe về. Nếu thuận tiện, ta muốn mượn đám nô tài đã xuất hành theo đại công chúa một chút, đến phố Chu Tước tự mình thuyết minh một phen, cũng tiện cho việc hỏi thăm với Vạn tuế gia.”

Ngụy Tiểu đương nhiên đồng ý, khẽ thở dài, “Nếu có tin gì, thỉnh Hầu gia phái người đến báo với ta một tiếng.” Nói xong liền lệnh cho tùy tùng đi đến một tiểu viện.

Cánh cửa hình nguyệt nho nhỏ được sơn đen bị đóng chặt, đám tùy tùng không hề đụng vào cánh cửa kia, chợt nghe bên trong truyền đến một tiếng hét chói tai, “Lý muội muội! Lý muội muội! Không xong rồi, Lý muội muội tự sát!”

Sau đó mơ hồ truyền ra tiếng la hét bên trong tiểu viện, có thể tưởng tượng cảnh tượng rối loạn đến mức nào.

Minh Trạ đã sống hai kiếp người mà vẫn còn kinh hãi, nét mặt hơi biến sắc, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Ngụy Ninh. Càng miễn bàn đến Ngụy Tiểu, người nợ đã rộng to phải người mở cửa. Duy nhất Ngụy Ninh vẫn vững vàng như núi Thái sơn, mặt không biến sắc, thần thái ung dung, đôi mắt phượng mày dài không hề nổi lên gợn sóng sợ hãi, cứ nhìn thẳng vào tiền phương.

Đây là một tiểu viện nằm ở góc đông bắc, bên trong bày biện đơn sơ, thị vệ bị nhốt trong hai gian phòng, đám nhũ mẫu thị nữ bị nhốt trong gian phòng khác. Ánh mắt Ngụy Ninh đảo qua đám nhũ mẫu thị nữ với sắc mặt thất kinh và rối bời, lại nhìn sang nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi với cây kim châm đâm vào cần cổ đang nằm dưới đất, máu tươi chậm rãi chảy ra từ động mạch chính nơi cần cổ, nhuộm đỏ sàn nhà, sắc mặt của nữ nhân này trắng bệch, trên đầu có vài món trang sức bằng vàng ngọc, cây kim châm dùng để tự sát lấp lánh ánh sáng, có thể thấy được người này có một địa vị nhất định ở trong phủ.

Nữ nhân này mặc dù chết nhưng sắc mặt lại cực kỳ khoan thai bình tĩnh, cũng không hề có một chút sợ hãi, giống như đã dự đoán được kết cục. Ánh mắt của Minh Trạ chợt lóe, dừng trên vết thương đang dần dần biến thành màu đen trên cần cổ của nữ nhân kia, lập tức giữ chặt y mẹ của Ngụy Ninh rồi chỉ chỉ.

Ngụy Ninh gật đầu, tránh đi vết máu dưới đất, nhắc y bào rồi ngồi xổm xuống, nâng lên cần cổ mềm nhũn của nữ nhân kia, thấy kim châm đã hóa thành màu đen, bèn ấn nhẹ lên cần cổ của nữ nhân, trong lòng biết rõ người này đã mất khả năng sống sót. fynnz810

Thừa dịp thi thể vẫn chưa cương cứng, Ngụy Ninh nắm lấy bàn tay đang nắm chặt kim châm của nữ nhân kia rồi chậm rãi rút kim châm ra, vẫn còn một chút máu tươi tràn ra từ vết thương, sắc mặt của Ngụy Ninh rất bình tĩnh, chẳng qua người này nắm kim châm rất chặt, Ngụy Ninh phải bóp gãy ngón tay của nàng ta thì mới có thể rút ra được cây kim châm.

Minh Trạ chịu không nổi mùi máu tươi nồng nặc trong phòng, liền nâng y mẹ che lại lỗ mũi, không biết Trương Phong lấy ra một cái khay từ chỗ nào, Ngụy Ninh ném kim châm lên khay, lấy ra một chiếc khăn lau tay rồi chỉ vào kim châm mà nói, “Cất giữ cẩn thận.”

Liền phái người mang đến ghế dựa, ngồi trong phòng thẩm vấn đám nhũ mẫu và nha hoàn về tình hình đã xảy ra.

Ngụy Ninh đi bước nào cũng đều quang minh chính đại, kín đáo chu toàn, Minh Trạ không cần phải xen vào câu nào, Ngụy Tiểu cũng chỉ ở bên cạnh để giải thích lại lịch của đám nhũ mẫu và nha hoàn này mà thôi, có vài chuyện khi không biết rõ thì sẽ phái người gọi quản sự đến để giải thích rõ ràng với Ngụy Ninh.

Cho đến buổi chiều, Ngụy Ninh mang theo sắc mặt trầm trọng mà cáo từ, vẫn chưa đem người đưa đến Đại Lý Tự, thậm chí vẫn chưa đem người đến phố Chu Tước để diễn lại tình cảnh lúc ấy như đã nói ban đầu, Minh Trạ̣m cảm thấy thái độ của Ngụy Ninh rất lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ngụy Ninh là người cực kỳ thông minh, có thể làm được điều gì để gia tăng nhân tình thì nhất định sẽ làm, tuy nhiên từ sau khi rời khỏi phủ của đại công chúa thì mặc dù Ngụy Ninh ngồi cùng xe ngựa với Minh Trạ̣m nhưng lại không hề mở miệng, hiển nhiên là có tâm sự.

Phượng Cảnh Kiền không để hai người đợi lâu, ở Tuyên Đức điện triệu kiến Ngụy Ninh và Minh Trạ̣m.

Ngụy Ninh nghiêm mặt bẩm báo, “Thần phụng mệnh đến thăm án ở phủ của Kính Mẫn đại công chúa, theo khẩu cung của đám nô tài xuất hành cùng đại công chúa, khi đi đến phố Chu Tước thì bỗng nhiên có hai con ngựa thất kinh nhảy vào đoàn xe của đại công chúa, làm kinh ngạc ngựa kéo xe, vì vậy bánh xe của đại công chúa nghiêng sang một bên, một nửa thùng xe cạ xuống đất, toàn bộ bánh xe bên phải xuất hiện vết rạn. Lúc ấy trong xe ngựa của công chúa có hai nữ hầu, hai nha hoàn hầu hạ, khi gặp chuyện không may thì Đào mụ mụ và nha hoàn Nguyệt Mai bảo vệ đại công chúa, theo thái y của Thái Y viện nói thì đại công chúa mặc dù có một chút sợ hãi nhưng trên người cũng không có ngoại thương, đau lòng nhất chính là chuyện của tiểu Quận quân. Lý mụ mụ và nha hoàn Kim Cúc là người hầu hạ lâu năm bên cạnh tiểu Quận quân. Trong đó Kim Cúc bị va chạm vào thùng xe, tay phải bị gãy, đầu cũng chấn thương. Lý mụ mụ bảo hộ tiểu Quận quân trong lòng, đáng tiếc lúc xe ngã thì sau gáy của tiểu Quận quân đụng vào thùng xe, xương cổ bị gãy, tắt thở ngay lập tức.”

“Vì thân phận của tiểu Quận quân tôn quý cho nên thần không thể khám nghiệm vết thương sau cổ của tiểu Quận quân, chẳng qua đã thỉnh giáo thái y, thái y cho rằng sau gáy của tiểu Quận quân có vết thương bị va chạm rất rõ ràng, bất quá vết thương này có thể làm cho cần cổ bị bẻ gãy hay không thì thái y cũng không nắm chắc.” Ngụy Ninh lấy ra cây kim châm từ trong y kệ, nhẹ giọng nói, “Khi thần đến phủ của đại công chúa thì Lý mụ mụ đã tự sát. Đây là hung khí dùng để tự sát, thỉnh Vạn tuế gia xem qua. Vạn tuế gia cẩn thận, trên châm có độc.”

Phùng Thành nâng cây kim châm, không dám trực tiếp trình đến tay của Phượng Cảnh Kiền.

Phượng Cảnh Kiền thấy trên đầu kim châm có một đóa kim mẫu đơn nở rộ, chỉ là một đóa mẫu đơn nhỏ nhỏ nhưng lại nở ra mấy chục cánh hoa, tinh xảo quý giá đến cực điểm, cau mày hỏi, “Là vật trong cung?”

Ngụy Ninh gật đầu, “Nếu thần nhớ không lầm thì cây châm này là năm đó Tiên đế ban cho phế hậu Phương thị nhân sinh thần bốn mươi, lệnh cho Nội vụ phủ cố ý làm ra, rất được Phượng thị yêu quý.”

“Đúng rồi, trẫm đã nhớ ra.” Phượng Cảnh Kiền giật mình, “Nghe nói là đích thân Tiên đế vẽ mẫu, lệnh cho Nội vụ phủ làm ra cây kim châm này. Hoa mẫu đơn này tuy nhỏ nhưng lại trông rất sống động.” Ánh mắt lưu luyến một lúc trên đầu châm, Phượng Cảnh Kiền dường như bị xúc động, thở dài, “Mặt trên hẳn là còn một con bướm phỉ thúy, hiện tại đã không thấy.” Cây kim châm này mặc dù đẹp nhưng không phải không có thứ đẹp hơn nó, chẳng qua đây là do Tiên đế tự mình vẽ mẫu, đương nhiên là khác biệt. Năm đó khi còn là hoàng tử, Phượng Cảnh Kiền đến Khôn Ninh cung thỉnh an Phương hoàng hậu thì sẽ thường xuyên nhìn thấy Phương hoàng hậu cài cây châm này.

Phượng Cảnh Kiền định thần một hồi lâu, nghiêm trang hỏi, “Đã điều tra lai lịch của con ngựa bị thất kinh hay chưa?”

Hôm nay thời gian hữu hạn, thần chỉ mới điều tra được bấy nhiêu, bất quá cũng đã phái người đi thăm dò, e rằng không nhanh như vậy.” Ngụy Ninh cúi đầu bẩm báo, việc này vì sao lại liên lụy đến thân mẫu phế hậu Phương thị của Lệ thái tử năm đó ? Vì chưa biết ý của Phượng Cảnh Kiền cho nên trong lúc nhất thời hẳn cũng không dám để lộ việc này.

“Hoàng tử xưa nay là người biết thức thời, hướng chi Doanh Hiên là diệt nữ ngoại sanh của trẫm, trẫm tuyệt đối không để cho nàng chết oan uổng.” Trong mắt của Phượng Cảnh Kiền hiện lên thần sắc lạnh lùng, phân phó, “Nếu Lý thị là oan uổng thì không cần tự sát, làm sao có thể biết trước sẽ tự sát mà ngâm độc lên kim châm? Có thể thấy được là đã sớm có lòng muốn chết. Á tiện tỷ này vì sao lại có thể vô cớ lớn mật như thế? Từ Mẫn, trẫm truyền khẩu dụ cho người, có thể kiểm nghiệm thi thể của tiểu Quận quân, trẫm nghĩ Hoàng tử cũng không thể mặc kệ nữ nhi chết không minh bạch như vậy. Về phần ngựa bị thất kinh

phải tiếp tục điều tra, làm sao có thể vô duyên vô cớ mà xảy ra chuyện trùng hợp như vậy.” Không có nội gián thì sẽ không dẫn đến ngoại tặc, Lý thị có thể đi theo hầu hạ trong xe ngựa của đại công chúa thì có thể thấy được ngày thường rất được chủ tử tin tưởng.

Ngụy Ninh lĩnh mệnh.

Phượng Cảnh Kiên nhìn sang Minh Trạ, “Minh Trạ đã mười bốn, trăm muốn cho hân tham dự vào triều chính. Tử Mẫn, Minh Trạ vẫn chưa quen thuộc triều chính, người dạy hân mấy năm đi, tạm thời để cho hân đi theo người điều tra chuyện này. Trăm không cầu hân có thể giúp đỡ người, chỉ là làm cho hân mở mang một chút kiến thức, trải qua một vài chuyện.”

Ngụy Ninh đương nhiên đáp ứng.

Phượng Cảnh Kiên không còn gì để hỏi, liền phái Ngụy Ninh về nhà nghỉ ngơi, chỉ lưu lại một mình Minh Trạ dùng bữa tại Tuyên Đức điện.

Hân không sợ người đã chết, nhưng mà lại có người dùng người chết để đưa ra ẩn ý, e rằng mưu đồ không phải là nhỏ! Phượng Cảnh Kiên đem ánh mắt bình tĩnh dừng trên người của Minh Trạ, đã đến lúc rồi sao?

Phượng Cảnh Kiên tự hỏi.

.....

P/S: em Trạ chưa đến số lấy vợ.

55. Chương 55: Sau Đó

Văn thiện của Hoàng thượng đương nhiên là phong phú, kỳ thật đã quá canh giờ dùng bữa, Minh Trạ nhìn Phượng Cảnh Kiên bằng ánh mắt khó hiểu.

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Trăm đã dùng bữa, người thông thả ăn đi.”

Minh Trạ không kén ăn, huống chi đây lại là tay nghề của ngự trù, muốn kén ăn cũng không phải chuyện dễ. Minh Trạ lại đang rất đói bụng, ăn hết hai bát cơm liên tục thì mới xem là no. Phượng Cảnh Kiên thích hân ăn ngon miệng như vậy, vừa cười vừa lệnh cho Phùng Thành, “Truyền khẩu dụ, ban thưởng ngự trù hôm nay.”

Minh Trạ gác đĩa xuống bát, hơi ngượng ngùng một chút, Phượng Cảnh Kiên là người hiểu ý, liền nói, “Người đang đến giai đoạn trở mã, ăn nhiều thì mới cao lớn mạnh khỏe được. Lúc trăm bằng tuổi người thì cũng như vậy, còn có phụ vương của người a, năm đó mới gọi là rất biết ăn. Đương niên, tiền Trần Nam Vương thích chính là thích phụ vương của người ăn uống sáng khoái, tính tình kiên cường cho nên mới lựa chọn Cảnh Nam.”

Hóa ra Phượng Cảnh Nam là quý chết đói đầu thai a, Minh Trạ không hề có hảo cảm với Phượng Cảnh Nam, cúi đầu lấy khăn lau khóe miệng, bưng lên chung trà nóng trong khay do Phùng Thành đang cầm rồi dâng cho Phượng Cảnh Kiên, chính mình cũng lấy một chung, chậm rãi uống.

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạ cúi mắt không chịu nói gì, bèn nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Phụ vương của người cũng có chỗ khó xử, Minh Trạ, người cũng phải khôn khéo ngoan một chút, tuy rằng người ở cùng với trăm từ khi còn rất nhỏ nhưng trên đời này không có ai dễ lấy lòng hơn phụ mẫu, Minh Trạ, tính tình của Cảnh Nam cũng không phải cố chấp, huống chi hân chỉ có một mình người là đích tử.”

Minh Trạ bĩu môi, viết chữ trong lòng bàn tay của Phượng Cảnh Kiên, “Ngài thích ta nhưng hân không thích ta.”

Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa trách mắng, “Ai là hần? Hồ đồ, ta thích ngươi bởi vì ngươi là đích tử của Cảnh Nam, nếu là người dưng nước lã thì ta sẽ chẳng vô duyên vô cớ thích ngươi đâu. Ngươi mới vài tuổi mà nói chuyện cứ xảo quyệt như vậy.”

Minh Trạh tiến tới sờ sờ bàn tay của Phượng Cảnh Kiên, cười lấy lòng.

“Không nói chuyện này nữa.” Phượng Cảnh Kiên cười ôn hòa, để cho Minh Trạh ngồi kế bên mình, đuổi Phùng Thành lui xuống rồi nghiêm mặt nói, “Trẫm lưỡng trước việc này cũng không đơn giản, nhưng không ngờ lại liên lụy đến chuyện của Phương hoàng hậu. Ngươi đang dần trưởng thành, cũng không thể cứ ru rú trong Thạch Lưu viện mãi được, ngươi đã ở để đô, trẫm cũng không thể để cho ngươi nhàn rỗi, Tử Mẫn là người chu đáo, ngươi đi theo hần học một chút sự vụ, vừa giúp trẫm phân ưu, ngày sau vừa có thể giúp được phụ vương của ngươi.”

Nghe như thế, Minh Trạh vẫn không có vẻ mặt hưng phấn hoặc kịch liệt gì khác, đôi mắt đen lầy chỉ dời khỏi mặt của Phượng Cảnh Kiên, ngược lại cẩn thận nhìn chằm chằm chung trà thanh hoa có nắp đậy ở trong tay, có một chút trầm ổn. Không có ai hiểu rõ hai chữ hư danh hơn người của hoàng thất, đối với ai cầu danh thì sẽ dụ dỗ bằng thanh danh, đối với ai cầu lợi thì sẽ dụ dỗ bằng lợi lộc, giống như mình, lợi dụng quyền bính lẫn nhau.

Minh Trạh trải qua việc Phượng Cảnh Nam truyền cho hần con dấu để trấn an hần thì hần đã có kinh nghiệm. Đương nhiên sẽ không dễ tin lời nói gió thoảng mây bay như vậy, nói suông thì có giá trị gì để tin tưởng. Hần muốn quyền lợi, cũng không cần bất cứ kẻ nào cho phép, hần muốn lấy một loại tư thế kiên cường làm cho người trong thiên hạ thừa nhận quyền lợi mà hần nên có, chứ không phải dựa vào sự bố thí của người ta.

Tuy rằng Phượng Cảnh Kiên đối với hần vẫn thân cận ôn hòa, so với đám hoàng tử mà nói thì đúng là thân cận hơn ba phần, nhưng chỉ có loại thái độ này mới làm cho Minh Trạh sinh nghi, không có ai lại coi trọng diệt tử của mình hơn cả nhi tử, huống chi là Phượng Cảnh Kiên?

Nhưng mà Minh Trạh thích nụ cười âm áp của Phượng Cảnh Kiên, thích cách sủng ái muốn gì được đó của Phượng Cảnh Kiên đối với hần, thậm chí cảm kích ý đồ riêng của Phượng Cảnh Kiên đối với hần, nếu không phải như thế thì hần làm gì có cơ hội ra tay.

Nhưng mà cho dù Phượng Cảnh Kiên cùng Phượng Cảnh Nam có quan hệ thân cận như thế nào thì Phượng Cảnh Kiên cũng sẽ không nguyện ý thấy hần và Phượng Cảnh Nam hòa hợp, bằng không thì Phượng Cảnh Kiên nhất định sẽ không thể yên tâm mà sử dụng hần.

Sự lãnh đạm của Minh Trạh dường như đã lấy lòng Phượng Cảnh Kiên, Phượng Cảnh Kiên lại giả vờ dỗ dành hần, “Tiểu tử nhà ngươi thật sự là bị trẫm làm hư a, thậm chí trẫm khuyên ngươi mà ngươi chẳng thềm nề mặt trẫm.”

Minh Trạh viết nói, “Ta trở về ngủ.”

“Khoan đã, trước tiên là nói về chính sự.” Phượng Cảnh Kiên ôn hòa nói, “Ngươi còn nhỏ, có lẽ không biết rõ chuyện của Lệ thái tử năm đó, nhũ mẫu kia lại tự sát bằng cây kim trâm của phế hậu Phương thị, nhất định có một chút liên quan đến vụ án của Lệ thái tử năm xưa. Việc này không có ai nói với ngươi, trẫm sẽ kể cho ngươi nghe, ngươi phải tỉnh ngủ một chút. Ngươi đang ở trong cung, vậy mà có người dám ra tay với xe ngựa của Hoàng tử, trẫm thật sự rất lo lắng.”

Minh Trạh ngoan ngoãn gật đầu, lắng nghe Phượng Cảnh Kiên thuật lại chuyện năm đó.

“Phương hoàng hậu là chính thê của Tiên đế, có tình cảm sâu đậm với Tiên đế, cây kim trâm kia là năm đó Tiên đế đặc biệt làm riêng để tặng Phương hoàng hậu. Hậu cung của Tiên đế có ba ngàn người, nhưng không có ai có thể được sủng ái như Phương hoàng hậu. Lệ thái tử là đích tử duy nhất của Phương hoàng hậu, cũng được Tiên đế sủng ái. Lệ thái tử thuở nhỏ đã được lập làm thái tử, lại lớn nhất trong mấy huynh đệ, mẫu thân lại là Hoàng hậu, khi còn bé cũng rất hòa thuận với mọi người. Nhưng càng lớn thì Lệ thái tử càng tỏ ra thô bạo, xem huynh đệ là nô tài, có một lần còn quát roi đánh phụ vương của ngươi nữa.” Phượng Cảnh Kiên thở dài, “Phụ vương của ngươi khi còn trẻ thì vừa ương ngạnh lại bướng bỉnh, cũng không chịu khuất phục, đi cáo trạng trước mặt Tiên đế, thỉnh Tiên đế ban chết cho hần, bảo rằng, có Tiên đế mà Thái tử còn dám đối đãi với hần như vậy, tương lai thái tử đăng cơ thì hần tuyệt đối không có đường sống.”

Minh Trạm lộ ra một nụ cười nhàn nhạt khi thấy người khác gặp họa, không ngờ Phụng Cảnh Nam có những năm tháng đáng thương như vậy a, thật đúng là ông trời báo ứng mà.

Phụng Cảnh Kiên liếc nhìn Minh Trạm liền biết tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì, nói một cách bất đắc dĩ, “Lại nói tiếp, tính tình của người cũng giống như Cảnh Nam.”

Minh Trạm cũng không thừa nhận cách nói như vậy của Phụng Cảnh Kiên, tính tình của hắn muốn ôn hòa bao nhiêu thì có ôn hòa bấy nhiêu, muốn rộng lượng bao nhiêu thì có rộng lượng bấy nhiêu, Phụng Cảnh Nam là một lão già hồ đồ, lải nhải khó ưa.

Đương nhiên năm đó Phụng Cảnh Nam có thể cáo trạng thái tử thì nhất định cũng cần một chút dũng khí, sự thật đương nhiên sẽ không đơn giản như Phụng Cảnh Kiên. Bất quá kẻ làm phụ mẫu thì luôn hy vọng hài tử của mình hòa thuận, Tiên đế vẫn còn sống mà Lệ thái tử lại dám làm như thế, khó tránh đã chọc Tiên đế tức giận. Đương nhiên Phụng Cảnh Nam cũng sẽ không được ban ân huệ gì.

Quả nhiên, Phụng Cảnh Kiên cảm thán nói, “Cảnh Nam bị tiên đế phạt đi giám sát công trình kiến tạo hoàng lăng, bất quá cũng khiển trách Lệ thái tử. Lệ thái tử bởi vì vậy mà hận Cảnh Nam thấu xương, liên lụy đến cả ta. May mà khi đó đang nghị thân, tiện đà phải xây Vương phủ, sau khi thành thân ta liền tuân chỉ xuất cung xây phủ. Lệ thái tử lại an bài cho người đi tìm khuyết điểm của Cảnh Nam, lần này tiền Trấn Nam Vương thúc ra mặt bảo vệ Cảnh Nam, hơn nữa còn an bài để đem Cảnh Nam làm con nối dõi, cũng thỉnh phong cho Cảnh Nam làm thế tử. Đáng lý Tiên đế muốn tam Vương huynh làm thế tử của Trấn Nam Vương phủ, không ngờ tiền Trấn Nam Vương thúc lại nhìn trúng Cảnh Nam, Tiên đế cũng chỉ đành đồng ý. Phương hoàng hậu là người cực thông minh, vội vàng thỉnh phong cho Hoàng tổ mẫu của người thành phi tần, Tiên đế đáp ứng. Hoàng tổ mẫu của người vốn là thị nữ bên cạnh Phương hoàng hậu, vì sinh được hoàng tử nên Phương hoàng hậu đã giúp nàng thỉnh phong làm quý nhân, vẫn luôn ở trong thiên điện của Khôn Ninh cung. Nay nếu phong làm phi tần thì đó là chủ một cung, phải dọn ra khỏi Khôn Ninh cung. Lúc ấy vì quan hệ của Lệ thái tử cho nên ba mẫu tử chúng ta thật sự giống như chim sợ cành cong, Hoàng tổ mẫu của người ngày ngày hầu hạ bên cạnh Phương hoàng hậu, không dám có nửa điểm sai lầm. Lại nhân cơ hội thỉnh cầu tiên đế, nói rằng nàng vô đức vô công, xuất thân thấp hèn, tuyệt đối không thể làm chủ một cung.” Nhớ đến năm tháng mẫu tử hoạn nạn trước kia, Phụng Cảnh Kiên sờ sờ đầu của Minh Trạm rồi thở dài, “Người là người thông minh, Hoàng tổ mẫu của người kỳ thật rất đơn giản, năm đó mẫu hậu chịu rất nhiều khổ sở. Chúng ta là văn bối, phải thuận theo một hai, xem như đó là hiếu tâm.”

Minh Trạm suy nghĩ, thấy trí tuệ của Ngụy thái hậu thật không giống như năm xưa có thể uyển chuyển khéo léo từ chối được phong vị, huynh đệ hai người hoàn toàn không có mẫu tộc, lại không có xuất thân cao quý, làm sao vận số lại cao như vậy, một người làm Trấn Nam Vương, một người đăng cơ làm Hoàng đế. Một tiểu quý nhân điền gia lại có thể đánh bại chính thê của Tiên đế, nếu nói không có khúc mắc thì Minh Trạm có chết cũng không thể tin.

Mặc dù không tình nguyện nhưng hắn vẫn gật đầu theo ý của Phụng Cảnh Kiên, dù sao hiện tại Ngụy thái hậu cũng không gây rắc rối cho hắn. Phụng Cảnh Kiên thở dài, “Phương hoàng hậu luôn luôn khuyên giải Lệ thái tử nhưng Lệ thái tử lại càng ngang bướng, vì một chuyện nhỏ mà làm cho trưởng tử của Bắc Uy Hầu gia phải tự sát, Tiên đế rốt cục không thể nhịn được nữa, quyết định muốn phế đi thái tử vị. Không ngờ Lệ thái tử lại đi trước một bước, dẫn binh bức cung. Tiên đế giành thắng lợi giữa hung hiểm, bại binh của Lệ thái tử bị bắt sống, bị bỏ tù trong Tông Nhân phủ, tiếp theo là phế truất thái tử vị.”

Phụng Cảnh Kiên tiếp tục bình thản thuật lại chuyện xưa, nhưng khóe mắt cùng đuôi lông mày vẫn hiện lên rất nhiều ý tứ chưa che giấu hết, Minh Trạm không biết rõ những chuyện khác nhưng lại biết cả đời Phụng Cảnh Kiên có tất cả mười huynh đệ, nay sống lớn dãi cát, lại chỉ còn mỗi một mình huynh đệ Phụng Cảnh Kiên cùng một vị Phúc thân vương chỉ biết trồng hoa nuôi chim sống ở một nơi tịch mịch. Hắn từng nghe Vệ vương phi nhắc đến biến cố hoàng cung này, lần đó Lệ thái tử treo cổ ba vị hoàng đệ. Thái độ điên cuồng này thật khó có thể hình dung.

Phụng Cảnh Kiên nói, “Vì biến cố của Lệ thái tử cho nên tình cảnh của Phương hoàng hậu cực kỳ khó xử, rất nhiều người thỉnh chỉ phế hậu. Nhưng Tiên đế và Phương hoàng hậu là phu thê tình thâm, làm sao có thể bỏ được? Khiến cho người ta không ngờ chính là Phương hoàng hậu tự mình dâng sớ, vì bản thân không dạy tốt nhi tử cho nên thỉnh cầu Tiên đế phế hậu. Tiên đế vài lần bác bỏ thỉnh cầu của Phương hoàng hậu, tiền Trấn Nam Vương thúc hỏi Tiên đế: Hoàng thượng vương bản tình cảm phu thê nhưng Lệ thái tử lại

không biết hiếu kính, bức cung phản loạn, treo cổ huynh đệ, Hoàng hậu là thân mẫu mà lại không thể giáo dưỡng, đây là tội lớn, Hoàng thượng cố ý thiên vị cho Hoàng hậu, thử hỏi Hoàng hậu làm sao có thể đối mặt với ba vị thứ tử đã bị treo cổ? Tiên đế bị triều thần gây áp lực cùng với lời khuyên bảo của Phương hoàng hậu nên rốt cục đồng ý phế Phương hoàng hậu. Sau khi Phương hoàng hậu bị phế thì Tiên đế cũng không đồng ý để Phương hoàng hậu dọn ra khỏi Khôn Ninh cung, trước khi Phương hoàng hậu qua đời vì lâm trọng bệnh, mặc dù đã mất đi danh phận Hoàng hậu nhưng vẫn có cái miếng là Hoàng hậu, Tiên đế ngày ngày thăm nường, vẫn luôn tin tưởng và nghe lời nường. Cũng trong lúc đó, vì triều đình chưa lập thái tử kế vị tiếp theo, cho nên triều thần liên tiếp thượng tấu thỉnh cầu Tiên đế lập thái tử, Phương hoàng hậu cùng Hoàng tử khuyên bảo Tiên đế lập trẫm làm thái tử. Sau đó, Phương hoàng hậu vẫn không thể quên được việc của Lệ thái tử, buồn bực khó chịu, triền miên trên giường bệnh. Trước khi Phương hoàng hậu qua đời đã làm ra một chuyện mà không ai ngờ, nường thỉnh cầu Tiên đế cho gặp Lệ thái tử một lần, vì bệnh tình của Phương hoàng hậu trầm trọng, lại trải qua thỉnh cầu cho nên Tiên đế chỉ có thể chấp thuận.”

Hàng lông mày của Phương Cảnh Kiên khẽ cau lại, ánh mắt nhìn ra màn đêm mờ mịt ngoài cửa sổ, giọng nói rất nhẹ nhưng lại gần từng tiếng rõ ràng đến cực điểm, “Sau đó, Phương hoàng hậu đã ban thưởng cái chết cho Lệ thái tử.”

Phương Cảnh Kiên bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt giống như tia chớp dừng trên mặt của Minh Trạ, Minh Trạ bỗng nhiên cảm giác nhịp tim đập như tiếng trống vỗ, khóe miệng khẽ nhếch khi nào cũng không biết. Phải là mẫu thân như thế nào thì mới có thể ban thưởng cái chết cho chính nhi tử của mình? Năm đó Phương hoàng hậu đã mang tâm tình như thế nào khi viết tấu chương thỉnh phế hậu? Lại mang tâm tình như thế nào đi khuyên bảo Tiên đế lập thứ tử kế ngôi?

Phương hoàng hậu lợi dụng chính sức ảnh hưởng của mình để ủng hộ Phương Cảnh Kiên, kỳ thật cũng là có nguyên do, hoặc là hy vọng Phương Cảnh Kiên sau này có thể đối xử tử tế với phế thái tử ở Tông Nhân phủ. Nhưng mọi người không ngờ Phương hoàng hậu lại ban thưởng cái chết cho phế thái tử, như vậy là vì cái gì?

Phản ứng đầu tiên của Minh Trạ chính là Lệ thái tử chưa chết, nhanh chóng đặt câu hỏi lên bàn tay của Phương Cảnh Kiên, Phương Cảnh Kiên lắc đầu, “Lệ thái tử xác thật đã chết, trẫm tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể làm giả.” Không phải huynh đệ Phương Cảnh Kiên chưa từng nghi ngờ khả năng này, nhưng đã tìm mấy vị lão nhân bên cạnh Lệ thái tử năm đó để xác nhận, thi thể kia nhất định là của Lệ thái tử, không thể nghi ngờ gì nữa.

Mím đôi môi mỏng, Minh Trạ cũng chấp nhận lời nói của Phương Cảnh Kiên, nếu Lệ thái tử chưa chết, Kính Mẫn đại công chúa lại là thân muội của Lệ thái tử, như vậy vì sao Lệ thái tử lại ra tay với Kính Mẫn đại công chúa?

Ngày đó Phương hoàng hậu có thể hy sinh nhi tử của mình nhưng Kính Mẫn đại công chúa không nhất định có thủ đoạn xảo trá như vậy, có thể lấy tánh mạng của tiểu nữ làm lợi thế.

“Sau đó thế nào?” Minh Trạ viết chữ hỏi, cái chết của một vị nữ nhân hậu cung lại trở thành truyền kỳ như vậy, cho dù là Minh Trạ thì cũng phải nhìn Phương hoàng hậu bằng con mắt khác.

“Sau khi Phương hoàng hậu hồi cung thì đã thỉnh tội với tiên đế, tự nhận lỗi, bảo rằng, thân là thê tử của Tiên đế mà lại có một nghiệt tử như thế, khiến cho thanh danh trăm năm của Tiên đế bị vấy bẩn. Tiên đế thương nường nên lưu cho Lệ thái tử một cái mạng, nhưng nường lại không thể không lo lắng cho thanh danh của Tiên đế, nay xử trí Lệ thái tử là tuân theo quy củ của tổ tông, như vậy cũng không có gì sai trái. Nhưng là mẫu thân, tự hạ lệnh giết chết nhi tử của mình thì làm sao có thể sống yên ổn? Sau đó Phương hoàng hậu uống thuốc độc tự sát.” Phương Cảnh Kiên nói, “Sau khi Phương hoàng hậu qua đời thì Tiên đế đã tận lực sắp xếp nghi lễ quốc tang, ngày đó Tiên đế đã liên tục bãi chức ba mươi hai vị quan viên dâng sớ phản đối, sau đó Duệ Vương thúc công chương quần Tông Nhân phủ lấy tánh mạng để uy hiếp thì Tiên đế mới chịu lui một bước, lấy nghi thức dành cho Hoàng quý phi mà an táng Phương hoàng hậu.”

Minh Trạ than nhẹ, Tiên đế quả thật không phải là người cương quyết.

Nếu hấn sớm phế Lệ thái tử thì đã không xảy ra biến cố hoàng cung, lại càng không làm cho ba vị hoàng tử bị chết trong biến cố.

Nếu hần muốn bảo hộ Phương hoàng hậu thì nên đưa Phương hoàng hậu ra khỏi Khôn Ninh cung, như thế cho dù phế làm quý phi thì Phương hoàng hậu vẫn có thể sống yên ổn. Nhưng tiên đế cố ý làm cho Phương hoàng hậu ở lại Khôn Ninh cung, như thế càng làm cho Phương hoàng hậu thêm khó xử. fynnz810

Phương hoàng hậu mất sớm cũng có một phần trách nhiệm của Tiên đế, ngày sau thứ tử kế vị, Phương hoàng hậu làm sao mà đối mặt? Ngoại trừ Lệ thái tử, nàng còn có nữ nhi là Kính Mẫn đại công chúa. Phương hoàng hậu làm sao lại không trù tính cho nữ nhi của mình. Cho nên, mặc dù là sau khi bị phế thì nàng vẫn nên dành lấy một cái danh hiên lương thực đức, ở trước mặt chư thần thỉnh cầu phế hậu, Tiên đế không đồng ý chư thần thỉnh cầu thì Phương hoàng hậu đi trước một bước, thuận theo ý triều thần, tự thỉnh phế bỏ tôn vị Hoàng hậu. Khi Tiên đế nhất quyết không chịu tru sát thái tử thì nàng lại chọn cách giết chết nhi tử mà mình đã dứt ruột sinh ra, vừa vãn hồi thanh danh của Tiên đế, lại loại bỏ hiểm họa đến từ thứ tử, thử nghĩ xem, thứ tử được nàng một tay nuôi dưỡng trở thành thái tử thì làm sao có thể nào lại không cảm kích nàng? Vì thế sau này sẽ đối xử tử tế với Kính Mẫn đại công chúa.

Một nữ nhân thức thời như thế thì sau này triều thần làm sao có thể bảo rằng nàng không tốt?

Phương hoàng hậu chính là một người đặc biệt như vậy, nàng có một nhi tử thất bại nhưng nữ nhân này lại dùng chính sinh mạng để vãn hồi sai lầm, nàng lợi dụng hết thảy để bảo vệ chính nữ nhi của mình, bảo vệ gia tộc của mình: Tình Quốc Công phủ. Thậm chí, trăm năm sau nàng vẫn được an táng trong hoàng lăng, lấy danh Đại Hoàng quý phi vĩnh viễn hưởng hương khói của hoàng thất. Cho dù ngày sau Tiên đế trước khi lâm chung rốt cục cũng hạ chỉ phong Ngụy quý nhân làm hậu, để cho Phương Cảnh Kiền dùng thân phận trưởng tử lên ngôi Hoàng đế. Nhưng Tiên đế đồng thời cũng đã chọn cho Ngụy thái hậu một một lăng tẩm có vị trí phong thủy rất tốt, hành động này cũng không tính là cương quyết, thậm chí có hơi nhu nhược khi cố ý làm cho Ngụy thái hậu một lăng tẩm khác, cả đời của vị đế vương này chỉ kiên trì duy nhất một điều, chính là trong lăng tẩm của hần chỉ có duy nhất một vị trí dành cho Phương hoàng hậu.

.....

56. Chương 56: Câu Tâm

Việc Tiên đế nhu nhược tác thành cho Phương hoàng hậu gần như là truyền kỳ cả đời.

Minh Trạ cảm thán.

Bất quá, thân là nữ nhân, cho dù xuất sắc như thế nào thì cũng phải xem vận khí của người là tốt hay là xấu.

Như Ngụy thái hậu, nữ nhân này thật sự không có trí tuệ cao thâm, chẳng qua vận khí của nàng thật sự quá tốt, sinh ra hai nhi tử không chịu thua kém, cuối cùng hai mươi năm chịu đựng làm tức phụ cũng trở thành bà bà, trở thành chủ của Từ Ninh cung.

Luận về tâm cơ, thủ đoạn, trí tuệ, xuất thân, sủng ái thì Ngụy thái hậu cho dù có thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp Phương hoàng hậu, đáng tiếc vận khí của Phương hoàng hậu thật sự quá kém. Tuy rằng nàng đã làm đủ điều nhưng vẫn làm cho người ta khó tránh khỏi mà thở dài một tiếng, hồng nhan bạc phận.

Vệ vương phi từng nói với Minh Trạ: Năm đó trong hậu cung không có ai có thể sánh bằng Phương hoàng hậu. Cái sai duy nhất của Phương hoàng hậu là có một nhi tử không nên thân, hơn nữa không đúng lúc chủ động phân rõ giới hạn với Lệ thái tử, dâng thư trước để thỉnh phế thái tử. Bằng không với thủ đoạn của Phương hoàng hậu thì nhất định không đến phần bị động như vậy, xem như là lấy sinh mạng để đền bù sai lầm này.

Nhưng mặc khác, Phương hoàng hậu chỉ có một nhi tử là Lệ thái tử, làm sao nỡ lòng nào để cho nhi tử mất đi thái tử vị?

Năm đó phiên vân phúc vũ, lưu cho hậu thế nỗi hoài cảm dằng dặc. Khi Minh Trạng đi ra khỏi Tuyên Đức điện thì trăng đã treo cao, phía sau Minh Trạng có hai thị vệ bảo vệ, còn có Hà Ngọc Phương Thanh mang đến áo choàng lông để đón Minh Trạng.

Ánh trăng rải xuống mặt đất, mơ hồ phản chiếu bóng dáng ảm đảm, rõ ràng đã là xuân nhưng Minh Trạng vẫn cảm thấy hơi lạnh. Phương Cảnh Kiên thưởng ngự liên đưa Minh Trạng trở về, đèn lồng chiếu sáng con đường âm u, hai bên là tường thành yên lặng, xung quanh tĩnh mịch đến cực điểm, chỉ có vài tiếng bước chân ngay ngắn của người hầu, Minh Trạng nắm thật chặt áo choàng trên người, nhìn màn đêm tối đen ở trước mắt, giống như tương lai mờ mịt không biết ngã rẽ của hắn.

Theo lời của Phương Cảnh Kiên, Minh Trạng đoán được ba phần, năm đó Phương hoàng hậu thỉnh cầu Tiên đế lập Phương Cảnh Kiên kế vị, rốt cục là thuận thế mà làm hay là nằm trong tình thế bất buộc? Chẳng lẽ Phương hoàng hậu chưa từng nghĩ ngờ bước đi của nhi tử rốt cục sẽ trở thành một con thiêu thân điên cuồng dẫn đến biến cố hoàng cung hay sao, rốt cục nguyên nhân và kết quả của chuyện này là như thế nào? Vì sao lại cam tâm để Phương Cảnh Kiên kế ngôi?

Lời nói qua loa của Phương Cảnh Kiên đã tóm lược hoàn cảnh phúc vũ phiên vân năm xưa, một đôi thứ hoàng tử rốt cục đã có mưu đồ như thế nào để trí Lệ thái tử vào chỗ chết, làm cho Phương hoàng hậu ném chuột sợ vỡ lọ, thuyết phục Tiên đế lập Phương Cảnh Kiên kế ngôi.

Làm sao có thể cam tâm cơ chứ!

Phương hoàng hậu làm sao có thể cam tâm! Tình Quốc Công phủ vẫn còn tồn tại, Phương hoàng hậu có chuẩn bị đường lui cho bọn họ hay không?

Minh Trạng là người rất cẩn thận, hắn nhớ Ngụy Ninh xưng Phương hoàng hậu là phế hậu Phương thị, chứng tỏ Ngụy Ninh cũng không thích Phương hoàng hậu, nhưng Phương Cảnh Kiên lại xưng là Phương hoàng hậu, trong lời nói mang theo vài phần tôn kính, nhưng Phương Cảnh Kiên lại không nổi giận vì cách xưng hô của Ngụy Ninh, có thể thấy được thái độ của Phương Cảnh Kiên đối với Phương hoàng hậu chưa hẳn đã bình thường như trong lời nói.

Vì sao Phương Cảnh Kiên lại cố ý kể lại chuyện năm xưa với hắn, đương nhiên Minh Trạng nếu không thích Phương Cảnh Nam nhưng cũng không thể không thích xuất thân của mình, giống như lời của Phương Cảnh Kiên, không có Phương Cảnh Nam thì sẽ không có Minh Trạng ngày hôm nay. Minh Trạng đang ngồi hưởng thành quả thắng lợi của Phương thị huynh đệ, mặc dù hắn rất thương tiếc cho Phương hoàng hậu nhưng hắn cũng không có phản cảm đối với hành vi của Phương thị huynh đệ năm đó. Lệ thái tử năm đó có thể quất roi Phương Cảnh Nam thì cũng có thể thấy được đã kiềm kị hai huynh đệ này đến một mức độ nhất định, mà hoàn cảnh của Phương thị huynh đệ chỉ có tiền không có lui.

Những gì Phương thị huynh đệ đã trải qua, làm người thắng thì cần gì phải nhắc lại năm đó, hơn nữa Phương Cảnh Kiên vẫn còn ngồi trên ngai vàng, vậy mà lại không hề kiềm kị khi nhắc đến khoảng thời gian khổ sở của Ngụy thái hậu xưa kia. Còn có, Phương hoàng hậu sau khi bị phế vẫn ở Khôn Ninh cung, mặc dù không có danh là Hoàng hậu nhưng lại thật sự là Hoàng hậu. Khi Phương hoàng hậu còn sống thì Ngụy thái hậu chỉ là một quý nhân nho nhỏ, cho dù Phương thị huynh đệ đang có chiều hướng phát triển thì bọn họ vẫn không có lá gan thỉnh cho mẫu thân một phong hào để nở mày nở mặt, thậm chí khi Phương Cảnh Kiên làm thái tử thì Tiên đế vẫn bác bỏ tấu chương thỉnh Ngụy quý nhân làm hậu.

Như vậy Phương hoàng hậu xác thật không phải là nữ nhân dễ sống chung, nhưng Phương Cảnh Kiên đã kế vị nhiều năm mà vẫn chưa ra tay với Tình Quốc Công. Đương nhiên toàn gia của Tình Quốc Công luôn làm con ba ba rụt cổ, Kính Mẫn đại công chúa gả cho Ngụy Quốc Công trước khi Phương Cảnh Kiên kế vị đã là hết sức, hơn nữa ân tình của Kính Mẫn đại công chúa đối với Phương Cảnh Kiên năm xưa rất vững chắc, Phương Cảnh Kiên bị kẹt giữa mâu thuẫn, cho nên hắn vẫn không thể động thủ.

Nhưng hiện tại, vụ án mưu sát quý đệ bỗng nhiên liên lụy đến Phương hoàng hậu đã sớm qua đời, cây kim châm kia là vật mà Phương hoàng hậu yêu thích lại vô cớ xuất hiện, có thể nào lại không khiến Phương Cảnh Kiên tỉnh ngủ cho được?

Chẳng qua Phương Cảnh Kiên nên lo lắng nhiều hơn, mấy vị hoàng tử đã trưởng thành, ít nhất Phương Minh Trữ đảo mắt cũng gần mười tuổi rồi. Không biết nơi này có người cố ý bố trận hay không, giống như

Phượng thị huynh đệ năm đó, đã có vô số cánh tay ở trong bóng tối duỗi về phía long ý trên điện Kim Loan. Lúc này người mà Phượng Cảnh Kiên tín nhiệm nhất cũng không phải là Ngụy Ninh xuất thân từ ngoại thích, mặc dù Ngụy Ninh cũng đủ thông minh nhưng người này quá mức thông minh, chỉ cần danh phận ngoại thích cũng đã hạn chế tín nhiệm của Phượng Cảnh Kiên dành cho Ngụy Ninh.

Minh Trạ thì khác, Minh Trạ có dã tâm của Minh Trạ, nhưng hiện tại trong tay của Minh Trạ không có quyền lực cho nên Minh Trạ cần cơ hội này, hơn nữa tính tình của Minh Trạ vừa cực đoan vừa kiêu ngạo, hẳn tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước Phượng Cảnh Nam, hơn nữa Minh Trạ đã thể hiện khuynh hướng chính trị của hẳn, hẳn có khuynh hướng của chính mình. Huống chi bởi vì xuất thân mà Minh Trạ cũng không thích Ngụy gia.

Lúc này không có liên minh nào đáng tin cậy hơn Minh Trạ. Mà Minh Trạ nhất định sẽ đi theo con đường mà Phượng Cảnh Kiên đã dự định.

Khóe môi của Phượng Cảnh Kiên chậm rãi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt của một con hồ ly đa mưu túc trí.

Khi Minh Trạ trở về thì đám người Thanh Phong Minh Nguyệt đã chuẩn bị sẵn nước ấm để hẳn tắm rửa, sau khi hầu hạ Minh Trạ tắm rửa thì Minh Trạ mới gọi Phạm Duy đến. Hơn nữa cũng không hề khách khí mà gọi Phạm Duy lên giường, hai người chui vào chăn nằm úp sấp để thương nghị chuyện nửa đêm, làm cho tiểu mật thám Phương Thanh nôn nóng sốt ruột, sợ Minh Trạ lại làm ra chuyện gì thái quá.

Nhưng hẳn lại không thể đi nói với Hoàng thượng: Nô tài thấy tứ công tử hình như có chuyện gì đó, nhưng cụ thể là chuyện gì thì nô tài lại không hề biết. Nếu thêm lần này nữa thì phỏng chừng Hoàng thượng sẽ không bao giờ lưu lại cái mạng nhỏ này của hẳn.

Hà Ngọc thấy Phương Thanh trăn trở mất ngủ, nhìn không được mà lẩm bẩm một câu, “Thoải mái một chút đi, nếu không thì người đi hầu hạ đi.”

Phương Thanh rốt cục mới chịu yên tĩnh, cho đến bình minh mới mơ màng chớp mắt, sáng hôm sau đôi mắt đen thui như con gấu mèo, làm cho Minh Trạ cười một hồi, lôi kéo Phạm Duy đi dùng bữa thiện. Cũng không để cho Phương Thanh hầu hạ mà lại phân phó cho hẳn quay về ngủ bù.

Lòng ngực của Phương Thanh run lên, thầm nghĩ, chẳng lẽ Minh Trạ muốn tách hẳn ra để làm chuyện xấu hay sao?

Phạm Duy thấy thế liền kéo Phương Thanh vào trong phòng của hẳn mà nói, hỏi Phương Thanh, “Người cảm thấy là mình thông minh hay là công tử thông minh?”

“Trí tuệ của công tử không ai có thể sánh bằng.” Phương Thanh ăn ngay nói thật, nếu hẳn có thể đùa giỡn với Minh Trạ thì cần gì phải hao tâm lao lực quá độ đến mức lo lắng hãi hùng như vậy.

“Vạn tuế gia thì sao?”

“Vạn tuế thánh minh soi sáng.”

Phạm Duy cười, “Nếu đã như thế thì người còn lo lắng cái gì nữa?”

Phương Thanh sửng sốt, đúng vậy, hẳn có bao nhiêu cân bao nhiêu lượng thì Vạn tuế gia đều biết, nếu Vạn tuế gia từ đầu đã không hài lòng hẳn, hẳn cũng không phải người quan trọng, chỉ là một nô tài, trong khi hẳn chỉ cung cấp vài ba câu chuyện không đầu không đuôi, làm sao mà Vạn tuế gia có thể giữ hẳn lại cơ chứ.

Phương Thanh đã sớm lĩnh hội thủ đoạn của công tử Minh Trạ, ngay cả Thái hậu mà công tử Minh Trạ cũng không e ngại thì đối với hẳn sẽ như giẫm chết một con kiến mà thôi, nhưng công tử Minh Trạ vẫn giữ hẳn lại, hơn nữa còn đối xử với hẳn quả thật không tệ.

Phương Thanh bỗng nhiên bình thường trở lại, so với các chủ tử thì hẳn không có trí tuệ cao thâm, hơn nữa với thân phận mật thám đục lỗ của hẳn vậy mà vẫn có thể kiên cường sống đến bây giờ, có thể thấy được hành vi của hẳn trước kia cũng không phải không thỏa đáng. Phạm Duy nói rất rõ ràng, bất luận theo trí tuệ hay là theo thân phận thì hẳn cũng không thể đắc tội với bọn họ, như vậy còn cần gì phải lo lắng làm chi?

Minh Trạ̣m đã biết thân phận của hặ́n, không cho hặ́n nắm tin tức thì hặ́n làm sao mà biết chuyện gì để mật thám?

Nếu đã như thế thì lo lắng chỉ là thừa thậ́i, Phượng Thanh cảm tạ Phạm Duy, quay trở về phòng để nghỉ ngơi. Nằm trên giường, thân thể mệt nhọc vừa đặt xuống gối liền chìm vào giấc ngủ.

Minh Trạ̣m đang ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Kiệ̀n, cầm tấu chương do Phượng Cảnh Nam thỉnh cầu triệu trưởng tử và thứ tử quay về Vân Nam một cách nhập thần, ngón tay siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch. Chẳng lẽ Phượng Cảnh Nam thật sự đã quyết định giao quyền lực ở đế đô cho hặ́n? Hặ́n nhớ đến lá thư mà Minh Kỳ viết cho hặ́n, Phượng Cảnh Nam cho Minh Kỳ một đội quân hơn ngàn người để Minh Kỳ chỉ huy, Minh Kỳ vài lần diệt sào phỉ, thành tích không tệ. Nghĩ đến chí hướng của Minh Kỳ, Minh Trạ̣m đã có quyết đoán.

Phượng Cảnh Kiệ̀n cười hỏi, “Minh Trạ̣m muốn trăm hỏi đáp phụ vương của người như thế nào?”

Minh Trạ̣m suy nghĩ một chút, lấy ra một quyển vở nhỏ để viết chữ, Phượng Cảnh Kiệ̀n chỉ chỉ tấu chương, lại chỉ chỉ văn phòng tứ bảo ở bên cạnh, Minh Trạ̣m vẫn không động đậy, nhượ́ng mày, như cười như không mà liếc nhìn Phượng Cảnh Kiệ̀n.

Cho đến khi Phượng Cảnh Kiệ̀n lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, Minh Trạ̣m cầm lấy cây tiểu bút lông mà cười, chấm vào mực nước dày đặc thơm ngát, phê, “Trưởng tử Minh Lễ cùng thê tử quay về Vân Nam, thứ tử Minh Nghĩa chưa đại hôn, trong lòng của trăm vẫn quyến luyến, đợi sau đại hôn hặ́n thương nghị.”

Phượng Cảnh Kiệ̀n khoái chí dùng mực đỏ phê xuống một chữ “Duyệt” chói mắt. Một già một trẻ, hai con hồ ly nhìn nhau mà cười, hết thấy đều không cần nói ra khỏi miệng.

Khi Phượng Cảnh Nam nhận được phúc đáp của Phượng Cảnh Kiệ̀n, sau khi nhìn chằm chằm lời phê duyệt kia thật lâu, trong cơn giận dữ hặ́n đã đập nát chiếc bàn bằng gỗ hoa lê gần trăm năm của mấy đời Trấn Nam Vương đã dùng, tiểu tử chết tiệt kia suy nghĩ cái gì vậy chứ?

Các ca ca ở đế đô, tiểu tử kia xem như cái gai trong mắt, nay hặ́n bằng lòng cho Minh Trạ̣m như nguyện, triệu hồi hai thứ tử về Vân Nam, vậy mà tên tiểu tử kia lại chơi chiêu thả một lưu một, rốt cục muốn như thế nào!

Phượng Cảnh Nam chưa bao giờ hối hận khi đã đem Minh Trạ̣m đưa đến đế đô như giờ khắc này, hặ́n hối hận vì Minh Trạ̣m không biết kiềm chế, to gan lớn mật, làm chuyện khác người, thật sự khiến cho Phượng Cảnh Nam hận nghiêng rặ́ng. Nếu Minh Trạ̣m mà ở trước mặt hặ́n thì Phượng Cảnh Nam chắc chắn sẽ muốn cắn chết Minh Trạ̣m ngay tại chỗ.

.....

P/S: bác Nam tưởng mình là ma cà rồng à.

Xí điều, 2 con hồ ly già trẻ trong cung đáng yêu quá xá :>

57. Chương 57: Ba

Sự gian trá của Phượng Cảnh Kiệ̀n làm cho Minh Trạ̣m không còn lời nào để nói, quả nhiên không hổ là người làm Hoàng đế.

Phượng Cảnh Kiệ̀n để cho hặ́n trực tiếp chấm mực phê tấu chương gửi Phượng Cảnh Nam, đương nhiên là vì tin tưởng hặ́n, bất quá có phải nội tâm của lão gia hỏa này quá đen tối hay không? Tình cảm phụ tử của hặ́n và Phượng Cảnh Nam đã mỏng như sương mù dưới vầng thái dương, gió thổi qua sẽ tan biến, lại có lão gia hỏa này cố ý ly gián, làm sao có thể tốt đẹp cho được.

Đương nhiên Minh Trạm chỉ cần nghĩ đến sắc mặt của Phượng Cảnh Nam khi phê tấu chương thì trong lòng liền dâng trào một loại cảm xúc tên là vui sướng, vì vậy vẫn có thể chấp nhận sự gian trá của Phượng Cảnh Kiền.

Minh Trạm cười tủm tỉm đi tìm Ngụy Ninh, Ngụy Ninh thấy mặt mày của Minh Trạm tràn đầy không khí vui mừng thì nhin không được mà nói, “Hôm nay còn phải đến phủ của đại công chúa, người nhin xuống dùm ta một chút.”

Minh Trạm ngậm miệng mà kêu gào, thật vất vả mới giữ chặt khoe môi phóng dăng, không để cho nó nhếch lên quá nhiều, miễn cưỡng mới nghiêm túc được một chút. Chẳng qua chưa đợi Ngụy Ninh mở miệng trở lại thì Minh Trạm đã đắc ý cười to không tiếng động một trận.

Ngụy Ninh đang đau đầu vì vụ án này, lại gặp phải Minh Trạm đùa giỡn như vậy thì liền nổi cơn thịnh nộ, nhéo lỗ tai của Minh Trạm một cách tức giận, “Người đùa cái quái gì? Ngây ngô cười cái quái gì? Hử? Có hỉ sự thì nói với ta, cũng làm cho ta vui ké một chút coi?”

Minh Trạm sợ đau, cái đầu to nâng lên trước mặt Ngụy Ninh, lao thẳng vào mặt Ngụy Ninh như thể muốn ép sát vào, Minh Trạm đau đến nhe răng nhếch mép, chỉ muốn cầu xin tha thứ nhưng lại nói không nên lời, đành phải không ngừng cười làm lành. Ngụy Ninh thấy vẻ mặt cười gian của Minh Trạm thì lại càng bực, bèn chất vấn, “Vẻ mặt cười xấu xa, người lại làm ra chuyện xấu có phải hay không?”

Minh Trạm xoa bóp tay của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh buông Minh Trạm ra, Minh Trạm viết nói, “Ngày hôm qua Hoàng bá phụ kể lại cho ta về chuyện của Lệ thái tử.”

Bàn tay của Ngụy Ninh bắt giác run lên, sắc mặt giống như bị bôi lên ba tầng hàn sương, cực kỳ khó coi.

Quả nhiên có gian tình nha, Minh Trạm thử Ngụy Ninh một chút mà đã thấy Ngụy Ninh phản ứng kịch liệt như vậy, hẳn thật sự hài lòng, trong mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, không dám bày ra vẻ mặt đắc ý vui sướng. Ngụy Ninh thu lại ý cười, nghiêm mặt nói, “Hôm nay rất nhiều việc phải làm, đừng nói mấy chuyện thừa hơi này nữa. Chúng ta đi trước đi.”

Minh Trạm đương nhiên sẽ không nói thêm, ngoan ngoãn đi theo Ngụy Ninh đến phủ của đại công chúa.

Ngụy Ninh hành sự cực kỳ cẩn thận, hơn nữa suy nghĩ cũng cực nhanh, hết thấy người hầu và xe ngựa, hẳn đều đích thân lấy khẩu cung. Nếu để Minh Trạm nói thì Ngụy Ninh có thể làm được Đại Lý Tự Khanh là dựa vào thực tài thực học của chính mình, nếu Ngụy Ninh không phải ngoại thích, theo như bản lĩnh của hắn, cho dù trẻ hơn mười năm thì vị trí Đại Lý Tự Khanh vẫn dễ như trở bàn tay, bất quá đương nhiên không thể phong hầu, cũng sẽ không bị Phượng Cảnh Kiền nghi kỵ khắp nơi như vậy.

Thế sự chính là thế, nhất tổn nhất ích, đã trở thành chuyện hiển nhiên, làm gì có thứ nào lưỡng toàn kỳ mỹ?

Ngụy Ninh đem vài kẻ khả nghi trong đám người đó đến Đại Lý tự thẩm tra, những người còn lại thì để phủ của đại công chúa an bài, sau đó liền dẫn theo Minh Trạm đi kiểm tra nguyên nhân cái chết của tiểu Quận quân.

Không ngờ Ngụy Tiểu có chết cũng không đồng ý để Ngụy Ninh coi xiêm y của muội muội, mặc dù nay muội muội đã chết nhưng thân xác này vẫn là của muội muội, Ngụy Ninh làm như vậy có khác gì làm nhục thân mình của muội muội?

Ngụy Ninh khuyên can mãi mà Ngụy Tiểu vẫn không đồng ý, Ngụy Ninh rất bực mình, cả giận nói, “Ta vốn là phụng chỉ làm việc, hay là Ngụy huynh không muốn điều tra nguyên nhân cái chết của tiểu Quận quân? Nếu người cứ cố chấp thì chẳng khác nào đang giúp hung thủ một tay!”

“Ngụy đại nhân, gia muội vẫn chưa thành hôn mà đã qua đời sớm, phụ mẫu còn nhiều việc phải chu toàn, vẫn chưa được đưa vào mộ phần của gia tộc, hôm nay nếu bị người đụng chạm vào thân mình thì tộc trưởng nhất định sẽ đưa ra dị nghị, lại phát sinh thị phi, chẳng lẽ người muốn muội muội của ta phải an táng ở nơi hoang vu đồng không nhà trống hay sao?” Khóe mắt của Ngụy Tiểu đỏ ửng, cắn chặt răng lộ ra vài phần kiên nghị, ánh mắt quét về phía Minh Trạm, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Tứ công tử, muội muội của ta lúc trước cũng có hôn ước với người, cho dù không có thì chúng ta vẫn là biểu huynh biểu muội, tứ công tử nề tình vài phần hương khói thì Ngụy gia sẽ vô cùng cảm kích.”

Minh Trạm nhìn Ngự Tiểu kích động, bề ngoài lại tiều tụy tang thương, cảm thấy xúc động, liền đứng dậy đi qua rồi viết vào tay của Ngự Tiểu, Ngự Tiểu kinh ngạc há hốc mồm, nói không nên lời, thật lâu sau mới hỏi, “Thật chứ? Tứ công tử nói thật sao?”

Minh Trạm trịnh trọng gật đầu.

Ngự Tiểu thiếu chút nữa đã trào nước mắt, trịnh trọng lạy chào, Minh Trạm nâng Ngự Tiểu đứng dậy, Ngự Tiểu nâng y mê lau lệ, nghiêm túc nói, “Là ta mang dạ tiểu nhân, Minh Trạm, người nhân nghĩa như thế, là Doanh Hiên không có phúc khí.” Lúc này Ngự Tiểu đã hơi bình tĩnh trở lại, hỏi một cách khách khí, “Đây không phải việc nhỏ, không biết Minh Trạm đã nói với Trấn Nam Vương hay chưa.” Gọi thẳng đích danh, Ngự Ninh trầm nghĩ, Minh Trạm đang làm cái quỷ gì vậy, chẳng lẽ cho Ngự Tiểu uống thuốc gì hay sao mà Ngự Tiểu lại bỗng nhiên trở nên thân mật như vậy?

Minh Trạm viết nói, “Ta sẽ đích thân nói với Hoàng bá phụ.”

Ngự Tiểu càng cảm thấy muội muội của mình vô phúc, mặc dù Minh Trạm bị khuyết tật nhưng hành xử lại chu đáo lễ nghĩa như vậy, làm sao không khiến người ta cảm thán cho được.

Ngự Tiểu khách khí dẫn Minh Trạm vào phòng của mẫu thân Kính Mẫn đại công chúa để trò chuyện.

Kính Mẫn đại công chúa nghe nhi tử nói như thế thì cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, nữ nhi tuy rằng đã được chỉ hôn nhưng vẫn chưa có lễ nạp thái, hơn nữa nữ nhi gặp phải tai họa bất ngờ như vậy, nếu Minh Trạm thật sự thú bài vị của nữ nhi về thì đương nhiên là cho Ngự Quốc Công và Kính Mẫn đại công chúa thể diện rất lớn, ở thời đại này chẳng ai thích nữ nhi của mình cô độc một tòa mộ phần, ngày sau không ai hương khói cung phụng. Nhưng với thân phận của Minh Trạm, lại được Hoàng thượng vô cùng sủng ái coi trọng, nếu không thì sẽ không chỉ hôn cho nữ nhi của nàng. Minh Trạm thú bài vị của nữ nhi bọn họ về làm nguyên phối, sau này cho dù có tiếp tục được chỉ hôn thì những người đến sau chỉ là điền phòng kế thất, thân phận khó vượt qua nữ nhi của bọn họ. (nguyên phối = vợ cả, điền phòng kế thất = vợ kế)

“Không ổn không ổn.” Kính Mẫn đại công chúa lau lệ, kéo Minh Trạm đến trước mặt rồi nhẹ nhàng nói, “Hảo hài tử, ta biết ngươi thiện tâm. Doanh Hiên bạc phận, ngươi một lòng suy nghĩ cho ta, nhưng ta làm sao nở lòng nào dây dưa để ngươi khó xử.”

Minh Trạm lấy ra quyển sổ nhỏ rồi viết, “Ta không biết tang lễ của nữ nhi chưa xuất giá lại gian nan như vậy, đáng lý ta và biểu muội đã có hôn ước trong người, chẳng qua biểu muội xảy ra bất trắc, cho dù hiện tại vào mộ phần của Ngự gia, nhưng ngày sau lại không có con cháu chăm sóc hương khói, chẳng phải là thê lương hay sao? Ta thú biểu muội cũng là tuân theo lễ nghi, biểu muội vào gia phả của ta thì sẽ tiến vào mộ phần của tổ tiên nhà ta, về sau ta có con nối dõi thì biểu muội sẽ có danh phận là đích mẫu, như thế sẽ được hưởng hương khói vĩnh viễn. Còn những chuyện khác thì cũng không thể nói là dây dưa gây khó xử, ta như thế này thì đáng lý cũng không xứng với biểu muội, nhờ Hoàng bá phụ chỉ hôn nên mới có mối nhân duyên này. Tuy rằng biểu muội xảy ra chuyện, nhưng ta cũng không thể ngồi yên nhìn cô cô như vậy. Chuyện này, ta sẽ đi nói với Hoàng bá phụ, cô cô cứ an tâm dưỡng thân đi.”

Kính Mẫn đại công chúa lại nhịn không được mà rơi lệ, cử chỉ này của Minh Trạm có thể xưng là rất nhân nghĩa.

Ngày hôm đó tuy rằng Ngự Ninh không nghiệm thi nhưng lại thành toàn một mối hôn sự âm dương khiến cho vô số quân tử lễ nghĩa khen không dứt miệng.

Minh Trạm quyết định muốn thú bài vị của Ngự Doanh Hiên vào phủ.

Phượng Cảnh Kiền thật sự không vui lắm, chỉ hôn cho Minh Trạm một lão bà bạc mệnh đã đành, may mà chưa làm lễ nạp thái, đợi chấm dứt hôn sự của Ngự Doanh Hiên thì hẳn còn có thể ban cho Minh Trạm một mối hôn sự tốt đẹp khác.

Làm sao ngờ được Minh Trạm nay cố ý muốn thú bài vị của Ngự Doanh Hiên vào phủ.

“Người muốn làm cái gì, tuy rằng trăm chỉ hôn nhưng hai nhà vẫn chưa làm lễ nạp thái, không coi là có hôn ước, đại hôn đầu tiên của ngươi mà ngươi lại thú cái bài vị về để làm gì?” Phượng Cảnh Kiền khuyên nhủ, “Nếu Doanh Hiên thật sự không có chỗ tốt để an táng thì trăm sẽ đặc biệt ân chuẩn cho nàng an táng lại Tĩnh An trang. Cũng không cần ngươi phải thú bài vị về phủ.”

Minh Trạng viết nói, “Ta đã nói với Kính Mẫn đại công chúa. Hoàng bá phụ đã ban hôn thì phải thú thôi. Lúc trước Hoàng bá phụ thấy biểu muội rất được cho nên cố ý chỉ hôn cho ta. Ta ngoại trừ không có thân phận thấp hèn thì bề ngoài không đẹp, lại bị câm, vậy mà Kính Mẫn cô cô đâu ghét bỏ ta, nay biểu muội xảy ra chuyện, ta lại đoạn tuyệt sạch sẽ thì chẳng phải là ăn ở thất đức hay sao? Hoàng bá phụ thiên vị ta nên mới cảm thấy ta chịu uất ức khi thú bài vị của biểu muội, nhưng dù sao Hoàng bá phụ cũng là Hoàng thượng, nếu ta đã nói ra ngoài mà ngài lại ngăn cản thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến thanh danh hay sao.”

Phượng Cảnh Kiên nổi nóng kéo Minh Trạng qua rồi đánh hai cái, cả giận nói, “Người cũng biết ta sẽ ngăn cản vậy mà còn nói ra trước! Người cố ý làm như vậy có phải hay không?”

“Ta thấy Ngụy đại ca thật sự là khó chịu, nhất thời sốt ruột nên mới nói ra. Bá phụ, ngài chấp thuận đi.”

“Người tự đi nói với phụ vương của người đi, việc này thì ta mặc kệ người.” Phượng Cảnh Kiên khó xử, làm sao có thể nói việc này với đệ đệ đây: này, ta bắt cần chỉ một mối hôn sự âm dương cho nhi tử của người.

Phượng Cảnh Kiên cố ý phản đối, bất quá là vì khó công đạo với Phượng Cảnh Nam mà thôi. Bởi vậy càng làm cho Minh Trạng kiên quyết muốn thú bài vị của Ngụy Doanh Hiên.

Minh Trạng viết vô số lý do, Phượng Cảnh Kiên bị hấn làm phiền đến đau cả đầu, Minh Trạng nói rất có lý, tiểu tử này đã sớm công khai, như vậy nếu mà ngăn cản thì chẳng phải sẽ tổn hại đến thanh danh hay sao? Tên tiểu tử chết tiệt này, chẳng lẽ hấn hận trầm vì đã để hấn phê duyệt tấu chương gửi về Trấn Nam Vương phủ, cho nên làm cho trầm phải khó xử, bấy hồ khiến trầm rơi xuống hay sao.

Phượng Cảnh Kiên mắng Minh Trạng một chút cho hạ hỏa, sau đó mới để Minh Trạng rút đi.

Kỳ thật Phượng Cảnh Kiên đã nghĩ sâu xa hơn.

Lúc đầu Minh Trạng vẫn chưa nghĩ đến việc thú bài vị của Ngụy Doanh Hiên, hai người chỉ mới gặp nhau một lần thì làm sao lại nói đến tình cảm cho được. Chẳng qua lời nói của Ngụy Tiểu hôm nay đã nhắc nhở Minh Trạng, thú một bài vị đối với Minh Trạng mà nói thì chẳng có chướng ngại gì về mặt tâm lý, ngược lại có thể giải quyết hoàn cảnh khốn khổ của đại công chúa. Đại công chúa chỉ có một nữ nhi, làm sao có thể không cảm kích hấn cơ chứ? Huống chi Phượng Cảnh Kiên sẽ để hấn tham dự vào triều chính, bản thân của hấn bị khuyết tật, phải làm một chút chuyện thể diện để tăng thêm nhân phẩm cho mình, đây chẳng phải là cơ hội có sẵn hay sao? Bởi vì chưa từng làm lễ nạp thái mà hấn còn cố ý thú tiểu Quận quân, đạo đức quân tử như thế thì làm sao mà người ta không tán thưởng phẩm chất đoan chính cho được?

Trên đời này khó lấy lòng nhất đó là chính nhân quân tử, bọn họ chỉ giảng về nghèo hèn nhưng không giảng về phóng túng, không thay đổi vì phú quý, không khuất phục vì vũ lực, muốn lấy lòng bọn họ thật sự là khó càng thêm khó. Nay có sẵn cơ hội, Minh Trạng há có thể bỏ qua?

Hơn nữa, hấn bị Phượng Cảnh Kiên tính kế một trận, đương nhiên đây là bọn họ hợp tác, người tình ta nguyện, chẳng qua Phượng Cảnh Kiên cũng phải đưa ra một chút thành ý, có qua có lại thì mới toại lòng nhau.

Ba chuyện tốt đẹp như vậy, Minh Trạng chỉ hận vì sao mình nghĩ ra muộn như thế.

.....

58. Chương 58: Hồ Ly

Minh Trạng thú bài vị của Ngụy Doanh Hiên, chuyện này mọi người đều tán thưởng Minh Trạng một tiếng phúc hậu.

Thể diện của Phượng Cảnh Kiên cũng đặt đúng chỗ, phái quan viên của phủ Nội vụ đi qua lo liệu cho Minh Trạng, trong phủ của Kính Mẫn đại công chúa, từ công chúa đến nô tài hạ đẳng nhất đều thật sự kính trọng và thân thiện với Minh Trạng.

Cho dù Minh Trạng thú chính là Ngụy Doanh Hiên hay là bài vị của Ngụy Doanh Hiên, chỉ cần Ngụy Doanh Hiên vào mộ phần của Trần Nam Vương phủ thì hai nhà chính thức có quan hệ thông gia.

Kính Mẫn đại công chúa là người hiểu chuyện, đương nhiên không chịu làm cho Minh Trạng chịu thiệt, nhẹ nhàng nói, “Ta chỉ có một mình Doanh Hiên là nữ nhi, của hồi môn đã chuẩn bị sẵn từ khi nàng xuất thế, nay nàng phải thành thân thì cứ mang qua hết đi. Minh Trạng, người là hiền tế của ta, coi như biết rõ đạo lý trưởng giả ban thưởng sẽ không được từ chối.” Cắt đứt đường lui của Minh Trạng.

Với xuất thân của Minh Trạng thì đương nhiên sẽ không quen mắt nhìn thấy những thứ này, Kính Mẫn đại công chúa biết rõ mục đích mà Minh Trạng thú nữ nhi của nàng cũng không đơn thuần, chẳng qua với địa vị của Minh Trạng như vậy thì thật sự là uất ức cho Minh Trạng.

Minh Trạng suy nghĩ một chút rồi viết nói, “Đáng lý ta không thể từ chối hảo ý của nhạc mẫu. Chẳng qua ta nghĩ, của hồi môn của biểu muội nên lưu cho con nối dõi. Không bằng đợi ngày sau có cơ hội ta lệnh cho một nhi tử của mình làm kế tử của biểu muội, mấy thứ này cứ để cho kế tử đi.”

Kính Mẫn đại công chúa càng thêm yên lòng, đôi mắt ửng đỏ, liên tục gật đầu, “Được, được, nghe theo ý của người.”

“Hiên tại cái này để bảo tồn ngoại tôn cho nhạc mẫu, ngày sau tặng cho đứa nhỏ kia, chẳng phải như vậy mới là tốt hay sao?” Minh Trạng hào phóng ban tặng ân huệ cho Kính Mẫn đại công chúa.

Chỉ cần thú Ngụy Doanh Hiên thì Kính Mẫn đại công chúa đương nhiên sẽ cảm kích đối với hắn, chỉ là hắn và Ngụy Doanh Hiên dù sao đã sớm âm dương chia cách, cũng không thể nói rõ tình ý, bỗng nhiên có thêm cái danh mà thôi, đâu phải cái gì cũng dễ dàng đoạt được lợi ích.

Nay hắn thú Ngụy Doanh Hiên, Ngụy Doanh Hiên là nguyên phối của hắn, ngày sau kế tử sẽ đứng dưới danh nghĩa của Ngụy Doanh Hiên, như vậy đứa nhỏ này là trưởng tử của nguyên phối, tương lai nếu Minh Trạng có thể kế thừa vương vị của Trần Nam Vương, đứa nhỏ đã là trưởng tử thì tiền đồ nhất định rộng mở.

Lược về lễ nghi, Kính Mẫn đại công chúa chính là ngoại tổ mẫu của đứa nhỏ này, trăm lợi bất hại.

Minh Trạng thuận miệng ban tặng ân huệ to lớn như vậy cho Kính Mẫn đại công chúa, như vậy ích lợi của hắn và Kính Mẫn đại công chúa xem như tương quan, quanh vinh và tổn hại sẽ đi cùng, ở thời khắc mấu chốt, hắn không sợ Kính Mẫn đại công chúa sẽ không thiên vị cho hắn.

Cho dù là Ngụy Quốc Công thì cũng sinh ra hảo cảm với Minh Trạng, Minh Trạng bị cảm nhưng lại làm ra một chuyện có thể diện lớn như vậy, tuy tuổi còn nhỏ, thân thể bị khuyết tật, nhưng rốt cục vẫn là đích tử, chỉ cần chân chính thú thê, sinh hạ đích tôn khỏe mạnh thì vẫn cao quý hơn mấy huynh đệ thứ tử nhà Phụng Minh Lễ. Nay Trần Nam Vương đang thịnh vượng, danh phận đích tôn chẳng phải càng có thể vững vàng hơn so với thứ tôn hay sao, lại có Minh Trạng giỏi về mưu kế như vậy thì chẳng phải là nắm chắc Trần Nam Vương vị hay sao?

Mà Ngụy gia bọn họ chính là mẫu tộc tương lai của Trần Nam Vương, ai lại không kính nể bọn họ cho được?

Ân huệ to lớn như vậy rơi xuống, cho dù Ngụy Quốc công vẫn thương tiếc nữ nhi, nhưng cũng có vài phần vui mừng, chẳng qua chuyện chưa định, hắn đương nhiên sẽ không nói ra bên ngoài, gọi nha đầu tiến vào, phân phó nói, “Kêu Ngụy Tiểu Ngụy Dịch lại đây.”

Nhất thời huynh đệ hai người cùng nhau mà đến.

Ngụy Quốc Công chịu đựng bị thương mà nói, “Hôn sự của muội muội các người và Minh Trạng đang ở ngay trước mắt, Minh Trạng thú muội muội của các người, như vậy sẽ trở thành đại cô gia chân chính trong phủ của chúng ta. Các người sẽ giống như thân huynh đệ, ngày sau phải giúp đỡ lẫn nhau, đừng hờ hững như người xa lạ. Minh Trạng còn nhỏ mà nhân phẩm lại đoan chính, các người là huynh trưởng cũng phải bày tỏ phong thái của huynh trưởng mới được....Các người tốt thì đó mới là phúc khí của ta và mẫu thân của các người.” Nói đến cuối cùng cũng nhận không được mà lại thương tâm vì nữ nhi bạc mệnh. Lúc đầu hắn cũng không tình nguyện Minh Trạng làm hiền tế, chẳng qua hoạn nạn gặp chân tình, Minh Trạng thông minh lại phúc hậu, thật sự rất hiếm thấy.

Cuối cùng Ngụy Ninh cũng được kiểm tra thực hư vết thương của tiểu Quận quân nơi cần cổ, lúc này chuyện hai con ngựa thất kinh cũng đã được điều tra xong.

Ngụy Ninh mặt nhăn mày nhú, thật sự rất trùng hợp.

Theo người làm chứng thì hai con ngựa này là do một nhà họ Bảo trên phố bán sơn nuôi dưỡng, như vậy cũng không sao, nhưng khi điều tra sâu hơn nữa, tiến đến nhà họ Bảo, sau khi kêu cửa thật lâu vẫn không thấy ai lên tiếng thì đành phá cửa mà vào.....một nhà nằm chết dưới đất.

Minh Trạm dời mắt khỏi những thi thể nằm la liệt dưới sàn, bàn tay run nhè nhẹ, mặc dù hấn ở đẳng cấp đặc biệt nhưng vẫn khó có thể thích ứng với hoàn cảnh đẫm máu như vậy.

Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp ổn định cầm lấy tay của Minh Trạm, Minh Trạm quay đầu lại, là Ngụy Ninh.

Hấn nghĩ rằng Ngụy Ninh sẽ thuận thế dẫn hấn rời đi, nào ngờ Ngụy Ninh lại dẫn hấn đi vào bên trong, nhà này kỳ thật không tệ, trong vườn hoa cỏ mọc um tùm, còn có mái hiên trồng đầy hoa nhỏ, trong phòng bày biện rất nhiều đồ cổ lịch sự tao nhã.

Ngụy Ninh xem lướt qua, cho đến khi nhìn thấy người trung niên nằm té dưới đất ở gian giữa thì liền lập tức dẫn Minh Trạm đi ra ngoài, phái người trông coi từ trong ra ngoài, còn mình thì cùng Minh Trạm lên xe ngựa.

Minh Trạm nhìn về phía Ngụy Ninh, Ngụy Ninh lạnh lùng nói, “Ta nhận ra người ở gian giữa, đó là quân sự trong phủ của nhị hoàng tử, người nọ thật sự là họ Bảo, đúng vậy. Bỗng dưng lại liên lụy đến hoàng tử, chúng ta đương nhiên phải tránh hiềm nghi.”

Ngụy Ninh là cứu chủ của nhị hoàng tử, lúc này lại không có nửa điểm do dự, trực tiếp tiến cung diện thánh.

Minh Trạm cũng phải bội phục sự quả quyết của Ngụy Ninh, hành động này của Ngụy Ninh nhất định sẽ sinh ra hiềm khích với nhị hoàng tử, chẳng qua là vì có hấn ở bên cạnh cho nên Ngụy Ninh mới có thể quyết đoán phân rõ giới hạn với Phượng Minh Lan như vậy. Nếu sau này Phượng Minh Lan có thể đăng cơ rồi thanh toán nợ cũ thì Ngụy Ninh làm sao có thể nhận được ân huệ? Bất quá với bản lĩnh của Ngụy Ninh thì có thể thoải mái đổ lên đầu của hấn.

Đủ loại an bài của Phượng Cảnh Kiên rốt cục cũng đạt được hiệu quả.

Nghe thấy Ngụy Ninh bẩm báo, hàng lông mày của Phượng Cảnh Kiên không hề nhúc nhích, tùy tiện phân phó, “Tử Mẫn, người tiếp tục điều tra, trong lòng của trẫm đã biết.”

“Hoàng thượng, thần thân là ngoại thích, là người thì sẽ có tư tâm, ngay cả thần cũng không ngoại lệ. Hoàng thượng thương tiếc thần thì thỉnh Hoàng thượng thành toàn một chút tư tâm của thần, cho phép thần tránh khỏi hiềm nghi đi.” Ngụy Ninh thành khẩn thỉnh cầu.

“Tử Mẫn, trẫm tin người.”

“Hoàng thượng tin thần nhưng thần lại không tin được chính mình.” Ngụy Ninh cười khổ, “Thần không phải là người vô tư.”

Phượng Cảnh Kiên cười cười, “Đứng lên đi, Phùng Thành, dọn cho Tử Mẫn một chỗ ngồi.”

Phượng Cảnh Kiên cũng không tiếp tục gây khó dễ cho Ngụy Ninh, nhẹ nhàng nói, “Nếu như thế, Tử Mẫn thấy vụ án này nên do ai tiếp nhận là tốt nhất?”

Ngụy Ninh cân nhắc một lúc, “Hình bộ chủ thẩm, sẽ do Đô Sát Viện Ngự Sử giám sát.”

Hình bộ?

Hình bộ Thượng Thư là Bắc Uy Hầu Nguyễn gia, ngoại thích của Nguyễn quý phi, Ngụy Ninh lại đề nghị đem vụ án có liên quan đến Phượng Minh Lan giao cho Hình bộ để thẩm vấn. Bất quá đề nghị này của Ngụy Ninh cũng không tệ, Đại Lý Tự nếu đã tránh hiềm nghi thì đương nhiên chỉ có Hình bộ là thích hợp nhất, huống chi hấn còn để cho Đô Sát Viện Ngự Sử giám sát cũng là vì cam đoan phân rõ giới hạn với Phượng Minh Lan.

“Trẫm đã có an bài, mấy ngày nay người cũng mệt nhọc, đi về nghỉ ngơi trước đi, việc này không cần nhắc lại.” Phượng Cảnh Kiên nói.

Ngụy Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hẳn đề nghị Nguyễn gia cũng là chỉ muốn thử lòng Hoàng thượng một lần, nay Hoàng thượng đã để tâm, như vậy tình cảnh của nhị hoàng tử sẽ không quá gian nan. Vụ án này cho dù là trâm cài tóc của phế hậu Phượng thị hay là liên lụy đến nhị hoàng tử thì đều lộ ra ba phần quý khí. Nhị hoàng tử bình thường không có bản lĩnh, nhưng quân sự của nhị hoàng tử lại xảy ra chuyện thì lại khiến người ta nhìn không được mà nghĩ nhiều.

Ngụy Ninh vừa định lui ra thì lại bị Phượng Cảnh Kiên gọi lại, cười nói, “Quá vài bữa nữa chính là đại hôn của Minh Trạ, trẫm nghĩ, Minh Trạ cũng lớn, sau khi đại hôn thì để Minh Trạ dọn ra ngoài cung. Hắn ở trong cung từ nhỏ, hẳn cũng không biết nhiều nghi lễ về hôn sự, người là một nửa tiên sinh của hắn, rảnh rồi đi dạy hắn đi.”

Ngụy Ninh cười nói, “Đương nhiên phải như thế.” Tiểu tử này thật sự là lòng tham không đáy, ngay cả thứ bài vị cũng có thể làm được, bất quá lúc này hẳn sẽ mượn ngọn đông phong này để tránh đi thị phi trong triều, Ngụy Ninh nói, “Chuyện của tiểu Quận quân thật sự làm cho người ta thương tiếc, Minh Trạ phúc hậu biết lễ, nhân phẩm đoan chính, đại hôn thì không thành vấn đề, chẳng qua sau khi thứ tiểu Quận quân thì thứ nhất phải theo lễ mà giữ đạo nghĩa một năm cho nguyên phối, thứ hai là linh cữu của tiểu Quận quân cũng phải chuyển về Vân Nam mới thỏa đáng. Nếu Minh Trạ quay về Vân Nam thì thần xin được tháp tùng.”

Ngụy Ninh vừa nói ra lời này thì Phượng Cảnh Kiên và Minh Trạ đều tự nổi lên tư tâm.

Quan viên của Vân Quý nhị tỉnh đều do Phượng Cảnh Nam đích thân tuyển chọn, không bị ràng buộc bởi triều đình, Phượng Cảnh Kiên cũng sẽ không phái người đến Vân Quý làm chứng mắt đệ đệ của hắn. Ngụy Ninh là người thông minh, huống chi có sẵn cơ hội này, nếu không cần thì thật lãng phí.

Minh Trạ cũng hiểu được, hẳn thứ Ngụy Doanh Hiên thì sẽ được lợi ích từ Ngụy Quốc Công và Kính Mẫn đại công chúa, như vậy, hẳn nhất định phải theo lễ nghĩa mà túc trực bên linh cữu của nguyên phối, thời gian vào triều cũng bị chậm lại. Từ khi hắn rời khỏi Vân Nam thì cũng đã được vài năm, thật sự hơi nhớ mẫu thân và tỷ tỷ, huống chi có Ngụy Ninh đi theo, hẳn cũng không sợ có đi không có về.

Trong lúc nhất thời, đám hồ ly lớn nhỏ lại có tâm tư tương thông, mỉm cười chấp thuận việc này.

.....

P/S: Lần này là 3 con hồ ly =)). À, Bắc Uy Hầu gia trong đây là cha của người đã bị Lệ thái tử bức chết, có đề cập đến ở chương Cảnh Kiên kể chuyện. Ta nói vậy là để nhắc mọi người thôi. Đám ta phải ngồi vẽ sơ đồ quan hệ quá @_@, nhưng ko phải hiện tại, ko có thời gian edit Thiều Hoa nữa là =.=

59. Chương 59: Hiểu Lầm

Hôn sự của Minh Trạ bị đẩy nhanh, làm cho Minh Nghĩa cũng phải đại hôn trước.

Hơn nữa trước khi đại hôn, Minh Trạ thân thiết hỏi Minh Nghĩa có muốn cùng hắn đại hôn chung một ngày hay không, làm cho Minh Nghĩa muốn buồn nôn, mục nội người thứ cái bài vị về không chèn xui thì thôi chứ lão tử vẫn muốn sống lâu thêm vài năm nữa này.

Tuy rằng Minh Trạ thành thân với bài vị nhưng lại kiếm được thanh danh rất tốt, ngay cả ngoại công lão Vĩnh Ninh Hầu mà hắn chưa từng gặp mặt cũng run rẩy chống long đầu trượng do ngự ban đến uống ly rượu hỉ.

Lão nhân run rẩy cầm tay của Minh Trạ, mơ hồ dặn dò đi dặn dò lại, “Tiên làm người, hậu làm việc. Làm người tốt thì đương nhiên sẽ làm được chuyện tốt.”

Vệ Đình Gia giúp đỡ lão phụ, giải thích, “Phụ thân đã lớn tuổi, càng ngày càng hồ đồ.”

Minh Trạng cần cũng không phải là tình thân, mà là cần những người trong thời khắc mấu chốt có thể giúp đỡ mình.

Sự tồn tại của Vĩnh Ninh Hầu phủ chính là như vậy.

Nay lão Vĩnh Ninh Hầu có thể ra mặt đã chứng tỏ khuynh hướng của Vĩnh Ninh Hầu phủ, như vậy vài năm nay Minh Trạng ở đế đô đã được Vĩnh Ninh Hầu phủ chấp thuận, Vĩnh Ninh Hầu phủ đương nhiên nguyện ý để ngoại tôn kế thừa Trấn Nam Vương vị.

Minh Trạng phải đưa linh cữu của thê tử về Vân Nam, nhân tiện giữ đạo nghĩa với thê tử, thiên hạ đều xưng Minh Trạng là người tín nghĩa đôn hậu, đương nhiên loại tán dương này làm cho không ít người âm thầm muốn nôn mửa một trận, bất quá việc Minh Trạng chiếm được hảo cảm của nhân sĩ cũng là chuyện thật.

Kính Mẫn đại công chúa cũng chuẩn bị hậu lễ cho Vệ vương phi, lại càng không cần nhắc đến Minh Diễm và rất nhiều người có một chút giao tình với Trấn Nam Vương.

Phượng Cảnh Kiên tặng lễ cũng nhiều hơn bình thường.

Đây là lần đầu tiên Phượng Minh Lễ cảm thấy vị trí của mình cực kỳ xấu hổ, cho dù là tiếp chỉ thì hắn vẫn phải quỳ phía sau Minh Trạng, truyền chỉ thái giám lại đem thánh chỉ giao cho Minh Trạng mà không phải trong tay của hắn.

Thậm chí Phượng Cảnh Kiên tặng lễ cho Minh Trạng cũng nhiều hơn. Những người còn lại của Trấn Nam Vương phủ đều được tặng lễ theo cấp bậc, ngoại trừ Phượng Cảnh Nam thì đó là Vệ vương phi, vị trí thứ ba là Ninh Quốc quận chúa Minh Kỳ, vị trí thứ tư mới đến phiên mẫu thân Ngụy trắc phi của hắn.

Trong lòng của Minh Lễ âm ỉ, nếu một ngày chưa được phong thế tử thì như vậy vị trí của hắn vẫn xếp sau Minh Trạng, cho dù hắn được phong làm thế tử, khi Vệ vương phi còn tồn tại thì mẫu thân của hắn vẫn chỉ là một trắc phi.

Nỗi bi thương của thứ tử làm cho Minh Lễ càng lĩnh hội sâu sắc hơn khi ở đế đô.

Cũng may hắn sắp về Vân Nam.

Minh Trạng có thể làm được gì, Vân Nam mới là căn cơ của Trấn Nam Vương phủ, thân thể của phụ thân khỏe mạnh, tiếp tục chống đỡ hai mươi ba mươi năm nữa thì tuyệt đối không thành vấn đề, như vậy, hai ba mươi năm sau, Minh Trạng trú tại đế đô, cho dù có bản lĩnh thì cũng không thể động vào địa vị của hắn.

Năm tháng lưu quang sẽ đem Trấn Nam Vương phủ giao vào tay hắn, như vậy hắn tuyệt đối không thể để cho Minh Trạng ở lại Vân Nam.

Minh Lễ đứng dậy lệnh cho đại quản gia đem thánh chỉ đi cung phụng rồi nói với Minh Trạng, “Ta đã an bài xe ngựa chưa đáo, Hoàng bá phụ phái năm trăm hộ vệ. Chúng ta ở đế đô mấy năm, ta nghĩ Phạm tiên sinh cũng đi theo lo liệu nhiều năm nay, càng vất vả công lao càng to lớn. Tứ đệ nên dẫn Phạm Duy trở về, ta cũng để cho Phạm tiên sinh cùng trở về, như vậy cũng làm cho phụ tử bọn họ đoàn tụ.”

Phạm Duy là thư đồng của hắn, Minh Lễ lại cố ý muốn Phạm Văn Chu quay về Vân Nam, Minh Lễ có ý định gì thì trong lòng của Minh Trạng biết rất rõ, bất quá hắn vẫn làm khó Minh Lễ và Minh Nghĩa một chút, viết hồi, “Phạm tiên sinh trở về thì chuyện ở đế đô phải xử trí như thế nào? Để lại một mình nhị ca thì e rằng phụ vương cũng sẽ lo lắng?”

Minh Nghĩa cười nói, “Ta làm sao lại xảy ra chuyện gì cho được, với lại còn có Lý tiên sinh và Chu tiên sinh, đều là thông minh tháo vát. Tứ đệ không cần phải lo xa. Ta làm huynh trưởng mà còn phải để đệ đệ quan tâm cho ta thì thật sự vô cùng hổ thẹn.”

Minh Trạng cũng không nhiều lời mà chỉ ứng thuận. Hơn nữa, Minh Trạng còn hiểu ý mà lệnh cho Phạm Duy ngồi cùng xe với Phạm Văn Chu.

Ngụy Ninh và Minh Trạng thừa ra một xe, vì thế Ngụy Ninh cực hận Minh Trạng.

Minh Trạng thật sự không cần thể diện, Ngụy Ninh vừa mở miệng, “Tứ công tử thân phận tôn quý...” Minh Trạng lập tức vươn tay bịt miệng của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh xoay người đi lên xe của mình, Minh Trạng nhìn đến trạm dịch, nửa đêm phải Phương Thanh đi đâm thủng bánh xe ngựa của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh bị Minh Trạch chọc cho nổi giận, trong lòng vô cùng oán hận, cứ lảm bảm: Bỏ đi bỏ đi, họ Phụng từ đó đến nay chẳng có thứ nào là tốt, nhin đi nhin đi.

Minh Trạch náo loạn vài ngày, Ngụy Ninh không có cách nào, chỉ đành đi theo xe ngựa của Minh Trạch, nhéo lỗ tai của Minh Trạch rồi mắng hấn, “Hành vi tiểu nhân a.”

Minh Trạch căn bản chỉ xem như gió thoảng bên tai, dù sao chiếm được lợi ích thực tế thì người ta mắng cho vài câu cũng chẳng tính là gì.

Ngụy Ninh cảm thấy sự hiểu biết của mình đối với Minh Trạch thật sự chưa đủ khắc sâu, thật không biết làm sao mà Trần Nam Vương có thể sinh ra một tiểu vô lại trong ngoài bất nhất như vậy. Tỷ như hiện tại, tiểu tử này đang nằm trên đùi của mình mà khò khò ngủ say.

Minh Trạch xưa nay sẽ không bạc đãi chính mình, thùng xe rộng rãi vững chắc, lộ trình lại bằng phẳng, cũng không bị xóc nảy. Trên giường nhỏ trải mấy tấm đệm bằng da sói thật dày, cực kỳ êm ái. Vừa dùng xong ngọc thiện, Minh Trạch liền nằm ngủ trưa.

Đối với Ngụy Ninh thì Minh Trạch nhắm mắt khả ái hơn nhiều so với lúc hấn mở to mắt. Long mi rất dài, hơi hơi uốn cong, sóng mũi không cao cũng không thấp, hai gò má mồm mĩm, cái miệng hồng hồng mềm mại hơi hơi khép mở, nhìn vừa ngoan vừa khiến người ta ưa thích,

Ngụy Ninh nhin không được mà nhẹ nhàng nhéo nhéo gò má mồm mĩm của Minh Trạch, vừa mềm lại mịn, giống như sữa bò đậm đặc mới vắt xong.

Minh Trạch tựa hồ cảm thấy ngứa, đưa tay gãi mặt, cọ cọ chân của Ngụy Ninh, miệng chẹp chẹp, nhẹ nhàng nhúc nhích một chút rồi tiếp tục ngủ.

Ngụy Ninh buồn cười, cái tên béo này lại làm cho hấn lâm vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Mỗi ngày hấn đều giết thời gian trong xe của Minh Trạch, Phụng Minh Lễ ở bên ngoài mà không nghĩ nhiều thì đó là chuyện không có khả năng. Cho dù là Trần Nam Vương nghe thấy chuyện này thì e rằng cũng phải suy nghĩ sâu xa.

Tay của Ngụy Ninh đặt lên bụng của Minh Trạch, nghĩ rằng nơi này không biết chứa bao nhiêu ý nghĩ xấu xa mới có thể nghĩ ra hết mưu kế này đến mưu kế khác. Chính bản thân của Ngụy Ninh cũng không phải người tốt, cũng bởi vì như vậy cho nên hấn mới ngằm chiếu cổ Minh Trạch nhiều một chút, tiểu tử này còn nhạy bén hơn con báo gấp ba lần, nghe thấy khúc hát thì liền biết ý, người hơi bày tỏ một chút chủ động thì hấn lập tức sẽ dán lên mặt của mình ba lớp mạ vàng.

Ngụy Ninh nghĩ đến đối sách khi đến Trần Nam Vương phủ, bàn tay bất tri bất giác sờ lăm vị trí, cũng không phát hiện Minh Trạch lại bị hấn sờ đến thức tỉnh. Minh Trạch đã đến giai đoạn trở mã, bị Ngụy Ninh trong lúc vô tình sờ soạng náo loạn khiến cho đỏ mặt, bất quá trong lòng của Minh Trạch rốt cục có chút tang thương, cùng là nam nhân, hấn cảm thấy bất ngờ khi Ngụy Ninh hơi quý hấn một chút, nhưng hấn cũng nhanh chóng tiếp nhận chuyện này.

Ngụy Ninh càng sờ mạnh hơn, hô hấp của Minh Trạch trở nên nặng nề, buông lỏng tay chân híp mắt hưởng thụ tay nghề của Ngụy Ninh, lại kéo qua tay kia của Ngụy Ninh rồi viết, “Nhanh lên một chút.”

Tay của Ngụy Ninh bỗng nhiên bị bắt lấy khiến hấn giật mình, thấy vẻ mặt của Minh Trạch ửng hồng đầy xuân sắc, mà tay của mình thì lại đang nằm ở vị trí trọng điểm ngay hạ thân của Minh Trạch. Suýt nữa đã mất cả hồn, Minh Trạch bắt mẫn vì Ngụy Ninh bỗng nhiên ngừng lại, liền thúc giục, “Nhanh lên đi.”

“Người, người, người...” Ngụy Ninh đã tuổi này vậy mà sắc mặt lại càng đỏ hơn cả Minh Trạch, hấn bẩm sinh đã thanh tú, lúc này hai gò má trở nên nóng rần, lấp lấp nhìn Minh Trạch, hoàn toàn không còn vẻ lão luyện giáo hoạt như dĩ vãng, nhưng lại sinh ra vài phần luống cuống tay chân rất khả ái.

Tiểu lều trại của Minh Trạch dựng thẳng, hấn chỉ chỉ một cách bất mẫn, trừng mắt liếc nhìn Ngụy Ninh một cái.

Ngụy Ninh hít thật sâu mấy hơi, khôi phục lại vẻ ung dung, hấn còn tưởng rằng đang sờ cái bụng phì của Minh Trạch, làm sao ngờ lại lạc lối như thế. Nghĩ đến bên ngoài cũng có thị vệ do Hoàng thượng an bài, Ngụy Ninh nhẹ giọng dặn dò, “Không được nói với người khác, ta không phải cố ý.”

Minh Trạ̣m tiếp tục chỉ chỉ tiểu liêu trạ̣i của mình, vẻ mặt rõ ràng là muốn người ta phải chịu trách nhiệm.

Nguỵ Ninh lớn hơn vài tuổi, lại đang ở tuổi thanh niên tráng kiện, ngày thường cũng có chuyện phong nguyệt, vì vậy liền gọn gàng cởi bỏ hạ y của Minh Trạ̣m, bàn tay hơi lạnh đưa vào, cầm lấy tiểu bảo bối tinh xảo khạ́i kia, phô diễn kỹ thuật điêu luyện. Minh Trạ̣m là lần đầu bị như vậy, làm sao chịu nổi, chẳng bao lâu thì liền thổ họ̉n họ̉n mà tiết ra ngoài.

Nguỵ Ninh lấy khăn lau khô cho Minh Trạ̣m, thuận tay giúp Minh Trạ̣m kéo hạ y lên, sau khi để cho Minh Trạ̣m ngồi dậy thì họ̉n lại giả vờ bày ra bộ mặt chính nhân quân tử nhạ̉ nhận của mình.

Minh Trạ̣m cũng cảm thấy sảng khoái, dùng mu bàn tay lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán, sau đó rót một tách trà nhỏ mà uống, rồi mới quay đầu viết lên tay của Nguỵ Ninh, “Có phải người thích ta cho nên mới phá lệ đối xử tốt với ta đúng không?” Khuôn mặt béo mụ̃m mụ̃m lộ ra vài phần đắc ý.

Nguỵ Ninh cau mày một cách khó chịu, thề thốt phủ nhận, “Làm gì có chuyện này, chỉ là ta bất cẩn mà thôi, người đừng nghĩ nhiều.”

Minh Trạ̣m lại cực kỳ tự tin mà cau hàng lông mày một cách thản nhiên, lộ ra một nụ cười chắc chắn, “Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra ngoài đâu. Người thích ta cũng đừng để người khác biết nha.” Nói xong lại kẻ sất rồi họ̉n lên mặt của Nguỵ Ninh, Nguỵ Ninh đẩy Minh Trạ̣m ra, thấp giọng nói, “Lần này là ta suy nghĩ xuất thần cho nên không để ý, người đừng nghĩ nhiều.”

Cho dù Nguỵ Ninh giải thích như thế nào thì Minh Trạ̣m vẫn là điệu bộ “Giải thích chính là che giấu”, khiến cho Nguỵ Ninh tức muốn bốc khói.

.....

P/S: Ko biết là ai chiếm tiện nghi của ai nữa.

Họ̉n cảm thấy bất ngờ khi Nguỵ Ninh hơi quý họ̉n một chút, nhưng họ̉n cũng nhanh chóng tiếp nhận chuyện này. à tinh thần tự sượ́ng cao độ

60. Chương 60: Xung Đột

Minh Trạ̣m lấy chiếc khăn tay do Nguỵ Ninh đã lau cái kia cho họ̉n rồi cất vào y mê một cách trân quý, họ̉n sẽ không tự mình đa tình nghĩ rằng Nguỵ Ninh cố ý đối với họ̉n, đây quả thật là hiểu lầm, bất quá cũng là một nhược điểm để họ̉n có thể nắm cán.

Y vật của Nguỵ Ninh rất tinh tế thắm mỹ, trên khăn cũng thêu họ Nguỵ ở một góc, đây là bằng chứng vững như núi, luôn luôn sẽ phát huy tác dụng.

Nguỵ Ninh ở Đại Lý tự nhiều năm, là người cẩn thận như thế nào, làm sao có thể không biết quý kẻ của Minh Trạ̣m, cười lạnh, “Cái đó cũng là của người, người giữ đi.”

“A Ninh, đây là tín vật định tình của hai ta.” Minh Trạ̣m viết vào tay của Nguỵ Ninh, Nguỵ Ninh hừ lạnh, căn bản không thèm để ý đến Minh Trạ̣m.

Minh Trạ̣m lấy khăn ra rồi trả lại cho Nguỵ Ninh, viết nói, “Vậy người giữ đi, người đừng nghĩ lung tung, chẳng lẽ ta lại sử dụng cái này để uy hiếp người hay sao? Người cũng quá khinh thường ta rồi.” Sắc mặt chính nghĩa nhìn Nguỵ Ninh, tỏ vẻ ta đây không hề có tư tâm.

Nguỵ Ninh thu hồi chiếc khăn gắm, sắc mặt hơi ngọ́i giận một chút. Minh Trạ̣m lại kẻ sất vào Nguỵ Ninh, lôi kéo tay của họ̉n mà viết chữ, “Đây là lần đầu tiên của ta đó.”

“Chết tiệt, ta cũng là lần đầu tiên dùng tay làm cho người khác.” Nguỵ Ninh viết chữ lên tay của Minh Trạ̣m, còn trừng mắt liếc nhìn Minh Trạ̣m một cái.

Minh Trạ̣m cười làm lành, “Như vậy thật là vất vả cho người rồi.”

Ngụy Ninh không để ý đến hạng người vô sỉ như vậy nữa.

Minh Trạm lại tiến lên, lôi kéo tay của Ngụy Ninh mà đùa giỡn, Ngụy Ninh cau mày, “Vui đùa cũng phải có mức độ, người mà cứ như vậy thì ta sẽ ra ngoài cười người.”

Minh Trạm cũng không muốn chọc giận Ngụy Ninh, vẻ mặt mang theo quy củ mà an phận ngồi yên, ngược lại ngoác một cách oán giận lên lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “A Ninh, người thật sự quá khó lấy lòng.”

Trái tim của Ngụy Ninh giống như bị người ta dùng búa nện mạnh, từ khi nào thì cũng có người dùng một loại giả vờ tỏ vẻ như vậy mà oán hận hằn, “A Ninh, người thật sự quá khó lấy lòng.”

Người thật sự quá khó lấy lòng.

Người nọ có một đôi mắt hoa đào đẹp lung linh, khi nói chuyện là lúc không chịu đứng đắn, luôn nhếch đôi môi mỏng lộ ra ba phần ý cười, người vĩnh viễn không biết câu nào của hắn là thật, câu nào là giả.

Ngụy Ninh không phải là người thương xuân thu buồn, hắn thất thố chỉ trong nháy mắt, thậm chí Minh Trạm cũng không phát hiện thì hắn đã đẩy ra cửa xe, hiện tại đã là mùa cỏ hoa đua nở, gió lộng điều bay, ánh nắng tươi đẹp, cùng với mùi hoa thoang thoảng vẫn vương.

Minh Trạm lại tiến lên vô cớ gây rối, khoa tay múa chân hỏi, “A Ninh, người động tâm với ta từ lúc nào vậy? Người nói thật đi, ta cũng sẽ không chê cười người đâu.”

Ngụy Ninh bỗng nhiên cười khê ra tiếng, nhéo khuôn mặt béo ú của Minh Trạm rồi trêu hắn, “Người có rảnh thì nên tự soi gương đi.”

Minh Trạm có một loại tinh thần là có chết cũng không biết xấu hổ, cứ thế ở rất nhiều năm sau hắn vẫn khẳng khái Ngụy Ninh đã động tâm trước với hắn, cũng suy đoán chắc chắn Ngụy Ninh thầm mến cây cầu nhỏ của mình, cũng tính thuật lại cho đại nho của Hàn Lâm viện để tra chuốt viết ra một quyển sách lưu niệm, nhưng lại bị Ngụy Ninh thóa mạ một trận nên đành phải để suy nghĩ này nằm trong đầu.

Đương nhiên giờ khắc này Minh Trạm cũng chỉ ăn theo thói hư tật xấu của nam nhân để trêu đùa Ngụy Ninh mà thôi, ai bảo người này lợi dụng sở soạn hắn làm chi. Ngụy Ninh lại có tính toán khác, làm biếng vạch trần bộ mặt cũng không quá đáng ghét của Minh Trạm, Lúc này ai cũng không ngờ vài năm sau ở đế đô thay phiên nổi lên bão tố lại đẩy hai người vào vực sâu muôn trượng.

Về phần Ngụy Ninh dùng tay giúp Minh Trạm thư giãn dục vọng thì đối với nam nhân mà nói cũng chẳng tính là gì! Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả!

Phượng Minh Liêm mang theo quan viên đến tiếp đón đại ca và đám người của Minh Trạm hồi phủ, Phượng Minh Liêm lớn hơn Minh Trạm một tuổi, đáng thương là hắn vẫn chưa đại hôn mà Minh Trạm đã thú bài vị trở về.

Minh Lễ xuống xe, huynh đệ hai người gặp lại đương nhiên không thể thiếu một phen vui sướng, Minh Lễ xưa nay chu toàn, cười nói, “Tứ đệ và Thừa Ân Hầu cũng đến đây.”

Ngụy Ninh cũng đã xuống xe, lúc này hắn chỉ mỉm cười nhìn cửa xe, nhẹ nhàng nói, “Người ta hay nói cận hươu tình canh khiếp. Minh Trạm, đừng ngại ngừng, mau xuống đi.” Lúc này đám người Phạm Duy Phương Thanh đi theo phía sau đều đang chờ Minh Trạm xuống xe. (cận hươu tình canh khiếp=gần què lòng lại thêm lo lắng)

Minh Trạm có nội tâm rất tinh tế, hắn lúc trước thâm trầm rời khỏi Vân Nam đến đế đô làm chất tử, nay cũng xem như áo gấm về làng, đương nhiên không thể để cho người ta lại khinh thường hắn, cho nên hắn cố ý dây dưa, làm ra vẻ phô trương nghìn hô vạn gọi mới chịu đi ra, chứng tỏ xưa đâu bằng nay.

Ngụy Ninh vui vẻ cùng Minh Trạm phối hợp, đợi Minh Trạm vừa lộ diện thì liền vươn ra đôi tay trắng ngần, dùng thân phận tôn sư Thừa Ân Hầu mà tự mình dìu Minh Trạm xuống xe.

Minh Trạm giả vờ chậm rãi tiến lên, bộ dáng thoảng nâng cảm vô thức toát lên vài phần cao quý tài trí hơn người làm cho Minh Lễ và Minh Liêm bất chợt bị mất tự nhiên.

“Tứ đệ, đường xa vất vả, chắc là rất mệt mỏi?” Minh Liêm từ khi bắt đầu làm việc cho đến nay cũng không tệ, cười nói, “Vương phi nương nương nhất định đã chuẩn bị điểm tâm rượu trà chờ tứ đệ, rất mong tứ đệ trở về.”

Khỏe môi của Minh Trạh nhếch lên một chút ý cười, khẽ gật đầu, ánh mắt lại rơi xuống một người đi theo Minh Liêm ra khỏi thành để chào đón bọn họ, người này đứng sau Minh Liêm nửa bước, vị trí rất nổi bật, khuôn mặt tròn quay, hơi béo, trông cũng hòa khí, khỏe môi luôn nhường về phía trước, tựa hồ vĩnh viễn sẽ luôn mỉm cười, Minh Trạh nhớ rõ hẳn chưa từng gặp người này trước đây bao giờ.

“Tứ đệ, chúng ta hồi phủ đi, đừng để phụ vương chờ lâu.” Minh Lễ vừa cười vừa nhìn Ngụy Ninh một cái, “Thừa Ân Hầu cũng là khách quý của chúng ta.”

Hai mắt của Minh Trạh vẫn nhìn chằm chằm người nọ, cho đến khi người nọ ôm quyền khom mình hành lễ, “Thuộc hạ Phùng Sơn Tư bái kiến tứ công tử.”

Chức quan của người này giống như đầu đàn, các quan viên lớn nhỏ ở phía sau cũng cùng lúc hành lễ với Minh Trạh, “Thuộc hạ bái kiến tứ công tử.”

Minh Trạh nâng tay, Phạm Duy thay mặt Minh Trạh phân phó, “Chư vị đại nhân không cần đa lễ, tứ công tử nghe nói chư vị đại nhân tiến đến nghênh đón, thật sự thụ sủng nhược kinh, làm phiền chư vị đại nhân từ xa đến đây, chư vị đại nhân vất vả rồi.”

Mọi người đồng loạt xưng không dám. Nhanh nhẩu phản ứng trở lại, tứ công tử lại giả bất thiện mà. (lai giả bất thiện = người đến không có ý tốt)

Làm phiền một phen, Minh Trạh cười ngựa vào thành Côn Minh.

Phượng Cảnh Nam vừa thay đổi một chiếc bàn mới, hẳn thật không đoán được Minh Trạh lại có lá gan trở về, còn lấy danh nghĩa cực kỳ quang minh chính đại như vậy để trở lại Trấn Nam Vương phủ.

Thậm chí còn có Ngụy Ninh đi theo tháp tùng.

Cái tên Ngụy Ninh chết tiệt kia, không muốn khuấy nước ở đế đô cho nên mới trốn vào Trấn Nam Vương phủ của hắn để kiếm chác, quả thật là hảo kế.

Có người hầu hồi bẩm: Tứ công tử, Thừa Ân Hầu, đại công tử, tam công tử đã hồi phủ.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà địa vị của Minh Trạh đã vượt lên hàng đầu trong miệng của đám nô tài? Phượng Cảnh Nam trước tiên gặp Phượng Minh Lễ, thân thiết hỏi thăm một phen, sau đó phái hắn đi thỉnh an Vương phi rồi mới gọi Minh Trạh tiến vào.

Minh Trạh im lặng thỉnh an, sau đó ngồi đối diện với Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam nói, “Người xử lý rất tốt gia sự của Kính Mẫn đại công chúa. Nếu trở về thì ở lại lâu một chút. Ngụy Ninh đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải hẳn là Đại Lý Tự Khanh hay sao? Hay là nhân nhâ đến mức có thể cùng người về nhà giữ đạo hiếu?”

Minh Trạh viết nói, “Là hắn chủ động đề cập, chuyện ở đế đô hơi phiền phức, Hoàng thượng cũng không phản đối, vì vậy hắn đi theo ta về đây.”

“Nếu hắn đi theo người về đây thì người phải xem trọng hắn, làm cho hắn an phận một chút.”

“Thừa Ân Hầu là biểu đệ của phụ vương, là bào đệ của Ngụy trắc phi, ta không có bản lĩnh quản hắn.” Minh Trạh nhanh chóng trả lời, viết nói, “Ta ngồi xe đi đường trường đã rất mệt mỏi, phụ vương không thích thì cứ trực tiếp phái hắn quay về kinh đô là được.”

Phượng Cảnh Nam liên tiếp chịu đựng Minh Trạh ăn nói càn gở, nhường mảy muốn phát tác, Minh Trạh nhanh tay viết nói, “Phụ vương, ta ba năm chưa từng trở về, thân mình của ngài khỏe mạnh hay không?”

“Muốn nói cái gì?”

Minh Trạh tiếp tục hỏi, “Sự vụ của phụ vương vẫn trôi chảy chứ?”

Không đợi Phượng Cảnh Nam trả lời thì lại viết, “Mẫu thân khỏe không? Minh Kỳ khỏe không? Huynh đệ tỷ muội trong nhà khỏe không?”

“Chu Tử Chính tiên sinh, mưu thần của phụ vương từng nói với ta, ta và phụ vương xa cách là vì ta thuở nhỏ dần dần cho nên không thân cận với phụ vương. Nay ta có tâm muốn thân cận với phụ vương thì xem đi, phụ vương đối đãi với ta như thế nào, có từng hỏi thăm ta một câu nào hay chưa?” Trong mắt của Minh Trạng lộ ra vài phần tức giận, viết một cách không khách khí, “Nếu phụ vương chỉ xem ta là thuộc hạ, như vậy khi phụ vương đối đãi với thuộc hạ đặc lực có phải cũng khách khí hay không? Nếu ngài xem ta là nhi tử thì không nên ra oai phủ đầu khi ta vừa vào phủ như vậy. Ngài hết lòng toan tính cho đại ca, còn ta ở để đồ có thể làm chủ thay Hoàng thượng hay không? Hoàng thượng muốn phái Ngụy Ninh đến đây, ngài bảo ta làm sao có thể từ chối cho được?”

“Người đang oán ta?” Đôi mắt của Phượng Cảnh Nam như hàn đàm thiên thu, sâu không lường được. (đàm= đàm)

Minh Trạng thuộc dạng người việc đáng làm thì phải làm, “Hay là ta không được trách phụ vương?”

.....

P/S: Em Trạng không có gõ liêm bán sĩ, toàn nói mấy câu khiến bạn Ninh cứng họng. Cơ mà bạn Ninh này có gian tình với ai trước kia rồi.

Còn với ai đã biết thì cứ xem như bác ấy đang tự kỷ đi o_o.

61. Chương 61: Chênh Lệch

Phượng Cảnh Nam bị Minh Trạng làm cho nổi nóng, đến khi nhìn thấy Ngụy Ninh thì thật sự không thể bày ra thần sắc hòa nhã. Đương nhiên việc Ngụy Ninh tự đến đây đã khiến cho Phượng Cảnh Nam không thể cao hứng nổi.

Ngụy Ninh ở trước mặt Phượng Cảnh Nam giống như thiếu phụ bị khinh bỉ mà kể khổ, “Vụ án này liên lụy đến nhị hoàng tử, ta thật sự là sầu muốn chết. Đợi Thái hậu nhận được tin thì nhất định sẽ hỏi liên tục. Với lại, dù sao thì ta cũng là cứu cánh của nhị hoàng tử, nếu xử vụ này thì khó tránh khỏi bị hiềm nghi. Từ trước đến nay ta luôn mềm lòng, ở trong triều nhiều năm như vậy cũng sẽ có kẻ nói ra nói vào. Còn nữa, việc này đầu tiên liên lụy đến Kính Mẫn đại công chúa, nhưng tiểu Quận quân lại là thê tử của Minh Trạng, cũng có thể là nhằm vào Minh Trạng. Sau đó lại đề cập đến nhị hoàng tử, cũng có thể là nhằm vào Ngụy gia. Nếu ta ở lại để đồ thì có lẽ kẻ chủ mưu đã chuẩn bị sẵn cũng không chừng, Hoàng thượng ưu ái cho ta, liềm phái ta đến nơi này của nhị biểu ca để ở một thời gian, cho nên, nhị hoàng tử, ta và Minh Trạng đều phân tán, như thế mới có thể thử xem nguyên nhân mà kẻ chủ mưu muốn làm ra chuyện này là vì cái gì.”

“Nhị biểu ca yên tâm, ta biết quy củ, không dám quấy rầy sự vụ của biểu ca.” Bộ dạng của Ngụy Ninh rất phục tùng thu liễm, bả vai hạ thấp, vẻ mặt rất đáng thương, “Nay ngoại trừ nhị biểu ca thì còn có ai có thể thu nhận và giúp đỡ ta đây?”

Phượng Cảnh Nam xoa mi tâm, thật sự là đời trước không tích đức cho nên mới có vô số kẻ thủ đoạn bịp bợm vô cơ đến đây gây rối, “Vụ án này là người đang điều tra, người làm Đại Lý Tự Khanh không phải một hai năm, trong lòng đương nhiên đã có nhận định, ai dám gây phiền phức cho người thì cứ nói với ta, ta sẽ không tha cho bọn họ.”

Lần này Ngụy Ninh thật sự oan muốn chết, vụ án này hẳn thật sự không biết rõ, bất quá thấy bộ dáng chắc chắn của Phượng Cảnh Nam thì bèn thấp giọng nói, “Ta không thích tranh giành, cũng không thích cáo trạng sau lưng người khác, bằng không thì đệ đệ xem như hạng người gì?”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái, nhất định Ngụy Ninh biết còn tường tận hơn những ghi chép trên công văn, nhưng tiểu tử này có chết cũng không mở miệng, Phượng Cảnh Nam cũng không phải kẻ ngốc, thần nhiên nói, “Nếu như thế thì người hãy cùng năm trăm hộ quân chạy trở về để đồ đi. Nơi này của ta chật hẹp, chứa người không nổi.”

Trong lòng của Ngụy Ninh biết rõ hôm nay sẽ không thể thuyết phục được Phượng Cảnh Nam, vì vậy ồm một tiếng không tình nguyện, lại nói, “Hôm nay mới đến, quả thật nên đi thỉnh an Vương phi.”

“Sơn Tử, người hầu hạ Tử Mẫn đến Ngô Đồng Hiên thỉnh an Vương phi đi.”

Trong lòng của Ngụy Ninh nói thầm, xem ra nhị biểu ca thật sự sẽ không để hấn ở lại đây, trở về tay không như vậy thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ bất mãn. Hấn cũng không phải lần đầu đến Trấn Nam Vương phủ, cảnh tượng nơi này cũng không có gì khác trước, thậm chí bộ dáng của Vệ vương phi cũng không có nhiều biến đổi.

Nữ nhân này vẫn ôn hòa giống như dĩ vãng, ngồi bình ổn trên nhuyễn tháp, giọng nói cũng nhẹ nhàng rõ ràng, trầm tĩnh, đầu tiên là khách khí, “Sớm nghe nói Hầu gia cũng sẽ đến đây. Từ để đô đến Vân Nam, dọc đường phong trần, Hầu gia lại chiếu cố Minh Trạ như vậy, thật là vất vả rồi.”

“Đây là điều mà ta phải làm, không dám nói một câu vất vả.” Ngụy Ninh mỉm cười tiếp nhận tách trà của thị nữ, Minh Trạ đã rửa mặt chải đầu xong, khoác áo choàng màu nguyệt sắc, mái tóc ẩm ướt hơi rời rạc, ngồi bên cạnh Vệ vương phi. Sự vui mừng và thân cận cũng không mãnh liệt thể hiện ra ngoài, mà là xuất phát từ nội tâm, làm cho toàn thân của hấn đều trở nên nhu hòa ngoan ngoãn, đây là lần đầu tiên Ngụy Ninh thấy Phượng Minh Trạ như vậy. Thâm nghĩ, tiểu tử này nếu không phải cả ngày đều giống như con nhím thì thật sự rất khả ái.

Vệ vương phi không phải nữ nhân đơn giản, điều này thì Ngụy Ninh đã lĩnh hội đầy đủ, nàng không được sủng ái nhưng lại từng bước có thể lặng lẽ đề lên đầu của Ngụy phi, lại nuôi dạy một nữ nhi xuất sắc như vậy, nếu nói nữ nhân này không có dã tâm thì Ngụy Ninh tuyệt đối không thể tin tưởng.

Nhưng mà, con người ai lại chẳng có dã tâm cơ chứ? Huống chi với địa vị của Vệ vương phi thì nàng có thể đương nhiên quang minh chính đại mà tranh giành thế tử vị cho nhi tử của mình.

Minh Trạ hơi cúi đầu mà viết vào lòng bàn tay của mẫu thân, Vệ vương phi cười nhàn nhạt, nói với Ngụy Ninh, “Ta nghe nói người đã dạy nhạc lý cho Minh Trạ mấy năm nay, hiện tại nếu gặp lại thì hãy để ta nói một tiếng cảm tạ với người.”

“Chẳng qua ta chỉ phụng chỉ làm việc, cũng không có làm điều gì cần phải cảm tạ.” Ngụy Ninh nói một cách khiêm tốn.

Vệ vương phi cười nhàn nhạt, “Tuy là phụng chỉ, nhưng số người làm được như Hầu gia cũng không phải là nhiều. Hầu gia đáy lòng vô tư nên mới đối đãi với Minh Trạ chân thành như vậy, Minh Trạ thích Hầu gia thì có thể thấy được Hầu gia quả thật có lòng đối với hấn.”

Vệ vương phi am hiểu sâu sắc nghệ thuật nói chuyện, Ngụy Ninh nghĩ đến từng chữ từng chữ mà kinh hãi, “Không phải nhiều lắm”, “Đáy lòng vô tư”, “Đối đãi với Minh Trạ chân thành”, “Có lòng”, những lời này là Vệ vương phi thuận miệng mà nói nhưng Ngụy Ninh lại giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, chẳng qua trên mặt vẫn cố gắng chống đỡ mà thôi.

“Ai có thể làm được đáy lòng vô tư cơ chứ?” Ngụy Ninh bỗng nhiên trở nên sáng dạ, cười nói, “Nếu ta là người vô tư thì Hoàng thượng cũng sẽ không phái ta đến Vân Nam.”

Vệ vương phi nghe ra ý tứ của Ngụy Ninh, tứ lạng bạt thiên cân mà nói, “Hầu gia và Vương gia là biểu huynh biểu đệ, nếu có gì khó khăn thì cứ nói thẳng với Vương gia cũng chẳng sao, Vương gia xưa nay hay thiên vị, tuyệt đối sẽ không khiến cho Hầu gia chịu thiệt.” (tứ lạng bạt thiên cân = chỉ bốn lạng mà đánh bại cả ngàn cân)

Không hổ là lão nương của Minh Trạ a, Ngụy Ninh cười nhẹ, “Đương nhiên rồi, ta sẽ không khách khí với biểu ca biểu tẩu đâu.”

Vệ vương phi tiếp tục cười nhàn nhạt, “Vốn là cốt nhục huynh đệ, khách khí mới là lạ. Lần này biết Hầu gia sẽ đến đây cho nên Ngụy thị đã vài lần ở trước mặt ta mà hỏi thăm, tuy biết Hầu gia một nhọc nhưng Hầu gia là đệ đệ, trước hết nên đến Lệ Cảnh Hiên thăm Ngụy thị một chút đi. Ta cũng đã phái người thu dọn phòng của Hầu gia, nếu Hầu gia nhàn rồi thì buổi tối Vương gia có thiết yến tại phủ.”

Ngụy Ninh lại trịnh trọng cảm tạ Vệ vương phi, sau đó liền đi theo thị nữ dẫn đường đến Lệ Cảnh Hiên.

Lệ Cảnh Hiên cho dù theo kết cấu hay là khí thế thì cũng không thể so sánh với Ngô Đồng Hiên, bất quá Ngụy Phi rất được Phượng Cảnh Nam sủng ái, mà Vệ vương phi cũng không phải người nhỏ mọn, cho nên Lệ Cảnh Hiên cũng được trang hoàng cực kỳ hoa mỹ xa xỉ.

Ngụy phi nghe thấy thị nữ hồi bẩm, cầm khăn rồi đích thân xuất môn nghênh đón, nắm lấy cánh tay của Ngụy Ninh mà không nói nên lời, nhất thời ghen đỏ đôi mắt.

Vẫn là Minh Lễ ở một bên nói, “Mẫu thân thỉnh cữu cữu vào phòng rồi nói chuyện.”

“Đúng đúng.” Ngụy phi nắm lấy cổ tay của Ngụy Ninh, lập tức đưa người vào phòng, an trí ở chính giữa nhuyễn tháp, lau đi vài giọt lệ nơi khóe mắt, cười nói, “Ta đã sớm nghe Vương gia nói người sẽ đi cùng đến đây, A Ninh, trên đường mệt mỏi hay không? Xem sắc mặt của người này, cũng không có gì tươi tắn, ăn chút điểm tâm lót dạ, tối nay chắc chắn có gia yến.”

Trà và điểm tâm đã được chuẩn bị từ sớm, nhất là điểm tâm, vẫn còn mang theo một chút hơi ấm, ăn vào miệng cũng cực ngon miệng, Ngụy Ninh cười nói, “Đúng là trù nghệ của tỷ tỷ.”

Ngụy phi cười, “Đã lâu không làm, cũng không biết mùi vị có tốt hay không. Nếu là người khác thì ta chẳng dám đưa ra cho mắt mặt đâu, cũng may là đệ đệ của mình, cho dù không tốt cũng không được kén chọn.”

Ngụy Ninh cảm thấy đau xót, ôn nhu nói, “Trù nghệ của nhị tỷ xưa nay vô cùng tốt, vẫn giống như trước kia.”

“Vậy người ăn nhiều một chút.” Ngụy phi vui mừng khuyến nhủ.

Mấy năm nay tỷ tỷ vẫn là đệ nhất sủng phi trong Vương phủ, đương nhiên tỷ tỷ không phải người đơn giản, nhưng Ngụy Ninh vẫn vô cùng chua xót trong lòng. Hắn không phải không muốn để cho ngoại sanh đi lên Vương vị, chẳng qua mẫu tử ở Ngô Đồng Hiên có dễ dàng sống chung hay không? Nay Minh Trạ mới thành lập xu thế, một bên là Phượng Cảnh Kiền có ý đồ riêng, quá muộn, thật sự quá muộn.

“Tỷ tỷ vì ta mà vất vả như thế, tỷ tỷ cũng ăn đi.” Khế nắm một miếng bánh hạch đào đưa đến bên môi của tỷ tỷ, Ngụy phi vui vẻ mà ăn.

Minh Lễ cho thị nữ của Ngô Đồng Hiên, người đã dẫn Ngụy Ninh tiến đến đây đều lui xuống, nhẹ tay nhẹ chân rót thêm trà, Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Minh Lễ, không cần vội vàng, thông thả ngồi xuống đi, hiếm khi chúng ta có thời gian ngồi nói chuyện với nhau.”

Minh Lễ ngồi xuống ngay ngắn, nhã nhặn ôn hòa, ánh mắt trong veo.

Trong phòng cũng không còn thị nữ nào khác, Ngụy Ninh nhẹ giọng nói, “Minh Lễ, người là trưởng tử của Vương gia. Vương gia cho người cái gì thì người nhận cái đó. Nếu hắn không cho thì người đừng đưa tay cầm lấy.”

Mẫu tử Ngụy phi không ngờ Ngụy Ninh lại thẳng thắn như vậy, đều có một chút phản ứng không kịp, nhưng Minh Lễ dù sao cũng đã trải qua một chút chuyện, liền gạt đầu, “Ta biết, cữu cữu không cần lo lắng.”

“Như vậy là tốt rồi.” Ngụy Ninh uống một ngụm trà thông họng, “Phụ vương của người xưa nay làm việc công bằng, tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

Ngụy phi kỳ thật uất ức đầy mình, muốn kể khổ với đệ đệ, nữ nhân chỉ có thể nương tựa vào nương gia, trượng phu, ba người nhi tử, nghe đệ đệ nói như vậy thì Ngụy phi bèn cắn chặt răng, siết khăn, nói một cách thê lương, “Minh Trạ quả thật là đích tử, chuyện này không thể thay đổi, ai bảo xuất thân của ta không bằng Vương phi làm chi? Nhưng mà một kẻ bị cầm thì làm sao có thể làm được thế tử? Vương gia bồi dưỡng Minh Lễ nhiều năm, chẳng lẽ sẽ như vậy mà để tuột mất thế tử vị hay sao?”

“Tỷ tỷ, Minh Trạ chịu tang cho thê tử xong thì Hoàng thượng sẽ lập tức chỉ hôn một lần nữa cho hắn, nhi tử của hắn là đích trưởng tôn. Vương gia còn trẻ như thế, bàn chuyện lập thế tử là quá sớm, tỷ tỷ, việc cấp bách trước mắt là không thể tự rối loạn địa thế, Minh Lễ có thể quay về Vân Nam cũng đã chứng tỏ thái độ của Vương gia.” Ngụy Ninh thở dài, “Nói nhiều đây là ta đã quá lắm miệng rồi. Tỷ tỷ, làm việc phải luôn xem nặng nhẹ, tỷ tỷ đừng có phụ tình cảm của Vương gia nhiều năm qua đối với người, vì tiểu mà mất đại.”

Ngụy phi bắt giắc siết chặt khăn tay, biểu hiện ra nội tâm nôn nóng và mâu thuẫn, gật đầu đáp, “Ta biết.” Rất nhiều chuyện nàng cũng không tiện mở miệng nói rõ với đệ đệ, nay nàng đã lớn tuổi, cho dù từng cùng Vương gia ân ái nhưng có vài vị tì thiếp tươi trẻ mới vào phủ, khiến cho nàng không còn như xưa. Bất quá nàng có ba nhi tử bên cạnh, lại có tình nghĩa ngày xưa, nay bên trong Vương phủ, ngoại trừ Vương phi thì chính là nàng.

Nữ nhân có trí tuệ của nữ nhân, khi nàng cảm thấy tình yêu đã mất niềm tin thì phải nắm lấy quyền thế sẽ không dễ dàng biến chất. Còn nữa, vì hài tử của mình mà mưu tính một tương lai ổn thỏa, cơ hồ là thiên tính của người làm phụ mẫu.

Ngụy phi không có tâm cơ sắc sảo như Vệ vương phi, Ngụy Ninh đảo mắt nhìn những ngón tay siết chặt cùng với bộ dáng âm thầm tính toán của tỷ tỷ, hần khe khẽ thở dài.

.....

P/S: bạn Ninh ký nhạc mẫu =)).

62. Chương 62: Nói Thẳng

Phượng Cảnh Nam mang theo ba nhi tử cùng Ngụy Ninh đến một gian tiệc, Vệ vương phi mang theo nữ quyến đến một gian khác, giữa hai gian ngăn cách bằng bình phong.

Mặc dù Phượng Cảnh Nam từ trước đến nay luôn uy nghiêm, bất quá có Ngụy Ninh khuấy động bầu không khí, cũng xem như là náo nhiệt. Ném qua rượu, Phượng Cảnh Nam liền muốn cùng Vệ vương phi vào bên trong trước, Minh Trạ theo sau, người này xem như có tình cảm quyến luyến mẫu thân, cả một bụng tâm sự đều giữ lại để trò chuyện với mẫu thân suốt đêm.

Phượng Cảnh Nam liếc hần một cái, “Đã canh mấy rồi, mau quay về phòng của người đi, có chuyện gì thì ngày mai nói sau.”

Minh Trạ nắm chặt tay của mẫu thân, vóc dáng của hần đã không còn lùn như trước, cao xấp xỉ Vệ vương phi, lại làm ra bộ dáng lưu luyến không rời, cũng không sợ bị ghét bỏ mà kéo lấy tay của Phượng Cảnh Nam rồi viết, “Phụ vương đi nơi khác đi, ta có chuyện muốn nói với mẫu thân.”

Phượng Cảnh Nam phải kiềm chế lắm mới không đá văng Minh Trạ, cười lạnh hỏi, “Người nhiều tuổi rồi? Vẫn chưa cai sữa hay sao? Muốn ta thỉnh cho người thêm một nhũ mẫu nữa hay không! Cút về phòng của người đi.”

Vệ vương phi sờ mặt nhi tử rồi cười nói, “Minh Trạ về phòng nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm mai lại đây, theo ta dùng bữa thiện. Qua hai ngày nữa Minh Kỳ cũng sẽ trở về.”

Lúc này Minh Trạ mới gật đầu, cọ cọ mặt của mẫu thân một cách thân thiết, Vệ vương phi cười khẽ ra tiếng, vỗ nhẹ vai nhi tử một cái, nghiêm giọng nói, “Vì sao vẫn y như trước thế này. Bảo bọn họ hầu hạ người đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Phượng Cảnh Nam nhìn Vệ vương phi và Minh Trạ vô cùng thân thiết thì trong lòng lại xuất hiện cảm giác rất khó nói nên lời, thậm chí Minh Trạ, cái tên tiểu tử chết tiệt này tính khiêu khích người ta phải không, ta đối đãi với người không thân cận, còn người đối xử với lão tử thế nào? Vì sao chưa từng thấy người mặt dày như da trâu mà quần quýt lấy lão tử để tâm sự lúc nửa đêm a? Cũng chưa từng thấy người cọ mặt của lão tử a?

Mụ nó, nếu có cơ hội, Phượng Cảnh Nam cũng rất nguyện ý cùng Minh Trạ thảo luận một chút vấn đề thân thiết giữa phụ tử với nhau.

Phượng Cảnh Nam trừng mắt liếc nhìn Minh Trạ một cái rồi mới cùng đám người của Vương phi rời đi.

Ngụy Ninh cười khuyên Minh Trạ̣m, “Người thật là, đừng lộn xộn nữa. Đi thôi, viện của chúng ta ở gần nhau, cùng đi về nào.”

Minh Trạ̣m đã dần trưởng thành, không thể tiếp tục ở trong nội viện, Vệ vương phi là người chu đáo cỡ nào, đương nhiên phải an bài cho nhi tử một cách thỏa đáng, quan trọng nhất chính là viện của Ngụy Ninh và Minh Trạ̣m chỉ cách nhau một vách tường.

Đối với việc này, Ngụy phi từng góp lời trước mặt của Phụng Cảnh Nam, “Cũng không phải thiếp thương đệ đệ, Chỉ Lan Viện được bày trí rất tốt, chẳng qua vị trí không đúng cho lắm.”

Phụng Cảnh Nam là nhân vật thế nào, bản thân hắn đối đãi với Ngụy Ninh cũng rất thân cận, từ sâu trong thâm tâm mà nói thì hắn càng thích Minh Lễ hơn một ít, lại theo cách bố trí lâu dài của hắn thì hắn càng nguyện ý để Ngụy Ninh thân cận với Minh Lễ hơn, bất quá tiểu tử Ngụy Ninh này cũng không phải là người dễ bị lừa gạt, đương nhiên nhĩ phẩm Đại Lý Tự Khanh, làm sao có thể vô duyên vô cớ mà ngàn dặm xa xôi đến Vân Nam như vậy. Minh Lễ hoàn toàn không đủ sức chống lại Ngụy Ninh, tiểu tử Minh Trạ̣m thì lại rất gian xảo, còn có thể áp được Ngụy Ninh. Vì vậy Phụng Cảnh Nam mới nói, “Chuyện trong nội viện cứ để Vương phi an bài đi.”

Ngụy Ninh lôi kéo Minh Trạ̣m và huynh đệ Minh Lễ cáo biệt, Trấn Nam Vương phủ cũng đủ lớn, Cam Tuyền Viện nằm ở giữa Trấn Nam Vương phủ, vốn là chủ viện thứ hai gần với Ngô Đồng Hiên, đây là nơi chuyên dụng cho các thế tử ở từng thời đại của Trấn Nam Vương phủ. Lúc trước Minh Lễ trưởng thành phải dọn ra khỏi nội viện thì Phụng Cảnh Nam đã cố ý để Minh Lễ vào Cam Tuyền Viện, nhưng Vệ vương phi đã nói một câu, “Đợi Vương gia thỉnh phong thế tử thì dọn vào cũng không muộn. Như thế mới đúng với cấp bậc lễ nghĩa, cũng để ý đến thể diện của ta và Minh Trạ̣m. Ngày sau, đợi Minh Trạ̣m biết chuyện thì cũng sẽ cảm kích Vương gia, huynh đệ bọn họ nhất định càng thêm hòa thuận.”

Bởi vậy Phụng Cảnh Minh Lễ vẫn chưa được ở Cam Tuyền Viện, tiểu viện của Phụng Cảnh Minh Lễ là Quỳnh Hoa Viện ở giữa hướng Tây, nơi này đơn giản hơn Cam Tuyền Viện nhưng cũng không kém. Sau đó Phụng Cảnh Minh Nghĩa và Phụng Cảnh Minh Liêm đều ở kế bên Phụng Cảnh Minh Lễ, còn tiểu viện của Phụng Cảnh Minh Trạ̣m ở đối diện với Phụng Cảnh Minh Lễ, bố trí tương tự như Quỳnh Hoa Viện, lấy danh là Bích Trúc Quán, Ngụy Ninh thì được an bài ở Chỉ Lan Viện kế bên Bích Trúc Quán.

Ngụy Ninh trước tiên đưa tiểu Minh Trạ̣m về Bích Trúc Quán, Bích Trúc Quán được chia thành bốn gian, phía trước phòng có trồng cả ngàn cây trúc xanh, dưới ánh trăng, bóng trúc vi vu, dưới chân là sỏi đá lót đường, bước lên cực kỳ thoải mái. Minh Trạ̣m ở trước phòng cảm tạ Ngụy Ninh đã đưa tiễn, Ngụy Ninh mỉm cười thư giãn gân cốt, “Người vào đi, ta cũng phải đi nghỉ ngơi.”

Từ lúc Ngụy Ninh gặp Vệ vương phi thì Minh Trạ̣m liền nhìn ra Ngụy Ninh bị khó xử, bèn viết chữ hỏi hắn, “Sao vậy, có phải phụ vương gây khó dễ cho người hay không?”

“Ta có thể tự mình lo liệu được.” Ngụy Ninh vỗ tay của Minh Trạ̣m, không giống với Vệ vương phi luôn thận trọng, Minh Trạ̣m vẫn có thể hỏi hắn một câu, khiến cho Ngụy Ninh thoải mái không ít. Cho dù thân tỷ tỷ là Ngụy trác phi, nhưng khi hắn bày tỏ thái độ không thể hỗ trợ Phụng Cảnh Minh Lễ tranh ngôi thế tử thì chỉ đành phải cố gắng nắm chắc lợi thế trong tay, không còn gì khác để nói.

Những lời này của Minh Trạ̣m làm cho Ngụy Ninh cảm thấy việc mình chăm sóc Minh Trạ̣m thật đáng giá, tiểu tử này biết rõ hắn hiện tại sẽ không rõ ràng đứng về phe của mình nhưng vẫn có thể hỏi thăm hắn, quả thật là hiếm thấy, thật sự là một tiểu tử có lương tâm.

Sắc mặt hơi cau mày của Ngụy Ninh dần dần giãn ra, thoải mái mỉm cười rồi cầm tay của Minh Trạ̣m, “Ta về trước đây.” Sau đó xoay người rời đi.

Tướng mạo của Ngụy Ninh được cho là thanh tú, bất quá khi hắn cười thì quả thật có một loại hương vị làm cho người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, đối với chuyện này, Minh Trạ̣m giải thích là: chính mình vừa mới phóng thích trong tay của Ngụy Ninh lần đầu tiên, lại là đêm đen gió lớn, có thể là tiết tố ở thượng thận đang tác quái tác quái.

Ngụy Ninh rất an phận ở Trấn Nam Vương phủ, hắn hiếm khi được nghỉ ngơi như vậy, ở đó lâu dài cũng làm hắn phiền muộn, có ai thích mỗi ngày bị người ta kẹp chặt như cái bánh bích quy đâu. Hắn vốn là

người có tính tình tiêu sái, lại nhiều tài nghệ, không có việc gì thì sẽ ngắm hoa đánh đàn, gọi hai ả mỹ từ rót hai ly rượu, muốn thoải mái bao nhiêu thì có thoải mái bấy nhiêu.

Ngụy Ninh ở trong viện ngồi trên nhuỷên tháp rộng rãi, trước mặt đặt một bàn trà nhỏ, có bốn món điểm tâm, một bình rượu ấm, bên cạnh là hai tiểu mỹ nhân tuổi thanh xuân, người tấu cầm người thổi tiêu, hiện tại đang diễn tấu. Ngụy Ninh nằm nghiêng trên nhuỷên tháp, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rượu. Tư thái này thật xứng với dáng người thon cao của Ngụy Ninh, cùng với gương mặt thanh tú hơi có men say càng bộc lộ bộ dáng rất phong lưu.

Khi Phượng Cảnh Nam tiến vào thì liền nhìn thấy cảnh sắc thái bình vui vẻ trong tiểu viện của Ngụy Ninh, cười nói, “Xem ra người thật sự tự tại.”

“Ta xem nơi này của biểu ca như nhà mình, nhưng ở nhà mình thì ta phải làm gương cho bọn tiểu bối, mỗi ngày làm thánh nhân thì cũng rất mệt mỏi.” Ngụy Ninh vừa cười vừa đứng dậy, dìu Phượng Cảnh Nam ngồi xuống.

“Ngày mai hộ quân sẽ quay về đế đô.”

Ngụy Ninh đang rót rượu, tay của hắn thật ổn định, nghe thấy lời nói của Phượng Cảnh Nam thì vẫn bình tĩnh như trước, Phượng Cảnh Nam cười, “Người cứ ở lại đi.”

Bàn tay của Ngụy Ninh run lên, ly ngọc không lớn, rượu nguyên chất tràn ra tay, nhiệt độ ấm áp.

“Minh Trạng biện hộ cho người.” Phượng Cảnh Nam cười cười, cầm lấy ly rượu của Ngụy Ninh, “Người để cho người hầu của mình về trước đi, người thì ở lại, ta sẽ an bài người khác để hầu hạ người.”

Ngụy Ninh dùng khăn lau rượu đổ trên tay, mỉm cười, “Biểu ca chịu lưu ta thì ta đã vô cùng cảm kích, không cần phải phiền toái như vậy, để ta dọn vào ở cùng với Minh Trạng là được.”

“Ta thật bất ngờ khi Minh Trạng lại nói giúp người.” Phượng Cảnh Nam luận việc mà nói.

“Nếu mọi chuyện đều nằm trong dự kiến của biểu ca thì Minh Trạng cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Ngụy Ninh mỉm cười rồi tự châm cho mình một ly rượu, “Minh Trạng cũng không khó ở chung.”

“Tư chất của hắn rất tốt, học nhạc lý chỉ cần một thời gian ngắn đã thông, thổi tiêu tấu cầm đều rất tốt. Kỳ thật tính tình cũng không tệ, bản tính cẩn thận, là một người thì không thể dựa vào bao nhiêu quyền thế có sẵn trong tay, mà phải dựa vào việc có thể điều động bao nhiêu quyền thế.” Người hầu trong viện đã im lặng lui ra, giọng nói của Ngụy Ninh tựa như gió xuân tháng ba, vừa êm ái vừa nhẹ nhàng, nói nhiều như thế không khổng chế được mà cứ tuôn trào, “Biểu ca để hắn ở đế đô, vì sao lại đưa Minh Lễ đi cùng? Ngài làm cho vị trí của Minh Trạng trở nên hổ thẹn, sau đó lại đưa Minh Nghĩa cũng đến đế đô, bảo Minh Trạng phải xử trí như thế nào? Vì vậy hắn chỉ có thể nương cơ hội mà làm thôi.”

“A Ninh đang trách ta hay sao?”

Ngụy Ninh lắc đầu, ánh mắt vì rượu mà lúc tối lúc sáng, ung dung di chuyển dưới ánh mặt trời, cười tự giễu, “Ai hiểu con hơn cha, ta là người ngoài cuộc mà còn có thể hiểu được, biểu ca đương nhiên càng hiểu rõ hơn ta.” Hắn tiến lên vỗ vỗ vào ngực của Phượng Cảnh Nam, mỉm cười, lộ ra hàm răng ngay ngắn thẳng tắp, “Thiên vị a.”

Phượng Cảnh Nam cầm lấy cổ tay của Ngụy Ninh, rồi nhắc Ngụy Ninh lên, “Người say rồi.”

Tửu lượng của Ngụy Ninh từ đó đến nay không cao, bất quá khả năng ngụm trang của người này đã ăn vào trong xương tủy rồi, mặc dù say nhưng gò má chỉ ửng đỏ, đôi mắt vẫn trong trẻo, khiến người bình thường đều nhìn không ra, chẳng qua mỗi khi say thì Ngụy Ninh sẽ to gan lớn mật, làm ra một chút chuyện khác người, chẳng hạn như hôm nay, dám ra mặt thách Minh Trạng, nói thẳng là Phượng Cảnh Nam bắt công.

Phượng Cảnh Nam không muốn phí lời cùng con ma men, nửa kéo nửa ôm Ngụy Ninh về phòng ngủ, gọi người đến hầu hạ rồi phân phó, “Về sau chỉ lấy một chút rượu trái cây cho hắn uống, không được đem loại rượu cất lâu năm như vậy nữa.”

.....

63. Chương 63: Ngã Bệnh

Ngụy Ninh rất an phận, hẳn dọn vào viện của Minh Trạ, phần lớn thời gian cũng chỉ cùng Minh Trạ tán gẫu hoặc là dẫn Minh Trạ đi thưởng thức phong cảnh ở Côn Minh thành, hoặc là Ngụy Ninh dẫn Minh Trạ đến những quán ăn mỹ thực cũ xưa ở trong góc ngách.

Minh Trạ rất ngạc nhiên, không ngờ Ngụy Ninh lại càng biết rõ Côn Minh thành hơn hẳn.

Ngụy Ninh gấp một miếng bột đậu màu vàng nhạt trong bát vào đĩa của Minh Trạ, cười nói, “Thử xem, quán này đã tồn tại mấy thế hệ rồi đấy. Tuy không tinh tế như trong phủ nhưng mùi vị nhất định tốt hơn một chút.”

Minh Trạ đi theo Ngụy Ninh vui chơi giải trí, không quá vài ngày liền ngã bệnh.

Cổ họng đau, ho khan, phát sốt, thỉnh thoảng y kê đơn sắc thuốc, Minh Trạ từ trước đến nay luôn suy nghĩ đen tối, hẳn thật sự hoài nghi là Ngụy Ninh âm thầm kê đơn gì gì đó cho hẳn. Nếu không vì sao lúc trước hẳn chưa từng ho khan một tiếng nào, vậy mà bây giờ nói bệnh liền ngã bệnh? Quá đột ngột đi?

Ngụy Ninh cảm thấy trông mắt của Minh Trạ thường xuyên đảo tới đảo lui, liếc mắt nhìn chén thuốc của mình, biết ngay là tên tiểu tử này đang suy nghĩ cái gì, trong lòng âm thầm cười nhạt, đuôi mắt khẽ nhếch lên, bưng chén thuốc, miệng đặt bên tai của Minh Trạ mà thổi vào một hơi, cất lên giọng nói thành khẩn hù dọa hẳn, “Uống đi, cái này là ngự y kê thảo được tốt nhất đấy.”

Minh Trạ ngứa lỗ tai, lấy tay sờ sờ, nháy mắt mấy cái, đảo qua khắp nơi, vì sao không có thị vệ tiến vào?

“Uống nhanh đi.” Hạ giọng, Ngụy Ninh cầm thìa bạc khuấy khuấy chén thuốc, một muỗng nhỏ đưa đến bên môi của Minh Trạ, cười gian mà giải thích, “Uống đi, yên tâm, chỉ cần uống thuốc là lập tức khỏi bệnh. Người đang tìm cái gì? Ta đã cho mọi người lui xuống hết rồi, hôm nay chỉ có ta và người thôi.”

“Uống nhanh đi.” Ngụy Ninh thấp giọng thúc giục, “Còn kéo dài cái gì nữa, hay là người không tin ta?”

Lúc này Ngụy Ninh không ngừng thúc giục hẳn uống thuốc, Minh Trạ càng cảm thấy trong thuốc có thứ gì đó quỷ dị, chẳng qua bên cạnh lại là con hồ ly Ngụy Ninh này, Minh Trạ sợ lộ ra dấu vết sẽ để Ngụy Ninh phát hiện, tiện đà giết người diệt khẩu gì gì đấy, vội vàng thè lưỡi liếm một chút, cố ý viết chữ oán giận, “Rất đắng. Người đi lấy cho ta thêm một chút mật đi.”

Ngụy Ninh ngoài cười nhưng trong không cười, gật gật đầu, tùy tay cầm lấy chén thuốc, bỗng nhiên nắm chặt cầm của Minh Trạ, dùng sức bóp mạnh, hai bờ môi của Minh Trạ giống như bị người ta tách sống, tiếp theo là mấy viên được hoàn tiến vào, không chờ Minh Trạ kịp nếm lấy mùi vị thì đã bị Ngụy Ninh nâng cổ làm cho tất cả đều trôi xuống. Minh Trạ ho khan một cách kinh thiên động địa, hận không thể móc cổ của mình, cái tên Ngụy hồ ly chết tiệt này đã cho hẳn uống cái gì vậy?

“Yên tâm đi, chỉ là một chút được thảo nhuận phổi hạ nhiệt thôi.” Ngụy Ninh cười tủm tỉm mà bóp lấy khuôn mặt béo mồm mím của Minh Trạ, trong giọng cười nhẹ nhàng có mang theo một chút hàm ý, “Biết ngay là người sẽ không chịu ngoan ngoãn uống thuốc mà.” Nhìn vẻ mặt ảm ức của Minh Trạ, Ngụy Ninh càng cười vui vẻ, sau đó dịu Minh Trạ nằm xuống rồi ôn nhu nói, “Ng Sloan, người nghe lời đi, đến khi tỉnh dậy thì sẽ khỏi bệnh.”

Nói không chừng hẳn chẳng thể tỉnh lại thì có, Minh Trạ suýt nữa đã muốn khóc thành tiếng, vội vàng gật đầu, viết vào lòng bàn tay của Ngụy Ninh, “Người đi nghỉ ngơi trước đi, ta không sao.” Thật sự là kẻ cầm ăn hoàng liên mà.

“Như vậy sao được?” Ngụy Ninh rất là vui vẻ, ôn hòa cười nói, “Nhớ rõ Ngụy An trước đây cũng không thích uống thuốc, lúc nào cũng thừa dịp ta đi rồi thì đem thuốc nhỏ ra, đối phó với loại tiểu hài tử không nghe lời như các người.” Cúi người chỉnh lại góc chăn cho Minh Trạ, Ngụy Ninh dùng loại giọng điệu như phù thủy đe dọa công chúa mà cười một cách nham hiểm, “Ta a, có khi rất là thủ đoạn đó nha.”

Làm cho Minh Trạ bị dọa toát mồ hôi lạnh, nhịp tim đập thành thịch.

Minh Trạm là người có sức tưởng tượng rất kinh khủng, tỷ như, tại sao Ngự Ninh lại phái người lui xuống, còn cho hắn uống thứ thuốc gì đó, có mục đích gì mà không thể cho ai biết, không biết có mượn cơ hội để sử dụng loại độc dược nào đó mà không chế hắn hay không....vân vân, một loạt phân tích âm u dần dần tràn ngập trong lòng.

Chỉ cần Ngự Ninh rời đi thì Minh Trạm có thể móc họng nhỏ ra, kết quả là Ngự Ninh đặt móng ngồi ì ở bên cạnh giường không chịu rời đi. Cũng đúng, Ngự Ninh cẩn thận như vậy thì làm sao có thể dễ dàng rời đi.

Minh Trạm chỉ đành nghĩ chiêu khác, viết trên tay của Ngự Ninh, “Ta mắc quá, muốn đi tiểu.”

Ngự Ninh như cười như không mà nhìn chằm chằm Minh Trạm trong chốc lát, hỏi một cách không có thiện ý, “Định tách ta ra để làm chuyện xấu đúng không?”

Minh Trạm vội vàng lắc đầu, bày ra bộ dạng ngây thơ khờ khạo.

“Đúng không?” Ngự Ninh hỏi lại.

Minh Trạm lắc đầu. Tuyệt đối không phải.

Bàn tay của Ngự Ninh giống như một con rắn linh hoạt, tiến vào bên trong chăn bông êm ái thơm mát của Minh Trạm, kéo xuống chiếc khăn chườm mồ hôi thì lập tức đụng đến vật nhỏ mềm mại của Minh Trạm.

Bàn tay của Ngự Ninh hơi lạnh, Minh Trạm bị dọa đến há hốc mồm, toàn thân cứng ngắc, động cũng không dám động.

Ngự Ninh cười đắc ý, dường như rất hưởng thụ phản ứng của Minh Trạm, còn nheo một chút, “Người muốn tiểu nữa hay không?”

Minh Trạm lắc đầu, không muốn.

“Tại sao lại không muốn tiểu nữa?”

Hai giọt nước mắt của Minh Trạm rơi xuống, uất ức khóc òa, Ngự Ninh bỗng nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói, “Đi ngủ nhanh lên! Còn giả vờ nữa thì ta sẽ dùng thủ đoạn để trị người!”

Xong rồi, xem ra là sẽ chết trong tay của tên hồ ly chết tiệt này rồi, cả đời lấy lòng của hắn lại bị bóp nát giữa đường ở trong tay của tên hồ ly chết tiệt này, cái gọi là ông trời ghen ghét hiền tài cho nên anh hùng cũng phải nhục chí chính là như thế, Minh Trạm đau lòng mà nước mắt giàn giụa.

Từ trước đến nay luôn lập kế để người ta lọt hố, bỗng nhiên bây giờ lại tự lọt hố chính mình, Ngự Ninh vừa cười lạnh vừa có chút vui vẻ, Minh Trạm suy nghĩ đến tối thì phải tự làm tự chịu.

Cầm quyển sách mà nhàn nhã lật vài tờ, cũng không cảm thấy công tác tháp tùng bên giường có cái gì vất vả.

Minh Trạm còn chưa nghĩ ra Ngự hồ ly đã cho mình uống Cửu chuyển đoạn trường tán hay thứ gì đó, vậy mà người này lại mỉm cười như thế a, làm sao mà ngủ cho được, có Ngự Ninh ở một bên canh giữ, làm sao dám lộ ra cái gì khác thường, như thế trôi qua nửa ngày, hai gò má nóng đến đỏ ửng, mơ màng không biết trời trăng mây gió.

Khi ngự y đến đây còn cảm thấy kỳ lạ, nói, “Buổi sáng thấy tứ công tử không nghiêm trọng lắm, vì sao hiện tại lại bệnh càng nặng thể này, có uống thuốc mà thần đã kê đơn hay không?”

Ngự Ninh gật đầu, “Uống, hắn không chịu uống thuốc sắc, cho nên ta cho hắn uống được hoàn.”

Ngự y vuốt bộ râu dài ba tấc, không nên a.

Ngự Ninh biết rõ chính hắn đã làm cho tiểu mồm mồm bị mất hồn, đương nhiên là không chịu ăn ngay nói thật, chỉ bảo ngự y tiếp tục kê đơn, “Nam hài nhi đến thời kỳ dậy thì đều bị vỡ giọng, năm đó gia đệ cũng bị bệnh một trận như vậy.”

Ngự y lại một lần nữa kê đơn, phân lượng của vài loại dược đều được tăng thêm, Ngự Ninh nhìn phương thuốc, liền phái người đi làm dược hoàn, phân phó, “Thêm một chút mật vào trong thuốc, tứ công tử sợ đắng.”

Ngự y lĩnh mệnh rồi đi.

Lần này khi bị dứt uống thuốc thì Minh Trạ đã bị sốt đến hồ đồ, cho dù thật sự cho hấn ăn thạch tín thì e rằng hấn cũng không biết chuyện gì đang diễn ra.

Minh Trạ mơ màng ngủ cho đến sáng hôm sau, Ngự Ninh ở bên cạnh cũng đang say giấc nồng.

Hương vị trên người của Ngự Ninh thật sạch sẽ, không hề sử dụng huân hương, Ngự Ninh xuất thân dân dã, từ trước đến nay hấn không thích dùng mấy thứ này, trên người chỉ có mùi hương nhàn nhạt của y phục.

Đầu óc của Minh Trạ đã trở nên khoan khoái nhẹ nhàng, hơi nhúc nhích một chút thì Ngự Ninh liền tỉnh.

Ngự Ninh ngáp một cái, bàn tay đặt lên trán của Minh Trạ, than thở, “Hết sốt rồi.” Đứng dậy xuống giường, rót một chén nước ấm đưa đến bên môi của Minh Trạ, “Uống nước đi, cả đêm toát ướt mồ hôi.”

Minh Trạ dùng ánh mắt tiểu nhân mà nhìn Ngự Ninh, Ngự Ninh bị Minh Trạ chọc cười, “Nếu ta có ý xấu thì tại sao cả đêm người ngủ say như lợn chết mà lại không ra tay? Nhìn cái quái gì a!” Ngửa đầu tự uống trước một nửa.

Minh Trạ vội vàng tiếp nhận rồi nốc ừng ực, miệng của hấn đã muốn lột một lớp da, làm sao mà lại không khát cho được? Đem cái chén đưa cho Ngự Ninh, lại làm động tác muốn uống nước.

Ngự Minh mang qua ấm trà, rót chừng ba chén thì Minh Trạ mới xem như bổ sung nước đầy đủ.

Đợi một lúc Ngự Ninh gọi Thanh Phong và Minh Nguyệt tiến vào hầu hạ, Minh Trạ rửa mặt xong, rung đùi đắc ý duỗi tay đá chân, Ngự Ninh không có nhiều khả năng hạ độc hấn, đây là Trần Nam Vương phủ, Phụng Cảnh Nam vẫn đang đề phòng Ngự Ninh, người hầu tùy tùng bên cạnh Ngự Ninh đều bị phái quay về để đồ, bên cạnh không còn bất kỳ tâm phúc nào khác. Hơn nữa, đây lại là tiểu viện của hấn, việc sắc thuốc nhất định là do Thanh Phong và Minh Nguyệt đi làm, Ngự Ninh vẫn còn đang ở trong tiểu viện của hấn, hạ nhân bên cạnh đều là tâm phúc của Minh Trạ, nếu Ngự Ninh thật sự hạ độc hấn thì nhất định sẽ có người phát hiện.

Minh Trạ liếc mắt nhìn Ngự Ninh một cái, Ngự hồ ly cười tủm tỉm nhìn lại hấn, thân thiết hỏi, “Tứ công tử có muốn truyền ngự y nữa hay không?”

Ngày hôm qua nhất định là bị sốt nên hồ đồ, vì vậy mới bị Ngự Ninh đùa giỡn một trận, Minh Trạ buồn bực gật đầu.

Ngự y bắt mạch, giải thích với Minh Trạ, “Nam hài tử bắt đầu dậy thì, khi đó sẽ bị bế giọng, hầu kết hơi lộ ra, đừng ăn nhiều thứ kích thích. Tứ công tử cố gắng ăn uống mộc mạc một chút là được, thân mình đã không còn gì nghiêm trọng.”

Ngự Ninh nhếch môi cười rồi liếc mắt nhìn Minh Trạ, miệng hỏi ngự y, “Có thể làm thêm nhiều dược hoàn dùng để thông cổ hay không?”

“Như vậy tứ công tử uống nhiều dược hoàn một chút, có lợi mà vô hại.”

Minh Trạ càng thêm buồn bực.

Sau một lúc thì ngự y rời đi, thị nữ trình lên mấy món cháo thanh đạm dùng tảo thiện.

Ngự Ninh bắt đầu dùng bữa, đừng tưởng Ngự Ninh bề ngoài nhả nhặn gầy yếu, thật chất là loại người rất thích ăn, hơn nữa thích những hương vị chua, ngọt, thơm, mềm, Ngự Ninh cũng không xa xỉ, chỉ cần có vài món ăn, một bát canh và một bát cơm gạo lức là đủ.

Minh Trạ liếc mắt nhìn bát cháo trắng cùng với mấy món rau dành cho hòa thượng, thò đũa kén chọn gắp một miếng mà nuốt nước miếng.

Ngụy Ninh cúi mắt xuống, nhả nhận gấp một miếng thịt lẫn bột sốt chua ngọt bỏ vào miệng mà nhai, sau khi nuốt xong thì mới nói, “Bây giờ người vẫn chưa khỏi hẳn, an tâm húp cháo của người đi, Muốn ăn ngon thì phải chờ sức khỏe của người bình phục mới được.”

Minh Trạh dùng tâm tính vô cùng tiểu nhân của mình để hoài nghi tâm tính tiểu nhân của Ngụy Ninh, cố ý chọc tức cho mình thêm ăn đây mà. Nhịn xuống chí khí nam tử hán, Minh Trạh húp hết ba bát cháo trắng, quét sạch hai đĩa măng tươi, đậu hủ ki, thịt gà giả, nấm đông cô, lúc này mới chịu buông bát đũa, hung hăng tỏ vẻ khinh thường cái tên Ngụy Ninh đang giả vờ hưởng thụ bữa ăn kia.

.....

64. Chương 64: Thắng Cờ

Minh Trạh ngã bệnh một trận.

Phượng Cảnh Nam bởi vì bị Minh Trạh vài lần chỉ trích bắt công, thậm chí ngay cả thuộc hạ như Chu Tử Chính, Phạm Văn Chu, Phùng Sơn Tư đều uyển chuyển khuyên Phượng Cảnh Nam phải quan tâm nhiều đến tứ công tử một chút, Phượng Cảnh Nam cũng muốn ổn định sự đoàn kết của các nhi tử cho nên ở mặt ngoài cũng không dám tiếp tục bực đãi Minh Trạh.

Nghe người hậu bẩm báo tứ công tử đã tỉnh, Phượng Cảnh Nam liền tạm thời buông công vụ, đi đến viện của Minh Trạh để thăm bệnh.

Ngày hôm qua Minh Trạh bị Ngụy Ninh hù dọa thiếu chút nữa đã lên cơn đau tim, hôm nay đầu óc đã minh mẫn trở lại, thật sự cảm thấy ngưỡng ngùng vì phản ứng của mình. Cái tên Ngụy Ninh này đôi khi thành công cũng là vì quá khôn khéo, đôi khi thất bại cũng là vì quá khôn khéo.

Hơn nữa nay Phượng Cảnh Kiên đã kiêng kị Ngụy Ninh, Ngụy Ninh phải biểu hiện xa cách với các vị hoàng tử, đương nhiên nếu ai ở lập trường của Ngụy Ninh thì cũng không dám sinh tư tâm đối với việc lập ngôi.

Phượng Cảnh Kiên đề phòng Ngụy gia, cũng cho Ngụy gia thể diện rất lớn, tất cả nữ nhi mang huyết thống của Ngụy gia đều bị gả vào hoàng thất. Chỉ cần Ngụy Ninh không loạn trí thì hẳn sẽ vẫn bảo trì vị trí trung lập.

Đối với Minh Trạh mà nói thì đây là một thái độ rất tốt, cho nên, nếu không tất yếu thì hẳn cũng sẽ không đắc tội Ngụy Ninh, đương nhiên có thể mượn sức là tốt nhất, cho nên hẳn mới có thể thuyết phục Phượng Cảnh Nam để Ngụy Ninh ở lại Trấn Nam Vương phủ.

Thật vất vả mới bảo trì quan hệ với Ngụy Ninh, kết quả là vì chính mình đa nghi cho nên mới đạp đổ tất cả, ai sẽ thích một người cứ nghi ngờ mình như thế? Ngụy Ninh lại rất khôn khéo, chỉ cần một chút tởn nhận mã tích thì người này vẫn có thể nhìn ra manh mối. Hẳn thật sự là sốt đến hồ đồ nên mới nghi ngờ Ngụy Ninh hạ độc được với hẳn. (mã tích = dấu chân ruồi)

Mỗi khi nghĩ như vậy thì Minh Trạh lại hận không thể đem đầu chui xuống hố cát, không có mặt mũi để gặp người ta.

Quan hệ trước kia cũng đều trở nên vô dụng.

Thân thể của Minh Trạh đã tốt lắm, đầu óc minh mẫn, lập tức bắt đầu đền bù cho sự kiện phán đoán hồ đồ khi ngã bệnh, bùng trà rót nước lấy lòng Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh vừa ngắm nghía chiếc ấm tử sa có khắc hoa văn rất khả ái ở trên tay, trong lòng cảm thấy buồn cười, tiểu tử này đang lấy lòng mình đây, kỳ thật Ngụy Ninh cũng chẳng cảm thấy gì, hẳn có thể lý giải tâm lý của Minh Trạh, hẳn cũng không phải người dễ tin kẻ khác, cho dù hiện tại nếu bảo rằng hẳn tin tưởng Minh Trạh thì hoàn toàn cũng chỉ là vui đùa mà thôi. (tử sa = 1 loại đất sét)

Minh Trạm nghi ngờ hẳn cho nên làm cho hẳn không quá thoải mái, chẳng qua đây cũng chỉ là phản ứng rất bình thường, hẳn dọa Minh Trạm đến phát bệnh, xem như đã báo thù, cũng không cần bận tâm nữa. Với lại, người ta càng để ý thì sẽ càng lộ ra sơ hở, tỷ như quan hệ của Minh Trạm và Phụng Cảnh Nam còn ác liệt hơn so với bề ngoài, cho nên mới không có cảm giác an toàn như thế.

Ngụy Ninh đương nhiên rất tán thưởng Minh Trạm, cho nên mấy năm ở đế đô, hẳn đều hết sức chiều cố Minh Trạm, đây là một loại đầu tư chính trị đã vượt quá mức bình thường, cũng là một loại hảo cảm khi thấu hiểu lẫn nhau, bất quá chuyện này cũng không gây trở ngại đối với việc đánh giá chuẩn xác đối tượng mà mình đầu tư. Như thế mới giải thích được hành động cực lực văn hồi quan hệ của Minh Trạm, Ngụy Ninh cẩn thận ngắm nghía ám tử sa ở trong tay, cười nói, “Màu nâu trầm, như sắt thép cổ kim, bề ngoài trang nghiêm. Thứ tốt, thật sự là thứ tốt. Ta nhớ biểu ca cũng có một bộ.”

Minh Trạm chỉ chỉ Ngụy Ninh, viết nói, “Đây là ta đưa tặng người, A Ninh.” Lại bổ sung thêm hai chữ, “Nhận đi.”

Ngụy Ninh cười cười, buông ám tử sa lịch sự tao nhã có phong cách cổ xưa xuống, “Không sao đâu, người giống như các người thì khó tránh khỏi sẽ đa nghi một chút.”

Người giống như các người. Là loại người nào?

Trong lòng của Minh Trạm không quá thoải mái, cau mày cau mũi, viết nói, “Người giống như chúng ta là loại người nào?”

Mí mắt của Ngụy Ninh lật lên, từ trên nhìn xuống Minh Trạm, nở nụ cười rồi đổi đề tài, “Hiện tại người nói thử xem, tình hình ở đế đô thế nào? Vụ án kia đã phá xong hay chưa?”

“Làm sao có thể?” Vừa ra tay đã giết chết tiểu Quận quân của phủ công chúa, sau đó làm cho người ta tra ra chuyện này có thể liên lụy đến nhị hoàng tử, vụ án này không dễ dàng chấm dứt đâu.

Ngụy Ninh định nói gì thì chợt nghe Hà Ngọc vui vẻ chạy đến bẩm báo: Vương gia đến.

Ngụy Ninh và Minh Trạm cùng đứng dậy nghênh đón, sắc mặt của Phụng Cảnh Nam vừa nhu hòa vừa ấm áp, khoát tay nói, “Người trong nhà không cần giữ lễ tiết, ngồi đi.”

Ngụy Ninh pha trà, cho đặt một chiếc bàn nhỏ ở trong đình viện, đun nước sôi để pha trà mới, Phụng Cảnh Nam đi ủng, ngồi xuống ở vị trí chủ vị kế bên Minh Trạm, nghiêng người nhìn Minh Trạm một chút, ôn hòa lên tiếng, “Nghe nói người ngã bệnh, hiện tại khỏe chưa?”

Chờ người đến xem thì một phần của lão tử đã mọc đầy cỏ dại rồi, Minh Trạm cực lực khắc chế cảm xúc muốn bêu môi khinh thường, gật gật đầu.

Ngụy Ninh cười nói, “Biểu ca không cần lo lắng, Minh Trạm không còn gì đáng ngại, đang phát triển hầu kết thôi, mấy ngày vừa rồi ăn nhiều món mặn cho nên hơi nóng một chút, bởi vậy mới phát sốt.”

Phụng Cảnh Nam gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Minh Trạm rất khinh bỉ khi Phụng Cảnh Nam không hề có thành ý đến thăm, ngay cả Ngụy Ninh chỉ đối xử mặt ngoài với hẳn mà còn có thể chăm sóc hẳn cả đêm, Phụng Cảnh Nam ở ngay tại Trấn Nam Vương phủ, nếu nói không biết chuyện hẳn ngã bệnh thì có chết Minh Trạm cũng không tin, ngay cả việc phái tiểu thái giám đến hỏi thăm hẳn một tiếng cũng không có, nay lại đến đây vuốt đuôi để làm cái quái gì.

Minh Trạm thản nhiên ngồi, dù sao hẳn chỉ là một kẻ câm, không nói lời nào cũng là chuyện bình thường. Ngụy Ninh cũng không muốn bầu không khí quá mức căng co, cười nói, “Nhớ năm đó khi ta học bài ngã bệnh, muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một ngày mà cũng bị biểu ca nhất quyết bắt đứng dậy đến thư phòng. Nay đến phiên nhi tử của mình, quả nhiên liền mềm lòng.”

Ngụy Ninh đương nhiên không phải đang ghen tỵ, hẳn chỉ muốn làm dịu bầu không khí quỷ dị giữa phụ tử hai người, Phụng Cảnh Nam vừa thấy sắc mặt như đòi nợ của Minh Trạm thì liền biết Minh Trạm đang nôn nóng đợi hẳn bắt thang bước xuống, thấy Ngụy Ninh đưa đến cái thang, hẳn liền đi xuống trước, cười nói, “Người vẫn nhớ à. Khó trước sướng sau mà.” Hẳn có thể đến thăm Minh Trạm đã là nể mặt Minh Trạm rồi, tiểu tử này lại không biết điều, Phụng Cảnh Nam cũng mặc kệ, chỉ nói chuyện với Ngụy Ninh.

Bị kẹp ở giữa hai phụ tử, Ngụy Ninh thật ra cũng không cảm thấy gì. Đáng tiếc hai người này cũng không dễ sống chung, e rằng đến cuối cùng cũng không ai chịu lấy lòng ai, Ngụy Ninh cười nói, “Đã lâu không được thỉnh giáo kỳ nghệ của biểu ca, không bằng ta cùng biểu ca so tài thử xem.”

Người hầu dọn trà cụ xuống, thay bằng một bàn cờ, quân cờ trắng đen bằng thủy tinh được đặt trong chiếc bát tròn có phong cách cổ xưa.

Ngụy Ninh cầm cờ đen, hần ngồi thẳng tắp, y mê dài mỏng bằng lụa nhẹ nhàng phát phơ, hần có một đôi tay trần ngần cực kỳ đẹp mắt, đầu ngón tay ửng hồng kẹp lấy quân cờ đen, nhàn nhả đặt xuống bàn cờ.

Đương nhiên Ngụy Ninh cũng không thoải mái như vẻ ngoài của mình, kỳ nghệ của Phượng Cảnh Nam không kém, không phải là ai cũng có thể dễ dàng muốn thắng thì thắng.

Phượng Cảnh Nam thật ra lại chẳng bận tâm, tư thái rất thanh thoi, trong tay cầm lấy một quân cờ trắng, đến phiên hần thì liền tiếp tục đặt xuống. Tướng mạo của Phượng Cảnh Nam không thanh tú như Ngụy Ninh, nhưng vì cao cao tại thượng đã nhiều năm nên luôn mang trên mình khí phách ung dung, nhìn....cũng ra dáng lắm.

Minh Trạ không khỏi trợn trắng mắt, ông trời đúng là bị mù mà, tự dưng lại đem tướng mạo tốt đẹp như vậy trao cho cái tên chết tiệt này, trong khi người lương thiện như hần lại chỉ có nét đẹp nội tâm là đáng giá thôi.

Ngụy Ninh và Phượng Cảnh Nam cũng không phải muốn phân cao thấp gì, đương nhiên cũng không bày ra ván cờ tinh vi, không bao lâu, nước cờ của Ngụy Ninh kém một chút, thua ba quân cờ, Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái rồi chỉ vào quân cờ đen nằm ở góc đối diện, “Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn. Góc này của ngươi đáng lý nên sớm bỏ đi mà chọn vị trí khác quan trọng hơn. Cho dù giành lấy góc này thì cuối cùng cũng thua toàn cục, chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao?” (Đương đoạn bất đoạn phản thụ kỳ loạn = không do dự quyết đoán sẽ sinh ra hậu họa)

Ngụy Ninh cười nói, “Góc này dựng nên đã lâu, tùy tiện bỏ đi thì cũng hơi luyến tiếc.”

Phượng Cảnh Nam thản nhiên, “Minh Trạ đến chơi với ta một ván xem sao.”

Minh Trạ xua tay, ý bảo chính mình tự biết lượng sức.

“Nếu không thì ta sẽ dạy cho ngươi.” Phượng Cảnh Nam chìa chìa bàn cờ, “Tách quân cờ ra trước đã.”

Minh Trạ nhìn người hầu bên cạnh Phượng Cảnh Nam rồi nhìn xuống bàn cờ, ý tứ rất rõ ràng, bảo người hầu của Phượng Cảnh Nam làm. Phượng Cảnh Nam cũng không giận, lặp lại một cách rõ ràng, “Ta bảo là ngươi tách cờ.”

Minh Trạ rất nhanh tay, leng keng thùng thùng liền phân chia hoàn tất, làm ra tư thế thỉnh, Phượng Cảnh Nam hỏi, “Đoán cờ?”

Minh Trạ lắc đầu, ngông nghênh thỉnh Phượng Cảnh Nam đi trước, Minh Trạ rất biết mình biết ta, kỳ nghệ của hần còn chưa bằng Ngụy Ninh, nếu Ngụy Ninh đã không có thực lực bảo toàn thế cờ thì nhất định hần có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp Phượng Cảnh Nam, nếu sớm muộn gì cũng thua thì chi bằng phải thắng ở khí thế trước đã.

Phượng Cảnh Nam nhếch môi, mang theo ẩn ý mà liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, “Đây là lần đầu tiên có người nhường ta.”

Minh Trạ ngồi trên ghế, thoải mái vắn vẹo thắt lưng, lại vươn ra ba ngón tay béo ú, hất cầm lên: Cho ngươi ba quân cờ.

Ngụy Ninh mở ra cây quạt vẽ tranh sơn thủy để che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hồ ly đang liếc lên liếc xuống, thâm nghĩ, tiểu tử này lại muốn chơi khăm. Người khác không biết chứ hần thì rất rõ thực lực của Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam gật đầu, “Hảo.” Hạ xuống một quân cờ.

Minh Trạh hoàn toàn bắt chước phong cách vừa rồi của Phụng Cảnh Nam, cầm lấy ba đến năm quân cờ thủy tinh màu trắng để ngắm nghía trong lòng bàn tay, thỉnh thoảng lại hờ hững liếc nhìn bàn cờ, tiếp theo lại tùy ý hạ một quân cờ, tùy tiện nhấp một ngụm trà, liếc mắt nhìn hoa thơm gió mát trong đình viện.

Quá giống, quả thật là y như phiên bản, Ngụh Ninh thiếu chút nữa đã phì cười.

Phụng Cảnh Nam không so đo với Minh Trạh, lại liếc mắt nhìn bộ ấh trà tử sa đặt trên bàn, thần nhiên nói, “Tử Mẫn, nghe nói Minh Trạh tặng cho người bộ tử sa, chính là thứ này sao?”

“Dạ.”

Phụng Cảnh Nam nhìn thấy đôi mắt phùng bị của Minh Trạh thì liền cười nói, “Bộ này xem như cũng không tệ. Tuy là hàng nhái nhưng cũng là một vật phẩm thượng đẳng.”

Ngụh Ninh cười nói, “Nay làm sao có thể nhìn thấy chính phẩm Cung Xuân Hồ được nữa, nhưng nếu biểu ca có thì sẽ giấu như bảo bối, người bình thường chắc sẽ không được xem.”

“Hôm nay cho các người mở rộng tầm mắt.”

Người hầu cực kỳ nhanh nhẹn, không bao lâu liền mang ra một bộ tử sa Cung Xuân Hồ mà Phụng Cảnh Nam rất trân quý đến đây, Phụng Cảnh Nam tùy ý đặt xuống một quân cờ, Ngụh Ninh đem hai món trân phẩm đặt kế bên nhau, nhất thời cao thấp liền phân biệt rõ ràng.

Món mà Minh Trạh tặng cho Ngụh Ninh là Minh Trạh tìm thấy ở chỗ của Vệ vương phi, hàng nhái Cung Xuân Hồ, màu sắc lịch sự tao nhã, đường nét cũng rất trơn tru, tạo hình thanh tú, tùy tiện lấy ra cũng có thể đem lại mấy ngàn lượng bạc, vẫn là có giá không thấp.

Nhưng mà Phụng Cảnh Nam vừa lấy ra vật trân quý của mình thì nhất thời liền làm cho người ta cảm thấy màu sắc trên bộ tử sa của Minh Trạh không đủ nhã nhặn, đường nét lại không tinh xảo, chính thể thật sự rất thô kệch.

Đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Minh Trạh cắn môi, dùng sức đặt quân cờ xuống bàn. (núi này cao còn có núi khác cao hơn)

Phụng Cảnh Nam kẹp một quân cờ mà mỉm cười, sung sướng nói, “Minh Trạh, hàng nhái chính là hàng nhái, cho dù có nhái thì cũng chỉ là bề ngoài, không có được cái thần của nó. Ngày thường nhìn không ra, nhưng chỉ cần so với hàng thật thì liền nhận ra ngay, có phải hay không?”

Minh Trạh biết Phụng Cảnh Nam đang châm chọc việc hắn bắt chước người này, trong lòng rất tức giận, mặt dần dần đỏ lên, Phụng Cảnh Nam cười nói, “Công phu chịu đựng vẫn chưa đủ.”

Minh Trạh vươn đầu ngón tay dừng trong lòng bàn tay của Phụng Cảnh Nam, “Không bằng cược một phen?”

“Đồ của người kém hơn của ta.” Ánh mắt của Phụng Cảnh Nam dừng trên bộ tử sa dỏm của Minh Trạh, tuy rằng hắn thật sự nhìn không ra ưu thế của Minh Trạh trên ván cờ, đương nhiên hắn cũng hơi tức giận vì thái độ lúc trước của Minh Trạh cho nên cố ý gây khó xử.

Minh Trạh cười rồi viết nói, “Phụ vương sợ thua?”

Dùng cả phép khích tướng, nhưng Phụng Cảnh Nam cũng không kích động, cười nói, “Ta thắng một món đồ dỏm thì có ích lợi gì.”

“Ta bại bởi một món đồ thật thì mới có sĩ diện một chút.” Minh Trạh không thích lấy lòng Phụng Cảnh Nam, nhưng lúc cần thiết thì sẽ nịnh hót làm cho toàn thân của Phụng Cảnh Nam đều thư thái khoái hoạt.

Hóa ra nhi tử nịnh hót quả nhiên không giống người thường, Phụng Cảnh Nam giống như ăn nhân sâm, vô cùng hưởng thụ, lưỡi biếng cười khê ra tiếng, tùy tiện nói, “Tốt. Người thắng thì món này là của người.”

Ánh mắt của Minh Trạh đột nhiên thay đổi, mang theo một chút xảo quyệt, trở tay đặt xuống một quân cờ, đây là nước cờ vẽ thành hình rồng, quân cờ trắng được đặt xuống tán loạn, nhảy mắt gần bó thành một con rồng lớn. Ngụh Ninh khê khép lại cây quạt, đập vào lòng bàn tay, tán thưởng, “Tuyệt diệu!”

Phượng Cảnh Nam nghiêm túc liếc nhìn Minh Trạh, xem ra tiểu tử này có chuẩn bị, liền thu hồi tâm tư khinh thường, cẩn thận hạ cờ.

Nước cờ của Minh Trạh lộ ra sát khí tung hoành, hùng hổ hung hăng. Phượng Cảnh Nam vẫn là phòng chặt tiến chắc, không hề kích động, Phượng Cảnh Nam không phải là người dễ bị lừa gạt, mặc dù nước cờ của Minh Trạh hung hãn nhưng dần dần vẫn mất thế cục, Phượng Cảnh Nam ngồi cực ổn.

Cho đến buổi trưa khi dùng ngọc thiện thì ván cờ này mới xem như chấm dứt.

Ngụy Ninh đếm cờ, Minh Trạh thua hai quân.

Minh Trạh vươn ba ngón tay, vẻ mặt gian trá, ta không nói là cho người ba quân cờ nha, ta đã chấp người đi trước, người không biết ngược mà còn đòi ta cho ba quân cờ nữa sao, ý của ta là ta chấp người, người phải cho ta ba quân cờ.

Đương nhiên kỹ thuật của Minh Trạh còn lâu mới bằng Phượng Cảnh Nam, hấn muốn thắng thì phải bày mưu trước. Đầu tiên là yếu thế, làm cho Phượng Cảnh Nam yên tâm, sau đó là làm ra thái độ thẹn quá hóa giận, càng làm cho Phượng Cảnh Nam nghĩ rằng hấn còn trẻ bốc đồng, như thế, với vài nước cờ của hấn cùng với quỷ kế nhỏ nhỏ thì mới có thể thắng được Phượng Cảnh Nam.

Lúc này Phượng Cảnh Nam cũng hoàn toàn hiểu được mưu tính của Minh Trạh, đầu tiên Minh Trạh cố ý bắt chước hành động của hấn, tung quân cờ lung tung nhưng thật chất đã âm thầm bày binh bố trận, sau khi bị châm chọc thì cố tình bày ra vẻ mặt xấu hổ ảo não, đưa ra việc đánh cược, nếu thắng sẽ được tử sa Cung Xuân hồ hàng thật, như thế lúc trước hấn trào phúng tên tiểu tử này lại hóa ra là đang thành toàn cho đối phương.

Còn có chuyện ba quân cờ, với sự kiêu ngạo của hấn, từ ban đầu Minh Trạh đã chấp hấn đi trước, nay làm sao có thể so đo chuyện ba quân cờ cho được. Một bộ tử sa là thứ yếu, thể diện mới là quan trọng.

Phượng Cảnh Nam cười ha ha, “Thôi, thưởng cho người cũng được.”

Sự việc đã đến đây, theo kế hoạch ban đầu của Minh Trạh là sẽ đập nát bộ tử sa kia ở ngay trước mặt Phượng Cảnh Nam, đập chết vẻ kien kiệu của Phượng Cảnh Nam. Nhưng không biết vì sao lại như thế này, quả nhiên đúng như lời của Phượng Cảnh Nam, hàng thật đúng là hàng thật nha, xem đường nét này, xem tạo hình này, xem màu sắc này, tất cả đều lộ ra một chữ thật.

Minh Trạh làm sao nở lòng nào đập nát cho được, hoan hỉ vui mừng ôm đi.

.....

P/S: bé Trạh tham một cách đáng yêu ^o^.

65. Chương 65: Lên Tiếng

Minh Trạh được bảo bối.

Tuy rằng không biết thứ này có giá trị bao nhiêu, bắt quá nhìn thấy bộ dáng muốn chảy nước miếng một cách không có tiền đồ của Ngụy Ninh, lại liền tưởng đến vẻ mặt chắc chắn của Phượng Cảnh Nam khi cố ý phái người mang thứ này ra để làm mất mặt hấn thì liền biết món bảo bối này thật sự vô giá.

Minh Trạh thắng được thể diện lại đoạt được bảo bối cho nên không còn mất hứng nữa.

Đến nỗi, hấn còn nguyện ý cùng Phượng Cảnh Nam dùng ngọc thiện. Trong lúc dùng ngọc thiện luôn thể hiện vẻ mặt vui tươi, thảnh thơi lại nâng cốc cho Phượng Cảnh Nam, cũng không phải là hấn cố ý nịnh bợ Phượng Cảnh Nam, dù sao thì Phượng Cảnh Nam cũng đã thua, chẳng phải con người thường đồng cảm với kẻ yếu hay sao.

Phượng Cảnh Nam không ngờ chỉ thua một ván cờ mà lại đạt được hiệu quả như vậy, sớm biết như thế....Ừm, đương nhiên, nếu sớm biết Minh Trạm hiểu thắng như vậy thì Phượng Cảnh Nam cũng sẽ không cố ý để thua.

Dù sao, thắng thua là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn.

Phượng Cảnh Nam cũng không phải người cho mang lên rượu mạnh, hai người ở trước mặt này, Ngụy Ninh là người không có từ lượng, về phần Minh Trạm, chẳng những không có từ lượng mà còn không biết uống rượu.

Ngụy Ninh đã được người hầu dìu vào phòng nghỉ ngơi, Minh Trạm thì ôm bầu rượu không buông tay, thỉnh thoảng lại kêu vài tiếng cạc cạc, giọng của hắn quá ngẩn, lại rất khó nghe, còn không bằng con vịt nữa là.

Phượng Cảnh Nam thở dài, trong lòng phiền muộn. Trước kia có vô số đại phu thử qua vô số biện pháp nhưng Minh Trạm vẫn không có cách nào nói chuyện, nghe thấy Minh Trạm quát to như vậy, cho dù là Phượng Cảnh Nam có ý chí sắt đá như thế nào thì cũng nhịn không được mà cảm thấy chua xót.

Minh Trạm đang cạc cạc hưng phấn thì đột nhiên bị sặc, ho khan một cách tê tâm liệt phế, Phượng Cảnh Nam vội vàng đưa tay đỡ lấy Minh Trạm, người hầu bưng đến nước mật giải rượu, Minh Trạm đã ho đến sặc sụa, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, dường như ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Phượng Cảnh Nam nhẹ nhàng an ủi, “Đừng nóng vội, chậm rãi thở.”

Minh Trạm càng lúc càng ho nhiều, càng lúc càng cảm thấy không khí không đủ dùng, ánh mắt đã bắt đầu trắng dã, tư thế yếu ớt như thể sắp sửa ngã lộn, Phượng Cảnh Nam cũng nóng nảy, quát to, “Nhanh gọi thái y đến đây!” Dem Minh Trạm bế ra ngoài cửa, đặt trong đình viện, vừa xoa ngực vừa giúp Minh Trạm thuận khí.

Thái y nhanh chóng mang theo hòm thuốc chạy đến, hô hấp của Minh Trạm đã dần dần vững vàng, Phượng Cảnh Nam lại bế hắn vào trong phòng để thái y chẩn bệnh.

Minh Trạm bị mở miệng rồi nhét vào một viên dược hoàn lạnh lạnh có mùi bạc hà, bỗng nhiên Minh Trạm cau mày, đầu nghiêng một chút, hộc ra một ngụm máu. Phượng Cảnh Nam lập tức biến sắc, phân phó, “Không được đổ rượu nước của ngày hôm nay. Minh Trạm chỉ uống vài ly rượu trái cây thôi, vì sao lại vô duyên vô cớ hộc máu như vậy.”

Thái y cũng là người có kinh nghiệm, xem xét phần máu tươi mà Minh Trạm vừa hộc ra, bèn hồi bẩm, “Bẩm Vương gia, trong máu không có độc.”

“Như vậy vì sao Minh Trạm lại hộc máu?”

Thái y cũng không phải thần tiên, trước tiên là nhìn, nghe, hỏi, chẩn, sau đó mới bấm bả. Lúc này Minh Trạm đã tỉnh táo trở lại, mở to mắt, bàn tay hướng về phía Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam tiến lên rồi đưa tay cho Minh Trạm, Minh Trạm viết nói, “Không sao, vừa rồi cổ họng thật ngứa, hiện tại đỡ nhiều rồi.”

Phượng Cảnh Nam trầm ngâm một lúc, hỏi Minh Trạm, “Có thể thử nói chuyện được hay không?”

Minh Trạm viết nói, “Cổ họng đau.”

Phượng Cảnh Nam trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng, “Các người lui xuống trước đi.” Trong phòng tức thì chỉ còn hai phụ tử đối mặt nhau, Phượng Cảnh Nam trầm giọng, “Minh Trạm, người không phải tiểu hài tử, người nghe được, dùng sức một chút thì cũng có thể phát ra âm thanh, đau một chút cũng không phải là không thể chịu được.”

“Rất đau, cực đau, đau muốn chết nè.”

Minh Trạm liên tiếp bảo đau làm cho Phượng Cảnh Nam tức giận, bỏ tay của Minh Trạm ra rồi cả giận nói, “Có đau như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không chết! Nam tử hán đại trượng phu chẳng lẽ lại sợ đau, hay là muốn làm kẻ cam suốt đời!”

Không đặt mình vào hoàn cảnh của người ta, miệng thì nói hay lắm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Nghe Phượng Cảnh Nam nói ra hai chữ kẻ cầm thì Minh Trạm liền hung hăng trừng mắt liếc nhìn Phượng Cảnh Nam một cái, sau đó xoay người làm như trong phòng không có ai.

Phượng Cảnh Nam cũng không dễ dàng bỏ qua, hần nhào đến kéo Minh Trạm xoay lại, cả giận nói, “Giấu mặt đi thì tưởng người khác không nhìn thấy hay sao? Người muốn giấu đến khi nào?”

Khi Minh Trạm vui vẻ thì hần căn bản không dám xoay mặt làm lơ Phượng Cảnh Nam, hần đã lui vài bước vậy mà người này vẫn không chịu buông tha, tuy rằng võ công của Minh Trạm chỉ là mèo quào, nhưng hần lại bất thành lĩnh dùng móng tay cào lên mặt của Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam bị đau, đưa tay sờ sờ, đổ máu, thật sự muốn ăn tươi nuốt sống Minh Trạm ngay lập tức.

Đầu óc mơ màng vì rượu của Minh Trạm lập tức trở nên thanh tỉnh, hồng rồi, vì sao hần lại hồ đồ như thế? Vì sao hần lại có thể cào mặt của Phượng Cảnh Nam? Ở thời này người ta quan trọng nhất là chữ hiếu, nếu truyền ra ngoài hần và thân phụ động thủ thì xem như hần tiêu rồi!

Lòng ngực của Minh Trạm đập thình thịch, sắc mặt trở nên trắng bệch, môi dưới giống như bị cắn sắp xuất huyết. Phượng Cảnh Nam tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, người nọ vốn thiên vị Phượng Cảnh Nam, nay chứng cứ chối lợi nằm trên mặt của Phượng Cảnh Nam, hần cào mặt Phượng Cảnh Nam như vậy thì sẽ bị mang tội đại bất kính đại bất hiếu a, lưu lại cái mạng của hần đã là quá rộng lượng rồi. Toàn thân của Minh Trạm đều hơi run rẩy.

Hàn khí trên người của Phượng Cảnh Nam liên tục toát ra, ai dám động thủ với hần đều đã chết sạch, nay có một kẻ có lá gan thật sự lớn, mà kẻ này lại là Minh Trạm! Tình cảm của Phượng Cảnh Nam giành cho Minh Trạm rất phức tạp, hần không thể phủ nhận sự xuất sắc của Minh Trạm, nhưng cũng rất oán giận và phản cảm đối với việc Minh Trạm không chịu nghe lời. Lá gan của Minh Trạm luôn rất lớn, nhưng Phượng Cảnh Nam lại không ngờ hần ngỗ nghịch như thế. Nay lại dám cào lên mặt hần, đợi sau này tương lai của Minh Trạm phát triển an toàn thì chuyện oán vị đoạt quyền dễ như trở bàn tay! Đây quả thật là nghiệp chướng.

Phượng Cảnh Nam vẫn không nói chuyện, Minh Trạm cũng đã hiểu được quyết tâm của Phượng Cảnh Nam, người này muốn động thủ, Phượng Cảnh Nam sẽ mượn cơ hội này để loại trừ hần, vị trí của mẫu thân sẽ khó bảo toàn, bên dưới đã không còn lợi thế, Minh Kỳ phải làm sao bây giờ?

Minh Trạm mạnh mẽ xóc chân lên, đi chân trần đứng dưới giường, cầm tay của Phượng Cảnh Nam, viết nói, “Nếu mẫu thân gặp chuyện bất trắc thì Minh Kỳ sẽ thế nào?”

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam không có biểu cảm nhưng đồng tử hơi co lại một chút, trong thời khắc này, đầu óc của Minh Trạm tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào khác, thấy Phượng cảnh Nam do dự, hần lại viết, “Đừng gọi người đến đây, ta lấy mạng để bồi thường, xem như phụ vương ban cho ta một chút thể diện.”

Trên thực tế, muốn quyết định như vậy cũng không dễ dàng, lòng bàn tay của Phượng Cảnh Nam bị những ngón tay lạnh lẽo của Minh Trạm chạm vào, trái tim liên tục nhảy lên, máu truyền đến não không đủ, vì vậy hần cảm thấy hít thở không thông. Hồ dữ không ăn thịt con, những lời này giống như là lời nguyện trong nhiều thế hệ của hoàng thất, tội của Minh Trạm cũng không tính là trọng tội, thậm chí có thể yên ổn sống tiếp. Nhưng Phượng Cảnh Nam do dự, Minh Trạm là người cẩn thận, loại sai lầm này cả đời có lẽ chỉ phạm phải một lần, cơ hội như vậy cũng chỉ có một...Hần hơi do dự, Minh Trạm đã làm ra lựa chọn.

Không cần, không cần tất cả mọi người đều đến mai táng.

Minh Trạm ở trong phòng tìm tòi một vòng, lựa là gấm vóc, đồ cổ bằng ngọc, tất cả những vật bày trí đều là thượng đẳng, hần không giới quyền cước, trong phòng cũng không có đao thương kiếm kích gì cả. Muốn chết cũng phải có công cụ.

Ánh mắt của Minh Trạm dừng trên chiếc ấm tử sa vừa thắng được hồi sáng, thật sự là chiêm chọc, hần nghĩ rằng Phượng Cảnh Nam không quá thích hần nhưng có lẽ sẽ có một chút tình cảm tồn tại. Nội tâm của hần cũng không phải tiểu hài nhi chân chính, nhưng huyết thống thật sự rất kỳ diệu, dù sao hần cũng sẽ đặc biệt lưu ý đến Phượng Cảnh Nam, thậm chí thắng một trận lại vô cùng vui vẻ, hần nghĩ rằng giữa bọn họ có thể tìm được một điểm cân bằng, lại không biết Phượng Cảnh Nam đã kiên kỵ hần đến mức này.

Đưa tay quơ một phát, tuyệt phẩm duy nhất còn lại trên thế gian rơi xuống đất, xoảng một tiếng....Phượng Cảnh Nam nhìn chăm chăm những mảnh vỡ nằm ngổn ngang dưới đất, sắc mặt hơi tái đi, ánh mắt nhìn chăm chăm Minh Trạ, Minh Trạ cúi người nhặt lên một mảnh.

Chợt nghe gian phòng kế bên vang lên một tiếng nhỏ, tiếp theo là meo meo hai tiếng, một cái bóng trắng như tuyết nhảy ra, phía sau còn có thêm một người. Phượng Cảnh Nam vẫn chưa kịp hoàn hồn thì Ngụy Ninh đã mang theo vẻ mặt kinh ngạc chột dạ quỳ xuống đất thỉnh tội, “Thật sự là đáng chết, ta nuôi mèo mà nó lại dám động đến biểu ca. Biểu ca, biểu ca không sao chứ? Ôi chao, Minh Trạ, người đừng vội, lên giường trước đi. Thái y, thái y đâu rồi? Mau vào đây, Vương gia bị thương rồi!”

Ngụy Ninh đã hô to gọi lớn, thiếu chút nữa đã kêu cứu mạng, thái y bên ngoài lập tức vọt vào, từ cầm xuống cổ của Phượng Cảnh Nam có ba vết máu, thái y hầu hạ thoa được.

Ngụy Ninh đã dìu Minh Trạ lên giường nghỉ ngơi, tay chân của Minh Trạ lạnh cóng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, liên tục run rẩy. Ngụy Ninh thở dài trong lòng, khuyên hấn, “Vết thương của phụ vương người không nặng, đây đều là do ta, nuôi cái gì không nuôi mà lại nuôi mèo, xem đi, còn làm bể ấm tử sa bảo bối này nữa chứ.”

Minh Trạ cắn chặt răng, cực lực khống chế chính mình, nhưng toàn thân vẫn đang run lẩy bẩy, hấn nắm chặt tay của Ngụy Ninh, trong cổ vừa nghẹn vừa khó chịu, phát ra âm thanh khanh khách. Giọng nói của Ngụy Ninh tựa như gió xuân thán ba, làm cho người ta cảm thấy ấm áp thoải mái, “Đừng gấp, Minh Trạ, đừng gấp, phụ vương của người không sao.”

“Vương gia, đã bắt được mèo, phải xử trí như thế nào?” Hà Ngọc xách cổ một con mèo trắng như tuyết, tiến lên bấm báo.

Toàn thân của Minh Trạ ứa sùng như chuột lột, vài sợi tóc bám trên gò má, sắc mặt lại tái nhợt, đôi mắt như hai viên thủy ngân đen tằm trong nước đá, hấn há miệng thở dốc, giữa trán hấn lên mấy nếp nhăn sâu hoắm, đôi môi trắng bệch bỗng nhiên chảy ra một vết máu đỏ sẫm, hai chữ mất tiếng lại vô cùng rõ ràng được cất lên từ trong miệng của Minh Trạ, “Đánh chết.”

Toàn bộ căn phòng im đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, ngay cả con mèo ở trong tay chạy mất khi nào mà Hà Ngọc cũng không biết, Ngụy Ninh lại cảm thấy từ sâu trong cột sống bất chợt toát ra hàn ý, toàn thân sồn da gà.

Minh Trạ ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn lên khuôn mặt không giấu nổi kinh ngạc của Phượng Cảnh Nam.

.....

P/S: tội thẳng bé, bác Nam hù con vừa vừa thôi T____T.

66. Chương 66: Vương Phi

Người cầm bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

Tin tức này lập tức truyền khắp toàn bộ Trấn Nam Vương phủ chỉ trong vòng một chung trà nhỏ, từ trên xuống dưới, từ chủ tử đến tiểu nô tài, tất cả đều nghe được từ miệng của người nào đó, bảo rằng tứ công tử có thể nói chuyện được rồi!

Từ trước đến nay quy củ của Trấn Nam Vương phủ rất nghiêm, nhưng vẫn không thể khống chế được tin tức này lan truyền một cách nhanh chóng, thậm chí còn từ tin tức này mà sắp khiến một loạt vận mệnh của Trấn Nam Vương phủ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tách trà nhỏ trên tay của Vệ vương phi rơi xuống đất, Hồng Trà vừa ngồi xổm xuống đất mà nhặt những mảnh vỡ vừa rạo rức vui mừng bấm báo, “Ai cũng bảo tứ công tử của chúng ta đã biết nói chuyện, nương nương, nói không chừng trong chốc lát tứ công tử sẽ đến đây thỉnh an nương nương đây.”

Vệ vương phi đã đứng dậy từ nhuyển tháp, mím môi, ôn hòa nói, “Theo ta sang đó xem sao.”

Trong Bích Trúc Uyển thật náo nhiệt.

Phượng Cảnh Nam ngồi ngay ngắn một bên, vết thương trên mặt đã không còn đổ máu, cũng đã được thoa được, chỉ hơi sưng đỏ.

Vài thái y đang bận rộn vây quanh Minh Trạ, Vệ vương phi vừa đến thì mọi người đều chỉnh trang y phục để hành lễ, còn Vệ vương phi thì tiến lên hành lễ với Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam nói, “Không cần đa lễ, vì sao Vương phi lại đến đây?”

Vệ vương phi cũng miễn lễ cho mọi người, ôn hòa nói, “Ta nghe nói Minh Trạ đột nhiên nói chuyện, trong lòng lo lắng đứng ngồi không yên, cho nên đến đây nhìn hấn một chút.” Ánh mắt chột lướt qua vết thương trên mặt của Phượng Cảnh Nam, “Vì sao Vương gia lại bị thương như thế?”

Phượng Cảnh Nam sờ sờ vết thương, thản nhiên nói, “Không sao, Tử Mẫn nuôi mèo quấy rối làm bổn Vương bị thương thôi.”

Vệ vương phi xoay người đi xem Minh Trạ, Minh Trạ nằm trong chăn, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, vừa nhìn thấy Vệ vương phi thì liền há mồm muốn nói, Vệ vương phi vội vàng ngăn cản, “Đừng vội, từ từ cũng được, đã bao nhiêu năm nay ngươi cũng không nói chuyện, cái này cũng phải chậm rãi luyện tập, trước tiên cứ nghỉ ngơi đi.” Lại hỏi thái y, “Minh Trạ rốt cục bị bệnh gì? Trước kia các người đều bảo rằng yết hầu của hấn không tốt, bẩm sinh không thể nói được. Vì sao bỗng nhiên nói được?”

Thái y có bộ râu rất dài nhẹ giọng nói, “Thần có chuyện muốn bẩm báo.”

Những người còn lại đương nhiên thức thối lui xuống, trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người cùng với thái y, lúc này thái y râu dài nghiêm mặt nói, “Trước kia thần có gặp qua một trường hợp giống như tứ công tử. Năm đó thần theo Vương gia đến đế đô, trong cung của Hoàng hậu có một tiểu tỷ nữ, lúc còn là thiếu niên đã bất cẩn phạm lỗi nên bị ban thưởng được cầm, hơn mười năm sau, tiểu tỷ nữ kia bỗng nhiên có thể nói chuyện như thường. Thần từng kiểm tra cổ họng của tiểu tỷ nữ này, cũng là vì lượng được không lớn, nàng ta cũng dần dần trưởng thành, thông thạo điều trị, cho nên dần dần khỏi hấn. Xem ra bệnh trạng của tứ công tử có một chút tương tự.”

Thái y dùng từ rất cẩn thận, chẳng qua năm chữ có một chút tương tự đã làm cho Phượng Cảnh Nam và Vệ vương phi biến sắc, tiểu tỷ nữ kia bị ban cho được cầm thì cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng Minh Trạ là ai, hấn là đích tử duy nhất của Trấn Nam Vương, ai dám ban được cầm cho hấn?

Năm đó Phượng Cảnh Nam đối xử lãnh đạm với Minh Trạ cũng chính là vì chữ cầm này.

Bàn tay của Vệ vương phi nhất thời run rẩy, siết chặt khăn tay, liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Nam, thấp giọng nói, “Lưu thái y xem lại thử đi, ta cầu nguyện ở trước mặt Bồ tát, mới tối hôm qua nằm mơ nhìn thấy có một vầng sáng kỳ diệu khác thường từ trên trời rơi xuống trước Bích Trúc Uyển, theo kiến thức nông cạn của ta thì hôm nay Minh Trạ bỗng nhiên nói chuyện được đều là do Bồ tát đã phù hộ.”

Minh Trạ nay đã mười lăm tuổi, chuyện mười lăm năm trước nếu lòi ra thì không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu sóng gió, cho dù muốn điều tra cũng không thể điều tra công khai, càng không thể truyền ra tin tức Minh Trạ từng bị kẻ đơn. Phượng Cảnh Nam nhìn Vệ vương phi một lúc, nữ nhân này vẫn luôn sâu sắc như vậy, chẳng qua hiện tại cũng chỉ có thể giải thích như thế, bèn nói, “Nếu đã như vậy thì năm nay thưởng thêm một chút ngân lượng cho Hoàng Minh tự đi. Lưu thái y, mặc kệ là loại được gì, phải nhanh chóng trị lành cổ họng cho Minh Trạ.”

Lưu thái y kẻ đơn, Vệ vương phi nhẹ giọng phân phó, “Thuốc này không được cho người thứ hai đụng vào.”

“Dạ, thần hiểu được.” Việc này đương nhiên không thể để lọt vào tai của người thứ năm.

Nếu trước kia Minh Trạ bỗng nhiên có thể nói chuyện thì Phượng Cảnh Nam cũng phải cảm thấy kinh hỉ. Nhưng vừa trải qua chuyện vừa rồi lại làm cho sắc mặt của Phượng Cảnh Nam dần dần trở nên phức tạp.

Minh Trạ cũng không phải là người rộng lượng, tương phản, hấn có thù tất báo, ân oán rõ ràng. Phượng Cảnh Nam nói sai một câu liền bị hấn cong móng tay cào một phát.

Chuyện vừa rồi giống như mắc xương trong cổ họng, mặc dù nuốt xuống thì vẫn khó có thể quên được cảm giác đau đớn trong lúc đó. Đối với Phượng Cảnh Nam, đối với Minh Trạ̣m đều là như thế.

Vệ vương phi ngồi ở đầu giường, cầm lấy tay của Minh Trạ̣m rồi nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, nhẹ nhàng nói, “Vương gia, xin thứ cho ta hỏi thẳng, vết thương trên mặt của Vương gia là do Minh Trạ̣m gây ra đúng không?”

Phượng Cảnh Nam vẫn chưa trả lời mà chỉ nói, “Đã thoa được, vài ba ngày sẽ lành hẳn.”

“Vương gia, nếu không có mèo của Ngụy đại nhân thì ngài sẽ xử trí Minh Trạ̣m thế nào?” Vệ vương phi cũng không cần lựa lời hoa mỹ để giải thích, giọng nói của nàng không cao nhưng lại cực ổn, không đợi Phượng Cảnh Nam mở miệng thì đã nói tiếp, “Ngài đừng bảo với ta là ngài tính giết hắn. Từ khi Thái tổ khai quốc đến nay, ngoại trừ Phượng hoàng hậu ban chết cho Lệ thái tử thì hoàng tộc chưa từng có tiền lệ tru sát thân tử của mình.”

“Còn nữa, mặc dù Hoàng thượng lấy hiếu trị thiên hạ, tuy Minh Trạ̣m gây thương tích cho Vương gia. Bất quá, thứ nhất là do Minh Trạ̣m bị say rượu, cái gọi là rượu nhập tâm thất đức thất lễ, về lý không thể dung, về tình có thể xét. Thứ hai, đây chỉ là một chuyện nhỏ, cho dù kiên quyết chụp cái mũ bất hiếu cho hắn thì đây vẫn chỉ là một chuyện nhỏ. Nay Minh Trạ̣m ở đế đô đã có thanh danh, chuyện này lại xảy ra ở Trấn Nam Vương phủ, nếu kiên quyết truyền ra ngoài, những kẻ không biết nội tình sẽ nghị luận như thế nào. Thế gia hào môn ở đế đô, còn có Kính Mẫn hoàng tử, ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ đa tâm. Thứ ba, việc này chỉ có Vương gia và Minh Trạ̣m biết rõ nhất, nếu Vương gia muốn làm cho người ta tin tưởng thì tất nhiên phải tự mình nói ra, ta cùng Vương gia làm phu thê nhiều năm, không dám nói là có thể đoán được suy nghĩ trong lòng của Vương gia. Chẳng qua nếu Vương gia cứ khẳng khẳng chụp cho Minh Trạ̣m cái mũ thất đức thì ta cũng chỉ có thể tự phé bỏ chức vị Vương phi, ngay cả Minh Kỳ cũng sẽ bị liên lụy, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Vương gia lại sủng ái Minh Kỳ nhiều năm như vậy, đó không phải là giả.” Thần sắc của Vệ vương phi vẫn ôn hòa như trước, “Cho nên ta nghĩ, cho dù có mèo của Ngụy đại nhân hay không thì Vương gia cũng sẽ không vạch trần việc này, có đúng không?”

“Nàng nói đều đúng, ta cũng không định xử trí Minh Trạ̣m, bất quá lúc ấy thật sự cũng rất tức giận.” Nếu Phượng Cảnh Nam muốn Minh Trạ̣m chết thì có vô số phương pháp, cần gì phải chọn cách gây trở ngại nhất đối với thanh danh của mình. Hắn muốn thử xem Minh Trạ̣m còn kể nào nữa hay không, nhưng mà chết tiệt, Ngụy Ninh bỗng nhiên nhảy vào làm hỏng chuyện.

Vệ vương phi gạt đầu, đẩy ra mái tóc ướt đầm mồ hôi trên trán của Minh Trạ̣m, ôn hòa nói, “Người cũng nghe thấy rồi đó, phụ vương của người không có ý lấy mạng của người. Thậm chí Vương gia căn bản cũng không tính vạch trần chuyện này, Minh Trạ̣m, mặc dù mẫu thân không biết phụ tử các người tranh chấp chuyện gì, chẳng qua nhìn người như vậy là người quá thiếu kiên nhẫn. Người bất kính đối với phụ vương của mình, Vương gia chẳng qua chỉ là muốn một câu mà thôi. Đối với phụ vương của người mà nói, người và Minh Lễ đều là nhi tử của hắn, nhưng các người lại tranh giành đến mặt đỏ tai hồng ở đế đô, không nề tình huynh đệ. Đối với phụ mẫu mà nói, thủ túc tương tàn là điều tối kỵ. Thân thể của người bị khiếm khuyết, cho nên không thể nghĩ đến chuyện thế tử vị, Vương gia chẳng qua là muốn mượn việc này để dè xuống sự kiêu ngạo của người mà thôi. Người nhất định là quá đa tâm rồi.”

Minh Trạ̣m cầm lấy tay của mẫu thân mà che mắt, lặng lẽ rơi lệ, hắn thật sự bị hoảng sợ.

“Minh Trạ̣m, người cũng đừng trách phụ vương của người độc ác, nếu đối chỗ với người, người có cơ hội này thì e rằng cũng sẽ làm như vậy.” Nước mắt của Minh Trạ̣m làm cho lồng ngực của Vệ vương phi lên men, thở dài nói, “Cha nào con nấy. Vương gia, Minh Trạ̣m vốn là đích tử, hắn ở vị trí này, muốn tranh thế tử vị là chuyện tất nhiên. Nếu ngài không cho hắn bất kỳ cơ hội nào thì không bằng ngài cứ thẳng thừng ban chết cho hắn. Nay xuất thân và tài cán của hắn đã rõ như ban ngày, ngay cả khiếm khuyết lúc trước cũng đã khỏi hẳn, nếu hắn mất đi thế tử vị thì như vậy hắn không có đường sống ở trước mặt thứ huynh kế vị của mình nữa.”

Vệ vương phi thẳng thừng nói ra mọi chuyện làm cho Phượng Cảnh Nam hơi giật mình.

.....

P/S: có vài người nói nhiều mà chỉ nặng vài lạng, có vài người lâu lâu lên tiếng lại nặng ngàn cân.

67. Chương 67: Chu Toàn

Sự bình tĩnh của Vệ vương phi làm cho không khí trong phòng hơi hơi dịu xuống.

Thật lòng mà nói thì Phượng Cảnh Nam cũng biết Minh Trạ không phải cố ý, Minh Trạ làm việc nhìn có vẻ cố chấp nhưng thật sự lại là người rất cẩn thận, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, có thể làm thì phải làm tới trình độ nào thì trong lòng của Minh Trạ đều biết chừng mực.

Hôm nay sau khi đánh cờ xong thì uống rượu, đáng lý phụ tử hai người cũng đang ăn ý chuẩn bị kéo gần quan hệ của nhau, nhưng bởi vì Minh Trạ uống nhiều rượu, lại vì chuyện cổ họng của hắn, bị mắ đến đỏ mắt, nhất thời mất đi lý trí nên mới gây thương tích cho Phượng Cảnh Nam, còn làm bị thương ở nơi nhìn thấy rõ ràng như vậy.

Phượng Cảnh Nam mà không nhân cơ hội này thì chẳng phải là kẻ ngốc hay sao. Cho dù là Phượng Minh Lễ dám cao một đường trên mặt của Phượng Cảnh Nam thì hắn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho đối phương.

Nay Phượng Cảnh Nam cân nhắc chính là: Minh Trạ xác định là hắn muốn lấy mạng của Minh Trạ hay là cố ý lấy cái chết để hù dọa hắn, muốn ép hắn nhượng bộ. Nếu là cái đầu tiên thì như vậy ở trong lòng của Minh Trạ, e rằng tình cảm phụ tử của bọn họ chẳng còn sót lại bao nhiêu.

Phượng Cảnh Nam nghe Vệ vương phi bàn về chuyện thế tử thì liền trầm giọng nói, “Chuyện của thế tử, cho dù là đích hay là thứ thì điều mà bốn Vương lo lắng đầu tiên vẫn là lợi ích của Trấn Nam Vương phủ. Ngày sau cũng sẽ giao Trấn Nam Vương phủ cho người thích hợp nắm nó trong tay nhất. Vương phi, đây không phải là chuyện mà nàng nên nhúng tay vào.” Hắn vẫn không quá thích nữ nhân này, nữ nhân này có một đôi mắt lạnh như băng, bất cứ thời điểm nào cũng lạnh đậm. Thành thân bao nhiêu năm nhưng Phượng Cảnh Nam chưa bao giờ thấy Vệ vương phi quá mức vui mừng hoặc là bi thương, duy nhất chỉ một lần rơi lệ chính là lúc hắn bắt Minh Trạ đến để đô. Hắn tin tưởng và khâm phục thủ đoạn chấp chưởng nội vụ của Vệ vương phi, nhưng hắn thật sự không thích nổi nữ nhân như vậy.

Vệ vương phi đã rất hài lòng đối với những lời này của Phượng Cảnh Nam, dù sao cũng là Minh Trạ thất lễ trước, nàng hơi khom người, sau đó lại ngồi xuống, ôn nhu nói, “Ta chỉ là nữ nhân, làm sao dám vung tay múa chân đối với việc kế thừa Trấn Nam Vương vị, chẳng qua ta là mẫu thân, khó tránh khỏi lo lắng cho nhi tử của mình. Thân là đích mẫu, đám người Minh Lễ cũng là nhi tử của ta, bọn họ là thủ túc huynh đệ của Minh Trạ, đứng trên lập trường của huynh đệ bọn họ thì ta cũng như Vương gia, cũng không nguyện nhìn thấy thủ túc bọn họ bất hòa.”

“Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Chúng ta làm phụ mẫu dù sao cũng có ngày phải già đi, tương lai sẽ là bọn họ, bao nhiêu hào môn thế gia đều lụi tàn vì nội loạn. Mặc dù ta không có kiến thức thâm sâu, nhưng vẫn hiểu được ý nghĩa này.” Vệ vương phi nghiêm mặt nói, “Ta không phải người dịu dàng, nhưng đã được gả cho Vương gia mấy năm nay, Vương gia có thấy ta chưa từng tốt với ai hay không, có lạnh nhạt thất lễ với ai hay không? Cho dù là đích hay là thứ thì đều là hài tử của Vương gia, ta là mẫu thân, nếu bảo rằng không thiên vị cho Minh Trạ thì đây là nói dối. Nhưng ta cũng đã tận lực xử lý công bằng đối với huynh đệ Minh Lễ. Minh Trạ có khiếm khuyết của Minh Trạ, chẳng qua Minh Trạ ở để đô mấy năm nay, Vương gia có thấy hắn trở mặt với Minh Lễ Minh Nghĩa bao giờ hay chưa? Minh Trạ cả ngày ở trước mặt Hoàng thượng, có từng nói ra một câu nào không tốt đối với các huynh đệ hay không?”

“Bản tính của Minh Trạ chính là như vậy, hắn không phải là kẻ khéo đưa đẩy, tính tình lại hơi kỳ quái, Vương gia muốn hắn giống Ngụy đại nhân, nhưng mà hắn không có thủ đoạn khéo léo như Ngụy đại nhân.” Vệ vương phi bắt đầu thở dài, “Nhưng hắn ở để đô năm năm, vẫn chưa từng làm chuyện gì khiến huynh đệ bất hòa, người bên ngoài chưa từng có ai nhắc đến một câu không tốt về huynh đệ bọn họ. Vương gia, nếu Minh Trạ biết a dua nịnh hót thì người đầu tiên nên lấy lòng chính là ngài. Bản tính của hắn vốn bướng bỉnh như vậy, Vương gia không nên so đo với hắn, chỉ cần nhìn hắn làm việc thì sẽ biết hắn là người như thế nào. Trên đời này, có nhiều chuyện tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.”

Không thể không nói Vệ vương phi rất có tài ăn nói và khả năng thuyết phục, nữ nhân này khi nói chuyện rất vững vàng, không vội cũng không chậm, từng chữ một như nhả châu ngọc, làm cho người ta khó có thể cãi lại.

Cuối cùng Vệ vương phi kiên trì bắt Minh Trạng nhận lỗi với Phượng Cảnh Nam, lẳng lặng nói, “Các người, một người là trạng phu se duyên kết tóc của ta, một người là thân nhi tử của ta, các người phạm là ai có chuyện gì thì cũng sẽ lấy mạng của ta.”

Ngụy Ninh thấy bản lĩnh của Vệ vương phi như vậy là quá đủ rồi.

Phượng Cảnh Nam là người rất sĩ diện, lúc trước chỉ là một hoàng tử của quý nhân không được sủng ái, bị Lệ thái tử khi dễ cũng không chịu nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vậy mà lúc này bị Minh Trạng cào mặt nhưng chỉ nhẹ nhàng cho qua.

Đương nhiên làm cho Ngụy Ninh chú ý không chỉ là chuyện này, tỷ như còn có một chuyện quỷ dị chính là Minh Trạng có thể phát âm.

Phượng Cảnh Nam không thích Minh Trạng là một chuyện, có thể có người ám hại đích trưởng của hắn lại là một chuyện khác. Vệ vương phi cũng không giữ chặt chuyện này, ngược lại còn đem chuyện này giao cho Phượng Cảnh Nam điều tra, chỉ như vậy đã làm cho Phượng Cảnh Nam vô cùng hài lòng.

Năm đó khi Minh Trạng vừa được hạ sinh, vì cùng Minh Kỳ là long phượng song sinh cho nên Phượng Cảnh Nam cũng hiểu được là thượng thiên ban cho điềm lành, vui sướng một hồi lâu. Vương phi và Phượng Cảnh Nam đại hôn đến tám năm mới có đích tử, cho nên xem như trân bảo, lúc ấy hoàn cảnh rất phi thường, địa vị của Minh Trạng ở phủ nhất thời có một không hai.

Nếu muốn kê đơn hãm hại Minh Trạng thì cứ việc hạ độc mà tiễn Minh Trạng đi về tây thiên, chẳng phải sẽ càng bớt việc hay sao? Không, nếu năm đó Minh Trạng mà trúng độc gặp chuyện bất trắc thì nhất định sẽ âm ỉ náo loạn.

Mà nếu chỉ cho uống dược cam, khi đó Minh Trạng còn nhỏ, đại đa số mọi người đều nghĩ rằng tiểu hài tử này bẩm sinh bị câm, không thể nói chuyện, có ai sẽ nghi ngờ đã có người kê đơn đầu?

Thật sự là thâm độc.

Minh Trạng bị câm thì kẻ có lợi là ai?

Phượng Cảnh Nam lạnh lùng cười, phân phó người hầu thêm dược liệu và đồ cổ đến Bích Trúc Uyển.

Nay Minh Trạng bỗng nhiên có thể nói chuyện, lại được hắn coi trọng, như vậy sẽ đến lượt người chủ mưu nóng nảy? Hắn sẽ nhìn thử, là ai dám to gan tày trời mà hạ thủ với đích tử của hắn?

Vệ vương phi cũng thường xuyên đi thăm hỏi Minh Trạng, Minh Trạng vẫn cảm thấy cổ họng không hề thoải mái, trước kia hắn không nói chuyện, nay phát âm sơ sơ, lại đúng ngay thời kỳ bị vỡ giọng, thật sự chẳng khác gì con vịt kêu cạc cạc.

Không có người thật sự thích làm kẻ câm, lần này Minh Trạng được cổ vũ, vì rèn luyện dây thanh quản cho nên hắn bắt đầu nghe theo ý kiến của Ngụy Ninh, mỗi buổi sáng đều cầm một quyển sách mà lớn tiếng đọc, nhất thời trong phủ lại truyền ra mỹ danh chăm chỉ hiếu học của tứ thiếu gia.

Dị phong của Minh Trạng nổi lên khiến cho cuộc sống ở Lệ Cảnh Hiên cũng bất ổn.

Ngụy phi nhìn Minh Phỉ suy nghĩ danh mục lễ vật, ôn nhu nói, “Bỏ mấy món dược liệu đi, thêm vào một chút đồ cổ.”

Minh Phỉ bốn năm trước bị giáo huấn cho nên hiện tại đã trầm ổn hơn rất nhiều, cắn môi môi phần hồng, nhẹ giọng nói, “Ta biết mẫu thân kiêng dè, chẳng qua hiện tại mọi người đều biết cổ họng của tứ ca đã khỏi hẳn, ta cũng đã đi hỏi thăm, bên kia Dương phi cũng đã tặng không ít dược liệu. Nếu chúng ta không thêm dược liệu thì chẳng phải sẽ bị nói là chột dạ hay sao, để những người có tâm nhìn thấy thì lại càng không biết sẽ có bao nhiêu lời ra tiếng vào.”

Ngụy phi cười khổ, ánh mắt nhu hòa dừng trên gương mặt tươi đẹp của nữ nhi, thở dài, “Miệng lưỡi thể nhân từ đó đến nay rất khó lường, không tặng thì cũng lắm chỉ nghe vài câu đàm tiếu, nếu tặng thì sẽ bị

người ta động tay động chân, chúng ta có thể hết đường chối cãi. Vương phi chấp chương nội vụ nhiều năm, lúc trước vì tứ công tử thân mình bị khuyết tật cho nên vị trí của các ca ca người mới ổn định, đám nô tài cũng cung kính chúng ta. Nay tứ công tử bỗng nhiên khỏi hẳn..." Nhếch môi một chút, Ngụy phi vén một sợi tóc ra sau tai của nữ nhi, buồn bã nói, "Ai có mắt cũng đều đi hiểu kính Vương phi, làm sao còn có chỗ cho chúng ta sống yên ổn cơ chứ?"

"Có một số việc không cần Vương phi mở miệng, thậm chí không cần Vương phi tỏ ý thì vẫn có nhiều người muốn nịnh hót lấy lòng. Hiện tại chúng ta làm sao lại có thể không cẩn thận cho được? Vì ba ca ca của người, chúng ta cũng phải rụt cổ mà tiếp tục sống." Ngụy phi có ưu thế của Ngụy phi, nàng cũng không phải là nữ nhân thông minh, chẳng qua hiểu biết như vậy đối với Phượng Cảnh Nam cũng là đủ rồi. Ngô Đồng Hiền càng náo nhiệt thì Lệ Cảnh Hiền sẽ càng ảm đạm, Phượng Cảnh Nam sẽ càng suy nghĩ cho mẫu tử bọn họ, Ngụy phi kiềm chế nỗi hoảng hốt trong lòng, ôn nhu nói, "Phái người đi xem khi nào đại ca của người trở về thì bảo hắn đến đây một chuyến."

Minh Phi dạ một tiếng.

Cuộc sống hằng ngày của nàng cũng không quá tốt, sau khi trở về từ đế đô thì Phượng Cảnh Nam trực tiếp đặt nàng ở Lạc Mai Hiền, đây là vị trí trong cung của phủ, nó chỉ là một tiểu viện có hai gian, vừa lạnh lẽo vừa hẻo lánh, ngoại trừ hai đại a đầu hầu hạ thì không có ai được đi vào đây, nhưng lại có thêm hai nữ mẫu dạy quy củ được trong cung ban thưởng, suốt một năm, nàng cũng chưa thể bước ra Lạc Mai Hiền dù chỉ nửa bước, thỉnh thoảng mẫu thân cầu phụ vương phái người đưa vài thứ vào đây cho nàng.

Cho đến khi hai vị nữ mẫu bảo rằng nàng đã học đầy đủ quy củ phép tắc thì lệnh cấm của Phượng Cảnh Nam mới được giải trừ.

Nhưng mà từ nay về sau nàng không còn được Phượng Cảnh Nam coi trọng, nay đã sắp đến tuổi cập kê mà vẫn không thấy tin tức sẽ thỉnh phong cho nàng, lần này đại ca quay về, mẫu thân sẽ tiếp tục van cầu phụ vương. Mười lăm tuổi lập gia đình đương nhiên rất sớm, bất quá nhập gia tùy tục, nếu để lỡ thì, sau này phải làm sao đây? Chung thân phải dựa vào ai? Chẳng lẽ xuyên không đến đây thì không cần để ý danh lợi địa vị hay sao? Thật sự là nực cười! Bước chân của Minh Phi đã bám chặt vào mặt đất.

Một nhất chính là Phượng Minh Lễ, không phải một vì công vụ mà là một tâm. Chỉ trong một đêm mà cuộc sống của hắn hoàn toàn nghịch chuyển, không phải hắn đa tâm, cho dù là thê tử thân cận nhất, khi nói chuyện với hắn thì trong mắt cũng tăng thêm vài phần lo lắng. Lại càng không cần phải nhắc đến những người khác, cho nên hắn bỗng nhiên cảm thấy sinh hoạt trước kia của mình cũng không phải là sống trên thế gian này, những người mà hắn nhận thức lại bỗng nhiên thay đổi chỉ trong một đêm.

Ánh mắt của mọi người đều là thương hại, tiếc hận, vui khi người khác gặp họa, lãnh đạm...Thức giục Minh Lễ nhanh chóng trở nên thành thực.

Vì vậy mặc dù hắn một mực cũng rất bình tĩnh.

Cuộc sống còn có thể tệ hơn như vậy hay sao?

Khổng thị đang hầu hạ Minh Lễ thay đổi ngoại bào, Minh Lễ khoát tay, "Không cần, trong chốc lát ta đi thăm tứ đệ một chút, trở về rồi hẳn thay đổi cũng được."

Khổng thị dịu dàng tiếp nhận tách trà hương từ nha hoàn rồi dâng lên, ôn nhu nói, "Gia chắt là đã mệt rồi, uống chút trà thông cổ trước đi."

Minh Lễ tiếp nhận, chợt nghe Khổng thị nói, "Vừa mới này mẫu thân phái người đến đây bảo rằng, khi nào gia trở về thì thỉnh gia đến chỗ của mẫu thân trước, mẫu thân có việc muốn nói với gia."

"Đã biết." Bầu mắt của Minh Lễ hơi đen, có chút tiêu tụy, Khổng thị nhẹ giọng nói, "Hôm nay thiếp đến thỉnh an mẫu phi, mẫu phi bảo yến tiệc đêm trung thu sẽ cho thiếp đi học hỏi việc quản sự một chút."

Minh Lễ cầm tách trà suy nghĩ một lúc rồi mới nghiêm mặt nói chậm rãi, "Nàng mới gả đến đây, có gì không hiểu thì cứ hỏi lão nhân bên cạnh mẫu phi. Thà rằng vấp vả thần trọng một chút, đừng để xảy ra sự cố."

"Dạ." Khổng thị cũng không tính là xinh đẹp, nhưng tư sắc cũng là tạm được, ánh mắt của nàng vừa dài vừa nhỏ, trong mắt rất có thần, nàng nhìn Minh Lễ rồi ôn nhu nói, "Thiếp nghĩ, hay là thỉnh mẫu phi phái

hai mục mục lão nhân giúp đỡ một tay, như vậy mới thỏa đáng.”

“Nghe nói thân mình của tứ đệ đã dần dần tiến triển tốt hơn.” Khổng thị rút ra một danh mục lễ vật từ trong y kệ rồi đưa cho Minh Lễ, “Chúng ta làm huynh tẩu thì phải có một chút tâm ý. Thiếp nghĩ, không cần quá nhiều thứ quý giá, những thứ này phụ vương và mẫu phi cùng với các thân thích cũng đã tặng, chất đầy trong Bích Trúc Uyển. Tứ đệ còn nhỏ, thiếp đã đích thân may hai bộ y phục, còn có một chút giấy và bút mực, để cho tứ đệ sử dụng.”

Khổng thị mặc dù được phong làm Huyện chủ, bất quá chỉ là một cô nương mồ côi, của hồi môn cũng không nhiều, nhưng phu thê hai người ở rể dờ vài năm cũng để dành được một ít thứ không tệ, chẳng qua cho dù có tặng như thế nào thì cũng không thể bì được những vật mà Vương phi và Vương gia ban tặng, nàng là người thận trọng, mấy món ăn thì đương nhiên không cần chuẩn bị, chẳng qua nếu đưa mấy món đồ cổ hay mấy món bằng ngọc quý giá thì cũng rất khó có thể xuất sắc như người ta. Vì vậy đã đích thân may y phục, lại nghe trong phủ có người bảo rằng tứ công tử mỗi buổi sáng đều đọc sách, liền lưu tâm, chuẩn bị hai bộ văn phòng tứ bảo tươm tất.

Như thế, vừa giảm bạc, cũng bày tỏ sự chân thành của huynh tẩu bọn họ.

Vệ vương phi chỉ nhìn lướt qua danh mục lễ vật mà Khổng thị đưa đến Bích Trúc Uyển thì liền thần nhiên nở nụ cười: Thê tử của Minh Lễ quả thật không tệ.

.....

P/S: xì, bác Nam chỉ thích vợ đẹp và dịu dàng thôi, ko thích vợ quá thông minh bởi vì bác nghĩ ai thông minh cũng xấu xa như bác :>, lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử.

68. Chương 68: Cách Xa

Khi Minh Kỳ hồi phủ thì đã là đầu tháng tám, bốn năm không gặp, Minh Kỳ đã không còn là tiểu nha đầu lanh chanh như lúc trước, có lẽ bởi vì làm soái lĩnh đã lâu cho nên nàng không cần nói chuyện thì trên người vẫn tản ra hơi thở sát phạt rất thần nhiên, ánh mắt trầm tĩnh sáng ngời.

Bởi vì từ nhỏ Minh Kỳ đã đi theo bên cạnh Phượng Cảnh Nam, nay lại làm soái lĩnh, nàng có thể tùy ý xuất nhập nội ngoại viện, sau khi đến Ngõ Đồng Hiền vấn an mẫu thân thì liền đi tìm Minh Trạ. Minh Trạ nghe thị nữ hồi bẩm Minh Kỳ đã trở lại thì liền vội vàng chạy ra ngoài cửa để nghênh đón, sau đó lại cất lên giọng kêu con vịt, “Minh Kỳ.”

Minh Kỳ nhin không được mà bật cười, vỗ vỗ cánh tay của Minh Trạ, giả vờ cả giận nói, “Người thật to gan nha, còn không chịu kêu tỷ tỷ mà lại dám hô đích danh của ta.”

“Vốn là long phượng song sinh, chưa chắc là ai lớn hơn ai đâu.” Có thể nói chuyện cho nên tâm tình của Minh Trạ vô cùng tốt, thần sắc cũng tươi tắn hơn nhiều.

Mấy năm nay Minh Trạ nhỏ giò rất nhanh, hiện tại đã cao như Minh Kỳ, chẳng qua hấn hơi béo một chút, Minh Kỳ quan sát sắc mặt của Minh Trạ rồi hỏi, “Vì sao lại gầy như thế? Nhưng mà người cũng cao hơn một chút, so với trước kia cũng dễ nhìn hơn.”

Minh Trạ lôi kéo Minh Kỳ đi vào trong phòng, Minh Kỳ hỏi Minh Trạ, “Ngụy đại nhân ở trong Bích Trúc Uyển luôn à?”

“Ừ, A Ninh đang ở trong phòng.”

A Ninh? Minh Kỳ liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, người và Ngụy đại nhân thật thân quen a!

Đây không phải là lần đầu tiên Ngụy Ninh gặp Minh Kỳ, lúc trước chỉ cảm thấy đây là một nha đầu lợi hại, nay tái kiến, Minh Kỳ đã bỏ đi cái tính trẻ con, nàng rất giống Phượng Cảnh Nam, đôi môi mỏng khê mím,

sóng mũi thẳng tắp, đôi mắt phượng hơi nheo lại, tỷ lệ hai người đều có làn da trắng như tuyết, nhưng trong mắt của Minh Kỳ đã bắt đầu lộ ra vài phần uy nghiêm.

Sớm nghe nói nha đầu kia có một đội quân, không ngờ hiện tại đã có khí thế cao như vậy.

Mấy đứa nhi tử chưa có đứa nào được can thiệp vào quân sự, vậy mà Phượng Cảnh Nam lại duy nhất sủng ái Minh Kỳ, bởi vì Minh Kỳ thích quyền cước chính sự cho nên để cho Minh Kỳ làm soái lĩnh, chẳng qua nữ nhi thì sớm muộn gì cũng phải xuất giá, không biết Phượng Cảnh Nam có dự tính gì?

Minh Kỳ là nhất phẩm quận chúa, đương nhiên không cần hành lễ với Ngụy Ninh, bản thân của Ngụy Ninh cũng là tước vị Thừa Ân Hầu, cũng là hoàng thân quốc thích. Vì vậy hai người chỉ chấp tay chào nhau, Minh Kỳ mở miệng trước, cười nói, “Biểu thúc mạnh khỏe, ở bên ngoài ta đã nghe nói biểu thúc đến đây, thật sự là bất ngờ và vui mừng. Biểu thúc ở đây có quen hay không?”

Ngụy Ninh cười nói, “Hiếm khi ta có được kỳ nghỉ dài hạn như vậy, Vân Nam bốn mùa như xuân, rất thích hợp để nghỉ ngơi. Với lại trước khi tỷ đệ của các người được hạ sinh thì ta đã đến đây, cách mười mấy năm mới quay trở lại, nhưng vẫn chẳng cảm thấy có gì thay đổi cả.”

Minh Kỳ nhấp một ngụm trà rồi nói, “Ta nghe mẫu thân có nói, năm đó biểu thúc làm khâm sai mang đến lễ vật của Hoàng bá phụ và Hoàng tổ mẫu ban tặng.”

“Vì sao ta lại không biết.” Minh Trạ xen mồm vào hỏi.

Minh Kỳ nói, “Còn nhiều chuyện mà ngươi không biết lắm.”

Minh Trạ đã vui mừng ra mặt mà nhìn về phía Ngụy Ninh, cười hì hì, “A Ninh, hóa ra khi ta sinh ra thì chúng ta đã từng gặp mặt rồi a. Khi ấy ta đẹp hơn hay là hiện tại tuấn tú hơn?”

Minh Kỳ trừng mắt liếc nhìn Minh Trạ một cái, rõ ràng là ngốc nghếch, miệng cứ cạc cạc như vịt mà cứ kêu cái quái gì a! Minh Kỳ còn chưa kịp cao hứng đối với cổ họng đã khô phục của đệ đệ thì đã bắt đầu hoài niệm thời gian Minh Trạ bị câm.

Minh Trạ vuốt mặt mình rồi không ngừng truy vấn Ngụy Ninh, “A Ninh, ngươi đã uống rượu mừng đầy tháng của ta rồi ư?”

Ngụy Ninh cười, “Có gì mà ngạc nhiên đâu, khi ngươi còn nằm trong tã thì ta còn bế ngươi một chút nữa mà.” Vừa cười vừa liếc mắt nhìn Minh Trạ, “Khi ngươi còn nhỏ thì rất ngoan, cả buổi cũng không khóc một tiếng.” Trên thực tế lúc ấy bản tính của Ngụy Ninh còn hơi trẻ con một chút, thừa dịp mọi người không chú ý còn lén nhìn qua tiểu bảo bối của Minh Trạ. Ôi chao, cái kia thật sự là nhỏ a.

Minh Trạ vui mừng cất vài tiếng cười cạc cạc.

Minh Kỳ khinh thường, “Ngươi cười nhỏ tiếng một chút đi.”

“Minh Kỳ, ngươi thấy không, ta và A Ninh thật là hữu duyên nha.” Minh Trạ cười tủm tỉm nhìn về phía Ngụy Ninh, còn cố tình nháy mắt một cách khả ái, “A Ninh, ngươi đừng bảo là ngươi đã nhìn lén của ta rồi nha?”

Minh Kỳ cho dù hào phóng nhưng cũng là nữ nhân, nghe Minh Trạ nói ra loại hạ tiện như vậy thì liền lập tức tát lên đầu hắn một cái rồi mắng hắn, “Mau câm miệng! Tốt không học lại đi học cái xấu, ai dạy cho ngươi nói những lời hạ lưu như vậy hả?”

Minh Trạ cười cạc cạc làm lạnh, “Đã biết, không nói nữa.”

Minh Kỳ ôm trán: Thật muốn hạ được câm cho hắn.

Minh Trạ vừa mới nói được nên nói rất nhiều.

Là một kẻ câm, bỗng nhiên lại biết nói, trong lòng của Minh Trạ thật sự dâng lên cảm giác biết ơn.

Thậm chí ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng không mang thù.

Dù sao hắn có thể nói, Phượng Cảnh Nam không thỉnh phong thế tử vị cho hắn nhưng Phượng Cảnh Nam cũng không dám nhắc đến chuyện lập Phượng Minh Lễ làm thế tử.

Minh Trạm cảm thấy lòng dạ của mình rộng lượng như Bồ tát.

Mỗi ngày hắn còn đi thỉnh an Phụng Cảnh Nam, hai người đều có bản lĩnh nguy trang cho nên nhất thời lại trở thành phụ tử từ hiếu.

Minh Trạm đương nhiên rất muốn trực tiếp nhét Phụng Cảnh Nam trở vào bụng của Ngự thái hậu, để hắn có thể nắm giữ Trấn Nam Vương phủ, đáng tiếc trên tay của hắn không có tiền cũng không có quyền, Phụng Cảnh Nam cho dù thích Phụng Minh Lễ cũng chưa để cho Phụng Minh Lễ can thiệp vào chuyện quân sự, phòng con còn hơn phòng cướp.

Người mà Phụng Cảnh Nam tin tưởng nhất chính là tỷ tỷ Minh Kỳ của hắn, chỉ có Minh Kỳ có thể tự do ra vào thư phòng của Phụng Cảnh Nam.

Thật sự là kỳ lạ, rõ ràng là long phụng song sinh nhưng đôi ngọ lại khác biệt một trời một vực như thế.

Minh Kỳ cũng xem như là kỳ nhân, cho dù đệ đệ Minh Trạm hỏi thăm nàng một chút chuyện cơ mật thì Minh Kỳ đều nghiêm mặt nói, “Đó là chính sự, sớm muộn gì người cũng sẽ biết.” Sau đó ngậm miệng còn chặt hơn con trai ngậm ngọc gấp ba lần.

Minh Kỳ cùng hắn có tình cảm tỷ đệ, cũng có tình cảm phụ tử như Phụng Cảnh Nam, bất quá Minh Kỳ hoàn toàn không thấy ngượng vì bị kẹp giữa như thế, nàng thành thạo, lại chí công vô tư, xem như là Bao Thanh Thiên tái thế. Minh Trạm thường xuyên so sánh Minh Kỳ với ca ca của Đỗ Như Lan là Thiên Ngự Sử Đỗ Như Phương, đương nhiên hắn chỉ phán đoán vậy thôi, ở trước mặt Minh Kỳ thì ngay cả một cục phân cũng không dám thả bậy nữa là.

Tỷ như, Minh Kỳ sẽ cùng Phụng Cảnh Nam nhắc đến chuyện thỉnh phong sắp đến của các muội muội, “Tam muội sang năm đã đến tuổi cập kê, tứ muội sang năm cũng mười bốn tuổi, không bằng đồng loạt thỉnh phong cho bọn họ, đừng trì hoãn nữa.”

Phụng Cảnh Nam gật đầu, “Minh Phi Minh Nhã đều là thứ nữ, lại không lớn bằng đại tỷ của người, người cảm thấy phong hào nào là thích hợp?”

“Giống như phụ vương đã nói, đại tỷ là người lớn nhất trong đám tỷ muội cho nên được đặc cách phong làm Quận chúa. Tam muội và tứ muội e rằng không có phúc khí này, theo thường lệ thì thứ nữ chỉ có thể thỉnh phong Huyện chủ. Bất quá Ngự phi là đệ nữ của Hoàng tổ mẫu, tình cảm khác biệt, có thể thỉnh phong vị trí cao hơn cho tam muội, làm Quận quân là rất có khả năng. Tứ muội thì cứ theo như thường lệ.” Minh Kỳ đáp.

Minh Kỳ từ đó đến nay luôn công bằng, Phụng Cảnh Nam gật đầu, phân phó với Phạm Văn Chu, “Nghiên mực đi, ấn theo những lời này mà viết tấu chương, xong rồi đem đến đây.”

Phạm Văn Chu dạ một tiếng. Khom người lui ra.

Phụng Cảnh Nam nhìn Minh Kỳ rồi cười nói, “Sang năm là đại thọ sáu mươi của Hoàng tổ mẫu, ta dẫn các người đến để đồ. Người cũng đã đến tuổi, muốn chọn Quận mã như thế nào thì trong lòng cũng phải chuẩn bị một chút.”

Trên mặt của Minh Kỳ không hề ngượng ngùng, mỉm cười một cách lười biếng với phụ thân, “Nữ nhi không vội, cứ để các muội muội chọn trước đi.”

“Lớn nhỏ có thứ tự.”

Minh Kỳ vừa cười vừa lật một quyển công văn, thản nhiên nói, “Theo lý thì là như thế nhưng theo tình thì có thể thay đổi. Nữ nhi ở trong quân doanh cũng gặp qua không ít nam nhân nhưng chẳng có ai lọt vào mắt. Muốn nữ nhi nói thì chọn nam nhân giống như chọn tuần mã, muốn có được một con ngựa tốt nhất thì chỉ có thể dựa vào duyên phận chứ không thể cầu xin. Khi gặp được thì đó là phúc phận. Không gặp được thì chẳng lẽ lại chọn loại ngựa tồi hơn hay sao? Sau này nếu gặp phải một con ngựa tốt nhất thì con ngựa tồi hơn phải xử trí như thế nào đây?”

“Người đang nói năng lung tung cái gì vậy?” Phụng Cảnh Nam vừa cười vừa trách mắng, “Ở trước mặt ta thì không sao, nhưng đi ra ngoài không được nói lung tung như vậy nữa.”

Minh Kỳ nói, “Sang năm, phụ vương dẫn theo tam muội và tứ muội đi là được rồi, nữ nhi không đi đâu.”

“Không được, mẫu thân của ngươi cũng phải đi, ngươi ở lại làm gì?”

“Hai muội muội là phải đi, đại ca và Minh Trạ cũng phải đi, còn có tam ca vẫn chưa thành thân, sang năm vừa lúc thuận đường thì đến để đô thú thê trở về.” Minh Kỳ cười nói, “Dù sao cũng phải có người ở lại giữ nhà, phụ vương, kỳ thật mẫu thân có đi hay không thì chẳng sao cả, tính tình của mẫu thân vốn thích yên lặng, ngày thường có gia quyến đến thỉnh an thì mẫu thân cũng không gặp nhiều lắm. Không bằng phụ vương dẫn Ngụy phi đi đi, Hoàng tổ mẫu nhất định là sẽ cao hứng.”

Phượng Cảnh Nam dẫn đo một chút rồi nói, “Còn có hôn sự của Minh Trạ nữa, nay không thể so với trước kia, để mẫu thân của ngươi giúp một tay sẽ tốt hơn.”

Minh Kỳ cầm lấy cây bút lông nhỏ mà gõ lên trán, “Đúng vậy, nếu mang theo Ngụy phi thì thật sự không thích hợp.” Đích tử và hai vị thứ nữ đều phải phối hôn, tuyệt đối không có đạo lý để cho trác phi nhúng tay vào, “Như vậy không bằng để cho nữ nhi và đại ca ở lại trông phủ đi. Đại ca để ý sự vụ, nữ nhi quản lý quân doanh.”

Phượng Cảnh Nam lắc đầu, “Không ổn, ngươi cũng đã đến tuổi thành thân, ta có thể kéo dài cho ngươi thêm hai năm, chẳng qua cũng phải bắt đầu lo liệu, có thể đính hôn trước.”

Minh Lễ chưa từng chạm qua binh quyền, cho dù như thế nào cũng không thể gây nên sóng gió, Minh Kỳ yên tâm, “Vay được rồi, phụ vương đừng quên chuyện đã hứa với nữ nhi là được rồi.” Minh Kỳ cười nhắc nhở.

Phượng Cảnh Nam cũng lộ ra nụ cười sủng ái, không cần nói cũng biết.

.....

P/S: Em Trạ tự mình đa tình quá :>

69. Chương 69: Bắt Đầu

Cổ họng của Minh Trạ dần dần lành hẳn, qua tiết Trung thu thì nói chuyện đã hoàn toàn không thành vấn đề. Chẳng qua giọng nói có vẻ khó nghe một chút, vẫn là cạc cạc như cũ. Theo chẩn đoán của thái y: Sự thay đổi bình thường khi bước vào thời kỳ vỡ giọng.

Phượng Cảnh Nam đối diện với một sự lựa chọn: Có nên để Minh Trạ tham chính hay không?

Đương nhiên lựa chọn này rất dễ quyết định, địa vị của Minh Trạ cùng với tài cán của bản thân, cho dù là tâm phúc bên cạnh Phượng Cảnh Nam thì cũng hoàn toàn ủng hộ việc tứ công tử thảo luận chính sự.

Cũng không phải những người này có tâm tư gì khác thường mà là nay có muốn ngăn cản cũng cản không được.

Hoàng thượng ở đế đô thường xuyên phái người tặng lễ vật cho Minh Trạ, cho dù Phượng Cảnh Nam làm phụ thân thì cũng không thân thiết được như vậy.

Xem tứ công tử cùng vị kia thân cận như thế nào, người ta trước tiên làm tốt ngoại giao, Phượng Cảnh Kiên thích hẳn, Minh Trạ lại mang danh là đích tử, tài cán của bản thân thì không cần nhiều lời, luận về phẩm đức thì chẳng phải vừa mới thú một cái bài vị về phủ đó sao? Ai lại có thể không tán thưởng tứ công tử là người nhân hậu cơ chứ. Sức khỏe à? Người ta đâu còn bị ốm nữa.

Về phần vết thương trên mặt của Phượng Cảnh Nam thì liên quan gì đến tứ công tử, chỉ vì mèo của Ngụy đại nhân làm càn mà thôi.

Cộng tất cả các điểm lại với nhau thì Minh Trạ đã hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn thỉnh phong thế tử: Đích trưởng của chính phi, tài đức vẹn toàn, có giao hảo tốt đẹp với đế đô.

Đương nhiên Minh Trạ̣m cụ̃ng có một điệ̉m ương bượng chĩ̃nh là: Hặ́n không thĩ̃ch Phượng Cậ̉nh Nam.

Kỵ̀ thật nhự̃ng lờị này cụ̃ng có thệ̉ nói ngượ̣c lại: Phượng Cậ̉nh Nam cụ̃ng không thĩ̃ch Minh Trạ̣m.

Chỉ cần Minh Trạ̣m hị́p mắt cườị thì trong lòng của Phượng Cậ̉nh Nam lập tụ̃c vang lên vài tiệ̉ng cảnh báo: Đang bày mựu tĩ̃nh kệ́, cẩn thậ̣n a cẩn thậ̣n a.

Nhưng mà ợ̉ trên phượng diện chĩ̃nh trị̣ thì có khi phải vứt bỏ tĩ̃nh cảm và quan điệ̉m cạ́ nhân. Từ đọ́ đến nay Phượng Cậ̉nh Nam làm gì cụ̃ng đều hào phọ̉ng, lờị này không đợ̣i ngườị khác mợ̉ miệ̣ng thì hặ́n đạ̃ nói với Minh Trạ̣m, “Cộ̉ hợ̣ng của ngườị đạ̃ khỏi hặ́n, buổị sáng cụ̃ng nên đến thảo luậ̣n chĩ̃nh sự̣ đi.”

Minh Trạ̣m thật sự̣ giậ̣t mình, hặ́n há miệ̣ng thợ̉ dốc, vì bước vào thời kỵ̀ vợ̃ giọng nên hơi khàn khàn một chụ̃t, “Tam ca vậ̃n chưa bắt đầụ tham chĩ̃nh, ta lượ́t qua tam ca thì có lẹ̃ không đượ̣c tốt cho lắm.” Tuy rặ̀ng là nghị̃ một đượ̀ng nói một nẻọ nhưng Minh Trạ̣m vậ̃n phảị nói, Minh Kỵ̀ đạ̃ giáo huậ́n hặ́n, “Ngườị nay đạ̃ có thệ̉ nói chuyệ̣n, muộ́n làm thệ́ tự̉ thì cụ̃ng phảị biểụ hiện ra phong thạ́i của thệ́ tự̉. Độ́i với thự́ huynh thự́ muộị thì không cần ngườị phảị thân cậ̣n với bọ̣n họ̣, nhưng ngườị phảị tôn trọng bọ̣n họ̣, ngườị độ́i với bọ̣n họ̣ luôn thợ̀ ợ, toạ̀n là khĩ̃nh thượ̀ng thì bảo sao mà phụ̣ vượng có thệ̉ yên tâm độ́i với ngườị. Cho dù ngườị là danh chĩ̃nh ngọ̀n thuậ̣n nhưng chỉ cần phụ̣ vượng cảm thấỵ ngườị độ́i với thự́ huynh thự́ muộị có một chụ̃t ác ỵ́ thì hặ́n sẹ̃ không thĩ̃nh phong cho ngườị. Ngườị khôn ngoan dụ̀m ta một chụ̃t đi! Đự̀ng vì vài chuyệ̣n cọ̉n con mà mất đị lợi ĩ̃ch lợ́n!”

Minh Kỵ̀ nói nhự̃ng lờị này là vì Minh Trạ̣m liện tụ̃c ba bốn ngàỵ cự́ quặ́n quanh nặ̀ng mà hỏi thặ́m chuyệ̣n quậ̀n đoaṇh, khiến cho Minh Kỵ̀ cảm thấỵ bực̣ mình, bèn đặ́nh Minh Trạ̣m mặ́y cái rồi mặ́ng một chụ̃t. Minh Trạ̣m quay vệ̀ suy nghị̃ lại, lờị này của Minh Kỵ̀ tuy rặ̀ng không quạ́ xuội tai nhưng cụ̃ng là lẹ̃ phảị, cho nên hặ́n nghị̃ lại.

Tuy rặ̀ng chỉ là bệ̀ ngoạ̀i nhưng Phượng Cậ̉nh Nam nghe thấỵ thì cụ̃ng cảm thấỵ thụ̃ thạ́i, vài ngàỵ không gặp mà tiệ̉u tự̉ này đạ̃ có tiến bộ̣ nhự thệ́, bèn giảị thĩ̃ch, “Tam ca của ngườị chưạ thành hợ̀n.”

Minh Trạ̣m cộ́ gặ́ng uyệ̉n chuyệ̉n, bắt quặ́ uyệ̉n chuyệ̣n thật sự̣ không phảị là điệ̉m mặ́nh của hặ́n, cọ́ trời mớị biệ́t hặ́n muộ́n can thiệ̣p vào quậ̀n sự̣ của Trậ̀n Nam Vượng phụ̃ nhiệ̀u nhự thệ́ nào, cho dù là bệ̀ ngoạ̀i cụ̃ng đượ̣c. Nhưng Minh Kỵ̀ đạ̃ nói thì hặ́n tạm thờị cự́ làm thặ́nh nhậ̀n đị, gặ́i gặ́i đầụ rồi tự̀ chộ̉i, “Cạ́i kia, lợ́n nhọ̉ cọ́ thự́ tự̣, tốt nhấṭ cự́ đợ̣i tam ca thảo luậ̣n chĩ̃nh sự̣ thì ta đị theo học̣ hỏi cụ̃ng đượ̣c.” Phượng Cậ̉nh Nam sẹ̃ không lập tụ̃c giao thực̣ quyẹn cho hặ́n, nói nhự vậy, còn không bằng̣ cự́ giạ̉ vợ̀ ban ân huệ̣ thì vậ̃n hơn.

Phượng Cậ̉nh Nam liếc̣ mắt nhìn Minh Trạ̣m một cái, a, đôị mắt sáng̣ ngờị lấp lặ́nh nhậ̀. Tiệ̉u tự̉, đự̀ng cho là ta không biệ́t ngườị đặ́ng cọ́ chụ̉ ỵ́ gị̀, lúc trượ́c lãọ tự̉ quạ̉ thực̣ vậ̃n chệ̀n ép̣ ngườị, nhưng lúc ấỵ lãọ tự̉ cụ̃ng cọ́ đụ̉ lỵ́ do, ai bảo ngườị bị̣ cặ́m làṃ chi. Lãọ tự̉ chệ̀n ép̣ ngườị là vị̀ đặ̣i cặ̣c, nay nếụ lãọ tự̉ vậ̃n tiệ́p tụ̃c chệ̀n ép̣ ngườị thì sẹ̃ cọ́ chuyệ̣n đệ̉ nói, Phượng Cậ̉nh Nam ngoạ̀i cườị nhưng trong̣ không̣ cườị, “Không sao, lúc trượ́c ngườị thậ̀nh thậ̀n cụ̃ng là vị̀ tĩ̃nh thệ̉ bực̣ bạ́ch, vớị lạị đị̃ch thặ́c thự́ khác, ngườị chuẩṇ bị̣ trượ́c đị, ngàỵ maị đự̀ng dặ̣y muộ̣n là đượ̣c.”

Minh Trạ̣m suy nghị̃ một chụ̃t bèṇ nói, “Vậ̣y A Nĩ̃nh làṃ saọ bâỵ giợ̀?”

A Nĩ̃nh?

Lúc đầụ Phượng Cậ̉nh Nam thật sự̣ không phậ̉n ự́ng kị̣p, không biệ́t Minh Trạ̣m đặ́ng nóị đếṇ ai, à, lạ̀ Nguyẹ Nĩ̃nh, Phượng Cậ̉nh Nam cẩn thậ̣n quan sặ́t khuộ̀n mặṭ đạ̃ gặ́y đị khạ́ nhiệ̀u của Minh Trạ̣m, vậ̃n cọ́ phậ̀n trộ̀n trặ̣, nhưng mà đạ̃ lộ̣ ra đượ̀ng cong̣ nhụ hòạ hĩ̃nh trự́ng ngộ̀ng, đôị mắt cụ̃ng lợ́n hơṇ một chụ̃t, môị đọ̉ rặ́ng trặ́ng, cọ́ vài phậ̀n lặ́nh lợị khạ́ ạ́i.

Phượng Cậ̉nh Nam nhượ̀ng mặ́y hỏị, “Ngườị đị thảo luậ̣n chĩ̃nh sự̣ thì liện quaṇ gị̀ đếṇ Tự̉ Mặ́n?” Minh Trạ̣m tự̀ đọ́ đếṇ nay đặ́nh rặ́m cụ̃ng cọ́ mặ̣c đị̃ch, lúc̣ này vị̀ saọ lạị nhặ́c đếṇ Nguyẹ Nĩ̃nh?

“Bộ̉i vị̀ ta nghị̃ là đặ́ng nhàṇ rồị nên đạ̃ hụ̃a sẹ̃ đếṇ Lệ̣ Giang ợ̉ vàị bữạ vớị A Nĩ̃nh. Nghẹ A Nĩ̃nh nóị phong cậ̉nh nơị đọ́ rậ́t đẹ̣p.”

Khặ́ lắṃ Nguyẹ Tự̉ Mặ́n, Minh Trạ̣m vừạ biệ́t nóị chuyệ̣n thì đạ̃ bị̣ ngườị mượ̣n sụ̃c. Bặ́t quặ́ Minh Trạ̣m cụ̃ng không̣ phảị kẹ̉ lượng thĩ̃nh, haị ngườị nàỵ đặ́ng lỵ́ sẹ̃ cặ́u kếp̣ vớị nhậ̀u mạ̀ làṃ việ̣c xậ́u. Thặ́m chị́ ngaỵ cạ̉ giaṇ tĩ̃nh cụ̃ng chưạ cọ́, Minh Trạ̣m nhặ́t đị̃nh biệ́t hặ́n kiệ̀ng kị̣ Nguyẹ Nĩ̃nh, vậ̣y mạ̀ còṇ cộ́ tĩ̃nh nhặ́c đếṇ

Ngụy Ninh ở trước mặt hắn. Nhưng thủ đoạn thâm ngoi thô bỉ như vậy thì hình như không phải xuất phát từ tay của Minh Trạ, như vậy Minh Trạ nhất định là có mục đích khác.

Phượng Cảnh Nam nói, “Ta phái người đi cùng với hắn là được rồi. Với lại luận về công thì Tử Mẫn là nhất phẩm hầu tước, luận về tư thì người phải kêu hắn một tiếng biểu thúc, A Ninh, luận theo cái gì mà xưng hô như vậy hả?”

Ta còn gọi hắn là hồ ly nữa này, ai cần người lo. Minh Trạ thầm mắng trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn ngoan ngoãn nhận sai, “Biểu thúc cùng lắm chỉ lớn hơn ta vài tuổi, thỉnh thoảng nói đùa thì mới kêu như vậy mà thôi.”

“Theo tính tình cẩn thận của người thì cũng không phải thỉnh thoảng mới kêu như vậy.” Phượng Cảnh Nam trách cứ Minh Trạ một cách không lưu tình, “Tư bất hại công. Người phải nhớ rõ điểm này, Tử Mẫn dù sao cũng là nhị phẩm Đại Lý Tự Khanh của triều đình. Hắn lớn hơn người mười lăm tuổi, tuổi này cũng đủ làm cha của người rồi. Ta rất hiểu hắn, người nói hắn một câu thì hắn lại nghĩ câu đó thành ba nghĩa khác nhau, người muốn chiếm được lợi ích từ trong tay của hắn thì trước tiên phải cho hắn lợi ích. Minh Trạ, người phải biết có chừng có mực.” Lão tử mặc kệ các người đang suy nghĩ chuyện gì, tốt nhất là thành thật với lão tử một chút, đừng để lão tử bắt được nhược điểm của các người.

“Ta đã hiểu, ta và hắn là quân tử chi giao.” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Ta cũng không tính chiếm lấy lợi ích từ trong tay hắn.” Ta chỉ muốn hắn hiểu được một đạo lý, vị trí thế tử của Trần Nam Vương tuyệt đối không thể rơi vào tay của huynh đệ Minh Lễ. Về phần hắn biểu hiện giao hảo với Ngụy Ninh ở trước mặt Phượng Cảnh Nam thì chẳng có vấn đề gì. Hắn không chỉ muốn Phượng Cảnh Nam biết hắn và Ngụy Ninh có giao hảo, hắn càng muốn người trong thiên hạ đều biết giao tình giữa hắn và Ngụy Ninh.

Phượng Cảnh Nam còn trẻ, nay binh quyền ở Vân Nam đều nằm trong tay của Phượng Cảnh Nam, duy nhất có thể can thiệp vào chiến sự là Minh Kỳ, hừ, cho dù Phượng Cảnh Nam tính toán như thế nào, Minh Kỳ chỉ công vô tư như thế nào thì cũng là có tư tình. Phượng Cảnh Nam muốn dùng Minh Kỳ cho nên chiếu cố tình cảm với Minh Kỳ, đương nhiên Minh Kỳ là ái nữ tâm phúc của Phượng Cảnh Nam, nhưng cũng là thân tử của hắn.

Minh Trạ tạm thời không suy nghĩ đến tâm tư của Minh Kỳ, theo góc độ quyền lợi mà nói, chỉ cần một ngày Minh Kỳ chưa nắm chắc binh quyền thì vẫn phải dựa vào thân phận đích tử của hắn, nữ nhân muốn sống yên ổn cũng không dễ dàng như vậy.

Minh Kỳ là đích nữ, điều này tuyệt đối không đủ, đương nhiên trên phương diện quân sự thì Minh Kỳ rất có khả năng, Phượng Cảnh Nam vẫn luôn chỉ đạo cho nàng, quan trọng hơn là Minh Kỳ có thân đệ như hắn là đích tử duy nhất của Phượng Cảnh Nam, lại được sự sủng ái và tín nhiệm của Phượng Cảnh Nam chống lưng, con đường bậc lộ tài năng của Minh Kỳ càng thêm thuận lợi.

Phượng Cảnh Nam muốn để cho hắn thảo luận chính sự thì Phượng Cảnh Nam đương nhiên phải làm như vậy.

Quân sự và chính trị không thể tách biệt.

Nhưng đến phiên Phượng Cảnh Nam thì lại hoàn toàn tách biệt, nếu Minh Kỳ đã vào quân doanh thì hắn tất nhiên sẽ giao thiệp với chính sự.

Nhưng sau này thì sao?

Sau này Phượng Cảnh Nam sẽ an bài đám người của Minh Lễ như thế nào. Còn có Minh Kỳ, chẳng lẽ cả đời Minh Kỳ không thành thân hay sao?

Bất quá hiện tại Phượng Cảnh Nam còn trẻ, hắn còn đủ thời gian để an bài về sau.

Minh Trạ cũng có đủ thời gian để thu hoạch quyền lợi.

Mỗi người đều đã có vị trí và cương vị riêng, đã đến lúc bắt đầu, Minh Trạ nhẹ nhàng mỉm cười.

.....

70. Chương 70: Phiên Ngoại

Từ khi Minh Trạm mở miệng nói ra hai chữ thì địa vị của tiểu tử này ở Trấn Nam Vương phủ lên như điều gặp gió, ngay cả Hoàng huynh ở xa tận đế đô của hắn cũng nhanh chóng nắm bắt tin tức, phái người đưa tặng dược liệu, ngự y, thức ăn, vật dụng, chi phí. Giống như Minh Trạm ở nơi này của hắn chịu cảnh ăn đói mặc rách, bị ngược đãi thê thảm không bằng, tìm mọi cách thân thiết như thể chính mình mới là phụ thân của Minh Trạm.

Đủ loại hành động của Phượng Cảnh Kiên làm cho Phượng Cảnh Nam vốn là phụ thân của Minh Trạm cảm thấy rất bất mãn, bảo Minh Trạm viết thư tạ ơn, kèm theo một câu nhắc nhở uyển chuyển cho đại ca của hắn: Đế đô cách Vân Nam vạn dặm, tội gì phải hao tài tổn của mang đến.

Phượng Cảnh Kiên đọc thư xong thì không còn tặng đồ nữa, hắn chuyển sang viết thư với Minh Trạm. Hai người viết thư thật sự rất có ý vị.

Chưa đến mức làm cho Phượng Cảnh Nam muốn buồn nôn.

Tỷ như phong thư Minh Trạm viết cho Phượng Cảnh Kiên.

Hoàng bá phụ thân ái và vĩ đại: [chỉ mỗi cách xưng hô như vậy đã khiến cho Phượng Cảnh Nam muốn nôn một trận]

Ta đã nhận được thư.

Hiện tại ta nói chuyện rất lưu loát, ít nhiều cũng nhờ biện pháp của A Ninh, mỗi buổi sáng thức dậy ta đều lớn tiếng đọc sách đến nửa canh giờ.

Nhưng mà A Ninh bảo rằng giọng của ta rất khó nghe, giống như vịt kêu. A Ninh nói chuyện thật sự là khắc nghiệt, trong khi bề ngoài cũng đẹp mắt lắm mà.

Ta đã cao hơn trước, y phục mặc hơi ngắn một chút, phải may lại đồ mới. A Ninh khen đôi mắt của ta lớn hơn, kỳ thật là ta gầy cho nên khuôn mặt cũng nhỏ hơn. Ta nói với A Ninh mà hắn không tin, ta để hắn sờ thắt lưng của ta một chút, hắn vẫn tiếp tục cãi bướng, sau đó tìm thấy đai lưng trước kia ta dùng rồi so sánh một chút thì liền thấy thắt lưng bé hơn một tấc.

Hiện tại phụ vương để cho ta mỗi ngày đi thảo luận chính sự để học việc, thức ăn ở phòng nghị chính rất khó ăn, ta muốn mang thức ăn trong phủ theo, kết quả là bị mắng thành công tử bột. Ta cảm thấy thật sự giống như đang bị bỏ đói.

Lạc khoản: Diệt tử Minh Trạm đáng thương bị bỏ đói của ngài.

Phượng Cảnh Nam thật sự muốn đem thư dí vào mặt của Minh Trạm, thật sự là hồ đồ, chuyện con con như thế mà cũng dám viết cho Vạn tuế gia, thật sự không biết hai chữ dọa người đọc như thế nào hay sao.

Nhịn xuống một hơi, Phượng Cảnh Nam mở ra một phong thư khác. Đường xá từ Vân Nam đến đế đô quá xa xôi, cũng không phải mỗi ngày đều có khoái mã đến đế đô, cho nên cứ cách nửa tháng thì Minh Trạm mới viết thư một lần, nhưng mà hình như quan hệ của hắn và Phượng Cảnh Kiên thật sự rất tốt, lần nào cũng phải viết ít nhất mười phong.

Phượng Cảnh Nam có một chút tò mò, cho nên kiểm duyệt không hề khách khí.

Mở đầu vẫn như vậy. Phượng Cảnh Nam thoáng có một chút buồn nôn.

Hoàng bá phụ thân ái và vĩ đại:

Ta đã nhận được thư.

Hôm nay thời tiết tốt lắm, ta mặc một chiếc áo choàng màu tím nhạt, y mẹ và y linh cùng đai lưng có đường viền màu đen, trên đường viền thêu những cánh sen nối tiếp nhau. Sau khi ta mặc vào thì bọn họ đều khen ta rất tuấn tú.

Hi hi, đây là lần đầu tiên có người khen ta là tuần tú đó.

Trước kia mọi người đều khen ta là phúc hậu.

Ta soi gương cũng cảm thấy ta đẹp hơn trước rất nhiều, nhưng mà thật đáng tiếc, trên trán nổi vài nốt mụn đỏ, ngứa y sắc cho ta uống vài chén thuốc hạ nhiệt.

Kỳ thật ta cảm thấy tuy rằng nổi mụn nhưng khi soi gương cũng không cảm thấy xấu chút nào....

Kế tiếp là một màn thảo luận tràn lan đại hải mấy nốt mụn vô nghĩa, Phượng Cảnh Nam kiềm chế cơn buồn nôn của mình, liếc mắt nhìn lá thư trong tay, còn bảy tám lá thư nữa, xem thì cảm thấy khó chịu, không xem thì lại lo lắng Minh Trạ viết hồ đồ cái gì đó, sẽ ảnh hưởng đến thể diện của hắn.

Trong lúc nhất thời, Phượng Cảnh Nam vô cùng phiền não.

Đương nhiên trong thư của Minh Trạ chẳng có chuyện cơ mật nào cả, chỉ là vài ba chuyện tào lao hằng ngày. Cho nên Phượng Cảnh Nam không thể ngăn cản hành vi viết thư của hắn.

Càng làm cho người ta bất lực là Hoàng huynh của hắn dường như rất thích mấy lá thư nhảm nhí này của Minh Trạ, mỗi bức đều được hồi đáp, còn thêm vào lời bình.

Tỷ như:

Phượng Cảnh Kiên hồi âm như thế này.

Tiểu bảo bối Minh Trạ thân thương và khả ái: [Phượng Cảnh Nam muốn bắt tỉnh, đây có phải là ca ca của hắn hay không vậy, hay là bị cái gì đó không sạch sẽ bám vào người? Còn tiểu bảo bối nữa? Hừ!]

Trẫm đã nhận được thư.

Theo kiểm tra thì phong thư đã từng bị người động qua, đương nhiên trẫm nghĩ ngoại trừ phụ vương của người ra thì chẳng có ai có lá gan này. Về sau, người viết thư phải cho hắn xem trước rồi hẵng dán thư lại, đỡ cho hắn lại nghi thần nghi quỷ. Hầy, trẫm cũng không có cách nào trị tội xấu này của Cảnh Nam.

Đế đô đã là cuối thu, cây lựu trong Thạch Lưu viện đã chín, trẫm lệnh cho bọn họ hái vài trái. Hai cây lựu kia cũng đã lâu năm, không hề kém so với cống phẩm, trẫm đã ném qua, cảm thấy thật sự rất ngọt.

Người thử xem. Nếu cảm thấy ngon thì nói với trẫm. [Hừ, làm như cả đời của nhi tử ta chưa thấy cây lựu bao giờ vậy]

Từ khi người đi rồi thì trẫm cảm thấy rất quạnh quẽ. [Biu môi, chẳng lẽ người trong hoàng cung chết hết rồi hay sao, quạnh quẽ! Hừ! Quạnh quẽ?]

Trời dần dần lạnh, Khâm Thiên Giám bảo rằng mấy ngày nữa sẽ có tuyết đầu mùa. Trẫm nghĩ, mùa đông năm nay sẽ không có người cùng trẫm xiên thịt nướng nữa rồi. [Phượng Cảnh Nam lại biu môi, trong cung đầy người ra đấy, ngài chỉ cần nói ra một câu thì người ta sẽ chạy như điên mà tiến lên hầu hạ. Làm hoàng đế mà còn có thể nói ra những lời như thế, có muốn người ta sống nữa hay không vậy.] Tiếp tục đọc.

Minh Trạ, người dần dần trưởng thành, Cảnh Nam nhất định sẽ lệnh cho người thảo luận chính sự. Nhưng mà tính tình của người rất gay gắt, hắn nhất định sẽ ra oai phủ đầu để áp đảo bản tính của người, mắng người là công tử bột, như vậy đã là quá nhẹ rồi. [Quan hệ phụ tử của người ta đã nguy cơ tứ phía, vậy mà còn thêm một người châm ngòi nữa sao.]

Phụ vương của người ngoài rắn trong mềm, người đừng để ở trong lòng. Thức ăn ở phòng nghị chính đương nhiên không thể ăn nổi, để cho tiểu trù phòng trong phủ mang theo thức ăn cho người, đừng ăn công khai dưới mắt của phụ vương người là được, cứ cẩn thận một chút thì chẳng có ai tố cáo người đâu. [Còn hiền kế lung tung nữa hả! Phượng Cảnh Nam thật sự muốn học máu, thảo nào Minh Trạ đến đế đô thì càng ngày càng xảo quyệt. Hóa ra đây là nguyên nhân....]

Nghe người nói hiện tại người rất gầy, trẫm thật sự đau lòng, nhớ người năm năm ở đế đô vẫn luôn trắng nõn mũm mĩm rất khả ái, nay người chỉ mới ở Vân Nam năm tháng mà đã gầy trơ xương ra rồi, có phải có chuyện không vui mà không tiện nói ra trong thư với trẫm hay không, kỳ thật trẫm cũng có thể đoán được bảy tám phần. [bị hoang tưởng à]

Thôi, người chỉ cần nhịn vài tháng nữa, sang năm là đại thọ sáu mươi của Hoàng tổ mẫu, phụ vương của người chắc chắn sẽ vào kinh chúc thọ cho Thái hậu. Người đến để đô thì trăm sẽ không cho người trở về nữa, bảo ngự trù chuẩn bị thật nhiều món cho người tắm bổ. Còn những chuyện khác thì người không cần lo lắng, trăm chỉ có một mình người là thân thiết tử, nhất định sẽ không cho người chịu thiệt.

Phượng Cảnh Nam cơ hồ muốn ọe một tiếng, đây là ý gì, Minh Trạ viết nhảm nhí vài phong thư, vậy mà ca ca của hắn lại có thể nói ra những lời này! Hắn là phụ thân mà còn chưa lên tiếng đây này! Hừ, rõ ràng là đang nói cho hắn nghe mà.

Phượng Cảnh Nam đọc hết toàn bộ những lá thư mà Phượng Cảnh Kiên viết cho Minh Trạ, sau đó bắt đầu lo âu.

Hắn và Phượng Cảnh Kiên là thân huynh đệ, năm đó hai người cùng nhau đẩy Lệ thái tử xuống đài, một người ngồi trên long ỷ, một người xưng vương ở Vân Nam, sự hiểu biết của hai người đối với nhau không phải là bình thường.

Đầu tiên, ca ca của hắn đồng ý tiêu phí thời gian để hồi đáp những phong thư này của Minh Trạ là một điều vô cùng kỳ dị, loại người không thấy lợi sẽ không làm thì cho dù có thay đổi như thế nào cũng không thể bỗng nhiên biến thành một thánh nhân.

Tiểu tử Minh Trạ này, mấy chuyện như bảo hổ lột da, lấy hạt dẻ trong lò lửa thì hắn đều dám làm, hừ, để xem khi nào thì bàn tay to gan lớn mật kia của hắn bị bỏng thì mới xem là đã được giáo huấn.

Tiểu tử, để xem lần này còn kể khổ nữa không, hiện tại cũng không nên trách người khác, lỡ mồm thật là hay, cứ ở để đô luôn đi.

.....

P/S: Em Trạ và bác Kiên đang cho bác Nam ăn dấm chua. Cơ mà, lần này em Trạ bị bác Kiên chơi =)), đòi bắt em ở lại để đô thì làm sao em làm thế tử cho được :>, đúng là hồ ly.

71. Chương 71: Quyết Đoán

Phượng Cảnh Nam đưa thư cho Minh Trạ.

Mỗi người đều có thói hư tật xấu, giống như Phượng Cảnh Nam, hắn đương nhiên hiểu được Minh Trạ rất khát khao thế tử vị, cho nên Minh Trạ mới có thể nắm chặt không tha cây cổ thụ là Hoàng huynh. Phượng Cảnh Nam lại hận nhất điểm này của Minh Trạ, vĩnh viễn không phân rõ nặng nhẹ, không biết cái gì là chủ yếu, cái gì là thứ yếu, tự cho là thông minh, đúng là ngu xuẩn!

Để đô không thể chân chính can thiệp vào nội chính của Trấn Nam Vương phủ, nay Minh Trạ bị gây ông đập lưng ông, không biết vì sao mà Phượng Cảnh Nam thật sự muốn nhìn thấy gương mặt thối của Minh Trạ gặp nạn.

Minh Trạ đang ở Nghi Phong đình tấu cầm.

Tâm tình của hắn không tệ, cùng Ngụy Ninh hai người một tấu cầm một thổi tiêu, một người mặc y bào nguyệt sắc, thắt lưng màu lam, một người mặc xiêm y huyền sắc, đều là khoan bào cao quý, trên thân phản chiếu hình ảnh muôn hoa bằng ngọc bích được chạm trổ trên xà lan, càng hiển lộ sự phóng khoáng lỗi lạc.

Phượng Cảnh Nam là người văn võ song toàn, lúc trước là hắn dạy Ngụy Ninh tấu cầm, trên phương diện nhạc lý thì hắn rất có trình độ, lúc này nghe nhạc róc rách, nhìn hai người trong đình, nhất thời có một chút si mê.

Ngụy Ninh võ công cao cường, xưa nay sâu sắc, thấy đoàn người của Phượng Cảnh Nam tiến đến thì hơi thở liền ngưng trệ, tiếng tiêu cũng trở nên lạc nốt, Phượng Cảnh Nam lắc đầu đi vào Nghi Phong đình, “Từ Mẫn, tâm tính của người phức tạp, dễ dàng bị ngoại cảnh tác động, rất bất lợi trên phương diện nhạc lý.”

Về Phần Minh Trạ, Phụng Cảnh Nam vừa định bình luận vài câu thì ánh mắt đã dừng trên cây cỏ cầm của Minh Trạ, lập tức biến sắc, cau mày hỏi, “Ai cho người đem Lục Ý ra đây? Tiêu chuẩn của người chỉ là mèo quào, thật sự không cảm thấy ngưỡng khi làm nhục cây cầm này hay sao?”

“Chỉ là một cây cầm mà thôi, chẳng phải để người ta dùng hay sao.” Minh Trạ nói thẳm một câu, “Đại thánh di âm của A Ninh không tốt bằng cái này của phụ vương, cho nên ta mới lấy ra để luyện cầm.”

Không biết vì sao lại thế này, trước kia Minh Trạ là một người cầm, lại béo mũm mĩm, Phụng Cảnh Nam nhìn thấy hấn thì lại phiền muộn. Nay đột nhiên biết nói chuyện, hải tử này cũng bắt đầu nhỏ giò, vóc dáng cũng gầy xuống, khuôn mặt như trứng ngỗng, da mỏng mắt xé, môi đỏ răng trắng, có vài phần thanh tú, nói năng cũng gọn gàng, nhưng Phụng Cảnh Nam vẫn cảm thấy rất phiền, nghe Minh Trạ nói chuyện mà trong lòng như có con mèo giơ móng quào, đè xuống cũng không được, chẳng thà Minh Trạ bị cầm mà vẫn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Phụng Cảnh Nam bị Minh Trạ đâm đau lòng ngực, Ngự Ninh lại vẫn ôn nhu như trước, thúc Minh Trạ một cái, “Không thể nào, ta chỉ cho người xem Đại thánh di âm chứ chưa từng cho người sử dụng nó mà?”

“Từ Nghiêu cho ta mượn vài ngày, gầy lên cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là âm sắc nhiều hơn một chút mà thôi.” Minh Trạ đồng dạ, Phụng Cảnh Kiên để Ngự Ninh bên cạnh hấn, hấn và Ngự An cũng thường trò chuyện, quan hệ khá tốt. Minh Trạ bĩu môi, “Là mấy người bày đặt đạo đức nhả nhận, có mỗi cây cầm mà làm như quý hiếm lắm vậy.”

Phụng Cảnh Nam nhần nhin thật vất vả, rốt cục kéo Minh Trạ qua rồi đập vào mông một phát, Minh Trạ kêu oa oa hai tiếng, kỳ thật cũng không quá đau, hấn vỗ vỗ mông, mặc dù không phục nhưng cũng không nói nữa. Nếu thật sự chọc giận Phụng Cảnh Nam thì hấn cũng chẳng có lợi gì.

Ngự Ninh tiếc của, trong lòng thẳm mắg tên Ngự An phá gia chi tử kia, hấn diu Phụng Cảnh Nam an tọa, mỉm cười khuyên nhủ, “Là ta lắm miệng, bảo rằng biểu ca có một cây cỏ cầm rất quý, khuyên khích Minh Trạ chiêm ngưỡng nó, biểu ca chớ nên trách hấn.”

Phụng Cảnh Nam nhìn Minh Trạ, lạnh giọng hỏi, “Đây là của người hay sao? Không nói một tiếng mà đã lấy dùng, đúng là...”

Không nói mà lấy tức là kẻ cắp, Phụng Cảnh Nam không tiện mắg hấn là kẻ trộm ở đây, nhưng cũng phải vòng vo mắg một trận.

Minh Trạ nói chuyện rất gọn gàng, “Chẳng phải phụ vương thường nói, phụ vi tử cương, của ta chính là của phụ vương, của phụ vương đương nhiên chính là của ta, chỉ là một cây cầm mà thôi, ta lấy đồ của mình mà còn phải báo với ai nữa hay sao?”

“Thối lắm.” Phụng Cảnh Nam dở khóc dở cười vì lời ngụy biện của Minh Trạ, hấn mắg Minh Trạ, “Đi học thì ba ngày lo câu cá, hai ngày nằm vông phơi nắng, lúc này lại bày đặt ngụy biện, giải thích cho hấn biết cái gì gọi là phụ vi tử cương đi.”

Ngự Ninh thật sự là một tên tay sai, “Minh Trạ, ý này có nghĩa là nhi tử phải nghe lời lão tử.”

“Phụ vương có cho A Ninh tám cái lá gan thì hấn cũng không dám nói ngài sai đâu.”

Phụng Cảnh Nam cười lạnh, “Ta chưa cho người tám cái lá gan mà người lại dám nói dám làm như thế?” Thần sắc thật sự không tốt.

Nhưng Minh Trạ chẳng hề sợ hãi, nhún vai nói, “Phụ vương đừng nói oan cho ta, chỉ có một cây cầm như vậy mà phụ vương lại vừa đánh vừa mắg, ngộ nhờ ngày nào đó ta thật sự cầm một thứ gì đó quý giá thì chẳng lẽ phụ vương lại trực tiếp trở mặt với ta hay sao. Ta vốn cũng không cảm thấy thứ này có gì quý hiếm, hiện tại trả lại phụ vương là được rồi.”

Phụng Cảnh Nam thật sự nổi giận, hấn chưa từng bị ai đốp chát trước mặt như vậy trong bao nhiêu năm qua, cơ hồ là muốn nghẹn chết, hơn nữa còn có Ngự Ninh ở đây, lúc trước, khi Ngự Ninh ở trên tay hấn cũng từng bị hấn giáo huấn, nhưng người này lại rất dễ bảo, nay ở trước mặt Ngự Ninh, ngay cả nhi tử mà hấn cũng quần không được, thật sự là mất mặt.

Phượng Cảnh Nam cười lạnh một tiếng, Ngụy Ninh quá hiểu Phượng Cảnh Nam, hắn không phản đối việc Phượng Cảnh Nam giáo huấn Minh Trạ, chẳng qua hắn ở trong này, khó tránh khỏi trở thành kẻ bị liên lụy, vội vàng âm thầm thốt Minh Trạ một cái để người này nhanh chóng nhận sai.

Minh Trạ cũng biết Phượng Cảnh Nam đang nổi giận, vừa định há mồm nói vài câu dễ nghe, nào ngờ Phượng Cảnh Nam đã nhìn thấy động tác nhỏ của bọn họ, nhất thời lông mày dựng thẳng, nói một cách lạnh lùng, “Tử Mẫn, người làm cái gì vậy?”

Minh Trạ biết Phượng Cảnh Nam muốn trước tiên đem Ngụy Ninh ra để giết gà dọa khỉ, hắn làm sao có thể để Phượng Cảnh Nam thật sự phát hỏa cho được, thuận thế hé miệng cười nói, “Phụ vương, A Ninh là khách từ xa đến viếng thăm, hắn thấy phụ vương nổi giận cho nên trách ta không nên lỡ mồm mạo phạm phụ vương. Nay ta đã biết, cầu phụ vương bỏ qua cho ta.”

“Hảo, hiếm khi thấy người tự nhận tội như vậy.” Phượng Cảnh Nam gật đầu mỉm cười, hỏi Ngụy Ninh, “Nói năng vô lễ thì phải xử trí như thế nào, Đại Lý Tự Khanh nói cho hắn biết đi?”

Ngụy Ninh lập tức làm rõ quan điểm của mình, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, biểu đệ quả thật không biết gia quy của Trần Nam Vương phủ.”

“Vậy thì quốc pháp như thế nào?”

Lúc này Ngụy Ninh rất quyết đoán, “Vụ án này quá nhỏ, Đại Lý tự không thụ lý!” Chưa từng nghe nói phụ tử cãi nhau rồi kéo đến Đại Lý tự kêu oan. Người ta môi hở răng lạnh, hắn còn nhào vào để làm gì. Lấy lòng một người thì tất nhiên sẽ đắc tội người còn lại.

Minh Trạ không ngờ người vạn năng Ngụy Ninh này cũng có lúc kiên cường như thế, che miệng cười cạc cạc ra tiếng.

Ngụy Ninh ôm đến một đĩa bánh me chua, cười làm lành, “Biểu ca ném thử đi, vừa mới làm hôm nay đấy, ta thấy thời tiết đẹp, cho nên hẹn Minh Trạ ở trong vườn tầu cảm ngấm cảnh, còn sai người hâm rượu, chuẩn bị ngọc thiện, lập tức có thể mang lên, không bằng chúng ta cùng biểu ca uống một chút.”

Minh Trạ cũng không phải là không có mắt, liền bám theo cười nói, “Đúng vậy, phụ vương, đã lâu chúng ta không cùng nhau uống rượu.” Khụ, bởi vì sự cố uống rượu lần trước mà Minh Trạ và Phượng Cảnh Nam đều bị ám ảnh tâm lý, nhắc đến rượu, hai người hơi mất tự nhiên một chút. Tỷ như Phượng Cảnh Nam có thói quen sờ sờ lên nơi đã bị Minh Trạ quào mặt.

Ngụy Ninh quan sát sắc mặt, cười nói, “Minh Trạ còn nhỏ, cứ để hắn nâng cốc cho biểu ca.”

“Ta nâng cốc, A Ninh gấp thức ăn.”

“Tứ công tử, ta là khách từ xa đến đây.”

“A Ninh, chúng ta mà còn phân biệt gì nữa, ta thấy người cũng chẳng xem mình là khách đâu.”

Minh Trạ và Ngụy Ninh giống như tấu hài, cố gắng làm cho cơn tức của Phượng Cảnh Nam tiêu tán, ba người vô cùng cao hứng mà dùng ngọc thiện ở Nghi Phong đình.

Sau khi dùng ngọc thiện, Phượng Cảnh Nam thuận đường dẫn Minh Trạ đến thư phòng, cho hắn xem thư của Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Nam chậm rãi nhấp một ngụm Lục Trà Sơn, dựa vào nhuyễn tháp, ở giữa được lót một tấm thảm mỏng bằng gấm màu xanh đậm, cũng không nói chuyện, đây là điều phiền toái mà Minh Trạ tự mình gặp phải.

Minh Trạ thật ra không khách khí với Phượng Cảnh Nam, hoàn toàn không xem mình là ngoại nhân, đương nhiên hắn cũng không phải là ngoại nhân. Đứng dậy rồi ngồi xuống bên mép nhuyễn tháp, Minh Trạ vô cùng thân thiết mà nịnh nọt hỏi Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương, người nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ? Phụ vương có ý đến Nghi Phong đình tìm ta, nhất định là có chuyện muốn nói với ta. Chúng ta là phụ tử, còn có cái gì không thể nói cơ chứ?”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy chưa đến ê rằng, khoe môi vẫn lặng lẽ nhếch lên phía trước, dẫn đo một chút rồi nói, “Sao, người có chuyện gì thì cũng đều đem đi nói với người khác, ta đương nhiên không cần phải nói với người.”

Chỉ với trình độ từ chối như vậy thì đương nhiên không thể làm cho Minh Trạm lui bước, nếu Phượng Cảnh Nam không phản đối thì làm sao lại gọi hắn đến thư phòng. Nay bắt quá chỉ là dẫn đo một chút mà thôi, Minh Trạm thử hỏi, “Phụ vương đang trách ta viết thư cho Hoàng bá phụ à?”

“Bảo trì quan hệ tốt với đế đô là chuyện căn bản nhất.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Minh Trạm sờ sờ cái cằm không có râu, cân nhắc nói, “Ta cũng chẳng làm gì sai. Hoàng bá phụ đương nhiên sẽ không vì một phong thư của ta mà lại đột nhiên có ý tưởng muốn ta ở lại đế đô lâu dài, nếu hắn đã sớm tính toán thì dù sao cũng phải tìm cơ hội để mở miệng.”

“Hiếm thấy người lại tự hiểu rõ như vậy.” Phượng Cảnh Nam thoáng vừa lòng, tuy rằng Minh Trạm không quá thân cận với hắn nhưng hắn cũng không hy vọng Minh Trạm docks lòng vì đế đô. Cho dù Minh Trạm tài cán ngút trời nhưng nếu tâm hướng về đế đô, chỉ cần một điểm này thì Phượng Cảnh Na msẽ không cho hắn như nguyện.

Minh Trạm cười hắc hắc vài tiếng, “Nếu ta hiểu rõ thì đã không tìm đến phụ vương để thương nghị rồi. Hay là ngài còn tưởng rằng người khác cho ta một chút lợi ích thì ta liền vui vẻ không biết phương hướng. Nếu là như vậy thì ngài cũng quá coi khinh ta rồi, chưa thấy bóng tỏ thì làm sao có thể thả ửng ra được?”

Thật xảo quyết, Phượng Cảnh Nam vừa thấy Minh Trạm cười thì liền nghĩ đến hai chữ xảo quyết.

Nhìn thử đi, ca ca của hắn an bài người nào bên cạnh Minh Trạm, Ngụy Ninh thì giáo hoạt trơn tuột như ngọc châu, ca ca của hắn thì xảo quyết như hồ ly, ở cùng hai người này, thảo nào Minh Trạm càng ngày càng gian xảo, khi đắc ý thì lại cười cạc cạc như con vịt một cách gian tà.

Phượng Cảnh Nam cân nhắc có nên để cho ngự y kê một chút thảo dược trị cổ họng cho Minh Trạm hay không. Thật sự là quá khó nghe.

Chẳng qua lời này lại làm cho Phượng Cảnh Nam cảm thấy rất thỏa đáng, nếu Minh Trạm xem như đã hiểu được thì càng làm cho hắn hạ quyết tâm.

“Ta cũng không muốn để người quay về đế đô.”

Những lời này vượt ngoài dự đoán của Minh Trạm, Phượng Cảnh Nam nói, “Trần Nam Vương phủ có chuyện của Trần Nam Vương phủ, người hiện tại mới học để ý chính sự đã là muộn. Nếu ngày sau hơn phân nửa thời gian phải ở đế đô thì người làm sao có thể tiếp nhận Trần Nam Vương phủ?”

“Vậy ý của phụ vương là?”

Khi Minh Trạm không muốn người khác rình rập nội tâm của hắn thì hắn sẽ bày ra bộ mặt thần nhiên không sợ hãi. Nếu Phượng Cảnh Nam thật sự muốn lập hắn làm thế tử thì lời này đương nhiên là hợp tình hợp lý, bất quá, lời hay thường nói trước, chỉ sợ mặt sau có thay đổi, Minh Trạm muốn nghe chính là lời kế tiếp của Phượng Cảnh Nam.

Nào ngờ Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên ngừng lại, thần nhiên nói, “Dù sao sang năm ta cũng phải đi đế đô, đến lúc đó rồi nói sau.” Làm Minh Trạm cụt hứng.

Minh Trạm hừ hừ hai tiếng, “Dù sao không cần phụ vương nói thì ta cũng biết, ta thấy là ta phải ở lại đế đô hơn phân nửa thời gian rồi đó. Không sao, phụ vương cũng không cần phải mở miệng thì ta cũng đã hiểu được ngài.” Lý giải rất rõ ràng.

Nếu Minh Trạm thật sự muốn ở đế đô, đương nhiên sẽ không thương lượng với Phượng Cảnh Nam. Giống như lời của Phượng Cảnh Nam, sau này muốn tiếp nhận Trần Nam Vương phủ thì không thể chỉ dựa vào thân phận đích tử. Thủ hạ của hắn chỉ có một mình Phạm Duy, còn thân tử bên cạnh Phượng Cảnh Nam thì hắn cũng chỉ quen biết lão Phạm và Chu Tử Chính, những người khác chỉ là sơ giao, về phần quân sĩ và tướng lĩnh thì Minh Trạm ngay cả mặt mũi cũng chưa từng nhìn thấy.

Hắn phải bắt đầu lo lắng việc này.

Nhưng hiện tại Phượng Cảnh Nam vẫn để cho hắn đến để đô, Minh Trạh hơi bất mãn.

Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạh bĩu môi, không chịu nói gì, kỳ thật Phượng Cảnh Nam vẫn biết một chút tính toán trong lòng của Minh Trạh, năm đó hắn cũng như vậy. Thật ra tình cảnh năm đó của hắn không bằng Minh Trạh, ít nhất hắn là phụ thân của Minh Trạh, còn hắn khi đó chỉ là con thừa tự của Vương thúc.

“Ta đã an bài kỹ lưỡng việc thỉnh phong thế tử cho ngươi, ý của ta là ngày sau ngươi ở để đô nửa năm, sau đó quay về Vân Nam nửa năm.” Phượng Cảnh Nam nói.

Đôi mắt của Minh Trạh bắt chợt sáng trưng, không thể kiềm chế mà cười ra tiếng, ôi chao, ôi chao, đang đói bụng mà trên trời bỗng nhiên rơi xuống một cái bánh có nhân vào miệng hắn, Minh Trạh không thể tin được, liên tục hỏi, “Thật ư? Ôi chao, phụ vương, ngài nói thật ư?”

“Vẫn chưa dâng tấu chương đâu.” Phượng Cảnh Nam nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Minh Trạh thì trong lòng lại có một chút sung sướng, trêu hắn, “Nếu ngươi không muốn thì hai năm sau lại dâng tấu chương cũng không muộn.”

“Không không không không, ta cũng không nói là không muốn.” Minh Trạh cực kỳ trung thành đối với dã tâm của mình, nếu là người khác thì ắt hẳn đã sớm quỳ xuống đất mà khiêm tốn một trận, Minh Trạh ngậy ngô nở nụ cười khoáng đạt chừng một chung trà nhỏ, sau đó Phượng Cảnh Nam mới nói, “Chuyện tốt đến quá đột ngột hay sao?”

Phượng Cảnh Nam hung hăng nhéo cánh tay của Minh Trạh một cái, Minh Trạh đau đến run rẩy, Phượng Cảnh Nam nói, “Thấy đau đúng không, đây không phải là đang nằm mơ đâu.” Bộ dáng mất bình tĩnh của Minh Trạh thật sự là dọa người.

Minh Trạh quả thật không ngờ Phượng Cảnh Nam lại nhanh chóng thỉnh phong thế tử cho hắn như vậy, Phượng Cảnh Nam cũng chường mắt vì Minh Trạh nhỏ mọn, liền giáo huấn hắn, “Ngươi biết rồi đó, Trấn Nam Vương phủ mới là căn cơ của ngươi. Để ta nói cho rõ, lúc trước ngươi không biết nói, mỗi ngày giả vờ ủ rũ, học hành luyện võ cũng không ra gì, ta nhìn ngươi thì sẽ tức giận, đương nhiên sẽ không để ngươi làm thế tử. Nay ngươi đã chịu mở miệng, cũng không tính là ngốc nghếch, đương nhiên ta sẽ suy tính cho ngươi. Lúc trước vì sao phải để Minh Lễ đến để đô, thân phận thứ tử của hắn vẫn là một điều trở ngại, còn nữa, bao nhiêu thế hệ Trấn Nam Vương chưa bao giờ có đích tử, đây là lần đầu tiên, ngươi không phải là hoàng tử, thỉnh phong cho ngươi cũng gian nan một chút. Cũng may nay Hoàng huynh đã chịu mở miệng, hắn bảo hắn chỉ có một mình ngươi là diệt tử ruột thịt, tuyệt đối không thể để cho ngươi chịu thiệt. Nếu hắn nghĩ cách để ngươi ở lại để đô lâu dài thì ta sẽ thuận thể thỉnh phong cho ngươi, hắn biết ngươi và ta có mâu thuẫn, tuyệt đối sẽ không ngờ ta thỉnh phong cho ngươi nhanh như vậy. Chẳng qua hắn đã lỡ miệng nói như thế, dù sao cũng không thể nuốt trở vào. Ngươi cũng phải tỉnh mộng một chút, vì sao ta không muốn cho ngươi đến để đô? Dù sao cũng đừng lấy bụng ta suy bụng người, thế tử vị đã quyết định dành cho ngươi, nhưng ngôi vị thái tử ở để đô vẫn còn bỏ trống, ngươi lại to gan lớn mật, làm ra những chuyện không tưởng, ngay cả ta cũng bị ngươi hù dọa.”

Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt nói, “Cái gọi là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Ngươi thanh tỉnh một chút đi.” (nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn = ngồi cùng thuyền, đồng sinh cộng tử)

“Đã biết.” Minh Trạh cúi đầu than thở một tiếng, Phượng Cảnh Nam vừa ra tay thì đã đắc thủ, mặc kệ là vì Trấn Nam Vương phủ hay là vì cái gì khác, tóm lại ích lợi vẫn rơi xuống tay hắn, Minh Trạh thật sự có một chút thụ sủng nhược kinh, bị mắng vài câu cũng chỉ ngoan ngoãn nghe lời, còn cam đoan, “Ta nhất định sẽ không nhúng tay vào chuyện của đám hoàng tử.”

Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên thở dài một tiếng, “Không nhúng tay thì sau này làm sao ở chung với tân đế. Ta cùng với Hoàng huynh là thân huynh đệ, vốn là vinh nhục cùng tiến cùng lui. Thế tử vị của Trấn Nam Vương phủ và thái tử luôn ảnh hưởng đến nhau, ngươi cùng bọn họ là đường huynh đường đệ, càng phải thêm cẩn thận.”

“Ta đã hiểu.”

Phượng Cảnh Nam nhanh chóng quyết định xin thỉnh phong cho hắn, làm cho Minh Trạh nhìn Phượng Cảnh Nam bằng con mắt khác, người này tuy rằng trên phương diện tiểu tiết thì làm cho Minh Trạh cảm

thấy rất bất mãn, bất quá cũng không thể nói là hấn sai. Mà khi đối mặt thì lại quyết định thật nhanh, dựa vào việc Phượng Cảnh Kiền mở miệng quyết định thế tử vị, Phượng Cảnh Nam dùng phương thức chính thống để cam đoan Trấn Nam Vương phủ được thừa kế.

Xác thật, người này có thể trở hết tài năng khi còn là hoàng tử, trở thành Trấn Nam Vương cũng thật sự có đạo lý.

Gạt bỏ hiềm nghi, ổn định đại vị, phong thái thủ lĩnh, tất cả đều hiện lộ rõ ràng.

.....

P/S: :> em Trạh ngổ, ham làm thế tử đến mức cười ngu ngơ.

72. Chương 72: Tâm Tư

Phượng Cảnh Nam vẫn luôn ưu tiên vì lợi ích của Trấn Nam Vương phủ, hấn cũng không muốn cho mấy thứ tử của mình có thêm hy vọng, Minh Trạh không phải là người khoan dung.

Đây là thời cơ tốt nhất, đầu tiên Minh Trạh dựng lên thanh danh nhân hậu cho mình, tuy rằng là thú một linh hồn. Bất quá trên mặt chính trị thì lợi ích vĩnh viễn là hàng đầu. Lại gặp phải mấy phong thư châm ngòi của Hoàng huynh, Phượng Cảnh Nam cười khẽ, Hoàng huynh đương nhiên là có tính toán của Hoàng huynh, còn có Ngụy Ninh ở trong này nữa.

Ngụy Ninh đương nhiên hiểu rõ chuyện kia, nếu Ngụy Ninh đã hiểu rõ thì Hoàng huynh nhất định cũng biết, nếu không thì làm sao với tính tình cẩn thận như thế của Hoàng huynh mà lại nói ra một câu tuyệt đối không thể để cho Minh Trạh chịu thiệt.

Cơ hội này rất hiếm.

Phượng Cảnh Nam cũng đã cân nhắc một thời gian mới quyết tâm thỉnh phong cho Minh Trạh.

Minh Trạh đã tự tạo xu thế cho chính mình, Vĩnh Ninh Hầu phủ vẫn còn ở kinh thành, bên trong còn có một nữ nhân khôn khéo là Vệ vương phi, lúc trước Minh Trạh mạo phạm hấn, nếu hấn đã nhận xuống, cùng với việc Hoàng huynh tìm mọi cách châm ngòi như vậy, nếu không thỉnh phong cho Minh Trạh thì e rằng phụ tử bọn họ sẽ càng ngày càng xa cách.

Chẳng lẽ Phượng Cảnh Nam là kẻ ngốc hay sao?

Không, kẻ ngốc không thể ngồi yên trên tôn vị của Trấn Nam Vương phủ.

Kẻ ngốc cũng sẽ không thuận lợi làm cho mình trở thành con thừa tự của các thế hệ Trấn Nam Vương.

Nhưng việc Minh Trạh say rượu đã gây nên hành động hồ đồ, Ngụy Ninh kịp thời cứu nguy, ngày đó sự trầm mặc của Phượng Cảnh Nam đã trở thành một cái gai trong lòng của phụ tử bọn họ, làm sao mới có thể rút ra mà không ảnh hưởng đến gân cốt?

Phượng Cảnh Nam có biện pháp của Phượng Cảnh Nam, hấn và Minh Trạh là phụ tử thân sinh, không có phụ thân nào lại mong muốn trở thành người đứng nước lã với nhi tử của mình, mặc dù trên người của Minh Trạh đầy tật xấu lớn nhỏ, Phượng Cảnh Nam cũng cảm thấy chướng mắt, nhưng chỉ cần Minh Trạh còn ở đây, theo bản lĩnh của Minh Trạh thì thế tử vị tuyệt đối sẽ không rơi vào tay của thứ tử. Nếu như thế, lại có cơ hội trời ban như vậy thì tại sao không hào phóng một chút?

Phượng Cảnh Nam thành toàn dã tâm của Minh Trạh.

Cũng có thể bảo hộ việc kế thừa Trấn Nam Vương phủ.

Tước vị thế tử đã có thể giải thích hết thảy, Minh Trạh không dễ dàng tin lời của người khác, như vậy, thứ chân chính nắm trong tay thì hấn sẽ tin.

Phượng Cảnh Nam cười nhàn nhạt, hắc cơ hồ có thể tưởng tượng vẻ mặt của Hoàng huynh khi nhận được tấu chương thỉnh phong của hắn. Xuất thân, thanh danh, tài cán, phẩm hạnh của Minh Trạ ở đế đô nổi tiếng như thế nào, Phượng Cảnh Kiền xưa nay lại thân cận với Minh Trạ, như vậy Phượng Cảnh Kiền làm sao lại từ chối việc thỉnh phong thể tử cho Minh Trạ cơ chứ?

Phượng Cảnh Kiền tuyệt đối không thể từ chối.

Phong thái của Phượng Cảnh Kiền khi lâm triều rất tốt, tán thưởng Minh Trạ, “Nhân phẩm cao quý, rộng lượng nhân hậu, có đức có tài lại rất hiếu thuận.” Sau đó sắc khoải ban thánh chỉ cho Minh Trạ làm thể tử Trần Nam Vương cùng lễ vật chồng chồng chất chất.

Lén lút, Phượng Cảnh Kiền thật sự muốn ăn tươi nuốt sống Ngụy Ninh. Đương nhiên hắn cũng không phản đối việc lập Minh Trạ làm thể tử, nhưng mà, thời cơ! Thời cơ không đúng!

Cái tên Ngụy Ninh ngu ngốc này, để Cảnh Nam chơi xỏ mà cũng không biết!

Khi Trần Nam Vương phủ nhận được thánh chỉ sắc phong thể tử thì cả phủ đều đón mừng.

Sắc mặt của Ngụy Ninh hơi tái một chút, nhưng nháy mắt liền che giấu, thông thả bước đến chúc mừng Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam ở một bên cười nói, “Người cũng xem như là tiên sinh của Minh Trạ, Minh Trạ có chút tiền đồ như vậy, Tử Mẫn, người thật sự đã góp hơn phân nửa công lao.”

Trong lòng của Ngụy Ninh trở nên trầm trọng, tuy rằng hắn không biết vì sao Phượng Cảnh Nam lại sắc khoải mà thỉnh phong thể tử cho Minh Trạ một cách dễ dàng như vậy, nhưng ý tứ trong lời này của Phượng Cảnh Nam ắt hẳn là có liên hệ với mình. Đây cũng thật sự không phải là tin tức tốt lành gì.

Cùng lúc đó cũng có một thánh chỉ triệu hồi hắn quay về đế đô.

Đến hiện tại thì Ngụy Ninh cơ hồ đã xác định chuyện này có liên quan đến hắn, hơn nữa Hoàng thượng đang rất bất mãn.

Phượng Cảnh Nam lại càng không dễ dàng buông tha cho Ngụy Ninh, đừng tưởng Trần Nam Vương phủ của hắn muốn đến thì đến muốn đi thì đi, Ngụy Ninh đúng là hơi quá thông minh.

Lập tức cười nói, “Người cứ ở lại, ta sẽ tự mình nói với Hoàng huynh, sang năm cùng ta quay về đế đô một lượt cũng được.”

“Biểu ca, ta cũng lo cho Ngụy An, tốt nhất là nên quay về.”

“Không sao, đón Ngụy An cùng đến ăn tất niên cũng không có gì là không tốt.” Phượng Cảnh Nam chặt đứt đường lui của Ngụy Ninh, nhấn lên đầu vai của Ngụy Ninh rồi cười nói, “Tử Mẫn, ở trong lòng ta thì người vẫn như trước, chẳng qua không biết ở trong lòng người thì ta có như dĩ vãng hay không.”

“Biểu ca nói gì vậy.”

“Nếu như thế, ở lại nơi này của ta thêm một thời gian nữa thì cũng đâu có gì.” Phượng Cảnh Nam khẽ mỉm cười, không cho Ngụy Ninh từ chối. Hắn là một người mềm lòng, mặc dù chuyện có thể làm cho hắn mềm lòng cũng không phải nhiều lắm. Khi Ngụy Ninh còn nhỏ thì đã mất cha, sau đó cuộc sống cũng có một chút gian nan lận đận, còn nữa, Phượng Cảnh Nam nhìn hắn lớn lên, tình cảm cũng khác biệt. Hắn dung túng Ngụy Ninh rất nhiều chuyện, nhưng cũng có nhiều lúc sẽ giáo huấn Ngụy Ninh một trận.

Ngụy Ninh cười ha ha, “Biểu ca không chê ta phiền là tốt rồi.”

Phượng Cảnh Nam mỉm cười, vỗ vỗ bả vai của Ngụy Ninh.

Hôm nay Minh Trạ là nhân vật chính, trước tiên hắn hành lễ với Phượng Cảnh Nam, sau đó vào nội viện báo hỉ sự cho Vệ vương phi.

Vệ vương phi vẫn là thần sắc ôn hòa như trước, sờ sờ mặt Minh Trạ rồi cười nói, “Thật là đại hỷ sự, mẫu thân đã biết. Trạ nhi, người đừng quá mức cao hứng. Hỷ sự này phải che giấu ba phần mới tốt.”

“Ta biết, ta biết.” Minh Trạm vẫn đang vui rạo rức, dùng sức múm môi, nói nhỏ, “Một lát nữa đi ra ngoài thì ta sẽ giả vờ phụng phịu thâm trầm.”

Vệ vương phi cười khê ra tiếng, vỗ vỗ tay của nhi tử, ôn hòa nói, “Chỗ của mẫu thân, khi nào người muốn đến thì cứ đến, không cần vội vàng. Người nhanh đi ra ngoài, chắc chắn không ít quan viên muốn chúc mừng người.”

Minh Trạm cười, “Tối nay ta đến thăm mẫu thân tiếp.”

“Tối nay e rằng người không nhàn rồi, sáng mai đến đây cũng được, cùng ta dùng tảo thiện.” Vệ vương phi tự tay chỉnh lại y phục của nhi tử, ánh mắt sâu thẳm, “Đi đi.”

Minh Trạm bước ra, Phạm Duy Hà Ngọc đã đứng chờ bên ngoài.

Hai người chúc mừng Minh Trạm trước, Minh Trạm nhếch môi, sau đó lại vội vàng ngậm lại, khụ một tiếng, “Một chút việc nhỏ, đừng ngạc nhiên.”

Hai người vui vẻ hờn hờ bảo dạ.

Một người làm quan, cả họ được nhờ.

Như Phạm Duy, hiện tại không biết có bao nhiêu người hâm mộ Phạm Văn Chu tinh mắt, từ đầu đã đem nhi tử đến làm thư đồng của Minh Trạm.

Về phần Hà Ngọc, trước kia hẳn đã đi theo bên cạnh Minh Trạm, tuy rằng còn có Ôn công công quản sự Bích Trúc Uyển, bất quá Ôn công công đã lớn tuổi, chỉ quản lý nội vụ trong viện của Minh Trạm, ngày sau chẳng phải Hà Ngọc mới là người nắm quyền hay sao.

Lại càng không cần nhắc đến mọi người trong Bích Trúc Uyển, nha hoàn quét tước, nhũ mẫu, nô tỳ, tất cả đều cao quý hơn các nơi khác gấp ba lần.

Phượng Cảnh Nam cũng không phải là người keo kiệt, hẳn nhanh chóng phân phó người đi quét tước trang hoàng Cam Tuyền Viện, phái người chọn ngày lành tháng tốt để Minh Trạm dọn vào Cam Tuyền Viện.

Tôn vinh và thể diện mà thế tử nên có thì Phượng Cảnh Nam đều hào phóng cho Minh Trạm, vì vậy Minh Trạm không rõ vì sao Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên lại giống như thay đổi thành một người khác như vậy.

Phượng Cảnh Nam vừa thấy trông mắt đảo đến đảo lui của Minh Trạm thì liền bắt đầu lo lắng, khê thấp giọng hỏi Minh Trạm một tiếng ở bên tai, “Người đang có chủ ý gì!”

“Không có gì.”

“Hừ! Thành thật một chút.” Giọng nói của Phượng Cảnh Nam trở nên lạnh lùng, “Làm như ta không biết cái bụng lừa bịp của người không bằng, ngồi cho thẳng vào.”

Minh Trạm xì một tiếng, nhỏ giọng nói, “Ta còn tưởng vì sao phụ vương lại đột ngột trở nên tốt như vậy, hóa ra chẳng khác gì trước kia.”

“Người tự xét lại chính mình thì hơn, còn có mặt mũi mà bảo người khác không phải nữa à! Chỉ biết nói mấy lời xàm ngôn!” Phượng Cảnh Nam mắng một câu rồi chỉ vào điểm tâm đặt trên bàn, “Bồi bổ một chút đi, tối nay có yến hội, người sẽ không có thời gian mà nhét cái gì vào bụng đâu.”

Minh Trạm hào phóng dâng cho Phượng Cảnh Nam một đĩa, “Vì sao Hoàng bá phụ lại đột ngột gọi A Ninh về để đồ làm gì?”

“Người chưa hỏi hẳn à.” Phượng Cảnh Nam cắn một miếng bánh nhân trứng muối, hỏi lại.

Minh Trạm đem đĩa điểm tâm đặt trên đầu gối, một bên má phồng lên, nuốt xuống miếng bánh, uống một ngụm trà, sau đó mới nói, “Đừng để cho hắn trở về, dù sao cũng đã đến đây, kỳ thật bản tính của A Ninh khá tốt. Lúc trước một nửa tiếng gió cũng không lộ, bỗng nhiên triệu hắn trở về, e rằng không cho hắn ăn trái ngọt rồi.”

“Ta phát hiện người đối với hắn đặc biệt rất tốt.”

Minh Trạm cười cười, sau khi chiếm được thế tử vị thì thần kinh của Minh Trạm rõ ràng không còn căng thẳng như lúc trước, hắn cũng vui vẻ ngồi nói chuyện với Phụng Cảnh Nam, “A Ninh thông minh nhạy bén, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ làm một chút chuyện khiến người ta khó chịu, nhưng mà nói tóm lại thì vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận, ta rất thích hắn. Hắn biết xử án, vừa có tài vừa uyên bác, tuy rằng là ngoại thích, nhưng mà ta cũng không chán ghét, làm được như hắn đã là không dễ dàng.” Quan trọng là Ngụy Ninh sẽ không sụp đổ chỉ trong một chớp, chỉ cần Ngụy thái hậu còn khỏe mạnh thì Hoàng thượng sẽ không làm gì Ngụy Ninh, Hơn nữa thế tộc của ba vị hoàng tử ít nhiều đều có liên quan đến Ngụy gia, như vậy việc có giao hảo với Ngụy gia cũng không phải chuyện xấu. Đừng tưởng rằng một chức vị thế tử có thể làm cho Minh Trạm hồ đồ, trong lòng của tiểu tử này rất rõ ràng.

Phụng Cảnh Nam nói, “Sớm muộn gì thì hắn cũng phải về đế đô, người ở giữa ngăn cản thì chỉ tạo nên phản ứng trái chiều mà thôi.”

Minh Trạm gật đầu, “Cũng đúng, vậy để cho hắn đi đi.”

“Ta để cho hắn ở lại.” Đôi môi mỏng của Phụng Cảnh Nam nhếch lên, giống như đao thương sắc bén, giáo huấn Minh Trạm, “Tình cảm là tình cảm, bất luận vấn đề gì cũng phải lắng lẽ giảng trả lại. Ở vị trí Trấn Nam Vương, không tiến nhưng không được lui, người lui một bước thì người khác sẽ tiến thêm một bước. Có thể đi được một bước thì hắn đương nhiên sẽ tiến thêm bước thứ hai.”

“Về phần Ngụy Ninh, nếu hắn tài cao mà cũng lớn mật thì cứ để hắn ở lại đi!”

A men. Minh Trạm yên lặng cầu nguyện cho Ngụy Ninh.

Nội viện cũng không quá mức phô trương, Vệ vương phi chỉ lệnh cho các viện làm thêm vài món ăn phong phú cho văn thiện.

Vệ vương phi không ngờ Phụng Cảnh Nam sẽ đến đây để qua đêm, hơi kinh ngạc một chút, ung dung đứng dậy hành lễ, ôn hòa nói, “Vì sao Vương gia lại đến đây, ta tưởng là vẫn đang ở yến tiệc chứ?”

“Hôm nay là ngày vui của Minh Trạm, có ta ở đó thì bọn họ sẽ mất tự nhiên.” Tiếp nhận bát canh tỉnh rượu của thị nữ, Phụng Cảnh Nam ngửa đầu uống cạn, hơi nheo mắt, “Trong nội viện không bày tiệc rượu hay sao?”

Vệ vương phi tiếp nhận cái bát không ở trong tay Phụng Cảnh Nam rồi tùy tiện đặt một bên, ôn nhu nói, “Ta bảo trù phòng của các viện thêm nhiều món ăn cho văn thiện, ngày mai ắt hẳn sẽ có nữ quyến của các vị quan viên đến thỉnh an, lúc đó náo nhiệt cũng không muộn.”

Phụng Cảnh Nam ngà ngà say nhưng không đến độ xay xỉn, nắm lấy tay của Vệ vương phi rồi chậm rãi xoa nắn, nhẹ giọng hỏi, “Vương phi mất hứng sao?”

Ánh mắt của Vệ vương phi hoàn toàn đắm chìm không kinh ngạc, liếc mắt nhìn thị nữ ở xung quanh, Thanh Trà liền dẫn bọn nha đầu lặng lẽ lui xuống, Vệ vương phi nói, “Ta không ngờ Vương gia lại nhanh chóng thỉnh phong cho Minh Trạm như vậy.”

Phụng Cảnh Nam ừm một tiếng, Vệ vương phi là người rất lạnh nhạt, ngày thường vẫn là bộ dáng không buồn không vui, nhưng lại biết cách bảo dưỡng rất đúng chỗ, một đôi tay mềm mại mịn màng, thật tinh xảo và xinh đẹp, Phụng Cảnh Nam ngắm nghía mà trong lòng dần dần dâng lên dục niệm.

“Vương gia, chuyện cổ hợm của Minh Trạm đã có manh mối chưa?”

Động tác trong tay của Phụng Cảnh Nam bị kiềm hãm, trong mắt có thêm vài phần bình tĩnh, lắc đầu nói, “Chuyện mười mấy năm trước rồi, hiện tại có rất nhiều lão nhân đã không còn ở đây. Nhưng mà năm đó Minh Trạm còn nhỏ, người hầu hạ hắn cũng không ít, điều tra tất cả thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm được vết tích.”

“Ta thật lo lắng, mấy ngày nhàn rỗi không có việc gì, ta lại nghĩ đến những người từng hầu hạ bên cạnh Minh Trạm.” Vệ vương phi ôn hòa nói, “Thật sự nghĩ không ra người nào là không đáng tin. Ta luôn nghĩ, lúc trước có người xuống tay như vậy đối với Minh Trạm thực chất cũng chỉ vì thế tử vị, nếu Vương gia nhanh chóng thỉnh phong cho hắn như vậy, người chủ mưu biết được thì không biết lại làm ra chuyện gì điên cuồng nữa. Chỉ cần nghĩ như thế thì lòng ta lại không thể an bình.”

“Ta đã an bài nhân thủ bên cạnh Minh Trạm. Về phần Vương phi vừa nói, cũng không thể vì chuyện này mà cả đời không thỉnh phong cho Minh Trạm, nếu kẻ chủ mưu có ý đối với thể tử vị thì chúng ta cũng vừa lúc dẫn xà xuất động.” Phụng Cảnh Nam trải qua bao nhiêu sóng gió khúc chiết, việc này tuy rằng hắn cũng đã nghĩ đến nhưng cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi chủ ý, hắn không nói cho Vệ vương phi là vì chuyện này thật sự có một chút manh mối.

.....

P/S: ềo, sắp đến những ngày tháng *phụ tử* *tình thâm*

73. Chương 73: Năm Đó (nhị)

Vân Nam bốn mùa như xuân, trăm hoa đua nở rực rỡ.

Lệ Cảnh Hiên không phải là nơi khí phái nhất Vương phủ nhưng cũng là nơi tinh xảo xinh đẹp nhất, Ngụy phi là người không chịu thua kém ai, trong viện của nàng, hoa tươi bốn mùa không tàn, luôn lộ ra bầu không khí bừng bừng phần chấn. Nay không biết vì sao, cho dù có cố gắng thu dọn thể nào thì Lệ Cảnh Hiên vẫn tỏa ra hơi thở phần hoa dần dần tiêu điều.

Ngụy phi thường gọi Ngụy Ninh đến trò chuyện, nhưng rõ ràng là lòng đang bất an.

Ngụy Ninh đến sớm, vừa dùng xong bữa thiện, khoác trên người y phục bằng vải sa tanh màu thiên thanh thêu cảnh trúc, cùng tỷ tỷ pha trà trò chuyện, cười hỏi, “Tỷ tỷ không đến chỗ của Vương phi sao?”

“Vương phi xưa nay là người rộng lượng, mừng một hay mười lăm sang đó cũng được, cũng không có chuyện gì.” Ngụy phi chỉ thích trà hương, mùi hoa lượn lờ trong nước, nhìn lại khuôn mặt của Ngụy phi có một chút mơ hồ không rõ. Xưa nay Vệ vương phi vẫn như thế, nàng không cần tiểu thiếp tuân thủ quy củ, cũng không khát khe với tiểu thiếp, không có ai có thể bối móc được khuyết điểm gì.

Đó là một nữ nhân tích nước không nhỏ giọt, nàng không được sủng ái, nhưng cũng không ghen tị, chỉ cần cầm giữ quyền bính thì vẫn đáng tin cậy hơn so với bất kỳ sủng ái nào.

Trà hương ăn cùng bánh hoa nhài, bánh hoa hồng, Ngụy Ninh nói không nhiều lắm, chỉ một lòng dùng trà, uống hơn phân nửa ấm trà.

“Vương gia suốt cả tháng cũng không ghé nơi này của ta.” Ngụy phi thấp giọng nói, nàng cũng là một nữ nhân có kiên nhẫn, hơn nữa đã gọi đệ đệ đến, tất nhiên là có lời muốn nói. Vừa nói chuyện vừa nâng mắt lên, đuôi mắt có một vết chân chim tựa như vết nứt trên món đồ sứ đang lan ra.

Ngụy Ninh lơ đãng, nhẹ nhàng nói, “Trong hậu cung, mặc dù trong cung vô hậu, nhưng cũng có hai vị quý phi, bốn vị phi, tám vị tần, vô số quý nhân và tỷ nữ. Tỷ tỷ có nhi tử, ngày sau có thể noi theo thái phi có nhi tử trong cung, cùng Minh Lễ ra khỏi phủ, an hưởng thiên luân.”

Ánh mắt của Ngụy phi trở nên đỏ ửng, một giọt nước mắt rơi xuống tách trà hương, mặt nước trong tách trà bạch ngọc nhẹ nhàng gợn sóng.

“Tỷ tỷ.” Ngụy Ninh đưa sang một chiếc khăn gấm.

Ngụy phi lắc đầu, đôi mắt ngấn lệ sắp trực tràn, nhưng vẫn không rơi xuống, chỉ làm ướt hàng lông mi cong dài, nhìn có vẻ hơi buồn bã.

“Lúc trước người khuyên ta đừng nhập phủ nhưng ta không chịu nghe.” Ngụy phi u buồn nói.

“Ta sớm biết tỷ tỷ và biểu ca là hữu duyên hữu tình.” Ngụy Ninh cũng không phải là người tốt, đối với hắn thì Phụng Cảnh Nam nguyện ý cùng tỷ tỷ sinh hạ ba nam một nữ đã là ân ái rồi.

“Lần đầu tiên ta gặp Vương gia là lúc đại tỷ bị đưa lên làm trác phi của Hoàng thượng, phụ mẫu lần lượt bệnh chết, gia đình không có chỗ nào nương thân, khi đó ta dẫn các người vào thành tìm nơi nương tựa

Vương gia.” Giọng nói của Ngụy phi vô cùng gãy gọn êm tai, “Lúc ấy ta chỉ nghĩ bọn họ là hậu duệ quý tộc của thiên hoàng, có thể giữ lại ta làm nha đầu trong phủ đã là quá tốt. Tỷ đệ chúng ta cũng có nơi sống yên ổn, không ngờ hắn tốt như vậy, còn thỉnh tiên sinh dạy chữ dạy võ cho các người.”

“Khi ấy tỷ tỷ cũng đã học được sơ sơ vài thứ.” Ngụy Ninh cười cười, lúc đầu tỷ tỷ cũng không biết chữ, nay cầm kỳ thư họa đều có một chút thành tựu, có thể thấy được thời gian không nhất định chỉ gây sầu não cho con người.

“Ta sợ bị người ta khinh thường, khi vừa tiến vào phủ thì đám nha hoàn nhũ mẫu đều có thể diện hơn cả ta.” Nhìn đầu ngón tay trắng mịn thon dài, phía trên có vài món trang sức rực rỡ, Ngụy phi nâng tách ngọc lên, nhấp một ngụm trà hương, nghĩ đến khoảng thời gian ngây ngô hoảng sợ khi ấy thì liền cười nhàn nhạt, “Thay xiêm y mang hài mới, vậy mà vẫn khấn trương không biết nên bước chân nào trước, bàn tay nắm lấy xiêm y mà cứ run lẩy bẩy, cũng may có Hoàng nhũ mẫu ở bên cạnh chỉ điểm cho ta.”

Ngụy Ninh mím môi hỏi, “Mấy năm nay tỷ tỷ sống tốt chứ?”

“Ta tưởng là người sẽ không hỏi.” Ngụy phi nhìn khuôn mặt nhã nhặn và đôi mắt thanh tú của đệ đệ, vừa cười vừa than thở, “Nhớ rõ lúc trước người đã nói, nếu ta làm tiểu thiếp cho Vương gia thì cả đời này sẽ cắt đứt quan hệ với chúng ta.”

“Lúc ấy ta còn nhỏ.” Ngụy Ninh trầm ngâm, cúi mắt nói, “Cũng vì lời này mà ta đã bị giáo huấn không ít. Cũng nhờ tỷ tỷ cầu tình giúp ta.”

“Tuy rằng sau đó người đã nhúng nhường, nhưng ta biết, người vẫn luôn để bụng.” Ngụy phi nhẹ giọng nói, “Khi đó ta nghĩ, chỉ cần ta thiết tình, chỉ cần hấn thích ta, làm nha đầu hay làm tiểu thiếp thì ta đều nguyện ý, ai bảo ta xuất thân không bằng người khác làm chi.”

“Hiện tại ta lại cảm thấy lời nói của người rất có lý, lúc ấy người nói, Vương gia nếu vì tình thế mà thú tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu gia thì tương lai có đích tử ắt cũng sẽ vì tình thế bức bách mà lập đích tử làm thế tử.” Trên mặt của Ngụy phi giống như ngưng tụ vết tích của thời gian, tràn đầy điềm đạm, quyến luyến khó tha, “Khi đó suy nghĩ của ta rất ngây ngô, chỉ muốn thành toàn tình cảm của ta và hấn, chưa từng lắng nghe lời van nài của người.”

“Tỷ tỷ gả cho người mình yêu, có ba nam một nữ, tuy là tiểu thiếp, cũng may Vương phi rộng lượng, chu toàn chi phí, cũng không bạc đãi. Tương lai nếu có cơ hội thì tỷ tỷ đi theo Minh Lễ ra ngoài làm lão thái quân, cũng tiêu dao tự tại.” Ngụy Ninh nhìn về phía tỷ tỷ, ôn hòa nói, “Nay quay đầu lại xem, nếu khi đó tỷ tỷ nghe lời ta, tìm vị hôn phu khác thì kết quả tốt nhất cũng chỉ là như thế. Về phần đích thứ, Minh Trạ được phong làm thế tử cũng không phải bởi vì hấn là đích tử, mà là vì tài cán của hấn xuất sắc hơn Minh Lễ. Tỷ tỷ, chỉ cần sống yên ổn thì tỷ tỷ sẽ hạnh phúc đến cuối đời. Biểu ca đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tỷ tỷ cũng không nhìn lầm người.”

Tay của Ngụy phi run lên, năm ngón tay cầm lấy chuỗi ngọc bích trong y mẹ, “Phải không?”

“Dạ.”

Ngụy Ninh đáp lại một cách chần chẫn, “Tỷ tỷ tuy là tiểu thiếp, mỗi tháng cũng chỉ cần mừng một và mười lăm đi Ngô Đồng Hiên để thỉnh an, chi tiêu vật phẩm đều là tốt nhất, cũng không cắt xén. Hài tử đều được giáo dục như đích tử đích nữ, hơn nữa cũng được biểu ca sủng ái. Cả đời này của tỷ tỷ, cẩm y hoa phục, phu vinh tử hiển, tất cả đều đã có đầy đủ, nếu nói vẫn chưa được như ý thì đó là thế tử vị. Nội cung không thể tham dự vào chính sự. Việc này tỷ tỷ không cần bận tâm. Cuộc đời con người luôn luôn có vài điều không như ý.”

“Năm đó, hấn từng nói, tâm ý này nguyện không thay đổi.” Ngụy phi cơ hồ muốn bật khóc.

“Năm đó ta hỏi tỷ tỷ, biểu ca có hơn tất cả mọi thứ hay không, tỷ tỷ nói, yêu hấn còn hơn cả mạng sống của mình, nay thì sao?”

Ngụy phi cười khổ, “Từ Mẫn, chẳng lẽ cả đời này những lời khắc nghiệt của người đều dùng cho ta hay sao?”

“Ta chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể sống tốt, dù sao cũng phải ngấm lại cho bọn nhỏ.” Ngụy Ninh than nhẹ, “Mặc dù ta không có bản lĩnh gì, nhưng nếu tỷ tỷ chịu nghe lời khuyên của ta thì cả đời sẽ luôn bình an.”

Ngụy phi lộ ra một nụ cười mơ hồ, ánh mắt dừng trên cây tường vi nở rộ trong vườn, màu sắc đỏ thắm giống như có thể tổn thương ánh mắt người ta.

“Minh Phỉ vẫn chưa được thỉnh phong, trong khi tấu chương thỉnh phong đã được gửi đến còn sớm hơn cả Minh Trạ.”

“Các công chúa đều được sắc phong trước khi chỉ hôn, trong cung có cô cô, tỷ tỷ không cần lo lắng.” Bàn tay của Ngụy Ninh rất vững vàng, rót thêm một tách trà cho tỷ tỷ, nét mặt nhìn nghiêng tinh xảo như ngọc.

“Đáng tiếc ta không thể đến mừng đại thọ của cô cô sang năm. Chuyện của Minh Phỉ thì ta muốn nhờ đệ đệ.”

“Phụ thân và đích mẫu của Minh Phỉ đều còn đầy đủ, làm sao đến phiên đệ đệ xen mồm vào, tỷ tỷ, người cũng biết thủ đoạn của Vương phi rồi đó, chỉ cần ta hơi manh động thì e rằng sẽ có nhược điểm rơi vào tay nàng.” Ngụy Ninh thản nhiên, hẳn không muốn cho Ngụy phi bất kỳ hy vọng gì, “Ngay cả có cô cô là Thái hậu thì mọi chuyện vẫn không thể vượt quá chữ lý, dù sao cũng phải qua cửa của Vương phi thì mới dễ dàng nghị thân cho Minh Phỉ.”

Một ấm trà uống xong, Ngụy Ninh cáo từ.

Ngụy phi ngồi trên nhuyễn tháp nhìn hoa rơi trong vườn, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

.....

P/S: nói như thể mẹ con của Trạ đều là hồ ly...

74. Chương 74: Muốn Nói

Tuy rằng Ngụy Ninh bị Phượng Cảnh Nam bắt ở lại Trấn Nam Vương phủ, nhưng mà hẳn vẫn đang tiêu dao tự tại mà sống. Sự thật luôn là chuyển biến nhiên, cứ đơn giản xem như nước chảy bèo trôi đi.

Minh Trạ cầm hà bao đặt hết chỗ này đến chỗ kia lên người, hỏi Ngụy Ninh, “Sam y này của ta có hợp với cái hà bao hay không?”

Ngụy Ninh nheo mắt nhìn, đưa tay cầm lấy hà bao của Minh Trạ, thấy phía trên có thêu cảnh trúc xanh biếc, đường may tuy có hơi ngậy ngô nhưng rất khéo và cẩn thận, hơn nữa Minh Trạ hiện tại đang để tang cho thê tử, màu sắc thanh lịch như vậy rất thích hợp.

“Xem xong rồi chứ? Hôm nay ta sẽ đeo nó.” Minh Trạ định cầm lấy thì Ngụy Ninh đã rút tay về, làm cho Minh Trạ chụp vào không khí.

Ngụy Ninh cười hỏi một cách thần bí, “Cái này của ai đưa cho người? Nhất định không phải là tú phòng làm cho người.” Tú phòng sẽ không thể có tay nghề non nớt như vậy.

“Người đừng nghĩ lung tung, đây là của tứ muội đặc biệt làm cho ta.” Minh Trạ nâng chân lên cho Ngụy Ninh xem, “Giày cũng là tứ muội làm. Trước kia đại tỷ cũng làm hà bao cho ta.”

“Tứ tiểu thư thật sự là khéo tay.” Ngụy Ninh kéo Minh Trạ qua, đem hà bao treo lên thắt lưng của Minh Trạ, nếu là tứ tiểu thư làm thì tay nghề như vậy thật sự là không tệ, khuê nữ quý phủ thường được sủng ái nuông chiều, việc thêu thùa đã có tú nương lo liệu, nữ công gia chánh chỉ là chuyện dệt hoa trên gấm mà thôi. Vị tứ tiểu thư này là thứ nữ, ngày thường không nổi bật lắm, nhưng lại biết dùng công phu ở đúng chỗ, thái độ thật sự ổn thỏa.

Minh Nhã càng lớn càng trầm ổn, nàng còn nhỏ mà thân mẫu cũng không được sủng ái. Mỗi ngày đều phải đến thỉnh an Vệ vương phi, thường xuyên hiếu kính một chút món đồ do mình tự thêu thùa, nay còn học cách chế biến thức ăn, thỉnh thoảng lại chỉ điểm trù phòng làm thức ăn mang qua.

Minh Nhã cũng không giỏi ăn nói, bất quá nước chảy đá mòn, tuy là người có lòng dạ sắt đá thì cũng sẽ có một chút cảm tình, huống chi Vệ vương phi cũng không phải không tốt.

Lợi ích rất rõ ràng, Vệ vương phi từ đó đến nay luôn vô tư, Minh Diễm đã xuất giá, Minh Kỳ là đích nữ, còn lại hai thứ nữ là Minh Phỉ và Minh Nhã, cho dù có ban phát cái gì thì cũng luôn công tư phân minh, chẳng qua Minh Nhã dần dần phát hiện, một phần nào đó khẳng định là có thiên vị.

Nếu một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp, như vậy cứ tiếp tục mấy năm thì Minh Nhã đã tin tưởng Vương phi cố ý chăm sóc cho mình.

Vệ vương phi là người hào phóng, thường thường sẽ có một đôi vòng tay, một bộ trang sức, một hộp bảo thạch, một ít vật liệu may mặc, mấy thứ này đều là Vệ vương phi đưa cho Minh Nhã. Không nói đến Minh Nhã, cho dù là Dương phi thì trong lòng cũng tràn đầy cảm kích.

“Nữ nhi đã lớn, mấy thứ này ngươi cũng nên sớm chuẩn bị cho tứ nha đầu.” Vệ vương phi ôn hòa nói, “Tứ nha đầu thường xuyên hiếu kính với ta, ta biết lòng hiếu thảo của nàng. Nữ nhi của chúng ta đều là thân phận tôn quý, tứ nha đầu ngày sau được phong hào, của hồi môn cứ theo quy củ mà bố trí, còn những thứ ta cấp cho nàng, ngươi chỉ cần đưa cho nàng cất giữ là được, coi như thêm vốn riêng cho tứ nha đầu.”

Dương phi là một người cẩn thận lại biết tuân theo quy củ, nàng cảm tạ Vệ vương phi, lại càng thêm cung kính.

Minh Nhã được Vệ vương phi thừa nhận, bèn phái người đo kích cỡ của Minh Trạ, làm cho Minh Trạ một đôi giày vải loại nhẹ, tất, hà bao, tuy nhiên nàng vẫn chưa làm được xiêm y. Dương nhiên Phụng Cảnh Nam cũng có một đôi tất.

Đây là lần đầu tiên Phụng Cảnh Nam nhận được một vật phẩm thêu may thủ công của nữ nhi, hẳn cũng không có yêu cầu khắc khe, trong bốn nữ nhi, Minh Diễm thì vụng về trong việc thêu thùa, Minh Kỳ lại càng không cần nhắc đến, e rằng ngay cả cây kim có hình dạng như thế nào thì nàng cũng không biết, Minh Phỉ thì quá kiêu căng, chỉ có Minh Nhã, kiệm lời nhưng lại cẩn thận và trầm ổn.

Phụng Cảnh Nam phái người tặng cho Minh Nhã một cái tráp trân châu để trưng bày.

Minh Nhã cứ như vậy mà chậm rãi tiến vào tầm mắt của mọi người, nhan sắc của nàng không bằng Minh Phỉ, xuất thân không cao quý như Minh Kỳ, tình cảm không thể so với Minh Diễm từ nhỏ đã được Vương phi nuôi nấng, nhưng mọi người dần dần phát hiện, vị tứ tiểu thư hơi kiệm lời lại hay thẹn thùng rất được Vương gia và Vương phi ưa thích, ngay cả Minh Trạ cũng thương yêu Minh Nhã.

Minh Trạ thuở nhỏ đi theo bên cạnh Vệ vương phi, không thể không nói là hẳn đã bị Vệ vương phi ảnh hưởng rất lớn. Đối với thứ huynh thứ muội, chỉ cần đủ khôn ngoan hiểu biết thì Minh Trạ cũng sẽ rất nhã nhặn với bọn họ.

Nhận lễ vật của muội muội thì không có đạo lý không đáp lễ.

Minh Trạ hỏi Thanh Phong, “Có biết tứ muội thích cái gì hay không?”

Thanh Phong cười nói, “Nô tỳ chỉ theo chủ tử trở về đây mới được nửa năm, nhưng thật ra có nghe nói tứ tiểu thư mỗi buổi chiều đều pha trà uống.”

“Ta nhớ rõ có người tặng vài bộ ấm trà cũng không tệ, ngươi tìm một bộ đưa tặng tứ muội đi, nói với tứ muội, đa tạ tứ muội đã may đồ cho ta, làm rất khéo, ngay cả biểu thức Ngụy đại nhân của chúng ta cũng khen không dứt miệng.” Minh Trạ nghiêng đầu vừa cười vừa liếc mắt nhìn Ngụy Ninh.

Thân phận của Ngụy Ninh kỳ thật có một chút khó xử, hẳn là biểu đệ của Phụng Cảnh Nam, hơn nữa Phụng Cảnh Nam không có quá nhiều biểu đệ, vì vậy rất coi trọng Ngụy Ninh. Nhưng Ngụy Ninh lại là đệ đệ của Ngụy trắc phi, nếu da mặt không đủ dày thì thật sự rất khó đứng ở Trần Nam Vương phủ.

Như hiện tại, hẳn và Minh Trạ ở cùng một chỗ thì không thể tránh được việc này.

Nghĩ đến Minh Phỉ và Minh Trạm đã từng ẩu đả một trận kịch liệt thì Ngụy Ninh chỉ có thể thở dài một tiếng. Năm đó là hần đã định tội cho Minh Phỉ.

Minh Trạm cười nói, “Chọn thêm một bộ rồi đưa cho tam muội để trưng đi.”

Thanh Phong Minh Nguyệt tự đi lo liệu chuyện này, Ngụy Ninh bất đắc dĩ hỏi, “Người đang cho ta thể diện đó sao?”

“A Ninh, người vốn là biểu thức của ta. Chúng ta sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, người cảm thấy ta là người keo kiệt hay sao?” Minh Trạm cầm tay Ngụy Ninh, “Phụ vương đã gửi tấu chương thỉnh phong cho nhị vị muội muội rồi, tam muội là Quận quân, tứ muội là Huyện chủ. Người từng chiếu cố cho ta, ta cũng sẽ không gây khó xử cho người.” Minh Phỉ đã là một kẻ bại trận, may mà Minh Trạm cũng đã được phong làm thế tử, như vậy tại sao không cho người thất bại một ít khoan dung, cũng bày tỏ mình là người rộng lượng.

Minh Trạm cười nói, “Ta cũng không phải nữ nhân, tội gì phải so đo với một nha đầu. Bản thân của nữ nhân vốn đã gian nan, ta và tam muội trước kia tuy có hiềm khích nhưng nay nàng đã không thể nào uy hiếp được ta. Chỉ cần nàng an phận thì ta cũng sẽ không khó xử nàng.”

“Chuyện thế gian đại khái là như thế, người kính nàng, nàng kính người.” Ngụy Ninh mỉm cười rồi rút tay ra, chỉ vào mi tâm của Minh Trạm, “Nhưng mà, ta sẽ không nhận phần ân tình này, đây là chuyện của Trần Nam Vương phủ các người, cũng là chuyện giữa huynh muội các người. Người muốn làm như thế nào thì cũng không cần phải nể mặt ta.” Tiểu tử, thế tử vị của người còn chưa ngồi ổn, phụ thân vẫn còn sống, người dám đi gây rắc rối cho thứ muội hay sao? Người ước gì có cơ hội để biểu hiện lòng khoan dung của người chứ gì.

“A Ninh, người cũng thật khôn khéo.”

“Không dám, so với thế tử thì vẫn kém xa. Ngụy Ninh xiên một miếng mít hoa quả, đưa đến môi của Minh Trạm, Minh Trạm hé miệng chờ ăn, Ngụy Ninh lại đưa vào miệng của mình.

Ngụy Ninh ăn cái gì cũng rất cẩn thận và tao nhã, thật sự là quý công tử trong những quý công tử, Minh Trạm không rõ, nghe nói lão phụ thân của Ngụy Ninh là dân bản xứ, rốt cục làm sao lại sinh ra một nhi tử nhã nhặn tuấn tú như vậy nhỉ.

Minh Trạm kề sát vào, cười hề hề hỏi, “A Ninh, cữu công là người như thế nào?”

Ngụy Ninh bất ngờ nhìn về phía Minh Trạm, Minh Trạm cười nói, “Hắn bồi dưỡng ra nhi tử xuất sắc như người thì quả thật là không đơn giản.”

“Phụ thân à, thật ra rất ít người hỏi ta về phụ thân.” Ngụy Ninh cười, “Cả đời hắn đều ở ngoại ô làm nông, sau lại nghe nói cô cô ở trong cung sinh hạ hoàng tử, phụ thân cũng không có bản lĩnh gì, cũng giúp đỡ không được. Vẫn là sau khi cô cô sinh hạ phụ vương của người thì từng thỉnh cầu gặp ngoại thích một lần. Phụ thân nghĩ đi nghĩ lại, cũng không biết nên đem cái gì đến dâng tặng, liền bảo mẫu thân mang theo một túi bắp tiến cung, khiến cho mọi người bật cười. Phế hậu Phượng thị lúc ấy vẫn là Hoàng hậu trong cung, nghe nói sau đó Tiên đế ban thưởng cho nhà của ta một ngàn mẫu ruộng. Thông thường gia cảnh bên ngoại của hoàng tử cũng không nên tiêu điều như vậy.”

“Khi ấy Hoàng thượng vẫn là hoàng tử, sau khi được phong vương, đại hôn xong thì dọn ra khỏi cung. Muốn giúp phụ thân một chức quan, đáng tiếc phụ thân không biết chữ, chỉ đành từ bỏ. Hoàng thượng liền để phụ thân hỗ trợ quản lý thôn trang của Vương phủ, lão nhân gia làm nông rất giỏi, vì vậy thật sự biết ơn, cũng không tham tài, không bao lâu sau thì cuộc sống trong nhà của ta cũng trở nên ổn thỏa. Phụ thân thường nói với ta, phải biết tích phúc. Nhưng mà nông dân có trí tuệ của nông dân, phụ thân vẫn muốn có nhi tử, trên bốn mươi tuổi mới sinh ra ta, khi ta đến tuổi học chữ, phụ thân bảo nhị tỷ dẫn ta đến nương tựa chỗ của phụ vương người.” Ngụy Ninh cười cười, “Kỳ thật nhà của ta khi ấy mặc dù không giàu có và sung túc nhưng học thì vẫn phải học. Chẳng qua ở ngoại ô nông thôn không có tiên sinh giỏi, phụ thân sống thanh bản đạo hạnh, đại khái là trong lòng vẫn luôn hâm mộ những người đọc sách. Phụ thân quen biết không nhiều, cao quý nhất chính là hai người điệt nhi làm hoàng tử. Phụ thân lại kiêu lời, nhìn thấy chức vị thì liền khấn trương, chỉ biết nói một chữ ừ ở trước mặt phụ vương của người, nếu không thì chỉ gặt đầu. Hắn biết tật xấu của mình, sợ bị phụ vương của người cự tuyệt, miệng mồm của phụ thân cũng

vụng về, vụng vụng cứ ngậm mồm không nói. Chỉ để nhị tỷ tỷ dẫn ta đi, còn dẫn ta cho dù khóc lóc om sòm, lẫn lộn vật vã thì cũng phải lưu lại.”

Minh Trạng suy nghĩ, tuy rằng chưa gặp mặt lão nhân gia, lại là một người quê mùa, nhưng lại rất thực tế, không tốt cũng không tệ, cười nói, “Cửu công là người rất có năng lực. Vì sao hấn không để các người đến quý phủ của Hoàng bá phụ?”

“À, phụ thân nhìn thấy phụ vương của ngươi thì còn có thể nói một chữ ừm, khi ở trước mặt Hoàng thượng thì ngay cả một chữ ừm cũng sẽ không nói.” Ánh mắt của Ngụy Ninh hơi cong lên, cũng không bận lòng vì hoàn cảnh nghèo hèn trước kia, “Có lẽ là sợ uy nghi của Hoàng thượng. Nhị biểu ca mềm lòng, thấy ta và tỷ tỷ còn nhỏ, tỷ tỷ lại là nữ nhi, vì vậy để cho chúng ta ở lại. Kỳ thật phụ thân vẫn hy vọng ta có thể tham gia khoa cử đỗ tú tài tiến sĩ, không ngờ Hoàng thượng thật sự có phúc, ta chưa kịp tham gia khoa cử thì Hoàng thượng đã đăng cơ. Nhà của ta cũng từ ngày đó mà cả họ được nhờ, cả nhà phú quý, phụ thân lại không kịp đợi đến lúc ban tước, bị bệnh một trận rồi qua đời trong lúc ngủ. Rất nhiều người đều bảo phụ thân vô phúc.”

Minh Trạng nói, “Có thể qua đời trong mộng, thật sự là kiếp trước tu phúc.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, rất nhiều người triển miên trên giường bệnh nhiều năm, thật sự chịu khổ rất nhiều, phụ thân có thể qua đời trong mộng đã là phúc phận mà thường nhân không có.” Giọng nói của Ngụy Ninh rất nhẹ nhàng, xoa bóp khuôn mặt của Minh Trạng rồi cười nói, “Nào có ai may mắn như tiểu mỗ mỗ nhà ngươi, từ nhỏ đã tài trí hơn người.”

“Hiện tại ta hết mỗ mỗ rồi.” Minh Trạng tức giận liếc Ngụy Ninh. Ngụy Ninh là người không tệ, cái ghế Hầu gia của hấn ngồi vững như núi, chấp chương thực quyền của Đại Lý tự. Phụng Cảnh Kiên mặc dù đề phòng hấn nhưng cũng rất trọng dụng hấn.

Quyền thần từ xưa đến nay, người nào mà không phải như thế.

Ngụy Ninh xuất thân từ bên ngoài, có thể làm đến mức này đã là hiếm thấy. Nếu ở thời đại chủ nhược thần cường thì hấn muốn tiến thêm một bước cũng không phải việc khó, chỉ tiếc Phụng Cảnh Kiên vừa khôn khéo vừa mạnh mẽ, có thể chiếm được lợi ích dưới tay của hấn thì chứng tỏ Ngụy Ninh cũng rất có thủ đoạn.

“A Ninh, vụ án của tiểu Quận quân có gì trở ngại hay không?”

“Vì sao lại nói như vậy?”

“Tuy rằng nhị hoàng tử và ta cũng không hòa thuận, nhưng hấn sẽ không làm ra chuyện bất cần như vậy. Cho dù muốn giải quyết tên quân sự kia thì cũng không đến mức xử lý trắng trợn trong viện như vậy.” Minh Trạng nói, “Nay sắp đến tết niên, đã hơn nửa năm mà vẫn chưa tra ra kết quả, ít nhiều đã nói lên sự việc còn phức tạp hơn bề ngoài của nó. Ta chính là trạng phụ của tiểu Quận quân, nếu có chút kết quả thì Hoàng bá phụ nhất định sẽ thông báo với ta một tiếng.”

Ngụy Ninh nhìn Minh Trạng, vẫn không có ý giấu diếm, “Quân sự của quý phủ nhị hoàng tử, một tháng trước khi chết thì hấn có thú thê.”

“Không phải là tỷ nữ của quý phủ nhị hoàng tử mà là ca nữ hát rong bên ngoài, tiểu quân sự kia cũng có một chút mặt mũi trong phủ của nhị hoàng tử, tư gia khá giả, linh đình rước người vào nhà, trước kia chỉ làm thiếp, nhưng nữ nhân này lại có một chút thủ đoạn, sau đó ở bất cứ chuyện gì thì tiểu quân sự cũng đều nghe theo nàng, không ngờ chỉ mới một tháng đã xảy ra chuyện như vậy, hiện tại nữ nhân kia đã biến mất tăm hơi.” fynnz810

“Nếu là ca nữ hát rong thì dù sao cũng phải có người nhìn thấy chứ.”

“Đã vẽ tranh truy tìm, chẳng qua để đồ lớn như vậy, vô duyên vô cớ muốn đi tìm một người thì chẳng khác nào mò kim đáy biển.” Ngụy Ninh cau lại hàng lông mày dài, nhìn về phía tàn cây xanh mướt ẩm áp bên ngoài cửa sổ, “Cũng chẳng hơn gì.”

“A Ninh, ý của ngươi là....” Minh Trạng muốn hỏi lại thôi.

Ngụy Ninh hiểu ý hần, nhẹ nhàng lắc đầu, “Đây không phải chuyện nhỏ, từng cái kết luận đều cần chứng cứ thì mới có thể nói ra. Hơn nữa, người và ta, bản thân ở địa vị cao như vậy thì càng không thể tùy tiện xâm ngôn, bằng không chỉ cần sai lầm một chút thì sẽ ảnh hưởng không phải chỉ một hai người.”

Minh Trạ nhỏ giọng nói, “Người có thể lên lút nói với ta, ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

“Tại sao ta phải nói với người.”

“Chẳng phải chúng ta rất thân cận hay sao.” Minh Trạ vờ như rất gần gũi Ngụy Ninh, mắt liếc ra ngoài cửa rồi nói nhỏ, “Người đã từng làm cái kia với ta.”

Ngụy Ninh tỉnh bơ nựng mặt Minh Trạ, vừa cười vừa nói, “Biết vì sao hậu cung không thể tham dự vào chính sự hay không, vì để tránh lấy tư hại công. Bảo rằng ta tin người thì không bằng ta tự tin chính mình vẫn hơn.”

“A Ninh, người đã từng chiếm dụng ta.” Minh Trạ tiến lên, sờ thắt lưng của Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh gạt tay Minh Trạ xuống, dựa vào nhuễn tháp, liếc mắt nhìn Minh Trạ, ánh mắt như cười như không kia dường như có thể làm cho trái tim của người ta nhảy lên nhảy xuống, Minh Trạ chỉ cảm thấy toàn thân không được thoải mái, ngực đập thành thịch, ôm ngực kêu đau hai tiếng, sau đó lại tiến lên, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, muốn sờ tay của người ta.

Giọng nói của Ngụy Ninh trầm thấp, khàn khàn mà gợi cảm, trong mắt có ý cười khiêu khích, “Người có bản lĩnh thì cứ chiếm dụng lại đi.”

.....

75. Chương 75: Ngụy Gia

Minh Trạ cảm thấy thật sự rất uất ức.

Về chiều cao, sức khỏe, võ công, kỹ xảo sắc bén, tất cả mọi thứ hần đều không bì kịp Ngụy Ninh, không chiếm dụng được Ngụy Ninh mà còn bị chiếm dụng ngược lại.

Lại một lần nữa lầm bầm hưởng thụ trong tay của Ngụy Ninh.

Hần có thể chiếm dụng chỉ là lời ngoài miệng, kéo quần lên, xoa xoa mặt, mỉm cười cổ vũ Ngụy Ninh, “A Ninh, lần này người làm còn thư thái hơn cả lần trước. Cứ tiếp tục như vậy thì ta phải lo lắng đến việc phát bồng lộc cho người thôi, dù sao cũng không thể để người vất vả không công như thế này được.”

Lời này thật sự là không tốt, nhưng Ngụy Ninh lại không hề để ý, lạnh lùng cười, Ngụy Ninh ra tay nhanh như chớp, giữ chặt vai của Minh Trạ, cổ tay lật lại, đem Minh Trạ kéo lên trên người, tiếp theo là một tiếng bóp thật mạnh dừng ngay móng của Minh Trạ, không đau nhưng lại rất xấu hổ. Cũng may Minh Trạ da mặt dày, oán giận nói, “Người làm gì vậy?”

“Người cũng biết ta không thiếu bạc, khi nào thì cho ta thưởng một lần đi, xem như đền bù vất vả cho ta.” Vừa nói vừa tấn công, Ngụy Ninh bóp nhẹ hai móng của Minh Trạ.

Minh Trạ ngẩn ngơ, chẳng phải Ngụy Ninh hận nhất chuyện này hay sao, lần trước suýt chút nữa đã đem Vệ Đình Gia chặt thành bùn đem cho cẩu ăn, hần....

Bất quá đây không phải là lúc để suy nghĩ, tục ngữ nói, bại người không bại trận, ở chính địa bàn của mình, lại là nam tử hán đại trượng phu, móng của Minh Trạ run lên, bàn tay của Ngụy Ninh lại lên ra phía sau của Minh Trạ, xuyên qua y phục, cảm nhận được nhiệt độ da thịt của nhau. Minh Trạ kéo tay Ngụy Ninh ra, cố gắng uốn ngực rồi cười he he vài tiếng, đưa tay đi sờ cằm của Ngụy Ninh, muốn vuốt ve, làm ra bộ dáng đùa giỡn.

Nào ngờ Ngụy Ninh quay đầu tránh thoát, trái lại còn chế trụ tay của Minh Trạ̣m, tung ra một chiêu càn khôn đại na di rồi đặt Minh Trạ̣m dưới thân, tiếp theo là bàn tay như linh xà luồn vào trong hạ khổ, xoa bóp hai mông, gạt chân của Minh Trạ̣m ra, một ngón tay dùng động tác bạo lực mà len vào, Minh Trạ̣m không thể nói rõ đây là tư vị gì, toàn thân run lên, thắt lưng ưỡn ra nhưng lại bị Ngụy Ninh đè xuống nhuyển tháp, tiếp theo Ngụy Ninh lại tiến vào ngón thứ hai, trong lòng của Minh Trạ̣m hoảng hốt, giận dữ hét to, “Lão tử bị trĩ sang!” (trĩ sang = bệnh trĩ, càn khôn đại na di = môn võ công có thể chuyển đổi thể tấn công của địch thủ)

Minh Trạ̣m là nam nhân, cho dù nơi đó bị mạo phạm thì cũng không thể đi tự sát, chẳng qua trong lòng có một chút khó chịu, tuy rằng đã kéo quần lên nhưng vẫn cảm thấy là lạ, trừng mắt nhìn Ngụy Ninh, “Người làm cho ta thật sự muốn đi đại tiện.”

“Phản ứng của người rất đặc biệt.” Ngụy Ninh chậm rãi chỉnh lại hà bao và ngọc bội trên thắt lưng cho Minh Trạ̣m, “Nhanh chóng đến phòng thảo luận chính sự đi, phỏng chừng Vương gia đã đến đó rồi.”

“Chẳng phải là tại người hay sao, đã từng tuổi này mà còn không biết đứng đắn.” Minh Trạ̣m ra vẻ trưởng thành, nghiêm mặt dặn dò, “Về sau đừng như vậy nữa.” Hắn không dám trêu chọc Ngụy Ninh, vũ lực của người này không chỉ cao hơn hắn một bậc, hơn nữa lá gan còn rất lớn, ở trong Trấn Nam Vương phủ mà dám làm bẩn hoa cúc của thể tử Trấn Nam Vương, thật là to gan lớn mật, xem ra chỉ có thể dùng trí, không thể cường công.

Minh Trạ̣m vẫn cảm thấy hoa cúc có một chút khác lạ, nghĩ đến cảm giác đau đớn khi bị táo bón, nếu thật sự để người ta công thì chẳng phải là đau chết người à.

Ngụy Ninh phái người mang nước đến, nghĩ đến câu nói trĩ sang, đại tiện của Minh Trạ̣m thì hắn lập tức muốn bào sạch lớp da trên tay ngay lập tức. Cái tên tiểu tử chết tiệt này, chắc là sẽ chịu an phận một thời gian.

Ngụy Ninh là người rất có lý trí, Minh Trạ̣m là loại người nào, hắn lại là người nào. Đối với nam nhân mà nói thì hoan ái trên giường cũng không tính là gì. Chẳng qua cũng phải chú ý đến đối tượng, thật sự chiếm dụng Minh Trạ̣m rất là tốt.

Xà phòng chà lên tay, tản ra mùi thơm hoa hồng, những ngón tay trong chậu nước vẫn tinh xảo trắng ngần.

Ngụy Ninh cầm lấy một chiếc khăn thơm mát trong tay của tỳ nữ, tinh tế lau đầu ngón tay. Minh Trạ̣m rốt cục đang có chủ ý gì, Ngụy Ninh cũng không tự tin có thể làm cho Minh Trạ̣m lâu ngày sinh tình, nhất thời si mê mình như vậy.

Minh Trạ̣m đến phòng thảo luận chính sự hơi muộn một chút, Phụng Cảnh Nam cũng không nói gì.

Bình thường Phụng Cảnh Nam sẽ không đến phòng nghị chính vào buổi chiều, chỉ có Minh Trạ̣m đi qua để xem lời phê trên công văn.

Lần này lại đặc biệt gọi Minh Trạ̣m đến, Minh Trạ̣m cũng không ngờ chính mình và Ngụy Ninh nháo nhào một trận, kết quả là đến muộn, Phụng Cảnh Nam sầm mặt cũng là chuyện hiển nhiên.

Phụng Cảnh Nam chỉ trừng mắt liếc Minh Trạ̣m một cái, cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa ra một phong thư rồi nói, “Vụ án của tước phụ nhà người đã có kết quả.”

Minh Trạ̣m xem qua, bên trong chỉ viết một kết quả đơn giản: Phụng Cảnh Kiên trách cứ Phụng Minh Lan quản người không nghiêm, sau đó phạt bổng lộc một năm, cuối cùng để Hình bộ xác định là do thất kinh mã ngộ thương.

“Quá nhanh.” Minh Trạ̣m nhẹ giọng nói, đem thư xếp lại rồi đặt vào phong thư.

“Xem ra chuyện này thật sự có ẩn tình.” Phụng Cảnh Nam nhìn thấy nhưng không thể trách, nói với Minh Trạ̣m, “Hình bộ Thượng thư là Bắc Uy Hầu Nguyễn Hạo Phong, phụ thân của Nguyễn quý phi trong cung, Nguyễn Hạo Phong nguyên là thứ tử, một lòng đọc sách, trở thành kim khoa Trạng nguyên của Tiên đế, sau này vì lão Bắc Uy Hầu không có đích tử cho nên mới xin lập hắn làm thể tử. Từ Hàn lâm đến Hình bộ Thượng thư, hắn là người nổi danh thanh liêm.”

Minh Trạng bỗng nhiên nghĩ đến lời nói của Phượng Cảnh Kiên, hỏi, “Có phải nhi tử của hần chính là người bị Lệ thái tử giết chết hay không?”

Phượng Cảnh Nam bắt ngờ nhìn Minh Trạng, “Hoàng huynh nói cho người biết à?”

“Ừm, Hoàng bá phụ có nói một ít cho ta biết.”

“Năm đó trưởng tử của hần là Nguyễn Hồng Phi cực kỳ xuất sắc, Nguyễn Hạo Phong hơi có chút khí khái, không muốn nhi tử dựa hơi làm quan, nhưng văn chương của trưởng tử nhà hần lại thật sự rất tài hoa, Tiên đế vốn muốn phong làm Trạng Nguyên, Nguyễn Hạo Phong lại dâng tấu chương bảo rằng trong triều hần đã là nhất phẩm đại quan, vì vậy tốt nhất là nên tránh hiềm nghi. Khi thi đình, Tiên đế thấy trưởng tử của Nguyễn gia văn chương kiệt xuất, là một nhân vật bất phàm, vì vậy mới nhường một bước mà cho làm Thám hoa, hần nhanh nhẹn cho nên rất được Tiên đế yêu thích, Tiên đế thường dẫn hần theo bên cạnh, thiên tử cận thần.” Phượng Cảnh Nam nói rất thần nhiên, “Năm đó Lệ thái tử uống nhầm thuốc, người bên cạnh Tiên đế mà hần cũng dám động vào. Nguyễn thám hoa xuất thân là trưởng tử của Hầu phủ, thuở nhỏ cũng được nha hoàn nhũ mẫu hầu hạ nuông chiều, nhược chất thư sinh, không chịu nổi vũ nhục cho nên đã tự sát ở điện Chiêu Dương. Vì vậy mà tiên đế giận dữ phế truất thái tử.”

Phượng Cảnh Nam thần nhiên liếc Minh Trạng một cái, “Cho nên, Long Dương chi hảo, bình thường cũng sẽ không có kết cục tốt.” (Long Dương chi hảo = đồng tính)

Trong lòng của Minh Trạng vang lên một tiếng rầm, Phượng Cảnh Nam biết rồi sao?

Không thể nào, làm sao mà tin tức lại truyền nhanh như vậy? Với lại, hần và Ngụy Ninh cũng chưa làm gì quá đáng mà! Không có tật giết mình, cho nên Minh Trạng thẳng thắn nghênh đón ánh mắt dò xét của Phượng Cảnh Nam.

Nhưng mà Nguyễn gia cũng xúi quẩy, nuôi nhi tử nhiều năm như thế, Thám hoa đang yên đang lành lại gặp phải tai họa bất ngờ này.

Nhưng mà cũng không thành vấn đề, ngài nói với ta nhiều chuyện của Nguyễn gia để làm gì a?

“Sang năm người mãn tang thê tử.” Phượng Cảnh Nam nhìn về phía Minh Trạng, “Người và tiểu quận quân tuy được chỉ hôn nhưng rốt cục cũng không đại hôn, người thú cái bài vị là vì phẩm hạnh của người tốt.” Kiểm cái hảo thanh danh cũng rất đáng. Phượng Cảnh Nam nói tiếp, “Ta và Hoàng huynh sẽ chọn một mối hôn sự khác cho người.”

Chúa ơi.

Hiệu suất của hai huynh đệ nhà này, Minh Trạng nháy mắt mấy cái, rãnh rồi lẩm sao, hai lão già các người nhìn chăm chăm vị trí của lão bà nhà ta làm cái gì!

“Nguyễn Hạo Phong rất có khí khái, Nguyễn gia cũng nề nếp gia giáo, chúng ta đã chọn cho người, chính là Nguyễn gia tiểu thư, tôn nữ đích tôn của Nguyễn Hạo Phong, sang năm đến tuổi cập kê.” Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng không lộ ra sắc mặt khó chịu, cũng yên lòng, ôn hòa nói, “Lúc đầu Hoàng bá phụ của người nhắc đến, ta cảm thấy cũng không tệ. Nay trong cung chỉ có bốn vị hoàng tử, Ngụy gia là mẫu tộc của chúng ta, trong bốn vị hoàng tử thì đã có ba vị có quan hệ với Ngụy gia, Ngụy Ninh là biểu thúc của người, người lại cùng hần là sư trò, xưa nay giao hảo. Tứ hoàng tử tuổi nhỏ, mẫu thân tôn quý, người cùng Nguyễn gia kết hợp thì ngày sau sẽ đứng trung lập giữa các vị hoàng tử, phỏng chừng bọn họ cũng vui vẻ nhìn thấy tình thế như vậy.”

Minh Trạng cảm thấy trong lòng có một chút kỳ lạ, cũng không phản đối, “Hoàng bá phụ và phụ vương đã lựa chọn thì nhất định là rất tốt. Chẳng qua đừng để lộ phong thanh, đừng để cho nhạc mẫu đa tâm là được.”

“Chuyện này còn cần người nhắc nhở nữa sao.” Phượng Cảnh Nam cười.

.....

P/S: kể một chút về điển tích của Long Dương chi hảo và Đoạn tụ chi hiềm nha.

Long Dương chi hảo: chuyện này bắt nguồn từ Chiến quốc sách: Ngụy sách. Long Dương Quân là nam sủng của Ngụy vương, Ngụy vương rất yêu thương hắn. Có một ngày, hai người cùng nhau câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, thế nhưng không chỉ mất hứng mà còn bật khóc. Ngụy vương cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi hắn vì sao lại khóc, hắn nói: Khi ta câu được con cá thứ nhất thì lòng tràn đầy vui sướng, thế nhưng sau đó câu được con cá khác lớn hơn thì ta lại bỏ rơi con cá đầu tiên. Hiện tại ta được ngài sủng ái, cùng ngài cộng chằm, mọi người đều kính nể ta, nhưng tứ hải có lắm mỹ nhân như vậy, người khác sẽ đem người đẹp hơn đề cử cho ngài, khi đó, ta sẽ giống như con cá thứ nhất mà bị bỏ rơi, nghĩ đến đây thì ta làm sao lại không khóc cho được? Ngụy vương nghe xong thì rất cảm động, vì vậy ban bố toàn quốc, nếu có ai dám đề cử mỹ nhân trước mặt hắn thì sẽ tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. Long Dương Quân đạt được mục đích, đương nhiên cười tươi rạn rở, Ngụy vương nhìn khuôn mặt tỏa sáng của sủng thần, càng khiến thần hồn điên đảo. Vì thế hậu nhân sau này khi nói đến Long Dương tức là chỉ nam sắc, còn Long Dương chi hảo tức là chỉ đồng tính luyến ái.

Đoạn tụ chi hiềm: Hán thư ghi chép, Hán Ai Đế rất yêu Đồng Hiền, đi du sơn ngoạn thủy thì Ai Đế cùng Đồng Hiền ngồi cùng một xe ngựa, bên trong có đặt đệm giường. Có một lần, ban ngày hai người cùng nhau ngủ, Ai Đế tỉnh ngủ muốn ngồi dậy, nhưng Đồng Hiền vẫn đang ngủ say, hơn nữa còn chặn lại ống tay áo của Ai Đế, Ai Đế không đành đánh thức hắn, liền phái người cắt đứt ống tay áo. Cho nên sau này đồng tính luyến ái được xưng là Đoạn tụ chi phích, hoặc gọi tắt là Đoạn tụ, có lúc cũng xưng là Dư đào đoạn tụ. (Đoạn = cắt, tụ = ống tay áo)

76. Chương 76: Gặp Lại

Minh Trạ có một chút thụ sủng nhược kinh, nói thật, hắn đã cười hỏi đàng hoàng tiểu Quận quân đoán mệnh, tiếp theo chính là kẻ thất.

Bình thường, xuất thân của kẻ xuất tuyệt đối không thể cao hơn nguyên phối.

Không ngờ Phượng Cảnh Kiên lại cho tứ hôn tôn nữ đích tôn của hầu phủ cho hắn, mặc dù không bằng tiểu Quận quân, bất quá tốt xấu không phải kết hôn họ hàng gần, tôn nữ đích tôn của hầu phủ, tổ phụ lại là Thượng thư rất có thực quyền, xuất thân cũng không thấp.

Huyện quan không bằng hiện quan mà. (ý chỉ gặp bất cứ vấn đề gì cứ tìm người phụ trách trực tiếp hơn là tìm lãnh đạo cấp cao)

Khi hắn trở lại trong viện thì Ngụy Ninh đã phô giấy nghiền mực, tư thế ngồi tuyệt đẹp, chấp bút viết cái gì đó.

Minh Trạ ló đầu qua, Ngụy Ninh nói, “Lần này ta ở bên ngoài mừng tất niên, trong nhà chỉ có Ngụy An, ta hơi lo lắng một chút.”

“Tử Nghiêu làm việc rất ổn thỏa, nhưng ngươi lại quá quan tâm, một ngày không quan tâm thì sẽ khó chịu.” Minh Trạ nói, Ngụy An dẫn hắn đi dạo xung quanh để đồ, rất có chừng mực, nơi nào có thể đi, nơi nào không thể đi, không hề tỏ ra khác người.

“Tử nhục bằng hữu, nhìn không ra ngươi cũng rất hiểu hắn.” Ổn thỏa mà lại có thể làm ra chuyện đó với Vệ Đình gia, cái tên chết tiệt kia thừa dịp hắn không ở nhà, không biết sẽ ăn chơi đàng điếm đến mức nào, mỗi khi nghĩ đến thì Ngụy Ninh lại nhịn không được mà lo âu phiền muộn. (tử nhục bằng hữu = bạn nhậu)

Chữ viết của Ngụy Ninh thật tinh tế xinh đẹp, trong lòng tràn đầy đệ đệ bảo bối của mình, không hề để ý đến Minh Trạ.

Vì vậy Minh Trạ đi thỉnh an mẫu thân, thuận tiện thỉnh giáo về chuyện của tôn nữ Nguyễn gia một chút.

Từ khi Minh Trạm được sắc phong làm thế tử thì Ngô Đồng Hiền vẫn luôn rạo rức vui mừng, Vệ vương phi vốn là chính phi, lúc này cũng có vô số người tranh nhau lấy lòng.

Ngay cả Minh Phỉ cũng hiếu kính Vệ vương phi bằng mấy món nữ công, ôn nhu nói nhỏ, “Nữ nhi mấy ngày nay đều cùng nhũ mẫu học thêu thùa, không làm đẹp như tứ muội, mẫu phi đừng chê.”

Vệ vương phi nhìn vật phẩm từ trên tay của tỷ nữ, tay nghề lâm trận mới mài gươm thì đương nhiên phải kém hơn Minh Nhã đã rèn luyện từ thuở nhỏ, Vệ vương phi cười cười, ôn hòa nói, “Ta thấy cũng tốt lắm, đại tỷ của các người là người phóng khoáng, giúp ta quản lý sự vụ cũng rất khá, nhưng thêu thùa may vá thì lại không giỏi. Minh Kỳ lại thích đao thương, chỉ có người và tứ nha đầu đều khéo tay.”

“Sang năm sẽ đến đế đô, không biết Ngụy thị đã chuẩn bị mọi thứ cho người ổn thỏa chưa? Thiếu cái gì thì cứ phái người đến chỗ của ta mà lấy.” Vệ vương phi nhìn Minh Nhã một cái rồi cười nói, “Xiêm y thì ta đã lệnh cho tú phòng may cho tỷ muội các người mặc đủ bốn mùa, chia làm tám bộ, còn trang sức thì mỗi người thêm một tráp trang sức vàng, một tráp trang sức ngọc, còn có một tráp là bảo thạch trân châu. Trong chốc lát sẽ phái người mang cho các người. Nữ nhi đến tuổi thì cũng nên chưng diện một chút. Phải thể hiện khí phái của tiểu thư Vương phủ chúng ta.”

“Minh Phỉ đã đến đế đô trước kia, lúc này chủ yếu là mừng thọ Thái hậu nương nương, Minh Nhã là lần đầu đến đế đô, các người là tỷ muội, phải giúp đỡ chỉ điểm cho nhau.” Vệ vương phi dặn dò một câu, nàng cũng không hy vọng Minh Phỉ làm làm ra chuyện gì gièm pha, làm ảnh hưởng thể diện của toàn gia.

Minh Phỉ và Minh Nhã đồng loạt đứng dậy thưa dạ.

Vệ vương phi cười nhân nhật rồi khoát tay, “Ngồi xuống đi, cũng đã nhiều năm ta chưa đến đế đô. Nhiều lời vài câu, các người trong lòng đều biết thì ngày sau sẽ cư xử chu toàn hơn. Đúng rồi, Hồng Trà, đi xem tiểu trù phòng làm điểm tâm xong chưa? Để tỷ muội các nàng cùng ta dùng điểm tâm một chút.”

Điểm tâm vừa bưng lên thì có thị nữ vào cửa hồi bẩm, “Bẩm Vương phi, thế tử đến thỉnh an người.”

Trên mặt của Minh Phỉ hơi có chút mất tự nhiên, trong mắt của Minh Nhã lại hiện lên vài phần vui mừng, Vệ vương phi liếc mắt nhìn hai thứ nữ rồi cười nói, “Đúng lúc hai muội muội của hân cũng đang ở đây, gọi Minh Trạm vào đi.”

Minh Trạm nay rất có phong độ, cùng hai vị muội muội ân cần chào hỏi, sau đó liền ở bên cạnh Vệ vương phi mà nói chuyện, cùng tỷ muội dùng chút điểm tâm. Cho đến khi Minh Phỉ và Minh Nhã rời đi cũng không lộ ra bộ dáng từng có hiềm khích với Minh Phỉ.

Vệ vương phi âm thầm hài lòng, hỏi Minh Trạm, “Vì sao lại đến đây, không đến phòng Nghị chính hay sao?”

“Không có gì quan trọng.”

Như vậy là có việc, Vệ vương phi cho người xung quanh lui xuống, Minh Trạm lập tức cùng mẫu thân bàn về hôn sự của Nguyễn gia.

Vệ vương phi nhất thời trầm mặc, thật lâu sau mới nói, “Chuyện của Nguyễn gia thì ta cũng biết một chút. Muốn ta nói, hôn sự này có thành hay không thành thì cũng như thế.”

Minh Trạm thử hỏi, “Có phải chuyện năm xưa...”

“Chuyện năm xưa.” Vệ vương phi vuốt ve vòng tay phỉ thúy không hề có một chút tỷ vết nào trên cổ tay, mi tâm hiện lên một chút chán ghét, sau đó thở dài một tiếng, “Chuyện năm đó.”

“Phương hoàng hậu là dì ruột của ta, khi còn nhỏ thì ta thường xuyên tiến cung bầu bạn với Kính Mẫn hoàng tỷ, cũng rất quen thuộc với mấy vị công chúa khác. Tốt nhất là lựa chọn từ quý phủ của các vị công chúa, vừa thân cận vừa tránh hiềm nghi.” Vệ vương phi có một chút mệt mỏi, không muốn nhiều lời, nói, “Đợi đến đế đô rồi tính sau, chuyện này người không thể làm chủ.”

Mẫu thân nói không tử tế, Minh Trạm cũng không tiện truy vấn, chỉ đem chuyện này tạm gác trong lòng, sau đó đi theo Chu Tử Chính lo liệu việc mừng lễ tất niên.

Nhà dân mừng lễ tất niên sẽ đón tiếp thân thích trong họ.

Vương phủ mừng lễ tất niên thì sẽ gặp quan viên các cấp trở về báo cáo công tác. Tuy vậy cũng không phải là toàn bộ, ít nhất cũng đều là những gương mặt quen thuộc.

Phượng Cảnh Nam chưa bao giờ keo kiệt trong việc chỉ đạo, lúc nào cũng dẫn Minh Trạ̣m theo bên cạnh.

Minh Lễ Minh Liêm cũng thỉnh thoảng tới lui, Minh Trạ̣m được phong làm thế tử, tuy rằng có nhiều lúc Phượng Cảnh Nam khó chịu với Minh Trạ̣m, hai người cũng thường xuyên nhao nhao đấu võ mồm, ngẫu nhiên cái miệng thối của Minh Trạ̣m sẽ chọc giận Phượng Cảnh Nam, khi đó có thể bị đánh bị đá, bất quá Phượng Cảnh Nam cũng đã lạng lẽ xa cách mấy người thứ tử.

Minh Lễ có cảm xúc sâu sắc, bản tính của hắn vốn ôn nhu nhẹ nhàng, chỉ chú ý đầu vào công vụ, trong phòng lại có hiện thân thấu hiểu, cũng không quá gian nan.

Tiểu tử Minh Trạ̣m ngày thường rất biết hóa trang, nay chính là lúc hắn biểu hiện khí độ, gọi đại ca một cách thân thiết. Minh Lễ hơi thụ sủng nhược kinh, năm đó khi phụ vương muốn lập ta làm thế tử thì người cũng không phải là thái độ này.

Chỉ như vậy thì Minh Lễ đã rất bội phục.

Hắn làm không được bộ dáng giả nhân giả nghĩa như Minh Trạ̣m.

Kỳ thật Minh Lễ thật sự mệt mỏi vì thế tử vị, hắn tự biết rõ hắn không bá đạo như Minh Trạ̣m, cũng không có đầy đủ phẩm chất của một người cao cao tại thượng. Hắn luôn tươi cười đối đãi với mọi người, không thể làm những chuyện trở mặt như thế. Để Minh Trạ̣m làm thế tử cũng không có gì là không tốt, nhưng nếu phụ vương vẫn thường xuyên tới lui...

Thôi thôi, là chính mình tham lam.

Minh Lễ cũng là người đọc sách, hắn không tính là ngốc, cũng hiểu được cho dù phụ vương thật sự sủng ái mình, nhưng mà cứ che giấu vẫn tốt hơn.

Minh Trạ̣m đối xử với mọi người không hề kiêu cách, còn thích kẻ vai sát cánh, thật sự không có khí chất của quý tộc, bưng rượu đi khắp phòng, “Lão Chu, he he, lão Chu, ta tìm được người rồi, nào, chúng ta làm một ly, nghe nói mấy ngày trước người nạp tiểu thiếp, đáng tiếc là ta không thể đến chúc mừng người.”

“Lão Phạm, tiểu Phạm mấy ngày nay không đến, xin nghỉ bệnh, hiện tại thế nào rồi?”

“Minh Trạ̣m, người lại đây.” Phượng Cảnh Nam đang nghiêng đầu nói chuyện cùng tướng lĩnh bên cạnh, trong nháy mắt thì đã thấy Minh Trạ̣m nhảy lên nhảy xuống, không thể không gọi hắn lại.

Minh Trạ̣m cùng Phạm Văn Chu và Chu Tử Chính uống một ly, sau đó quay về chỗ ngồi, Phượng Cảnh Nam chỉ vào tướng lĩnh bên cạnh rồi nói, “Đây là Tề tướng quân Tề Mạc Vân.”

Tề Mạc Vân hành lễ với Minh Trạ̣m, Tề Mạc Vân đã hơn ba mươi, trên thân mặc nhụy giáp màu xanh, cơ thể cũng không dừng mãnh, ngược lại có chút nhả nhặn. Minh Trạ̣m chấp tay cười nói, “Tề tướng quân không cần đa lễ, ta nghe phụ vương có nhắc đến tướng quân, năm đó tướng quân một mình dẫn ba ngàn tinh binh chống lại hàng vạn binh sĩ của Miến Điện, giữ vững trường thành máu mủ của Vân Nam chúng ta. Nay tỷ tỷ của ta lại được rèn luyện dưới trướng của tướng quân, nghe nói tướng quân có một nhi tử mới mười ba tuổi đã gia nhập quân doanh, cũng có thể nói là tướng môn hổ tử.”

Phượng Cảnh Nam có vẻ rất hài lòng đối với Minh Trạ̣m, Minh Trạ̣m đã sớm tìm hắn hỏi qua danh sách yển hội, người nào không quen thì Minh Trạ̣m sẽ hỏi một lượt, sau đó nhớ kỹ.

Vị thế tử gia bất ngờ chịu mở lời vàng ngọc này thật sự là nhạy bén, gặp người nào thì sẽ nói lời nấy, trong mắt của Tề Mạc Vân hiện lên một chút ý cười, “Không ngờ thế tử lại biết mặt tướng, chỉ là một chút vất vả mà thôi, đây đều là bổn phận của mặt tướng.”

Phượng Cảnh Nam cười nói, “Minh Trạ̣m, ta đang định nói với người, bên cạnh người cũng cần thêm người, tiểu tử Mạc Vân gia lớn hơn người hai tuổi, còn có một tiểu tử là Triển Quân Minh Triển tướng quân, Quân Minh năm nay không thể trở về, bất quá ta đã gọi nhi tử của hắn đến đây. Cũng đúng lúc để bọn họ đi theo bên cạnh người, cùng người luyện kỵ xạ.”

“Không có gì tốt hơn, cũng không biết Tề tướng quân có luyện tiếu hay không?”

“Đây là vinh hạnh của mặt tướng và khuyến tử.”

Trước khi đến đế đô, ngoại trừ Phạm Duy, Tề Cảnh, Triển Tuấn, Phượng Cảnh Nam còn cho Phùng Trật nhi tử của Phùng Sơn Tư làm thư đồng, sau đó thu thập đủ lễ vật, Phượng Cảnh Nam dẫn theo Vệ vương phi, Minh Trạ, Ngụy Ninh, Minh Liêm, Minh Kỳ, Minh Phỉ, Minh Nhã, cùng với vô số lễ vật đến mừng đại thọ của Ngụy thái hậu ở đế đô.

Minh Trạ đã mãn tang thê tử, hiện tại vóc người của hắn đã trưởng thành, cao thon, hoàn toàn không còn nhìn ra bộ dáng mũm mĩm tròn trịa như hồi còn bé. Vai rộng mỏng sẵn, y bào bằng gấm có thêu hoa văn hình mãng xà làm nổi bật thắt lưng thon gầy, ngồi trên lưng ngựa, xiêm y phần phật trong gió, oai phong凛冽.

Lần này đến đế đô, hắn không còn là đích tử bị căm đáng thương thê lương trước kia nữa.

.....

P/S: Lúc này em đã đẹp ra, cơ mà...nhớ hồi bé em mũm mĩm tròn tròn mới thật đáng yêu.

77. Chương 77: Thám Hoa

Quan viên điều hành trên phố.

Bầu không khí trên phố Chu Tước đặc biệt vui mừng, phía trước có binh sĩ gõ chiêng mở đường, xung quanh là đám đông chen chúc, còn náo nhiệt hơn cả hội chùa.

Ngày đề tên trên bảng vàng, quan viên điều hành trên phố.

Cưỡi ngựa đi đằng trước đương nhiên là Trạng nguyên, nhưng chẳng có gì đáng xem, người này có khuôn mặt quốc tự, để râu ngắn, chính trực mà nghiêm trang, cũng hơi cao tuổi. Lão huynh, nhìn tuổi của người, nếu sinh nhi tử sớm thì phỏng chừng đã có tôn tử rồi. Hiện tại người mới bắt đầu chen chân vào quan trường, chờ người xuất đầu lộ diện thì phỏng chừng tôn tử của người cũng đã đi làm gia gia rồi.

Bảng nhãn trẻ tuổi hơn một chút, nhưng cũng phải hơn ba mươi, khuôn mặt tròn trịa, nụ cười ấm áp, đường làm quan rộng mở.

Khiến người ta chú ý nhất chính là Thám hoa năm nay, cài trâm giữa búi tóc, mặt mày tươi cười, trông có vẻ phong lưu, một đôi mắt hoa đào đang nhìn khắp xung quanh, đôi mắt đẹp lướt qua liền cuốn theo xuân tâm của bao nhiêu thiếu nữ.

Cho dù là Minh Trạ cũng lưu luyến nhìn vài lần, Ngụy Ninh cười lạnh một tiếng, Minh Trạ hoàn hồn, hào phóng thừa nhận, “Thám hoa cũng thật tuấn tú.”

Hôm nay không thể đi qua phố Chu Tước, Ngụy Ninh quay đầu ngựa theo đội ngũ, đồng thời cũng lên tiếng, “Chỉ có ngoại hình, không có thần thái. Hôm nay người thấy Nguyễn Hồng Nhạn tuấn tú, nào biết năm đó phong thái của Nguyễn Hồng Phi mới là tiêu dao thoát tục, phong tư đặc biệt xuất sắc.”

Thám hoa là người Nguyễn gia à?

Minh Trạ hơi giật mình, Ngụy Ninh rất am hiểu lòng người, liền giải thích nghi hoặc cho Minh Trạ, “Nguyễn Hồng Nhạn là tam tử của Bắc Uy Hầu Nguyễn Thượng thư, ấu đệ của Nguyễn quý phi, rất có tài danh ở đế đô.”

Bất quá, xem Nguyễn Hồng Nhạn trẻ tuổi như vậy, e rằng vẫn chưa sinh nổi nữ nhi đến tuổi cập kê.

Đoàn người bao gồm Phượng Cảnh Nam, Minh Trạ, Ngụy Ninh vào cung thỉnh an diện thánh trước, còn lại thì đi theo Minh Liêm đưa Vệ vương phi và đoàn nữ quyến đến quý phủ để an bài.

Phượng Cảnh Kiên ở Tuyên Đức điện, nghe nói người đã đến, hắn trực tiếp phái người đi truyền gặp.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy Minh TrạM thì Phụng Cảnh Kiên nhất thời lại ngáy ngẩn cả người.

Bảo bối của ta, thật sự là đại biến đổi a. Phụng Cảnh Kiên có một chút kinh ngạc.

Phụng Cảnh Nam ở bên cạnh Minh TrạM cả năm, nhìn nhau cũng đến phát ngán, đương nhiên phát hiện không ra dung mạo của Minh TrạM có gì biến hóa. Vẫn là mặt mũi kia, bất quá Minh TrạM càng ngày càng có vẻ rất thuận mắt.

Còn Phụng Cảnh Kiên cả năm không gặp, đột nhiên nhìn thấy tiểu mỗm mỗm trước kia lại trở nên thon dài như sợi mì, trong lòng tất nhiên phải kinh ngạc. Phụng Cảnh Kiên có chút tình cảm đối với Minh TrạM, bước xuống từ nhuyển tháp, đi đến trước mặt Minh TrạM rồi đỡ lấy cánh tay của Minh TrạM, vẻ mặt đau lòng mà thở dài, “Thật sự là chịu không ít khổ sở mà.”

Phụng Cảnh Nam quả thật muốn học máu.

Phụng Cảnh Kiên lại nói thêm một câu, “Vì sao lại gầy thành như vậy.”

Minh TrạM cười rộ lên, ôm lấy thắt lưng của Phụng Cảnh Kiên, lé mắt nhìn Phụng Cảnh Nam, tiếp theo lại viết một hàng chữ trên tay của Phụng Cảnh Kiên, Phụng Cảnh Kiên cười ha ha.

Phụng Cảnh Nam khế cắn môi, cố gắng nhịn xuống cơn thịnh nộ với Minh TrạM thật sự là gian nan, cái tên chết tiệt này, chẳng lẽ người muốn làm kẻ câm à! Có miệng không nói mà lén lút viết trong lòng bàn tay của người ta để làm cái quái gì!

Phụng Cảnh Nam ho một tiếng rồi nhắc nhở, “Minh TrạM, người đã có thể nói chuyện, vì sao còn tùy tiện kéo tay của Hoàng huynh. Cũng không còn là tiểu hài tử, không được tùy ý mạo phạm long thể.”

Ngụy Ninh phì cười, mạo phạm long thể, cũng chỉ có vị nhị biểu ca này mới dám nói như vậy. Lập tức hấn liền bị Phụng Cảnh Nam liếc mắt một cái, Ngụy Ninh vội vàng yên lặng, vẫn như cũ, cúi đầu nhìn mũi chân, bộ dáng rất quy củ.

Minh TrạM không có phản ứng, Phụng Cảnh Kiên lên tiếng trước, cười nói, “Cảnh Nam, Minh TrạM từ trước đến nay vốn thân cận với ta, người cũng không phải là không biết. Chúng ta là bá chất ruột thịt, làm sao lại có thể nói ra hai chữ mạo phạm cho được.” Nhìn Ngụy Ninh, Phụng Cảnh Kiên gật đầu, “Cảnh Nam xưa nay nghiêm khắc, nhìn người khí sắc không tệ, trầm cũng an tâm. Tử Mẫn, người về phủ trước đi.”

Ngụy Ninh hành lễ cáo lui.

“Hoàng bá phụ, ta cao hơn trước không ít, có phải anh tuần hơn nhiều hay không?” Minh TrạM giống như một đứa ngốc, cười tùm tùm.

Phụng Cảnh Kiên sờ đầu của Minh TrạM, rồi lại sờ mặt, sau đó vỗ vai của Minh TrạM rồi tán thưởng, “Phải bảo là rất tuần tú nha.” Hải lòng đánh giá Minh TrạM, sau đó nói với Phụng Cảnh Nam, “Vận khí của người luôn tốt hơn trầm một ít.”

Phụng Cảnh Nam vừa định khiêm tốn vài câu thì đã thấy cái miệng của Minh TrạM đã ngoác dài đến mang tai, nhất thời tức giận mà không có chỗ để đánh, tiểu tử, người ta chỉ nói khách khí mà thôi, người tưởng thật à? Phát hỏa mà trách Minh TrạM, “Cột nhả, chả ra gì cả, khen người vài câu mà người đã muốn bay lên trời!” Lại nhìn đại ca của hấn, ngài thích hấn ở chỗ nào a?

Minh TrạM lập tức trả lời, “Muốn lên trời thì phải trang bị đôi cánh. Phụ vương nhìn đi, hiện tại ta còn chưa mọc cánh mà, chỉ một chốc cũng chẳng thể nào bay lên trời được đâu.”

Phụng Cảnh Nam liền đá một cước lên mông của Minh TrạM, Minh TrạM liếc mắt khinh thường rồi cầm miệng.

Phụng Cảnh Kiên cau mày khuyên giải, “Trầm chỉ nói một câu thôi mà, Cảnh Nam, tính tình của người càng ngày càng nóng, ở trước mặt trầm mà còn lên mặt dạy con.”

“Minh TrạM, phụ vương của người dạy người, nói không tốt nghe cho lắm nhưng vẫn là ý tốt, nhưng người lại nhanh nhẩu mà cãi lại, người làm nhi tử như vậy hay sao?” Phụng Cảnh Kiên nghiêm khắc nói, “Trước

kia người bị khiếm khuyết, khó tránh có nhiều người sùng người. Nay người đã được phong làm thế tử, không thể tùy tiện như xưa nữa. Nói năng hỗn láo như vậy, nếu để cho trăm nghe được, không cần phụ vương của người phạt người thì người đã phải tự phạt mình trước rồi.”

“Đã biết.” Minh Trạng lộ ra bản mặt tội nghiệp, năn nỉ nói, “Hoàng bá phụ, ngài đừng tức giận. Ta nhớ ngài đã lâu, hiện tại mới gặp mặt, đừng phí công mà tức giận.” Dù Phượng Cảnh Kiên đến bên nhuyển tháp mà ngồi xuống, cầm một tách trà nhỏ rồi cười nói, “Hoàng bá phụ, uống trà đi.”

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười tiếp nhận, “Như vậy mới ngoan.” Lại nháy mắt về hướng đệ đệ ở bên kia.

Minh Trạng cầm một tách trà khác dâng cho Phượng Cảnh Nam, miệng ấp úng một chút rồi mới nói, “Phụ vương thứ tội, vừa rồi là nhi tử xàm ngôn, phụ vương đại nhân rộng lượng, xin khoan thứ cho nhi tử lần này.”

Phượng Cảnh Nam cũng không chịu nhận trà mà chỉ ngồi yên ngay ngắn.

Phượng Cảnh Kiên trong lòng cười thầm, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Cảnh Nam vẫn như xưa.

Tay của Minh Trạng run lên, lão tử cho người bậc thang, xem ra người không định cho lão tử bậc thang a! Hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Cảnh Nam, trở mặt thì có lợi gì cho người hay sao?

Phượng Cảnh Nam lạnh nhạt với Minh Trạng một lúc lâu, hai tay đặt trên đùi hơi nâng lên nhưng lại không tiếp nhận tách trà mà chỉ đặt lên chiếc nhẫn phỉ thúy quý giá, nhàn nhã liếc mắt nhìn Minh Trạng.

Trong mắt của Minh Trạng cơ hồ có thể bắn ra phi đao đâm chết Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam nhếch môi, mũi nhọn hiện lên, ánh mắt hơi cúi xuống, nhìn về phía tám tám đồ đồ.

Ta khinh! Còn bắt lão tử quỳ xuống nữa sao!

Tay của Minh Trạng hơi tê, dù sao dâng trà như vậy mà không có ai tiếp nhận thì cũng rất xấu hổ, nếu hấn leo lên đầu của Phượng Cảnh Nam thì e rằng sẽ không gánh nổi hậu quả kia. Thôi thôi, ai bảo kiếp trước không tích đức, gặp phải loại cha biến thái như Phượng Cảnh Nam này.

Minh Trạng cong một chân, một bên gối quỳ xuống thăm, dâng trà đến đỉnh đầu.

Phượng Cảnh Nam vẫn không nhận, chỉ nhìn một chân khác của Minh Trạng.

Minh Trạng không cần ngẩng đầu thì cũng biết ý của Phượng Cảnh Nam, cắn răng một cái, hai đầu gối quỳ xuống.

Phượng Cảnh Nam cũng đã có đủ thể diện, bèn giáo huấn, “Quy củ cấp bậc lễ nghi, người cũng đã được học từ thuở nhỏ. Nếu có lần sau thì cẩn thận da của người đó.”

Minh Trạng cắn răng dạ một tiếng, Phượng Cảnh Nam hài lòng tiếp nhận trà, uống một ngụm. Trà này không phải trà mới, vẫn là loại trà năm trước, không biết vì sao vừa vào miệng lại cảm thấy thơm ngon hơn cả ngày xưa.

Áp chế tính tình của Minh Trạng, tâm tình của Phượng Cảnh Nam rất tốt, nghiêng người cùng Hoàng huynh nói về hành trình vừa qua, trong khi Minh Trạng ở bên cạnh thì lại rất bức mình.

Minh Trạng cùng Phượng Cảnh Nam lại vào Từ Ninh cung của Thái hậu để thỉnh an.

Vì vừa rồi phải dâng trà nhận sai cho nên Minh Trạng rất trầm ổn, Ngụy thái hậu cũng tán thưởng một câu, “Minh Trạng thật sự tuần tú hơn xưa.”

Là con người thì tất nhiên phải có tư tâm, như Ngụy thái hậu, thế tử vị ở trong lòng của bà ta đương nhiên phải là Minh Lễ thì mới tốt nhất, chẳng qua hiện tại Minh Trạng có thể nói chuyện, lại rất nổi danh, nhi tử lại thỉnh phong cho hấn, cho dù trong lòng có vài phần khó chịu thì Ngụy thái hậu cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Đợi phụ tử hai người dùng xong văn thiện ở Từ Ninh Cung, đi về phủ đã là chạng vạng.

Minh Trạm cười ngựa, Phụng Cảnh Nam không thích ngồi trong xe chật chội. Nhưng Minh Trạm thì lại thích ru rú trong xe, chẳng qua lão phụ thân cười ngựa, hấn ngồi xe thì thật sự không dễ coi cho lắm, cho nên vì thể diện và thanh danh, Minh Trạm cũng cười ngựa.

Ở đế đô, thời tiết tháng ba vẫn là xuân hàn se lạnh, hướng chi hiện tại đã là chạng vạng, một cơn gió nhỏ ập đến, Minh Trạm nhin không được mà ách xì, xoa xoa chớp mũi.

Phụng Cảnh Nam nhấc áo choàng trên vai lên rồi ném cho Minh Trạm. Phụng Cảnh Nam không phải là người am hiểu lòng người, Minh Trạm thụ sủng nhược kinh, cầm lấy mà cảm giác như phỏng tay, vội nói, “Trời lạnh, phụ vương mặc đi.”

Phụng Cảnh Nam vẫn không liếc nhìn Minh Trạm, chỉ nhìn ra phía trước rồi từ từ nói, “Ta ở đế đô nhiều năm, biết rõ khí hậu nơi này. Người mặc đi, nếu ngã bệnh thì chẳng phải sẽ tốn bạc mua thuốc của bốn vương hay sao?”

Minh Trạm thăm mắng trong lòng, chẳng lẽ nói lời ngon tiếng ngọt sẽ khiến người mất mạng hay sao!

Sơn Tử ở phía sau đuổi ngựa tiến lên, cầm một tay nải nói, “Chủ tử, Vương phi sai người mang áo choàng đến, chủ tử cũng khoác một cái đi.”

Thấy Phụng Cảnh Nam có áo choàng, Minh Trạm cũng mặc vào cái này, thời tiết thực là lạnh, không biết Phụng Cảnh Nam nói cái quái quỷ gì nữa. Vóc người của hấn mới là vị thành niên, lùn hơn Phụng Cảnh Nam một nửa cái đầu, chẳng qua chỉ là ngồi trên lưng ngựa, bày đặt ưỡn ngực cũng chẳng lộ ra cái gì.

Cuộc sống về đêm của người cổ đại cũng không phong phú, sắc trời bắt đầu nhá nhem tối, người trên đường cũng rất thưa thớt, các chủ quán đều treo lồng đèn sáng trưng dưới mái hiên. Chỉ thấy phía trước hơi ồn ào, người trên phố rất yên tĩnh cho nên tiếng ồn đặc biệt rõ ràng.

“Tam đệ, tam đệ, người vui hay không?” Thấp thoáng chỉ thấy một người nằm trên vai người còn lại, thì thảo giọng điệu say mềm, “Hôm nay tam đệ diễu hành trên phố....rất uy phong....rất uy phong!” Ba chữ cuối cùng, người nọ lại rống khàn cả giọng, giống như có điều gì đó bí thiết khó nói nên lời.

“Nhị ca, phụ thân đang tìm người, mau theo ta về đi.” Người này giúp đỡ vị hấn tử đang say khướt kia, theo góc độ của Minh Trạm thì chỉ nhìn thấy một bóng dáng, dưới ánh nến có thể thấy được đó là hồng y, vóc dáng tuấn tú, giọng nói trầm thấp theo gió lọt vào bên tai.

“Tam đệ, người vui hay không...”

“Tam gia, ngài để nô tài hầu hạ nhị gia đi.” Gã người hầu mang theo y mạo đầy đủ đang tiến lên, giống như muốn tiếp nhận vị nhị gia đã say mềm kia.

“Cũng được, các người dìu nhị gia lên xe đi.”

Đây là một tửu lâu, là Trích Tinh lâu nổi danh của kinh thành. Mặt tiền trang hoàng cũng rất lộng lẫy, hai bên treo một chuỗi đèn lồng màu đỏ, chiếu sáng bách thái nhân sinh ngay trước cửa.

Đuổi ngựa đi ngang Trích Tinh lâu, Minh Trạm nhin không được mà liếc mắt một cái, vừa vặn vị tam gia mặc giáng sam kia quay đầu lại, một đôi mắt hoa đào thật to nhập vào đáy mắt của Minh Trạm, không thể không nói là rất trùng hợp: đúng là Nguyễn gia tam lang Nguyễn Thám hoa.

.....

P/S: ềo, em Trạm lại bị bác Nam bắt nạt, thôi còn đỡ hơn mang tội bất hiếu :>

78. Chương 78: Nói Rõ

Kỳ thật ở đế đô cũng không có bao nhiêu chuyện để bận rộn, hết thấy đều làm từng bước, gọn gàng ngăn nắp.

Minh Trạm, Minh Liêm đưa Vệ vương phi vào cung thỉnh an Thái hậu, ngay cả Minh Kỳ, Minh Phỉ và Minh Nhã cũng đều đi cùng, dù sao thì tổ mẫu cũng muốn gặp tôn nữ. Đã nhiều năm Vệ vương phi chưa quay về đề đô, lần này dự định xử lý một lượt cho thỏa đáng hôn sự của tất cả nữ nhân trong phủ, cũng muốn dâng lên vài món bảo vật quý hiếm cho Ngụy thái hậu.

Ngụy thái hậu không thân thiết cũng không lãnh đạm đối với Vệ vương phi, nếu dùng một từ để hình dung thì chính là tiêu chuẩn. Thái độ thật tiêu chuẩn, nói chuyện thật tiêu chuẩn, ngay cả tươi cười cũng thật tiêu chuẩn.

Ngụy thái hậu cũng không phải người có tâm cơ, theo thái độ cư xử với Minh Trạm lúc trước thì cũng biết lão thái thái này yêu ghét rất rõ ràng.

Khi một người đối mặt với người mình thích thì sẽ bất giác cảm thấy thân cận, nhất là nữ nhân thì càng thêm rõ ràng, theo ánh mắt đến động tác có thể nhìn ra một hai. Có thể thấy được Ngụy thái hậu đối với Vệ vương phi cũng không thân cận nhưng nàng cũng không sớm đuổi Vệ vương phi quay về, Ngụy thái hậu nhẫn nại, nói vài câu khách khí, sau đó ban thưởng yến tiệc, cuối cùng ban cho Vệ vương phi khá nhiều vật phẩm.

Tiêu chuẩn đúng với phạm trù của lễ nghi cung đình.

Tuy nhiên Ngụy thái hậu không hề che giấu sự yêu thích đối với ba người tôn nữ của mình, thấy Minh Kỳ thay đổi một bộ xiêm y và váy dài màu tím nhạt, trên đầu búi tóc, trên búi tóc có một chiếc vòng bằng vàng ròng trạm chỗ hồng ngọc thành vòng hoa, giống như vương miện, mặt sau là những sợi dây thạch anh rũ xuống, cùng với đôi hoa tai bằng vàng ròng điểm xuyến một chút màu đỏ, tuy là mặc nữ trang nhưng vẫn lộ ra một chút gọn gàng hiên ngang.

Ngụy thái hậu khen, “Nữ hài tử mặc váy vẫn đẹp mắt hơn.”

Minh Kỳ làm không ra bộ dáng yếu điệu của nữ nhi, nàng ở trong quân lâu ngày, lãnh binh sát phạt, tính tình thiên về lạnh lùng, lộ ra một nụ cười chỉ có thể xem là ôn hòa, “Tạ Hoàng tổ mẫu đã khen ngợi.”

“Minh Phỉ cũng càng ngày càng trưởng thành hơn.” Từ năm năm trước, khi Minh Phỉ bị nâng ra khỏi Từ Ninh cung, đây là lần đầu tiên tổ tôn hai người mới được gặp lại. Luận về nhan sắc thì Minh Phỉ thật sự là người đẹp nhất trong đám tỷ muội, hướng chi nàng vốn biết cách chưng diện, bẩm sinh đã kiều diễm, thật sự khiến người ta ưng mắt.

Minh Phỉ vội vàng cúi đầu, thẹn thùng cười, cũng không nói chuyện.

Ngụy thái hậu âm thầm hài lòng, xem ra tiểu hài nữ này cũng có tiến bộ.

Tư sắc của Minh Nhã không kém, chẳng qua có đích nữ Minh Kỳ và tiểu mỹ nữ Minh Phỉ ở trước mặt, khiến nàng trở nên ảm đạm. Cũng may Minh Nhã trầm ổn, cũng được đánh giá là người trang nhã.

Ngụy quý phi, Nguyễn quý phi cùng rất nhiều phi tần đều đang ở đây, mọi người đều tán thưởng Vệ vương phi biết cách dạy nữ nhi, nơi này Minh Kỳ là người được ưu ái nhất.

Minh Kỳ chưa đến tuổi cập kê thì đã được phong hào, nhất phẩm quận chúa, là đích nữ duy nhất của Trần Nam Vương, là tỷ tỷ long phượng song sinh của thế tử Trần Nam Vương, xuất thân như vậy khiến cho những nữ nhân trong Từ Ninh Cung không khỏi dòm chằm chằm, cân nhắc nam hài nhà mình có ai chưa hôn phối hay không.

Minh Kỳ ngồi hơi mất tự nhiên một chút, chẳng qua nàng vốn có tâm cơ, đám nam nhân trong quân doanh cũng phải e ngại nàng ba phần, nàng làm sao lại e ngại đám nữ nhân ba hoa này cơ chứ. Chỉ nhân nhả ngồi yên, chẳng qua có một ánh mắt như có như không luôn quét về phía mình, Minh Kỳ nhạy bén nhìn sang.

Nguyễn quý phi cười cười, khẽ gật đầu với Minh Kỳ.

Minh Kỳ không thích loại gặp mặt này, nàng tình nguyện đi quân doanh cưới ngựa bắn tên, san bằng sào phỉ vẫn hơn, về nhà oán giận nói với Minh Trạm, “Còn mệt hơn cả đi đánh giặc.” Nói xong liền tháo xuống vòng hoa trên đầu, nhét vào hộc bàn.

Minh Trạm ngồi bên cạnh Minh Kỳ, bưng bát trà hạnh nhân mà húp, cười nói, “Chỉ mới nhiều đó mà đã than mệt mỏi, trước đây ta còn bị người ta nhéo mặt nhéo tay nữa kia.”

Minh Kỳ cười, quay đầu nhìn Minh Trạm, “Có vài nhà đang đánh chủ ý với ta.”

Chuyện này quá bình thường, Minh Trạm nhướn mày, “Có người nào nói ra rõ ràng ở trước mặt Thái hậu hay không?”

“Không đến mức đó, nhưng ta biết rất rõ ánh mắt suy tính của các nàng.” Minh Kỳ dựa vào ghế, thị nữ tiến vào rồi cúi người thay một đôi hài thêu có khảm ngọc châu, Minh Kỳ giẫm xuống đôi hài mềm mại, phất tay cho thị nữ lui ra ngoài rồi mới nói, “Thế tử vị của người đã định, hôn sự của ta đương nhiên cũng sẽ chỉ định cho người có xuất thân cao quý. Nam nhân ở đế đô này, chỉ cần ta xem trúng thì phỏng chừng Hoàng bá phụ đều sẽ chỉ hôn cho ta.”

“Như vậy rất tốt, người chỉ cần chậm rãi lựa chọn là được.”

Minh Kỳ xoa xoa mi tâm rồi hừ lạnh, “Người không muốn ở đế đô, chẳng lẽ ta lại nguyện ý gả cho đế đô. Xa cách vạn dặm, người ở Vân Nam, năm sáu năm mới đến đế đô một chuyến, cho dù ta có chuyện gì thì cũng không thể trông cậy vào người. Cho dù có bản lĩnh thì cũng phải xem sắc mặt của phụ gia, cùng đám nữ nhân chỉ vì một chút chuyện vụn vặt mà tranh đấu, có gì hứng thú cơ chứ?”

“Nói xa thêm một chút nữa, nay mọi người đều tán thưởng đều kính trọng ta, bất quá là vì thể diện của người và phụ vương, ngày sau các người quay về Vân Nam thì ta lại phải khom lưng mà sống. Người ở đế đô đâu dễ đối phó, đối với nữ nhân mà nói, quy củ và lễ pháp có thể đè chết người đấy.” Minh Kỳ nheo mắt, thấp giọng nói, “Cứ nhìn quý phủ của chúng ta thì cũng biết.”

Minh Trạm thò đầu qua, khuyên nàng, “Bất quá chỉ mới đến đế đô mà thôi. Người gấp làm gì. Ta thấy ý tứ của phụ vương cũng không định gả người đến đế đô đâu.” Phượng Cảnh Nam đối với Minh Kỳ thật sự không phải tín nhiệm và bồi dưỡng tài năng như bình thường.

Minh Kỳ quét mắt nhìn khuôn mặt của Minh Trạm rồi nhếch môi, nheo lại đôi mắt phượng, trực tiếp hỏi, “Người thì sao? Minh Trạm, chúng ta là thân tỷ đệ, ta xưa nay hiểu người, ý của người thế nào? Người hy vọng ta gả đến đế đô hay là gả ở Vân Nam?”

“Tỷ tỷ thích gả ở Vân Nam thì cứ gả ở Vân Nam, ta đương nhiên là đồng lòng với người.” Minh Trạm cầm tay Minh Kỳ, hằng năm dùng đao thương khiến tay của Minh Kỳ không mềm mại như nữ nhi bình thường, Minh Trạm nhẹ giọng nói, “Người đừng đa tâm. Thủ hạ của người chỉ là mấy tiểu đội, chẳng lẽ ta lại nghi ngờ người hay sao? Người thích lãnh binh, ngày sau cứ đi lãnh binh, dù gì thì ta cũng không có hứng thú với việc chém giết. Minh Kỳ, trước kia đều là người che chở ta, hiện tại để ta che chở cho người đi.”

Đôi mắt của Minh Kỳ bỗng nhiên nóng lên, rơi xuống vài giọt lệ.

Minh Trạm cũng không phải ngu ngốc, nếu Phượng Cảnh Nam không phải đã có tính toán thì tuyệt đối sẽ không để Minh Kỳ vào quân doanh, đương nhiên trong đó cũng có tín nhiệm và sủng ái của Phượng Cảnh Nam, đồng thời cũng có dã tâm của chính Minh Kỳ.

Minh Kỳ muốn trở thành một Võ Tắc Thiên thứ hai hay sao?

Không, hiện tại sẽ không.

Nhưng nếu có một ngày Minh Kỳ thật sự nắm giữ quân đội thì sao?

Quyền lợi của Trấn Nam Vương đến từ quân quyền khổng lồ, Minh Kỳ luôn ở trong quân...Đó là một cơ hội hiếm có, tuy rằng Phượng Cảnh Nam cũng không hy vọng Minh Kỳ ở lại đế đô, bất quá Minh Trạm có sức ảnh hưởng của Minh Trạm, biện pháp thì rất đơn giản, Phượng Cảnh Kiên đã phong hấn làm thế tử, đương nhiên hy vọng tỷ tỷ long phượng song sinh của Minh Trạm gả đến đế đô, Minh Trạm cùng Phượng Cảnh Kiên liên thủ, như vậy việc này tất thành.

Chẳng qua nghĩ đến việc Minh Kỳ nhiều năm qua luôn bảo hộ hấn cùng với câu hỏi hôm nay của Minh Kỳ vẫn khiến Minh Trạm mềm lòng.

Thôi, cho dù Minh Kỳ muốn làm Võ Tắc Thiên thì mình cũng sẽ không nhu nhược như Đường Cao Tông Lý Trị, Minh Trạng đương nhiên rất tự tin về điểm này, hần trêu cười, “Người cứ kén rể đi, ta thật tưởng tượng không ra bộ dáng lúc thành hôn của người sẽ như thế nào.”

Những giọt lệ của Minh Kỳ đã sớm khô ráo, đấm Minh Trạng một cái, nàng cười nói, “Người còn dám chê cười ta nữa!” Lôi kéo Minh Trạng, “Chúng ta đến giáo trường chơi một chút đi, cũng sắp đến văn thiện rồi.”

Bác Uy Hầu phủ. Nguyễn gia.

Nguyễn phu nhân hầu hạ trượng phu thay quan phục nặng nề, mặc vào xiêm y nhẹ nhàng rộng rãi.

Bác Uy Hầu ngồi trên nhuyễn y, tiếp nhận Nguyễn phu nhân dâng lên một tách trà ấm rồi nói, “Hôm nay Trấn Nam Vương đến để đô, Vương phi cũng đi cùng.”

“Đúng vậy, Vương phi chỉ có một mình thế tử là đích tử, thế tử tuyển phi, dù sao cũng phải đích thân xem mắt mới yên tâm.” Nguyễn phu nhân ôn hòa nói, “Còn có tỷ tỷ long phượng song sinh của thế tử, Ninh Quốc quận chúa cũng đến. Ngoài ra còn có hai thứ nữ đều ở tuổi cập kê, nghe nói đều là những tiểu thư mỹ mạo.”

“Khi nào rảnh thì dẫn Duệ nha đầu đến thỉnh an Vương phi.” Bác Uy Hầu nói, “Trấn Nam Vương phủ có địa vị tôn quý, xiêm y trang sức của Duệ nha đầu phải được tỉ mỉ đặt mua.”

Trên mặt của Nguyễn phu nhân cứng đờ, tiện đà cười nói, “Chuyện này không cần Hầu gia nhắc nhở, năm nay y phục của Duệ nha đầu ngoại trừ phân ra bốn mùa thì ta còn chọn lựa chất liệu rất tốt để đặt may. Trang sức cũng đều mua mới. Tiểu hài nữ này ngày thường ôn nhu ngại ngùng, nhưng lại rất hiểu chuyện. Vương phi nhìn thấy thì chắc chắn sẽ thích.”

Bác Uy Hầu thản nhiên gật đầu.

.....

P/S: Em Kỳ mà đòi làm Võ Tắc Thiên là coi chừng em Trạng làm Tần Thủy Hoàng bây giờ :>

79. Chương 79: Gia Duệ

Gia Duệ ngồi trước cửa sổ đọc sách dưới ánh nến, thời gian qua lâu, ánh mắt hơi mỏi, nàng dựa vào ghế rồi nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút. Nhị thúc lại chọc tổ phụ tức giận, bị phạt roi, cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Hai thị nữ bên cạnh, Thúy Minh trải giường chiếu, Bích Liễu nhẹ tay nhẹ chân thay tách trà lạnh trong tay của Gia Duệ, lại lấy ra lò sưởi chân dưới đất, dùng que đồng thêm vào mấy miếng ngân sương thán.

“Đại tiểu thư, phu nhân đã đến.” Tiếng rèm che khẽ vang lên, Nguyễn phu nhân mỉm cười tiến vào, ngăn chặn vai của Gia Duệ, cười nói, “Không cần đa lễ, người ngồi đi.”

Gia Duệ vẫn đứng dậy rồi thi lễ, gọi khẽ “Tổ mẫu,” Sau đó liền tự mình lót miếng đệm bằng lông bạch hồ lên ghế rồi giúp Nguyễn phu nhân ngồi xuống.

Bích Liễu đem một cái ghế khác đến, Thúy Minh dâng ấm trà.

Nguyễn phu nhân nhìn quyển sách trên bàn được mở ra, cười nói, “Buổi tối đọc sách dễ hư mắt, nếu thật sự muốn xem thì thấp thêm vài ngọn nến mới được.”

Gia Duệ ôn nhu dạ một tiếng.

Nguyễn phu nhân nhìn căn phòng màu trắng đơn giản này, trên bàn dài đặt hai bình hoa song nhĩ, bên tường có treo một cái giá chất đầy sách, trên bàn cũng đều là sách và văn phòng tứ bảo, ngay cả trường mạn cũng là màu xanh nhạt thêu hoa văn chìm. Trên người Gia Duệ chỉ mặc một chiếc áo bông dài bán thân màu tường vi nhạt cùng với xiêm y màu hồng phấn, lại nhìn bộ dáng ôn nhu phục tùng của Gia Duệ,

ngũ quan bình thản, thật sự là có phúc phận, bèn mỉm cười, “Ta biết người không thích màu sắc rực rỡ, chẳng qua nữ nhi khuê các quá mộc mạc cũng không tốt. Ta có làm cho người xiêm y và trang sức có màu sắc tươi sáng, nên lấy ra mặc đi.”

“Dạ, tôn nữ đã biết.”

“Chốc lát nữa ta phái người mang cho người vài món đồ cổ trang trí, lần này không được chối từ đó.”

Nguyễn phu nhân cảm thấy nói chuyện với Gia Duệ giống như đánh vào một cục bông, Gia Duệ đang ở tuổi thanh xuân nở rộ nhưng lại không có nửa phần sống động của thanh niên, Nguyễn phu nhân dặn dò vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Gia Duệ ôn nhu nói, “Bên ngoài trời cũng đã tối, để tôn nữ tiễn tổ mẫu một đoạn đường.” Nói xong liền lệnh nha hoàn lấy áo choàng.

Nguyễn phu nhân ngăn cản, cười nói, “Không sao, ta đi quen rồi, bên ngoài có nha hoàn thấp đèn lồng mà.”

Gia Duệ vẫn muốn đưa tiễn, Nguyễn phu nhân cười, “Bên cạnh là viện của tiểu cô cô nhà người, ta đang muốn vào viện của nàng ngồi một chút, người yên tâm đi.”

Gia Duệ vẫn đưa Nguyễn phu nhân ra trước cửa viện, lệnh đại nha hoàn Thúy Minh đi cùng tôn mẫu đến tư viện của tiểu cô cô Thần Tư, nhìn theo cho đến khi bóng dáng của Nguyễn phu nhân khuất sau cánh cửa thì mới xoay lưng đi về phòng.

Nguyễn Thần Tư ở tại Hỉ Xuân viện.

Nghe nói mẫu thân đến, nàng cười khanh khách mà đứng dậy chào đón.

Gió mát trong phòng lùa vào mặt, tất cả vật phẩm bài trí đều lộ ra một loại tinh xảo của tiểu thư khuê các, phía trước cửa sổ trên chiếc bàn dài có đặt một chiếc bình mỹ nhân màu thiên thanh, trong bình cắm vài đóa hoa nở rộ đón xuân, cành hoa kéo dài xuống bàn, hạ xuống những đóa hoa tinh tế.

“Mẫu thân, trời đã muộn như vậy, có việc gì thì cứ gọi nữ nhi sang phòng là được rồi.” Nguyễn Thần Tư mỉm cười dịu mẫu thân ngồi xuống giường, vẫn tiếp tục oán giận, “Tuy là có nha hoàn cầm đèn đi theo nhưng vẫn khiến nữ nhi rất lo lắng.”

Nguyễn phu nhân lập tức cảm thấy ấm lòng, xoa xoa tay nữ nhi rồi cười nói, “Cũng không tính là quá muộn, ta đến chỗ của Duệ nha đầu, lại đến chỗ của người. Hôm qua đưa đến xiêm y trang sức cho người, có vừa người hay không? Thích hay không?”

“Đều rất đẹp.” Tiếng cười của Nguyễn Thần Tư trong trẻo, chỉ chỉ trâm cài tóc hình hoa mai có dây tua rua, cười nói, “Cái này dùng hoài thì chỉ sợ mẫu thân lại bảo nữ nhi không biết giữ đồ mà thôi.”

Nguyễn phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nữ nhi, “Làm cho người là để người dùng, giữ làm gì? Chúng ta cũng không phải tiểu môn tiểu hộ, có chút vật phẩm được tặng nhân dịp tất niên thì cũng nên dùng để đi ra ngoài cho có thể diện.”

Nguyễn Thần Tư vừa cười vừa hỏi, “Ta nghe Kim Lý nói, hai ngày nay mẫu thân rất kén ăn, thân mình có chỗ nào không khỏe hay sao? Mẫu thân có cần thỉnh ngự y đến xem hay không?”

“Không sao, là ngày ấy nương nương thưởng nhiều món điểm tâm, ăn ngọt nhiều nên hơi ngán, nay đã vô sự.” Nguyễn phu nhân vuốt ve khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nữ nhi, thương tiếc nói, “Qua mấy ngày nữa Phúc thân Vương phi muốn ngắm mai trong vườn, đã gửi thiệp mời chúng ta. Ta sẽ dẫn người cùng Duệ nha đầu đến đó.”

Nguyễn Thần Tư chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói, “Nữ nhi không đi, nữ nhi còn không biết chủ ý của mẫu thân nữa hay sao. Cho dù nữ nhi suốt ngày ngồi yên ở nhà thì cũng biết được Trần Nam Vương phi đã đến đây, Phúc thân Vương phi mở hội hoa xuân, làm sao mà lại không thỉnh Trần Nam Vương phi đến cho được. Mẫu thân dẫn theo Duệ nha đầu là được rồi, dẫn nữ nhi theo làm gì?” Cúi đầu xoắn chiếc khăn trong tay, tiếp tục nói, “Nữ nhi cũng không phải không biết xấu hổ, chẳng qua cả đề đô vẫn chưa biết, cô cô vẫn còn là khuê nữ mà điệt nữ đã được làm mai trước.” Nhất thời đôi mắt đỏ ửng rơi xuống mấy giọt

lệ, “Để người ta biết thì sẽ nói nữ nhi như thế nào? Là bị bệnh hiểm nghèo hay là có cái gì mất mặt, nếu không vì sao lại để diệt nữ chạy ra đường trước...”

“Nữ nhi của ta, vì sao lại nói như vậy.” Nguyễn phu nhân đau lòng đến cực điểm, lấy ra khăn tay của mình để lau lệ cho nữ nhi rồi thở dài, “Đây là ý của phụ thân người, trong phủ của chúng ta, chuyện gì cũng phải nghe phụ thân của người hết.”

Nguyễn Thần Tư dậm chân mà khóc, “Ý của phụ thân là sao, nữ nhi cũng là nữ nhi của phụ thân, vậy mà việc gì phụ thân cũng ưu tiên cho Duệ nha đầu, rốt cục có nghĩ đến nữ nhi hay không. Mẫu thân muốn đi gặp Vương phi thì chỉ cần dẫn Duệ nha đầu đi là được, nữ nhi có đi cũng vô nghĩa. Nếu người khác hỏi thăm nữ nhi thì mẫu thân muốn nói thế nào thì cứ nói thế ấy.” Khóc một lúc, khuôn mặt trắng trẻo mềm mại ướt đẫm nước mắt, lại nói, “Nếu là mẫu thân thì mẫu thân có cảm thấy cái gì thú vị hay không? Vì đại ca là đại nương sinh ra, Duệ nha đầu là nữ nhi duy nhất của đại ca, ai lại không thương nàng nhiều hơn, Mấy năm nay, chuyện nào cũng phải ưu tiên Duệ nha đầu, lúc phân viện, Thiên Dương viện lớn như vậy, phụ thân không hỏi nữ nhi một tiếng mà đã cho Duệ nha đầu. Ngân lượng tiêu vật hằng tháng của các viện, nàng lúc nào cũng nhiều hơn nữ nhi gấp đôi, ngay cả nha hoàn nữ mẫu, mẫu thân vì không muốn thị phi nên cũng để cho Duệ nha đầu chọn trước. Nay tỷ tỷ ở trong cung làm quý phi, tỷ tỷ đã lên kế hoạch lâu dài cho nữ nhi, vậy mà chỉ một câu của phụ thân thì nữ nhi cũng phải tặng cho Duệ nha đầu. Nữ nhi còn mặt mũi gì mà đi ra ngoài gặp người ta cơ chứ.”

Nguyễn phu nhân cũng rơi lệ, ôm nữ nhi mà khóc, “Nữ nhi của ta, vì sao người không nói sớm với ta, mẫu thân chỉ thấy người mỗi ngày đều hoan hỉ vui mừng, nào ngờ tâm trạng của người lại ngậm mình trong hồ hoàng liên như vậy.”

“Có nói thì cũng chỉ làm cho mẫu thân đau lòng mà thôi.” Nguyễn Thần Tư lau lệ, nức nở nói, “Nay ca ca đã đỗ Thám hoa, mẫu thân cũng phải lo lắng cho đại sự của ca ca. Dù sao cũng không nên để thúc thúc chưa thành thân mà diệt nữ đã xuất giá trước.”

Nguyễn phu nhân khuyên giải an ủi nữ nhi một lúc thì mới rời đi mà lòng tràn đầy chua xót.

Trở về phòng, không thể không nhắc nhở Bắc Uy Hầu, “Hong Nhạn cũng có công danh, Thần Tư cũng đã đến tuổi, bọn họ một người làm thúc thúc, một người làm cô cô, dù sao cũng không thể thành thân sau Duệ nha đầu được. Hong Nhạn thì dễ rồi, thiếp cũng gặp không ít nữ nhi trong đế đô, trong lòng đã có chọn lựa, hướng chỉ hần vừa đỗ Thám hoa, ai lại không xem trọng nhi tử của chúng ta cơ chứ. Nhưng hôn sự của Thần Tư thì mới đáng lo, lão gia có thể cân nhắc hay không?”

Bắc Uy Hầu thấy đôi mắt của thê tử ửng đỏ thì liền biết nàng vừa khóc xong, thở dài, “Nữ nhi của chúng ta hiện tại đang làm quý phi ở trong cung, lại sinh được hoàng tử, chúng ta phải nên hạ thấp mình một chút. Chúng ta cho dù có muốn thì cũng không nên với đến phúc phận được làm Trấn Nam Vương thế tử phi, hôn sự của Thần Tư...”

Bắc Uy Hầu dừng một chút, trái tim của Nguyễn phu nhân nhảy dựng, vội hỏi, “Dù sao cũng là thân muội của quý phi, nếu quá thấp kém thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến thể diện của nương nương hay sao.”

“Để ta xem lại.”

Lòng ngực của Nguyễn phu nhân càng đập kịch liệt.

Hành trình mỗi ngày của Vệ vương phi đều lấp kín, đầu tiên là dẫn Minh Trạm Minh Kỳ đến Vĩnh Ninh Hầu phủ để thỉnh an phụ thân. Sau đó là Minh Diễm mang theo lão công và nhi tử về thỉnh an.

Minh Diễm đã có một nhi tử, nay lại tiếp tục mang thai, khuôn mặt thoáng mượt mà, đỡ thắt lưng, đuôi lông mày lộ ra vẻ thần nhiên vui sướng.

Đám tỷ muội nói nói cười cười một lúc, sau đó Vệ vương phi đuổi các nàng ra ngoài, chỉ để Minh Diễm ở lại bên cạnh để hỏi một chút chuyện riêng. Cười nói, “Thư người viết cho ta đều kể chuyện thư thái vui vẻ. Nay ta hỏi người, có thật sự tốt hay không?”

“Mẫu thân, nữ nhi xác thật là rất tốt.” Minh Diễm liếc nhìn nhi tử đang chạy loạn dưới đất, hé miệng cười nhẹ, “Bà bà trong phủ đối xử với nữ nhi vô cùng tốt, Hầu gia cũng thế.”

Vệ vương phi gạt đầu, thấy hai nha đầu hầm rượu pha trà hầu hạ, nàng cười hỏi, “Phân Hoa và Phát Liễu đâu rồi?”

“Nữ nhi nghĩ rằng các nàng đã lớn, thuở nhỏ luôn ở bên cạnh nữ nhi, cũng không thể để lỡ tuổi thanh xuân của các nàng, vì vậy đều đã kết duyên cho các nàng, nay cũng ở bên cạnh nữ nhi để hỗ trợ, làm quản sự của tước phụ.”

Vệ vương phi nói, “Như vậy thì tốt.” Nàng rất hiểu tính tình của Minh Diễm, nếu cô gia có tâm nạp tiểu thiếp thì nhất định sẽ chọn từ trong đám thị nữ, thứ nhất là có thể cân nhắc, thứ hai là giảm bớt thị phi, “Bà bà của người vừa tốt vừa biết thông cảm, cô gia lại biết lễ nghi, đây là phúc khí của người.”

Minh Diễm cười cười, hiện tại cuộc sống của nàng rất hạnh phúc, nghĩ đến Minh Trạm thì không khỏi thân thiết hỏi, “Mẫu thân, cổ họng của Minh Trạm đã xảy ra chuyện gì? Nữ nhi ở đế đô chỉ nghe tin Minh Trạm bỗng nhiên có thể nói. Trước đây thỉnh bao nhiêu đại phu cho hắn, uống bao nhiêu thứ thuốc, mà vì sao hiện tại mới đột nhiên mở miệng?”

“Có lẽ là Bồ tát hiển linh.” Vệ vương phi nói, “Bỗng nhiên nằm mơ nhìn thấy có hào quang chói mắt hạ xuống trước viện của Minh Trạm, ai ngờ ngày thứ hai hắn liền mở miệng nói chuyện. Thật sự là có thần phạt phù hộ. Phụ vương của người còn cố ý ban thưởng cho Hoàng Minh tự nữa mà.”

“Thật sự là hỷ sự.” Minh Diễm không hỏi nhiều, Minh Trạm được phong làm thế tử, Minh Diễm cũng rất vui mừng cho Vệ vương phi và Minh Trạm, tình cảm của nàng và Minh Trạm vốn rất tốt, Minh Trạm hao hết tâm lực vì hôn sự của nàng, nếu không thì nàng cũng không biết hiện tại cuộc sống của nàng sẽ như thế nào, Minh Diễm lại nói một câu khẳng định, “Đây là phúc của tứ đệ và mẫu thân.”

Trên mặt của Vệ vương phi cũng không có gì đặc biệt vui mừng, vỗ vỗ tay của Minh Diễm mà nói, “Mặc dù người được gả cho Hầu phủ, nhưng mà may mắn được gả vào phủ ít nhân khẩu, bà bà của người lại là người hiểu chuyện, không có tiểu thúc tử hay tiểu cô tử nghịch ngợm, cũng không có trực lý cản tay cản chân, chỉ cần hầu hạ tốt bà bà và cô gia của người thì cuộc sống sẽ rất thư thái nhàn nhã. Minh Diễm, hạnh phúc đối với nữ nhân mà nói chính là phúc phận rất hiếm có.” (thúc tử, cô tử = em trai em gái chồng, trực lý = chị em dâu)

Minh Diễm suy nghĩ một chút về chuyện cơ thiếp đầy phủ của phụ thân, rất hiểu nỗi khổ tâm của mẫu thân, nhện không được mà dựa vào đầu vai của mẫu thân rồi nhẹ nhàng nói, “Mẫu thân, đợi tứ đệ thành thân thì người cũng sẽ đỡ dần được một tay, khi đó mẫu thân cũng có thể hưởng vài năm an nhàn thoải mái.”

Vệ vương phi nói, “Ta đang muốn hỏi thăm người một chút, người có biết đại tiểu thư của Bắc Uy Hầu Nguyễn gia hay không?”

Minh Diễm dùng thân phận quận chúa cao quý mà gả vào hầu phủ, còn có bà bà là công chúa, nay nàng đã xuất giá hơn năm năm, đúng là cũng biết không ít về các khuê tú tiểu thư trong đế đô, suy nghĩ một chút rồi gạt đầu nói, “Nguyễn gia có hai nữ nhi, một người hiện tại là tiểu nữ của kế thất phu nhân Bắc Uy Hầu, thân muội của Nguyễn quý phi trong cung. Một người là nữ nhi của trưởng tử quá cố của Bắc Uy Hầu, không biết mẫu thân nói người nào?”

Vệ vương phi cũng không muốn giấu diếm, cười nhàn nhạt nói, “Ta đều muốn trông thấy hai người này, người cảm thấy các nàng thế nào?”

“Muốn nói về nhan sắc thì nữ nhi của Bắc Uy Hầu được hơn, tính tình hoạt bát cũng thích nói đùa. Về tính cách thì tôn nữ của Bắc Uy Hầu lại trầm ổn hơn, làm việc hào phóng chu toàn, chẳng qua tướng mạo chỉ bình thường.” Minh Diễm nói chuyện rất khách quan, bởi vì nàng cũng muốn giúp Minh Trạm tuyển thế tử phi.

“Không vội, qua mấy ngày nữa thì tự nhiên sẽ nhìn thấy.”

Minh Diễm cười nói, “Khi nào đi thì mẫu thân cứ gọi nữ nhi một tiếng.”

“Phúc Vương phi mở hội hoa xuân, nhất định cũng sẽ gửi thiếp cho người.”

Mẫu tử hai người nhìn nhau mà cười.

.....

80. Chương 80: Thê Chân Vạc

Phùng Thiệu Minh uống rượu có một chút cao hứng.

Hắn không có huynh đệ tỷ muội, cho nên đối với đám người của Minh Trạ cũng không tề, về nhà nói với thê tử, “Tứ đệ này đã có thể nói chuyện, miệng mồm thật sự khéo léo.”

“Minh Trạ hay bốn cọt, lại gặp được người thành thật như chàng, cũng không phải ngoại nhân, uống ít vài chén thì có ai nở trách chàng đâu?” Minh Diễm oán trách, bưng đến bát canh tỉnh rượu, cười tủm tỉm.

Phùng Thiệu Minh cười, “Thấy nhạc phụ cũng cao hứng.” Kéo tay của Minh Diễm, hai người cùng dựa vào đầu giường, Phùng Thiệu Minh ôn hòa nói, “Lần này nhạc mẫu quay về để đó, điều quan tâm nhất chính là hôn sự của các đệ muội, nếu có gì cần hỗ trợ mà thân mình của nàng bất tiện thì cứ nói với mẫu thân. Ta nghe mẫu thân có nói khi còn trẻ quan hệ của mẫu thân và nhạc mẫu cũng rất thân cận.”

“Ta biết. Chàng đừng lo, thân mình của ta rất tốt.”

“Lần này sinh khuê nữ đi.”

Vệ vương phi không lo lắng việc hôn sự của Minh Trạ, cho dù là nhi nữ của nhà ai thì dù sao cũng là thú vào cửa, chỉ cần hiểu chuyện là tốt rồi. Lúc này địa vị ở Trấn Nam Vương phủ cũng không thể nói rõ là phải dựa vào người nào.

Nhưng thật ra hôn sự của Minh Kỳ lại làm cho Vệ vương phi phải phát sầu. Thừa dịp hỏi thăm Phượng Cảnh Nam, “Trong lòng của Vương gia đã chọn được ai hay chưa?”

Phượng Cảnh Nam uống nửa tách trà nhỏ rồi hỏi lại, “Vương phi đã nhìn trúng người nào rồi phải không?”

“Kiến thức của ta hữu hạn, chẳng nhìn trúng được ai cả. Chẳng qua Kỳ nhi đã trưởng thành, năm nay đã mười sáu, ta cũng đã hỏi thăm nữ nhi của Nguyên gia, trong lòng hiểu rõ. Kỳ nhi và Trạ nhi tuy là long phượng song sinh nhưng dù sao Kỳ nhi cũng gánh chịu cái danh tỷ tỷ, lại là nữ nhi, cũng không nên thành thân sau đệ đệ. Tiếp theo là Minh Phi và Minh Nhã, một người mười tám một người mười bốn, cũng đã đến lúc phải nghị hôn.” Vệ vương phi dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng nói, “Lớn nhỏ có trật tự, dù sao cũng phải bàn lớn trước rồi mới bàn đến nhỏ. Kỳ nhi có cái tật xấu là tính tình bá đạo, đam mê đao thương, mỗi khi nghĩ đến thì ta lại phát sầu, không biết nên tìm người nào cho nàng thì mới được.”

Phượng Cảnh Nam thản nhiên cười, “Xem Vương phi kia, người ta bảo hảo nữ không lo gả, Minh Kỳ là ái nữ của ta, ta muốn lưu nàng lại bên cạnh. Mặc dù tính tình của nàng rất cường nhưng cũng không phải là không rõ lý lẽ, cần gì phải lo lắng.”

Bàn tay nhỏ bé của Vệ vương phi vô thức run lên, giọng nói mơ hồ, “Vương gia muốn chọn hiền tể ở Vân Nam cho Minh Kỳ hay sao?”

“Nói cách khác thì đó là muốn bắt rể. Ta đã chuẩn bị xây phủ quận chúa cho Minh Kỳ, cho dù nàng chọn hiền tể ở đâu thì ngày sau cũng sẽ quay về Vân Nam.” Phượng Cảnh Nam nói.

“Vương gia muốn cho nàng chưởng binh?” Giọng nói của Vệ vương phi có một chút suy yếu vô lực.

Vì liên quan đến quân sự cho nên Phượng Cảnh Nam căn bản không muốn giải thích, nhưng Vệ vương phi đã nói, “Minh Kỳ là nữ nhi của ta, ta hỏi một câu cũng là lẽ thường.”

Phượng Cảnh Nam không mở miệng tức là thừa nhận.

Vệ vương phi lộ ra một nụ cười châm chọc, ôn hòa nói, “Ngày sau Minh Trạ kế thừa Vương vị, Minh Kỳ ở trong quân có chỗ dựa. Minh Kỳ là nữ nhi, muốn sống yên ổn trong quân thì tất nhiên phải có người ủng hộ, Minh Trạ thì lại không thích có người cản tay cản chân. Đám người Minh Lễ là thứ tử, vốn mang lòng nghi ngờ Minh Trạ, tất nhiên sẽ cùng Minh Kỳ liên thủ, chế trụ hành động của Minh Trạ, tạo thành thế chân vạc. Như vậy tất cả bọn họ có thể bảo toàn lợi ích của mình.”

“Vương gia có nghĩ đến hay không, Minh Kỳ là nữ nhi của ta, nàng và Minh Trạh là thân tỷ đệ, nếu ngài thật sự để nàng chưởng binh, ngày sau tỷ đệ hai người nhất định sẽ vì quyền thế mà nảy sinh hiềm khích. Nàng là nữ nhi, vì sao không để nàng an phận lập gia đình, yên ổn mà sống.”

Phượng Cảnh Nam đặt xuống tách trà trong tay, thần nhiên nói, “Vì thuở nhỏ Minh Trạh bị khuyết tật cho nên Vương phi luôn đặt tám phần tâm tư lên người của Minh Trạh, Vương phi có nghĩ đến tâm tư của Minh Kỳ hay không? Nàng không muốn cuộc sống xuất giá sinh con, Minh Kỳ lãnh binh kỳ xạ đều thật xuất sắc, còn kiên cường hơn cả huynh đệ Minh Lễ. Minh Kỳ làm việc từ đó đến nay rất có phong thái của một đại tướng, nếu nàng là nhi tử thì ta sẽ lập nàng làm thế tử. Cá tính của Minh Kỳ tuyệt đối không thể làm hiền thê lương mẫu, nàng thích ở trong quân doanh, như vậy ta để nàng vào quân doanh, việc nàng đứng vững trong quân doanh là bản lĩnh của nàng. Về những gì Vương phi vừa nói, cho dù là đích tử hay thứ tử thì đều là nhi tử của bốn Vương, bốn Vương đương nhiên hy vọng bọn họ có thể bảo toàn.”

Vệ vương phi bình tĩnh nói, “Vương gia không tin Minh Trạh?”

“Minh Trạh sẽ ở tình thế nhất định mà làm ra phản ứng tương đối chính xác.” Phượng Cảnh Nam trả lời, “Bốn vương cũng không phải nghi ngờ hắh, nếu hắh thân cận cung kính huynh đệ thì cần gì phải e ngại Minh Kỳ chiếm một chút nhỏ nhoi trong quân doanh? Minh Kỳ dù sao cũng là nữ nhân, Minh Trạh lại không phải kẻ mê muội, hắh có thể trấn áp Minh Kỳ. Nếu hắh có tâm tư khác thì như vậy cứ xem là bốn Vương lo xa đi.” Phượng Cảnh Nam cười cười, “Kỳ thật cũng không tính là nhiều, Vương phi cảm thấy ngày sau dọi Minh Trạh lên Vương vị thì huynh đệ Minh Lễ sẽ không đến để đô hay sao? Nhất định là sẽ đến. Việc mà bốn Vương chuẩn bị trước chỉ là chuyện Minh Kỳ tiến vào quân doanh mà thôi, nhưng thật ra thì chuyện này bốn Vương đã sớm nghĩ cách, mới đầu Minh Trạh bị cầm, không thể kế vị, hắh và Minh Kỳ là thân tỷ đệ, ta để Minh Kỳ chấp chưởng binh quyền là để bảo vệ Minh Trạh. Nay xem ra người phải bảo hộ lại là huynh đệ Minh Lễ.”

Vệ vương phi nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, đeo vào chiếc mặt hoàn hảo, gạt đầu, “Ta đã biết, như vậy ta sẽ không cần phải bận tâm đến chuyện của Minh Kỳ nữa. Chẳng qua có một chuyện, Vương gia thứ cho ta vô lễ. Minh Kỳ là nữ nhi của ngài nhưng đích tử của Minh Kỳ sẽ không phải là họ Phượng. Vương gia giao binh quyền cho nàng, trên đời này nào có mẫu thân không thương nhi tử, hay là tương lai lại làm cho đích tôn và ngoại tôn của ngài tranh chấp quyền bính, đến lúc đó sẽ là cảnh tượng như thế nào? Ta đại khái là nhìn không đến, cũng tưởng tượng không ra.”

Phượng Cảnh Nam bất động cười cười, thở dài, “Trên trời không có ngôi sao nào là vĩnh hằng, thế gian không có giang sơn nào mà không thay đổi triều đại, Vương phi còn không nhìn tới thì huống hồ gì bốn Vương chỉ hơn Vương phi vài tuổi, đại khái cũng nhìn không đến.”

Lần đầu tiên Vệ vương phi làm cho Phượng Cảnh Nam tức giận, Phượng Cảnh Nam nói, “Chuyện hiện tại vẫn chưa nắm chắc, huống chi chuyện sau này? Cứ để tiểu bối bọn họ tự quan tâm đi.”

Minh Trạh vừa uống rượu cùng Ngụy An trở về, vừa bước vào cửa thì đã bị người thỉnh vào phòng của mẫu thân.

Vệ vương phi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắh ửng đỏ, trong mắt có vài phần say rượu, trên người còn mang theo mùi rượu, cười hỏi, “Đi uống rượu ở đâu?”

“Ngụy An mời nhi tử xem biểu diễn tại nhà, không uống nhiều.” Minh Trạh uống nửa tách trà ấm, sợ mẫu thân ngửi thấy mùi rượu sẽ khó chịu, cười nói, “Để nhi tử đi rửa mặt chải đầu thay y phục trước.”

“Ở chỗ của ta có xiêm y của người, vào trong thay đồ đi, vừa lúc bảo trù phòng hâm một chút canh tỉnh rượu đến đây.” Vệ vương phi sờ mặt của Minh Trạh mà nói.

Minh Trạh cười hì hì rồi tiến vào bên trong, khi bước ra thì hoàn toàn khác hắh, đã uống xong bát canh tỉnh rượu, liền ngồi bên cạnh mẫu thân mà ăn điểm tâm lót dạ.

“Dự tiệc mà không ăn cái gì hay sao?”

“Có ăn một chút nhưng không quá no.” Minh Trạh gấp một miếng bánh hạt để cho mẫu thân, Vệ vương phi cười, “Ta không đói, người ăn đi.”

“Mẫu thân, có phải xảy ra chuyện gì hay không? Nhìn sắc mặt của mẫu thân không tốt cho lắm, bụng mất hơi thâm, tối hôm qua ngủ không đủ giấc hay sao?”

Vệ vương phi dựa vào nhũyến tháp, ôn nhu nhìn Minh Trạ, nhẹ giọng nói, “Phụ vương của ngươi muốn Minh Kỳ ở lại Vân Nam.”

Minh Trạ gật đầu, “Tỷ tỷ cũng muốn như vậy, cũng đã nói chuyện với nhi tử. Muốn ở lại thì cứ ở lại, dù sao phụ vương cũng đã muốn như vậy, chuyện mà hần quyết định thì có phản đối cũng chỉ vô dụng.”

“Trong lòng của ngươi đã dự tính gì trước hay chưa?”

Minh Trạ lấy khăn lau ngón tay, xem sắc mặt của Vệ vương phi tiều tụy hơn so với lúc trước, thân thiết nắm lấy tay của mẫu thân rồi cười nói, “Cứ mặc kệ phụ vương đi. Phụ vương đã sớm quyết định như vậy, chuyện Minh Kỳ tiến vào quân doanh đã là chuyện mấy năm trước, lúc ấy nhi tử vẫn chưa làm thế tử. Đối với phụ vương mà nói thì huynh đệ Minh Lễ cũng là nhi tử. Hiện tại ngăn lại Minh Kỳ thì hần sẽ nghĩ ra cách khác. Về phần Minh Kỳ thì nhi tử ước chừng có thể đoán được, muốn bảo rằng nàng muốn nắm binh quyền thì vẫn hơi xa một chút, nàng chỉ là không muốn, ừm, muốn trải qua ngày tháng tam thê tứ thiếp mà thôi. Ở trong mắt nàng, nam nhân không phải là chỗ dựa vững chắc. Nhưng nàng lại là nữ nhi, đến tuổi thì phải xuất giá, cho nên nếu không muốn người khác đụng tay đụng chân vào hôn sự của nàng thì nàng phải xuất ra thực lực làm cho người ta kiêng kỵ.” Hầy, rõ ràng mình mới là ông chủ, thân tỷ tỷ không nên đến làm tổng giám đốc, chuyện này thật phiền.

“Phụ vương đã đem Tề Cánh và Triển Tuấn đặt ở bên người của nhi tử, Minh Kỳ tuy rằng có thể chiếm được một phần quyền bính, nhưng bất quá phụ vương chỉ muốn dùng nàng để áp chế hành động của nhi tử chứ không phải là thay đổi chủ vị Trấn Nam Vương.” Minh Trạ an ủi mẫu thân nói, “Thôi, thay vì để nàng ở để dơ gả cho một người nam nhân nào đó khiến nhi tử ngày đêm phải bận tâm thì quay về Vân Nam vẫn tốt hơn. Mẫu thân yên tâm đi, giống như Hoàng bá phụ và phụ vương, chẳng phải hiện tại cũng rất tốt hay sao?”

“Mẫu thân, phụ vương nay chỉ mới tứ tuần, ngày tháng còn rất dài mà.”

.....

P/S: cái truyện này là điển hình của *ba cưng con gái, mẹ cưng con trai* nè :>.

81. Chương 81: Nguyễn Phi

Nay Minh Trạ là bảo bối của đế đô, cho dù là Vệ vương phi đi Phúc Thân Vương phủ để ngắm hội hoa xuân thì Phúc Thân Vương phi cũng cố ý phái người nói với Vệ vương phi: Thế tử nhà ta chuẩn bị hảo tửu, thỉnh thế tử nhà ngài cùng đến tham dự.

Dù sao cũng phải đưa mẫu thân và các muội muội đến đó, vì vậy Minh Trạ cũng đi cùng.

Hội hoa xuân này, ngoại trừ hoa mai khoe sắc trong hoa viên thì còn có các tiểu cô nương xinh như mộng. Chỉ tiếc các tiểu cô nương xinh như mộng này không phải để Minh Trạ ngắm nhìn, Minh Trạ chỉ có thể gặp các phu nhân trung niên hoặc lão niên, trẻ thì có thể làm lão nương của Minh Trạ, già thì có thể làm tổ mẫu.

Minh Trạ hiện tại cao gầy tuấn tú, ăn nói khách khí, các phu nhân đều phải tán thưởng, “Vương phi thật sự là hảo phúc khí, có nhi tử hiểu biết như vậy, còn có bốn vị nữ nhi xinh như hoa.”

Minh Kỳ không quan tâm lắm, Minh Diễm thì cười nói, “Mợ khen như thế, nếu ta từ chối thì thật bất kính.”

Phúc Thân Vương phi chỉ vào Minh Diễm rồi cười nói, “Thục Nghi, ngươi càng ngày càng dày dạn. Bất quá lời này của ta cũng không sai, giống như Thục Nghi gả đến phủ của đại công chúa, toàn bộ đế đô không ai nói nàng nửa chữ không hay, đại công chúa xem nàng như nữ nhi của mình, còn thân cận hơn cả Thọ An

Hầu. Đây đều là Vương phi biết cách dạy nữ nhi.” Quay đầu vừa cười vừa nói với Vệ Vương phi, “Ngài thật sự là có phúc.” Rõ ràng là đích tử bị cầm mười mấy năm vậy mà rốt cục lại bỗng nhiên mở miệng vàng.

Mấy năm trước Minh Trạ ở đế đô đã gây ra không ít âm ỉ, không ít người tổn tâm tư xem náo nhiệt. Bọn họ nghĩ, Ngụy trác phi có chống lưng mạnh mẽ, cho dù đích tử làm âm ỉ đến đâu thì một kẻ cầm làm sao có thể trở thành Trấn Nam Vương? Cùng lắm là âm ỉ đầu rơi máu chảy, mất thể diện này nọ thì người mới biết lợi hại! Ai ngờ ba mươi Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, bỗng nhiên người cầm lại mở miệng, toàn bộ tình thế đều kinh thiên nghịch chuyển.

Lại có một chuyện kỳ lạ, trước kia mọi người đều nói đích tử của Trấn Nam Vương vừa xấu vừa béo lại bị cầm, chỉ có một ưu điểm chính là còn trẻ.

Chuyện này, chuyện này lúc trước là ai tung tin đồn nhảm vậy! Thật là thất đức! Nếu không vì lời đồn này thì làm sao hiện tại lại để Nguyễn gia được lợi như vậy!

Ghen tỵ a! Đổ mắt a!

Minh Trạ nhà người ta nay vóc dáng đã trở mã, thịt béo biến mất, dung mạo nảy nở, miệng lại biết nói....

Phúc khí của Vệ vương phi đương nhiên cũng ồ ạt bay đến.

Đối mặt với những lời khen tặng thì Vệ vương phi vẫn rất thản nhiên. Minh Trạ cũng đã lớn, không tiện ở trong này quá lâu, dù sao ở đây đều là các phu nhân, liền bảo người hầu dẫn đi ra ngoài, bên ngoài còn có Phúc Thân Vương thế tử đang chờ.

Mọi người đều tán thưởng Minh Trạ một hồi.

Kỳ thật luận về tướng mạo thì Minh Trạ xem như là trung bình, chẳng qua địa vị của hắn rất cao, lại có tướng mạo trung bình, lúc trước tuy đã có một thê tử, nhưng cũng chỉ vì lễ pháp, nay nhìn thấy người thật, mọi người đều có vài phần ghen tị đối với Nguyễn phu nhân.

Những người đang ngồi ở đây đều có nữ nhi.

Vì sao Nguyễn gia nhà người lại tốt số như vậy.

Nhưng mọi người lại không biết trong lòng của Nguyễn phu nhân cũng chưa xót, nữ nhi nhà mình đẹp như thế, bộ dáng xuất thân đều tốt, chẳng qua trượng phu lại bất công, nhường cơ hội tốt cho tôn nữ.

Nếu người nói về vai vế?

Trong Hoàng tộc làm sao mà chú ý đến vai vế a, năm xưa đại Dương phi và tiểu Dương phi của Tiên đế là cô cháu, cả hai đều sinh hoàng tử, vậy người nói xem, hai vị hoàng tử này phải luận vai vế như thế nào?

Vệ vương phi cũng cố ý lưu tâm đến hai vị tiểu thư Nguyễn gia, gọi người vào chỗ yên lặng để trò chuyện, Nguyễn Thần Tư tướng mạo xinh đẹp, khi cười lộ lên sẽ có hai lúm đồng tiền, thật sự rất đẹp mắt, giọng nói như chim hoàng oanh líu lo êm tai, “Tạ Vương phi nương nương.”

Gia Duệ cũng trang nhã nói lời cảm tạ.

Vệ vương phi cười hỏi, “Cũng không biết hiện tại nữ hài tử các ngươi thích cái gì, cứ cầm chơi đi.”

Nguyễn Thần Tư cười nói, “Vương phi ban thưởng cho chúng ta thì đó là phúc khí của chúng ta.”

“Thường ngày các ngươi làm gì?”

Nguyễn Thần Tư cười nhẹ nhàng, tươi đẹp như nắng ban mai, “Buổi sáng thức dậy sẽ thỉnh an phụ mẫu, sau đó cùng mẫu thân học xử lý nội vụ, buổi chiều rảnh rỗi sẽ đánh đàn hoặc chơi cờ, đọc sách.”

Vệ vương phi cảm thấy hứng thú, hỏi, “Thích đánh đàn, chơi cờ, là thỉnh tiên sinh đến dạy hay sao?”

Hai người một hỏi một đáp, tán gẫu thật vui vẻ, Gia Duệ chỉ là thỉnh thoảng sẽ phụ họa một hai câu, rất nghiêm túc lắng nghe, khi Vệ vương phi mím môi thử độ ấm của tách trà thì Gia Duệ sẽ bình thản châm vào tách trà nhỏ.

Nguyễn phu nhân về phủ nghe nữ nhi thuật lại cuộc trò chuyện với Vệ vương phi thì ý cười không ngừng hiện lên trên mặt.

Nguyễn phu nhân vui mừng nói, “Trần Nam Vương phủ có địa vị cao quý, đều là người ta chọn chúng ta, Vệ vương phi đã gặp qua cô cháu các người, coi như cả hai đều có phúc.”

Nguyễn Thần Tư cười nói, “Câu hỏi của Vương phi cũng không khó đáp, nhưng Duệ nha đầu lại là người ngại ngùng, dù sao cũng không thể ngồi cùng Vương phi.”

“Có nói chuyện với Ninh Quốc quận chúa hay không?”

“Quận chúa hơi cao ngạo, không thích nói cười, nhưng tam muội và tứ muội nhà nàng thì đều rất dễ ở chung.” Nguyễn Thần Tư bĩu môi một chút, bất đắc dĩ nói, “Nhưng Duệ nha đầu có nói chuyện với Quận chúa một lúc, đều là những chuyện về lịch sử a, ta nghe cũng không hiểu lắm.”

Nguyễn phu nhân nói, “Quận chúa thân phận cao quý, khó tránh khỏi có một chút cao ngạo.”

“Đâu phải, tiểu quận chúa của Phúc Thân Vương gia cũng rất thân thiện với nữ nhi. Nữ nhi cảm thấy Ninh Quốc quận chúa không quá hòa đồng.”

Nguyễn phu nhân cười cười, trong lòng còn một chuyện khác khó xử.

Lúc trước tiến cung vấn an nữ nhi, Nguyễn quý phi từng đề cập, “Ninh Quốc quận chúa cao quý, nay vì Ninh Quốc quận chúa mà bao nhiêu người đều ngóng trông, không biết là ai sẽ có phúc khí này.”

Nguyễn phu nhân hơi do dự, Nguyễn quý phi nói, “Ta cũng thích Gia duệ nha đầu, chẳng qua vẫn xa hơn một tầng. Hồng Nhạn vừa mới trúng tuyển Thám hoa, nhân phẩm xuất chúng, sao không thử tranh một phen?”

“Nương nương thấy Thần nha đầu thế nào?” Cơ hội làm Trần Nam Vương thế tử phi rất hiếm có, hơn nữa lại đang nắm chắc trong tay.

Nguyễn quý phi thở dài, “Lúc trước nữ nhi cũng vì Thần nha đầu mà tìm cách, chẳng qua khi Hoàng thượng hỏi phụ thân thì phụ thân lại chỉ điểm Duệ nha đầu, lại đề cập Duệ nha đầu là nữ nhi của đại ca, Hoàng thượng còn khen phụ thân vài câu nữa mà.”

“Duệ nha đầu thì đã ổn, chẳng qua về phía Ninh Quốc quận chúa, nữ nhi có gặp Quận chúa ở Từ Ninh cung, khí phái đoan trang cao quý, cũng không tầm thường, thế tử chỉ có một thân tỷ tỷ là nàng, hai người lại là long phượng song sinh, nếu có thể được thành hôn với Quận chúa thì tiền đồ của Hồng Nhạn xem như rộng mở.” Giọng của Nguyễn quý phi rất ổn định, “Mẫu thân không cần gấp, Hồng Nhạn là thúc thúc, dù sao cũng phải thành hôn trước Duệ nha đầu, nữ nhi nghe nói Hoàng thượng đã cố ý chọn hiền tể cho Quận chúa, Hồng Nhạn vốn là thiếu niên anh tài. Chỉ cần lọt vào mắt của Quận chúa thì chuyện thế tử phi đương nhiên cũng sẽ dừng lại.”

Nguyễn phu nhân nói một cách khó xử, “Hồng Nhạn là đệ đệ của nương nương, luận về vai vế thì...”

Nguyễn quý phi dời mắt, khẽ thở dài, “Nữ nhi không phải là chính thê của Hoàng thượng, quý phi cũng chỉ là thiếp mà thôi.”

“Nương nương tội gì phải tự hạ thấp mình.” Nguyễn phu nhân khuyên giải an ủi, “Nương nương nay có long tử hộ thân, còn có cái gì để lo âu nữa chứ.”

Suy nghĩ một chút, nhi tử tuổi dần dần lớn, ánh mắt của Nguyễn quý phi càng thêm kiên định, nhẹ nhàng nắm chặt năm ngón tay, ôn hòa nói, “Vốn là lời nói thật mà thôi.”

.....

P/S: chắc...xưa thấy người ta xí, chê người ta, giờ thấy người ta cũng khá khá lại giàu có thì liền bu bám.

Mọi người thông cảm nhé, tháng này và tháng sau ta bận bù đầu nên ta edit rất chậm. Sang tháng 10 ta mới nói rộng thời gian và ổn định được công việc. Ta vẫn sẽ cố gắng.

À tuần sau thứ 6,7,8,9 sẽ không có chương mới vì ta phải đi sang Thái có công việc. Tuần kế tiếp, tức là tuần có ngày 2-9 thì ta cũng nghỉ edit thứ 7,8,9 vì về quê nghỉ lễ cùng gia đình.

82. Chương 82: Bí Sự

Ngụy An thỉnh Minh Trạm đến uống rượu, nhưng tiếp đãi Minh Trạm lại là Ngụy Ninh.

Minh Trạm hơi giật mình, sau khi hấn trở lại đế đô thì cũng không còn gặp Ngụy Ninh nhiều như trước nữa, mấu chốt là Ngụy Ninh mỗi ngày đều bận rộn ở Đại Lý tự, Minh Trạm lại vô cùng nhàn rỗi, cho nên hấn và Ngụy An gặp nhau rất nhiều.

Ngụy Ninh ở thư phòng, đi thẳng vào vấn đề, câu đầu tiên là, “Người muốn thành thân với Nguyễn gia à?”

Minh Trạm cười cười, “Người nghe tin rồi sao?”

Đồ ngọc, còn cười ngây ngô gì nữa.

Ngụy Ninh trầm ngâm trong chốc lát rồi mới hỏi, “Là tôn nữ của Nguyễn tộc trưởng, nhi nữ của Nguyễn Hồng Phi à?”

Nghĩ đến ý tứ của mẫu thân, Minh Trạm cũng không giấu diếm, gật gật đầu.

“Không thể thay người khác hay sao?”

Minh Trạm hơi kinh ngạc, Ngụy Ninh rất ít khi nhúng tay vào chuyện của hấn, nhiều lắm là ngụ ý hoặc là ở bên cạnh đề cử vài câu, còn hiện tại lại trực tiếp như thế, sự tình liên quan đến Nguyễn gia, Minh Trạm cau mày, kéo ghế ra rồi ngồi xuống, “Vì sao? Tiểu thư kia có cái gì không ổn hay sao?”

“Minh Trạm, người không cần đa tâm.” Ngụy Ninh nhếch khóe môi, trong mắt mơ hồ lộ ra một mối, “Mặc dù sự tình liên quan đến Nguyễn gia, bất quá cũng liên quan đến chuyện của hoàng tử, ta lảng tránh còn không kịp, làm sao lại vội vàng đi tìm phiền toái cơ chứ.”

“A Ninh, ta không phải có ý này.” Minh Trạm nói, “Mẫu thân đã xem mắt nhị vị tiểu thư của Nguyễn gia, nàng hài lòng tôn nữ của Nguyễn tộc trưởng, ta phải có lý do chính đáng thì mới có thể nói với mẫu thân. Ta và người ở cùng nhau đã sáu năm, tất nhiên cũng hiểu tính tình của nhau, ta không nghi ngờ người.”

Ngụy Ninh dựa vào ghế, từ ngày quay về đế đô thì hình như hấn hơi gầy một chút, chiếc cằm cương nghị, cần cổ dài mảnh khảnh, vậy vậy tay với Minh Trạm.

Minh Trạm đưa lỗ tai qua, ngửi thấy mùi hương thảo nhiên trên người của Ngụy Ninh, giọng của Ngụy Ninh cực thấp, “Ta không phải muốn cản trở nhân duyên của người, chẳng qua việc này...” Khóe môi ghé sát vào bên tai của Minh Trạm.

Hơi thở nóng rực của Ngụy Ninh khiến cho lỗ tai của Minh Trạm bị nhột, gãi gãi một chút, hấn không thể ngờ được, “Làm sao có thể?”

“Người tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại việc này chỉ có ta biết. Người muốn ta đưa ra chứng cứ thì ta cũng không có.” Ngụy Ninh lại dựa vào ghế, ngắm nghía chiếc vòng khuyết bằng dương chi ngọc trắng tinh, cúi mắt khẽ than thở, “Nhưng mà người cứ đi nói với mẫu thân của người đi, nàng chắc chắn sẽ tin.”

“Người, người thật sự thân quen với Nguyễn Hồng Phi à?” Minh Trạm hỏi một câu, trong lòng cảm thấy là lạ, “Hấn là người như thế nào?”

“Là một người mà người hoàn toàn tưởng tượng không ra.”

Hứ.

Minh Trạm khinh thường, bĩu môi hỏi, “Có tuần tú như ta không, có thông minh như ta không, có khả ái như ta không, có hiểu lòng người như ta không, có đầy bụng thi thư như ta không, có tài hoa như ta không?”

Ngụy Ninh hoàn toàn không có nửa phần ý cười, ánh mắt của hấn giống như hắc thạch thượng đẳng, trả lời một cách chắc chắn mà quả quyết như đinh đóng cột, “Có.”

Minh Trạm cười ngất.

Trở về thuật lại với Vệ vương phi, sắc mặt của Vệ vương phi thật khó coi.

Phượng gia huynh đệ cho nhi tử của nàng một mối hôn sự thật là tốt, hừ! Hàng lông mày của Vệ vương phi dần dần thả lỏng, ôn hòa nói, “Cũng may vẫn chưa chính thức đề cập, hiện tại có biết cũng không muộn. Người còn nhỏ, hôn sự hoãn lại cũng không sao.”

“Mẫu thân, A Ninh và Nguyễn Hồng Phi rất là thân thiết phải không, nếu không thì vì sao ngay cả chuyện này mà A Ninh cũng biết.” Minh Trạm dựa vào bên cạnh của mẫu thân mà hỏi.

“Đâu chỉ là thân thiết.” Vệ vương phi có ám chỉ, ánh mắt lãnh liệt nhìn Minh Trạm, “Nay Ngụy Tử Mẫn đã yên ổn, trong khi mười lăm năm trước, lúc bằng tuổi của người, Ngụy Tử Mẫn ở đế đô cũng là một nhân vật nổi danh hiểm hắc. Ngụy Tử Mẫn mười ba tuổi đã làm được một bài phú tả đế đô, được Tiên đế khen ngợi, mọi người truyền tụng, tài danh sớm hiển lộ. Năm ấy cũng là lúc Nguyễn Hồng Phi đỗ Thám hoa, Tiên đế thích nhất là thiếu niên anh tài, bọn họ đều là những nhân vật quỳnh chi ngọc thụ, vì Ngụy Tử Mẫn còn trẻ cho nên Tiên đế để cho hắn vào cung làm thư đồng cho hoàng tử, đến Đạo trai cùng học hành.”

“Nguyễn Hồng Phi thiếu niên đặc chí, cậy tài khinh người, người bình thường sẽ không lọt vào mắt của hắn, chỉ xem Ngụy Tử Mẫn là tri kỷ.” Vệ vương phi dừng lại một chút, nhìn về phía ánh mắt trong trẻo của nhi tử rồi nói, “Vị thể phụ vương của người rất bất mãn.”

“Vì sao? Lúc ấy Hoàng bá phụ hắn là vẫn chưa đăng cơ.” Dù sao Nguyễn gia cũng là Bắc Uy Hầu phủ, có thể mượn sức thì vì sao lại không mượn sức?

“Nguyễn gia đã có một nữ nhi gả cho thái tử.” Vệ vương phi nói, “Ngụy Tử Mẫn lại cùng Nguyễn Hồng Phi xem như một người. Khi đó phụ vương của người và thái tử đối đầu nhau, bất quá trước kia thân phận của Thái hậu không cao, hầu hạ tại Khôn Ninh cung, phải xem sắc mặt của Hoàng hậu mà sống qua ngày. Phụ vương của người đem tất cả tức giận dồn lên đầu của Ngụy Tử Mẫn, lột xiêm y rồi treo lên cây mà đánh đến chết đi sống lại, nhưng Ngụy Tử Mẫn vẫn làm theo ý mình.”

“Thật nhìn không ra A Ninh cũng có lúc nhiệt huyết như vậy, hiện tại hắn chính là không lợi thì không dấy sớm a.”

“Nhiệt huyết?” Vệ vương phi cười châm chọc, “Vì sao hắn lại biết rõ chuyện của Nguyễn Hồng Phi, khi ấy hắn nhất định ở cùng một chỗ với Nguyễn Hồng Phi. Mặc dù ta không hiểu lắm về chuyện này nhưng cái chết của Nguyễn Hồng Phi ít nhiều gì cũng có can hệ đến hắn.”

“Ngụy Tử Mẫn lãnh tâm lãnh tình, thông minh tuyệt đỉnh.”

“Nhi tử thấy A Ninh đối với Nguyễn Hồng Phi hình như rất có tình cảm, nếu không thì hắn cũng sẽ không cố ý nói cho nhi tử biết chuyện này. Đương nhiên việc này cũng có lợi cho hắn, dù sao Nguyễn gia cũng không thích nhìn thấy hắn.” Minh Trạm bổ sung một câu.

Vệ vương phi sờ đầu của nhi tử, ôn hòa nói, “Nếu người nhìn trúng Ngụy Tử Mẫn thì hiện tại vẫn chưa đến lúc động vào hắn. Có một loại người phải có quyền lực thì mới có thể chiếm được. Ngụy Tử Mẫn chính là người như vậy.”

“Rất thông minh cũng rất dễ dàng nhìn thấu lòng người, cân nhắc thiệt hơn, với địa vị của hắn thì nhất định sẽ không ở cùng với người. Hắn đương nhiên biết người có hảo cảm đối với hắn nhưng hắn sẽ không tiến xa mà chỉ bảo trì thái độ như gần như xa với người, như vậy đối với hắn mới có lợi mà không có hại.” Vệ vương phi thấy ánh mắt của Minh Trạm mơ hồ có một chút thất vọng, bèn ôn nhu nói, “Có lẽ khi người thừa kế Vương vị thì có thể chiếm được hắn. Bất quá ta phỏng chừng người còn phải chờ hai ba mươi năm nữa, lúc ấy Ngụy Tử Mẫn đã già, người cũng sẽ quên lời nói hôm nay. Nhưng mà ta nghĩ, trong nhiều năm này các người sẽ rất hòa hợp.”

“Chẳng lẽ nhi tử biểu hiện ra ngoài rất rõ ràng hay sao?” Minh Trạm hỏi.

Vệ vương phi nói, “Người rất ít khi để ý đến ai, nhưng lại cứ hay nói tốt cho hắn, ta không quan tâm cũng khó.”

“Mẫu thân không phản đối?”

“Minh Trạh, ta đã thấy rất nhiều người xuất sắc, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện.” Vệ vương phi cười nhàn nhạt, hỏi một cách trêu ghẹo, “Chẳng lẽ người muốn nhìn ta vừa khóc vừa thất cổ uy hiếp người phải nhất đao lưỡng đoạn với ai đó hay sao?”

Minh Trạh cười, “Không thể tưởng tượng được.” Trên thực tế Minh Trạh chưa bao giờ thấy lão nương của hắh cười to hoặc là quá bi ai.

Vệ vương phi nhéo mặt của Minh Trạh rồi cười, “Chỉ cần người không khuất phục, giữ vững lý trí thì nam hay nữ cũng không có gì là bất ổn cả.”

“Mẫu thân.”

“Ừm?”

Minh Trạh nhào qua ôm lấy Vệ vương phi rồi hôn một cái chụt.

Vệ vương phi dù sao cũng là nữ nhân cổ đại, nhất thời đỏ mặt, bèn nhéo lỗ tai của Minh Trạh rồi cười mắh, “Cái tên tiểu tử xấu xa này.” Đánh hai cái lên mông của nhi tử.

“Hôn thêm cái nữa.”

“Mau cút đi.” Vệ vương phi ngửa đầu ra sau, tránh đi cái miệng thối của Minh Trạh, một tay vẫn còn nhéo lỗ tai của Minh Trạh, lão thiên gia a, có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng không hề đoạn trang thực nữ như vậy.

Phượng Cảnh Kiên đang cùng Phượng Cảnh Nam thương lượng về hôn sự của Minh Kỳ.

“Người chỉ có một đích nữ, nàng và Minh Trạh lại là long phượng song sinh, đây là điềm lành của hoàng thất chúng ta, trắh cũng thích tính tình của nàng nữa.” Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Trắh nghĩ, nàng tuy là Quận chúa nhưng tất cả đều ẩn theo dải ngọc của công chúa, sau khi chỉ hôn thì có thể xây phủ.” Phượng Cảnh Kiên nói rất khách khí, bất quá hắh cũng cho rằng Minh Kỳ có lẽ không qua được cuộc sống phụng dưỡng công công bà bà. (công công bà bà = cha mẹ chồng)

Phượng Cảnh Nam nói, “Ta muốn sau đại hôn của Minh Kỳ thì để Minh Kỳ quay về Vân Nam định cư.”

Phượng Cảnh Kiên khề biến sắc, “Đây là ý gì? Để đô không tốt hay sao?”

“Hoàng huynh cũng biết mấy người nữ nhi của ta, lúc đầu Minh Trạh không thể nói chuyện, ta vốn định để Minh Lễ kế vị, nay Minh Trạh đột nhiên nói được, trong lòng khó tránh khỏi có chút kiêng kỵ với Minh Lễ. Còn nữa, ba huynh đệ Minh Lễ đều do Ngự phi sinh ra, nhất mẫu đồng bào, tình cảm cũng không tệ. Minh Trạh cũng không phải người đơn giản, ba huynh đệ Minh Lễ liên kết với nhau thì ngày sau khó tránh khỏi phân tranh. Nếu muốn bảo toàn tất cả thì nhất định phải có kế sách vẹn toàn.” Phượng Cảnh Nam thần nhiên nâng tách trà nhấp một ngụm.

“Minh Trạh không phải người có lòng dạ hẹp hòi.” Phượng Cảnh Kiên cau mày nói, “Người đối với hắh có thành kiến. Chuyện này liên quan gì đến việc Minh Kỳ quay về Vân Nam?”

“Hoàng huynh cũng biết mấy năm trước Minh Kỳ đã bắt đầu nhậh chức trong quân doanh, hai mươi vạn quân đóng tại Vân Nam, tương lai Minh Kỳ sẽ chấp chưởng một nửa binh quyền.” Phượng Cảnh Nam nói, “Tương lai ta sẽ để huynh đệ Minh Lễ cư ngụ lâu dài tại đế đô.”

“Minh Trạh làm sao cam tâm bị quản thúc, người làm như vậy chỉ khiến huynh đệ tỷ muội bọn họ tàn sát nhau mà thôi.”

“Ta rất hiểu bản tính của Minh Trạh, hắh có sức chịu đựng cực lớn, nếu không phải ta đưa hắh đến đế đô thì hắh sẽ ru rú làm đích tử cả đời không chịu xuất đầu lộ diện ở Vân Nam. Ngay cả ta cũng phải sợ hãi khả năng chịu đựng của hắh, một người có thể nhẫn nhịn thì chắc chắn sẽ chờ đợi cơ hội tốt nhất. Ngày sau cho dù Minh Trạh có kiêng kỵ Minh Kỳ thì cũng sẽ không động binh.” Phượng Cảnh Nam cười khề, “Thứ nhất, tỷ đệ bọn họ rất có tình cảm, trước kia Minh Kỳ luôn che chở bảo bọc Minh Trạh. Thứ hai, Minh Trạh là người thông minh, nếu tỷ đệ bọn họ thật sự gây chiến thì người đầu tiên được lợi chính là tân đế.”

Phượng Cảnh Kiên không thích nghe nói như vậy, ho một tiếng, trừng mắt liếc nhìn Phượng Cảnh Nam, “Sự tồn tại của Trần Nam Vương phủ được viết trong khuôn phép quy củ của Thái tổ.” Lão tử cũng chưa từng xuất thủ đối với người nha.

“Hoàng huynh, ta cũng không đa tâm. Đây chỉ là phân tích theo thường lệ mà thôi, Minh Trạ Minh Kỳ đều là người thông minh, Trần Nam Vương phủ phải trông cậy vào bọn họ, khả năng xảy ra binh biến rất thấp. Hơn nữa Minh Trạ vì đại nghĩa, hẳn cũng không phải kẻ ngốc, tuy rằng có sự tồn tại của Minh Kỳ sẽ làm cho hắn cảm thấy quyền lực bị khiêu khích, bất quá hẳn sẽ nhịn. Nếu không có hòa bình thì chắc chắn sẽ xảy ra binh biến, ta nghĩ là hắn sẽ tiếp tục nhẫn nhịn.”

“Nếu có thì sao?”

“Như vậy ta cũng chẳng tổn thất gì, Minh Kỳ tự chọn con đường này, cho dù bọn họ ai thắng ai thua thì người thắng nhất định sẽ trở thành một thế hệ Trần Nam Vương, dựa vào bản lĩnh của người họ cũng có thể bảo toàn Trần Nam Vương phủ hơn mười năm thái bình. Là Trần Nam Vương, xem như ta cũng không bôi nhọ tổ tiên. Là phụ thân, ta cũng đã dốc hết toàn lực.” Phượng Cảnh Nam nói, “Huynh đệ Minh Lễ cứ an phận mà sống ở đế đô đi.”

“Người gả Minh Kỳ đến đế đô, ngày sau huynh đệ Minh Lễ cũng có thể đến đế đô, để Minh Trạ kế vị, huynh đệ bọn họ cũng sẽ không thể tranh giành.”

“Minh Kỳ sẽ không cam tâm xuất giá thành thân, tính tình của nàng rất độc đáo. Nếu nàng bị gả đến đế đô thì nàng sẽ tìm mọi cách để chiếm lấy quyền lực ở đế đô, nhưng nếu nàng gả vào một hào môn thì ta nghĩ rằng đây cũng không phải là lựa chọn tốt. Khi đó Minh Kỳ sẽ không còn nghe lời ta nữa, nàng sẽ thuyết phục Minh Trạ giúp nàng tranh quyền lực ở đế đô.” Phượng Cảnh Nam nói, “Minh Trạ nhất định sẽ không khoanh tay ngồi yên, tiểu tử này thích nhất chính là đục nước béo cò chiếm lợi. Ta đã mệt mỏi lắm rồi, bọn họ muốn tranh giành thì cứ đợi ta nhắm mắt xuôi tay hẵng tính, mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.”

Đệ đệ đã nói như vậy nhưng Phượng Cảnh Kiên vẫn muốn mắng cho Phượng Cảnh Nam một câu, “Trẫm lớn hơn người vài tuổi, chưa gì mà người đã bàn đến chuyện nhắm mắt xuôi tay rồi.”

Não của người lớn đến đâu, đặt Minh Kỳ ở Vân Nam thì chẳng phải là để đề phòng trẫm hay sao! Bất quá trẫm chỉ nói một câu để Minh Kỳ ở lại đế đô thì người đã lập tức chuẩn bị quân đội. Đúng vậy, mất Minh Trạ thì Minh Kỳ sẽ là người tiếp theo cầm quyền.

Khụ! Trẫm chưa từng có ý đưa hoàng tử của mình làm kế tự của người, đương nhiên nếu người không có con đích tử thì quyền thừa kế đương nhiên sẽ là của thứ tử, huống chi Minh Lễ cũng rất dễ bắt chẹt.

Bất quá, người là thật sự suy tính cho thứ tử hay là lo lắng cho an toàn của Minh Trạ đây? Tiểu nha đầu kia, trẫm thật sự nhìn không ra có chỗ nào tốt hơn Minh Trạ cả.

Nếu đệ đệ đã tính như vậy thì hôn sự của Minh Kỳ cũng phải cân nhắc lại một lần nữa.

.....

P/S: bác Ninh vô thức thừa nhận em Trạ đẹp trai, thông minh, dễ thương, tài giỏi =))). Thỏa mãn tinh thần tự sướng ngút trời của em

83. Chương 83: Lãng Đầu Thanh

*Lãng Đầu Thanh=Không Động Não

Vệ vương phi lại tham gia vài bữa tiệc chiêu đãi, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp được nữ nhi của Nguyễn gia, mọi người đều có thể thấy được Vệ vương phi ưa thích Nguyễn Thần Tư.

Không chỉ có vậy, còn tặng cho Nguyễn gia một chậu phỉ thúy trân châu.

Nguyễn phu nhân phát sầu nói với Bắc Uy Hầu, “Trần Nam Vương phi thích người nào thì mọi người đều biết, ta cũng thích cả hai, lại là cô cháu chí thân, vậy phải làm sao bây giờ?”

Bắc Uy Hầu xoa xoa hàm râu đẹp dài ba tấc dưới cằm, “Còn phải xem ý của Hoàng thượng. Trong hôn sự tuyệt đối không có chuyện bên nhà gái lại đề cập trước, Trần Nam Vương và Vương phi ở đế đô, trước khi chỉ hôn thì Hoàng thượng nhất định sẽ phải hỏi ý tứ của Trần Nam Vương trước.”

“Cũng chỉ đành như thế thôi.” Nguyễn phu nhân mừng thầm trong lòng nhưng trên mặt vẫn giả vờ u sầu.

Quan hệ của Vệ vương phi và Nguyễn phu nhân dần dần thân mật, cũng gặp qua Nguyễn Hồng Nhạn, vừa cười vừa khen, “Trước kia khi đọc sách có người hay dùng từ chỉ lan ngọc thụ để hình dung, ta vẫn không hiểu là ý gì, nay nhìn thấy tam công tử nhà ngươi thì mới cảm thấy thật sự là thích hợp.”

Nguyễn Hồng Nhạn có một chút ngại ngùng, mặt mày đỏ ửng.

Vệ vương phi phái người tặng lễ, Nguyễn Hồng Nhạn nói lời cảm tạ, lễ phép lui ra.

Thiếu nữ thường ôm ấp tình xuân, Minh Phi đến đế đô mấy ngày nay cũng nghe người ta nhắc đến thanh danh của Nguyễn thám hoa, nấp sau bình phong, nàng lặng lẽ nhìn vài lần.

Mặt của Minh Phi hơi ửng đỏ, sau khi Nguyễn Hồng Nhạn rời đi thì các nàng lại đi ra cùng trò chuyện.

Vệ vương phi cười hỏi, “Vì sao Thần nha đầu không đến, ta có thứ tốt muốn tặng cho nàng.”

Nha đầu kia tối hôm qua có hứng vẽ tranh, vì vậy bị cảm lạnh, sợ đến đây sẽ lây bệnh cho Vương phi, cho nên ta mới không kêu nàng đến.” Nguyễn phu nhân nói.

Nguyễn Thần Tư ngã bệnh, bất quá Nguyễn Gia Duệ vẫn khỏe mạnh, nhưng Nguyễn phu nhân cũng không dẫn theo, thật sự là có một chút ý tứ. Vệ vương phi âm thầm đánh giá, ôn hòa nói, “Chỗ này của ta có tổ yến thượng đẳng do Thái hậu ban thưởng, lấy một chút để Thần nha đầu bồi bổ thân mình đi, phu nhân không cần phải từ chối, khó có được ta và nha đầu kia hợp ý như thế.”

Nguyễn phu nhân vừa cười vừa nói lời cảm tạ. Tuy rằng nương nương nói về chuyện của Ninh Quốc quận chúa nhưng Nguyễn phu nhân vẫn có vẻ ưu ái nữ nhi của mình hơn, nhưng cũng không phải là không sủng nhi tử.

Thật sự là Ninh Quốc quận chúa rất uy nghiêm, đoan trang cao quý, đôi mắt sắc bén lạnh như băng, thân phận cao quý không thể đắc tội, thú một tức phụ như vậy về phủ, rốt cục là nàng hầu hạ người hay người phải hầu hạ nàng a?

Trên chiếc bàn bằng gỗ hoa lê vàng có bày một bộ Thập Hàn mặc vô cùng quý giá do Thập Hàn cư sĩ tiền triều đặc chế, còn có Long Vĩ nghiên mực kỳ thạch kiên nhuận, phủ chi như cơ, bên cạnh nghiên mực có đặt một cây bút lông sói có thân bằng ngọc.

Minh Trạ ngồi ngay ngắn giữa án thư, trong tay dấy lên mùi thơm ngào ngạt của Long Tiên hương.

Phượng Cảnh Nam vào cửa thì nhìn thấy Minh Trạ khẽ nhắm mắt, tư thế ngồi thẳng tắp, vẻ mặt bí hiểm, trên thân mặc y bào nguyệt sắc.

Phượng Cảnh Nam suy nghĩ, Minh Trạ đã mãn tang cho thê tử, vì sao lại cạo ăn mặc trắng trong thuần khiết như thế.

Phượng Cảnh Nam ho một tiếng, lão tử đã vào đây vậy mà ngươi chẳng thèm để ý cái quái gì cả, càng ngày càng không có quy củ.

“Phụ vương? Sao ngài lại đến đây?” Minh Trạ đang trầm tư thì bị cắt ngang, kinh ngạc đứng dậy, lập tức diu Phượng Cảnh Nam đi qua án thư rồi ngồi xuống nhuyến tháp, Phượng Cảnh Nam lưu tâm liếc mắt một cái, trên trang giấy trắng tinh là những cuộn giấy chưa mở ra.

Phượng Cảnh Nam không để ý đến lời của Minh Trạ, đây là nhà của lão tử, có chỗ nào mà lão tử không đến được cơ chứ? Hỏi Minh Trạ, “Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

“Chẳng phải sắp đến vận thọ của Hoàng bá phụ hay sao? Hoàng bá phụ tuy có khẩu dụ nói rằng không cần phô trương, nhưng trong nhà tất nhiên cũng phải chuẩn bị một chút vàng ngọc đồ cổ dâng lên, bất quá

ta muốn viết một bức bách thọ đồ làm thọ lễ cho Hoàng bá phụ, cũng thể hiện lòng hiếu thảo ta.” Minh Trạ từ trước đến nay không thích có nhiều người ở trong phòng của mình, tự tay rót tách trà ấ dâng cho Phụng Cảnh Nam, tiếp tục nói, “Muốn đốt một lò hương để tĩnh tâm một chút rồi mới viết tiếp.”

A, còn tắm rửa sạch sẽ, đốt hương tĩnh tâm nữa, Phụng Cảnh Nam thầm nghĩ, thọ nhật của lão tử cũng sắp đến, vì sao chẳng thấy người tỏ vẻ gì hết vậy.

Minh Trạ thấy sắc mặt của Phụng Cảnh Nam bắt đầu chuyển sang âm u, bèn nói, “Chữ của ta không được tốt lắm, muốn viết một bài để dâng tặng phụ vương nhưng thật ra lại sợ phụ vương ghét bỏ.”

“Người nói vậy là sao, ta là ai, Hoàng thượng là ai, sợ ta ghét bỏ chứ không sợ Hoàng thượng ghét bỏ hay sao, thảo nào cứ nghe Hoàng huynh nói bá diệt các người rất thâm tình.” Phụng Cảnh Nam châm chọc Minh Trạ vài câu, nhấp một ngụm trà rồi nói, “Lấy cho ta xem thử.”

Minh Trạ đã viết một tá, đưa cho Phụng Cảnh Nam rồi cười nói, “Phụ vương giúp ta nhìn thử xem, Hoàng bá phụ nói ngài viết thể chữ Liễu có thể nói là bậc thầy.”

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên, sắc mặt của Phụng Cảnh Nam hơi dịu xuống một chút, “Đó là lời khách sáo của Hoàng huynh, người tưởng thật sao.” Minh Trạ có một điểm xấu chính là thích được khen, người khác khách khí tán thưởng một câu thì lập tức tin là thật, có thể vui mừng cả buổi. Ngày sau bị tiểu nhân lừa gạt là cái chắc. (Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên = ai chẳng thích được khen, nịnh nọt)

Tiếp nhận cuộn giấy từ tay của Minh Trạ, đến khi mở ra thì sắc mặt vừa mới dịu xuống của Phụng Cảnh Nam lập tức trở lại như cũ, hơn nữa còn tô thêm một lớp nước sơn đen, hai hàng lông mày dài cau chặt, tạo thành hình chữ xuyên, miệng lắp bắp một chút, kinh hoàng nhìn về phía Minh Trạ, đồng thời ngón tay run rẩy chỉ vào trang giấy mà hỏi Minh Trạ, “Con người mà cũng có thể viết ra như vậy hay sao?”

“Phụ vương nói thể chẳng lẽ ý bảo ta không phải con người à?” Minh Trạ cầm lấy trang giấy rồi cuộn lại, hần cảm thấy rất đẹp, cái miệng chết tiệt của Phụng Cảnh Nam chẳng hay ho tí nào, nguyên rửa kẻ này kiếp sau bị làm người câm cho biết.

Phụng Cảnh Nam thật sự không giỏi đối phó với mồm mép của Minh Trạ, lập tức giáo huấn, “Nói người không tốt thì người nên luyện nhiều một chút, ở đâu ra cái thói cãi lại như thế.”

“Phụ vương chẳng bao giờ khen ta được lời nào.” Minh Trạ không phục, nói, “Ta viết thật không tệ, chẳng qua là phụ vương chưa thấy người viết kém hơn thôi.”

Phụng Cảnh Nam tức giận, “Vì sao người không so sánh với thứ tốt mà lại đi học mấy cái thứ thối nát. Tử Mẫn lúc sáu tuổi còn viết đẹp hơn cả người.”

Minh Trạ nhét cuộn giấy vào y kệ rồi than thở, “Chữ của Thái tổ còn không bằng ta nữa mà.” Thái tổ hoàng đế là sơn vương phát tài, bị mù chữ, ngay cả phê duyệt tấu chương cũng có vô số chữ viết nhầm.

Phụng Cảnh Nam đập bàn đứng lên, sau đó tát hai cái lên đầu của Minh Trạ rồi chất vấn, “Người có bản lĩnh như Thái tổ gia hay sao? Dám cùng Thái tổ gia so sánh, muốn làm phản à?”

Minh Trạ rút lui cổ, lập tức câm miệng.

“Ta nói một câu, người đắp chát mười câu.” Phụng Cảnh Nam giáo huấn, “Đây là quy củ nhà ai?”

“Hỏi người sao người lại không trả lời?”

“Sợ cãi lại phụ vương.”

Phụng Cảnh Nam ghen hòng.

Phụng Cảnh Nam cũng sẽ không chịu uống công tức giận, cầm lấy chổi lông gà đánh Minh Trạ một chút.

Minh Trạ gà bay chó sủa, hai tay cầm chặt cánh tay của Phụng Cảnh Nam mà cầu tình cho chính mình, “Phụ vương, ngài đến đây là có việc đúng không, trước tiên chúng ta nói về chính sự đi, nói xong chính sự thì ngài muốn đánh muốn phạt, nhĩ tử ở tại đây, có chạy cũng chạy không thoát.”

Phượng Cảnh Nam cau mày, trong lòng của hắn chịu không nổi bộ mặt cứng nhắc không có da mặt của Minh Trạng, bất quá hắn cũng lười động thủ, cái tên không có xương cốt này, cho dù có đánh cũng uống công, lại bị khuyên ngồi vào nhuyễn tháp, Minh Trạng lại cầm lấy một tách trà bằng ngọc, rót nước trà ấm rồi cười nói, “Phụ vương uống trà.”

Tiến đến, một bàn tay xoa xoa trước ngực của Phượng Cảnh Nam để thông khí, khuyên nhủ, “Ta chỉ đùa với phụ vương một chút mà thôi, phụ vương nghiêm túc quá. Phụ vương xem đi, ta nói chuyện với ai cũng khách khí, nhưng vì phụ vương không phải ngoại nhân nên ta mới tùy tiện như thế. Nói cách khác, phụ tử là oan gia, giống như ta, không gặp phụ vương thì nhớ ngài miễn bàn đi, nhưng vừa gặp mặt thì lại không biết phải làm gì cho đúng, tay chân cũng không biết đặt ở đâu. Nhưng mà người ta nói, càng thích thì mới càng khấn咒. Phụ vương, lúc trước ngài chẳng hề liếc nhìn ta dù chỉ một chút, nay lại thường xuyên đến thăm ta, làm sao mà ta không vui cơ chứ? Mà ta lại rất ngốc nghếch, không biết nên vui mừng như thế nào, rốt cục lại hư bột hư đường, đặc tội phụ vương, mạo phạm sự độ lượng khoan hồng của phụ vương, nhưng thân phận của phụ vương cao quý cho nên phụ vương hãy dùng lòng dạ Bồ tát của mình mà thông cảm cho ta.”

Trời ạ, cho ta mượn chỗ nào để nôn một chút đi.

Vị giác của Phượng Cảnh Nam trở nên nhộn nhạo, trên đời nào có ai lại miệng lưỡi trơn tru như vậy, thật sự là không biết thẹn mà. Uống một ngụm trà để dần xuống, Phượng Cảnh Nam nói, “Đừng nhiều lời, nơi này của người thanh tịnh, ta đến bàn một chuyện với người. Là như vậy, năm nay thuế muối thiếu hụt quá nhiều, Trầm Đông Thư thỉnh chỉ xin tăng giá muối. Vân Nam cũng có mỏ muối, chúng ta cùng người của Miến Điện giao dịch muối, trà, ngựa, châu báu, đồ ngọc, còn nữa, con người không thể một ngày không có muối. Hoàng huynh nhất định sẽ hỏi về chuyện này, nay người tuổi đã lớn, cũng nên biết chút chuyện.”

Minh Trạng tự kéo ghế rồi ngồi xuống, hắn không hiểu quá nhiều về chế độ ở thời cổ đại, bèn hỏi, “Vì sao lại thiếu hụt? Ta nghe nói diêm thương rất giàu mà?” Trong cổ đại, luận về thứ hạng phú quý thì diêm thương có thể xếp ở hàng thứ ba. (diêm thương = kinh doanh muối)

Trước kia Minh Trạng cũng chưa trải qua chính sự, vì vậy Phượng Cảnh Nam nhẫn nại, tinh tế giải thích, “Diêm thương mua muối công, sau đó mới tiêu thụ muối. Muối tiêu thụ không được, không thu được bạc, cho nên quốc gia không thể thu thuế, dẫn đến không có bạc nuôi quân, vì vậy mới gọi là thiếu hụt.”

“Như vậy vì sao bán không được, chất lượng muối không tốt hay là giá cả quá đắt? Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ.” Hai tay của Minh Trạng đặt trên đùi, ngón tay khẽ nhip, “Không biết nguyên nhân mà lại đòi tăng giá. Cái này giống như không biết căn bệnh mà đã đi kê đơn, kê sai được thì có thể lấy mạng người chứ chẳng chơi.”

Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên có chủ ý, cười nói, “Được rồi, ngày mai người theo ta đi Nội thư các nghị sự đi.” Việc kinh doanh muối của hắn rất tốt, còn có mậu dịch nơi biên giới, Phượng Cảnh Nam có binh có tiền, ngày qua ngày rất thoải mái, vô duyên vô cớ lại tăng giá, chuyện này phải làm cho ra lẽ thì mới chấp nhận được. Tuy rằng hắn xưng thần với Hoàng thượng, bất quá từ đó đến nay Vân Quý nhị tể đều tự gánh vác quân sự và chính trị, không thể để để đồ muốn gì thì Trần Nam Vương phủ liền theo đó.

Thân phận của Phượng Cảnh Nam tôn quý, khinh thường giương thương múa kiếm với đám triều thần, nhưng Minh Trạng thì lại rất có bản lĩnh làm người ta ghen hờn.

Dao tốt được việc ở chỗ lưỡi dao.

Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên phát hiện Minh Trạng có một chút tác dụng.

Quả nhiên, trong thư phòng, Minh Trạng vừa nói ra lý luận “Kê sai được sẽ uống chết người” thì vẻ mặt của Trầm Đông Thư sẽ rất khó xem, Minh Trạng nói, “Sự tình dù sao cũng phải có tiền căn hậu quả, giống như nói chuyện thiếu hụt thì vì sao lại thiếu hụt, thuế muối hằng năm hơn mười vạn bạc, hiện tại đi đâu mất rồi? Nếu là bị người ta tham ô thì cho dù có tăng giá muối như thế nào cũng chỉ vô dụng, nếu là vì muối đắt, tiếp tục tăng giá thì sẽ càng không có ai mua.”

Về mặt của Trầm Đông Thư như bị táo bón, liền trả lời, “Thế tử có chuyện không biết, muối tư lan tràn khiến muối công khó bán, thị trường muối ở Giang Tô cơ hồ tích trữ ba thành muối ăn bán không được, diêm thương cũng ngày ngày kêu khổ.” (thành=mười dặm thừa vuông muối)

“Như vậy vì sao muối tư lại bán được còn muối công của người lại bán không được?” Minh Trạh hỏi.

Nếu là người khác hỏi thì Trầh Đông Thự tuyệt đối không thêm bận tâm, bất quá vì thân phận địa vị của Minh Trạh, lại có thân phụ ở bên cạnh, cho nên hắh chỉ dành giải thích, “Muối công là diêm thương bỏ rất nhiều tiền của để mua muối vốn rồi sau đó mới tiêu thụ, phí tổn đương nhiên cao hơn so với muối tư một chút, vì muối tư giá rẻ, cho nên mọi người lén lút mua muối tư, không thể cấm được. Cũng có tư nhân buôn muối phân phối cho các tư gia, nghênh ngang buôn lậu muối, quả thật là sâu mọt của quốc gia.”

“Nghênh ngang? Như vậy quan viên địa phương làm ăn như thế nào mà lại để xảy ra tình trạng như vậy? Cái này giống như ăn trộm, nghênh ngang lấy trộm từ nhà người ta, ở trước mặt người ta lượn qua lượn lại, rồi tiếp tục nghênh ngang tự cao tự đại đi ra ngoài, đám gia chủ bị trộm ngay cả đánh rắh cũng không dám.” Minh Trạh hỏi một cách tò mò, “Ta không biết chuyện này như thế nào, bất quá ta biết một châu phủ lớn như vậy thì tất có trú binh, huyện nha nhỏ hơn một chút thì cũng có bộ khoái. Chẳng lẽ bạc của triều đình là để nuôi bọn họ ăn không ngồi rồi hay sao, có một chút thương nhân buôn lậu muối mà cũng bắt không được? Những người đó dù sao cũng chỉ có một hai thủ hạ, chẳng lẽ lại có thể đối đầu với cả quân đội của triều đình?”

Trầh Đông Thự bắt đầu đổ mồ hôi hột, người, người hiểu cái quái gì, có phải dễ chơi đâu.

Phượng Cảnh Nam thích thú liếc mắt nhìn Minh Trạh, quả thật không uống công ta mang người đến đây.

Phượng Cảnh Kiềh cũng vui mừng, sắc bén, đủ sắc bén, trắh đã muốn trị thuế muối ở Lưỡng Hoài từ lâu rồi, đang cần lý do đây.

Phượng Minh Thự tiến lên một bước, cất cao giọng, “Bắh phụ hoàng, nhi thần tình nguyện đến Lưỡng Hoài điều tra thuế muối.”

Trời ạ, mới đánh trống có một cái, vở diễn vừa mới bắt đầu, người gấp cái gì.

Người xung phong làm gì. Phượng Cảnh Kiềh chỉ hận không thể ấn đầu của Phượng Minh Thự xuống ngay lập tức.

.....

P/S: em Trạh ngày nào ko chọc báh Nam là ngày đó ăn cơm ko ngon =))

84. Chương 84: Ngụ Ngốc

Minh Trạh ở trong cung năm năm, hắh cùng với Phượng Minh Thự là láng giềng, bất quá cũng không giao thiệp quá nhiều với Phượng Minh Thự. Phượng Minh Thự không hay nói nhưng cũng từng cứu nửa cái mạng của Minh Trạh.

Năm đó Minh Trạh tiến cung bị ngắt vì đói ở tiểu giáo trường, chính là Phượng Minh Thự đã công hắh trở về, theo thông tin bên lẻ thì bởi vì lúc ấy trọng lượng của Minh Trạh vượt chỉ tiêu, làm cho Phượng Minh Thự kiệt sức, vài ngày phải chống thất lực mới đi nổi.

Phượng Minh Thự bắh sinh đã có khuôn mặt lạnh lùng, nhưng không ngờ lại nóng tính như thế.

Trầh Đông Thự trong lòng vui vẻ, thuế muối ở Lưỡng Hoài từ trước đến nay có quan hệ phức tạp, cái sọt này không dễ đâm chọc, vừa lúc có tứ hoàng tử tiếp chuyện, mừng rỡ cho vận số của mình.

Chẳng qua tứ hoàng tử tuổi trẻ xúc động nhưng phụ thân của tứ hoàng tử lại là lão hồ ly quen làm thợ săn, Phượng Cảnh Kiềh ôn hòa ngăn lại, “Minh Thự, trước hết cứ nghe Đông Thự nói tiếp, sự tình cũng không đơn giản như vậy.”

Trầh Đông Thự tiếp tục đổ mồ hôi lạnh, bất quá may mà hắh đã chuẩn bị trước, thuế muối rắc rối phức tạp, không có bản lĩnh thật không dám đâm chọc vào, Trầh Đông Thự đã đứng tuổi, có thể ngồi lên được vị trí này cũng đã không đơn giản. Bất quá hắh cũng phải thử một chút sâu cạn mới được, tiện đà ném ra

một tiểu ngư nhi, trầm giọng nói, “Còn có thương nhân Tô Hạnh buôn muối tư ở Giang Hoài, vô cùng xảo quyệt, vài lần quan binh vây bắt đều bắt thành, vừa quý quyết, vừa tham ô, đủ loại ác nhân ác đức, tội lỗi chồng chất.”

Phượng Cảnh Kiền nói, “Chỉ có một đám buôn lậu muối mà có thể hoành hành như vậy. Tuần phủ Giang Tô: Thôi Lỗ Đạo, tức khắc truy bắt Tô Hạnh, trăm thủ thị chúng.”

Màn diễn này tạm dừng tại đây, đại thần cáo lui, thời gian còn lại chính là Phượng Cảnh Kiền giáo huấn nhi tử, đương nhiên với quan hệ chí thân thì Phượng Cảnh Nam và Minh Trạ đều ở lại.

“Minh Lan, ngươi thấy thế nào?” Phượng Cảnh Kiền hỏi Phượng Minh Lan trước.

Phượng Minh Lan vừa mới hai mươi cái xuân xanh, thiếu đi vài phần diễm lệ được truyền từ mẫu thân, hiện lộ anh khí nhiều hơn, bất quá khuôn mặt vẫn tú lệ như cũ, Phượng Minh Lan nghĩ nghĩ, “Thiên hạ nhiều dân chúng như vậy, mỗi ngày đều phải ăn muối, người ăn muối không giảm bớt nhưng thuế muối thu về lại thiếu, muối công bán không được dẫn đến dư thừa tích trữ, có thể thấy được bán muối tư đã trở thành phòng trào, việc buôn lậu muối xác thật phải chấn chỉnh, cảnh báo lòng dân.”

“Minh Tường, Minh Thụy, các ngươi nói đi?”

Phượng Minh Tường nói, “Nhi thần nghĩ rằng Tô Hạnh là một trường hợp đặc biệt, nếu muốn triệt dứt muối tư thì cần phải nghiêm phạt.” Lão cha đã đòi trăm đầu người ta, thật sự là phải nghiêm phạt. Khẽ nâng đầu nhìn sắc mặt của phụ thân, Phượng Cảnh Kiền vẫn bí hiểm không lộ ra hỉ giận, chỉ liếc mắt nhìn thẳng vào mắt của Phượng Minh Tường, trong lòng của Phượng Minh Tường khẽ run, vội vàng cúi đầu.

Phượng Minh Thụy lạnh mặt nói, “Nếu muối công dễ mua thì mọi người cần gì phải mạo hiểm bị trị tội để đi mua muối tư. Nay thuế muối tiêu điều cũng là vì muối tư được bán tràn lan. Mọi người đều cần ăn muối, một mua một bán, hơn thua chỉ là bạc. Có thể thấy được muối tư rẻ hơn muối công rất nhiều.”

Phượng Cảnh Kiền vẫn chưa lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Minh Trạ.

Minh Trạ gãi gãi cằm, “Hoàng bá phụ, ta không biết nhiều lắm về chuyện buôn muối. Bất quá ta cảm thấy không cần phải xử tử Tô Hạnh, cứ áp giải hẩn về kinh, hỏi hẩn thì sẽ biết được thôi.”

Đến bây giờ mới nói như thế!

Trầm đã ra lệnh trăm thủ tên kia, tiểu tử nhà ngươi lại đòi áp giải Tô Hạnh về kinh, tại sao ngươi không nói sớm một chút! Ngươi cố tình gây rắc rối cho trầm có phải hay không?

Phượng Cảnh Kiền hừ một tiếng, “Kẻ bại hoại làm hại thuế muối của Lương Hoài như thế thì làm sao không xử tử cho được.” Hoàng đế mở miệng phải nhất ngôn cửu đỉnh, miệng vàng lời ngọc! Thay đổi xoành xoạch thì làm được gì. Cho nên dù là biết sai thì cũng chỉ có thể tiếp tục sai.

Huống chi Tô Hạnh có chết cũng không hết tội, Phượng Cảnh Kiền cũng không thấy bản thân mình làm sai.

Minh Trạ đành phải câm miệng.

Minh Trạ đi theo Phượng Cảnh Nam về phủ.

Phượng Cảnh Nam hỏi Minh Trạ, “Ngươi cảm thấy Trầm Đông Thư như thế nào?”

“Cẩn thận, giao hoạt, cũng không biết hẩn đứng về phe nào, nghe nói bán muối rất giàu.” Minh Trạ tìm nước uống, hẩn cũng không thường đến thư phòng của Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam chỉ chỉ bộ ấm trà ở bên cửa sổ, Minh Trạ đi qua rót hai tách trà, uống cạn một tách rồi đưa tách còn lại cho Phượng Cảnh Nam, “Vẫn còn quá trẻ.”

“Hẩn là đệ tử Trầm gia buôn bán muối ở Lương Hoài.”

“Chẳng phải thương nhân không được thi khoa hay sao?”

Phượng Cảnh Nam cúi mắt nhìn tách trà bằng ngọc ở trong tay rồi nói, “Thuở nhỏ khi hẩn bắt đầu đọc sách thì đã bộc lộ thiên tư, phụ thân của hẩn là Trầm Bách Vạn liền đưa hẩn làm kẻ tử của một gia đình có học thức, do đó mới đậu khoa cử mà thành danh.”

“Như vậy cũng được à?” Minh Trạng cười, Trầm Bách Vạn thật sự rất sáng suốt, gật gật đầu, “Lão Trầm này thật sự khai sáng, như vậy Trầm Đông Thư là đại biểu cho diêm thương của Lương Hoài à?”

“Có tin bảo rằng Trầm Đông Thư và thân phụ xưa nay không hợp.” Phượng Cảnh Nam cười cười, “Trên đời làm gì có chuyện tuyệt đối, lập trường của Trầm Đông Thư cũng không sai, diêm thương là việc buôn bán của triều đình, đương nhiên là hẳn phải đứng bên phía triều đình. Diêm thương có lợi thì triều đình sẽ có lợi.”

“Còn Vân Nam thì sao? Ta biết Vân Nam cũng có mỏ muối. Có phải cũng liên tục ra lệnh cấm buôn lậu muối hay không?”

Phượng Cảnh Nam kéo Minh Trạng ngồi xuống bên cạnh rồi cười nói, “Muối tư vĩnh viễn cấm không được. Các thời đại trước, người đọc sử cũng có thể nhìn thấy có triều đại nào cấm muối tư triệt để đâu? Xét đến cùng thì vẫn bị lợi ích quấy phá. Muối tư sở dĩ xưng là tư vì không cần phải nộp thuế triều đình, cho nên phí tổn rất thấp, bán ra ngoài cũng sẽ rẻ hơn so với muối công, ai lại chẳng thích được lợi cơ chứ. Vân Nam cũng có muối tư nhưng không lợi hại như ở Giang Hoài.”

“Đối với diêm thương thì ngoại trừ phải giao nộp thuế muối, mỗi lần mua muối phải trải qua hơn mười thủ tục, tầng tầng lớp lớp, bao nhiêu đó bạc đều phải lục lọi từ trong muối mà ra, mà diêm thương cũng phải ăn cơm, cho nên giá muối làm sao có thể hạ thấp cho được?” Phượng Cảnh Nam nói.

“Việc này Hoàng bá phụ không biết hay sao?”

“Làm gì có chuyện nào mà Hoàng huynh lại không biết.” Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa liếc mắt một cái, “Triều đình muốn là thuế muối, diêm thương muốn là bạc, nếu cả hai đều thỏa mãn thì chuyện muối tư sẽ không bị truyền đạt lên trên. Nay muối công dư thừa nghiêm trọng, trong khi thuế muối lại không có bạc, triều đình mất bạc, Hộ bộ thiếu hụt, chuyện này đương nhiên phải bị trình lên Hoàng thượng.”

“Khi u nhọt đang lớn thì sẽ không lấy được mạng người, vì sao lúc trước không giải quyết?”

“Hoàng huynh đăng cơ mười lăm năm, khi Tiên đế quá đời thì trong ngân khố chỉ còn xấp xỉ năm trăm vạn bạc, ngay cả làm tang sự cũng gặp khó khăn. Trong giai đoạn đầu, khi phong thưởng công thần, trấn an triều đình thì làm sao mà lại không cần bạc?” Phượng Cảnh Nam nói, “Man tộc Tây Bắc rục rịch, đóng quân mấy chục vạn, mỗi ngày tiêu tốn bao nhiêu. Với lại, hằng năm không phải nơi này gặp hạn hán thì nơi kia bị nạn hồng thủy, cứu tế thiên tai, ai lại không cần bạc? Lúc ấy, đều là diêm thương dâng bạc ra, Hoàng huynh biết được sự tình. Còn có, diêm thương hằng năm đều hiến kính không ít cho các vương phủ. Cho nên trong triều có vô số người đều nói giúp diêm thương.”

“Chuyện giá muối, thật ra không chỉ có diêm thương liên quan mà còn có cả tiểu thương buôn bán muối, và cả muối chính trị.” Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa nhấp một ngụm trà, “Muối chính trị xưa nay là công việc béo bở nhất triều đình, muốn trị tận gốc thì phải xóa bỏ cái chữ béo bở kia đi, như thế, thứ nhất là phí tổn của diêm thương sẽ giảm, giá muối cũng sẽ giảm theo. Thứ hai, giá muối hạ thì sau đó mới có thể nghiêm trị muối tư. Như vậy muối mới có thể bán được, thuế muối của triều đình mới có thể thu vào.”

Minh Trạng hiểu rõ, thấp giọng nói, “Như vậy Hoàng bá phụ phải có đại động tác?”

“Ta đoán vậy.” Phượng Cảnh Nam nói, “Nay chính trị ở triều đình đã yên ổn, giải quyết muối chính trị mới là việc cấp bách.”

“Thuế muối ở Vân Nam bao nhiêu?” Minh Trạng đưa lỗ tai qua, Phượng Cảnh Nam nhẹ giọng nói với hắn, dặn dò, “Chắc là ngươi đã biết. Ta thấy Hoàng huynh cũng đã hạ quyết tâm.”

“Hoàng bá phụ có mượn bạc của phụ vương hay không?”

“Đây không phải chiến sự, đám thương nhân buôn lậu muối tư chỉ hơi lỗ mãng một chút, làm sao lại bắt không được người? Ở đây có mờ ám a, suy nghĩ một chút liền nhận ra.” Phượng Cảnh Nam đã có định liệu, “Chờ xem đi, đây chỉ là mới bắt đầu. Người phải học thêm nhiều một chút.”

“Học cái gì? Phụ vương có nói thẳng chuyện gì ra đâu, còn bảo là để cho ta học, ta học với ai đây?” Minh Trạng ghét nhất là người khác nói một nửa, như vậy chả khác nào đang dày vò hắn. Khuỷu tay đẩy đẩy vào cánh tay của Phượng Cảnh Nam để hối thúc.

Phượng Cảnh Nam chặc chặc hai tiếng, cau mày rồi gõ đầu Minh Trạ mà mắ, “Thậ sậ là ngố ngếch, còn cần ta nói rõ nử hay sao?”

“Phụ vương không nói thì ta có thể hiểu đượ chắ?” Minh Trạ hỏi một cách thành thậ.

“Ăn cái gì cũng nhiều hơn người khác mà đầu óc lại trống rồ.” Phượng Cảnh Nam trách mắ, “Học cái gì hả? Thì đi theo Hoàng huynh học làm quân làm chủ như thế nào, đi theo thần tử học làm thần làm trung như thế nào, nhìn xem đám hoàng tử đi, người phải biết cách làm nhi tử chứ, ngu ngố!”

.....

P/S: Em mà ngu...thì còn ai thông minh nử =.=

85. Chương 85: Là Là

Minh Trạ không thích nói chuyện với Phượng Cảnh Nam, bình thường cứ gặp là sẽ bị mắ, có ai thích bị mắ đâu, cũng đâu phải tiểu M thích bị hành hạ.

Ngồi xếp bằng với Phượng Cảnh Kiền ở trên kháng cùng uống trà, hắ oán giận nói, “Có chuyện gì thì cứ hảo hảo mà nói, lần nào cũng phải mắ một trận thì mới chịu đượ thì phải. Lần trước còn đánh ta nử, đến tận nay mộng ta mới đỡ đau đó.”

Phượng Cảnh Kiền thấy tính tình của Minh Trạ thú vị, bèn nhin cười mà khuyên hắ, “Bản tính của phụ vương người chính là như vậy, nóng nảy, nhưng cũng vì tốt cho người mà thôi.”

“Tính tình của Hoàng bá phụ là tốt nhất, phụ vương và ngài là thân huynh đệ vậy mà một chút cũng không giống.” Minh Trạ chẹp môi ăn hai miếng bánh, oán giận nói, “Thậ sậ là chịu không nổi.”

“Đượ rồi đượ rồi, chỉ là chịu đượ vài câu thôi, cũng không đáng phải lấy ra lỗi nhậ.” Phượng Cảnh Kiền nhếch môi, “Để phụ vương của người biết người đi ra ngoài nói lung tung thì sẽ tiếp tục nổi giận nử cho xem.”

Minh Trạ cau mày hếch mũi, cười một cách gian xảo, “Ta chỉ nói với Hoàng bá phụ thôi, nếu phụ vương biết thì nhất định là Hoàng bá phụ để lộ phong thanh, về sau ta sẽ không thêm nói với Hoàng bá phụ nử.”

“Xú tiểu tử, người nhớ ngậm chặt miệng một chút, đừng đi khắp nơi mà ăn nói lung tung, đến lúc đó lại đổ oan lên đầu trắ.” Phượng Cảnh Kiền thấy Minh Trạ ăn ngon lành, cũng dùng một chút, nghĩ đến hôn sự của Minh Trạ thì bèn hỏi, “Người đã gặp Nguyễn gia tiểu thư hay chưa?”

“Chưa, nữ nhân chẳng phải đều giống nhau hay sao. Lúc ngủ tắt đèn hết rồi, có gì khác nhau đâu?”

“Thậ sậ là một tên ngố.” Khác nhau rất lớn, Phượng Cảnh Kiền nghĩ đến hôn sự lần trước của Minh Trạ, người này vẫn là tiểu đồng nam, bèn nổi dậy tâm tư muốn trêu tức, nhỏ giọng hỏi hắ, “Người có biết động phòng phải làm thế nào hay không?”

Minh Trạ âm thầm trợn trắng mắt, lão tử không ngố, nhưng mặt ngoài vẫn giả bộ thơ ngây, cố ý giả vờ ngố ngếch, vẻ mặt hồn nhiên, “A? Ta nghe người ta nói hai người nằm trên giường, tay cầm tay, tắt đèn, nhắm mắt ngủ, chờ ngủ say thì sẽ có nương nương mang đến tiểu hài nhi đặt vào trong bụng của tân nương tử.”

Phượng Cảnh Kiền suýt nử đã bị miếng bánh nghẹn họng, trời ạ trời ạ, Minh Trạ nghe ai nói bậy bạ thế này. Trong lòng cân nhắc không biết có nên thông báo với Phượng Cảnh Nam một tiếng để khai thông cho Minh Trạ hay không.

“Trong phòng của người không có ai à?”

“Vài nha đầu, còn có cả nhũ mẫu.”

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạm thật sự là chẳng hiểu cái quái gì cả, gọi Phùng Thành tiến vào, phân phó vài câu, ngay sau đó Phùng Thành liền đem ra một cái tráp bằng gỗ lim.

Phượng Cảnh Kiên đuổi Phùng Thành xuống rồi đưa tráp gỗ cho Minh Trạm, ra hiệu cho Minh Trạm mở ra.

Minh Trạm thấy phía trên còn có hai cái móc khóa bằng vàng, vừa mở ra thì ánh mắt của Minh Trạm nhất thời trợn tròn, vẻ mặt giống như đại khai nhãn giới! Phượng Cảnh Kiên liếc nhìn một cái, quả nhiên là nhà quê đại khai nhãn giới a, sau đó lấy ra cái tượng bằng dương chi ngọc đặt ở trên bàn, ôn hòa giải thích, “Phụ vương của ngươi nóng tính, cũng chưa hẳn đã giảng cho ngươi mấy thứ này. Trẫm cũng không biết ngươi nghe lời đồn bậy ở chỗ nào, bây giờ hãy nhìn cho kỹ, lúc động phòng phải làm như vậy mới được.”

Minh Trạm nhìn chằm chằm không chớp mắt vật phẩm bằng ngọc có bộ dáng giống như giao hoan, trời ạ trời ạ, thật là xa xỉ, một khối bạch ngọc lớn như vậy, đường nét thanh thoát tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo tươi đẹp, thân thể chìm vào hoan lạc, cái này....ở nơi trọng điểm còn có viên hồng ngọc lờ lờ sáng....thật sự là kích động ánh mắt của người ta.

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạm nói không nên lời bèn cười thầm, thật sự là một tên ngốc, như vậy mà cũng ngạc nhiên, thứ này có một cơ quan, làm cho hai tiểu thân thể bằng ngọc có thể hành sự.

Minh Trạm mở to mồm, vẻ mặt cực kỳ ngốc nghếch, thật lâu sau mới than to một câu, “Trời ạ!” Thật sự là quá khéo.

Phượng Cảnh Kiên cũng không tiện để lâu, liền tắt cơ quan, sau đó đặt vào trong tráp rồi đóng lại, đưa cho Minh Trạm, “Cái này trẫm thưởng cho ngươi, ngươi trở về quan sát, đừng câu nệ, có thể tìm nha đầu để thử một chút, dù sao cũng đã đến tuổi, cũng nên thông suốt.” Chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi có mộng tinh chưa?”

Ai, ai, ai nói người cổ nhân cứ nhắc? Người ta thành thật như thế, thẳng thắn như thế kia mà!

Minh Trạm cảm thấy chính mình mới là đồ quê mùa, giả vờ then thùng lắc đầu.

“Cũng đã đến tuổi rồi mà.” Phượng Cảnh Kiên cân nhắc không biết có nên truyền ngự y để xem cho Minh Trạm hay không, lại lo lắng Minh Trạm sĩ diện, vì vậy phải dích thân ra tay.

Nghiêng người qua rồi ôm lấy vai của Minh Trạm, nhẹ nhàng nói, “Đừng sợ, tiểu hài tử nào cũng sẽ phải như vậy.” Dứt lời liền cầm lấy phía dưới của Minh Trạm, Minh Trạm kêu a một tiếng.

“Đừng sợ, để trẫm nhìn một chút, ngươi đã từng tuổi này thì đáng lý đã phải có từ lâu rồi chứ.”

Minh Trạm đang trưởng thành, nay đã gầy hơn trước, bị Phượng Cảnh Kiên ôm vào lồng ngực, trông có vẻ nhỏ bé và yếu ớt, mặt mày của Minh Trạm hơi ửng hồng, chắc chắn, trời ạ, Hoàng đế bệ hạ muốn dích thân phục vụ cho hần, thật sự là...thật sự là khiến người ta....làm sao có thể không hưng phấn cho được.

Phượng Cảnh Kiên thấy mình vừa sờ vào một cái thì tiểu tử này liền cứng rắn, nhất thời bực mình, “Cực kỳ có tinh thần như vậy, còn giả vờ gì nữa?” Phản ứng của người thật chẳng giống còn non a.

Minh trạm đang ở độ tuổi khí huyết tràn đầy, bị sờ một chút liền hưng phấn, kết quả là khi Phượng Cảnh Kiên rút tay về, nửa vờ, khiến hần khó chịu muốn chết. Cũng bất chấp đang giả vờ ngây ngô, hần kéo hạ khó lên, nhảy xuống kháng, “Ta muốn đi nhà xí.”

Phượng Cảnh Kiên vừa giận vừa buồn cười, vậy mà lại bị tên tiểu tử này lừa, lập tức ngăn cản Minh Trạm, chỉ vào gian phòng phía trong mà lải nhải, “Ngươi vào trong đi, trẫm phái thị nữ cho ngươi.”

Minh Trạm liên tục lắc đầu, “Không cần không cần.”

“Còn then thùng với trẫm làm gì nữa.” Trực tiếp kéo người ấn xuống kháng, giả vờ a, vì sao không giả vờ nữa đi.

“Thật sự không cần, không sao đâu.” Minh Trạm buồn bực muốn học máu, liều mạng áp chế dục vọng của cơ thể, đúng là đùa với lửa mà.

Phượng Cảnh Kiên à một tiếng, “Như vậy thì tiếp tục uống trà đi.”

Minh Trạm thật sự muốn đi nhà xí giải quyết một chút, nhưng Phụng Cảnh Kiên vẫn giữ vẻ mặt hồ ly muốn uống trà. Nếu Minh Trạm nói không thì nhất định sẽ ban thưởng cung nữ.

Trên thì không thể tiếp tục, dưới thì lại sượng mặt, thần sắc của Minh Trạm coi như phủ một lớp hoa đào mỏng manh, trong mắt giống như hàm chứa xuân thủy, rất khổ sở. Nhưng hắn là người rất có lòng tự trọng, cho dù khổ sở như thế nào thì cũng sẽ không làm ra chuyện thủ dâm ở trước mặt Phụng Cảnh Kiên.

Minh Trạm khẽ cắn môi dưới, lén nhìn Phụng Cảnh Kiên đang bày ra bộ mặt nghiêm trang giả nhân giả nghĩa, rốt cục kết luận: hai huynh đệ nhà này chả có kẻ nào là tốt cả.

Đây là lần đầu tiên Phụng Cảnh Kiên nhìn thấy bộ dáng hơi yếu ớt lại có một chút quật cường của Minh Trạm, trong lòng hơi lay động một chút, bưng lên tách trà nhỏ, nhấp một ngụm, bỗng nhiên cảm thấy mùi vị thật là ngon.

Phùng Thành đến thật đúng lúc: Thừa Ân Hầu cầu kiến.

Phụng Cảnh Kiên nói, “Gọi Tử Mẫn vào đây.”

Minh Trạm khẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhân cơ hội nói, “Hoàng bá phụ, thần điệt xin cáo lui trước.”

“Không sao, cũng không phải là ngoại nhân, người ngồi đi.” Phụng Cảnh Kiên vỗ thất lưng của Minh Trạm, “Ngồi thẳng một chút, đừng cắn môi.”

Ngụy Ninh thấy Minh Trạm đang ở đây, còn thoải mái ngồi ở bên cạnh Phụng Cảnh Kiên, trong lòng khẽ kinh ngạc, trên mặt lộ ra một chút ý cười, bình thần thì lễ.

“Vẫn chưa bắt được Tô Hạnh.” Phụng Cảnh Kiên thản nhiên nói, “Còn có người dâng tấu chương cho trẫm, bảo hắn dùng bạc chuộc tội.”

Buông tách trà trong tay xuống, Phụng Cảnh Kiên nói, “Việc này thật ra có một chút ngạc nhiên, chỉ là buôn lậu muối mà lại có thể diện như vậy. Người cũng biết Lương Hoài rồi đó, trẫm lập tức phái cho người làm khám sai, đích thân đến Lương Hoài điều tra đám buôn lậu muối tư, phần muối công tích trữ, cùng với chuyện thối nát của muối chính trị.”

Ngụy Ninh nghe xong liền cảm thấy trên cổ có cái gì đó không quá yên ổn, liền bấm, “Thần tuy có tước vị nhưng trong triều chỉ là nhị phẩm, Lương Hoài có Tổng đốc tuần phủ, chức quan cao hơn thần, nếu thần đi thì sẽ thấp cổ bé họng, không tiện đàn áp.”

Phụng Cảnh Kiên liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái rồi cười nói, “Trẫm đã tính toán thay người, người cứ dẫn theo Minh Trạm và Minh Lan đi cùng, một hoàng tử và một thế tử, một người là ngoại điệt một người là biểu điệt của người, thân phận của bọn họ có thể đàn áp bất cứ người nào.”

Ngụy Ninh chỉ đành tuân chỉ

Phụng Cảnh Kiên còn nói vài câu nữa rồi liền đuổi Ngụy Ninh đi xuống, mỉm cười nhìn về phía Minh Trạm, đưa tay cầm lấy nhánh cây vẫn còn đang phấn chấn tinh thần của tiểu tử kia, Minh Trạm khẽ gọi, “Hoàng bá phụ mà còn chạm vào nữa thì ta thật sự sẽ đi nhà xí đấy.” Đẩy Phụng Cảnh Kiên ra, muốn đi xuống.

Thiếu niên luôn mãnh liệt trong tình dục, Phụng Cảnh Kiên vừa cười vừa giúp Minh Trạm một lần.

Thất lưng của Minh Trạm như muốn nhũn ra, dựa vào vai của Phụng Cảnh Kiên mà thấp giọng oán giận, “Hạ khổ ước cả rồi.”

“Cứ thay ở chỗ này đi.”

“Chẳng lẽ Hoàng bá phụ muốn cất giấu hạ khổ quý giá của ta hay sao?” Giống như người nào đó cũng bị tự kỷ, Ngụy Ninh cũng đang cất giấu chiếc khăn tay quý giá kia.

Phụng Cảnh Kiên vô mông hắn một cái, “Người tưởng là người đẹp lắm sao? Trong họ Phụng chỉ có một mình người là xấu như vậy thôi đấy.” Lấy khăn ra rồi lau cho Minh Trạm. Minh Trạm râm rì, “Hoàng bá phụ đừng sờ bậy nữa, ta lại có cảm giác bậy giờ.”

“Trẫm còn tưởng rằng người đủ rồi chứ, hóa ra vẫn còn tinh thần như vậy. Chịu đựng một chút đi, làm thế này hoài không tốt cho thân mình đâu. Trẫm sẽ thưởng cho người vài thị nữ.”

“Trong phòng của ta còn nha đầu mà.” Run rẩy kéo hạ khổ lên, Minh Trạm cúi mắt nói, “Ta đi đây, hạ khổ thể này mặc thật sự khó chịu, phải trở về đổi cái mới.”

Kỳ thật Minh Trạm có một chút cảm giác khác thường, không thể nói rõ là thẹn thùng hay là điều gì khác, hẳn đối với Phụng Cảnh Kiên rất thân thiết, là cảm giác của văn bối đối với trường bối, đột nhiên lại làm chuyện này, dù sao cũng cảm thấy là lạ, cho nên vội vàng luống cuống tìm lý do chạy trốn.

.....

P/S: Bác Kiên cáo già, chọc cho em Trạm làm bậy luôn

86. Chương 86: Kén Rể

Minh Trạm hồi phủ sớm hơn thường ngày, mỗi khi tiến cung, dù thể nào cũng phải dùng xong trà chiều và văn thiện thì mới có thể trở về, nay mặt trời vẫn còn chói chang mà tại sao lại trở về?

Phụng Cảnh Nam hơi lo lắng có phải Minh Trạm đã gây ra tai họa gì hay không, hiện tại tiểu viện của Minh Trạm đang ở sát bên cạnh chủ viện, Phụng Cảnh Nam chỉ đi hai ba bước liền đến nơi, cũng không cần phải người thông báo, trực tiếp đẩy cửa vào. Minh Trạm đang xích lõa nửa thân dưới, ngồi trên giường thay đổi hạ y, vừa thấy Phụng Cảnh Nam bước vào thì liền ung dung đưa chân vào ống hạ y, sau đó mang nhuyển hải rồi đứng dậy, vừa thất lại thất lung vừa chào hỏi, “Phụ vương.”

“Người sao vậy?” Ánh mắt của Phụng Cảnh Nam trực tiếp dừng trên hạ khổ mà Minh Trạm vừa thay, vô duyên vô cớ lại quay về nhà thay xiêm y làm gì? Thay thì thay, ngay cả hạ khổ bên trong cũng phải thay là sao?

Trên đường về nhà, Minh Trạm đã khôi phục lại bình tĩnh, thần thái tự nhiên, thuận miệng nói, “Không có chuyện gì cả, khi đang đùa giỡn với Hoàng bá phụ thì đĩa hoa quả bất cẩn ngã xuống người, làm cho toàn thân đều là mùi hoa quả, ở trong cung cũng bất tiện, cho nên mới quay về phủ sớm. Thanh Phong, mang ra ngoài giặt sạch đi.”

Thanh Phong lập tức dạ một tiếng rồi đi qua cầm xiêm y.

Không đúng.

Phụng Cảnh Nam có trực giác như dã thú, cùng với tư duy tinh tế. Minh Trạm là người cẩn thận, cung nữ có thể hầu hạ bên cạnh ngự tiền thì người nào lại chẳng trải qua muôn vàn thử thách, làm sao có thể vô duyên vô cớ mà làm ngã thứ gì đó cho được?

Về phần Minh Trạm, nói nhiều như vậy cũng chỉ để giải thích xiêm y trên người, còn phải vội vã xử lý? Phụng Cảnh Nam tiến lên rồi cầm lấy hạ khổ của Minh Trạm, run rẩy mở ra, cũng không phải là thứ gì mà lại là...Nhìn về phía Minh Trạm.

Sắc mặt của Minh Trạm hơi cứng, liền phân phó, “Thanh Phong, người ra ngoài trước đi.” Đơn giản thuật lại chuyện vừa rồi cho Phụng Cảnh Nam nghe, Phụng Cảnh Nam nhượng một hàng lông mày, ánh mắt sắc bén, tát cho Minh Trạm một cái thật mạnh.

Đầu của Minh Trạm lệch sang một bên, khoe môi chảy ra vết máu, tùy tay lau đi, bình tĩnh nói, “Chỉ đùa một chút mà thôi, Hoàng bá phụ nghĩ rằng ta không biết chuyện này, cũng không làm gì cả. Mấy chuyện này nếu ta không hiểu thì phụ vương dạy ta cũng chẳng thành vấn đề.”

Phụng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Đó là Hoàng thượng, về sau không được xảy ra chuyện này nữa, biết chưa?”

“Dạ biết.”

“Tính của Ngụy Ninh thì ta rất hiểu, khả năng tự chủ của hắn vượt xa người. Người đúng là phát điên, khi người chưa kế thừa Vương vị thì hắn sẽ không có gì với người. Người muốn đùa với hắn thì cũng tùy người.”

Nếu là người khác thì Phượng Cảnh Nam sẽ không ngạc nhiên, nhưng Minh Trạh lại có tiền án tiền sử, trong giọng nói mang theo ba phần lửa giận, nói, “Hoàng thượng là ai, người dám đùa với lửa hả! Hay là người thấy mình sống quá đủ rồi.”

Mụ nó, làm như tất cả mọi người đều biết vậy!

Minh Trạh vẫn đang trấn tĩnh tự nhiên, lời nói ăn khớp rõ ràng, “Ta chẳng có gì với Hoàng bá phụ cả, hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, chẳng lẽ ta không có đầu óc hay sao? Đi theo Hoàng thượng thì thế nào! Phụ vương cũng là nam nhân, ắt hẳn cũng biết mỗi khi đến lúc đó, không phải nói nhịn thì có thể nhịn được! Phụ vương, ta tuyệt đối sẽ không cùng Hoàng bá phụ xảy ra bất cứ chuyện gì cả.”

“Vậy hôm nay người vừa phạm phải cái gì?”

“Chẳng phải bởi vì phụ vương hay sao, nếu phụ vương không đưa ta đến đế đô thì năm năm trước ta sẽ ở trong cung hay sao? Hoàng bá phụ cũng không phải khó sống chung, năm năm này chúng ta đều ở cùng nhau, đã rất quen thuộc. Thỉnh thoảng chỉ đùa một chút, chắc là chẳng có chuyện gì đâu. Ta nghe nói ở trong quân không có nữ nhân, đều là giải quyết giúp nhau như vậy, chuyện này chẳng tính là gì cả.” Minh Trạh rầm rì nói một hồi, “Cho dù phụ vương không tin ta thì chẳng lẽ phụ vương còn không tin Hoàng bá phụ, phụ vương cùng Hoàng bá phụ là thân huynh đệ, ta là nhi tử của phụ vương, đừng nói là tướng mạo của ta không xuất chúng, cho dù ta thật sự là giai nhân thiên tiên thì Hoàng bá phụ sẽ vì ngôi vị hoàng đế và thanh danh mà tuyệt đối không đụng đến ta. Hay là, phụ vương thật sự tin tưởng vào mấy chuyện yêu hay không yêu như vậy?”

“Giống ta, làm thái tử êm đẹp không làm mà lại đi làm nam sủng hay sao! Chẳng lẽ ta không phải là nam nhân, thích bị đặt dưới thân như nữ nhân hay sao?” Cơn tức của Minh Trạh cũng bốc lên, giọng nói bắt đầu mất tự chủ mà tăng cao, “Đúng là ta thích nam nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không thích một nam nhân còn già hơn cả lão cha của ta đâu!”

Phượng Cảnh Nam đá hấn một cước, “Người la lối với ai, người la lối với ai!”

Minh Trạh lão đảo vài bước thì mới dừng lại, quay mặt đi, mặt trắng bệch một chút, “Không có, là tâm tình của ta không tốt.”

“Chính mình làm chuyện hồ đồ mà còn có mặt mũi bảo tâm tình không tốt! Hai ngày này không được đi ra ngoài, tự ngắm lại đi.”

“Hoàng bá phụ muốn để cho ta và nhị hoàng tử cùng Ngụy Ninh đến Lương Hoài để điều tra vụ thuế muối và muối chính trị.” Minh Trạh hít sâu một hơi, phỉ phỉ dấu chân trên đùi, bắt đầu thương lượng chính sự, “Không quá vài ngày nữa sẽ đi.”

Phượng Cảnh Nam suy nghĩ một chút rồi nói, “Người đi học hỏi kinh nghiệm từ mấy chuyện quan trường cũng tốt. Dù sao cũng vô can với Vân Nam, người cứ đi đi. Không có gì cần lo lắng, có lẽ thân phận của Ngụy Ninh không đủ để đàn áp người ta nên mới phái người và nhị hoàng tử đi cùng.”

“Ta sẽ chú ý đến việc ở cùng nhị hoàng tử, phụ vương đừng lo lắng.” Minh Trạh tạm thời vứt bỏ thể diện, chủ động hòa thuận.

Phượng Cảnh Nam thở dài, “Người cũng đến tuổi, đáng lý việc này phải có người dạy người. Chẳng qua người trước tiên đã cùng Ngụy Ninh dây dưa mơ hồ...Hoàng huynh đã nói cái gì với người.” Kêu Minh Trạh ngồi ở trên nhuyễn thấp, hỏi một cách ôn hòa nhã nhặn, cãi nhau chỉ có thể khiến cho sự tình càng lúc càng hồng bét, Phượng Cảnh Nam cũng không tiếp tục hăm dọa quát tháo nữa.

“Cho ta xem tượng ngọc.”

“Dương chi ngọc?”

Minh Trạh gật đầu, sâu sắc hỏi, “Phụ vương cũng đã nhìn thấy?”

Phượng Cảnh Nam khoát y mệ, hơi tự đắc một chút, “Thứ đó là ta hiến cho hắn. Ngày sau ta phái người đưa một ít lại đây, việc này cũng là ta không nghĩ đến, dù sao thấy người cũng còn nhỏ, trong chốc lát ta phái người cho người hai ả thị thiếp.”

“Đừng, đừng, ta không cần.”

“Như vậy thì thị đồng?”

Minh Trạm cảm thấy chính mình kỳ thật gặp được phụ mẫu khai sáng nhất trên thế giới này.

Phượng Cảnh Nam phát hiện Minh Trạm là người tương đối cổ hủ, cứ khẳng khẳng muốn làm một kẻ trong sạch, đã biết cách rồi, chuẩn bị vài thị thiếp thị đồng hầu hạ cũng là lẽ thường, sợ hấn da mặt mỏng cho nên hảo tâm đề nghị, nào ngờ hấn lại chết sống mà không chịu.

Phượng Cảnh Nam tức giận, “Nếu không cần thì người tự nhúng tay vào hạ khổ của mình đi! Nếu để cho ta biết người gây ra chuyện gì hồ đồ thì cẩn thận cái da của người đó!”

“Ngoài ý muốn! Đây là ngoài ý muốn! Muốn ta nói bao nhiêu lần thì phụ vương mới chịu tin đây!” Minh Trạm nổi nóng.

Phượng Cảnh Nam thẳng tay bạo lực.

Ngày hôm sau, cho dù muốn đi ra ngoài như thế nào thì Minh Trạm cũng không chịu đi, mặt mày bị đâm sưng cả lên, cả năm dấu tay hấn lên mặt, ăn cơm cũng không dám dùng sức há mồm.

Vệ vương phi đau lòng một hồi, khuyên nhủ Minh Trạm, “Người nên rộng lượng một chút, phụ vương của người giận một trận thì người cứ lập tức quỳ xuống cúi đầu nhận sai, hấn sẽ bỏ qua thôi.”

“Mỗi ngày đều mắng nhi tử, phiền muốn chết.” Minh Trạm căm giận, “Phụ vương cứ nghĩ mặt của nhi tử là mặt tiểu hầu tử, muốn néo thì néo, muốn tát thì tát. Nhi tử cũng biết nổi nóng chứ.”

“Thật sự là cố chấp, người nổi nóng thì thế nào, nhìn xem, bị đánh đến thế này rồi cơ mà.” Nhẹ nhàng thoa được cho nhi tử, “Người nói có lý, nhưng trên đời này người ta chỉ chú trọng cái gọi là phụ khiêu tử vong tử tiện vong, đánh người xong thì cũng quên thôi.” (Cha bảo con chết thì con phải chết)

Minh Kỳ tiến vào nhìn thấy vết thương trên mặt của Minh Trạm, thò đầu nhìn kỹ rồi liền hỏi, “Lần này là vì chuyện gì?”

“Không có việc gì cả.” Minh Trạm đương nhiên là không chịu nói.

Minh Kỳ oai phong ngồi xuống, tiếp nhận Hồng Trà dâng lên một tách trà rồi thổi nhẹ, uống một ngụm, “ngày thường người hay lý sự, cứ lú lú tổ cáo uất ức, hôm nay lại ngậm miệng không chịu nói, xem ra là người vô lý rồi.”

Minh Trạm bị nói như thế thì thật sự á khẩu không trả lời được, chỉ đành thoải mái đổi đề tài, “Hoàng bá phụ lại nhắc đến chuyện đại hôn với ta, người mang danh là tỷ tỷ, lại là nữ nhi, nhất định phải đặt hôn sự lên trước ta.”

“Ta?” Minh Kỳ đề lại bả vai của đệ đệ, thản nhiên cười, “Ta đã thuyết phục được phụ vương, luận võ kén rể.”

Minh Trạm cảm thấy hứng thú, “Kén rể thế nào? Nói ta xem thử để ta giúp người xem xét một chút.”

“Phàm là bất kỳ đệ tử nào của những danh môn hào phú ở đế đô chưa có hôn phối, trong nhà không có thị thiếp, không có thông phòng thì đều có thể tham gia, cùng tham gia ba hạng mục, cưỡi ngựa, bắn tên, võ công, ta sẽ chọn ra kẻ giỏi nhất.” Minh Kỳ nhìn sắc mặt mừng rỡ của Minh Trạm thì liền cười nói, “Vài ngày nữa sẽ lập võ đài ở ngay phố Chu Tước. Đến lúc đó Hoàng bá phụ cũng đến xem.”

“Tốt, nếu lúc ấy ta vẫn chưa lên đường thì ta cũng sẽ đi.” Minh Trạm thân thiết hỏi, “Chuyện ở rể có nói ra hay không?”

“Hoàng bá phụ sẽ nói.”

Minh Trạm bắt chéo chân, “Phỏng chừng chính là Hoàng bá phụ nói thì sẽ có rất nhiều người tham gia.”

“Cho dù không phải muốn trở thành trượng phu của ta thì cũng sẽ muốn thể hiện trước mặt Hoàng bá phụ.” Minh Kỳ thản nhiên cười cười, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Minh Trạm, “Người giúp ta nhìn xem cũng tốt, sau khi ta đính hôn thì sẽ về Vân Nam trước, mười tám tuổi mới đại hôn.”

“Minh Kỳ, người thích người thế nào? Dù sao nhiều người thế này thì tùy người chọn lựa, hay là chọn người thuận mắt đi.” Minh Trạm còn nhiệt tình hơn cả Minh Kỳ.

Minh Kỳ than thở, “Đáng tiếc hai ta sinh khác nhau, bằng không người cải nữ trang, có thể thay ta đính hôn.”

“Kỳ nhi, nói hồ đồ gì đó.” Vệ vương phi mắng một câu, “Ta mặc kệ người nghĩ như thế nào, người xem trúng ai thì phải để ta xem lại, ta cũng không thể để cho nữ nhi của mình tùy tiện gả cho ai cũng được.”

.....

P/S: tội nghiệp mồm mĩm =.=, bị đánh phù mỗ luôn kìa.

87. Chương 87: Luận Võ

Phượng Cảnh Kiên nghe nói Minh Trạm lại bị giáo huấn một trận liên nhện không được mà tìm Phượng Cảnh Nam tiến cung thảo luận một chút về vấn đề giáo dục cho Minh Trạm.

Đương nhiên danh bất chính thì ngôn bất thuận, ngôn bất thuận thì sự bất thành. Bản thân mình dù sao cũng không phải thân phụ của Minh Trạm.

Phượng Cảnh Kiên khuyên đệ đệ, “Minh Trạm chỉ nghe theo ý mình. Kỳ thật hắn rất biết lý lẽ, tâm địa lại mềm mỏng, người cho hắn hai ba câu lời hay thì so với việc người bạo lực với hắn sẽ mạnh hơn gấp trăm lần. Người nói xem, người đánh hắn đến mức không có cách nào đi ra ngoài gặp người ta, nếu có xã giao này nọ, để ngoại nhân nhìn thấy thì không chỉ Minh Trạm mất thể diện, ngay cả mặt mũi của người cũng rất khó coi.”

“Ta cũng không muốn động thủ, Hoàng huynh có biết ta giận như thế nào hay không, thật sự là nhện không được.” Phượng Cảnh Nam nâng mắt nhìn Phượng Cảnh Kiên, “Ta làm thế chỉ để xả giận cho Hoàng huynh, tật xấu bạ chuyện của hắn cũng phải sửa lại.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Người thật sự là...” Biết đệ đệ muốn đánh trống lảng, Phượng Cảnh Kiên không khỏi lắc đầu mỉm cười, “Lúc trước trăm cũng chỉ điểm cho người mà, nhưng trăm đâu thấy người nổi nóng với trăm.”

Phượng Cảnh Nam hơi xấu hổ, nâng lên tách trà che nửa bên mặt, “Nhắc lại mấy chuyện cũ xưa cũ rích kia làm gì.”

Phượng Cảnh Kiên cười nhẹ, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, “Trăm đã phái người chuẩn bị mọi chuyện để Minh Kỳ luận võ kén rể.”

Đế đô bàn tán rất nhiều về Ninh Quốc quận chúa, đa số cho rằng ích lợi đạt được cũng ngang bằng sự nguy hiểm, tỷ như điều kiện thứ nhất muốn kén rể: Không hôn phối, không thông phòng, không thị thiếp.

Lại liên tưởng đến đệ đệ cực kỳ nguy hiểm của Ninh Quốc quận chúa: thế tử Trấn Nam Vương, Gạch tứ gia đại danh鼎鼎 lẫy: Phượng Minh Trạm. Trời ạ, muốn đi kén rể thì phải cân nhắc năng lực chịu đả kích của mình trước đã.

Tiếp theo là Thục Nghi quận chúa, mọi người biết chưa, đó là thứ tỷ của thế tử, lúc ấy thế tử vẫn chưa được phong làm thế tử đâu, người đắc tội thứ tỷ của hắn, hắn lập tức lấy gạch đập đầu người. Nay thân phận của thế tử đã được nâng cao hơn một bậc, vị Ninh Quốc quận chúa này lại là tỷ tỷ long phượng song sinh của thế tử, nếu người đắc tội nàng thì hậu quả....người tự nghĩ đi.

Hơn nữa, Thọ An Hầu thú Thục Nghi quận chúa, năm nay ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không dám nạp. Đương nhiên cũng có người bảo rằng Thọ An Hầu và Thục Nghi quận chúa phu thê tình thâm, cho nên không tính. Chắc chắn, lời này cũng có thể lừa gạt được kẻ ngốc. Nam nhân thì thế nào, Thọ An Hầu là nam nhân, trên đời làm gì có con mèo nào mà không thích trộm cá đâu.

Nhưng nghĩ lại thì vẫn nên thông cảm với Thọ An Hầu một chút, hóa ra vị thế tử Thọ An Hầu này trước kia không được lập tức, nhưng vừa mới được chỉ hôn với Thục Nghi quận chúa thì ngay sau đó liền được phong hầu.

Có thể thấy được quyền thế của Trần Nam Vương phủ mệnh thế nào.

Mà nay Ninh Quốc quận chúa xuất thân cao quý hơn Thục Nghi quận chúa.

Thú Ninh Quốc quận chúa thì cả gia tộc sẽ được lợi...Vì thế đám thanh niên tuần tú tài cán của đế đô đều lâm vào một trạng thái vô cùng sầu muộn.

Còn có kẻ tự phụ không muốn báo danh dự thì đều bị cả nhà quở mắng, “Hoàng thượng đã hạ chỉ, nói là tự nguyện, không đi chính là kháng chỉ. Ninh Quốc quận chúa, dung mạo xuất thân hiếm thấy, cả vạn dặm mới tìm được một, chẳng lẽ còn không xứng với người hay sao! Tuy không phải là công chúa nhưng Trần Nam Vương chỉ có một mình Ninh Quốc quận chúa là đích nữ, người làm ơn khôn ngoan dùm lão tử một chút có được hay không!”

Cuối cùng cũng có thể động viên cả đám thanh niên tuần tú tài cán của đế đô đi báo danh, nhưng sau đó Phượng Cảnh Kiên lại ném xuống một quả thuốc nổ nặng ngàn cân, “Ninh Quốc quận chúa sau khi đại hôn sẽ cư trú ở Vân Nam.”

Lừa đảo—

Toàn bộ đế đô đều sôi sục kêu gào, như vậy là ý gì, nếu thú công chúa, phải ở rể cũng đã đủ uất ức lắm rồi, dù sao phủ công chúa còn được xây ở đế đô, phò mã cũng có chỗ của mình, không cần rời khỏi gia tộc.

Còn Ninh Quốc quận chúa, luận võ kén rể đã không nói, nay còn muốn đem chúng ta đến Vân Nam, có khác gì đi hòa thân?

Đương nhiên là khác, tương lai Ninh Quốc quận chúa chấp chưởng nửa giang sơn Vân Nam.

Hãy, nếu ai thú nàng thì nhi tử tương lai của hắn sẽ làm một nửa thổ hoàng đế.

Bất quá, uất ức cũng là sự thật.

Giống Bắc Uy Hầu phủ, Nguyễn phu nhân gạt lệ mà khuyên nhi tử, “Nhận nhi, người đã đi báo danh luận võ, người tài cán như vậy, ngộ nhỡ bị Ninh Quốc quận chúa nhìn trúng, chẳng lẽ phải bỏ mẫu thân mà đến Vân Nam xa ngàn dặm hay sao?”

Nguyễn Hồng Nhạn ôn nhu lau lệ cho mẫu thân, nhẹ nhàng nói, “Là tỷ tỷ nói, vì phải đi theo Ninh Quốc quận chúa đến Vân Nam, e rằng những người báo danh rất ít, Trần Nam Vương phủ sẽ bị mất thể diện, cho nên bảo ta đi báo danh. Mẫu thân còn không biết khả năng của ta hay sao, phỏng chừng vào chưa đến vòng ba thì đã bị đập xuống võ đài. Cho dù may mắn lọt vào trong thì ta đáp ứng mẫu thân sẽ giả vờ thua.”

Nguyễn Hồng Nhạn có ngũ quan tuấn mỹ, khi cúi đầu khuyên nhủ thì vẻ mặt sẽ ôn nhu động lòng người, bản tính của hắn lại vô cùng tốt, Nguyễn phu nhân dần dần thu lệ, “Vậy là tốt rồi, người tuyệt đối đừng giành chiến thắng. Ta chỉ có một mình người là nhi tử, nếu người đến Vân Nam thì chẳng phải là muốn lấy mệnh ta hay sao.”

“Ta biết, mẫu thân hãy yên tâm đi.”

Trên thực tế lần luận võ kén rể này rất phấn khích, hơn nữa có rất nhiều đệ tử của hào môn thế tộc có ngoại hình không xuất chúng nhưng lại rất có thực lực đều báo danh tham gia, bọn họ không phải muốn được chọn làm quận mã, thuần túy chỉ là muốn triển lộ tài năng trước mặt Hoàng thượng mà thôi.

Bất quá Nguyễn Hồng Nhạn vẫn rất xuất sắc, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Trẫm chỉ biết Nguyễn thám hoa văn chương tài hoa, nào ngờ cười ngựa bắn cung cũng đều không tệ.”

Phượng Cảnh Nam mỉm cười phụ họa, “Thật là hiếm thấy.” Bản lĩnh như vậy thì ắt hẳn cũng phải khổ công rèn luyện, Nguyễn gia bồi dưỡng nhi tử luôn rất tỉ mỉ.

Bất quá võ công còn kém một chút, nhân vật tuần tú như Nguyễn Hồng Nhạn khi bị thua cũng rất ung dung bình tĩnh. Thực lực kém quá nhiều, vì vậy cũng không ham chiến, sẵn khoải nhận thua, tác phong cũng rất nhẹ nhàng.

“Hoàng bá phụ, vị công tử này là ai?” Minh Trạ chỉ vào người thanh niên đã thắng Nguyễn Hồng Nhạn, tướng mạo của người này bình thường, màu da hơi ngăm đen, mi tầm mắt hổ, võ công đại khái cũng toàn vẹn, hiển lộ khí phách thế gia vọng tộc. Thắng cũng không vui mừng mà chỉ trấn tĩnh tự nhiên, cúi người hành lễ về phía Hoàng thượng rồi lui xuống.

Phượng Cảnh Kiên chỉ cười mà không nói.

Trên võ đài đã có người xưng tên: Đế đô Tuần thú sử Trần Tứ Hiền thắng.

Minh Trạ cười nói, “Vị Trần đại nhân này thật sự là một viên hổ tướng.”

“Người nhìn trúng hấn à?” Phượng Cảnh Kiên hỏi.

“Ta nhìn trúng thì cũng vô dụng, Minh Kỳ thích mới được.” Minh Trạ cười, “Riêng ta thì ta thích phong độ của Trần đại nhân, thắng mà không kiêu, trầm ổn trấn tĩnh. Bất quá Nguyễn thám hoa vẫn chưa triển lộ thực lực hoàn toàn.”

Phượng Cảnh Kiên hơi nghiêng tai lắng nghe, Minh Trạ cười tủm tỉm, cầm lấy một trái nho rồi hầu hạ Phượng Cảnh Kiên ăn, “Cưỡi ngựa, bắn tên, Nguyễn thám hoa đều đứng trong ba thứ hạng đầu, lại xem hấn tuổi còn trẻ mà đã có học vị Thám hoa, có thể thấy được lúc trước thật sự khổ công học tập. Hấn còn trẻ như vậy mà đã có bản lĩnh như thế, thứ nhất là Nguyễn thượng thư thúc ép chặt chẽ, thứ hai là Nguyễn thám hoa nhất định là người rất kiên cường, không làm thì thôi, một khi đã làm thì phải làm tốt nhất. Hấn đã dám báo danh thì chắc là có vài phần nắm chắc. Cho nên võ công của hấn có thể so sánh với cưỡi ngựa bắn cung, cho dù không bằng Trần đại nhân nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.”

Giọng nói của Minh Trạ không nhỏ, không ít người đều nghe thấy, Nguyễn thượng thư lộ ra vẻ mặt xấu hổ, Phượng Cảnh Kiên cười ha ha rồi chỉ vào Minh Trạ nói, “Cái tên tiểu tử này, chốc lát nữa để trẫm kêu Nguyễn khanh đến cho người hỏi rõ ràng có được hay không.”

“Đương nhiên là được.” Minh Trạ không hề khách khí, lại khiến Phượng Cảnh Kiên bật cười, long tâm đại duyệt.

Phượng Cảnh Nam trừng mắt liếc nhìn Minh Trạ một cái, cứ thích tỏ vẻ thông minh, đúng là ngu xuẩn. Từ khi Minh Trạ mở miệng vàng thì liền có xu hướng thay đổi, giọng nói rất huyền ảo, không hề yên tĩnh như khi còn bị cấm.

Minh Trạ lại nghĩ rằng Phượng Cảnh Nam đang truyền cho hấn một ánh mắt tán thưởng, vì vậy đắc ý nhếch cằm, hơi hơi gật đầu.

Trước công chúng, Phượng Cảnh Nam cũng không tiện giáo huấn nhi tử, đành phải dờ mắt, không thèm nhìn cái bản mặt thối tha tự kỷ của Minh Trạ nữa.

Tầm mắt của Minh Trạ dừng ở chỗ của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh chống khuỷu tay lên bàn trà, thân mình hơi nghiêng, đầu như con gà mổ thóc, đúng là đang ngủ gục.

Hôm nay Ngụy Ninh mặc nhất phẩm hầu tước y phục, ánh mặt trời làm một nửa khuôn mặt của hấn ửng đỏ, hồng hào, thật đẹp mắt, làm cho người ta chỉ muốn đi qua sờ soạng một chút cho đã tay.

Chính ngọ, Phượng Cảnh Kiên ban thưởng yến tiệc, Ngụy Ninh may mắn được một bữa tiệc, Phượng Cảnh Kiên hỏi hấn, “Ngủ có ngon hay không?”

“Xuân khốn thu pháp hạ đã truân nhi, thật sự là ngày rất đẹp, thần nhất thời thất lễ.” Ngụy Ninh không hề sợ hãi, vẫn ôn hòa trả lời. (xuân uế oải, thu mệt mỏi, hạ ngủ gục = sinh lý của con người phản ứng khác nhau với mỗi mùa)

“Lá gan của người càng ngày càng lớn.”

Ngụy Ninh cười, “Cũng là bộ hạ khoan hồng độ lượng cho nên thần mới phóng túng như vậy.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Người nói như thế thì đây là lỗi của trăm rồi.”

“Thần được sủng mà kiêu.”

Phượng Cảnh Kiên lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Từ Mẫn a Từ Mẫn, cũng chỉ có người mới dám làm càn ở trước mặt trăm như thế.”

Ngụy Ninh mỉm cười bái tạ.

Phượng Cảnh Kiên chỉ vào món canh bách ngư rồi ban cho Ngụy Ninh, “Người xưa nay thích ăn món này.” Thân như con cháu của mình.

Chư thần hâm mộ Ngụy Ninh được Hoàng thượng sủng ái, còn có mấy người lén lút ăn dấm chua trong lòng, liên tục phỉ nhổ.

Ngụy Ninh mỉm cười nhận lấy, trong lòng lại âm thầm thở dài, xem ra thật sự là nơi xương cốt khó cắn nhất lại dành cho hắn đi cắn.

.....

P/S: Em Trạm tiếp tục háo sắc, trong những bộ đam mỹ ta từng đọc, thì em Trạm là em thụ háo sắc kiểu mất mặt nhất =.=, nó cứ lơ lửng 2 chữ *ê xôm*. Công không làm gì mà thụ đã ...

88. Chương 88: Đoạt Hôn

Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi thần tử, Hoàng thái hậu đương nhiên chủ trì mở tiệc chiêu đãi hoàng phi mệnh phụ.

Vì đây là đại sự của Minh Kỳ cho nên Ngụy thái hậu kiên quyết giữ Minh Kỳ ở bên cạnh, hỏi Minh Kỳ, “Nhìn cả buổi, có vừa ý ai hay chưa?”

Trên thực tế Ngụy thái hậu đối với việc Minh Kỳ luận võ kén rể có một chút bài xích, tam công chúa trong cung cũng đợi xuất giá mà có phò tương như vậy đâu. Hơn nữa Ngụy thái hậu vẫn không thích nổi Vệ vương phi, vì vậy mới hỏi như thế.

Mặc dù Minh Kỳ không thích giao tiếp với đám nữ nhân, bất quá những gì Vệ vương phi nên dạy thì đều dạy cho nàng, hơn nữa còn giáo huấn một hồi, “Nữ nhân có ưu thế của nữ nhân, tuy rằng không thích nhưng ta không hy vọng người ngốc đến mức buông tha cho những ưu thế có sẵn này. Tuy rằng người không thích giao tiếp với đám nữ nhân. Bất quá làm tốt hay làm tệ thì cũng chẳng liên quan gì cả.”

Cho nên đối với loại cạm bẫy và gây khó xử này của Ngụy thái hậu thì Minh Kỳ vẫn thần nhiên, hàng lông mi không hề nhúc nhích, bình tĩnh đáp, “Hôn sự từ trước đến nay đều là phụ mẫu đặt đâu con ngồi đó. Tôn nữ nào biết ai tốt ai không tốt đâu? Đều phải dựa vào ý của phụ mẫu thôi.”

Nếu Minh Trạ có ở đây thì nhất định sẽ chấn động, người nữ nhân cúi đầu nhún nhường này thật sự là tỷ tỷ bá đạo của hắn hay sao?

Ngụy thái hậu chạm phải một cây đinh mềm, cười nói, “Ai gia nhìn thấy vài người không tệ.”

Minh Kỳ chỉ cúi mắt nhìn đĩa thức ăn tinh xảo bằng vàng ròng đặt trên bàn, cũng không nói lời nào.

Ngụy quý phi cười cười giảng hòa nói, “Hơn phân nửa nhân tài tuần tú của đế đô đều báo danh, thiếp cảm thấy đều là những người có tướng mạo rất tốt. Đúng rồi, hình như có đệ đệ của Nguyễn tỷ tỷ nữa thì phải?”

Nguyễn quý phi cười nhàn nhạt, “Tiểu hài tử kia thật đáng thất vọng, đã sớm bị thua cuộc.”

“Ai gia thấy cũng không tệ mà, tuổi còn trẻ mà đã đỗ thám hoa, tài học xuất chúng.” Ngụy thái hậu tán thưởng vài câu, hỏi Vệ vương phi, “Người thấy đúng không?”

Vệ vương phi ôn hòa nói, “Tài học của Thám hoa đương nhiên là không tệ.” Lại nhấn mạnh hai chữ tài học.

Ngụy thái hậu xem như không nhìn thấy, cười nói, “Ánh mắt của người xưa nay rất tốt, hiếm khi nghe thấy người tán thưởng như vậy, xem ra là thật sự không tệ.” Ngụy thái hậu làm sao không biết việc nhi tử của mình cố ý muốn chỉ hôn nha đầu Nguyễn gia cho Minh Trạ, nói đến nói lui thì dù sao con người cũng có tư tâm, Ngụy thái hậu đương nhiên không phải ngoại lệ. Bất quá trong mắt của Ngụy thái hậu thì việc Minh Trạ thú nữ nhi Nguyễn gia cũng như hôn sự giữa Trần Nam Vương phủ và Nguyễn gia sẽ rất an ổn. Kết quả này tất nhiên làm cho địa vị của mẫu tử Nguyễn quý phi cũng được thăng cao, như thế sẽ uy hiếp ba vị hoàng tử còn lại.

Luận võ kén rể, Hoàng thượng cũng đã nói rõ Ninh Quốc quận chúa sẽ ở lại Vân Nam sau khi đại hôn, loại ở lại này chính là nắm lấy thực quyền, một nữ hài tử mà lại mưu cầu quyền lợi như thế, tiểu tử Minh Trạ kia nhất định sẽ không chịu ngồi yên. Trong mắt của Ngụy thái hậu thì sau này Ninh Quốc quận chúa và Minh Trạ tất nhiên sẽ tranh quyền đoạt lợi, nếu để cho tiểu tử Nguyễn gia thú Quận chúa, thứ nhất, Nguyễn thám hoa tất nhiên sẽ phải theo Ninh Quốc quận chúa đến Vân Nam, trong triều Nguyễn gia đang là thời kỳ giáp hạt; thứ hai, Nguyễn gia ắt sẽ kiêng kỵ thế tử Minh Trạ, tuy rằng Minh Trạ không được Ngụy thái hậu ưa thích, bất quá lúc này Ngụy thái hậu lại rất thích lực sát thương của hắn. Trên chính trị vĩnh viễn không có bằng hữu, đương nhiên cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Minh Trạ danh chính ngôn thuận, lại không thiếu thủ đoạn, Nguyễn gia uống phí một Thám hoa, dẫn đến Nguyễn quý phi cũng không chiếm được lợi thế. (thời kỳ giáp hạt = vẫn còn non)

Vệ vương phi chỉ xem như không hiểu lời của Ngụy thái hậu, không vội không chậm mà lột một trái nhãn, ôn hòa giải thích, “Không phải là ánh mắt của nô tỳ tốt, nô tỳ không biết giới quan trường như thế nào, bất quá nô tỳ nghĩ, nếu đã đỗ Thám hoa thì văn chương nhất định là tốt.” Vệ vương phi luôn rất chu toàn, làm sao có thể khiến Ngụy thái hậu sượng mặt cho được, ngược lại còn đem chuyện này đưa trả trở lại cho Nguyễn quý phi, “Các huynh đệ của nương nương đều cực kỳ xuất sắc.”

Nguyễn quý phi nghe được ba chữ các huynh đệ thì trong lòng hơi mất tự nhiên, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười chu toàn, “Vương phi khen nhầm rồi.” Chẳng lẽ nàng lại không biết Ngụy thái hậu đang suy nghĩ chuyện gì hay sao, chẳng qua Nguyễn quý phi rất tự tin đối với huynh đệ của mình, Nguyễn Hồng Nhạn từ đó đến nay luôn xuất chúng, Ninh Quốc quận chúa cho dù cường hãn cỡ nào thì cũng là nữ nhân, ngày sau phu thê hai người cầm sắt hợp minh, làm sao lại không tương trợ Hồng Nhạn cho được? Còn nữa, nếu thật sự có thể đính hôn, Ninh Quốc quận chúa chẳng lẽ không cần tương trợ từ đế đô hay sao? Như vậy Nguyễn gia của nàng chính là cánh tay trợ lực. Ngày sau nếu nhi tử của nàng có thể ngồi trên long vị thì càng có thể trợ giúp Ninh Quốc quận chúa chiếm đoạt quyền lực ở Trần Nam Vương phủ.

Trong lòng đều tự tính toán, lại khiến cho Ngụy Nguyễn hai nhà từ trước đến nay bất hòa lại đạt được nhất trí: Đồng ý tán thành Hoàng thượng chỉ hôn Minh Trạ và nữ nhi Nguyễn gia, sau đó sẽ tìm cách làm chủ cho Nguyễn thám hoa.

Chẳng qua nghe ngữ khí của Vệ vương phi đối với Hồng Nhạn thật ra không có hứng thú cho lắm.

Nữ nhân này! Nguyễn quý phi cúi mắt, dùng khăn che lại khóe môi đang mím chặt của mình.

Vệ vương phi cười nhạt không nói gì.

Cho đến khi luận võ chấm dứt, kỳ thật Minh Kỳ cũng chẳng chân chính chọn được ai.

Cho nên chọn ra mười cái tên, Phụng Cảnh Kiên ban thưởng lễ vật, vẫn chưa xác định kết quả.

Phụng Cảnh Nam đương nhiên quan tâm đại sự chung thân của nữ nhi, Minh Kỳ nói, “Nữ nhi thấy cũng giống nhau, phụ vương thay nữ nhi làm chủ đi.”

Phụng Cảnh Nam nói, “Cần nhắc về tài hoa và dung mạo thì tam lang Nguyễn gia vẫn là tốt nhất.”

“Thiếu niên đắc chí, sợ rằng rất cao ngạo.” Vệ Vương phi ôn hòa nói, “Nhưng vị Trần đại nhân kia, mặc dù dung mạo bình thường nhưng tính tình lại rất trầm ổn.”

Minh Trạ cầm chiếc tách bằng ngọc, nhìn chăm chăm vào nước trà bên trong, “Minh Kỳ, người thấy thế nào?”

Phụng Cảnh Nam răn dạy Minh Trạ, “Minh Kỳ là nhi tử của người, vì sao lại gọi thẳng đích danh của tỳ tỳ như vậy? Thật là vô pháp vô thiên!”

Minh Trạm bĩu môi, không nói chuyện.

Minh Phỉ ở trong phòng của mình khẽ căn cánh môi, hai tay bắt giắc xoắn chặt chiếc khăn, mi tâm có vài phần thất sắc.

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Diêu Thủy bưng đến một tách trà hạnh nhân, thân thiết hỏi, “Hay là không thoải mái, hôm nay trời hơi nắng một chút.”

Minh Phỉ cười một cách cứng ngắc, cúi đầu nhìn về phía tách trà bằng gốm thanh hoa, ngân thìa, hương thơm của trà hạnh nhân quanh quẩn trên mũi, “Ta có thể có chuyện gì? Bất quá ở trong cung không có gì vui vẻ, tốt lắm, người lui xuống đi.”

Diêu Thủy cung kính cúi người lui xuống.

Minh Phỉ vừa đến đế đô thì Vệ vương phi đã phái đại nha hoàn Diêu Thủy ở bên cạnh mình đến hầu hạ nàng. Trong lòng của Minh Phỉ cực kỳ chán ghét, bất quá nàng đã không còn là tiểu hài nữ bốc đồng kiêu căng của năm năm trước.

Nhập gia tùy tục, nếu đã đến niên đại này thì nàng phải tuân thủ quy tắc trò chơi của niên đại này.

Vệ vương phi là đích mẫu, đích mẫu thưởng cho nàng đại a đầu, nàng không có lý do từ chối, hướng chỉ Minh Kỳ Minh Nhã đều đã có, mặc dù hàm nghĩa khác nhau nhưng nàng vẫn phải vui vẻ chịu đựng.

Thững thờ uống trà hạnh nhân, Minh Phỉ không yên lòng.

Hôm nay luận võ, nàng cũng đi, nhưng ở trước mặt Vệ vương phi thì nàng vẫn chỉ là một kẻ bình thường, trước kia còn trông cậy đại ca có thể được phong làm thế tử, thân phận của nàng cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, hôn sự nhất định là không tệ.

Xưa đâu bằng nay.

Từ khi Minh Trạm biết nói thì liền nhanh chóng được lập làm thế tử. Mẫu thân cũng không còn được sủng ái như xưa, càng chưa kể đến việc nàng đã từng đắc tội lớn với Minh Trạ, Vệ vương phi làm sao có thể có hảo cảm với nàng.

Hôm nay, chung thân đại sự của nàng lại bị Vệ vương phi nắm trong lòng bàn tay.

Minh Phỉ nghĩ đến đây thì lại lo lắng bất an, tinh thần không yên.

Nàng chưa bao giờ đoán được suy nghĩ của Vệ vương phi, bởi vậy tương lai của nàng tất nhiên sẽ càng thêm khó lường khó liệu.

Minh Nghĩa nhanh chóng đến đây, hẩn ở trong kinh lâu ngày, đương nhiên có biện pháp của mình.

Minh Phỉ tự mình đứng dậy châm trà, đưa vào trong tay của ca ca, nhẹ giọng hỏi, “Ca ca, thế nào?”

“Minh Kỳ, Minh Trạ và phụ vương đều đang thương lượng ở trong phòng của mẫu phi, làm sao hỏi thăm cho được.” Minh Nghĩa uống hơn nửa tách trà nhỏ, thấp giọng nói, “Ta khuyên muội muội nên tắt ý niệm kia đi, nếu Minh Kỳ thật sự nhìn trúng lão tam nhà Nguyễn gia thì Hoàng thượng sẽ lập tức hạ chỉ tứ hôn. Nay mẫu thân không có ở đây, chúng ta không thể tranh lại mẫu phi.” Kỳ thật cho dù mẫu thân ở trong này thì e rằng cũng không làm nên chuyện gì, phụ vương luôn cực sủng ái Minh Kỳ, lần này kén rể lại là cố ý chuẩn bị cho Minh Kỳ, đương nhiên sẽ theo ý của Minh Kỳ. Minh Phỉ muốn ra tay đoạt phu thì thật sự không phải chuyện dễ.

Minh Phỉ cắn môi, Minh Kỳ có chọn Nguyễn thám hoa hay không? Không, cho dù Minh Kỳ không chọn Nguyễn thám hoa thì Vệ vương phi cũng sẽ không để cho mình như nguyện.

Vệ vương phi vài lần mời Nguyễn phu nhân qua phủ, cũng rất ưu ái Nguyễn Thân Từ...

.....

89. Chương 89: Phụ Tử (nhất)

Cho dù hôn sự của Minh Kỳ như thế nào thì Phượng Cảnh Kiền đã hạ chỉ ngay đương triều lệnh cho Ngụy Ninh làm khâm sai cùng nhị hoàng tử và thế tử Trần Nam Vương đến Lương Hoài điều tra muối chính trị.

Đương nhiên các đại thần trong triều đều nghị luận, trao đổi lẫn nhau, đều có tính toán.

Thanh Phong Minh Nguyệt đã tự đi thu thập những thứ cần thiết cho Minh Trạ.

Minh Trạ vẫn đang cùng mẫu thân thương lượng nam nhân thích hợp cho Minh Kỳ, Minh Kỳ đã tỏ rõ tư thái: Các người tự quyết định đi.

Vệ vương phi biết chính mình không thể hy vọng gì ở Phượng Cảnh Nam, người nam nhân này có suy tính khác, hơn nữa lại quá mức bất công.

Chính bản thân của Vệ vương phi cũng rất mâu thuẫn.

Là mẫu thân, Minh Kỳ là nữ nhi thân sinh của nàng, nàng đương nhiên muốn chọn một hôn phu xứng đôi với nữ nhi. Nhưng mà ở đây phải có một điều kiện tiên quyết chính là: an toàn.

Nam nhân có một loại khát cầu bẩm sinh đối với quyền thế, loại dục vọng này thậm chí còn hơn hẳn khát vọng của động vật thời kỳ động dục, đủ để làm tinh thần của bọn họ điên đảo, trở nên liều lĩnh.

Quyền lợi của Minh Trạ có thể phân ra một bộ phận nhỏ cho Minh Kỳ chứ không phải cho trượng phu của Minh Kỳ.

Vệ vương phi không thích Nguyễn Hồng Nhạn, đương nhiên Nguyễn Hồng Nhạn không có điểm nào là không tốt, hần tài hoa hơn người, cưỡi ngựa bắn cung đều xuất chúng, tuần tú nhã nhặn, phong độ có thừa, đang ở độ tuổi thanh niên, xuất thân phú quý hiển hách.

Cơ hồ là một người hoàn mỹ, nhưng Vệ vương phi trải qua nhiều chuyện thăng trầm, trên đời này không hề tồn tại cái gì là chân chính hoàn mỹ, sự hoàn mỹ của Nguyễn Hồng Nhạn chỉ có thể làm cho hần giả vờ rất hoàn mỹ. Người thâm tàng bất lộ như vậy cũng không thích hợp với Minh Kỳ.

Cho dù chỉ đơn thuần là kén rể cho Minh Kỳ thì Vệ vương phi cũng sẽ không chọn Nguyễn Hồng Nhạn.

Minh Trạ có cùng quan điểm với Vệ vương phi, Phượng Cảnh Nam cũng hơi lay động. Vệ vương phi không thể thay đổi ý tưởng của Phượng Cảnh Nam nhưng Minh Trạ thì có thể.

Minh Trạ trả lời Phượng Cảnh Nam như vậy, “Lúc trước phụ vương nói với ta, để ta thành thân với nữ nhi Nguyễn gia, nay lại bảo muốn làm chủ cho Nguyễn Thám Hoa. Phụ vương có nghĩ cho tình cảm của ta và Minh Kỳ hay không, nếu Nguyễn thám hoa được chọn thì chẳng lẽ ta còn có thể thú nữ nhi của Nguyễn gia nữa hay sao? Một bên là đế đô quyền quý, một bên là Phiên vương đế quốc, chẳng lẽ muốn học mấy tiểu hộ, hoán thân hay sao? Còn có Minh Kỳ, nàng có nguyện ý chọn Nguyễn thám hoa hay không?” (hoán thân=hai gia đình cưới con gái của nhau để làm dâu)

Phượng Cảnh Nam châm chọc nói, “Hoàng bá phụ của ngươi lại không có ý kiến gì.”

“Hoàng bá phụ đương nhiên sẽ không phản đối. Đối với Hoàng thượng mà nói thì hành động của phụ vương tương đương với chế độ phân phong thời Tây Chu. Phụ vương cố ý để Trần Nam Vương phủ một phần thành hai, tình cảm tốt đẹp của ta và Minh Kỳ có ích lợi gì cho đế đô hay sao? Chỉ cần chúng ta nghi kỵ nhau thì đế đô mới có cơ hội thừa dịp suy yếu quyền thế của Trần Nam Vương phủ!” Giọng của Minh Trạ trở nên lạnh lùng, “Bầu trời không thể có hai mặt trời, một quốc gia không thể có hai chủ! Phụ vương để cho Minh Kỳ chấp chưởng một nửa quân quyền, vậy ngài đặt ta ở đâu! Ngày sau Trần Nam Vương phủ phụng vương lệnh của ai! Phụ vương làm như vậy chẳng khác nào chia cắt Trần Nam Vương phủ từ một thành hai! Tỷ đệ tình thâm là cái quái gì! Nằm chung giường làm sao có thể chấp nhận người khác ngủ ngay cho được! Năm đó Tiên đế có mười nhi tử, nay chỉ còn ba người, số còn lại đều đã chết, dưới hoàng thổ vùi lấp xương khô, có người nào không phải là huynh đệ quan hệ huyết thống với phụ vương và Hoàng thượng hay không? Hiện tại ta không thể hạ thủ với Minh Kỳ nhưng sau này thì sao? Hết năm này sang năm khác hoài nghi trong lòng, ngày qua ngày cảm thấy bị uy hiếp khiến ta sẽ làm ra điều gì thì chính ta cũng không biết! Khi có người bóp cổ phụ vương thì phụ vương sẽ làm gì? Như vậy ngày sau ta sẽ làm gì?

Nếu phụ vương để cho Minh Kỳ thành thân với Nguyễn gia thì ta sẽ thượng thư thỉnh phé thể tử vị! Từ khi Trần Nam Vương phủ dụ nên cho đến nay có vị thể tử nào nhận đủ vũ nhục như ta hay chưa!” Minh Trạng nghỉ ngơi một hơi, lời nói càng thêm lạnh lẽo, từ ngữ giống như tích tụ từ dưới đáy lòng, mang theo oán hận một cách sắc bén, “Quân quyền có thể phân, quan hệ thông gia có thể tước đoạt!”

Phượng Cảnh Nam nheo một bên mắt trái, tay đặt trên một quyển sách, bình tĩnh hỏi, “Người nghĩ như vậy à?”

“Ta không muốn nghĩ như vậy nhưng chuyện mà phụ vương làm lại khiến người ta không thể không nghĩ như vậy.” Minh Trạng một bước cũng không nhường, “Ta tự hỏi không có gì thất đức nhưng phụ vương cứ không chịu tin ta.”

“Người đã làm gì khiến cho ta không thể tin người hay sao?” Phượng Cảnh Nam dù sao cũng là người cay nghiệt, hần hoi như vậy làm cho Minh Trạng không thể trả lời, nếu trả lời có thì là thất đức, trả lời không thì Phượng Cảnh Nam sẽ hỏi, vậy tại sao người lại cho rằng bổn Vương không chịu tin người?

“Nếu ta là người thì ta sẽ không nói những lời không khéo léo như vậy.” Minh Trạng nháy mắt trở nên trầm mặc, làm cho Phượng Cảnh Nam thần nhiên đoạt lại chủ quyền, hần bình tĩnh giáo huấn Minh Trạng, “Khi không nắm chắc khả năng đắc thắng thì đừng bại lộ nhược điểm của mình, càng không cần phải lấy bản thân mình ra để uy hiếp kẻ khác. Ta là phụ thân của người, người đương nhiên có thể uy hiếp ta.”

“Minh Trạng, ta không phải chỉ có một mình người là hài tử. Năm đó Tiên đế cũng có ý đồ làm cho tất cả hài tử của mình có thể bảo tồn, bất quá Tiên đế làm không tốt. Làm phụ mẫu luôn có hy vọng xa vời này.” Phượng Cảnh Nam nhắc tay rót một tách trà nhỏ, chậm rãi nhấp một chút rồi ôn hòa nói, “Thân phận của người, địa vị của người, tài trí của người, thậm chí đủ loại hành động khéo léo của người, ta đều biết rất rõ. Khi người còn nhỏ, ta không chú ý đến người, thậm chí đem người đưa đến để đô làm chất tử. Ta tán thưởng người mặc dù ta không quá thích người, liên tiếp giáo huấn người nhưng ta phải thừa nhận là ta phải tán thưởng người. Sau khi người mở miệng thì ta lập tức thỉnh phong thể tử cho người, ta nghĩ trong chuyện này ta chẳng có bất cứ tư tâm gì. Người cũng biết chuyện này cần thời cơ, người và Hoàng huynh có quan hệ rất thân cận, nhưng nếu không có một câu lỡ lời của Hoàng huynh ở trong thư thì việc thỉnh phong cho người chẳng dễ dàng như vậy.”

“Người tạo ra thời cơ, còn ta thì bắt được thời cơ, chúng ta cùng thúc đẩy chuyện này.” Nhếch môi với Minh Trạng, khuôn mặt lạnh lùng, tư thái của Phượng Cảnh Nam càng thêm ung dung thần nhiên, “Khi đó chúng ta đều không phải là không có mâu thuẫn, nhưng ta biết người thích hợp với thể tử vị cho nên ta mới thỉnh phong cho người.”

“Rồi sau đó người bắt đầu thảo luận chính sự, ta lúc nào cũng dẫn người theo bên cạnh, người có cái gì không hiểu thì ta tận lực đích thân dạy cho người, ta cho rằng trên phương diện này thì ta xem như đủ tư cách, người nói thử xem?” Phượng Cảnh Nam nhìn chằm chằm Minh Trạng mà hỏi.

Minh trạng gật gật đầu.

Phượng Cảnh Nam tiếp tục nói, “Trước khi đến đế đô, ngoại trừ Phạm Duy, ta còn cho người Phùng Trật, Tề Cảnh, Triển Tuấn làm thư đồng của người, phụ thân của bọn họ đều là cánh tay đắc lực của ta. Theo ta được biết, các người ở chung cũng không tệ. Đương nhiên ngay cả Hoàng huynh mà người cũng có thể chọc cho vui vẻ thì mấy người bọn họ đương nhiên cũng chẳng thành vấn đề gì với người.”

“Minh Trạng, thể tử vị, cùng với mưu thần võ tướng tương lai của người, cái gì có thể cho người thì ta đều cho thứ tốt nhất, ta đã hết sức an bài cho người.” Phượng Cảnh Nam thở dài, “Vẫn là câu nói kia, ta không phải chỉ có một mình người là hài tử, ta cũng phải vì bọn họ mà lo lắng một chút. Ta không biết có thể bảo hộ toàn bộ bọn họ hay không. Người là ta đích thân thỉnh phong, tương lai Trần Nam Vương phủ đương nhiên phải giao cho người. Tất cả huynh đệ tỷ muội đều phải nghe theo tâm ý của người, người là Phiên vương tương lai.”

“Đây không chỉ là lời hứa của ta, đây là chiều hướng phát triển của tương lai, mặc dù là ta thì cũng không thể kháng cự tình thế này.” Phượng Cảnh Nam thần nhiên nói, “Ta đã lập người làm thể tử thì sẽ không phé bỏ người. Người cũng xuất chúng như Minh Kỳ, ta không thích mẫu thân của người nhưng phải thừa nhận năng quả thật là một mẫu thân vĩ đại, người có ngày hôm nay cũng nhờ vào một tay dạy dỗ của nàng.”

Bất quá, hôm nay ta dạy người một đạo lý, lấy bản thân mình ra uy hiếp người khác là một hành vi ngu xuẩn, cho nên hôm nay người uy hiếp không được ta.”

“Trước tiên nói đến chuyện của người và Vương phi đi, Vương phi vẫn chưa nhìn trúng nữ nhi của Nguyễn gia đúng không?”

Cho đến hiện tại Minh Trạng mới thật sự cảm nhận được Phượng Cảnh Nam đáng sợ, người nam nhân này có thể hiểu thấu lòng người, khi người bất tri bất giác thì người này đã đoạt lấy quyền khống chế thế cục. Rất nhiều chuyện người nam nhân này còn biết rõ ràng hơn cả hắc tướng tượng. Bất quá Minh Trạng có thể bùng bít đến ngày hôm nay, nếu bị Phượng Cảnh Nam nói hai ba câu liền bị hù dọa thì Phượng Cảnh Nam sẽ không cần kiêng kỵ hắc như vậy, Minh Trạng cũng không cần oán hận nói ra những lời tàn khốc như thế, nếu ôn hòa nhẹ nhàng với Phượng Cảnh Nam thì chỉ càng lộ ra bộ dáng mất phong độ, Minh Trạng đưa tay đến trước mặt của Phượng Cảnh Nam, cầm lấy chiếc ấm bằng bạch ngọc, tự mình rót một tách trà nhỏ, uống nửa tách rồi nghiêm mặt nói, “Có thích hay không thì hôn sự kia là chuyện của hai gia tộc cũng không phải chuyện của hai người.” Ngụ ý, nếu ta không thích thì Nguyễn gia cũng là của ta.”

“Không, ta không phải có ý này.” Phượng Cảnh Nam tán thưởng sự trấn tĩnh của Minh Trạng, hắc cười một cách ung dung, “Đạo lý này người và Vương phi đều hiểu được. Minh Trạng, nói trắng ra, với tính tình của Vương phi thì sẽ không ưng muội muội của Nguyễn thám hoa. Ta rất hiểu mẫu thân của người, nàng thích tiểu hài tử bình tĩnh trầm ổn, hướng chi ngày đó người đã ba hoa ở trước mặt Kính Mẫn hoàng tử, ngày sau thú thê thì nhất định sẽ cho một hài nhi làm kế tử của tiểu Quận quân trên danh nghĩa. Nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi, bất luận về tính cách hay là thân phận thì đều làm cho mẫu thân của người ưa thích, nhưng ta nghe được tin tức chính là Vương phi rất sủng ái muội muội của Nguyễn thám hoa.” Phượng Cảnh Nam không thể tùy tiện đem bất cứ nữ nhân nào gả cho Minh Trạng làm chính phi, đương nhiên hắc đã tính tể hởi thăm tính tình của Nguyễn Gia Duệ, trên thực tế hắc cũng có đồng quan điểm với Vương phi, Nguyễn Gia Duệ có thể làm một thế tử phi rất tốt. Cho nên phản ứng của Vệ vương phi làm cho Phượng Cảnh Nam sinh nghi.

“Ta nghĩ rằng trong chuyện này nhất định có gì đó, bất quá người và Vương phi hiển nhiên là không muốn nói cho ta biết. Ta cũng không muốn biết.” Giọng của Phượng Cảnh Nam không cao nhưng lại chỉ thẳng vào trọng điểm, “Người và Vương phi cũng không xem trọng hôn sự với nữ nhi của Nguyễn gia, như vậy ta chọn Nguyễn Hồng Nhạn cho Minh Kỳ thì có gì các người lại kịch liệt phản đối?”

Phượng Cảnh Nam trào phúng, “Cho dù mình không cần thì cũng không cho phép kẻ khác nhét vào trong tay có phải hay không?”

Phượng Cảnh Nam an nhàn lên tiếng, ánh mắt lại tràn đầy áp bách mà nhìn về phía Minh Trạng, gần từng chữ, “Minh Trạng, người cũng quá bá đạo!”

.....

P/S: 2 mẹ con cùng bá đạo =)).

90. Chương 90: Phụ Tử Tranh Chấp (nhị)

Tuy rằng bị nói là bá đạo nhưng lúc này Minh Trạng đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, hắc đương nhiên sẽ không để cho Phượng Cảnh Nam thoải mái ôm trọn lấy đề tài này.

Hắc đã nói ra những lời cay nghiệt, nếu không được kết quả gì thì ngày sau hắc có thể nói cái gì nữa, e rằng Phượng Cảnh Nam trên căn bản sẽ không đặt trong lòng, hoàn toàn không bận tâm đến lập trường của hắc, vẫn làm theo ý của mình. Như vậy lần này Minh Trạng cần gì phải làm ầm ĩ như thế, thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội, Minh Trạng làm sao lại dễ dàng buông tha cho được!

Minh Trạng không thích loại cảm giác bị khinh thường bị xem nhẹ bị an bài nhân sinh như vậy, cho nên hắc hỏi, “Như vậy, thỉnh phụ vương nói cho ta biết vì sao ngài lại một lòng muốn chọn Nguyễn Hồng Nhạn cho

Minh Kỳ? Ta tin tưởng với trí tuệ của phụ vương thì đương nhiên có thể thấy được khả năng và dã tâm của Nguyễn Hồng Nhạn. Minh Kỳ thật sự hy vọng có một trưởng phu như vậy hay sao?”

“Nam tử trên thế gian này nào có ai lại không có dã tâm.” Phượng Cảnh Nam nói, “Dã tâm của một kẻ ngu dốt càng đáng sợ hơn dã tâm của một kẻ thông minh. Minh Trạ, ta chọn Nguyễn Hồng Nhạn bởi vì hắn là người thông minh.”

“Ta hiểu được bản khoăn của ngươi, ngươi không thích quyền thế bị uy hiếp, bất luận kẻ nào cũng sẽ không thích, nhất là Hoàng thượng.” Phượng Cảnh Nam dựa vào ghế, cầm lấy chiếc quạt ở bên cạnh, nay Minh Trạ đã bị khí thế của hắn bức bách, chỉ cần một cái bậc thang thì tiểu tử này cũng sẽ không tiếp tục kêu to. Vì vậy Phượng Cảnh Nam ôn hòa nói, “Nơi này không có ngoại nhân, chúng ta lấy ngũ hoàng tử mà nói đi. Đương nhiên ngũ hoàng tử năm nay vừa mới mười một tuổi, tuổi còn nhỏ, bất quá nghe nói việc học hành cũng rất khá. Giả thiết ngũ hoàng tử được kế vị, ngươi cảm thấy Hoàng thượng sẽ thích quyền thế có thể uy hiếp đến ngoại gia của mình hay sao? Hoàng thượng đối với ngoại gia vĩnh viễn đều là vừa thương lại vừa nghi kỵ, hơn nữa với thân phận của Nguyễn Hồng Nhạn, Trấn Nam Vương phủ vì đời sau của Phượng thị đã đành, Hoàng thượng cũng sẽ vĩnh viễn không cho phép Trấn Nam Vương phủ bị ngoại nhân xâm chiếm! Đương nhiên, Nguyễn Hồng Nhạn là người thông minh, người thông minh sẽ không nghịch thế làm phản.”

“Phụ vương, xin thứ tội cho ta vì đã xen mồm.” Giống như sự hiểu biết của Minh Trạ đối với Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam cũng không hiểu biết Minh Trạ đủ sâu, hắn không ngờ Minh Trạ không hề lùi bước mà còn cất lên giọng nói lạnh lùng, “Người thông minh bình thường đương nhiên sẽ thuận thế mà làm, nhưng người thông minh chân chính sẽ là anh hùng tạo thời thế! Hơn nữa chúng ta cũng không biết rõ Nguyễn Hồng Nhạn! Cho dù phụ vương ngút trời anh tài thì cũng không thể kết luận nhân phẩm của Nguyễn Hồng Nhạn. Chúng ta khoan hăng lo lắng cho sau này, trước tiên nói ở hiện tại đi. Nếu một trong ba vị nhị, tam, tứ hoàng tử đăng cơ thì Nguyễn gia không có lợi ích gì, thậm chí còn có thể vì Nguyễn Hồng Nhạn mà bị tân đế nghi kỵ. Ta nghĩ ngũ hoàng tử ngày sau cho dù có nghị kỵ Nguyễn gia nhưng cũng sẽ không nghiêm trọng như các hoàng tử khác, đúng không? Như vậy so sánh với ba vị hoàng tử đăng cơ thì nếu ngũ hoàng tử đăng cơ, đối với Nguyễn Hồng Nhạn mà nói sẽ là có lợi nhất, đúng không?”

“Chỉ cần nhìn vào các vị hoàng tử thì cũng đã thấy Nguyễn Hồng Nhạn có một loại chờ mong với mức độ khác nhau, nếu phụ vương không có ý kiến đối với sự suy đoán của ta thì ta sẽ nói, Nguyễn Hồng Nhạn mới là người hy vọng ngũ hoàng tử được kế thừa ngai vàng nhất.”

Mặc dù Phượng Cảnh nam không chịu trả lời, bất quá trầm mặc chính là cam chịu. Lúc này Minh Trạ quyết đoán cắt ngang lời của Phượng Cảnh Nam, một mạch đoạt lại quyền chủ động, “Nguyễn Hồng Nhạn làm Quận mã, nếu để cho hắn cầm quyền, phụ vương, Trấn Nam Vương phủ không thể đứng trên lập trường này mà can thiệp vào chuyện tranh giành kế vị, cho nên ta nói, chỉ cần điểm này thì Nguyễn Hồng Nhạn đã không thích hợp!”

Minh Trạ nhếch môi một cách lạnh lùng cứng rắn, tiếp tục nói, “Vì sao phụ vương vẫn nói Nguyễn Hồng Nhạn là người thông minh, bởi vì phụ vương cũng biết dựa vào bản lĩnh của Nguyễn Hồng Nhạn thì hắn tất nhiên sẽ sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với Minh Kỳ, đúng không? Hắn không thể nhúng tay vào sự vụ của Trấn Nam Vương phủ của chúng ta nhưng hắn sẽ thò tay vào Trấn Nam Vương phủ. Tuy rằng là Quận mã nhưng dù sao hắn cũng là nam nhân, nếu không phải Trấn Nam Vương phủ có tương lai rất tốt thì hắn cần gì gì phải buông tha cho chức vị Thám hoa, tiền đồ rộng lớn, để đi theo Minh Kỳ quay về nơi Vân Nam xa xôi vạn dặm này làm gì?”

“Bất quá là có lợi ích!” Khí thế của Minh Trạ dần dần ổn định, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Phượng Cảnh Nam, niềm tin khó xác định, “Hắn cũng không phải là chỉ có một chút dã tâm, hắn là dã tâm bùng bùng! Mang theo dã tâm bành trướng như vậy đến đây, phụ vương, ta sẽ không yên tâm. Cho nên ta không đồng ý hôn sự này của Minh Kỳ, hơn nữa ta đã đem tất cả lý do của mình nói cho phụ vương, ta cũng có thể chắc chắn thuyết phục được Hoàng bá phụ buông tha cho hôn sự này.”

Minh Trạ nói một cách trịnh trọng, “Cho nên, ta thỉnh cầu phụ vương hãy cân nhắc lại hôn sự của Minh Kỳ một lần nữa.”

Minh Trạ có năng lực phản ứng cực nhanh cùng với nội tâm kiên định, miệng mồm lạnh lợi, ý chí ương

ngạnh, lòng tin không chịu thua thiệt.

Cho nên trong tình huống Phượng Cảnh Nam chiếm ưu thế thì hẳn bình tĩnh tìm kiếm chỗ sơ hở của Phượng Cảnh Nam, hơn nữa còn đánh trúng vào nhược điểm, vẫn hồi xu hướng suy tàn.

Bởi vì thủ đoạn của Minh Trạh dùng chính trên người Phượng Cảnh Nam cho nên Phượng Cảnh Nam càng thêm kinh hãi đối với sự bình tĩnh và lý trí của Minh Trạh, nói đến đây, Phượng Cảnh Nam nguyện ý lui từng bước, “Vậy người nói xem, hôn sự của Minh Kỳ phải xử trí như thế nào?”

“Để cho Minh Kỳ quay về Vân Nam trước, tạm thời không cần đại hôn.” Minh Trạh bình tĩnh nói, “Phụ vương, Minh Kỳ muốn gì thì nàng sẽ trực tiếp lấy nó, nàng sẽ không hề khách khí. Hôm nay nàng để cho chúng ta thương nghị hôn sự của nàng, ta nghĩ, nàng đối với hôn sự này là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

“Trong các nữ nhân, cá tính như Minh Kỳ rất hiếm gặp, nàng không tin nam nhân, nếu để cho nàng chọn một người ở trong quân doanh thì ta nghĩ sự lựa chọn của nàng sẽ tương đối rõ ràng hơn.” Minh Trạh thấy Phượng Cảnh Nam vẫn chưa đáp lại, vì vậy tiếp tục nói, “Một khi đã như vậy thì chúng ta cần gì gấp rút chọn cho nàng một người nam nhân mà nàng không thích! Phụ vương, tạm thời không cần kén rể cho Minh Kỳ, đợi ngày sau hoặc là có người mà nàng chân chính thích hoặc là có người mà chúng ta cùng tán thành ý kiến, khi đó hãy để Minh Kỳ đại hôn!”

“Nam đại đương khôn, nữ đại đương giá! Minh Kỳ không xuất giá thì người khác nhìn vào sẽ nói như thế nào!” (Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng)

“Phụ vương cố ý để cho một nữ nhân phân chia binh quyền của ta, bảo người khác nhìn vào sẽ nói như thế nào!” Minh Trạh trợn to mắt, hít sâu một hơi rồi nói thẳng, “Phụ vương ngay từ đầu đã đặt Minh Kỳ ở một vị trí đặc biệt, Đại Phượng chưa bao giờ có tiền lệ nữ nhân chấp chưởng binh quyền, vậy mà phụ vương có thể làm được. Nay chỉ là chậm lại thời gian đại hôn của Minh Kỳ thì có gì lại không được?”

Dừng lại một chút, Minh Trạh nói, “Ta cũng vì lo lắng cho Minh Kỳ, phụ vương, nam nhân và nữ nhân không giống nhau, nhất là nữ nhân như Minh Kỳ. Nàng cũng là nữ nhân, nhưng lại có sự mạnh mẽ và khát vọng quyền lực mà những nữ nhân khác không có. Không chỉ nói là nam nhân bình thường, cho dù phụ vương anh tài ngút trời như vậy, rốt cục là thích mẫu thân lý trí hay là Ngụy phi dịu dàng khả ái, đây chẳng phải là chuyện rất rõ hay sao? Ngài an bài một nam nhân cũng mạnh mẽ như Minh Kỳ, như thế có thích hợp hay không? Bọn họ có thể sống cùng nhau được hay không?”

“Ta cũng không muốn thao túng hôn sự của Minh Kỳ, bởi vì xác thực không có người nào thích hợp với Minh Kỳ, Minh Kỳ là tỷ tỷ của ta, là ái nữ của phụ vương, vì sao phải chọn cho nàng một người nam nhân không thích hợp trong khi Minh Kỳ cũng không có ý nguyện phải thành thân.” Minh Trạh nhìn Phượng Cảnh Nam, khẩn thiết nói, “Chúng ta khó xử như thế, ta tin Hoàng bá phụ cũng có thể thông cảm cho sự khó xử của chúng ta.”

Phượng Cảnh Nam rất ít khi bị người ta thuyết phục, cho dù là Phượng Cảnh Kiên cũng chưa từng có ý muốn thay đổi suy nghĩ của Phượng Cảnh Nam.

Đương nhiên là vì có sự thành lập trên nền tảng hiểu biết sâu sắc lẫn nhau.

Phượng Cảnh Nam nguyện ý cùng người khác thảo luận ý tưởng, do đó được tặng cho cái mỹ danh hữu nghị. Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa hẳn nguyện ý thay đổi suy nghĩ của mình, thảo luận và thay đổi là hai chuyện khác nhau.

Trên thực tế, đã nhiều năm như vậy, Phượng Cảnh Nam chưa bao giờ bị ai thay đổi suy nghĩ, hẳn có thói quen thay đổi suy nghĩ của người khác hơn.

Để kẻ khác lót sẵn đường cho mình đi xuống, cơ hồ đây đã là bệnh chung của người đương quyền. Bởi vì bọn họ đều nguyện ý đi làm Thượng đế của kẻ khác.

Phượng Cảnh Nam cũng thế.

Bất quá hôm nay lời nói của Minh Trạh xác thực làm cho hắn động lòng.

Minh Trạm chưa bao giờ biểu lộ quan điểm của mình về việc Minh Kỳ được phân chia quân quyền, vì vậy Phụng Cảnh Nam cũng không biết được hóa ra trong lòng của Minh Trạm từ lâu đã ẩn giấu một ngọn núi lửa, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Gạt lại chuyện này sang một bên, Minh Trạm giải quyết hôn sự của Minh Kỳ như thế cũng có thể xem là một biện pháp tốt. Hơn nữa Minh Trạm cũng không quá mức yêu cầu, điểm này vẫn làm cho Phụng Cảnh Nam có một chút vui mừng. Tuy rằng có rất nhiều chuyện cũng không tiện để Minh Trạm biết được, bất quá hẳn cũng không hy vọng tỷ đệ hai người trở mặt nhau.

Minh Trạm nguyện ý lui nửa bước, Phụng Cảnh Nam cũng biết chính mình không thể quá phận, chỉ có thể làm ra quyết định thay đổi lần đầu tiên trong đời, lạnh lùng nói, “Nếu người thích ba hoa chích chòe thì việc này người cứ đi nói với Hoàng thượng đi! Nếu người không có bản lĩnh thì lần sau trước khi la to ở trước mặt ta, người tốt nhất nên cân nhắc một chút.”

Hôm nay cho dù Minh Trạm có thể gác lại hôn sự của Minh Kỳ, đáng tiếc vẫn chưa thể thay đổi cách làm của Phụng Cảnh Nam, Minh Kỳ vẫn phải về Vân Nam. Hơn nữa nhiều lần Minh Trạm bị Phụng Cảnh Nam đàn áp, vô cùng uất ức, lúc này nhịn không được mà trả lời một cách mỉa mai, “Không có khoan dùi thì ta sẽ không đi điêu khắc đồ sứ đâu, phụ vương cứ chờ tin tốt đi là vừa.”

Phụng Cảnh Nam sầm mặt, đang định đánh cho một trận thì Minh Trạm đã nhân cơ hội bỏ chạy.

Cửa cach một tiếng liền bị khép lại, sau đó lại tự nhiên đẩy ra một chút khe hở, vài tia nắng mặt trời chiếu vào, Phụng Cảnh Nam bưng lên tách trà nhỏ, chậm rãi xuất thần.

.....

P/S: em Trạm đâu có dễ thua bác Nam :>, ko chọc cho ông cha học máu thì chịu ko nổi.

91. Chương 91: Minh Lan

Phụng Cảnh Nam biết chính mình là ngoài cứng trong mềm, Hoàng huynh là một lão hồ ly, đương nhiên sẽ không đồng ý chỉ hôn Nguyễn Hồng Nhạn cho Minh Kỳ.

Dù sao hẳn cũng là người đã nhắc đến hôn sự của Minh Trạm và Nguyễn gia trước.

Thay đổi xoành xoạch.

Cho dù Phụng Cảnh Nam có ý tứ kia thì cũng sẽ lặng lẽ mà làm. Nay bị khổ chủ tìm đến tận cửa, e rằng Minh Trạm sẽ nhận được một hồi động viên trấn an.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Phụng Cảnh Nam, Minh Trạm ở trong cung dùng văn thiện rồi hơn hờ vui vẻ trở về, cười tủm tỉm thỉnh an với hẳn, “Hoàng bá phụ nói, chẳng sao cả, nếu Minh Kỳ ba mươi tuổi mà cũng không tái hôn thì đến lúc đó thúc giục nàng cũng không muộn.”

Sắc mặt của Phụng Cảnh Nam lập tức trở nên khá khó coi, ba mươi tuổi! Hừ, ba mươi tuổi!

“Hoàng bá phụ đã đồng ý.” Minh Trạm cầm một miếng bánh quả hạch đào nói, “Hay là cứ để Minh Kỳ về Vân Nam trước đi, Vân Nam cũng không thể không có ai.” Nhét vào miệng ăn.

“Chao ôi, từ khi nào thì người trở nên hào phóng như vậy.” Phụng Cảnh Nam tức giận mà đâm chọt Minh Trạm một câu. Kỳ thật Minh Trạm cũng không phải kẻ keo kiệt, Phụng Cảnh Nam cũng phải thừa nhận điểm này, ít nhất Minh Trạm chưa bao giờ bí mật ngăn cản Minh Lễ, hơn nữa cho đến hôm nay cũng không có bất kỳ hành động thất lễ nào. Chẳng qua nhìn thấy bản mặt thối tha của Minh Trạm thì Phụng Cảnh Nam lại phát cáu, vì vậy mới mỉa mai cho một câu.

Minh Trạm lơ đãng cười, dù sao Phụng Cảnh Nam từ trước đến nay cũng không động vào hẳn, nếu ngày nào đó Phụng Cảnh Nam thật sự thay đổi một trăm tám mươi độ thì khi ấy hẳn mới nên hoài nghi Phụng Cảnh Nam có ý đồ xấu, tiêu sái cười nói, “Hoàng bá phụ khuyên ta hơn nửa ngày, nay ta đã nhận ra ta

cũng có chỗ sai, không nên nói chuyện như vậy với phụ vương. Phải biết phân rõ phải trái, lúc trước là ta rất cực đoan. Cũng nhờ phụ vương rộng lượng, không trách tội ta.”

Phượng Cảnh Nam nghe xong lời này thì càng phát cáu, lão tử dạy người cả ngàn lần mà có thấy người ngoan ngoãn chịu nghe lời đâu, vì sao người khác chỉ nói với người vài câu thì người lại giống như ăn tiên đan mà trở nên sáng suốt thông minh như thế!

Minh Trạh biết tâm tình của Phượng Cảnh Nam không tốt, bắt quá tâm tình của hắn đang rất cao hứng, không thể nhịn được cười, Phượng Cảnh Nam càng nhìn càng thêm bực mình, nhưng lại không thể nổi nóng, chỉ đành phải Minh Trạh đi nói với Minh Kỳ một tiếng.

Phượng Minh Lan vội vàng đến thỉnh an mẫu thân.

Ngụy quý phi để cho thị nữ cắt một đĩa dưa hấu vừa được tiến cống, cười nói, “Đây là lễ vật mừng hôn lễ, cũng đã chia một nửa cho những người có danh có họ, người ném thử đi.”

Phượng Minh Lan trước tiên lấy một miếng dưa cho mẫu thân, Ngụy quý phi vừa cười vừa tiếp nhận, hỏi, “Thân mình của tức phụ người như thế nào rồi?”

“Rất tốt, chẳng qua hiện tại thân mình hơi nặng nề, lại sợ nóng, nhưng không dám dùng băng.” Phượng Minh Lan nói, “Nàng vốn định tiến cung thỉnh an mẫu phi nhưng ta thấy thân mình của nàng thật sự bất tiện cho nên liền cản lại.”

Ngụy quý phi cười nói, “Người lo lắng quá mức, nay không cần phải bàn đến quy củ này nọ, chỉ cần nàng có thể cho ta thêm một tôn tử thì đó đã chứng tỏ lòng hiếu thảo của nàng rồi.”

Ở trong chần mới biết có rận, như Phượng Minh Lan, đại hôn năm sáu năm, sinh không ít nhi tử, đáng tiếc đều chết yểu, nay chỉ còn một đích nữ và một thứ tử.

Phượng Minh Lan cười, hắn và Vương phi cũng đều ngóng trông có thể sinh được đích tử.

“Mẫu thân, luận võ đã chấm dứt mấy ngày trước, phụ vương vẫn chưa có ý chỉ hôn cho Ninh Quốc quận chúa hay sao?” Dưa hấu ngọt mà nhiều nước, Phượng Minh Lan lau tay một chút, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Ngụy quý phi.

Ngụy quý phi cười, “Ai biết được. Nghe nói hôm nay thế tử lại tiến cung, cứ xem phụ hoàng của người an bài như thế nào đi. Ninh Quốc quận chúa là tỷ tỷ, giống chồng khua chiền là chuyện tất yếu, dù sao cũng phải nói về hôn sự của tỷ tỷ trước sau đó mới bàn đến đệ đệ.”

Ngụy quý phi dựa vào nhuễn tháp, mặc dù đã gần tứ tuần nhưng vẫn lộ ra vẻ đẹp động lòng người, cười nói, “Đây là chuyện phát sầu của Lân Chỉ cung, có liên quan gì đến chúng ta đâu.”

“Mẫu thân nói rất đúng.” Phượng Minh Lan cười cười, dù sao thì rắn không thể nuốt được voi, phụ hoàng cố ý đem nữ nhi Nguyễn gia chỉ hôn cho thế tử Trần Nam Vương đã là thiên đại ân điển, vậy mà Nguyễn gia vẫn muốn có thêm một Quận chúa nữa.

Chuyện này có lẽ sẽ không có hiệu quả, hơn nữa còn rất nhiều biến cố. Nguyễn gia cố ý muốn Nguyễn Hồng Nhạn được chọn, xem ra rất tự tin vào Nguyễn Hồng Nhạn. Mẫu chốt là ngũ đệ còn nhỏ, Nguyễn gia muốn phóng dây dài để câu cá lớn đây mà.

Ninh Quốc quận chúa cho dù lợi hại đến đâu thì cũng là một nữ nhân, Phượng Minh Trạh cũng không phải sẽ ngồi yên. Dám đoạt lấy miếng ăn từ trong miệng của hắn thì xem ra Ninh Quốc quận chúa cũng coi như là có bản lĩnh. Chẳng qua Ninh Quốc quận chúa có Trần Nam Vương chống lưng, lại là tỷ tỷ của Phượng Minh Trạh, Phượng Minh Trạh không thể hạ thủ cũng không thể đắc thủ, vì vậy đành phải nhượng bộ.

Nhưng mà Nguyễn gia...

Hay là hiện tại a miêu a cầu đều có thể nhúng tay vào Trần Nam Vương phủ? Nếu dễ dàng và đơn giản như thế thì Trần Nam Vương phủ còn có thể bình an đến tận hôm nay hay sao?

Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Kỳ thật Phượng Minh Lan hy vọng Nguyễn gia có thể được như nguyện, như thế, địch nhân mà Nguyễn gia đối mặt sẽ không phải là Ngụy gia mà sẽ là Phượng Minh Trạm.

Chẳng qua theo hần suy đoán thì Phượng Minh Trạm tuyệt đối sẽ không để cho Nguyễn gia như ý. Nếu Nguyễn gia như ý thì tương lai của Phượng Minh Trạm sẽ không như ý.

Về phần Trần Nam Vương, ai biết vị Trần Nam Vương này suy nghĩ cái gì cơ chứ? E rằng ngay cả phụ hoàng cũng phải nghi hoặc, sủng ái nữ nhi đến mức có thể phân chia binh quyền để chấp chưởng hay sao? Bất quá mỗi một bước đi của Trần Nam Vương thúc đẩy để đồ đều có điểm tốt, phụ hoàng đương nhiên sẽ không can thiệp.

Phượng Minh Lan bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn mẫu thân nói, “Còn có một chuyện nhi tử muốn nói với mẫu thân.”

“Còn khách khí gì với ta nữa, cứ nói thẳng đi.”

“Ta đúng là rất khó xử. Mẫu thân cũng biết Minh Nghĩa và ta có giao tình thân thiết, hần ở đế đô mấy năm nay, trong phủ của ta có chuyện gì thì hần đều đến thăm hỏi.” Phượng Minh Lan nói, “Trước đó vài ngày hần có đến vài lần, nói đến nói lui thì chính là hỏi thăm chuyện Nguyễn Hồng Nhạn với ta.”

Ngụy quý phi nhất thời không kịp phản ứng, cau mày nói, “Hần hỏi thăm Nguyễn Hồng Nhạn để làm gì?”

“Mẫu thân đã quên hay sao, ngày đó luận võ, Minh Phỉ cũng đi theo.” Phượng Minh Lan cười nhàn nhạt nói nhỏ, “Nếu là vì Minh Trạm và Minh Kỳ thì Minh Nghĩa sẽ không phí công như vậy, dù sao cũng không đến phiên hần quan tâm. Chỉ có Minh Phỉ, mẫu thân cũng biết chuyện đã xảy ra vào năm đó ở Từ Ninh cung. Nay Vệ vương phi đến đế đô, Minh Trạm Minh Kỳ đều có Vệ vương phi lo lắng, nhưng Minh Phỉ trước kia đắc tội Minh Trạm, a di được sủng ái nhiều năm, khó tránh sẽ có hiềm khích với Vệ vương phi, nay hôn sự của Minh Phỉ nằm trong tay của Vệ vương phi, làm sao có thể tốt cho được?”

Ngụy quý phi cau mày, “Nha đầu kia quá hồ đồ, chẳng lẽ đã xem trúng Nguyễn Hồng Nhạn rồi ư?” Năm ngón tay vịn vào nhуễn tháp, chậm rãi ngồi dậy, vén một sợi tóc mây rũ xuống bên mặt, Ngụy quý phi nói, “Từ xưa hôn sự đều do phụ mẫu làm chủ, những điều này là không thể bàn cãi. Mượn chuyện của Nguyễn gia mà nói, vị kia ở Lân Chỉ cung luôn có nhân giới cao hơn thường nhân, Nguyễn gia xem trúng tỷ đệ Minh Trạm Minh Kỳ, hai người này chính là đích tử đích nữ của Trần Nam Vương, làm sao bọn họ có thể xem trúng Minh Phỉ cho được? Quả thật là hồ đồ, người đi nói với Minh Nghĩa, bảo hần dập tắt suy nghĩ này đi, tuyệt đối không có khả năng.”

“Mẫu thân.” Đôi môi mỏng của Phượng Minh Lan nhô ra một nụ cười, dịu dàng nói, “Mẫu thân, theo ta cân nhắc, Nguyễn gia muốn Nguyễn Hồng Nhạn vào Vương phủ e rằng khó thành. Như thế, không bằng thúc đẩy hôn sự của Minh Phỉ, bọn họ muốn mượn lực lượng của Trần Nam Vương phủ thì chúng ta liền làm cho bọn họ cái giỏ trúc để mức nước toi công.”

Ngụy quý phi xoa xoa mi tâm, thở dài, “Làm sao có chuyện dễ dàng như vậy? Đứng bên ngoài thúc đẩy đã đành, nay phụ hoàng của người làm sao còn chịu nghe ta nói nữa.”

“Mẫu thân, Nguyễn gia cũng không phải là hạng người dễ dàng, bọn họ đã có âm mưu này thì làm sao lại không chuẩn bị?” Phượng Minh Lan cười nhàn nhạt, dung mạo tươi đẹp mang theo một loại chấp niệm khi đứng trong tình thế bất buộc, “Mẫu thân chỉ cần gọi người để ý Lân Chỉ cung, thời cơ sẽ luôn chậm rãi mà đến.”

Ngụy quý phi hơi gật đầu, thân thiết hỏi nhi tử, “Chẳng phải người sắp đi Lương Hoài hay sao? Thu dọn mọi thứ chưa? Mang theo nô tài nhiều một chút, đừng uất ức bản thân mình.”

Phượng Minh Lan ưỡn thẳng lưng, lưỡi biếng cười, “Nói đến cũng thật trùng hợp, phụ hoàng vừa hạ chỉ muốn chúng ta đi tra thuế muối thì bên kia liền bắt được Tô Hạnh buôn lậu muối đang lẩn trốn ở Lương Hoài, đã áp giải đến Đại Lý tự. Phụ vương ra lệnh cho chúng ta tạm hoãn, phân phó cứu cứu thẩm tra Tô Hạnh.”

Ngụy quý phi cũng không biết mấy chuyện này, chỉ nói, “Như vậy cũng tốt, tức phụ của người sắp lâm bồn, người ở phủ, trong lòng của nàng cũng sẽ an tâm hơn.”

.....

P/S: con của bạn Minh Lan chết là hậu quả của loạn luân này o_o.
hì hì, fynnz đã trở lại , mấy ngày này up hơi ngắn 1 tí vì vẫn cần dưỡng sức.

92. Chương 92: Bán

Thái độ của Minh Kỳ đối với hôn sự làm cho Minh Trạm cực kỳ bất ngờ.

Sau khi biết được tạm thời không cần thành hôn thì Minh Kỳ liền trịnh trọng nói lời cảm tạ với Minh Trạm.

Minh Kỳ nhìn thấy nét mặt không giấu nổi kinh ngạc của Minh Trạm, liền mỉm cười nói, “Sao, người cảm thấy ta rất thích được thành hôn với Nguyễn gia hay sao?”

Minh Trạm sờ sờ lỗ mũi, tự ý đi đến nhuyển tháp rồi ngã người ngồi xuống, kêu đau xương sống thất lưng tay chân, liên tục kể khổ, “Làm ta uống công, suýt nữa đã trở mặt với lão gia nhà này.” Hầy, năm đó Võ Tắc Thiên đoạt được quyền bính từ trong tay trượng phu, ngay cả nhi tử của mình mà cũng không nguyện chia sẻ. Nay Minh Kỳ nắm binh quyền, đương nhiên cũng không nguyện ý có một trượng phu đã tâm bình bưng như hổ rình mồi đứng phía sau.

Không tồi, trên phương diện này thì hần và Minh Kỳ có cùng lập trường.

Minh Kỳ rót một tách trà cho Minh Trạm, nghe hần nói như vậy thì liền đâm một cú vào đầu của hần, giáo huấn hần, “Không biết lớn nhỏ, chẳng chịu phân biệt tôn ti trật tự, ta nghe xong còn muốn đâm người, huống hồ gì phụ vương nghe được thì làm sao chịu nổi.”

Tình cảm của Minh Kỳ và Phượng Cảnh Nam vô cùng tốt, nghe Minh Trạm gọi Phượng Cảnh Nam là lão gia nhà này, đương nhiên là khó chịu, Minh Trạm cười he he vài tiếng, bắt quả vẫn tiến lên, chớp mắt rồi hỏi khẽ, “Nhiều nam nhân như vậy mà người chẳng nhìn trúng ai à?”

“Không có, đã nói là không có mà! Bảo ta nói một trăm lần thì cũng vậy, nếu có thì ta đã sớm đoạt hần vào trong phủ rồi.” Minh Kỳ mất kiên nhẫn.

Minh Trạm uống vài ngụm trà rồi tiếp tục nói, “Cũng là do phụ vương cho người đi diệt sào phỉ làm chi, nay nói chuyện chẳng khác gì đâm sơn vương.”

Minh Kỳ chọn một miếng đường mềm ngậm vào miệng, “Ta đã sớm nghĩ đến, về sau người sinh một tiểu hài tử cho ta làm con thừa tự, ta sẽ không cần phải thành hôn.”

Minh Trạm sờ sờ đầu, hần vẫn còn là một tiểu đồng nam mà chưa gì đã bị người ta đặt cọc hết hai đứa con rồi, Minh Trạm thử hỏi, “Minh Kỳ, chẳng phải người muốn thương lượng với ta một chút hay sao?”

Minh Kỳ liếc mắt nhìn Minh Trạm một cách kỳ dị, “Chẳng phải ta đang thương lượng với người hay sao?”

Lại hỏi thêm một câu, “Hay là người không đồng ý?”

“Chắc, chuyện này hiện tại có nói thì cũng còn sớm lắm.” Minh Trạm rầm rì vài tiếng, Minh Kỳ thấy Minh Trạm không hứa hẹn chắc chắn, liền nhướn mày nói, “Người thật sự là khó chịu, sớm cái gì mà sớm, hay là phải chờ đến tám chín mươi tuổi thì mới tính? Ngày thường thông minh sáng dạ, hiện tại vì sao lại ngốc nghếch như thế? Ta không muốn thành thân, người không đem nhi tử của mình cho ta, chẳng lẽ bảo sau này ta phải nhận nhi tử của Minh Lễ làm con thừa tự hay sao?”

Minh Trạm hiểu ý của Minh Kỳ, bắt quả hần vẫn rất có tình cảm với Minh Kỳ, trước đây Minh Kỳ thường che chở hần, Minh Trạm thật sự khuyên nhủ, “Người quay về Vân Nam rồi hảo hảo ngẫm lại chuyện này, dù sao cũng không thể độc thân cả đời, ngày sao trở thành lão xử nữ thì làm sao đây.”

Nghe thấy ba chữ lão xử nữ, trong mắt của Minh Kỳ liền phun ra hỏa, trực tiếp đá Minh Trạm ra khỏi cửa. Tiếp theo liền cảm giận, cái tên tiểu tử chết tiệt này, càng ngày càng đáng ghét. Nhưng mà nghĩ đến Minh

Trạm vẫn chưa chịu đáp ứng, ngược lại khuyên nàng suy nghĩ cẩn thận, Minh Kỳ lại nhếch môi, trong mắt mang theo vài phần cân nhắc, làm cho khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của nàng tăng thêm một chút ôn nhu.

Thấy Minh Trạm vừa dừng một cái liền nhảy dựng mà chạy, Minh Kỳ liền xoay người trở về phòng, gọi thị nữ đến thu dọn hành lý chuẩn bị quay về Vân Nam.

Minh Trạm không cần đến Lương Hoài, hần rảnh rồi cho nên liền đến Đại Lý tự đi theo Ngụy Ninh thăm án.

Phượng Minh Lan là người có tin tức nhạy bén, nghe nói Minh Trạm tự mình đến Đại Lý tự thì trong lòng liền buồn bực, “Tên tiểu tử kia chẳng hiểu quy củ gì cả, phụ hoàng cũng không hạ chỉ cho chúng ta bồi thẩm, hần cũng không phải là người của Đại Lý tự, đi thẩm tra làm cái quái gì? Bất quá là chỉ đi phá rối thôi.” Võ cái bàn, “Ta cũng phải tiến cung.”

Trưởng sử quân Tiết Xuân Y vội vàng khuyên nhủ, “Điện hạ bình tĩnh một chút, chỉ là một chút việc nhỏ, cần gì phải kinh động Vạn tuế gia.”

Phượng Minh Lan chuyển mắt nhìn về phía Tiết Xuân Y, nhếch môi cười, “Tiên sinh quá lo, ta cũng không phải muốn đi cáo trạng, chỉ là cơ hội tốt thì không nên bỏ qua. Lúc trước phụ hoàng hạ chỉ để bốn Vương đến Lương Hoài điều tra thuế muối, nay mặc dù hành trình tạm hoãn nhưng bốn Vương cũng nên hội thẩm kẻ buôn lậu muối to gan lớn mật này.”

“Điện hạ, thuế muối ở Lương Hoài trước nay rắc rối phức tạp, rút giây động rừng, hiện tại điện hạ tham gia vào vụ án này, dựa theo thân phận của điện hạ thì e rằng sẽ bị người ta giậu đổ bìm leo, cũng không phải hành động sáng suốt.” Giọng nói của Tiết Xuân Y không cao cũng không thấp, trật tự rõ ràng, “Còn nữa, thuế muối ở Lương Hoài từ trước đến nay đều là tâm phúc của bộ hạ chương quản, nếu điện hạ điều tra rõ ràng, đầu tiên sẽ khó tránh khỏi bị người ta xem là lá chắn, kết thêm cừu gia, tiếp theo, cho dù thanh trừng thuế muối thì các quan viên khác được bổ nhiệm vẫn là người của bộ hạ, chúng ta không thể chen chân vào muối chính trị, điện hạ không cần phải phí công vô ích.”

Phượng Minh Lan thần nhiên cười cười, bình thần nói, “Xuân Y, nếu ta chỉ ngồi ở chỗ này, không làm gì khác, tuy sẽ không đắc tội với ai nhưng nếu như thế thì ta vĩnh viễn sẽ không có cơ hội, phụ hoàng sẽ đối xử với một hoàng tử vô dụng như thế nào. Về phần đắc tội người, gây thù kết oán, Xuân Y, đám người mà ta cố gắng lấy lòng cũng chẳng ai nói giúp ta một chút lời hay ý đẹp nào. Ngày đó, chuyện của tiểu Quận quân, có thể chân chính ra mặt thay ta chính là mẫu thân của ta mà thôi, mà chân chính bảo hộ ta chính là phụ hoàng. Nếu như thế thì ta cần gì phải sợ đắc tội với kẻ khác cơ chứ?”

“Những người này vẫn chưa chân chính phụ thuộc vào ta, ta và bọn họ cũng không có giao tình, cần gì phải lo lắng tâm tình và lập trường của bọn họ. Nhưng ta có trách nhiệm với Đại Phượng, ta là trưởng tử của phụ hoàng, cho dù ta cả ngày ngồi ru rú trong Vương phủ, nhường ngai vàng cho kẻ khác thì tân quân tương lai có thể để cho ta sống yên ổn cả đời hay sao?” Phượng Minh Lan lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ta sinh ở trên chiến trường, ngoại trừ tiếp tục chiến đấu thì không còn lựa chọn nào khác.”

Phượng Minh Lan nghiêm mặt nói, “Thuế muối có lẽ phức tạp, có lẽ cố sức cũng không đạt được kết quả gì, ta cũng không cần phải đi lấy lòng ai!” Ta phải trước tiên làm cho phụ hoàng tin tưởng trong lòng của ta không chỉ có suy nghĩ vì lợi ích cá nhân. Muốn để người khác tin tưởng bản lĩnh của người thì người phải xuất ra bản lĩnh của mình trước đã.

Điểm này Phượng Minh Trạm làm tốt hơn bất cứ kẻ nào.

Khi Phượng Minh Lan đến Đại Lý tự thì Minh Trạm đang ôm một hộp hạt dưa hình hoa hồng cùng Tô Hạnh nói chuyện phiếm, dưới đất rải rác vỏ hạt dưa.

Chẳng qua nội dung nói chuyện không quá tốt đẹp, Minh Trạm nói, “Người buôn lậu muối với quy mô như vậy, nhất định là thường xuyên giao tiếp cùng bọn quan viên. Bọn họ có bộ dạng thế nào, chắc là trong lòng của người đã có tính toán, bất quá Đại Lý tự khác với Lương Hoài, Lương Hoài cần là tài, người có bạc đương nhiên có thể thông đồng với nhau. Đại Lý tự chỉ là nơi thẩm án, người mà chết thì những người khác có cầu tình cho người hay không, có lẽ là người không biết, Hoàng thượng vốn muốn phái chúng ta trực tiếp đến Lương Hoài điều tra cho rõ ngọn nguồn, kết quả là bọn họ lập tức đem người nộp cho triều đình. Người đã đến đây thì xem như chết chắc.”

Phượng Minh Lan đứng trước cửa, cố ý làm ra một chút động tĩnh, Minh Trạm quay đầu nhìn thấy hắt thì không thể không đứng dậy, hai người chào nhau, Phượng Minh Lan nói, “Ngụy đại nhân có ở đây hay không?”

“Bảo là có việc, tiến cung rồi, nói ta cứ thẩm án trước.” Minh Trạm thuận miệng phân phó, “Dem ghế cho nhị hoàng tử an tọa.”

Mụ nó, đây cũng không phải là Đại Lý tự của người, xem bộ dạng như chủ nhân của người mà thật sự khiến người ta thấy khó chịu! Phượng Minh Lan không thay đổi sắc mặt mà ngồi xuống, nhìn bốn phía thạch thất, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ nhỏ ở trên vách tường chiếu sáng cả gian phòng, mặt trên còn dùng sắt thô để chặn lại, bên trong có một bàn một ghế và một chiếc giường, không còn gì khác, phạm nhân bị cột tứ chi trên giường.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ tiến vào trong ngục thất làm xua tan một chút hàn ý, Phượng Minh Lan nói, “Ta phụng lệnh phụ hoàng cùng thẩm tra vụ án này.”

“A?” Minh Trạm hơi giật mình, gãi gãi đầu nói, “Ta còn chưa thấy qua thương nhân buôn muối tư như thế nào, muốn có thêm một chút kiến thức, thật sự là phải thẩm án à?”

Phượng Minh Lan thiếu chút nữa đã học máu, mụ nội người, không muốn thẩm án thì sáng sớm đến Đại Lý tự để làm gì! Nhịn xuống một hơi, Phượng Minh Lan nghiêm mặt nói, “Đương nhiên là phải thẩm án, thế tử hỏi tiếp đi.”

“Ta chưa từng thẩm án, không biết phải thẩm án như thế nào, nhị hoàng tử hỏi đi, ta không biết quá nhiều đâu.” Minh Trạm xem như là khiêm tốn. Hắn vốn chỉ tạm trú, làm sao có thể dùng giọng khách át giọng chủ cho được.

Nhưng thật ra hiện tại Phượng Minh Lan đã thu liễm tính nết, bèn cười hỏi, “Nghe nói thế tử đã sớm đến đây, lúc trước cùng tên buôn lậu muối này tán gẫu cái gì thế?”

“Hỏi hắn bí quyết buôn lậu.” Minh Trạm cũng không giấu diếm, “Hắn còn chưa nói hết thì nhị hoàng tử đã đến rồi.”

Tô Hạng đột nhiên cười một tiếng, “Mọi người hay nói cá mè một lứa, quả nhiên đúng là vậy. Nhị vị quý nhân đã không đồng lòng, nếu không ngại thì cứ tách ra thẩm vấn Tô mỗ, đỡ phải đầu võ mồm một phen.” Hắn vốn xuất thân lỗ mãng, nhưng lại rất có thủ đoạn, đi buôn bán muối, lại biết đầu cơ, tụ tập một bang lưu manh du côn làm tay chân, tự nhận là một anh hùng lỗ mãng, nghe Minh Trạm cùng Phượng Minh Lan đối thoại đẩy tới đẩy lui, nhịn không được mà nói khích một câu, đôi mắt ti hí lại sáng như ánh sao.

Phượng Minh Lan rất có công phu chịu đựng, cũng không để ý đến lời khiêu khích của Tô Hạng, chỉ ngồi xem Minh Trạm hành sự.

Minh Trạm cười cười, quay đầu ôn hòa nói với Tô Hạng, “Người nay là một phạm nhân, ta cùng với nhị hoàng tử là người chi phối sinh tử của người, người lại đi so đo với chúng ta thì thật sự là điên.”

Nghe thấy hai chữ điên điên thì Phượng Minh Lan liền nhịn không được mà bật cười.

Tô Hạng trà trộn phổ phưởng, học thức đương nhiên không thể sánh bằng Minh Trạm và Phượng Minh Lan, bất quá hắn cũng không vừa, cười khặc khặc một cách quái dị, “Chẳng phải quý nhân muốn ép ta nói ra chuyện muối tư hay sao? Ta không nói thì quý nhân cũng sẽ không xử trảm ta nhanh như vậy!”

Minh Trạm nghiêng đầu, nói với hắn, “Thứ nhất, mặc dù ta không thể xử trảm người, bất quá có thể tra tấn người, quất roi, đóng đinh ngón tay, ghế hùm, lột tiêu thủy, mấy thứ này đều là tầm thường, còn có một chút lợi hại phải do nhân sĩ chuyên nghiệp đến giảng giải, tỷ như dùng kim sắt bóp vụn từng phần xương cốt trên người của người. Thứ hai, cho dù người có thoát khỏi khổ hình nhưng còn phụ mẫu thê nhi của người thì sao? Người không nhận tội thì có thể cho dùng hình phạt như vậy lên người của bọn họ, kêu người ngồi một bên nhìn. Đến lúc đó người có chịu nhận tội hay không? Hoặc là cắt thịt bọn họ ra từng lát rồi đặt trên lò nướng chín, sau đó đút cho người ăn, người có chịu hay không?”

Sắc mặt của Tô Hạng trở nên trắng bệch, Minh Trạm cười, “Mấy thứ này đều rất nhẹ nhàng. Bản không đầu với phú, dân không tranh cùng quan. Tô Hạng, người phải hiểu rõ đạo lý này chứ. Đương nhiên người

có thứ mà ta cảm thấy hứng thú, nhưng nhiều đó không có nghĩa người có thể uy hiếp ta. Người nay đã là con cá trên thớt, ta nguyện ý trao đổi với người thì người nên cảm thấy vinh hạnh, cơ hội này không phải ai cũng có. Người làm cho ta cao hứng thì ta sẽ không để cho da thịt của người chịu khổ, không liên lụy phụ mẫu thân của người, cho người chết nhanh chóng, đây đều là tạo hóa của người.”

“Người nên cảm thấy may mắn vì người vẫn còn một chút tác dụng. Bất quá ta thật sự không thể lý giải ý đồ chọc giận ta một cách ngu ngốc của người.” Minh Trạ không thể phủ nhận Phụng Cảnh Nam ảnh hưởng đến hấn rất lớn, hiện tại tất cả những gì hấn học được đều dùng trên người của Tô Hạnh. Hấn chân thành đứng dậy, tư thái đứng đắn, im lặng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Hạnh rồi nói, “Người nên nghĩ lại tình cảnh của mình một chút, Tô Hạnh. Không phải tất cả mọi người đều dễ tính như ta, cũng không phải tất cả mọi người đều không so đo với sự vô lễ của người như vậy.” Ôm hộp hạt dưa, hấn đi ra ngoài.

Phụng Minh Lan đương nhiên sẽ không lưu lại, theo Minh Trạ rời khỏi đại lao. Hơn nữa, hấn quyết định phải tặng cho Minh Trạ một lợi ích thật lớn.

.....

P/S: Không biết sau này em Trạ có con để cho bé Kỳ ko nữa, chưa gì đã bị đặt cọc 1 đứa cho tiểu quận quân rồi, đâu có nhiều con để đặt cọc như vậy, đây là đam mê mà o_o.

93. Chương 93: Bất An

Thời gian lơ đãng trôi qua, mọi thứ thay đổi rất nhiều.

Tỷ như Phụng Minh Lan.

Hấn đã không còn là vị hoàng tử kiêu ngạo tùy hứng dễ giận năm xưa, trước kia hấn có lẽ khinh thường Phụng Minh Trạ, bất quá xưa đâu bằng nay.

Bao nhiêu chuyện đã trải qua, nay đối với hấn mà nói, cúi đầu cũng không phải là một chuyện khó.

Chẳng qua hấn vẫn thiếu thời cơ. Mà nay đã có một thời cơ không còn gì tốt hơn.

Khi Ngụy Ninh thấy Minh Trạ và Phụng Minh Lan, hai kẻ mà xưa nay không thể đứng cùng lại vừa nói vừa cười, hấn bỗng nhiên nghĩ đến một câu: Có khác thường tức là có vấn đề.

Minh Trạ nhìn Ngụy Ninh, vừa cười vừa chào hỏi, “Ngụy đại nhân, người đã trở lại. Dùng ngọc thiện chưa, nhị hoàng huynh đã đặt bàn ở Lưu Vân Các bên phía đối diện, chúng ta cùng qua đó uống một chén đi. Dù sao cũng là ăn chùa.” Thậm chí là xưng huynh gọi đệ.

Phụng Minh Lan cười một cách thành thực, nói, “Minh Trạ, người thật là không phúc hậu gì cả, trong ba chúng ta thì người mới là nhà giàu, vậy mà còn vất cổ chày ra nước. Vương thúc xưa nay hào phóng như thế mà tại sao lại sinh ra một tên keo kiệt như người thế này.”

Ngụy Ninh âm thầm nhéo chính mình một cái, rất đau, xem ra không phải là hấn nằm mơ hoặc là đang tiến vào ảo cảnh. Bất quá đạo hạnh hai người xem như vẫn kém hơn Ngụy Ninh một chút, Ngụy Ninh nhanh chóng gia nhập, tùy tiện lấy ghế ngồi xuống, thần nhiên cười nói, “Hôm nay ta có lộc ăn. Đúng rồi, các người thăm tra Tô Hạnh thế nào rồi?”

Minh Trạ cười, “Người đường đường là Đại Lý tự khanh mà không đến thì chúng ta làm sao dám thăm vấn? Bất quá chỉ kiến thức đôi chút mà thôi. Ta thay người hù hấn một phen, hấn chắc là đã ngoan ngoãn hơn rồi.”

Nói vài câu tán gẫu, ba người liền cùng nhau đi dùng ngọc thiện.

Sau khi dùng ngọc thiện, biết được hôm nay không cần thăm vấn Tô Hạnh cho nên Phụng Minh Lan cáo từ trước, Minh Trạ thì riu rít đi theo Ngụy Ninh trở về nha môn.

Phía sau bỗng nhiên mọc thêm một cái đuôi nhỏ, Ngụy Ninh không thể không nhắc nhở hắn, “Thế tử có chuyện gì cần phân phó hay sao?”

Minh Trạm da mặt dày mà cười, “Thế tử không có gì phân phó, chỉ muốn ngắm nhìn Tử Mẫn nhiều một chút mà thôi.”

Trình độ này vẫn chưa đến mức làm khó Ngụy Ninh, Ngụy Ninh liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, “Nha môn là nơi xử lý công việc, không bằng thế tử đi gian ngoài ngồi ở thính đường, đợi thần xử lý xong công việc thì nhất định sẽ cho thế tử xem đầy đủ.” Bước đến trước mặt Minh Trạm, cúi người cười nhàn nhạt, nhướn hàng lông mày dài, nhìn gần Minh Trạm, nhẹ giọng hỏi, “Không biết thế tử còn bị trĩ sang hay không?”

Minh Trạm cười he he, quăng ra một quả thủy lôi, “Ta đã nói chuyện của hai ta cho phụ vương và mẫu thân biết rồi.”

Tuy rằng Ngụy Ninh bị tin tức này làm cho thất sắc, nhưng vẫn chưa đến mức thất thố, Vệ vương phi thì hẳn chịu, bất quá hẳn hiểu Phượng Cảnh Nam hơn Minh Trạm rất nhiều. Bản tính của Phượng Cảnh Nam chính là càng thân càng nghiêm, việc này để cho Phượng Cảnh Nam biết thì người đầu tiên chịu trận không phải là Ngụy Ninh mà là Minh Trạm.

Đương nhiên Phượng Cảnh Nam chưa thật sự nói một câu hảo với Minh Trạm, bất quá Phượng Cảnh Nam cũng tín nhiệm, hơn nữa còn bồi dưỡng Minh Trạm, ngày thường Minh Trạm nói sai câu này thì Phượng Cảnh Nam đều mắng một trận, nếu Minh Trạm là Long Dương đoạn tụ thì người đầu tiên bị lột da chính là Minh Trạm.

Bất quá, nay da của Minh Trạm vẫn còn y nguyên trên người, Ngụy Ninh quan sát Minh Trạm vài lần, sau đó mới hạ quyết tâm. Tiểu tử Minh Trạm này từ trước đến nay nói cái gì cũng là ba phần thật bảy phần giả, hiện tại thật sự đúng là càng ngày càng dày công tôi luyện.

Xem ra Phượng Cảnh Nam thật sự đã biết, như vậy vì sao lại không có động tĩnh gì? Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu Phượng Cảnh Nam biết hẳn làm gì Minh Trạm, với bản tính cao ngạo và địa vị của Phượng Cảnh Nam thì tuyệt đối không thể nhẫn nhịn mà án binh bất động cho được. Như vậy...

Ngụy Ninh nhanh chóng khôi phục vẻ thản nhiên như trước, gõ gõ chiếc bàn con ở trước mặt, Trầm ngâm cười nói, “Nếu thế thì trong chốc lát xong việc ở nha môn ta sẽ theo thế tử đến Trấn Nam Vương phủ, lãnh giáo Vương gia một chút.”

Minh Trạm không đoán được Ngụy Ninh chẳng những không ngại mà càng muốn lấn thêm mấy bước, về phủ hỏi cho ra lẽ. Trời ạ, làm sao đây, nếu Ngụy Ninh tìm Phượng Cảnh Nam mà nói, nhi tử của người sống chết đòi theo ta đoạn tụ này nọ, không cần phải bàn đến bộ mặt của Phượng Cảnh Nam, cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ đi tong trước.

Minh Trạm cố gắng chống đỡ, vừa cười vừa nắm tay Ngụy Ninh, sờ soạng một chút, sung sướng gật đầu, “Tốt, A Ninh đi làm việc trước đi, ta ở chỗ này chờ người, đợi người xong việc thì liền cùng ta về phủ.”

Ngụy Ninh cười cười, Minh Trạm quả thật là có kinh nghiệm, chẳng qua bộ dáng cố gắng chống đỡ như vậy làm sao có thể giấu được ánh mắt của Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cũng không vạch trần, ngược lại còn nhéo lông bàn tay mềm mại múp míp của Minh Trạm, ánh mắt cong lên như ánh trăng lưỡi liềm, vui vẻ đồng ý, “Rất tốt. Thế tử cứ ở đây uống trà đi. Nếu không, ta lưu Trường Phong ở lại hầu hạ thế tử.”

“Không cần không cần, Trường Phong là phụ tá đắc lực của A Ninh, bên người của ta có Phạm Duy là đủ rồi. A Ninh, người bận rộn, đi trước đi, đừng chậm trễ chính sự.” Minh Trạm toát mồ hôi hột mà tiến bước Ngụy Ninh, ngồi một lúc, cũng không hề nói câu nào mà chỉ viện cớ đi nhà xí rồi chuẩn mất.

Ngụy Ninh nghe Trường Phong bẩm lại thì liền cười khê, tiểu tử chết tiệt kia, quả nhiên là giở trò. Phân phó Trường Phong, “Đưa thiếp đến Trấn Nam Vương phủ, bảo rằng ta có một vò nữ nhi hồng năm mươi năm, sau khi xong việc nha môn sẽ thỉnh an biểu ca, cùng biểu ca cộng ẩm rượu ngon.”

Trường Phong lập tức rời đi.

Minh Trạng vừa về phủ thì ngay lập tức Ngụy Ninh liền phái người đưa thiệp đến, Minh Trạng lập tức biến sắc, trời ạ trời ạ, A Ninh cố tình trí hấn vào chỗ chết đây mà.

Phượng Cảnh Nam nhận được thiệp thì tâm tình cũng không tệ, cười nói với Minh Trạng, “Tử Mẫn rất biết uống, lại có hảo mỹ tửu, hấn đã nói là hảo tửu thì đương nhiên là không tệ, đến lúc đó người cũng nếm thử một chút.”

“Tửu lượng của người hơi kém, nay cũng đã lớn, nam tử hấn đại trượng phu làm sao có thể uống rượu kém như thế. Về sau đi theo ta dùng bữa, như vậy người cũng có thể tôi luyện một chút.”

Tâm tình của Phượng Cảnh Nam thật sự rất tốt, Minh Trạng muốn tìm lý do chạy thoát, lại sợ Ngụy Ninh đến đây nói năng lung tung cái bầy hấn, chạy khỏi hòa thượng nhưng chạy không khỏi miếu, dù sao thì hấn cũng phải quay về phủ. Muốn cùng Phượng Cảnh Nam thắng thắn bộc bạch nhưng lại lo lắng da thịt sẽ chịu khổ, không có can đảm mà nói, chỉ đành tạm thời chấp thuận, vội hỏi, “Ta đi phân phó trừ phòng làm mấy món đồ nhắm mà phụ vương thích ăn.”

Nghe xong lời này, Phượng Cảnh Nam cảm thấy thỏa đáng, cười cười, ôn hòa nói, “Người cần gì phải đi phân phó, nếu ngay cả một chút chuyện như vậy mà trừ phòng cũng không có nhân lực thì không cần phải để bọn họ hầu hạ nữa.” Nghĩ rằng Minh Trạng thật sự có một chút tiến bộ, nay nói năng cũng có vẻ lọt tai một chút. Làm sao biết được Minh Trạng ở bên ngoài đâm chọc ổ ong, nay có tật giật mình, trong lòng có quỷ, hấn không thể tiếp tục nịnh bợ Phượng Cảnh Nam thêm một chút để thay đổi ấn tượng mà trước kia mình đã lưu lại cho Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng hơi luống cuống tay chân, liền nghĩ đến tư tâm xấu xa của Minh Trạng đối với Ngụy Ninh, bèn mở miệng nói, “Giữa nam nhân với nhau, cho dù quý mến thì cũng phải có khí phách, đừng luống cuống tay chân như làm tỳ thiếp của người ta, khiến người ta coi khinh.”

“Phụ vương, ngài không sợ ta làm mất mặt ngài hay sao?” Minh Trạng chà xát ngón tay, nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, vô cùng bất an.

Phượng Cảnh Nam cười nhẹ, “Mọi việc cần phải có giới hạn. Minh Trạng, làm chuyện gì cũng đều là như thế. Bản tính của Tử Mẫn vốn lãnh đạm, còn người thì lại nhiệt tình, hai người các người có thể ở cùng với nhau hay không thì còn phải bàn lại. Ta cần gì phải tức giận vì chuyện chưa xảy ra cơ chứ?”

“A Ninh đối với ta chỉ dừng ở mức chùng mực mà thôi.” Phượng Cảnh Nam khai sáng như thế, vượt ngoài dự kiến của Minh Trạng, vì vậy bèn nhân cơ hội mà tự thú, “Hôm nay ta trêu ghẹo hấn vài câu, nhất định là hấn đến đây để cáo trạng với phụ vương.”

Thảo nào tiểu tử người hôm nay đặc biệt ngoan ngoãn, hóa ra là có nguyên nhân, Phượng Cảnh Nam thoáng cân nhắc tiền căn hậu quả thì tự nhiên liền hiểu được, thấy Minh Trạng thỉnh thoảng lại lén lút nhìn sắc mặt của mình, bất giác buồn cười mà hỏi, “Người cũng biết trêu ghẹo người ta nữa à?”

“Nói đùa mà thôi.”

“Vậy tại sao người lại chọc dạ như thế?”

“Sợ phụ vương nổi giận.”

“Ngu xuẩn.”

.....

P/S: mặt dày nhưng cũng sợ bị lột da

94. Chương 94: Bí Sử

Rốt cục Minh Trạng cũng hiểu được vì sao Phượng Cảnh Nam mắng mình ngu xuẩn.

Ngụy Ninh quả thật đến đây, chẳng qua không hề có hành vi cáo trạng như Minh Trạ̣m đã tưởng tượng, thậm chí Ngụy Ninh chẳng hề nhắc đến chuyện gì, vẫn tao nhã như trước, cấp bậc lễ nghĩa đều chu toàn. Cho đến khi màn đêm buông xuống, rượu bán canh tàn, Ngụy Ninh ngà ngà say mà cáo từ, người ta cũng chưa nói cái gì cả.

Ngược lại là Minh Trạ̣m uống công lo lắng đến nửa đêm, còn lộ ra sắc mặt tiểu nhân, cực kỳ dọa người.

Minh Trạ̣m đỡ Phụng Cảnh Nam vào phòng nghỉ ngơi, trong lòng có một chút ảo não, Ngụy hồ ly chết tiệt, cố ý bêu xấu hẳn.

Người hầu mang đến nước ấm và khăn mặt, Phụng Cảnh Nam miễn cưỡng ngồi trên nhuyễn tháp, chỉ thản nhiên quét mắt liếc nhìn Minh Trạ̣m một cái, cũng không thêm nhúc nhích. Minh Trạ̣m hiểu ý, tự mình lấy bàn chải đánh răng và bột đánh răng thỉnh Phụng Cảnh Nam đánh răng.

Đương nhiên bàn chải đánh răng là phát minh của Minh Phỉ.

Đợi Phụng Cảnh Nam đánh răng súc miệng xong, Minh Trạ̣m lại vắt khăn trong chậu nước ấm rồi hầu hạ Phụng Cảnh Nam lau mặt.

Đây là lần đầu tiên Phụng Cảnh Nam hưởng thụ Minh Trạ̣m hầu hạ, lại nói tiếp, Minh Lễ trước kia cũng từng hầu hạ hẳn như vậy nhưng quả thật không thoải mái bằng Minh Trạ̣m hầu hạ. Đương nhiên ở đây cũng có tật xấu của con người, nguyên nhân là bị coi thường.

Người ương bướng lâu ngày không chịu khuất phục, đột nhiên lại tự làm chuyện ngu xuẩn, gặp nạn bị té đau, không thể không khuất phục. Ha ha, cái loại khoái cảm giống như trúng thưởng một món quà cực lớn làm cho Phụng Cảnh Nam cảm thấy từ đầu sợi tóc đến gót chân đều thoải mái.

Minh Trạ̣m ngoan ngoãn lấy lòng Phụng Cảnh Nam, đương nhiên là vì tâm địa gian trá, có tính toán khác, hầu hạ Phụng Cảnh Nam thoát xiêm y hài miệt rồi lên giường, Minh Trạ̣m cũng rửa mặt chải đầu, thay sam y rồi leo lên giường nghỉ ngơi.

Thời gian vẫn còn sớm, Phụng Cảnh Nam cũng không buồn ngủ, chẳng qua hôm nay có hảo tửu thơm ngát, hơn nữa Ngụy Ninh nịnh hót mời rượu, hẳn uống không ít, lúc ấy cũng không phát hiện, nay cảm thấy hơi men đang dần dần lan tỏa, bắt đầu trở nên mơ hồ mê muội, cực kỳ thoải mái.

Minh Trạ̣m mặt dày mày dạn leo lên giường, Phụng Cảnh Nam cũng không đuổi hẳn, chỉ cười nói, “người thật ra rất tự giác.”

“Thấy phụ vương tối nay uống không ít, ngộ nhờ ban đêm có chỗ nào không thoải mái thì vẫn có nhi tử ở lại đây hầu hạ ngài.” Minh Trạ̣m kéo chăn đắp lên bụng, lại đem gối đầu dựng thẳng để dựa vào, nghiêng người nói với Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương, nghe A Ninh bảo rằng ngài từng một tay nuôi hẳn lớn lên, ngài nói xem, hẳn đối với ta rất cực có ý tứ kia hay không a?”

Phụng Cảnh Nam khép hờ mắt thản nhiên nói, “Có ý tứ thì cũng vô nghĩa, hẳn cũng không có khả năng ở bên cạnh người, người đập nát cái suy nghĩ kia đi. Nếu người thích nam nhân thì đây rầy thị đồng ra đấy, Tử Mẫn lớn tuổi, lại không phải quốc sắc thiên hương gì, tính tình cũng chẳng dịu dàng, ánh mắt của người thật sự là không tốt cho lắm.”

Minh Trạ̣m tinh tế quan sát thần sắc của Phụng Cảnh Nam, cũng không cảm thấy có gì khác thường, hẳn đương nhiên không phải muốn cùng Phụng Cảnh Nam thảo luận chuyện mình đoạn tụ, hẳn chỉ muốn xác định một điều, xem ra Phụng Cảnh Nam không hề có khúc mắc gì đối với chuyện đoạn tụ của hẳn.

Thật sự là kỳ lạ.

Có lão tử nhà ai mà lại rộng lượng ủng hộ nhi tử đoạn tụ hay không? Cho dù Phụng Cảnh Nam có ý đồ gì khác thì hẳn cũng vẫn rất lo lắng. Mẫu thân đối với hẳn luôn rất quan tâm và yêu thương, ngay cả mẫu thân cũng không biểu hiện ra thái độ quá chán động hay phản đối.

Minh Trạ̣m sớm cảm thấy không thích hợp, lúc này thừa dịp Phụng Cảnh Nam say rượu, tinh thần phòng bị đang hạ xuống mức thấp nhất, hẳn có thể thử một hồi, thỉnh linh đặt câu hỏi, “Phụ vương cũng không muốn để ta lưu lại con nối dõi hay sao?”

Mí mắt của Phượng Cảnh Nam đột nhiên mở ra, ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào hai mắt của Minh Trạ, dường như muốn tra xét từ sâu trong nội tâm của hắ, khóe môi mỏng mím thành một đường. Chỉ cần cái liếc mắt này, cho dù Phượng Cảnh Nam không nói gì nhưng trong lòng của Minh Trạ đã có thể phân biệt rõ ràng, đôi mắt phượng hơi hơi nheo lại.

Trong lòng của Phượng Cảnh Nam biết rõ Minh Trạ ắt hẳn đã đoán được điều gì đó, hắ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt của Minh Trạ, “Cái này phải xem ý tứ của chính người, Minh Trạ.”

Minh Trạ giận dữ, hỏi Phượng Cảnh Nam, “Có phải ta là nhi tử của phụ vương hay không? Hay là nhất được từ nơi nào cho đủ số?”

Phượng Cảnh Nam nhất thời thịnh nộ, tức giận nói, “Nói cái quái quỷ gì vậy!” Nếu không phải có một chút chột dạ thì đã sớm đá Minh Trạ xuống giường rồi.

Minh Trạ cười lạnh, “Vây vì sao phụ vương chẳng nói gì với ta! Vây lại, từ khi nào mà lại đột nhiên tốt bụng như vậy, thấy ta muốn đoạn tụ mà phụ vương cũng chẳng nổi giận, ta còn tưởng là ngài rất khai sáng? Không ngờ là có thâm ý. Cho dù ta thích nam nhân hay là nữ nhân thì ngài cũng phải nói cho ta biết vì sao Trần Nam Vương các đời trước đều vô tự?” Rốt cục nói ra nghi hoặc đã sớm ẩn giấu trong lòng, Minh Trạ thừa dịp chính mình vẫn đang khí thế bừng bừng, lại chiếm ưu thế, nhếch môi, hắ nói một cách châm chọc, “Đừng nói với ta là cả đám lão tổ tông đều muốn đoạn tụ nha!”

Phượng Cảnh Nam sớm biết Minh Trạ không muốn buông tha cho chuyện kia, cái tên tiểu tử chết tiệt này chủ động ở lại đây, quả nhiên không có hảo tâm. Lúc này vẻ mặt của Minh Trạ đầy uất ức, lông mày dựng thẳng, đúng là bộ dáng của kẻ chủ muốn nói cho ra lẽ.

Phượng Cảnh Nam xoa mi tâm, “Đáng lý ta cũng định sau này sẽ nói cho người biết.”

“Nếu sớm muộn gì cũng phải nói thì hiện tại cứ nói đi. Khả năng thừa nhận của ta cũng không phải kém, nghe xong cũng sẽ không sao đâu.”

Minh Trạ đã hạ quyết tâm muốn hỏi hết bí mật ở trong đó.

“Các Trần Nam Vương đời trước đều uống một loại dược bí mật.” Phượng Cảnh Nam nhẹ nhàng bâng quơ nói ra bí mật, “Uống loại dược này thì tuyệt đối sẽ không có con nối dõi.”

Trong lòng của Minh Trạ cũng đã từng suy đoán như vậy, cũng không tính là quá mức kinh ngạc, bèn hỏi ngược lại, “Trần Nam Vương cũng xem như bá chủ nhất phương, chẳng lẽ lại để Hoàng thượng ép buộc phải uống thứ dược đó hay sao?”

“Người có biết từ đời Trần Nam Vương đầu tiên vô tự phải nhận hoàng tử làm con thừa tự hay không. Loại dược này không phải xuất phát từ Trần Nam Vương phủ mà là trước khi hoàng tử làm con thừa tự, là do Hoàng thượng ban tặng.” Phượng Cảnh Nam thấy khóe môi của Minh Trạ lạnh lùng thì liền thở dài một hơi, “Chắc là đã biết đúng không? Muốn con nối dõi hay là muốn Vương quyền? Đây cũng không phải là sự lựa chọn khó khăn.”

Chưa đợi Minh Trạ hỏi thì Phượng Cảnh Nam đã thuận miệng nói, “Năm đó dược của ta bị tráo đổi.”

“Bị, bị ai tráo đổi?” Ai lại to gan lớn mật như thế, có thể thay đổi dược trong tay Tiên đế, Minh Trạ nghĩ đến phong ba bão tố năm đó, liền bất giác nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng.

“Hoàng huynh cho người tráo đổi.” Phượng Cảnh Nam trầm tĩnh nói, “Lúc ấy Tiên đế đã lập Lệ thái tử làm thái tử, Trần Nam Vương thúc tụy rằng chọn ta nhưng phế hậu Phương thị quá mức ác độc, nằng sợ tương lai ta sẽ nhận nhi tử của Hoàng huynh làm con thừa tự, càng lo lắng ta sẽ dùng Trần Nam Vương phủ dao động vị trí thái tử, vì vậy liền đổi dược đó cho Hoàng huynh sử dụng.”

“Phế hậu Phương thị xưa nay luôn lộ ra khuôn mặt từ bi, năm đó nàng biết Tử Mẫn ở quý phủ của ta học hành, liền làm cho Tử Mẫn vào cung trở thành thư đồng của thái tử, Tử Mẫn ngẫu nhiên nghe được cung nhân tâm phúc của nàng nói ra một câu, vì vậy mới nghĩ cách nói với Thái hậu.” Phượng Cảnh Nam nói, “Cho nên chúng ta mới tránh dược một kiếp.”

“Vây dược kia đâu?”

“Bị phế hậu Phương thị sai người đưa vào trong cung của thái tử.” Bờ môi của Phượng Cảnh Nam nhếch lên một nụ cười châm chọc, ngay cả ánh mắt cũng lạnh đậm hơn rất nhiều. Hắn không thích Vệ vương phi, xác thực là có liên quan đến xuất thân của Vệ vương phi, từ thuở bé Vệ vương phi thường tiến cung cùng Phương hoàng hậu trò chuyện, thậm chí còn ngụ ở trong cung. Hơn nữa cái loại lạnh đậm và lý trí của Vệ vương phi làm cho Phượng Cảnh Nam luôn phải phòng bị nàng.

Minh Trạh nghe sơ qua bí mật này, nho nhỏ nói, “Hóa ra thái tử bị vô sinh à.” Hai, hai huynh đệ này thật sự là tuyệt tình, làm cho Lệ thái tử bị tuyệt chủng, cho dù là Tiên đế cũng không có cách nào lập một nhi tử vô sinh làm kẻ thừa kế.

Đương nhiên Lệ thái tử cũng từng có một nhi tử.

Nhưng tỷ lệ tiểu hài nhi bị chết non vì chịu không nổi cuộc sống ở cổ đại rất cao.

“Ai biết được? Dù sao thái tử đến khi chết cũng chỉ có một trưởng tử. Là thật hay giả thì chỉ có phế hậu Phương thị biết rõ.” Phượng Cảnh Nam cười lạnh.

Minh Trạh vội vàng xoa ngực cho Phượng Cảnh Nam, khuyên hắn một câu, “Dù sao thì chúng ta cũng đã thắng, đừng tức giận vì những người quá cố nữa.” Vị Phương hoàng hậu không chịu thua kém đáng mảy râu chắc phải nghiêng răng nghiêng lợi hận hai huynh đệ nhà này dữ lắm đây.

Phượng Cảnh Nam cười rồi nói với Minh Trạh, “Người không cần lo lắng, Hoàng huynh không cho người dùng được gì cả.” Nắm lấy tay của Minh Trạh rồi nói khẽ, “Phàm là dùng được này thì phía dưới sẽ xuất hiện một chu sa trĩ, ta đã sớm xem qua nơi đó của người.”

“Hoàng huynh cũng đã xem qua, có phải hay không?” Phượng Cảnh Nam cau mày một cách thâm ý, hơi có chút trêu chọc.

Minh Trạh nghĩ đến chuyện khi đó, hóa ra Phượng Cảnh Kiên có chủ ý khác, vì vậy hắn chỉ mặt dày mà cười hì hì, “Trên đời này không phải ai cũng có thể để cho Hoàng thượng hầu hạ một hồi, với lại, số phận của ta cũng không tệ lắm.” Minh Trạh nheo mắt phượng, kẻ sát vào Phượng Cảnh Nam mà hỏi, “Hoàng thượng xem nơi đó của ta làm gì? Hắn chưa cho ta dùng được thì sẽ không cần chốt dạ. Hay là trong tay của phụ vương cũng có loại được này?”

Phượng Cảnh Nam gõ đầu Minh Trạh, “Nếu không có thì ta làm sao có thể giữ được người?”

Ý tứ của Phượng cảnh Nam rất đơn giản, mọi người đều có nhi tử, người cho nhi tử của ta dùng được thì ta cũng sẽ không khách khí với nhi tử của người.

Minh Trạh bĩu môi, Phượng Cảnh Nam tuy rằng không phải người tốt nhưng thật sự rất có bản lĩnh, hắn cố sống cố chết không chịu buông tha mà hỏi tiếp, “Nếu như thế, người thấy ta muốn đoạn tụ, có phải thật sự không muốn ta lưu lại con nối dõi đúng không?”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạh rồi cười lạnh, “Lời này của người thật sự buồn cười đến cực điểm, cùng nam nhân dây dưa không rõ, ta đã không mắng người đánh người, người không biết cảm tạ ta thì thôi, ngược lại còn hỏi ta nữa hay sao? Xưa nay người xem ta là đại oan gia, có chuyện tốt tuyệt đối sẽ không đến tìm ta. Vậy ta hỏi người một câu, người và Vương phi mẫu tử tình thâm, tại sao nàng cũng không ngăn cản người?”

Minh Trạh bị Phượng Cảnh Nam lột hết da mặt, rất mất thể diện, cố gắng chống đỡ, “Mẫu thân chỉ là nữ lưu, có biết cái gì đâu. Có đại sự gì, chẳng lẽ ta không thương nghị với phụ thân mà lại đi cầu trợ từ mẫu thân hay sao? Như thế chúng ta làm nam nhân còn có tác dụng gì nữa?”

Phượng Cảnh Nam châm chọc nói, “Người ít lý sự dùm ta một chút, cái gì muốn nói thì cũng đã nói rồi, nay người nghiêm túc cân nhắc lại đi.”

Minh Trạh hỏi, “Còn đại hôn...”

“Đại hôn và con nối dõi là hai chuyện khác nhau.” Phượng Cảnh Nam nhượng mày, dường như có vô số ý tứ chưa nói hết, “Người hiện tại còn nhỏ, đợi vài năm nữa cũng không muộn.”

Minh Trạm xưa nay hào phóng, “Cứ nói thẳng đi, sinh hay không sinh cũng chẳng sao. Cần gì phải lòng vòng như vậy.”

Phượng Cảnh Nam thật kinh ngạc, hắn nói lòng vòng là muốn thuyết phục Minh Trạm, không ngờ người ta cần bản không thêm bận tâm, làm sao mà lại không khiến hắn buồn bực muốn học máu cho được.

“Ta biết phụ vương có rất nhiều chuyện không muốn nói cho ta biết, bất quá ta cũng không phải là rất muốn biết.” Minh Trạm tròng mắt, nói thêm một câu mà Phượng Cảnh Nam từng dùng để châm chọc hắn, hạ gối đầu xuống, kéo chần lại, ngã đầu ngủ.

.....

P/S: uống thuốc đó bị vô sinh...thế còn khả năng kia hay ko nhĩ o_o. Vẫn thắc mắc vụ Nguyễn Hồng Phi và thái tử =.=

Ngày mai có thể sẽ up 1 chương hoặc sẽ không, vì ta bận về quê ăn đồ mất rồi. Mọi người cũng nghỉ lễ vui về nha ^^

95. Chương 95: Nêu Lên

Minh Trạm ngủ không giống người thường, cực kỳ không an phận. Lúc thì đá chân, lúc thì nghiêng rặng, lúc thì nói mớ, lúc thì chấp miệng, phiền đến mức Phượng Cảnh Nam chỉ muốn đá hắn xuống giường.

Lúc thì Minh Trạm chen qua, ầm một phát, một chân đè lên người của Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam bực mình, đẩy chân của Minh Trạm sang một bên, quyết định nửa đời sau cũng không để cho Minh Trạm nghỉ ngơi cùng phòng với hắn nữa.

Khi Phượng Cảnh Nam đang mơ màng ngủ thì bị đập cho tỉnh giấc, cho dù là tượng đất thì cũng phải nổi nóng, hung hăng đập cho Minh Trạm mấy cái, Minh Trạm mơ màng rầm rì vài câu rồi xoay người ngủ tiếp.

Ngày hôm sau, bên hông của Minh Trạm sưng thũng cả lên, tức giận gào thét chất vấn một Phượng Cảnh Nam đang uể oải mệt mỏi, “Nửa đêm phụ vương đánh ta có phải hay không?”

Đầu óc của Phượng Cảnh Nam bị kích động, lập tức bình tĩnh, có chết cũng không thừa nhận, “Không thể nào, hôm qua ban đêm ngươi ngủ không ngay ngắn, bị rơi xuống giường vài lần, ta lúc nào cũng phải cảnh giác ôm ngươi trên giường, không biết cảm tạ mà còn nói cái gì nữa, nhất định là tự mình té ngã. Sáng sớm mà đã nổi điên, mau đi rửa mặt chải đầu đi. Lát nữa dùng bữa thiện xong thì ngươi đi xem lễ vật chuẩn bị cho đại thọ của Thái hậu một chút, thương lượng với mẫu thân của ngươi xem có thể thêm giảm cái gì nữa hay không?”

Minh Trạm mà tin lời của Phượng Cảnh Nam thì mới lạ, đầu tóc bù xù, hắn nói một cách cay nghiệt với Phượng Cảnh Nam, “Về sau đừng hòng ngủ cùng giường với ta nữa.”

Phượng Cảnh Nam nghe vậy thì cười hai tiếng, liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái rồi chế nhạo, “Làm như ta cần vậy.” Lão tử cần còn không kịp đây này.

Minh Trạm hừ lạnh một tiếng.

Phượng Cảnh Nam không thêm để ý đến Minh Trạm, gọi người tiến vào hầu hạ.

Minh Trạm từ nhỏ đến lớn đều đi theo Vệ vương phi nhưng khẩu vị lại hoàn toàn là trống đánh xuôi kèn thổi ngược với Vệ vương phi, Vệ vương phi thích đồ chay, Minh Trạm lại thích ăn thịt có vị chua chua ngọt ngọt, không có thịt không thấy ngon.

Điểm này rất giống với Phượng Cảnh Nam.

Phụ tử hai người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, một người khí phách ung dung, một người tuấn tú nhanh nhẹn, Minh Trạm ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Nam, im lặng hưởng thụ mỹ thực.

Hắn muốn có trù tử của Phụng Cảnh Nam đã lâu, khuấy khuấy trong bát cháo mà nói, “Sau này gọi bọn họ làm nhiều thêm một chút rồi đưa cho ta đi, trù tử của phụ vương nấu ngon hơn của ta. Trù tử trong viện của ta chỉ có sở trường làm điểm tâm thôi.”

Phụng Cảnh Nam thật không biết nên nói như thế nào với Minh Trạ, vì vậy cứ cầm đầu mà ăn, cái tên tiểu tử này không biết thẹn mà cứ mở miệng vói vnh. Không cho thì có vẻ keo kiệt, cho thì sợ cổ vũ cái sự kiêu ngạo của tên tiểu tử này.

Phụng Cảnh Nam liền thay đổi đề tài, “Tuy tạm thời không cần phải đi Giang Hoài nhưng người cũng phải tỉnh táo một chút, Đại Lý tự cũng có một chút dụng tâm đối với chuyện buôn lậu muối.”

Minh Trạ cầm một miếng bánh bột mì vừng, một tay gỡ gỡ mặt, sau đó bưng bát cháo lên húp, “Đã biết, Tô Hạnh hơi gan lì một chút.”

Phụng Cảnh Nam vẫn không bận tâm, nói với minh Trạ, “Hắn chỉ là một kẻ thất phu buôn bán muối mà thôi. Bất quá người của Lương Hoài dám giao hắn cho để đồ thì chắc chắn có một chút tự tin, người trước tiên cứ nạy miệng của hắn ra đi.”

Phụng Cảnh Nam lại nhắc đi nhắc lại đến hai lần, Minh Trạ nhìn về phía Phụng Cảnh Nam, nhướn mày hỏi, “Hình như phụ vương rất quan tâm đến thuế muối ở Lương Hoài?” Muốn lão tử làm việc thì cũng nên nói rõ ngọn ngành trước đã.

Phụng Cảnh Nam khuấy khuấy bát cháo gà tơ thơm phức, nhắc nhở Minh Trạ, “Người có thể đi hỏi Tử Mẫn một chút, chuyện này hắn cũng biết đó.”

Phụng Cảnh Nam thật sự không thích đả kích Minh Trạ, đánh rắm cũng không biết, chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh mà còn đòi đi thông đồng với Ngụy Ninh, thật sự là không biết tự lượng sức.

“Phụ vương cứ nói thẳng với ta đi, vì sao lại bảo ta đi hỏi người khác.” Minh Trạ nghiêm mặt hỏi.

“Đó không phải người khác, chẳng phải người luôn tâm niệm muốn chiếm được Tử Mẫn hay sao?” Phụng Cảnh Nam cười cười, “Nam nhân phải xuất ra một chút thủ đoạn. Tử Mẫn cũng không phải người mặt dày mày dạn mà chỉ nói mấy câu là có thể chiếm được, hôm qua người bị người ta tìm đến tận phủ, ngày cả ta.” Trầm ngâm một chút, Phụng Cảnh Nam dùng khăn lau khóe môi rồi tiếp tục nói, “Ngay cả ta cũng phải mất mặt theo. Nếu người chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thì sớm nên dập tan hy vọng đi là vừa.”

Liếc mắt nhìn Minh Trạ đang cầm miếng bánh bột mì hấp thì liền thở dài, “Suốt ngày ăn với uống, đúng là vô tích sự.”

Nói xong bèn đứng dậy rời đi, cái loại khinh bỉ vui vẻ khi thấy người khác gặp họa quả thật làm cho Minh Trạ bị ghen một trận, lập tức ăn thêm nửa bát cơm cho hả giận.

Dùng xong bữa thiện, Minh Trạ gọi Phạm Duy đến phân phó, “Đi tìm phụ thân của người đem sổ sách của thuế muối và ruộng muối mấy năm nay đến xem một chút.”

Phạm Duy đi theo Minh Trạ đã nhiều năm, lập tức dạ một tiếng liền rời đi.

Phạm Duy đã không còn là thư sinh ngốc suốt ngày dúi đầu vào sách như trước kia, nay thanh y ngọc đới, ánh mắt long lanh, rất có vài phần thanh tú. Đương sơ Phạm Văn Chu thật lo lắng nhĩ tử của mình chỉ biết học hành mà không biết thế sự, vì vậy trông ngóng nhĩ tử có thể triển lộ một chút năng khiếu trên con đường làm quan, nhưng đợi đến khi Phạm Duy thật sự bộc lộ năng khiếu thì Phạm Văn Chu cảm thấy nhĩ tử của hắn khi đọc sách vẫn khiến người ta quý mến hơn.

Số liệu thuế muối ở đế đô là cơ mật, không có thủ dụ của Phụng Cảnh Nam thì người ngoài không thể mượn xem, Phạm Văn Chu xưa nay là thiết diện vô tư.

Phạm Duy đang khuyên phụ thân của mình, “Quan hệ của thế tử và Vương gia chẳng phải giống như nhĩ tử và phụ thân hay sao? Xưa nay phụ thân phóng khoáng, vì sao hiện tại lại cứng nhắc như vậy? Ngài ngâm lại đi, hiện tại ngài công chính liêm minh, không đưa sổ sách cho nhĩ tử, nhĩ tử vô năng không nói, nếu thế tử xoay lưng đi tìm Vương gia, chẳng lẽ Vương gia lại không cho hắn xem hay sao? Chính là như vậy, phụ thân sẽ bị mang tiếng là kẻ khư khư cố chấp. Phụ tử chúng ta sẽ bị xem là gì đây?”

Phạm Văn Chu bình tĩnh khép lại quyển sổ trong tay rồi nói, “Số liệu thuế muối không phải nói muốn xem thì có thể xem. Ta vẫn nói câu kia, không có khẩu dụ của Vương gia thì ta không thể đưa ra.”

“Phụ thân, chẳng phải là ngài đang làm khó dễ cho nhi tử hay sao?” Phạm Duy tự mình bưng trà hiểu thuận một phen, cười nói, “Bất quá con cũng biết phụ thân xưa nay thiết diện vô tư. Thế tử cũng không phải là người vô tình vô lý, nếu không thì như vậy đi, nhi tử cùng phụ thân đi gặp Vương gia có được hay không, tốt xấu gì cũng đã cố hết sức, không làm phụ thân phải khó xử.”

Phạm Văn Chu hưởng thụ một hồi, làm đủ tư thế thì mới chịu lấy ra chìa khóa rồi mở ra một cái tráp, đem sổ sách trong đó đưa cho nhi tử, “Vương gia đã sớm phân phó bảo ta chuẩn bị sẵn.”

Vậy mà ngài còn cố ý gây khó dễ cho ta.

Phạm Duy trong lòng oán giận, ngoài miệng vẫn phải cười lấy lòng mà nói lời cảm tạ, ôm quyển sổ quay về phục mệnh.

Minh Trạng hơi kinh ngạc, “Nhanh vậy à?”

“Vương gia đã sớm phân phó, nếu không...” Cho dù như thế nào thì Phạm Duy cũng không thể tố cáo chính phụ thân của mình, đành sửa lại lời nói, “Nếu không phải phụ thân thấy ta còn trẻ nên dặn dò vài câu thì ta đã sớm trở lại, không làm chậm trễ chuyện của thế tử.”

Minh Trạng hiểu rõ rồi cười cười, “Chỗ của ta có một cái nghiên mực cổ, người cũng biết ta không biết thưởng thức mấy thứ này. Trong chốc lát người cứ cầm dùng đi.”

Phạm Văn Chu thích nhất nghiên mực cổ, không ít người đều biết hắn có sở thích này, Minh Trạng cho Phạm Duy, đương nhiên là muốn Phạm Duy hiểu thuận với lão phụ thân của mình.

Phạm Duy cũng không khách khí với Minh Trạng, mặt mày tươi tắn, cười nói, “Đa tạ thế tử.”

Phùng Trật tiến lên chuẩn bị bút mực cho Minh Trạng, Minh Trạng cười hỏi, “Phùng Trật, phụ thân của người thích cái gì?”

Phùng Trật cũng rất hào phóng, “Gia phụ thích thư họa cổ.”

Minh Trạng cầm bút, lật lên sổ sách, viết xuống một đồng số liệu.

Hắn đương nhiên sẽ không hỏi Ngụy Ninh, Ngụy Ninh cũng không có nghĩa vụ nói cho hắn biết cơ mật của triều đình. Bất quá Minh Trạng vẫn có thể đoán ra ba phần, những thứ liên quan đến thuế muối đơn giản chỉ là ngân lượng mà thôi.

Minh Trạng trực tiếp đem sản lượng muối ruộng và thuế muối trong vòng mười lăm năm về thành đồ thị.

Minh Trạng dần dần mím môi, hàng lông mày cau lại, “Tại sao có thể như vậy?”

Phạm Duy và Phùng Trật đều có một chút khiếp sợ, ngay lập tức Minh Trạng đã khép lại sổ sách rồi nói, “Chuyện này không được phép nói lung tung ra ngoài, biết chưa?”

“Dạ.”

Minh Trạng dựa vào ghế, nhẹ giọng nói, “Thế muối quan trọng, chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì Hoàng thượng nhất định đã phải tâm phúc đến đó. Tổng đốc tuần phủ của Lương Hoài, cùng với quan viên thuế muối đều đã bị thay đổi vài lần, ai có thể thao túng mười mấy năm cơ chứ?” Chuyển mắt nhìn về phía Phạm Duy và Phùng Trật rồi nói, “Mười mấy năm trước, các vị hoàng tử đều còn rất nhỏ, cũng không thể đề cập đến chuyện tranh vị.”

“Thế tử, chẳng phải chuyện này rất trùng hợp hay sao? Mất đi số lẻ, hằng năm giảm dần tám mươi đến một trăm vạn lượng, cho đến bây giờ vừa đúng mười lăm năm, thuế muối so với ban đầu thiếu gần ngàn vạn lượng bạc.” Phạm Duy nói, “Cho dù có người gian lận thì thủ đoạn này có vẻ hơi đơn giản một chút, giống như là...”

Phạm Duy và Phùng Trật cùng nhìn nhau, “Giống như là cố ý làm như thế.”

Minh Trạm cúi mắt, rút củi dưới đáy nồi, mười lăm năm trước, thuế muối có thể nộp lên triều đình ước chừng hai ngàn vạn, năm thứ hai thiếu mất tám mươi vạn, con số này cơ hồ có thể xem nhẹ, năm thứ ba và năm thứ hai ngang nhau, kế tiếp mười mấy năm, ngân lượng thu được từ thuế muối cứ thiếu mấy chục vạn, cho đến ngày hôm nay thuế muối chỉ còn lại ngàn vạn ngân lượng, triều đình khó có thể tiếp tục duy trì.

Ai lại tốn mười mấy năm để bày ra thế trận như vậy? Ai lại có bản lĩnh lớn như thế, có thể thao túng thuế muối?

Người đầu tiên mà Minh Trạm nghĩ đến chính là Phụng Cảnh Kiên, không, không phải, Phụng Cảnh Kiên là khổ chủ, không có ngân lượng thì triều đình sẽ gặp khốn khó. Không có vị hoàng đế nào lại thần kinh đến mức lấy thuế muối ra đùa giỡn.

Phụng Cảnh Nam? Đương nhiên cũng không có khả năng, quan hệ của hai huynh đệ này xem như không tệ, nhưng cũng phòng bị nhau quá sâu, Phụng Cảnh Kiên không có khả năng để cho Phụng Cảnh Nam nhúng tay vào thuế muối ở Lương Hoài. Phụng Cảnh Nam cũng biết đây là kiêng kỵ, đương nhiên sẽ không làm ra chuyện này.

Như vậy danh môn thế gia trong triều thì sao?

Minh Trạm cười nhạt, hần vẫn chưa nhúng tay vào thuế muối mà, Minh Trạm lộ ra vài phần bí hiểm.

.....

P/S: Em Trạm ngủ phá tướng quá =)), kiểu này làm sao chồng em chịu nổi.

96. Chương 96: Nhị Hôn

Minh Trạm phái người đi hỏi, biết được Ngụy Ninh chưa có ý thăm vấn Tô Hạnh, vì vậy cũng không đến Đại Lý tự. Hần không chỉ nghĩ đến chuyện thuế muối mà còn nghĩ đến chuyện của hần và Ngụy Ninh.

Phụng Cảnh Nam nói rất đúng, Ngụy Ninh sẽ không thích một kẻ chỉ biết khoe khoang võ mồm. Ngụy Ninh muốn tài năng có tài năng, muốn địa vị có địa vị, muốn lý trí có lý trí, muốn tiền đồ có tiền đồ, trừ phi đầu bị đập vào ván cửa, nếu không sẽ tuyệt đối không chấp nhận đoạn tụ cùng Minh Trạm.

Minh Trạm cũng sẽ không tự tin đến mức có thể làm cho Ngụy Ninh thần hồn điên đảo, trên thực tế Minh Trạm cũng không đến mức thần hồn điên đảo đối với Ngụy Ninh.

Bởi vì khôn khéo, chứ tính tình của Ngụy Ninh cũng không tính là nổi trội, lý trí và bình tĩnh đã xâm nhập vào xương cốt của người này, ít khi phạm phải sai lầm. Loại nam nhân như vậy nhìn có vẻ nhu hòa, kỳ thật rất cường đại, ung dung tao nhã giống như những con báo lẩn trong rừng rậm mà săn mồi.

Minh Trạm tán thưởng tất cả những sinh linh mạnh mẽ.

Hần đã dùng biện pháp sai lầm, dùng mèo cổ để đi thu phục con báo săn, hiển nhiên là không phù hợp với quy luật của sinh vật.

Minh Trạm nâng cằm, làm ra bộ dáng suy nghĩ miên man một cách bí hiểm, chợt nghe một tiếng cười khê quen thuộc, “Suy nghĩ chuyện gì mà lại nhập thần như thế, trầm gọi người hai tiếng mà cũng không hề phản ứng.” Bả vai trầm xuống, Minh Trạm quay đầu lại, là Phụng Cảnh Kiên.

Trong mắt của Minh Trạm lộ ra kinh ngạc nhưng cũng tràn đầy ý cười và vui sướng, vội vàng đứng dậy nhường chỗ, dìu Phụng Cảnh Kiên ngồi xuống, vừa cười vừa hỏi, “Bá phụ, vì sao ngài lại đến đây?”

Nếu là người khác hỏi như vậy thì Phụng Cảnh Kiên nhất định là mất hứng, trong thiên hạ này có chỗ nào không phải của Vương thổ, vì sao trầm không thể đến đây? Bất quá nét mặt kinh hỉ của Minh Trạm không phải là giả, làm cho hần vừa nhìn thì cảm thấy đặc biệt thoải mái, mỉm cười rồi ngồi xuống, tiếp nhận tách trà của Minh Trạm, nhấp một ngụm, sau đó mới nói, “Sao, không chào đón trầm à?”

“Đâu có, bá phụ đến đây thì ta mới biết cái gì gọi là vẻ vang cho kẻ hèn này. Ngài mà đến vào ban đêm thì phòng của ta cũng không cần phải thắp nến đâu.” Minh Trạm vừa cười vừa thì lễ rồi nói, “Ngài đến phòng của ta trước, trong chốc lát phụ vương của ta nhất định sẽ ghen tỵ cho xem.”

Phượng Cảnh Kiền nghe hần dưng hai chữ ghen tỵ cho đệ đệ của mình, nghĩ đến một điển cổ trước kia mà nhin không được liền cất tiếng cười to, suýt nữa đã làm đổ tách trà lên đùi, vừa cười vừa mắng, “Thật sự là ranh mãnh, thảo nào cứ bị trách phạt.”

Minh Trạm cười hì hì, không hề có ý tứ nhận sai.

Phượng Cảnh Nam có tin tức nhảy bén, hiện tại cũng đã đến đây, ở ngoài cửa chợt nghe thấy tiếng cười của ca ca hần, thầm nghĩ, chắc là lại nghe tên tiểu tử kia a dua xu nịnh gì đó nên mới cao hứng đến như vậy.

Minh Trạm lại đưa ghế cho Phượng Cảnh nam ngồi, Phượng Cảnh Kiền cười nói với Phượng Cảnh Nam, “Kỳ thật là trầm ở trong cung buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo, cũng không biết đi chỗ nào, cho nên quyết định đến chỗ của người để tìm Minh Trạm trò chuyện.”

Phượng Cảnh Nam cười, “Hoàng huynh có việc gì thì cứ gọi hần tiếng cung là được rồi.”

“Mỗi ngày đều ở trong cung, nếu là ta thì không sớm cũng muộn sẽ bị điên mất, chỉ có bá phụ nhẫn nại tốt nên mới chịu nổi thôi.” Minh Trạm lạnh lùng nói, tự ý cắt ngang lời của Phượng Cảnh Nam, vỗ vỗ ngực mà nói, “Bá phụ, chiều nay chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Nếu không thì chính ngộ chúng ta ra ngoài dùng bữa đi, ta biết có một quán làm thức ăn rất tiêu chuẩn...”

“Hoàng huynh không thể ra ngoài dùng bữa.” Phượng Cảnh Nam thật sự muốn cho Minh Trạm một cái tát lên đầu, cũng không biết vì sao lại nuôi ra một tên không biết ngượng lại đui mù như thế này, làm sao mà Hoàng thượng có thể ăn ở bên ngoài cơ chứ? Trúng độc hay có chuyện gì sơ xuất xảy ra thì ai sẽ chịu trách nhiệm?

Nhiều đó đã kích chằng đáng là gì đối với Minh Trạm, Minh Trạm hoàn toàn xem như gió thoảng bên tai, cười cười, “Cũng không sao, phụ vương của ta có trù tử nấu ăn rất ngon, sáng nay ta mới nói với phụ vương chia sẻ trù tử cho ta, vậy mà phụ vương luyến tiếc không dám mở miệng đồng ý, còn tìm lý do mà đánh trống lảng nữa.”

Nghe thấy tiếng cười của Phượng Cảnh Kiền, Phượng Cảnh Nam thật sự muốn đập Minh Trạm một trận, không nói chuyện thì người sẽ ghen chết hay sao vậy! Miệng rộng đến mức cái gì cũng nói toạc ra ngoài! Xú tiểu tử có biết hai chữ mất mặt viết như thế nào hay không?

Minh Trạm hiển nhiên là không biết, cùng Phượng Cảnh Kiền vừa nói vừa cười, lẻo nhẻo bên tai, làm cho Phượng Cảnh Nam liên tục nếm phải cảm giác buồn nôn ghê tởm.

Phượng Cảnh Nam liền nhân cơ hội này mà nhắc đến hôn sự của Minh Trạm, Phượng Cảnh Kiền liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, trên mặt của Minh Trạm tuyệt đối không có thần sắc vừa thẹn vừa mừng khi sắp được chỉ hôn, với lại, dù sao đây cũng xem như lần thành hôn thứ hai của Minh Trạm rồi.

Lần thành hôn thứ hai đương nhiên không thể ngây thơ như lần đầu tiên.

“Ngày mai trăm sẽ chỉ hôn, cũng tăng thêm không khí vui mừng cho Thái hậu.” Phượng Cảnh Kiền cười, “Minh Trạm, người gặp qua hai vị tiểu thư của Bắc Uy Hầu hay chưa? Một người là ái nữ của Bắc Uy Hầu, một người là nhi nữ của trưởng tử Bắc Uy Hầu, người thích người nào thì trăm sẽ chỉ hôn cho người người đó.”

Minh Trạm sờ sờ cái cằm trơn bóng, cười he he hai tiếng xấu xa, nói cực nhỏ, “Càng nhiều càng tốt, bá phụ đem cô diệt hai người đều chỉ hôn cho ta cùng lúc đi, ta cũng chẳng ngại nhiều đâu.”

Phượng Cảnh Kiền cười ha ha, hần rất thích bản tính vô lại của Minh Trạm.

Trong khi Phượng Cảnh Nam nhin cả buổi, rốt cục nhin không được mà rút tay tát lên đầu của Minh Trạm một cái, cả giận nói, “Câm miệng! Thật sự là không có quy củ gì cả!”

Lúc đầu Phượng Cảnh Nam nghĩ Minh Trạm đang trưởng thành, thân phận cũng tôn quý, vì vậy nên lưu một chút thể diện cho hần ở trước mặt người khác. Cho nên Phượng Cảnh Nam nhẫn nhịn thật vất vả.

Phượng Cảnh Nam là loại người vô cùng ngăn nắp và rất sĩ diện, nhưng cứ gặp phải cái tên tiểu tử vô lại không có phẩm hạnh này, cái gì cũng dám nói, nhất thời không thể nhịn được nữa, tát cho Minh Trạ một cái.

Nếu là người khác bị tát như vậy thì phỏng chừng đã sớm quỳ xuống mà nơm nớp lo sợ, nhưng Minh Trạ thì chỉ sờ sờ đầu rồi cười hì hì, nói với Phượng Cảnh Kiền, “Bá phụ, ngài thấy không, ta nói thành thật mà cũng bị đánh, đúng là không cho người ta có chỗ dung thân mà.”

Phượng Cảnh Kiền cười đến mức toàn thân cũng rung rinh, thấy Phượng Cảnh Nam trừng mắt muốn nổi nóng thì liền đưa tay ngăn cản, “Chúng ta chỉ nói đùa mà thôi, Minh Trạ đã đến tuổi trưởng thành, xưa nay lại thành thật, nói đùa một câu thôi, cần gì phải tưởng thật?”

Phượng Cảnh Nam không tiện giáo huấn Minh Trạ ở đây, đành hung hăng trừng mắt nhìn.

Minh Trạ cười làm lành, nâng mông nhích ghế kề sát vào bên cạnh Phượng Cảnh Kiền, cười hề hề một cách gian xảo với Phượng Cảnh Kiền.

Phượng Cảnh Kiền lại cảm thấy vui vẻ, nói với Phượng Cảnh Nam, “Minh Trạ hiểu chuyện như vậy, người còn điểm nào không hài lòng nữa, ngày nào cũng cái mũi không phải cái mũi, con mắt không phải con mắt. Nếu trẫm có nhi tử như vậy thì còn cần gì phải u sầu nữa.” (cái mũi không phải cái mũi, con mắt không phải con mắt = ý chỉ một người cứ vô lý nổi giận.)

Phượng Cảnh Nam nói một cách bất đắc dĩ, “Hoàng huynh, xem như ta cầu ngài, ngài tuyệt đối đừng khen hần như vậy.” Ánh mắt đảo qua, thấy Minh Trạ hí mắt nhe răng mà cười, trong lòng thầm than thở, người thật sự là quá thành thật, người ta nói như vậy là vì khách khí, có kẻ ngốc mới tin là thật. Phượng Cảnh Nam nói, “Ngài xem đi, không thể khen cái tên tiểu tử này đâu.” Quả thật là ngốc nghếch.

“Trẫm chỉ nói thật mà thôi.” Phượng Cảnh Kiền vốn hợp ý với Minh Trạ, hơn nữa hiện tại cổ họng của Minh Trạ đã khỏi hẳn, thân thể cũng cao ráo, càng ngày càng tuấn tú, càng thêm yêu thích, bèn khen, “Minh Trạ thông minh phóng khoáng, rất hiếm thấy.”

Minh Trạ lập tức cong ánh mắt nịnh hót Phượng Cảnh Kiền, “Diệt nhi đều là học tập từ Hoàng bá phụ mà thôi.”

Phượng Cảnh Kiền cười to.

Phượng Cảnh Nam chẳng muốn dùng ngo thiện, lão tử mới là phụ thân của người đây này, mục nội người lại nói như thế bá phụ của người mới là phụ thân....thật sự là nịnh nọt lộ liễu quá đáng.

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa nhấp một ngụm trà mà nói, “Nếu trẫm có Minh Trạ đồng hành bên cạnh thì sẽ sống thọ thêm mười năm.”

“Nếu tình cảm tốt như vậy thì ta tặng hần cho Hoàng huynh vậy, dù sao mỗi ngày nhìn thấy hần cũng khiến ta phải phát bực.” Phượng Cảnh Nam cười, nửa thật nửa giả mà nói như vậy.

Minh Trạ mặt dày nói, “Ta chính là nơi để phụ vương trút giận mà. Bá phụ không biết chứ phụ vương mỗi ngày ba buổi đều đánh, thiếu một buổi cũng không được, ăn cũng đánh, ngủ cũng đánh.”

Phượng Cảnh Nam nhảy dựng lên, Minh Trạ lập tức trốn ra sau lưng Phượng Cảnh Kiền, thân pháp gọn gàng nhanh lẹ có thể sánh với võ lâm cao thủ.

Phượng Cảnh Kiền kéo tay của Minh Trạ rồi vỗ vỗ, vừa cười vừa trách, “Người mà há mồm thì chẳng bao giờ yên tĩnh cho được. Phụ vương của người không giống như trẫm, thôi, tốt nhất là thú một thê tử để quần thúc người. Rất cục người thích người nào, nếu không nói thì trẫm sẽ tùy tiện chỉ hôn cho người đó.”

“Nguyễn thám hoa còn trẻ như vậy, ta thú diệt nữ của hần thì chẳng phải sẽ gọi hần là thúc thúc hay sao. Thôi, chọn nữ nhi của Bắc Uy Hầu đi.” Minh Trạ thuận miệng nói.

Phượng Cảnh Nam lặng lẽ liếc mắt nhìn minh Trạ, cảm thấy ánh mắt của hần sáng loáng hàm chứa ý cười, nhưng không nhiều lời.

Phượng Cảnh Kiền cũng không nghĩ đến chuyện vai vế, dù sao vai vế trong hoàng thất từ trước đến nay vẫn luôn lộn xộn, còn nữa Nguyễn quý phi cũng không phải Hoàng hậu, không phải là chính thê của Phượng

Cảnh Kiền. Nay Minh Trạ đã nói rõ như vậy, còn chọc cho Phụng Cảnh Kiền vui vẻ thoải mái cho nên Phụng Cảnh Kiền đương nhiên là chấp thuận.

Hôn sự với Nguyễn gia là do Phụng Cảnh Kiền đề cập với Phụng Cảnh Nam, phụ tử Phụng Cảnh Nam không phản đối, chấp thuận rất sẵn khoái, Phụng Cảnh Kiền vừa cười vừa tán thưởng vài câu, “Nguyễn gia rất biết cách gia giáo, trăm đã nhờ Thái hậu xem qua hai tiểu thư họ Nguyễn, đều rất khá.”

Phụng Cảnh Kiền xác thực đối đãi với Minh Trạ rất rộng rãi, hai người này bẩm sinh hợp tính nhau, Phụng Cảnh Kiền thích bản tính linh hoạt khả ái lại rất thức thời và có chừng mực của Minh Trạ. Con người mà, có thể nguyện ý dâng những thứ tốt nhất cho người mình thích, hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Nếu không thì làm sao linh hội được hai chữ thánh tâm.

Chỉ cần nhìn hai lần chỉ hôn của Phụng Cảnh Kiền cho Minh Trạ thì cũng biết, lần đầu Minh Trạ vô tài vô mạo lại là một kẻ câm, vậy mà vẫn chỉ hôn cho nữ nhi của công chúa.

Lần thứ hai cũng là ái nữ của Bắc Uy Hầu phủ.

Không ít người hâm mộ Minh Trạ có vận khí tốt, lão bà đầu tiên thì Minh Trạ được thanh danh, lão bà thứ hai thì Minh Trạ được lợi ích thực tế.

Kỳ thật Vệ vương phi cũng không hài lòng lắm đối với hôn sự này, tuy rằng chọn nữ nhi của Nguyễn gia nhưng tính tình của Nguyễn Thần Tư thật sự không hợp với bản tính của Vệ vương phi.

Chẳng qua đây là do Hoàng thượng chỉ hôn, không tiện từ chối, chỉ đành chấp thuận.

Vệ vương phi cười khê, hoặc là căn bản không cần nàng đi từ chối, gọi thị nữ đến phân phó một tiếng, “Lần trước Thái hậu thưởng xấp lụa phụng hoàng kim sa, chọn ra hai cuộn tốt nhất, còn có góc cây bát bảo bằng ngọc, bình trân châu, bình ngọc khắc hoa văn long phụng, bạch ngọc mã, tất cả thu thập lại rồi tặng cho nhị tiểu thư Nguyễn gia trưng bày.” Hơi trầm ngâm một chút, “Bảo là xấp lụa kia do Thái hậu ban thưởng, nghĩ rằng tiểu thư đang tuổi thanh xuân xinh đẹp động lòng người, mặc vào là thích hợp nhất.”

Thanh Ngọc cúi người dạ một tiếng.

Vệ vương phi cố ý đem chuyện này thông báo với Phụng Cảnh Nam một tiếng, Phụng Cảnh Nam hơi kinh ngạc một chút, nhưng vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Nàng thật ra khác với trước kia, ta cứ tưởng rằng tôn nữ của Bắc Uy Hầu mới hợp ý của nàng.”

“Dù sao cũng là Minh Trạ thành thân, cứ để hấn chọn. Tôn nữ của Nguyễn gia cũng không tệ, chẳng qua quá mức đoan trang, e rằng Minh Trạ sẽ không thích.” Ánh mắt của Vệ vương phi rất nhu hòa, khác với trước kia, tự mình rót một tách trà cho Phụng Cảnh Nam rồi cười nói, “Lúc đầu thú tiểu Quận quân cũng chỉ mang cái danh mà thôi. Nay đã làm hôn sự cho Minh Liêm thì cũng nên đến phiên Minh Trạ. Ta trông mong ngày này không biết đã bao nhiêu năm rồi, ít nhất cũng phải ở để đồ uống trà của tức phụ mới được.”

“Nói rất đúng, Minh Trạ đã đến tuổi. Chỉ hôn xong thì phái Khâm Thiên Giám xem ngày lành tháng tốt, đợi hấn thành hôn rồi chúng ta quay về Vân Nam.” Dù sao thì Đích tử cũng khác biệt, cho dù Phụng Cảnh Nam đối với Minh Trạ là thích hay là ghét thì vẫn phải như vậy.

Thành gia lập nghiệp là đại sự của đời người, trong tư tưởng của người cổ đại thì cuộc đời của một nam nhân có hai chuyện quan trọng nhất: Nối dõi tông đường, rạng danh gia tộc, hơn nữa về đầu tiên còn nặng hơn cả về thứ hai. Phụng Cảnh Nam nói, “Ta đi xem Minh Trạ một chút.” Lập tức rời đi.

Minh Trạ cùng Phụng Cảnh Kiền dùng ngọc thiện, đến chính ngọc thì hai người liền dẫn theo tùy tùng ra ngoài dạo một vòng cho đến chạng vạng thì mới chia tay ở hoàng cung, người nào về nhà nấy.

Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Minh Trạ đang dựa lên nhuyễn塌 tiếp tục xem sổ sách thuế muối thì Phụng Cảnh Nam đến đây.

Minh Trạ xem đến mức nhập thần, mái tóc rũ xuống trên vai và trên lưng, lông mày khê cau lại, đôi môi mông hơi nhếch lên, thỉnh thoảng lại dùng bút máy ngoáy ngoáy vẽ vẽ, sắc mặt chăm chú nghiêm túc, thật

sự có vài phần rất ra dáng, Phượng Cảnh Nam thầm nghĩ, nếu cứ như vậy thì chẳng uống công lão tử hao tâm vì hần. Giẫm chân bước qua.

Minh Trạh ngừng đầu liền nhìn thấy Phượng Cảnh Nam, khoe môi cong lên, trong mắt lóe sáng vài phần ý cười, khuôn mặt đang nghiêm lúc liền hiện lên vài phần xảo quyệt, Minh Trạh nhảy xuống đất, trong tay nắm sổ sách mà thi lễ, “Chạc, phụ vương đã đến. Nhi tử thỉnh an phụ vương.”

Minh Trạh hớn hở hành lễ, lời nói có vài phần láu lỉnh cần phải cân nhắc. Phượng Cảnh Nam cũng bồn chồn, vì sao mỗi lần hần mở miệng thì ta lại phải nén giận như vậy? fynnz810

Phượng Cảnh Nam vừa đặt mông xuống nhuyển tháp thì Minh Trạh đã mở miệng, “Phụ vương, ta vừa vạh có chuyện muốn thỉnh giáo phụ vương.” Ngạh đến thật đúng lúc, mưa đúng ngay hạn hần a.

“Chuyện gì?” Ánh mắt của Phượng Cảnh Nam thần nhiên dừng trên cuốn sổ mà Minh Trạh đang cầm trong tay.

Minh Trạh ngồi xuống bên cạnh Phượng Cảnh Nam, gờ lên quyển sổ rồi đập quyển sổ vào lòng bàn tay, cười nói, “Ta muốn danh sách quan viên vạh chuyển thuế muối, cùng với danh sách Tổng đốc tuần phủ Lương Hoạh.”

Phượng Cảnh Nam dựa vào nhuyển tháp, ánh mắt nheo lại, “Khẩu khí của ngươi không hề nhỏ.”

Minh Trạh không thay đổi sắc mặt mà chỉ mỉm cười, “Khẩu khí nhỏ thì chẳng phải sẽ làm cho phụ vương mất mặt hay sao.” Dâng lên một tách trà nhỏ, “Vị không muốn hạ thấp uy phong của phụ vương, vì vậy khẩu khí của ta cũng không thể nhỏ a.”

Phượng Cảnh Nam khẽ đánh hần một cái rồi mắh, “Cái tật ba hoa miệng mồm của ngươi nên sửa lại đi. Ngươi là thế tử của Trần Nam Vương phủ, làm việc phải nhớ khéo léo đúng mực, đừng cứ như gian thần suốt ngày nịnh nọt, thật là mất mặt.”

Minh Trạh dày mặt cười cười, “Dạ, về sau không như vậy nữa. Khi nói chuyện với người ta sẽ đúng kiểu cách, cam đoan không làm phụ vương mất mặt.”

Con mắt xoay một vòng, hần cười nói, “Phụ vương, trên đời này đáng giá để ta đi nịnh nọt cũng chẳng có bao nhiêu người. Ngoại trừ ngạh thì chính là Hoạh bá phụ, nhưng phụ vương không thích nghe, cho nên ta mới nói với Hoạh bá phụ.”

Phượng Cảnh Nam thầm nghĩ, ngươi đã từng nịnh nọt ta, ta làm sao mà lại không biết? Cái tên chết tiệt thích lừa đảo này.

“Minh Trạh, mẫu thân của ngươi hiếm khi đến để đồ, ta đã thương lượng với nàng, thừa dịp chúng ta đang ở để đồ, chúng ta sẽ cử hành đại hôn cho ngươi.” Phượng Cảnh Nam nói, “Thời gian hơi gấp một chút.”

“Như vậy thì cứ đình hôn trước đi, bây giờ ta vẫn còn nhỏ, nha đầu Nguyễn gia lại nhỏ hơn ta một tuổi, đợi qua dăm ba năm thì hẵng đại hôn cũng không muộn.” Minh Trạh nói.

Phượng Cảnh Nam cau mày, “Quá dăm ba năm thì lúc đó ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Kẻ không biết còn tưởng rằng ta không thú được tức phụ cho nhi tử của mình, nay ngươi đã biết chuyện kia rồi, nhưng tính tình lại kỳ quái, ngay cả một thị đồng thị thiếp mà cũng không có, cũng không biết đang giả vờ làm thánh nhân gì nữa? Không sớm thú thê thì chuyện phòng the phải giải quyết thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Minh Trạh bị Phượng Cảnh Nam làm cho đỏ mặt, lí nhí nói, “Ta thấy trong sách có nói nếu tiếp xúc với nữ nhân quá sớm sẽ không tốt cho việc nối dõi tông đường, chẳng phải phụ vương cũng bảo ta đợi mấy năm nữa hẵng sinh hay sao?”

“Ngươi đọc cái gì mà nói năng xằng bậy như vậy!” Phượng Cảnh Nam giáo huấn, “Đệ tử thế gia có người nào mà không mười lăm mười sáu tuổi đại hôn, có người nào sinh con nối dõi mà gặp trở ngại hay không? Ngươi kéo dài đến mười tám mười chín tuổi, ai mà biết ngươi có tính cách kỳ lạ thì chắc chắn sẽ nghĩ là ngươi có bệnh không tiện nói ra.”

Trời ạ, bắt quá chỉ là thành hôn trễ một chút mà thôi, làm gì mà liên quan đến bệnh lạ không tiện nói ra. Minh Trạh không quá tin tưởng, cảm thấy Phượng Cảnh Nam nói chuyện hơi giật gân, bắt quá hần cũng

không có vấn đề gì đối với chuyện này, nhân tiện nói, “Vây nghe theo phụ vương.”

Sớm nên như thế. Trong lòng của Phượng Cảnh Nam thư thái một chút, nói với Minh Trạ, “Nếu đại hôn thì chỗ ở của người cũng nên thu dọn lại một chút.”

“Không cần, năm ngoài mới tu chỉnh, đều còn mới, hao tài tổn của lắm.”

Minh Trạ có điểm tốt chính là hẳn thật sự không thích phô trương lãng phí, cũng không có sở thích xa xỉ, chỉ cần hai chữ thoải mái là đủ. So với Minh Nghĩa luôn giữ giao hảo với nhiều danh môn thế gia hoặc là Minh Liêm thích chim chóc hoa lá cảnh thì chi phí ở viện của Minh Trạ còn kém rất nhiều.

Phượng Cảnh Nam nói, “Như vậy sao được? Dù sao thì phòng tân hôn cũng phải trang hoàng lại, mấy món trưng bày cũng phải đổi mới.”

Minh Trạ suy nghĩ một chút rồi nói, “Viện này ta ở rất thoải mái, trước tiên đừng thay đổi gì cả. Ta thấy Lan Hương Viện ở bên cạnh cũng không tệ, dọn dẹp nơi đó làm phòng tân hôn đi. Ta cũng đỡ phải thu dọn vật dụng, của hồi môn của Nguyễn gia đều đặt ở nơi đó. Viện này vẫn giữ nguyên như trước.”

“Lan Hương Viện có hơi thiên vị quá hay không?”

“Thiên vị cái gì, rất tốt mà. Chẳng phải phụ vương cũng có chỗ riêng của mình ở Vân Nam hay sao.” Minh Trạ nói.

“Đi đi, người đi xem rồi tự giải quyết đi.”

.....

P/S: Bác Kiên thì mong có mũm mĩm, bác Nam thì suốt ngày cứ bạo hành mũm mĩm, mà bác Nam chơi ác, ko buông ra mà cứ giữ bên cạnh để bạo hành .=.

97. Chương 97: Đoạt Quyền

Nguyễn phu nhân nhận được lễ vật của Vệ vương phi thì trên mặt không thể nhịn được ý cười. Cứ luôn mồm cảm tạ Vương phi đã ban tặng, nàng cũng thưởng cho người của Trần Nam Vương phủ đến dâng lễ vật một phong thư ngân lượng, song phương đều tự vui mừng.

Nguyễn phu nhân nói với nữ nhi, “Đại sự đã định.”

Nguyễn Thần Tư cúi đầu, chỉ cười không nói, sắc mặt chậm rãi đỏ bừng.

“Vẫn là nữ nhi của ta không chịu thua kém.” Nguyễn phu nhân vui mừng cực điểm, đại nữ nhi làm quý phi, tiểu nữ nhi làm Vương phi, thân nhi tử làm Thám hoa, lão công là nhất phẩm Thượng thư xuất thân Hầu gia, một nữ nhân trở thành Nguyễn phu nhân như nàng, hiện tại đã có cảm giác rất thành tựu.

Cùng lúc đó, Nội vụ phủ cũng đến trang hoàng Lan Hương Viện.

Vệ vương phi mấy ngày nay tâm tình rất tốt, đối xử với hai thứ nữ càng thêm hòa nhã, ngày thường cũng không cần các nàng phải tuân theo quy củ, chỉ cần ở trong phòng đọc sách hoặc làm nữ công gia chánh, hoặc là vào hoa viên ngắm hoa vui đùa, cũng không cần phải câu nệ.

Minh Nhã tự bưng trà dâng cho Minh Phỉ, cười ung dung, “Tam tỷ tỷ, uống trà.”

Minh Phỉ tiếp nhận tách trà, nhẹ giọng nói lời cảm tạ, hỏi, “Tứ muội suốt ngày ở trong phòng làm gì vậy? Ta chẳng hề thấy người đi ra ngoài nữa bước.”

Minh Nhã mỉm cười, “Cũng không có gì, khí hậu của đế đô và Vân Nam khác nhau quá nhiều, thấy bên ngoài nắng chói chang nên lười xuất môn.”

“Ta cũng vậy.” Minh Phỉ cười nói, “Hôm qua đi ra hoa viên tiêu thực, nghe thấy tiếng náo nhiệt leng keng thùng thùng bên Lan Hương Viện, bên ngoài đều dùng màn bao phủ cho nên không biết bên trong đang làm cái gì.”

Minh Nhã suy nghĩ một chút, đây cũng chẳng phải chuyện bí mật gì, liền nói với Minh Phỉ, “Nghe nói là quét tước trang hoàng để làm phòng tân hôn cho tứ ca thú thê.”

Ánh mắt của Minh Phỉ chợt lóe, cúi đầu uống một ngụm trà, ôn hòa nói, “Vậy mà chẳng nghe thấy có thánh chỉ tứ hôn gì cả.”

“Mười mười đã được quyết định, chính là tam tiểu thư Nguyễn gia, Thần Tư tỷ tỷ. Tam tỷ tỷ cũng có giao hảo với nàng mà.” Minh Nhã nghiêng đầu cười nhàn nhạt, “Ta nghe nói mẫu thân muốn đợi tứ ca đại hôn xong thì sẽ quay về Vân Nam.”

Trong lòng của Minh Phỉ lạnh run, hai tay nắm chặt tách trà, cố gắng lộ ra một chút ý cười, “Thật sự là đại hỷ sự a.”

Minh Phỉ quay về phòng một cách bất an, Diêu Thủy nấu nước ô mai, dùng đá ướp lạnh, đem một chén nhỏ trình lên.

Nước trong bát hơi ửng đỏ, Minh Phỉ cũng không uống, chỉ nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, nhẹ giọng hỏi, “Tứ ca muốn thành thân với tam tiểu thư của Nguyễn gia.”

Diêu Thủy cười nhàn nhạt, “Hình như là vậy, nô tỳ nghe nói Vương phi tặng rất nhiều lễ vật cho Nguyễn tiểu thư. Bình thường Nguyễn tiểu thư đến quý phủ của chúng ta thì Vương phi đều đối đãi rất khác biệt. Tiểu thư và Nguyễn tiểu thư có giao hảo, ngày sau Nguyễn tiểu thư trở thành thế tử phi thì hai người cũng có thể cùng nhau đánh đàn ngâm thơ.”

Minh Phỉ cũng không hỏi nhiều, chỉ nâng lên chén ô mai mà chậm rãi uống.

Nguyễn Hồng Nhạn, nàng nhớ rõ người nọ.

Lần đầu tiên các nàng mới đến để đô thì đã gặp người nọ diễu hành trên phố, Nguyễn Hồng Nhạn mặc một thân hồng bào, búi tóc cài trâm hoa, ngồi trên lưng ngựa như quỳnh chi ngọc thụ. Nàng ở trong xe ngựa vội vàng vén rèm nhìn thoáng qua.

Lần thứ hai là khi Nguyễn Hồng Nhạn đến quý phủ thỉnh an, nàng và Minh Nhã nấp phía sau bình phong, nhỏ giọng quan sát.

Lần thứ ba là khi luận võ, Nguyễn Hồng Nhạn ung dung nhận thua.

Đó là khi chuẩn bị luận võ kén rể cho Minh Kỳ, con mụ nam nhân đầy dã tâm kia, Minh Phỉ cau mày lại, lộ ra một chút chán ghét sâu sắc. Ngoại trừ xuất thân tốt hơn nàng thì Minh Kỳ có điểm nào mạnh hơn nàng cơ chứ?

Đây chẳng phải là thời đại chú ý cấp bậc lễ nghĩa hay sao? Vì sao lại cho phép Minh Kỳ tự chọn Quận mã? Không phải nam tôn nữ ti hay sao? Vì sao lại để Minh Kỳ chấp chưởng binh quyền?

Bị giam cầm một năm trong Lạc Mai viện, ở trong lòng của Minh Phỉ vẫn còn chôn giấu một nỗi oán hận sâu sắc, không phải nàng không tuân thủ quy củ, là vì nàng chưa đủ cường đại cho nên mới để người ta đặt đầu gối đó! Giống như ngay lúc này, còn ai có thể suy nghĩ cho nàng?

Bởi vì huynh trưởng không thể sắc lập thế tử cho nên nàng làm muội muội của kẻ chiến bại thì chỉ có thể cúi đầu khuất phục, cầu địch nhân cho mình một chút thương hại.

Khóe môi của Minh Phỉ lộ ra một chút châm chọc, thương hại?

Trong tay của Minh Trạ cầm một quyển địa lý, dựa vào nhuễn tháp, ánh mắt lại không dừng lại trên sách, mờ mịt không biết nhìn về phương nào.

“Thế tử, tuy Quận chúa là thân tỷ tỷ của ngài, bất quá công sự bất luận tư tình, nếu Vương gia xây phủ của Quận chúa thì cứ xây ở Côn Minh là được rồi, vì sao phải xây ở Lâm Thương?” Quận chúa không xuất

giá, Vương gia luyện tiếu ái nữ, xây phủ cho Quận chúa thì cũng miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng lại xây phủ ngay chỗ đóng quân là có chủ ý gì cơ chứ?”

Nay tin tức Phụng Cảnh Nam muốn xây phủ cho Minh Kỳ đã lộ ra ngoài, Phạm Duy đi theo Minh Trạ lâu ngày, đương nhiên một lòng suy tính cho Minh Trạ, thẳng thắn nói, “Thế tử nên thương lượng lại với Vương gia, ngài chỉ có một thân tỷ tỷ như vậy, ở gần cũng dễ chiều cố đúng không?”

Phùng Trật nói, “Quận chúa đã sớm ở trong quân, xem ra Vương gia cố ý để cho Quận chúa chấp chưởng binh quyền. Thế tử cũng nên tính toán sớm một chút.”

Hai người này cũng không ngốc, Minh Kỳ có xuất thân như thế nào, thật ra bọn họ cũng không tiện ly gián tỷ đệ người ta, chẳng qua nếu bọn họ đã được phái đến để phò tá Minh Trạ, hơn nữa Minh Trạ xuất thân cao quý, lại thông minh khôn ngoan, có phong thái của một minh chủ, tương lai Minh Trạ kế vị, bọn họ chính là cánh tay đắc lực. Nay có người đánh cắp lợi ích của Minh Trạ thì người đó cũng sẽ trở thành địch nhân của bọn họ, huống chi quân quyền chẳng phải chuyện nhỏ, vì vậy hai người khá là cảm giận đối với hành vi này của Minh Kỳ.

“Chẳng lẽ các người tưởng rằng người bên cạnh phụ vương không nghĩ đến hay sao?” Minh Trạ một tay chống xuống nhuyển tháp rồi ngồi dậy. Phụng Cảnh Nam hành động thật nhanh, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Minh Trạ nhìn về phía hai người bọn họ rồi cười cười, “Đừng lo, ta đã có kế hoạch, trời vẫn chưa sập mà.”

Phạm Duy cau mày, “Theo như ý của thuộc hạ, nay thế tử mặc dù chiếm danh phận nhưng lại không có được quân quyền thật sự như Quận chúa. Vả lại thế tử đóng đô nhiều năm, cùng với Vương gia một Nam một Bắc, không sống chung với nhau.” Cảm tình cũng không sâu sắc như Minh Kỳ và Phụng Cảnh Nam, cho nên Minh Trạ thua thiệt ở điểm này.

Phùng Trật có làn da hơi ngăm đen, không có nước da trắng nõn như Phạm Duy, mà cách ăn nói cũng rất thẳng thắn, “Thế tử chưa bao giờ giao thiệp với quân sự, nay bị Quận chúa phổng tay trên, nếu muốn nhúng tay thì khó càng thêm khó.” Phùng Trật bẩm sinh tính tình theo phong tục truyền thống, vì vậy không quen mắt đối với việc gà mái ti thần. (nữ nhân cầm quyền)

“Phụ vương sẽ không để cho chúng ta nhúng tay vào chuyện quân sự, ít nhất là hiện tại.” Minh Trạ nói, “Quân sự và chính trị không tách biệt, nếu chen chân không lọt vào quân sự thì chúng ta nhúng tay vào chính trị.”

Hai người lập tức nghĩ đến phụ thân của mình, chẳng lẽ thế tử...định để bọn họ đi làm mật thám hay sao.

Minh Trạ cười ha ha, “Đang nghĩ lung tung cái gì đó? Chuyện Minh Kỳ ở trong quân là vãn đã đóng thuyền, nhưng nếu ta mặc kệ thì dần dà còn ai coi trọng ta nữa?”

“Thế tử có biện pháp ngăn lại Quận chúa hay sao?” Hai người đồng thanh hỏi.

Minh Trạ lắc đầu, “Phụ vương sẽ không nghe lời ta. Còn nữa, phụ vương còn nắm quyền một ngày thì Vân Nam vẫn ở trong tay của phụ vương một ngày, chuyện quân đội không cần gấp. Chẳng qua cơ hội tốt đang ở trước mắt, nếu lãng phí thì thật sự đáng tiếc.”

“Các người cũng biết chuyện Vân Nam rồi đó, Vân Nam có diêm quặng và mỏ muối, gia đình của các người có phần hay không?” Minh Trạ nheo mắt quan sát Phạm Duy và Phùng Trật.

Phạm Duy cười gượng, “Không dám giấu thế tử, không có phần, nhưng có vài diêm thương lớn hàng năm vẫn kính biểu một ít.”

Phùng Trật gật đầu nói, “Trên cơ bản chúng ta ở Vân Nam cũng có danh tiếng, bọn họ đều đến hiếu kính.”

Minh Trạ sững sờ hỏi, “Vì sao không thấy bọn họ đến hiếu kính ta?” Nhìn hai người bọn họ một cách nghi hoặc, “Hay là bọn họ cảm thấy thân phận của ta không đủ?”

Hai người toát mồ hôi lạnh, Phạm Duy thấp giọng nói, “Không phải, cũng là vì thế tử ở Vân Nam không nhiều, khi đó có người đến cầu ta, lúc ấy thế tử vừa được phong tước, cho nên thuộc hạ không nhắc đến

chuyện này với thế tử.” Khi đó quan hệ của Minh Trạng và Phượng Cảnh Nam đang khấn trương, dù sao cũng không thể lòi thêm một cái đuôi sam ra ngoài.

“Thế tử muốn bắt tay vào thuế muối?” Phạm Duy không phải muốn dội nước lã vào mặt Minh Trạng, hẳn chậm rãi nói, “Theo thuộc hạ được biết thì Vương gia từ trước đến nay rất tử mĩ đối với chuyện thuế muối, quan viên thuế muối cứ ba năm thay đổi một lần, đều là tâm phúc của Vương gia. Cho dù thế tử có tiền cử người thì cũng dễ dàng bị mất quyền lực.”

“Ta làm sao có nhiều người để an bài như vậy.” Minh Trạng khoát tay, “Cho người đi hay là làm cho Phùng Trật đi? Các người cũng không cần phải đi. Ta muốn thanh trừng thuế muối một lần nữa.”

Phạm Duy nhin không được mà hỏi thăm, “Thế tử có gì phân phó, thuộc hạ tuyệt đối không chối từ.”

Minh Trạng mỉm cười quét mắt nhìn hai người bọn họ, “Trước tiên các người tung tin ra ngoài, ta muốn thay đổi thuế muối, những ai thu nhận lễ vật hay ngân lượng hiếu kính thì tạm thời đình chỉ vài năm.”

Phùng Trật hơi lo lắng, hẳn là người thẳng tính, bèn nói, “Thế tử, khẩu khí của ngài còn lớn hơn cả Vương gia. Nếu để Vương gia biết thì ngài làm sao đây?” Chưa nói đến chuyện Vương gia nghe xong sẽ nổi giận, mấu chốt là nếu ba hoa phô trương như vậy, ngộ nhỡ bất thành thì thật sự rất mất mặt.

“Tuy rằng có thể phong tước, bắt quá trong tay của ta hoàn toàn không có binh, thứ hai là không có quyền, hơn phân nửa thời gian đều ở đế đô.” Minh Trạng cười lạnh, “Tất cả mọi người đều cho rằng ta chỉ là Bồ tát được đưa lên để cung kính, nói nhiều không bằng đánh rắm, càng miễn bàn đến việc Minh Kỳ nay đã chấp chương binh quyền ở Vân Nam, Minh Lễ thì quản lý mọi thứ. Phụ vương đang lúc tráng niên, ít nhiều gì cũng sẽ nắm quyền ba mươi năm xuân thu, ba mươi năm sau sẽ như thế nào? Chẳng lẽ đến lúc đó ta lại dẫn các người đi kiếm thức ăn thừa của kẻ khác hay sao?”

“Mặc dù ta ở đế đô nhưng bọn họ phải hiểu được Vân Nam là của ta.”

Lời nói của Minh Trạng vừa được tung ra thì Phượng Cảnh Nam liền suy nghĩ, người thật sự có khẩu khí rất lớn, thủ lĩnh của mười mấy mỏ muối xưởng muối ở Vân Nam đều là những người mà Phượng Cảnh Nam nể trọng.

Hiện tại Minh Trạng muốn động vào bọn họ thì thật sự là phải suy nghĩ.

Minh Trạng cũng chưa làm gì mà đã không ít người hỏi thăm tin tức, có phải hay không, thế tử có động tác gì ư? Vương gia có biết hay chưa? Ý của Vương gia như thế nào? Không biết Vương gia đã chờ thế tử xuất chiêu hay chưa?

Phượng Cảnh Nam đã hạ quyết tâm không quan tâm đến việc Minh Trạng tung tin ba hoa chích chòe gì nữa, chỉ mắng thầm cho một trận, lão tử còn khỏe mạnh mà người đã có ý đồ với gia nghiệp của lão tử rồi sao?

Phượng Cảnh Nam chỉ giả vờ như không biết động tác của Minh Trạng, đợi mười ngày nửa tháng, ngay cả đại thọ của lão nương nhà hắn cũng đã qua nhưng Minh Trạng vẫn án binh bất động như cũ. Vì vậy bọn người Phạm Văn Chu nghĩ rằng Minh Trạng đã mất hứng, đem chuyện thuế muối gác lại, đúng là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhưng thật ra bốn người Phạm Phùng Tề Triển lại béo bở, không ít người theo chân bọn họ để hỏi thăm tin đồn, bọn họ đều thống nhất một câu, “Tài trí của thế tử sâu như biển, phàm phu tục tử như chúng ta làm sao có thể đoán được. Bất quá...”

Bất quá nhận không ít lễ vật, ban đêm đếm bạc có thể cười ra tiếng.

Minh Trạng đã phân phó, người khác đưa thì các người không cần khách khí, bất quá chỉ là mở đầu mà thôi, đừng cả kinh làm mất mặt của ta.

Ngay cả Phùng Trật, Tề Cảnh, Triển Tuấn vừa mới làm thuộc hạ của Minh Trạng không bao lâu mà cũng đã phát tài một chút béo bở.

Ba người vây quanh Phạm Duy hỏi thăm, “Rốt cục thế tử có ý định gì vậy? Thời gian lâu như vậy mà không thấy động tĩnh gì cả, có phải hay không...”

“Thế tử đã nói thì sẽ làm.” Phạm Duy tự nhận có một chút hiểu biết đối với Minh Trạng, quả quyết nói, “Với lại thuế muối không phải nhỏ, dù sao cũng phải tìm đúng thời cơ thì mới có thể hành động.”

Triển Tuấn cười hì hì hỏi thăm, “Tiểu Phạm, người nói xem, rốt cục thế tử đang có tính toán gì vậy, ta thấy Vương gia chưa hẳn đã đồng ý đâu, nghe nói bọn buôn lậu nghe thấy phong thanh cho nên đều đến để dâng lễ vật cho thế tử.”

“Bọn đùi mừ, chứ chẳng phải là nghĩ rằng thế tử xem trọng một chút hối lộ của bọn họ à?” Phạm Duy cười lạnh.

Tề Cảnh nói, “Chuyện thuế muối, trong lòng của mọi người đều biết rõ. Mấy nhà của chúng ta, vì có một chút thể diện ở trước mặt của Vương gia nên hằng năm bọn họ đều có hiểu kính. Lại càng không cần nhắc đến vài vị công tử khác, chứ vị đều biết số lượng mà hằng năm đại công tử được hiểu kính. Nhị công tử và tam công tử cũng có, duy nhất thế tử lúc trước thân thể bị khiếm khuyết, tuổi cũng nhỏ, ít khi lộ diện cho nên bọn người không có mắt kia chẳng bao giờ hiểu kính. Nay nghe thế tử muốn động vào thuế muối thì khó tránh khỏi chột dạ.”

Các diêm thương muốn sinh ý được thuận lợi thì đương nhiên phải tìm chỗ mà dựa. Mấy người Phạm Duy được chọn làm thư đồng của Minh Trạng, ngoài việc phụ thân của bọn họ đều là cánh tay đắc lực của Phượng Cảnh Nam, thì Phượng Cảnh Nam cũng đã tìm mọi cách khảo sát chính bản thân của bọn họ, đối với một việc đều là hiểu rõ mà không tuyên.

Bất quá Minh Trạng rất quan tâm đến bọn họ, bọn họ đương nhiên không phải không biết tốt xấu, đều viết thư thông báo với thân nhân. Bọn họ ở bên cạnh Minh Trạng, tất cả đều có ý chí mạnh mẽ, đương nhiên sẽ không đặt một chút lợi ích nhỏ nhặt vào mắt.

Người khổ sở ở đây chính là diêm thương và quan viên thuế muối, trong lòng bất ổn vì chưa hỏi thăm ra tin gì, hai tháng mất ăn mất ngủ, gầy xẹp hẳn ra.

Minh Trạng vẫn không có động tĩnh, khi tất cả mọi người cho rằng đây chỉ là chuyện không đâu thì bỗng nhiên một tin sấm sét giáng xuống bên tai: Thế tử quay về Vân Nam chủ trì thuế muối Vân Nam.

Cơ hồ là tất cả mọi người đều run rẩy ngay tại chỗ: Hắn, hắn thật sự làm như vậy hay sao!

Kể ra chuyện này phải quay trở lại trước kia một chút đã.

Minh Trạng biết Minh Phi mơ ước Nguyễn thám hoa, còn tưởng rằng Minh Phi sẽ hành động ngốc nghếch, ai ngờ người ta lại án binh bất động.

Minh Trạng hưng phấn tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn, hoan hỉ vui mừng tiến cung tạ ơn Hoàng thượng, vừa lúc đụng phải Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cười, “Gặp việc vui thì ai cũng sướng khoái hoạt bát, thế tử cao hứng như vậy, xem ra là rất vui mừng.”

“Cùng chung vui, cùng chung vui.” Minh Trạng mặc một bộ y bào màu đỏ thẫm, phía trên có thêu hoa sen bằng tơ vàng, cực kỳ tươi tắn.

Ngụy Ninh hoài nghi không biết lúc đại hôn thì trang phục của Minh Trạng sẽ như thế nào.

Phượng Cảnh Kiên che giấu cảm xúc trong mắt, thẳng thắn cười to mà trêu ghẹo, “Ấy chà, chưa gì đã mặc lễ phục đại hôn đến đây rồi à.”

“Không phải, đại hôn sẽ mặc màu đỏ, cái này chỉ là đồ thẫm, không giống mà.” Minh Trạng cười hì hì giải thích, hẳn có tước vị cho nên lễ phục đại hôn sẽ do Nội vụ phủ lo liệu. Kỳ thật ngay cả sinh lễ đều có Nội vụ phủ chuẩn bị, hoàn toàn không tốn một xu trong phủ.

Minh Trạng cười thân thiết, “Thần điệt đến đây thứ nhất là tạ ơn, thứ hai là muốn Hoàng bá phụ thưởng cho điệt nhi một hồng bao vào ngày đại hôn.”

“Nhanh như vậy mà đã chọn ra ngày lành rồi ư?” Thật sự là thần tốc.

“Vẫn chưa.” Minh Trạm cười tủm tỉm, “Ta nay ở bên ngoài, không thể thường xuyên thỉnh an Hoàng tổ mẫu, hôm nay đã đến đây cho nên không có lý do gì mà không đi thỉnh an.”

Phượng Cảnh Kiền sửng sốt, người nhắc với Thái hậu chuyện này thì ai mà chẳng biết à? Còn giả vờ làm gì nữa? Nhưng suy nghĩ lại thì liền nở nụ cười, đúng rồi, theo quy củ thì hôm qua ban hôn, hôm nay Nguyễn phu nhân nhất định cùng nữ nhi tiến cung tạ ơn.

Cho dù hôm nay Phượng Cảnh Kiền có vài phần phiền lòng và bức mình nhưng cũng bị bản tính hẹp hòi nhỏ nhen của Minh Trạm chọc cười, thoải mái nói, “Đi đứng nhanh nhẹn một chút, may ra còn kịp nhìn thấy, đi đi.”

Minh Trạm cười gượng rồi hành lễ, lập tức xoay người rời đi.

Hắn vẫn chưa gặp qua nha đầu của Nguyễn gia mà.

Minh Trạm đuổi đến không kịp, khi hắn đến Từ Ninh Cung thì Nguyễn gia đã tạ ân xong xuôi và cũng đã rời đi. Mấu chốt là Ngụy thái hậu không thích gặp Minh Trạm, cũng không có hảo cảm gì với tam tiểu thư Nguyễn gia sắp thành thân với Minh Trạm. Không mặt không nhạt chỉ nói vài câu rồi lập tức đuổi người đi.

Tuy chỉ là đóng một tuồng kịch nhưng Minh Trạm không thấy giai nhân nên vẫn cảm thấy hơi mất mát. Không mặt không nhạt mà thỉnh an rồi liền cáo lui.

Tuy chỉ là đóng một tuồng kịch nhưng Minh Trạm không thấy giai nhân nên vẫn cảm thấy hơi mất mát. Không mặt không nhạt mà thỉnh an rồi liền cáo lui.

Phượng Cảnh Kiền thấy bộ dạng ủ rũ của Minh Trạm thì lại vui vẻ, “Sao, không gặp được à?”

Minh Trạm nói thầm, “Cóc ba chân thì không, nhưng nữ nhân hai chân thì đầy rẫy khắp nơi, chẳng lẽ ta mù đến mức đó hay sao?”

“Người thật sự là thành thật.” Phượng Cảnh Kiền cốc trán của Minh Trạm một cái, cười nói, “Trẫm nghe nói mẫu thân của người mở tiệc chiêu đãi Nguyễn gia vài lần, người không lên lút đi xem một chút à?” Nhưng cũng cảm thấy Minh Trạm không quá để ý đến nữ sắc.

Minh Trạm cười nói một cách thành thật, “Đã hỏi thăm đám tỷ muội rồi, nữ nhân đều ở trong nội viện, ta biết có yến tiệc nhưng nếu tùy tiện đi qua thì hơi đường đột.”

Phượng Cảnh Kiền gật đầu nói, “Nay đã chỉ hôn, người cứ tìm cách mà gặp, cũng không ai nói gì đâu.” Thật nhìn không ra người cũng là một quân tử ngay thẳng như vậy.

“Ta vẫn muốn ở bên cạnh Hoàng bá phụ hơn.”

Phượng Cảnh Kiền phớt lờ lời của Minh Trạm, chỉ vào một phía bên cạnh bàn, Minh Trạm đi qua rồi ngồi xuống, thấy Phượng Cảnh Kiền đang lật xem sổ sách thì liền nheo mắt lại.

Phượng Cảnh Kiền cười, “Diêm vận tư dâng tấu chương cho trẫm mà khóc than thỉnh tội, Giang Nam lại đại hạn, từ đầu năm đến nay chưa có một hạt mưa nào, mọi người đều nghĩ rằng làm Hoàng đế rất thoải mái, nhưng vị trí này thật sự là như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết.”

Minh Trạm lạnh lợi hỏi, “Bá phụ, có phải ngân khố của ngài đang căng thẳng hay không, có muốn ta nói với phụ vương để xem hắn có chủ ý gì hay không?”

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa liếc mắt nhìn Minh Trạm, “Nếu hiện tại cho trăm nghìn vạn ngân lượng thì mọi ưu phiền đều xóa sạch.”

Minh Trạm phồng má, rốt cục cũng không thối ra được một đại ngư nào, chỉ nói, “Cho dù Hoàng bá phụ có đem ta đi bán thì phụ vương của ta cũng chẳng lấy ra nhiều bạc như vậy để chuộc đâu.”

Phượng Cảnh Kiền cười to, khinh thường Minh Trạm một câu, “Vậy người phô trương với trẫm làm gì. Đúng rồi, nghe nói người muốn động tay vào thuế muối của Vân Nam, trẫm còn chờ xem người châm ngòi thế nào. Tin tức đã sớm tung ra, hiện tại đừng có ủ rũ ê chề, miễn làm cho trẫm bị mất mặt.”

Minh Trạm cười, “Ta đã chuẩn bị hết rồi, chẳng qua chỉ chờ có ngọn đông phong mà thôi.”

Phượng Cảnh Kiên cười một cách thấu hiểu, “Xem ra ngọn đông phong là ở nơi này của trẫm.”

“Bá phụ anh minh.” Minh Trạm nghiêm mặt nói, “Phụ vương của ta không có ngàn vạn ngân lượng, bắt quá ta có chủ ý, lại có giá trị ngàn vạn ngân lượng, có thể dâng ra để cứu trợ bá phụ.”

Phượng Cảnh Kiên nghe khẩu khí muốn phá thiên của Minh Trạm thì lập tức có vài phần hưng phấn, liền ngừng bút, nghe Minh Trạm tinh tế nói rõ.

“Chuyện này phải nói đến thuế muối.” Minh Trạm suy nghĩ một chút, “Tỷ như địa phương nhỏ như Vân Nam, thuế muối không có quy mô lớn, chỉ năm sáu thủ tục là có thể lấy được muối. Bất quá vẫn có kẻ tham ô, ta nghe phụ vương nói hằng năm đều phải giết vài tên, ai mà sợ chết cũng sẽ không dám nhúng tay vào.”

Phượng Cảnh Kiên hỏi, “Người cảm thấy muối tư lan tràn là vì tham ô thuế muối hay sao?”

“Ngài đừng cười kẻ tay ngang như ta.” Minh Trạm vừa chống hai tay xuống bàn, vừa chồm người về phía trước, nghiêm mặt nói, “Kỳ thật ta cảm thấy muối chính là một loại thương phẩm, do triều đình độc quyền sau đó bán ra. Sản lượng muối phụ thuộc vào mỏ muối, tính ra chỉ tốn phí nông dân, cùng với chi phí bốc lột cho các quan viên thuế muối mà thôi. Thiên hạ triệu triệu dân chúng đều phải ăn muối, nói cách khác, mỗi người hằng năm dùng ba cân muối, mỗi cân muối là ba mươi tiền đồng, như vậy mỗi người ăn hết chín mươi tiền đồng, tương đương, giả như cả nước có một triệu dân chúng thì thuế muối sẽ là chín trăm vạn đồng. Trên thực tế hiện tại muối công rẻ nhất là năm mươi tiền đồng, khi đắt sẽ là sáu bảy mươi tiền đồng. Hơn nữa, một nước cũng không chỉ có một triệu dân, như vậy thuế muối cuối cùng phải là bao nhiêu thì trong lòng của bá phụ chắc cũng đã có con số. Nhưng trên thực tế đã thu hồi được bao nhiêu?” (Trung quốc tính tiền bằng 4 chữ số thay vì 3 chữ số như Việt Nam)

“Ngân lượng không thể không cánh mà bay, ở trung gian bị mất ngân lượng, một phần chui vào túi của diêm thương, một phần chui vào quan viên bóc lột thuế muối, một phần chui vào tay bọn buôn lậu muối tư.” Minh Trạm chậm rãi nói, “Ngân lượng ở Lưỡng Hoài bao nhiêu năm qua đã bị tham ô. Như trong tấu chương đã nói, nay tình hình buôn muối tư ở Lưỡng Hoài đã thành phong trào. Như vậy chúng ta phải tìm hiểu vì sao muối tư lại thịnh hành như vậy, luật pháp đã quy định ai buôn lậu muối tư hơn trăm cân đều bị xử tử ngay lập tức. Luật nghiêm như vậy mà vẫn không cấm được muối tư, suy ra chỉ có một cách giải thích, đó là vì lợi nhuận.”

“Mọi sự không thể rời khỏi một chữ lợi. Lợi nhuận bán muối tư cũng đủ làm cho người ta bí quá hóa liều, có thể thấy được lợi nhuận cực lớn. Có mua ắt có bán. Nếu không có người cổ động thì muối tư cũng bán không được. Dân chúng rất đơn giản, chỉ cần có thể sống yên ổn thì bọn họ sẽ không phiêu lưu lên lút buôn hàng lậu. Có thể thấy được muối công rất đắt, làm cho dân chúng khó có thể thừa nhận.” Minh Trạm bình tĩnh nói, “Như vậy mới khiến cho muối tư thịnh hành.”

Phượng Cảnh Kiên than thở, “Việc này trẫm làm sao lại không biết? Chẳng qua diêm thương cũng có khó xử, dù sao cũng phải để lại bát cơm cho bọn họ ăn.”

Minh Trạm nói, “Lúc trước quốc gia thu thuế muối là vì tư lợi, vì để thu vào ngân khố của quốc gia, cũng không phải để dành bát cơm cho diêm thương, nay lẫn lộn đầu đuôi, diêm thương béo bở, lại làm cho quốc gia thêm phần gian khó. Chẳng lẽ thuế muối đã trở thành thuế muối của bọn họ rồi sao?”

“Ta nghe nói ở Lưỡng Hoài, đám diêm thương cực kỳ phú quý, ở quê nhà tu sửa cầu đường, giúp đỡ học viện, xây dựng chùa miếu, làm tất cả việc thiện.” Minh Trạm nói rõ ràng rành mạch, “Số ngân lượng đó đến từ chỗ nào, cướp đoạt ngân khố quốc gia mà tự làm lợi cho mình, cướp đoạt ngân khố quốc gia mà tự phô trương thanh danh cho mình. Bọn họ cũng không giống như không có cơm ăn.”

“Vậy ý của ngươi thế nào?”

Minh Trạm nói, “Chỉ cần muối công giảm giá thì muối tư làm sao kiếm được lời, dân chúng có thể mua được muối giá tốt mà ăn, sau đó tiếp tục nghiêm khắc thực hiện lệnh cấm muối tư, như thế muối tư tự nhiên sẽ dừng lại.”

Phượng Cảnh Kiên lắc đầu nói, “Giá muối cao có rất nhiều nguyên nhân, cũng không phải vô cớ tăng giá lên đến mức này, nếu trực tiếp hạ chỉ bảo bọn họ hạ giá, thậm chí tiền mua bán thì diêm thương quả thật ăn không tiêu.”

“Ăn không tiêu thì không cần mời bọn họ ăn bát cơm này nữa.” Minh Trạ nói, “Muốn ta nói, Diêm vận nha môn cũng không cần chia ra mười chi nhánh, cứ một chi nhánh bán muối sỉ là đủ rồi. Muối sỉ toàn bộ sửa thành tiểu ngạch, từ hai trăm cân, ba trăm cân, bốn trăm cân, năm trăm cân, cho đến đại ngạch không vượt quá một ngàn cân, tiểu ngạch không vượt quá hai trăm cân, do triều đình định giá, ai cũng có thể mua, ai cũng có thể bán muối. Ta nghĩ muối của triều đình sẽ bán nhanh hơn, thuế muối sẽ kết toán vào cuối quý, thu vào sẽ không ít hơn so với hiện tại.”

Đây là lần đầu tiên mà Phụng Cảnh Kiên nghe thấy cách nói mới lạ như vậy, nhin không được mà hỏi, “Như vậy giá muối cứ như thế mà giảm xuống hay sao?”

“Giá muối sỉ do triều đình định giá. Bởi vì có nhiều tiểu thương bán muối, muốn tiêu thụ thì giá muối tất nhiên sẽ phải nằm trong một phạm vi vừa phải. Giá này tốt nhất là do thị trường tự mình điều tiết, nếu không được thì cũng có thể để triều đình can thiệp.”

“Nếu có đại thương nhân lũng đoạn muối ăn thì sao?”

“Người có mưu mô như thế thì cứ xử trăm thẳng tay.” Ngữ khí của Minh Trạ thoải mái như thế cho ta một đĩa bánh me chua.

Phụng Cảnh Kiên lại biết hẳn không phải đang nói đùa, việc này nếu để cho Minh Trạ làm thì kết quả chính là như vậy.

Phụng Cảnh Kiên có một chút lay động, bèn hỏi, “Người định nói với bên ngoài thế nào? Có nói với phụ vương của người hay chưa?”

“Vẫn chưa, chỉ là suy nghĩ mà thôi. Muối chính trị quan hệ đến nền tảng lập quốc, tốt nhất là tìm một hàng muối để thử nghiệm.” Minh Trạ nói, “Quốc phú thì dân mới cường, ta vốn định suy nghĩ chu toàn một chút rồi mới nói với phụ vương, hiện tại chỉ nói trước với bá phụ, nếu có gì cần cải tiến thì bá phụ chỉ điểm cho ta một chút.”

Minh Trạ thành khẩn thẳng thắn, ánh mắt sáng ngời tràn đầy tinh thần, làm cho gương mặt của hắn có một loại điềm đạm mà kiên định, Phụng Cảnh Kiên biết Minh Trạ là thật tâm.

Minh Trạ không hề lừa gạt hắn, Phụng Cảnh Kiên suy nghĩ một chút, bèn khẩn cấp gọi Phùng Thành tiến vào, “Đi Trấn Nam Vương phủ, truyền khẩu dụ của trẫm, triệu Trấn Nam Vương hỏa tốc tiến cung, có việc cần thương nghị. Với lại đi ngự trù phòng làm vài món ăn mà Minh Trạ thích rồi mang đến đây.”

Phùng Thành kính cẩn dạ thưa, thầm nghĩ, vị thế từ này thật sự là người có năng lực, được Hoàng thượng sủng ái không ngừng.

Phụng Cảnh Nam chưa kịp dùng ngọc thiện thì đã phải tức tốc chạy vào cung, vừa đến chính ngọc, cho nên ba người cùng nhau dùng bữa.

Dùng bữa xong, Phụng Cảnh Kiên cũng không đi nghỉ trưa mà lại kêu Minh Trạ nói lại một lần nữa chuyện thuế muối với Phụng Cảnh Nam.

Trong lòng của Phụng Cảnh Nam trực tiếp nhúng Minh Trạ xuống nồi nước sôi, cái tên chết tiệt này hay lắm, thảo nào không thấy người có động tĩnh gì, hóa ra là cài bẫy ta ngay tại đây. Bất quá hắn không tiện giáo huấn nhi tử trước mặt Phụng Cảnh Kiên, cẩn thận cân nhắc một chút, “Nói suông thì cũng bằng không, phải thử một lần thì mới biết hiệu quả. Chẳng qua bọn buôn lậu muối đã quen phú quý, trong lúc nhất thời đoạt lấy bát cơm của bọn họ, không nói đến triều đình, ngay cả Giang Nam cũng phải chao đảo.” Trùng mắt liếc nhìn Minh Trạ, hắn cố tình gây phiền phức cho Minh Trạ, “Như vậy phải giải quyết thế nào?”

Minh Trạ nhướn mày cười, “Đương nhiên là có chuẩn bị.”

“Năm nay thuế muối thấp mà còn phải bù lỗ cho bọn họ nữa.” Minh Trạ nhếch môi, “Chuyện này cần triều đình chuẩn bị sẵn sàng. Một mặt tung tin cải cách thuế muối, một mặt sẽ do Nội vụ phủ bắt tay vào làm. Hoàng bá phụ, ngoại trừ thuế muối, trà, tơ lụa, đồ sứ, mấy thứ này đều nằm trong tay của Nội vụ phủ. Nay dân chúng biết ăn biết uống, trà ngon cung không đủ cầu. Hơn nữa tơ lụa và đồ sứ được công nạp bởi Man tộc ở phía bắc và Tây dương ở phía nam, tất cả đều có lợi ích rất lớn. Nội vụ phủ xưa nay đều là tam

cô lục bà lãng phí mấy thứ tốt, chẳng có ích lợi gì cho triều đình. Nay cầm mấy thứ đó, đem trà, tơ lụa, đồ sứ bán đấu giá, ai trả giá cao thì người đó được. Diêm thương mất bát cơm thì sẽ tìm cách khác để mưu sinh, làm sao lại không mơ ước sinh ý từ Nội vụ phủ. Bọn họ có ngân lượng, chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, tại sao lại phải sợ bọn họ không ngoan ngoãn nhả ra bạc.”

Phượng Cảnh Kiên cười to, dè dặt vai của Minh Trạ, vui sướng nói, “Không uống công trẫm chờ mong đối với ngươi.” Lại nói với Phượng Cảnh Nam, “Có Minh Trạ ở bên cạnh trẫm thì trẫm có thể tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ.”

Phượng Cảnh Nam thẳm nghĩ, một tên tiểu tử chân ngoài dài hơn chân trong như vậy thì ta phải giảm thọ ba mươi năm đây này.

Vốn đang phát sầu vì ngân lượng, nay Phượng Cảnh Kiên cảm thấy hai vai đã nhẹ nhõm, cười nói, “Minh Trạ đúng là phúc tinh của trẫm.”

“Cho dù nghe hần nói ba hoa chích chòe thì cũng không biết hiệu quả sẽ thế nào, có lẽ phải tìm một nơi để thử trước rồi hẵng động đến Lương Hoài.” Phượng Cảnh Nam không thể không kéo Minh Trạ ra hồ lửa, cẩn thận nói, “Nếu là Minh Trạ đã đề cập thì thuế muối Vân Nam cứ giao cho hần xử lý trước đi, để xem hiệu quả đến đâu. Nếu có hiệu quả và đạt được lợi ích thì Hoàng huynh có thể tiến tới giải quyết Lương Hoài, có Vân Nam đi trước thì cũng có thể ngăn miệng của bọn buôn lậu muối.” Cũng ngăn miệng bọn triều thần nơi này.

Phượng Cảnh Kiên cầu còn không kịp, lập tức đồng ý.

Phượng Cảnh Nam đem Minh Trạ xuất cung, phụ tử hai người ngồi cùng một chiếc xe nhưng lại lạnh lùng đối mặt, đều không nói gì nhiều. Hơn nữa Phượng Cảnh Nam cực lực thuyết phục chính mình, đây là ở bên ngoài, nếu để Minh Trạ mang theo thương tích thì Hoàng thượng cũng bị mất mặt.

Minh Trạ xem xét sắc mặt lạnh lùng của Phượng Cảnh Nam, trong lòng run rẩy, sợ Phượng Cảnh Nam kiềm chế không được tình tình mà thẳng tay cho hần no đòn.

Nào ngờ Phượng Cảnh Nam lại không nổi nóng.

Trở lại Vương phủ, Minh Trạ vừa xuống xe thì lập tức muốn chuồn mất, “Ta đi thỉnh an mẫu thân trước.”

Phượng Cảnh Nam không hề liếc mắt nhìn hần mà chỉ lưu lại một câu, “Ngươi theo ta đến thư phòng trước.” Xoay người rời đi.

Minh Trạ suy nghĩ một chút rồi nhấc chân đuổi theo.

Trải qua một đoạn đường nhần nhện, cơn tức trong bụng của Phượng Cảnh Nam cũng giảm bớt một chút, đuổi đi người hầu hạ trong thư phòng, hần trực tiếp vào đề, “Ngươi nghĩ ra một biện pháp thật thối!”

“Thối thật ư?”

“Không phải thối, mà là rất rất thối!” Cơn tức của Phượng Cảnh Nam trỗi dậy, lục lạo khắp nơi tìm cây quạt, Minh Trạ cầm lấy cây quạt lông chim đặt trên bàn rồi quạt cho Phượng Cảnh Nam hạ hỏa, Phượng Cảnh Nam giật lấy, xoay người ngồi xuống nhuyển tháp, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Năm nay thuế muối thiếu hụt, Giang Nam đại hạn, Hoàng huynh thiếu ngân lượng, chủ ý thối nát của ngươi, chỉ cần có thể có ngân lượng là hần nhất định sẽ làm theo! Ngươi thật ngu xuẩn, ngươi thật sự nghĩ rằng diêm thương của Lương Hoài chỉ là một đám hèn hạ buôn muối thôi sao! Còn có thuế muối, đám quan viên đó đều là tâm phúc của Hoàng huynh! Ngươi thẳng tay đập nát bát cơm của bọn họ, làm sao mà bọn họ không hận ngươi cho được! Với lại Nội vụ phủ đều xuất thân từ tôn thất, ngươi thật sự là xong rồi, hôm nay cho dù là quan viên hay là tôn thất thì một cây chết tất cả đều ngã nghiêng! Có phải ngươi yên ổn quá cho nên cảm thấy cuộc sống nhàn chán hay không!”

Minh Trạ bình thản, “Có muốn đánh cược hay không?”

“Đánh cược cái gì?”

“Đánh cược tiểu thư Nguyễn gia có thể sống đến lúc ta đại hôn hay không.” Minh Trạ trấn định nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, bình tĩnh nói, “Lúc trước Hoàng bá phụ không nói rõ với ta về chuyện của tiểu

Quận quân. Sự kiện kia có quan hệ đến đế đô và Vân Nam, cũng quan hệ đến việc tranh giành đế vị, người chủ mưu thật sự không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng, sau khi bày ra mọi chuyện thì lại biến mất vô tung. Nay thuế muối số vào chẳng bằng số ra, ngân khố của triều đình căng thẳng, thuế muối lại mơ hồ, nếu nói không có người độc quyền thì ai có thể tin tưởng? Cho đến giờ Hoàng bá phụ lại chỉ hôn cho ta một lần nữa, phụ vương, chẳng lẽ ngài cảm thấy ta có thể bình an thú được nữ nhi của Nguyễn gia hay sao?”

Phượng Cảnh Nam cũng không phủ nhận, “Dẫn xà xuất động. Ta đã an bài người ở Nguyễn gia, cũng có người của Hoàng thượng, chỉ xem nữ nhi của Nguyễn gia có số làm Vương phi hay không!”

“Hiện tại cục diện rất khó phân biệt, một nữ nhân thì ta không đến mức đặt ở trong lòng! Nhưng mà quốc gia không thể một ngày không có ngân lượng, chuyện thuế muối phải điều tra như thế nào? Muốn điều tra trong bao lâu? Mười mấy năm bày binh bố trận, địch trong tối ta ngoài sáng, điều tra thêm mấy năm nữa cũng vô dụng.”

“Phụ vương, nay Hoàng bá phụ vẫn đang tráng niên, ngài là Hoàng đệ của bá phụ. Ngày sau tân quân kế vị thì lại xa hơn một tầng, trở thành Hoàng thúc, ta cũng càng xa hơn một tầng. Cho nên ta thật lòng cầu nguyện Hoàng bá phụ an khang bình an.” Minh Trạ tiến đến rồi nói nhỏ bên tai của Phượng Cảnh Nam, “Có vài chuyện ta muốn nhưng Hoàng bá phụ không có khả năng làm.” Ánh mắt nhìn về phía Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam nâng tay, nhẹ nhàng cho Minh Trạ một cái tát, thấp giọng trách mắng, “Câm miệng.” Trong lòng suy nghĩ là đủ rồi, con mụ nó còn nói ra khỏi miệng nữa chứ, cụ thất cổ người bấy giờ.

Minh Trạ chà chà mặt, “Hiện tại đế đô căng thẳng, ý của Hoàng bá phụ là muốn mượn một chút lương thực của Vân Nam. Ta đã cho hấn chủ ý, tuy rằng đắc tội với người ta nhưng thứ nhất có thể kiếm chút ngân lượng, phụ vương cũng có thể tiết kiệm ngân lượng; thứ hai, thuế muối đã vẫn đục không thể nhìn thấy đáy, nay cứ đổ hết nước thì còn sợ con cá không nhảy ra hay sao; thứ ba, lúc trước ta đã sớm tung tin, phụ vương vẫn không cho ta câu trả lời thuyết phục, như vậy đừng chê ta tự mình nghĩ cách.”

“Người đã đề cập với ta hay chưa?”

“Ngay cả Hoàng bá phụ ở trong cung cũng biết, phụ vương dám nói là không biết hay sao?”

“Chẳng lẽ ngay cả đánh rắm mà ta cũng tưởng là thật ư?” Người có thẳng thắn đề cập với lão tử bao giờ hay chưa?

Minh Trạ nổi cơn thịnh nộ, “Hiện tại phụ vương mới biết là thật sao? Vì sao ta không nói với phụ vương, chính là vì biết phụ vương bầm sinh bất công, khẳng định sẽ không đáp ứng, ta mới nghĩ ra chiêu này. Mặc kệ phụ vương, phụ vương không cho ta quay về Vân Nam thì ta sẽ giúp đỡ Hoàng bá phụ giải quyết thuế muối của Lương Hoài, Nội vụ phủ đầu thầu, đắc tội cả triều đình, dù sao cũng sẽ ghi nợ lên đầu của phụ vương.” Cúi không sợ lỗi.

Phượng Cảnh Nam thật sự vô phương cứu chữa đối với Minh Trạ, bất đắc dĩ nói, “Người nói ta nghe thử xem, làm sao mà người lại nghĩ đến thuế muối?” Người tìm cái gì nhỏ nhỏ, chẳng hạn như lễ ti, hay là bảo Chu Tử Chính thay đổi thì ta cũng chẳng có ý kiến gì, vì sao người lại khai đao lên tâm phúc của lão tử cơ chứ.

Minh Trạ khổ đại cừu thâm, vung y mệ, khí thế mười phần, vô cùng căm giận, “Đám súc sinh kia xưa nay có mắt như mù, ta là người đứng thứ hai của Trấn Nam Vương phủ, vậy mà bọn họ không thèm nhìn ta. Đỉnh núi mà cũng không bái, còn tính sống yên ổn để ăn cơm à, cho bọn họ chết đói luôn!” fynnz810

Đúng vậy, đám quan viên thuế muối của Vân Nam vẫn chưa cống nạp gì cho hấn, kỳ thật Minh Trạ rất nhỏ mọn và thù dai. Hơn nữa, hấn bộc phát rất đúng lúc.

Minh Trạ không phải ham tài, nói thật, từ nhỏ đến lớn, thứ mà hấn không thiếu chính là ngân lượng, hấn cũng sẽ không để ý vài đồng bạc các của đám diêm thương kia, nhưng hấn để ý chính là thái độ. Đám người của Vân Nam tựa hồ không ý thức được, bọn họ nên cúi đầu bái lạy người khác nhiều một chút!

Đối với cách thực hiện không biết xấu hổ của Minh Trạ, Phượng Cảnh Nam cũng không ngại Minh Trạ nhảy vào hồ lửa bị đốt thành tro, mấu chốt là thân phận của Minh Trạ rất tế nhị. Phượng Cảnh Nam không khỏi hối hận vì sao lại gấp rút thỉnh phong cho tên tiểu tử này?

Bất quá hành vi vô sỉ mất nhân tính của Minh Trạm vẫn làm cho Phượng Cảnh Nam cảm thấy bị công kích và phỉ nhổ một cách không nể mặt, “Lão tử còn chưa nhắm mắt mà ngươi đã đòi phân chia gia sản? Tiến cống cái gì? Tiến cống cái gì? Tiến cống cho ai? Đồ chết tiệt, ham lợi nhỏ quên đại nghĩa! Hạ lưu đê tiện, đồ mất chỉ vì vài đồng bạc cắc, ngươi không biết mất mặt hay sao!”

Mắng chửi với trình độ này thì chẳng ảnh hưởng gì đối với Minh Trạm, đợi Phượng Cảnh Nam phát hỏa xong, Minh Trạm nhàn nhã nói, “Phụ vương, ta là người chân thật, ngài đừng lừa dối ta. Chúng ta đun nước trà nấu sủi cỏ, trong lòng đều tự biết, thủ hạ của ta đều là do phụ vương ngàn chọn vạn tuyển mới có được. Còn nữa, ta là vì công hay vì tư thì ngài cũng đừng quá ức hiếp người. Việc này đối với ta cũng không có gì hay ho, thuế muối cho dù có thêm nhiều bạc thì cũng chỉ làm giàu cho phụ vương, ta ở đế đô có thể tiêu dùng được bao nhiêu? Nếu bảo là tư tâm thì cũng có, chẳng phải phụ vương đã nói ta đánh rắm mà cũng không lên tiếng hay sao, chẳng lẽ ta ở đế đô làm trâu làm ngựa, đánh rắm mà cũng chẳng có ai đón lấy thì ta toan tính làm cái gì?”

“Về phần đám diêm thương tiến cống, chẳng lẽ ngài không biết hay sao? Đại ca, nhị ca, tam ca, người nào mà chẳng có một phần? Chỉ có ta là không có. Cho dù kiến thức của ta hạn hẹp thì cũng cảm thấy chướng mắt đối với bọn buôn lậu muối này.” Đôi mắt xéch của Minh Trạm lộ ra một chút khinh thường, “Ta có thể bắt cần nhưng bọn họ không thể không hiểu kính.”

Nói cách khác, bọn họ mạo phạm đến tôn nghiêm của ta.

Sự thăng thần của Minh Trạm làm Phượng Cảnh Nam cũng bị ghen hòng.

Minh Trạm là một người rất kỳ quái, chỉ cần cho hắn những ngày yên bình thì hắn sẽ không ngại mà sống thanh thoi cả đời. Có quyền lực khuynh đảo thiên hạ hay không thì kỳ thật cũng không sao cả.

Nhưng nếu người ép buộc hắn vào con đường cùng thì hắn sẽ điên cuồng phản kích. Khi hắn ý thức được chỉ có quyền lợi mới có thể bảo đảm an toàn cho hắn thì hắn sẽ không ngừng truy đuổi quyền lợi. Tỷ như trước kia, Minh Trạm muốn làm thế tử, nay đã làm thế tử thì hắn lại muốn chấp chương quyền bính.

Ngươi không cho? Tốt lắm, hắn có vô số chủ ý thối nát, cùng với cái miệng hôi thiu, cho dù là Phượng Cảnh Nam, trước khi không có quyết tâm bóp chết minh Trạm thì chỉ có thể nhượng bộ.

Về phần Minh Trạm, hắn sợ đắc tội với người khác hay sao?

Nực cười, những người đó có quan hệ gì đến hắn? Nếu không xác định rõ ràng vị trí thì làm sao Minh Trạm có thể an bài người trong nhà?

.....

P/S: Đấy, ai bảo đẩy em vào đường cùng, làm em nổi máu hám tài ham quyền lên làm chi.

.....

98. Chương 98: Sản Nghiệp

Minh Trạm xưa nay là không động thì thôi, đã động thì sẽ kinh người.

Phạm Văn Chu và Chu Tử Chính vừa nghe thấy Minh Trạm muốn quay về Vân Nam chủ trì thuế muối thì đầu óc lập tức trở nên trống rỗng.

Phản kích.

Thế tử đang phản kích.

Vương gia để Quận chúa chấp chương binh quyền, thế tử lại có bản lĩnh cướp lấy thuế muối vào trong tay. Bởi vì là cận thần cho nên Phạm Văn Chu biết rất rõ, lúc trước Vương gia tuyệt đối không có ý tứ để thế tử giao thiệp với thuế muối.

Nhưng Vương gia chỉ vào cung một chuyện mà chuyện này đã được quyết định.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ở trong cung? Lòng ngực của Phạm Văn Chu đập thành thịch, nhất thời lại không có sức lực để đứng dậy.

Chu Tử Chính cũng nghiêm mặt, tìm Phạm Văn Chu hỏi thăm tin tức, Phạm Văn Chu cau mày, “Làm sao ta biết được?” Hắn còn đang nghĩ phải đi tìm ai để hỏi nguyên do đây này.

“Lão Phạm, nhi tử của ngươi là đệ nhất tâm phúc của thế tử, làm sao mà ngươi lại không biết cho được?” Chu Tử Chính cũng không thể tin tưởng, nhỏ giọng tìm hiểu, “Thế tử thật sự là to gan.” Trực tiếp đoạt miếng ăn từ trong tay của Vương gia, mấu chốt là còn có thể đoạt được đến tay. Chu Tử Chính tinh tế nheo mắt, lướt một vòng lên mặt của Phạm Văn Chu rồi mới thu hồi, thở dài, “Thế tử vẫn còn nhỏ mà đã biết chính lý thiên hạ, Phạm Duy ở bên cạnh thế tử thật sự là có tiền đồ.”

“Chu Tử Chính, ngươi đừng nói năng lung tung với ta. Việc này ta cũng không hề cảm kích tí nào!” Phạm Văn Chu quả thật cảm thấy kinh ngạc, vì nhi tử của hắn ở bên cạnh Minh Trạng lâu dài, cho nên Minh Trạng có bất cứ động tĩnh gì thì mọi người lại tìm hắn dò hỏi tin tức. Nhưng có ai biết hắn thật sự rất khổ tâm, nay cái miệng của nhi tử nhà hắn như trai ngậm ngọc, người bình thường khó có thể mở ra, mấu chốt là hắn thường xuyên bị nhi tử chụp mũ.

Thật sự là một nhi tử ba tên lão tặc mà!

Chu Tử Chính thấy sắc mặt của lão Phạm không hề vui vẻ, liền cười ha ha rồi đám một cái lên bả vai của đối phương, “Không biết thì không biết. Ta thấy Vương gia bị thế tử tính kế như vậy mà chẳng hề mất hứng gì cả. Trần Nam Vương phủ của chúng ta có thế tử như thế thì phải nở mày nở mặt chứ.” Trong lời nói bày tỏ sự tôn sùng cực hạn đối với Minh Trạng.

Phạm Văn Chu liếc hắn một cái, chậm rãi thu thập bút mực trên bàn, “Có muốn ta nói với Vương gia ngày sau để ngươi ở lại để đồ giúp đỡ thế tử chủ trì mọi thứ hay không?”

“Lão Phạm, ngươi đừng nói đùa. Ta có chuẩn bị hảo tửu, hôm nay chúng ta uống vài chén cho đã.” Chu Tử Chính cười ha ha, lập tức chuyển đề tài. Tuy rằng hắn xem trọng Minh Trạng nhưng hắn là thủ hạ của Phượng Cảnh Nam, tùy tiện ở lại ắt sẽ khó được Minh Trạng tin tưởng, cũng rời xa trung tâm chính trị.

Minh Trạng đã nói thì tất sẽ làm, khiến cho đám người Phạm Duy đều kinh ngạc rớt cằm.

Nhiều khi nói thì dễ nhưng làm lại khó hơn so với tưởng tượng gấp mấy lần, hơn nữa thuế muối xưa nay đều là miếng thịt của đế vương.

Lá gan và bản lĩnh của Minh Trạng đã được chứng minh.

Không khí của Trần Nam Vương phủ tức thì thay đổi, thủ hạ ở bên cạnh Phượng Cảnh Nam càng thêm kính cẩn và thân thiện với Minh Trạng. Vị này nói là làm, nếu ngày nào đó hắn nói người người người, ta muốn động người, ngay cả miếng thịt trong miệng của Vương gia cũng bị hắn tước đoạt, người chỉ là phụ tá đắc lực của Vương gia thì nhất định sẽ bị hắn nhào qua nhào lại một trận cho xem.

Minh Trạng chưa bao giờ giả vờ uy hiếp.

Buổi tối Phạm Duy quay về tiểu viện, bởi vì lão Phạm cũng đến đây cho nên không có lý do gì để cho phụ tử người ta tách ra ở riêng, cho nên bọn họ ở cùng một chỗ. Lão Phạm bình luận, “Chiêu ấy của thế tử thật sự là đẹp mắt.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng chưa nghĩ đến. Còn tưởng rằng thế tử sớm bỏ qua chuyện này, đột nhiên lại giáng xuống một tia sét đánh ngang tai hay như vậy.” Tiểu Phạm cười nói, “Nhi tử làm thuộc hạ mà lại không thể đưa ra một chút chủ ý nào cho thế tử, thật sự là thất trách.” Chưa gì đã nói ta cũng không biết chuyện gì cả!

Lão Phạm cảm thấy buồn cười, “Vậy ngươi có biết kế tiếp thế tử định làm gì hay không?”

“Nếu thế tử thật sự muốn người ta biết thì đã sớm tung tin rồi.” Tiểu Phạm hạ giọng, ra vẻ rất thần bí, lão Phạm không khỏi nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe tiểu Phạm nói, “Khi Triển Tuấn hỏi thăm thì thế tử cũng chỉ lắc đầu cười nhàn nhạt mà thôi.”

Lão Phạm nhìn con một cách khác thường, sau một lúc lâu mới mở miệng, “Người cứ nói thẳng là không biết đi.” Cố ý đùa giỡn lão tử hay sao.

Tiểu Phạm cười làm lành, nâng ly rượu cho lão Phạm, “Phụ thân, ngài ở bên cạnh Vương gia nhưng có đoán được tâm tư của Vương gia hay không?”

Lão Phạm vừa cầm ly rượu lên thì liền dừng lại vì câu hỏi của tiểu Phạm, chuyện này nên đáp như thế nào, nói không biết thì tỏ vẻ chính mình vô năng, nói biết thì tiểu tử này chắc chắn sẽ hỏi hần thêm nhiều chuyện. Lão Phạm liếc mắt nhìn tiểu Phạm một cách đầy thâm ý, sau đó ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại tiếp tục cười một cách đầy thâm ý mà không chịu lên tiếng.

Tiểu Phạm tiếp tục rót rượu.

Lão Phạm tiếp tục uống rượu.

Một buổi tối, miệng của hai người giống như bị nhét cái gì đó, nhưng không ai hỏi thăm ai bất kỳ điều gì.

Lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

Trăng sáng sao thưa, ánh trăng xuyên thấu qua vách ngăn, ánh trăng chụp xuống gian phòng, lão Phạm không hề cảm thấy buồn ngủ, trần trọc vô miên.

Trong lòng của hần vừa vui vừa bức, nhi tử càng ngày càng xảo quyết, thủ đoạn này đi đối phó với ngoại nhân thì lão Phạm đương nhiên là vui mừng, không sợ con chịu thiệt. Mà nếu nhi tử lại dùng thủ đoạn này lên người mình, ôi chao, tư vị này thật sự là ngọt bùi cay đắng đủ cả.

Lão Phạm trở mình, nhớ lại vẻ mặt của Vương gia hôm nay, phải chăng Vương gia cũng có cảm giác giống như mình?

Trên thực tế cảm giác của Vương gia còn phức tạp hơn lão Phạm cả ngàn lần.

Từ trước đến nay Phượng Cảnh Nam đều cho rằng Minh Trạ là một tên quái dị, cấu tạo trong đầu hoàn toàn khác với đại đa số mọi người. Tỷ như Minh Trạ muốn cái gì từ hần thì sẽ không đi đường vòng mà cứ đến thẳng trước mặt của Phượng Cảnh Nam, người cho ta cái này cái này cái này, liệt kê ra danh sách, rồi vươn tay, Phượng Cảnh Nam không cho thì không được.

Nếu không cho thì hần sẽ thẳng thắn mắng Phượng Cảnh Nam bất công, thỉnh linh chụp mũ Phượng Cảnh Nam, vì đạt được mục đích mà chuyện gì cũng làm được.

Kỳ thật ai lại không có thủ đoạn, có những người thích âm thầm biến đổi như thế, giống như Hoàng huynh của hần, ngồi im mà có thể giải quyết tốt chuyện này.

Minh Trạ lại bao gồm cả hai tác phong, trước tiên là tuyên chiến, sau đó là xuất chiêu. Hần có thể xuất ra bất cứ chiêu thức vô sỉ nào, thật sự là phương pháp chó điên, nhưng không biết vì sao trong tận thâm tâm của Phượng Cảnh Nam vẫn cho rằng Minh Trạ là người quang minh lỗi lạc.

Rất nhiều người có thói quen giấu kín tâm sự và dã tâm, nhưng Minh Trạ thì hoàn toàn tương phản, hần nói thẳng, ta là thế tử, là người đứng thứ hai trong Trấn Nam Vương phủ. Hần đặt dã tâm của mình ngay trước mặt Phượng Cảnh Nam rồi giải thích lý do, cho dù Phượng Cảnh Nam không đồng ý với hành vi của Minh Trạ nhưng trên một mức độ nào đó thì Phượng Cảnh Nam phải khen ngợi tính tình thẳng thắn thành khẩn của Minh Trạ.

Bất quá cái miệng của Minh Trạ thật sự làm cho Phượng Cảnh Nam đau đầu, cái gì hần cũng dám nói, không có chuyện gì mà hần không dám làm, tỏ vẻ rất có đạo lý, nguyên do đầy đủ, chứng cứ sung túc. Phượng Cảnh Nam nói không thì Minh Trạ tuyệt đối sẽ không giống người thường mà im lặng nghe theo, hần sẽ lải nhải cãi lại với Phượng Cảnh Nam. Nếu Phượng Cảnh Nam không chịu nghe theo thì chắc chắn sẽ có trò hay để xem.

Rất nhiều thời điểm Phượng Cảnh Nam đều nghiên cứu Minh Trạ, cuộc đời mấy chục năm của hần đã gặp không biết bao nhiêu người, nhưng đặc biệt nhất chính là người mà hần đã sinh ra. Tâm tư của Minh Trạ không khó đoán, người này sẽ trực tiếp nói thẳng với người, nhưng thủ đoạn của Minh Trạ lại là

thiên mã hành không, không thể tìm thấy tung tích, cho dù là Phượng Cảnh Nam thì cũng không thể nghĩ ra tâm tư của Minh Trạh. (ngựa thần lướt gió tung mây)

Bởi vì thủ đoạn của Minh Trạh cho nên Phượng Cảnh Nam vẫn luôn đề phòng Minh Trạh, giống như Minh Trạh đã nói, hắh hoàn toàn không có quân quyền lại chẳng có chính quyền, người bên cạnh đều do Phượng Cảnh Nam lựa chọn cho hắh. Nhưng cho dù đang ở trong thế hạ phong thì Minh Trạh vẫn tỏ vẻ cường thế mà tuyên chiến, sau đó nhanh chóng đoạt lấy thắng lợi khi đối phương không kịp phòng bị.

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam đã chuẩn bị sẵn sàng, mỗi một tiếng nói mỗi một cử động của Minh Trạh đều nằm trong bàn tay của hắh, hắh cũng làm ra rất nhiều giả thiết dựa trên quan điểm của Minh Trạh, hơn nữa cũng chuẩn bị đối sách tương ứng.

Nhưng kết quả lại là vô dụng.

Hơn nữa lần này Minh Trạh không phải dựa vào việc Phượng Cảnh Kiên tin tưởng hắh mà hắh xuất phát từ quốc sách ngàn khó, vận dụng tài năng xuất chúng để đưa ra kế sách, mưa đúng lúc hạn hắh giống như giải quyết khó xử cho Phượng Cảnh Kiên, đương nhiên cũng thuyết phục được Phượng Cảnh Kiên.

Đương nhiên hành động này sẽ đắc tội với rất nhiều người.

Làm gì mà không đắc tội với người ta? Lúc trước Phượng thị huynh đệ đánh cấp ngôi vị hoàng đế, trong triều đầm máu, gần cả ngàn người bị tống vào ngục.

Trong triều vĩnh viễn là sóng cuồng đào sa, kẻ có khả năng thì tiến vào, kém khả năng thì thối lui.

Phượng Cảnh Nam luôn cảm thấy mâu thuẫn đối với Minh Trạh, thích tài cán của hắh lại hận hắh làm càn.

Minh Trạh lệnh cho nha đầu thu thập mọi thứ, chuẩn bị quay về Vân Nam.

Mấy ngày qua hắh rảnh rỗi sẽ tiến cung cùng Phượng Cảnh Kiên tán gẫu.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Chưa, phụ vương của ta lòng dạ hẹp hòi, chẳng thèm đề cập đến chuyện thuế muối với ta lấy nửa chữ, ta lấy cái gì mà chuẩn bị.” Minh Trạh ngắt một quả nho do Hối Cương tiến cống, chập chập môi, thực ngọt.

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạh không hề để ý, cứ nhàn nhã tự tại, bèn nghĩ rằng tiểu tử này nhất định là đã dự liệu trước, liền khuyên hắh, “Phụ vương của người rất sĩ diện, người ở trước mặt trắh ép hắh đồng ý chuyện thuế muối, tuy hắh không nói gì nhưng trong lòng nhất định là không cao hứng. Bất quá hắh mau giằn mà cũng mau quên, rất dễ dụ.”

“Ta chẳng bao giờ thấy hắh dễ chịu cả, làm sao mà dễ dụ cho được.” Minh Trạh không đồng ý, hắh và Phượng Cảnh Nam thật sự là oan gia kiếp trước, gặp mặt nói chưa đến ba câu là đã nhao nhao tranh cãi ầm ĩ.

Phượng Cảnh Kiên cười một cách thần bí, “Có muốn trắh chỉ điểm cho người một chút hay không?”

“Ừm.”

“Người có biết phụ vương của người thích con gì hay không?”

Minh Trạh nói một cách nghi ngờ, “Hổ? Sư tử?”

“Không đúng, nhỏ hơn nhiều.”

“Cáo?”

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười lắc đầu, “Không đúng. Nghĩ tiếp đi, sắp được rồi.”

“Mèo? Đừng bảo là thích mèo chứ? Nữ nhân mới thích mèo!” Minh Trạh lộ ra vẻ mặt không thể tin tưởng, bưng lên tách trà lạnh rồi uống một ngụm.

“Sai, phụ vương của người thích con thỏ.”

Minh Trạm phun ra một họng trà xuống đất rồi ho sặc sụa, sau một hồi ho đến mức kinh thiên động địa thì mới giương đôi mắt kinh ngạc lên, “Làm sao có thể như thế?”

“Hắn cũng không ăn thịt thỏ đúng không?” Phụng Cảnh Kiên cười tủm tỉm.

Trí nhớ của Minh Trạm thật sự rất tốt, bất quá hắn và Phụng Cảnh Nam ít khi dùng bữa chung với nhau, cẩn thận giấu lại, xác thật chưa từng thấy Phụng Cảnh Nam ném qua thịt thỏ, hiện tại biết được điều này, hắn cuộn lại y mê rồi nói, “Ngày sau hắn gây phiền toái cho ta thì ta sẽ ăn một bữa thịt thỏ cho đã.”

“Tiểu tử chết tiệt.” Phụng Cảnh Kiên vừa cười vừa cốc trán Minh Trạm, “Ý của trẫm là phụ vương của người kỳ thật rất mềm lòng, người cũng không cần quá cứng rắn. Nhẹ nhàng mà thỉnh cầu, nhận thức cái sai thì mọi chuyện sẽ trôi qua êm xuôi. Tự cao tự đại với phụ thân, người đang giả điên hay sao?”

Minh Trạm không vui, “Hắn mỗi ngày gặp ta đều cau mày cau mặt, chưa từng nói tốt với ta câu nào, ta cũng không phải đồ hạ tiện, mỗi ngày ai mắng gì cũng phải trưng ra khuôn mặt tươi cười hay sao.”

“Vậy người tính thế nào?”

“Đến đâu hay đến đó.” Minh Trạm không thêm bận tâm, hắn cười cười với Phụng Cảnh Kiên, “Chẳng lẽ ta thật sự ham thích muối chính trị chó má kia hay sao? Nếu muối chính trị không cải cách thì thật sự sẽ làm cho bọn họ béo bở, bất quá nếu cải cách theo ý của ta thì sẽ giảm thiểu chi nhánh, chỉ còn một trụ sở bán muối. Ngân lượng sẽ đến nhanh hơn cũng nhiều hơn, bất quá đều thu vào ngân khố của Vương phủ, đối với ta chẳng có nửa điểm ích lợi gì.”

Phụng Cảnh Kiên ôn hòa hỏi, “Vậy người toan tính cái gì? Tự đứng lại đắc tội với nhiều người như vậy.”

Trong một góc của cung điện đặt rất nhiều chậu băng, mặc dù nắng hè chói chang nhưng lại không hề cảm thấy nóng nực, Minh Trạm bưng lên một bát canh dương mai ướp đá, uống nửa bát rồi tào nhả buông xuống, nói một cách ôn hòa, “Nếu lúc trước phụ vương không cho ta đến để đô thì có lẽ ta sẽ yên ổn sống ở Vân Nam cả đời. Tuy rằng lúc trước đọc sách tập võ cái gì cũng kém cỏi, chẳng qua ta đã sớm hiểu một việc, lúc ấy nghĩ rằng bẩm sinh bị cầm, phụ vương lại không thích ta, ngày sau cho dù ai kế thừa vương vị cũng có thể khoan dung cho ta. Ta lại không thiếu ngân lượng, phong cảnh Vân Nam tuyệt đẹp, khí hậu ôn hòa, tiêu dao tự tại cả đời, thật sự là có phúc.”

Có khi Phụng Cảnh Kiên cũng sẽ nghĩ, chẳng lẽ thật sự có thiên ý.

“Thỉnh thoảng ta đi ra ngoài, nhìn thấy không ít dân chúng. Dân chúng hiền hậu ôn hòa, ta phát hiện mỗi ngày bọn họ chú ý không phải là chính sách pháp lệnh của triều đình, bởi vì đại đa số mọi người đều không biết chữ, cũng không có kiến thức nhìn xa trông rộng. Đại đa số mọi người đều coi trọng gạo muối dầu củi hơn là quốc gia đại sự.” Minh Trạm cười cười, “Ta chẳng thiếu cái gì cả, tước vị đã có, phụ vương sẽ không tăng thêm người cho ta, chính sự của Vân Nam thì trong một thời gian ngắn hắn sẽ không cho ta tiếp xúc quá sâu. Vinh hoa phú quý, người khác phấn đấu cả đời mới có, còn ta vừa sinh ra đã có được. Bá phụ bảo ta đi lấy lòng phụ vương, trên thực tế chúng ta đã không có khả năng đạt được mối quan hệ như phụ tử bình thường. Ta cũng không phải kẻ ngốc, nếu muốn lấy lòng hắn thì mười mấy năm trước ta đã làm. Khi đó ta một lòng tự bảo vệ mình, sự sủng ái của hắn đối với ta mà nói là một tai họa; mà thâm tâm của hắn vẫn luôn đặt trên người Minh Lễ. Bỏ lỡ mười mấy năm, cho dù hiện tại có muốn thân cận thì cũng cảm thấy ngượng ngùng, không được tự nhiên. Bây giờ mà lấy lòng thì sẽ bị cho là có dã tâm.”

“Ta không thể làm cho phụ vương thích mình, người bên cạnh hắn có người nào không phải hỏa nhãn kim tinh, trong khi Minh Kỳ chấp chương quân quyền, Minh Lễ quản lý mọi việc lật vật, ta đại đa số thời gian đều ở để đô, khó tránh khỏi bị người ta xem nhẹ.” Minh Trạm phân tích rõ ràng hiện trạng của chính mình, “Phụ vương cũng đề phòng ta quá kỹ, người bên cạnh của ta không nhiều, hơn nữa phụ thân của đám người Phạm Duy đều là tâm phúc bên cạnh phụ vương. Ta cũng không thể tiếp xúc quá sâu vào chính sự của Vân Nam. Ta chỉ được thanh danh hào nhoáng bên ngoài, trên thực tế tình cảnh của ta so với trước kia cũng chẳng có gì khác biệt quá lớn.”

“Phụ vương tuổi trẻ khỏe mạnh, trong khoảng thời gian ngắn không ai sẽ đứng về phía bên ta.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Giữa quân vương và đại thần luôn tồn tại một trò chơi quyền lực, kẻ làm chủ được tôn làm thiên tử, miệng vàng lời ngọc, trên thực tế quyền lợi của quân vương đã bị hạn chế. Quân vương chỉ là một người, những gì mà hắn nhìn thấy đều là do hạ thần rỉ tai tương truyền. Rất nhiều sắc lệnh cũng không

phải do quân vương độc đoán chuyên quyền, trên thực tế là kết quả của sự thỏa hiệp giữa nhiều thế lực với nhau. Tỷ như các đại thần trong triều, có bao nhiêu người xuất thân từ hào môn thế gia, có bao nhiêu người xuất thân từ thư hương phú hộ, chân chính xuất thân từ bình dân được bao nhiêu người? Tâm phúc bên cạnh phụ vương của ta cũng như thế. Nay ta ngoại trừ tôn vị kỳ thật chỉ có hai bàn tay trắng, hiện tại muốn theo chân bọn họ hợp tác, e rằng bọn họ đều cảm thấy chướng mắt, đàm phán điều kiện thì tất nhiên sẽ rất hà khắc.”

“Tính tình của ta cũng không thích hợp làm chính trị. Ta vừa không có ý chí kiên cường, cũng không có công phu khom lưng xu nịnh. Ta cũng không thích đi lấy lòng đám hào môn thế gia tự cao tự đại kia.” Minh Trạng trấn định nói, “Đối với ta mà nói, khúm núm để có tôn nghiêm cũng không phải là tôn nghiêm. Thiên địa sinh ra ta cũng không phải làm cho ta khom lưng đối với bọn tiểu nhân. So với đám người lòng tham không đáy kia thì dân chúng khả ái hơn nhiều, chỉ cần ban một chút ân huệ thì bọn họ có thể vài năm thậm chí là cả đời cũng không quên ơn. Ta cải cách thuế muối chẳng lẽ là vì đám hào môn thế gia hay sao? Ta chỉ là hy vọng dân chúng có thể không khổ sở vì mua muối không nổi mà thôi, hy vọng cuộc sống của bọn họ có thể dễ dàng hơn một ít.”

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạng uống hết bát nước dương mai, liền đem bát của mình cũng giao cho hắn uống, ôn hòa cười nói, “Ồ trước mặt trẫm thì người đừng khiếm tốn, trẫm cảm thấy người bẩm sinh đã thích hợp với triều đình rồi.”

Trên thực tế Phượng Cảnh Kiên thật sự ghen tỵ khi Minh Trạng không phải là nhi tử của hắn. Bản tính của Minh Trạng không tốt, tính kiên nhẫn cũng rất tệ, mọi người đều có khuyết điểm mà, nhưng Minh Trạng có ánh mắt siêu hạng và suy nghĩ rất lý trí, cho dù học hành luyện võ không tốt thì Phượng Cảnh Kiên vẫn cảm thấy hoàn toàn không thành vấn đề.

Thủ hạ của Hoàng đế đều là các học sĩ uyên bác nhất, võ tướng kiệt xuất nhất, chỉ cần khéo léo biết dùng người thì cho dù bản thân văn võ có tố chất kém cũng chẳng sao.

Trên thực tế, đối với lão hồ ly Phượng Cảnh Kiên thì một câu thờ dài oán giận của Minh Trạng đã chứng tỏ tên tiểu hồ ly này thật sự rất giáo hoạt và xảo quyệt.

Nói cái gì mà hào môn thế gia lòng tham không đáy, chỉ sợ là Minh Trạng cố ý lập uy mà thôi. Lập uy mới dễ cò kè mặc cả....Cho dù Minh Trạng có kẻ khổ như thế nào thì cũng không cản trở Phượng Cảnh Kiên xuyên thấu qua sương mù mà bắt lấy chân tướng.

Mấy thứ này đối với Phượng Cảnh Kiên vẫn chỉ là đùa giỡn.

Bất quá Phượng Cảnh Kiên vẫn khuyên Minh Trạng một câu, “Ồ Văn Nam, người cùng phụ vương của người đồng lòng, ắt sẽ làm ít mà công to.”

Minh Trạng ở lại trong cung dùng văn thiện.

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy tán gẫu với Minh Trạng còn hứng thú hơn so với lăn lộn trên giường với đám phi tử của hắn, hắn thích nghe Minh Trạng nói chuyện, tiểu tử này có thể làm cho mục đích vô sỉ của mình trở nên rực rỡ đầy màu sắc, dùng một cách thức vô tư không vụ lợi mà triển lãm ra ngoài.

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy kỳ lạ, ai đã dạy dỗ tên tiểu tử này được như thế? Dù sao Phượng Cảnh Nam không có khả năng, hắn rất hiểu tính tình của đệ đệ mình, khi làm chuyện gì cũng rất cay độc hà khắc, lại thích những thứ thuần khiết trắng trong, tỷ như việc Phượng Minh Lễ nhiều năm được sủng ái cũng có quan hệ rất lớn đến sở thích kỳ lạ của Phượng Cảnh Nam.

Giống như Minh Trạng, lột da mặt mà âm mưu đoạt lấy miếng bánh lớn trong tay của Phượng Cảnh Nam, xem chuẩn cơ hội rồi cắn một ngụm, không có cơ hội thì lại tạo ra cơ hội, giống như chó điên, Phượng Cảnh Nam phòng hắn còn không kịp nữa là.

Có nhi tử như thế này, nếu không có tiền đồ thì sợ hắn phá gia bại sản, nếu quá bản lĩnh thì ai lại cam bái hạ phong.

Nhất là hoàng thất.

Phượng Cảnh Kiên có thể tưởng tượng được hoàn cảnh khó khăn của Phượng cảnh Nam, trong bốn nhi tử, Minh Trạm xuất thân cao quý nhất, tài cán thủ đoạn đều là đệ nhất, hoàn toàn xứng đáng làm người thừa kế. Thậm chí Phượng Cảnh Kiên còn tin tưởng Phượng Cảnh Nam đã sớm xem Minh Trạm là người thừa kế độc nhất vô nhị.

Bất quá người thừa kế không nhất định là người mà mình thích nhất, giống như Phượng Cảnh Nam thiên vị thứ tử Minh Lễ. Minh Trạm lại là người có bản tính kiết ngạo bất tuân, chỉ cần nghĩ cũng có thể đoán ra tình trạng căng thẳng giữa hai người.

Minh Trạm có thể làm đến mức nào?

Phượng Cảnh Kiên cũng muốn nhìn xem. Kỳ thật Phượng Cảnh Kiên rất muốn phái một cận thần đi theo Minh Trạm về Vân Nam, dù sao hiện tại hân hoi tưng bạc, Minh Trạm xưa nay có khả năng mê hoặc lòng người, giải thích về chuyện cải cách thuế muối một cách thuyết phục làm cho Phượng Cảnh Kiên rất động tâm.

Chẳng qua hân ngại việc tự trị của Trấn Nam Vương phủ, da mặt dày như Phượng Cảnh Kiên cũng hiểu được có vài chuyện không nên nói ra.

.....

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Hôm nay gọi người đến vì có một chuyện quan trọng. Phùng Thành, đem lên.”

Minh Trạm cười, “Đừng bảo là lễ vật ban tặng đại hôn của ta nha, Hoàng bá phụ muốn thưởng trước thời hạn à?”

“Thật sự là một tên hám tài.”

Phùng Thành dẫn vào một đoàn cung nữ, trong tay cung nữ nâng khay, bên trong là hỉ phục đồ thẫm thêu chỉ vàng, còn có nội y với đủ loại màu sắc, xiêm y khi đại hôn được chú ý rất kỹ, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Người nôn nóng thành hôn cho nên trầm thức giục Nội vụ phủ, tối hôm qua mới làm xong rồi dâng lên, đi sang gian phòng kế bên mặc thử xem có hợp hay không.”

Minh Trạm sợ nhất là nóng, thấy y phục nhiều như thế này liền cảm thấy đau đầu, “Nhiều như vậy mà phải mặc vào thì nhất định sẽ hầm đến thối cả người.”

“Xú tiểu tử, tuy trời nóng nhưng trong phòng có đặt chậu băng, làm sao mà nóng cho được. Xiêm y này được dệt bằng tơ bằng tằm thượng hạng, cực kỳ thoải mái thoáng mát. Khi người đại hôn, trầm không tiện đích thân đến chúc mừng, như vậy sẽ không nhìn thấy bộ dáng của người mặc hỉ phục, hiện tại mặc thử đi, để cho trầm xem một chút.” Phượng Cảnh Kiên vỗ vỗ thắt lưng của Minh Trạm rồi chỉ qua gian phòng bên cạnh, kiên trì nói, “Tối đó thay đi.”

Minh Trạm đành phải nghe theo.

Phượng Cảnh Kiên bưng lên một tách trà lạnh, chậm rãi nhấp vài ngụm, chợt nghe bên trong truyền đến giọng nói oán giận, “Ta chỉ mặc ba tầng thôi, đừng chụp vào thêm nữa.”

Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa nói, “Không được, cả đời có thể đại hôn được mấy lần? Cứ theo quy củ đi.” Lần trước thành hôn âm dương, Minh Trạm căn bản không may mắn. Cho nên Phượng Cảnh Kiên vẫn xem đây là lần đầu thành thân của Minh Trạm.

Minh Trạm ở bên trong hô to, “Bá phụ không biết nóng như thế nào đâu.”

“Xú tiểu tử, chịu đựng một chút đi.”

Ước chừng qua một khắc, Minh Trạm đầu đầy mồ hôi đi ra, cầm lấy quạt xếp quạt phàn phật, nói với Phượng Cảnh Kiên, “Nhìn thấy chưa, ta đi thay đồ đây.”

“Lại đây, để trầm nhìn kỹ một chút.”

Hỉ phục sẽ dùng màu đỏ thẫm làm chủ đạo, giống hỉ phục của Minh Trạm, lấy tơ tằm màu đỏ thẫm thêu kim long tứ trảo, tinh xảo khí phách. Phượng Cảnh Kiên hài lòng gật đầu, “Xiêm y này cũng rất xứng với người.”

“Lời này thật sự đắc tội với người ta.” Minh Trạm nói thẳm một câu.

Phùng Thành cũng lên tiếng, “Thế tử mặc như vậy thật sự tuần tú quý phái, khí thế oai hùng.”

Minh Trạm cười ha ha, ngoảnh đầu nhìn khuôn mặt hoa cúc đầy nếp nhăn của Phùng Thành, thẳm nghĩ, người mà tôn vinh như vậy thì ai cũng khí thế oai hùng hết cả rồi, trêu ghẹo nói, “Chẳng lẽ bản thế tử ngày thường không khí thế oai hùng hay sao?”

“Không, là thế tử hôm nay đặc biệt tư thế oai hùng.” Phùng Thành ở bên cạnh Phụng Cảnh Kiên đã lâu cho nên cũng dám thoải mái nói đùa vài câu với Minh Trạm.

“Lăn qua lộn lại mà chỉ có một câu khen, ủng hộ người làm đại tổng quản, tại sao Hoàng bá phụ lại dùng một người ăn nói vụng về như người thế này.” Minh Trạm cười mắng một câu.

Phùng Thành lại đặc biệt hưởng thụ, thế tử khen người đều là khen ngược, nếu là khen hấn thông minh lanh lợi thì chỉ có nước hại hấn mà thôi, trong lòng của Phùng Thành vui sướng nhưng trên mặt lại bày ra bộ mặt khổ qua, “Nô tài ngốc nghếch nhưng trung thành chẳng kém gì ai.”

Phụng Cảnh Kiên hỏi, “Vì sao không đội mào vào?”

Minh Trạm liếc mắt nhìn kim mào một cái, lắc lắc búi tóc thư sinh trên đầu, “Nặng lắm, đại hôn phải mang cả ngày còn tra tấn chưa đủ hay sao.” Minh Trạm từ đó đến nay không thích mặc y mào nặng nề, chỉ thích đơn giản thoải mái, có lần mặc xiêm y bằng vải bố tiến cung dọa Phụng Cảnh Kiên nhảy dựng, còn tưởng rằng Minh Trạm ở phủ bị ngược đãi, có ý tìm đệ đệ trao đổi một phen.

Minh Trạm cười, “Đồ mồ hôi cả rồi, ta đi thay ra đây.”

Vẻ mặt của Phụng Cảnh Kiên có một loại hài lòng khó nói nên lời, gật gật đầu. Minh Trạm xoay người, trên lưng y phục có một con kim long đàng vân rất sống động, giống như muốn phá y mà bay, Phụng Cảnh Kiên chưa thấy rõ thì Minh Trạm đã đi vào trong, bên trong truyền đến tiếng thị nữ giúp Minh Trạm thay y phục.

“Tay nghề của Thương Y Cục thật không tệ.” Phụng Cảnh Kiên tán thưởng một câu.

“Vạn tuế đích thân phân phó cho nên đều dùng tú công tốt nhất, phải thêu hết một tháng mới xong.” Phùng Thành nói, “Vạn tuế đối đãi với thế tử thật sự là thân như phụ tử.”

Minh Trạm cầm đai lưng quần lên eo, nghe như vậy thì liền bật cười rồi đi ra, “Phụ vương của ta mà tốt bằng một nửa của bá phụ thì ta sẽ tụng kinh niệm Phật dài dài.”

“Nam tử hán đại trượng phu đừng nói mấy lời hủ lậu như vậy.” Phụng Cảnh Kiên vừa cười vừa chỉ chỉ bát hoa quả ướp lạnh đã chuẩn bị sẵn ở trên bàn, “Ăn cho mát đi.”

Minh Trạm nhào qua, thấy trong chiếc bát gốm bằng phi thủy có đặt quả ô mai, quýt, nho khô, nhân hạch đào và các loại hoa quả khác, phía trên phủ một lớp băng vụn cùng vài giọt mật ong. Minh Trạm đang toát mồ hôi cả người, vừa thấy bát hoa quả ướp lạnh thì nháy mắt cảm thấy cổ họng mát rượi, nhin không được mà ồm ộp nuốt nước miếng vài cái.

“Không có tiền đồ.” Phụng Cảnh Kiên cười mắng một câu.

Minh Trạm thấy trên bàn có một bát, liền ôm lấy rồi dâng lên trước mặt Phụng Cảnh Kiên, cười hỏi, “Hoàng bá phụ, ngài dùng trước đi.”

“Người cứ ăn đi.”

Minh Trạm quay về phủ khi sắc trời đã tối muộn, vừa bước chân vào thì đã có người bẩm báo: Vương gia ở trong viện chờ thế tử.

Minh Trạm đành phải đi sang đó, vẻ mặt của Phụng Cảnh Nam thấy Minh Trạm cũng không có gì hòa nhã, “Đã trở lại rồi ư?”

Minh Trạm hừ hừ một tiếng, “Dạ, nghe nói phụ vương tìm ta có việc.”

Vừa nghe lời này thì Phượng Cảnh Nam bỗng đứng nổi nóng, “Không có việc gì thì ta không thể tìm người hay sao?” Thấy Minh Trạm ủ rũ thì mới nói, “Đạo mất là đại hôn, vậy mà chẳng có chút gì gọi là trầm ổn. Trong phủ của nhị hoàng tử vừa sinh hạ đích tử, ngày kia sẽ tẩy tam, người đến viếng một tiếng đi.” (Tẩy tam = em bé mới sinh sẽ được tắm vào ngày thứ ba)

“Để nhị ca đi đi, ta làm gì rảnh rồi mà đi.” Tuy rằng hiện tại quan hệ của hắn và Phượng Cảnh Nam đã được cải thiện, bất quá Minh Trạm vẫn cảm thấy khó chịu với thái độ của Phượng Cảnh Nam.

“Người bạn cái gì?”

“Tiến cung hầu giá.”

“Người đừng lấy Hoàng huynh ra để hù dọa ta, ta tiến cung nói với Hoàng huynh một tiếng, người đến phủ của nhị hoàng tử rồi tiến cung cũng không muộn.” Phượng Cảnh Nam nói, “Nay mấy vị hoàng tử cũng đã lớn, người cũng nên giao tế nhiều một chút.”

Minh Trạm đắn đo trong chốc lát rồi mới nói, “Đã biết.” Có một chút không tình nguyện, hơi có chút ý tứ là người cầu ta đi đó nha, trong mắt lộ ra một chút đắc ý nho nhỏ.

“Hôn sự của tam muội và tứ muội của người, ta đều xem hết rồi, chẳng qua phong hào của các nàng đến nay vẫn không có tin tức, người có biết vì sao hay không?” Phượng Cảnh Nam ngẩng ngửa ngọc thiên, hỏi Minh Trạm.

Minh Trạm lắc đầu, “Nếu không để ta hỏi Hoàng bá phụ một chút?”

“Hoàng huynh nói Minh Phỉ phóng túng cổ quái, không xứng với phong hào Quận quân, chỉ chịu phong làm Hương quân.” Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, “Đại tỷ của người là trưởng nữ nên được đặc cách phong làm Quận chúa. Minh Kỳ là đích nữ cũng là Quận chúa. Minh Phỉ và Minh Nhã không phải đích cũng không phải trưởng, làm Quận quân hoặc Huyện chủ cũng là xác đáng, Hoàng huynh lại để bụng chuyện Minh Phỉ bất kính với người. Một nữ hài tử, nàng lại lớn hơn Minh Nhã một tuổi, nếu phong hào kém hơn Minh Nhã thì hôn sự sẽ rất khó khăn.”

Trong mắt của Minh Trạm tỏa ra vui sướng, “Hoàng bá phụ rất tốt với ta, quả nhiên không phải nói suông. Chuyện của Minh Phỉ thì ta sẽ không xen vào, thích phong cái gì thì cứ phong cái đó đi.”

Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã nghẹt thở mà bất tỉnh, nắm lấy Minh Trạm rồi nắm một cái, rống giận, “Đó là muội muội của người!”

“Đừng đến đây nha, nàng cũng không xem ta là ca ca của nàng mà.” Minh Trạm nhe răng nhếch miệng, “Phụ vương mà động thủ nữa là ta sẽ nổi nóng đó. Lúc ấy ta bị nàng ép đến mức suýt nữa đã hủ dục. Thoa thuốc bốn năm mới đỡ. Thánh nhân đều nói có thù tất báo, ta miễn cưỡng tuân theo quy củ của thánh nhân mà thôi, không ngăn cản nàng là may rồi, chẳng lẽ ngài còn muốn ta đi cầu tình cho nàng nữa hay sao?”

Minh Trạm vô sỉ một cách thẳng thắn như vậy khiến Phượng Cảnh Nam vốn còn có một chút buồn phiền, nghe thấy những lời này liền giận tím mặt, “Nhỏ mọn, máu lạnh, vô tình, người có xứng làm thể tử của Trấn Nam Vương phủ của chúng ta hay không!”

Trong mắt của Minh Trạm lóe lên hàn quang, nháy mắt khôi phục vẻ mặt nhàn nhã trào phúng, xoay người bước đi. Phượng Cảnh Nam vỗ bàn, cả giận nói, “Đứng lại!”

Phượng Cảnh Nam hít sâu một hơi, hắn đã hết hy vọng thu phục Minh Trạm, bèn thở dài, “Người không phải kẻ thù dai, cần gì phải nói như vậy khiến cho người ta hiểu lầm.”

Minh Trạm đứng yên bất động, Phượng Cảnh Nam lại bắt đầu nổi nóng, “Còn bắt ta phải mời người quay lại nữa hả?”

Minh Trạm quay trở lại rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn, uống một nửa tách trà lạnh, “Phụ vương cư xử còn không bằng một nửa Hoàng bá phụ nữa là.”

“Nếu người là diệt tử của ta thì ta nhất định còn đối đãi với người tốt hơn cả hắn.” Phượng Cảnh Nam hận không thể gõ đầu Minh Trạm, “Ta nghiêm khắc với người là vì tốt cho người. Hoàng huynh có từng hỏi

nhã với đám hoàng tử hay không, gặp chuyện mà không dùng đầu óc, ánh mắt cũng nhìn chẳng xa được ba tấc, người nông cạn như vậy thì ngày sau thừa kế Vương vị nhất định là một kẻ hèn nhát.”

Có việc muốn nhờ mà còn tỏ thái độ như vậy, Minh Trạng nhếch miệng không nói lời nào.

“Có biết hay không hiện tại có rất nhiều người đang hỏi thăm ngươi.” Phượng Cảnh Nam nói.

Minh Trạng lắc đầu, tiện đà nói, “Hỏi thăm ta cũng chỉ vì vụ thuế muối mà thôi, khi ta quay về Vân Nam không biết sẽ có bao nhiêu người tặng lễ cầu tình ta nữa. Phụ vương không cần lo lắng, lòng ta đều đã biết.”

Ngốc nghếch, người ngại hấn ngu xuẩn, nhưng quá thông minh cũng không phải chuyện tốt, giống như Phượng Cảnh Nam, không cần xuất chiêu thì người ta đã cắt đứt đường lui. Thở dài một tiếng, “Người định liệu trước là tốt rồi. Minh Trạng, bây giờ ngươi vẫn chưa thành thân, vẫn chưa lĩnh hội được sự khó xử của người làm phụ thân. Đối với ta mà nói, các người đều là hài tử của ta, giữa các người có tranh chấp, có xa gần, nhưng ta không hy vọng các người thật sự đối đầu với nhau. Cho dù có ngày đó thì người cũng chờ ta nhắm mắt hằng động thủ.”

“Xem ngài nói kia, làm như thể ta chắc chắn sẽ động thủ vậy? Ta cũng không động thủ trước đâu.” Minh Trạng nói, “Phụ vương cũng quá khinh thường ta.”

“Ta cũng không khinh thường ngươi.” Ánh mắt của Phượng Cảnh Nam nhu hòa, dường như hấn chưa bao giờ bình tâm mà nói chuyện với Minh Trạng. Minh Trạng đã lớn, khuôn mặt cũng dần dần lộ ra oai hùng, bộ mặt chữ giáp chính tông, lông mi kéo dài đến tóc mai, mũi thẳng môi mỏng, ánh mắt sáng ngời, thấy trên người của Minh Trạng mặc một chiếc áo choàng màu xanh ngọc dệt hoa văn nổi khá bình thường, bèn hỏi, “Hình như Phùng Trật cũng mặc một bộ giống như vậy?”

“Ừm, trong viện của ta có nhiều khúc vải, hằng năm làm rất nhiều y phục mà mặc chẳng hết. Tỷ như xiêm y bốn mùa, mỗi quý ta đều có hai mươi bộ, có mấy bộ chỉ mặc một hai lần là đã sang mùa, chẳng phải là đáng tiếc hay sao. Cho nên ta bảo bọn họ làm ít một chút, ta bảo đám nha đầu đem phần còn lại may cho đám người Phạm Duy.” Thu mua lòng người cũng không phải điều gì mới mẻ, Minh Trạng chiếu theo biện pháp đồng y đồng thực đối với đám thư đồng của mình thật sự là không tệ.

Một chủ tử có tiền đồ, lại coi trọng mình, như vậy ai sẽ phản bội a?

Phượng Cảnh Nam khen ngợi, “Làm không tệ. Chẳng qua chính mình cũng đừng quá đơn giản, dù sao cũng là thể diện của Vương phủ chúng ta.” Người ta chẳng những không lựa chọn xiêm y, ngay cả dùng bữa cũng không quá sáu món, đơn giản đến mức khiến mọi người...liên tục khen ngợi.

Tỷ như Phạm Văn Chu và Chu Tử Chính, bọn họ cũng rất ăn ý với Minh Trạng, cần cù tiết kiệm, mình quân chi tướng, cũng không biết có phải bị Minh Trạng thu mua hay không, hờ một chút là lại khen Minh Trạng.

Người nói hấn là giả nhân giả nghĩa, nhưng nghe hấn nói về Minh Phỉ thì có thể thấy hấn không hề ngụy tạo. Phượng Cảnh Nam chưa bao giờ gặp qua người nào phức tạp và hay biến đổi khôn lường như Minh Trạng, chỉ đành quyết tâm nhẫn nại giảng đạo lý đến cùng với Minh Trạng, “Trong triều tranh đấu, các hoàng tử là người chết ta sống, cũng không liên quan đến các công chúa. Minh Phỉ là muội muội của ngươi, nếu phong hào của nàng không bằng Minh Nhã thì ắt sẽ có nhiều người suy nghĩ, chuyện lúc trước khó tránh khỏi bị người ta lấy ra bàn luận, Minh Phỉ ngay cả một chút ân huệ cũng không có, như vậy ngươi sẽ được mặt mũi gì hay sao.

Minh Trạng suy nghĩ trong chốc lát, thấy tốt thì mới tiếp thu, “Vậy phụ vương cũng không thể bắt công, còn bảo là ta không xứng làm thế tử Trấn Nam Vương phủ, ta không xứng thì ai xứng? Còn mắng ta lòng dạ hẹp hòi, lãnh huyết vô tình nữa...”

“Nói chuyện như thế đám nữ nhân, còn tính nợ cũ nữa sao?” Nhất thời lờ lờ.

“Cho ta một vạn lượng bạc thì ta sẽ giúp phụ vương hoàn thành chuyện này.”

Phượng Cảnh Nam trừng lớn mắt, hấn quả thật không thể tin được lời này là từ Minh Trạng nói ra, mụ nội nó, lão tử phân phó cho người chút chuyện đi làm, ra sức khước từ không nói, còn dám đòi ngân lượng, Phượng Cảnh Nam phẩy y mệ, “Người ngựa da có phải hay không?” Chuẩn bị động võ.

Minh Trạm thật sự hơi sợ Phụng Cảnh Nam, cũng không phải bị bại bởi trí tuệ mà là vì thân thủ của hắn không bì kịp Phụng Cảnh Nam, Phụng Cảnh Nam nổi nóng, đánh Minh Trạm một trận, Minh Trạm la oai oái.

Minh Trạm xê mông đi, già mồm nói, “Quân tử động khẩu không động thủ.”

“Ta là lão tử của ngươi!” Nói một cách mạnh mẽ, Phụng Cảnh Nam bốt tức giận hơn một chút, ngón tay chỉ lên trán của Minh Trạm, “Hồ đồ không biết nghe lời! Ta đã nói hết đạo lý với ngươi rồi, chuyện này do ngươi dựng lên thì ngươi đi dẹp gọn gàng lại cho ta.”

Minh Trạm bĩu môi không nói chuyện, Phụng Cảnh Nam vỗ bàn cái rầm, “Bằng không ta sẽ lột quần ngươi, cởi truồng mà đánh một trận.”

Minh Trạm hít sâu một hơi, khí thế giảm đi ba phần, “Ôi chao, phụ vương cũng phải giảng đạo lý một chút đi chứ.”

“Lão tử cần gì phải phân rõ phải trái với ngươi, ngươi ăn của lão tử, uống của lão tử, nuôi không ngươi lớn như vậy, nói ngươi đi làm thì đừng nhiều lời vô nghĩa nữa.” Phụng Cảnh Nam hoàn toàn giống bọn thổ phỉ, không phân rõ phải trái.

Minh Trạm vội vàng quỳnht đứt muốn đi nhưng bị Phụng Cảnh Nam gọi lại, áp chế bằng giọng nói hung tợn, “Ngươi muốn ngân lượng làm gì, tưng bạc lắm sao?”

“Ta chẳng có thu nhập gì cả, phải dựa vào bổng lộc hằng tháng, có thể được bao nhiêu? Ngày thường phải ban thưởng hạ nhân, cũng không thể lộ ra bụng dạ hẹp hòi. Trước kia đều là mẫu thân trích vốn riêng cho ta, nay ta đã lớn, làm sao có thể đòi mẫu thân lo cho mình nữa?” Minh Trạm thấp giọng nói.

Phụng Cảnh Nam chỉ sợi dây thừng ở góc tường, Minh Trạm đi qua rồi túm một chút, không quá bao lâu thì Lý Tam bước vào, Phụng Cảnh Nam phân phó, “Gọi Lý Minh đến đây.”

Đại quân gia Lý Minh đến rất nhanh, Phụng Cảnh Nam hỏi, “Mấy năm nay điền trang cửa hiệu ở đế đô thu vào như thế nào?”

Sản nghiệp của Trần Nam Vương phủ dày đặc, ngoại thành đế đô có mấy trăm khoảnh điền trang, nội thành có mấy cửa hiệu mặt tiền và trang viện, cũng có nô tài hiểu việc quản lý, thu vào không ít. Mặc khác còn có một ít sản nghiệp bí mật mà Lý Minh cũng không được biết.

Lý Minh vội vàng trả lời, “Năm trước thôn trang thu được một vạn tám ngàn lượng bạc, cửa hiệu thu vào năm vạn ba ngàn lượng, tổng cộng bảy vạn một ngàn lượng, trừ đi chi tiêu, cộng với thu nhập mấy năm trước thì trong kho còn hai mươi vạn hiện ngân.”

Phụng Cảnh Nam gật đầu, “Dọn dẹp lại một chút, đem sổ sách giao cho thế tử, về sau sản nghiệp này do thế tử quản lý, không cần bẩm báo với ta.” Nhìn về phía Minh Trạm, “Chỉ tiêu của đế đô đều ở đây, ngươi học cách quản lý sản nghiệp đi.”

Phụng Cảnh Nam phất tay, Lý Minh lui xuống thu dọn sổ sách. Trong phòng lại trở nên yên lặng, Minh Trạm thường xuyên lén lút liếc mắt nhìn Phụng Cảnh Nam một cái, Phụng Cảnh Nam hừ một tiếng, “Lén lút nhìn cái gì, có gì thì cứ nói thẳng?”

Minh Trạm thò đầu qua, thấp giọng nói nhỏ bên tai của Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương hào phóng một chút, giao hết cho ta đi.” Sản nghiệp này thì có ích lợi gì, mấu chốt là nhân thủ của đế đô, tổ chức tình báo kia kia.

Ánh mắt của Phụng Cảnh Nam chợt lóe, nói thì chậm mà hành động thì nhanh, một bàn tay dùng tốc độ kinh người phóng đến, néo lấy khuôn mặt thối tha đáng giận của Minh Trạm một cách hung hăng rồi mắng, “Lòng tham không đáy! Ngươi thiếu nợ hay sao vậy!”

Minh Trạm kêu oa oa, “Mau buông tay ra, ta còn phải thành thân nữa mà.” Trên mặt bị thương thì làm sao ra ngoài gặp người cho được.

Phụng Cảnh Nam nghe như vậy thì mới nhẹ tay một chút, chỉ vào mặt của Minh Trạm, cất lên một chữ như sấm mùa xuân, cực kỳ khí thế, “Cút!”

Minh Trạm chạy như điên, hấn chỉ nhắc nhở Phụng Cảnh Nam một tiếng, cho dù không cho hấn thì cũng đừng hồng cho người khác, đó là thứ mà hấn muốn. Bất quá Phụng Cảnh Nam xuất thủ hào phóng như thế khiến Minh Trạm mừng rỡ. Rống cổ hô to một tiếng bên ngoài cửa sổ, “Ta sẽ nhớ rõ chuyện đó.”

Chỉ có một ả Minh Phỉ mà thôi, làm sao sánh bằng vạn lượng thu nhập từ điền trang và cửa hiệu mặt tiền, Phụng Cảnh Nam rộng rãi thì Minh Trạm sẽ làm cho Phụng Cảnh Nam yên tâm, kết quả Phụng Cảnh Nam càng tức giận, tiểu tử chết tiệt, dụ lão tử lấy bạc mua chuộc hay sao?

Ở đế đô chuyện gì cũng phải nói đến ngân lượng, đều là dùng ngân lượng để tặng lễ hoặc là đặt mua lễ vật vạn thọ thiên thu, hằng năm đều thừa thãi rất nhiều. Lúc trước Minh Lễ vừa tiến đến đế đô, Phụng Cảnh Nam vốn giao cho Minh Lễ quản lý, lúc đó tên câm Minh Trạm mới bộc lộ bản lĩnh, tiểu tử này không có da mặt, khi bị câm đã thường xuyên chỉ trích Phụng Cảnh Nam bất công, chết sống đòi quyền bính đế đô, Phụng Cảnh Nam đối phó với hấn mà phải dốc hết sức lực, làm sao còn dám giao sản nghiệp đế đô cho Minh Lễ, chẳng phải đem nhược điểm có sẵn giao cho Minh Trạm hay sao?

Vì vậy chuyện này vẫn trì hoãn đến tận bây giờ.

Hôm nay Minh Trạm nhắc đến tình cảnh khốn khó, Phụng Cảnh Nam cảm thấy cũng có lỗi, nghĩ rằng Minh Trạm không phải kẻ thích phung phí, nhưng không có ngân lượng thì thật sự là bất tiện. Nhất thời mềm lòng liền giao sản nghiệp ở đế đô cho Minh Trạm quản lý. Hiện tại ngẫm lại thì hơi hối hận một chút.

Lý Tam tiến vào dâng trà, Phụng Cảnh Nam nói, “Tên tiểu tử kia đi rồi à?”

“Dạ, nô tài thấy thế tử rất vui mừng.”

Thật sự là vô nghĩa, đoạt được sản nghiệp của bốn vương thì làm sao mà không vui mừng cho được?

.....

P/S: Bác Kiên đúng là cha *ruột* của em Trạm, giống như sắp gả con gái rệu đi xa vậy, xem mặc đồ cưới nữa chứ.

Ngày mai cho ta nghỉ 1 ngày nha, ta có công việc phải giải quyết vào ngày mai, cố gắng qua hết tháng này ta sẽ đều đặn hơn ^^

99. Chương 99: Uy Hiếp

Sau khi chiếm được quyền cải cách thuế muối, Minh Trạm lại đem sản nghiệp ở đế đô nắm vào trong tay.

Sản nghiệp ở đế đô kỳ thật chỉ là một cộng lông mà thôi, chẳng tính là gì, chẳng qua đủ loại tình hình không thể không làm cho người ta nghĩ nhiều, thế tử ngồi ở vị trí này thật sự ổn nha.

Có ngân lượng, chuyện đầu tiên Minh Trạm làm chính là tặng hồng bao cho thủ hạ.

Minh Trạm thật sự không thiếu thứ gì, chỉ thiếu ngân lượng. Lương bổng của thế tử hằng năm bất quá chỉ có ba ngàn, còn có ngân lượng tiêu vật hằng tháng, Minh Trạm mỗi tháng được một trăm lượng, tổng cộng một năm còn chưa đến năm ngàn bạc, ở địa vị của hấn thật sự là không dư giả.

Cho nên Minh Trạm phải tính toán rất tỉ mỉ, cũng may có Vệ vương phi thường xuyên trợ cấp cho hấn, vì vậy mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Nay Minh Trạm phú quý, thủ hạ cũng có bát canh mà ăn, Phụng Cảnh Nam nghe bẩm báo thì liền oán giận, xú tiểu tử lấy ngân lượng của lão tử đền đáp cho kẻ khác.

Minh Trạm có ngân lượng thì sẽ giữ lời, tiến cung nói về chuyện phong hào của hai vị muội muội với Phụng Cảnh Nam, nói một cách mang ơn, “Ta cũng không thích nha đầu Minh Phỉ kia, Hoàng bá phụ đi nàng để cho ta hả giận, hãy, thiên hạ to lớn, ngoại trừ mẫu thân của ta thì chỉ có ngài đối với ta là tốt nhất.”

“Cảnh Nam vì chuyện này mà tìm người ư?” Trên thuyền thấp như ý, Phương Cảnh Kiền nghiêng mình dựa vào chiếc gối màu minh hoàng, nghe thấy liền biết ý, hỏi Minh Trạ như thế.

“Ừm.” Minh Trạ ngồi trên chiếc ghế thêu hoa, phe phẩy quạt hương bồ, từng đợt gió lạnh làm cho Phương Cảnh Kiền cảm thấy toàn thân đều thư thái, “Chỉ là một nha đầu, so đo với nàng cũng không đáng. Người trong thiên hạ đều biết ta và Minh Lễ không hợp, lúc này phong hào của Minh Phỉ thấp hơn một bậc thì mọi người sẽ nghĩ là do ta gây ra, vô cớ gánh lấy thanh danh không tốt. Ngay cả Thái hậu cũng sẽ tính sổ với ta.”

Phương Cảnh Kiền cầm tay của Minh Trạ, Minh Trạ không giỏi võ nghệ bắn cung và cưỡi ngựa cho nên đôi tay rất thon mịn, từng ngón tay tinh tế mềm mại, Phương Cảnh Kiền bóp bóp một chút, “Thôi được rồi, coi như lợi cho nàng. Đều là thứ nữ, lại không phải trưởng nữ, cũng không cần phân ra cao thấp, đến khi chỉ hôn rồi phong hào cũng không muộn.”

“Ta cũng có ý như vậy.” Minh Trạ rút tay ra, “Để ta kéo xích đu đến nằm.”

Phương Cảnh Kiền vỗ xuống thuyền thấp, “Thuyền thấp này rất rộng.”

“Hai người chen chúc một chỗ rất nóng.”

“Chiếu này của trẫm được bện bằng ngọc thạch, cũng là do Cảnh Nam tiến cống, mát mẽ thoải mái, lại đây thử xem.”

Minh Trạ thoát hải rồi leo lên, Phương Cảnh Kiền nhích vào trong chừa ra một chỗ, đem gối đầu cho Minh Trạ nằm, Minh Trạ thả mình nằm xuống, nói, “Trước kia có một mỹ nữ thuở nhỏ đã luyện công trên hàn ngọc sàng vạn năm, bằng cơ ngọc cốt, vô cùng mỹ mạo.”

Phương Cảnh Kiền không cảm thấy hài hước, bèn hỏi, “Trẫm phải lột một tấm thảm mỏng lên chiếc chiếu làm bằng ngọc thạch này, nếu là ngọc thạch làm thành giường thì có bị phong hàn hay không?” Nhìn Minh Trạ bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, “Nếu người thích ai thì có thể nạp làm trắc phi, đừng bận tâm đến phụ vương của người, trẫm sẽ làm chủ thay người.”

“Người ta là hoa đã có chủ.”

“Hóa ra là nữ nhân dám đáng. Đừng mắt mặt như thế nữa, thiếu gì nữ nhân.” Sở thích của người thật kỳ lạ, Phương Cảnh Kiền thầm nghĩ.

Minh Trạ quả thật muốn ngắt xiu, “Ngài quả thật không hề có một chút lãng mạn nào hay sao?”

“Lãng cái gì? Nói chuyện cho cẩn thận, lần sau mà còn nói lung tung thì ta sẽ vả mồm của người.” Lấy từ lãng làm mở đầu, Phương Cảnh Kiền sẽ không nghĩ theo chiều hướng có lợi, sắc mặt cũng trầm xuống.

Minh Trạ vội vàng giải thích, “Đây là cách nói của người Tây Dương, chỉ cần biết lòng của nữ nhân sẽ khiến cho nữ nhân yêu thích.”

“Không có tiền đồ.” Phương Cảnh Kiền giáo huấn Minh Trạ, “Nam tôn nữ ti, phu vi thê cương, nam nhân mà lại lấy lòng nữ nhân, ở đâu ra lời nói xằng bậy như vậy. Bị đập đầu vào tường hay sao thế? Đừng nghĩ lung tung nữa. Cũng là Cảnh Nam không tốt, Minh Kỳ là nữ hài tử mà lại không học thêu thùa, suốt ngày chỉ thích đao thương kiếm mác, nay ngày cả phu quân cũng không có.”

“Mà thôi, đừng nói chuyện này nữa, Ngụy Ninh thăm vấn tên buôn lậu muối tư kia, người có biết hay không?”

“A Ninh không bảo ta đi nên ta cũng không biết. Hẳn càng ngày càng xa cách ta.” Minh Trạ nằm nghiêng người, hai tay gối dưới đầu.

“Cũng không phải là ý của Tử Mẫn, là Thượng thư Lâm Vĩnh Thường của Đô Sát Viện Tả Đô Ngự Sử, trẫm khó khăn lắm mới dời Đỗ Như Phương đi làm Phủ doãn, hiện tại lại xuất hiện thêm một tên Lâm Vĩnh Thường, càng khó chơi hơn nữa.” Phương Cảnh Kiền cười, “Đô Sát Viện dong dài không ngắn, cho nên trẫm miễn cho người phiên hà.”

“Cũng chẳng phải chuyện gì tốt, thuê muối để dâng đấng tột với người ta.” Phương Cảnh Kiền đã đỡ lời giải thích, Minh Trạ cũng không để bụng, cười nói, “Ta nghe nói hôm kia Đỗ Như Phương đánh thiếu gia của

Trầm Các Lão ba mươi bốn, nay trị an của đế đô quả thật tốt hơn trước kia rất nhiều. Xương Bắc Hầu và Phúc Xương Bác khôn khéo như thế mà lại nuôi được một nhĩ tử chính trực vô tư như vậy.”

Phượng Cảnh Kiền không cho là đúng, “Là quan thì phải vì dân, nếu lòng tràn đầy tư tình thì trầm dùng hẳn để làm gì?”

“Trầm Các Lão không gây phiền phức cho Đỗ gia à?”

“Hắn?” Phượng Cảnh Kiền nhếch khóe môi, “Lão già kia tự mình mang lễ vật đến Xương Bắc Hầu phủ cảm tạ, lại nhận lỗi thay cho khổ chủ, sau đó còn dâng thư bảo rằng dạy nhĩ tử không nghiêm, về mặt đại công vô tư, trầm cũng chỉ dành trấn an hắn vài câu. Nay đã sớm đuổi cái tên không biết quy củ kia về quê, một lần vất vả suốt đời an nhàn.”

Minh Trạ tán thưởng, “Quả nhiên là đa mưu túc trí, mượn lực đánh lực, đúng là gừng càng già càng cay, rượu càng ngâm càng thơm. Người này không phải đại ngụy thì là đại thiện.” Bất quá theo ý kiến nông cạn của Minh Trạ thì người đại thiện không thể giữ được vị trí thủ phủ.

Phượng Cảnh Kiền nhìn Minh Trạ, dặn dò nói, “Người ra ngoài nói chuyện nên cẩn thận coi chừng tai vách mạch rừng.”

“Không sao, dù sao thì cũng có ngài chịu trách nhiệm rồi.”

Phượng Cảnh Kiền cười mắg một câu, “Hàm hồ”, vỗ đầu Minh Trạ một cái, “Nói cho trầm nghe xem, hôn sự chuẩn bị thế nào rồi?”

“Thì cũng vậy thôi, ta thấy tất cả bọn họ đều bận rộn treo lồng đèn đỏ, còn có người dâng môn tặg lễ nữa.” Minh Trạ nghiêng người nói, “Bá phụ, ngài xử trí mấy món lễ vật người ta tặg ngài nhân dịp vạn thọ cũng như những thời điểm khác như thế nào vậy?”

“Sắp xếp trong ngân khố, sao vậy?”

“Trong ngân khố của ngài có không ít bảo bối phải không?”

Phượng Cảnh Kiền cảnh giác, “Người thiếu bạc chi tiêu hay là xem trọng cái gì của trầm? Cứ nói thẳng đi?”

Người xưa hay nói đa tọa tọa nhất cá nượg tọa tọa nhất oa, Phượng Cảnh Kiền cho dù anh minh thần võ như thế nào thì cũng có khuyết điểm, hẳn hoàn toàn thừa kế bụng dạ hẹp hòi nhỏ mọn của Ngụy thái hậu, Minh Trạ bĩu môi nói, “Không phải, hiện tại ta có bạc, phụ vương giao sản nghiệp của đế đô cho ta quản lý rồi, ta còn cho đám người Phạm Duy hồng bao nữa kia.” (đa tọa tọa nhất cá nượg tọa tọa nhất oa = con cái được di truyền từ bố mẹ)

Phượng Cảnh Kiền vui đùa một câu, “Chắc chắc, đây là khoe giàu với trầm phải không. Có ngân lượng mà không biết hiếu kính trầm à.”

“Ta lặn đai lưng nhiều năm như vậy, tích góp nhỏ thành quả to.”

Phượng Cảnh Kiền cau mày, “Đi đọc thêm mấy quyển sách đi, càng ngày càng nói chuyện không có quy củ gì cả.”

“Bá phụ hãy nghe ta nói đã.” Minh Trạ nói, “Bá phụ, ta nói về chuyện bán đấu giá, ngài còn nhớ rõ hay không?”

“Ngày đó người chỉ nhắc sơ qua, hiện tại nói cụ thể cho trầm nghe một chút thử xem.”

“Bất quá chỉ là bốn chữ giá cao thì được mà thôi.” Minh Trạ tỉnh táo tỉnh thần, nói một cách nghiêm túc, “Loạn thế hoàng kim, thịnh thế lỗi thời, nay quốc gia thái bình, đế đô danh môn hiển quý, đại thần quan lại đi lễ luồn cúi, người nào không cần tặg lễ. Nhất là đám quan văn, một đám hủ lậu, không thích nhận những thứ bằng vàng, mà chỉ chọn thư họa cổ hoặc nghiên mực nổi danh và bảo mực, vừa mang tiếng thơm vừa được lợi ích thực tế. Cửa hiệu bán đồ cổ ở đế đô ngày thường thu vào không biết bao nhiêu ngân lượng. Bán đấu giá nói trắng ra là bán ranh giới của một món đồ.”

“Tỷ như ngài không phải muốn tu sửa hành cung Tây Giao hay sao? Làm cách nào để giảm bớt chi phí? Công trình của ngài lớn như vậy, hoàn toàn có thể đăng tin, làm cho những thợ lành nghề tham gia đấu thầu, ai có thể giảm bớt chi phí mà lại có năng lực thì dùng người đó. Như thế chẳng phải tiết kiệm rất nhiều hay sao?” Minh Trạng phân tích tỉ mỉ, “Năm nay thuế muối không nhiều, ngài còn phải lấy ngân khố riêng của mình để trợ cấp cho triều đình, lễ vạn thọ cũng chưa lên kế hoạch, nay đã là mùa hè, năm trước hành cung Tây Giao bị cạn nước vẫn chưa được tu sửa, nói đến nói lui cũng là thiếu ngân lượng. Triều đình khó khăn như vậy, bá phụ cũng không tiện đi tu sửa hành cung. Bất quá nếu không tốn quá nhiều ngân lượng, dăm ba vạn bạc thì triều thần cũng chẳng nói gì đâu.”

Minh Trạng một lòng suy tính cho hẳn khiến Phụng Cảnh Kiên cảm thấy thoải mái, “Biện pháp tốt như thế, có thể lấy công trình hành cung để thử trước. Chẳng qua nếu người ra mặt thì hơi bất tiện một chút. Trẫm sẽ tìm một người thích hợp cho người, người đem cách làm cụ thể nói với hắn, đến lúc đó để hắn ra mặt, nếu có người mắng thì cũng sẽ không mắng lên đầu của người.”

“Hảo.” Minh Trạng cong ánh mắt, chu mỏ hôn một cái, “Bá phụ thật chu đáo.”

Phụng Cảnh Kiên nhéo mặt Minh Trạng một cái rồi ôn hòa nói, “Trẫm đã hiểu cách thức đấu giá của người, chính là đem một việc đưa ra để người ta cạnh tranh giá cả, có đúng hay không?”

“Quả nhiên là anh minh thần võ mà.”

“Xú tiểu tử, còn học cách vuốt mông ngựa nữa hả.” Phụng Cảnh Kiên cũng nở nụ cười.

Minh Trạng mỉm cười sửa lại cho đúng, “Là mông rồng.”

Phụng Cảnh Kiên vỗ Minh Trạng một chút, Minh Trạng giả vờ kêu to cầu xin tha thứ, ôm lấy thắt lưng của Phụng Cảnh Kiên mà co rút một chỗ rồi cười nói, “Bá phụ không dùng sức, có phải đau lòng đúng không, không nữa à?”

“Chỉ biết cọt nhả.” Đầu của Minh Trạng nằm ngay trước mắt, Phụng Cảnh Kiên dùng tay xoa xoa, hẳn thích Minh Trạng cũng như bộ dạng thân mật của Minh Trạng, “Người bướng bỉnh như vậy nhưng thật ra rất hợp với tính trẫm. Người ở nhà nên chú ý một chút, phụ vương của người thích cái gì ôn hòa trẫm ổn.”

“Giống Minh Lễ, không nóng không lạnh, ta biết rồi.” Minh Trạng than thở, “Bệnh gì cũng trị được, duy nhất bệnh bất công này thật sự là nan y.”

Phụng Cảnh Kiên nhin cười, “Đừng ở trước mặt hắn mà nói như vậy.”

“Đã sớm nói rồi.”

Xem ra bị đánh thường xuyên không phải không có nguyên nhân, Phụng Cảnh Kiên không thể không dạy Minh Trạng về đạo phụ tử, “Phải chừa chút mặt mũi cho nhau, Cảnh Nam là phụ thân của người, tính tình cũng hơi nóng một chút, người cũng phải nói năng cung kính lễ độ, nhiều lời tốt với hắn thì mới có thể khiến cho hắn vui vẻ. Hiện tại tuổi còn nhỏ, người chống đối hắn một chút thì hắn vẫn có thể chịu đựng người, thời gian lâu dài, người mà còn như vậy, đừng nói đến Cảnh Nam, cho dù là người khác nhìn thấy thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người. Trẫm thấy người đều đối xử tốt với người khác, cũng rất hiểu ý, vì sao lại không hợp với phụ vương của mình?”

Minh Trạng không nói chuyện, bất quá rốt cục cũng để tâm, ở đây mọi người chú ý đạo hiếu, dù sao hắn và Phụng Cảnh Nam cũng không phải cãi nhau chỉ một hai lần.

Minh Trạng quay về đem chuyện của Minh Phỉ nói cho Phụng Cảnh Nam nghe, Phụng Cảnh Nam than thở một tiếng, “Nay lời nói của người ở trước mặt Hoàng huynh còn hữu dụng hơn cả ta.”

“Hoàng bá phụ lấy lòng ta, đương nhiên là muốn ta cảm kích, dù sao cũng là ta đi nói một tiếng mà.” Minh Trạng nói tiếp, “Phụ vương đừng nói như thế. Hoàng bá phụ đối xử tốt như vậy tất cả đều là vì nể mặt ngài, uống nước nhớ nguồn, ta cũng biết phân rõ đạo lý.”

Phụng Cảnh Nam cẩn thận quan sát Minh Trạng vài lần, vì sao mới tiến cung một chuyến mà giống như đã nếm qua mật ngọt, miệng lưỡi ngọt sớt, tính tình cũng dịu dàng, gật đầu nói, “Mấy ngày này không cần đi ra ngoài, cùng nhũ mẫu học quy củ đại hôn, từ đây đến ngày đại hôn không cần phải làm công vụ. Sau khi người đại hôn sẽ quay về Vân Nam, có suy tính gì cho chuyện thuế muối hay chưa?”

“Ta đã thảo luận với Phạm Duy và Phùng Trật, bảo bọn họ soạn thảo văn thư, đến lúc đó phải thỉnh phụ vương chỉ giáo.” Nói khách khí như vậy khiến Minh Trạng cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Đám người Phạm Duy tuổi trẻ khí thịnh, tài năng cũng không tệ, chẳng qua vẫn chưa từng trải. Ngoài miệng không có râu thì làm việc không trầm ổn, trước tiên để bọn họ đi theo Văn Chu, Tử Chính thỉnh giáo. Đợi ổn thỏa thì ta lại xem xét cũng không muộn.” Phượng Cảnh Nam thấy hôm nay Minh Trạng thật ngoan ngoãn, trong lòng cũng thư thái, nhân tiện nói, “Mặc dù ta cho người thư đồng nhưng người cũng đừng đem tất cả tâm tư đặt lên mình bọn họ, giống như đám người Văn Chu đều là lão luyện thành thực, kết giao nhiều với bọn họ mới có ích.”

“Ta đây cũng không sợ sẽ không nhận được mà mọi góc tường của phụ vương.”

Phượng Cảnh Nam lặng lẽ cười, “Người có thể lấy được thì cũng xem như có bản lĩnh.”

“Làm gì có, của ta chính là của phụ vương, của phụ vương chính là của ta, hai ta còn phân chia làm gì nữa, ta tự moi góc tường của mình, cũng giống như thoát hạ khổ rồi tự đánh rắm thôi.”

“Thô tục.”

Minh Trạng vừa cười vừa đứng dậy, “Quay về ngâm trà hương súc miệng, ta không quấy rầy phụ vương nữa.”

Thái độ tốt đến mức làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, Phượng Cảnh Nam nói, “Ta chưa dùng bữa, người cùng ta dùng bữa đi.”

Khi Minh Trạng xảo quyết thì Phượng Cảnh Nam thường xuyên đau đầu, nay bỗng nhiên lại hiểu chuyện như thế, trong lòng của Phượng Cảnh Nam lại cảm thấy bất ổn, nhất thời hoài nghi không biết có phải Minh Trạng đang âm mưu gì hay không, nhất thời lại suy nghĩ có phải Minh Trạng gặp rắc rối gì hay không, lúc này không dám nói vì sợ bị trách phạt hay sao?

Minh Trạng liền nhân cơ hội nói với Phượng Cảnh Nam về chuyện bán đấu giá, “Lần trước phụ vương bảo Hoàng bá phụ muốn tu sửa Tây Giao hành cung thì phải mất hai mươi vạn bạc, đây thật sự là trò cười của thiên hạ, lấy bạc của hoàng thất làm chuyện xa xỉ. Năm nay không phải như xưa, quốc khố thiếu thốn, triều đình phải cứu tế cho dân chúng gặp nạn, nếu xuất ra nhiều ngân lượng như vậy để tu kiến cung điện thì Ngự Sử sẽ la ó ầm ĩ.”

“Ngày ấy ta chỉ nhắc sơ qua mà các người lại để bụng như vậy.” Phượng Cảnh Nam giương mắt nhìn Minh Trạng, “Thảo nào Hoàng huynh lại thương người như thế.”

Minh Trạng nói, “Cho dù là đại khái nhắc đến thì ta cũng lo lắng Hoàng bá phụ sẽ sĩ diện, ta nhắc đến chuyện ngân lượng sẽ khiến hấn không vui.”

“Nếu người tiết kiệm ngân lượng cho ta thì ta cũng rất vui mừng.” Phượng Cảnh Nam cười cười, “Lúc trước không để ý, nay xem ra người rất có sở trường trong phương diện tài vụ, bốn vương cũng đang gặp khó khăn, lúc này nếu có một trăm tám mươi vạn thì có thể giải quyết khó khăn ngay hiện tại.”

Minh Trạng trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin tưởng, “Chẳng lẽ ngài định đòi lại sản nghiệp đã cho ta hay sao?” Chính hấn cũng nghèo kiết xác cần người cứu tế, vì sao Phượng Cảnh Nam lại nhắc đến chuyện ngân lượng với hấn cơ chứ?

Gân xanh trên trán của Phượng Cảnh Nam lại giật giật, thật vất vả mới nhịn xuống cơn giận, “Cút đi, nhìn thấy người là lại bực mình, mất cả khẩu vị.”

Minh Trạng rốt cục chưa dùng bữa mà đã bị mắng vài câu, bèn tiêu sái rời đi.

Phượng Cảnh Nam thầm mắng Minh Trạng, luôn oán thán lão tử bất công, nếu người đối với lão tử có một nửa hiếu tâm như đối với Hoàng thượng thì lão tử lập tức sẽ tự phê bình chính mình.

Minh Trạng làm tân lang nhưng cũng không vội vàng, trong khi Minh Nghĩa và Minh Liêm lại bận rộn chuyện hôn sự của Minh Trạng, mỗi ngày vất óc mà làm, không có chút nào rảnh rỗi.

Minh Nghĩa cười lạnh, “Quả thật là thế tử phô trương, ngay cả chúng ta cũng phải giúp hấn làm việc vặt.”

Minh Liêm tâm cơ đơn giản, chỉ để ý đến ngân lượng mà làm việc, nghe Minh Nghĩa bực bội nói như vậy, hần cao thấp suy nghĩ một chút rồi nói một cách thành thật, “Nhị ca, nếu người không thích thì cứ giao việc này cho đệ đệ làm. Nhị ca ở đế đô nhiều năm, cũng tích góp được không ít, không xem trọng vài đồng bạc nhỏ nhặt này, thôi thì cứ đưa vào túi của đệ đệ đi.” Trong Vương phủ cũng không phải mọi người đều là phú ông, hơn nữa Minh Liêm rất háms bạc. Hần không phải trường tử cũng chẳng phải đích tử, vẫn bắt thành mà vô cũng không giỏi, cũng không lọt vào mắt của Phượng Cảnh Nam, vì vậy về kinh tế thì vẫn còn một chút khó khăn.

Con người của Minh Liêm rất thành thật, hần không có tình nghĩa thâm thiết gì với Minh Trạms, hỗ trợ lo liệu hôn sự của Minh Trạms thật chất chỉ là vớt mỡ trên mặt mà thôi, hơn nữa còn vớt cực kỳ sáng khoái. Một mặt lại cảm thán, đại hôn của thế tử cũng không phải phô trương một cách bình thường, một mặt lại làm việc cực ỏns, sung sướng vớt mỡ vớt bạc, làm không biết mệt, đến mức trong lòng lại mơ hồ hy vọng Minh Trạms tiếp tục đại hôn thêm vài lần nữa thì mới tốt.

Mục đích của Minh Nghĩa rõ ràng giống Minh Liêm, nhưng ở trước mặt Minh Liêm cứ giả vờ bày ra bộ mặt bị ép buộc, làm cho Minh Liêm xưa nay vốn vô sỉ cảm thấy hơi chướng mắt, vì vậy Minh Liêm mới dăm chọc Minh Nghĩa vài câu.

Minh Nghĩa nhin không được, cười lạnh, “Mấy ngày không gặp, tam đệ đã học được cách duỗi tay ra ngoài rồi à. Xem hần làm thân huynh đệ, không biết người đã đặt ta và đại ca ở chỗ nào rồi?”

“Tam ca.” Minh Liêm ngắms nghĩa một chiếc quạt mạ kim ở trong tay, cố tình phe phẩy một cách phong nhã, lưng dựa vào ghế, chân gác lên bàn bát tiên, nhàn nhã nói, “Nay thế tử vị đã được lập, còn tranh giành làm gì nữa? Với lại ta cũng tranh không lại hần? Ngay cả đại ca cũng không phải là đối thủ của hần, nhị ca ở đế đô cợ xát nhiều năm nay, ngoại trừ việc tích trữ không ít vốn riêng thì còn tích trữ được cái gì nữa? Nếu nhị ca có bản lĩnh thì đã sớm tiếp nhận cây gậy của đại ca mà cùng hần tranh giành thế tử vị, kết quả chẳng phải đã an bài rồi hay sao? Dù sao thì các người đừng hy vọng vào ta, ta không thể sánh bằng tứ đệ. Tuy rằng huynh muội của chúng ta đông người nhưng đây không phải chiến tranh, đông người có thể chiến thắng. Sự thật là sự thật, chúng ta muốn lấy trứng trời đá, chẳng phải là muốn chết hay sao?”

Minh Liêm rung đùi đắc ý kết luận một câu, “Dù sao ta không có bản lĩnh, tốt nhất là nắm chặt thời gian mà lưu lại ấn tượng tốt cho thế tử, về sau mới sống an nhàn thoải mái.”

“Ta thấy người suốt ngày nuôi chim chóc đến hóa điên rồi!” Minh Nghĩa suýt nữa đã nổi cơn thịnh nộ.

“Nay ta cũng không nuôi chim chóc, ta chuyển sang chơi thư họa rồi.” Minh Liêm cười đùa, “Mà ta nghe nói nhị ca có Khoái tuyết tinh thiếp của Vương Hi Chi đúng không? Khi nào rãnh rồi thì cho đệ đệ mượn thưởng thức một chút đi?”

Minh Nghĩa có phần đau lòng, gật đầu nói, “Huynh đệ chúng ta cũng không nên khách khí như vậy. Để ta phái người mang cho người.”

“Đa tạ ca ca.”

Minh Nghĩa hỏi, “Người có biết phụ vương giao sản nghiệp ở đế đô cho thế tử quản lý hay không?”

“Ta cũng không biết nữa.” Minh Liêm thản nhiên nói, “Mà dù sao cũng đã giao quyền rồi, chẳng phải hần sắp đại hôn hay sao? Ngày sau ở riêng chỉ cần không thiếu phần của ta và người là được rồi.” Thấy mặt của nhị ca tối sầm, Minh Liêm hơi cau mặt một chút, sau đó bất chợt bùng tỉnh mà hỏi, “Nhị ca, chẳng lẽ trước kia người để ý mấy thứ này hay sao?”

“Không có.” Minh Nghĩa đen mặt nói, “Chẳng qua ta ở đế đô đã lâu, dù sao cũng phải hỏi cho biết.”

Minh Liêm hiểu rõ trong lòng, chỉ cười nói, “Như vậy nhị ca đi theo ta quay về Vân Nam đi, ta nghe nói thế tử sẽ ở đế đô. Tại Vân Nam, huynh đệ chúng ta ở xa hần một chút, như vậy mới có người hiếu kính.”

“Cho dù ta có muốn nhưng tên tiểu tử kia cũng không chịu đáp ứng.” Nghĩ đến chuyện này thì trong bụng của Minh Nghĩa lại dấy ấps tam muội chân hỏa, hận không thể nghiền Minh Trạms thành tro, hần hơi nhắc đến thì phụ thân liền từ chối cho ý kiến, Minh Trạms nhân tiện nói, “Ta muốn quay về Vân Nam chủ trì thuế muối, đế đô còn cần nhị ca chiếu ứng.” Rõ ràng không muốn hần trở về.

Minh Liêm phe phẩy quạt đưa ra chủ ý thối tha, “Nhị ca đi cầu phụ vương đi, bây giờ hấn còn chưa kể vị. Phụ vương không đồng ý, nhị ca cứ cầu vài lần, sống chết cũng không chịu ở để đó, phụ vương cũng sẽ không ép buộc nhị ca đâu.”

Thấy Minh Liêm thật sự không phải người có thể cùng nghị sự, Minh Nghĩa rất nản lòng, bất đắc dĩ nói, “Người đừng bận tâm, lòng ta đều đã biết rõ.”

“À.” Minh Liêm đặt chân xuống đất, đứng dậy chà chà, “Chúng ta đi xem bọn họ dựng lầu thế nào rồi. Ngày hỷ sự không nên xảy ra sơ suất.”

Hỉ sự? Hừ! Hỉ sự!

Nhất định sẽ khiến cho người cả đời khó quên! Minh Nghĩa gõ gõ chiếc quạt trong lòng bàn tay, cùng đệ đệ đi ra ngoài.

.....

Gần đến ngày đại hôn nhưng Minh Trạ lại không hề rảnh rỗi, mang theo đám quân sư quạt mo của mình cùng đám người của Phụng Cảnh Nam thương nghị thuế muối ở thư phòng.

Hôm nay Minh Trạ không giống ngày thường, trên môi của hấn có dán hai miếng râu nhỏ, buổi sáng khi tỉnh an làm cho Phụng Cảnh Nam kinh ngạc, cũng cảm thấy hơi mất mặt, lệnh cho Minh Trạ tháo xuống, Minh Trạ có chết cũng không chịu nghe, còn lý sự, “Chẳng phải phụ vương đã nói ngoài miệng không có râu thì làm việc không trầm ổn hay sao? Ta như vậy trông rất trầm ổn đúng không?”

Minh Trạ vốn còn trẻ, dung mạo tuấn tú, môi hồng răng trắng, trên khuôn mặt mịn màng trắng ngần như trứng gà lại dán hai miếng râu nhỏ trong rất kỳ quái, hấn lại thích giả vờ sờ sờ vuốt vuốt, bộ dáng đặc ý càng khiến người ta cảm thấy buồn cười. Đám người Phạm Văn Chu cố gắng nhịn cười, tán thưởng một câu, “Thế tử càng ngày càng trưởng thành.” Minh Trạ nhịn không được mà cười tủm tỉm, tâm tình cao hứng.

“Được rồi, bàn chuyện chính sự đi.” Phụng Cảnh Nam trừng mắt liếc Minh Trạ một cái: Lỗ mãng.

Phụng Cảnh Nam ngồi trên ghế chủ vị, Minh Trạ ngồi kế bên, còn đám người Phạm Duy Phùng Trật cũng ở bên cạnh Minh Trạ, Phạm Văn Chu và Chu Tử Chính thì bên cạnh Phụng Cảnh Nam, thật sự là phân biệt rất rõ ràng.

“Phùng Trật, người nói với phụ vương về điều lệ thuế muối mà chúng ta đã thương nghị trước đó đi.” Minh Trạ cố ý để cho Phùng Trật bộc lộ, Phùng Trật ở bên cạnh hấn không lâu nhưng làm việc rất cẩn thận, bản tính cũng ôn hòa đáng tin cậy, mấu chốt là phụ thân của Phùng Trật là Phùng Sơn Tư cũng là một vị tướng đặc lực tài ba trong việc quản lý ngân khố ở bên cạnh Phụng Cảnh Nam, là gia đình có truyền thống hiếu học.

Giọng của thiếu niên trong trẻo, hơn nữa Phùng Trật được di truyền từ phụ thân, bẩm sinh rất mẫn cảm với ngân lượng, trước tiên giảng về chi phí luân chuyển, sau đó là cơ cấu rườm rà của nha môn diêm vận hiện hành, người đồng hơn việc, do đó giá muối cao hơn khiến dân chúng gặp khó khăn.

“Vì cắt giảm phí luân chuyển cho nên sẽ giảm thiểu phí tổn cho muối ở Lương Hoài.” Phùng Trật không vội không chậm, lúc đầu hấn đối mặt với Phụng Cảnh Nam vẫn có một chút khẩn trương, bất quá sau khi quen thuộc thì loại cảm giác câu nệ này dần dần biến mất, thay vào đó là một loại tự tin đầy mình. Thế tử đã cướp được thuế muối vào trong tay, đem việc này giao cho hấn và Phạm Duy, vì để bọn họ có thể bộc lộ tài năng, triển lộ bản lĩnh. Phùng Trật và Phạm Duy lén thương thảo nhiều lần, lại cùng Minh Trạ thương nghị bổ sung, sửa tới sửa lui mới có thể nói một cách khẳng khái trước mặt Vương gia như hôm nay. Trên mặt ngăm đen thể hiện sự thần nhiên và bình tĩnh, tướng mạo của Phùng Trật cũng không xuất chúng, lúc này gờ tay nhắc chân lại làm cho người ta cảm thấy tiểu tử này cũng không tệ.

“Trước kia mỗi bốn trăm cân muối sẽ bán sỉ, chiếu theo thời giá hiện tại tương đương sáu lượng bốn đồng, đánh thuế chiếu theo luật thương vận mà cắt giảm cho thích hợp, còn có phí hao hụt do tan chảy muối, kinh phí xây dựng cục trạm, giấy bút cho các nha môn, lương bổng cho các phái viên, cộng luôn kinh phí truy lùng buôn lậu là năm đồng hai, tổng cộng mỗi bốn trăm cân muối bán sỉ là mười hai lượng tám đồng. Thế

tử cho rằng ngoại trừ như vậy thì không còn yêu cầu nào khác. Chi phí cho diêm nông sẽ do diêm thương tự lo liệu.”

“Nhưng sự thật là nay mỗi cân muối cần đến tám mươi hai đồng, đến tay của diêm thương rồi bán ra cho dân chúng khiến cho vật tầm thường trở nên xa xỉ.” Phùng Trật nói, “Chẳng phải là kỳ lạ hay sao?”

Phạm Văn Chu nói, “Dựa theo lời của người thì diêm vận nha môn của chúng ta chỉ cần giảm mạnh thì có thể giảm giá vận chuyển muối. Chẳng qua thuế muối có Tổng thương, bên dưới tổng thương có tán thương, tổng cộng mấy trăm hộ. Thương nhân chỉ muốn lợi ích, Tổng thương muốn thu lợi, tán thương cũng vậy, hưởng hồ nay thuế muối làm cho muối ăn phải bán tống bán tháo mà không được, muối ăn lại nằm trong tay của Tổng thương, tương lai giá muối ắt cũng sẽ do bọn họ định đoạt. Nếu chính thức giảm giá muối thì đến lúc đó Vương phủ phải can thiệp.” Nhấp mộ ngum trà, Phạm Văn Chu nói, “Các người chưa từng giao tiếp với đám thương nhân, bọn họ giả dối đa đoan, Vương phủ cắt giảm chi phí vận chuyển là vì giảm bớt gánh nặng cho dân chúng. Chỉ sợ đám gian thương rót cục vẩn đem lãi nặng giữ lại, giá muối có giảm cũng chỉ hữu hạn. Nếu để Vương phủ can thiệp vào giá muối quá nhiều thì bọn họ lại không ngừng kêu khổ, dù sao muối ăn cũng cần bọn họ đi bán.”

Minh Trạng chỉ chỉ Phạm Duy, Phạm Duy thì lễ với lão phụ thân của mình rồi mới nói, “Ý của thế tử là hủy bỏ chức vụ Tổng thương, từ đó chi phí muối ăn không còn do Tổng diêm cầm quyền nữa. Mặt khác, phát hành phiếu muối. Các thương nhân ở châu huyện cầm phiếu muối được chứng nhận, trên chứng nhận có ghi rõ tính danh, tuổi tác, diện mạo, quê quán, có được phiếu chứng nhận này thì có thể đến nha môn trình phiếu mua muối, quan viên cần phải xem xét chứng nhận con dấu, sau đó lập sổ đăng ký để ghi chép. Phiếu chứng nhận có giá trị trong vòng ba năm, mỗi phiếu mua mười đến một trăm phần muối sỉ, không được lẻ. Diêm Vận Tư sẽ đóng dấu lên ba chỗ trống ở trong phiếu, một cái là ngân phiếu định mức chuyển chở, một cái là ghi chép hồ sơ, một cái là cho thương nhân đi vận chuyển. Trên phiếu có ghi rõ ràng số thứ tự của các ruộng muối, đóng dấu Vận tư, ban phát cho những người đại diện ruộng muối thu giữ, khi thương nhân nộp thuế thỉnh phiếu thì người đại diện sẽ ghi chú rõ ràng tính danh, quê quán của thương nhân trên phiếu. Khoảng cách và thời hạn đã quy định cho số lượng vận chuyển muối và chi phí đến các châu huyện, cũng sẽ tính cho các loại buôn bán khác.” (tổng thương = hội liên hiệp thương mại, tán thương = nhà cung cấp)

“Như thế biến Tổng thương thành tán thương, không có người độc quyền, thương nhân trực lợi cũng sẽ hiểu được đạo lý ít lãi tiêu thụ mạnh.” Phạm Duy ôn hòa nói, “Như vậy thuế muối sẽ không còn độc quyền, không có người dẫn đầu thì sẽ chia năm xẻ bảy, cho dù quan phủ ra mặt can thiệp vào thuế muối cũng cực dễ dàng. Chỉ cần có lợi thì sẽ có người làm. Chủ nhân không làm thì nô tài làm, Vương phủ nắm ruộng muối trong tay, lại là vật thiết yếu trong cuộc sống, giá muối cuối cùng phải do chúng ta định đoạt.”

Chu Tử Chính liếc mắt nhìn Phạm Văn Chu, mấy tên tiểu tử này suy nghĩ thật chu toàn, bèn hỏi, “Vậy các người có tính toán nay Diêm Vận Tư và các quan viên nha môn nghĩ trăm phương nghìn kế bắt bọn người buôn lậu, theo như lời của các người, muốn khống chế Diêm Vận Tư như vậy nếu giảm bớt quan viên thì làm sao mà an bài? Với lại, diêm thương rất giàu, còn có Tổng thương, người ta hay bảo phú khả địch quốc, đám buôn lậu muối vô sự còn muốn sinh sự, nếu thẳng tay cướp đoạt bát cơm của bọn họ thì e rằng sẽ sinh ra thị phi.” Hấn xuất thân là diêm thương, đương nhiên có một chút cảm xúc. Thuế muối cái cách có liên quan sâu sắc đến gia tộc của hắn, Chu Tử Chính đương nhiên muốn hỏi cẩn thận, bảo hộ lợi ích cho diêm thương. (phú khả địch quốc = giàu ngang một nước)

Minh Trạng phân phó, “Tiểu Phạm, triển khai bản đồ.”

Phạm Duy và Phùng Trật mỗi người một bên kéo ra bản đồ Vân Quý. Đầu ngón tay của Minh Trạng dừng ở biên giới hai tỉnh, “Nơi này là thị trường giao dịch trà và ngựa, giá trà càng ngày càng đắt, giá ngựa càng ngày càng rẻ, nhưng trà vẫn nằm trong tay của Vương phủ. Ngựa trưởng thành bằng một trăm hai mươi cân trà, ngựa trung bằng bảy mươi cân trà, ngựa non bằng năm mươi cân. Trên thực tế Vân Nam chúng ta sản xuất trà Phổ Nhị chế thành bánh trà có thể kéo dài khả năng dự trữ, dễ dàng vận chuyển, được dân chúng Tây Tạng yêu thích. Cho dù là mười mấy tiền đồng một cân lá trà thì bọn họ cũng cảm thấy đáng đồng tiền bát gạo. Vì trà và ngựa lãi lớn cho nên cũng có rất nhiều người mạo hiểm buôn lậu ở nơi này.”

“Theo ta được biết, không chỉ là lá trà, tính cả nồi bát, gáo chậu, tơ lụa vải vóc cũng rất hút hàng đối với người dân Tây Tạng. Mặt khác gia súc, dược liệu, lông thú, thổ sản vùng núi ở chỗ của bọn họ cũng là thứ mà chúng ta cần. Trà ngựa tuy lãi nhiều, nhưng quy mô lại giới hạn, chúng ta có thể ở nơi này xây dựng

một khu mậu dịch quy mô lớn, bỏ lệnh cấm giao dịch trà ngựa, đem mấy thứ này giao cho thương nhân đi làm, ta nghĩ đám thương nhân có ngân lượng nhưng không có chỗ sử dụng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.” Cẩm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Chu Tử Chính, Minh Trạm cười cười, “Đương nhiên chúng ta trưng thu thuế, nay thuế suất cực thấp, chỉ có một phần mười, ý của ta là, thuế suất tại khu mậu dịch này sẽ tăng lên một phần hai, mỗi khi bọn họ kiếm lời được hai lượng bạc thì bọn họ phải giao cho triều đình năm phần. Ở trong này sẽ có quân đội đóng giữ, thiết lập trị an khu mậu dịch, hơn nữa phải có một bộ quy tắc cho việc buôn bán.”

“Dự toán ban đầu của ngươi như thế nào?” Phượng Cảnh Nam hỏi thẳng trọng điểm, ngân lượng, ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng. Đúng vậy, ngươi còn muốn cả quân đội.

“Trước tiên xây dựng khu mậu dịch, để cho người Tây Tạng bỏ bạc xây nhà. Chúng ta có thể hạ giá trà, hai trăm cân trà đổi lấy một con ngựa thượng đẳng, giá này vẫn có năm phần lãi, nếu lấy điều kiện như vậy để đàm phán với Tây Tạng thì bọn họ sẽ rất thích ý mà giúp chúng ta xây nhà ở.” Minh Trạm cười, “Người Tây Tạng ở vùng thổ phiên, để đô không thể can thiệp vào chính sự của Tây Tạng.”

Chu Tử Chính cười, “Phòng chừng để cho đám thương nhân bỏ tiền xây khu mậu dịch thì bọn họ cũng sẽ rất thích ý. Chúng ta hạ giá trà, nhưng thật ra lại làm cho người Tây Tạng chiếm lợi ích.”

“Cho dù Vương phủ muốn lập tức rút tay ra khỏi giao dịch trà ngựa thì đám thương nhân phải tiếp nhận miếng bánh này. Trà và ngựa không bán mặc cả, giá trà sớm muộn gì cũng giảm. Còn nữa, ta cũng tính bán nhà ở tại khu mậu dịch cho bọn họ. Đương nhiên sẽ không để bọn họ nhúng tay vào.” Minh Trạm vô cùng lão luyện, khiến cả Phượng Cảnh Nam cũng phải rùng mình. Bọn họ chỉ nói thương nhân gian trá, nhưng ở trước mặt Minh Trạm thì hoàn toàn là múa rìu qua mắt thợ.

Chu Tử Chính chà xát hai tay, thế tử có động tác lớn như vậy, nhân thủ bên người thiếu thốn, trong nhà của hắn còn có vài tiểu tử chưa nên thân, đưa đến bên cạnh thế tử cũng có thể tiến bộ đôi chút.

Ý tưởng này tuy rằng đơn giản nhưng cũng rất có lý, ai lại ngại nhiều bạc cơ chứ? Phượng Cảnh Nam nhìn Minh Trạm cong lên đôi mắt hồ ly, nhưng lại cảm thấy thuận mắt, ôn hòa nói, “Trong lòng của ngươi hiểu rõ là tốt rồi, thuế muối hơn một ngàn đầu mối, để cho Tử Chính giúp đỡ ngươi đi. Trước tiên làm cho thỏa đáng chuyện thuế muối rồi hẵng nói chuyện khác với ta.”

Chu Tử Chính thì lễ với Minh Trạm.

Minh Trạm cười, “Đa tạ phụ vương, làm phiền Chu đại nhân.” Hắn biết Chu Tử Chính xuất thân từ thế gia diêm thương, Phượng Cảnh Nam phân người cho hắn, đương nhiên muốn hỗ trợ hắn một tay.

Nguyễn gia.

Nội vụ phủ đã đưa đến hỉ phục đại lễ và mũ phượng, quả nhiên là vô cùng long trọng quý giá. Cho dù là Nguyễn phu nhân nhìn thấy viên Đông châu lớn cỡ trái nhãn trên mũ phượng thì cũng nhin không được mà liên tục tán thưởng, “Đông châu lớn như vậy thật sự là rất hiếm thấy.”

Các tức phụ ở bên cạnh cũng nịnh hót, “Tam tiểu thư của chúng ta sắp thành thế tử phi, ngày sau chính là Vương phi nương nương, người có đại phúc khí đương nhiên phải dùng bảo châu lớn như vậy.”

“Tốt lắm, theo ta đem những thứ này cho Thần Tư, để nàng thử một lần, ngày mai cử hành đại lễ, ta phải khuyên bảo tiểu hài nhi này một chút.” Trong mắt của Nguyễn phu nhân tràn đầy hân hoan đắc ý, trong đó có mấy ai phúc khí như nàng đâu. Khi đứng dậy thì cần cổ cũng nâng lên ba phần so với trước kia, khoe mắt đuôi lông mày đều toát lên vẻ cao ngạo.

Trong nội viện của Nguyễn Thần Tư vô cùng náo nhiệt, dì mợ, cữu mẫu, đường tẩu, biểu tẩu, chỉ cần mang danh là thân thích thì tất cả đều đến, âm âm nói chuyện, thê tử của Nguyễn Hồng Vũ ở một bên tiếp đón trưởng bối của toàn gia.

Nguyễn phu nhân bước vào cười nói, “Người của Nội vụ phủ đến đây, dù sao cũng không thể chậm trễ cho nên ta mới thất lễ.”

“Không sao không sao, mọi người cũng không bận tâm đâu.” Một nữ nhân chừng bốn mươi tuổi nhìn thấy chiếc mũ phượng được phủ bằng khăn voan đỏ thẫm, cách lớp khăn voan có thể nhìn thấy màu sắc rực

rõ lóe sáng, không khỏi thèm thuồng và hâm mộ, “Đây là mũ phượng của tam nha đầu à?”

Một đám nữ nhân lại chụm đầu tán thưởng, Nguyễn Thần Tư chỉ ngồi trên giường cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng, nữ nhân trước khi đại hôn luôn có vài phần ngượng ngùng, mặt mũi đỏ ửng cũng không phải do tô son.

Nguyễn gia có một quý phi và một thế tử phi, thật sự là cực kỳ vinh quang, hơn nữa hai nữ nhi đều là đích nữ của Nguyễn phu nhân, đám thân thích đều nịnh hót, Nguyễn phu nhân mỉm cười khiêm tốn, trong lòng muốn hạ thấp âm điệu nhưng tiếng cười lại cao hơn thường ngày rất nhiều.

Các nữ nhân đang đàm luận cao hứng thì nữ bên ngoài tiến vào bẩm báo, “Thái thái, lão gia thỉnh thái thái sang đó, bảo rằng người của Trần Nam Vương phủ đến đây.”

Nguyễn phu nhân đành cáo lỗi, vội vàng vịn tay nha hoàn rồi rời đi, vừa đi vừa hỏi, “Người nào đến đây?”

Thị nữ nói nhỏ bên tai của Nguyễn phu nhân, sắc mặt của Nguyễn phu nhân trở nên cứng đờ, đi vài bước ra khỏi nhị môn, tiến thẳng đến thư phòng của Nguyễn Hầu gia.

Nguyễn Hầu gia gả nữ nhi, Thánh thượng ban hôn, lại là thành thân với Trần Nam Vương phủ, Thánh thượng có ý cho phép Nguyễn Hầu gia nghỉ ở nhà ba hôm.

Thư phòng rộng rãi thoáng đãng, nhưng lại hoàn toàn khác biệt với không khí vui mừng ở bên ngoài, cơ hồ là có thể nghe thấy tiếng châm rơi. Nguyễn Hầu gia và Nguyễn Hồng Nhạn đều ở đây, một ngồi một đứng, đều xụ mặt cau mày, Nguyễn phu nhân phân phó thị nữ ra ngoài canh giữ, nàng bước vào phòng rồi đóng cửa lại, “Lão gia gọi thiếp đến có việc gì?” Còn giả danh Trần Nam Vương phủ nữa.

Nguyễn Hồng Nhạn hành lễ với mẫu thân, thấy phụ thân không mở miệng thì đành nhẹ giọng nói, “Mẫu thân, hôn sự của tam muội e rằng có biến cố.”

Trước mắt của Nguyễn phu nhân đột nhiên tối sầm, suýt nữa đã té ngã, Nguyễn Hồng Nhạn vội vàng đỡ lấy mẫu thân, thuận thế dìu mẫu thân ngồi xuống bên cạnh phụ thân. Nguyễn phu nhân không để ý đến đầu óc choáng váng, lập tức túm lấy cánh tay của nhi tử, đôi mắt đỏ ngầu, gấp gáp hỏi, “Sao vậy? Có phải Trần Nam Vương phủ có biến cố hay không?”

“Không liên can đến Trần Nam Vương phủ.” Nguyễn Hồng Nhạn chậm rãi nói, “Hôm nay có người gửi đến một phong thư, thỉnh mẫu thân xem qua.” Rút ra một phong thư từ trong y kệ rồi dâng cho mẫu thân.

Nguyễn phu nhân cũng xuất thân từ danh môn, mặc dù không có tài hoa văn chương nhưng vẫn đọc được chữ, xem thư cũng không tốn công, vội vàng lướt qua, sắc mặt bỗng dưng trở nên trắng bệch, nhìn về phía trượng phu, “Lão gia, lão gia, chuyện này là sao?”

Nguyễn Hầu gia cầm một tách trà trong tay, đôi mắt như chim ưng, vừa sắc bén vừa tràn đầy áp bách, “Lệ thái tử sớm được lập làm thái tử, tiên đế lại độc sủng một mình Phương hoàng hậu, ta chưa bao giờ nghĩ rằng đương kim Hoàng thượng sẽ đăng cơ. Thái tử phi Lý thị xuất thân từ Trần Quốc Công phủ, Lý thị sinh hạ đích tử cho thái tử, Trần Quốc Công có một ấu tử, tuổi cũng xấp xỉ Thần Tư, ta nghĩ dòng dõi cũng xem như thích hợp, Trần Quốc Công gửi thư xin hôn ước thì ta đã đáp lại.” Nguyễn Hầu gia thản nhiên, “Trên lá thư đó ta chỉ nói một câu không tệ. Sau đó Lý gia gặp vận hạn, người thì bị xử trảm, người thì bị lưu đày, đến năm được đại xá cũng không thấy ai trở về, vì vậy ta đã quên mất chuyện này.”

Trong lời nói của Nguyễn Hầu có nhiều sơ hở, chẳng qua lúc này không phải là lúc để hỏi rõ, hôn sự của nữ nhi phải làm sao mới ổn đây? Nguyễn phu nhân khóc ròng, “Chuyện này làm sao cho phải đây? Người của Lý gia thật sự đã trở về hay sao?”

“Lý gia đã tàn lụi, cho dù quay về thì quan hệ thông gia cũng hóa thành bụi đất. Nếu người của Lý gia thật sự quay về, muốn tiếp tục hôn ước thì cũng nên thỏa mái gửi thư đến phủ của chúng ta, như thế chúng ta sẽ cho một chút ngân lượng âm thầm giải quyết hôn ước này.” Sắc mặt của Nguyễn Hầu gia trở nên âm trầm, “Nay người nọ giấu mặt, hành động lén lút, chỉ đưa đến một phong thư như vậy, hiển nhiên là có mưu đồ.”

“Đó là đòi bạc hay là muốn thứ gì khác?” Nguyễn phu nhân gấp gáp hỏi.

Nguyễn Hầu gia cười khổ, “Nếu là đòi bạc đơn giản như vậy thì ta sẽ liều mạng một phen, cho dù bán cả cái phủ này để bịt miệng của hắn thì ta cũng làm.”

Lúc này Nguyễn phu nhân đã tỉnh táo trở lại, “Ai truyền tin? Người truyền tin đâu?”

“Có người nhét phong thư vào trong khe hở cửa thư phòng, sáng sớm phụ thân liền nhìn thấy, ta và phụ thân đem người canh gác thư phòng thẩm vấn, đến bây giờ vẫn chưa tra ra điều gì. Ngày mai chính là hỉ sự của tam muội, nếu có người đến phá rối Trấn Nam Vương phủ, đừng nói Trấn Nam Vương, ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ không tha cho chúng ta.” Nguyễn Hồng Nhạn nhẹ giọng nói.

“Như vậy, như vậy phải làm sao bây giờ?” Nguyễn phu nhân hoang mang lo sợ hỏi nhi tử, lại nhìn về phía trưởng phu.

“Tạm thời đừng để tam nha đầu xuất giá.” Nguyễn Hầu gia giữ nguyên sắc mặt, giọng nói âm trầm, “Trước tiên kéo dài thời gian, năng tiến cung thương nghị với quý phi một chút đi.”

Nguyễn phu nhân nhin không được mà rơi lệ, hỉ sự bị phá rối, những nếp nhăn nơi khóe mắt rộ cực không thể che lấp, tâm can muốn nứt toát, “Thiếp mời đã đưa ra ngoài, còn có Trấn Nam Vương phủ, chẳng phải bọn họ càng cần thể diện hơn chúng ta hay sao? Mà Trấn Nam Vương phủ rất tuân thủ lễ nghi, tiểu Quận quân của phủ công chúa lúc trước cho dù đã chết nhưng cũng gả bài vị sang đó. Chúng ta để cho tam nha đầu giả bệnh, cho dù kéo dài một chút thời gian nhưng nếu Trấn Nam Vương phủ có ý muốn thành thân ngay lập tức thì chúng ta có thể làm được gì? Kể ư hiếp lão gia chẳng lẽ sẽ dễ dàng buông tha cơ hội lần này hay sao?”

“Ta tiến cung thỉnh tội với Hoàng thượng, Hoàng thượng nể mặt quý phi và ngũ hoàng tử thì sẽ chừa cho ta một con đường sống.”

“Phụ thân tuyệt đối không thể.” Nguyễn Hồng Nhạn ngăn cản, trong lòng của hắn đã sớm có tính toán, lúc này cũng mặc kệ tất cả, thẳng thắn nói, “Theo như ý của nhi tử, người nọ đứng ở một nơi bí mật nào đó, không cầu tài không cầu lợi, xem ra là muốn trí Nguyễn gia của chúng ta vào chỗ chết. Phụ thân tiến cung thỉnh tội, Hoàng thượng đích thân chỉ hôn, như vậy làm sao có thể ăn nói với Trấn Nam Vương phủ đây? Nặng hơn thì sẽ liên lụy đến quý phi và ngũ hoàng tử. Tuy rằng trước kia có hôn ước nhưng ai biết người của Lý gia có ở hay không? Mười mấy năm bất vô âm tín, chúng ta chọn hiền tể cho tam muội cũng là có đạo lý.”

“Ngày mai cứ để tam muội xuất giá, ta sẽ áp khiếu cho tam muội. Nếu như có bất trắc thì ta sẽ nói không biết việc này.” Nguyễn Hồng Nhạn cắn chặt răng, “Chỉ cần nhìn hành động thủ bài vị của Trấn Nam Vương phủ thì cũng biết người này rất chú trọng thanh danh, nếu có người gây náo loạn, không chỉ chúng ta mất mặt mà Trấn Nam Vương phủ cũng sẽ bị chê cười! Ta đoán Trấn Nam Vương phủ sẽ không để cho người ta xằng bậy. Còn nữa, đây là hôn sự ngự ban, cho dù lúc trước muội muội có hôn ước với Lý gia nhưng hoàn toàn không có lễ vật đính hôn, cũng không có tín vật hứa hôn, chỉ có một phong thư, là thật hay là giả? Trải qua nhiều năm như vậy thì cũng không thể chắc chắn.”

“Chỉ cần hoàn thành đại lễ thì Trấn Nam Vương phủ há có thể để cho người ta ăn nói lung tung. Chẳng qua tam muội sẽ gặp gian nan một chút, muội muội xưa nay lanh lợi, lại được Vương phi yêu thích, dần dà sẽ đạt được lòng người. Sau này có đích tử thì cuộc sống sẽ an nhàn êm ấm.” Nguyễn Hồng Nhạn lạnh mặt nói, “Đến lúc đó có thể điều tra là ai chủ mưu chuyện này.”

Nguyễn Hầu gia suy nghĩ một lúc lâu rồi mới quyết định, “Cứ như vậy đi.”

Nguyễn phu nhân vẫn hơi lo sợ, “Có cần nói với Thần Tư một tiếng trước hay không?”

“Mẫu thân tuyệt đối không thể.” Nguyễn Hồng Nhạn bóp nát lá thư trong tay, càng cất lên giọng nói trấn tĩnh, “Bất quá chỉ là chuyện nghị thân, cần gì phải nói với muội muội. Năm đó Kính Mẫn đại công chúa gả cho Ngụy Quốc Công, ai chẳng biết Ngụy Quốc Công từng có hôn ước thuở nhỏ với Chu gia tiểu thư. Lúc ấy vẫn chưa đại hôn, tiên đế lại nhìn trúng Ngụy Quốc công nên mới ban thánh chỉ, vì vậy hôn sự hai nhà Ngụy Chu bị bãi bỏ, Ngụy Quốc Công ngoan ngoãn làm phò mã. Mẫu thân chỉ cần xem việc này là bình thường, dặn dò muội muội sau khi xuất giá phải có hiếu với công công bà bà là được rồi.”

Nguyễn phu nhân bị nhi tử khuyên nhủ vài câu, vội vàng lau lệ, Nguyễn Hồng Nhạn gọi người bưng nước đến hầu hạ mẫu thân rửa mặt chải đầu, lại trang điểm thêm một chút, sau đó Nguyễn phu nhân mới lấy lại tinh thần đi xã giao, chẳng qua không còn vẻ mặt đắc ý như ban đầu.

Nguyễn Hầu nhìn về phía nhi tử, trong lòng có vài phần vui mừng, “Người cũng đi ra ngoài xã giao đi.”

“Phụ thân cứ đi đi, nhi tử phải ở lại để thẩm vấn đám nô tài này, có thể sẽ có một chút manh mối cũng không chừng.”

.....

100. Chương 100: Trò Cười

Lần thành thân thứ hai của Trần Nam Vương thể tử cũng rất phô trương.

Ba ngày trước Minh Trạ đã bắt đầu mời rượu tiếp khách, ngày mai là ngày chính thức, Minh Trạ mệt nhọc cả ngày, vừa dùng xong bữa tối thì liền nằm lên nhuyễn塌 hóng mát. Thanh Phong và Minh Nguyệt đứng kế bên quạt cho hần, mùa hè đã đến gần, Minh Trạ xưa nay sợ nhiệt, chỉ mặc trên người một chiếc đại khố.

Phượng Cảnh Nam có bản tính kỳ lạ, khi tiến vào viện của Minh Trạ sẽ không đồng ý để kẻ khác thông báo, phía sau là lão thái giám Lý Tam, thần bí muốn chơi trò đánh úp bất ngờ. Vừa bước vào trong liền thấy Minh Trạ y quan bất chỉnh, khó tránh khỏi lắc đầu rồi nói vài câu.

Minh Trạ vội vàng đứng dậy, “Cũng tại phụ vương không gọi người báo trước, sáng mai ta thú thê mà phụ vương cứ như thế thì cũng không tốt lắm.”

Phượng Cảnh Nam trừng mắt liếc nhìn Minh Trạ một cái, tỏ vẻ khoan hồng độ lượng, “Mai là hỉ sự nên ta không so đo với người.”

Minh Trạ được Minh Nguyệt hầu hạ khoác vào một chiếc áo choàng mỏng, sau đó hần chuyển sang về mặt tốt lành rồi cười nói, “Vì là hôn sự của ta cho nên mấy ngày nay phụ vương rất bận rộn, có việc gì thì cứ gọi ta một tiếng, ta sang đó là được rồi.”

“Không sao, ta mang đến đây vài bộ xiêm y cho người.” Phượng Cảnh Nam ra hiệu, Lý Tam dâng khay lên trước mặt Minh Trạ, Minh Trạ cảm thấy khó hiểu, “Chẳng phải lễ phục đã được đưa đến rồi hay sao?”

“Đây là nhuyễn giáp, ngày mai người phải đích thân đến Nguyễn gia rước dâu, mặc ở bên trong, cẩn tắc vô ưu.” Phượng Cảnh Nam chỉ vào nhuyễn giáp rồi giới thiệu, “Đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, là bảo bối hiếm có, ta cũng chỉ có ba bộ mà thôi.”

Minh Trạ nhắc lên một bộ để kiểm tra, thật là mềm, nhìn kỹ cũng không biết là chất liệu gì, Minh Trạ đột nhiên há mồm vừa cắn vừa nghiêng rằng, Phượng Cảnh Nam lập tức chớp lấy, “Bắn hết!”

Minh Trạ nhếch miệng, “Thật sự rắn chắc. Ngày mai ta mặc lễ phục sáu lớp, lại thêm ba bộ nhuyễn giáp bên trong, không cần thích khách xuất hiện thì ta sẽ chết vì nóng trước.”

“Lễ phục mặc bên ngoài, bên trong người mặc hay không thì ai mà biết?” Phượng Cảnh Nam nói, “Ngày thường cũng không ngốc, hôm nay vì sao lại ngốc thế này. Đừng quên mặc nhuyễn giáp vào, đây là hộ mệnh.”

Minh Trạ đành phải gật đầu nghe lời, “Ừm, ta cũng rất sợ chết.”

Phượng Cảnh Nam bỗng dừng bực mình, “Những lời này đừng nói ra có được hay không.” Chẳng lẽ sợ chết là chuyện rất vinh quang hay sao? Tiểu tử vô sỉ không có da mặt, đi rêu rao khắp nơi làm gì?

Minh Trạ cười he he hai tiếng, đổi thành tác phong hòa nhã, “Thiên kim chi tử, tọa bất thùý đường. Nhi tử rất hiểu đạo lý này.” (Tắm thân nghìn vàng không ngồi trong ngôi nhà sắp đổ)

Xem như còn hiểu tiếng người, Phượng Cảnh Nam gật đầu, “Như thế mới tốt.” Lại dặn dò Minh Trạ vài câu rồi mới nhắc chân rời đi, Minh Trạ đưa tiễn ra trước cửa.

Địa vị của Trần Nam Vương phủ cao quý, những quý phủ có giao hảo với Trần Nam Vương phủ đều đến chúc mừng từ rất sớm.

Trong đám nữ quyến, nhạc mẫu của Minh Trạ là Kính Mẫn đại công chúa cũng đến, Kính Mẫn đại công chúa có giao hảo với Vệ vương phi, nữ nhi nhà mình vô phúc, bất quá nữ nhi cũng được đưa vào mộ phần tổ tiên của Trần Nam Vương phủ, đây là quan hệ thông gia đứng đắn.

Kính Mẫn đại công chúa, Thái Dương đại công chúa, ngay cả Phúc Xương đại công chúa từng bị Trần Nam Vương phủ náo loạn một trận cũng lộ ra sắc mặt rạng rỡ, mặt khác còn có các đại công chúa, nhị công chúa ở đế đô, còn lại là Phúc vương phi, nhị hoàng tử phi, tam hoàng tử phi, tứ hoàng tử phi, phu nhân Quốc Công, phu nhân Hầu gia, phu nhân tướng quân. Đến khi người ngồi đầy sảnh đường, lại có rất nhiều thân thích không có chỗ ngồi, đành phải dời bước đến thiên thính, có tức phụ của Minh Nghĩa và Minh Liêm chiêu đãi.

Đám phu nhân chỉ có một đề tài, khen Minh Trạ có tiền đồ cùng với tiểu thư Nguyễn gia đoan trang biết lễ nghĩa, xuất thân lại cao quý.

Nhưng thật ra chánh chủ, tân lang Minh Trạ lại dậy rất muộn, ngủ chẳng đủ giấc, rời giường mà mặt mày tối sầm, bĩu môi, không bận tâm đến ai.

Phạm Duy khuyên nhủ, “Vương gia đã phái người gọi hai lần, cả đời có thể đại hôn bao nhiêu lần cơ chứ? Thế tử cứ cố gắng chịu đựng hết ngày hôm nay đi, ngày mai muốn nghỉ như thế nào thì nghỉ, tha hồ mà ngủ.”

Phùng Trật phụ họa, Minh Trạ cả giận, “Các người không phải là ta thì làm sao biết ta mệt như thế nào?” Thanh Phong đưa khăn ướt đắp lên mặt của Minh Trạ, Minh Trạ thiếu chút nữa đã thốt lên một tiếng, lạnh quá lạnh quá.

Tề Cảnh cười không ngừng, “Hi sự của thế tử được cử hành tại đế đô, nếu trở về Vân Nam thì còn phải đi mời rượu. Bằng không nhiều người chúc mừng như vậy, chẳng phải là ngay cả rượu mừng của thế tử cũng uống không được hay sao?”

Minh Trạ tối sầm mặt mũi, trực tiếp nằm xuống, Minh Nguyệt giữ chặt cánh tay của Minh Trạ, oán giận nói, “Các người đừng hù dọa thế tử nữa.”

“Mang đồ ăn sáng lên đây để thế tử ăn vài miếng, bên ngoài có không ít thân thích bằng hữu đã đến đây, ngài phải xuất môn lộ diện thôi.”

Mọi người vội vàng khuyên nhủ hầu hạ Minh Trạ dùng bữa thiện, vây quanh Minh Trạ đi chính sảnh, Phụng Cảnh Nam đang nói chuyện với Phúc thân vương, vài hoàng tử cũng đến rất sớm.

Minh Trạ mỉm cười hành lễ, “Nhị tử thỉnh an phụ vương, thỉnh an Vương bá, bái kiến nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh.” Còn có vài vị phò mã, Minh Trạ đều xưng là cô trượng, chỉ có Ngụy Quốc Công là Minh Trạ gọi một tiếng nhạc phụ khiến Ngụy Quốc Công cảm thấy chua xót trong lòng, tiếc thay cho nữ nhi vô phận bạc mệnh của mình. (cô trượng = dượng)

“Vì sao bây giờ mới đến? Làm cho trưởng bối chờ người.” Phụng Cảnh Nam vừa cười vừa hỏi một câu, trên mặt cũng không tức giận.

Phúc Thân Vương cười nói, “Trước khi đại hôn khó tránh khỏi mất ngủ, thanh niên mà. Khi ta đại hôn cũng mất ngủ cả đêm, ngày hôm sau hai mắt đen thui, chẳng phải lúc ấy người còn chê cười Ngụ ca đấy sao?”

Phụng Cảnh Nam mỉm cười, “Ngụ ca còn nhớ à.”

“Vừa thấy Minh Trạ thì liền nghĩ đến.” Phúc Thân Vương đỡ lời cho Minh Trạ

Minh Trạ cong khóe môi, nói cảm tạ với Phúc Thân Vương, lại nói với Phụng Cảnh Nam, “Nhị tử ra ngoài hành lễ với các trưởng bối.” Bên ngoài còn một đám người nữa kia.

Phụng Cảnh Nam gật đầu, “Ừ, đi đi.”

Minh Trạ lại thi lễ, chu toàn lễ nghĩa rồi lui ra.

Bên ngoài có thể tử của Phúc Thân Vương, Vĩnh Ninh Hầu, Thừa Ân Hầu, đều là quan hệ thân thích, Ngụy Ninh và Ngụy An đều đến đây, Ngụy Ninh là nhất đẳng hầu tước, Ngụy An chỉ là tiểu quan ngũ phẩm, nhưng cũng đủ để hắn đưa lễ vật tiến đến, hắn có hậu thuẫn cứng rắn, lại là thân thích với Phượng Cảnh Nam, đoạt lấy một chỗ ở đây cũng là có lý, thấy Minh Trạ thì liên mồm khen ngợi, “Mặc xiêm y như vậy thật là tuần tú, người bẩm sinh đã trắng nõn, mặc đồ màu đỏ rất đẹp mắt.”

Minh Trạ cười một cách đờm dảng, “Ta biết mình rất oai hùng mà, Ngụy đại nhân, người nói thử xem?”

Ngụy Ninh cười, “Đích xác là rất oai hùng.” Minh Trạ trước đây rất mũm mĩm, hiện tại trưởng thành cao lớn, trở nên thon gọn, có vài phần tuần tú.

Minh Trạ liếc mắt nhìn Vĩnh Ninh Hầu, mỉm cười gọi một tiếng, “Cữu cữu.”

Ánh mắt của Vĩnh Ninh Hầu dời khỏi thân thể của Ngụy An, sắc mặt của Ngụy Ninh đã đen như quạ ô, Vĩnh Ninh Hầu vốn da mặt dày từ nhỏ, không hề cảm thấy ngượng ngùng mà chỉ ôn hòa nói, “Hỉ sự của thể tử, phụ thân vốn muốn đích thân đến đây nhưng lão nhân gia đã lớn tuổi, ngày gần đây hay ngủ nhiều, không thể đích thân đến đây.”

“Ngoại tổ phụ thật biết chăm sóc sức khỏe, đợi sau khi đại hôn ta sẽ cùng thể tử phi đến thỉnh an lão nhân gia.” Minh Trạ cười.

Vĩnh Ninh Hầu thay phụ thân cảm tạ.

Minh Trạ kéo Vĩnh Ninh Hầu đến chỗ yên lặng, “Khi nào rảnh rồi thì cữu cữu cứ dẫn Tử Nghiêu ra ngoài, lúc đó muốn nhìn thế nào thì cứ tha hồ mà nhìn, nhìn từ trong ra ngoài cho đã mắt, chứ cữu cữu cứ làm trò trước mặt A Ninh như vậy thì càng khiến hắn chướng mắt mà thôi.”

Vĩnh Ninh Hầu nói, “Ta thấy Ngụy đại nhân vẫn còn khoan dung hơn so với Ngụy lão Hầu gia rất nhiều.”

Ở thời này người ta thành thân đều chọn lúc chạng vạng, cửa hồi môn của tân nương được đưa vào phu gia trước, nghi lễ thành hôn của hoàng thất đều có quy chế, trang nghiêm và rón ràng.

Hôn lễ của Minh Trạ cực kỳ lừng lẫy, bày một trăm bàn tiệc, tân lang lần lượt tiếp khách, tuy chỉ nhấp môi một chút rượu nhưng vẫn khiến đầu óc choáng váng, vẫn là Ngụy Ninh cẩn thận, gọi người mang đến hai bát canh tỉnh rượu cho Minh Trạ uống.

Minh Trạ mệt mỏi cau mày, Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, “Hôm nay là hỉ sự của thể tử, hiện tại mà say thì làm sao mà động phòng cho được?”

Minh Trạ trả bát canh lại cho Ngụy Ninh, lễ phục khi đại hôn rất rườm rà, khoan bào y mẹ rộng thùng thình, Minh Trạ lén lút nhéo lòng bàn tay của Ngụy Ninh một cái, Ngụy Ninh xem như chưa thấy, tiếp nhận bát ngọc đặt một bên.

Phượng Cảnh Nam nói, “Đi thôi, đừng để lỡ giờ lành.”

Nghi thức rước dâu rườm rà, Minh Trạ ngồi cưỡi ngựa ở giữa, xung quanh đều là thị vệ tùy tùng, Phượng Cảnh Nam vẫn còn sợ hãi chuyện đã xảy ra đối với tiểu Quận quân, chết tức phụ thì hắn không lo lắng, chỉ cần thú người khác cho nhĩ tử là được. Nhưng nếu Minh Trạ xảy ra bất trắc thì Trấn Nam Vương phủ sẽ không thể gánh vác tổn thất.

Vì vậy Phượng Cảnh Nam an bài người bảo vệ cho Minh Trạ cực kỳ chu toàn.

Minh Trạ nghe nhạc điệu đang vang lên, không khỏi hỏi Phạm Duy ở bên cạnh, “Nội vụ phủ phái người mới hay sao vậy, giai điệu không đúng cho lắm.”

Phạm Duy nhẹ giọng nói, “Nhạc sư của Nội vụ phủ không biết võ công, an bài quá nhiều thị vệ thì sẽ dễ gây chú ý. Vì vậy Vương gia không dùng người của Nội vụ phủ, đây là đội thị vệ của thể tử, bọn họ làm sao biết diễn tấu, mới học nửa tháng cho nên không thuần thục cho lắm.”

Thảo nào thô cứng như vậy. Minh Trạ nhếch môi, nhớ đến ba lớp nhuyễn giáp đang mặc trên người, bèn cười nói, “Còn thiếu cái mai rùa đội lên đầu là đủ bộ.”

Minh Trạm chỉ thuận miệng nói nhưng ai ngờ lại là miệng quạ đen, tốt không linh mà xấu lại linh, Nguyễn gia cũng làm cho Minh Trạm bị mất cả thể diện. Việc này thậm chí còn bị ghi vào sử sách, truyền lưu trăm ngàn năm.

Nguyễn gia cũng là hào môn thế gia, mặc dù không thân thích với hoàng thành bằng Trần Nam Vương phủ nhưng cũng cách hoàng thành không xa. Nói cách khác, Nguyễn gia cách Trần Nam Vương phủ rất gần.

Phía trước có nghi thức diễn tấu kèn và trống đang nổi lên, Nguyễn gia sớm nhận được tin tức, biết cô gia sắp đến, vội vàng chạy vào hồi bẩm.

Hôm nay Nguyễn gia cũng cực náo nhiệt, đến Trần Nam Vương phủ chúc mừng đều là hoàng thân quốc thích, bên phía Nguyễn gia đa số lại là các trọng thần, Nguyễn Hầu gia xuất thân từ Hàn Lâm Viện, nay lại nắm giữ chức vị Thượng thư, các đồng liêu đều đến đây. Đương nhiên Nguyễn gia cho dù có hưng thịnh thì cũng chỉ là ngoại gia của hoàng tử, mấy người trong Nội các bất quá chỉ hơi lộ diện một chút để dâng lễ rồi cáo lui. Nhưng vẫn có nhiều người ở lại, trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

Địa vị của Minh Trạm cao quý, mọi người đều hành lễ với hần, trong khi hần lại tiến lên đỡ lấy nhạc phụ, khiêm tốn nói, “Nhạc phụ không cần đa lễ, chức vị đại nhân cũng đứng lên đi. Hôm nay là hỉ sự của ta, câu nệ quá sẽ khiến không khí mất vui.”

Minh Trạm kiêu cách như vậy, đương nhiên không ai dám tiến lên trêu đùa tân lang.

Nguyễn gia dẫn hần đến gặp nhạc mẫu Nguyễn phu nhân, phu thê hai người trong lòng vừa khẩn trương vừa vui mừng, chỉ cần qua hôm nay thì gạo nấu thành cơm, sẽ không còn lo gì nữa.

Minh Trạm nói rất khách khí, “Nhị lão hai người nhìn có chút tiêu tụy, là vì chuyện đại hôn của chúng ta mà mệt mỏi hay sao?”

Trời ạ, chúng ta là bị dọa, cả đêm hôm qua ngủ không ngon. Nguyễn phu nhân tu hành vẫn còn thấp, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, vẫn là Nguyễn Hầu gia từng trải lão luyện, sắc mặt không đổi, vô cùng từ ái, “Tam nha đầu là tiểu nữ nhi, khó tránh khỏi sẽ nhớ nàng nhiều. Nàng ở phủ quen được sủng ái, về sau nếu có chỗ nào không tốt thì thỉnh thoảng thông cảm một chút.”

Minh Trạm mỉm cười, “Ta nghe mấy tỷ muội trong nhà bảo rằng tam tiểu thư hiền đức mỹ mạo, rất hiếm thấy. Ngài yên tâm, ta cũng không phải người khó ở chung.”

Trong lòng của Nguyễn hầu gia dần dần có một chút lo lắng, nụ cười bên ngoài lại càng thêm thân thiện, nói với Nguyễn phu nhân, “Giờ lành sắp đến, nàng đi xem tam nha đầu đã chuẩn bị xong chưa.”

Minh Trạm và Nguyễn Hầu gia nói vài câu tri tâm, giờ lành sắp đến, Nguyễn thám hoa đích thân bế muội muội từ trong khuê phòng đi ra, tiến thẳng đến cổ kiệu ở bên ngoài.

Đi được một nửa thì bỗng nhiên từ bên trong đám người nhảy ra một công tử trẻ tuổi mặc lam y, cánh tay đang bế muội muội của Nguyễn thám hoa trở nên căng thẳng, lập tức lui về sau hai bước rồi quát to, “Bắt lấy thích khách!” Ánh mắt lạnh thấu xương, sát khí chợt lóe lên! Hay lắm, hần nghĩ rằng người này không dám xuất hiện ở Nguyễn gia, bất quá vì để bảo toàn, Nguyễn gia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chẳng qua người của Nguyễn gia chưa kịp phản ứng thì người bên cạnh của Minh Trạm đã động thủ, một thị vệ bình thường có dáng vẻ trung niên dùng thân pháp nhanh như chớp mà tấn công một đòn đắc trúng, Minh Trạm cơ hồ không thấy rõ động tác của thị vệ thì nam nhân mặc lam y đã bị ẩn quỳ dưới đất, hai tay buông xuôi, ngay cả mặt cũng bị áp sát xuống đất.

Chẳng qua trong mắt của người này lộ ra sự khẩn cầu, Minh Trạm thấy hần ăn mặc không tính là tệ lậu, nhân tiện nói, “Để cho hần lên tiếng, đây chỉ là hiểu lầm.”

Thị vệ đưa tay ngoáy một vòng quanh miệng của người nọ, cảm thấy không có gì nguy hiểm thì mới nâng mặt của hần lên, Minh Trạm cau mày hỏi, “Người chạy vào đây làm gì?”

Trong lòng của Nguyễn thám hoa bất chợt căng thẳng, người này đã dừng trong tay của Minh Trạm, nhất định là có phòng bị mà đến, hàng lông mày của hần hơi cau lại, phụ họa nói, “Đúng vậy, ở trước mặt thể tử mà lại náo loạn như thế, dọa người ta phải nhảy dựng.”

Người này lạnh lùng cười, mặc kệ Nguyễn thám hoa, chỉ ngẩng đầu nhìn Minh Trạng rồi giương giọng, “Thảo dân là Lý Lân, vốn là ấu tử của Trần Quốc Công Chu Hành, vừa từ Lĩnh Nam được ân xá mà quay về đế đô. Hôm nay mạo phạm thể tử không vì chuyện gì cả, chỉ là muốn nói với thể tử một tiếng, thể tử trước kia là người mỹ đức khi thú bài vị của Quận quân, nay bị người ta lừa gạt, chẳng lẽ muốn mang ác danh tước đoạt thể thất của người ta hay sao?”

Nguyễn thám hoa giận dữ, “Người nói xằng bậy gì đó! Gia muội được Vạn tuế ban hôn, có liên quan gì đến người? Vì sao người muốn phá hủy thanh danh của muội muội ta?” Bộ dáng bất bình của một vị huynh trưởng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lý Lân cũng không sợ hãi, khoe mắt đuôi lông mày của hắn đều toát lên sự tàn nhẫn, hỏi một cách giận dữ, “Người mới vài tuổi thì biết cái gì? Không bằng thỉnh Nguyễn hầu gia đi ra đối chất, hỏi hắn một câu có phải mười lăm năm trước từng đem tam tiểu thư của các người hứa gả cho ta hay không? Năm đó nhà của ta chịu tội, ta vì còn nhỏ nên may mắn sống sót, nhưng cũng bị đày ra Lĩnh Nam. Nay được đại xá trở lại đế đô, muốn thú kiều thê mà yên ổn cuộc sống, nào ngờ Nguyễn Hầu đã đem nữ nhi trèo cao Vương phủ. Nguyễn gia là danh gia vọng tộc, làm sao gả nữ nhi cho một kẻ như ta? Nhưng cho dù các người chê ta nghèo hèn thì cũng nên viết thư từ hôn cho ta trước...”

Thân thể của Nguyễn Thần Tư đã không thể kiềm chế mà nhẹ nhàng run rẩy, Nguyễn thám hoa ôm chặt muội muội, những người xung quanh khe khẽ nói nhỏ. Sắc mặt của Minh Trạng vẫn thản nhiên, “Có chứng cứ gì hay không?”

Lý Lân cười một cách mỉa mai, “Trước ngực của ta có lá thư do Nguyễn Hầu đích thân viết cho phụ thân của ta, cũng có thiếp canh của tam tiểu thư. Còn những tín vật khác đều đã thất lạc khi bị tịch biên tài sản.” (thiếp canh = ngày tháng năm sinh)

Có thị vệ lấy lá thư ra, Minh Trạng cũng chưa tiếp nhận mà chỉ phân phó, “Thỉnh Nguyễn Hầu gia đến đây đối chất.”

Chỉ mới vài câu mà xưng hô đã từ nhạc phụ trở thành Nguyễn Hầu gia, Nguyễn thám hoa vừa suốt ruột vừa nóng lại vừa mệt, mặt toát đầy mồ hôi, Nguyễn Thần Tư đã nhỏ giọng khóc nức nở. Minh Trạng liếc mắt một cái, “Mang ghế đến.”

Đáng tiếc Nguyễn thám hoa cũng không thể đặt muội muội xuống đất, chỉ đành ôm muội muội ngồi trên ghế nghỉ chân, ở đây đều là người lệ mắt, nhanh chóng dọn thêm một chiếc ghế thỉnh Minh Trạng an tọa.

Nguyễn Hầu gia đã nghe phong thanh, vội vàng chạy đến.

Minh Trạng nghĩ rằng Nguyễn gia sẽ nói láo vài câu, trên thực tế Nguyễn Hầu không ngốc như vậy. Đầu tiên là hắn tiếp nhận lá thư và thiếp canh, cẩn thận xem qua, sắc mặt tuy rằng tái nhợt tiêu tụy một chút nhưng vẫn cầu Minh Trạng tha cho Lý Lân, nâng dậy Lý Lân rồi thở dài, “Năm đó cả nhà của người đều đi Lĩnh Nam, mười mấy năm không có tin tức, ta nghĩ rằng....Nếu hiền đệ đã trở về, vì sao không sớm báo tin cho lão phu?”

Lý Lân nói giọng mỉa mai, “Thật ra ta muốn vào phủ thỉnh an thể bá, nhưng tiểu đệ không có lai lịch, đương nhiên là không gặp được thể bá.”

Nguyễn Hầu biểu hiện ra công lực trình diễn cường đại, cảm khái chảy vài giọt nước mắt cá sấu, lôi kéo tay của Lý Lân mà nói, “Thật là may mắn, hiền đệ đã trở lại. Việc này đều do ta, ta vì đau lòng nữ nhi, mà hiền đệ đã lâu không có tin tức, ta không đành lòng để nữ nhi chậm trễ tuổi xuân. Tam nha đầu được thể tử coi trọng, Vạn tuế ban hôn, hôm nay sẽ gả cho thể tử.”

Dung mạo của Nguyễn Hầu không kém, khuôn mặt chữ điền đứng đắn, hàm râu quai nón tĩa gọn, lúc này đôi mắt đỏ ửng, vẻ mặt xấu hổ, đầu gối lại mềm nhũn mà quỳ xuống trước mặt Lý Lân, “Để hiền đệ vãn tội, ta thẹn với hiền đệ, mất hết nghĩa tìn, nay ta xin bồi tội với hiền đệ.”

Lý Lân nghiêng người né tránh, không chịu nhận lễ của Nguyễn Hầu, cũng không dìu Nguyễn Hầu đứng dậy, giọng nói lạnh lùng, “Xem ra Hầu gia muốn từ hôn.”

“Quân phụ, Hoàng thượng là quân cũng là phụ, nay Vạn tuế ban hôn, đừng nói là lão thần, cho dù là thể tử cũng không thể không tuân chỉ.” Lệ rơi đầy mặt, Nguyễn Hầu thật sự làm cho người ta không đành lòng,

“Ta thẹn với thế diệt, không có mặt mũi cầu thế diệt khoan hồng độ lượng. Nếu thế diệt cho rằng Nguyễn gia của ta là ngại bần ái phú thì coi như đã xem thấp gia phong của Nguyễn gia. Nay vạn tuế đã tứ hôn, thế diệt và tam nha đầu hữu duyên vô phận, nếu thế diệt nguyện ý, ta sẽ đưa trưởng diệt nữ gả cho thế diệt, tiếp tục giao hảo của hai nhà.”

Lời này vừa nói ra, cho dù là Minh Trạng thì cũng phải tán thưởng Nguyễn Hầu vừa mặt dày vừa thủ đoạn, lúc này lại có thể quyết đoán như thế.

Thậm chí Nguyễn Hầu thành công xoay chuyển cái nhìn của quan lại đối với mình, đúng vậy, nếu ngại bần ái phú thì làm sao lại nhẫn tâm gả diệt nữ cho người ta? Cũng có người thấy Nguyễn Hầu lễ nghĩa chu toàn, không hổ là thi thư gia truyền, thì thầm tán thưởng vài tiếng.

Nào ngờ Lý Lân có thể âm ỉ náo loạn Nguyễn gia thì cũng sẽ không chịu ngồi yên, ngược lại nhìn về phía Minh Trạng mà nói, “Thế tử có nguyện ý mang ác danh đoạt thê của người ta hay không?”

“Lý công tử không muốn từ hôn?” Minh Trạng cất lên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Nếu thế tử biết trước tam tiểu thư đã có hôn ước thì có đồng ý hôn sự này hay không?”

“Đương nhiên sẽ không.” Minh Trạng cảm thấy phiền chán đối với Nguyễn gia, bắt quá Lý Lân cũng không có gì tốt lành, hần hỏi ngược lại, “Lúc trước ta cũng không biết người và tam tiểu thư có hôn ước, nếu người đã đến đây thì nhất định là có suy tính, vì sao không nói thẳng ra?”

“Sớm nghe nói thế tử là đại trượng phu quang minh lỗi lạc, thảo dân đến đây để đòi công đạo...”

“Công đạo của người đã đòi nhằm người rồi!” Minh Trạng giận tím mặt, cắt ngang lời nói của Lý Lân, chất vấn một cách tàn khốc, “Hôn ước của người và Nguyễn gia là chuyện của hai nhà các người! Người mới từ Lĩnh Nam trở về? Đừng nói lời vô nghĩa với ta! Vì sao lúc trước lại không tìm đến Nguyễn gia mà lại chọn ngay hôm nay để xuất hiện! Sớm không nói muộn không nói, không nên náo loạn âm ỉ trong ngày đại hôn của bản thế tử, người tưởng người là ai! Ta thấy người không phải thân thiết gì với Nguyễn gia mà phải nói là có cừ oán với Nguyễn gia thì đúng hơn!”

Nguyễn Hầu không biết đã đứng dậy từ khi nào, nghe thấy lời ấy của Minh Trạng thì cảm thấy có một chút tương lai, vội vàng tiến lên thấp giọng khuyên nhủ, “Thế tử bớt giận.”

Đáng tiếc Nguyễn Hầu dù sao cũng không hiểu rõ Minh Trạng, Minh Trạng lạnh lùng cười, đem ánh mắt chuyển hướng Nguyễn gia, “Nếu muốn người ta không biết thì trừ phi đừng làm. Cho dù Lý gia đều chết hết nhưng lúc trước đã có hôn ước thì Hầu gia cũng nên nói với bản thế tử một tiếng chứ!”

Đứng dậy rời đi.

Một đám muốn lấy hấn ra làm bia đỡ đạn, không dễ như vậy đâu!

.....

P/S: Lại chọc em nổi sùng

101. Chương 101: Đạt Được Giao Ước

Phượng Cảnh Kiên không tiện đi tham dự hôn lễ của Minh Trạng, bắt quá hần đã sớm lệnh cho Nội vụ phủ ban lễ vật, hỏi thăm giờ lành để hành lễ, phái nội thị đi ban thưởng, bày tỏ ân sủng.

Buổi chiều còn có ý đi Lân Chỉ cung trò chuyện với Nguyễn quý phi, Nguyễn quý phi hiếm khi có cơ hội quang minh chính đại như vậy để nói về gia sự của mình, sau khi xoay quanh Nguyễn Thần Tư thì liền triển khai một loạt khen ngợi từ Nguyễn Hầu gia đến Nguyễn thám hoa.

Đương nhiên Nguyễn quý phi nói chuyện cực kỳ nghệ thuật, hơn nữa không liên quan đến sự vụ triều chính, hoàn toàn chỉ là ca ngợi nhân phẩm, tỷ như, “Người ta hay nói nữ tử không tài thì có đức, có rất nhiều

người không biết chữ. Phụ thân thì ngược lại, thường nói trong nhà mặc dù có tổ tông phù hộ nhưng tôn tử cũng không thể buông thả lười biếng, ngay cả tỷ muội của thiếp thuở nhỏ cũng phải học hành giống các huynh đệ.” Nói xong liền cười, “Thần Tư trước đây tiến cung còn hỏi thiếp có phải thiếp thi đỗ tiến sĩ rồi được Hoàng Thượng giữ lại ở trong cung nên mới không về phủ hay không?”

“Nhoáng một cái mà tiểu nha đầu đã khôn lớn, duyên dáng yêu kiều, biết thi thức lễ nghĩa.” Nguyễn quý phi nói đến gia sự luôn luôn có vương bận trong lòng, “Thiếp cũng chuẩn bị vài món, muốn tặng bọn họ, không biết có thích hợp hay không?”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Chốc lát nữa để cho Phùng Thành cùng đem đi ban thưởng là được rồi.”

“Tạ Vạn tuế gia.”

Nguyễn quý phi còn nói đến chuyện học vấn của nhi tử, so với Ngụy thái hậu thì Nguyễn quý phi chính là một tiểu tài nữ, thi từ khúc phú đều tinh thông một chút, có thể trò chuyện với Phượng Cảnh Kiên.

Hai người đang hứng thú thì Phùng Thành mang theo vẻ mặt lo âu mà tiến vào, cúi người, nhẹ giọng bẩm báo, “Vạn tuế gia, hôn lễ của thế tử đã xảy ra chuyện.”

Lòng ngực của Nguyễn quý phi trở nên căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, cơ hồ là muốn bất tỉnh, chẳng lẽ, chẳng lẽ muội muội đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Phượng Cảnh Kiên lạnh mặt hỏi, “Nói mau, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Thành đơn giản thuật lại, lần này Nguyễn quý phi thật sự hôn mê bất tỉnh. Lân Chỉ cung rối loạn, Phượng Cảnh Kiên không có tâm tư ở lại trong này, bèn đứng dậy trở về Dưỡng Tâm điện, một mặt hỏi Phùng Thành, “Thế tử đâu?”

“Thế tử...” Hơi ngừng lại một chút, Phùng Thành dò xét sắc mặt của Vạn tuế gia, sau đó mới nói, “Thế tử tức giận, không chịu rước dâu, trực tiếp mang kiệu hoa trở về Trấn Nam Vương phủ.”

Phùng Thành bổ sung một câu, “Bắc Uy Hầu dâng lệnh bài thỉnh cầu gặp bệ hạ.”

Phượng Cảnh Kiên hừ lạnh, “Trẫm đang định gọi hán đây.” Đến thật là nhanh.

Trấn Nam Vương phủ đang chờ Minh Trạng đón tân nương trở về bái đường, không ngờ kiệu hoa đã trở lại, sau khi nghe ngóng thì mọi người đều hít một hơi thật sâu, thế tử không đón tân nương trở về mà bản thân lại đi vào trong chùa.

Đương nhiên Minh Trạng để cho người ta truyền lời rất văn nhã, “Nếu trên thế gian không có ái niệm thì sẽ không cần lo âu khổ sở. Hết thấy ưu phiền sẽ tan biến, giống như hoa sen không chạm nước bùn. Nhi tử đã ngộ đạo, nay lên núi vì quốc thái dân an mà cầu phúc. Phụ vương mẫu thân chớ mong chờ.”

Về mặt của Phượng Cảnh Nam trở nên âm trầm, theo bản tính của Minh Trạng thì dù thế nào cũng sẽ không xuất gia, người khác thì không nói chứ Minh Trạng sẽ chịu không nổi cuộc sống kham khổ trong chùa. E rằng là bị mất mặt nên mới trốn trong chùa.

Khách khứa đều thức thời cáo từ, tân lang đã xuất gia, tân nương không thấy mặt mũi, còn thành thân cái quái gì nữa, lại xem sắc mặt của Trấn Nam Vương, trong vòng một khắc toàn bộ đều đứng dậy cáo từ.

Cuối cùng chỉ còn phu thê Minh Diễm lưu lại, Minh Diễm khuyên giải an ủi Vệ vương phi có một chút tiêu tụy, Phùng Thiệu Minh xưng phong nhận việc lên chùa đón Minh Trạng.

Không ngờ Minh Trạng lại gặp một người quen trong chùa.

Sư thầy Đỗ Như Lan.

Lúc đầu Minh Trạng vẫn chưa nhận ra Đỗ Như Lan, Đỗ Như Lan vẫn như cũ, chẳng qua khí chất đã thay đổi hoàn toàn, quý công tử đa tình nhu nhược đã trở nên trầm tĩnh ôn hòa, thon gầy tao nhã, rất có vài phần khí chất của cao tăng.

“Thỉnh thế tử dùng trà.” Phương trượng cùng Minh Trạng sau khi gặp nhau hành lễ thì liền lui xuống. Không biết vì sao lại để Đỗ Như Lan dâng trà.

Phạm Duy tiếp nhận tách trà từ tay của Đỗ Như Lan, sau khi liếc mắt một cái thì cảm thấy rất quen mắt, lại suy nghĩ một chút, không khỏi lên tiếng, “Là Đỗ Như Lan, Đỗ công tử đây sao?”

“Bần tăng Hiếu Thực.” Đỗ Như Lan chấp tay, niệm nam mô a di đà.

Tách trà trong tay rất nóng, vì vậy Phạm Duy liền đặt cách xa Minh Trạng một chút. Thế tử nhà hắc làm cho người ta phải vào chùa ăn chay niệm phật, người ta bỏ được gì vào cũng không phải là không có khả năng.

Phạm Duy vì an nguy của Minh Trạng, thà rằng để Minh Trạng chịu khát chứ không thể uống trà của Đỗ Như Lan dâng lên a.

Minh Trạng giương mắt nhìn, Đỗ Như Lan mặc tăng y giầy vải, mặt mày ảm áp, sớm không phải là quý công tử đa tình nhu nhược lúc trước, có thể thấy được đã tu dưỡng ở trong chùa rất tốt. Minh Trạng nghĩ đến ý đồ của Đỗ Như Lan đến đây, bèn hỏi, “Người có khỏe không?”

“Nghe trống chiều chuông sớm, xem hoa tàn hoa khai, bần tăng rất khỏe.”

“Ta sẽ ở đây vài ngày.”

“Phật môn là nơi thanh tịnh, thế tử thị phi quán thân, nơi này cũng không thích hợp.” Không ngờ người ta đến đây là để đuổi mình.

Minh Trạng hỏi, “Người muốn hoàn tục hay không?”

Đỗ Như Lan lắc đầu, “Thế tử nghỉ ngơi đi, bần tăng cáo lui trước.”

Người ta không bận tâm đến hắc, Minh Trạng cũng không có tinh thần, “Người đi đi, ta ở đây nghỉ ngơi một chút. Khi nào người muốn hoàn tục thì cho người báo với ta một tiếng.”

Tuổi còn trẻ, ai lại muốn ăn chay cả đời? Mặc dù trước kia Đỗ Như Lan gây ra chuyện hồ đồ, nhưng thời gian trôi qua cũng khiến Minh Trạng dần dần phai nhạt cảm giác chán ghét đối với hắc.

Đỗ Như Lan khom người thối lui.

Minh Trạng cúi đầu thoát hải, Phạm Duy cúi người định giúp một tay, Minh Trạng lại phát tay, tự mình thoát hải, lại bắt đầu cời thất lưng...Hắc tính ở lại đây. Cơ hội tốt như thế mà không đưa ra điều kiện thì quả thật là có lỗi với chính mình.

Phạm Duy liếc mắt nhìn tăng bị trên giường, khuyên nhủ, “Thế tử, chúng ta đến đây vội vàng, cũng không mang theo chăn đệm đồ dùng gì cả.” Ngụ ý, ngài tốt nhất là trở về đi. “Vương gia không muốn để thế tử bị uất ức đâu.”

“Cầu người không bằng cầu mình. Ta không sao, các người đi ra ngoài đi dạo đi, ta muốn ở một mình.” Minh Trạng thật sự mệt mỏi, hắc không muốn nhiều lời với bất kỳ ai, phái Phạm Duy ra ngoài, thân mình vừa chạm xuống giường liền ngủ mê mang.

Tề Cảnh Triển Tuấn đi an bài hộ vệ, Phùng Trật dẫn người tìm sư thầy trong chùa chuẩn bị văn thiện. Sau khi hết thấy đều đã thỏa đáng thì đám người mới ở dưới hiên nhà thấp giọng trò chuyện.

“Thế tử thật sự muốn xuất gia hay sao?” Triển Tuấn cảm thấy đồng tình với Minh Trạng, “Hai lần đại hôn đều không trôi chảy, nên tìm Bồ tát mà bái lạy đi là vừa.” Vận khí thật đen đủi.

Tề Cảnh không cho là đúng, “Đại trượng phu hà tất phải lo lắng đến chuyện thành thân, cứ thú người khác là được, thế tử là một nhân tài, nữ nhân nào mà thú không được.” Bất quá hắc cũng phải thừa nhận nhân duyên của Minh Trạng xác thực không được lão thiên gia ưu ái, bèn đưa ra chủ ý, “Trần Nam tự tuy là chùa chiền của hoàng thất nhưng không thể sánh bằng Nguyệt Lão tự, ở đó mới là chánh gia.”

“Thế tử ở trong chùa vài ngày cũng tốt.” Phùng Trật chậm rãi mở miệng, nay sự việc nháo nhào ầm ĩ, hơn nữa lại có nhiều triều thần chứng kiến như vậy, Minh Trạng mất thể diện, thay vì hùng hổ đòi công đạo thì không bằng lui một bước tiến ba bước, tỏ vẻ đáng thương mà chiếm được đồng tình. Dù sao với thân phận của Trần Nam Vương phủ thì cũng không thể chêm cả nhà Nguyễn gia, còn liên lụy đến quý phi và hoàng tử trong cung, rất phức tạp.

Bọn họ đã an bài xong việc bảo hộ Minh Trạ, đang nhàn tản nói chuyện thì Phùng Thiệu Minh đã đến.

“Tứ đệ đâu?” Phùng Thiệu Minh thấy bọn họ đang ở trong viện hóng mát, bèn hỏi.

“Thế tử đang nghỉ ngơi trong phòng.” Phạm Duy và Phùng Thiệu Minh cũng quen biết, thỉnh Phùng Thiệu Minh uống trà, “Vừa rồi thuộc hạ có đi xem một chút, thế tử đã ngủ. Đại cô gia không cần lo lắng, e rằng thế tử muốn ở trong chùa thanh tĩnh vài ngày.”

Phùng Thiệu Minh hơi yên tâm, nghĩ đến tính tình của Minh Trạ thì liền hỏi, “Tứ đệ có nói khi nào sẽ trở về hay không?”

“Không có.” Phạm Duy thở dài, “Thế tử bị thương tâm a.”

Phùng Thiệu Minh cũng không ngốc, tuy rằng hẳn không thể đoán được trong đầu của Minh Trạ suy nghĩ cái gì, bất quá mỗi khi nghĩ đến tình hình lộn xộn của Trấn Nam Vương phủ, cùng với ánh mắt đồng tình của khách khứa khi rời đi, nếu đổi là hẳn thì hẳn cũng tình nguyện trốn ở trong chùa, ít nhất cũng thanh tĩnh một chút.

Phùng Thiệu Minh lựa lời mà nói, “Nhạc phụ nhạc mẫu ở phủ, rất lo lắng cho tứ đệ. Trong chùa mặc dù thanh tịnh nhưng dù sao cũng là nơi tu hành của người xuất gia, đồ dùng thức ăn cũng hữu hạn, sẽ không chu toàn cho tứ đệ.”

Phạm Duy than thở, “Ai chẳng biết như thế, nhưng thế tử đã quyết định cái gì thì không ai có thể thay đổi. Ta chỉ có thể ở đây hầu hạ thế tử, cũng coi như làm hết trách nhiệm của một thủ hạ. Còn phải thỉnh đại cô gia nói tốt vài câu ở trước mặt Vương gia và Vương phi, chớ làm cho Vương gia và Vương phi đau lòng.”

Phùng Thiệu Minh hỏi không được câu nào, bèn túm lấy y mẹ của Phạm Duy, thấp giọng nói, “Vay người cho ta một tin tức chính xác, tứ đệ tính ở trên núi bao lâu?”

“Cũng khoảng mười ngày nửa tháng.”

Cái này thì còn có lý một chút, trong lòng của Phùng Thiệu Minh nắm chắc, cũng không cố sống cố chết đòi Minh Trạ hồi phủ, thấy sắc trời đã muộn, hẳn cùng đám người Phạm Duy dùng văn thiện, ở trong chùa một đêm, ngày hôm sau mới hạ sơn.

Phượng Cảnh Kiên biết Minh Trạ vào chùa thì thở dài một hơi, lắc đầu cười khổ, phái người tuyên triệu Phượng Cảnh Nam tiến cung.

Thời khắc mấu chốt thì huynh đệ sẽ rất hữu dụng.

Phượng Cảnh Nam cũng ử rử, hôn sự của Minh Trạ liên tục gặp chuyện không may, cho dù không mê tín thì cũng phải cân nhắc lại, huống chi xưa nay Phượng Cảnh Nam rất tinh tế.

“Trẫm có lỗi với Minh Trạ a.” Việc đã đến nước này, không cần phải hàn huyên dài dòng.

“Hoàng huynh cần gì phải nói như vậy. Chuyện này...” Phượng Cảnh Nam trầm ngâm một chút rồi nhìn về phía ca ca, “Có một chút kỳ lạ.”

“Trẫm đã phái người bắt lấy Lý Lân, ít ngày nữa sẽ tra ra kết quả.” Phượng Cảnh Kiên than thở, “Trẫm hợp ý Minh Trạ nhất, vậy mà hai lần chỉ hôn đều gặp bất trắc, thật sự là...Bên phía của người có manh mối gì hay không?”

“Ta vẫn nghĩ rằng có người sẽ xuống tay với nữ nhi của Nguyễn gia, không ngờ lại là cách này! Nếu muốn điều tra thì kỳ thật cũng đơn giản, hôn ước của hai nhà Nguyễn Lý, chuyện này giấu diếm thật kỹ. Năm đó Trấn Quốc Công Lý gia hiển hách uy danh, Nguyễn gia cũng là hào môn thế gia, chuyện tốt như vậy mà lại không hề lộ ra. Sau này Trấn Quốc Công phủ bị tịch biên, Nguyễn Hầu cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên càng không tuyên dương ra ngoài, không ngờ lại trở thành bí sự.” Phượng Cảnh Nam nói, “Nếu đằng sau Lý Lân không có người thì sẽ không thuận lợi đến Nguyễn gia náo loạn như vậy, may mà bắt được, cũng có thể thẩm vấn. Không chừng có liên quan đến vụ án của tiểu Quận quân.”

“Trẫm cũng có ý này.” Phượng Cảnh Kiên liếc mắt nhìn đệ đệ một cách khó xử, “Nhưng thật ra Minh Trạ cũng không thích kết thân với Nguyễn gia.”

Phượng Cảnh Nam nói, “Hoàng huynh cho hấn một vị danh môn thực nữ khác là được.” Không chỉ Minh Trạh nghĩ như vậy, hấn làm lão tử cũng không thích có một tước phụ như thế.

Phượng Cảnh Kiền nghe ra ý tứ trong lời nói của Phượng Cảnh Nam, đành nói, “Trẫm hai lần chỉ hôn đều trắc trở, thôi, người chọn thế tử cho Minh Trạh đi, đến lúc đó nói với trẫm một tiếng, trẫm sẽ hạ chỉ ban hôn.”

“Thần đệ thấy không cần. thứ nhất thần đệ lúc trước không ngờ việc này, cũng không có người thích hợp để chọn lựa, thứ hai, Minh Trạh hình như không vội vã thú thế.”

“Nhưng đừng chậm trễ, năm nay Minh Trạh đã sắp mười sáu, tuổi này nếu không đại hôn thì sẽ quá muộn.” Phượng Cảnh Kiền ôn hòa nói, “Cho dù không có chính phi, hấn cũng đã lớn, có thể nạp trắc phi trước.”

“Ý của Hoàng huynh là...”

“Chuyện này Nguyễn gia có tội, nhưng không phải cố ý lừa gạt. Khi trẫm ban hôn thì Lý Lân vẫn chưa lộ diện. Có hôn sự cao quý hiển hách như vậy với Minh Trạh thì Nguyễn gia làm sao mà còn nhớ rõ hôn ước với Lý gia?” Phượng Cảnh Kiền cười cười, “Mặc dù sau này biết tin tức của Lý Lân, vì là trẫm chỉ hôn, Nguyễn gia có thánh ý, có nguyên vẹn nguyên do để thối hôn với Lý gia. Cũng không muốn việc này náo loạn khi đại hôn, làm cho trẫm, Minh Trạh và Nguyễn gia đều mất hết mặt mũi.”

“Án theo thông lệ, nếu Minh Trạh không muốn thú nữ nhi Nguyễn gia thì có thể làm cho nàng chết bất đắc kỳ tử. Chẳng qua việc này, Nguyễn gia thật ra tội không đáng chết, Bắc Uy Hầu lớn tuổi, thỉnh thoảng từ chức Thượng thư, trẫm đã đồng ý.” Phượng Cảnh Kiền nói, “Trẫm cân nhắc, dù sao Nguyễn gia cũng đã mất phẩm hạnh, Nguyễn thị xác thực không thích hợp làm chính phi. Không bằng ban thưởng làm trắc phi đi, cũng coi như giữ lại thể diện cho Bắc Uy Hầu phủ.”

Phượng Cảnh Nam cười, “Cũng được. Như vậy chọn ngày lành tháng tốt khác đi, cũng không cần phải phô trương, cứ lặng lẽ đưa người vào phủ nhằm giảm bớt thị phi. Tháng sau thần đệ muốn đưa Minh Trạh quay về Vân Nam.”

“Người xem rồi an bài đi.” Phượng Cảnh Kiền nhin không được mà hỏi, “Minh Trạh ở trong chùa có quen ăn chay hay không?”

“Cứ mặc kệ hấn, hấn tham ăn như vậy, nhất định chịu không nổi cuộc sống kham khổ trong chùa, quá vài ngày sẽ tự mình trở về.” Phượng Cảnh Nam rất đồng ý đối với việc Minh Trạh trốn bảo tổ trong chùa để tâm hồn thanh tịnh, thế gian này làm sao có nơi nào sạch sẽ hơn cửa phật cơ chứ.

Phượng Cảnh Kiền cau mày đối với câu trả lời của đệ đệ, nói một cách không hài lòng, “Hấn nhất thời nổi giận, chúng ta làm trưởng bối mà còn so đo với hấn hay sao? Hơn nữa chuyện của Nguyễn gia đã làm Minh Trạh nản lòng, lời đồn đãi ngày đó lại trở dậy, nhưng đây là trẫm ban hôn, hấn có thể làm sao bây giờ?”

“Hay là cho hấn một cái bậc thang đi.” Phượng Cảnh Kiền nhìn đệ đệ, “Minh Trạh đã là thế tử, sau này Trần Nam Vương phủ phải dựa vào hấn, mặc dù người thiên vị thứ tử nhưng dù sao cũng phải phân rõ đích thứ tôn ti, địa vị cao thấp. Trẫm cũng không phải vì hấn là đích tử nên phá lệ sủng ái hấn, Minh Trạh làm việc luôn ổn thỏa, nhất cử nhất động đều hợp ý trẫm, nên tranh sẽ tranh, nên lui sẽ lui. Bản tính của hấn mạnh mẽ, việc này vì là thánh chỉ, quan hệ đến thể diện của trẫm, Nguyễn gia hồ đồ, trong cung lại có quý phi và hoàng tử, trẫm không thể không lo lắng một chút.” Nói đến đây, có vài phần rất đồng cảm, “Minh Trạh đều là vì trẫm nên mới nhẫn nhịn như thế.”

Trong lòng của Phượng Cảnh Nam cho dù lên men cũng sẽ không bài xích hành động của Minh Trạh, đành nói, “Đúng vậy, hấn làm chuyện gì mà không vì Hoàng huynh cơ chứ, đối xử với Hoàng huynh còn tốt hơn ta là phụ thân gấp trăm lần.”

Phượng Cảnh Kiền cười ha ha, “Người tuổi gì rồi mà còn nói như vậy nữa.” Phượng Cảnh Nam chỉ thuận miệng nói, vẻ mặt khẩu khí cực kỳ giống Minh Trạh khi oán giận thái độ bất công của Phượng Cảnh Nam trước mặt hấn, hai người này cho dù không thân cận nhưng dù sao cũng là phụ tử, huyết mạch tương thông, Phượng Cảnh Kiền cười, “Minh Trạh là tiểu hài tử có lương tâm, người đối đãi mềm mỏng với hấn một chút thì mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa.”

Phượng Cảnh Nam không cho là đúng, lão tử còn phải cúi đầu với hần nữa hay sao, càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Dù sao thì Phượng Cảnh Kiền đối xử với Minh Trạm vẫn rất khác biệt, bỗng nhiên nổi hứng muốn đích thân vào chùa thăm Minh Trạm, Phượng Cảnh Nam nhận được tin, bèn tìm mọi cách khuyên nhủ nhưng không được, đành phải đi theo.

Chùa chiền của hoàng thất luôn trang trọng, Minh Trạm độc chiếm một đại viện, thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt.

Phượng Cảnh Kiền vì cho Minh Trạm thể diện nên đương nhiên sẽ không cải trang đi tuần, làm đủ nghi thức, Minh Trạm sáng sớm rời giường dùng xong cơm chay thì ngồi trong viện đợi tin, nhất thời có thị vệ bẩm báo Hoàng thượng sắp lên đến đây, Minh Trạm liền đứng dậy đi ra cửa chùa nghênh đón.

Công lực của Phượng Cảnh Kiền rất thâm hậu, đợi Minh Trạm hành lễ xong thì liền nâng dậy Minh Trạm, xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần trong trẻo của Minh Trạm mà nói mê nói sảng, liên tục than thở, “Gầy, gầy quá, chỉ mới ba ngày trăm không gặp người mà đã gầy thành như vậy, thật sự là làm trăm đau lòng mà.”

Giữa ban ngày ban mặt mà nói như thế khiến Minh Trạm vừa buồn nôn vừa rùng mình, khom lưng nói, “Thần diệt xưa nay có tật xấu giảm cân mùa hè, qua một thời gian thì sẽ tốt thôi, Hoàng bá phụ không cần lo lắng.”

Phượng Cảnh Kiền kéo tay Minh Trạm đi vào trong chùa, xúc động nói, “Trăm làm sao có thể không quan tâm cho được, người vào chùa cầu phúc cho quốc thái dân an, trăm cảm thấy rất an ủi, dù sao trong chùa sống kham khổ, trăm nhìn không được mà muốn đến đây thăm hỏi.”

Minh Trạm mỉm cười rồi liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Kiền một cái, Phượng Cảnh Kiền cười cười, xoa bóp tay của Minh Trạm.

Phượng Cảnh Kiền trước tiên cùng phương trượng đi chủ điện dâng hương, sau đó đi vào biệt viện mà Minh Trạm đang ở, phía trước hành lang biệt viện có hoa viên cảnh lá sum xuê, còn hai cây bích đào nặng trĩu quả.

Phượng Cảnh Kiền nhìn vào bên trong, ừm, sáng sủa sạch sẽ, trên bàn đặt đĩa trái lê mà Minh Trạm quen dùng, tất cả vật phẩm bày biện đều không phải của chùa, mỉm cười liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái: Người sống rất thoải mái a.

Phùng Thành bưng tách trà đến, Minh Trạm phẩy người lui xuống, nhỏ giọng oán giận, “Mấy ngày nữa ta sẽ đích thân quay về, bá phụ cần gì phải giống trống khua chiền đến đây a.” Ngài có mục đích nên mới đến đây có phải không?

Phượng Cảnh Nam cơ hồ là muốn nổi giận, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Cho người thể diện, chẳng lẽ nhìn không ra hay sao?”

Minh Trạm cười he he hai tiếng, nâng mông ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Kiền, híp mắt nói, “Bá phụ tự hạ thấp địa vị, cho ta thể diện lớn như vậy, nhất định là có chuyện muốn ta đi làm có phải không?”

Phượng Cảnh Nam vừa nghe lời này thì hai hàng lông mày nhất thời dựng thẳng. Phượng Cảnh Kiền cũng không cho rằng Minh Trạm ngô nghếch, vừa cười vừa hớp một ngụm trà, “Vậy người nói xem, trăm có chuyện gì muốn người làm?”

“Dù sao cũng không phải chuyện tốt, đừng bảo là vẫn muốn ta thú nha đầu Nguyễn gia nha.” Minh Trạm nhếch môi, ánh mắt sắc như đao, “Hôm trước mắt mặt như vậy, ta không thể tiếp tục thành hôn được nữa. Thiên hạ không chỉ một mình Nguyễn gia của hần muốn giữ thể diện đâu.”

Phượng Cảnh Kiền nghĩ rằng Minh Trạm thiếu niên chú trọng mặt mũi, vội vàng khuyên nhủ, “Nguyễn gia cũng không cố ý, Lý gia năm đó bị lưu đây, từ biệt nhiều năm, ở Lĩnh Nam xa xôi, những người có thể sống sót đến khi nhận đại xá cũng không nhiều lắm.”

“Bọn họ nhất định là đã biết.” Minh Trạm nói, “Lúc ấy khi Lý Lân lao đến thì Nguyễn thám hoa lại trực tiếp hô lên bắt lấy thích khách! Nhìn vẻ mặt biến sắc của hần, nếu nói không biết nội tình thì ta nhất định

không tin.”

“Con người luôn ham vinh hoa phú quý, vì nữ nhi vì muối muối của mình, muốn có một hôn sự tốt đẹp là chuyện không đáng trách.” Minh Trạ nói giọng mỉa mai, “Nhưng rõ ràng đã biết chuyện của Lý gia, là bọn họ tự cho rằng mình thông minh, không báo với ta, làm chuyện này trở thành trò cười cho thiên hạ. Thiên tác nghiệt do khả vi; tự tác nghiệt bất khả hoạt.” (trời tạo nghiệt có thể tránh, tự gây nghiệt chẳng thể trốn)

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy khó xử, tiểu tử này không xuất môn nhưng cũng biết không ít chuyện. Phượng Cảnh Kiên thở dài, “Việc này trầm cũng khó xử. Trầm đã ban hôn, cho dù Lý Lân ở để đô thì hẳn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn từ hôn.” Miệng vàng lời ngọc của thiên tử dù sao lắm lúc cũng rất thối. do not take out of

“Không ngại, dù sao ta có thành hôn hay không cũng không sao cả, cứ như hiện tại là được rồi.” Minh Trạ vô cùng vô sỉ khi sử dụng chiến thuật kéo dài, ở thời này, nữ nhân quá mười tám thì sẽ xem như ế, huống chi là Nguyễn Thần Tư, nếu Nguyễn gia có dã tâm như vậy, mà lại đuổi lý thì cứ để nàng ta mang danh hôn thê mà chờ đợi đi.

Phượng Cảnh Kiên không ngờ Minh Trạ lại bày ra bộ dạng vô sỉ như vậy, bèn liếc mắt nhìn đệ đệ một cái, người nói giúp đi.

Phượng Cảnh Nam tiếp nhận, trầm mặt nói một câu, “Lấy danh phận trắc phi để vào phủ.”

Minh Trạ trừng lớn mắt muốn biện bạch thì Phượng Cảnh Nam đã nói, “Người xem như là gặp xui xẻo đi, thêm một nữ nhân ăn cơm mà thôi, chẳng tính là gì cả.”

“Nguyễn gia bằng lòng?” Địa vị giữa thiếp và chính thê đâu chỉ cách một trời một vực, lúc trước Minh Trạ cho dù là bị cầm nhưng địa vị vẫn ở trên Minh Lễ, đích thứ có khác.

Nguyễn gia chấp nhất hôn sự này làm cho Minh Trạ cảm thấy không thể tin tưởng.

Phượng Cảnh Nam ho khan một tiếng, “Bọn họ đương nhiên là nguyện ý, có thể gả cho người là bọn họ đã tích đức mấy đời rồi. Mặc dù là trắc phi nhưng cũng có thể diện.”

Phượng Cảnh Nam trừng mắt đối với Minh Trạ, ngu xuẩn, không gả cho người thì Nguyễn nha đầu cũng chẳng thể gả ra ngoài. Hắn sợ đắc tội chúng ta nên đương nhiên mong muốn gả khuê nữ cho chúng ta.

Minh Trạ đang cân nhắc xem việc này có được hay không thì Phượng Cảnh Nam đã phân phó, “Không có gì thắc mắc thì theo ta hồi phủ. Đầu tháng sau quay về Vân Nam, người có rảnh rồi thì suy nghĩ mấy chuyện đứng đắn nhiều một chút đi.”

“Ta đồng ý nạp nàng làm trắc phi, bắt quá từ nay về sau hôn sự của ta sẽ không cần Hoàng bá phụ và phụ vương quan tâm.” Minh Trạ rốt cục đưa ra điều kiện.

Phượng Cảnh Kiên nhất thời cảm thấy hứng thú, “Người xem trọng khuê nữ nhà ai à? Nói với Hoàng bá phụ đi, trầm sẽ ban hôn cho người?”

“Không.” Minh Trạ mím chặt môi, “Không có chuyện đó, Hoàng bá phụ và phụ vương chỉ cần đồng ý, trong một khoảng thời gian ngắn ta không muốn đại hôn nữa.”

“Chỉ cần phụ vương của người không vội bẽ tôn tử thì trầm sẽ đồng ý.” Hắn cũng không phải không biết ngượng mà tiếp tục chỉ hôn cho Minh Trạ.

Minh Trạ nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam nói, “Có thể không thúc giục người đại hôn nhưng đối tượng đại hôn tương lai của người phải làm cho ta hài lòng, nếu không thì không thể lập làm chính phi.”

“Hảo.” Minh Trạ lập tức nói, “Cũng không được tùy tiện đưa nữ nhân khác cho ta.”

“Người đừng một tác lại tiến thêm một bước!” Phượng Cảnh Nam chỉ vào chóp mũi của Minh Trạ, “Nhanh chóng dọn dẹp rồi lập tức hạ sơn hồi phủ!”

Minh Trạm co rụt cổ, bỗng nhiên phát giác chính mình lại bị khí thế của Phượng Cảnh Nam đàn áp, thua nhân không thua trận, Minh Trạm nhất thời ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng chu môn, nghiêm mặt nói, “Ta đang đề nghị yêu cầu, ta thích ai, muốn lên giường với ai, muốn cho ai sinh hạ đích tử thì phải do ta tự mình quyết định.”

“Không phân biệt tốt xấu!”

.....

102. Chương 102: Nạp Phi

Phượng Cảnh Kiên là một nam nhân thích ngồi lê đôi mách.

Hắn không ngừng hỏi thăm đệ đệ, “Minh Trạm có thân cận thị nữ hay không? Người không cần quá câu nệ đối với hắn, nếu hắn thật sự thích thì cứ cho làm thị thiếp trước đi. Ngày sau nếu có thể mang thai sinh dục thì thăng làm trắc phi cũng được.”

Phượng Cảnh Nam không ngờ Minh Trạm lại phản cảm đối với chuyện thú thê như vậy, có vài công tử hào môn thế gia cũng thích nam phong, bất quá người ta vẫn thú thê trước, sau đó nạp vài tên thị đồng thì cũng không bị chỉ trích nặng nề, Minh Trạm lãnh đạm đối với nữ sắc làm cho người ta sinh nghi. Hắn nói với huynh trưởng, “Không biết thế nào, nha đầu trong viện của hắn đều mỹ mạo, nhưng đến tuổi này mà cũng chẳng thấy hắn có động tĩnh gì.”

“Chẳng lẽ hắn không biết?” Không đến mức này chứ, rõ ràng là đã dạy rồi mà.

Phượng Cảnh Nam nổi giận đầy mình, mắng, “Quái nhân, từ nhỏ đã là quái nhân rồi.”

Minh Trạm cao ngạo hồi phủ, mặc dù miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, bất quá hắn là kẻ bị hại, vả lại Hoàng thượng cũng đã đích thân lên núi đón hắn hồi phủ.

Có thể diện, rất có thể diện.

Vì vậy Minh Trạm cảm thấy chấp nhận nữ nhi Nguyễn gia làm tiểu thiếp cũng chẳng đáng là gì.

Ba ngày hắn không hồi phủ, liền đi thỉnh an Vệ vương phi trước.

Vệ vương phi cười, “Quả nhiên Phật môn là nơi thanh tịnh, nhìn càng thêm có tiền đồ.”

“Mẫu thân.” Minh Trạm ngồi bên cạnh Vương phi, cười nói, “Phụ vương nói nha đầu Nguyễn gia lấy thân phận trắc phi vào phủ.”

“Cũng chỉ đành như thế.” Vệ vương phi không hề sợ hãi, “Nguyễn Hầu gia dâng tấu chương từ chức, việc này Nguyễn gia tuy là có lỗi trước, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng ban hôn. Trắc phi thì trắc phi, bên cạnh người dù sao cũng phải có người hầu hạ, tính tình của Nguyễn gia tiểu thư cũng không thích hợp làm chính phi.”

Minh Trạm thì sao cũng được, kỳ thật Minh Trạm cảm thấy chính mình tuổi còn nhỏ, hai mươi tuổi thành thân là tốt nhất, hắn cũng không có dã tâm tam cung lục viện. Bất quá nhập gia tùy tục, nay nếu không để một nữ nhân bên cạnh thì e rằng người trong thiên hạ sẽ hoài nghi hắn bất lực.

“Phụ vương bảo rằng sẽ không can thiệp vào hôn sự của ta.”

Vệ vương phi chậm rãi nở nụ cười, vui mừng nhìn nhi tử, “Thật sự bất ngờ.”

“Ta muốn sau này hăng đại hôn.”

Vệ vương phi sờ mặt của Minh Trạm, “Người có chọn được người nào thích hợp thì cứ nói với mẫu thân.” Nhẹ giọng nói, “Chuyện của Minh Nghĩa, phụ vương của người ắt hẳn rất rõ ràng.”

“Người cứ xem như là không biết.” Vệ vương phi ôn hòa nói, “Nguyễn thị là trắc phi đầu tiên của người, cứ cho nàng vào Phẩm Lan viện trước đi.”

“Cứ theo an bài của mẫu thân, ta không có ý kiến gì.”

Trong chốc lát thị nữ bưng đến mấy món điểm tâm tinh xảo, trà sữa thơm lừng.

Minh Trạm cầm lấy một miếng, có mùi đậu xanh, phía trên rắc một lớp hạnh nhân được băm nhuyễn, khi ăn có cảm giác rất giống bánh ngọt ở thời hiện đại. Đều là nhờ phúc của Minh Phi.

“Hơi ngọt một chút.”

Vệ vương phi cười nói, “Lần sau bảo trù phòng giảm bớt đường lại.”

Minh Trạm nghe nói Lý Lâm đã bị bí mật thẩm tra, bất quá chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng thật ra Minh Nghĩa lại đến đây thăm dò phong thanh, Minh Trạm nói vài câu cho có lệ rồi nhìn Minh Nghĩa thất thần rời đi.

Minh Nguyệt đưa lên một đĩa bánh ướp lạnh rồi nói, “Phẩm Lan viện đã được bố trí ổn thỏa, Vương phi phân phó, thế tử khi nào nhân rồi thì đến đó xem qua một chút.”

“Ôi chào, vậy của hồi môn mà Nguyễn gia đưa đến thì thế nào?” Minh Trạm có một chút tò mò, bưng lên tách trà lạnh rồi uống mấy ngụm, chợt nghe Minh Nguyệt nói, “Còn thế nào nữa? Trả trở về thôi. Lễ vật dành cho trắc phi làm sao giống với lễ vật dành cho chính phi? Trắc phi cũng không thể mặc màu đỏ thắm. Đồ cưới buộc dây hoa đỏ thắm cũng không thích hợp. Còn nữa, của hồi môn của trắc phi cũng không thể quá nhiều. Lúc trước định dùng gian phòng bằng gỗ hoa lê để chứa vật phẩm, nhưng hiện tại thì thay bằng gỗ tử đàn là được.”

Minh Trạm thở dài một tiếng, không nói lời nào, bên ngoài lại có thị nữ Bảo Châu tiến vào bẩm báo, “Thế tử, Lý Thành đến thỉnh an thế tử.”

“Bảo hắn vào đi.” Minh Trạm nhìn ra bên ngoài, mặt trời đã xuống núi, lúc này Lý Thành đến đây là vì chuyện gì?

Lý Thành là ái tử của đại quân gia Lý Minh của Trấn Nam Vương phủ ở đế đô, Lý Minh làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, sáu năm trước huynh đệ Minh Lễ Minh Trạm đến đế đô, lúc ấy Lý Minh định để nhi tử của mình hầu hạ bên cạnh Minh Lễ.

Ai ngờ bên cạnh Minh Lễ không có gì nhiều nhưng lại có rất nhiều người, đám người hầu có đến mười hai người, bình thường phải luân phiên đến hầu hạ, cạnh tranh tương đối kịch liệt, làm sao để Lý Thành vào mắt.

Lúc ấy Minh Trạm còn ở trong cung, ít khi xuất cung, bất quá thanh danh càng ngày càng nổi bật, mấy đời nhà Lý Minh đều hầu hạ Trấn Nam Vương phủ ở đế đô, mọi người đều nghĩ Minh Lễ sẽ được chọn làm thế tử, Minh Trạm tất nhiên sẽ ở lại đế đô.

Lý Minh để cho nhi tử hầu hạ bên cạnh Minh Lễ, cũng có ý muốn tiến thêm một bước, nhưng ở bên cạnh Minh Lễ rất khó bộc lộ tài năng, thay vì làm một hạ nhân có cũng được mà không có cũng không sao, còn không bằng trước tiên tạo dựng quan hệ tốt với Minh Trạm sẽ trụ tại đế đô lâu dài. Nhưng Minh Trạm hiếm khi xuất cung, Lý Minh liền bắt lấy cơ hội hữu hạn này để cho nhi tử lộ diện trước mặt Minh Trạm.

Hầu hạ thật sự chu toàn.

Minh Trạm không tiện dẫn người ngoài vào trong cung, bất quá hắn cảm thấy phụ tử Lý gia cũng không tệ.

Thời gian trôi qua, mọi chuyện thay đổi đến bất ngờ.

Năm năm, Minh Trạm trở thành thế tử tôn sư. Khi đi vào đế đô đã sớm xưa đâu bằng nay, hơn nữa bên người Minh Trạm có ít người, không phải thiếu mà là rất thiếu.

Trong phương diện đối nhân xử thế thì Minh Trạm có thiên hướng rất sâu sắc, hắn vẫn sẽ ở đế đô một thời gian dài, làm sao có thể không cần nô tài trong Trấn Nam Vương phủ ở đế đô làm việc cho hắn, mới đến đế đô, hắn liền tuyển chọn vài gã hạ nhân còn lại cho mình.

Lý Thành vẫn là Minh Trạh đích thân lựa chọn, phụ tử Lý gia rất cảm kích, từ đó vô cùng trung thành.

Lý Thành kính cẩn hành lễ, hấn ở bên cạnh Minh Trạh không lâu nhưng lại rất biết quy củ, thân là nhi tử của đại quân gia, là quý tộc trong đám nô bộc, bất quá Lý Thành không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, hấn cũng rất hòa hợp với các hạ nhân khác của Minh Trạh, thích giúp đỡ người khác nhưng lại không thích kể công, chậm rãi chiếm lấy vị trí đệ nhất trong đám người hầu của Minh Trạh, Minh Trạh cũng rất coi trọng hấn.

“Lúc này đến đây là có việc gì hay sao?”

Lý Thành thấp giọng nói, “Vương gia phái người đem Phúc Sinh bên cạnh nhị công tử mang đi, thay bằng Hỉ Sinh để hầu hạ nhị công tử.”

Thảo nào, thảo nào hôm nay Minh Nghĩa lại bất an như vậy.

Minh Trạh gật đầu, “Tất cả chi phí trong viện của nhị công tử không được cắt bớt, phải chú tâm hơn một chút.”

“Dạ.”

Minh Nghĩa là ca ca của hấn, nhờ cớ tận gốc là chuyện không thể làm. Đương nhiên quan hệ của hấn và Minh Nghĩa cũng không tốt, đột nhiên lại cầu tình vì Minh Nghĩa thì e rằng Phụng Cảnh Nam sẽ nghi ngờ tâm tư của hấn.

Biện pháp tốt nhất là lấy bất biến ứng vạn biến, vẫn như trước kia, bộ dáng lạnh lùng thản nhiên.

Minh Trạh từ trong chùa về phủ, không có chuyện nào mà không trôi chảy, trong khi Nguyễn gia thì hoàn toàn ngược lại.

Nguyễn gia nay đã là mây đen sương mù.

Nguyễn Hầu gia thức thời dâng tấu chương từ chức, Phụng Cảnh Kiên cũng chưa nói gì quá khó nghe, chẳng qua nữ nhi đang êm đang đẹp thì lại mất đi danh phận thế tử phi, giáng xuống làm trắc phi.

Nguyễn phu nhân ôm nữ nhi khóc đứt ruột đứt gan cả buổi, sau khi khuyên nữ nhi an giấc thì liền giao cho bọn nha đầu cẩn thận hầu hạ rồi mới đi về phòng của mình với đôi mắt sưng húp.

Nguyễn Hầu gia trong vòng một ngày mà già đi mười tuổi, nếp nhăn nơi đuôi mắt chồng chất, hai nếp nhăn ngay môi cũng hiện lên rõ rệt, cùng với mái tóc mai bạc trắng, người nam nhân này đã già đi rất nhiều.

Nguyễn phu nhân đau lòng khuyên nhủ, “Việc đã đến nước này, lão gia cũng chớ quá đau buồn, dù sao cũng không liên lụy đến nương nương trong cung, như vậy đã là may mắn lắm rồi.”

“Đúng vậy.” Nguyễn Hầu gia than nhẹ, “Chẳng qua phải uất ức tam nha đầu, đồ cưới của nàng đã bị thu về, quá vài ngày nữa thì Trần Nam Vương phủ sẽ phái người đến đón. Tuy là trắc phi nhưng cũng may bên cạnh thế tử không có thê thiếp nào khác, chỉ cần tam nha đầu sinh hạ trưởng tử trước thì ngày sau cũng sẽ không phải chịu khổ sở.”

Nguyễn phu nhân rơi lệ, nay trắc phi Ngụy thị ở Trần Nam Vương phủ như thế nào, bên ngoài cũng là hầu môn phủ đệ, cô cô lại là đương kim Thái hậu, Ngụy trắc phi có ba nam một nữ nhưng kết quả thì sao? Vẫn phải cúi đầu trước mặt đích tử của chính phi.

Nay tình cảnh của nữ nhi thậm chí còn không bằng Ngụy phi năm đó, ít nhất Ngụy phi cũng là biểu muội của Trần Nam Vương, thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm.

Nghĩ đến đây thì Nguyễn phu nhân lại khóc một trận.

“Thôi thì đến đâu hay đến đó, dù sao cũng có danh trắc phi.” Nguyễn Hầu gia an ủi lão thê.

Nguyễn phu nhân lau lệ, “Đúng vậy, Vương phi cũng không phải khó sống chung.”

Tú phòng lại bận rộn, vì hỉ phục do Nội vụ phủ mang đến không thể mặc, đổi thành màu hồng, còn có đệm chăn y phục và cửa hồi môn cũng không thể mang màu đỏ chính thống, tất cả đều phải thay đổi.

Nguyễn phu nhân cẩn thận căn dặn nữ nhi trước hôn sự, “Nhất định phải kính cẩn đối với Vương phi, người không cần thân cận quá với Minh Phi. Minh Phi là nữ nhi của Ngụy phi, Vương phi chỉ có thể tử và quận chúa là long phượng song sinh, người phải phân rõ nên xa ai nên gần ai, đừng làm cho Vương phi mất hứng.”

“Nữ nhi đã nhớ rõ.” Nguyễn Thần Tư gầy yếu không ít, cẩn môi nói, “Chẳng qua tứ tiểu thư quá ngại ngùng, ta thật sự không nói được mấy câu với nàng.”

“Nhưng cũng không được quá mức thân cận với Minh Phi. Vương phi cho dù rộng lượng thế nào thì cũng sẽ không thích hẳn.” Nguyễn phu nhân lo lắng vuốt ve mái tóc của nữ nhi, ôn hòa nói, “Nguyễn gia của chúng ta không vừa mắt Thái hậu, lúc trước người giao thiệp với tam cô nương là để tăng thêm ấn tượng của Thái hậu đối với Nguyễn gia, cho tỷ tỷ của người có cuộc sống tốt hơn. Với lại ngày sau người cũng sẽ cùng thế tử sống ở đế đô, không thể không tiến cung thỉnh an, dù sao cũng phải làm cho Thái hậu có ấn tượng tốt đối với người. Tam tiểu thư có bản tính đơn giản, người có lệ với nàng là được rồi, cũng sẽ không đắc tội. Bất quá người phải phân biệt nặng nhẹ, xuất giá tòng phu, người làm gì nói gì cũng phải nghĩ đến thế tử. Người là người mà Vương phi đã lựa chọn, Vương phi chỉ có một mình thế tử là nhi tử, phải thuận theo tâm ý của Vương phi. Chỉ cần Vương phi thích người thì địa vị của người sẽ được củng cố.”

“Vương phi có chán ghét nữ nhi hay không...” Chuyện lần này làm cho Trần Nam Vương phủ bị mất hết thể diện, Nguyễn Thần Tư tự cảm thấy uất ức, lại lo sợ bất an vì cuộc sống sau này.

“Cho dù như thế nào, lâu ngày sẽ thấy được lòng người.” Nguyễn phu nhân trấn tĩnh nói, “Người là do Hoàng thượng ban hôn, Nguyễn gia của chúng ta cũng là đệ nhất đệ nhị so với người khác, cho dù mất đi vị trí chính phi nhưng cũng phải cố gắng phấn đấu. Chỉ cần người an phận thì nhất định sẽ khổ tận cam lai. Có gì uất ức thì cứ nói với mẫu thân, ta và phụ thân của người sẽ làm chủ cho người.”

Bên này Nguyễn thị mẩu tử căn dặn trước sau, hôn sự của nữ nhi không thuận lợi, Nguyễn phu nhân hận không thể truyền nửa đời kinh nghiệm của mình cho nữ nhi thì mới an tâm.

Tác phong của Vệ vương phi từ trước đến nay rất gọn gàng, trắc phi có quy củ của trắc phi, điều động nữ hầu trong Vương phủ tiến đến nghênh đón chỉ bảo trắc phi về cấp bậc lễ nghi.

Lý ma ma là nha đầu ngày xưa của Vệ vương phi, là tâm phúc, không vội không chậm cùng Nguyễn phu nhân thương nghị, “Ý của Vương phi là của hồi môn không cần vượt quá tám mươi bàn, vài vị trắc phi của hoàng tử ở đế đô đều theo tiêu chuẩn này, sau này còn có thể tử phi phải vào cửa, trắc phi khiêm tốn một chút, ngày sau tỷ muội cũng sẽ hòa thuận hơn.”

“Vương phi lo nghĩ thật chu toàn.” Trong lòng của Nguyễn phu nhân lại không có tư vị gì, cười làm lành hỏi, “Thế tử phi? Nghe ý của ma ma, Hoàng thượng sẽ tiếp tục ban hôn cho thế tử hay sao?”

Lý ma ma cười, “Lão nô hồ đồ, khiến phu nhân hiểu lầm. Tháng sau thế tử sẽ theo Vương gia và Vương phi quay về Vân Nam, cũng không có ý thú thế tử phi.”

Gánh nặng trong lòng của Nguyễn phu nhân được gỡ xuống, cũng may nữ nhi nhà mình dù sao cũng là nữ nhân có danh phận đầu tiên của thế tử, chỉ cần biểu hiện tốt thì có thể thay đổi quan điểm và thái độ cư xử của Vương phi và thế tử.

Tuy là nạp trắc phi nhưng bởi vì ngày đó náo loạn một trận cho nên lần này Trần Nam Vương phủ không phô trương như trước, chỉ cho bốn nữ hầu đi cùng kiệu nhỏ đem người đưa vào phủ.

Hầu phủ đương nhiên không thể sánh bằng Vương phủ, Phẩm Lan viện được trang hoàng dựa theo các trắc phi đời trước, bảo là xa hoa cũng không quá, hơn nữa còn có một hoa viên nhỏ, phải bảo là khí phái gấp ba lần so với chủ viện của Hầu gia.

Nha đầu Anh Đào của Nguyễn Thần Tư nói nhỏ, “Nô tỳ nghe người ta nói đây là nơi chuẩn bị cho tiểu thư trước kia, chờ sáng mai nô tỳ có thể cùng tiểu thư đi dạo một vòng.”

Một đại a đầu khác là Dương Mai tiến vào bẩm báo, “Tiểu thư, Vương phi phái người ban tiệc rượu, tiểu thư dùng bữa đi.”

“Có cho tiền thưởng chưa?”

“Dạ rồi.” Dương Mai dìu Nguyễn Thần Tư đứng dậy, Nguyễn Thần Tư lại không có tinh thần, hình như thể tử rất dễ ý đến hôn ước của nàng và Lý gia, đêm nay không biết thể tử có đến đây hay không?

Minh Trạ đang vui đầu vào thể sự, hôm nay là ngày hấn nạp trắ phi, cả nhà cùng nhau dùng bữa, Phượ Cảnh Nam cố ý nhìn chằm chằm Minh Trạ, “Được rồi, uống hai ly rồi đến Phẩm Lan viện đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Minh Trạ dạ một tiếng rồi xin cáo lui.

Phượ Cảnh Nam cười thầm, ngày thường giả vờ lãnh đạm, lúc này lại nôn nóng sốt ruột.

Gió đêm xua tan cái nóng oi bức, Minh Trạ rẽ về hướng tiểu viện của mình, Hà Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở, “Chủ tử, đường này không phải đi đến Phẩm Lan viện.”

“Nói nhiều quá, ta có bảo là muốn đi Phẩm Lan viện hay sao?” Minh Trạ xoa thái dương, hấn mới mười sáu tuổi, có thể chờ hai năm nữa rồi cùng nữ nhân thân cận cũng không muộn.

Hôm nay tâm tình của Phượ Cảnh Nam rất tốt, dùng văn thiện xong liền nghỉ ngơi trong viện của Vương phi, nhất thời còn vừa cười vừa phân phó, “Lý Tam, đưa một bình tình tửu nóng đến Phẩm Lan viện đi.”

Lý Tam cảm thấy hơi khó xử, nhỏ giọng bẩm báo, “Chủ tử, thể tử không đến Phẩm Lan viện.”

“Vậy là sao? Hấn đi đâu rồi?”

“Thể tử quay về viện của mình.”

Phượ Cảnh Nam nhất thời có chút lo lắng, chẳng lẽ tiểu tử chết tiết kia không có hứng thú với nữ nhân thật sao, lập tức đứng dậy nói với Vệ vương phi, “Ta đi xem Minh Trạ một chút.”

“Có lẽ Minh Trạ còn trẻ mặt non, vẫn chưa thông suốt.” Vệ vương phi cười cười, “Vương gia khuyên nhủ hấn cũng tốt.”

Phượ Cảnh Nam tuyên triệu Minh Trạ vào thư phòng.

Đêm hôm khuya khoắc, Minh Trạ vừa mới tắm xong, tóc tai vẫn còn ẩm ướt, xoa dài sau đầu, mặc một bộ thanh ti bào rộng rãi, mang một đôi hài vải, bước trong bóng đêm mà đến.

Vì thể diện của Minh Trạ cho nên đợi Lý Tam bưng tới tách trà thì trong thư phòng không hề lưu lại người thứ ba, Phượ Cảnh Nam để Minh Trạ ngồi kế bên, cố gắng lấy một loại phương thức không tổn thương lòng tự trọng của Minh Trạ mà mở miệng hỏi, “Vì sao không đến Phẩm Lan viện? Không thích tướng mạo của Nguyễn thị à?”

Đối với Phượ Cảnh Nam thì Minh Trạ thật sự là quái nhân, nghĩ đến năm đó hấn mới trưởng thành liền lôi kéo tiểu cung nữ mà đùa giỡn, không cần bất kỳ ai chỉ dạy. Trong khi Minh Trạ đã từng tuổi này mà vẫn ngây thơ trong trắng, đã dạy dỗ tất tần tật mà vẫn ngượng ngùng như thế, làm sao không khiến người ta sốt ruột cho được.

“Chẳng phải phụ vương đã bảo để ta chờ vài năm mới cần con nối dõi hay sao?” Minh Trạ có đầy đủ lý do.

Phượ Cảnh Nam tăng hắng một tiếng, “Đây là hai chuyện khác nhau. Nhưng người không thân cận nữ nhân là vì nguyên do gì? Có phải lần trước vẫn chưa hiểu hay không?”

Minh Trạ quýnh lên, nói không nên lời, Phượ Cảnh Nam thấy hấn ngượng ngùng lòng tưng, bèn bày tỏ thái độ sẵn sàng hiềm thấy, “Nếu có chỗ nào khó hiểu thì có thể hỏi ta.”

“Không, ta chỉ cảm thấy vẫn còn nhỏ, chờ đến hai mươi tuổi rồi thân cận nữ nhân cũng không muộn.”

“Người có vấn đề gì hay không vậy? Vì sao lại nghĩ ra chuyện lạ như thế?” Phượ Cảnh Nam thật sự không biết cấu tạo não bộ của Minh Trạ là như thế nào, hỏi một cách xốn xác, “Người không cảm thấy tò mò đối với nữ nhân à?”

Minh Trạ thành thật lắc đầu, “Một cái mũi hai con mắt, chẳng phải đều giống nhau hay sao?”

“Ngu ngốc! Làm sao giống nhau cho được!” Phụng Cảnh Nam dở khóc dở cười mà nhìn về phía Minh Trạ, thấp giọng nói, “Thật sự là ngốc, chắc là vì người chưa từng thân mật với nữ nhân, thử một lần thì sẽ biết thoải mái như thế nào. Hôm nay không cần đến Phẩm Lan viện cũng được, ta sẽ an bài hai thị thiếp cho người, người cứ thử trước đi.”

“Không, không cần, ta biết rồi mà.” Minh Trạ nghiêm túc nhìn về phía Phụng Cảnh Nam, lại cường điệu, “Ta biết thật mà, không cần ai dạy đâu. Ta chỉ muốn từ từ rồi hẵng thân cận với nữ nhân, trong sách có nói, phải sau hai mươi tuổi thì quan hệ nam nữ mới tốt.”

Phụng Cảnh Nam căn bản không tin lời quỷ quái của Minh Trạ, “Người mới nhận biết vài chữ mà còn dám nói đọc ở trong sách, là sách nào, lấy ra đây cho ta coi thử xem.”

Minh Trạ mất kiên nhẫn, “Dù sao thì hiện tại ta không muốn lẫn lộn trên giường với nữ nhân, phụ vương đừng ép ta. Chẳng phải ta đã thú nha đầu Nguyễn gia rồi hay sao, còn muốn thế nào nữa? Vì sao ngay cả chuyện giường chiếu của ta mà phụ vương cũng phải quan tâm, còn dong dài hơn cả mẫu thân.”

“Ta chỉ lo lắng cho người mà thôi. Người tưởng là mẫu thân của người không sốt ruột hay sao.” Phụng Cảnh Nam chà chà hai tay, hỏi Minh Trạ, “Người bắt lực hay sao vậy?”

Người nam nhân nào mà nghe thấy hai chữ bắt lực thì phản ứng chỉ có một, mặt của Minh Trạ trở nên đỏ ngầu, phần nộ trừng mắt nhìn Phụng Cảnh Nam, “Ta bắt lực hay không thì phụ vương cứ đi hỏi Hoàng bá phụ sẽ biết!”

“Vậy người nói xem, vì sao người không thích thân cận với nữ nhân?” Nói đến đây, Phụng Cảnh Nam liền quan sát Minh Trạ bằng ánh mắt kỳ lạ, “Hay là người chỉ có phản ứng với nam nhân?”

“Tóm lại là phụ vương đừng bận tâm.” Minh Trạ sầm mặt, “Không có việc gì thì ta quay về đây.”

Phụng Cảnh Nam lại cảm thấy suy đoán của mình rất chính xác, bèn thở dài, “Sau này người không thể thiếu thê thiếp, một vị chính phi, bốn vị trắc phi là phải có. Nữ nhân khác nam nhân, số mệnh của các nàng là sống ở hậu viện, người không si mê nữ sắc đương nhiên là rất tốt. Bất quá nếu người không thân cận với các nàng thì sẽ dễ dàng sinh ra thị phi.”

“Ta chỉ muốn để muộn một chút mà thôi.”

“Sớm hay muộn thì cũng vậy.” Phụng Cảnh Nam nói, “Nữ nhân không chỉ là nữ nhân, sau lưng các nàng cũng có gia tộc. Người lãnh đạm Nguyễn thị, nay Nguyễn gia đuối lý nên sẽ không dám nói gì. Nhưng nếu về lâu về dài, một năm hai năm, cho dù Nguyễn gia không thể đắc tội với chúng ta nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi oán hận. Cũng không phải bắt người ngày nào cũng đi, mỗi tháng một hai lần là được, nhưng người không thể không chạm vào nàng.”

“Đã biết.” Minh Trạ bắt đắc dĩ, “Để ta sang đó.”

“Người đã đến tuổi trưởng thành, thay vì lấy tay giải quyết thì không bằng đi tìm nữ nhân, nhất cử lưỡng tiện.” Phụng Cảnh Nam ôn hòa nói, “Đừng nghĩ lung tung nữa, người không chạm vào nàng thì nàng cũng phải tuân theo. Cho dù hư tình giả ý, nữ nhân mà, người cứ lời ngon tiếng ngọt thì các nàng sẽ vui vẻ ngay.”

“Nha đầu kia còn nhỏ, có chút không đành lòng hạ thủ.”

“Nhìn không ra người lại thương hương tiếc ngọc như vậy.” Phụng Cảnh Nam vỗ vỗ vai của Minh Trạ, “Nam nhân có trách nhiệm của nam nhân, đừng tưởng chỉ cần đem mọi chuyện xử lý tốt là được. Nếu hậu viện không an ổn thì sẽ làm hỏng đại sự. Mặc dù hiện tại không muốn chung phòng với Nguyễn thị thì cũng phải đi qua ướm phở một chút.”

“Sau này phụ vương đừng tùy tiện đính ước nữ nhân cho ta nữa. Muốn ngủ an ổn một chút cũng không được.”

“Chuyện này cũng không thể cam đoan, hôn ước là liên minh tốt nhất. Chính phi sẽ cho người chọn, nhưng ba vị trắc phi thì khi tất yếu người vẫn phải nạp.” Phụng Cảnh Nam nói, “Người được thừa hưởng tôn vinh khi làm thế tử thì cũng phải vì Trần Nam Vương phủ mà hết lòng hết sức.”

“Như vậy ít nhất cũng phải thương lượng với ta trước.”

“Được.” Phượng Cảnh Nam thúc giục, “Đi Phẩm Lan Viện đi, nói vài lời với nàng ta cũng được.”

Nói đến đây, nếu Minh Trạh không đi Phẩh Lan Viện thì có chút không biết điều.

Chẳh qua bị buộc làm chuyện này, cảm giấh thật sự không quá thoải mái, khi Minh Trạh đến Phẩh Lan viện thì Nguyễn Thần Tư đẳh xuất thần nhìn ánh nển, khi nhìn thấy Minh Trạh thì trong mắt lại toát ra vẻ kinh hĩ làm cho Minh Trạh hơi động lòng.

Ngày hôm sau, Minh Trạh cố ý chờ Nguyễn Thần Tư trang điểm.

Nguyễn Thần Tư ngồi trước gương, mặc dù không tô son nhưng trên mặt lại trở nên đỏ ửng, mỉm cười ngọt ngào. Nàng vốn có vẻ đẹp tươi tắn, lúc này ánh mắt hơi cong lên, e lệ mà khả ái.

“Thần Tư Thần Tư, nàng sinh ra vào sáng sớm à?”

Nguyễn Thần Tư tô mi trước gương, thanh âm vẫn rất trong trẻo, “Thế tử đoán đúng rồi, thiếp đúng là sinh ra vào sáng sớm.” Nhìn thân ảnh của Minh Trạh ở trong gương, Nguyễn Thần Tư cười, “Thiếp nghe nói thế tử và quận chúa khi sinh ra thì kinh thiên động địa, đến mức một ngọn núi ở Vân Nam cũng bị sụt lở, chuyện này là thật ư?”

Minh Trạh đẳh uống trà, nghe như vậy thì suýt nữa đã phun ra, “Nàng nghe ai hồ ngôn loạn ngữ như vậy, làm sao có chuyện này cho được. Là Vân Nam mưa bão không ngừng, đất đá trên núi sụt lở, sau đó là động đất, lúc đó ta và tỷ tỷ sinh ra một tháng cũng chưa được thấy mặt phụ vương.”

“Như vậy phụ vương ở đâu?”

“Bên ngoài cứu tế thiên tai” Phượng Cảnh Nam vừa mới trở thành Trấn Nam Vương thì liền xảy ra chuyện này, cổ nhân rất mê tín, cho nên đây cũng là một trong những nguyên do mà Phượng Cảnh Nam không thích Minh Trạh.

Nguyễn Thần Tư xì cả cười, chiếc trâm hình chim tước ngậm hồng ngọc trên đầu lóe sáng, “Thiếp không tin, thế tử cứ thích nói đùa.”

“Tốt lắm, chúng ta đi thỉnh an mẫu thân đi.” Minh Trạh đỡ lấy tay của Nguyễn Thần Tư, sắc mặt của Nguyễn Thần Tư hơi đỏ ửng, vừa cười vừa lén liếc mắt nhìn trượng phu một chút, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Vệ vương phi thấy nhi tử cùng Nguyễn Thần Tư dắt tay mà đến, trên mặt chậm rãi lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt, đợi hai người làm lễ nạp thái xong thì ôn hòa nói, “Minh Trạh, người đi thỉnh an phụ vương của người đi, ta để Thần Tư ở trong này dùng bữa thiện.”

Phượng Cảnh Nam đẳh chờ Minh Trạh, nhìn thấy nhi tử thì mỉm cười một cách đầy thâm ý, Minh Trạh hơi ngượng ngùng, “Đêm qua phụ vương ngủ có ngon giấh hay không?”

Quả nhiên là kỳ lạ, ngày thường làm sao nghe thấy Minh Trạh nói ra lời sắn sọc như vậy, Phượng Cảnh Nam cũng không chịu mắc nợ Minh Trạh, bèn thở dài, “Không ngon, cả đêm cứ lo lắng cho người.”

“Có cái gì cần lo lắng đâu.” Minh Trạh nhếch miệng cười, nhỏ giọng nói với Phượng Cảnh Nam, “Lúc đầu có một chút không đành lòng, sau đó lại cảm thấy cũng không tệ lắm.” Ấm áp thơm ngát, nữ nhân ôn hòa dịu dàng như vậy e rằng đã tuyệt chủng ở thời hiện đại rồi.

Được lợi mà còn khoe mẽ, Phượng Cảnh Nam đứng dậy rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi, “Lý Tam, canh bổ của thế tử đã hầm xong chưa.”

Lý Tam vội đáp lời, “Trừ phòng đã hầm xong đêm qua, rất thơm ngon.”

Minh Trạh cười hỏi, “Có phải người ăn vụng hay không, nếu không thì làm sao biết là nó thơm ngon?”

“Thế tử nói oan cho nô tài rồi, canh bổ như thế cho dù nô tài ăn vụng thì cũng là người mù đốt đèn phí công thôi.” Lý Tam bày ra vẻ mặt đau khổ, “Hoàn toàn vô dụng a.”

Minh Trạh giật mình, hỏi Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương hầm cho ta cái gì vậy?”

“Canh bổ.”

Trù phòng đã sớm chuẩn bị tảo thiện, bánh trái điểm tâm, hương vị từ nam chí bắc, rực rỡ muôn màu.

Trước mắt Minh Trạ đặt một bát canh nóng hổi, hương vị cực thơm, tràn ngập trong khoang mũi, khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn.

Phượng Cảnh Nam ôn hòa nói, “Đây là lần đầu của ngươi, tuổi lại còn nhỏ, phải biết bồi bổ, đừng để thân thể mệt mỏi.”

Minh Trạ lo lắng, “Rốt cục là canh gì a?”

“Canh bổ dương.” Phượng Cảnh Nam nhướn mày, “Chẳng lẽ ngươi nghĩ là ta sẽ ám hại ngươi hay sao?”

Minh Trạ than thở, “Tốt nhất là đừng bỏ cầu tiên này nọ vào là được rồi.”

“Bên trong là lộc tiên, nhân sâm, đương quy, đông trùng hạ thảo, toàn là dược liệu quý báu, được hầm ở trù phòng cả đêm, rất thơm ngon, ngươi nếm thử đi.”

“Phải không đó, lộc tiên rất bổ dưỡng nhưng cũng rất nóng, thân thể đang yếu ớt không chịu nổi bổ dưỡng đâu, uống vào không chảy máu mũi cũng lạ.” Minh Trạ đẩy bát canh ra xa, cầm đũa gấp lấy miếng sủi cảo gạch cua, “Ta ăn nhiều cơm một chút thì sẽ bổ dưỡng thôi.”

“Cua thiên về tính hàn, lúc này làm sao có thể ăn nhiều cho được?” Phượng Cảnh Nam tức giận, chất vấn Lý Tam, “Hôm nay ai trực trù phòng, phạt một tháng lương bổng.”

Lý Tam liền bảo người hầu đem xuống món há cảo gạch cua, trong khi Phượng Cảnh Nam lại nói với Minh Trạ, “Lộc tiên tuy quá bổ nhưng trong canh cũng không có nhiều, Thái y đã xem qua số lượng, yên tâm mà dùng đi, mấy ngày này cứ sáng sớm thì uống một bát là được.”

Hầy, cổ nhân ăn uống thật là...

Minh Trạ dùng thìa bạc múc một muỗng canh lộc tiên, nhin không được mà hỏi, “Con hươu này trước khi giết có biết phát dục hay không? Nếu trúng ngay con hươu bị bệnh liệt dương, ta ăn vào thì coi chừng phản tác dụng đó nha.”

Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt, vốn định răn dạy Minh Trạ vài câu, kết quả là nhin không được mà bật cười, nâng tay cốc đầu Minh Trạ một cái rồi cười mắ, “Hàm hồ, không bị đánh thì ngươi sẽ khó chịu có phải hay không. Mau ăn nhanh đi, đừng nói nhảm nữa.”

Minh Trạ cúi đầu dùng bữa.

.....

P/S: :> em Trạ hết thành trai tơ rồi.

103. Chương 103: Hoài Nghi

Ngược lại với Minh Nghĩa lo lắng bất an là Minh Trạ ngày ngày tự do tự tại.

Phượng Cảnh Nam đã phái người lần lượt mang đi những người hầu bên cạnh Minh Nghĩa, Phượng Cảnh Nam không động Minh Nghĩa, thậm chí cũng không hỏi han Minh Nghĩa một câu. Hắn chỉ gọi người hầu của Minh Nghĩa để thẩm vấn, hơn nữa có gọi đi thì cũng không thấy trở về, dù sao Trấn Nam Vương phủ có nhiều nô bộc, cứ cho Minh Nghĩa người mới là được.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi thì hạ nhân bên cạnh Minh Nghĩa đều bị thay đổi sạch sẽ.

Động tác này của Phượng Cảnh Nam đã mang đến áp lực cực lớn cho Minh Nghĩa, Minh Trạ liếc mắt nhìn thấy Minh Nghĩa chỉ trong một thời gian ngắn đã trở nên gầy yếu bất an, bông mắt thâm quầng, tinh thần ủ rũ.

Lúc này banh miệng của Minh Nghĩa ra quả thật không cần tốn nhiều công sức.

Số lần Minh Nghĩa đến thư phòng của Phương Cảnh Nam có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải đích tử cũng không phải trường tử nên hẳn không được sủng ái, địa vị cũng không cao.

Minh Nghĩa thỉnh an rất quy củ, Phương Cảnh Nam chỉ ừm một tiếng, vẫn chưa lệnh cho hắn đứng dậy, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không thêm bổ thí, tiếp tục lật xem quyển sách trong tay.

Thư phòng thật im lặng, Minh Nghĩa chỉ cảm thấy hàn khí đang xuyên thấu y phục, xâm nhập vào đầu gối, thấm sâu vào xương cốt, sau đó là nhịp tim cứ vang lên thình thịch.

“Người không có chuyện gì muốn nói với ta hay sao?”

Giọng nói của Phương Cảnh Nam đột nhiên vang lên, Minh Nghĩa run rẩy cả người, sắc mặt tái nhợt mà tiểu tụy, bông mắt thâm quầng, giờ khắc này nghe phụ vương hỏi, hắn cắn môi, vẫn làm ra bộ dạng người sắp chết đuối, “Nhi tử, nhi tử không biết phụ vương hỏi điều gì, thỉnh phụ vương nói rõ!”

“Không biết?” Phương Cảnh Nam hừ lạnh, “Nếu không thì ta sẽ gọi đám người hầu của ngươi đến nói thay cho ngươi.”

“Nhi tử, nhi tử...”

Phương Cảnh Nam cực kiên nhẫn, không nói được lời nào mà chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của Minh Nghĩa, Minh Nghĩa yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào đáy mắt lạnh lùng của Phương Cảnh Nam, cái loại lạnh lẽo vô cảm này làm cho Minh Nghĩa như rơi vào băng sơn núi tuyết, không thể không chế cảm giác rừng mình đang dâng lên.

“Ta vẫn nghĩ rằng ngươi là người thông minh, cùng người thông minh nói chuyện sẽ không uống phí sức lực. Minh Nghĩa, chuyện ngươi làm do chính ngươi tự nói và do ta tự hỏi sẽ có hậu quả khác nhau, ngươi xác định là ngươi có thể gánh vác nổi hay sao?”

“Nhi tử, nhi tử...”

“Người biết được chuyện của Lý Lâm từ ai?”

Phương Cảnh Nam đột nhiên gầm lên một tiếng khiến Minh Nghĩa hoảng sợ đến cực điểm, nghe Phương Cảnh Nam hỏi như vậy thì hiển nhiên phụ vương đã biết ngọn nguồn, hắn run rẩy nói, “Nhi tử, nhi tử đến phủ của Cửu Cửu mà nghe được.”

“Ngụy Ninh?”

“Đạ.” Trên trán của Minh Nghĩa toát mồ hôi, không dám ề a, “Nhi tử đi thỉnh an Cửu Cửu thì nhìn thấy Lý Lâm, có nói mấy câu. Cửu Cửu bảo hắn ta là một kẻ tổng tiền, không cần để ý đến. Sau đó nhi tử lại gặp hắn ở quán trà bên ngoài, thường xuyên qua lại nên mới quen biết.”

“Thư và canh thiệp là sao?” Phương Cảnh Nam cười lạnh, “Năm đó Lý gia bị tịch thu tài sản, nam nữ老少 tất cả đều vào đại lao, đừng nói với ta là vẫn còn nhớ rõ mà mang theo mấy lá thư vô can này!”

“Phụ vương, nhi tử thật sự không biết.” Minh Nghĩa bắt đầu rơi lệ.

Phương Cảnh Nam tiếp tục hỏi, “Vì sao ngươi không nói chuyện này cho ta biết? Muốn nhìn Minh Trạc bị mất thể diện có đúng không?”

“Ta cũng không ngờ ngươi lại hận hắn đến mức này.”

“Được rồi, ngươi lui xuống đi.”

Phương Cảnh Nam đã quyết định ngày quay về Vân Nam, Minh Trạc nghĩ rằng Nguyễn Thần Tư vừa gả vào phủ, cũng chưa làm lễ hồi môn, nay lại sắp đi Vân Nam, không biết khi nào mới trở về. Vì vậy liền chọn ngày đưa Nguyễn Thần Tư về thăm bên ngoại một chuyến.

“Đúng rồi, chuẩn bị một chút lễ vật mang theo, lần đầu trở về, đừng mang tay không.” Minh Trạc trước nay làm việc chu toàn, cho dù Nguyễn Thần Tư không phải chính thê nhưng dù sao cũng có danh phận là trắc phi, hơn nữa Nguyễn gia cũng là hầu phủ, không nên sơ suất.

Nguyễn Thần Tư có một chút phát sầu, những thứ mà nàng có thể động vào đều là của hồi môn của chính mình, dù sao cũng không thể mang của hồi môn mang về. Những vật bài trí trong viện đều là của Trần Nam Vương phủ, nay nàng vừa gả vào đây, làm sao có thể động vào? Huống chi là mang về bên ngoại, nhất định sẽ làm cho người ta chê cười.

Nguyễn Thần Tư bản tính đơn giản, Minh Trạ̣m vừa thấy thần sắc của nàng thì liền đoán ra mười mười, bèn vỗ ót cười nói, “Chắc, ta quên mất, để ta dẫn nàng đến khọc phòng.”

Chìa khóa của khọc phòng ở trên người của Hà Ngọc, Minh Trạ̣m và Nguyễn Thần Tư đi vào, chỉ những món tṛn bảo chất đầy trong phòng, “Nàng nhìn rồi chọn một ít, hôm nay ta phái người gửi thiệp, ngày kia chúng ta quay về, thế nào?”

Nguyễn Thần Tư thấy Minh Trạ̣m hỏi ý kiến của mình thì liền thụ sủng nhược kinh mà nói, “Rất tốt.”

“Vậy nàng chọn trước đi, ta còn có việc. Chọn cái nào thì cứ bảo Hà Ngọc mang vào trong viện của nàng.”

Nguyễn Thần Tư đương nhiên là cảm kích vô ngần.

Nguyễn Hầu gia nhận được thiệp của Trần Nam Vương phủ thì liền cảm thấy đông lạnh sắp qua, xuân ấm sắp đến.

Nguyễn gia trước tiên thỉnh đại trù của Trích Tinh lâu chuẩn bị tốt một bàn tiệc, Nguyễn Hầu gia cùng Nguyễn thám hoa tháp tùng.

Minh Trạ̣m cười nói, “Ngày ấy chúng ta đến đế đô thì vừa vặn nhìn thấy khoa quan diễu hành trên phố, ngày đó Hồng Nhạ̣n huynh cười ngửa cài trâm hoa, chỉ vội vàng thoạ̉ng nhìn mà không ngờ chúng ta lại có duyên làm cữu huynh đệ như vậy.”

Bởi vì không phải là nhạc gia chính thức cho nên Minh Trạ̣m không thể xưng Nguyễn Hồng Phi là cữu huynh, bất quá hặ́n vẫn nói một câu có duyên làm cữu huynh đệ, rốt cục chu toàn thể diện của Nguyễn gia.

Nguyễn Hồng Nhạ̣n không phải không biết tốt xấu, Minh Trạ̣m hơi thoạ̉ng thả dây thì hặ́n đã lập tức bám vào, cười nói, “Ta nhớ rõ ngày ấy thế tử mặc một bộ lam bào bằng gấm, tư thế oai hùng bồng bồng phần chặ́n.”

Rất khó tưởng tượng nam nhân sẽ thối phòng dung mạo và cách ăn mặc của nhau, trên thực tế, nam nhân còn yêu quý dung nhan của mình hơn cả nữ nhân, tỷ như khoa cử ở thời cổ đại luôn có yêu cầu nhất định đối với dung nhan của sĩ tử, gương mặt phân ra bốn cấp bậc, quốc, giáp, thân, tử, như Minh Trạ̣m và Nguyễn Hồng Nhạ̣n đều là mặt chữ giáp, mặc dù không thể uy nghi bằng mặt chữ quốc nhưng tướng mạo của hai người lại thuộc dạng tuần tú, vì vậy cũng là dung nhan thuộc hàng nhất đẳng.

Hai người thối phòng nhau một phen, lại cảm thấy mỹ mãn mà uống vài ly rượu, cảm thấy khoảng cách giữa hai bên kéo gần rất nhiều, Nguyễn Hầu đương nhiên vui vẻ khi thấy hai người thân cận.

Kỳ thật Minh Trạ̣m không bận tâm đến uống rượu, hặ́n chỉ cùng Nguyễn Hồng Nhạ̣n tán chuyện trên trời dưới đất mà thôi.

“Thế tử lần này quay về Vân Nam, không biết bao giờ mới quay lại đế đô?”

Minh Trạ̣m cười, “Ta cũng không biết chính xác, nếu nhanh thì đầu xuân sang năm có thể trở về, chậm thì sẽ trì hoãn một chút.”

Kỳ thật Nguyễn Hồng Nhạ̣n cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, Minh Trạ̣m quay về Vân Nam là để xử lý chuyện thuế muối, nghe khẩu khí này thì ậ́t hặ́n thuế muối sẽ có cải biến. Thuế muối Vân Nam có động tĩnh, nay thuế muối Lương Hoặ̀i gặp khó khăn, khó tránh sẽ không động đến Lương Hoặ̀i. Kỳ thật không chỉ có Nguyễn gia nhìn chằm chằm Vân Nam, các đại quan triều đình cũng nhìn chằm chằm hành động của Minh Trạ̣m khi quay về Vân Nam lần này.

Trần Nam Vương phủ chấp chương nhị tỉnh Vân Quý, hai nơi này có trăm tộc cư ngụ, lại là nơi màu mỡ phì nhiêu, căn cơ của Trần Nam Vương phủ cũng thâm sâu, hơn nữa các Trần Nam Vương đời trước và Hoàng đế đều có quan hệ huyết thống huynh đệ, vì vậy Hoàng thượng nhắm một mắt mở một mắt, ngầm đồng ý Trần Nam Vương phủ tồn tại.

Dĩ vãng phàm để đô có bất cứ động tác gì thì Trần Nam Vương phủ sẽ tùy tùng. Nay thuế muối xem ra là đã rút giấy động rùng.

Nguyễn Hồng Nhạn nâng cốc vì Minh Trạ, cười nói, “Nay để đô không biết bao nhiêu người đều trông mong vào thế tử.”

“Trông mong ta cái gì?” Minh Trạ gấp một miếng gà nước rồi ăn một cách tinh tế, ôn hòa nói, “Thuế muối hai tỉnh Vân Quý cũng không thể đánh đồng với Lương Hoài, có trông mong thế nào cũng chẳng ra được gì.”

Nguyễn Hầu gia cười nói, “Chỉ là lo sợ không đâu mà thôi, thế tử không cần bận tâm. Thế tử tuổi trẻ, khẩu khí lại lớn, thế tử ở Vân Nam không lâu, có việc gì thì cứ thương nghị nhiều với Vương gia. Vương gia từng trải nhiều chuyện, thế tử gặp chuyện gì khó khăn thì có thể thỉnh giáo Vương gia.” Nguyễn Hầu gia rất hiểu rõ tâm tư của người trẻ tuổi muốn làm nên đại nghiệp, bất quá Minh Trạ không phải người bình thường, ở vị trí của hắn có bao nhiêu người như hổ rình mồi?

Làm tốt là chuyện bình thường.

Làm kém thì sẽ có vô số lời đồn đãi thị phi.

Huống chi Trần Nam Vương đang lúc tráng niên. Thậm chí Minh Trạ mặc dù làm tốt nhưng e rằng sẽ dễ dàng bị nghi kỵ.

Trong đó phải có chừng mực, nhưng làm thế nào để nắm chắc? Cho dù là Nguyễn Hầu gia thì cũng không có ý kiến gì hay hơn, chỉ đành lặng lẽ nhắc nhở một câu, hy vọng Minh Trạ có thể giữ tốt quan hệ phụ tử với Phụng Cảnh Nam.

Minh Trạ gật đầu xưng dạ, rất biết nghe lời.

Nguyễn Hầu gia mỉm cười, quan hệ thông gia đã định, cũng may Minh Trạ chưa đại hôn, nay thấy nữ nhi còn được sủng ái, ngày sau sinh hạ nhi tử...Con đường còn rất dài, chỉ cần Nguyễn gia không ngã thì hết thấy đều có khả năng. Đương nhiên hắn hy vọng Minh Trạ sẽ sống tốt.

Nguyễn gia phụ tử đều là người thông minh, nếu đã biểu đạt thiện ý và thân thiết thì cũng phải có chừng mực, không hỏi thăm nhiều về chuyện thuế muối, chỉ một lòng khuyên Minh Trạ nhắm nháp mỹ thực, uống rượu ngon cho sáng khoái.

Dùng xong ngọc thiện, Minh Trạ cũng không ở lại lâu bên nhà nhạc phụ, liền đứng dậy cáo từ, “Để Thần Tư và phu nhân trò chuyện một chút, một lát nữa ta sẽ qua đón nàng.”

Nguyễn Hầu gia nghe xong lời này thì suýt tí nữa đã cười ra tiếng, nghe thấy câu một lát nữa ta sẽ qua đón nàng, mà không phải là gọi người đến đón. Hơn nữa, vừa rồi còn gọi khuê danh của nữ nhi nhà hắn.

Ấy chà, xem ra tình cảm của hai người không phải là bình thường nha.

Trên thực tế, Nguyễn Hầu gia quả thật hiểu lầm, Minh Trạ đối với nữ nhân bẩm sinh ôn nhu hòa nhã, loại hành vi này đối với sĩ phu phong kiến như Nguyễn Hầu gia là trăm năm hiếm thấy, đối với Minh Trạ chỉ là bình thường mà thôi.

Nói cách khác, Minh Trạ đối với nữ nhân thuận mắt một chút thì đều sẽ như thế.

Bất quá mọi người luôn thích tin tưởng những gì mà mình muốn tin tưởng, Nguyễn Hầu gia cười nói, “Như vậy sao được, thế tử cho phép nàng trở về là đã khoan dung độ lượng, nay thế tử đối đãi với nàng vô cùng tốt, chúng ta làm phụ mẫu chỉ biết yên tâm. Để cho nàng theo thế tử quay về đi.”

Nguyễn Hầu gia cũng không dong dài nhiều lời, chỉ nói những câu trọng tâm, lại không làm người ta chán ghét, thật sự rất biết cách làm người.

Khi Nguyễn Thần Tư đi ra thì trong mắt có một chút hoe đỏ, trên mặt lại một lần nữa được trang điểm, thần sắc cực kỳ tươi tắn, Nguyễn phu nhân đích thân đưa tiễn nữ nhi.

Minh Trạ đương nhiên sẽ không chịu nhận lễ của Nguyễn phu nhân, bèn giúp đỡ một phen, “Ngài quá khách khí.”

Nguyễn phu nhân mỉm cười vỗ nhẹ lên tay của nữ nhi, “Cùng thế tử trở về đi, phải nhớ hiếu kính công công bà bà, hầu hạ thế tử, đừng cứ nghĩ về bên ngoài nữa.”

Minh Trạ cùng Nguyễn Thần Tư rời đi, Nguyễn gia cuối cùng thả tâm được một nửa, Nguyễn phu nhân chấp tay niệm phật, “Tạ ơn trời đất, khuê nữ chúng ta cũng thật có phúc.”

Tâm tình của Nguyễn Hầu gia cũng không kém, Minh Trạ có thể xưng là nho nhả lễ độ, nhân vật tuần tú, lại tốt với nữ nhi, chỉ cần nữ nhi phần đầu thì tương lai không sợ không có tiền đồ.

Xe ngựa của Minh Trạ vừa đến cửa thì Hà Ngọc liền đích thân nghênh đón, dìu Minh Trạ xuống xe, cúi người nói nhỏ vài câu bên tai của Minh Trạ, sắc mặt của Minh Trạ trầm xuống, nói với Nguyễn Thần Tư thông qua cửa xe, “Nàng vào trước đi, ta có việc.”

Nguyễn Thần Tư thấp giọng dạ một tiếng. Minh Trạ cùng Hà Ngọc đến thẳng thư phòng của Phụng Cảnh Nam, vừa đi vừa hỏi, “Chuyện từ khi nào?”

“Nói là sáng hôm nay, tiểu Phạm đại nhân lệnh cho nô tài ở đây chờ thế tử. Hắn đi tìm lão Phạm đại nhân cầu tình.” Hà Ngọc nhỏ giọng nói, thấy Minh Trạ đang mím chặt môi, trên mặt không có nửa điểm nhu hòa, nhỏ giọng khuyên nhủ, “Thế tử chỉ nên nói chuyện nhỏ nhẹ với Vương gia thôi, tuyệt đối đừng cãi nhau với Vương gia a.”

“Ta biết, người về trước đi, ta biết đường đến thư phòng.”

Thừa dịp hắn không ở liền bắt bớ người của hắn, hóa ra xem hắn giống như Minh Nghĩa, trong lòng của Minh Trạ cảm tức nhưng không bộc phát, thật sự là khả năng chịu đựng rất cao.

Đến thư phòng của Phụng Cảnh Nam, lại bị Lý Tam ngăn cản ngay bên ngoài, Lý Tam cười làm lành nói, Thế tử thứ tội, Vương gia đang bận ở bên trong, phân phó không để bất kỳ người nào quấy rầy.”

“Ta là người nào hay sao?” Minh Trạ nhướn mày, “Người cứ đi báo với phụ vương đi.”

Lý Tam cảm thấy khó xử, trên thực tế lời nói của Phụng Cảnh Nam là: Thế tử đến đây thì cứ ngăn lại, bốn vương không muốn gặp hắn.

Minh Trạ cười lạnh, “Xem ra phụ vương không muốn gặp chính là ta. Thôi, ta cũng không khiến Lý công công khó xử nữa, ta chỉ hỏi người, Lý Thành đang ở đâu?”

Lý Tam khó càng thêm khó xử, vẻ mặt đau khổ mà thì thầm, “Nô tài thật sự không biết a, thế tử gia, chủ tử đang nổi nóng, ngài tuyệt đối phải nhường nhịn một chút. Thế tử gia suy nghĩ cẩn thận, ngày thường ngài muốn làm gì cũng không sao, hiện tại chủ tử đang nổi cơn thịnh nộ, vì gia nghiệp, Vương gia cũng phải xử lý sự vụ công bằng, Lý tiểu tử kia bất quá chỉ bé mọn vài ngày, thế tử đừng để chủ tử khó xử.”

Minh Trạ nói, “Chỉ cần phụ vương công đạo rõ ràng với ta thì ta làm sao lại khiến hắn khó xử. Lý công công cứ thay ta đi thông báo một tiếng đi, ta cho dù có chết cũng phải làm cho rõ ràng, vô duyên vô cớ lại bắt người của ta, như vậy thì đạo lý ở đâu?”

Trong lòng của Lý Tam thầm than, tuy hắn là nô tài nhưng cũng bội phục chủ tử như Minh Trạ, không giống nhị công tử, chẳng dám làm cái quái gì cả.

Lý Tam cũng không có bản lĩnh thuyết phục Minh Trạ, chỉ đành đi vào bẩm báo.

Phụng Cảnh Nam nghe xong thì từ chối cho ý kiến, “Phải người báo với hắn, hắn nguyện ý chờ thì cứ chờ.”

Buổi tối hơi lạnh một chút, Minh Trạ đứng ở bên dưới hành lang, thấy tổng quản trừ phòng dẫn theo nô tài mang vào hai mâm thức ăn, liền biết đã đến lúc Phụng Cảnh Nam dùng bữa.

Lý Tam đi vào cũng không trở ra, xem ra Phụng Cảnh Nam cố ý muốn lãnh đạm mình.

Hừ, Phụng Cảnh Nam rất am hiểu thủ đoạn ra oai phủ đầu người ta mà.

Minh Trạ trực tiếp đi theo nô tài trừ phòng, thị vệ canh cửa muốn ngăn cản nhưng bị Minh Trạ hung hăng đẩy ra, tên thị vệ kia lão đảo lui ra sau vài bước rồi hô to, “Thế tử, không có lệnh của Vương gia thì ngài không thể đi vào!”

“Cút ngay!”

Minh Trạm nhấc chân đi vào, thị vệ hô lên một tiếng, xem như kết thúc trách nhiệm của mình, cũng không dám thẳng thừng ngăn cản. Minh Trạm sẽ là Trần Nam Vương tương lai, cho dù không phải thì người ta cũng là phụ tử ruột thịt.

Nhi tử kiên quyết muốn gặp lão tử, hấn làm thủ hạ, không có đủ năng lực ngăn cản người ta gặp nhau.

Minh Trạm kính cẩn thỉnh an, Phượng Cảnh Nam ngồi ở trên bàn dùng bữa, không thềm để ý đến Minh Trạm, Minh Trạm cũng không quỳ lâu, phủi bụi trên đầu gối rồi lập tức đứng dậy.

Lý Tam run rẩy trong lòng, vội vàng hành lễ rồi mang nô tài trong phòng lui xuống.

Phòng chỉ còn phụ tử hai người.

Phượng Cảnh Nam đã bắt đầu dùng bữa, Minh Trạm đi theo ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Nam, cầm lấy đũa rồi bắt đầu dùng bữa, cũng không mở miệng cầu tình như Phượng Cảnh Nam đã mong muốn.

Minh Trạm không ăn nhiều khi ở bên phủ của Nguyễn gia, đối mặt với một bàn mỹ thực, có thể xưng là gió cuốn mây tan. Phượng Cảnh Nam vẫn chậm rãi tao nhã dùng bữa, tính kiên nhẫn của Minh Trạm quả thật tốt hơn hấn đã tưởng tượng.

.....

Cho đến khi dùng xong văn thiện, hạ nhân dâng trà lên, Phượng Cảnh Nam mới nói, “Nghe nói người đến Nguyễn gia?”

“Sắp về Vân Nam, e rằng trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không quay về đế đô, ta cùng Nguyễn thị trở về Nguyễn gia thăm bên ngoại một chuyến.” Minh Trạm ngửa đầu uống một tách Bích Loa Xuân, đem tách trà uống cạn, nhân tiện nói, “Trở về nghe nói phụ vương bắt Lý Thành, hấn dù sao cũng là người hầu của ta, có sai lầm gì thì phụ vương cứ thông báo một tiếng, ta xử trí hấn cũng không muộn. Vậy mà lúc này lại vô duyên vô cớ, không có lý do, chẳng những hạ nhân khó hiểu, ngay cả nhi tử cũng không biết nên phân ưu như thế nào với phụ vương.”

Phượng Cảnh Nam hừ cười một tiếng, “Hiếm thấy người nói năng có tiến bộ như vậy. Nếu người đúng lễ nghĩa thì thức thì sẽ không xâm nhập vào thư phòng của bốn vương!”

“Đây là ta không phải, nhưng Lý Thành là người bên cạnh ta, phụ vương nói bắt bớ liền bắt bớ, muốn thẩm tra liền thẩm tra, cũng không thông báo với ta một tiếng, phụ vương đặt ta ở chỗ nào?” Minh Trạm hỏi, “Lý Thành từ trước đến nay rất có quy củ, là phạm vào quốc pháp hay là gia quy? Cho dù hôm nay ta không ở nhưng chẳng lẽ phụ vương không thể chờ ta trở về rồi hẵng xử trí hay sao?”

“Người đang chất vấn ta đó ư?” Phượng Cảnh Nam sầm mặt, Minh Trạm phẫn nộ, hấn có thể lý giải, nhưng vì một nô tài mà lại đại bất kính như vậy....Phượng Cảnh Nam lạnh lùng nhìn về phía Minh Trạm, hấn phải giáo huấn Minh Trạm một trận!

“Bên người của ta có vô số người hầu nhưng chỉ có một phụ thân, ta sẽ không vì bất luận kẻ nào gây chia rẽ tình cảm phụ tử của ta và ngài!” Minh Trạm nói, “Phụ vương suy nghĩ một chút, ta có làm chuyện gì bất lợi cho Trần Nam Vương phủ hay chưa? Phụ vương luôn nghi ngờ ta, khi ta bị cầm thì lo lắng ta đoạt lấy vị trí của Minh Lễ. Ta biết nói thì lại sợ ta ngày sau không dung tha cho đám huynh đệ Minh Lễ. Chẳng lẽ người có bản lĩnh phải đi tìm cái chết hay sao? Nay lại đụng vào hạ nhân của ta, thứ ta vô lễ, nếu phụ vương không thể chấp nhận ta thì cứ nói thẳng. Nếu ngài vẫn nghi ngờ ta thì ta có thể đuổi bọn họ đi, nhưng bọn họ hầu hạ ta đã lâu, không có công lao cũng có khổ lao, nay nếu ta không thể bảo hộ bọn họ thì cũng không có mặt mũi dùng bọn họ.”

Phượng Cảnh Nam không hề động đậy, “Quả nhiên là chủ tớ tình thâm, bằng không Lý Thành cũng sẽ không có lá gan theo dõi Tu Trúc viện.”

Tu Trúc viện là của Minh Nghĩa, cũng gọi là Quân Tử viện, người này trước đến nay luôn mua danh trục lợi, vì thích cái tên cùng với mấy bụi trúc phía sau vườn nên đã chọn nơi này.

“Phụ vương nói như vậy thì có chứng cứ gì hay không?”

“Đều có nhân chứng, về phần khẩu cung của Lý Thành cũng sẽ nhanh chóng có ngay thôi.”

“Phụ vương không cần tiếp tục phái người thẩm vấn Lý Thành, chuyện hấn làm đều tuân theo chỉ thị của ta, là ta lệnh hấn lưu ý hành động của Tu Trúc viện.” Minh Trạng thẳng thắn thừa nhận khiến Phượng Cảnh Nam cả kinh, giọng nói của Phượng Cảnh Nam nháy mắt trở nên lạnh lùng, “Vì sao ngươi lại phái thủ hạ làm ra chuyện này?”

“Thỉnh phụ vương mang Lý Thành lại đây, ta sẽ bẩm báo rõ ràng chi tiết.”

Phượng Cảnh Nam phân phó, “Lê Băng, mang Lý Thành lại đây.”

Minh Trạng thần nhiên ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Nam, trên mặt không hề sợ hãi, tư tưởng rõ ràng là mạnh hơn Minh Nghĩa gấp mấy trăm lần.

Đây là lần đầu tiên Minh Trạng nhìn thấy Lê Băng, trên thực tế hấn cũng không biết bên cạnh Phượng Cảnh Nam có người tên này.

Lê Băng quả thật không phụ cái tên Băng, khuôn mặt như huyền băng, thần sắc lạnh lùng như băng tuyết, muôn thuở không thay đổi, chỉ liếc mắt một cái liền cảm thấy nhiệt độ lập tức hạ thấp.

Sắc mặt của Lý Thành có một chút uể oải và tái nhợt, nhìn thấy Minh Trạng thì trong phút chốc có phần kích động nhưng lại vội vàng cúi đầu xuống, im lặng không lên tiếng mà quỳ gối.

Minh Trạng nói, “Lê Băng, lời khai của Lý Thành đâu, lấy ra ta xem thử.”

“Hấn chưa khai.” Giọng nói mang theo ba phần hàn khí.

“Như vậy, Lý Thành, bọn họ có dụng hình ngươi hay không?” Minh Trạng hỏi.

Lý Thành gật đầu lại vội vàng lắc đầu. Minh Trạng nhìn vào tròng mắt trầm tĩnh của Lê Băng, “Có chuyện gì cần hỏi thì ngươi có thể hỏi ta.”

Lê Băng hướng về phía Phượng Cảnh Nam xin chỉ thị, Phượng Cảnh Nam nói, “Hỏi đi?”

“Thế tử có bảo Lý Thành thu mua Phúc Sinh trong viện của nhị công tử hay không?”

“Cái gì gọi là thu mua?” Minh Trạng nói, “Nếu ta nhớ không lầm thì phụ vương đã giao sản nghiệp của đế đô cho ta, hơn nữa còn nói rõ sản nghiệp của đế đô sẽ do ta quản lý. Ta đương nhiên sẽ chăm sóc già trẻ lớn bé trong phủ này, theo ta được biết, trong phủ chẳng có chuyện gì trốn khỏi ánh mắt của phụ vương, như vậy chẳng lẽ lại bảo phụ vương cũng phái người theo dõi chúng ta hay sao?”

“Lý Thành, ngươi cho Phúc Sinh lợi ích gì ư?” Minh Trạng hỏi, “Ngươi cho hấn lấy danh hay là dụ hấn lấy lợi?”

Lý Thành vội đáp lời, “Nô tài và Phúc Sinh cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ, đã sớm quen biết, đều làm đương sai ngoài cửa, các chủ tử không xuất môn thì sẽ không cần sai khiến chúng ta, những lúc ấy chúng ta thường trò chuyện cùng nhau. Nếu nói về gia cảnh thì phụ thân của Phúc Sinh cũng là quản sự trong phủ, không hẳn hơn nô tài. Nếu nói về tiền đồ, nô tài ngày thường chỉ đi theo thế tử chuẩn bị xe ngựa, Phúc Sinh là người hầu bên cạnh nhị công tử, chúng ta xem như tương xứng. Nô tài có thể hứa hẹn cái gì thì Phúc Sinh cũng sẽ không xem trọng.”

Lê Băng lạnh lùng nói, “Như vậy vì sao Phúc Sinh lại nói cho ngươi biết chuyện của Lý Lân?”

“Lý Lân, nô tài xác thực có nghe Phúc Sinh nhắc đến, nhị công tử đã từng uống rượu vài lần với Lý Lân, Lý Lân lén thưởng bạc cho Phúc Sinh, mỗi lần thưởng đều là ngân phiếu trăm lượng, rất hào phóng, Phúc Sinh có khoe ra với nô tài.” Lý Thành thành thật nói, “Nô tài từ khi đi theo thế tử ra ngoài thì chưa bao giờ nhìn thấy có người thưởng lớn như vậy. Cho nên mới nhớ rõ cái tên này, nghĩ rằng người nọ có lẽ là công tử phú quý nhà nào đó, nô tài cũng chỉ biết như vậy. Vương gia minh giám, nô tài thật không có lòng tìm hiểu.”

“Vậy ngươi có đề cập với thế tử chuyện của Lý Lân hay không?” Lê Băng tiếp tục hỏi, đồng tử của Minh Trạng trong nháy mắt hơi co rụt, sắc mặt vẫn thần nhiên như trước, “Đã đề cập, Lý Thành đã đề cập với ta.”

Minh Trạng thẳng thắn nói, “Lý Thành là người mà ta an bài sẽ thay thế vị trí của Lý Minh, ta lệnh cho hắn lưu ý mọi chuyện trong phủ, chuyện gì khác thường hoặc người nào khác thường thì hắn sẽ nói cho ta biết, đó là bổn phận của hắn. Ta biết Lý Lâm, bất quá chỉ giới hạn ở cái tên. Sau khi xảy ra chuyện ở Nguyễn gia, ta mới nghĩ đến nhị ca có quen biết với Lý Lâm. Ta không biết đầu đuôi sự việc thế nào, bất quá ta cũng chưa nhắc với phụ vương.”

Nhìn Phượng Cảnh Nam một cái, Minh Trạng nói, “Có lẽ phụ vương không tin, nhưng lúc ấy sự việc đã xảy ra. Ta và nhị ca quan hệ bình thường, nếu ta nói với phụ vương việc này thì sẽ bị hiềm nghi là mưu hại huynh trưởng. Cho nên, ta cũng không nói gì. Đương nhiên ta đã đoán được phụ vương sớm muộn gì cũng sẽ biết việc này, Lý Lâm chịu không nổi bị thẩm vấn, những thứ trong bụng của hắn sớm muộn gì cũng phải nhả ra, như thế ắt hẳn sẽ liên lụy đến nhị ca, sớm muộn gì ngài cũng biết được.”

“Phụ vương biết được là một chuyện, biết được từ miệng của ta là một chuyện khác.” Minh Trạng im lặng mà thẳng thắn thành khẩn, “Ta không thích nhị ca, bất quá chuyện này ta không muốn truy cứu. Dù sao đây là đề độ, cũng phải lo lắng cho thể diện của Trần Nam Vương phủ.”

Nhi tử của ngài làm ra hành gian xảo thì ngài cũng phải biết thu liễm một chút.

Phượng Cảnh Nam mỉa mai nói, “Như vậy bổn vương phải mở yến tiệc thưởng người thâm tình với Minh Nghĩa đúng không?”

“Nếu phụ vương nghi ngờ ta biết trước chuyện của Lý Lâm và Nguyễn gia có hôn ước thì ta không chấp nhận!” Minh Trạng nói một cách trấn định, “Đó là đại hôn của ta, ta cũng không muốn đại hôn của mình trở thành một trò hề! Ta không có lý do làm như vậy! Nếu ta sớm biết thì ta đã giải quyết Lý Lâm trước, hoặc là trực tiếp dùng việc này để giải trừ hôn ước với Nguyễn gia, vì sao ta lại đợi đến đại hôn để cho người khác chế giễu!”

“Nếu phụ vương không chịu tin, cố ý thẩm vấn người của ta, như vậy ta đành chịu, bị trọng hình thì muốn lấy khẩu cung gì mà chẳng được. Cho nên, ta đều đã nói ra hết rồi.” Minh Trạng vẫn tỏ ra lo lắng, “Phụ vương tin hay không thì ta cũng chỉ biết nhiều đó. Nếu phụ vương không còn gì thì ta sẽ dẫn Lý Thành trở về trước, nếu phụ vương có chuyện gì cần xử trí thì cứ phái người báo với ta một tiếng, chủ tớ chúng ta sẽ chờ.”

Minh Trạng muốn cùng tiến cùng lui với Lý Thành, làm cho Lý Thành cảm động thiếu chút nữa đã rơi lệ, nô tài bên cạnh Minh Nghĩa đều bị thay đổi sạch sẽ, hôm nay hắn bị bắt đến mặt lao, tự biết hạn chết đã đến. Hắn cũng không phải hảo hán kiên cường gì, chẳng qua sau lưng còn phụ mẫu thân nhân, Minh Trạng đối với hạ nhân cũng không tệ, chỉ cần hắn cần chặt chẽ thì Minh Trạng chắc chắn sẽ ưu đãi phụ mẫu của hắn.

Ai ngờ Minh Trạng lại cứu hắn ra.

Người sắp chấp hành án tử lại được đại xá thiên hạ, hiện tại Lý Thành đang có cảm giác này, hắn rất khó tin tưởng.

Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên nói, “Lê Băng, Lý Thành, các người lui xuống trước đi.”

“Lý Thành, người vào viện của ta mà chờ, trong chốc lát ta có chuyện muốn hỏi người.” Minh Trạng nói.

Phượng Cảnh Nam không có gì kiến nghị, trong mắt của Lý Thành tràn đầy kinh hãi và cảm kích, quỳ mạnh xuống đất, dập đầu ba cái cộp cộp cộp với Minh Trạng, cảm động đến rơi lệ.

Khi Phúc Sinh khai rằng Lý Thành có hỏi thăm hắn về chuyện của Lý Lâm thì Phượng Cảnh Nam cơ hồ muốn lập tức bóp chết Minh Trạng.

Đáng tiếc khi đó Minh Trạng đến Nguyễn gia nên tránh được một kiếp. Dưới cơn thịnh nộ Phượng Cảnh Nam trực tiếp phái người bắt giữ Lý Thành, bí mật thẩm vấn.

Nếu Minh Trạng cần chặt chẽ không chịu thừa nhận việc hắn biết Lý Lâm thì Phượng Cảnh Nam không ngại phạt trượng Lý Thành để dẫn mặt Minh Trạng một chút.

Bất quá Minh Trạng dù sao cũng đã làm cho hắn kinh ngạc.

Hoặc phải nói là tiểu tử này đã vô sỉ đến một cảnh giới nhất định. Có thể đem chuyện theo dõi huynh trưởng nói một cách quang minh chính đại, quang minh chính đáng, giống như hắc vốn dĩ là như thế.

Nếu Minh Trạm thừa nhận hẳn biết Lý Lâm, Phụng Cảnh Nam cũng không tin hẳn không điều tra Lý Lâm. Bất quá Phụng Cảnh Nam vẫn không nói đến những vấn đề vây quanh Lý Lâm, “Ngụy Ninh rất ghét Nguyễn gia, hẳn từng có giao hảo với Nguyễn Hồng Phi, bất quá hẳn thật sự thống hận Nguyễn gia. Triều đình từ trên xuống dưới đều biết Thừa Ân Hầu và Bắc Uy Hầu xưa nay không hợp. Minh Trạm, người có biết chuyện này hay không?”

“Ta cũng không biết rõ lắm.”

“Như vậy có nghĩa là đã biết.” Phụng Cảnh Nam cười cười, “Người đương nhiên là biết, ta biết rất rõ tâm tư của người đối Ngụy Ninh. Ngụy Ninh làm gì cũng không dựa vào khuôn mẫu, hẳn đối với người xác thực là có một chút bất đồng. Từ lần đầu tiên người cùng Minh Phỉ xảy ra xung đột ở Từ Ninh cung thì ta đã biết hẳn có ý giao hảo với người. Tuy rằng Minh Nghĩa là thân đệ tử của hẳn nhưng hẳn lại có giao hảo với người.”

Phụng Cảnh Nam tỏ vẻ cảm khái, “Lần đó hẳn giải trình vụ việc, đặt Minh Phỉ vào hoàn cảnh bất lợi, trong khi lại cứu người.”

“Vì sao phụ vương không ra mặt?” Minh Trạm nhẹ giọng nói, “Phụ vương luôn ủng hộ Minh Phỉ. Khi đó ta nghĩ rằng phụ vương sẽ ra mặt.”

“Tuy rằng Minh Phỉ sẽ thừa nhận một ít chuyện đáng khiển trách, nhưng khi đó người tự tổn thương mặt mình thì ta liền hiểu nếu tiếp tục bức bách người thì người sẽ không tiếc mà ăn không được đạp cho hôi.” Trên môi của Phụng Cảnh Nam có một chút đắng chát, “Có lẽ ta hơi bất công, đối với ta mà nói thì người cũng là nhi tử của ta, trên đời này không có phụ mẫu nào xem hài tử của mình là thù địch.”

“Khi đó ta nghĩ rằng mình chết chắc rồi.” Minh Trạm thản nhiên, ánh mắt có một chút châm chọc, “Ta thật sự hận Minh Phỉ thấu xương, thậm chí còn muốn làm thịt nàng, đến bây giờ ta vẫn không thích nàng, cả đời này ta cũng sẽ không thích nàng. Cho dù ngày sau ta có kế thừa Vương vị thì ta cũng tuyệt đối sẽ không để nàng chia sẻ uy thế của Trần Nam Vương phủ.”

“Ta thật sự rất hẹp hòi, cho dù ta có rộng lượng cách mấy thì cũng vĩnh viễn sẽ không quên.” Minh Trạm nói, “Phụ vương hiểu biết ta nên càng lo lắng cho huynh muội bọn họ, sự lo lắng sẽ càng tăng thêm đảm bảo cho bọn họ. Vì thế phụ vương lại một lần nữa cướp đoạt quyền lợi của ta, phụ vương cảm thấy ta cường thế vì vậy sẽ vĩnh viễn không gây thương tích cho bọn họ có đúng không?”

“Phụ vương có nghĩ đến hay không, phụ vương cũng là phụ thân của ta, lúc trước phụ vương bồi dưỡng Minh Lễ như thế nào? Phụ vương dồn hết tình thương cho hẳn, mười tuổi đã để cho hẳn ở bên cạnh phụ vương mà nghe bẩm báo, mười lăm tuổi liền đưa hẳn đến đế đô, chuẩn bị cho ngày sau sẽ sắc phong làm thế tử.” Minh Trạm an tĩnh nhìn về phía Phụng Cảnh Nam, “Ta lại phải vào cung làm chất tử, bị khi dễ đủ đường, phải dựa vào sự thương hại của kẻ khác mới có thể sống sót qua ngày. Minh Lễ nhu nhược, ta hơi nhúng tay vào, đó là không an phận. Phụ vương có thể thỉnh phong cho ta, bất quá là vì Hoàng bá phụ phán đoán sai lầm, vì một phong thư mà lỡ lời. Lúc trước, phụ vương cũng không ngờ đúng không?”

“Ít nhất ở trong kế hoạch của phụ vương thì cho dù ngày sau có thỉnh phong cho ta cũng sẽ không làm nhanh như vậy, đúng không?” Minh Trạm nói, “Nhưng cơ hội quá khó khăn. Ngay cả Hoàng bá phụ cũng sẽ ưu ái cho nhi tử của mình kế thừa Trần Nam Vương vị, mặc dù phụ vương không thích ta nhưng thay vì để cho các vị hoàng tử kế thừa thì phụ vương vẫn muốn ta kế thừa hơn.”

Minh Trạm lặng lẽ thở dài, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, vì là cuối tháng nên trời đầy sao, bên dưới màn trời đen như mực, những ánh sao như những viên ngọc đang liên tục nhấp nháy.

“Ta cũng có chỗ không đúng, bởi vì tự biết không làm cho phụ vương ưa thích cho nên càng hy vọng có thể nắm được một ít quyền lợi, gia tăng bảo đảm. Mỗi một chuyện đều sợ làm sai, lo lắng bất an, sợ bị phụ vương bắt được nhược điểm sẽ thu lại quyền lực mà ta vất vả mới tranh được.” Minh Trạm tự giễu nói, “Rõ ràng địa vị không ổn mà còn giả vờ bộ dáng có thể làm chủ, sợ bị xem thường. Thật sự là chết vì sĩ diện. Có lẽ sẽ càng làm cho người ta xem thường mà thôi.”

“Ta đã sớm đoán được phụ vương sẽ hỏi ta chuyện này.”

“Kỳ thật mặc kệ ta thừa nhận hay không thừa nhận thì trong lòng của phụ vương đã sớm có tính toán.” Minh Trạ nói, “Dù sao ở trong lòng của ngài thì ta là người như thế nào tất nhiên sẽ vẫn là người như thế ấy.”

“Cho dù ta cố chấp cỡ nào thì ta cũng không có lòng muốn ám hại Minh Nghĩa, nhưng phụ vương cũng sẽ không tin. Tâm tư của ta như thế nào thì trong lòng của ngài đã có ấn tượng không tốt, mỗi khi nghĩ đến thì cuộc sống của phụ vương nhất định sẽ rất khó khăn!” Minh Trạ cúi đầu, hai tay giao nhau, “Phụ vương cần một người thừa kế mạnh mẽ, nhưng phụ vương không nhất định thích nhi tử như vậy, ta cũng không thích, trên thực tế không ai thích một hài tử từ nhỏ đã ngấm ngấm mưu tính.”

“Năm đó phụ thân từ một thứ tử không được sủng ái mà đi lên ngai vàng Trấn Nam Vương, tinh phong huyết vũ khi xưa...Ồ trước mặt phụ vương thì thủ đoạn nhỏ của ta có đáng là gì đâu?”

“Thậm chí có rất nhiều chuyện không có căn cứ nhưng phụ vương vẫn nguyện ý nghĩ theo hướng kia. Thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót. Phụ vương đã quen cách suy tư như vậy, cho nên phụ vương không cần hỏi ý của ta, ngài cảm thấy ta sắm vai gì ở Nguyễn gia thì ta liền sắm vai đó theo ý của ngài.” Minh Trạ cười lạnh, “Về phần mục đích, không cần ta nói, phụ vương chỉ cần nghĩ thì cũng có thể nghĩ ra, không phải hay sao?”

Minh Trạ vừa dứt lời thì liền trúng một cái tát thật mạnh, hắn cũng không ngờ lại có người có thể tát mạnh đến như thế, hắn từ trên ghế văng ra ngoài, hắn không cảm giác đau đớn, chỉ là đầu óc giống như bị xe máy nghiền qua, vang lên vài tiếng ong ong, trước mắt tối tăm rồi mất tất cả tri giác.

.....

P/S: Tội nghiệp, bị đánh choáng váng bất tỉnh luôn =.=, bạo hành, 113.

104. Chương 104: Tắm Rửa

Bóp chết hắn, “Có khi ta thật muốn...” Bóp chết hắn.

Phượng Cảnh Nam nhìn Lê Băng cùng Lý Tam nâng Minh Trạ từ dưới đất lên nhuyển tháp, hắn nhả ra một hơi ức khí.

“Thứ thuộc hạ nói thẳng, chúng ta xác thực không có căn cứ chính xác để chứng minh thể tử và Lý Lân có liên hệ, Vương gia chỉ dựa vào suy đoán mà đã bắt người của thể tử, khó trách thể tử lại nổi cơn thịnh nộ như thế.” Giọng nói của Lê Băng vẫn rất lạnh, vị này cùng nhị công tử hoàn toàn khác nhau.

Nhị công tử nhu nhược, Vương gia chỉ lướt mắt qua, ngay cả đánh rắm cũng không dám. Còn vị thể tử này thì tính tình hỏa đại, người đụng đến người của ta chính là đụng đến ta. Hảo, xuất ra chứng cứ đi.

Nếu không có chứng cứ...

Xem Minh Trạ nói móc Phượng Cảnh Nam như thế nào kìa, tiểu lão bà dương ra một thứ tử bụng dạ tối tăm, hẹp hòi nhỏ nhen lại bị chứng vọng tưởng cực độ.

Những lời quang minh chính đại của Minh Trạ vừa rồi có thể phiên dịch thành ý này.

Cho nên Phượng Cảnh Nam không thể nhịn được nữa mà phải bộc phát.

Lê Băng rất bội phục sự can đảm của Minh Trạ.

Minh Trạ có thể bảo hộ Lý Thành, tuy rằng sẽ đắc tội Phượng Cảnh Nam, bắt quả lại thắng được lòng trung thành của thuộc hạ, không có người thuộc hạ nào không thích chủ tử can đảm cả.

Đương nhiên bản lĩnh quanh co lòng vòng chửi đổng người khác của Minh Trạ cũng là thượng hạng.

Minh Trạm nằm hôn mê trên nhuyễn tháp, Phụng Cảnh Nam thô bạo ấn huyết nhân trung của Minh Trạm, vừa hung tợn nói, “Vì sao vẫn chưa tỉnh?”

Lê Băng tiến lên, cầm lấy cổ tay của Minh Trạm rồi bắt mạch, cũng may không có vấn đề gì lớn.

Phụng Cảnh Nam cười lạnh, chẳng lẽ ta tát hấn một cái mà cũng có thể chết người hay sao?

Lê Băng đề nghị, “Không bằng đưa thể tử trở về đi, cũng có thể gọi thái y xem qua một chút, đừng để bị thương thật sự.”

“Người đi gọi Thái y đi.”

Phụng Cảnh Nam cũng không có ý đem Minh Trạm trở về, một nửa bên mặt của Minh Trạm sưng to, lông mày nhú lại, bộ dạng thật không thoải mái.

“Trời sinh đã làm phản.” Phụng Cảnh Nam nhẹ nhàng ấn lên chỗ bị thương trên mặt của Minh Trạm rồi lăm bắm, “Ngụy Ninh Ngụy An có hảo tâm gì cơ chứ, người ra mặt vì bọn họ, để cho mình bị hồ đồ như thế.”

Minh Trạm chỉ bị đánh bất tỉnh nhất thời, khi Phụng Cảnh Nam ấn huyết nhân trung của hấn thì hấn liền tỉnh, chỉ là đầu óc choáng váng và hơi nặng nề nên hấn không chịu nhúc nhích, nay Phụng Cảnh Nam lại đề lên vết thương trên mặt của hấn, Minh Trạm không thể nhịn được nữa mà mở to mắt.

Phụng Cảnh Nam không hề sợ hãi, châm chọc nói, “Không giả vờ nữa à?”

Minh Trạm vốn định làm ra bộ dáng vừa mới thanh tỉnh, nhưng nghe thấy lời này thì liền trừng mắt nhìn Phụng Cảnh Nam, Phụng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Dùng bao nhiêu lực đạo thì ta biết rất rõ, ta cũng chưa từng thấy ai bị tát một cái mà mê man suốt cả canh giờ.”

Minh Trạm không có tính kiên nhẫn, liếc mắt một cách khinh thường rồi nói, “Vậy phụ vương có ý gì, muốn tra tấn dụng hình hay sao?”

“Ta cần gì phải dụng hình người?” Phụng Cảnh Nam khinh thường, “Chỉ với cái não heo này của người, bất quá chỉ làm giáo mác cho người ta cầm mà thôi!”

“Dù sao ta cũng chưa từng hãm hại Minh Nghĩa.” Minh Trạm vịn vào nhuyễn tháp rồi ngồi dậy, “Tuy rằng ta làm cho người ta theo dõi động tĩnh của Tu Trúc viện nhưng chẳng lẽ Minh Nghĩa sẽ không lén lút hỏi thăm tình hình của ta đằng sau lưng hay sao? Chuyện gì mà bọn họ làm thì đều có lý, còn ta làm thì đều bị chụp mũ rắp tâm hãm hại kẻ khác, phụ vương cũng thật công bằng!”

Phụng Cảnh Nam nói, “Người đừng giả vờ nữa, động tác của Minh Nghĩa có thể qua mặt được tai mắt của người hay sao?”

“Hấn có thể qua mặt được phụ vương thì qua mặt được ta cũng chẳng có gì hiếm lạ?” Minh Trạm nói chuyện thường xảo quyết, ý tứ này rất rõ ràng, ngài luôn tự xưng là thông suốt mọi việc, ngài không biết cái gì thì ta làm sao biết được.

Phụng Cảnh Nam lười tranh cãi với Minh Trạm, “Đây là chuyện riêng, không cần vội vàng thừa nhận. Minh Nghĩa nhìn thấy Lý Lân ở phủ của Ngụy Ninh, người cũng động não một chút đi, người bình thường có thể bước vào đại môn của Ân Hầu phủ hay sao?”

“Chuyện này liên quan gì đến ta? A Ninh đối với ta rất lạnh nhạt, ta cũng chưa đến chỗ của hấn một thời gian dài.” Miệng hơi đau, Minh Trạm xoa xoa một chút rồi nói, “Hấn gần ai xa ai, phụ vương là biểu ca của hấn, chẳng lẽ lại không biết hay sao?”

“Vậy người nói ta nghe thử xem, Ngụy Ninh rốt cục đã nói cái gì với người mà lại khiến người chọn Nguyễn thị mà không chọn nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi?”

Minh Trạm do dự một chút rồi mới nói, “Hấn bảo nữ hài tử kia căn bản không phải nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi, nữ nhân kia xuất thế sau khi Nguyễn Hồng Phi qua đời được chín tháng rưỡi, trên thực tế một tháng trước khi Nguyễn Hồng Phi qua đời vẫn luôn ở chung với A Ninh, A Ninh bảo rằng thời gian đó Nguyễn Hồng Phi không có khả năng lưu lại tiểu hài tử kia.”

“Có chuyện này hay sao?”

“A Ninh chỉ nói như thế, nhưng ta nghĩ chuyện này không phải chuyện nhỏ, ắt hẳn là không nói đùa.” Minh Trạh nói, “Nhưng hẳn cũng không có chứng cứ, bắt quá thân phận của nữ nhân kia không rõ, cũng không tiện thú về phủ.”

“Phụ vương cảm thấy Lý Lân là liên hoàn kế mà A Ninh đang sử dụng hay sao?” Minh Trạh truy vấn.

“Ngụy Ninh làm việc thường nghiêm cẩn, nếu là hẳn an bài thì Lý Lân sẽ không xuất hiện bằng cách này? Sơ hở nhiều lắm. Còn nữa, tùy tiện thẩm vấn, Ngụy Ninh sẽ dễ dàng bị bại lộ. Không giống chuyện mà hẳn sẽ làm.” Phụng Cảnh Nam phủ định loại suy đoán này.

“Mà nếu quả thật không phải A Ninh nói ra chuyện trưởng nữ của Nguyễn Hồng Phi thì mẫu thân sẽ không chọn Thần Tư.”

“Điểm kỳ quái là ở ngay chỗ này.” Phụng Cảnh Nam khẽ cau mày, nhìn về phía Minh Trạh.

Minh Trạh mím môi, “Như vậy thẩm vấn Lý Lân như thế nào?”

“Hừ.” Phụng Cảnh Nam cười lạnh, “Bắt quá chỉ là con rối, có người cho hẳn tín vật, thuê hẳn đi quấy rối Nguyễn gia. Hiện tại vẫn đang ở trong đại lao.”

Minh Trạh mở lớn miệng, “Làm sao có thể?” Cẩn thận nhớ lại, “Nhưng ngày đó Nguyễn Hầu đã nhận thức Lý Lân ngay đương trường, còn muốn gả tôn nữ cho hẳn nữa mà.”

“Nguyễn gia—” Phụng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạh một cái, “Nguyễn gia nhất định là chột dạ, bị người tính toán. Như thế xem ra nữ nhi Nguyễn gia làm chính thê xác thực là không thích hợp.”

Minh Trạh không rõ, “Vậy phụ vương ra oai làm gì a?”

“Người thà rằng tin Ngụy Ninh nói hư nói vượn, cũng không muốn thương nghị với ta.” Phụng Cảnh Nam thâm hận, cả giận nói, “Biết rõ Minh Nghĩa có âm mưu mà cũng không nhắc với ta một tiếng! người công và tư rõ ràng như thế, nếu việc này liên lụy thủ hạ của người thì ta đương nhiên sẽ tính sổ tính nợ với người! Thủ hạ của Minh Nghĩa có thể hỏi dễ dàng còn thủ hạ của người lại không thể?”

“Ta chưa nói cái gì là không thể hỏi, ít nhất phụ vương phải báo với ta một tiếng. Ta chỉ đi ra ngoài có một chuyến, chẳng lẽ không thể chờ đến khi ta trở về hay sao?” Minh Trạh vẫn không nhượng bộ dù chỉ một tấc.

Phụng Cảnh Nam cười lạnh, thấp giọng nói, “Người đừng bày ra sắc mặt này với ta, chẳng lẽ ta lại không hiểu người hay sao, loại sự tình này người làm sao lại động vào, bắt quá là phân phó tâm phúc đi làm. Phúc Sinh có thể khai ra Lý Thành thì có liên quan gì đến người? Người rất sạch sẽ mà.”

“Ta chưa từng phủ nhận điều đó.” Minh Trạh nói, “Phụ vương cũng quá coi thường ta, dám làm thì ta sẽ dám nhận. Ta xác thực đã ra lệnh cho Lý Thành thu mua Phúc Sinh, ta cũng sớm biết sự tồn tại của Lý Lân, nhưng chỉ giới hạn ở việc biết mà thôi, còn sâu bên trong thì ta không dám điều tra, cũng không biết rõ quan hệ của Lý Lân và Nguyễn gia! Trong tay của ta có bao nhiêu người, mỗi ngày làm những gì thì phụ vương đều biết rất rõ. Nay cần gì phải chụp mũ ta chuyện này.”

“Lý Lân nếu là giả dối thì cũng sẽ cắn luôn cả nhị ca, phụ vương không dàn xếp ổn thỏa mà còn liên lụy ta vào chuyện này, như vậy có ích gì cho Trần Nam Vương phủ?” Minh Trạh rên sát khi còn nóng, đâm vào tâm can của Phụng Cảnh Nam.

Phụng Cảnh Nam châm chọc nói, “Người cứ an tâm đi, việc này tra đến Minh Nghĩa là chấm dứt.”

Minh Trạh đem suy nghĩ đặt trong lòng, “Nhi thần làm việc từ trước đến nay không thẹn với thiên địa, chưa bao giờ rấp tâm mưu tính.”

Phụng Cảnh Nam cười lạnh.

Lê Băng ở bên ngoài bấm báo, “Vương gia, Thái y đến.”

“Không cần, để cho Thái y quay về đi.”

Minh Trạm không phục cho lắm, Phụng Cảnh Nam nói, “Bị thương ngoài da, thoa chút kim sang được là được rồi.”

“Về sau có việc gì thì cứ hảo hảo mà nói, chưa chi đã động thủ, ta còn phải đi ra ngoài gặp người nữa mà!” Lòng tự trọng của Minh Trạm rất cao, bị người ta tát cho một bạt tai, uất ức trong lòng là khó tránh khỏi.

Phụng Cảnh Nam lạnh giọng nói, “Người muốn thể diện thì ngày sau đừng làm những chuyện mất mặt nữa.”

“Vội lại, phải bảo vệ tốt thân phận đích tử của người.” Trong mắt của Phụng Cảnh Nam mang theo một loại lạnh buốt, “Ta là thứ tử, chỉ có một mình người là đích tử, mỗi một lời nói một một cử động của người tốt nhất là đừng bôi đen thân phận của mình.”

Minh Trạm rốt cục đợi được cơ hội, “Phụ vương rất để ý đến thân phận thứ tử của mình nha.”

Ngay lập tức sắc mặt của Phụng Cảnh Nam tối sầm, Minh Trạm tiếp tục nói, “Từ xưa người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, cái gì mà đích thứ tôn ti cũng chỉ là trói buộc kẻ ngốc mà thôi. Vội lại, tiên đế cũng thật là, trước khi lâm chung cũng không hạ thánh chỉ để Thái hậu làm chính thể, vô duyên vô cớ làm cho người ta càng thêm tức nuối.”

Phụng Cảnh Nam hận không thể dùng kim khâu miệng của Minh Trạm lại, “Người câm miệng đi.”

Minh Trạm từ trước đến nay không chịu khống chế bởi Phụng Cảnh Nam, hấn lải nhải hỏi, “Phụ vương sẽ không vì chuyện này mà thống hận đích tử chứ? Như vậy năm đó vì sao phụ vương lại làm cho mẫu thân mang thai?”

“Thảo nào phụ vương đối với ta bất bẽ trăm điều, nhìn không vừa mắt, hóa ra là có nguyên nhân sâu xa.” Minh Trạm không để ý đến vẻ mặt nhẫn nhin của Phụng Cảnh Nam mà cứ nói một mạch, “Kỳ thật phụ vương cũng không cần thiết phải như thế, phụ vương là thứ tử, ta cho dù có là đích tử thì cũng chẳng đến đích nào. Hơn nữa ta không biết phụ vương lại hẹp hòi như thế.”

“Bất quá cũng đúng, từ trước đến nay phụ vương xem Minh Nghĩa là bảo, xem ta là thảo...” (bảo=bảo vật, thảo = cây cỏ)

Bình thường Phụng Cảnh Nam chỉ cần nghiêm mặt thì mọi người đều nơm nớp lo sợ, không dám lên tiếng, trong khi Minh Trạm lại không bận tâm đến cơn thịnh nộ của Phụng Cảnh Nam, lải nhải nói xong đích thứ, làm cho Phụng Cảnh Nam giận đến đỏ mặt, hét to một tiếng, “Người muốn ăn đòn hay sao?!”

Minh Trạm bất đắc dĩ, ở cổ đại này, cho dù là Minh Trạm thì cũng không dám gánh vác tội danh ngỗ nghịch, vì vậy mỗi khi bị tát thì trong lòng của hắn cho dù muốn chém chết Phụng Cảnh Nam như thế nào cũng không dám động thủ với Phụng Cảnh Nam. Bất quá Minh Trạm phát hiện ra phương pháp báo thù mới nhất, Phụng Cảnh Nam rất để ý đến thân phận thứ tử của mình, Minh Trạm liền liều mạng đâm vào tử huyệt của Phụng Cảnh Nam, đâm đến mức Phụng Cảnh Nam không thể nhin được nữa thì Minh Trạm mới vội vàng thu tay lại, tràn đầy uất ức mà nói ra một câu, “Hảo hảo nói chuyện cũng không được hay sao?”

Phụng Cảnh Nam muốn bộc phát nhưng Minh Trạm lại bày ra bộ mặt vô tội ngu ngốc làm cho Phụng Cảnh Nam ghen hòng, khó chịu đến cực điểm.

Minh Trạm đứng dậy nói, “Nếu phụ vương đã giáo huấn xong thì nhi tử xin cáo lui trước.”

“Không cần, người ở lại nơi này qua đêm đi.” Phụng Cảnh Nam nói, “Chẳng phải người hay ghen tỵ nói rằng ta chỉ sủng ái Minh Lễ hay sao?” Ánh mắt lướt qua bên môi của Minh Trạm, Phụng Cảnh Nam đứng dậy lấy một hộp kim sang được rồi đưa cho Minh Trạm, “Nếu trên người không khỏe thì cứ an tâm tịnh dưỡng, đừng xuất môn. Cũng ít bị thị phi vạ lây, vài ngày nữa hẳn trở về Vân Nam.”

“Ta muốn Minh Nghĩa cùng nhau quay về Vân Nam, ý của người thế nào?”

Minh Trạm xoa cằm, nhìn về phía Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương muốn nhị ca cư ngụ lâu dài ở Vân Nam sao?”

“Chỉ là một thời gian ngắn mà thôi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Minh Trạm sờ soạng tách trà lạnh rồi uống một nửa, “Sớm muộn gì hần cũng phải ở đế đô, phụ vương không thể cho hần ở Vân Nam cả đời. Muốn ta nói, nếu đã thành thân thì các huynh đệ cũng không nên sống chung với nhau. Giống như hoàng thất, hoàng tử trưởng thành đều xuất cung khai phủ, đế đô có vài biệt viện, không bằng cứ để nhị ca dọn ra ở đi.”

“Đây là ý của người à?”

“Mấu chốt là phải làm cho nhị ca nhận rõ vị trí của mình.” Minh Trạm nói, “Cho dù không có ta thì cũng không đến phiên hần. Khi dã tâm của một người không tương xứng với thực lực thì sẽ làm ra những chuyện nực cười. Phụ vương là vì phụ tâm nên đương nhiên muốn che chở cho nhị ca. Chẳng qua nhị ca lại tùy tiện như vậy thì cũng phải chịu giáo huấn một chút, như vậy mới nhớ lâu.”

Thấy Phượng Cảnh Nam không nói lời nào, Minh Trạm chỉ cười cười, “Hoặc là phụ vương cho rằng ta có tư tâm, đương nhiên ngài cũng không cần thiết phải lo lắng đến ý kiến của ta.”

Đúng vậy, hiện tại Phượng Cảnh Nam đương nhiên có thể mặc kệ ý kiến của Minh Trạm, nhưng Minh Trạm là người đứng đầu tiếp theo của Trấn Nam Vương phủ, Minh Trạm lại không có tình cảm gì với Minh Nghĩa, hần có năng lực che chở Minh Nghĩa được bao lâu?”

“Để cho Minh Nghĩa theo người học hỏi thì thế nào?”

Minh Trạm xem như không thể tin tưởng mà nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, “Hần vừa phá hủy hôn lễ của ta, làm cho ta mất cả thể diện. Phụ vương muốn hần làm việc cho ta, chẳng lẽ muốn ta trút giận lên nhị ca hay sao?”

Phượng Cảnh Nam trừng mắt nhìn Minh Trạm một cái, “Thuở nhỏ các người ở chung không nhiều lắm.”

“Quên đi, phụ vương tự mang theo đi.” Minh Trạm khoát tay, “Ta làm sao có thể sai khiến nhị ca, nhẹ không phải, nặng cũng không phải. Hôm nay ta bị nguyên khí đại thương, ta phải sớm đi ngủ.”

Nguyên khí đại thương?

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn ra ngoài trời, Minh Trạm đã gọi người tiến vào chuẩn bị nước tắm cho hần.

Nhìn ra được hiện tại Minh Trạm đối với việc bị tát hoàn toàn đã thành thói quen, hơn nữa cũng không để trong lòng, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ lưu lại bất cứ ám ảnh gì.

“Thôi, ta cũng phải tắm rửa, người cùng ta đến Ngưng Bích trì đi.”

Người khác tắm rửa trong phủ đều dùng thùng gỗ, chỉ có Phượng Cảnh Nam được dùng bể tắm, bể tắm này dùng thanh ngọc để xây, ở bên trong bơi lội cũng không thành vấn đề. Minh Trạm cũng từng hưởng dụng khi Phượng Cảnh Nam chưa đến đế đô, Phượng Cảnh Nam ở đây thì sẽ không cho phép hần sử dụng.

Nay lại đột nhiên hào phóng như vậy.

Minh Trạm liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Nam, chắc lưỡi một cái, xem Phượng Cảnh Nam phân phó hạ nhân chuẩn bị cho Ngưng Bích trì, mùi thơm dần dần lan tỏa.

Sờ sờ mặt mình, Phượng Cảnh Nam rõ ràng là muốn cho hạ nhân trong phủ xem, tuy rằng tát thế tử một cái, bắt quả thế tử vẫn chưa thất sủng.

Minh Trạm cũng không phải không biết điều.

Phượng Cảnh Nam duỗi hai tay ra, hai tiểu nha hoàn tuổi thanh xuân tiến lên hầu hạ cởi y phục, ngoại bào, đai lưng, nội y.....

Minh Trạm không kiểu cách như Phượng Cảnh Nam, hần thuận thực cởi bỏ y bào rồi đưa cho Hà Ngọc ở bên cạnh, chỉ chừa một cái nội khôi, ở bên cạnh bể tắm mà hoạt động tay chân rồi nhảy người xuống bể, bọt nước văng tung tóe, văng lên cả mặt của Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam đang dựa vào thành bể tắm, nhắm mắt tĩnh tọa trên bậc thang bằng ngọc thạch, lại bị văng nước tung tóe, nổi giận đánh Minh Trạm hai cái, “Người bao nhiêu tuổi rồi? Hả? Bao nhiêu tuổi?”

Minh Trạng nói, “Ai bảo phụ vương đứng gần ta làm chi. Ôi chao, cánh tay của ta sắp bị chặt đứt rồi nè, phụ vương nhẹ một chút đi...”

Trước kia bể tắm này không rộng rãi như vậy, đương nhiên cũng không sâu như hiện tại, đây là Minh Trạng cố ý trang hoàng khi ở đế đô.

Lúc ấy tuy rằng hắn ở trong cung, bất quá hắn đã xem sản nghiệp của Trần Nam Vương phủ là của mình, nghĩ rằng ngày sau xuất cung nhất định phải ở thoải mái mới được. Mấu chốt là Minh Lễ không dám nói, còn Minh Trạng lại cố ý nói với Nội Vụ phủ, chọn ra kích cỡ, điều khiển chỉ huy thì mới có bể tắm rộng rãi như ngày hôm nay.

Sau đó tuy rằng Phượng Cảnh Nam sử dụng rất thoải mái, bất quá cũng đã mắng Minh Trạng là phá gia chi tử một trận.

Kỹ năng bơi lội của Minh Trạng vô cùng tốt, bơi ếch, bơi ngựa đều được, Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng đang bơi ở xa xa thì bèn gọi, “Lại đây chà lưng cho ta.”

Đây là chuyện mà nhà đầu phải làm, không nên sai khiến hắn. Minh Trạng thầm rửa trong lòng, giả vờ không nghe thấy.

“Người bị điếc hả?”

“Chắc vậy, vừa rồi bị phụ vương đánh một cái điếc tai luôn.” Trên mặt của Minh Trạng chảy xuống vô số hạt nước, hắn đang trong độ tuổi trưởng thành, mặt mày tươi tắn, cho dù nói ra lời nói khó ưa thì Phượng Cảnh Nam cũng không nổi giận như bình thường, ngược lại còn cười nói, “Mỗi khi ta nhìn thấy người thì đều cảm thấy trên đời này có những chuyện rất kỳ lạ.”

Minh Trạng nhìn về phía Phượng Cảnh Nam một cách nghi ngờ, trực giác cảm thấy không phải chuyện gì hay ho. Quả nhiên Phượng Cảnh Nam mỉm cười nói, “Bất luận chuyện gì bí vô sỉ cỡ nào, chỉ cần là người làm thì người đều có thể nói một cách quang minh chính đại, lý do đầy đủ, hơn nữa còn có thể đem sai lầm đổ lên đầu kẻ khác.”

“Đó là bởi vì ta căn bản không hề làm sai.” Minh Trạng bơi qua, nắm lấy lan can, xoay người cùng dựa vào vách tường bên cạnh Phượng Cảnh Nam, hai tay vuốt nước trên mặt, xoay đầu mỉm cười với Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương chưa từng nghe câu tục ngữ này hay sao? Hữu lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi. Ta làm việc tuy không quá tốt nhưng không có nửa điểm sai lầm.”

“Xem ra người rất tâm đắc a.”

“Làm sao có cái gì gọi là tâm đắc, ta chỉ noi theo tiền nhân mà thôi.” Minh Trạng cười, hắn đã là người thừa kế Vương vị hàng đầu tiên, hiển nhiên không cần so đo như dĩ vãng, chỉ cần hắn ngồi ổn thì người cấp bách tất nhiên là người bên ngoài. Chỉ cần hắn nắm trong tay nhất cử nhất động của bọn họ thì cần gì phải sợ bọn họ có hành vi bất ngờ nào.

Với lại hắn còn phải cảm kích Minh Nghĩa, Minh Nghĩa gấp rút xuất thủ với hắn như vậy, nhìn hắn bị mất mặt, cũng làm cho Phượng Cảnh Nam nhìn rõ bản chất của thứ tử mà mình luôn sủng ái.

Minh Trạng với tay cầm lấy chiếc khăn, “Phụ vương nằm lên giường trúc đi, ta giúp phụ vương hảo hảo chà lưng.”

Phượng Cảnh Nam năm nay đã tuổi tứ tuần, dáng người bảo dưỡng thật tốt, vai rộng, thắt lưng săn chắc, đôi chân thon dài cứng cáp, cơ bắp lực lưỡng, trước kia mặc xiêm y thì không thấy rõ, nay tắm rửa phải cởi sạch sẽ thì mới phát hiện người này thật chất lượng, đúng là không phải hàng giả. Ngay cả Minh Trạng là nam nhân mà cũng nhìn không được phải nhìn vài lần, trong lòng thầm ghen tị.

Minh Trạng lấy một mảnh lụa quấn bên hông, Phượng Cảnh Nam nhìn Minh Trạng một cái rồi nhéo nhéo cánh tay yếu mềm của Minh Trạng, “Người phải luyện võ nhiều hơn, cho dù không luyện thành cao thủ thì cũng có thể luyện tập khí lực tráng kiện.” Liếc nhìn dáng người như bạch trâm kê của Minh Trạng rồi lắc đầu, hoàn toàn không có một chút khí phách của nam tử hán.

Hiếm thấy Minh Trạng không bận tâm đến lời của hắn, Phượng Cảnh Nam nói, “Võ nghệ của Lê Băng không tệ, để cho hắn ở bên cạnh người đi.”

“Cái tên thăm vắn Lý Thành đó à?”

“Ừm, Lê Bằng coi như rất đặc lực, trước kia phụ thân đã cho hắn làm đường sai bên cạnh ta, hắn làm việc cẩn thận, người giữ hắn lại đi.” Phượng Cảnh Nam ngồi trên giường trúc, nhìn về phía Minh Trạ.

Minh Trạ đem chiếc khăn quần lên tay rồi ngồi sau lưng Phượng Cảnh Nam, thử dùng một chút lực, “Có đau hay không?”

“Được rồi, người cứ dùng sức đi.”

“Lê Bằng có phải là....” Minh Trạ ở bên tai thấp giọng hỏi.

Phượng Cảnh Nam cười mà không đáp, “Tề Cảnh Triển Tuần đều còn nhỏ, Lê Bằng lớn tuổi hơn, có vấn đề gì thì có thể cùng hắn thương nghị.”

“À.”

Minh Trạ âm thầm thở dài, Phượng Cảnh Nam nắm lấy lão tử của người ta, để cho Minh Trạ làm chủ nhân của nhi tử người ta, đương nhiên những người này đều rất trung thành, nhưng không biết là trung thành với Minh Trạ hay trung thành với Trần Nam Vương phủ, nay thủ lĩnh đặc nhiệm cũng đã được phái ra, Minh Trạ muốn có bất kỳ động tác nào thì cũng thật sự là muôn vàn khó khăn.

Minh Trạ nghĩ ngợi sâu xa, trong lòng tràn đầy oán giận đối với Phượng Cảnh Nam, thất thần mà ra tay hơi mạnh, một tiếng soạt vang lên, Phượng Cảnh Nam hít sâu một hơi rồi lập tức quay đầu mắ, “Người muốn chà rách da của ta hay sao vậy!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Minh Trạ thấy trên lưng của Phượng Cảnh Nam có vài vết rướm máu vì bị chà rách da, vội vàng cúi người thổi vài hơi cho Phượng cảnh Nam rồi mới cẩn thận hỏi, “Có đau hay không?”

“Người thử đi rồi biết!” Phượng Cảnh Nam rống giận, trên lưng đau rát, Minh Trạ nói dối không chớp mắt, vội lên tiếng, “Chỉ hơi đỏ một chút thôi, không sao đâu.”

Vì sao mọi người cứ thích nói câu không nghe lời thì ta sẽ lột da của người, loại chà xát rách da như vậy thật sự là rất đau, lông mày của Phượng Cảnh Nam như muốn dựng thẳng, Minh Trạ vội vàng che miệng của Phượng Cảnh Nam, cầu xin nói, “Đừng hô to, khiến người ta nghe được sẽ không hay.”

Gạt tay của Minh Trạ xuống, Phượng Cảnh Nam trừng mắt liếc nhìn, “Thôi, gọi người tiến vào đi, không cần tắm nữa.”

Minh Trạ khoác chiếc khăn khô lên người của Phượng Cảnh Nam rồi mới đi ra ngoài gọi người, “Xiêm y để ở trong này, các người có thể lui xuống.”

“Phụ vương, để nhi tử hầu hạ ngài thay y phục nha.”

Phượng Cảnh Nam hừ lạnh, “Về mặt chốt dạ.”

Minh Trạ lùn hơn Phượng Cảnh Nam một nửa cái đầu, hắn hành động gọn gàng, nhanh chóng thu thập thỏa đáng cho Phượng Cảnh Nam, thất đại lưng, còn bản thân mình thì cũng vội vàng mặc vào y phục, “Một lát quay về ta sẽ thoa được cho phụ vương.”

Chuyện này truyền ra ngoài thật sự không tốt, Minh Trạ đuối lý, đối với Phượng Cảnh Nam đặc biệt ân cần, còn một tay thì đỡ lấy cánh tay của Phượng Cảnh Nam, thân thiết hỏi, “Đêm nay trời lạnh, phụ vương đội mũ vào đi.”

“Không sao, lại đây lau tóc cho ta.”

Cổ nhân cả đời không cắt tóc, Phượng Cảnh Nam bảo dưỡng rất tốt, mái tóc vừa đen vừa dài, xoa đến thất lưng, Minh Trạ dùng khăn cuốn lại, dùng sức chà xát chà xát, Phượng Cảnh Nam nói một cách bất bẽ, “Người giặt đồ thường lắm hay sao mà lại mạnh tay như thế, nhẹ một chút đi.”

“Ta thấy nữ nhân giặt đồ thường dùng gậy để đập đến đập lui mà, làm sao giống cho được.” Minh Trạ thăm nghĩ, lão tử cũng không thích hầu hạ đâu.

“Ngu xuẩn, đi thôi.”

.....
P/S: Làm như có gian tình ko bằng --

105. Chương 105: Gừng Già Và Gừng Non

Minh Trạm thật không thích cùng nghỉ ngơi với Phượng Cảnh Nam, tương ngủ của hai người cũng không tốt, lúc ngủ còn có thể đánh nhau một trận, trời sinh đã không hợp.

Minh Trạm chủ động lui một bước, “Ta nằm trên tiểu kháng ở bên cửa sổ, phụ vương ngủ trên giường đi.”

Phượng Cảnh Nam không nói gì, chẳng qua trong phòng không lưu lại nha đầu hầu hạ, Phượng Cảnh Nam nửa đêm muốn uống nước trà, Minh Trạm ngủ mê mệt nên không nghe thấy Phượng Cảnh Nam gọi, Phượng Cảnh Nam gọi mấy tiếng mới đánh thức được Minh Trạm, Minh Trạm trườn mền lên đầu, mơ màng nói, “Mau ngủ đi, đêm hôm khuya khoắc còn uống trà uống triết gì nữa.”

Phượng Cảnh Nam thẳng tay đem gậy như ý trên đầu giường ném về phía Minh Trạm, lúc này Minh Trạm mới không cam tâm mà ngồi dậy, đốt đèn châm trà, ngáp liên tục.

Phượng Cảnh Nam uống nửa tách, trừng mắt liếc nhìn Minh Trạm một cái, đem tách còn lại giao cho Minh Trạm, Minh Trạm đem phân trà còn dư uống cạn, lão đảo bỏ lại chỗ ngủ của mình, không giống như lúc bị hô dậy, hấn ngủ thật ngọt ngào.

Minh Trạm ngủ rất say, Phượng Cảnh Nam thì lại suy nghĩ, uống một chút trà mà còn phải gọi rất cổ hợm, ngày sau thật sự không dám trông cậy vào người. Hấn lại là thân phụ của Minh Trạm, nếu là huynh đệ Minh Lễ thì...Phượng Cảnh Nam mất ngủ cả đêm, đến khi trời gần sáng thì mới mở ra đôi mắt thâm quầng mà thức dậy.

Đám thị nữ nhẹ tay nhẹ chân hầu hạ Phượng Cảnh Nam rửa mặt thay xiêm y, mặc dù đã cố hết sức cẩn thận nhưng vẫn phát ra tiếng động, Lý Tam còn thần thiết liếc mắt nhìn xem Minh Trạm đang ngủ say trên tiểu kháng, sợ đánh thức tiểu tổ tông.

Phượng Cảnh Nam mặc kệ Minh Trạm, tự mình ra ngoài đánh quyền.

Minh Trạm cũng không dậy muộn, ở cổ đại không lưu hành việc dùng rèm che, kê bên tiểu kháng không có rèm che cho nên nắng sớm vừa chiếu vào là hấn liền tỉnh giấc.

Hà Ngọc đưa thị nữ tiến vào hầu hạ, Minh Trạm đánh răng rồi uống một chén nước mật, “Phụ vương đâu?”

“Vương gia đang ở hoa viên đánh quyền, thế tử muốn đi thỉnh an?” Hối như vậy nhưng Hà Ngọc đã khê khom mình chuẩn bị hầu tử ra hoa viên.

“Hôm qua trở về cũng chưa đến chỗ của mẫu thân, đừng để mẫu thân nhớ mong.”

Hà Ngọc đi theo Minh Trạm nhiều năm, vội hỏi, “Vương gia đang ở ngay bên ngoài, để nô tài hầu hạ ngài đi thỉnh an Vương gia trước đã.”

Minh Trạm gạt đầu rồi ngáp một cái, tinh thần uể oải.

“Thế tử, đêm qua ngài nghỉ ngơi không tốt hay sao vậy?” Hà Ngọc nhỏ hơn Minh Trạm một tuổi, không giống đám nội thị khác chỉ biết khom người làm ra bộ dáng hèn mọn, mấu chốt là Minh Trạm không thích bọn nô tài khúm núm.

Hà Ngọc lùn hơn Minh Trạm một chút, vóc người thẳng tắp, khuôn mặt thanh tú cười khanh khách. Minh Trạm liếc hấn một cái, ra vẻ trang nghiêm, nói lời sâu xa, “Tuy ta có phúc được nghỉ ngơi với phụ vương cùng một gian phòng, nhưng làm nhi tử, hiếm khi có cơ hội hầu hạ phụ vương, ban đêm phải thức mà hầu hạ, đây là bổn phận, nào dám xưng mệt?”

Hà Ngọc lập tức nói, “Thế tử thật sự là hiếu thảo.” Trần Nam Vương phủ liền truyền ra chuyện Minh Trạm hầu hạ Trần Nam Vương suốt đêm, hơn nữa việc này càng truyền càng xa, rất nhiều người sau khi nghe được thì đánh rầm như thủy triều, lộ ra đủ loại hâm mộ ghen tị đối với Phụng Cảnh Nam.

Mà biểu tình của Phụng Cảnh Nam lại rất đáng giá cân nhắc. Đương nhiên chuyện này sẽ nói sau, tạm thời chưa nhắc đến.

Thư phòng của Phụng Cảnh Nam vô cùng khí phái, có bốn gian, Phụng Cảnh Nam ở trong này nghị sự, nghỉ ngơi, vì Phụng Cảnh Nam không thích hoa cỏ cho nên đã sửa hoa viên nơi này thành tiểu giáo trường, xung quanh chỉ chừa lại một chút cây cỏ xanh mướt được cắt tỉa gọn gàng cho thêm phần tươi mát mà thôi.

Phụng Cảnh Nam đang so chiêu với Lê Băng, Minh Trạm không biết võ công, người bình thường xem nào nhiệt chỉ nhìn người ta quyền cước tới lui cực kỳ uy phong, so với mãi võ ở đầu phố còn đẹp mắt hơn nhiều.

Mặc dù không biết võ công của Lê Băng sâu cạn thế nào, bất quá cho hắn tám lá gan hắn cũng không dám thắng Phụng Cảnh Nam, cuối cùng thua một chút, đứng ở bên cạnh, lại thì lễ đối với Minh Trạm.

Minh Trạm hơi gật đầu, cầm lấy chiếc khăn mặt trên khay gỗ lim khắc hoa đưa cho Phụng Cảnh Nam, cười nói, “Sớm nghe nói phụ vương võ công cao cường, hôm nay thật sự là mở rộng nhãn giới.”

“Người thì hiểu gì?” Phụng Cảnh Nam tiếp nhận chiếc khăn, lau mồ hôi trên trán rồi hỏi Minh Trạm.

Minh Trạm cười, “Phụ vương hôm qua mới khen võ công của A Lê, A Lê bại dưới tay phụ vương, bởi vậy suy ra phụ vương rất lợi hại.”

Phụng Cảnh Nam không để ý đến lời này của Minh Trạm, “Mới thức dậy à?”

Minh Trạm cười cong mắt, thân thiết nói, “Vì sao phụ vương không gọi ta dậy, ta định cùng ngài luyện tập thể lực buổi sáng nữa mà.”

Tiểu tử cọt nhả, mới sáng sớm đã cười xấu xa.

Phụng Cảnh Nam nói, “Nhìn thấy người ngủ say quá.”

Minh Trạm cười cười, vẻ mặt cảm động, “Phụ vương thật là chu đáo.” Làm cho Phụng Cảnh Nam buồn nôn, chu đáo! Hừ! Chu đáo!

Minh Trạm không hề để ý đến Phụng Cảnh Nam, ngược lại nhìn về phía Lê Băng rồi cười, phát ra lời mời, “A Lê, người ăn điểm tâm chưa? Ta vẫn chưa ăn, chúng ta cùng đi dùng bữa tiệc đi.”

Lê Băng cung kính đáp lại, “Tạ Vương gia và thế tử ban thưởng.”

Khi Minh Trạm nhìn thấy Lê Băng thì đã muốn thay đổi chủ ý, hắn có một chút tò mò đối với Lê Băng, người tuần tú như vậy cũng có thể làm hoạt động tình báo hay sao? Cũng không phải là hắn trông mặt mà bắt hình dong, thật sự là bề ngoài của Lê Băng rất đáng chú ý, nếu không phải đang đóng phim thì chẳng ai tìm nhân vật đáng chú ý như vậy để làm người hoạt động tình báo.

Minh Trạm lại nói với Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương, nắng đã lên cao rồi, để nhi tử cùng phụ vương trở về dùng bữa nha.” Ở bên cạnh giúp đỡ Phụng Cảnh Nam, còn nói nói cười cười với Phụng Cảnh Nam, nếu không phải hôm qua tận mắt nhìn thấy phụ tử hai người giương cung bạt kiếm thì Lê Băng sẽ hoài nghi chính mình đang xuất hiện ảo giác.

Lão thiên gia thật khó lường, Lê Băng yên lặng đi theo hai phụ tử.

Điểm tâm vẫn phong phú như bình thường, trong vấn đề ẩm thực thì Minh Trạm và Phụng Cảnh Nam đều sẽ không uất ức chính mình.

Lê Băng cúi đầu dùng bữa, cũng may người ta tuần tú, cử chỉ dù không quá nhã nhặn nhưng cũng xem như cảnh đẹp ý vui.

Minh Trạm thật ra cũng kinh ngạc, trên bàn hơn phân nửa thức ăn đều vào bụng của Lê Băng, gây yếu như vậy mà lại là một cái thùng cơm, Minh Trạm thân thiết hỏi một câu, “Muốn ăn thêm hay không?”

Lê Băng lắc đầu, “Tạ ơn thế tử, không cần, thuộc hạ đã no rồi.”

Minh Trạng hỏi, “Lương bổng của người một tháng được bao nhiêu?” Ánh mắt liếc nhìn xiêm y hơi cũ kỹ trên người của Lê Băng, “Có đủ sinh hoạt hay không?”

Dù Lê Băng bình tĩnh, đối với ánh mắt quan tâm và đầy nghi hoặc của Minh Trạng thì trong nháy mắt Lê Băng lại cảm thấy ngượng ngùng, “Cũng đủ.”

Minh Trạng không nói thêm nữa, đứng dậy nói, “Phụ vương, ta đi thỉnh an mẫu thân đây.”

Lê Băng không ngờ chỉ một hỏi một đáp với Minh Trạng mà đã dẫn đến một lần rung chuyển nho nhỏ trong quan trường.

Ở cổ đại, lương bổng làm quan thật sự không cao.

Minh Trạng đã điều tra, mặc dù đã kiến quốc trăm năm, quan viên bổng lộc vẫn chiếu theo tiêu chuẩn hàng năm của thái tổ mà ban hành.

Thái tổ khi mới kiến quốc, xảy ra sự giao thế giữa triều đại cũ và triều đại mới, lúc ấy mua một cân thịt chỉ cần mười hai mươi ba văn, nay đã tăng đến hai mươi văn, lạm phát, giá cả tăng cao, chẳng qua lương bổng của quan viên lại không nhúc nhích.

Đương nhiên quan viên vẫn cố gắng hoàn thành bổn phận của mình.

Cũng không thiếu các thanh quan có cuộc sống nghèo hàn, tỷ như Đô Ngự Sử Lâm đại nhân lừng lẫy tiếng tăm trong triều, nổi danh thanh liêm, người tặng lễ cho hắn đâu chỉ một hai người, nhưng người này bám sinh tính tình đơn giản, không tham ô hối lộ, là ngoại tộc trong triều, được mọi người gọi là quý kiến sâu.

Minh Trạng thỉnh an mẫu thân xong rồi liền trở về viện của mình, phái người mời Phạm Duy Phùng Trật sang đây. Hai người bọn họ đang rất lo lắng cho Minh Trạng.

Hôm qua Lý Thành có thể thoát được, mọi người rất kính nể hành vi dũng cảm đoạt người của Minh Trạng, tuy rằng Phương Cảnh Nam là phụ thân của Minh Trạng, bất quá lo lắng đến quan hệ phụ tử của hai người thường xuyên có một chút căng thẳng, nếu bởi vì chuyện này mà sinh ra hiềm khích thì chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao.

Nhìn thấy Hà Ngọc đến mời thì Phạm Duy và Phùng Trật vội vàng rời đi. Thấy khỏe môi của Minh Trạng có vết bầm, trong lòng của hai người đều có một chút tư vị không đúng.

Quân ưu thần nhục, quân nhục thần tử.

Rất nhiều lúc lợi ích của quân và thần đều là nhất trí.

“Đây là A Lê, Lê Băng.” Minh Trạng trước tiên giới thiệu người mới, chỉ vào Phạm Duy, Phùng Trật rồi nói với Lê Băng, “A Lê, nếu phụ vương đã cho người theo ta thì về sau nếu phụ vương còn bắt người của ta, người phải đứng về phía của ta.”

Minh Trạng thẳng thắn thành khẩn như thế làm cho Lê Băng rất bất ngờ, “Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ trung thành hầu hạ thế tử.”

Minh Trạng chỉ chỉ ghế dựa, ra hiệu cho bọn họ an tọa.

Hắn xưa nay sợ nóng, trong thư phòng có đặt chậu băng, bên ngoài nắng nóng như lửa, bên trong lại mát mẻ thoải mái, Minh Trạng ôn hòa nói, “Nay thời tiết đã dần dần nóng lên, ta nghĩ các đại nhân trong triều đều được hiếu kính chậu băng, trong khi các vị ty chức thấp, bởi vì ta mà không tiện thò tay sang người khác, ta đương nhiên thông cảm cho sự khó xử của các người. Vừa lúc phụ vương giao sản nghiệp của đế đô cho ta quản lý, ta cân nhắc, tháng sáu, tháng bảy, tháng tám đều là những ngày nóng nực nhất trong năm, mỗi tháng sẽ phát lương bổng gấp đôi, xem như phí giảm nóng, như thế nào?”

Phạm Duy cân nhắc, Minh Trạng vừa tiếp nhận sản nghiệp đế đô, đây là muốn thi ân hạ huệ, chẳng qua....Phạm Duy nhẹ giọng hỏi, “Không biết thế tử muốn thưởng cho ai?”

“Ai có chức quan đều được thưởng, mặc khác như Lý Thành, Hà Ngọc, những người hầu hạ ta cũng có vất vả, đương nhiên không thể bỏ sót bọn họ.” Minh Trạng ôn hòa nói.

Ai cũng không chê có nhiều bạc, Phạm Duy nói, “Thế tử nghĩ cho chúng thuộc hạ, chúng thuộc hạ có chủ quân như thế tử thật sự là tam sinh hữu hạnh. Chẳng qua hiện tại bên cạnh Vương gia còn có các chức vị đại nhân và nô tài của nhị công tử, tam công tử. Còn nữa, đều là trong một phủ, nội viện cũng có nhiều nô tài có thể diện, nếu thế tử thường không đồng nhất thì dễ sinh ra dị nghị.”

Minh Trạng nhìn về phía Lê Bằng, “A Lê, người nói thử xem?”

Lê Bằng nói, “Thuộc hạ làm hộ vệ, chuyện này cũng không hiểu lắm. Nếu thế tử muốn thưởng bạc thì trong lòng của thuộc hạ cũng cảm thấy vui mừng.”

Minh Trạng cười nói, “A Lê nói rất thẳng thắn, như thế, chúng ta cứ thưởng hết đi, như vậy thành thông lệ, hằng năm đều có.”

Trên chiếc giường bằng trúc Tương phi, Minh Trạng cảm quyển sách, nằm nghiêng, bên cạnh có hai tiểu nha đầu với bàn tay trắng nõn đang quạt vào chầu bằng. Gió lạnh thơm ngát, toàn bộ yên tĩnh đến mức có thể lắng nghe tiếng kim rơi.

Phạm Duy đi rồi quay lại, giống như đã nằm trong dự đoán của Minh Trạng, hấn vung tay lên, bọn nha đầu rời khỏi thư phòng.

“Ngồi đi, chuyện gì, nói thử xem?”

“Thế tử, chuyện mà ngài vừa mới nói, thuộc hạ cảm thấy không quá thỏa đáng.” Phạm Duy ngồi ở một bên, thấy Minh Trạng nghiêng tai lắng nghe thì liền tiếp tục nói, “Thế tử vốn là lo lắng cho chúng thuộc hạ, nhưng việc này thuộc hạ cảm thấy vẫn chưa đủ chặt chẽ cẩn thận. Giống như thế tử đã nói, chúng thuộc hạ được ban thưởng, tính cả quan viên bên cạnh Vương gia cũng được ban thưởng, nhưng quan viên của Vương gia không chỉ có vài vị đi theo đến để đô, chẳng lẽ không thưởng cho những quan viên ở Vân Nam hay sao? Nếu theo lời của thế tử, thành thông lệ thì việc chi tiêu cho tất cả quan viên lớn nhỏ sẽ không hề ít. Đây không phải việc nhỏ, còn nữa, Vân Nam và để đô từ đó đến nay có liên hệ chặt chẽ, chúng ta thưởng bạc ở Vân Nam, chẳng lẽ không thưởng cho để đô hay sao? Thế tử cũng biết năm nay thuế muối đình trệ, ngân khố nhất định là căng thẳng, Hoàng thượng thân cận với ngài, ngài làm như vậy chẳng phải là khiến Hoàng thượng khó xử hay sao?”

Minh Trạng cười cười, “Vì sao ta phải chu toàn tất cả?”

“Phạm Duy, người rất tốt.” Minh Trạng ngồi dậy, nhìn về phía Phạm Duy, nhẹ giọng nói, “Người thật sự lo lắng cho ta. Bất quá người có vài điều chưa nói, nay phụ vương vẫn còn tại vị, ta lại tuyển người lấy bạc thi ân, phụ vương có thể không nghĩ nhiều hay sao?”

Như vậy ngài còn....Phạm Duy cảm thấy khó hiểu.

“Từ xưa đến nay việc bắt cả hai tay là khó nhất, hơn nữa giống ta, rất sợ kiêng kỵ, nếu không có điểm xuất sắc thì càng làm cho người khác sinh nghi là không an phận.” Minh Trạng nhặt một trái nho rồi ôn hòa nói, “Cho nên việc này xuất phát điểm cho dù rất tốt nhưng cũng không thể chu toàn.”

“Quá chu toàn sẽ mất đường sống, chỉ có dụng tâm mặc dù tốt, thủ đoạn thiếu một chút thì mới phù hợp với thân phận của ta hiện nay.”

Phạm Duy tiếp lời, “Thế tử có ý muốn chừa lại lối thoát cho Vương gia.”

“Cũng là cho phụ vương, cũng là cho ta.”

Người bình thường đương nhiên hy vọng con nối dõi có thể cha hơn con là nhà có phúc, đó là vì người bình thường có vô số đường sống muốn tiến tới, làm tri huyện thì muốn thành tri châu, làm tri châu thì muốn làm tri phủ, làm tri phủ thì muốn vào triều....Mệnh tốt, có tài thì làm tể tướng, mộ phần cũng chôn đến cổ.

Nhưng ở hoàng thất thì khác, hoàng tử tiến thêm một bước chính là Hoàng thượng.

Một bước này lại khó hơn lên trời.

Minh Trạng từ đích tử trở thành thế tử của Trấn Nam Vương phủ, đã đi một bước lớn, nhưng từ thế tử đến Trấn Nam Vương cũng không dễ dàng như vậy.

Một chiếc ghế chỉ có thể dành cho một người.

Chiếc ghế này Phượng Cảnh Nam đã ngồi nhiều năm, so với hần thì Minh Trạ̣m ngoại trừ trẻ tuổi cũng chẳng có ưu thế gì đáng nói.

Nếu nói bất hiếu thì theo thân thể sức khỏe của Phượng Cảnh Nam, cho dù ngồi thêm ba mươi năm nữa vẫn không thành vấn đề, nhưng khi đó Minh Trạ̣m đã gần đến tuổi ngũ tuần.

Còn nữa, Minh Trạ̣m cảm thấy khả năng nhẫn nại của chính mình không thể đến khi đó. Hần và Phượng Cảnh Nam thật sự không hợp.

Hần nại không được Phượng Cảnh Nam, suy bụng ta ra bụng người, phỏng chừng Phượng Cảnh Nam cũng như vậy.

Minh Trạ̣m không thể không hành động, nhưng lại không thể làm cho Phượng Cảnh Nam quá mức kiên kị...Phượng Cảnh Nam làm sao lại để cho hần thoải mái thu mua lòng người! Thay vì để cho Phượng Cảnh Nam xuất ra thủ đoạn gì để chèn ép hần, thì hần sẽ không lưu bất cứ sơ hở nào cho Phượng Cảnh Nam, làm cho Phượng Cảnh Nam phát tiết lửa giận.

Minh Trạ̣m làm việc, mạnh mẽ vang dội.

Hiện ngân ở ngay trong ngân khố, chỉ là mất một chút công phu.

Tin này vừa lan ra thì mọi người đều vui mừng. Có tên có họ thì đều có thể được chia bạc, chuyện này không phải hiếm lạ, chủ tử cao hứng thì luôn có thưởng.

Mấu chốt là một câu của Minh Trạ̣m: Thành thông lệ, hằng năm đều có.

Chuyện này có ý nghĩa gì, có nghĩa là hằng năm làm mười hai tháng công lại có thể lĩnh đến mười lăm tháng lương bổng.

Ai mà không vui mừng?

Thật là biết thu mua lòng người! Cho dù trong lòng của Phượng Cảnh Nam có ý tưởng gì thì thật sự hiện tại ngay cả cái máng để nôn cũng không có! Người bên cạnh hần cũng được ban thưởng, tuy rằng chỉ thêm một tháng ngân bổng, nhưng nhận được bạc của Minh Trạ̣m, được ích lợi thực tế thì ai lại đi bảo Minh Trạ̣m không tốt nữa?

Cho dù ngay từ đầu Phượng Cảnh Nam có nghe phong thanh chuyện này, muốn ngăn lại cũng không nói ra.

Chuyện này kẻ được lợi không phải chỉ một hai người...Có khi, kẻ thượng vị cũng phải khuất phục tình hình chung.

Vì vậy, Phượng Cảnh Nam không chỉ không trách Minh Trạ̣m, ngược lại còn khen một phen, trong lòng nghiêng nể nghiêng lợi mà thưởng Minh Trạ̣m không ít thứ tốt.

Tiểu tử chết tiết, lúc trước không nên nhất thời mềm lòng! Vì sao ta phải mềm lòng mà đem sản nghiệp dâng cho tên tiểu tử chết tiết này!

Phượng Cảnh Nam dù sao cũng là gù già, nắm lấy tay của Minh Trạ̣m mà nói với các chư thần, “Minh Trạ̣m nay đã lớn, lo lắng mọi sự chu toàn.” Mỉm cười mà nhìn Minh Trạ̣m, nói một cách thân thiết, “Chẳng qua ngươi mới có mấy lượng bạc, ngươi giữ cho mình đi, phần bạc này cứ lấy từ ngân khố của bốn vương. Dù sao thì ngươi cũng phải học hỏi thêm, cho ngươi và nhị ca của ngươi cùng nhau làm, huynh đệ đồng tâm thì sẽ cùng nhau được lợi.” Người tốt há có thể để cho tiểu tử chết tiết này làm toàn bộ? Không chỉ như thế, Minh Nghĩa nay trải qua kinh hãi tột độ, đã đổ bệnh vài ngày, Phượng Cảnh Nam ép người chết khiếp, nhưng cũng không thực sự hù chết Minh Nghĩa, đánh một cây gậy cho một quả táo ngọt.

Ngắn ngủi vài câu, Phượng Cảnh Nam liền đoạt hơn phân nửa công trạng của Minh Trạ̣m, hơn nữa còn đẩy Minh Nghĩa vào tranh giành hoa quả của Minh Trạ̣m.

Minh Trạ̣m dạ một cách ngoan ngoãn, dù sao hần cũng phải nể mặt Phượng Cảnh Nam ba phần.

Trên thực tế, ngân khố của Phượng Cảnh Nam ở tận Vân Nam, nay làm sao có thể xuất bạc ra được, rốt cục vẫn lấy từ ngân khố tại đế đô, hơn nữa Phượng Cảnh Nam cũng không đề cập đến nữa.

Minh Trạ̣m cụ̃ng không phải không đượ̣c ích lợi, ai cụ̃ng biết chuyệ̣n này là thế tử đệ̀ ra, mọi người đều thặ̉m cảm kích Minh Trạ̣m.

Bậ́t quá bởi vì bậ̣c này là do Phượ̣ng Cậ̉nh Nam đự́ng tên trên danh nghĩa, lại có Minh Nghĩa đự́nh vào khiến cho hiệu quả thu mua lòng người của Minh Trạ̣m suy giảm rất lớn.

Phượ̣ng Cậ̉nh Nam đối với loại hiệu quả này có một chụ́t không vừa mắt, hỏi Minh Trạ̣m, “Về sau làm việc thì phải động não một chụ́t, người thường đậ́m người Phạ̣m Duy thì không sao, bậ́t quá Văn Chu, Tử Chính đều là thần tử của ta, người thường bọn họ thì ở Văn Nam chẳng lẽ lại không thưởng hay sao?”

Minh Trạ̣m làm ra vẻ gian nan...sau một lúc lâu trặ̉m mặc̣ thì mới chậm rãi nói, “Phụ̣ vương nói thưởng thì thưởng, không thưởng thì không thưởng, ta cụ̃ng không hiểu rõ lắm về chuyệ̣n này.”

“Nay người mới bảo là không hiểu?” Phượ̣ng Cậ̉nh Nam liền chỉ điệ̉m, “Ngày sau phải chu toàn một chụ́t mới đượ̣c.”

“Biết rồi.”

.....

P/S: bạ́c Nam muộ́n phọ̉ng tay trên em Trạ̣m, lấy danh tặ̣ng thưởng mà có bỏ đồng xu cặ́c bậ̣c nào đậ̀u.

106. Chương 106: Tính Toán

Sau khi tiêu một độ́ng bậ̣c thì Minh Trạ̣m và Phượ̣ng Cậ̉nh Nam đều an tị̃nh trở lại, nhượ̀ng nhị̃n ba phần, hơn nữa hạ nhị̃n trong phủ đượ̣c thưởng bậ̣c, đụoi lông mày cong lên mừng rỡ, chân thành hậ̀u hạ hơn gấp bội. Trong lúc nhất thời, Trậ̀n Nam Vượng phủ vui về hòa thuận.

Bậ́t luận lễ vật đượ̣c dâng vào phủ hay từ trong cung, có thứ gì tốt thì Phượ̣ng Cậ̉nh Nam cụ̃ng chia cho Minh Trạ̣m một phần.

Hơn nữa Phượ̣ng Cậ̉nh Nam ăn gì uống gì cụ̃ng đều mang theo Minh Trạ̣m, cho dù là Minh Lệ̃ thì cụ̃ng chưa bao giờ thân cận như thế. Phượ̣ng Cậ̉nh Nam thường nói với các thần tử, “Trong các nhi tử của bốn vượng, Minh Trạ̣m nhỏ tuổi nhất, lại hợp tâm ý của bốn vượng nhất.” Tiếp tục thêm một câu, “Duy nhất Minh Trạ̣m là giống bốn vượng.”

Có câu bắt tiệ̉u chi tự̉, câu này ở cổ đạ̣i xem như chỉ trích khá khặ́c nghiệt. (con cái chẳng ra gì)

Ngượ̣c lại, loại khặ́ch lệ̣ này cụ̃ng là thật, nhất là ở trong hoàng thậ́t. Cơ hồ chỉ là một loại đồng ý đối với thần phậ̣n của kẻ kệ́ thừa, đương nhiên nhự̃ng người bên cạnh Phượ̣ng Cậ̉nh Nam đều vui về khi nhìn thấy kết quả này.

Quan hệ của Phượ̣ng Cậ̉nh Nam và Minh Trạ̣m vẫn không đượ̣c tốt, chẳng qua Phạ̣m Văn Chu cụ̃ng thường xuyên lén lút phát sậ̀u vì chuyệ̣n này, nhi tự̉ của hặ́n là tâm phự́c trong đậ́m tâm phự́c của Minh Trạ̣m, hặ́n đương nhiên là vui về khi Minh Trạ̣m kể vị̣. Nay, cuối cùng có thể tạm thời thổ phậ̀o nhẹ nhọ̃m một hơi.

Minh Trạ̣m cụ̃ng đoạ́n không ra dụng ý của Phượ̣ng Cậ̉nh Nam, bắt đậ̀u lo lắng mất ngụ̉. Tục ngự̃ nói rất đự́ng, không có chuyệ̣n gì thì sẽ không đến.

Phượ̣ng Cậ̉nh Nam đang có chủ ý gì hay sao?

Nhậ́t thời cảm thấy ngột ngậ̣t, Minh Trạ̣m dựa vào lan can trong đình hoa viện, ngắt thức ăn cho cá rồi ném vào trong nước, nhìn cá chép vàng nhặ́y ra khỏi mặt nước mà tranh giành thức ăn, gợn sóng lẫn tặ́n nhộn nhạ̣o.

“Tiệ̉u Phạ̣m, người nói thử xem, có phải có chuyệ̣n gì đự́ng không...”

Phạ̣m Duy đự́ng bên cạnh, ôn hòa nói, “Thế tự̉, đây là chuyệ̣n tốt.”

“Chuyện tốt?” Minh Trạm ngoảnh đầu nhìn Phạm Duy, làm sao mà hắn lại không biết đây là chuyện tốt?

“Đúng vậy, nếu Vương gia thật lòng đối xử tốt với thế tử thì đương nhiên là chuyện tốt.” Phạm Duy cười, tiếp tục nói, “Cho dù Vương gia giả vờ nhưng trước kia Vương gia ngay cả giả vờ cũng không thêm, nay Vương gia lại giả vờ đối xử tốt với thế tử, điều này chứng tỏ thế tử có uy danh nhất định, Vương gia sẽ không thể mặc kệ ngài.”

Minh Trạm thở dài, dựa vào lan can mà ngồi xuống, trong đình chỉ có hai người bọn họ, hắn vỗ chỗ trống bên cạnh, Phạm Duy liền ngồi xuống, “Thuộc hạ biết thế tử đang lo lắng cái gì, chẳng qua thế tử lúc đầu cũng không phải dựa vào sự sủng ái của Vương gia mới có thể lên được ngai thế tử. Ngài ngồi ở vị trí này là kết quả của bao nhiêu lần cân nhắc. Có thể có quan hệ tốt với Vương gia đương nhiên là có lợi. Nếu không thì ít nhất hiện tại Vương gia cũng sẽ không động vào ngài.”

“Còn nữa, theo ý của thuộc hạ thì Vương gia đang muốn bảo hộ ngài thì phải!”

Minh Trạm cau mày, Phạm Duy nhắc nhở, “Thế tử đã quên hay sao, chúng ta lần này trở về Vân Nam, ngài muốn động vào thuế muối, tất sẽ đắc tội không ít người, nếu Vương gia lãnh đạm ngài thì khó tránh sẽ sinh ra rất nhiều thị phi. Lúc này Vương gia đối xử tốt với ngài, ngài không cần nghĩ nhiều, chỉ cần hiếu kính với Vương gia, ngài là đích tử duy nhất của Vương gia, Vương gia chắc chắn sẽ bảo hộ ngài.”

Minh Trạm nói một cách mỉa mai, “Chẳng lẽ người không biết phụ vương càng thích thứ tử hơn hay sao?”

“Ở trong cung, Hoàng thượng có thể có rất nhiều sủng phi nhưng chỉ có duy nhất một Hoàng hậu.” Phạm Duy nói, “Vương phi xuất thân danh môn, gia tộc hiển hách, thế tử lại là đích tử, phẩm hạnh thích đáng, chỉ cần ngài tồn tại thì thế tử vị nhất định là của ngài.”

“Ta ghét tất cả những gì người vừa nói.” Minh Trạm thở dài, “Mẫu tộc cho dù tốt nhưng cừu cừu và ngoại công đối xử với ta vẫn rất lãnh đạm.” Cũng không có ai có thể chân chính kiên định đứng về phía hắn.

“Ngài đã là thế tử, hưởng chi bản thân của ngài lại có năng lực xuất chúng, nếu thân thiết với mẫu tộc cũng không phải chuyện gì tốt lành.” Phạm Duy khuyên nhủ, “Chỉ cần có Vĩnh Ninh Hầu thì ngài sẽ sống an ổn. Hưởng chi thế tử đừng quên, ngài còn có sáu người dì nữa.”

“Đúng vậy, ngoại công thật có năng lực sinh sản.” Minh Trạm chỉ nhất thời bực mình, đương nhiên hắn hiểu được ý của Phạm Duy. Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng không phải bình thường, bọn họ đi cùng với triều đại, chi phồn diệp mậu, nhiều năm như vậy không biết có bao nhiêu tộc nhân. Mẫu gia của Minh Trạm khác với Ngụy gia của Thừa Ân Hầu, Ngụy Ninh cho dù có bản lĩnh thì cũng chỉ có một mình. (chi phồn diệp mậu = cành lá sum suê)

Trong khi Vĩnh Ninh Hầu phủ trải qua trăm năm, đủ loại quan hệ dây mơ rễ má, e rằng ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng không biết rõ.

Vĩnh Ninh Hầu phủ đối với Minh Trạm cũng không thân thiện, là mẫu gia nhưng lại rất lãnh đạm, tuy nhiên Phạm Duy nói rất đúng, chỉ cần Vĩnh Ninh Hầu phủ còn tồn tại thì địa vị của Vệ vương phi và Minh Trạm sẽ vững như bàn thạch. Cho dù Vĩnh Ninh Hầu phủ có lãnh đạm thế nào thì cũng không hy vọng nhi tử của Ngụy phi bước lên ngai vàng Trấn Nam Vương.

Nhưng không thể không nói điều này vẫn kém một mảng lớn so với sự mong đợi của Minh Trạm.

Minh Trạm thở dài, chỉ thấy một thị vệ đang chậm rãi chạy về phía lương đình, chưa quỳ gối đã hành lễ, Minh Trạm thuận tiện nói, “Miễn lễ, chuyện gì, nói đi?”

“Dạ, bẩm thế tử, Vương gia nói buổi chiều tiến cung thỉnh an Thái hậu, phân phó ngài chuẩn bị một chút, sau giờ Ngọ không được xuất môn.”

“Ừm, ta biết rồi.: Minh Trạm nhìn thị vệ này một chút, cảm thấy khuôn mặt chữ quốc có hàng lông mày rậm và đôi mắt to hơi quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ, giật mình nói, “Ta nhớ rồi, ngày đó người đứng canh thư phòng của phụ vương, ta đẩy người một cái, là người đúng không?”

Thị vệ cười một cách ngại ngùng, trong lòng thật bất ngờ, đơn giản nói, “Thế tử vẫn nhớ rõ thuộc hạ à? Là thuộc hạ đã mạo phạm thế tử.”

Minh Trạm khoát tay, “Ồ trước mặt ta không cần phải nói những câu kiểu cách như vậy, đó là chức trách của người, không có chuyện mạo phạm hay không mạo phạm.” Quan sát thị vệ này vài lần, Minh Trạm hỏi, “Nhưng vì sao hiện tại người lại trở thành người hầu vậy? Phụ vương vì chuyện ngày đó mà trách phạt người à?”

“Là thuộc hạ làm việc không tốt nên đáng bị phạt.”

Minh Trạm thở dài, lấy xuống một miếng ngọc bội đeo ở thắt lưng rồi đưa cho người nọ, “Vắt vãi người chạy một chuyến, thưởng cho người, cầm đi.”

“Tạ thế tử đã ban thưởng.” Thị vệ tiếp nhận, thấy Minh Trạm không còn gì phân phó thì liền lui xuống.

Phạm Duy nhìn thị vệ kia rồi đi, nhẹ giọng nói, “Thần sắc bình tĩnh, vóc người cao ráo, mặc dù bị thế tử từ chối nhưng cũng không thấy vẻ mặt yếu lòng, quả thật có vài phần khôn ngoan.”

Minh Trạm cười cười.

Có lẽ chỉ là trùng hợp, hoặc là thị vệ này có tâm nịnh bợ, hoặc là vì nguyên nhân gì khác.... Chẳng qua thị vệ này vừa mới bị Phượng Cảnh Nam giảng chức, làm sao mà hắn có thể tùy tiện đưa người này đặt ở bên cạnh mình cơ chứ?

Cho nên ngay cả cái tên của đối phương mà Minh Trạm cũng chưa hỏi.

Hắn xác thực cần người, hơn nữa phải là người có khả năng....

Đợi về sau đi.

Trước khi quan hệ của Phượng Cảnh Nam và Minh Trạm khẩn trương, mặc dù là vào cung gặp thánh giá thỉnh an cũng là đường ai nấy đi, một người thì đến sáng sớm, một người thì đến chiều muộn, hoặc là hai người một trước một sau, phân biệt rõ ràng.

Hiện tại, từ lúc phụ tử hai người cùng bước chân tiến vào Tuyên Đức điện thì Phượng Cảnh Kiên liền mơ hồ cảm thấy có một chút không đúng.

Đầu tiên, Phượng Cảnh Nam đương nhiên chưa già, hắn đang lúc tráng niên, Minh Trạm lại đang ganh đua, cẩn thận dè dặt. Đương nhiên có thể giải thích là vì Minh Trạm còn nhỏ.

Bất quá vẫn cảm thấy có cái gì đó hơi quỷ dị.

Phượng Cảnh Kiên thấy gò má của Minh Trạm ửng đỏ, trên trán toát mồ hôi, bèn vừa cười vừa phân phó, “Lấy khăn ướt cho thế tử lau mặt.”

Minh Trạm mỉm cười rồi nói thêm một câu, “Lạnh một chút, bỏ vài miếng băng vào.”

Phượng Cảnh Nam nói, “Đừng bỏ thêm băng, trời mặc dù nóng nhưng cũng không đến mức đó, chột lạnh chột nóng dễ phong hàn.”

Phượng Cảnh Kiên muốn nói vài câu, vừa há mồm thì bỗng nhiên đã quên những gì muốn nói. Xem vẻ mặt ôn nhu sủng nịch của đệ đệ hắn kia! Lão thiên gia a, rốt cục đang xảy ra chuyện gì vậy!

Một lúc lâu, cung nữ cầm chậu bạc khăn tay đến trước mặt Minh Trạm, một cung nữ khác dùng bàn tay trắng nõn vắt khăn, định hầu hạ Minh Trạm thì Minh Trạm vội nâng tay cầm lấy khăn, cười nói, “Ta tự mình làm là được rồi.” Hắn không có thói quen để nữ nhân lau mặt cho mình.

Phượng Cảnh Nam lại giành lấy chiếc khăn lạnh trong tay của Minh Trạm, một tay giữ gáy của Minh Trạm, vũng vàng lau khô mặt cho Minh Trạm, lau cho đến khi Minh Trạm kinh hãi, nhịp tim đập thình thịch, suýt nữa đã nhồi máu cơ tim, toàn thân sồn da gà.

Cho dù tự xưng là hiểu biết đệ đệ nhưng Phượng Cảnh Kiên cũng nhất thời không kịp hoàn hồn, kinh ngạc một lúc mới có thể lấy lại tinh thần.

“Phụ vương, nhi tử đảm đương không nổi đâu.” Minh Trạm đứng dậy xin lỗi, trong lòng rít gào, mụ nội người muốn gì a, lão tử sắp bị chính thành bệnh thần kinh rồi này!

Phượng Cảnh Nam ôn nhu cười, kéo Minh Trạ ngồi xuống bên cạnh, nói một cách sủng nịch, “Được rồi, còn khách sáo với ta làm cái gì. Trước kia mỗi khi ta bế người, mười lần hết tám lần là bị người tè dầm ướt cả người, vì sao lúc ấy không khách khí với ta một chút nào?”

Minh Trạ cười, “Lúc ấy ta hơi kích động một chút.” Kỳ thật là hấn cố ý, từ thuở nhỏ hấn đã không có hảo cảm đối với Phượng Cảnh Nam, mỗi khi Phượng Cảnh Nam ngẫu nhiên bế hấn thì hấn sẽ đưa nước tiểu đồng tử tặng cho Phượng Cảnh Nam làm lễ gặp mặt, có khi thật sự không có nước tiểu, rặn hoài không được nên chỉ có thể từ bỏ.

Lúc ấy vì chuyện Minh Trạ tùy tiện tiểu tiện làm cho Phượng Cảnh Nam hận nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy Minh Trạ bướng bỉnh đã đối nghịch với mình. Nay nhắc lại chuyện cũ, Phượng Cảnh Nam lại cười một cách hiểu ý, thấy vẻ mặt áy náy của Minh Trạ thì không nói thêm gì nữa mà lại nói về hành trình quay về Vân Nam.

“Cũng được, thừa dịp còn chưa quá nóng.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Minh Trạ, người đi thỉnh an Thái hậu trước đi, Thái hậu đã lâu không thấy người, cứ luôn mồm nhắc người.”

Minh Trạ biết đây là muốn đuổi mình đi, tuy rằng lời này của Phượng Cảnh Kiên rất giả tạo, nhưng Minh Trạ vẫn phải đi Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Phượng Cảnh Kiên nói, “Chuyện thuế muối không phải chuyện nhỏ, Minh Trạ lần đầu tiên đi làm đương sai, người nhớ phải vài người đốc lực giúp hấn.”

“Hoàng huynh có thể yên tâm.” Phượng Cảnh Nam cười cười, “Hoàng huynh vẫn chưa biết hấn đây thôi, hấn luôn rất tự chủ, thay vì lo lắng cho hấn, chẳng thà buông tay để hấn đi làm, chỉ cần bảo đảm hấn an toàn thì không có gì phải lo lắng.”

Phượng Cảnh Kiên cũng chỉ nói qua sơ sơ, hấn cũng không muốn can thiệp quá mức vào nội chính của Vân Nam, nếu không thì huynh đệ dễ sinh hiềm khích, mất nhiều hơn được, hấn trêu ghẹo, “Đã nhiều ngày không gặp, các người thân cận hơn trước rất nhiều.”

“Hừ.” Phượng Cảnh Nam giả vờ cũng mệt mỏi, nói một cách căm giận, “Ta thấy hấn quay về Vân Nam chủ trì thuế muối, e rằng sẽ gặp rất nhiều rắc rối, bị ngoại nhân nhìn ra cũng không tốt. Nhưng thật ra ta lại không biết cái tên chết tiệt kia đang có chủ ý gì trong lòng.”

Phượng Cảnh Kiên thật sự bị đệ đệ chọc cười, “Cảnh Nam, người quá thành kiến đối với Minh Trạ. Theo ta thấy, người trước tiên đừng chăm sóc Minh Trạ như vậy nữa, Minh Trạ có vẻ hơi lúng túng.”

Phượng Cảnh Nam nói, “Năm xưa tiên đế đối với chúng ta có một chút ôn hòa, người nào mà không kinh sợ, hiện tại thiên địa nghịch chuyển, lão tử phải đi đoán tâm tư của nhi tử.”

Phượng Cảnh Kiên cười nhạt, bưng lên một tách trà nhỏ, vẫn chưa uống mà chỉ thản nhiên nói, “Năm đó tiên đế cũng từng suy đoán tâm tư của người, chuyện này chẳng có gì kỳ lạ cả.”

Thấy Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên trở nên trầm mặc, Phượng Cảnh Kiên nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp, “Minh Trạ vốn thẳng thắn và thật tình, người đừng khắt khe với hấn.”

Phượng Cảnh Nam giương mắt nhìn huynh trưởng, dù không nói gì nhưng trong ánh mắt lại không đồng ý với lời nói của Phượng Cảnh Kiên, hấn vẫn chưa đủ khoan dung đối với Minh Trạ hay sao? Trên đời quả thật không có người phụ thân nào có thể khoan hồng độ lượng hơn hấn cả!

Phượng Cảnh Nam có tứ nam tứ nữ, nhưng cả đám hài tử của Phượng Cảnh Nam có cộng lại cùng một chỗ so ra vẫn kém hơn Minh Trạ! Thật sự là hao hết tâm tư đối với tên tiểu tử này....

Kỳ thật đây là thành kiến của Phượng Cảnh Nam, nếu hấn biết lúc này Minh Phỉ và Minh Nghĩa nói chuyện gì thì sẽ hiểu được, tuy rằng hao hết tâm tư vì Minh Trạ nhưng cũng may Minh Trạ là người thông minh, làm việc rất chu toàn. Nếu hao hết tâm tư vì người khác, tỷ như huynh muội Minh Nghĩa và Minh Phỉ, không đủ thông minh mà cứ tự cho là thông minh thì hậu quả thật sự rất khó lường.

Minh Phỉ đuổi đám thị nữ ra ngoài, lại lệnh cho đại nha hoàn của mẫu thân ban cho là Bạch Chỉ canh giữ ở bên ngoài, sau đó mới nói chuyện với Minh Nghĩa.

“Nghe nói phụ vương có ý muốn nhị ca quay về Vân Nam phải không?” Minh Phỉ nói thẳng vào vấn đề.

Minh Nghĩa được phái đi lo chuyện ban thưởng ngân lượng cùng Minh Trạ, bắt quá cũng đủ để biết phụ thân cũng không vứt bỏ hẳn, nay Minh Nghĩa tuy có một chút sứt cân, hơi gầy yếu nhưng tinh thần thì không tệ, ôn hòa nói, “Không người nào có thể không tuân theo ý tứ của phụ vương.”

“Nhị ca không cần quá ngây thơ như vậy.” Minh Phỉ cười lạnh một tiếng, “Ồ lại để đồ còn có thể tranh được một chút, nếu trở về Vân Nam thì ai có thể tranh lại Minh Trạ?” Đôi mắt phượng hiện lên một chút hàn quang, Minh Phỉ lẳng lặng hỏi, “Nếu đại ca có thể tranh thì đã không mất thế tử vị! Nhị ca, chẳng lẽ nhị ca nghĩ rằng phụ vương lệnh nhị ca cùng làm việc với Minh Trạ là coi trọng nhị ca hay sao? Minh Trạ quá mức nổi bật, đương nhiên phải tìm người kiềm chế hẳn, nhị ca bắt quá chỉ là con rối trong tay của phụ vương mà thôi.”

Dù thuở nhỏ có quan hệ thân thiết với Minh Phỉ nhưng Minh Nghĩa nghe xong lời này thì trên mặt cũng trở nên lạnh lẽo, nam nhân coi trọng nhất chính là thể diện của mình, Minh Nghĩa cười lạnh, “Muội muội nói như vậy thì vốn cũng đúng là như vậy, phụ vương độc đoán, bất luận kẻ nào cũng phải tuân theo ý nguyện của phụ vương, nếu theo lời của muội muội thì chẳng phải mỗi người chúng ta đều là con rối hay sao. Muội muội vốn có tài, phụ vương lúc trước cũng sủng người, nhưng vì người ngỗ nghịch với thế tử, nay phụ vương có chịu liếc mắt nhìn người hay không?”

“Vì sao ta bị phụ vương phát tác, người khác không rõ, chẳng lẽ muội muội lại không biết hay sao?” Minh Nghĩa cười lạnh, “Ta vì muội muội mà lo liệu chuyện này, không có công lao cũng có khổ lao, không ngờ lúc này lại bị muội muội chế nhạo. Thôi, ta cũng không trông cậy vào muội muội thừa nhận tình cảm của ta, như thế, nếu muội muội không còn chuyện gì thì ta cáo từ trước.”

Minh Nghĩa đứng dậy muốn đi, Minh Phỉ vội vàng ngăn cản, thở dài, “Nhị ca, lời này của ta mặc dù khó nghe, nhưng trong nhà của chúng ta chỉ có ta mới nói với nhị ca. Nhị ca, chúng ta là thân huynh muội, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc này nhị ca vì ta mà gặp khó khăn, ta làm sao có thể không biết nhị ca đều là vì ta mới rơi vào kết quả hôm nay. Bởi vì như thế nên ta mới không thể nhìn nhị ca lấy thân mạo hiểm!” Nói đến cuối cùng, có vài phần vội vàng, Minh Phỉ nói, “Hay là ngay cả lời của thân muội mà nhị ca cũng không tin.”

Minh Phỉ nói năng mềm mại, Minh Nghĩa liền ngồi trở lại, bất đắc dĩ, “Ta không phải không tin người, Phỉ nhi, nay hai ta ở trong lòng của phụ vương tính ra còn kém xa Minh Trạ. Hẳn đã là thế tử, chúng ta không thể đầu lại hẳn.”

“Cho nên nhị ca không thể quay về Vân Nam.” Minh Phỉ vốn xinh đẹp, mặc dù vẻ mặt nghiêm túc nhưng cũng cực đẹp mắt, “Nhị ca, phụ vương từ trước đến nay thích nhất là đại ca, chúng ta đều biết điều này. Lần này ban thưởng lương bổng là do Minh Trạ đưa ra, phụ vương lại để nhị ca và hẳn cùng làm, chẳng phải là muốn chia bớt công trạng của hẳn hay sao. Còn nữa, vì sao hẳn lại muốn phát bạc, chẳng phải vì thu mua lòng người hay sao, nhị ca làm như vậy sẽ đắc tội lớn với hẳn.”

Lời này đâm vào lòng của Minh Nghĩa, sắc mặt của Minh Nghĩa khê biến, trong lòng của Minh Phỉ đã có suy tính, không ngừng cố gắng nói, “Trước kia mặc dù Minh Trạ ở tại đế đô năm năm, nhưng phần lớn thời gian đều ở trong cung. Nhị ca thì vẫn ở trong phủ, luận về quen thuộc đối với đế đô và trong phủ thì nhị ca vẫn hơn hẳn. Ta nghĩ mấy năm nay nhị ca nhất định cũng đã bồi dưỡng vài tâm phúc có thể sử dụng.”

“Ta đưa ra giả dụ, nhị ca quay về Vân Nam, nếu Minh Trạ nghĩ cách không cho nhị ca trở về, còn hẳn thì muốn ở dài lâu tại đế đô, hướng chỉ phụ vương đã giao sản nghiệp đế đô cho hẳn, hẳn có cả đồng thời gian để chải chuốt đám nô tài trong phủ. Còn nữa, đám nô tài trong phủ có người nào mà không phải cân hồng đỉnh bạch, còn nhiều người muốn tiếp cận về phía Minh Trạ. Đợi nhị ca quay về đế đô thì trong phủ này còn bao nhiêu người có thể sử dụng?” Minh Phỉ nói, “Còn nữa, hẳn cũng không phải kẻ ngốc, lần này phụ vương khoan tay ngồi nhìn, hẳn có thể khoan dung cho nhị ca. Quay về Vân Nam chính đốn thuế muối không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người, mặc dù phụ vương cho nhị ca và hẳn cùng làm chung, nhưng làm sao biết được hẳn có xem nhị ca là vật thể thân hay không?” (cân hồng đỉnh bạch = lúc còn quyền thế thì nịnh nọt, lúc hết quyền thế thì quay lưng trở mặt)

“Ta biết, loại phân tranh này cũng chẳng tránh được, nhưng mà nhị ca có thể tranh lại hẳn hay sao?” Minh

Phỉ nheo đôi mắt phượng trần đầy oán hận, “Đám tiểu tử bên người hấn xuất thân từ đâu? Phụ thân của bọn họ đều là tâm phúc của phụ vương! Vì tiền đồ của nhi tử mình cho nên bọn họ cũng sẽ đỡ lời thay cho Minh Trạ!”

“Đến lúc đó nhị ca nhất định sẽ trở thành cá trên thớt để mặc người ta chặt chém!”

“Nhị ca muốn vứt bỏ năm năm cố gắng ở đế đô để quay về Vân Nam vì phụ vương mà cân bằng thế lực của Minh Trạ hay sao?” Minh Phỉ nhẹ giọng nói, “Nhị ca cũng biết minh Trạ là thế tử, ngày sau chính là Trấn Nam Vương. Hiện tại nhị ca làm thương kích cho phụ vương, mặc dù Minh Trạ vì đại nghĩa nhưng tương lai thì sao? Hấn nghĩ đến chuyện hôm nay, làm sao mà không oán hận phụ vương? Đến lúc đó nhị ca sẽ như thế nào?”

“Ai còn có thể bảo hộ nhị ca?”

Minh Nghĩa toát mồ hôi lạnh, Minh Phỉ nghiêm mặt nhìn Minh Nghĩa, gằn từng chữ, “Chúng ta là thân huynh muội, đại ca, nhị ca, tam ca, còn ta thì nửa đời sau sẽ ở tại đế đô. Còn có Minh Diễm, Minh Nhã, tuy các nàng thân cận với Minh Trạ nhưng rốt cục vẫn là nữ nhi. Nhị ca chớ quên mục đích ban đầu mà phụ vương để cho Minh Trạ đến đế đô năm xưa là gì, chẳng qua hiện tại thiên địa nghịch chuyển, nay lại đến phiên huynh muội chúng ta ở đế đô làm chất tử.”

“Nhị ca ở đế đô có nhiều quan hệ, ngày sau huynh muội chúng ta đều phải trông cậy vào nhị ca, tội gì phải về Vân Nam, chỉ là cố sức làm chuyện vô ích.”

“Người nói nhiều như vậy, nhưng ai có thể thay đổi tâm ý của phụ vương mới là điều quan trọng?”

Minh Phỉ mỉm cười một cách thần bí, “Lần trước nhị ca suy tính thay ta, nay đến phiên ta xuất lực vì nhị ca. Nhị ca cứ xem như không biết chuyện này, đến lúc đó ta sẽ có cách để cho nhị ca lưu lại.”

.....

P/S: Rồi, 2 anh em Phỉ Nghĩa này lại tiếp tục ngu lâu dốt bền.

107. Chương 107: Năm Chắc Thắng Lợi

Từ Ninh cung.

Ngụy thái hậu vẫn không thật sự muốn gặp Minh Trạ, mặc dù Minh Trạ nay đã thành thế tử nhưng nàng cũng không thích trò chuyện với Minh Trạ.

Đương nhiên ngồi ở địa vị Thái hậu, hơn nữa còn có nhi tử ngồi trên long ỷ do chính mình sinh ra, nắm quyền to trong tay, vị trí Thái hậu này rất chắc chắn và cũng rất dễ chịu.

Ngụy thái hậu và Minh Trạ trải qua nhiều cuộc hòa giải, nay hai người đã có thể im lặng ngồi trò chuyện một lúc.

Mặt ngoài là như vậy.

Ngụy thái hậu hỏi, “Phụ vương của ngươi cũng tiến cung à?”

“Dạ, Hoàng bá phụ giữ phụ vương lại để trò chuyện, phái tôn nhi đến đây thỉnh an Hoàng tổ mẫu trước.” Minh Trạ ngồi ở vị trí đầu tiên bên cạnh Ngụy thái hậu, với thân phận và huyết thống của hấn thì đương nhiên rất xác đáng. Mặc dù Ngụy thái hậu không thích khuôn mặt này của Minh Trạ nhưng cũng phải nhẫn nhịn.

Nghĩ đến nhi tử khiến sắc mặt của Ngụy thái hậu tốt hơn rất nhiều, ôn hòa nói, “Có hoa quả tươi vừa được tiến cống, lấy một chút đến đây để thế tử ném giải khát.” Sau khi nói xong liền phân phó thị nữ bên cạnh.

Minh Trạ tạ ơn.

Thị nữ bưng đến một đĩa hoa quả tươi, kỳ thật cũng chỉ là dưa hấu và lê đào linh tinh, Minh Trạng mời Ngụy thái hậu một hồi, sau đó thật sự cầm lấy hoa quả rồi chậm rãi ăn. Hần và Ngụy thái hậu không có tiếng nói chung, bận bịu ăn uống cũng sẽ giảm bớt ngưỡng ngùng.

Đợi Phượng thị huynh đệ đến đây thỉnh an thì Minh Trạng đã ăn hơn phân nửa mâm hoa quả, nhả ra một đồng hạt đào và vỏ trái nho. Cho dù Phượng Cảnh Nam quyết định diễn trò nhưng cũng phải khoan dung với Minh Trạng một chút, tuy nhiên khi nhìn thấy một đồng vỏ trái cây thì cũng suýt chút nữa đã bộc phát cơn thịnh nộ.

Ngụy thái hậu nhìn thấy nhi tử thì vẻ mặt lập tức trở nên sinh động, liên tục hỏi han ân cần, từ mẫu ôm ấp vô cùng tình cảm.

Phượng Cảnh Kiên cùng Ngụy thái hậu ngồi ở chủ vị, Minh Trạng nhường vị trí của mình cho Phượng Cảnh Nam, còn hắn thì ngồi bên cạnh Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam nhìn vỏ trái cây đầy cả bàn, nhin cả buổi, rốt cục mới cau có hỏi một câu, “Hoa quả ở chỗ Hoàng tổ mẫu của người đặc biệt thơm ngon phải không?” Nghĩa bóng chính là người tám đời chưa thấy qua thứ này hả!

Minh Trạng cười cười, dụ ngoan đáp một chữ Dạ khiến Phượng Cảnh Nam suýt nữa thì ghen hờn.

Thực tế trên nhiều phương diện thì Phượng Cảnh Nam rất giống Ngụy thái hậu, tỷ như bọn họ không vừa mắt đối với Minh Trạng.

Phượng Cảnh Kiên cười, “Từ trước đến nay Minh Trạng thích ăn dưa hấu và mấy loại hoa quả này, khi ở đế đô, mùa hè cũng không thích ăn cơm, chỉ cần ăn hoa quả cũng no. Trẫm còn phải phái người giám sát người ăn cơm đầy đủ, hiện tại có sửa tính hay chưa?” Nuôi con người khác cũng chẳng phải dễ dàng gì, lỡ gây yếu bệnh tật là phải chịu trách nhiệm, nhất là tiểu tử bất trị như Minh Trạng.

Minh Trạng cười hì hì, “Hiện tại phụ vương luôn chê ta là ăn nhiều, thường mắng ta là thùng cơm.” Ưu điểm lớn nhất của Minh Trạng chính là nói lưu nói vượn mà không hề bị áp lực tâm lý.

Chẳng qua đương sự là Phượng Cảnh Nam lại ngứa tay muốn tát Minh Trạng một cái, Phượng Cảnh Kiên cười ha ha, nhưng Phượng Cảnh Nam lại không có đầu óc hài hước, nghiêm mặt hỏi, “Chuyện khi nào, vì sao ta lại không biết?”

Minh Trạng gãi đầu cười, “He he, nói đùa thôi, chỉ đùa một chút thôi mà, phụ vương thật sự là khó tính.”

Giờ khắc này Phượng Cảnh Nam thật sự hy vọng Minh Trạng thà bị cầm vẫn tốt hơn.

Minh Trạng và Phượng Cảnh Kiên thật sự là hợp tính, hai người người một câu ta một câu, cùng nhau nói đùa, vứt Ngụy thái hậu và Phượng Cảnh Nam sang một bên, chỉ cần chính mình vui vẻ là được.

Phượng Cảnh Kiên nhìn Minh Trạng thuận mắt không phải là không có đạo lý, Minh Trạng nhắc đến chuyện đấu thầu thì Phượng Cảnh Kiên liền an bài người đi làm, không làm thì không biết, giảm không đi không ít bạc. Tuy rằng Nội vụ phủ phải dùng dao mổ trâu mà cắt tiết gà, nhưng Hộ bộ thượng thư đều dâng tấu chương bảo rằng biện pháp này rất tốt.

Phượng Cảnh Kiên cố ý nói với Phượng Cảnh Nam, nào là Minh Trạng có khả năng ra sao, chu đáo ra sao, Phượng Cảnh Nam âm thầm nổi nóng mà không có chỗ xả: Có ý kiến gì hay thì lại chân ngoài dài hơn chân trong. Kết quả là ba ngày không hề hòa nhã với Minh Trạng.

Nay nhìn thấy Minh Trạng thỉnh thoảng nịnh hót Phượng Cảnh Kiên, hai người nâng bọ nhau, Phượng Cảnh Nam càng nhìn càng cảm thấy chướng mắt, thật muốn hỏi Minh Trạng một câu: Rốt cục ngươi là nhi tử của ai?

Ngụy thái hậu thấy nhi tử cao hứng nên ban thưởng một bữa tối.

Minh Trạng càng hăng hái hưng phấn hơn, thường xuyên gấp thức ăn cho Phượng Cảnh Kiên, cái loại giờ tay nhắc chân đều lộ ra sự thân cận và quen thuộc này làm cho Phượng Cảnh Nam vô cùng chướng mắt.

Kỳ thật hoàng thất dùng bữa cũng không long trọng như mọi người tưởng tượng, một trăm tám mươi món ăn.

Ngụy thái hậu có nhiều khuyết điểm nhưng có một ưu điểm chính là: tiết kiệm.

Ngụy thái hậu xuất thân hèn vi, mặc dù về sau được làm Thái hậu nhưng vẫn không rơi vào con đường diêm dúa xa xỉ. Bà ta vẫn duy trì phong cách sống như trước kia, cho nên bữa tối của Ngụy thái hậu chỉ đặt vừa vặn trên bàn vuông, nhiều lắm là hai mươi món, bốn người bốn hướng, theo tôn ti thứ tự mà ngồi, Minh Trạng trùng hợp ngồi kẹp giữa Phượng Cảnh Nam và Phượng Cảnh Kiên.

Khoảng cách giữa hần và Phượng Cảnh Nam cùng Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn bằng nhau, nhưng rõ ràng là Minh Trạng lại tỏ ra ăn ý với Phượng Cảnh Kiên hơn, bọn họ thậm chí còn quen thuộc khẩu vị của nhau.

Ngược lại, Phượng Cảnh Nam làm thân phụ lại giống như ngoại nhân.

Minh Trạng uống một ít rượu, thần kinh có một chút thoải mái, sau khi cùng Phượng Cảnh Nam lên xe ngựa thì hần liền dựa vào thùng xe, trên môi khẽ mỉm cười, khép hờ mắt, vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng cảm thấy rất thoải mái.

Phượng Cảnh Nam thở dài, “Mấy năm qua Hoàng huynh đối đãi với người rất chu đáo phải không?”

“Dạ, đúng vậy.” Minh Trạng cười ha ha.

“Khiêm tốn một chút đi.” Phượng Cảnh Nam mắng một câu, cũng không nhiều lời. Ở gần nhau thì tình cảm cũng thân thiết hơn, lúc trước đưa Minh Trạng còn nhỏ tuổi đến đế đô cũng là có ý để hần và đế đô thân cận. Bất quá không ngờ hiện tại Minh Trạng và Phượng Cảnh Kiên thật sự rất tình cảm với nhau. Ngược lại làm cho Phượng Cảnh Nam cảm thấy hơi chua chát trong lòng.

Thật giống như, lúc đầu không thích thứ gì đó rồi dâng cho người ta, nay bỗng nhiên thích, muốn lấy trở về nhưng lại không tiện mở miệng, thật là buồn bực khó chịu.

Phượng Cảnh Nam cũng không phải kẻ ngốc, Minh Trạng ngoại trừ tính tình không làm cho người ta ưa thích thì những phương diện khác cũng không tệ. Minh Trạng lại là người kế nhiệm Vương vị, mặc dù trong tình cảm thì Phượng Cảnh Nam bất công Minh Lễ, bất quá Minh Trạng thật sự không dễ sống chung, thủ đoạn lại mãnh liệt tàn nhẫn, có quan hệ tốt với đế đô, muốn động vào Minh Trạng thì thật sự là phiêu lưu quá lớn.

Mà khi Phượng Cảnh Nam không thể không xem kỹ Minh Trạng một lần nữa thì Minh Trạng đã là cánh chim bay liệng trong gió, mặc dù hần còn chưa trưởng thành đến độ có thể sinh ra uy hiếp đối với địa vị của Phượng Cảnh Nam, chẳng qua nếu chưa đến mức bất đắc dĩ thì Phượng Cảnh Nam cũng sẽ không dao động địa vị của Minh Trạng.

Giống như Phạm Duy đã nói với Minh Trạng, “Ngài cũng không phải dựa vào sự sủng ái của Vương gia mới có thể lên được ngôi thế tử.”

Phượng Cảnh Nam cũng phải thừa nhận việc Minh Trạng bỗng nhiên biết nói cùng với lỗ hổng trong thư của Phượng Cảnh Kiên quả thật là Minh Trạng gặp thời cơ quá tốt.

Chỉ cần Minh Trạng biết nói thì việc hần kế thừa địa vị vẫn trội hơn hần ba người thứ huynh của mình, cho dù hần không được Phượng Cảnh Nam ưa thích nhưng trong chế độ đích trưởng ở thời cổ đại thì Minh Trạng có được quyền thừa kế thứ nhất. Hơn nữa còn có Vĩnh Ninh Hầu phủ ở đế đô, Vĩnh Ninh Hầu phủ thấp hống bé miệng cũng tuyệt đối sẽ không để thế tử vị chạy vào trong tay của thứ tử của thứ phi.

So với quyền thừa kế của Minh Trạng thì Phượng Cảnh Nam càng cần Trần Nam Vương phủ được ổn định hơn. Hần tuyệt đối không muốn nhìn thấy mấy người nhi tử của mình tranh đấu và tàn sát lẫn nhau, nếu thế tử vị lơ lửng không chủ thì sẽ dẫn đến dã tâm của huynh đệ Minh Lễ và bất mãn của Minh Trạng, kết cục cuối cùng thì chỉ cần nghĩ cũng biết.

Cho nên Phượng Cảnh Nam bắt lấy cơ hội, nhanh chóng thỉnh phong cho Minh Trạng. Mà Phượng Cảnh Kiên vì lỗ hổng trong thư không thể không hạ thánh chỉ ban thưởng tước vị.

Đương nhiên Phượng Cảnh Kiên rất tin tưởng Minh Trạng, hơn nữa quan hệ riêng tư của bọn họ cực kỳ thân mật. Khi Minh Trạng đối đãi với các Hoàng tử cũng không làm cho Phượng Cảnh Kiên khó xử. Mặc dù địa vị của Minh Trạng ở trong lòng của Phượng Cảnh Kiên vẫn kém hơn bào đệ Phượng Cảnh Nam, bất quá Minh Trạng vẫn chiếm lấy một phần quan trọng, đây là chắc chắn.

Phượng Cảnh Nam nhẹ nhàng thở dài, Minh Trạ nói, “Phụ vương, có phải ngài mất hứng hay không?” Phượng Cảnh Nam ngoảnh mặt nhìn về phía Minh Trạ, “Ta nhớ trước đây có một lần vào tất niên, Vương phi có cho làm một đôi chìa khóa bằng ngọc tặng cho ngươi và Minh Kỳ. Minh Phỉ nhìn thấy, chết sống đòi lấy, ta bảo ngươi đem cho Minh Phỉ rồi sẽ thưởng cái khác cho ngươi. Ai ngờ ngươi thẳng thùng đập nát cả hai cái xuống đất.”

Minh Trạ nhướn mày, “Của ta, phụ vương nói cho ai liền cho người đó à? Ta chướng mắt bộ dáng bừa bãi kia của Minh Phỉ, nhìn đã muốn buồn nôn. Nữ hài tử có bản lĩnh thì học như Minh Kỳ, không thích thêu thùa chỉ thích võ thuật. Không có bản lĩnh thì nên an phận thủ thường một chút, chẳng lẽ trong nhà lại bạc đãi nàng hay sao? Được sung mà kiêu, giương nanh múa vuốt, rốt cục chẳng có bản lĩnh gì, chỉ biết đi sinh sự kiếm chuyện.”

Minh Trạ thật sự phản cảm đối với Minh Phỉ.

Phượng Cảnh Nam nói, “Ngươi là nam nhân, so đo với một nha đầu như nàng làm gì? Qua vài năm nữa các nàng sẽ xuất giá, không cần ta dạy cho ngươi về tầm quan trọng trong quan hệ thông gia chứ?”

“Hãy, ngài chưa từng nghe qua câu này hay sao, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội giống như trư.” Minh Trạ cau mày, “Minh Phỉ thì sao, thuộc hạng người thứ hai. Không an phận cũng không phải là sai lầm, từ xưa đến nay kẻ chấp quyền có người nào là an phận? Bất quá vừa ngu xuẩn vừa không an phận mới là đáng sợ.”

“Minh Phỉ đương nhiên cũng là muối muối của ta, bất quá ta không xem trọng nàng.” Minh Trạ nhún vai, “Nàng có dã tâm nhưng lại không có năng lực tương xứng với dã tâm. Nếu nàng thực sự có bản lĩnh của đại công chúa Đoan Túc tiên triều phụ tá ấu đế lên ngôi thì chẳng ai dám không tôn trọng nàng cả. Phụ vương cũng biết loại hiện trạng này có thể dùng một câu để hình dung, chính là không an phận thủ thường.”

“Nàng vẫn không có gì thay đổi, hơn nữa còn vọng tưởng năng lực của mình có thể vượt khỏi phạm vi gì đó.” Minh Trạ nói, “Quan hệ thông gia đương nhiên trọng yếu, nhưng cũng phải so sánh để xem cái nào lợi cái nào hại!”

“Hiện tại phụ vương không nên yêu cầu ta thay đổi, mà phải yêu cầu Minh Phỉ thuận theo ý của ta.” Minh Trạ thẳng thắn nói, “Không có ai nguyện ý giành lấy cái tiếng ác đức với thủ túc tình thâm, chẳng lẽ ta lại nhân rồi đến mức đi gây phiền phức cho bọn họ hay sao? Cho dù lúc trước ở đế đô thì ta cũng đã phối hợp rất tốt. Nhưng phối hợp và nhân nhượng là hai chuyện khác nhau, phụ vương có từng nhân nhượng cho ai hay chưa? Hoàng bá phụ có từng nhân nhượng cho ai hay chưa?”

“Cho dù hiện tại ta nói năng êm tai nhưng ngày sau cũng sẽ không có khả năng.” Minh Trạ thành khẩn nói, “Ta vĩnh viễn sẽ lấy lợi ích của Trấn Nam Vương phủ đặt lên hàng đầu, tiếp theo là lợi ích của ta, đương nhiên ai có quan hệ tốt với ta, thân cận, có khả năng và những người đáng giá tôn kính thì ta cũng sẽ suy nghĩ cho bọn họ. Ta sẽ không vô duyên vô cớ khó xử ai, nhưng nếu có ai xúc phạm đến ta thì ta nhất định sẽ đánh trả.”

“Minh Phỉ cũng chẳng phải người đặc biệt gì, nàng là muối muối của ta, Minh Nhã cũng là muối muối của ta, phụ vương bảo ta đừng so đo với nàng thì cũng phải xem lại điều này. Bằng không, với bản tính của nàng thì chẳng phải là làm mất hết quý củ trong phủ hay sao.” Minh Trạ vuốt ve chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, cười nói, “Kỳ thật phụ vương không cần gấp gáp chuyện này, phụ vương còn trẻ. Ngồi thêm ba mươi năm cũng không thành vấn đề, lúc ấy ta còn lớn tuổi hơn phụ vương như hiện tại. Sau này chưa biết chừng ta còn đi trước phụ vương thì sao.”

Phượng Cảnh Nam nhin không được mà tát đầu Minh Trạ một cái, cả giận nói, “Nói năng bậy bạ, cái gì cũng nói được, vạ mồm vạ miệng.”

Minh Trạ xoa đầu, cũng không quá cao hứng, bĩu môi nói, “Cứ đánh đầu như vậy lỡ đánh đến mất trí thì làm sao bây giờ? Cái đầu đầu phải để đánh lung tung đâu! Có việc gì thì cứ phân rõ phải trái đi!”

Minh Trạ liếc mắt khinh thường, bộ dáng không vui làm cho Phượng Cảnh Nam tức đến nghiến răng nghiến lợi, Phượng Cảnh Nam tức giận nói, “Phân rõ phải trái với ngươi nhưng ngươi có nghe hiểu hay không?”

“Ta nghe không hiểu thì phụ vương có thể đánh ta.” Minh Trạng vuốt đầu, cố tình làm ra vẻ, “Ồi chao, chóng mặt quá, bị chấn thương sọ não rồi...”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạng một cái, “Có cần thỉnh Thái y đến xem bệnh cho người hay không?”

Minh Trạng giống như không nhìn ra lời nói châm chọc của Phượng Cảnh Nam, gật đầu nói, “Dù sao cũng là phụ vương quan tâm mà.” Lại lảm nhảm nhắc nhở, “Gãy tay hay đứt tay thì vẫn có thể sống sót, rốt đầu là sống không nổi đầu....Phải nâng niu cái đầu của mình, không được tùy tiện đánh như vậy nữa.”

Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt nói, “Về sau đánh mông của người.”

“Như vậy sao được, ta rất bảo thủ.” Minh Trạng xảo quyết liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Nam một cái, “Làm sao có thể để người ta sờ mông lưng tung được?”

Phượng Cảnh Nam bị Minh Trạng chọc bật cười, sờ sờ mặt của Minh Trạng, “Nhìn không ra người lại tự tin như vậy.”

Minh Trạng cười he he vài tiếng, Phượng Cảnh Nam không phải không biết ngược mà đả kích Minh Trạng. Hoàng thất nhiều thế hệ đều thành hôn với mỹ nữ, hậu nhân muốn xấu cũng không dễ dàng, cứ như vậy, Phượng Cảnh Nam mỗi khi nhớ đến khuôn mặt mũm mĩm khi còn bé của Minh Trạng thì cũng phải cảm thán một tiếng tổ tông hiển linh a, nam mười tám thay đổi hoàn toàn.

Nay thuận mắt hơn, phải nói là tuần tú, loại ca ngời này tuyệt đối là thành lập dựa trên nền tảng ngưỡng mộ đối với thân phận của Minh Trạng.

Minh Trạng đương nhiên không xấu, bất quá bản tính nói nhiều, luôn hí mắt cười xấu xa thật sự khó làm cho Phượng Cảnh Nam vui vẻ.

Lời nói của Minh Trạng mặc dù không bù tai nhưng cực có sức thuyết phục.

Bởi vì Phượng Cảnh Nam hiểu được những gì Minh Trạng nói đều là thật. Đến tuổi này, địa vị này thì Phượng Cảnh Nam cũng không phải người hồ đồ, lời nói thật hay giả dối hay nịnh hót thì hắn đều biết rõ.

Bởi vì là lời nói thật nên Phượng Cảnh Nam mới không thể không coi trọng.

Phượng Cảnh Nam coi trọng chính là kết quả, thánh chỉ ban hôn cho Minh Phỉ và Minh Nhã đến rất nhanh, vì nể mặt Phượng Cảnh Nam cho nên đối phương cũng là những người không tệ.

Minh Trạng đến chúc mừng Minh Nhã trước, đương nhiên thuận đường cũng muốn chúc mừng Minh Phỉ, bề ngoài thì Minh Trạng sẽ không gây ra sai lầm gì, Minh Phỉ cũng không quá vui sướng, ngược lại nương vào vài phần xấu hổ mà cáo từ trở về phòng.

Minh Nhã thì ở lại nghe Minh Trạng nói về chuyện của thiếu gia nhà họ Tôn, “Ta ít đi ra ngoài, thỉnh thoảng gặp một hai lần, nay làm đương sai ở Lễ bộ, hành xử nhã nhặn, rất ra dáng nam tử hán. Hình như hắn là lão ngũ trong đám huynh đệ Tôn gia, nhưng lại là đích trưởng. Muội muội gả sang đó sẽ làm tiểu tức phụ.”

Minh Trạng thấy Minh Nhã khẽ cúi đầu bèn cười nói, “Đã hạ chỉ ban hôn, hôn sự này rất chuẩn mực. Ta đi nói với phụ vương, trước khi quay về Vân Nam sẽ thỉnh hai vị muội phụ vào phủ làm khách, dù sao bọn họ cũng phải đến thỉnh an mẫu thân.”

Vệ vương phi phe phẩy chiếc quạt tròn, mỉm cười nói, “Dùng cái miệng lăm lè của người, không cần người nói thì cũng nhất định phải đến.”

Minh Trạng ngồi một lúc thì Phượng Cảnh Nam phái người mời đến thư phòng. Nay Phượng Cảnh Nam xem Minh Trạng là người hầu, những công văn bình thường đều do Minh Trạng phê duyệt, Minh Trạng trước tiên nói về chuyện chiêu đãi muội phụ, Phượng Cảnh Nam nhìn về phía Minh Trạng, người muốn làm gì?

Minh Trạng cười một cách vô tội, “Tuy có lễ giáo quy củ, nhưng để tam muội và tứ muội lên lút nhìn một chút cũng không đáng là gì. Còn nữa, phụ vương làm nhạc phụ cũng nên dặn dò hiển tế miệng còn hôi sữa vài câu. Lần sau cũng không biết đến bao giờ phụ vương mới đến để đồ.”

“Người đi an bài đi, việc này còn bắt ta phải quan tâm nữa hay sao? Như vậy nuôi người có ích lợi gì?” Phụng Cảnh Nam cốc đầu Minh Trạng một cái, “Đó là muối phu của người, cái gì mà hiền tế miệng còn hôi sữa, đừng nói mấy câu như vậy nữa.”

“Hãy, mỗi khi ta nghĩ đến muối muối được nuôi dưỡng trắng trẻo mềm mại mà phải gả cho người khác làm trâu làm ngựa thì lập tức không có hảo cảm đối với muối phu.” Minh Trạng sờ sờ mặt, “Phụ vương, ngài có cảm giác này hay không?”

“Ta thấy là đầu óc của người có vấn đề rồi đó.” Phụng Cảnh Nam chỉ công văn trên bàn, “Mấy cái này đều phải xem hết, đừng nhiều lời nữa, mau phê đi, còn phải gửi xuống dưới nữa.”

“Ta có thể cầm về phòng để xem được hay không?”

Phụng Cảnh Nam trừng mắt nhìn Minh Trạng một cái, “Người ở đây không thoải mái?” Hay là nhìn ta mà không thoải mái?

“Trở về có bọn nha đầu hầu hạ, người của phụ vương đều là nô bộc, tay chân vụng về.”

“Ta thấy người sắp thành nha đầu rồi đó, yếu ớt!” Phụng Cảnh Nam nói, “Đức hạnh của người nhiều đó mà đưa vào trong quân thì chẳng chịu nổi dù chỉ một ngày!”

“A?” Minh Trạng tự mình đa tình mà kinh hãi, “Phụ vương cho ta vào quân doanh sao? Khi nào? Ta rất rảnh rồi! Thật là thuận tiện.” Ôi chao, từ khi nào mà Phụng Cảnh Nam lại hào phóng như vậy.

Phụng Cảnh Nam tối sầm mặt, cười lạnh ba tiếng, “Chuyện thuế muối còn chưa bắt đầu mà lại muốn nhúng tay vào quân đội, lão tử còn chưa chết mà người đã muốn đoạt quyền rồi à?”

Nếu ở trước mặt người khác thì Phụng Cảnh Nam tuyệt đối sẽ không nói như vậy, cho dù hắn nghĩ ở trong lòng, nhưng nếu nói ra thì trên cơ bản là phán tử hình một kẻ nào đó. Bất cứ người đương quyền nào cũng sẽ không nường tay đối với kẻ soán quyền, cho dù chỉ có một chút manh mối, nhưng thà là giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nhưng Minh Trạng không phải người khác. Dục vọng của hắn đối với quyền lực luôn thể hiện thẳng thắn ở trước mặt Phụng Cảnh Nam, chỉ cần Phụng Cảnh Nam có hành động phân tán quyền lợi thế tử thì Minh Trạng sẽ quang minh chính đại mà kịch liệt phản đối.

Không chỉ có như thế, hắn còn thích chỉ trích chính sự ở Vân Nam, người không cần hắn nhúng tay cũng không thể.

Sự thẳng thắn thành khẩn của Minh Trạng lại làm cho Phụng Cảnh Nam thiếu đi vài phần kiên nghị, lời này vừa nói ra thì Minh Trạng mặt dày mà lạnh lẽo cười vài tiếng, lấy lòng Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương, ngài đừng đa tâm, ta nghĩ rằng ngài vẫn không muốn để cho ta giao thiệp vào chuyện quân sự. Hóa ra phụ vương đã sớm có ý này, ta rất là cao hứng. Phụ vương luôn mắng ta đánh ta, giống như là kẻ phụ của ta vậy...” Thấy sắc mặt của Phụng Cảnh Nam càng ngày càng sầm lại, Minh Trạng thức thời nói, “Hóa ra là ta mang lòng tiểu nhân, có thể là yêu cầu của phụ vương đối với ta rất cao. Tục ngữ nói, thương cho roi cho vọt mà.”

“Người biết là tốt rồi.” Phụng Cảnh Nam hừ một tiếng, không phát tác với Minh Trạng nữa.

Minh Trạng tiếp tục buồn nôn, lạnh lẽo nhìn Phụng Cảnh Nam, nói một cách cảm kích, “Đúng vậy, đây là lần đầu tiên ta cảm nhận sâu sắc và mãnh liệt sự coi trọng và sủng ái của phụ vương dành cho ta.”

Phụng Cảnh Nam nghe thấy lời này mà suýt nữa đã nôn ra tất cả thức ăn của đêm hôm qua, tiểu tử này quả nhiên từ thuở nhỏ đã đối nghịch với mình, vài câu nịnh hót mà cũng có thể nói một cách ghê tởm như vậy.

Kỳ thật Minh Trạng muốn hỏi khi nào thì ta có thể vào quân doanh xem xét một chút đây.

Bất quá hắn sợ hỏi ra thì Phụng Cảnh Nam sẽ trở mặt, vì vậy đành phải cúi đầu nhẫn nhịn.

Đối với Phụng Cảnh Nam thì Minh Trạng tuy rằng có nhiều khuyết điểm nhưng ưu điểm cũng rất rõ ràng, Minh Trạng rất yêu thương thủ túc của mình. Đương nhiên tình thương này không bao gồm huynh muội Minh Phi. Minh Trạng đối với Minh Diễm và Minh Nhã đều rất chiều chuộng, loại này cũng không phải chỉ là

tình cảm bề ngoài, Minh Trạng nói được là làm được, tỷ như Hiếu Thực pháp sư Đỗ Như Lan, Đỗ công tử ở Trần quốc tự.

Minh Trạng và tỷ phu muội phu cùng tán gẫu, uống một miếng canh vi cá hầm củ cải, không ngừng cười nói, “Trong thiên hạ nữ nhân là khổ nhất, ở nhà được phụ mẫu ôm trong lòng bàn tay như châu như ngọc, một khi xuất giá thì phải phụng dưỡng công công bà bà của trưởng phu, lo chu đáo việc nhà từ trên xuống dưới...Nay là người một nhà, ta cũng sẽ không xem như ngoại nhân. Hy vọng các người đối xử tử tế với các muội muội, có việc gì thì thương lượng bao dung, mọi chuyện sẽ tốt đẹp như ý.”

Lời này nếu để Minh Nghĩa Minh Liêm nói ra thì có thể sẽ bị người ta bỏ qua, trọng lượng không đủ.

Đương nhiên nếu là Phượng Cảnh Nam thì lại khác. Bất quá hiện tại vẫn chưa đại hôn, với tính cách của Phượng Cảnh Nam thì tuyệt đối sẽ không nói những lời này với đám nữ tử.

Chỉ có Minh Trạng, đủ trọng lượng, mà hần thì cái gì cũng dám nói. Hơn nữa còn nói một cách khách khí và khéo léo, Minh Trạng nâng cốc mời đại tỷ phu Phùng Thiệu Minh, Phùng Thiệu Minh vội nói, “Tứ đệ, cứ để ta.”

“Đại tỷ phu còn khách khí với ta làm gì, cũng không phải ngoại nhân, chúng ta chỉ luận lớn nhỏ. Nếu để đại tỷ phu rót rượu thì tối nay ta nhất định sẽ bị mắng cho mà coi.” Minh Trạng vừa cười vừa nhìn Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam khách khí với nữ tử hơn nhi tử của mình, lúc này cũng không bày ra vẻ mặt uy nghiêm mà trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, “Phải thế thôi, Thiệu Minh, thân mình của Hoàng tỷ vẫn an khang chứ?”

Phùng Thiệu Minh cung kính mà không mất thân thiết, cười nói, “Mẫu thân vô cùng khỏe, mấy ngày nay hơi nóng một chút, đã cùng Minh Diễm đến thôn trang ở ngoại ô, có rừng núi, rất mát mẻ. Còn có tin tốt muốn báo với nhạc phụ và các đệ đệ, ta lại sắp được làm phụ thân.”

Mọi người đều ồ lên chúc mừng.

Phượng Cảnh Nam cũng rất hài lòng mà khích lệ Phùng Thiệu Minh vài câu, Phùng Thiệu Minh là hiền tế lớn nhất trong phủ, hơn nữa thân phận cũng cao nhất, hần là hầu tước, lại là con của công chúa. Nhưng người xem Phùng Thiệu Minh làm hiền tế của Trần Nam Vương phủ như thế nào, đại hôn năm năm mà trong phủ chỉ có nhất thê nhất tử, đừng nói là thiếp thất, ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có.

Hai người này mặc dù xuất thân từ công phủ, cũng là đích trưởng nhưng tương lai không thể lập tước, kém Phùng Thiệu Minh một khoảng lớn, nhưng Phùng Thiệu Minh người ta lại kính cẩn như thế, bọn họ nhìn Phùng Thiệu Minh thì cũng biết con đường về sau mà mình phải đi sẽ như thế nào.

Minh Nghĩa và Minh Liêm cùng hai muội phu trò chuyện, Minh Nghĩa bẩm sinh thích hàn huyên, Minh Liêm thì đỉnh đạc, không chất chứa nội tâm mà chỉ liên tiếp mời rượu, nếu không phải có Phượng Cảnh Nam ở kế bên thì hần đã chúc cho hai người này say khướt rồi.

Minh Trạng bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để quay về Vân Nam.

Đương nhiên xiêm y hài mào chận bốn chén bát đều không cần hần quan tâm, đã có bọn nha đầu lo chu đáo.

Minh Trạng tìm Chu Tử Chính uống trà, Chu Tử Chính đương nhiên biết Minh Trạng có dụng ý khác, trên thực tế hần cũng chờ đợi rất sốt ruột. Từ lúc Minh Trạng đưa tin sẽ quay về Vân Nam chinh đồn thuế muối, Chu Tử Chính vốn xuất thân từ diêm thương thế gia, đương nhiên quan tâm đến chuyện này hơn bất kỳ người nào khác, hơn nữa Phượng Cảnh Kiên phái hần phụ trợ Minh Trạng, Chu Tử Chính làm quan ăn lộc vua, hơn nữa danh chính ngôn thuận, trong lòng sớm ghen một bụng.

Minh Trạng thì thần nhiên trầm tĩnh, hần không mở miệng thì Chu Tử Chính không tiện hỏi trước, đành ngậm miệng nhịn một họng.

Lần này Minh Trạng mời hần uống trà, Chu Tử Chính liền đặc biệt ân cần.

Trà này chỉ là trà lạnh bình thường, bên trong bỏ thêm một chút dược liệu cam thảo rồi ướp lạnh, có một chút hương vị thơm ngát.

“Trà này thật thơm.” Cái đĩa bạch ngọc hình lá sen đặt tách trà lạnh màu hổ phách, Chu Tử Chính bưng lên nếm một ngụm, có được thảo thơm mát, cũng có mật ong dịu ngọt, vài viên đá nhỏ lành lạnh, rất có tính giải khát, nhịn không được mà tán thưởng một câu.

Minh Trạm cười cười, “Sau này các nàng nấu thì ta sẽ phái người đưa cho người một chút.”

Chu Tử Chính thụ sủng nhược kinh, “Thần không dám”

“Diêm thương ở Vân Quý thế nào?” Minh Trạm hỏi.

Chu Tử Chính thu xếp tinh thần, xương sống bất giác thẳng đuột, “Thế tử cũng biết trong nhà thần có thân thích buôn bán muối ăn, không sợ thế tử chê cười, từ lúc tin tức ngài muốn chỉnh đốn thuế muối lộ ra ngoài thì đã có người đến hỏi thăm thực hư với thần.”

Minh Trạm gật đầu, nâng tay uống một ngụm trà, nhìn về phía lồng chim ở hành lang, “Nói tiếp đi.”

“Thần chỉ nói ra vài câu để bọn họ có một chút chuẩn bị.”

Minh Trạm thu hồi tầm mắt, nhìn Chu Tử Chính một cái rồi tiếp tục cười nói, “Lời này có ý tứ, rất có cốt cách thái cực chân nhân.”

Chu Tử Chính nghe ra Minh Trạm đang cười hắc hắc nói suông, khuôn mặt già nua dần dần đỏ ửng, vội hỏi, “Thần nói với bọn họ, có bảy phần đúng. Còn nói cả chuyện thế tử muốn đem giao dịch có lợi cho dân trong buôn bán trà mã với dân Tây Tạng.”

Minh Trạm cười, “Làm rất đúng, ta cũng có ý này. Vậy bọn họ phản ứng thế nào?”

Lời này thật sự đã hỏi đúng vào đáy lòng của Chu Tử Chính, Chu Tử Chính nói, “Bọn họ thân phận hèn mọn, nhiều thế hệ vẫn dựa vào việc buôn bán muối mà sống, chỉ cần có miếng cơm thì sẽ không nói gì.”

Minh Trạm cười cười, xem ra những người này rất có hứng thú đối với giao dịch trà mã.

“Ta đã biết, đợi quay về Vân Nam rồi tính sau. Chờ ta trở về, nếu bọn họ có ý kiến gì thì có thể trực tiếp nói với ta.” Minh Trạm nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Chu Tử Chính, khoát y một cái rồi nói, “Ta cũng không xem thường bất kỳ ai, thuế muối còn chờ cải cách, bất quá cũng không thể để diêm thương chết đói, bọn họ cứ an tâm đi.”

Chu Tử Chính miễn cưỡng bắt lấy lời nói của Minh Trạm, kinh ngạc hỏi, “Thế tử muốn gặp bọn họ?”

“Đương nhiên, sự tình liên quan đến diêm thương.” Minh Trạm nói, “Ta muốn nghe ý kiến của bọn họ một chút.”

Tuy rằng Chu Tử Chính không quá hiểu ý tưởng của Minh Trạm, nhưng không thể nghi ngờ đây là một chuyện tốt, vui vẻ nói, “Chuyện này....thế tử thật anh minh, thần sẽ nói với bọn họ, để bọn họ có cơ sở mà chuẩn bị, đỡ phải như ruồi nhặng không đầu.”

“Hảo.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Trong vấn đề muối chính trị thì người rành hơn ta. Vân Nam mười một mỏ muối, cũng không phải lập tức đều sửa lại tất cả quy củ. Năm nay chỉ có hai nơi cải cách.”

Chu Tử Chính thử hỏi, “Vậy số mỏ muối còn lại...”

Đôi mắt của Minh Trạm lóe lên một loại ánh sáng kỳ lạ, khóe môi hơi nhếch lên một độ cong sung sướng, hắn đưa tay nắm lấy bả vai của Chu Tử Chính, nhẹ nhàng nói hai chữ, “Bí mật.”

Chu Tử Chính suýt nữa đã bị nghẹn họng.

Minh Trạm cười ha ha.

Chu Tử Chính cũng cười ha ha, chấp tay nói, “Dù sao thần cũng chỉ nghe lời phân phó của thế tử, thế tử nói cái gì thì thần sẽ nhắm lại như thế ấy.”

“Lão Chu à, người thích ăn thịt cua hay không?”

Chu Tử Chính không hiểu rõ dụng ý của Minh Trạm, chỉ nói, “Thịt cua rất ngon, nhất là cua cái vào tháng chín, thịt vừa chắc vừa nhiều gạch.”

“Thịt cua mặc dù ngon nhưng hình dạng đáng sợ xấu xí, người đầu tiên nhìn thấy và ăn thịt cua quả thật cần phải có dũng khí. Nhưng người nói xem, ai là người đầu tiên trong thiên hạ được ăn thịt cua?” Minh Trạh vỗ vai của Chu Tử Chính, mỉm cười rời đi.

Chỉ cần ném mồi ra, chỉ cần hương vị ngọt ngào thơm ngon thì không sợ không có người mắc câu.

Chu Tử Chính đứng dậy, nhìn bóng dáng dần dần biến mất của Minh Trạh, sau đó hắn mới kính cẩn cáo lui. Hắn cẩn thận tỉ mỉ, chu toàn cấp bậc lễ nghĩa giống như lúc ở bên cạnh Phụng Cảnh Nam.

Minh Trạh chiếm được quyền cải cách muối chính trị vào hai tháng trước, bắt quá hắn vẫn luôn ở tại đế đô, không thể phân thân quay về Vân Nam. Rất nhiều người nghĩ rằng muối chính trị không thể sửa đổi, khi nào sửa đổi thì thật sự rất khó nói....

Cho đến hôm nay, Chu Tử Chính mới hiểu được hóa ra Minh Trạh đã sớm định liệu từ trước, nắm chắc thắng lợi.

.....

P/S: Bác Nam dấm chua quá, ko thấy bác ghen vì vợ hay vì thiếp, mà toàn ghen vì thằng con quý hóa của mình :>

108. Chương 108: Hồi Trình

Ngày quay về Vân Nam đã sớm được ấn định, ấn theo quy củ, Phụng Cảnh Kiên để các hoàng tử đưa tiễn.

Vệ vương phi cũng gặp chuyện ngoài ý muốn: Minh Phỉ bị bệnh. Phong hàn, bệnh không nhẹ.

Mê mang, sốt cao không lùi, thỉnh Thái y xem qua, bệnh đi như kéo tơ, cũng không thể khỏe ngay nhất thời.

Vệ vương phi ôn hòa nói, “Nữ nhi thân mình yếu ớt, lúc này không dễ lặn lội đi theo đường xá xa xôi.”

Phụng Cảnh Nam cau mày, “Ngày thường nhìn Minh Phỉ rất mạnh khỏe, vì sao bỗng nhiên lại bị bệnh thế này? Đám nô tài hầu hạ thế nào vậy!”

Vệ vương phi nhẹ giọng nói, “Bên cạnh Minh Phỉ, ngoại trừ Diêu Thủy do ta ban tặng thì đều là nha hoàn do Ngụy Phi an bài hoặc là từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Minh Phỉ, tình cảm khác biệt. Ta nghĩ Diêu Thủy không còn thích hợp nữa, trước tiên để nàng trở về, giáng xuống hai bậc nha hoàn. Còn lại thì phạt nửa năm bổng lộc, đánh mười bản, không cần phải đuổi.”

Vệ vương phi không nhanh không chậm mà liếc mắt nhìn Phụng Cảnh Nam một cái, “Nếu không thì phải đồng loạt đuổi, thứ nhất không làm mất thể diện của Ngụy phi, nàng và Vương gia tình cảm mặn nồng, đừng khiến nàng đa tâm, tổn thương tình cảm của nàng và Vương gia. Thứ hai, gần đây nha đầu và hạ nhân hầu hạ nhiều năm nhất định không thể so sánh địa vị với nhau ở trong lòng của chủ tử, Minh Phỉ bị bệnh như vậy, ta phạt hạ nhân của nàng là được, nếu đuổi đi thì sẽ làm cho nàng đa tâm, cũng không tốt lắm.”

Hai chữ đa tâm của Vệ vương phi làm cho Phụng Cảnh Nam hơi mất tự nhiên, “Vương phi cứ làm theo quy củ, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Vương phi làm theo quy củ thì bản vương cũng không cần phải lo lắng.”

Vệ vương phi cười, “Quốc pháp cũng phải lo lắng đến nhân tình, nếu Vương gia đồng ý thì cứ làm như vậy đi.”

“Như thế Minh Phỉ sẽ ở lại đế đô?” Một nữ hài tử rót cục cũng không tiện ở một mình, hướng chi Minh Phỉ đang lâm bệnh, cũng không tốt đưa vào trong cung cho Thái hậu, Phụng Cảnh Nam có vài phần khó xử.”

Vệ vương phi nói, “Ta là đích mẫu, để ta lưu lại chăm sóc cho nàng. Đợi nàng khỏe lại thì ta sẽ cùng nàng quay về Vân Nam.”

Phượng Cảnh Nam đương nhiên biết quan hệ của Vệ vương phi và Minh Phỉ rất bình thường. Bất quá Vệ vương phi thật xứng đáng là một đích mẫu, lời đề nghị của nàng cũng không phải xuất phát từ tình cảm riêng tư mà là vì lập trường của nàng. Nàng là chính phi của Trấn Nam Vương phủ, phải gánh vác những trách nhiệm phù hợp!

Phượng Cảnh Nam lại nói, “Không phải chuyện gì lớn lao, cứ để phu thê Minh Nghĩa ở lại đi. Lúc này trời nóng, cũng không thích hợp bốn ba, Minh Phỉ ở để đỡ vài ngày cũng không sao. Mọi chuyện trong phủ thì lại không thể thiếu nàng.”

Vệ vương phi chỉ dạ một tiếng, lại gọi người an bài chuyện trong viện của Minh Phỉ. Từ nhũ mẫu, hạ nhân đến trù tử trong viện của Minh Phỉ...Nhiều vô số kể, nhưng rất cẩn thận chu đáo.

Vệ vương phi cố ý phái người gọi phu thê Minh Nghĩa lại để dặn dò, “Thân mình của Minh Phỉ không được tốt, ta định lưu lại chăm sóc nàng. Bất quá trong phủ bận rộn nhiều việc, ý của phụ vương người là để các người chăm sóc Minh Phỉ, đợi nàng khỏe lại thì các người cùng nhau quay về Vân Nam.”

Phu thê Minh Nghĩa đành phải đáp ứng.

“Minh Phỉ không thể so với trước kia, nay nàng đã có hôn ước, thân mình mảnh mai, các người làm huynh tẩu phải cẩn thận để cho nàng tịnh dưỡng.” Vệ vương phi chậm rãi nói, “Phụ mẫu không ở để đỡ, huynh tẩu các người phải thay thế chức trách phụ mẫu, nên biết rằng trên đời này danh tiết của nữ nhân quan trọng hơn tánh mạng. Ta giao Minh Phỉ cho các người, nếu nàng có chỗ nào không thoải mái thì ta sẽ tìm các người hỏi chuyện.”

Minh Trạ sắp về Vân Nam, vì vậy liền vội vàng chạy đến phủ của Thừa Ân Hầu để cáo biệt với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cảm thấy có một chút buồn cười, “Khi biểu ca đi thì ta sẽ đến đưa tiễn. Người cũng không cần phải cố ý đến đây để báo một tiếng đâu.”

“Đâu có đâu...” Minh Trạ liếc mắt nhìn Ngụy Ninh một cái, thở dài một cách đầy thâm ý, “Ta chỉ cố ý đến gặp A Ninh thôi.”

Ngụy Ninh mỉm cười sờ đầu Minh Trạ, “Ta nhìn người lớn lên, cho nên đừng nói chuyện quái gở như vậy nữa, làm cho người ta chán ghét.”

Minh Trạ bắt lấy tay của Ngụy Ninh rồi sờ sờ, “Người cũng chẳng lớn hơn ta bao nhiêu tuổi mà. A Ninh, người theo ta quay về Vân Nam đi.”

“Ta làm quan trong triều, cũng không phải làm quan của Trấn Nam Vương phủ, đi làm cái gì?”

Làm thế tử phi đó mà. Minh Trạ chu chu mỏ, không dám nói ra khỏi miệng mà chỉ nói, “Làm gì mà không có việc để làm? Thuế muối nóng phỏng tay, luôn có chút việc phải thương lượng với đế đô. Người nói thử xem, ngoại trừ người ra thì còn ai quen thuộc với cả hai nơi như vậy?”

Ngụy Ninh mím môi, “Bắc Uy Hầu từ nhiệm, Nguyễn Hồng Nhạn tuổi trẻ, e rằng Hoàng thượng có ý điều dặt.”

Ngược lại với Ngụy Ninh, Nguyễn Hồng Nhạn còn rất trẻ.

Tuổi trẻ thì sẽ dễ không chế hơn, cũng dễ dùng hơn.

Hơn nữa, Nguyễn Hồng Nhạn và Minh Trạ cũng có quan hệ thân cận.

“Hắn?” Minh Trạ hơi kinh ngạc, bất quá hắn cũng không phải không nghĩ đến Nguyễn Hồng Nhạn, chẳng qua vẫn hơi giật mình, lập tức lắc đầu, “Hắn không được.”

Nguyễn Hồng Nhạn vừa đỗ thám hoa, theo lý thì phải ở Hàn Lâm viện lấy kinh nghiệm ít nhất một năm, cho dù hắn từ Hàn Lâm viện leo lên lục bộ nha môn thì chỉ trong thời gian ngắn mà muốn tiếp xúc với thuế muối vẫn chỉ là nằm mơ.

Ngụy Ninh cười cười, “Người vẫn chưa hiểu rõ Hoàng thượng, Minh Trạ. Nếu chuyện gì cũng để người đoán được thì Hoàng thượng sẽ không là Hoàng thượng.”

“Dù sao thì Hoàng bá phụ cũng sẽ hỏi ý kiến của ta, nếu ta không thích thì ai đến cũng không được.” Minh Trạ học bộ dáng của Ngụy Ninh mà cười cười, “Ta không phải con rối để người ta điều khiển. Ta muốn làm việc gì thì bất luận kẻ nào cũng phải tuân theo quy củ của ta.”

Ngụy Ninh mỉm cười nhìn Minh Trạ, “Người có ý gì?”

“Có thể có ý gì đây?” Minh Trạ nhún vai, nói một cách vô tội, “A Ninh, người cũng không phải là chính nhân quân tử gì cả, lợi dụng tình cảm của ta đối với người cũng không tính là gì, ai bảo ta thích người làm chi. Ta là người thành thật, chẳng lẽ người còn muốn ta phải nói thẳng ra hay sao?”

Ngụy Ninh nhếch môi, rót hai tách trà, “Người đã biết thì không cần phải nói nữa.”

“Dù sao cũng phải có lợi ích cho ta chứ?”

Đưa cho Minh Trạ một tách trà nhỏ, Ngụy Ninh nhẹ giọng hỏi, “Người muốn lợi ích gì?”

“Người nói thử xem?”

“Ta không biết.” Ngụy Ninh nhấp ngụm trà, ôn hòa nói, “Minh Trạ, đối với ta mà nói thì trên đời này không có thứ gì mà không thể trao đổi.”

“A Ninh, người cảm thấy ta không tốt hay sao?”

Dưới ánh mặt trời, màu mắt của Ngụy Ninh thật nhạt, mặc dù đang cười nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, hắn quay đầu nhìn về phía tiểu kiều lưu thủy trong hoa viên, “Minh Trạ, ta làm quan trong triều, thân phận của người cũng là thế tử Trấn Nam Vương phủ. Quan hệ dây dưa của ta và người sẽ không có lợi cho con đường làm quan của ta. Người nên hiểu rõ điểm này. Còn nữa, chúng ta là thân thích, ta lại lớn tuổi hơn người, nay thì không sao, qua hai mươi năm nữa, khi kiến thức của người được nâng cao, ta nghĩ người sẽ không chấp nhận có một lão nam nhân ở bên cạnh.”

“Trên thế gian này, tình cảm và địa vị quyền thế của mọi người có liên hệ gắn bó mật thiết, ta cũng không muốn có lời đồn đãi khó nghe nào xảy ra.” Ngụy Ninh nói, “Những lời thị phi đối với kẻ chân chính ngồi trên địa vị cao cao tại thượng thì thực chất chẳng có tính chất tổn thương nào cả, thậm chí còn có thể trở thành một chuyện tình yêu lưu truyền thiên cổ. Nhưng đối với bên nhược thế thì quan hệ nghịch luân này đủ để cho ta hủy hoại mười mấy năm thanh danh chỉ trong chớp lát.”

“Theo quan điểm của ta thì tình cảm của người vẫn chưa đáng tin cậy, ta làm sao có thể mạo hiểm đi phiêu lưu chấp nhận tình cảm của người?” Ngụy Ninh bình tĩnh nói, “Minh Trạ, người không nên hỏi ta về vấn đề này.”

Minh Trạ nhut chí, “Cái gì mà nghịch luân? Cũng không phải huyết thống gần gì cả, chỉ là biểu thức mà thôi, hiện tại chẳng phải biểu huynh biểu muội vẫn thành thân đây ra đây hay sao?”

“Ta cũng không phải muốn cử hành đại hôn với người, cẩn thận một chút thì ai mà biết được?” Trong đầu của Minh Trạ chợt lóe lên một suy nghĩ, bỗng nhiên cười rộ lên như tiểu tặc, kề sát vào Ngụy Ninh, nhỏ giọng hỏi, “Nếu ta nói với Hoàng bá phụ là ta thích người thì chắc là hắn sẽ không phản đối đâu.”

Ngụy Ninh chớp mắt vài cái.

Minh Trạ nói, “Ta đi nói với Hoàng bá phụ, chỉ cần người đi theo ta thì ta sẽ không sinh con nối dõi, ngày say nhận hoàng tôn làm con thừa tự. Cho dù mặt ngoài hắn không chịu đáp ứng nhưng người nghĩ thử xem, Hoàng bá phụ có động lòng hay không?”

“Người có thể thử một lần!” Dường như Ngụy Ninh cũng không để ý đến lời nói của Minh Trạ, chỉ cười nhàn nhạt, loại uy hiếp này cũng không đủ để hắn thất sắc.

Minh Trạ cũng hiểu được chính mình có một chút trẻ con, bất đắc dĩ không thể thuyết phục Ngụy Ninh, Minh Trạ đành gãi đầu nói, “Quên đi, ngay cả miệng mà ta cũng chẳng chiếm dụng được. Ai bảo ta thích người làm chi, nếu có chuyện gì ở đế đô cần giúp đỡ thì ta sẽ tận lực nghênh đón người đến Trấn Nam Vương phủ.”

Đến câu này thì Ngụy Ninh mới hạ xuống sắc mặt nghiêm túc, “Ta nợ người một ân tình, nếu có một ngày, người cần ta làm gì thì có thể trực tiếp đến nói thẳng với ta.”

“Ta biết rồi.” Minh Trạ đứng dậy, “Ta về trước đây.” Cũng không ngồi lâu.

Ngụy Ninh tuổi còn trẻ đã là Đại Lý Tự Khanh, tài cán xuất chúng, người như vậy sẽ không cam lòng bị mai một.

Bắc Uy Hầu từ nhiệm, để lại chức Hộ bộ thượng thư. Phụng Cảnh Kiên đành lệnh cho Tả thị lang tạm nhậm chức, vẫn chưa bổ nhiệm người mới, trước đó Ngụy Ninh đối với chuyện thuế muối ở đế đô có rất nhiều dụng tâm.

Thuế muối Vân Nam sắp cải cách, như vậy việc cải cách thuế muối ở đế đô cũng không còn lâu. Thuế muối không phải chuyện nhỏ, nhất định người chủ trì phải có đủ trọng lượng.

Hộ bộ khuyết chỗ, đó là điều mà Phụng Cảnh Kiên vẫn luôn cân nhắc, ai mới là người thích hợp nhất.

Tuy rằng Ngụy Ninh chưa bao giờ làm đương sai của Lục bộ, bất quá hẳn có ưu thế lớn nhất chính là hẳn quen biết Minh Trạ, khi hợp tác đương nhiên sẽ càng thuận tiện hơn so với người khác.

Minh Trạ bắt được dã tâm của Ngụy Ninh, vì vậy mới đến đây thử một lần. Nào ngờ Ngụy Ninh không bị thuyết phục, làm cho Minh Trạ thất vọng mà về.

Dàn xếp xong chuyện của Minh Phỉ thì liền khởi hành.

Minh Trạ đã sớm phái người thu dọn từ trước, nay có điều kiện, đương nhiên phải xa xỉ một phen, hẳn đem nệm chằm gối chiếu mà mình dùng quen về Vân Nam, khiến Phụng Cảnh Nam phải hỏi thẳng, “Chẳng lẽ ở Vân Nam không có gối chằm của người hay sao? Hay là bốn Vương quá khát khe với người? Người học bản tính keo kiệt bủn xỉn này từ ai?”

Minh Trạ chậm rãi nhìn Phụng Cảnh Nam một cái, lại chậm rãi mở miệng, “Ta dùng quen rồi, trở về sẽ không cần phải làm lại cái mới, ta đang tiết kiệm chi phí mà.”

“Nói đến bạc.” Phụng Cảnh Nam thành thật chiếm lấy vị trí chính giữa thùng xe, Minh Trạ thức thời nâng mông ngồi bên cạnh, nghe Phụng Cảnh Nam hỏi, “Thuế muối rốt cục thế nào rồi?”

“Phụ vương chưa hỏi lão Chu à?” Chẳng phải đó là người của ngài phái cho ta hay sao?

Phụng Cảnh Nam nói, “Có người ở đây thì ta cần gì phải hỏi người khác? Làm điều dư thừa.”

Minh Trạ mất tinh thần, “Thì cũng chỉ như vậy, còn chưa thương lượng với đám diêm thương mà! Làm sao có thể nói rõ cho được?”

“Người sao vậy, đến phủ của A Ninh lắm lắm than phiền cái gì? Hay là bị A Ninh từ chối?”

“Xem phụ vương nói kìa, A Ninh rất tốt đối với ta, tình cảm của chúng ta vững như thạch, thâm sâu tứ hải.” Minh Trạ sĩ diện mà còn lộ ra da mặt dày cộm.

Phụng Cảnh Nam buồn cười, “Ta thật sự đã coi thường người.”

“Chứ còn gì nữa.” Minh Trạ đồng dạng, nam nhân mà, thua nhân không thua trận, thua trong không thua ngoài, sĩ diện là đệ nhất.

Phụng Cảnh Nam nói, “Tính tình của Tử Mẫn không tệ, lại là trọng thân trong triều, mặc dù người có tâm tư này thì ngoài miệng cũng nên cầm lại dùm ta một chút, đừng khoe khoang khắp nơi, người không biết xấu hổ nhưng hẳn còn phải giữ thể diện nữa.”

“Ta rất cẩn trọng, chuyện này làm sao có thể đi nói với ai cơ chứ.”

Phụng Cảnh Nam nói vài câu lung tung, rốt cục đem đề tài chuyển sang thuế muối, Minh Trạ nói, “E rằng lúc này đám diêm thương đã hiểu rõ. Đến lúc đó nhất định phải đối mặt đàm đạo một chút về chuyện cải cách thuế muối. Bọn họ chắc chắn sẽ đổ mắt đối với giao dịch trà mã cùng dân Tây Tạng. Như thế việc cải cách thuế muối cũng sẽ dễ dàng hơn một chút. Còn có một chuyện quan trọng hơn, giao dịch thị trường

trà mã có liên quan đến điều lệ trưng thu thuế mã, còn có quy tắc của thị trường mới mở, quân đội đóng quân, trong lòng của phụ vương có ý kiến gì hay không?”

“Ý của người thì sao?”

“Ta nghĩ để khuyến khích thương nhân giao dịch thì ba năm đầu có thể miễn thuế. Bất quá trị an khu vực vẫn cần quân đội duy trì, nhất định phải có phí trị an, còn có tiền thuê mặt tiền cửa hiệu, chúng ta phải tạm thời đặt ra định mức đại khái.” Minh Trạu cau mày, “Mặt khác cùng dân Tây Tạng đàm phán thì ta cần một đội ngũ đàm phán. Những người này tốt nhất là quan viên của Vương phủ, còn có diêm thương và thương nhân buôn bán trà mã kết hợp.”

Phượng Cảnh Nam gật đầu, “Trước kia trà mã giao dịch đều do Nội vụ cục chủ trì, về phương diện này thì người cứ phân phó bọn họ đi làm. Về phần diêm thương, dù sao bọn họ cũng là thương nhân, cho bọn họ ba phần mặt mũi là được, không cần cố ý xem trọng. Như vậy sau ba năm miễn thuế thì sao?”

“Tùy theo lợi nhuận có được từ giao dịch trà mã mà tính ra thuế mã.” Minh Trạu nhìn về phía Phượng Cảnh Nam rồi hỏi, “Phụ vương cảm thấy thế nào?”

Phượng Cảnh Nam cười, “Như vậy có nghĩa là những ai không có lợi nhuận thì không cần nộp thuế.”

Minh Trạu gật đầu.

“Thương nhân vốn là những kẻ giả dối, bọn họ sẽ nghĩ ra cách trốn thuế thì sao?”

“Cho nên chúng ta cần cải cách chế độ giám sát thị trường một cách nghiêm khắc.” Minh Trạu nói, “Coi đây là tiêu chuẩn, thương nhân sẽ tuân theo quy tắc này mà nộp thuế. Quốc gia có bạc thì mới có thể nuôi quân. Có binh lực thì mới có thể duy trì cục diện ổn định của quốc gia.”

“Mặt khác, chúng ta cùng Tây Tạng hoàn toàn là hai khu vực độc lập, Tây Tạng có Tạng Hãn là chủ, thổ binh mạnh ai nấy làm. Vân Nam chúng ta cùng Tây Tạng giao dịch đương nhiên phải vượt qua biên giới, có thể thiết lập thuế ở biên giới, thương nhân giao dịch thứ gì thì cũng phải do quan viên ở biên giới kiểm tra rồi mới thông qua. Khi giao dịch qua cửa ải cũng phải nộp thuế. Loại thuế suất này chúng ta sẽ cùng Tây Tạng hiệp nghị giải quyết.” Minh Trạu nói, “Chúng ta cần một thời gian dài để đàm phán, thiết lập thuế quan, cho thương nhân của chúng ta kiếm được lợi ích lớn nhất. Mặt khác, ngoại trừ giao dịch của Trấn Nam Vương phủ chúng ta cùng với Tây Tạng, để đồ cũng sẽ giao dịch trà mã với Tây Tạng, ta hy vọng để đồ cũng phải ra đại thần đáng tin cậy để đàm phán. Chúng ta cứ nhất trí ý kiến với để đồ trước, sau đó sẽ can thiệp với bên Tây Tạng.”

Phượng Cảnh Nam suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói, “Về phía để đồ, người hy vọng Ngụy Ninh ra mặt đứng không?”

“Đương nhiên không phải.” Minh Trạu chỉ nhếch môi, quả quyết phủ nhận, “Phụ vương cũng biết ta có ý với A Ninh rồi đó, nếu để đồ phái hán ra mặt thì ta sẽ mềm lòng mà nương tay.”

“Còn nữa, nếu A Ninh tham gia đàm phán giao dịch trà mã với Tây Tạng, tương lại cải cách thuế muối ở để đồ, hán đương nhiên sẽ chiếm ưu thế. Hiện tại hán là nhất phẩm Đại lý tự khanh, khi Bắc Uy Hầu từ nhiệm thì vị trí Hộ bộ thượng thư vẫn bỏ trống.” Minh Trạu ôn hòa nói, “Thuế muối ở để đồ thối nát hơn thuế muối ở Trấn Nam Vương phủ rất nhiều. Phụ vương, việc cải cách thuế muối ở để đồ đã là nước dâng đến cổ rồi.”

“Nếu A Ninh có thể đảm nhận trách nhiệm này thì Hoàng bá phụ sẽ lấy cái gì để đền đáp?” Minh Trạu bình tĩnh nói, “Vị trí Hộ bộ thượng thư tất nhiên sẽ rơi vào tay của A Ninh. Hán đã là nhất phẩm Thừa Ân Hầu, nếu để cho hán làm đến Hộ bộ thượng thư thì khả năng ta có được hán sẽ cực kỳ nhỏ bé.”

“Với lại, hán cùng với đại ca là ruột thịt, trên rất nhiều phương diện chúng ta có thể sinh ra tranh chấp, cho nên ta làm sao mà hy vọng hán đến Vân Nam cho được?” Minh Trạu nhẹ nhàng thở dài, “Chẳng qua ta thấy hán cố chấp đối với vị trí Hộ bộ thượng thư, chỉ không biết Hoàng bá phụ nghĩ như thế nào?”

“Ta hoàn toàn nhìn không ra người có nửa phần thật lòng đối với Tử Mẫn.” Phượng Cảnh Nam bình thản nói.

“Nếu để cho người ta nhận ra thì ta không thể sống đến tuổi này đâu.” Minh Trạh nheo mắt, “Ta có lập trường của mình, A Ninh cũng thế. Chúng ta đều là nam nhân, nếu bởi vì tình cảm mà ta nhượng bộ thì đó thật sự là một loại sỉ nhục đối với A Ninh.”

Phượng Cảnh Nam cười nhạo, “Tử Mẫn sẽ không nghĩ như vậy.” Ngừng lại một chút, Phượng Cảnh Nam nói, “Đối với quan viên, cái gì nắm được trong tay mới là đáng tin cậy nhất, về phần dùng cách nào để chiếm được thì Tử Mẫn sẽ không bận tâm.”

Minh Trạh mở to hai mắt, nhượng hàng lông mày một chút, bộ dáng tuyệt đối không thể tin, lắc đầu nói, “Phụ vương thật sự là uổng công làm biểu ca của người ta nhiều năm, A Ninh không phải loại người này đâu.”

“Ta sẽ mở mắt mà chờ xem.”

“Phụ vương cảm thấy Hoàng bá phụ sẽ để A Ninh lại đây hay sao?” Minh Trạh hỏi.

Phượng Cảnh Nam cười, “Đương nhiên, chuyện này đối với Hoàng huynh là trăm lợi mà bất hại.”

.....

P/S: Ta thích em Trạh ở điểm này, thất tình mà ko rầu, nam nhân mà, thua keo này ta bày keo khác.

109. Chương 109: Thương Nhân

Hành trình về Vân Nam cũng không tính là chậm, sau hai mươi ngày, đoàn người rốt cục đã đến Trấn Nam Vương phủ.

Minh Lễ dẫn dắt quan viên ra ngoại ô nghênh đón, đương nhiên không tránh khỏi một màn thỉnh an. Tiếp theo Phượng Cảnh Nam triệu kiến vài quan viên để hỏi thăm tình hình chính sự, sau đó là ban thưởng, tất cả đều vui mừng.

Chu Tử Chính là người bận rộn nhất thiên hạ, không có thời gian rảnh rỗi, thân thích liên tục tới nhà tặng lễ, nói trong nói ngoại đều liên quan đến chuyện thuế muối.

“Thúc thúc, sinh thần của Vương phi sắp đến, các trưởng bối trong nhà muốn chuẩn bị một chút lễ mừng sinh thần của Vương phi, chẳng qua chúng ta thân phận thấp hèn, không có phúc thỉnh an Vương phi.” Chu Lý Minh đang cầm ấm trà, khom người rót trà, cười nói, “Có thể nhờ thúc thúc mang đến hiếu kính Vương phi được hay không?”

Chu Tử Chính mặc sam y màu lam, ngồi thẳng lưng, mỉm cười tiếp nhận tách trà, đôi mắt xoay chuyển, nhìn về phía Chu Lý Minh, “Người nha.” Ngâm nga một tiếng, uống một ngụm trà, chập chập môi, nhìn Chu Lý Minh một lúc lâu rồi chỉ vào chiếc ghế bằng gỗ lim ở bên cạnh, đợi Chu Lý Minh an tọa thì mới nói, “Hiếu kính Vương phi là giả, muốn lấy lòng thế tử mới là thật, đúng không?”

Chu Lý Minh là nhi tử gia chủ nhà Chu gia, Chu Lý Minh là diệt tử của Chu Tử Chính, sinh trong gia đình phú quý, trên mặt có vài phần trầm ổn, mỉm cười nói, “Đời đời đều dựa vào mỏ muối mà sống, từ lúc tin tức cải cách thuế muối lan ra, hai tháng nay phụ thân của diệt nhi chẳng có đêm nào được ngủ yên lành, cũng chẳng thiết ăn uống.”

“Ta chỉ nghe nói thế tử là người rất thể diện. Chúng ta cũng không thể yên lòng, chờ thúc thúc trở về cho chúng ta chủ ý.” Chu Lý Minh kể khổ, trà mã giao dịch cho dù lợi lớn nhưng bọn họ không quen thuộc với giao dịch này, ai lại muốn mạo hiểm bỏ gần cầu xa cơ chứ?

Chu Tử Chính ngẩng ngửa miếng ngọc dương chi được treo bên thắt lưng, sau một lúc lâu mới nói “Người cũng biết thế tử chưa bao giờ làm sai chuyện gì, đây là lần đầu tiên hắn dám nhận loại đại sự như vậy. Tuyệt đối không thể thất bại, cho nên thuế muối tất nhiên phải cải cách.”

“Thúc thúc.” Chu Lý Minh do dự một hồi lâu, bèn tiến đến trước mặt Chu Tử Chính, nhìn chăm chăm vào mắt của Chu Tử Chính, nhẹ giọng nói, “Huynh đệ đại công tử đâu, nghe nói Vương gia sủng ái nhất chính là Ngụy phi nương nương, thân mẫu của đại công tử, lúc trước chúng ta cũng hiếu kính rất nhiều mà.”

“Mau câm miệng của ngươi lại!” Chu Tử Chính quát khê, “Ngươi không muốn sống nữa hay sao!”

Chu Lý Minh tỏ ra ngượng ngùng.

Chu Tử Chính thấp giọng nói, “Ngươi cứ an tâm đi. Thế tử được triều đình sắc phong, là người thừa kế chính thứ. Hẳn rất được Hoàng thượng ưa thích, xuất thân lại cao quý, Vương gia chỉ có một mình hần là đích tử, không lập hần làm thế tử thì còn có thể lập ai?”

“Ngụy phi nương nương cho dù được sủng ái nhưng cũng chỉ là trắc phi. Thế tử cũng không có chỗ nào thất đức, làm sao lại có đạo lý không lập đích tử mà lại lập thứ tử?” Chu Tử Chính liếc mắt nhìn diệt tử một cái, “Về sau tránh xa đại công tử một chút, cũng không phải vì lợi thế của chúng ta mà là để tránh cho đại công tử rước họa.”

“Chuyện thuế muối, thế tử đã sớm nói, mười một mỏ muối chỉ chọn hai nơi để cải cách.” Chu Tử Chính nói, “Về phần cải cách thuế muối, diêm thương các người chọn ra vài đại biểu, thế tử sẽ đích thân gặp các người, lắng nghe ý kiến của các người.”

“Thật ư?” Chu Lý Minh vui vẻ, khó có thể tin tưởng, thân phận thế tử rất cao quý, làm sao có thể ngồi cùng đám thương nhân như bọn họ mà nói chuyện?

“Đương nhiên là thật.” Chu Tử Chính than thở, “Ta cũng không ngờ, bất quá các người phải có tâm lý chuẩn bị, thế tử cũng không phải kẻ hồ đồ, chiêu trò của các người vẫn chưa đủ qua mắt hần đâu. Đừng múa rìu qua mắt thợ nữa.”

“Dạ.” Chu Lý Minh cất tiếng, “Để diệt nhi viết thư cho khoai mã đưa về quê, dù sao cũng phải thỉnh phụ thân đại nhân đến đây một chuyến.” Chà xát hai tay, vui sướng nói, “Có thể gặp mặt thế tử, cho dù một chút nhưng chúng ta vẫn rất nguyện ý.”

Chỉ cần có cơ hội gặp mặt thì sẽ có khả năng đàm phán với Minh Trạ. Còn nữa, thái độ của Minh Trạ đối với thương nhân ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển trong việc buôn bán ở Vân Nam. Bọn họ buôn bán lớn, thà rằng mất đi một chút lợi ích, nhưng lại đạt được hảo cảm của Vương phủ.

Chu Lý Minh tính toán chuẩn bị một chút lễ vật, vừa cười vừa hỏi, “Thúc thúc, nghe nói công tử của Phạm đại nhân là người được trọng dụng nhất bên cạnh thế tử, thúc thúc xem thử, chúng ta có nên cùng Phạm công tử....”

“Lễ nhiều thì người ta cũng không trách, người xem rồi tự tính toán đi.”

“Thúc thúc, còn có một chuyện, Chu gia....” Liếc mắt nhìn sắc mặt của Chu Tử Chính một cái, Chu Lý Minh cẩn thận nói, “Chu gia đại khái là không muốn thuế muối bị cải cách.”

Chu Tử Chính cười lạnh, “Một mình nhà hần độc bá hai mỏ muối, một diêm quặng, ác bá một vùng, chẳng qua năm đó giúp đỡ Vương gia bình định Miến Điện mà lập công thôi. Hần muốn làm gì thì mặc kệ hần, Chu gia của chúng ta cũng không phụ thuộc vào Chu gia của hần. Cũng không cần phải nể mặt Chu gia của hần.”

Lực lượng của thương nhân đúng là trải rộng khắp nơi, chỉ trong ngắn ngủi nửa tháng mà vốn riêng của đám người Phạm Duy đã đầy hơn một phần.

Bọn họ nhận lễ vật muốn mỗi cả tay.

Minh Trạ đã sớm nói, không cần khách khí, người ta đưa thì các người cứ việc nhận.

Phạm Duy đã sớm ghi chép chi tiết những lễ vật, thứ gì của nhà ai đưa đến, đưa đến bao nhiêu, nhờ vào đó mà Minh Trạ phán đoán tiêu chuẩn tài lực của các nhà.

Minh Trạ cũng chưa lập tức triệu kiến đám diêm thương thì Lâm Trung Lương của Nội vụ cục đã tìm Minh Trạ kể khổ, “Nội vụ cục quản lý giao dịch trà mã đã rất nhiều năm, trước kia đều là trà thương từ Lưu gia, Phương gia cung cấp cho Vương phủ quản lý, bọn họ xem như đặc lực lại kính cẩn, cũng đã làm

lâu năm, kinh nghiệm phong phú. Nghe nói thế tử cố ý đem lợi ích của giao dịch trà mã nhường cho diêm thương thì bọn họ đều rất lo lắng, tìm thuộc hạ vài lần, ngóng trông được dốc sức làm trâu làm ngựa cho thế tử.”

“Ta không có ý đoạt lấy bát cơm của bọn họ.” Minh Trạng mở ra một tờ công văn, ôn hòa nói, “Một khi thị trường giao dịch trà mã được mở ra, gộp hai nhà bọn họ lại cũng không thể ăn hết thị trường lớn như vậy. Đương nhiên phải để những nhà khác tham gia, bọn họ làm việc cho Vương phủ nhiều năm, ta sẽ không bạc đãi bọn họ.”

Lâm Trung Lương nghe nói như thế thì mới an tâm, khiêm tốn nói, “Dạ, thuộc hạ sẽ báo lại với bọn họ một tiếng, nếu bọn họ biết thế tử quan tâm đến bọn họ như thế thì chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích thế tử.”

“Ừm, ngày mai buổi tối có thời gian rảnh rồi, ta thiết yến ở Phương hoa viện, thỉnh hai nhà bọn họ đến đây uống rượu, người đi nói một tiếng đi.” Minh Trạng thuận miệng phân phó, “Tiểu Phạm, người an bài thời gian cụ thể đi. Sau đó bảo Hà Ngọc chuẩn bị tiệc rượu.”

Phạm Duy dạ một tiếng.

Lâm Trung Lương mừng rỡ, sau khi tạ ơn thì liền cáo lui.

Tin tức Minh Trạng vừa hồi phủ đã triệu kiến thương nhân nhanh chóng truyền khắp Vân Nam.

Hơn nữa, không giống như mọi người đã phỏng đoán, Minh Trạng không triệu kiến diêm thương trước mà lại là trà thương.

Tin tức này làm cho các nhóm diêm thương ở Côn Minh đang đợi tin càng thêm chắc chắn Vương phủ xác thực cố ý giao ra lợi ích của trà mã cho thương nhân, tâm tư vốn đang lưỡng lự nhất thời đều trở nên rục rịch.

Trà thương Lưu gia và Phương gia lại hận không thể chặt đứt nguồn cung cấp trà mã, làm sao có thể nguyện ý cùng đám diêm thương tài đại khí thô chia bát cơm cho được, hai lão nhân đã quá tuổi lục tuần cả đêm mất ngủ, không biết lẩm nhẩm bao nhiêu chủ ý, vừa đến giờ đã thay xiêm y, ngồi xe ngựa đến Trấn Nam Vương phủ dự tiệc.

Yến tiệc của Minh Trạng không phong phú như trong tưởng tượng, trước mặt mỗi người đặt bốn đĩa hoa quả tươi và bốn đĩa hoa quả khô cùng một tách trà xanh mà thôi.

Bất quá bản thân Minh Trạng lại trẻ tuổi hơn so với trong tưởng tượng, hấn mặc một bộ y bào màu thiên lam, tóc được búi sau đầu, không đội mũ, trẻ tuổi đến mức làm cho người ta sửng sốt.

Minh Trạng chống một khuỷu tay lên bàn, nhàn nhã ngồi, “Ta biết các người cũng không phải đến đây để dùng bữa, không bằng chúng ta bàn luận sự tình trước, sau đó các người cũng sẽ có tâm tình mà dùng bữa.”

Mấy người bọn họ đều cất tiếng cười tán thành.

Vài lần tiếp xúc, Lâm Trung Lương thấy Minh Trạng bình dị gần gũi, bèn đánh bạo mà cười nói, “Từ lúc thuộc hạ nói với bọn họ rằng thế tử muốn gặp bọn họ thì cả đêm hôm qua bọn họ đều kích động đến mất ngủ.”

Minh Trạng đảo mắt qua hai lão nhân, cười nói, “Các người cũng biết tình hình hiện nay, trước kia chúng ta dùng lá trà trao đổi ngựa với người Tây Tạng, giao dịch này là do Vương phủ ra mặt, lấy danh nghĩa của Vương phủ mà giao dịch với người của Tây Tạng. Nay ý tứ của phụ vương chính là mở thị trường giao dịch tự do ở Tây Tạng, những mặt hàng giao dịch bao gồm trà, ngựa, đến đồ dùng hằng ngày như đồ sứ, tơ lụa, ngọc thạch, tất cả đều do thương nhân giao dịch. Hạng mục chi tiết sẽ do Vương phủ quyết định bằng công văn cụ thể.

Hai vị gia chủ của Lưu gia và Phương gia nhin không được mà run sợ một lúc, bàn tay cầm tách trà cũng nhin không được mà nhẹ nhàng run lên, kiềm chế kích động trong lòng, hai nhà Lưu Phương nhìn nhau, trong lòng lại có vài phần do dự, đây cũng không phải là việc nhỏ, thế tử có thể làm chủ được hay sao?”

Lưu gia Lưu Đại Dụng thông thả đứng dậy, kính cẩn nói, “Thế tử thiên tuế, chuyện này thật sự....thật sự là....” Chớp mắt một chút, Lưu Đại Dụng mới run rẩy nói, “Thảo dân thật sự không thể nào tin tưởng...”

“Người có thể tin tưởng.” Minh Trạm lẳng lặng nói, “Nếu ta đã dám nói lời này thì tất nhiên là thật.”

“Dạ, dạ, là thảo dân, thảo dân cao hứng....nên nói năng lộn xộn ạ....” Lão hồ ly giả vờ hồ đồ, nhưng trong lòng lại có một chút an tâm, lúc này hẳn cũng hiểu được nếu dựa vào hai nhà bọn họ thì tuyệt đối không thể nuốt nổi thị trường này, bèn hỏi, “Việc này là đại sự, chúng thảo dân kinh doanh lá trà nhiều năm, thật ra cũng biết một ít đối với chuyện này. Thế tử có chuyện gì thì cứ hỏi, thảo dân sẽ dốc hết sức lực để phục vụ?”

Gia chủ Phươn gia là Phương Duy cũng bày tỏ lòng trung thành của mình.

Minh Trạm gật đầu, “Các người từng trải nhiều năm, trước kia Tây Tạng thiếu trà, chúng ta cùng Tây Tạng lấy trà đổi ngựa, bình thường khoản ba mươi cân thì có thể đổi một con tuần mã, đây là món lãi kékê xù. Nếu thị trường được mở ra thì lá trà nhất định sẽ bị giảm giá trị ở một trình độ nhất định nào đó. Các người so sánh một chút giá cả đối với giao dịch trà mã cùng Vương phủ, phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Hai người đều quên đi gánh nặng trong đầu, cùng nhau gật đầu, “Dạ, thảo dân hiểu được. Ngày sau cũng không chỉ hai nhà thảo dân cùng người Tây Tạng mua ngựa, chẳng qua giá cả tốt nhất của trà mã phải được khống chế ở mức độ nhất định. Dù sao thì vẫn cần thế tử định giá, chúng thảo dân có được lòng tin thì buôn bán cũng sẽ an tâm hơn.”

“Đây là vấn đề mà chúng ta phải đàm phán với người Tây Tạng, các người là người trong nghề, do đó phải cung cấp cho ta số liệu đáng tin cậy, sau đó Vương phủ sẽ đàm phán với người Tây Tạng, giành lấy lợi ích lớn nhất cho các người.” Minh Trạm trấn tĩnh nói, “Các người phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Ta thường nghe nói một câu, lãi ít tiêu thụ mạnh. Các người thảo luận ra một cái giá, cái giá này còn phải thương nghị với đế đô, cuối cùng chúng ta sẽ cùng người Tây Tạng định giá.”

“Cái giá cuối cùng sẽ đưa các người tham khảo, coi đây là thước đo mà tiến hành sinh ý.”

Hai lão nhân có thể vạch ra tiền cảnh tốt đẹp theo như lời của Minh Trạ, lúc này cho dù Minh Trạ bảo mặt trời hình vuông, cục than màu trắng thì e rằng hai người này cũng sẽ không phản bác mà cứ liên tục nói, “Dạ, thế tử nói cực kỳ đúng.”

Hai lão nhân Lưu Phương tuy chỉ uống hai tách trà nhưng lại cảm thấy hai tách trà này có thể sánh bằng quỳnh tương ngọc dịch của Ngọc hoàng đại đế, có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Cả hai người trở về đều truyền lại đại ý trong lời nói của Minh Trạ khiến cho toàn bộ Vân Quý hai tỉnh đều trở nên sôi trào.

Mở ra mậu dịch nơi biên ải, tin tức này làm cho thương nhân hai tỉnh Vân Quý hận không thể lập bài vị trường sinh cho Minh Trạ, mỗi ngày thấp ba nén hương thơm ngát mà cung phụng.

Thậm chí thương nhân đế đô cũng bắt đầu cố ý hỏi thăm tin tức nội bộ, không biết đế đô có ý định này hay không. Bất quá đế đô phong phú nhiều thứ, cơ hội phát tài nhiều, bọn họ cũng không quá hứng thú đối với chuyện mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng, ngược lại, bọn họ quan tâm đến việc cải cách thuế muối ở Vân Nam có lan đến thuế muối ở đế đô hay không.

Chuyện ở đế đô tạm thời không cần đề cập quá nhiều.

Minh Trạ lại gặp phải một chuyện phiền phức mới.

Vân Quý có nhiều thổ binh, năm đó Trần Nam Vương đời đầu tự phong vương, đương nhiên là dẹp loạn đám thổ binh ở nơi này. Hơn nữa cả thế hệ binh định phân hóa đất đai, nay thổ binh của Vân Quý đã không thể sánh bằng năm xưa, bất quá vẫn có thế lực trong phạm vi nhất định.

Tỷ như Chu gia của Chu Tử Chính là đầu lĩnh thổ sĩ gia nhập Vương phủ làm đương sai, nay đã trải qua nhiều năm, Chu gia đã sớm không còn quyền thế binh lực như lúc trước, Trần Nam Vương phủ cũng cho bọn họ công việc béo bở nhất, diêm thương.

Tỷ như mẫu tộc Dương gia của Minh Nhã, năm đó cũng từng nắm một nhánh thổ binh.

Còn có diêm thương Chu gia, thế lực hơn cả Dương gia, nhưng Chu gia đã sớm nói, nhiều thế hệ của gia tộc bọn họ lấy muối làm nghiệp, nếu có người đoạt bát cơm của hắn khiến hắn chết đói thì hẳn tất nhiên

sẽ liều mạng.

Đương nhiên cũng có nhiều thương nhân cảm thấy rất hứng thú đối với giao dịch cùng Tây Tạng.

Còn Phượng Cảnh Nam lại hạ Vương lệnh khiến cho Ngụy phi suýt nữa đã khóc đứt gan đứt ruột.

.....

110. Chương 110

Phượng Cảnh Nam lệnh cho Nội vụ cục ở Côn Minh Thành tu kiến phủ đệ, để cho trưởng tử, thứ tử và tam tử di dời.

Ba người nhi tử càng ngày càng lớn, cũng đã đại hôn, lại vì chuyện Minh Nghĩa phá hư hôn lễ của Minh Trạ, làm cho Phượng Cảnh Nam càng thêm hạ quyết tâm: Khác nhau đích thứ tôn ti, xem đích tử là chính thống.

Ngụy phi cầm khăn, ánh mắt sưng húp như quả đào, khóc lóc nói, “Thuở nhỏ bọn họ đã lớn lên bên cạnh thiếp, chưa từng có ngày nào rời xa, nay lại đi ra ngoài, mấy năm không gặp, thiếp làm sao có thể sống nổi cơ chứ.”

Phượng Cảnh Nam đỡ khóc đỡ cười, “Đúng là nữ nhân, làm sao mà mấy năm không gặp? Khi nào nàng muốn gặp bọn họ thì cứ nói một tiếng, truyền bọn họ đến đây là được. Con cái đều đã lớn, chẳng lẽ cứ chen chúc sống cùng một chỗ. Trước kia ta ở đề đô, hai mươi tuổi xuất cung dựng phủ đã là trẻ. Ngoại trừ thái tử thì người nào có thể ở lâu trong cung.”

“Nàng có thể lưu bọn họ ở trong phủ, ngày sau Minh Trạ đại hôn sẽ kế thừa Vương vị, chẳng lẽ huynh đệ Minh Nghĩa lại ở trong Vương phủ, cùng đệ đệ sống chung một mái nhà.” Nói đến sau cùng, Phượng Cảnh Nam có thêm vài phần trịnh trọng và kiên quyết.

Nghe thấy mấy chữ Minh Trạ kế thừa vương vị thì Ngụy Phi lại càng thêm bi thương, nước mắt không ngừng tuôn rơi, khóc lóc nói, “Thì cũng phải chọn ra vài nô tài thỏa đáng một chút.”

“Phủ đệ của bọn họ cũng phải mất một thời gian mới xây xong, cứ chậm rãi lựa chọn nô tài cũng được.” Phượng Cảnh Nam thấy Ngụy phi thật sự thương tâm, bèn khuyên một câu, “Ổ Văn Nam cũng chỉ là tạm thời, ngày sau bọn họ phải đến đề đô, có Tử Mẫn chiếu cố, nàng cứ yên tâm.”

Ngụy phi với đôi mắt ngẩn lẹ, nàng đã là mẫu thân của bốn đứa nhỏ, bất quá nhiều năm sống an nhàn sung sướng, bảo dưỡng thỏa đáng, lúc này rơi lệ vẫn có vài phần diễm đạm khả ái. Ngụy phi kín đáo oán một câu, “Cứu cứu thân hơn hay huynh đệ thân hơn, đương nhiên huynh đệ bọn họ phải trọng cậ vào thể tử diện hạ rồi.” Phượng Cảnh Nam nghe lời này, nhin không được mà cau mày, “Ý của nàng là gì, Minh Trạ cũng không phải là người keo kiệt. Mấy năm nay Vương phi cũng đâu ủy khuất bạc đãi nàng, chẳng lẽ nàng còn nghi ngờ mẫu tử bọn họ hay sao?”

Nhiều năm cố gắng của Vệ vương phi rốt cục có hiệu quả.

Mặc dù với con mắt bắt bẻ của Phượng Cảnh Nam thì cũng cho rằng Vệ vương phi đã lo liệu Vương phủ nhiều năm qua, làm việc hào phóng, cho dù là đối với Ngụy phi cũng vậy, tuy Vệ vương phi không được sủng ái bằng Ngụy phi nhưng xử sự lại vô cùng công bằng, tất cả đãi ngộ của Ngụy phi đều rất đầy đủ.

Trong lòng của Ngụy phi rùng mình, vội vàng rơi lệ mà biện bạch, “Vương gia đừng nghĩ oan cho thiếp, ngài nghĩ lại đi, huynh đệ Minh Lễ sống yên ổn ở đề đô chẳng phải là vì thể tử hay sao? Thiếp tuy là phận nữ tử nhưng cũng hiểu được chỉ cần Trần Nam Vương phủ an ổn thì huynh đệ Minh Lễ mới có thể an ổn.”

“Huynh đệ Minh Lễ ở tại đề đô, người ta chỉ nói, đây là huynh trưởng của thể tử, có ai lại nói đây là diệt tử của Thừa Ân Hầu đâu?”

“Thiếp nghĩ, vì thế tử đứng hàng nhỏ nhất, từ trước đến nay ít cùng huynh đệ Minh Lễ chơi đùa với nhau. Vương gia ngẫm lại đi, đã hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh, huynh đệ bọn họ phải thân cận nhiều một chút mới tốt.” (anh em cùng đánh hổ, cha con cùng ra trận)

Ngụy phi và Phượng Cảnh Nam ở chung nhiều năm, cũng có thể hiểu được một chút tính tình của Phượng Cảnh Nam, ôn hòa nhẹ giọng nói, “Thiếp không hiểu chuyện bên ngoài, chỉ là nghĩ trước kia Tử Mẫn Tử Nghiêu tuy hay đùa giỡn nhưng tình cảm lại thân thiết hơn huynh đệ người ta một phần.”

Muốn bảo toàn tất cả hài tử của mình, đây là thiên tính của người làm phụ thân. Nhưng trong hoàng thất, loại suy nghĩ này quả thật có một chút xa xỉ, Phượng Cảnh Nam nghe vậy, sắc mặt thản nhiên, chỉ nói, “Nàng không cần quan tâm việc này, cứ dưỡng hảo thân mình là được.”

“Thiếp đã biết.”

Ngụy Phi nói mấy câu đó, rốt cục đã lọt vào tâm của Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam liền có ý để cho Minh Lễ Minh Liêm giúp Minh Trạ một tay.

Phượng Cảnh Nam vừa mở miệng đã dọa Minh Trạ nhảy dựng.

Hôm kia vừa muốn đuổi nhi tử ra ngoài sống độc lập, hôm nay vì sao lại muốn để Minh Lễ và Minh Liêm tham gia chuyện thuê muối.

Phượng Cảnh Nam nói với Minh Trạ, “Ta đã nghĩ lại, thuê muối liên lụy đến giao dịch trà mã, lại liên quan đến mậu dịch với Tây Tạng, nhiều vô số kể, vụn vặt đến cực điểm. Bên cạnh người chỉ có mấy người Phạm Duy, làm sao mà đủ. Đã hổ thân huynh đệ, để cho hai người bọn họ đến giúp người, chẳng phải là hợp lý hay sao?”

Minh Trạ lấy một ánh mắt thực quỷ dị nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, bây giờ hắn vẫn chưa thể phán đoán, Phượng Cảnh Nam suy nghĩ như thế nào, vì sao lại đưa ra đề nghị như vậy.

Phượng Cảnh Nam ngồi ở ghế chủ vị, Minh Trạ kéo chiếc ghế dưới mông về phía trước, cho đến khi tới trước mặt Phượng Cảnh Nam, hít thật sâu một hơi, đôi mắt trừng to nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Nam, gần đến mức Phượng Cảnh Nam có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở ấm áp của Minh Trạ cùng với hương thơm thản nhiên trên người, còn có vẻ mặt đáng trách đang tìm tòi nghiên cứu, Phượng Cảnh Nam cau mày, đẩy Minh Trạ ra, “Làm càn, có chuyện thì cứ nói.”

“Hiện tại ta rất thiếu người.” Trong lòng của Minh Trạ đã có suy tính, hắn ngồi thẳng lưng, thành khẩn thẳng thắn mà nói, “Thân phận của đại ca và tam ca rất có lực uy hiếp, đối với tình cảnh hiện tại của ta thì có thể giúp ích được một phần, chẳng qua ta không muốn mạo hiểm như vậy.”

“Lời này có ý gì? Nói rõ một chút.” Trực giác của Phượng Cảnh Nam cảm thấy Minh Trạ sẽ chẳng nói ra lời gì hay ho, sắc mặt liền trầm xuống trước.

“Chuyện này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, mặc dù giao dịch trà mã có lợi nhuận kékè xù, nhưng đám diêm thương cũng không dễ dàng buông ra mỏ muối trong tay.” Minh Trạ nói, “Thuế muối liên lụy đến nhiều lợi ích rất lớn, có tính nguy hiểm nhất định, phụ vương cũng biết tình cảm của ta và vài vị huynh trưởng cũng không sâu đậm.”

Phượng Cảnh Nam lại tối sầm mặt, Minh Trạ cười khẽ, “Đây cũng chẳng phải bí mật gì cả.” Sau đó lẳng lặng nhìn Phượng Cảnh Nam một cách ung dung trấn định.

“Vây ý tứ của người là vì tình cảm của các người không sâu đậm, ngày sau không thể hợp tác, cả đời không qua lại với nhau hay sao?” Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã phun ra lá phổi, chỉ đợi Minh Trạ gật đầu một cái thì sẽ lập tức phát tác.

Minh Trạ lắc đầu, “Bọn họ sẽ trở thành nhược điểm của ta.”

Phượng Cảnh Nam đang tràn ngập lửa giận muốn phát tác thì bỗng nhiên nghẹn đứng ngay cổ họng! Là hiểu biết của hắn có vấn đề hay là Minh Trạ không phải nói tiếng người, tại sao hắn lại nghe không rõ, trong chốc lát thì nói tình cảm không sâu đậm, nếu tình cảm không sâu đậm thì sinh tử của bọn họ có liên quan gì đến người! Hoặc là huynh đệ Minh Lễ xảy ra vấn đề gì đó, làm cho Minh Trạ vui vẻ khi người

khác gặp họa! Nếu Minh Trạm có suy nghĩ này thì Phụng Cảnh Nam cảm thấy rất bình thường. Lúc trước hần hận Lệ thái tử đến mức chỉ muốn thái tử chết đi cho rảnh mắt!

Nhưng vì sao huynh đệ Minh Lễ lại trở thành nhược điểm của Minh Trạm?

Khi Phụng Cảnh Nam cơ hồ muốn bỏ đầu của Minh Trạm ra để nghiên cứu trong não của tên tiểu tử này rốt cục đang suy nghĩ cái gì thì Minh Trạm đã bất đắc dĩ mở miệng giải thích, “Nếu bọn họ có chỗ nào không ổn hoặc là có gì nguy hiểm thì nhất định sẽ có người gây chia rẽ, chúng khẩu thước kim, tích hủy tiêu cốt, ta không muốn gánh vác loại phiêu lưu này.” (không ngừng phỉ báng có thể hủy hoại một con người)

“Ý của ngươi là ta không có sức phán đoán chính xác, dễ dàng tin lời gièm pha, không phân rõ trắng đen đúng không?”

“Là ta không muốn gánh vác loại phiêu lưu này.” Minh Trạm nói, “Ta không có cách nào cam đoan sự an toàn của bọn họ, nhưng nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì ta lại bị liên can. Khi đó, cho dù phụ vương không trách ta nhưng chuyện như vậy sẽ làm ta hết đường chối cãi. Thậm chí mọi người sẽ suy đoán lung tung, ta phải gánh lấy tai tiếng không tốt đẹp gì mấy.”

Phụng Cảnh Nam không chỉ một lần cảm thấy hần nên tránh giao tiếp với Minh Trạm, nếu không sẽ không thể sống thọ thêm hai mươi năm nữa.

Phụng Cảnh Nam nhin xuống cảm giác muốn học máu, vừa cười lạnh vừa hỏi, “Ngươi cho rằng Minh Lễ và Minh Liêm sẽ có cái gì nguy hiểm?”

“Không biết.” Minh Trạm bỏ thêm một câu, “Bất quá nếu phụ vương có ý để cho bọn họ tham dự thì khả năng nguy hiểm sẽ càng gia tăng.”

“Ngươi nói cái quái quỷ gì vậy!”

“Chuyện này chẳng phải rất rõ ràng hay sao? Sẽ có người công kích bọn họ để đạt đến mục đích đả kích ta.” Minh Trạm bình tĩnh nói, “Phụ vương không thích ta, cảm thấy ta không chịu nghe lời, lòng dạ cũng thâm sâu, đối với các huynh trưởng trần đầy ác ý. Phụ vương luôn có thành kiến lớn với ta, một khi bọn họ gặp chuyện không may thì ta chắc chắn sẽ trở thành kẻ hiềm nghi đầu tiên. Cho dù có chứng cứ hay không thì vẫn ảnh hưởng đến quan hệ của ta và phụ vương.”

“Vậy ngươi cảm thấy hiện tại sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta hay sao?”

“Hiện tại phụ vương chỉ cảm thấy ta ích kỷ, ngộ nhỡ gặp chuyện không may thì ta sẽ phải gánh lấy cái danh càng thêm khó nghe hơn nữa.”

Cho dù Phụng Cảnh Nam châm chọc khiêu khích như thế nào thì Minh Trạm vẫn trấn định như trước, hần bình tĩnh giao ra điều kiện, “Bọn họ có thể đến đây hỗ trợ, bất quá thị vệ bên cạnh bọn họ tốt nhất phải do phụ vương an bài. Ta cũng sẽ tận lực bảo đảm an toàn cho bọn họ, chẳng qua nếu có gì bất trắc thì ta sẽ không gánh vác trách nhiệm này.” Phụng Cảnh Nam đè áp cơn tức trong lòng, “Ngươi không làm chuyện đui lý thì ai cần ngươi chịu trách nhiệm! Cái này phải bảo là ngươi có tật giết mình thì mới đúng!”

“Phụ vương chưa từng nghe nói hay sao, không bị người ta đổ kị là vì tài trí bình thường. Hiện tại chuyện ta làm, còn có bản thân ta, không biết sẽ có bao nhiêu người hận ta nữa.” Minh Trạm thở dài, hỏi Phụng Cảnh Nam, “Phụ vương có biết ta bị áp lực nhiều như thế nào hay không? Nhắm mắt ngủ cũng không yên, tóc cũng bị rụng đầy cả ra. Phụ vương là phụ thân của ta, vì sao phụ vương lại không hề hỏi ta có gặp khó khăn gì hay không, có cần hỗ trợ gì hay không, thân thể của ta có khỏe hay không? Cứ bắt công làm cho ta hoài nghi hình như mình là con rơi!”

Phụng Cảnh Nam vừa định mở miệng thì Minh Trạm đã lập tức thêm vào một câu, “Phụ vương không quan tâm đến ta hay sao?”

“Ngươi....đúng là không biết tốt xấu....” Phụng Cảnh Nam đột nhiên đứng dậy, đầu ngón tay chỉ về phía chóp mũi của Minh Trạm, hừ lạnh một tiếng rồi nhấc chân bỏ đi.

Minh Trạm nghiêng người tránh đường, thở dài nhẹ nhõm, tiễn Phụng Cảnh Nam đến cửa phòng, “Phụ vương đi thông thả.” Rốt cục cũng có thể tiễn bước lão ôn thần này.

Phượng Cảnh Nam ngửa ngáy trong lòng bàn tay, quay đầu liếc mắt nhìn Minh Trạ̣m. Đôi mắt hơi nheo lại rồi chớp chớp, Minh Trạ̣m mím môi, đừng bảo lão gia hỏa này sẽ thay đổi chủ ý chứ? Giương mắt nhìn lên trời, Minh Trạ̣m nói một cách thân thiết, “Hình như trời muốn mưa, Hà Ngọc, đem ô đến đây.”

Phượng Cảnh Nam giao tiếp với Minh Trạ̣m không chỉ một hai lần, thậm chí bình thường Phượng Cảnh Nam vẫn luôn quan sát Minh Trạ̣m, tỷ như, khi Minh Trạ̣m khẩn trương thì lúc ấy sẽ mím môi, Phượng Cảnh Nam quan sát Minh Trạ̣m từ trên xuống dưới một lượt, Minh Trạ̣m cười cười.

Hà Ngọc ôm ô giấy dầu đến, Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên nói, “Cũng sắp đến giờ ngọ, theo ta đi dùng bữa đi.”

“Ta còn chút chuyện phải xử lý, hiện tại vẫn còn sớm, không bằng chốc lát nữa ta đi thỉnh an phụ vương.”

Phượng Cảnh Nam nhếch môi cười cười, “Cứ từ từ mà làm cũng được, vẫn là bản thân quan trọng hơn, nhìn sắc mặt của ngươi hai ngày nay có một chút tiêu tụy.” Trước mặt người bên ngoài, phụ tử hai người thường biểu lộ bộ dáng phụ tử tử hiếu. Phượng Cảnh Nam còn sờ sờ mặt Minh Trạ̣m, nói thật lòng thì thiếu niên mười mấy tuổi cho dù có tiêu tụy thì cũng chỉ có hạn, huống chi Minh Trạ̣m từ đó đến nay vẫn luôn chú trọng giấc ngủ bổ dưỡng, sắc mặt thật sự mịn màng tươi mát, thời kỳ trưởng thành cũng chẳng tìm thấy một cái mụn nhỏ nào, da dễ láng mượt, mặt búng ra sữa. Phượng Cảnh Nam thật sự nheo một cái, chẳng cảm thấy thân mình của Minh Trạ̣m có chỗ nào không khỏe cả?

“Có sao?” Minh Trạ̣m sờ sờ mặt mình, mỉm cười cầm lấy bàn tay của Phượng Cảnh Nam đang sờ nắn mặt hắn, nói một cách hiểu chuyện, “Vì phụ vương quan tâm quá nên hóa loạn, ta thấy rất ổn mà.”

“Đi thôi.” Phượng Cảnh Nam đi phía trước, Minh Trạ̣m đành phải đi theo, trong lòng thì thầm không biết lão già này lại muốn xuất ra chiêu gì.

Trần Nam Vương là thổ hoàng đế nơi này, quy mô của Vương phủ cũng vượt xa dinh thự bình thường, nói là xa hoa cũng không quá, Phượng Cảnh Nam nhìn hoa thơm cỏ lạ trên đường, trong lòng cũng tiêu tán bớt lửa giận.

Minh Trạ̣m đương nhiên không thích để Minh Lễ và Minh Liêm chia bớt bát cơm của mình, theo lời của Minh Trạ̣m, đây không phải chuyện dễ dàng, có thể nói là rất gian nan, cũng có nghĩa một khi thành công sẽ đưa đến càng nhiều ích lợi cho Minh Trạ̣m. Trước khi đến đó thì Phượng Cảnh Nam đã có tâm lý chuẩn bị, Minh Trạ̣m sẽ không thích ý.

Ai cũng không muốn để người khác chia bớt cơm của mình, huống chi là Minh Trạ̣m.

Bất quá hình như mình đã phạm phải sai lầm gì đó. Phượng Cảnh Nam thầm mắng chửi Minh Trạ̣m gian trá, cái tên chết tiệt này lại đánh trống lảng.

Phượng Cảnh Nam không vội không chậm mà đi, Minh Trạ̣m nhẹ nhàng phân phó với Hà Ngọc, “Ngươi đi nói với tiểu Phạm, thời gian đàm luận chiều nay dời lại một canh giờ. Nếu mấy nhà bọn họ đã đợi sẵn thì giờ ngọ chuẩn bị mấy món ăn cho bọn họ, sau khi xong công việc ta sẽ quay lại.”

Xem ra tiểu tử này cũng không hoàn toàn thoả thác, nội tâm tức giận của Phượng Cảnh Nam hơi tiêu tán một chút.

Phượng Cảnh Nam biết mấy ngày nay Minh Trạ̣m thường xuyên tìm thương nhân đàm phán, nhịn không được mà nhắc nhở hắn, “Chỉ cần nghe sơ xài lời nói của đám thương nhân này thôi, đừng để bọn họ dắt mũi. Giờ ngọ không rảnh thì bảo bọn họ quay về, sáng mai lại đến, ngươi thật sự hào phóng, còn lo ăn uống cho bọn họ nữa sao?”

Minh Trạ̣m mỉm cười trêu chọc, “Phụ vương đang xót bạc à?”

“Hầm hồ.” Phượng Cảnh Nam bước đi vài bước rồi quay đầu nhìn Minh Trạ̣m một cái, “Trà mã nhượng ra ngoài, Vương phủ sẽ tổn thất không nhỏ, dựa vào việc nộp thuế của người có thể thu về đủ hay không?”

“Hiện tại chỉ tuyển hai nhà diêm thương mà thôi, trong một khoảng thời gian ngắn cũng không cần Vương phủ buông tay tất cả giao dịch trà mã hiện hành.” Minh Trạ̣m nói, “Cho dù Vương phủ của chúng ta hay là diêm thương thì đều cần một thời gian tương đối để thích ứng.”

Xem như rất thận trọng, Phượng Cảnh Nam trầm gật đầu trong lòng, hỏi Minh Trạ, “Đã nghĩ ra sẽ chọn hai nhà diêm thương nào hay chưa?”

“Không cần vội.” Minh Trạ nhìn Phượng Cảnh Nam một cái, hỏi một cách nhay bén, “Phụ vương có gì cần chỉ thị hay sao?” Phượng Cảnh Nam cười một cái, lúc ngốc thì quá ngốc, lúc thông minh thì quá thông minh, khoát tay nói, “Chuyện này nếu đã giao cho người thì đương nhiên để người xử lý, chỉ cần đừng gây ra phiền phức gì là được.”

“Phiền phức?” Minh Trạ nhướn mày, “Phụ vương nói về phương diện nào?”

“Thuế ngân sang năm không thể ít hơn năm rồi.”

“Nếu nhiều hơn thì phụ vương sẽ chia cho ta à?”

Đây là lần đầu tiên Phượng Cảnh Nam nghe thấy cách nói như vậy, trầm nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử này hám tài đến phát điên rồi sao? Bởi vì người nói những lời này là Minh Trạ cho nên Phượng Cảnh Nam vẫn nhẫn nại mà nói một câu, “Đây đều là bạc của Vương phủ, người là thế tử của Vương phủ, là người thừa kế, người còn muốn bạc để làm gì?” Hiện tại còn dám ngửa tay đòi bạc, bước tiếp theo có phải người muốn phủ, muốn đất, muốn người...muốn sống riêng một mình đúng không!

“Phụ vương từ trước đến nay đều thưởng phạt phân minh mà!” Về mặt của Minh Trạ lộ ra một loại xảo quyệt, “Ta nhìn trúng một biệt viện.”

“Nói đi.”

“Hành cung ở phía nam cũng không tệ.” Minh Trạ có công phu sư tử ngoạm, há mồm liền đòi nơi mà Phượng Cảnh Nam thích nhất, “Chờ chuyện này làm xong, ta muốn dọn đến hành cung ở phía nam. Phụ vương thấy đó, các ca ca đều dọn ra ngoài, tỷ muội cũng xuất giá, ta cũng phải học tự lập, thỉnh thoảng ra ngoài ở một thời gian cũng tốt.”

Nếu không phải hiện tại đang là ban ngày ban mặt, hơn nữa còn đang ở bên ngoài thì Phượng Cảnh Nam thật sự muốn trực tiếp dùng bạo lực để giải quyết Minh Trạ, đi được vài bước, Phượng Cảnh Nam cất lên giọng nói xốt xa, “Người có biết thái tử dọn ra đông cung có nghĩa là gì hay không?”

“Chỉ là thỉnh thoảng ra ngoài ở vài ngày mà thôi.” Minh Trạ nhẹ nhàng cười cười, “Phụ vương cũng thường đến hành cung nghỉ ngơi mà.”

“Nói rất đúng, người ở hành cung vậy về sau ta ở chỗ nào?” Phượng Cảnh Nam đương nhiên không chỉ có một hành cung, mặc dù chỗ này hẳn ưa thích nhưng cũng chỉ là một biệt viện mà thôi. Chẳng qua Minh Trạ muốn dọn ra ngoài cũng không phải hão ý gì.

“Chúng ta còn phân chia rõ ràng như vậy hay sao, của ta chẳng phải của phụ vương à? Của phụ vương cũng là của ta. Ta chỉ sợ phụ vương tiếc của, không muốn ta ở hành cung, thuận miệng nhắc đến, vậy mà ngài lại nghĩ trật đi đâu vậy.” Minh Trạ nheo mắt cười, “Rất cực có được hay không, phụ vương cho ta một câu trả lời chắc chắn đi!”

Phượng Cảnh Nam giẫm lên những hòn đá cuội dưới chân, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu, hẳn dám lấy tánh mạng đảm bảo, chỉ cần hắn gật đầu thì Minh Trạ sẽ lan truyền tin tức Phụ vương ban cho hành cung khắp tứ phía, lời kia vừa thốt lên, giống như tát nước ra ngoài, không thể thu lại.

Còn nữa, Minh Trạ nói chuyện thường quanh co lòng vòng, đây cũng không riêng gì là chuyện hành cung. Minh Trạ dọn ra ngoài, tất nhiên sẽ làm cho quan hệ với Phượng Cảnh Nam càng thêm lãnh đạm. Mà tình hình hiện tại là Minh Trạ đã danh chính ngôn thuận làm người kế thừa Vương vị, Phượng Cảnh Nam đương nhiên rất coi trọng huynh đệ Minh Lễ, bất quá thân phận của Minh Trạ quá nặng, thế tử dọn khỏi Vương phủ cũng chẳng phải điềm lành.

Nhưng mà nếu Phượng Cảnh Nam từ chối thì được thôi, chốc lát nữa người đừng mở miệng nói với ta chuyện Minh Lễ và Minh Liêm nữa, Minh Trạ sẽ bắt lấy điểm này mà khốc lóc om sòm, nói năng lung tung can quấy.

Phượng Cảnh Nam quay lại rồi vỗ vỗ vai của Minh Trạ, sau đó im lặng rồi tiếp tục bước đi.

“Không đồng ý cũng không sao. Chúng ta với nhau cả mà, đừng lo.” Minh Trạm cười hì hì đi theo, ôm lấy cánh tay của Phụng Cảnh Nam, vui vẻ hỏi, “Ngộ thiện ăn món gì?”

Phụng Cảnh Nam bị hấn làm cho sồn da gà, muốn rút tay ra, kết quả là bị Minh Trạm túm quá chặt, Phụng Cảnh Nam không thể rút ra, Minh Trạm lại nhiệt tình nói, “Hôm kia có người cho ta mấy củ nhân sâm, ta đang định hiếu kính phụ vương, dùng hầm canh tẩm bổ thân mình.”

Minh Trạm lo lắng cho Phụng Cảnh Nam một cách ân cần, làm cho Phụng Cảnh Nam không thể không nhớ đến một câu ngạn ngữ: Vô sự mà ân cần, không phải gian tức là đạo.

Phụng Cảnh Nam bị Minh Trạm quấy rối phiền phức, vừa đến phòng thì lập tức phái người châm trà thưởng cho Minh Trạm một tách, ngăn cản cái miệng lảm lòi của hắn lại.

Tâm tình của Minh Trạm hoàn toàn có thể hình dung là đang bay lên thiên đàng, một tòa biệt viện mà cũng luyến tiếc, Phụng Cảnh Nam đối với huynh đệ Minh Lễ chẳng hơn gì thứ này.

Trong chốc lát Hà Ngọc mang đến một hộp gỗ được điêu khắc tinh tế, Minh Trạm tiếp nhận, mở ra cho Phụng Cảnh Nam xem, “Tất cả đều là nhân sâm hơn trăm năm, không tệ đâu phụ vương.”

Phụng Cảnh Nam liếc mắt một cái rồi nhắm mắt lại, “Nhân sâm đúng là nhân sâm tốt, chẳng qua cái hộp thật bình thường.” Xem ra tiểu tử này nhận không ít thứ tốt nha.

“À.” Minh Trạm có một chút ngượng ngùng, “Cái này, trước đó có đưa đến cùng một cái hộp không thích hợp, nạm vàng khảm ngọc, lộ ra vài phần thô thiển, không phù hợp với thẩm mỹ của phụ vương, vì vậy mới đổi hộp khác cho phụ vương.”

Phụng Cảnh Nam lạnh lùng hừ một tiếng, “Chắc là nhìn đáng giá nên mới giấu diếm phải không?”

“Làm gì có, phụ vương nghĩ đi đâu vậy?”

“Người là ta sinh ra, làm sao mà ta không hiểu người cho được? Bản mặt hám tài.” Phụng Cảnh Nam có vẻ chướng mắt với bộ dáng đầu cơ trục lợi của Minh Trạm.

Minh Trạm tiếp tục lảm lòi, “Phụ vương có thể sinh ra ta sao? Là người đích thân sinh ra ta sao?” Tay đã định cởi ra y khẩu trên cổ, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, “Nóng nực quá, chắc là muốn mưa.”

“Lỗ măng.” Phụng Cảnh Nam mắng một câu, đưa tay cột lại y khẩu cho Minh Trạm, “Chẳng ra thể thống gì cả.”

“Có ai nhìn thấy đâu.” Minh Trạm nói thảm, Phụng Cảnh Nam sinh trong hoàng thất, thuở nhỏ đã được huấn luyện với lễ nghi khắc nghiệt, y quan chỉnh tề là điều cơ bản nhất, có một lần vào buổi tối hắn nhìn thấy Minh Trạm ở trong hoa viên mặc đoản y đoản khổ hóng mát, trận đó hắn đã mắng Minh Trạm cả nửa tháng.

Phụng Cảnh Nam phái người đưa vài tảng băng đến, hành vi kế tiếp của Phụng Cảnh Nam thật sự làm cho Minh Trạm cảm thấy buồn nôn. Hắn bắt đầu hỏi những chuyện mấy ngày nay của Minh Trạm, mãi cho đến ngộ thiện thì mới tạm dừng lại.

Minh Trạm phải nhịn cười, Phụng Cảnh Nam gấp một miếng rau trộn măng tay vào trong bát của Minh Trạm, Minh Trạm xì cười, ôm bát run run cả buổi, xoa bụng nói, “Ta đã nói rồi, phụ vương cứ yên tâm đi.”

“Như vậy sao được, người là người thành thật, miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng tất nhiên là lo lắng.” Phụng Cảnh Nam rất để ý lời nói của Minh Trạm, ôn hòa nói với Minh Trạm, “Có một số việc cũng là do ta không cân nhắc đầy đủ. Dù sao đây cũng là lần đầu người làm đương sai, vì người làm việc thỏa đáng cho nên ta cũng không cần hoài nghi. Hôm nay mới biết hóa ra người chịu áp lực lớn như vậy, trong chốc lát dùng xong bữa thì hảo hảo nghỉ ngơi, gọi ngự y đến bắt mạch cho người, kê một chút thuốc bổ.”

Minh Trạm cười he he vài tiếng, “Ta chỉ oán trách vài câu mà thôi.”

“À, vậy là trong lòng còn oán khí à.”

Minh Trạm nhìn Phụng Cảnh Nam một cái, tự mình cầm đũa gà hầm tiêu mà ăn, “Phụ vương không nghe nói câu này hay sao, hài tử biết khóc sẽ có sữa bú, hơn nữa có ai mà không muốn trở thành người quan trọng nhất trong mắt của phụ thân mình.”

Phụng Cảnh Nam nghe xong lời này, trong lòng có một chút hương vị, đảo mắt nhìn món ăn trong tay của Minh Trạ, cau mày một chút, nhin xuống một câu chưa nói. Cũng không biết Minh Trạ làm ra món này từ đâu, cực kỳ thích ăn, đám hạ nhân tranh nhau nịnh bợ lấy lòng, cho nên mỗi lần Minh Trạ dùng bữa, Phụng Cảnh Nam đều nhìn thấy mấy món này.

“Phân phó trừ phòng tiem canh cho người, đừng ăn mấy món cay nhiều quá.”

Minh Trạ cười cười, xem ra Phụng Cảnh Nam đã sớm chuẩn bị, ngay cả canh cũng tiem rất tốt, ngoài miệng vẫn nói như trước, “Trời nóng như vậy, không cần húp canh nhiều quá, uống bát canh ô mai ướp lạnh cũng đủ rồi.”

Phụng Cảnh Nam thăm hậ trong lòng, lão tử mặc kệ người thì người đi oán giận, quan tâm người thì lại không biết cảm kích, đúng là bẩm sinh thích bị ăn đòn mà. Không bận tâm đến lời nói của Minh Trạ, Phụng Cảnh Nam trực tiếp nói, “Ta nghe nói Chu gia không phải người đến đây....”

“Cũng không phải, đại chương quỹ của nhà hân có đến, chỉ là ta không muốn gặp mà thôi.” Minh Trạ cười, “Sinh ý vốn là chuyện ta tình người nguyện, vội vàng hấp tấp thì mua bán còn ý tứ gì nữa? Ta nghe nói lúc trước Chu gia cũng lập được một chút công lao, dù sao cũng phải lưu một chút mặt mũi cho bọn họ, miễn cho có người nói Phụng gia chúng ta không niệm tình cũ, phụ vương thấy ta xử trí như vậy có được hay không?”

Ở cổ đại, thương nhân xếp hạng thấp nhất.

Đối với việc Chu gia chậm trễ, mặc dù trong lòng của Phụng Cảnh Nam không thoải mái, nhưng lại cảm thấy Minh Trạ làm việc rất thuận buồm xuôi gió, cho nên vẫn không nhúng tay.

“Làm chuyện gì cũng vậy, vừa đầm vừa xoa, lạc mềm buộc chặt, sẽ tạo ấn tượng tốt cho người ta. Nếu quá cứng rắn sẽ bị miệng đời bình phẩm, chuyện gì cũng phải đúng mực, người phải học được điều này.” Phụng Cảnh nam chỉ điểm cho Minh Trạ.

“Dạ, ta sẽ chú ý.” Minh Trạ dùng giọng điệu hơi ngượng ngùng và có lỗi, khiêm tốn ca ngợi bản thân một trận, “Chẳng qua ngài cũng biết ta trước nay luôn mềm lòng, làm mặt trắng thì được chứ giả mặt đen thì giả thế nào cũng chẳng giống.”

Nghe lời này, những món ăn trong bụng của Phụng Cảnh Nam bắt đầu muốn trồi lên cổ họng, suýt nữa đã nôn mửa. Có thể nói ra câu này chứng tỏ trình độ da mặt dày của Minh Trạ đã tu luyện đến hàng thượng đẳng, giao tiếp với một kẻ không biết xấu hổ thì ắt hẳn đám thương nhân cũng phải lao tâm khổ trí lắm đây.

.....

P/S: Tưởng tượng cái cảnh bé Trạ mặc áo ba lỗ + quần đùi đứng hóng mát để bác Nam bắt gặp thật là khó đỡ =))

111. Chương 111: Gặp Mặt Và Phản Ứng(1)

Mặc dù tính tình của Minh Trạ và Phụng Cảnh Nam không hợp nhau, bắt quá trong nhiều phương diện hẳn đều bị Phụng Cảnh Nam ảnh hưởng, tỷ như Minh Trạ cũng thích làm việc ở thư phòng. Thậm chí thư phòng của hân bài trí cũng tương tự như Phụng Cảnh Nam, có phòng nghị sự, có phòng sinh hoạt, có phòng ăn, Minh Trạ còn vì đám người Phạm Duy mà an bài phòng ở một cách chu đáo.

Chu Tử Tiểu, Dương Thanh, Thái Bảo, Liễu Đông Thành yên lặng dùng cơm, Minh Trạ làm theo hình thức hiện đại, mỗi người bốn món mặn một món canh, hai món cải, dùng bát trúc, cốc trúc và một đôi đũa trúc.

Mỗi người một phần.

Bốn người phụng mệnh mà đến, trong lòng đầy tâm tư, tưởng tượng đủ loại tình hình khi gặp mặt thế tử, nhưng không ngờ Minh Trạ không gặp bọn họ mà lại để bọn họ ở đây dùng bữa. Thế cho nên để cho vài lão hồ ly âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ đây là thế tử đang ra oai phủ đầu?

Lý Thành thấy bọn họ đã dùng xong bữa, liền gọi hạ nhân đến thu thập thức ăn, dâng bốn tách trà thơm.

Người gác cổng của Tế tướng cũng là quan viên thất phẩm, hướng chi Lý Thành có uy tín danh dự, lại là người bên cạnh Minh Trạ, tuy là nô tài nhưng cũng không tỏ ra kiêu ngạo hoặc siểm nịnh, mỉm cười nói, “Thỉnh bốn vị lão gia dùng trà, nô tài ở bên ngoài chờ, có gì cần phân phó thì cứ gọi nô tài một tiếng là được.”

Chu Tử Tiểu khách khí cười nói, “Không dám nhận. Làm phiền Lý huynh.”

Chu Tử Tiểu nói thẳng dòng họ của Lý Thành, làm cho Lý Thành xem trọng mà liếc mắt một cái, Dương Thanh tiến lên, tay trái cầm lấy tay của Lý Thành, đặt vào lòng bàn tay của Lý Thành một xấp giấy dày, mọi người đều hiểu ngầm trong lòng, Lý Thành cũng không từ chối, lặng lẽ thu vào trong y kệ, Dương Thanh hơi cau mày lại, hình như có một chút khấn trương, hần thấp giọng nói, “Chúng ta đều là nông dân, chưa từng được diện kiến dung nhan của thế tử, không giấu Lý huynh, trong lòng của ta hiện vẫn còn rất bất ổn.”

Lý Thành cười, “Ngài đừng nói vậy, thế tử thân phận tôn quý, mặc dù uy nghiêm nhưng lại thấu tình đạt lý, ngài suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Bọn họ nói lời cảm tạ, Lý Thành mỉm cười cáo lui.

Thái Bảo và Liễu Đông Thành liếc nhau, cùng nhìn về phía Chu Tử Tiểu, “Chu lão huynh, huynh nói đi?”

Đệ đệ của Chu Tử Tiểu là Chu Tử Chính làm đương sai bên cạnh Trần Nam Vương, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì đối với các diêm thương, ngay cả Dương Thanh cũng chờ Chu Tử Tiểu quyết định, Chu Tử Tiểu kỳ thật cũng không có cơ sở, đệ đệ của hắn là Chu Tử Chính đã sớm nói với hắn, “Minh Trạ thông minh tuyệt đỉnh, hỉ nô vô thường”, giờ khắc này Chu Tử Tiểu làm sao có chủ ý gì, bất quá hắn cũng là người từng trải phong sương, giấu diếm sắc mặt, nói một cách chắc chắn, “Thế tử bảo chờ thì chúng ta cứ chờ là được. Các người cứ an tâm đi.”

Minh Trạ cũng không để bọn họ chờ lâu, sau khi cùng Phượng Cảnh Nam dùng ngọc thiện và nói chuyện một hồi thì Minh Trạ liền trở lại.

“Thật có lỗi, phụ vương bỗng nhiên gọi ta cùng dùng ngọc thiện nên mới trì hoãn.” Minh Trạ vui vẻ cười một cách ôn hòa, đợi bốn người thi lễ thì liền nâng tay ra hiệu, Hà Ngọc cất lên mấy chữ thỉnh đứng dậy, bốn người bèn cung kính đứng dậy, Minh Trạ ban thưởng tọa, vừa cười vừa nói, “Các người đã dùng ngọc thiện hay chưa?”

“Bẩm điện hạ, chúng thảo dân đã dùng qua, rất thơm ngon.” Vẫn là Chu Tử Tiểu mở miệng trước.

“Vậy là tốt rồi.” Liếc mắt nhìn Chu Tử Chính vài lần, Minh Trạ cười, “Ta nghe lão Chu có nhắc đến người, các người cũng rất giống nhau.” Lại nhìn Dương Thanh rồi nói, “Ta đã nói với phụ vương và mẫu phi, Dương phi nương nương nhập phủ nhiều năm, trong chốn lát đàm luận xong mọi việc, nếu người nguyện ý thì có thể đến thỉnh an một chút.”

Dương Thanh vội vàng tạ ơn.

“Đại Lý Thái Thành Tây, Liễu Thành Đông, ta đã sớm nghe nói đến các người.” Minh Trạ đảo mắt qua gương mặt hơi lộ ra kinh ngạc của bọn họ, cười nói, “Trăm nghe không bằng mắt thấy, có lẽ các người cũng sớm muốn gặp ta.”

Chỉ đơn giản vài câu đã làm cho bốn người đều rung mình, thế tử đã sớm chuẩn bị.

“Mấy năm nay mỏ muối thu hoạch thế nào?” Minh Trạm ngồi ở trên cao ngay vị trí chính giữa, đặt một nhuễn tháp bằng gỗ mun khắc hoa mẫu đơn, trên nhuễn tháp có lót nệm mềm mại, trên hạ khối có phủ một lớp khăn nạm ngọc thạch, chỉ là thanh ngọc bình thường nhưng tư thái ngồi dựa vào nhuễn tháp một cách tùy ý, nụ cười làm đôi mắt khẽ cong lên, lộ ra vài phần sắc bén. Nhưng dù sao hãn vẫn còn quá trẻ, môi hồng răng trắng, có vài phần khả ái.

Đủ loại khí chất mâu thuẫn đan xen vào nhau, tạo thành một loại khí chất độc đáo khó có thể hình dung.

“Nhờ ân đức của Vương gia và điện hạ nên chúng thảo dân có cuộc sống cũng ổn.”

“Khá lắm.”

Không hổ là thương nhân, máu gian ăn sâu vào xương tủy, cho dù hiện tại đối rạch cũng không thể nói là cuộc sống gian khổ, nếu không chẳng phải sẽ có sẵn lý do để Minh Trạm cải cách thuế muối hay sao.

Minh Trạm đơn giản đi thẳng vào vấn đề, “Các người vốn có tin tức nhạy bén, chuyện thuế muối chắc là các người đều đã nghe nói đúng không?”

“Dạ.” Miệng của bốn người bắt đầu cảm thấy đắng chát, tuy đây là lần đầu tiên giao tiếp với vị thế tử này nhưng nhất định không phải là người dễ đối phó, chỉ cần Vương phủ hạ quyết tâm thì bại cục của bọn họ đã định trước.

“Chu gia làm muối đã hơn trăm năm, Thái gia gần nhất, hai mươi năm trước mới bắt đầu giao thiệp với ngành muối.” Minh Trạm nói, “Các người ăn quen bát cơm này, ta lại tùy tiện muốn cải chế, các người không tình nguyện thì ta cũng có thể hiểu rõ.”

“Chúng thảo dân không dám có tâm tư bất kính.” Chu Tử Tiểu kiên trì nói, “Chẳng qua làm đã lâu, người đi theo chúng thảo dân ăn cơm cũng nhiều, chúng thảo dân thật ra không có cách nào, không dám giấu thể tử, trên dưới một trăm năm qua cũng để dành một chút của cải. Chẳng qua những người đó đi theo chúng thảo dân, nay sinh kế bị chặt đứt, không biết cuộc sống về sau sẽ như thế nào.”

Thái Bảo bắt quá chỉ mới hơn ba mươi, so với đám lão nhân ở đây thì hãn có vẻ khá trẻ, trong lòng của hãn như thiên nhân đang giao chiến, bởi vì tuổi còn trẻ cho nên đặc biệt có dã tâm, nói một cách châm chọc, “Lúc trước thảo dân chỉ nghe mọi người lên truyền miệng, hôm nay nghe thể tử nói như thế thì trong lòng cũng có cơ sở. Thảo dân ủng hộ quyết định của thể tử. Chẳng qua cũng như Tiểu thúc đã nói, chúng thảo dân thì không sao, nhưng cũng phải có lương tâm, chúng thảo dân cũng phải lo lắng cho đám thủ hạ, chường quây, và bọn tiểu nhị...” Lén nhìn Minh Trạm một chút, Minh Trạm đang nhìn hãn, có vẻ rất lắng nghe, Thái Bảo thấy sắc mặt của Minh Trạm không lộ ra điều gì, trong lòng hơi có chút lo lắng, đành tiếp tục nói, “Thảo dân không có kiến thức gì nhưng cũng hiểu chuyện này nên được trì hoãn một chút, dù sao cũng phải cho chúng thảo dân một ít thời gian để chuẩn bị, an bài cho các thuộc hạ.”

Lời này tốt hơn nhiều so với dự kiến, Minh Trạm mỉm cười, “Tất nhiên rồi. Thuế muối có thời hạn năm năm, lần trước các người bắt đầu vụ thuế muối cũng chỉ mới hai năm, còn có ba năm để làm tốt. Tuy rằng thuế muối đang đợi cải cách, chẳng qua đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Ta chỉ định tiến hành cải cách thuế muối trên hai mỏ muối được tuyển chọn trước, nhìn xem hiệu quả như thế nào, có chỗ nào cần phải cải tiến nữa hay không.”

“Đương nhiên ta cũng sẽ không để các người chịu thiệt.” Minh Trạm nói, “Ta đã lệnh cho Chu Đại Nhân, chính là đệ đệ của Chu Tử Tiểu đi đàm phán với Tàng Hãn, mở ra mậu dịch biên ải với Tây Tạng. Nếu các người nguyện ý giao ra mỏ muối thì ta sẽ bồi thường một khoản nhất định cho các người trong mậu dịch biên ải.”

Đám người thật muốn hỏi, “Ngài định bồi thường chúng ta bằng cái gì a!”

“Người Tây Tạng thích đồ sứ, tơ lụa, lá trà của chúng ta, cho dù các người không biết rõ lợi nhuận của giao dịch trà mã thì có lẽ cũng có một con số đại khái, đúng không?” Khóe môi của Minh Trạm nhếch lên một nụ cười, “Lợi nhuận này chẳng ít hơn lợi nhuận mà muối đem lại cho các người đâu.”

“Có ba hạng mục, trong vòng ba năm đầu giao dịch với Tây Tạng, mỗi hạng mục sẽ có hai nhà đại diện, các người dâng ra hai mỏ muối thì sẽ nhận được quyền giao dịch hạng nhất.” Minh Trạm nghe được tiếng hít thở trong phòng tăng lên, hài lòng gật đầu, “Hơn nữa trong vòng ba năm, hoàn toàn miễn thuế.”

Liều Đông Thành nuốt nước miếng ồm ộp, kiềm chế không được mà hỏi, “Chúng ta được miễn thuế vậy các thương nhân khác thì sao?”

“Năm đầu tiên lấy thuế bằng lãi ròng của nửa thành muối, năm thứ hai là một thành muối, năm thứ ba là hai thành muối, từ đó về sau sẽ lấy thuế bằng lãi ròng của hai thành muối.” Minh Trạ nói rõ ràng trật tự, “Các người được miễn thuế ba năm, năm thứ tư sẽ tính thuế bằng lãi ròng của nửa thành muối, rồi tiếp tục như ta vừa nói.” (1 thành muối = mười dặm thửa ruộng)

“Các người làm buôn bán, lợi ích trong đó chắc không cần ta phải nhiều lời đúng không?”

Nói thành thật thì tâm tình của bọn họ tựa như lơ lửng trên không, giao dịch với Tây Tạng đương nhiên rất hấp dẫn, nhưng thuế má....

Thương nhân ở đây không lưu hành chuyện nộp thuế.

Mọi người xem thương nhân là hạ đẳng, thương nhân vốn không nhiều, triều đình cũng thương cảm đối với thuế má từ thu nhập của thương nhân, bởi vì thuế muối thu được từ bọn họ cực kỳ bé nhỏ.

Nay Minh Trạ há mồm đòi thuế bằng hai thành muối.

Miệng của bọn họ như đang ngậm mật đắng, nói không nên lời. Minh Trạ bổ thêm một câu, “Ta sẽ cung cấp cho các người càng nhiều cơ hội buôn bán, các người cũng phải suy nghĩ vì đám thủ hạ, hiện tại không cần nói với ta là nguyện ý hay là không nguyện ý.”

“Năm đầu tiên ta chỉ chọn hai mỏ muối, cũng chỉ có hai mỏ muối này có thể hưởng thụ chính sách ba năm miễn thuế. Sang năm nếu muốn gia nhập thì cũng không có ưu đãi như vậy.” Minh Trạ thần nhiên cười, “Các người có thể chậm rãi suy nghĩ, trước khi ta trở về từ biên ải Tây Tạng thì các người cũng có đủ thời gian. Ta cũng không phải đang uy hiếp, ngược lại, ta thích tuân theo quy củ mà làm việc.”

Lần này gặp mặt rất ngắn ngủi, bất quá sử sách đời sau lại tôn sùng là bước ngoặt kinh điển, ở rất nhiều năm sau, cho dù là sử học, kinh tế học, chính trị học hoặc là xã hội học thì đều đồng loạt xem như buổi gặp mặt ngắn ngủi này là cuộc gặp mặt tư bản có tính lịch sử.

Đương nhiên bốn gia tộc ở đây không vui vẻ tuân theo tư tưởng của thế tử như đời sau tưởng tượng, bọn họ quả thật là kẻ căm ăn hoàng liên, có đảng cũng nói không nên lời.

Bọn họ làm muối nhiều năm, đây là công việc ổn định, cho dù đút lót tặng lễ rất nhiều quan viên, cho dù có rất nhiều đám buôn lậu muối tư cướp lấy một phần định mức, nhưng dù sao những chuyện này cũng không thể công khai.

Hơn nữa, ai có thể không ăn muối cơ chứ?

Có người ăn muối thì bọn họ sẽ có thị trường, như vậy có thể kiếm bạc.

Chỉ cần nghề muối vẫn an ổn như trước thì phú quý vẫn sẽ bền vững ở bên cạnh bọn họ.

112. Chương 112: Gặp Mặt Và Phản Ứng(2)

Về phần bán trà bán đồ sứ bán tơ lụa, lão thiên gia ạ, thuế bằng hai thành muối, chẳng phải là đang đòi mạng hay sao?

Cho dù Chu Tử Tiểu tự nhận là biết rõ nội tình cũng bắt đầu cau mày, bốn người ra khỏi Trấn Nam Vương phủ, thật sự không có tâm tình ở lại, bởi vì tin tức mà Minh Trạ để lộ ra làm cho người ta quá mức khiếp sợ, cho nên mọi người đều cần một nơi yên lặng để chậm rãi tiêu hóa thì mới được.

.....

Chu Tử Tiểu có dáng người hơi béo, hành động hơi chậm chạp một chút.

Thời tiết ở Vân Nam rất đẹp, bốn mùa như xuân, bất quá Chu Tử Tiểu cũng không có tâm tình hưởng thụ khí hậu tốt đẹp. Khi về nhà, toàn bộ sau lưng của hắn đều toát mồ hôi hột.

Chu Lý Minh nghe nói phụ thân hồi phủ thì liền vội vàng đi qua thỉnh an.

Chu Tử Tiểu vừa cầm khăn lạnh lau mặt vừa nói, “Mùa hè năm nay hình như đặc biệt nóng a.”

Chu Lý Minh tiếp nhận chiếc quạt tròn trong tay của nha hoàn, phất tay ra hiệu cho đám nha hoàn lui ra, tự tay hầu hạ phụ thân, “Nhi tử cảm thấy cũng đâu có nóng, sáng sớm còn có gió rất lạnh nữa mà. Phụ thân trở về muộn, chẳng lẽ không thuận lợi hay sao?”

“Thế tử không dễ sống chung như đại công tử a.” Chu Tử Tiểu thở dài, “Muốn buôn bán ở Vân Nam thì phải chịu thuế nặng.”

Chu Lý Minh nhìn phụ thân, Chu Tử Tiểu chỉ thở dài, “Lấy thuế trên phần lãi ròng của hai thành muối.”

“Như vậy...như vậy là quá nhiều.” Chu Lý Minh bất giác mở to mồm, muốn ngậm lại cũng không được. Thương nhân đều biết tiêu bạc đứt lốt, nhưng lại không có thói quen nộp thuế, thành thật mà nói thì thuế má hiện tại mà bọn họ phải nộp cũng chưa đến năm phần trăm, chỉ có chút bạc nhiều đó mà bọn họ còn muốn khóc than. Hoặc là nên nói, bọn họ tình nguyện đem nhiều đó bạc hối lộ quan viên, như thế còn được nể tình. Nộp cho triều đình là chuyện mà bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Cho đến nay chưa từng nghe nói buôn bán nhỏ cũng phải nộp thuế!

Lại là thuế nặng như thế!

Nhất thời Chu Lý Minh cũng không có chủ ý, hắn muốn an ủi tinh thần ủ rũ của lão phụ thân, chẳng qua lời này đến bên miệng thì lại không thể đưa ra ý kiến đề nghị nào khác, hắn cũng không thể nói: Chúng ta không thêm nộp thuế!

“Phụ thân, rốt cục thế tử có bộ dáng gì, tính tình như thế nào? Có thể nhìn ra một chút gì hay không?” Chu Lý Minh hỏi thăm tình hình, xem có thể đưa ra chủ ý gì để giúp đỡ hay không.

Vừa hỏi như vậy thì Chu Tử Tiểu càng mất tinh thần, nhiều năm qua hắn chấp chưởng gia sự, giao tiếp cùng bao nhiêu quan viên to nhỏ, thân đệ là Chu Tử Chính đang làm đương sai bên cạnh Trấn Nam Vương, dù sao cũng là tâm phúc của Trấn Nam Vương. Khi con người muốn cái gì thì hành tung ngôn ngữ ánh mắt và hành động sẽ để lộ điều đó, nhưng Minh Trạ thật sự làm cho hắn mơ hồ.

Nếu Minh Trạ muốn bạc, chỉ cần nói một tiếng thì đám diêm thương cho dù cắn răng cắt thịt cũng có thể nộp lên.

Phải biết đầu tư, buôn một lãi mười mà.

Nhưng mấu chốt hiện tại là Minh Trạ chường mắt những đồng bạc mà đám diêm thương hiếu kính cho hắn, hắn quả thật là muốn bóc lột triệt để.

Chu Tử Tiểu nghĩ đến tương lai phải đào bạc dâng lên khiến hắn đau lòng đến quặn thắt cả tâm can.

Chu Tử Tiểu thở một hơi thật dài, “Thế tử đã có điều tra, chuẩn bị kỹ lưỡng cả rồi.”

“Hiện tại thúc thúc lại bị phái đi xa.” Chu Lý Minh bất chợt lạnh trí, nói với phụ thân, “Phụ thân, phụ thân có nhớ lúc trước thúc thúc nói chuyện ăn thịt cua hay không?”

“Ừm.”

“Nhi tử cảm thấy rất có đạo lý, hiện tại tuy mất nhiều máu nhưng chúng ta tỏ thái độ trước thì mới lưu lại ấn tượng tốt đối với thế tử, hiện tại thúc thúc cũng đang làm việc cho thế tử, Chu gia chúng ta đi tiên phong, ngày sau cũng sẽ chiếm được một chút tình cảm của thế tử hơn người khác.” Chu Lý Minh cẩn thận hỏi, “Phụ thân, ngài nói thử xem?”

“Ừm.” Chu Tử Tiểu đè nén một hơi khó chịu trong lòng, buồn bực đáp lại một tiếng rồi mới hỏi, “Người có biết vì sao hôm nay thế tử chỉ gặp bốn gia tộc chúng ta hay không?”

Chu Lý Minh đoán đo nói, “Thế tử đang thử chúng ta.”

“Hiện tại nếu ai là người đầu tiên đồng ý chuyện này thì tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, thời cơ vẫn chưa đến.” Chu Tử Tiểu thở dài, “Đây không phải vấn đề là mấy vạn, mấy chục vạn hay mấy trăm vạn mà là liên quan đến hậu thế. Tuy chúng ta không phải thương nhân quan trọng nhưng cũng không thể dễ dàng đồng ý.”

“Không biết mấy nhà khác tính thế nào?”

“Không vội, Chu gia vẫn chưa có động tĩnh mà.” Chu Tử Tiểu xoa xoa mi tâm, “Dù sao thì mấy nhà chúng ta cũng phải chậm mặt một lần.”

“Phụ thân, Vương phủ nhượng giao dịch trà mã ra ngoài, tổn thất cũng không nhỏ. Thế tử trưng thu thuế nặng, xem ra là muốn bóc lột từ thuế suất.” Dê phải mọc lông, Vương phủ cũng phải có bạc thì mới có thể đứng vững.

Chu Tử Tiểu cau mày, “Chuyện này quá rõ rồi.”

“Nhi tử nghe nói Chu lão nhân đã đến đây.” Mặc dù ở trong nhà của mình nhưng Chu Lý Minh vẫn phải hạ thấp giọng một chút, “Nhi tử phải người theo dõi phủ của Chu gia, sáng nay đoàn xe đã tiến vào thành.”

“Chu gia có căn cơ vững chắc, nhưng dù sao thì mỡ muối cũng là của Vương phủ, chúng ta chỉ thay Vương phủ quản lý mà thôi. Năm năm thời gian đã qua một nửa, đến ngày thì Vương phủ sẽ có lý do hợp lý để thu hồi.” Chu Tử Tiểu thở dài một tiếng, “Đến lúc đó thế tử nói thế nào thì phải như thế ấy. Cũng không cần phải lắng nghe ý kiến của thương nhân chúng ta, đến lúc đó ngay cả bát cơm bên giao dịch trà mã cũng không có phần cho chúng ta, như vậy mọi người phải làm sao bây giờ?”

“Vậy chỉ có thể nghĩ ra biện pháp làm cho thế tử thay đổi chủ ý trưng thu thuế nặng mà thôi.” Chu Lý Minh có cùng chung suy nghĩ với phụ thân.

Chu Tử Tiểu phát sầu, lặng lẽ thở dài, “Nói dễ hơn làm.”

Nói dễ hơn làm?

Lúc này Dương Thanh đang vắn an muối muối của mình ở Cúc Hương Uyển, ngoại trừ huynh muội kích động vì được gặp mặt nhau, sau khi tiến hành đủ loại vắn an và chúc mừng thì Dương Thanh thật sự muốn hỏi thăm một ít tin tức từ phía muội muội.

Bất quá đối với Dương phi thì Vương phủ sâu như biển cả, nàng vốn không được sủng ái, lúc trước nhập phủ chỉ là thị thiếp, bởi vì sinh được Minh Nhã, Vệ vương phi lại thấy nàng an phận, lợi dụng Dương phi có công sinh hài tử nên thăng làm trắc phi.

Dương phi ôn nhu nói, “Việc này muội cũng không quá rõ ràng. Bất quá thế tử làm việc cực thỏa đáng, thế tử nói như thế nào thì ca ca cứ làm như thế ấy, Vương phi và thế tử đối đãi với Minh Nhã vô cùng tốt. Dù sao cũng sẽ không hãm hại ca ca đâu.”

Nói cũng như không.

Bất quá có thể gặp được muội muội, Dương Thanh cũng rất cao hứng, đem chuyện muối chính trị đặt lại trong bụng, cười nói, “Đây vốn là chuyện của nam nhân, có những lời này của muội muội thì ta cũng đã có chủ định.” Dù sao cũng là nội viện, Dương Thanh không tiện ở lâu vì thân phận hữu hạn. Dương phi cũng không giữ lại dùng bữa, chỉ lệnh cho thị nữ lấy một chút điểm tâm từ trù phòng cho ca ca dùng thử, qua một lúc có nhũ mẫu nhắc nhở, Dương Thanh liền cáo lui.

Dương phi đưa tiễn đến trước cửa, nhìn bóng dáng của huynh trưởng càng lúc càng xa, ánh mắt dần dần trở nên ảm ố.

“Mẫu thân.” Minh Nhã lặng lẽ đi đến bên cạnh Dương phi, nhẹ giọng nói, “Buổi tối gió lạnh, để nữ nhi đi đắp chăn về phòng.” Dương phi than nhẹ, “Hôm nay được gặp mặt, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.”

“Biết cữu cữu vẫn khỏe thì mẫu thân cứ yên tâm là được.” Minh Nhã dịu dàng chạm rãi đi vào, mỉm cười nói, “Hôm nay mẫu phi thưởng cho nữ nhi vài món trang sức, mẫu thân cùng nữ nhi xem thử đi.” Tâm

tư của Dương phi lập tức chuyển sang việc chuẩn bị của hồi môn của nữ nhi, mỉm cười nói, “Vương phi rất sủng ái đám hài nữ các ngươi, ngày mai cài trên đầu, Vương phi nhìn cũng cảm thấy cao hứng.”

Mẫu tử hai người nhanh chóng chuyển sang chuyện trang sức, điểm tâm và ẩm thực, mi tâm âm u của Dương phi nhanh chóng được xóa tan.

Cho dù nàng không có vẻ đẹp như Ngụy phi, không có bản lĩnh như Vệ vương phi, ở trong Vương phủ nhiều năm, dù sao đạo lý đối nhân xử thế không cần ai phải giáo huấn. Nhiều năm không gặp mặt huynh trưởng, hôm nay Vương phi chủ động cho huynh trưởng nhập phủ thỉnh an nàng, nếu không biết nguyên nhân thì Dương phi cũng sẽ không tin.

Chẳng qua cho dù lo lắng như thế nào thì tất cả mọi chuyện tựa hồ đều trở nên bé nhỏ không đáng kể so với chuyện của nữ nhi nhà mình.

Thái gia lại có tình cảnh khác, ngay cả một ngụm trà mà Thái Bảo cũng chưa kịp uống xong thì đệ đệ Thái Bối của hắn đã xông vào.

Thái Bối cực kỳ làm càn trước mặt huynh trưởng, đuổi đi đám nha đầu, “Tất cả đều lui xuống, có ta hầu hạ đại gia rồi.” Thái Bảo sờ sờ hàm râu ngắn trên môi, lắc đầu một cách bất đắc dĩ, “Rốt cục có chuyện gì mà ngươi phải gấp gáp như vậy?”

“Ca ca, giao dịch giữa Vân Quý và Tây Tạng có thông tin chính xác hay chưa, thế tử nói thế nào?” Thái Bối trẻ hơn Thái Bảo, mặt trắng không râu, đôi mắt thật to, vừa tròn mà lại có thần thái, lộ ra vài phần tinh khí.

“Hoàn toàn chính xác.”

Thái Bối nghe như vậy thì liền mừng rỡ, vỗ tay hoan nghênh, cười nói, “Thật tốt.” Tiện đà tiến lên truy vấn huynh trưởng, “Như vậy bắt đầu từ đâu, hôm nay ta lại để bọn họ thêm vào ba mươi vạn bạc gỗ, ca ca, như vậy tính đến tính lui thì số gỗ trong tay của chúng ta đã vượt qua năm mươi vạn lượng. Ta dám nói phần lớn số lượng gỗ ở chợ đều đã rơi vào tay của chúng ta.”

Thái Bảo suýt nữa đã không thở nổi, vì vậy trực tiếp nuốt xuống một hơi. Dem tách trà nện xuống bàn, cả giận nói, “Ai bảo ngươi tiếp tục mua gỗ! Ngu xuẩn, mua gỗ làm cái quái gì!”

Thái Bối cảm thấy khó hiểu, “Ca ca, cho dù khai trương ở đâu thì cũng phải tìm nơi để mở cửa hiệu. Ta từng đến Tây Tạng, nơi biên giới cùng chúng ta giao dịch, là nơi hoang vu hẻo lánh, dù sao cũng phải mở cửa hiệu thì mới có thể khai trương. Số bạc này chúng ta không kiếm thì ai kiếm!”

Thái Bảo nhắm mắt lại, thần nhiên nói, “Thế tử bảo rằng năm nay phải cải cách thuế muối, chỉ chọn hai nhà. Hai nhà này có thể tùy tiện chọn buôn bán trà, tơ lụa hay đồ sứ, sẽ được miễn thuế trong vòng ba năm, năm thứ tư phải giao nộp thuế bằng nửa thành muối, năm thứ năm là một thành muối, năm thứ sáu là hai thành muối, sau đó là cố định ở hai thành muối.”

“Thật tàn nhẫn!” Thái Bối cảm thấy da thịt lập tức trở nên đau nhói, vội nói, “Chúng ta chỉ chiếm phần nhỏ trong ngành muối, ngày thường cũng không có người gây khó dễ cho huynh đệ chúng ta. Đây chính là thời cơ tốt để lấy lòng thế tử, ít nhất có thể bảo đảm nhà chúng ta phú quý thái bình trong vòng năm mươi năm. Ca ca, chúng ta nghe theo thế tử đi. Cùng lúc lôi kéo thân cận với thế tử, nói về chuyện cửa hàng, kiếm một phiếu trước rồi nói sau.”

Thái Bảo im lặng, “Chu Lão nhân đã đến chưa?”

“Vừa mới đến lúc giờ Ngọ.” Thái Bối bĩu môi không cho là đúng, “Chu gia nhà hắn có thể diện lớn cũng là do Trần Nam Vương ban thưởng. Nay đối mặt với thế tử, thế tử là người thế nào, đó là nhi tử của Vương gia. Đây là lúc lão gia kia muốn tự treo cổ, ngại sống lâu nên muốn chết đây mà.”

“Ca ca, ngài cũng không cần phải lo lắng đến Chu lão đầu. Mặc kệ quy củ đi, ngài là mặt trắng, ta là mặt đen, ngài cứ xem như không biết.”

Thái Bảo liếc mắt nhìn đệ đệ một cái rồi lắc đầu, “Không được, đây không phải chuyện nhỏ. Phần gỗ đã thu mua cũng chỉ năm mươi vạn lượng, chúng ta vẫn có thể xử lý, người đừng xăng bậy nữa.”

Thái bối hừ hừ vài tiếng.

Thái Bảo lạnh lùng nói, “Người không nghe lời của ta hay sao?”

“Đã nghe, ta đâu có điếc.” Thái Bối tiếp tục hừ hừ, “Ca ca nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy nữa.”

Thái Bối xoay người rời đi, Thái Bảo lẳng lặng ngồi một lát rồi phân phó, “Gọi Thái Trung đến đây.”

Thái Trung là lão quản gia của Thái gia, Thái Bảo phân phó, “Người bình thường vẫn hầu hạ nhị gia, có chuyện gì thì phải nói với ta một tiếng.”

“Dạ, ba mươi vạn lượng bạc gỗ là lão nô không trông nom nhị gia cẩn thận.”

“Chuyện hần muốn làm thì người có muốn ngăn cũng không được.” Trong giọng của Thái Bảo không hề có nửa điểm phập phồng, ngay cả một chút dao động cũng không, dường như chỉ đang tự thuật một chuyện rất bình thường, “Lui xuống đi.”

.....

P/S: gặp phải em Trạm là dân kinh tế, mấy bác gian thương này hết đường trốn.

113. Chương 113: Nhắc Nhở

Vệ vương phi ngồi trên nhuyễn tháp, mỉm cười nghe Nguyễn thị ôn hòa trò chuyện.

Giọng nói của Nguyễn thị không cao cũng không thấp, ánh mắt hơi cong cong, bên má có một lúm đồng tiền, vừa tú lệ vừa khả ái, “Trước kia chỉ nghe ca ca nói Vân Nam bốn mùa như xuân, rất hợp lòng người, lúc đầu nữ nhi vẫn không tin, nghĩ rằng trên đời làm gì có chỗ nào đông ấm hạ mát như vậy. Đến đây mới biết là thật, nơi này cây cối sum suê nảy nở, trong phòng không cần đốt hương cũng đã thơm ngát.”

Vệ vương phi mỉm cười gật đầu, “Người thích là tốt rồi. Để đồ và Vân Nam hơi khác nhau, hơn nữa ăn uống cũng thế, ta thấy người hơi gầy. Nếu ăn không quen thức ăn của Vân Nam thì cũng không cần phải cưỡng cầu. Trừ phòng trong viện của người có người đến từ đế đô, muốn ăn cái gì thì cứ bảo bọn họ đi làm.” Nguyễn thị sờ sờ mặt mình rồi cười nói, “Trước nay nữ nhi hay bị sụt cân vào mùa hè, mẫu phi đừng lo. Về phần thức ăn thì nữ nhi thấy món nào cũng ngon, điểm tâm như bánh hoa hồng đều rất ngon miệng, nữ nhi đều rất thích.”

“Minh Trạ cũng thích.” Vệ vương phi vỗ tay của Nguyễn thị, xem ra Nguyễn thị cũng rất tinh tế.

Nguyễn thị hơi ngượng ngùng, then thùng mở miệng, “Nữ nhi cũng học làm điểm tâm, vốn muốn hiếu kính mẫu thân, thế tử thường bảo nữ nhi nên luyện tập nhiều hơn một chút.”

Vệ vương phi cười ha ha, Nguyễn thị nói, “Cũng là nữ nhi quá ngốc nghếch.”

“Các người có tấm lòng như vậy là đủ rồi.” Vệ vương phi cười, hỏi Đường ma ma bên cạnh, “Thế tử dùng ngọc thiện chưa?”

“Bẩm Vương phi, giữa trưa Vương gia đã gọi thế tử đi dùng ngọc thiện rồi.”

“Người đi hỏi một chút, nếu tối nay thế tử không bận thì nơi này của ta có chuẩn bị sẵn mấy món ăn mà hần thích.”

Nguyễn thị bất giác siết chặt khăn tay, Vệ vương phi thản nhiên cười, “Hôm nay thu dọn mấy hộp trang sức, lấy ra vài món không tệ, một phần cho tứ muội của người, tam muội của người thì ở đế đô, nhị tỷ tỷ của người xưa nay không thích mấy thứ này, còn một phần ta giữ lại cho người.”

Nguyễn thị vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ, Vệ vương phi cười, “Người thích thì cứ lấy ra mà dùng. Trước kia thấy người thích ngọc châu, mỗi lần gặp mặt đều thấy rất diễm lệ, vậy mà gả sang đây lại trắng trong thuần khiết như thế.”

“Nữ nhi thấy thế tử không thích ngọc châu đeo đầy người.”

“Đừng nghĩ nhiều, dầu đầy ngọc châu và làm dáng là hai chuyện khác nhau.” Vệ vương phi cười cười, “Muốn bảo rằng trắng trong thuần khiết thì không có ai có thể sánh bằng ni cô trong chùa, nhưng người thấy có người nam nhân nào mà thích ni cô hay không? Người vẫn còn trẻ, đừng hạ thấp bản thân mình như thế.”

Nguyễn thị đỏ mặt, Vệ vương phi ôn hòa nói, “Canh giờ không còn sớm, người cũng trở về dọn dẹp một chút đi, chốc lát nữa theo ta dùng văn thiện.”

Nguyễn thị hành lễ cáo lui, dẫn thị nữ rời đi.

Minh Trạh nghe nói mẫu thân cho mời thì đương nhiên là sẽ đi.

Hà Ngọc ở bên cạnh hạ thấp giọng như đang làm kẻ trộm, “Chủ tử, nô tài nghe nói hôm nay Nguyễn phi nương nương đến hiếu thuận với Vương phi, được Vương phi ban thưởng.”

“À.” Minh Trạh suy nghĩ một chút rồi hỏi Phương Thanh, “Người thấy thế nào?”

“Chủ tử cứ cách năm ngày thì lại đến thăm Nguyễn phi nương nương một lần, đây là Nguyễn phi nương nương đang nhớ ngài.” Phương Thanh cười tủm tỉm.

Hà Ngọc chen vào một câu, “Nói không chừng Nguyễn phi nương nương đang nghi ngờ ngài có người khác đó.” Minh Trạh gõ đầu hấn một cái, “Người khác cái gì? Người tưởng rằng ta là người hay sao? Người cầu kết với mấy tiểu nha đầu phá hư chuyện này phải không?”

“Nô tài nào dám so với thế tử cơ chứ.” Hà Ngọc vừa ba hoa vừa cười hì hì.

Minh Trạh và mẫu thân cùng tiểu lão bà dùng bữa, từ trước đến nay hấn luôn chu toàn, thấy Nguyễn Thần Tư ngàn dặm xa xôi cùng mình đến Vân Nam, sinh hoạt không quen, lại là một tiểu cô nương, mắt nhắm mắt mở làm thê tử của người ta, lại không phải là chính thê, thật là khó khăn.

Minh Trạh đặc biệt chăm sóc Nguyễn Thần Tư, dẫn dò trừ phòng làm cho nàng vài món ăn, thân thiết nói, “Mấy ngày nay ta hơi bận, nàng rảnh rồi thì cứ đến đây trò chuyện với mẫu thân, cũng có thể thay ta hiếu kính với mẫu thân.”

Nguyễn Thần Tư hạnh phúc đến lâng lâng, trong niên đại này, nữ nhân chỉ cần xuất giá tòng phu, trong khi Minh Trạh lo lắng cho nàng như vậy, Nguyễn Thần Tư cảm thấy khóe mắt trở nên cay xè, chẳng qua Vệ vương phi thấy nhi tử của mình liên tiếp chăm sóc tức phụ thì trong lòng cũng hơi mất tự nhiên một chút.

Dùng xong văn thiện, Vệ vương phi thức thời mà nói, “Ta hơi mệt, các người cũng đi nghỉ ngơi đi.” Minh Trạh do dự một chút rồi xoa bóp tay của Nguyễn Thần Tư, ôn hòa nói, “Thần Tư, nàng quay về trước đi, ta cùng mẫu thân có một số việc cần bàn.” Cúi đầu khẽ nói vài câu bên tai của Nguyễn Thần Tư, sắc mặt của Nguyễn Thần Tư trở nên đỏ ửng, vội vàng thi lễ rồi ngượng ngùng rời đi.

Vệ vương phi ra hiệu cho Đường ma ma dẫn đám thị nữ lui ra.

“Sao vậy?” Vệ vương phi suy nghĩ một chút, “Lúc chính ngọc phụ vương của người nói cái gì với người à?”

“Phụ vương muốn đại ca và tam ca hỗ trợ nhi tử nhưng nhi tử không đồng ý.” Minh Trạh nói, “Nhi tử muốn đi Tây Tạng một chuyến.”

“Chẳng phải Chu Tử Chính đã đi rồi hay sao?”

Vệ vương phi cũng không hiểu quá nhiều về chuyện chính sự, bình thường Phượng Cảnh Nam cũng không bàn những điều này với nàng. Minh Trạh hoàn toàn không cảm thấy băn khoăn như khi đối mặt với Phượng Cảnh Nam, đây là mẫu thân của hấn, ai hại hấn chứ Vệ vương phi sẽ không bao giờ hại hấn. Huống chi Minh Trạh cho rằng mẫu thân rất trí tuệ, thường đem chuyện bên ngoài nói với mẫu thân.

Vệ vương phi là nữ nhân cực kỳ lý trí, có khi sẽ đưa ra một ít lời đề nghị hay ho cho Minh Trạh.

“Nhi tử muốn đích thân đi xem thử thế nào.”

“Minh Trạm, nếu ta là người, có ý định muốn đi Tây Tạng thì hôm nay ta sẽ không từ chối chuyện của Minh Lễ và Minh Liêm.” Vệ vương phi cảm thấy hơi buồn cười, “Người không nể mặt phụ vương của mình thì làm sao mà hân đồng ý cho người đi Tây Tạng?”

“Đây là hai chuyện khác nhau mà.” Minh Trạm mạnh miệng nói.

“Phụ vương của người sẽ không nghĩ như vậy, với lại, chuyện này vốn cũng không gấp.” Vệ vương phi cười nhàn nhạt, “Giống như người đã nghĩ, muốn kéo dài thời gian. Chuyện quan trọng nhất hiện tại đối với người không phải là muối chính trị, để đồ và Trần Nam Vương phủ cũng chưa ngập nước đến cổ. Người có chuyện quan trọng hơn để làm.”

Đối với điểm này thì mẫu tử hai người đều ngầm hiểu trong lòng, Minh Trạm có một chút ngượng ngùng khi mẫu thân nhìn thấu tâm tư của mình. Tuy rằng hân đến từ một niên đại khác nhưng mười mấy năm sống chung, hân đối với Vệ vương phi xác thực là có một loại tình cảm thân thiết. Giống như tất cả hải tử đều không hy vọng phụ mẫu biết được mặt xấu của mình, Minh Trạm ngượng ngùng cười rồi gãi gãi đầu, “Tin tức của mẫu thân thật nhạy bén.”

“Cái này không thể nói là nhạy bén, người đã sớm truyền tin tức cải cách thuế muối và chuyện mậu dịch với Tây Tạng ra ngoài, kỳ thật đây là một cách không tệ. Diêm thương có bạc, bất chợt bị chặt đứt sinh kế thì sẽ muốn sinh sự, để cho bọn họ đem sức lực và ngân lượng tập trung vào giao dịch ở biên ải là một ý tưởng rất hay. Chẳng qua có một điểm lộ ra, người có biết là điểm gì hay không?” Nói đến việc này, khuôn mặt vốn lãnh nhạt của Vệ vương phi lại trở nên sinh động khác thường, trong mắt hiện lên ý cười.

“Dạ.” Minh Trạm cân nhắc, “Là chuyện thuế suất có phải hay không?”

“Không sai.” Vệ vương phi bưng lên một chung tổ yến rồi đưa cho nhi tử của mình, ôn hòa nói, “Nhớ rõ khi ta còn trẻ thường nghe ngoại công của người kể về chuyện bên ngoài, triều đình trọng nông khinh thương, thương nhân bị xem là hèn mọn, đây là chuyện xưa nay. Bởi vì mọi người đều xem thường việc buôn bán của thương nhân cho nên triều đình đánh thuế bọn họ rất ít, như tiểu thương bên ngoài cũng không cần đóng thuế. Cho dù là đại thương hộ cũng không phải đóng thuế vượt quá nửa thành muối. Người vừa há mồm đã đòi thu thuế bằng hai thành muối, từ cổ chí kim chưa từng nghe thấy, đám thương nhân nhất định sẽ kinh hãi mà đại loạn.”

“Khi nhi tử cùng đám người của phụ vương thương nghị thì có thấy bọn họ phản đối đâu?”

“Với thân phận và địa vị của người thì đám thần tử đương nhiên sẽ không làm người mất mặt.” Vệ vương phi nói, “Về phần phụ vương của người, nếu người chỉ muốn thu thuế ở khu mậu dịch với Tây Tạng, đầu tiên, phạm vi chỉ hữu hạn, cho dù có vài thương nhân bất mãn nhưng cũng không thể nổi lên sóng gió, vả lại Vương phủ giao ra lợi ích của giao dịch trà mã, tổn thất không nhỏ, cho nên bổ túc từ thuế ngân là chuyện đương nhiên.”

Ánh mắt của Vệ vương phi có một chút hào quang nhàn nhạt, nàng nhẹ giọng nói, “Còn nữa, nhìn chung vào sách sử thì bất luận cải cách có thành công hay không cũng vẫn là chuyện sẽ đắc tội với người ta. Để người làm thì đương nhiên sẽ tốt nhất. Minh Trạm, người thân cận với đế đô cũng không phải chuyện xấu, nhưng quan hệ của người và phụ vương của người chỉ ở mức bình thường, hân kiêng kỵ người cũng là chuyện bình thường. Muốn ta nói, thừa dịp này, người phải bồi dưỡng quan hệ của mình và phụ vương của người, chuyện này trọng yếu hơn hết thấy mọi chuyện.”

Minh Trạm cảm thấy nhụt chí, cầm chung tổ yến uống hết một nửa thì mới nói, “Không biết vì sao nhi tử với phụ vương không thể ở chung với nhau, nói chừng đám ba câu là bắt đầu cãi vả ầm ĩ.”

Vệ vương phi cười cười, “Chuyện này thì người phải tự suy nghĩ, ta cũng chẳng có biện pháp gì cả.”

“Mẫu thân, chỉ vì chuyện đánh thuế mà người có thể nhìn ra nhi tử đang muốn kéo dài thời gian à?” Minh Trạm cảm thấy hứng thú, “Mẫu thân nói cụ thể xem ta bị lộ sơ hở ở chỗ nào, về sau cũng có thể sửa chữa.”

“Có câu gọi là việc quân cơ không nê đối trá, người cũng không phải là người bảo thủ, nếu thật lòng làm chuyện này thì chuyện thuế má có thể nhắc lại sau. Chờ đám diêm thương nộp mỗ muối xong, để bọn họ ăn ngon ngọt, hơn nữa vẫn còn muốn ăn thì người hãy nhắc lại chuyện thuế má.” Khuôn mặt của Vệ vương phi vô cùng sinh động, thấy Minh Trạm lộ ra vẻ hồ thẹn, thậm chí có một chút hân hỉ, “Bọn họ muốn

ngừng mà ngừng không được, hai thành muối hơi cao một chút nhưng bọn họ đã nếm mùi ngon ngọt, người muốn đánh thuế thì bọn họ làm sao mà lại không giao ra cơ chứ.”

Minh Trạm gật đầu, có chút lo lắng, “Mẫu thân có thể nhìn ra, như vậy những người khác nhất định cũng có thể nhìn ra.”

“Cũng không hẳn, ta hiểu người vì người không giấu diếm điều gì trước mặt ta, ta có thể đoán được một hai điểm. Còn bọn họ, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường.” Vệ vương phi bình thản nói, “Với niên kỉ hiện tại của người, lại là lần đầu tiên làm đương sai, có một chút sơ suất cũng không quá đáng. Chỉ khi cùng chung hoạn nạn thì người mới có thể biết rõ năng lực của người xung quanh.”

Minh Trạm rất kính nể nữ nhân này, Vệ vương phi ít khi xuất môn, chỉ thông qua một chút tin tức mà hần lộ ra lại có thể nắm vững toàn bộ mọi chuyện, còn nhìn thấu bụng dạ của Minh Trạm khiến Minh Trạm phải tán thưởng một câu, “Mẫu thân thật sự là Gia Cát tái thế nha.”

Vệ vương phi trách mắng, “Đừng ba hoa như thế.”

Minh Trạm đặt chung tổ yến xuống rồi nhào qua ôm lấy mẫu thân, nũng nịu nói, “Như vậy trong khoảng thời gian ngắn này nhi tử không thể đi đến Tây Tạng phải không, ta thật sự rất muốn đi xem thử.”

Vệ vương phi vỗ về mái tóc của Minh Trạm, ôn hòa nói, “Người hiểu được vị trí của mình, Minh Trạm. Người ngồi trên cao cũng không cần phải nhúng tay, thủ hạ nhiều như vậy để làm gì? Người chỉ cần bảo trì thanh tĩnh, học cách dùng người là được. Người có chuyện quan trọng hơn để làm.”

“Chuyện gì quan trọng hơn hết thảy mọi việc?”

“Các đời Trấn Nam Vương trước kia đều làm một chuyện, bảo vệ địa vị và quyền lực của mình.” Vệ vương phi tiếp tục nói, “Người có thể phân tâm trong chuyện thuế muối nhưng người lúc nào cũng phải đặt tâm mắt của mình ở Trấn Nam Vương phủ, Trấn Nam Vương phủ độc lập cường đại thì mới có thể giữ vững địa vị ngày nay của chúng ta. Ngoại trừ như vậy ra thì chẳng còn gì khác.”

Minh Trạm giống như đã hiểu ra được một chút, nhưng cũng không phải quá hiểu rõ, Vệ vương phi cười cười, “Được rồi, ta cũng không còn gì để dặn dò người. Cứ chậm rãi làm chuyện của mình là được, cho dù có bận thì cũng đừng lãnh đạm Nguyễn thị, dù sao cũng là tân hôn.”

“Dạ, trong chốc lát nhi tử sẽ đi gặp nàng.” Minh Trạm tiếp tục tán thưởng mẫu thân, “Mẫu thân, về sau nếu có chuyện gì thì nhi tử cũng không cần phải tìm đám người của tiểu Phạm để thương lượng, bọn họ chẳng thể nhìn thấu mọi chuyện được như ngài.”

“Thật sự là lười nhác.” Vệ vương phi thích nhi tử của mình như vậy, luôn đem mọi chuyện thương nghị với nàng, ánh mắt nhìn Minh Trạm càng thêm dịu dàng, vỗ nhẹ lên vai của Minh Trạm, “Cũng là người suy nghĩ quá nhiều, ta chỉ sống lâu hơn người vài thập niên nên từng trải nhiều hơn. Khi bằng tuổi này của người thì mẫu thân chẳng có kiến thức như người đâu.”

“Đâu có giống, mỗi ngày nhi tử ở bên ngoài, tiếp xúc cũng nhiều chuyện, hiện tại nữ nhân xuất môn cũng khó khăn, mẫu thân lại thấu đáo như vậy, nếu người mà là nam nhân thì nhất định còn có bản lĩnh hơn cả nhi tử và phụ vương.” Minh Trạm cảm thấy vô cùng đáng tiếc, Vệ vương phi cười nói, “Nói như vậy cũng vô dụng.”

Minh Trạm quần quýt mẫu thân mà trò chuyện một lúc lâu, hần biết nữ nhân ở thời đại này rất tịch mịch, Vệ vương phi lại có tài cán như vậy, tình cảm với Phượng Cảnh Nam chỉ bình thường, hơn phân nửa tình cảm đều gửi gắm lên người của Minh Trạm và Minh Kỳ. Minh Trạm trước nay luôn rất thân cận với mẫu thân của mình, hằng ngày đều cùng mẫu thân dùng điểm tâm, nếu thời gian cho phép thì ngộ thiện và văn thiện đều tháp tùng mẫu thân.

Cho dù là Phượng Cảnh Nam thì cũng phải thừa nhận Minh Trạm không có nhiều ưu điểm nhưng có thể kể đến chính là rất hiếu thuận.

Tuy rằng đối tượng mà Minh Trạm hiếu thuận không liên quan đến hần, hơn nữa Phượng Cảnh Nam cũng thường xuyên cảm thấy trong bụng sôi ùng ục dấm chua: Tiểu tử này đúng là cố ý muốn đối nghịch lão tử đây mà.

.....

P/S: Bác Nam....ghen với nhiều người quá rồi. Đây là nguyên nhân mà bác bị đau bao tử kinh niên

114. Chương 114: Nghị Luận Và Phân Tích(1)

Kỳ thật Minh Trạm còn có một ưu điểm rất lớn chính là: Hắn rất biết dỗ nữ nhân.

Đối với hắn thì nữ nhân giống như Vệ vương phi và Minh Kỳ đương nhiên đáng giá kính trọng, bất quá khả ái ngây thơ như Nguyễn Thần Tư, như một dòng suối, trong suốt thấy đáy thì cũng làm cho người ta ưa thích.

Minh Trạm có thể xem là một tên vô sỉ, hắn cũng không chán ghét Nguyễn Thần Tư, tiểu cô nương ôn nhu dịu dàng lại ngoan ngoãn, tướng mạo có vài phần ưa nhìn, tính tình cũng không điều ngoa, lời kéo bàn tay bé nhỏ mà trò chuyện giải sầu cũng rất tốt.

“Thấy nàng buổi tối ăn không nhiều lắm, thức ăn không hợp khẩu vị hay sao?”

“Không có.” Gò má của Nguyễn Thần Tư ửng hồng, lặng lẽ liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái.

Minh Trạm cười, “Vì sao lại thẹn thùng?”

“Là thiếp cao hứng.” Nguyễn Thần Tư dịu dàng nói, “Thế tử nhiều ngày không đến, thiếp nghĩ là ngài không thích thiếp, cho nên luôn lo lắng.”

“Thật là nha đầu khờ, ta chỉ bận một chút mà thôi. Nàng cũng biết lần này ta trở về Vân Nam là có chuyện mà.” Minh Trạm vừa cười vừa vuốt ve mái tóc của Nguyễn Thần Tư, “Nếu cảm thấy buồn thì cứ đến chỗ của mẫu thân nhiều một chút, cũng có người để trò chuyện.”

Nguyễn Thần Tư ngoan ngoãn gật đầu, Minh Trạm lại hỏi, “Nàng có muốn đọc sách hay không, hoặc là thích cái gì đó, để ta phái người đưa đến cho nàng.”

“Cũng không có gì.” Nguyễn Thần Tư do dự trong chốc lát, “Sinh thân của mẫu thân sắp đến, thiếp có thêu vài món đồ, hơi đơn giản một chút, thế tử nói cho thiếp biết mẫu thân thích cái gì để thiếp chuẩn bị sẵn, như vậy cũng khiến mẫu thân vui lòng.”

“Chuyện này a.” Minh Trạm suy nghĩ trong chốc lát, “Mẫu thân thích đồ ngọc, nàng đã thêu thùa, đó là hiếu tâm, còn những thứ khác đều là của hồi môn của nàng, không cần động vào, cứ vào ngân khố của ta mà chọn. Nàng chọn xong thì ta sẽ xem lại, xem như hai ta tỏ lòng hiếu tâm, như vậy mới tốt a.”

Nguyễn Thần Tư được đền bù như mong muốn, khoe môi cong lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thiếp cũng nghĩ vậy. Chúng ta là phu thê, thọ lễ phải chuẩn bị cho kỹ lưỡng mới được.” Bỗng nhiên nghĩ đến chính mình chỉ là tiểu thiếp, thật sự không tính là thê tử, Nguyễn Thần Tư lại có chút ảm đạm.

Minh Trạm liền dỗ nàng trong chốc lát.

Ban đêm bất ngờ nổi mưa phùn, một đêm không dừng, đến sáng sớm Minh Trạm thức dậy vẫn là mưa phùn mênh mông, cảm giác lạnh lạnh xâm nhập vào da thịt.

Minh Trạm mặc y bào màu xanh ngọc hơi dày một chút, đeo đai gấm, đầu đội kim quan.

Bình thường Minh Trạm không thích đội kim quan, vì nhà hắn phú quý, nếu không phải kim quan thì chính là ngọc quan, thật sự rất nặng, có thể làm cho da đầu tuột xuống. Bất quá trong rất nhiều trường hợp Minh Trạm cũng phải chỉnh tề quy củ, không đội không được.

Vẫn là Hà Ngọc nghĩ ra biện pháp, bảo tú phòng dùng kim tuyến làm thành kim quan, dưới ánh nắng cũng lấp lánh ánh kim, hơn nữa cùng đều là vàng, nhưng lại nhẹ hơn rất nhiều, giúp Minh Trạm giảm bớt lo lắng. Vì chuyện này mà Minh Trạm thưởng Hà Ngọc hai mươi lượng bạc.

“Trời còn sớm mà.” Minh Trạm ngáp một cái, nói với Nguyễn Thần Tư, “Chờ chúng ta trở về để đô, muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ, không có ai quản thúc.”

Thời đại này nữ nhi rất hay ngượng ngùng, Nguyễn Thần Tư vội vàng bịt miệng của Minh Trạm, nhỏ giọng oán trách, “Ban ngày ban mặt, ngủ cái gì mà ngủ. Đi nhanh đi, thế tử còn phải đi nghe báo cáo sự vụ, thiếp cũng phải đi thỉnh an mẫu thân, đừng để trễ canh giờ.”

Nha hoàn xung quanh đều lộ ra thần sắc buồn cười.

Minh Trạm đi trước, bên ngoài mưa cũng không lớn, hần mang đôi guốc gỗ, bước trên nền đá, vài tiếng cộc cộc vang lên.

Đoàn người từ xa xa đến gần, Minh Trạm nheo mắt nhìn, Hà Ngọc đã nhẹ giọng bẩm báo, “Điện hạ, là đại công tử và tam công tử.”

Minh Trạm tiến lên chào hỏi, Minh Lễ và Minh Liêm liền hành lễ trước, “Điện hạ.”

Minh Trạm hơi phẩy tay nói, “Đại ca, tam ca, không cần đa lễ, thật trùng hợp, chúng ta cùng nhau đi sang đó.”

Minh Lễ vẫn luôn giữ bộ dáng tao nhã lễ nghi, nay vì thân phận thấp hơn nên phải hành lễ với Minh Trạm nhưng vẫn không hề hờn giận mà chỉ mỉm cười, “Mưa cuối mùa, hơi lạnh một chút. Ta thấy điện hạ mặc sam y hơi đơn bạc một chút.”

“Tạ đại ca đã quan tâm, ta cảm thấy rất tốt, mưa như vậy khiến thời tiết cũng mát mẻ.”

“Đúng vậy, cảm giác tinh thần đều tốt hơn bình thường.” Minh Lễ cười, tự giác lùi ra sau nửa bước, thỉnh Minh Trạm đi trước.

Minh Liêm nghe hai người nói chuyện mà cảm thấy mệt, không có tinh thần hòa theo, Minh Trạm cười, “Thấy tam ca hơi mệt mỗi buổi tối ngủ không ngon hay sao?”

Minh Liêm lắc đầu, nhìn Minh Trạm một cái, than thở nói, “Trong chốc lát có việc cần nói với tứ đệ.”

Trong lòng của Minh Lễ căng thẳng, lão tam muốn làm gì? Có việc gì mà cần nói với Minh Trạm.

Minh Trạm gật đầu, “Hảo, trong chốc lát chúng ta nói sau.”

Minh Lễ trừng mắt nhìn Minh Liêm một cái, Minh Liêm bĩu môi, cúi đầu nhìn dưới chân.

Phượng Cảnh Nam rất nghiêm khắc trong gia giáo, nhi tử đến tuổi đều phải đến nghe chính sự, không thể chậm trễ, hơn nữa phải đến sớm.

Các đại thần cũng tốp năm tốp ba đến đây, đang ở Càn Chính điện uống trà chờ đợi, thấy ba huynh đệ đến đây, đều đứng dậy chào.

Mọi người khách sáo một trận, Minh Trạm ngồi trên ghế chủ vị ở trong phòng, lẳng lặng uống trà hương.

Trần Nam Vương phủ giống như một triều đình thu nhỏ, mỗi ngày Phượng Cảnh Nam đều phải nghe báo cáo chính sự.

Bên tay trái của Phượng Cảnh Nam có một chiếc ghế, đây là vị trí của Minh Trạm, toàn bộ chính điện cũng chỉ có hai phụ tử được ngồi.

“Thần nghe phó phương đồn đãi, bảo rằng thế tử muốn đánh thuế nặng lên thương nhân, nay thương nhân hai tỉnh Vân Quý cực kỳ bất an, không biết lời đồn là thật hay giả?”

Minh Trạm không ngờ lại có người muốn gây khó dễ cho mình, chớ không phải là có người ngại sống quá lâu hay sao? Hần cần thận quan sát vị tiểu quan này, quan phục ngũ phẩm, cũng không còn trẻ, bộ dáng cỡ bốn năm mươi tuổi.

Minh Trạm ngồi rất ổn, hần kế thừa bản lĩnh ngụy trang của Phượng Cảnh Nam, bình tĩnh và lãnh đạm, cũng không mở miệng.

Thần tử bên dưới khe khe thì thầm, lén nhìn sắc mặt của Minh Trạh, nhưng Minh Trạh vẫn không thay đổi sắc mặt, trầm mặc không nói, Phụng Cảnh Nam bèn lên tiếng, “Thế tử, có việc này ư?” Muốn Minh Trạh biện bạch cho rõ ràng.

Giọng nói lạnh lùng của Minh Trạh được cất lên, “Thuế má trưng thu bao nhiêu đều phải tuân theo quy định của Vương phủ, có luật lệ thì phải tuân, có quy định thì phải theo. Vị đại nhân này chỉ nói là đồn đãi, như vậy ta xin hỏi người có chứng cứ gì hay không?”

“Thần cũng chỉ nghe nói, bên ngoài...”

“Nếu là nghe nói thì trước tiên cầm cái miệng của người lại!” Mặt mũi của Minh Trạh lạnh như băng, cất ngang lời của người nọ, “Thu nhập từ thuế không phải việc nhỏ, trưng thu bao nhiêu là do Vương phủ định đoạt, cũng không phải ta nói bao nhiêu thì có thể đóng bấy nhiêu! Người có biết đây là nơi nào hay không? Nơi này là Cẩn Chính điện mà phụ vương và các chư thần thảo luận chính sự, chúng ta đội mưa đến đây là để xử lý đại sự dân sinh chứ không phải nghe những lời đồn đãi thị phi mà người nghe được trên phố phường! Người làm mất thời gian của phụ vương, của ta và các chư thần! Còn nữa, Vương lệnh xuất phát từ phụ vương, người chỉ đích danh ta mà hỏi là có ý gì!”

Minh Trạh liếc mắt nhìn người nọ đang toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, hần chỉ thần nhiên nói, “Bưng bát của ai thì phải phục tùng kẻ đó. Người tốt nhất phải suy nghĩ cho cẩn thận, người ăn bổng lộc nhà ai, ngu xuẩn!”

Toàn bộ Cẩn Chính điện lập tức trở nên tĩnh lặng, có thể nghe thấy cả tiếng châm rơi, tiếng hít thở sâu của mọi người cũng vang lên rất rõ.

Ngu xuẩn.

Hai từ này vừa cất lên thì chư thần đều rung mình một cái, nửa năm trước Minh Trạh lên ngai thế tử với bộ mặt nhả nhặn thanh tao, hiện tại lại hoàn toàn vạch trần mặt nạ, lộ ra sự cường thế không thềm che giấu.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được thế tử và đại công tử hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ sớm quen với sự tao nhã của Minh Lễ nhiều năm qua, Minh Nghĩa xưa nay luôn ngụy trang là kẻ biết lễ nghĩa, Minh Liêm không can thiệp vào chính sự, bất chợt đụng phải một người dã man như Minh Trạh, thế nhưng nhất thời lại không có phản ứng.

Cho dù là người tương đối hiểu biết Minh Trạh như Phạm Văn Chu cũng có một chút thất thần.

Sức chiến đấu quá kém. Minh Trạh đơn giản bình phẩm, hần đổi tư thế ngồi, càng tỏ ra tùy tiện hơn.

Lại một tiểu quan bước ra khỏi hàng, “Thần hưởng bổng lộc của Vương phủ tất nhiên nên vì dân chúng vì Vương phủ mà lo lắng. Thế tử cố ý mở ra mậu dịch nơi biên ải với Tây Tạng, vốn là ích nước lợi dân, nhưng lại đánh thuế nặng, chẳng phải là muốn tranh lợi với dân hay sao, như vậy sẽ tổn hại đến thanh danh của thế tử. Thứ cho thần nói thẳng, đánh thuế bằng hai thành muối là lần đầu tiên mới nghe thấy. Thế tử đưa ra tin này tất nhiên làm cho thương nhân khắp thiên hạ lo sợ, ngày đêm mất ngủ.”

“Ta hỏi người, triều đình đánh thuế nông dân, một mẫu ruộng phải thu bao nhiêu thuế?”

“Ước chừng mười hai đến mười ba.”

“Nói rất đúng, một nông dân chỉ có một mẫu ruộng mà phải đóng mười hai đến mười ba phần cho Vương phủ. Thương nhân dựa vào buôn bán mà kiếm sống, kiếm lời vượt xa nông dân, nay Vương phủ nhường lợi ích giao dịch với Tây Tạng cho bọn họ, chẳng qua chỉ thu mười hai mười ba phần thuế, vì sao lại kêu thuế nặng? Chẳng lẽ chỉ có nông dân mới phải nộp thuế còn thương nhân thì không cần? Như vậy ta hỏi người, thương nhân và nông dân có gì khác nhau? Bọn họ có ba con mắt hay là năm cánh tay? Vì sao lại đặc biệt như vậy?”

“Thương nhân hạ đẳng, còn nữa Vân Quý hai tỉnh vốn không mạnh về buôn bán, thuế ban đầu chỉ có nửa thành muối, bất chợt thế tử lại đánh thuế nặng, bọn họ đều bị dọa điếng hồn, còn ai dám đi sang Tây Tạng kinh thương nữa, chẳng phải tâm huyết của thế tử sẽ bị trôi sông hay sao?”

“Đúng vậy, Vương phủ của chúng ta giàu sang phú quý, cần gì phải đi tranh từng đồng bạc cắc với đám thương nhân.” Lập tức liền có người phụ họa.

Minh Trạng nhướng mày nói, “Cổ nhân thường nói, vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, chứ vị đâu có học thức uyên bác, không biết chứ vị biết điều này có ý gì hay không?” Nâng tay chỉ xuống quan viên mặc quan bào màu đỏ thẫm, “Người nói thử xem.”

Sắc mặt người nọ trở nên đỏ ửng, nghĩ rằng bị sỉ nhục, hoặc là Minh Trạng tự đào mồ cho hắn, bất quá Minh Trạng ngồi phía trên chỉ đích danh hắn, hắn cũng không dám không nói, bèn mở miệng, “Bẩm thế tử, nếu vương tử làm chuyện phạm pháp thì cũng sẽ bị trừng phạt giống như thứ dân.”

“Nói không sai, quốc pháp ngay trước mặt, mọi người đều bình đẳng. Cho dù là ta, là thứ dân, là các người hay là thương nhân.” Giọng nói của Minh Trạng vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng, “Đứng trước quốc pháp thì đều giống nhau, quốc pháp giao cho bọn họ quyền lợi như nhau, cho nên ta thấy bọn họ chẳng có chỗ nào là hạ đẳng cả.”

“Về phần thu nhập thuế từ giao dịch với Tây Tạng, bọn họ buôn bán ở đâu thì đương nhiên phải thiết lập nha môn chuyên trách ở đó, quân đội, quan viên, những người này đều phải ăn cơm. Thuế muối bằng hai thành cũng không phải lọt vào hầu bao của ta mà là chi cho dân, dùng cho dân mà thôi.” Minh Trạng nói, “Nếu bọn họ nhát gan, sợ hãi thì cũng không thành vấn đề, ta cũng đâu cưỡng chế bọn họ đến biên ải kinh thương với Tây Tạng đâu. Muốn thì đến, không muốn thì thôi, cũng không có ai bức bách bọn họ cả. Trong khi các người làm Ngự sử mà không bình ổn chuyện này, chỉ nghe phong thanh mà đã tham tấu, các người cũng không tham dự vào mậu dịch với Tây Tạng thì làm sao biết được nội tình. Có rất nhiều chuyện quan trọng, thứ cho ta không thể nhiều lời với người.”

Người nọ hé ra khuôn mặt còn đỏ hơn ba phần so với bộ ngoại bào màu đỏ thẫm của mình, thấp giọng nói, “Thần không dám.”

Minh Trạng mỉm cười, ánh mắt lướt qua đám quan viên đang đứng thẳng trên bậc thang rồi lại nhìn ra mưa phùn mờ mờ ngoài cửa, Văn Nam nhiều mưa, bầu trời âm u như vậy cũng chỉ mới là bắt đầu.

.....

115. Chương 115: Nghị Luận Và Phân Tích(2)

Minh Trạng có tài ăn nói.

Cùng đám đại thần đầu võ mồm cho đến sau giờ Ngọ mới chấm dứt.

Phần lớn nguyên nhân là vì mọi người đều chưa dùng táo thiện, nói thêm gì đi nữa thì ngộ thiện cũng sắp đến, bọn họ đã đói lả cả ra.

Minh Trạng thì bất kể, hắn quay đầu nói với Phụng Cảnh Nam mà không biết ngượng, “Phụ vương, ngài có đói bụng không? Nhi thần hơi đói bụng, để bọn họ lấy một chút điểm tâm đến đây đi.”

Chính điện có rất đông người, Phụng Cảnh Nam cũng không thể bỏ đói nhi tử của mình, vì vậy liền cho phép.

Minh Trạng thoải mái hỏi đám thần tử, “Các người có đói bụng không?”

Thật sự là không có ai lại mặt dày đến mức đi gạt đầu.

Vì vậy Minh Trạng ăn điểm tâm uống trà nghe đám thần tử tiếp tục thảo luận, mãi cho đến sau giờ Ngọ, đám thần tử rốt cục ý thức được, luận về tài ăn nói thì Minh Trạng tuyệt đối không thua bọn họ, luận về võ sĩ thì Minh Trạng cũng không thua bọn họ, mà bọn họ rốt cục không thể địch lại cơn đói khát trong bụng, đành phải giơ tay đầu hàng.

Minh Trạm vừa dìu Phụng Cảnh Nam rời đi vừa nhỏ giọng nói thầm một cách sợ hãi, “Ôi chao, đám thần tử nhà chúng ta thật lợi hại nha, làm ta sợ muốn chết.”

Đám thần tử đang đối lã người ở phía sau vừa nghe như thế thì thiếu chút nữa đã học máu mà chết.

Phụng Cảnh Nam thản nhiên nhìn Minh Trạm, xong rồi sẽ thu thập người.

Minh Trạm tiễn Phụng Cảnh Nam một đoạn đường, định trở về dùng bữa thì bị Phụng Cảnh Nam gọi lại, “Cùng đi dùng bữa đi, có chuyện muốn nói với người.”

Sáng nay Phụng Cảnh Nam chẳng nói cái gì, bắt quá tâm tình của hắn không tệ, còn cố ý phân phó làm thêm vài món ăn mà Minh Trạm ưa thích, vì thế Minh Trạm cảm thấy rất bất an, sợ Phụng Cảnh Nam có chuyện gì đó.

Im lặng dùng xong ngọc thiện, sau đó súc miệng, uống trà, lúc này Phụng Cảnh Nam mới nói, “Người đừng trở về nghỉ trưa, cùng ta đi nghỉ ngơi một chút.”

Hừ! Lão tử bán nghệ không bán thân nha!

Minh Trạm đi theo Phụng Cảnh Nam, đồng thời cũng nói, “Hai người ngủ chung giường sẽ rất chật.”

Không biết phân rõ phải trái, Phụng Cảnh Nam nói, “Người ở một bên hầu hạ trà nước là được, không cần ngủ trên giường đâu.”

Minh Trạm lập tức câm miệng.

Trong tấm cung cũng không lưu bất kỳ người hầu nào, Phụng Cảnh Nam cũng không thấy buồn ngủ, hiển nhiên là muốn trò chuyện cùng Minh Trạm.

“Người có biết vì sao bọn họ đều phản đối người hay không?” Phụng Cảnh Nam hỏi một cách thẳng thắn.

“Chẳng phải là đám buôn lậu muối giở trò quỷ sau lưng hay sao.” Minh Trạm nói, “Cứ bảo thương nhân hạ đẳng, đám xuất khẩu cuồng ngôn ở Cần Chính điện, bọn họ muốn làm chủ Cần Chính điện đây mà.”

Phụng Cảnh Nam thấy bộ dáng tràn đầy căm phẫn của Minh Trạm, không biết là thật sự phẫn nộ hay là muốn mượn cớ mà chọc giận chính mình, hắn bèn cười nhẹ rồi trấn an, “Chuyện này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, xưa nay ngay cả Hoàng thượng tài cao uyên bác thì cũng chỉ có một đôi tay và hai con mắt, thống trị thiên hạ đều phải dựa vào đại thần. Là con người thì sẽ có tư tâm, các đại thần cũng có mối quan hệ bên ngoài, đồng khoa đồng niên đồng hương, quan hệ thông gia bằng hữu, dù sao cũng phải dựa trên quan hệ mà dần dà kết bè kết đảng. Cơ hội xuất cung của Hoàng thượng rất ít, cũng không hiểu rõ dân tình ra sao. Các đại thần chính là lỗ tai và ánh mắt của Hoàng thượng. Người nghĩ xem, các đại thần kết bè kết đảng, như vậy bọn họ muốn Hoàng thượng nhìn thấy cái gì thì Hoàng thượng sẽ nhìn thấy cái đó, muốn Hoàng thượng nghe cái gì thì Hoàng thượng sẽ nghe cái đó. Trên thực tế lúc này bọn họ đã thâm lấy vương quyền để tự sử dụng.”

“Đối với thương nhân mà nói thì diêm thương rất quý, tuy rằng mệnh lệnh đã nói rõ thương nhân không được tham gia khoa cử. Bất quá ngân lượng rất hữu dụng. Bọn họ có thể bồi dưỡng thế hệ sau, hối lộ quan viên trong triều. bao nhiêu năm trôi qua, bọn họ cũng có thể bện thành một sợi dây thừng.” Phụng Cảnh Nam vỗ vai của Minh Trạm, “Người hiểu được tình hình hiện tại hay không?”

Minh Trạm hỏi, “Quân đội đâu? Quân đội ở trong tay ai?”

Phụng Cảnh Nam thật muốn tát cho Minh Trạm một cái, chẳng lẽ không thể hỏi một cách khéo léo hơn được hay sao? Phụng Cảnh Nam không trả lời thẳng, “Người hỏi để làm gì? Chỉ có một chút việc nhỏ mà lại muốn động vào đao thương hay sao?”

“Đâu có, ta chỉ muốn xác định một chút có phải phụ vương là con rối hay không mà thôi.”

Muốn không động vũ lực với Minh Trạm quả thật phải có bản lĩnh thượng đẳng, Phụng Cảnh Nam thưởng cho Minh Trạm hai cái tát, Minh Trạm đau đến mức phải hít sâu một hơi, cau mày oán giận, “Hồi là được rồi, không đúng thì thôi. Ta chỉ xác định xem ngọn núi mà mình muốn dựa vào có ổn hay không.”

Phụng Cảnh Nam cho thêm một cước nữa, “Cút đi.”

Minh Trạm lui hai bước, giận dữ nói, “Phụ vương xem hài của phụ vương kìa, đi mua không chịu đổi hài mà đã đá người, phụ vương xem phụ vương làm bản xiêm y của ta rồi nè...” Một dấu chân đầy bùn đất, “Quên đi, ta ngủ ở đây luôn.”

Minh Trạm là người không bạc đãi chính mình, hẳn thoát xiêm y, chỉ mặc nội y lên giường, còn phụng phịu ngoắc tay với Phượng Cảnh Nam, ra dáng chủ nhân, “Cùng nhau ngủ đi.”

Phượng Cảnh Nam thở dài, quyết định không so đo với Minh Trạm nữa, nếu không thì sớm muộn cũng hết máu mà chết.

Minh Trạm ngủ bên trong, kỳ thật hẳn không có thói quen ngủ trưa, bất quá Phượng Cảnh Nam hảo tâm nói với hắn những lời này, dù sao cũng không thể giả vờ như không biết. Minh Trạm xê dịch, nghiêng người nhìn Phượng Cảnh Nam, miệng tiến đến bên tai của người ta rồi nói nhỏ, “Phụ vương lo lắng cho ta phải không?”

“Ừm, là nhắc nhở người.” Phượng Cảnh Nam nhắm mắt dưỡng thần, ngũ quan của hắn rất sắc sảo, cực kỳ anh tuấn, Minh Trạm thầm than thở một cách đáng tiếc, tướng mạo tốt như vậy vì sao lại không sinh ra trên người tốt cơ chứ.

“Người cũng biết đám diêm thương thu mua quan viên, vì sao lại không nể mặt bọn họ một chút?”

Phượng Cảnh Nam mở to mắt, nhìn Minh Trạm bằng ánh mắt như cười như không, “Chỉ cần bọn họ đều ở trong lòng bàn tay của ta là được. Vả lại ta cũng đã làm xong rồi, còn người thì sao?”

Minh Trạm hừ hừ hai tiếng, thấp giọng nói, “Phụ vương dám nói là không phải muốn làm ngư ông đắc lợi hay sao?”

“Trong lập trường này thì chúng ta có cùng chí hướng.” Thật ra Phượng Cảnh Nam không phản cảm việc Minh Trạm đàm phán điều kiện với hắn, ngược lại bộ dáng nhướng lông mày, một bụng đầy quỷ kế của Minh Trạm lại làm cho gương mặt rất bình thường này trở nên tràn đầy mị lực.

Minh Trạm tiếp tục hừ hừ, “Lợi ích của ta quá ít, phụ vương thấy đó, ta đắc tội không ít người, còn mang thanh danh xấu nữa.”

Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa ôm lấy thắt lưng của Minh Trạm rồi vỗ mông của hắn một cái, “Người muốn cái gì?”

“Không biết, phụ vương định cho cái gì?”

Phượng Cảnh Nam thì thầm vài câu bên tai của Minh Trạm, ánh mắt của Minh Trạm càng ngày càng sáng rực, hẳn quả thật không thể tin được, “Thật ư? Phụ vương thật sự bằng lòng? Hay là tính lừa gạt ta?” Thấy sắc mặt của Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên lạnh lùng, Minh Trạm vội nói, “Chắc, ta chỉ nói thế mà thôi. Phụ vương là ai, đương nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, một lời hứa đáng giá ngàn vàng!” Nịnh nọt Phượng Cảnh Nam.

Minh Trạm cao hứng cười ra tiếng, Phượng Cảnh Nam bất đắc dĩ nói, “Người thích bạc đến thế sao?”

“Đó là vì phụ vương không biết cảm giác không có bạc sẽ khó chịu như thế nào thôi.” Minh Trạm khoái chí cho nên đặc biệt nói nhiều, “Trước kia ta đến để đồ, ở trong cung, ngay cả việc thưởng bạc cho thái giám và cung nữ cũng phải tính toán tỉ mỉ. Phạm Duy đi theo ta nhiều năm mà ta chẳng thể cho hắn cái gì tốt. Chỉ có gần đây có người tặng lễ cho ta, nhưng hiện tại chi cũng nhiều, số vào chẳng bằng số ra.”

“Được rồi, đừng khóc than với ta. Khi ta còn trẻ ngay cả thưởng cho thái giám mà cũng không có, người nên tự biết thỏa mãn đi.” Phượng Cảnh Nam không hề đồng cảm với Minh Trạm, giống như có ai mà không trải qua cuộc đời gian khổ, phải biết rằng cuộc sống của các hoàng tử cũng không phải xa hoa như mọi người đã nghĩ, thỉnh thoảng cũng có một hai kẻ bản nông và trung nông.

“Phụ vương, kể chuyện của phụ vương khi còn trẻ đi?”

“Chẳng có gì đáng kể cả.”

“Nói đi mà.”

“Nếu người rảnh rỗi như vậy thì đi xử lý công sự đi.”

.....

P/S: -- gì mà có vụ nằm ôm nhau rồi oánh mông vậy nè.

116. Chương 116: Minh Liêm

Minh Liêm quay về dùng ngọc thiện, đám người đi ra khỏi thư phòng của Minh Trạ, uống cả bụng nước trà mà vẫn không thấy Minh Trạ trở về.

Minh Liêm bắt lấy Phạm Duy rồi hỏi, “Bao giờ thế tử mới trở về?”

Phạm Duy nói một cách khó xử, “Tam công tử, thế tử đến chỗ của Vương gia, khi nào trở về thì thật khó nói.”

“Cũng không biết phụ vương tìm Minh Trạ để làm gì.” Minh Liêm quơ quơ tay, đứng dậy đi bộ đến trước cửa mà nhìn, ngoại trừ cỏ cây hoa lá, thị vệ tối tở, mưa phùn liên miên thì vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng của Minh Trạ.

Minh Liêm cực kỳ có kiên nhẫn, đợi đúng một canh giờ mới thấy Minh Trạ trở về.

“Tam ca.” Trên người của Minh Trạ mang theo một chút hơi ẩm, vừa cười vừa nói, “Tam ca đợi lâu chưa?”

“Dùng bữa xong liền đến đây.” Minh Liêm đứng lên, “Hiện tại đệ có rảnh hay không?”

“Ừm, chúng ta vào trong rồi nói.” Minh Trạ dẫn Minh Liêm đi thẳng vào thư phòng, nói với Hà Ngọc, “Mang lên hai tách trà.”

Minh Liêm che bụng, “Không cần, ta uống no rồi, chỉ cần một ly cho đệ là được.”

Minh Trạ mỉm cười, “Phụ vương công đạo nhiều việc, bằng không thì ta đã sớm lại đây.” Hai người cùng ngồi xuống, Hà Ngọc bưng trà đến, sau đó lại lặng lẽ đóng cửa lại. Minh Trạ đứng lên uống một ngụm, tỏ mò hỏi, “Tam ca nói có việc cần nói với ta, là chuyện gì? Rất gấp hay sao?”

Minh Liêm cười cười, kéo ghế dựa về phía trước, hạ thấp giọng giống như đang ăn trộm, “Minh Trạ, hiện tại đệ muốn buôn bán giao dịch cùng người Tây Tạng phải không. Buôn bán thì phải có địa điểm, có cửa hiệu, ta có bằng hữu, trong tay có rất nhiều nguyên liệu gỗ. Đệ xem thử, dùng ai cũng được nhưng mà dùng của người quen thì vẫn có cơ sở hơn. Đệ cảm thấy thế nào?”

Minh Trạ nói, “Còn hơi sớm một chút, chờ Chu Tử Chính trở về rồi nói sau. Người nọ là bằng hữu của tam ca à?”

“Đệ nhất định cũng đã nghe nói, là lão nhị của diêm thương Thái gia.”

Minh Trạ cúi mắt cười, “Là người nhà của Thái gia à.” Nhúng tay thật là nhanh.

“Rốt cục đệ tính thế nào?”

“Thái gia cho tam ca bao nhiêu?”

Trên mặt của Minh Liêm xuất hiện vẻ quẫn bách, hỏi như vậy cũng hơi thẳng thắn quá. Do dự một lúc lâu, Minh Liêm mới nói, “Ta và Thái lão nhị đã sớm quen biết, làm gì có chuyện cho bao nhiêu, ta nghĩ đệ đang làm chuyện này, hiện tại đem cái có sẵn dâng lên cho đệ, đệ cũng biết trước, đến khi đó cũng giảm bớt lúng túng. Bất quá chuyện hân tặng cho ta vài bức danh họa cổ cũng là có thật.”

Minh Trạ gật đầu, “Chờ ta trực tiếp đàm phán với hắn, chuyện này không vội.”

“Minh Trạm, chúng ta là huynh đệ, đệ đừng nói một cách có lệ như vậy với ta, rốt cục có được hay không?” Minh Liêm đúng là bất chệt tiền tài thay người tiêu tai, dù sao cũng phải có cái gì đó để ăn nói với bằng hữu thì mới được.

“Tam ca, ca cũng quá thành thật đi.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Buôn bán lớn như vậy thì Thái gia sẽ muốn tự mình đàm phán với ta. Ca ca nói thêm vào thì bọn họ đưa lễ cũng rất đáng giá.”

“Như vậy, đệ cố sức nha.” Minh Liêm cũng rất thẳng thắn, “Dù sao ta đã thu một chút lễ vật, có trách nhiệm nói với đệ, có được hay không thì đệ cũng không cần nề mặt ta đâu.”

“Hảo, về sau có chuyện gì thì tam ca cứ nói với ta.” Minh Trạm cười cười, trong miệng đồng ý, còn bộ dáng thì vẫn thản nhiên như trước.

Lúc này Minh Liêm mới xem như là an tâm, nói với Minh Trạm, “Miễn là không khiến đệ gánh thêm phiền toái là được, ta không có bản lĩnh gì, phải dựa vào núi mà ăn, dựa vào sông mà uống.”

Minh Trạm bật cười, “Tam ca có rất nhiều bằng hữu mà.”

“Chỉ là xã giao thôi, bọn họ cũng không phải thật lòng hướng về phía ta.” Minh Liêm rất biết thân biết phận, hắn nói với Minh Trạm, “Hiện tại mọi người bên ngoài đều nhìn đệ đó.”

“Rất nhiều người muốn mắng ta à?”

“Không tính là nhiều.” Minh Liêm nói một cách thành thật, “Cũng không ít người hỏi thăm đệ về chuyện mâu dịch với Tây Tạng lần này, đệ cũng biết đó, trước kia giao dịch trà mã đều do Vương phủ ra mặt. Lúc này đệ muốn mở ra mâu dịch tại biên ải với Tây Tạng, bên ngoài chỉ lờ mờ biết chuyện nhưng cũng không biết quá rõ.”

Minh Trạm bỗng nhiên nở nụ cười, “Ta muốn nhờ tam ca giúp ta làm một chuyện phát tài.”

“Chuyện gì?”

Minh Trạm thích bản tính thẳng thắn của Minh Liêm, vì vậy liền cùng Minh Liêm bàn bạc tỉ mỉ, mãi cho đến chạng vạng, Minh Liêm cười đến mức đôi mắt hí thành hai đường thẳng tắp, liên tục nói, “Đệ yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta.”

“Vậy thì trông cậy vào tam ca.”

“Là ta nên nói cảm tạ đệ mới đúng.” Minh Liêm vui vẻ phát tay, dùng sức vỗ lên vai của Minh Trạm, nói một cách thân cận, “Có chuyện gì tốt thì đệ nhớ đến ta nha, tam ca sẽ rất biết ơn đệ.”

Minh Liêm hoan hỉ rời đi.

Minh Trạm dựa vào ghế, hai mắt khẽ khép lại.

Qua một lúc, hắn gọi Phạm Duy tiến vào, “Chu, Sở, Mã, Lăng, khi nào thì hẹn đàm phán?”

“Thế tử có muốn dời ngày lại hay không?” Sáng nay vừa mới giương thương múa kiếm một trận, lúc này mà đàm phán chuyện thuê muối thì dường như không ổn cho lắm.

Minh Trạm cười, “Vậy thì dời sang ngày mai đi.” Hắn cũng không trông cậy chỉ cần một lần mà có thể thu phục được đám người này, bất quá chỉ là một lần thử xem sâu cạn thế nào, phản ứng này dường như rất kịch liệt.

“Thân phận của thế tử tôn quý, cần gì phải đấu đá với đám thương nhân này, cất nhắc bọn họ làm chi.” Phạm Duy thật sự không hiểu hành động của Minh Trạm, sĩ nông công thương, trong mắt của sĩ tử thì địa vị của thương nhân là hạ đẳng nhất, miễn cưỡng lắm thì chỉ cao hơn bọn hạ lưu một chút mà thôi.

Cho dù Phạm gia thỉnh thoảng cũng được đám thương nhân hiếu kính nhưng bọn họ vẫn xem địa vị của thương nhân rất hèn mọn, hoàn toàn không cần Minh Trạm phải nề tình đàm phán như vậy.

Minh Trạm cười khê, ánh mắt trong vắt nhìn về phía Phạm Duy, bảo hắn đến trước mặt, “Trên thế gian này có hai thứ đáng sợ nhất, một trong số đó chính là bạc. Đúng rồi, hiện tại xuất môn thì phải mang theo vài thị vệ bên mình, cẩn tắc vô áy náy.”

Phạm Duy mở to hai mắt, diêm thương đương nhiên có một chút quan hệ với triều đình, bất quá thiết nghĩ đám người này cũng không dám ám sát bọn họ đâu. Dù sao hắn cũng là tâm phúc của Minh Trạng, nếu chọc giận Minh Trạng thì chẳng được lợi cho ai.

Khả năng xảy ra chuyện này cực kỳ thấp, động vào Phạm Duy chính là tát vào mặt của Minh Trạng, là khiêu khích Minh Trạng.

Ngoại trừ muốn chết thì sẽ không có ai muốn làm như vậy.

Chẳng qua Minh Trạng đã đặc biệt nhắc nhở nên Phạm Duy liền nghe theo.

Chu Vũ ý vào thân thể tuổi trẻ của mình nhưng khi về đến nhà cũng suýt nữa đã ngất vì đói lả.

Hắn quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, đây là lần đầu tiên phải chịu đói, thậm chí Chu Vũ còn tính về sau nếu có thương nghị chính sự thì có nên chuẩn bị một chút thức ăn để mang theo hay không.

Đám quan viên khi đói đều có người lo lắng chu đáo, cho nên ngày thường dùng ba bốn món cũng chẳng cảm thấy ngon miệng. Thế mà hiện tại Chu Vũ ăn liền hai bát cơm mà chỉ thấy lưng chừng bụng, ổn định lại tâm tư một chút, hắn phân phó, “Mang thêm cơm đến đây.”

Lão bộc thấy tiểu chủ tử ăn như hổ đói thì thật sự có một chút sợ hãi, bèn khuyên nhủ, “Đại nhân bị đói, hiện tại ăn vừa đủ là được, đợi một lúc nữa hẵng ăn tiếp, như vậy sẽ không có hại cho thân thể.”

“Được rồi, mang lên đi, dùng bữa mà còn phải tốn hơi thừa lời nữa.” Chu Vũ không phải đại quan, hắn vốn là trợ thủ đắc lực của Chu Tử Chính, chăm lo những chuyện lễ nghi văn thư, nay Chu Tử Chính đã đi Tây Tạng, hắn phải đảm nhiệm chức vụ ở Lễ nghi tư. Minh Trạng đã yêu cầu bọn họ lập ra thuế pháp và các quy tắc đối với mậu dịch ở biên ải, ngày thường vốn nhàn nhã thì nay lại đầu tắt mặt tối, bị Minh Trạng thúc giục phải gấp rút hoàn thành.

Lão bộc xoay người đi ra, đến khi quay lại thì chỉ mang theo một đĩa điểm tâm, bữa báo thức ăn đã hết sạch.

Chu Vũ lắc đầu, vừa cười vừa than thở, “Sáng sớm nhịn đói cũng không ít, thôi, buổi tối hồi phủ rồi nói sau.”

Trước kia đã từng nghe nói bản tính của thể tử không được tốt, hôm nay xem như mở rộng tầm mắt. Chu Vũ nghĩ đến sáng nay Hồ Hưng bị chỉ vào chóp mũi mà mắng là ngu xuẩn, nếu là hắn thì e rằng đã muốn tự vẫn.

Dùng xong bữa, Chu Vũ gọi thuộc hạ tiến vào bàn bạc, cho đến khi sắc trời đã chập tối mà vẫn chưa rời nha môn để về phủ.

.....

P/S: Bác Liêm biết điều đấy chứ :>, chọn ô dù mà đứng, ko bị cái sĩ diện hão che mờ mắt.

.....

117. Chương 117: Thủ Đoạn

Mưa phùn đến chạng vạng mới ngừng lại, Chu Vân Quý ngồi ở hành lang uống trà.

Những hạt mưa bám đầy trên hoa đỗ quyên, toát lên vài phần diễm lệ.

Chu Vân Quý cũng không tính là già, chỉ mới tuổi lục tuần, bình thường bảo dưỡng cũng xem như thỏa đáng, cũng không biết là vì nguyên nhân gì mà tóc tai đã sớm bạc trắng như tuyết, được búi chặt trên đầu, dùng một cây trâm bằng gỗ trầm hương để cố định. Đầu gối thẳng tắp, mặc dù là uống trà nhàn nhã nhưng Chu Vân Quý vẫn để lộ ra vài phần cường thế.

“Thái gia, Tôn thiếu gia mấy ngày nay bận rộn, đêm nào cũng trở về rất muộn. Nếu không thì ngài dùng bữa trước đi.” Quản gia khuyên nhủ.

“Không cần.” Chu Vân Quý khoát y mê, quản gia không dám nhiều lời, tiếp tục đứng bên cạnh hầu hạ.

Chu Vũ vừa rảo chân tiến vào phủ thì lập tức có người bấm báo, tổ phụ của hắn đang chờ hắn.

Quan phục chưa kịp thay thì Chu Vũ đã vội vàng tiến vào chủ viện để thỉnh an tổ phụ.

Chu Vân Quý đương nhiên có cách để biết chuyện đã xảy ra ở Càn Chính điện, bất quá tôn tử của hắn làm đương sai ở Vương phủ, làm quan hưởng lộc vua.

“Trở lại rồi à.” Chu Vân Quý khoát tay, không để Chu Vũ hành lễ, tổ phụ sủng ái tôn tử, cũng không cần để ý đến quy củ, đường cong cứng rắn trên khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn một chút, hỏi một cách thân thiết, “Dùng văn thiện chưa?”

Chu Vũ lắc đầu, cười nói, “Vẫn chưa ạ.”

“Như vậy thì cùng ta dùng bữa.” Chu Vân Quý vui vẻ hơn hỏ, trên mặt nhìn không ra có nửa phần lo lắng, nhưng Chu Vũ lại sợ lão thái gia sốt ruột, nhìn trong phòng cũng không có người khác, bèn nói, “Sáng nay khi nghị sự...”

“Không vội, dùng bữa trước đã.” Chu Vân Quý cũng không phải là không lo lắng, nếu hắn thật sự có niềm tin thì sẽ không vất vả đến Côn Minh thành để hỏi thăm tin tức. Chẳng qua đến tuổi này của hắn, trải qua nhiều việc cho nên tâm tư cũng rất ung dung.

Chu gia có nhiều thế hệ quyền quý, cho dù chỉ ăn bốn năm món nhưng tất cả đều rất tinh tế.

Tổ tôn hai người lặng lẽ dùng bữa, trời đã sập tối, trong phòng cũng thấp nhen, sáng như ban ngày. Chu Vân Quý khép hờ mắt, dựa vào nhuễn tháp, trong tay cầm tách trà, cũng không uống mà chỉ hỏi, “Có chuyện gì mà lại bận rộn đến thế?”

“Thế tử thúc giục phải hoàn thành sớm.” Chu Vũ cũng không giấu diếm, hắn xuất thân trong nhà thương nhân, mặc dù đỗ khoa cử mà được làm quan, bất quá ai khinh thường thương nhân chứ hắn thì không thể khinh thường chính tổ tông của mình. Hơn nữa, toàn bộ chi phí ăn ở của hắn đều do trong nhà cung cấp, nếu chỉ trông mong vào lương bổng của chính hắn, mặc dù không đến mức đi hít không khí mà sống, bất quá muốn sống an nhàn dễ chịu thì nhất định không có khả năng.

“Chu đại nhân đang bận thương nghị cùng người Tây Tạng, hiện tại phải lập ra quy tắc cho mậu dịch ở biên ải Tây Tạng.”

Chu Vân Quý nói, “Có thể mang về cho ta xem thử một chút hay không?”

Chu Vũ đang chịu trách nhiệm trông coi chuyện này, tuy hơi khó xử nhưng vẫn không để lộ ra ngoài, chỉ gật đầu nói, “Vậy sáng ngày mai tôn nhi sẽ mang về, hiện tại trong nha môn đang bận rộn chuyện này.”

“Ta biết.” Chu Vân Quý lộ ra sắc mặt nhu hòa, nhẹ nhàng nói, “Thế tử có gây khó dễ gì cho ngươi hay không?”

“Cũng không có.” Chu Vũ giải thích, “Nhưng mà đáng lý Chu đại nhân đi Tây Tạng thì phải đến phiên Lý đại nhân đảm nhận trách nhiệm này, vậy mà thế tử lại trực tiếp giao cho tôn nhi, có lẽ thế tử đã biết một chút gì đó.”

Chu Vân Quý cười cười, “Tuy thế tử là đích tử, nhưng lại đứng hàng nhỏ nhất trong các huynh đệ nhà Vương gia, lúc trước vì bị khuyết tật cho nên không được lập thế tử. Bất quá hắn vừa mở miệng biết nói thì Vương gia lập tức thỉnh phong cho hắn làm thế tử, năm đó đại công tử cũng không gặp được vận may này. Vương phi là chính phi, bất quá Ngụy phi nương nương lại được Vương gia sủng ái nhiều hơn, bên ngoài của Ngụy phi cũng có địa vị rất cao, nếu thế tử không có thủ đoạn thì hắn sẽ không thể làm thế tử. Hắn biết nhiều hơn một chút cũng là lẽ thường tình.”

Đương nhiên Chu Vân Quý đánh giá cao ở chỗ Minh Trạm đang phóng ra dấu hiệu: thân mật.

Với thân phận của Minh Trạng mà có thể tự hạ mình để đàm phán với đám thương nhân thì cũng đã thấy rõ hảo ý của hắn.

“Tổ phụ, về việc cải cách thuế muối, trong nhà tính...”

“Trong nhà vẫn chưa thảo luận đến nơi đến chốn, mọi người trong tộc đều dựa vào buôn bán muối mà sống, còn có đám hạ nhân đi theo chúng ta, cho dù thế tử đưa ra lợi ích của việc giao dịch với Tây Tạng thì cũng có rất nhiều người mà chúng ta không thể an trí ổn thỏa.” Chu Vân Quý thở dài, “Còn nữa, tổ tiên truyền nghề để chúng ta dựa vào buôn bán muối mà sống, nay đổi nghề, là tốt hay xấu thì cũng chưa biết được.”

“Tôn nhi thấy thế tử đã hạ quyết tâm, ý chỉ đã được đề phê duyệt.” Chu Vũ nói, “Đây là hành động đầu tiên của thế tử sau khi được sắc phong, dù thế nào cũng sẽ không phá hỏng. Tôn nhi thấy sau khi thuế muối được cải cách thì giá muối sẽ giảm trên diện rộng, cho dù chúng ta có tiếp tục buôn bán muối thì cũng chẳng thu lãi được bao nhiêu.”

“Hơn nữa phiếu buôn muối dành cho tiểu ngạch sẽ được tung ra, chỉ cần có bạc thì có thể buôn muối, hoàn toàn không cần có quan hệ với quan viên, cho dù là chường quầy tiểu nhị thì e rằng cũng sẽ rục rịch.” Mưa dầm thấm dất, Chu Vũ cũng có vài phần tâm đắc đối với việc buôn bán muối.

Chu Vân Quý nhướng mày nhìn về phía tôn tử, “Mậu dịch ở Tây Tạng tuy rằng cũng có lợi nhưng thứ nhất không thể lời bằng buôn muối, chuyện này thì không cần nói nhiều, nhà chúng ta hiện tại cũng không thiếu bạc; thứ hai, tuy rằng được miễn thuế ba năm nhưng người cũng phải biết thuế suất sau này sẽ cao đến hai thành muối, từ xưa đến nay chưa từng có. Nếu chúng ta đồng ý thì đám diêm thương cũng phải đồng ý, như vậy chúng ta sẽ hứng mũi chịu sào. Một đạo này của thế tử quá mức độc ác, lần đầu tiên xuất thủ đã nhắm ngay vào thuế muối, người có tin hay không, lần này nếu mậu dịch ở biên ải Tây Tạng bị thu thuế bằng hai thành muối thì sau này hết thấy thương nhân của hai tỉnh Vân Quý chỉ cần mở cửa hiệu buôn bán thì đều bị đánh thuế cao. Không phải ta tiếc bạc nhưng đây là nền tảng của gia tộc chúng ta, dù sao cũng phải lưu lại một chút đường sống cho hậu thế.”

“Như vậy ý của tổ phụ là...”

“Chỉ cần thế tử hạ thuế suất xuống một thành thì ta sẽ lập tức giao ra mỏ muối.” Chu Vân Quý không phải là người không có khí phách, trừ phi Minh Trạng mất đi chức vị thế tử, nếu không việc cải cách thuế muối xem như đã quyết định, cho dù vì thế diện thì Minh Trạng cũng sẽ tiến hành cho đến cùng, hà tất phải nể mặt ai. Việc buôn bán phải chú ý hòa khí, trước nay quan hệ của Chu gia và Vương phủ vẫn rất tốt, Chu Vân Quý nói, “Thuế suất trước kia của thương nhân chúng ta chỉ hơn nửa thành, nay nhắc đến một thành mà đã cảm thấy quá gian nan.”

Chu Vũ nói, “Chuyện này e rằng phải bàn bạc từ từ.” Tuy rằng thế tử tự hạ thấp mình nhưng lại chẳng giống người dễ nói chuyện tí nào.

Chu Vân Quý đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đấu trường kỳ sắp tới.

Minh Trạng thật dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm, trình độ nguy trang của hắn hoàn toàn không lép vế so với Phượng Cảnh Nam, hơn nữa trong lòng của Minh Trạng quả thật không có ý khinh thường thương nhân, hắn luôn khách khí đối với thương nhân.

Loại khách khí này cũng không phải giả mù sa mưa, người ta là chân thành mà xưng hô Chu Vân Quý một cách thân thiện, “Chu tiên sinh.”

Ở thời này, tiên sinh là tôn xưng dành cho người đọc sách.

Chu Vân Quý quen nghe người khác gọi hắn là Chu đương gia hoặc Chu lão gia tử hoặc là Thái gia, đây là lần đầu tiên được xưng làm tiên sinh, có cảm giác sáng khoái khó nói nên lời. Hơn nữa Minh Trạng chỉ gặp một mình hắn, rõ ràng là đối đãi khác biệt với Chu gia, Chu Vân Quý cảm thấy chỉ bằng điểm này thì Minh Trạng thật sự là có chút bản lĩnh, xem ra Minh Trạng ngồi lên ngôi vị thế tử thật sự không phải là do may mắn.

Chu Vân Quý lấy lại tinh thần, tuy rằng Minh Trạng đã nói miễn lễ nhưng hắn vẫn cung kính hành lễ đầy đủ.

Minh Trạng cười nói, “Chu tiên sinh thật sự là quá khách khí, ta từng nghe phụ vương nhắc đến tiên sinh, chiến sự năm đó của Vân Nam và Miến Điện, tiên sinh vì đại nghĩa làm người ta kính ngưỡng.”

Chu Vân Quý cơ hồ hít sâu một hơi, đây thật sự là một nhát dao đâm thấu tim, Chu gia sở dĩ được xưng là lão đại trong tất cả diêm thương cũng là vì năm đó Phượng Cảnh Nam đăng Vương vị, gặp phải chiến sự giữa Vân Nam và Miến Điện, Chu gia cần rằng xuất huyết để cung cấp lương thảo cho Phượng Cảnh Nam, vì vậy Phượng Cảnh Nam mới rộng rãi đối với Chu gia, mấy năm nay sinh ý của Chu gia mới có thể thuận buồm xuôi gió như thế, bạc lấp kín mắt.

Những lời này của Minh Trạng vô cùng lợi hại, trước tiên chỉ ra công trạng của Chu gia, đúng, các người có công, ta biết, phụ vương của ta cũng biết, phủ của ta vẫn luôn nhớ kỹ. Người ta đã làm rõ như thế, cho dù Chu Vân Quý chuyển hướng như thế nào thì cũng không tiện lấy chuyện trước kia ra để nói. Nếu không sẽ bị hoài nghi là muốn người ta báo ơn, kết cục của việc đòi báo ơn là gì? Không cần nói thẳng ra chứ? Lấy lịch sử để làm gương, lúc trước đám tay sai bị xử lý có phải đều liên quan đến việc đòi báo ơn hay không.

Còn nữa, Minh Trạng trước tiên nói ra công trạng của Chu gia, mặt sau lại chụp thêm cái mũ thâm minh đại nghĩa cho Vân Quý, Chu Vân Quý nếu không chịu ủng hộ cải cách thuế muối thì chính là không thâm minh đại nghĩa.

Đơn giản một câu lại làm cho Chu Vân Quý rung mình một cái, Minh Trạng không chỉ không đơn giản, hẳn đã từng giao tiếp với Minh Lễ, hai người hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Một câu của Minh Trạng hoàn toàn làm cho Chu Vân Quý lâm vào thế lưỡng nan, dù sao thì Chu Vân Quý cũng rất cay nghiệt, hẳn cười nói, “Chuyện này chẳng tính là gì, để Vương gia nhớ nhiều năm như vậy thật sự là khiến thảo dân tổn thọ.”

“Phụ vương thường nói tiên sinh xem hư danh là phù phiếm, rất khiêm tốn, quả nhiên là danh sĩ.” Minh Trạng vừa cười vừa khoát tay, “Tiên sinh ném thử tách trà này đi.”

Kỳ thật vẫn chưa nói đến ba câu mà Chu Vân Quý đã cảm thấy thật mệt mỏi, lúc trước hẳn tiếp nhận chức vị gia chủ, sống chưa được yên ổn thì đã gặp phải chiến sự bùng nổ giữa Vân Nam và Miến Điện, ánh mắt chuẩn xác của hắn đã giúp hắn quyết định quyên góp lương thảo cho Vương gia, người trong gia tộc có nhiều người không đồng ý, Chu Vân Quý phải hao hết sức lực mới thuyết phục được bọn họ. Hôm nay Chu Vân Quý lại cảm nhận được áp lực mà năm xưa hắn đã gặp phải. Hẳn quả thật cần uống một ngụm trà để nghỉ ngơi một chút, trà vừa vào đến miệng, Chu Vân Quý đã nói, “Không ngờ thế tử cũng thích trà Phổ Nhị.”

“Ta không hiểu biết nhiều về trà.” Minh Trạng trước nay luôn bình dị gần gũi, hẳn cười tủm tỉm, giống như đang tán gẫu, “Nghe người ta nói trà Phổ Nhị lâu năm thì uống mới ngon, trước kia ở đề đô, hằng năm đến mùa trà xuân, có nơi cống trà, Hoàng thượng sẽ ban trà để uống. Kỳ thật nếu để ta nói, tuy rằng trà Phổ Nhị không nổi danh như trà Long Tĩnh, trà Bích Loa Xuân ở đề đô nhưng trà Phổ Nhị cũng có điểm mạnh, như ta vừa nói, trà Phổ Nhị càng lâu thì càng trân quý. Khác với trà xanh hoặc hồng trà phải hái lúc còn tươi mới thì mới thơm. Vân Nam chúng ta và Tây Tạng bổ sung cho nhau, người Tây Tạng thích uống sữa ăn thịt, trà Phổ Nhị có vị nồng, hợp với thức ăn mặn, cũng thích hợp với bản tính của người Tây Tạng.”

“Thế tử nói rất đúng.”

Minh Trạng mỉm cười, “Ta để Tử Chính tặng trà Phổ Nhị trân quý cho Tàng Hãn và Lạt Ma, Tử Chính vẫn chưa trở về mà ở đây đã nhận được đáp lễ của Tàng Hãn, có hai chuỗi bồ đề mất Phật đã được đức Lạt Ma chú nguyện, ta thấy rất khá. Tuy đây là lần đầu gặp tiên sinh, tiên sinh có phong thái trưởng giả, lòng ta kính ngưỡng đã lâu, nay hai chuỗi bồ đề này xin tặng cho tiên sinh, nguyện tiên sinh khỏe mạnh trường thọ.”

Chu Vân Quý kinh ngạc đến mức trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng đứng dậy tạ ơn.

Về chuyện cải cách thuế muối, Minh Trạng chẳng hề nhắc đến một chữ, cứ nói đông nói tây với Chu Vân Quý hết cả buổi, lại ban thưởng ngọc thiện, đợi dùng xong ngọc thiện, Minh Trạng có việc thì Chu Vân Quý mới trở về phủ của mình.

Tuy rằng Minh Trạng khách khí đến mức không thể khách khí hơn nữa, ôn hòa đến mức không thể ôn hòa hơn nữa, toàn bộ quá trình đều nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo đao, giết người không thấy máu, suýt nữa đã làm Chu Vân Quý lên cơn đau tim.

Sở gia, Lăng gia, Mã gia đều là thế gia trong ngành diêm thương, trước nay đều xem Chu gia giữ vị trí chủ chốt, đương nhiên hiện tại bọn họ đều muốn đến phủ của Chu gia để nghe một chút phong thanh về chuyện thuế muối.

Chu Vân Quý mới từ Trấn Nam Vương phủ trở về, vẫn chưa uống xong tách trà thì người của mấy nhà đã tiến đến.

Huỳnh đệ hàn huyền một hồi, Sở Ngôn chưa nói đã cười, “Vẫn là đại ca có thể diện, lúc đầu thế tử truyền lời bảo rằng hôm nay sẽ gặp mặt chúng ta, sau đó chẳng biết thế nào mà chỉ mời một mình đại ca. Đại ca nên nói cho chúng ta biết, rốt cục chuyện như thế nào?”

“Đúng vậy, có lẽ thế tử muốn nói riêng với thế bá.” Lăng Tiêu vừa cười vừa nháy mắt, bộ dáng tỏ vẻ: lão nhân gia ngại đừng có ý giấu diếm nha.

Mã Nguyên là người thành thật, vội lên tiếng, “Chu đại ca không phải người như vậy, có Chu đại ca lọc nước sạch cho chúng ta, trong lòng chúng ta cũng có thể cân nhắc. Với lại mấy nhà chúng ta xưa nay cùng tiến cùng lui, cho dù là nhà của lão Chu cũng phải nể mặt Chu đại ca nữa là.”

Chu Vân Quý chưa kịp nghỉ ngơi mà đã phải tiếp tục ứng phó đám lão hồ ly này, tâm sức tiêu hao quá độ, hắt thở dài một hơi, “Nói thật với các người, hôm nay thế tử gọi ta sang đây cũng không nhắc đến chuyện buôn bán muối.”

Lời này.....lời này.....

Đám hồ ly đang khinh bỉ: Lời này có quỷ mới tin.

Hiện tại vì sao thế tử lại bận rộn, chẳng phải là vì chuyện buôn muối hay sao? Vì sao chúng ta phải quay về Vân Nam, chẳng phải là vì chuyện buôn muối hay sao?

Người ta đường đường là thế tử của Trấn Nam Vương phủ, rảnh rỗi đến mức đi tìm lão già nhà người để trò chuyện à?

Mã Nguyên giảng hòa, “Chu đại ca, có lẽ thế tử da mặt mỏng, không tiện nói thẳng? Có phải ám chỉ điều gì hay không? Nếu không thì chúng ta cùng nhau thương lượng, đừng hiểu lầm ý của thế tử kéo phạm tội lớn.”

Chu Vân Quý cơ hồ muốn học ra một chậu máu, trong lòng rầu rĩ, “Cũng không nói gì cả, chỉ thưởng cho ta hai chuôi bò để mất phạt do Lạt Ma ở Tây Tạng chú nguyện mà thôi.”

“Chắc chắn, thế bá thật sự là khiêm tốn, chưa nói gì mà đã thưởng ngài thứ này thứ kia.” Lăng Tiêu trêu ghẹo, “trước kia Chu gia, Thái gia, Dương gia, Liễu gia đi thỉnh an thế tử mà có được thể diện như vậy đâu. Giống Dương Thanh, muội muội trong nhà là trắc phi của Vương gia vậy mà có được thể diện lớn như thế bá ngài đâu.”

“Tám nhà chúng ta đều do đại ca dẫn đầu.” Sở Ngôn cười nói, trong lòng đã có chút suy tính, Chu Tử Chính đi đàm phán vẫn chưa trở về, vậy mà thế tử lại nhận được lễ vật của Tàng Hãn và Lạt Ma trước, đây là muốn chứng tỏ, xem ra thế tử đã nắm chắc việc mở ra mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng.

Sở Ngôn nói tiếp, “Đại ca là người có kiến thức, không bằng nói với chúng ta một chút, rốt cục chuyện mậu dịch với Tây Tạng có nên làm hay không?”

Chu Vân Quý chớp mắt hiểu được tâm tư của Sở Ngôn, đôi mắt sắc bén lập tức quét về phía Sở Ngôn.

Sở Ngôn khoát tay, lộ ra một nụ cười vô tội. Mặc dù hấn và Chu Vân Quý xưng nhau là huynh đệ, bất quá vị trí của hấn là do hấn tự tay đoạt lấy từ trong tay diệt tử của mình, đối với bản thân mà nói, Sở Ngôn vừa tuổi đôi mươi, tuổi trẻ tuấn mỹ, cười như vậy càng tăng thêm mị lực, “Đại ca, chúng ta có chuyện thì cứ nói rõ, mấy nhà chúng ta đều tích trữ của cải. Mậu dịch với Tây Tạng được mở ra thì ai mà chẳng muốn chia bát canh. Đại ca, việc cải cách thuế muối là do thế tử nói ra khi còn ở đế đô, cho dù nói như thế nào thì khắp thiên hạ đều đang dõi mắt nhìn về phía thế tử. Khả năng không cải cách là rất nhỏ, từ xưa bản không đấu với phú, phú không tranh với quan. Cái gì cũng có đạo lý của nó, dù sao mỏ muối cũng là của Vương phủ, chúng ta chỉ thay người ta trông nom mà thôi, năm năm thời gian đã qua hai năm, cho dù chúng ta cứng rắn đến cỡ nào, chống đỡ quá ba năm, đến lúc đó Vương phủ đương nhiên danh chính ngôn thuận thu

hồi mỡ muối, lại thêm việc cải cách thuế muối, chúng ta chẳng những không thể nói rõ câu nào mà còn đắc tội lớn với thể tử, mất cả bát cơm.”

“Thế tử là người nào, hẳn được chính Hoàng thượng sắc phong, là đích tử duy nhất của Vương gia, vị trí của hẳn thật sự là quá ổn.” Sở Ngôn nâng tách trà lên rồi uống một ngụm, tiếp tục nói, “Chúng ta đắc tội hẳn, trong khoảng thời gian ngắn thì không sao, bắt quá phải sống trong nơm nớp lo sợ. Nay việc thuế suất tuy rằng thế tử đòi trưng thu khá cao nhưng bắt quá chỉ là hai thành muối, chúng ta coi như mua cái bình an. Hơn nữa ba năm miễn thuế, nếu lãng phí ba năm này, đến khi muốn tham gia mậu dịch với Tây Tạng thì không biết có còn miếng canh nào để chúng ta húp hay không nữa.”

Lăng Tiêu vội la lên, “Thuế muối hai thành, như vậy mà còn chưa nhiều nữa hay sao! Chúng ta lặn lội ngàn dặm xa xôi đến Tây Tạng, kiếm vài đồng bạc bằng mồ hôi nước mắt, dễ dàng lắm sao?” Kéo cổ y phục, Lăng Tiêu nghiêm mặt nói, “Ta không phải tiếc vài đồng bạc, chẳng qua có một là có hai, có hai là sẽ có ba, hôm nay đánh thuế hai thành muối, ngày mai ba thành hay năm thành thì ai biết được! Nay chúng ta sợ đập đổ bát canh, kẻ nào không biết còn tưởng chúng ta nhu nhược yếu đuối mới tự đập bể bát canh của mình!” Gặp phải tên thế tử làm hấp huyết quỷ đầu thai như vậy, thật sự là xui tám đời. Lăng Tiêu không khỏi hoài niệm đến đại công tử Minh Lễ, vừa tao nhã vừa hiền hòa, nhắc đến bạc liền thấy khó chịu, trước đến nay không nhắc đến hai chữ ngân lượng, cho dù có tặng lễ thì cũng phải tặng những món thư họa nho nhã. Trong khi Minh Trạ lại đưa ra cái giá cắt cổ như thế!

Mã Nguyên giảng hòa, “Tiểu Sở, tiểu Lăng, chúng ta đang thương lượng mà, vì sao hai người lại nóng nảy như thế. Đừng quên đây là phủ của Chu đại ca.”

Lăng Tiêu nói, “Ta không phải nổi nóng với Sở Ngôn, chẳng qua chúng ta không thể dễ dàng đồng ý, thuế suất này rất cục tuân theo quy định nào, phải hỏi thăm phương thức cụ thể mới được. Bởi vì thế tử là chủ nhân tương lai của Vương phủ cho nên chúng ta càng phải nghe cho rõ ràng.” Quay đầu hỏi Chu Vân Quý, “Thế bá, ngài đích thân gặp thế tử, rất cục tính tình của thế tử thế nào, chắc ngài cũng biết được một hai.”

Chu Vân Quý nghe bọn họ nói nhao nhao nửa ngày, cơn tức giận trong lòng rốt cục cũng trôi xuống, nghe Lăng Tiêu đặt câu hỏi, căn bản không hề nghĩ ngợi mà chỉ nói thẳng, “Lợi hại.”

“Lợi hại bao nhiêu?” Lăng Tiêu chưa từ bỏ ý định truy vấn, hẳn cũng coi như đã gặp qua không ít nhân vật.

“Thủ đoạn cực kỳ lợi hại.” Chu Vân Quý nghiêm mặt nói, “Các người đừng khinh thường hẳn, hẳn dám động vào thuế muối là vì trong lòng đã nắm chắc. Hẳn như thế nào, khi các người đi thỉnh an thì sẽ biết. Tiểu Sở, tiểu Lăng đều nói rất có lý, chúng ta thương lượng ra phương pháp, thuế suất này rất cục tuân theo quy định như thế nào.”

Mã Nguyên hỏi, “Chu đại ca, như vậy kế tiếp...”

“Trước tiên đừng cho bọn họ động vào.” Chu Vân Quý không dám tiếp tục nghị sự, mới từ Vương phủ đi ra, nếu tiếp tục nghị sự để nã pháo về phía thế tử, loại chuyện ngu xuẩn như vậy thì Chu Vân Quý sẽ không làm, “Chờ các người đến Trấn Nam Vương phủ, lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Cuối cùng, Chu Vân Quý nói một câu như thế, mọi người lại bàn bạc trao đổi một hồi, đến tối muộn thì mới cùng nhau dùng bữa rồi nhà ai nấy về.

.....

118. Chương 118: Sự Khác Nhau

Cho dù mọi người cảm thấy Minh Trạ như thế nào thì sinh thần của Vệ vương phi đến rất đúng lúc.

Vệ vương phi trước nay không thích khoa trương, cũng không chuẩn bị đại lễ gì cả, chẳng qua năm nay nhiều người tặng lễ hơn, người đến thỉnh an hết đợt này đến đợt khác, nhiều đến mức không thể nào đếm xuể.

Vệ vương phi nói, “Đã lâu không náo nhiệt như vậy.”

Minh Trạm cười, “Thỉnh thoảng náo nhiệt một chút cũng không tệ. Ngày mai ta đến đây cùng mẫu thân dùng tiệc.”

“Hảo, ta bảo trù phòng chuẩn bị mấy món người thích.”

Sáng nay Minh Trạm không đến Càn Chính điện để nghị sự, hần xin phép nghỉ, sau đó chạy đến trù phòng, làm cho đám trù tử đều giật cả mình.

Kỳ thật Minh Trạm biết nấu ăn, tuy rằng đã nhiều năm không làm nhưng đại khái vẫn còn nhớ rõ quá trình. Hần chuẩn bị bày tỏ lòng hiếu thảo, cũng không tự đại đến mức cho rằng chính mình có thể làm ra mì sợi, vì vậy hần để trù tử làm giúp mì sợi, cắt đậu phụ khô, thái thịt vịt, nấm tươi, gừng hành tỏi, cùng đủ loại gia vị.

“Nhóm lửa.” Minh Trạm phân phó.

Trù tử cơ hồ muốn khóc thét, cầu xin Minh Trạm, “Diên hạ, để nô tài làm đi. Ngài phải làm chuyện đại sự, mấy chuyện bếp núc này cứ giao cho nô tài làm là được.”

“Đừng nhiều lời vô nghĩa. Nhanh nhóm lửa đi.” Minh Trạm nhắc lại.

Trù tử đành phải đoạt công nhóm lửa, tự mình thắng chức trù phòng, Minh Trạm hỏi cái nào là dầu, muối, nước tương, dấm. Trong ánh mắt nơm nớp lo sợ của đám trù tử, Minh Trạm làm một bát mì trường thọ thêm đầy đủ gia vị ở phía trên.

Trước tiên không cần bàn đến hương vị, trù tử cơ hồ đã muốn cúng bái bát mì thịt này, ôi chao tổ tông ơi, thế tử thật sự là toàn tài, nếu nói thế tử tinh thông tứ thư ngũ kinh, cầm kỳ thư họa, lời này ai cũng tin. Nhưng nếu nói thế tử còn tinh thông trù nghệ thì tựa như đang nói đến chuyện nghìn lẻ một đêm, ai có lá gan lớn như vậy mà dám đi dạy trù nghệ cho thế tử cơ chứ?

Nhưng thế tử nhà hần không học trù nghệ mà lại có thể lưu loát làm ra một món ăn.

Thiên tài, thật sự là thiên tài.

Trù tử cảm động đến mức hốc mắt nóng lên, khom người nói, “Thế tử hiếu thảo như thế thật sự làm chúng nô tài...kính ngưỡng...”

Sau khi nước sôi sùng sục, Minh Trạm gọn gàng đổ nước dùng vào bát, qua một lúc, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Minh Trạm phân phó Hà Ngọc bưng mì vào trong viện của Vệ vương phi.

Đừng coi thường bát mì này, lúc đầu Minh Trạm không dẫn trước trù phòng cho nên mất không ít thời gian, thời gian nghị sự đã chấm dứt, Phượng Cảnh Nam đến chỗ của Vệ vương phi, hai người đang nói chuyện thì Minh Trạm bước vào.

Phượng Cảnh Nam vừa thấy Minh Trạm thì liền hỏi, “Chẳng phải người bảo là bị đau đầu hay sao?”

“À, là ta đi chuẩn bị tiệc lễ cho mẫu thân. Sợ đám đại thần lải nhải cho nên thuận miệng nói như vậy.” Minh Trạm không hề phật lòng, mặc dù Phượng Cảnh Nam không vui vẻ cho lắm, nhưng Vệ vương phi đã tiếp nhận, vừa cười vừa hỏi, “Cái gì vậy, vì sao lại làm chậm trễ sự vụ, về sau không được làm như thế nữa. Người trong nhà chúng ta thì không sao, nhưng truyền ra ngoài thì không tốt đâu.”

Phượng Cảnh Nam không nhiều lời, trong khi Minh Trạm đã chỉnh trang lại y phục, hành lễ với mẫu thân theo quy củ, dập đầu ba cái, cất giọng nói, “Nguyện mẫu thân an khang trường thọ.”

“Mau đứng lên đi.” Vệ vương phi nhào người đỡ nhi tử đứng dậy.

Minh Trạm thuận thế vịn vào cánh tay của mẫu thân, cười nói, “Nhi tử muốn chuẩn bị tiệc lễ để mẫu thân vui lòng, ngọc ngà châu báu mẫu thân cũng không thiếu. Sáng nay nhi tử cố ý làm bát mì trường thọ cho mẫu thân.”

Vệ vương lấp bắp kinh hãi, vội hỏi Minh Trạm, “Có bỏng không. Ở trong trù phòng cũng chẳng có gì thú vị, nước sôi dầu bỏng, đụng đến rất đau.”

“Nhi tử không sao mà.”

Thị nữ đã đi truyền tảo thiện, Vệ vương phi thấy Minh Trạng vẫn hoàn hảo không bị tổn thương ở chỗ nào, lúc này mới cười nói, “Người có lòng như vậy thì mẫu thân đã rất cao hứng, việc này làm sao cần người tự mình làm, cứ phân phó một tiếng là được rồi.”

“Như vậy đâu có giống, tuy rằng trù tử nấu rất ngon nhưng mà tự mình nhi tử làm thì sẽ mang ý nghĩa khác.” Minh Trạng dụ người đã rất có dáng, hướng chỉ là thật tâm hiếu thuận lấy lòng, lại là đối với mẫu thân luôn yêu thương hẳn, Vệ vương phi quả nhiên rất thoải mái, ánh mắt nhìn Minh Trạng tràn ngập từ ái.

Trong lòng của Phượng Cảnh Nam sẽ có tư vị gì? Vừa cảm thấy Minh Trạng thật sự là hiếu thảo, đồng thời mắng chửi trong lòng, mục nó, chẳng lẽ lão tử không có sinh thần hay sao? Vì sao chẳng bao giờ thấy tên tiểu tử này nấu mì dâng lên cho mình, đừng nói là mì, ngay cả một chậu nước ấm rửa mặt cũng không có!

Một lúc sau tảo thiện được dọn lên.

Mặc dù có phong vị nam bắc, rực rỡ muôn màu, nhưng hôm nay món mì trường thọ do Minh Trạng làm mới là nhân vật chính.

Thị nữ múc mì ra bát nhỏ, dù thế nào đi nữa thì bát đầu tiên cũng phải đưa đến trước mặt Phượng Cảnh Nam, Vệ vương phi mỉm cười rồi lên tiếng, “Vương gia cũng ném thử đi, Minh Trạng chưa bao giờ xuống bếp, lần đầu tiên xuống bếp lại vì tỏ lòng hiếu thảo đối với chúng ta, không biết hương vị sẽ thế nào?”

Phượng Cảnh Nam dùng đũa xúc mì trong bát, hơi cau mày rồi liếc mắt nhìn Minh Trạng, “Ta chỉ hưởng vinh quang từ Vương phi mà thôi.”

Minh Trạng cười, “Mẫu thân sẽ không chê nhi tử, ta phải luyện tay nghề cho tốt một chút thì mới dám mùa riu qua mắt phụ vương chứ.”

Vệ vương phi đã ném thử một miếng, mặc dù kém hơn đại trù nhưng vẫn có thể ăn được, Vệ vương phi khen, “Hương vị rất ngon.”

Nếu là người khác làm thức ăn như vậy thì Phượng Cảnh Nam sẽ trực tiếp ban cho vài trượng, bất quá đây là lần đầu Minh Trạng xuống bếp, thật sự khiến Phượng Cảnh Nam nhìn bằng cặp mắt khác xưa, không khỏi suy nghĩ, chẳng biết cái tên tiểu tử này có lên luyện tập hay không, vì sao đang yên đang lành mà lại làm mì trường thọ?

Hôm nay là ngày vui của Vệ vương phi cho nên Phượng Cảnh Nam cũng không cố ý làm Minh Trạng mất mặt, hướng chỉ đây là tay nghề của nhi tử, đương nhiên là khác biệt, Phượng Cảnh Nam gật đầu, “Rất khá.”

Minh Trạng mỉm cười.

Dùng xong điểm tâm, đầu tiên là thị thiếp và trác phi của Phượng Cảnh Nam sẽ đến thỉnh an chúc thọ Vệ vương phi, tiếp theo là Minh Trạng dẫn theo các huynh muội hành lễ. Sau đó Phượng Cảnh Nam cùng Vệ vương phi đi ra Chính điện nhận lời chúc mừng từ các thần tử.

Tiếp theo Vệ vương phi quay về nội viện, các mệnh phụ phu nhân sẽ dập đầu chúc thọ, tất cả quy củ phô trương, rườm rà đến cực điểm.

Minh Trạng đi theo Phượng Cảnh Nam, tuy rằng tất cả mọi chuyện đều có Nội vụ cục an bài, cho bọn họ tám lá gan cũng không dám có nửa điểm sai lầm, Minh Trạng lại xem như là nhân vật chính thứ ba, lại là đại thọ của mẫu thân hẳn, hẳn gặp ai cũng đều lộ ra bộ mặt vui tươi hơn hớn, cả ngày cười muốn sái cả quai hàm.

Nhưng mà Vệ vương phi lại phát tài một chút. Lật xem bản liệt kê, Vệ vương phi cười khế, xem ra vị trí của Minh Trạng thật sự được củng cố.

Phượng Cảnh Nam thu được tấu chương của Chu Tử Chính, vội vàng phái người gọi Minh Trạng đến cùng xem.

Minh Trạng đang cùng thần tử nghị sự, vừa nghe tin này thì liền đột ngột đứng dậy, khi vòng qua án thư thì y mẹ đựng phải tách trà, xoảng một tiếng, tách trà rơi xuống đất, trà văng lên mặt hài, Minh Trạng cười ha

ha, khoát tay rồi thản nhiên nói, “Có việc gì thì buổi chiều nói sau, ta đến chỗ của phụ vương trước.” Nhắc y bào lên, hần nhanh chân tiến ra khỏi thư phòng, Hà Ngọc và Phương Thanh vội vàng đuổi theo.

Minh Trạng tiến đến thư phòng của Phương Cảnh Nam, bên ngoài có mấy đại thần chờ triệu kiến, thấy Minh Trạng thì đều hành lễ, Minh Trạng cười, “Chư vị đại nhân xin miễn lễ.” Chính lại y quan, tiểu thám giám đứng bên ngoài nhìn thấy thế tử thì vội vàng khom người dẫn thế tử tiến vào.

Phương Cảnh Nam đã xem sơ qua tấu chương, thấy tâm tình của Minh Trạng thật không tệ, bèn cười nói, “Lại đây nhìn xem, Tử Chính đã đàm phán ổn thỏa, cơ bản đều giống như ý tứ mà chúng ta đã thương lượng lúc trước.” Không nhượng bộ là không có khả năng, Tàng Hân cũng không phải kẻ ngốc.

Minh Trạng cảm thán khi người thời này quả thật không quá coi trọng thương nhân, nếu không đàm phán có lợi cho kinh tế đôi bên như vậy thì cho dù mất ba đến năm năm để đàm phán thì cũng là bình thường. Tiếp nhận tấu chương trong tay của Phương Cảnh Nam, đọc lướt qua, Minh Trạng liên tục tán thưởng, “Chu đại nhân quả nhiên là dày dặn kinh nghiệm, hành vi đúng mực.” Chu Tử Chính chẳng có bản lĩnh gì nhưng mồm mép lại là nhất đẳng, hướng chỉ hần xuất thân từ gia tộc thương nhân, đương nhiên có một chút hiểu biết đối với việc này.

Phạm Văn Chu nói, “Án theo hiệp ước thì khu mậu dịch được tiến hành càng sớm càng tốt, ý của Tàng Hân là hoàn toàn mở cửa trước tất niên, chúng ta ở bên này chỉ cần xây khu mậu dịch.”

“Đúng vậy, thuế biên ải của Tây Tạng là ba phần trăm, cửa hiệu nhà cửa thì phải tự mình xây.” Minh Trạng suy nghĩ một chút rồi cười nói, “Nếu là cửa hiệu ở khu mậu dịch thì cứ giao cho ta an bài. Hy vọng có thể xây trước khi mùa đông đến.”

Phùng Sơn Tư hỏi, “Không biết cần khoảng bao nhiêu ngân lượng, để thần cho người an bài.” Suy nghĩ đến số lượng trong ngân khố, sắc mặt có vẻ hơi khó xem.

“Nhiều nhất là mười vạn lượng, trước tiên chuẩn bị năm vạn lượng là đủ rồi.”

Phùng Sơn Tư kinh ngạc, “Thần thấy Vương phủ của chúng ta cùng Tây Tạng hiệp nghị giao dịch gần trăm hạng mục, có thể tưởng tượng khu mậu dịch quy mô đến thế nào, không đối gặt thế tử, ngay cả cửa hiệu rau dưa và hoa quả của chúng ta ở Đông Đường Vân Nam, lúc trước xây lên cũng dùng hết mười bảy vạn lượng.” Tuy rằng ra tiếc bạc nhưng người cũng đừng lừa ta như thế chứ.

Minh Trạng nói, “Năm nay vì tin tức mậu dịch với Tây Tạng được lan truyền khiến giao dịch trà mã cũng không tốt, ta cũng biết đại khái số lượng trong ngân khố. Trước tiên cũng không cần phải xây tốt cửa hiệu, những hạng mục giao dịch với người Tây Tạng cũng không cần phải tung ra hết. Các thương nhân đến nay vẫn duy trì thái độ trông chừng, chúng ta không thể ép họ buôn bán với người Tây Tạng. Trước tiên chọn vài hạng mục để giao dịch, không cần nhiều cửa hiệu, Vương phủ cũng phải chi tiêu có hạn. Đội đám người thứ nhất buôn bán có lãi, chúng ta không cần nhiều lời thì những thương nhân khác cũng sẽ tự động đến xin chia bát canh.”

Phùng Sơn Tư thở phào nhẹ nhõm, lộ ra một chút ý cười, “Thế tử suy nghĩ chu đáo.” Cuối cùng có thể bảo vệ ngân lượng hoàn hảo.

Tiếp theo Minh Trạng chuẩn bị cho lần đấu giá đầu tiên.

Các thương nhân còn chưa ồn ào bán tán về chuyện mậu dịch ở biên ải Tây Tạng thì lại có dịp mở rộng tầm mắt.

Không đề cập đến thân phận của Minh Trạng, thủ đoạn và bản lĩnh của hần cũng khiến người ta xem quá đủ rồi, lần đấu giá này sẽ giúp Vương phủ giảm bớt chi tiêu, quả thật làm cho các nhân sĩ gặp phải trở ngại.

Chu Văn Quý cầm bản quy tắc phác thảo cho thị trường mậu dịch mà tôn tử mang về từ nha môn, tỉ mỉ đọc dưới ánh nến, Chu Vũ đứng bên cạnh hầu hạ, thỉnh thoảng lại giải thích vài câu với tổ phụ, quá canh hai thì cũng chỉ mới đọc được một nửa, Chu Văn Quý đặt bản quy tắc xuống bàn, xoa mi tâm rồi thở dài, “Chúng ta buôn bán, không sợ tham quan, không sợ anh tài, chỉ sợ nửa hiểu nửa không, mò không đúng đường. Còn có, càng sợ là sẽ tinh thông lý lẽ này.”

Chu Vũ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Thị trường tuân theo khuôn phép cũng là chuyện tốt mà.”

“Vũ nhi à.” Chu Vân Quý thở dài, “Thị trường tuân theo khuôn phép đương nhiên là chuyện tốt, chẳng qua các người phắc thảo ra quy tắc này đều là có lợi vô hại. Từ đời Hán Võ, việc thu muối sắt là của quan doanh, nhưng sau đó vì triều đình không tiện ra mặt buôn bán, vì vậy mới đem muối sắt giao cho thương nhân chúng ta buôn bán và quản lý, hằng năm nộp thuế muối cho triều đình. Vì vậy diêm thương chúng ta mới có bát cơm mà ăn.”

“Đáng tiếc cũng chỉ đến đời của chúng ta là hết.” Chu Vân Quý than nhẹ.

Chu Vân Quý bỗng nhiên giống như già đi mười tuổi, “Mặc dù chúng ta cầm giữ mỏ muối nhưng vẫn phải đút lót trên dưới, muốn nuôi sống tộc nhân thì giá muối phải tăng cao. Nay thế tử phá vỡ thông lệ, thẳng tay tung ra phiếu bán muối, tiểu ngạch là hai trăm cân, đại ngạch là năm ngàn cân, có bạc có con dấu của huyện nha thì có thể mua muối bán muối. Giá muối sẽ giảm, chúng ta đã mất hết ưu thế một cách đáng kể.”

“Chính sách này đối với dân chúng mà nói thì quả là thiên cổ minh sách.” Chu Vân Quý nói tiếp, “Đối với Vương phủ mà nói, ngân lượng mà Vương phủ bán muối không hề ít hơn thuế muối hằng năm, trăm lợi mà vô hại. Đối với chúng ta, tuy rằng hấn đập bể bát cơm của chúng ta, bất quá hấn lại mở ra mậu dịch với Tây Tạng, xem như đem cho chúng ta một bát cơm khác. Bát cơm này mặc dù hương vị không ngọt ngào như trước nhưng chúng ta sẽ không bị chết đói. Chúng ta không đón nhận chính là không biết tốt xấu.”

Trong lòng của Chu Vân Quý hơi phần nộ, trên thực tế cho dù hấn không đón nhận thì sẽ có người khác đón nhận bát cơm này, tỷ như Thái gia, tỷ như Sở gia.

Chỉ cần có người hòa theo Minh Trạ, một khi việc cải cách thuế muối được mở ra thì sẽ tựa như nước lũ vỡ đê, không có ai có thể đủ sức ngăn cản nó.

Chu Tử Chính trải qua đường xa vạn dặm, vì mệt mỏi nên khuôn mặt cũng gầy yếu hơn nhiều, nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, Minh Trạ đợi Chu Tử Chính vấn an Phương Cảnh Nam xong thì mới cười nói, “Chuyến này vất vả cho Chu đại nhân rồi.”

Mặc dù Chu Tử Chính đã quá tuổi tứ tuần nhưng tinh thần vẫn rất hăng hái, khom người định thi lễ thì đã được Minh Trạ nâng dậy, cười nói, “Thần đã lâu không gặp thế tử, uy phong của thế tử càng tăng hơn xưa.”

Hai người nhìn nhau cười, hơi có chút ăn ý.

Phương Cảnh Nam nói, “Tử Chính lập công lớn nhất, bốn Vương đã xem hết tấu chương của người, người về phủ rửa mặt thay y phục trước đi, đêm nay bốn Vương sẽ thiết yến tẩy phong trần cho người.”

“Cũng là do Vương gia và thế tử mưu tính chu toàn cho nên thần mới có thể hoàn thành sứ mệnh, làm sao mà dám kể công?” Bất cứ lúc nào thì lời nói của Chu Tử Chính cũng cực thỏa đáng. Chẳng qua hiện tại lại càng tăng thêm phong độ.

Phương Cảnh Nam cười, “Nhưng người cũng phải về phủ trước, bốn Vương đã hạ chỉ phong thưởng, người trở về tiếp chỉ đi.”

Chu Tử Chính cung kính tạ ơn.

Đợi Chu Tử Chính rời đi thì Minh Trạ mới thở dài một tiếng, ngồi trở lại ghế dựa, Phương Cảnh Nam nói, “Đang êm đang đẹp mà thở dài cái gì?”

“Không phải thở dài, là ta mệt mỏi thôi.” Minh Trạ đấm vai đấm lưng, ra vẻ rất mệt mỏi, “Sau khi hoàn thành chuyện này thì ta phải nghỉ ngơi dài hạn, phụ vương không được giao cho ta bất cứ chuyện gì nữa, ta bị đại thương nguyên khí rồi, cần phải tắm bổ đầy đủ.”

Phương Cảnh Nam mở to hai mắt, ngơ ngàng quan sát Minh Trạ, “Người làm gì mà mệt mỏi? Nếu ta nhớ không lầm thì chẳng mấy khi người xuất phủ, hằng ngày đều ru rú trong phòng, môi trên chạm môi dưới, người chỉ cần phân phó thủ hạ đi làm việc, vậy thì người mệt ở chỗ nào? Lại đây cho ta xem một cái.”

“Mệt tâm.” Minh Trạ lại thở dài một hơi, “Mỗi ngày đều phải căng thẳng, sợ mắc phải sai lầm, phụ vương không phát hiện ta càng ngày càng gầy hay sao?”

“Người nói cũng đúng.” Phụng Cảnh Nam nói, “Bổn Vương cũng gầy, người nhìn ra hay không?”

“Đâu có, phụ vương càng ngày càng toát ra uy nghi mà.”

Phụng Cảnh Nam bị Minh Trạng chọc cười, “Ta thấy người càng ngày càng toát ra xảo quyệt. Người cứ nói mình gầy, theo ta cũng không phải là vì bận rộn nhiều chuyện mà là vì lo lắng quá nhiều nên mới mệt, người có phát hiện hay không, người chẳng những gầy mà còn chẳng cao hơn chút nào, đầu năm người kém hơn Bổn Vương phân nửa cái đầu, nay vẫn như vậy. Hơn nửa năm mà chẳng hơn được phân nào.”

Minh Trạng trừng to đôi mắt tròn, thiếu chút nữa đã tức đến phát điên, đây là lời của con người nói ra hay sao?

Phụng Cảnh Nam cười ha ha.

Chu Tử Chính trở về là một tín hiệu, mâu dịch với Tây Tạng sắp bắt đầu.

Hai tỉnh Vân Quý nổi danh có đám thương nhân biết ngửi được mùi bạc, không hẹn mà cùng tụ tập ở Côn Minh, muốn nghe được tin tức mới nhất.

Minh Trạng lại phải tiếp tục chịu đựng các đại thần kịch liệt thảo luận đối với chuyện thuế suất.

Minh Trạng thật hiền hòa, hắn cũng không tự cao tự đại đối với người khác, lại hào phóng đối với thuộc hạ, hơn nữa cùng với thân phận của hắn, mọi người đều nói có thể làm thuộc hạ của thế tử là rất có phúc.

Nhưng trong mắt của đám diêm thương thì Minh Trạng thật sự là người vừa có thủ đoạn lại vừa rất bá đạo.

Thật sự là rất khó chơi.

Đương nhiên vẫn có nhiều người nguyện ý nối liền nhịp cầu, tỷ như Thái Bối, tỷ như Sở Ngôn.

Minh Trạng cũng mời hai người uống trà trò chuyện, Sở Ngôn cũng không phải khúm núm luôn cúi như đám thương nhân bình thường, hắn đang tuổi xuân xanh, tuấn mỹ tự tin, ở trước mặt của Minh Trạng cũng rất có phong thái, nói ra câu nào cũng đều thật lòng, “Điện hạ, nay ngài chỉ muốn thu thuế bằng hai thành muối, trong mắt của thảo dân thì hoàn toàn có thể chấp nhận. Chẳng qua có người lo lắng điện hạ sẽ tiếp tục trưng thu thuế nặng, vì vậy vẫn giữ thái độ lưỡng lự đối với việc cải cách của ngài.”

Thái Bối nói tiếp, “Thảo dân cũng cảm thấy đây là điểm vướng mắc.”

Minh Trạng xoa xoa mi tâm, các thần tử luôn bảo hắn là đang trưng thu thuế nặng, bóc lột thương nhân, hắn cũng không phiền, lại không ngờ căn nguyên là ở điểm này, Minh Trạng cười, “Các người nghĩ Vương phủ là cái gì, để mặc cho ta độc đoán hay sao?”

“Như thế này, Chu đại nhân đã trở về. Ta cũng phải bắt tay vào an bài chuyện mâu dịch với Tây Tạng, đến lúc ấy sẽ tổ chức một ngày hội vấn đáp, các người nếu có hứng thú thì có thể đến tham gia, về vấn đề vì sao lại thu thuế bằng lãi của hai thành muối thì ta sẽ nói luôn vào ngày hôm đó.” Quả thật là cần một tin tức tuyên bố sẽ tổ chức hội nghị, Minh Trạng cân nhắc một chút.

Thái Bối và Sở Ngôn nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, trong lòng ngầm hiểu rõ, “Kiến thức của thảo dân nông cạn, thảo dân chưa từng nghe qua cái gì gọi là ngày hội vấn đáp.”

“Trước kia không có, đương nhiên là người chưa từng nghe qua.” Minh Trạng nói, “Về quy trình mâu dịch ở biên ải Tây Tạng, còn có hạng mục vật phẩm giao dịch, cùng với quy tắc thị trường, tất cả sẽ được thuyết minh cụ thể. Các người có rảnh thì đến nghe một chút. Thị trường giao dịch đang được xây dựng, có lẽ trước mùa đông sẽ hoàn thành.”

Sở Ngôn lặng lẽ quan sát Thái Bối một chút, không ngờ lại bị tiểu tử này đoạt trước bát cơm, chẳng trách vì so Thái lão nhị lại mua gỗ sớm như vậy, không biết tiểu tử này bắt đầu qua lại với thế tử từ khi nào.

Không ngờ Thái Bối cũng có nỗi khổ trong lòng, số lượng gỗ của hắn vẫn còn dồn trong tay, chưa kiếm được đồng bạc nào, bất quá dù sao có thể được nói chuyện với thế tử cũng xem như đáng giá.

Ngày hội vấn đáp vẫn chưa bắt đầu thì Minh Trạng lại gặp phải một phiền phức nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam thật sự rất tệ, hỏi Minh Trạh, “Ngày hội vấn đáp là sao?”

“Thì có vấn đề gì, bọn họ có thể trực tiếp hỏi, ta sẽ đích thân trả lời, bọn họ đỡ phải đoán già đoán non.”

“Nhu nhược vô năng! Vì sao người phải đi giải thích với đám thương nhân làm cái gì!” Phượng Cảnh Nam cơ hồ là muốn phun nước miếng đầy mặt của Minh Trạh, khó bìn cơn tức, trừng mắt chất vấn, “Người có thân phận gì!” Ở niên đại này, quân xử thần tử thần bất tử bất trung, lời của Phượng Cảnh Nam chính là khuôn phép, Phượng Cảnh Nam không có nhiều kiên nhẫn để đối mặt với một đám thương nhân. Huống chỉ chỉ có một chút chuyện mà Minh Trạh lại kéo dài dây dưa khiến Phượng Cảnh Nam cảm thấy chướng mắt.

Minh Trạh thở ra một hơi, hẳn còn tưởng rằng Phượng Cảnh Nam nổi nóng là vì chuyện khác, không ngờ chỉ là vì thể diện mà thôi. Minh Trạh cảm thấy không thành vấn đề, hẳn rót một tách trà nhỏ, vừa cười vừa nói, “Tựa như phụ vương đã nói, thân phận của bọn họ không thể đánh đồng cùng chúng ta, như vậy giải thích với một đám không có khả năng uy hiếp cũng chẳng có gì to tát, bất quá chỉ là đỡ bọn họ một chút mà thôi, cũng không đáng để phụ vương nổi nóng như vậy đâu.”

Phượng Cảnh Nam hơi hạ bớt cơn tức, ngồi xuống nhuễn tháp, tiếp nhận tách trà mà Minh Trạh dâng lên, vẫn có vài phần bực bội, “Nhưng hà tất gì mà người phải đích thân ra mặt, ta thấy người có bao giờ kiên nhẫn với đám đại thần như vậy đâu.”

Minh Trạh mỉm cười, “Vì sao phụ vương lại nói như thế, mỗi ngày nghị sự ta đều bị bọn họ làm phiền muốn chết, chưa giết một hai tên là may rồi, vậy mà mà còn bảo là không có kiên nhẫn hay sao?”

Giọng nói của Minh Trạh cũng không quá lớn, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nói chuyện như đùa giỡn nhưng lại có một loại sát ý, đây cũng không phải đang đùa. Đương nhiên hẳn không ngại giết người lập oai, bất quá nếu không đến mức bất đắc dĩ thì hẳn sẽ không làm như vậy.

Trước kia Phượng Cảnh Nam cảm thấy Minh Trạh là người rất quyết đoán, hiện tại xem ra người này có vài phần mềm lòng, cau mày nhắc nhở hẳn, “Nhớ lấy, không được nhu nhược như nữ nhân.”

Minh Trạh nhìn đăm đăm Phượng Cảnh Nam một lúc lâu, bỗng nhiên choàng tay ôm lấy cổ của Phượng Cảnh Nam, kề sát mặt vào người ta mà cười, “Phụ vương đang lo lắng cho ta à?”

“Ngu xuẩn, ngu xuẩn.” Phượng Cảnh Nam mắh, “Đừng cợt nhả nữa, người tưởng là mình làm rất khá hay sao? Quan viên tân nhậm đều dốc sức thể hiện bản lĩnh, người lại đi khuất phục với đám thương nhân. Tính khí nóng nảy của người đâu? Mụ nó, chỉ toàn biết nổi nóng lên đầu của lão tử.”

Đương nhiên tính khí của Minh Trạh không tốt, từng vài lần cãi nhau ầm ĩ với Phượng Cảnh Nam. Lúc ấy Phượng Cảnh Nam hận không thể một gậy đập chết hẳn. Nhưng mà biết nhĩ tử khuất phục đám thương nhân thì Phượng Cảnh Nam thật sự cảm thấy không thoải mái.

Cho dù Phượng Cảnh Nam mắh như thế nào thì Minh Trạh vẫn quyết tâm, còn mạnh miệng cam đoan, “Phụ vương đừng bận tâm, ta đã đồng ý chuyện của phụ vương thì nhất định sẽ làm thỏa đáng. Phụ vương cũng đừng xen vào chuyện của ta.”

“Không biết phân rõ tốt xấu, xảy ra chuyện gì thì tự người chịu trách nhiệm.”

Minh Trạh bĩu môi, hỏi một cách xảo quyết, “Tự mình chịu trách nhiệm? Chuyện gì cũng tự mình chịu trách nhiệm? Vậy thì cần có phụ thân làm cái gì?”

Tên tiểu tử này nói cái quái gì thế, Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã học máu, bèn nắm lấy Minh Trạh rồi đâm cho mấy phát, hung hăng trả lời vấn đề của Minh Trạh, “Ta nói cho người biết, phụ thân là làm cái gì! Người có biết chưa! Đã biết chưa!”

.....

P/S: đúng là cái bao cát mà, cứ bị đè ra mà đâm cho đỡ ngứa tay.

119. Chương 119: Thi Tập

Minh Trạ**m** bị Phươ**ng** Cảnh Nam ch**ỉ**nh một tr**ậ**n, nhưng r**ồ**t cục Phươ**ng** Cảnh Nam vẫn để cho Minh Li**ê**m giúp Minh Trạ**m** phát ra tin tức tổ chức ngày hội tuyên bố, không, phải là ngày hội vấn đáp thì mới đúng.

Minh Li**ê**m lại hỏi một lần nữa, “Tứ đệ, phiếu vào cửa giá một ngàn lượng có đắt quá hay không?”

“Đắt cái gì, tam ca cứ việc làm như thế là được.”

Ta chỉ sợ không có ai đến, người sẽ bị mất mặt mà thôi. Minh Li**ê**m nghĩ thầm trong bụng, dù sao thì h**ả**n cũng đã nhắc nhở Minh Trạ**m**, một cái đầu của Minh Trạ**m** to gấp mười lần cái đầu của h**ả**n, cũng không cần h**ả**n phải bận tâm, vì vậy cứ đi làm theo ý của Minh Trạ**m**.

Minh Trạ**m** thông báo với Phùng Sơn Tư phái ra vài tiểu quan đi thu bạc.

Phùng Sơn Tư không hiểu rõ lắm, tuy rằng đây là lần đầu tiên h**ả**n nghe thấy cái gì gọi là ngày hội vấn đáp, nhưng từ trước đến nay h**ả**n đã tham gia rất nhiều ngày hội, vậy mà chưa từng thấy ai thu bạc như vậy.

“Phái hai người là được, lần trước dùng tám vạn lượng của ngân khố, vừa lúc còn một phần, người lưu lại phần đó cho ta, ta còn có việc cần dùng.” Minh Trạ**m** nói.

Phùng Sơn Tư đành phải ưng thuận. Dù sao là gọi h**ả**n đi thu bạc, cũng không phải đi lấy bạc, có lẽ là vì làm chườ**ng** quân ngân khố đã lâu cho nên Phùng Sơn Tư rất biết tính toán, bình sinh hận nhất là thấy người ta vào ngân khố lấy bạc.

Khi Minh Trạ**m** muốn cải cách thuế muối, đám diêm thương vẫn chưa vội mà Phùng Sơn Tư đã mất ngủ mấy bữa liên tiếp, ngâm tính toán xem Minh Trạ**m** sẽ tiêu hết bao nhiêu bạc, sâu đến mức mặt mũi cũng sưng phù cả lên. Cũng may lần này Minh Trạ**m** trở về, tính toán đâu ra đấy rồi lấy ra tám vạn lượng từ ngân khố, bấy nhiêu đây bạc so với con số mà Phùng Sơn Tư dự tính thì có thể xem là khá nhỏ. Vì nguyên nhân này, Phùng đại nhân vốn lãnh đạm đối với Minh Trạ**m** cũng bắt đầu mềm mỏng hơn nhiều.

Nay Minh Trạ**m** đòi người, Phùng Sơn Tư đương nhiên cố ý phái ra hai tiểu quan nhanh nhẹn hỗ trợ.

Phương pháp của Minh Trạ**m** quả thật làm cho đám thương nhân phải hổ thẹn đối với bản lĩnh của mình, h**ả**n chỉ bán ba trăm phiếu, dễ dàng thu vào ba mươi vạn lượng bạc. Hiệu quả này, lợi nhuận này, Phùng Sơn Tư thiếu chút nữa đã trực tiếp đề nghị Minh Trạ**m** mở thêm vài ngày hội như vậy nữa.

E hèm, bạc mà, có ai chê là nhiều đâu.

Minh Trạ**m** lại bận suốt cả buổi, cho đến buổi tối, đám thương nhân rời đi mà vẫn chưa hết thắc mắc, đều tự suy nghĩ sâu xa.

Về phần thuế suất, Minh Trạ**m** dùng một loạt tính toán rắc rối để giải thích với bọn họ làm sao tính ra thuế, ngoại trừ nội dung khổng lồ, tính toán uyên thâm, cho dù là nhân sĩ tài ba bậc nhất thời bấy giờ cũng không thể chỉ trong một lúc mà nghe hiểu tất cả. Đồng thời bọn họ cũng có một loại kính nể Minh Trạ**m** tựa như ngưỡng mắt lên nhìn thái sơn, thế tử quả nhiên là học rộng tài cao.

Nhất thời, những lời nói chỉ trích việc h**ả**n trưng thu sưu cao thuế nặng từ đám thần tử cũng giảm đi rất nhiều. Lại có người chất vấn, Minh Trạ**m** nhân tiện nói, “Mua bán là tự nguyện, ta cũng không trưng thu thuế suất như vậy ở địa phương khác, ngại thuế nặng thì không cần đến đây buôn bán, chẳng có ai ép buộc bọn họ cả.”

Lại có người tiếp tục l**ải** nh**ải**, Minh Trạ**m** bèn bảo Phạm Duy giải thích với bọn họ thuế suất được tính toán như thế nào, chứng minh một loạt vấn đề toán học thâm thúy như thế nào, nhạy bén như Phạm Duy mà nghe Minh Trạ**m** nói vài lần cũng không thể hiểu hết, hướng chỉ là đám quan viên mỗi ngày nghiên cứu triết học, nhất thời cảm thấy thật sự đau đầu.

Minh Trạ**m** cười lạnh, kẻ nào còn m**ắ**ng lão tử nữa thì lão tử sẽ giảng toán học cho các người biết tay. Dù sao kiếp trước cũng là sinh viên đứng đầu khoa toán trường đại học có tiếng mà, Minh Trạ**m** không tin h**ả**n không thể làm cho đám đề nhũ này choáng váng mặt mày.

Thậm chí Minh Trạng tính xuất bản một quyển sách tên là Số học trong kinh tế, làm cho đám đê nhũi này mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên đây chỉ là nghĩ thôi, ở niên đại này không có nhuận bút, Minh Trạng sẽ không cố sức làm chuyện không công như vậy, chẳng qua hắn vẫn nói đùa với Phượng Cảnh Nam, bèn bị Phượng Cảnh Nam nói, “Người ta đều cho ra thi tập văn tập, còn không thì như ngoại công của người ở đê đò, mặc dù văn chương kém một chút nhưng cũng bán được mấy quyển thực đơn, chỉnh sửa một phen cũng ra được mấy bản hữu ích cho sức khỏe. Người luồn cúi trong đồng bạc để lôi ra mấy đồng bạc cất, chẳng lẽ không có khả năng làm chuyện vinh quang hay sao? Mà Hoàng huynh cũng đã viết ra vài quyển thi tập rồi, người cũng viết mấy bài đi, ta sẽ bảo Nội vụ tư sao y, phát cho mỗi người trong triều một quyển, để bọn hắn có cơ hội chiêm ngưỡng.”

Xem ra cho dù là ở thời điểm nào thì danh nhân cũng đều có sở thích mê văn chương.

Cho dù da mặt của Minh Trạng dày cỡ nào thì cũng cảm thấy hổ thẹn với lời nói của Phượng Cảnh Nam, vội hỏi, “Ta nói đùa mà, phụ vương tưởng thật sao. Đầu phải phụ vương chưa từng đọc thơ ta làm, đem ra ngoài chỉ cang mất mặt mà thôi.” Bởi vì trong nhà có Minh Phỉ, Minh Trạng sợ bại lộ thân phận cho nên thật sự không dám lôi ra thơ văn của các bậc hiền triết đã khuất, bình thường Phượng Cảnh Nam cũng không thích thi từ, chẳng qua đôi khi hứng chí sẽ bảo bọn họ làm vài câu thơ, lần nào cũng khiến Minh Trạng nghẹn họng. Thật vất vả mới nghẹn ra được bốn câu, nếu không phải vận luật không đúng thì chính là ngữ nghĩa không thông, thường xuyên bị mắng. Đến nay Phượng Cảnh Nam đều cảm thấy ngạc nhiên, bèn hỏi Minh Trạng, “Người nói người tự đọc sách, bên người cũng có tiên sinh, vì sao vẫn không thông suốt?”

Trước kia Phượng Cảnh Nam đã từng nghiên cứu vì sao Minh Trạng lại ngốc như vậy, hắn và Vệ vương phi đều là người thông minh, Minh Kỳ thuở nhỏ cũng lanh lợi, vậy mà Minh Trạng lại rất ngốc nghếch trong chuyện học vấn, trước đây không biết nói, không có hứng thú với bất kỳ điều gì, hắn còn tưởng Minh Trạng bị tự kỷ.

Nghĩ đến những chuyện đã trải qua, Phượng Cảnh Nam lại đánh giá Minh Trạng một lần nữa, đừng bảo là không biết làm thơ cũng là đang ngụy trang?

“Phụ vương, ngài có từng cho ra quyển thi tập nào không?” Minh Trạng thật sự cảm thấy hứng thú.

Phượng Cảnh Nam hơi có chút tự đắc, “Cũng không tính cho ra thi tập, chẳng qua đám người Tử Chính lên lút sao y sau lưng bốn Vương.”

Cho dù là kẻ nào thì cũng có một chút ham thích hư vinh, Minh Trạng cũng chỉ chụp ngay câu kia của Phượng Cảnh Nam, “Như vậy đúng lúc thưởng cho ta vài tập, ta cũng có thể học hỏi một chút.”

Thần sắc của Phượng Cảnh Nam thật sự là thư thái, còn khiêm tốn một trận, “Cứ tùy ý mà xem, làm thơ cũng không có gì khó cả.”

“Biết thì sẽ không khó, không biết thì chẳng dễ đâu.” Minh Trạng tiếp tục khen ngợi Phượng Cảnh Nam, “Ta nghe Hoàng bá phụ bảo rằng khi còn trẻ, trong đám huynh đệ thì ngài làm thơ cũng là đệ nhất đệ nhị, tiên đế thường ban thưởng cho phụ vương nữa, đúng không?”

Phượng Thị huynh đệ đều là văn võ song toàn, bằng không, với thân phận thấp kém của mẫu gia thì làm sao có thể ngồi lên ngai vàng.

Phượng Cảnh Nam cười nói, “Chỉ là biết một chút mà thôi, người cứ học đi rồi sẽ biết thôi, cũng không cần người phải trở thành thi tiên thi thánh đâu.” Nghĩ lại một chút, Phượng Cảnh Nam nói, “Dù sao người cũng phải học, không thể ngay cả một câu thơ mà cũng làm không được.”

“Đúng rồi, người dành một chút thời gian cho việc viết thi tập, trước khi vào đông thì đưa cho Tử Chính, bảo hắn đi an bài.”

“Phụ vương nói thật sao?” Minh Trạng chấn động, “Trong thời gian ngắn làm sao mà học kịp?”

“Ngu ngốc, sĩ nông công thương, lần này người làm là vì dân chúng, đây là một chuyện tốt. Người cũng không bạc đãi đám thương nhân.” Phượng Cảnh Nam hơi có chút không thích việc Minh Trạng không biết phân đầu, bèn chỉ điểm cho Minh Trạng, “Bất quá vì việc thuế suất, trong lúc nghị sự người đã tranh cãi

với đại thần rất nhiều. Người đừng quên thống trị thiên hạ là sĩ tử quan viên chứ không phải dân chúng cũng không phải thương nhân. Tương lai người mà người muốn dùng đều là người đọc sách, người không mưu đồ đối với bọn họ...đúng là ngu xuẩn, thật là ngu xuẩn mà.”

Phượng Cảnh Nam mắng một trận mới thấy hả dạ. Minh Trạng làm việc cũng có vài điểm vượt quá khuôn khổ, cũng xem như có thủ đoạn, chẳng qua Minh Trạng thật sự không quá thân thiện với quan viên trong triều, nói chuyện không hề khách khí, thỉnh thoảng còn lộ ra bộ mặt cường đạo, rất nhiều người đã quen với sự tạo nhả của Minh Lễ cho nên không thể thích ứng với Minh Trạng.

Minh Trạng cảm thấy không đúng, “Cũng là giả vờ mà thôi, ta cũng biết giả vờ vậy.” E hèm một tiếng, Minh Trạng ngồi thẳng lưng, bình tĩnh đứng dậy, cúi người hành lễ, “Nhi tử nhớ rõ lời giáo huấn của phụ vương.”

“Được rồi, ngồi đi.”

Minh Trạng ngồi thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, mắt không chớp, vẻ mặt nghiêm trang.

Phượng Cảnh Nam cảm thấy không quen mắt, bèn nói, “Bên ngoài chú ý một chút là được rồi, ở trước mặt người trong nhà thì không cần đoan trang như vậy đâu.”

Minh Trạng liền hạ vai xuống, thắt lưng cũng nhũn ra, tiến mặt đến, nói một cách cợt nhả, “Thấy chưa, phụ vương cũng đâu có quen ta giả vờ như vậy. Phụ vương cứ nói ta, trong khi đám đại thần mắng chửi người mà chẳng dùng lời thô tục, quả là khó chơi, đôi khi ta thật sự muốn thưởng cho bọn họ vài cái tát.”

“Càng ngày càng không có quy củ, nói như thế nữa thì sẽ vả miệng của người.” Phượng Cảnh Nam dạy Minh Trạng, “Tuy có câu quân vi thần cương, bất quá giữa quân thần cũng khó tránh khỏi có lúc phân cao thấp, người thu phục được người ta thì mới là bản lĩnh. Không được thì đòi tát mặt người ta, người xuất thân từ cường đạo hay sao?”

“Ta chỉ nghĩ trong đầu thôi, cũng đâu có thật sự làm.” Minh Trạng than thở, “Ta biết ta phải lấy đức phục nhân.”

Phượng Cảnh Nam thấy sắc mặt của Minh Trạng có vài phần tiều tụy nên cũng không nói nữa, bèn thay đổi đề tài, “Hôm kia người mới bảo với ta là mệt mỏi, chẳng phải người luôn thèm được ở Nam hành cung hay sao, khi nào rảnh rồi thì cứ đến đó ở vài ngày giải sầu.”

Minh Trạng lập tức sáng mắt, vui vẻ nói, “Ồi chào, phụ vương thật sự ban cho ta à?”

“Ta thấy là lỗi tai của người có vấn đề rồi đó. Tham bạc quá hóa điên!” Phượng Cảnh Nam suy nghĩ, bản thân hẳn cũng đâu quá keo kiệt với Minh Trạng, vì sao lại sinh ra cái tên hám tài hám bạc đến mức này, dở khóc dở cười mà nói, “Cho người ở đó vài ngày thôi.”

Minh Trạng không hề cảm kích, “Hằng năm phụ vương đến Trung thu đều nhất định phải đến hành cung mà ở, làm như ta không biết vậy.” Bất quá là chỉ cho hắn đi theo thôi, thế mà lại nói dễ nghe như vậy.

“Người không thích à?”

“Ta muốn đến đó lâu rồi.” Minh Trạng rất thành thật, “Lần trước đi ra ngoài ta còn cố ý dạo một vòng, lúc ấy hoa sen vừa nở trong hồ, ta còn mò không ít tôm cá mang về nữa mà.”

“Đúng rồi, còn mắc tạt xấu ngứa tay muốn trộm...”

“Cái gì mà ngứa tay muốn trộm!” Minh Trạng cả giận nói, “Ta là kẻ trộm sao? Tặc phụ!”

Phượng Cảnh Nam cùng Minh Trạng đấu võ mồm một lúc rồi hai người cùng nhau dùng bữa, sau đó Phượng Cảnh Nam để Minh Trạng trở về phòng ngủ.

Nói đi nói lại thì đây cũng là một chuyện kỳ lạ, lúc đầu Phượng Cảnh Nam còn lãnh đạm đối với Minh Trạng, hẳn chương mắt nhất chính là Minh Trạng mưu mô đầy mình, còn có cái miệng thối không biết tốt xấu, bất quá trải qua thời gian lâu dài, Phượng Cảnh Nam phát hiện mặc dù Minh Trạng mồm mép nhưng lại rất mặt dày, mắng vài câu, đánh vài cái thì cũng chẳng thành vấn đề, cũng chẳng để bụng lâu. Với lại những lời này của Minh Trạng tuy có một chút chương tai nhưng thật sự rất thú vị.

Phùng Sơn Tư cảm thấy bản thân mình quản lý ngân khố hơn hai mươi năm nhưng chưa bao giờ thuận buồm xuôi gió như năm nay.

Lúc đầu hẳn nghĩ năm nay cải cách thuế muối, mở ra mậu dịch biên ải với Tây Tạng, Vương phủ nhất định sẽ trải qua những ngày khó khăn, nhập không nhiều mà xuất thì vô số, Phùng Sơn Tư phải nghĩ cách tiết kiệm ngân lượng, nào ngờ hiện tại chi tiêu chẳng đáng là bao, ngược lại chính mình phải đếm bạc đến mỗi cả tay.

Miếng bánh mậu dịch với Tây Tạng đã đặt ngay trước mặt, có vô số người muốn cắn một cái, phải làm sao bây giờ?

Thu bạc.

Đấu giá.

Các người tưởng rằng a miêu a cẩu đều có thể muốn buôn bán thì buôn bán hay sao? Phải có giấy phép, biết chưa!

Xưa nay Phùng Sơn Tư là kẻ mặt lạnh, mấy ngày nay lại luôn nở nụ cười với người ngoài, ngay cả Phạm Văn Chu cũng lên hỏi rốt cục hẳn có chuyện gì vui mà lại cười như thế, Phùng Sơn Tư nhìn Phạm Văn Chu một cách kỳ lạ, phát tài chẳng phải là chuyện vui hay sao? Bất quá Phùng Sơn Tư vẫn chỉnh lại vẻ mặt một chút, vòng qua người của Phạm Văn Chu rồi rời đi.

“Càng ngày càng kỳ lạ.” Phạm Văn Chu lắc đầu cười.

Chu Tử Chính cũng cười, “Bản tính của lão Phùng vốn là như vậy, thú thê nạp thiệp cũng chẳng thấy hẳn cười bao giờ, năm nay gặp mùa, hẳn quá thoải mái, đương nhiên là cao hứng.”

Trong nhà dư thừa lương thực thì cũng dễ sống hơn, Phạm Văn Chu cười, “Trước kia trong lòng ta cứ tưởng năm nay sẽ khó khăn hơn năm trước một chút.”

Minh Trạm quả thật là người rất biết cách.

Đương nhiên trên nhiều phương diện thì Minh Trạm vẫn còn vài điểm khiếm khuyết, bất quá lần đầu ra tay mà đã có thể làm đến trình độ này thì cũng xem như không đơn giản. Huống chi Minh Trạm lại trẻ tuổi như vậy.

.....

P/S: ^^ kiếp trước là dân chuyên toán, em mà vận dụng toán cao cấp giảng giải cho mấy bạn cổ đại thì ông cụ mấy bạn cũng bó tay.

120. Chương 120: Thiên Lô

Khi việc tham gia đấu giá để nhận quyền buôn bán ở khu mậu dịch tại biên ải với Tây Tạng được bắt đầu thì tất cả mọi người đều chấn động.

Vì sao khu mậu dịch với Tây Tạng được mở ra? Đó là vì muốn mở ra một con đường khác cho diêm thương.

Nói cách khác, nếu không phải thuế muối cải cách thì khu mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng cũng sẽ không được mở ra, giao dịch trà mã mà Trần Nam Vương phủ nắm giữ hàng năm vẫn tiếp tục thuận buồm xuôi gió, bạc kiếm ào ào.

Nhưng hiện tại các diêm thương còn chưa kịp thương thảo kỹ lưỡng thì bên này Minh Trạm đã bắt đầu cho khai hội đấu thầu ở khu mậu dịch với biên ải Tây Tạng.

Như vậy là sao?

Thế tử lừa dối người ta hả?

Chu Tử Chính kinh ngạc, không ngại mà hỏi thẳng, “Điện hạ, như vậy phải ăn nói thế nào với các diêm thương?”

Minh Trạng cười nhạt, cầm tách trà lên rồi uống một ngụm, nói một cách không nhanh không chậm, “Ta đã đích thân gặp mặt tộc trưởng của mấy nhà bọn họ, cũng đã nói rõ ràng các chính sách với bọn họ, Xem ra bọn họ không muốn, như vậy đợi ba năm nữa, đến kỳ hạn chấm dứt khế ước với Vương phủ, đương nhiên sẽ thu hồi mỏ muối, đến lúc đó lại cải cách toàn diện thì cũng thế thôi.”

Chu Tử Chính ngậm miệng.

Chuyện này, chuyện này....

“Đương nhiên nếu hiện tại có nhà nào chịu giao ra mỏ muối thì ta đương nhiên sẽ giữ lời.” Minh Trạng khoan thai thản nhiên nói, sắc mặt hồng hào, từ sau khi đàm phán được chuyện mỏ khu mật dịch ở biên ải với Tây Tạng thì hẳn rất cục mới an tâm.

Vấn đề cải cách cũng chỉ là vấn đề ngân lượng.

Nay khu mật dịch ở biên ải với Tây Tạng đã bị Minh Trạng nắm cán, chưa đề cập đến thuế suất, Số bạc mà hẳn kiếm được từ việc bán giấy phép cho ba năm buôn bán ở khu mật dịch cũng không thiếu, đủ để bù lại lợi nhuận cho giao dịch trà mã trước kia. Vì vậy hiện tại Minh Trạng không thiếu bạc, đương nhiên là sẽ không nóng nảy.

Hắn không vội mà người khác phải vội.

Chu Tử Chính thật sự muốn học máu, từ trước đến nay muốn đàm phán đều phải có quá trình, người nâng giá ta ép giá, sau đó là song phương đạt đến giá thỏa thuận. Nào có ai giống như Minh Trạng, gặp mặt một lần, thông báo một tiếng, sau đó không nói thêm tiếng nào.

Không chỉ không nói thêm tiếng nào, rõ ràng là còn bị Minh Trạng chặn cổ họng.

Tỷ như ca ca của Chu Tử Chính là Chu Tử Tiểu, kỳ thật đã sớm mềm lòng, chẳng qua muốn cẩn thận suy xét xem nên biểu đạt lòng trung thành với Minh Trạng bằng cái gì.

“Điện hạ.” Cho dù là Chu Tử Chính thăm mắng Minh Trạng gian trá, lên kế hoạch rất tốt, kết quả là không an bài theo kế hoạch đã định, thật sự là không làm cho người ta choáng váng đầu óc thì sẽ không cam tâm bỏ qua. Chu Tử Chính cảm thấy bất đắc dĩ, ôn hòa nói, “Điện hạ, chẳng phải lúc trước ngài đã nói sang đầu năm sẽ chọn hai mỏ muối để cải cách hay sao?”

“Đúng vậy, đã chọn xong rồi.”

“Không biết là hai nhà nào?”

“Thái gia và Sở gia.” Minh Trạng cười nhàn nhạt, “Hiếm thấy hai nhà bọn họ lại thông suốt như thế, ta vừa lên tiếng thì đã đem mỏ muối dâng lên. Nhưng thật ra hiện tại nhân thủ vẫn chưa đủ, bắt quá sắp đến khoa cử, khi đó sẽ tuyển thêm người cũng không muộn.” Trấn Nam Vương phủ cũng tổ chức thi khoa để chọn lựa nhân tài, đương nhiên về quy mô thì không thể sánh bằng đế đô.

Chu Tử Chính thật sự muốn khóc, hẳn đi theo Minh Trạng làm trâu làm ngựa vậy mà hoàn toàn không biết việc này, Minh Trạng nói, “Kỳ thật ta có ý chọn thêm hai nhà, chẳng qua thấy mấy nhà bọn họ không quá hào hứng, Vương phủ cũng không tiện tranh lợi cùng dân, thôi thôi, cứ đợi thêm ba năm nữa cũng không sao.”

Nhìn gương mặt quái đản của Minh Trạng, mặc dù biết đây chỉ là bề ngoài, nhưng Chu Tử Chính vẫn phải nhịn xuống cảm giác tức muốn học máu, “Thế tử tự bi quan rồi, theo thần biết thì kỳ thật diêm thương luôn mong ngóng chuyện này, không ít người cảm thấy hứng thú đối với khu mật dịch ở biên ải. Thế tử đã có ý tuyển thêm mấy nhà, vì sao không tiếp tục triệu kiến diêm thương, thần tin bọn họ sẽ có lựa chọn sáng suốt. Thế tử cho bọn họ cơ hội thứ hai, như vậy cũng có thể biểu đạt tấm lòng độ lượng khoan dung của thế tử.”

“A? Vậy à?” Minh Trạng ra vẻ ngây thơ mà nháy mắt mấy cái, cười hỏi, “Lão Chu có tin tức nội bộ ư?”

Chu Tử Chính cực kỳ mệt mỏi, Minh Trạng nói tiếp, “Một khi đã như vậy thì chuyện này giao cho lão Chu người an bài đi. Chọn thêm hai nhà là đủ, không cần giống trống khua chiêng đâu.”

“Dạ.” Tuy rằng mệnh lệnh lần này sẽ khiến Chu Tử Chính đắc tội không ít người, bất quá rõ ràng là có lợi cho Chu gia.

Hội đấu giá quyền cho phép buôn bán tại khu mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng đã chọn ngày cử hành, ngoại trừ phiếu vào cửa đất khủng khiếp thì còn có thêm lời nguyện rửa âm thầm của đám diêm thương dành cho Minh Trạng.

Chu Tử Tiểu may mắn vì có huynh đệ tốt, đồng thời cũng mắng Thái gia gian trá, “Sớm biết hai tên tiểu tử nhà Thái gia không thành thật, hừ, dương đông kích tây.”

“Ta đã bảo ca ca nên sớm quyết định đi mà ca ca không chịu nghe.” Chu Tử Chính nói, “Ta còn chưa thấy ai có thể chiếm được lợi ích từ trong tay của thế tử đâu.”

Chu Lý Minh cũng thở dài, “Đúng vậy, thế tử diện hạ thật sự là có thể vắt đá ra dầu mà.” Hai tỉnh Vân Quý có trăm tộc sinh sống, mọi người tuy rằng đều kính sợ Trấn Nam Vương phủ, bất quá nói đi nói lại thì đương nhiên không thể dè dặt như sĩ tử ở đế đô.

Chu Tử Chính trừng mắt, “Nói cái quái gì thế, người bao nhiêu tuổi rồi mà còn vạ mồm vạ miệng như vậy?”

“Thúc thúc, ngài đừng nổi nóng mà.” Chu Lý Minh vội vàng dâng trà, đợi Chu Tử Chính sầm mặt tiếp nhận thì mới nói, “Cũng không phải chỉ có một mình diệt nhi nói như vậy, lần trước khai hội vấn đáp, phiếu vào cửa là một ngàn lượng. Nay muốn tham gia vào cuộc đấu giá xin giấy phép buôn bán ở khu mậu dịch lại phải bỏ thêm bạc, người nào mà chẳng biết thế tử lại muốn bạc cơ chứ?”

Chu Tử Chính nói, “Oán giận như vậy thì đừng ăn miếng bánh này, tặng cho người khác đi, người ta sẽ lập tức cảm tạ người.”

Chu Lý Minh cười nói, “Thế tử biết mưu tính như vậy, người Tây Tạng không phải là đối thủ của hần, khu mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng nhất định là có lợi. Hơn nữa, thế tử thông minh như thế, không cần mổ gà lấy trứng, chỉ cần đi theo thế tử, tuy rằng kiếm ít một chút nhưng sẽ luôn luôn có miếng cơm mà ăn.”

Trên thực tế, tuy rằng Chu Lý Minh nói có vẻ như đang bông đùa nhưng không ít người cũng đều nghĩ như hần.

Người ta đã xem quá đủ bản lĩnh moi bạc của Minh Trạng rồi, tuy rằng Chu Lý Minh cũng đau lòng khi phải móc bạc ra, bất quá Minh Trạng rất giỏi tính kế, đám người Tây Tạng kia làm sao có thể đấu lại Minh Trạng, cho nên diêm thương bọn họ cũng sẽ không gặp bất lợi khi buôn bán ở khu mậu dịch. Vì vậy số người vô giúp vui thật sự không ít.

Chu gia bên này có Chu Tử Chính, nay còn có thể vui vẻ một chút.

Còn Chu gia bên kia thì lại hoàn toàn rơi vào tình cảnh khác, Chu Vân Quý không ngờ Minh Trạng làm việc gian xảo như thế, lúc trước ăn nói ba hoa chích chòe, tao nhã có lẽ, thưởng này thưởng nọ, quay đầu lại thì lập tức bày ra bộ mặt khác.

Bất quá thương nhân xuất thân như Chu Vân Quý sẽ không so đo điểm này, từ trước đến nay vô thương bất gian. (không có thương nhân nào mà không gian)

Lúc trước tuy rằng Minh Trạng nói còn êm tai hơn cả hát, bất quá mọi người cũng không hứa hẹn cái gì, nay đương nhiên cũng không thể oán trách Minh Trạng.

Đại chương quỹ cung kính bẩm báo, “Đã hỏi thăm được tin tức, Chu gia, Thái gia, Liễu gia, Sở gia đều đã nộp mỗ muối lên Vương phủ.”

Chu Vân Quý khẽ gật đầu, “Chúng ta chậm một bước.”

“Như vậy chuyện mậu dịch ở biên ải với Tây Tạng, thái gia tính thế nào, ngân lượng trong cửa hàng đã chuẩn bị sẵn hết rồi.”

Chu Vân Quý cười lạnh, “Cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua. Bất quá dùng nhiều ngân lượng một chút, Chu gia của chúng ta cũng chẳng tiếc bao nhiêu đó bạc. Đi tìm tiểu nhị lạ mặt, đừng để lộ dấu vết.”

Cho dù các thương nhân vừa mừng vừa lo thì cũng chẳng quan hệ gì đến Minh Trạ, hân sắp gặp phải một chuyện phiền phức khác.

Hôn sự của hân.

Ở cổ đại, chỉ cần người chưa nạp chính thê thì chính là chưa đại hôn.

Mà với niên kỉ và thân phận của Minh Trạ đã khiến không ít đại thần đề cập đến chuyện này khi nghị sự, thế tử đã đến tuổi đại hôn, cứ tiếp tục kéo dài là không tuân theo thiên ý.

Ngay cả thiên ý mà cũng lòi ra, thiếu chút nữa Minh Trạ đã sặc đến chết, quay đầu nhìn về phía Phụng Cảnh Nam,

Có người còn nói thẳng, “Hoàng thượng đã ban hôn hai lần nhưng vẫn không trôi chảy. Không bằng tuyển phi cho thế tử ở Vân Quý trước, chọn thực nữ vừa độ tuổi rồi thỉnh Hoàng thượng ban hôn.”

Minh Trạ lắp bắp nói, “Ta, ta đã có trắc phi. Việc này tốt nhất là bàn bạc kỹ lưỡng một chút.”

“Điện hạ, ngài nạp tiểu thiếp, hiện tại thú chính thê thì mới là phải đạo.”

Minh Trạ nháy mắt với Phụng Cảnh Nam, lời hứa của ngài đâu!

Phụng Cảnh Nam gật đầu nói, “Liễu khanh nói có lý, Minh Trạ là thế tử của Trấn Nam Vương phủ, chuyện đại hôn cần phải xem trọng, tuyển phi theo quy củ. Liễu khanh học vấn uyên bác, việc này giao cho Liễu khanh an bài.”

Minh Trạ nói, “Phụ vương, nhi thần tuổi còn nhỏ, cũng không cần vội vàng lập thế tử phi.”

“Người không vội nhưng bốn vương muốn nhanh chóng bế tôn tử.” Phụng Cảnh Nam mỉm cười, tặng cho Minh Trạ một câu, dặn dò Liễu đại nhân, “Bốn vương chỉ có một mình Minh Trạ là đích tử, là chính thống của Trấn Nam Vương phủ, Liễu khanh nhất định phải chú trọng.”

Liễu đại nhân cung kính trả lời.

Phụng Cảnh Nam lại nói, “Minh Trạ xưa nay thích đọc sách, trước kia hân ở để đô thường cùng nhân sĩ để đô cùng đàm thi luận văn. Nay trở về Vương phủ cứ luôn cầu bốn Vương chọn cho hân một hai nho sĩ uyên bác làm vi sư, cũng có thể cùng nhau tiến bộ. Theo ý của bốn Vương, Liễu khanh, Tào khanh đều là Trạng Nguyên, Phùng khanh và Hứa khanh đều có trình độ, bắt đầu từ nay các người sẽ qua thư phòng của thế tử để giảng dạy thi thơ cho thế tử.”

Bốn người tạ ơn.

Nghị sự chấm dứt, Minh Trạ rời đi cùng Phụng Cảnh Nam.

Minh Trạ cau mày, “Lúc trước phụ vương đã ưng thuận rồi mà...”

“Lúc trước là lúc trước, người tự ngẫm lại đi, ta chưa từng thấy có ai không chịu thú chính thê. Trong nhà không có chính thê thì ngày sau xuất môn tham dự yến tiệc, tiến cung thỉnh an đều phải mang theo trắc phi hay sao?” Phụng Cảnh Nam hỏi.

“Nhưng cũng không cần phải gấp gáp như vậy!”

“Gấp cái gì? Mười lăm tuổi thì ta đã đại hôn, người có kéo dài cũng không được bao nhiêu năm, hôm nay không nhắc đến thì ngày mai cũng sẽ có người nhắc đến.” Phụng Cảnh Nam duỗi hai tay, lập tức có tiểu thị nữ nhẹ bước tiến đến hầu hạ cởi ra Vương bào phiền phức, sau đó thay bằng sam y thoải mái, bên hông thắt sợi dây bằng tơ tằm màu vàng, Phụng Cảnh Nam thanh thản ngồi trên nhuyễn tháp, “Đó là một cơ hội không tệ, còn có một chuyện, Tàng Hân muốn kết thân với chúng ta, hân có một tiểu công chúa đang tuổi thanh xuân, rất xứng với người, chuyện này cứ quyết định như vậy.”

Minh Trạ bì từng trận thiên lôi oanh tạc, quả thật không có cách nào để lên tiếng, “Chuyện khi nào? Vì sao ta lại không biết?”

“Ngày hôm qua ta mới nhận được thư tay do Tàng Hân đích thân viết.”

“Vậy tại sao lại bắt ta phải thú nàng?” Minh Trạh không phục, “Trước ta có ba ca ca, cho dù Tàng Hân coi trọng thân phận thì so ra ta vẫn kém hơn phụ vương.”

Phượng Cảnh Nam có một chút chột dạ, bất quá cũng nhanh chóng giấu diếm, cau mày giáo huấn, “Đúng là không biết phân rõ phải trái, công chúa của Tàng Hân người ta nhìn trúng người, vậy mà người lại dẫn đo. Ta báo với người một tiếng để người chuẩn bị sẵn sàng, trong chốc lát ta sẽ nói với mẫu thân của người, chuẩn bị tốt chỗ ở cho công chúa.”

Minh Trạh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bàn tay chìa ra trước mặt của Phượng Cảnh Nam, “Thư của Tàng Hân đâu, đưa cho ta xem một cái.”

“Nếu cần phải cho người xem thì đương nhiên sẽ cho người xem.” Ý tứ là tiểu tử nhà người thức thời dùm ta một chút.

Hàng lông mày của Minh Trạh dựng thẳng, bộ dáng quả nhiên là thế, neho mắt cười, “Tàng Hân người ta cần bản chưa nói muốn gả công chúa cho ai, vậy mà phụ vương lại tự chủ trương đưa cho ta. Vì sao chuyện tốt không nhớ đến ta, lại đem mấy chuyện này đưa cho ta. Ta không đồng ý, ngài tự giữ lại đi, ta thà là có thêm tiểu muội muội vẫn hơn.”

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam đang lúc tráng niên, nhu cầu đối với nữ nhân vẫn còn tràn đầy, bất quá hẳn thích loại nữ nhân dịu ngoan xinh đẹp. Nữ nhân có xuất thân cao như vậy cũng không dễ sống chung, Phượng Cảnh Nam thật sự không muốn ứng phó với một tiểu công chúa mười sáu mười bảy tuổi, vì vậy liền đẩy phiền phức cho Minh Trạh.

Nay Minh Trạh không muốn, Phượng Cảnh Nam bèn nổi giận, “Lão tử sinh người dưỡng người, cũng đã đến lúc người phải thay lão tử phân ưu, đừng nhiều lời, việc này ta đã quyết định rồi. Cũng đã hỏi âm cho Tàng Hân, người cứ chờ làm tân lang đi.”

“Phụ vương không giảng đạo lý!” Minh Trạh giận quá, cũng la ầm lên.

Phượng Cảnh Nam lạnh lùng quét mắt nhìn Minh Trạh, “Ta muốn giảng một chút lễ tiết với người, quân vi thần cương, phụ vi tử cương, người nghe lời chính là lễ tiết. Hôn sự đều do cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, công chúa Tây Tạng có chỗ nào không xứng với người. Vì sao người lại không tình nguyện như vậy? Bảo người nạp phi chứ có bảo người đi chết đâu, người hét to với ta làm cái gì?”

Minh Trạh nói, “Hôm nay cùng người Tây Tạng kinh thương thì phải thú công chúa Tây Tạng, ngày mai nếu có tới lui với người Miến Điện thì chẳng lẽ phải nạp cả công chúa Miến Điện luôn sao? Rốt cục đến bao giờ mới thôi?”

Minh Trạh rất khó chơi, Phượng Cảnh Nam không khỏi nhớ đến Minh Lễ luôn ngoan ngoãn dễ bảo, hải tử kia chưa từng nói một chữ không ở trước mặt hắn, trong khi tiểu tử Minh Trạh này thật sự là hỗn đản, Phượng Cảnh Nam cảm thấy phiền phức, cả giận nói, “Người ở vị trí này, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường! Một chính phi, bốn trắc phi là điều cần thiết, nay có được một mối hôn nhân đầy lợi ích, đương nhiên là không còn gì tốt hơn. Đừng bảo với ta ngay cả đạo lý này mà người cũng không hiểu, lúc trước người đòi chết đòi sống muốn làm thế tử thì cũng phải dự đoán được ngày hôm nay!”

“Phụ vương, ngài giảng một chút đạo lý có được hay không? Phụ vương bây giờ vẫn còn là cuồng long mãnh hổ, làm Vương gia thêm ba năm hay mười năm nữa cũng không thành vấn đề. Phụ vương hiện tại chỉ trông như mới ba mươi, tuổi lại không lớn, bốn vị trắc phi của phụ vương cũng chỉ có hai vị. Tuy rằng là kết thân vì ích lợi nhưng phụ vương cũng biết ta không hề có hứng thú với nữ nhân, đến lúc đó khó tránh khỏi thất lễ với công chúa Tây Tạng, chỉ bằng phụ vương chọn nàng đi. Không chỉ cho ta thêm một vị Vương đệ mà còn tượng trưng cho tình hữu nghị vạn cổ của chúng ta và Tây Tạng.” Minh Trạh nói chuyện vừa nhẹ vừa nhanh, giống như tiếng hạt đỗ nổ lép lép, nói xong một tràng, cổ họng khát nước, bèn cầm tách trà lên rồi uống một hơi.

Nhưng Phượng Cảnh Nam vững như thiết thạch, nhìn Minh Trạh sốt ruột, hẳn cười nhẹ, từ trong y mê vươn ra một bàn tay được bảo dưỡng vô cùng tốt, tiếp nhận tách trà trong tay của Minh Trạh rồi nhấp

một ngụm, nói năng đầy phong độ, “Nói rất đúng, bổn vương chờ bệ tôn tử đây. Vân Nam Tây Tạng hữu nghị, quan hệ bền vững.”

Minh Trạng hưng hăng nói, “Ba ngày ta không đánh răng, ngày hôm qua còn ăn tỏi, phụ vương không cảm thấy thối hay sao?”

Phượng Cảnh Nam ngây người, hỏi như thể không tin vào tai mình, “Người đang muốn làm ta cảm thấy buồn nôn hay sao?”

“Đâu có, ta chỉ muốn nói cho phụ vương biết, bệnh truyền từ miệng.” Ở cổ đại, những người xuất thân tôn quý đều ưa sạch sẽ. Phượng Cảnh Nam không ngại uống cùng tách trà với Minh Trạng là vì hắn thừa nhận Minh Trạng, Minh Trạng bị loại kết thân quái quỷ này chọc cho nổi giận, nhịn không được mà kích thích Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam gật đầu, vui vẻ nhắc nhở Minh Trạng, “Vậy người phải nhớ kỹ câu này, họa từ miệng mà ra.”

Minh Trạng nhất thời đứng bật dậy, cảnh giác nhìn về phía Phượng Cảnh Nam. Phượng Cảnh Nam vuốt ve chiếc nhẫn bằng xương hươu trên ngón tay cái, mỉm cười nói, “Đừng sợ, lúc bình thường, chỉ cần có thể phân rõ phải trái thì ta sẽ nguyện ý phân rõ phải trái với người. Đến khi thật sự không thể giảng đạo lý được nữa thì mới dùng nắm đấm để nói chuyện.”

“Dùng thảo thiện trước đi, sau khi ăn xong thì thật sự có việc muốn phân phó cho người.”

.....

121. Chương 121: Phân Liệt

Đây là niên đại Phụ lệnh tử vong tử bất vong bất hiếu, không hề có cái gì gọi là nhân quyền.

Phượng Cảnh Nam từ trước đến nay xem nhi tử là tài sản riêng của mình, bất quá Minh Trạng không thích nghe lời, Phượng Cảnh Nam đành phải bỏ ra một chút kiên nhẫn để dạy cho hắn, “Người trốn mất làm gì? Lúc trước Hoàng huynh quả thật đồng ý chuyện người tự tuyển Vương phi. Nay cũng không phải bắt người thú công chúa Tây Tạng làm Vương phi mà chỉ cần lập làm trắc phi là được. Đây cũng không tính là nuốt lời.”

“Đúng rồi, phụ vương đã nói là tuyển phi cho ta, ai dám nói phụ vương nuốt lời cơ chứ.” Minh Trạng tức mà không có chỗ xả, “Nếu phụ vương không còn chuyện gì thì ta trở về phòng trước đây.”

Phượng Cảnh Nam nói một cách bất đắc dĩ, “Kết thân với Tây Tạng là chuyện trăm lợi mà bất hại, người nghĩ lại đi Minh Trạng. Chuyện này người không thích, nếu thật sự an bài cho huynh đệ Minh Lễ thì người sẽ nghĩ thế nào?”

Minh Trạng nói, “Đến lúc này mà còn lừa ta nữa, xem ta là kẻ ngốc ư?” Minh Trạng bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt cong cong, thái độ quay ngoắt một vòng, “Một khi đã như vậy thì phụ vương cứ để Minh Lễ thú công chúa đi. Cũng đỡ khiến chúng ta cãi nhau.”

Phượng Cảnh Nam bị nghẹn họng, hắn hoàn toàn là làm ra chuyện gây ông đập lưng ông, Minh Lễ đã có chính thê, hưởng chi thân phận của Minh Lễ là gì? Nay có Phượng Cảnh Nam, mọi người còn xưng hắn một tiếng đại công tử, ngày sau Minh Trạng làm đương gia, kết cục của Minh Lễ sẽ như thế nào thì e rằng rất khó nói. Nay xem ra Minh Trạng thật sự không giống như đang đề bạt thứ huynh. Tàng Hân nguyện ý gả nữ nhi cho Minh Trạng làm trắc phi là vì ngày sau Minh Trạng sẽ là thổ vương của một phương.

Còn Minh Lễ thì có thân phận gì cơ chứ?

Cho dù Phượng Cảnh Nam đơn phương đồng ý thì Tây Tạng người ta cũng sẽ không đồng ý.

Phượng Cảnh Nam bị Minh Trạh gây ông đập lưng ông, ngắh bực mình vì đã lỡ lời, lại nhìn khuôn mặt cười như hoa của Minh Trạh, nhất thời liền nổi nóng, tùy tay cầm lấy một vật gì đó rồi ném sang, trong miệng mắh to, “Chuyện này không đến phiên người làm chủ!”

Minh Trạh chỉ thấy một thứ xanh xanh bay về phía mình, hắh lập tức cúi người tránh né, thứ kia rơi xuống đất, xoắh một tiếng, Minh Trạh quay đầu, một cục chặn giấy bằng phỉ thúy vỡ tan tành dưới đất, từng mảnh vụn lấp lánh ánh sáng dưới nắng sớm.

Minh Trạh trừng lớn mắt, ngắh ngang nhìn Phượng Cảnh Nam, hỏi một cách giận dữ, “Phụ vương muốn ném bể đầu của ta có phải hay không?” Phượng Cảnh Nam đang nổi giận, Minh Trạh không thể không bắt lấy một cái lý do để rắh to.

Phượng Cảnh Nam cũng không chú ý mà lại đem đồ chặn giấy yêu thích của mình đi ném người, nay đã bị Minh Trạh lên án, hắh bèn hỏi lại, “Người chết hay chưa, hay là bị thương?” Rắh ràng không bị gì, hơn nữa đây là lần đầu tiên có người dám tránh né khi lão tử muốn đánh người.

Minh Trạh lớn tiếng chắh vắh, “Nếu ngộ nhỡ ta không tránh thì sao. Hiện tại là bể đầu rồi! Đến chỗ của Diêm Vương gia, người ta hỏi người chết như thế nào? Ta phải nói làm sao đây, bị phụ thân bắt cắh ném đồ bể đầu mà chết ư?!” Mắt nhìn lên trán, muốn chụp cái mũ sát tử bắt thành cho Phượng Cảnh Nam, dù là Phượng Cảnh Nam thì cũng có một chút nóng nảy, “Người đừng đánh trống lắhng, cố tình gây sự, không chịu thương lượng chuyện kết thân! Được rồi, không có việc gì thì về trước đi, chờ làm tân lang là được.”

“Vị sao ta phải đi, không phải bảo là cùng nhau dùng điểm tâm hay sao?” Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam không được tốt, Minh Trạh lại nói, “Phụ vương nổi nóng đuổi ta đi như vậy, nếu để người khác biết được thì vị trí của ta sẽ bị chênh vênh.”

Minh Trạh là người có thể nói bất cứ thứ gì, khéo miệng của Phượng Cảnh Nam co rút, chỉ vào Minh Trạh mà nói, “Người nghe lời giừh ta một chút.” Mụ nó, vị trí chênh vênh! Lão tử thấy người là có chỗ dựa nên chắh sợ gì cả.

Bữa ăn này Minh Trạh ăn thật thư thái. Đương nhiên cũng buồn bực vì phải thành thân với công chúa Tây Tạng, bất quá cùng Phượng Cảnh Nam ầm ĩ một trận, dường như tất cả cơn tức đã được bộc phát, cho nên hắh lại cảm thấy ăn ngon hơn bình thường.

Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạh ăn giống như lợn, khiến hắh cảm thấy khó chịu, chưa ăn được bao nhiêu đã bỏ đĩa xuống.

Minh Trạh đưa cho Phượng Cảnh Nam đĩa rau, khuyên hắh, “Phụ vương thật sự giận ta à, quên đi quên đi, rắhng trên cũng có lúc phải đựng rắhng dưới mà, phụ vương ném thử món cá hấp này xem, ta cảm thấy còn ngon hơn cả trước kia nữa.”

Phượng Cảnh Nam đã mất đi hứng thú muốn tìm tòi nghiên cứu tâm lý kỳ lạ của Minh Trạh, loại trở mặt còn nhanh hơn lật sách này khiến Phượng Cảnh Nam hoài nghi Minh Trạh chỉ đang làm bộ làm tịch.

“Ngụy Ninh sắp đến đây.” Phượng Cảnh Nam nói.

Minh Trạh vội hỏi, “Khi nào thì đến?”

“Khoắhng nửa tháng nữa thì đến.” Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạh, “Minh Phỉ cũng về cùng.”

Minh Trạh hơi giật mình, Minh Phỉ không tiếc dùng khổ nhục kể để lưu lại, vì sao lại trở về nhanh như thế?

Phượng Cảnh Nam giải thích nghi hoặc cho Minh Trạh, “Chu Quốc Công phủ đã xảy ra chuyện.”

Chu Quốc Công? Thật ra thì trong đế đô tam công cửu khanh nhiều như cắh, trong lúc nhất thời Minh Trạh vẫn chưa kịp phản ứng trở lại.

Phượng Cảnh Nam nói, “Tịch biên tài sản, toàn gia bị lưu đầy, tiểu tử Chu gia kia chết trong lao. Hôn sự của Minh Phỉ sẽ tính sau, trước tiên để nàng trở về rồi hắhng nói.”

Ngoài vẻ kinh ngạc ban đầu thì tiếp sau đó Minh Trạng cũng không hề cau mày dù chỉ một chút, “Trở về cũng tốt, Chu gia xảy ra chuyện, hôn sự của ta và Minh Phỉ đều không trôi chảy, nếu nàng ta còn ở lại để đô, ra ra vào vào cũng khó tránh khỏi điều tiếng.”

Mấy câu này xem ra phù hợp với thân phận của thế tử, Phượng Cảnh Nam nói, “Như vậy sẽ chọn nữ tể khác cho Minh Phỉ, người có thấy ai thích hợp hay không?”

“Nàng tuổi cũng không nhỏ, tốt nhất là nhanh chóng đại hôn đi, cũng có thể mượn chuyện này để xuống chuyện của Chu gia.” Minh Trạng nói, “Ta cũng không quen biết nhiều người, thôi cứ để Thái hậu ban hôn đi.”

Lời của Minh Trạng nói đúng suy nghĩ trong lòng của Phượng Cảnh Nam, nữ đại bất trung lưu, Phượng Cảnh Nam cũng không thích bản tính của Minh Phỉ, bất quá dù sao cũng là cốt nhục của mình, thừa dịp hiện tại lời nói của hắn vẫn còn trọng lượng, đem Minh Phỉ gả ra ngoài là tốt nhất, nếu không đợi đến lúc Minh Trạng cầm quyền thì kết cục của Minh Phỉ như thế nào cũng rất khó nói.

“Nghe nói người ở bên ngoài tìm nam nhân à?” Phượng Cảnh Nam thản nhiên hỏi.

Minh Trạng cười nhàn nhạt, “Ừm, Sở Ngôn cũng không tệ, tướng mạo khá tốt, nói năng cũng rất được.”

“Chẳng phải trước kia người vẫn luôn thích Tử Mẫn hay sao?”

“Trong một chốc cũng không thể có được A Ninh, dù sao ta cũng không thể cứ khô khan mà chờ đợi như vậy.” Minh Trạng nói tiếp, “Với lại, chẳng phải phụ vương cũng không phản đối ta và A Ninh hay sao? Hắn không phải là biểu đệ của phụ vương à? Nghe nói trước đây còn lớn lên cùng phụ vương.” Cho dù trước đây Phượng Cảnh Nam dùng bộ dáng gia trưởng để quản giáo Ngụy Ninh.

“Cũng không có gì không được, ta không có gì để phản đối.” Phượng Cảnh Nam tương đương chắc chắn, “A Ninh không thích loại người như người.”

Minh Trạng nói, “Ngoại trừ tướng mạo của ta bình thường thì chẳng có khuyết điểm nào khác.”

Phượng Cảnh Nam quả thật muốn nôn, người có ưu điểm cái quái gì.

Minh Trạng không cam lòng mà hỏi, “Vậy A Ninh thích người thế nào?”

“Tuy rằng ta không phản đối nhưng cũng không ủng hộ.” Phượng Cảnh Nam đương nhiên sẽ không chỉ đạo cho nhi tử theo đuổi biểu đệ của mình, rất nghịch luân.

Phượng Cảnh Nam có trí tuệ của chính mình, giống như hắn cho Minh Trạng vài sư phụ, cũng giúp giảm bớt sự căng thẳng giữa Minh Trạng và đám nhân sĩ.

Minh Trạng cũng không chán ghét việc học hành, nhất là hiện tại hắn muốn học cái gì thì sẽ có người nói cái đó. Tỷ như phong cảnh Vân Nam, nhân vật Vân Nam, Minh Trạng đều cảm thấy rất hứng thú, vài vị quan viên cũng vui vẻ giải tỏa nghi vấn cho thế tử.

Tuy rằng Minh Trạng ở vị trí đặc biệt, bất quá hắn thật sự không có quan niệm về giai cấp quá lớn, có thể xem như kính trên nhường dưới, có điểm tâm hoa quả gì thì đều đưa cho đám lão quan ăn, đụng đến thiên tai này nạn thì lại thở dài vài tiếng, cảm khái vài câu nhân sinh này nọ. Rất biết cách ra vẻ. Khi Phượng Cảnh Nam hỏi về tình hình học hành của Minh Trạng thì bọn họ đều trả lời là không còn gì tốt hơn.

Tính tình tốt, phẩm chất tốt, chiêu hiền đãi sĩ, thế tử như vậy quả thật là khuôn mẫu trong tiêu chuẩn.

Dù sao Phượng Cảnh Nam cũng có hiểu biết đối với đám thần tử của mình, không khỏi gọi Minh Trạng đến, cầm lấy kết quả học hành của Minh Trạng mà nói, “Chữ viết có vài phần tiến bộ.”

Minh Trạng đảo mắt qua vài vị tiên sinh, cười một cách tao nhã, “Cũng là do các sư phụ hết lòng.”

“Mười mấy năm viết chữ như sâu bò, vậy mà mới học chỉ vài ngày đã có thể viết ngay ngắn thẳng tắp như vậy, thật sự là các sư phụ đã dốc hết lòng.” Phượng Cảnh Nam châm chọc Minh Trạng một câu, nhưng Minh Trạng lại không đáp trả mỉa mai như ngày thường mà chỉ ngượng ngùng cúi đầu cười.

Tròng mắt của Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã rơi xuống đất, Liễu đại nhân lại đỡ lời cho Minh Trạ, “Thế tử thiên tư hơn người, nghe một hiểu mười, đồng cảm với nỗi khổ của dân chúng, thật sự là phúc phận của thần khi may mắn được làm vi sư của thế tử.”

Minh Trạ vội vàng trả lời một cách khiêm tốn, “Cũng là do sư phụ hết lòng dạy dỗ.”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy buồn nôn một trận, trong khi Minh Trạ nói tiếp, “Đã là chính ngọc, hôm nay nhi thần phải mặt dày mà ở lại nơi này của phụ vương để dùng bữa.”

Phượng Cảnh Nam cũng không thể nói người cút đi cho ta, Minh Trạ nói tiếp, “Các sư phụ cũng lưu lại dùng bữa đi, trừ tử của phụ vương có tay nghề rất khá.” Còn không quên đền đáp nữa.

Trong lúc dùng ngọc thiện Minh Trạ biểu hiện ra tố chất giống như thánh nhân, Phượng Cảnh Nam chẳng thể ăn được bao nhiêu, thật sự là rất buồn nôn. Hắn biết Minh Trạ rất hay làm bộ làm tịch, không nói Minh Trạ, cho dù là Phượng Cảnh Nam thì cũng am hiểu sở trường này.

Chẳng qua người khác giả vờ thì trên cơ bản tính tình cũng không thay đổi nhiều lắm. Nhưng Minh Trạ lại hoàn toàn biến thành một người khác, Phượng Cảnh Nam phát hiện chính mình thật sự không quá hiểu Minh Trạ.

Minh Trạ hào hoa phong nhã mời rượu, “Đây là Lê hoa sâm ngon nhất, khi ở đế đô ta đã từng uống vài lần, cũng không tệ lắm. Hương vị nhẹ nhàng ngon miệng, uống một chút cũng sẽ không say, cũng không ảnh hưởng đến nghị sự buổi chiều.”

.....

P/S: Lần trước có nàng bảo em Trạ lừa tình, đúng là hiện tại em đang lừa tình khắp chốn, bỏ chút tình nơi này, ném chút tình nơi kia, đúng chất hào hoa phong nhã :>.

122. Chương 122: Dững Mãnh

Minh Trạ giả vờ thánh nhân mà dùng bữa.

Vài vị lão thần cáo lui, Phượng Cảnh Nam nhin không được mà hỏi Minh Trạ, “Có mệt không?”

Minh Trạ nhắc lên một ly rượu Lê hoa sâm màu hổ phách, chậm rãi uống cạn rồi thở dài, “Ở trước mặt đại thần thì phải giả vờ kiểu mẫu.” Hoàng đế xem mình là thiên tử, hậu đại của thiên tử đương nhiên phải dựa vào tiêu chuẩn của thiên tử. Trấn Nam Vương phủ là bá chủ một phương, cũng xem như thổ hoàng đế.

Minh Trạ lộ ra một nụ cười bác ái, thánh khiết, giống như hoa bách hợp.

Phượng Cảnh Nam nhắc nhở hắn, “Người tốt nhất là phải giữ cho mình trước sau như một.” Bỗng nhiên từ cường đạo biến thành Bồ Tát từ bi, chẳng phải ai cũng có thể dễ dàng thích ứng.

“Đúng vậy, lúc trước còn nhỏ thì còn có thể bảo rằng hài tử không biết chuyện, hiện tại càng ngày càng lớn, làm cho đám thần tử thay đổi cách nhìn đối với ta mới tốt.” Minh Trạ hoàn toàn không để ý đến lời nói của Phượng Cảnh Nam, chỉ cười ha ha, “Đã thật lâu không giả vờ như vậy, cảm thấy hơi mới lạ một chút.”

“Đúng rồi, A Ninh và Minh Phỉ khi nào thì đến, có tin tức chính xác hay không, để ta đi đón bọn họ.” Đương nhiên chủ yếu là vì Ngụy Ninh, bất quá Minh Trạ cũng không thể đuổi Minh Phỉ trở lại đế đô.

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạ rồi cười lạnh, “Người đi đón à?”

“Đến trước cửa đón một chút.” Minh Trạ không ngốc đến mức đi ra ngoài thành cho mất mặt, cho dù hắn thích Ngụy Ninh như thế nào, nhưng với thân phận cùng lập trường của hai người mà hắn lại vui vẻ chạy đến lấy lòng Ngụy Ninh trước mặt đám đông thì chẳng phải đang tát vào mặt của Trấn Nam Vương phủ hay sao?

“Ngay cả trước cửa cũng không cần đến, để cho Minh Lễ đi đón là được rồi.” Phượng Cảnh Nam nghiêm mặt giáo huấn, “Người phải thời thời khắc khắc nhớ rõ thân phận của mình, cho dù là giả vờ cũng phải giả vờ cho đủ tư cách.” Phượng Cảnh Nam là một kẻ rất sĩ diện, Minh Trạ là người như thế nào thì hẳn đã sớm mất hy vọng, nhưng về thể diện thì cũng không thể mất hết thể thống.

Minh Trạ sớm nhận được tin từ thư phòng của Phượng Cảnh Nam, Ngụ Ninh và Minh Phỉ sẽ đến trong hôm nay.

Ngụ Ninh vẫn như trước, ôn hòa hành lễ, Phượng Cảnh Nam hỏi thăm đường xá có mệt nhọc hay không, Minh Trạ xen mồm vào nói, “Hôm nay định đích thân đi đón tam muội và A Ninh, đáng tiếc là bị chút việc ngáng chân, đành phải phiền đại ca.”

“Điện hạ nói vậy là tổn thọ cho vi thần rồi.”

Minh Trạ nói chuyện càng lúc càng có dáng, đương nhiên làm việc cũng càng lúc càng có dáng, Ngụ Ninh khiêm tốn nói, “Vi thần thân phận thấp kém làm sao dám để điện hạ đích thân nghênh đón.”

“A Ninh khách khí rồi.” Minh Trạ mỉm cười, “Phụ vương chỉ có một mình người là thân biểu đệ, luận về thân phận thì chúng ta phải xưng người là biểu thúc. Lần này mặc dù ta không thể đi đón A Ninh, bất quá ta đã cho người an bài một tiểu viện cho người, trong chốc lát ta cùng người sang đó, có cái gì không ổn thì cứ nói với ta, ta sẽ bảo bọn họ thay đổi.”

“Đa tạ điện hạ đã lo lắng chu đáo.”

Minh trạ cười một cái, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Phượng Cảnh Nam đương nhiên phải thiết yến nghênh đón Ngụ Ninh, Minh Trạ cùng Ngụ Ninh đi tẩy trần trước.

Minh Trạ vẫn nhiệt tình như trước, vừa ra khỏi thư phòng của Phượng Cảnh Nam thì liền giữ chặt tay của Ngụ Ninh, “A Ninh, mệt mỏi không? Văn yến sẽ được tổ chức muộn một chút, người đi tắm rửa rồi ngủ cho khỏe, nghỉ ngơi lại sức a.”

Ngụ Ninh cười, “Điện hạ quan tâm như vậy làm cho Ngụ Ninh cảm thấy bất an.”

“A Ninh, chúng ta quen thuộc thế này thì cũng không cần phải ra vẻ khách khí đâu.” Minh Trạ nói, “Bằng không chẳng phải sẽ tạo cảm giác xa cách hay sao.”

Ngụ Ninh mỉm cười liếc mắt nhìn Minh Trạ, “Ta và người rất quen thuộc hay sao?”

Minh Trạ cười ha ha vài tiếng, “Ít nhất cũng không phải người xa lạ.” Ngụ Ninh có chuyện cần cầu hẩn, đương nhiên sẽ không làm quan hệ giữa hai người căng thẳng, không nhân cơ hội này mà chiếm lợi một chút thì Minh Trạ sẽ cảm thấy thật có lỗi với chính mình.

Ngụ Ninh không thềm nhắc lại, cùng Minh Trạ đến một tiểu viện sạch sẽ ngăn nắp, từ trong ra ngoài được bài trí rất thanh tao nhã nhặn. Ngụ Ninh nhìn lướt qua một vòng liền hiểu được địa vị hiện tại của Minh Trạ ở Trấn Nam Vương phủ thật sự là xưa không bằng nay.

Người hầu thị nữ trong viện tiến đến thỉnh an, Tổng quản đại thái giám là người duy nhất mà Ngụ Ninh nhận thức, chính là nội thị mà lúc trước Phượng Cảnh Kiền thưởng cho Minh Trạ: Phương Thanh.

Minh Trạ cười, “Nơi này đều là Phương Thanh an bài, A Ninh có việc gì thì cứ phân phó cho hẩn đi làm.” Cùng Ngụ Ninh đi vào phòng, Minh Trạ thấp giọng nói, “Hiện tại tiểu Thanh là người đắc dụng nhất bên cạnh ta.”

Cố ý giải thích một câu bởi vì không muốn Ngụ Ninh đa tâm. Nghĩ đến thân phận của hẩn và Minh Trạ, vậy mà Minh Trạ còn có thể làm đến mức này, Ngụ Ninh thở dài, ôn hòa nói, “Ta muốn đi tắm, người nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ ở Văn Nam một thời gian.”

Minh Trạ lên tiếng, “Để ta kỳ lưng cho người.”

Ngụ Ninh đương nhiên sẽ không chịu thua, “Nếu thật sự rảnh rồi thì người có thể đi hiếu kính với phụ vương của mình, có lẽ hẩn sẽ rất vui vẻ.”

Nay thân phận của Minh Trạm cao hơn trước rất nhiều, cũng không dễ dàng làm kẻ phong lưu mặt dày mày dạn, hần chỉ nói thêm vài câu vô nghĩa rồi mới quyền luyến rồi đi.

Vệ vương phi đang trò chuyện cùng Minh Phỉ.

Giống Minh Trạm lần đầu thành thân, tiểu Quận quân chết oan chết uổng, bị mang cái danh khắc thê. Kỳ thật Minh Trạm đỡ hơn một chút, dù sao luận về thân phận địa vị thì hần vẫn còn hàng dây danh gia vọng tộc muốn kết thân.

Minh Phỉ cũng gặp khốn cảnh giống Minh Trạm, chưa xuất giá mà toàn gia của hôn phu đều bị tịch biên tài sản rồi tống vào địa lao, so với Minh Trạm chỉ khắc một người thì Minh Phỉ là khắc cả nhà, lợi hại hơn nhiều.

Bất quá Minh Phỉ cũng không sao, cung kính thỉnh an Vệ vương phi.

Vệ vương phi chỉ hỏi vài câu liền cho Minh Phỉ cùng Ngụy phi trở về phòng mà trò chuyện.

Ngày hôm sau khi Minh Trạm thỉnh an thì Vệ vương phi lại hỏi, “Ngụy Tử Mẫn cũng đến đây à?”

“Dạ, chắc là trong chốc lát A Ninh sẽ đến thỉnh an mẫu thân.” Minh Trạm cười.

Vệ vương phi phát tay cho thị nữ lui ra, Minh Trạm có một chút kinh ngạc, chẳng lẽ có chuyện gì cần nói riêng với hần hay sao, Vệ vương phi hỏi, “Người vẫn còn nghĩ đến Ngụy Tử Mẫn sao?”

Minh Trạm gật đầu.

“Nghe nói ở bên ngoài người thu nhận một hài tử nhà thương nhân à?” Khẩu khí của Vệ vương phi tương đối chắc chắn.

Minh Trạm kinh ngạc, bèn tán thưởng, “Mẫu thân thật sự là ru rú trong nhà mà biết chuyện thiên hạ.”

Vệ vương phi không bận tâm đến lời nịnh nọt của Minh Trạm, mỉm cười nói, “Vay người nên hiểu một đạo lý, với địa vị hiện tại của người thì rất nhiều thứ đã dễ như trở bàn tay.”

Minh Trạm hiểu được ý của mẫu thân, bất quá vẫn có một chút do dự, “A Ninh khác với Sở Ngôn, nhi tử không muốn ép buộc hần.”

“Thật sự là khờ khạo.” Trong đôi mắt bình thản của Vệ vương phi hàm chứa một chút buồn cười, nam hài nhi mềm lòng thật sự khiến người ta yêu thích không thôi, trong mắt của Vệ vương phi thì xem ra Minh Trạm không quá hiểu biết đối với quyền lợi của chính mình, mỉm cười nói với Minh trạ, “Có câu hoa khai kham chiết trực tu chiết. Minh Trạ, chiếm được chính là chiếm được, cho dù người dùng thủ đoạn gì cũng vậy. Hần ở bên cạnh người đã quá mười mấy năm, thiên trường địa cửu, dù sao cũng sẽ cảm giác được ưu điểm của người, sẽ động lòng đối với người.” (Hoa khoe sắc phải bẻ liền tay)

“Nhưng, ngộ nhỡ hần không động lòng thì sao?” Đối mặt với lời đề nghị dừng mảnh của mẫu thân, Minh Trạ tỏ ra da mặt dày mà nhỏ giọng nói, “Lòng tự trọng của A Ninh rất mạnh, nếu hần thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành thì làm sao đây?”

“Là con người thì sẽ có nhược điểm sẽ có nhu cầu, cơ hội này rất khó, nếu người bỏ qua lần này, khi Ngụy Tử Mẫn trở về đế đô thì tất nhiên sẽ được thăng chức, cơ hội để người có được hần lại càng bé nhỏ.” Vệ vương phi không vội không chậm mà phân tích.

“Nhưng nếu ta dùng thủ đoạn thì hần sẽ ghi hận, đợi đến lúc trở về đế đô thì chắc chắn sẽ trả thù ta.”

Mặc dù giọng điệu của Vệ vương phi rất bình thản, bất quá trong ánh mắt có vài phần cao ngạo, “Thân phận của người không cần để ý đến những chuyện vụn vặt như vậy.” Cho dù Minh Trạ thật sự làm gì Ngụy Ninh, nhưng với thân phận của hai người cùng với tuổi tác thì ai đúng ai sai vẫn còn phải tranh luận. Hơn nữa, theo như tính tình của Ngụy Tử Mẫn, khả năng run rẩy bỏ đi thật sự không tính là cao.

Minh Trạ có vài phần không can đảm, tiếp tục than thở, “Ta vẫn phải suy nghĩ một chút, tốt nhất là người tình ta nguyện, chuyện này dùng vũ lực không tốt cho lắm.” Vệ vương phi không nói thêm nữa, rõ ràng là hết cách đối với lá gan con chuột nhắt của Minh Trạ rồi.

Vả lại, phẩm tính của Minh Trạ̣m quả thật không tệ, mặc dù có khi giương nanh múa vuốt, nhìn rất hung hãn, nhưng quả thật là hặ́n chưa từng làm chuyện gì ti bỉ vô sỉ.

.....

123. Chương 123: Chuyện Xưa

Ngụy Ninh cũng không thích đến chỗ của Vệ vương phi cho lắm, nữ nhân nhìn có vẻ lãnh đạm này lại làm cho hặ́n có cảm giác áp lực một cách khó hiểu.

Vệ vương phi mở miệng vô cùng khách khí, “Dọc đường đi ít nhiều gì Tử Mẫn cũng chiếu cố Minh Phi.” Vệ vương phi là chính thê là đích mẫu, cho dù Ngụy Ninh và Ngụy phi mới là thân tử đệ nhưng nàng vẫn phải cảm tạ một tiếng.

Chẳng qua một tiếng cảm tạ này lại làm cho Ngụy Ninh cảm thấy chẳng sung sướng gì cả. Tuy rằng hặ́n là đệ đệ của Ngụy phi, bất quá ở trước mặt của Vệ vương phi thì Ngụy Ninh cũng chỉ là biểu đệ của Phượng Cảnh Nam mà thôi.

“Ồ có quen hay không?”

“Làm phiền Vương phi lo lắng, ta ở rất tốt.”

“Đều là do Minh Trạ̣m an bài, ta cũng chỉ hỏi thử một tiếng mà thôi.” Vệ vương phi cười nhàn nhạt, “Nay hặ́n càng ngày càng lớn, tuy rằng trong lòng vẫn xem hặ́n là tiểu hài tử, nhưng khi hặ́n làm việc thì ta cũng khó tránh khỏi mà phải lo lắng một chút. Bất quá chỉ dám đặt lo lắng trong lòng, nếu để hặ́n biết thì hặ́n sẽ mất hứng. Tử Mẫn cũng là người làm phụ thân, nói vậy chắc cũng hiểu được tâm tình của ta, đúng không?”

Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Thế tử thừa nhỏ làm việc rất thỏa đáng, Vương phi là từ mẫu, lo lắng là điều khó tránh khỏi, bất quá cũng không cần quá mức lo lắng. Ta thấy thế tử cũng hiểu rõ trong lòng.”

“Hy vọng là thế.” Vệ vương phi mỉm cười, bưng lên tách trà bằng ngọc, thản nhiên thay đổi đề tài, “Nhớ trước kia sau khi sinh Minh Trạ̣m, Tử Mẫn phụng chỉ đến Vân Nam chúc mừng, lúc ấy Minh Trạ̣m chỉ lớn cỡ này.” Vệ vương phi lấy tay ước chừng một chút, nở nụ cười từ ái, “Người còn bé hặ́n nữa, có nhớ hay không?”

Ngụy Ninh làm sao có thể quên cho được?

Bất quá theo lời nói của Vệ vương phi thì Ngụy Ninh cũng nhớ đến một chuyện xưa khác.

Lúc ấy Vệ vương phi nhập phủ nhiều năm mà vẫn chưa có tin vui, một khi có thai lại mang long phượng song thai, để đô nghe tin này, Phượng Cảnh Kiên chẳng những đích thân ban thưởng tên cho tỷ đệ Minh Trạ̣m mà còn trọng thưởng, đại thần tiến đến Vân Nam chúc mừng chính là Ngụy Ninh.

Kỳ thật thân phận của Ngụy Ninh có một chút khó xử, tuy rằng hặ́n thân cận với Phượng Cảnh Nam nhưng cũng là đệ đệ của Ngụy phi. Nhất là Ngụy phi hiện tại đã có tam tử, Vệ vương phi lại là lần đầu mang thai. Có thể tưởng tượng được tình cảnh bên trong nội viện của Vương phủ như thế nào.

Bất quá Hoàng thượng phái Ngụy Ninh đến đây thì Ngụy Ninh chỉ có thể tuân theo.

Đứng trên lập trường của Phượng Cảnh Nam mà nói thì xác thực là hặ́n yêu thích Ngụy phi nhiều hơn Vệ vương phi, bất quá đích tử và đích nữ được hạ sinh vẫn làm cho Phượng Cảnh Nam vô cùng vui mừng.

Lúc ấy Vân Nam lại không hề yên ổn, mấy ngày liên mưa to khiến cho mực nước ở hồ Côn Minh tăng vọt, đến nỗi lũ dâng lên bất ngờ làm cho thành Côn Minh chìm trong biển nước. Kỳ thật nạn hồng thủy vẫn thường xảy ra ở thành Côn Minh, ba đến năm năm mưa lớn sẽ có một lần bị ngập, mọi người cũng đã thành thói quen, cũng không tính là chuyện kỳ lạ. Bất quá lũ lụt thường xảy ra vào đầu vụ mùa hạ thu, còn tỷ đệ Minh Kỳ Minh Trạ̣m lại sinh ra vào tháng ba. Sức tưởng tượng của mọi người là vô hạn, hơn nữa lại đúng ngay lúc Vương phi lâm bồn.

Vốn là đại hỷ sự nhưng bởi vì thiên tai mà trở nên âm u, lúc ấy cũng truyền ra rất nhiều lời thị phi khó nghe, bất quá đây là đích tử của Trần Nam Vương, ai cũng không thể bởi vì tin đồn vô căn cứ mà bóp chết Minh Trạng.

Khi Ngụy Ninh đến đây thì mưa đã tạnh, thành Côn Minh khôi phục trật tự, Phượng Cảnh Nam cũng có tâm tư để tiếp đãi biểu đệ.

Lần đầu Ngụy Ninh gặp Minh Trạng là ở trong viện của Vệ vương phi, lúc ấy Ngụy Ninh còn nhỏ, bất quá chỉ mới mười lăm mà thôi. Nếu không vì quan hệ thân thiết của hắn và Phượng thị huynh đệ cùng với sự chăm sóc của Phượng Cảnh Kiên thì chuyện này quả thật không đến phiên hắn.

Minh Kỳ và Minh Trạng được nhũ mẫu bế ra, nếu bảo Ngụy Ninh nói thì nhìn như thế nào cũng không thể nhìn ra đây là long phượng song sinh. Minh Kỳ trắng trẻo tròn tròn khả ái, ngũ quan rất có thần vận của người nhà Phượng gia. Minh Trạng lại cực kỳ bé nhỏ, đây là đích tử duy nhất của Phượng Cảnh Nam, đương nhiên không thể xảy ra chuyện bị bạc đãi, chỉ có thể nói là bẩm sinh đã gầy yếu, điểm này cũng được Ngụy phi chứng minh. Bất quá nếu nói về dung mạo thì tỷ đệ Minh Kỳ Minh Trạng quả thật không hề giống nhau.

Lúc này tỷ đệ hai người đã qua đầy tháng, Minh Kỳ không hiểu gì, đôi mắt cực kỳ linh động, khiến người ta yêu thích, Phượng Cảnh Nam còn bế trong chốc lát. Minh Trạng lại vô tri vô giác, luôn luôn nhắm mắt ngủ.

Phượng Cảnh Nam nhìn một hồi bèn bảo nhũ mẫu bế xuống. Ở thời này tiểu hài tử chết non là chuyện cực kỳ thông thường, đích tử gầy yếu làm cho Phượng Cảnh Nam cũng không vui mừng.

Nhưng Vệ vương phi lại cực kỳ để tâm đến tiểu hài tử này, mọi việc đều tự mình chăm sóc.

Ngụy phi cũng không phải nữ nhân có tâm cơ, thỉnh thoảng lại trò chuyện với Ngụy Ninh, “Mọi người đều nói tiểu công tử suy yếu, sợ là khó nuôi sống được.”

Ngụy Ninh cơ hồ muốn che miệng của tỷ tỷ lại, rồi dùng kim khâu cho chặt để tránh xảy ra biến cố. Có chút chuyện thì cứ nghĩ trong lòng là được, tuyệt đối không thể nói ra khỏi miệng. Lúc ấy Ngụy phi không cho là đúng, không ngờ là họa lại từ miệng mà ra, bị Vệ vương phi biết được, có đủ nhân chứng vật chứng, thỉnh Phượng Cảnh Nam và Ngụy Ninh ở bên cạnh đứng nhìn, rồi thưởng cho Ngụy phi một cái tát.

Cái tát này thật sự là đánh vào mặt của Ngụy gia, nhưng vì Vệ vương phi nắm được cái lý, cho dù là Phượng Cảnh Nam cũng không thể làm gì hơn, chỉ có thể mắng Ngụy phi không biết chuyện.

Ngay lúc đó Vệ vương phi đã gần từng chữ một, mạnh mẽ nói, “Minh Trạng nhất định sẽ bình an lớn lên.”

Đó là lần đầu tiên Ngụy Ninh nghe người ta nói một câu khiến hắn hết hồn hết vía, kế tiếp Minh Trạng lại bệnh nặng một trận. Ngự y Vương phủ, danh y toàn thành đều được mời đến, tất cả đều bảo e rằng không qua khỏi.

Luận về tâm tư thì lúc đầu Ngụy Ninh cũng ngóng trông Minh Trạng sớm đi đầu thai, nhưng thời cơ không đúng, Ngụy phi vừa phạm vào kiêng kỵ, Minh Trạng lại bệnh như thế, chưa nói đến Ngụy phi như chim sợ cành cong, ngay cả Ngụy Ninh cũng hận không thể cầu thần bái phật mong cho Minh Trạng bình an, nếu Minh Trạng có gì bất trắc thì Vệ vương phi nhất định sẽ giận cá chém thớt lên đầu Ngụy phi.

Mà Ngụy phi so với Vệ vương phi thì thật sự cách rất xa.

Nếu để Ngụy Ninh nói thì hắn cũng không thích nữ nhân lãnh đạm và lý trí như Vệ vương phi, nhưng cho dù là ai thì cũng không thể phủ nhận Vệ vương phi rất mạnh mẽ cũng rất lợi hại. Ngụy phi chỉ ở trong phòng cùng đệ đệ nói vạ mồm một câu mà lại có thể bị Vệ vương phi biết được, có thể thấy rõ Vệ vương phi đã nắm chặt thế lực của nội viện Vương phủ.

Nếu Vệ vương phi muốn xử lý Ngụy phi thì quả thật dễ như trở bàn tay.

Ngụy Ninh là đệ đệ của Ngụy phi, cũng không hy vọng tỷ tỷ gặp phải một đại địch như vậy.

Trần Nam Vương phủ từ trên xuống dưới đều thật cẩn thận, thị thiếp trong nội viện đều tự niệm Phật sao kinh, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào thì mặt ngoài vẫn phải thể hiện đầy đủ. Ngụy Ninh lên đi coi một

lần, Minh Trạm vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu không phải còn hơi thở thì thật sự đã phải chuẩn bị hậu sự.

Vệ vương phi thể hiện bản năng cường đại của một người mẫu thân, nàng ngày đêm canh giữ bên cạnh Minh Trạ, chưa rời một ly. Cho dù lúc ấy Ngự Ninh vẫn mang thù Vệ vương phi nhưng trong lòng vẫn có vài phần kính phục Vệ vương phi.

Trên thực tế là Minh Trạ thật sự không có hô hấp.

Lúc ấy nội thị chạy đến thông báo chuẩn bị tang sự với Phụng Cảnh Nam, Ngự Ninh đang ở bên cạnh Phụng Cảnh Nam, sắc mặt của Phụng Cảnh Nam thật không tốt, cho dù đã sớm chuẩn bị, nhưng chân chính nghe được đích tử bị chết non thì tâm tình cũng khó tránh khỏi ảm đạm.

Nội vụ tư bắt đầu chuẩn bị tang sự, Ngự Ninh khuyên nhủ biểu ca vài câu, lại miễn cưỡng cầm ô đi xem tỷ tỷ, ngàn dặm vạn dặm, tỷ tỷ nhất định phải thật đau thương a, phải đau thương hơn bất luận kẻ nào thì mới được.

Ngày đó trời mưa rất lớn, giống như thiên hà lật đổ, đèn lồng trắng cùng vài bó phần phật trong mưa, vô cùng âm u. Ngự Ninh thật sự phải lo lắng sẽ vỡ òa ở Vân Nam giùm biểu ca, đến khi chớp mắt ngủ thì người hầu của hắn vội vàng chạy đến báo cho hắn một cái tin sét đánh ngang tai, “Đại gia, tiểu công tử sống lại!”

Người hầu vẫn lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt hơi trắng bệch, thân mình ướt nhẹp, đôi hài bằng vải bố dưới chân cũng sưng nước, mang theo bùn đất từ bên ngoài, có thể thấy được là vội vã đội mưa chạy đi báo tin cho hắn. Một đêm mưa kinh hoàng như vậy, Ngự Ninh cảm thấy cơn rùng mình chạy dọc từ sống lưng lên não, hắn bất giác bấm chuỗi bồ đề trên cổ tay, lập tức hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Nô, nô tài cũng không rõ, chỉ nghe bên ngoài nói bỗng nhiên tiểu công tử có hơi thở, lúc này các ngự y đang chẩn bệnh.”

Nhất thời Ngự Ninh cũng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, vội vàng bung ô đi hỏi thăm tin tức, khi ấy đã gần đến đêm khuya, hắn không thể vào nội viện, bất quá trước cửa có không ít người đang đứng, đều là đang chờ tin.

Đến canh ba, bên trong mới truyền ra lời nói, lệnh cho mọi người trở về nghỉ ngơi.

Chuyện này vô cùng kỳ diệu, lành dữ khó nói.

Vệ vương phi vẫn bình thản lên tiếng, “Nô tỳ tuy là nữ lưu nhưng đã đọc qua sử sách. Khi Thái tổ khai quốc, trong sử sách đã ghi chép, năm đó Thái tổ xuất chinh giành lấy Trung Nguyên, từng bị trúng một kiếm, thập tử nhất sinh, y sĩ đều hết cách. Kính Nguyên hoàng hậu ngày đêm lo lắng cho Thái tổ, trong lúc hốt hoảng từng gặp một con thanh long đằng vân mà đến, cúi đầu trước thân của Thái tổ, mười hai canh giờ sau, Thái tổ bỗng nhiên sống lại, vì thế mới có thể khai sáng cơ nghiệp vạn thế này.”

Kỳ thật đây chỉ là lời đồn, phàm là Hoàng đế thì sẽ thích có dây mơ rễ má với thần tiên. Thái tổ xuất thân hàn vi, ăn cơm bách gia mà lớn lên, phụ mẫu sớm qua đời, thật sự không thể viện ra chuyện mẫu thân của Thái tổ giao người cho thần long, chỉ đành khoa trương một chút khi bị thương nặng, mượn chuyện sống lại sau khi thập tử nhất sinh mà liên hệ Thái tổ và thần long cùng với nhau.

Bất quá lúc này lời nói của Vệ vương phi đã giải tỏa khốn cảnh cho Minh Trạ, càng có thể thấy được ánh mắt của lão Thái phi năm xưa rất chính xác. Trên thực tế Phụng Cảnh Nam đã sớm có tình cảm với Ngự phi từ trước, sau khi cho làm con nối dõi của Trần Nam Vương phủ, lão Thái phi cũng không phải là không biết, chẳng qua Lão thái phi chê xuất thân của Ngự phi thấp kém, cứ khẳng định chọn chính thê cho Phụng Cảnh Nam, chính là ấu nữ của lão Vĩnh Ninh Hầu: Vệ vương phi.

Lấy chuyện của tổ tông để nói chuyện của mình thì vĩnh viễn sẽ không có ai dám kháng nghị, huống chi việc Thái tổ sống lại từ cõi chết thật sự đã được ghi chép trong Khai quốc bản kỷ. Vệ vương phi ứng đối như vậy khiến Ngự Ninh cũng phải tán thưởng một tiếng: thật xuất sắc.

Trước tiên Vệ vương phi ổn định tư tưởng, sau đó là trấn an lòng người, “Chuyện của Minh Trạ là điềm lành của tổ tiên. Nô tỳ từng ở trước mặt Bồ tát khẩn cầu Minh Trạ được an khang, nay Minh Trạ bình

an, nô tỳ muốn thỉnh Vương gia cùng nô tỳ đến Trấn Nam tự làm lễ tạ thần. Cũng thừa dịp thỉnh Từ Khổ đại sư cho Minh Trạ một quẻ.”

Trên thực tế Vệ vương phi căn bản không tin thần thánh. Trong viện của nàng, đừng nói là phật đường hay tượng phật, cho dù là phật châu cũng rất ít gặp.

Từ Khổ đại sư là cao tăng ở Vân Nam, Trấn Nam tự cũng là chùa chiến hoàng thất, được Trấn Nam Vương phủ cung phụng hương khói. Vệ vương phi làm thân mẫu đi thỉnh đại sư cho quẻ, quẻ kia nhất định vô cùng tốt.

Chỉ qua một chuyến đến Vân Nam mà Ngụy Ninh đã thay đổi một cách bất ngờ, đương nhiên cũng khiến thức được thủ đoạn của Vệ vương phi.

Ngụy Ninh rời đi thì Minh Trạ đã bình phục, tuy rằng vẫn gầy teo như khi con nhưng tinh thần tốt hơn rất nhiều, trong mắt lộ ra linh khí, không thích khóc nháo, cũng rất khả ái.

Giờ khắc này nghe Vệ vương phi vui vẻ nhắc lại chuyện cũ, mặc dù Ngụy Ninh không hiểu ý tứ của Vệ vương phi nhưng cũng cười nói, “Thế tử là người rất có phúc.”

Kỳ thật nếu để Ngụy Ninh nói thì hiện tại Minh Trạ trưởng thành đã có rất nhiều điểm khác biệt. Tỷ như chết mà sống lại, tỷ như khi còn bé không thể nói chuyện, chẳng qua cho dù có so đo chuyện ngày xưa thì cũng không còn ý tứ gì, Minh Trạ thông minh lại có khả năng, vận may cũng cực tốt, lại có mẫu thân như Vệ vương phi.

Ngụy Ninh vô tình tham dự vào chuyện của Trấn Nam Vương phủ cho nên cứ một mực nịnh hót Vệ vương phi.

Vệ vương phi cười cười, “Hiếm khi gặp được Tử Mẫn, vì vậy mới nhiều lời, làm cho người vẫn chưa đến chỗ của Ngụy phi để hàn huyên tỷ đệ.” Không đợi Ngụy Ninh lên tiếng thì Vệ vương phi đã phân phó, “Đưa Hầu gia đến chỗ của Ngụy phi. Nói với Ngụy phi, Hầu gia tuy là nam tử nhưng cũng không phải ngoại nhân, chính ngộ lưu Hầu gia ở lại dùng bữa cũng không sao.”

Ngụy Ninh đành nói một tiếng, “Tạ ơn Vương phi.”

Viện của Ngụy phi vẫn xa hoa tinh xảo như trước, Minh Phỉ vừa trở về, đang cùng mẫu thân trò chuyện.

Minh Phỉ thấy Ngụy Ninh thì liền đứng dậy hành lễ, vừa cười vừa gọi, “Cữu cữu.”

Theo lý quan hệ của hai người xác thật là rất thân thiết, bất quá vì năm đó Minh Phỉ và Minh Trạ đánh nhau, không biết Ngụy Ninh xuất phát từ tâm tư gì mà không thiên vị cho Minh Phỉ. Từ đó quan hệ của Minh Phỉ và Ngụy Ninh chỉ dừng ở mức thờ ơ lãnh đạm.

Kỳ thật không chỉ Minh Phỉ, cho dù là Ngụy phi cũng âm thầm hờn giận hành động của Ngụy Ninh lúc trước một thời gian.

Ngụy phi thường cho tiểu nha đầu đưa Ngụy Ninh đến đây, lời kéo đệ đệ ngồi xuống, “Nãy giờ cứ chờ người, đáng tiếc hôm nay Minh Lễ và Minh Liêm đều bận chuyện, người có thể gặp bọn họ sau, cũng đã đến chính Ngọ, ba chúng ta cùng nhau dùng bữa đi.”

“Hảo.” Ngụy Ninh vừa cười vừa nhìn Ngụy phi, “Tỷ tỷ vẫn như xưa.”

Ngụy phi thấy đệ đệ thì cũng vui vẻ, “Ta không như xưa thì còn có thể trở thành như thế nào nữa? Đường xa mà tiết trời lại oi bức như vậy, ta nghe Minh Phỉ nói dọc đường người đã chiếu cố rất chu đáo.”

“Đây là chuyện phải làm.” Cho dù Ngụy Ninh nghĩ như thế nào thì cũng sẽ chiếu cố Minh Phỉ nhiều một ít.

“Mẫu thân, lần này cữu cữu đến đây có nhiều chuyện đều phải làm phiền tứ ca, không bằng thỉnh tứ ca đến dùng bữa cùng chúng ta đi.” Minh Phỉ mỉm cười đề nghị.

Ngụy Ninh nhìn nụ cười trong suốt trên mặt của Minh Phỉ nhưng hần không nói gì. Nụ cười của Ngụy phi bị kiềm hãm, liền trách mắng, “Đừng nói vậy, mấy chuyện bên ngoài đã làm cho cữu cữu của người tổn hao tâm trí rồi, chúng ta không cần hỏi nhiều.”

Minh Phỉ ương bướng cãi lại, “Tứ ca đâu phải là ngoại nhân đâu.”

Ngụy Ninh thản nhiên nói, “Đích tử và thứ mẫu cũng không thích hợp.”

Những lời này có lực sát thương rất lớn, mặt mũi của Minh Phi trở nên trắng bệch, nàng cắn môi, không còn tiếp tục mở miệng nữa. Ngụy phi âm thầm thở dài, nói với Minh phi, “Cửu cửu của người nói có lý, Vương phi ở chính viện, thế tử là đích tử duy nhất của Vương phi, ta là trắc phi, cho dù ngày thường gặp mặt cũng phải kiêng dè. Còn người, nếu muốn thân cận với thế tử thì đến chỗ của Vương phi nhiều một chút, cũng chẳng có hại gì cả.”

“Dạ, nữ nhi đã biết.”

.....

P/S: Thích Vệ vương phi ở cá tính quyết đoán và tình mẫu tử mà Vệ vương phi dành cho Minh Trạ , đó là lý do tại sao bé Trạ tin tưởng mẹ nhất.

124. Chương 124: Cân Bằng

Minh Trạ có thể xem là một người không tệ.

Cho dù là Ngụy Ninh thì cũng phải thừa nhận phẩm tính của Minh Trạ rất tốt.

Cơ hội tốt như vậy, Ngụy Ninh ở trên đường còn suy tính, e rằng Minh Trạ sẽ dây dưa một trận, kết quả là Minh Trạ chỉ thỉnh thoảng nói năng lung tung một chút, nhiều nhất là sờ tay sờ chân, bấy nhiêu đó đạo hạnh ở trong mắt của Ngụy Ninh chẳng đáng là gì.

Hay là, Minh Trạ đã có người mới.

Sở Ngôn vì được lọt vào mắt của Minh Trạ nên có cơ hội xuất nhập Vương phủ, mặc dù thanh danh không được tốt, bất quá chỉ nhìn trong chốc lát, thật sự là không có ai dám đắc tội hắn.

“A Ngôn, đây là Ngụy đại nhân Thừa Ân Hầu.” Minh Trạ tự mình dẫn Sở Ngôn đi diện kiến Ngụy Ninh, sau đó quay đầu nói với Ngụy Ninh, “Đây là Sở Ngôn, hắn đã cho ta rất nhiều đề nghị không tệ trong phương diện cải cách thuế muối.”

Sở Ngôn khiêm tốn một phen, Minh Trạ vỗ tay hắn, “Đừng khấn trương, nói chuyện với A Ninh rất hay.”

Minh Trạ không thích cái loại một người cao cao tại thượng, hơn nữa hai người đứng hai bên, hắn phái người bài trí cái bàn tròn, chính mình ngồi vào một chỗ, ra hiệu cho Ngụy Ninh và Sở Ngôn chia nhau ngồi bên trái và phải, sau đó lần lượt giảng cho Ngụy Ninh về việc cải cách thuế muối của Vân Nam. Bố trí nhân lực như thế nào, phiếu muối được quy định ra sao, làm thế nào phòng ngừa nạn phiếu giả, vân vân và vân vân, chưa từng có một chút giấu diếm.

Ngụy Ninh chưa từng làm ngoại quan, đối với thuế muối hắn hoàn toàn chỉ biết lý luận suông, có nhiều điểm không hiểu, Sở Ngôn đương nhiên sẽ giải thích thắc mắc một cách rõ ràng, hiện tại đã không còn ăn bất cơm này, vì vậy đem tất cả tình hình nội bộ nói cho Ngụy Ninh nghe, rõ ràng là không lưu đường sống cho kẻ khác.

Ngụy Ninh lặng lẽ quan sát Sở Ngôn với ánh mắt khác biệt, đúng là người mà Minh Trạ chọn, tuy Sở Ngôn là thương nhân, bất quá ngôn ngữ súc tích lạnh lợi, hành vi khiêm tốn mà không hèn mọn, bộ dáng tuấn mỹ phong lưu, thái độ cũng rất đúng mực.

Việc này không thể nói xong chỉ trong một sớm một chiều, đến chính Ngọ Minh Trạ phái người chuẩn bị tiệc.

Sở Ngôn ở bên cạnh Minh Trạ mà hầu hạ gấp thức ăn rót rượu, Minh Trạ kéo tay hắn ngồi xuống ghế, cười nói, “Cứ ngồi xuống mà dùng bữa đi, không cần người hầu hạ đâu.”

Sở Ngôn nói cảm tạ, lúc đầu hẳn thật sự lo lắng bất an khi ở bên cạnh Minh Trạng, sợ chọc giận Minh Trạng. Thời gian trôi qua, hẳn lại cảm thấy Minh Trạng cũng không chú ý quá nhiều đến quy củ, chỉ cần làm tốt chuyện được giao thì Minh Trạng cũng không khó ở chung.

Minh Trạng bề bộn nhiều việc, cũng không có nhiều thời gian.

Vài vị đại nhân tiến đến, Minh Trạng đưa Phạm Duy cho Ngụy Ninh, còn hẳn thì tiếp tục nghe vài vị đại nhân bẩm báo về chuyện tuyển phi.

“Điện hạ, theo quy củ thì đáng lý ngài phải có một chính phi, bốn trắc phi, còn thị thiếp thì tùy ý.” Liễu đại nhân nâng lên khuôn mặt chữ điền, đoan chính nghiêm nghị, “Vì thế tử muốn chọn thế tử phi, tất cả quan viên tam phẩm có nữ nhi đang tuổi thanh xuân chưa có hôn phối đều đã dâng tranh chân dung. Theo quy củ thì thế tử chọn ra năm người, sau đó từ năm người trúng tuyển mà chọn ra một vị để làm thế tử phi.”

Vị Liễu đại nhân này thật sự rất coi trọng quy củ, nói đi nói lại mà cứ cường điều hai từ quy củ. Trên thực tế, đáng lý Liễu đại nhân định đem chuyện này bẩm báo cho Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam biết trước nay Minh Trạng luôn rất lý sự, vì vậy bèn bảo Liễu đại nhân trực tiếp thương nghị cùng Minh Trạng.

Minh Trạng ngồi ngay ngắn, nét mặt nghiêm túc, vô cùng quy củ, “Từ xưa đến nay hôn sự đều do phụ mẫu an bài, làm gì có chuyện do ta tự mình làm chủ, tốt nhất là mời phụ vương duyệt trước, hết thấy phải do phụ vương và mẫu thân làm chủ thì mới đúng.”

Liễu đại nhân nhất thời kích động, càng thêm vui mừng, “Thế tử biết lễ tiết như vậy thật sự là phúc phận của bá tánh trăm họ.”

“Chớ tán thưởng ta như thế.” Minh Trạng khiêm tốn nói, “Ta cũng chỉ làm theo quy củ mà thôi. Nhưng còn các người, vì chuyện của ta mà lo lắng bận rộn như thế. Kỳ thật chuyện của ta có cái gì quan trọng hơn đâu, hiện tại đang đến kỳ thi hương, Liễu đại nhân làm quan chủ khảo, không biết đã an bài thỏa đáng hay chưa? Phụ vương trước nay đều lựa chọn nhân tài từ những cuộc thi khoa như vậy, các người đang vì chuyện của ta mà trì hoãn mọi việc. Ngay cả thánh nhân cũng nói, lấy dân làm trọng, xã tắc chỉ là thứ yếu, các người nên quan tâm dân chúng nhiều hơn, chỉ cần bá tánh an cư lập nghiệp thì ta cũng sẽ vui mừng.”

Liễu đại nhân cơ hồ là muốn rưng rưng lệ, trước kia lúc chưa được bọn họ dạy dỗ, Minh Trạng ăn nói thô thiển như thế nào, nay vẫn chưa đọc sách được bao lâu mà đã có thể lộ ra tài đức sáng suốt như vậy, thật sự là phúc lợi của xã tắc. Ngày sau Minh Trạng sẽ là một thế hệ hiền Vương, còn sự phụ của hiền Vương như bọn họ, tin tưởng cũng sẽ may mắn được lưu danh trong sử sách. Vì vậy đám người điền cuồng càng muốn suy xét hành vi của Minh Trạng, tốt nhất có thể can gián thêm nhiều lần, như vậy mới có thể nổi danh một chút, kết quả là càng được nhắc nhiều hơn trong sử sách.

Minh Trạng lắng nghe mà trong lòng một mỗi rõ ràng, vẫn là Phượng Cảnh Nam giải nguy cho Minh Trạng.

Phượng Cảnh Nam phái người truyền lời: Thỉnh thế tử đi gặp Vương gia, có việc cần thương nghị.

Minh Trạng vội vàng rời đi.

Ngoại trừ một ít việc vặt, Phượng Cảnh Nam cố ý để cho Minh Trạng dần dần hiểu biết quân sự của Vân Quý.

Nay mâu dịch của Vân Nam và Tây Tạng hoàn toàn là do Minh Trạng an bài, có chuyện gì thì Phượng Cảnh Nam đương nhiên sẽ báo cho Minh Trạng biết một tiếng.

Minh Trạng tiếp nhận tấu chương rồi cẩn thận xem qua, không khỏi cau mày, “Khi chưa mở khu mâu dịch ở biên ải Tây Tạng thì nơi đó rất thái bình. Nay khu mâu dịch vẫn chưa xây xong mà nơi đó đã hoành hành nạn trộm cướp, không còn yên tĩnh như xưa!”

Phượng Cảnh Nam nói, “Đây là tấu chương của Dương Lộ.”

Tấu chương này là do Dương Lộ Dương tướng quân trình lên, khả năng đoán được tâm tư của người khác cũng đã lên đến bảy tám phần, như cười như không, “Không biết Dương tướng quân muốn thử thái độ của chúng ta, hay là có suy tính khác, hẳn chấp chương năm vạn đại quân ở biên ải Tây Tạng, nhưng lại vì đám mao tặc này mà thỉnh tấu chương xin chỉ thị.” Muốn nói trong đó không có ẩn tình thì có đánh chết Minh Trạng cũng không thể tin. Tùy tiện ném tấu chương xuống bàn, để Phượng Cảnh Nam xử trí.

Phượng Cảnh Nam chỉ vào tấu chương mà nói, “Nay người đã học cách phê duyệt tấu chương, như vậy người tự phê tấu chương này đi.”

Minh Trạng cũng không thoái thác, hần cầm lấy cây bút lông trên giá, hơi cân nhắc một chút rồi mới chấm mực, nâng cao cổ tay mà viết:

Biên ải Tây Tạng không yên bình, vậy cần người cai quản nơi đó làm gì? Dương tướng quân dẫn năm vạn quân đóng ở Vân thành, hơn mười năm qua, có bao giờ khát quân lương hay chưa? Lương ngân có bao giờ không đủ hay không? Tướng quân chấp chưởng đại quân mà ngồi khoanh tay xem đạo phi hoành hành, ngày xưa oai phong lẫm liệt, nay còn đâu? Hiện tại tướng quân dâng tấu chương, ta có chút lo âu cho các tướng sĩ dưới trướng của tướng quân. Ai mà không có huynh đệ, phụ mẫu, thê nhi, nếu tướng quân không đủ sức thì ngại gì mà không nói rõ?

Ngày sau an nguy của biên ải Tây Tạng sẽ giao phó cho tướng quân.

Nay tướng quân lại vì đạo phi du sơn ngoạn thủy mà gặp khó khăn, nhớ đến lão tướng quân lẫm liệt uy phong xưa kia, thật là đáng tiếc.

Mắng như tát vào mặt, khóe môi của Phượng Cảnh Nam giật giật, có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Dương Lộ sẽ như thế nào khi nhận được tấu chương. Phượng Cảnh Nam cũng không cần phê lại, mà chỉ trực tiếp trả về cho Dương Lộ. Hơn nữa, hần thậm chí còn tính ngày sau nếu có loại tấu chương cần phải dùng kỹ năng mắng chửi thì sẽ đưa hết cho Minh Trạng phê duyệt, hần chỉ cần phát xuống là được.

“Phụ vương, ta nghĩ không bằng thỉnh công chúa Tây Tạng đến Vân Nam ở một thời gian để bày tỏ sự giao hảo giữa Vân Nam và Tây Tạng.” Minh Trạng nói, “Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ kết thân.”

Phượng Cảnh Nam tỏ vẻ hài lòng đối với thái độ này của Minh Trạng, tuy rằng lúc trước còn ầm ĩ nháo nhào, bất quá sau khi được hần giáo huấn thì cũng xem như rất thức thời. Hầy, có nhi tử không biết lo như vậy, chính mình đành phải làm lưng vất vả, Phượng Cảnh Nam nói, “Vô danh vô phận, lại là nữ nhi, làm sao mà thích hợp đến đây cho được?”

Minh Trạng không cho là đúng, hần cười nói, “Ta nghe người ta nói địa vị của nữ nhân Tây Tạng rất được tôn sùng, không hề thấp hơn nam nhân. Chúng ta viết thư trước, nếu Tạng Hãn đồng ý thì mới chính thức phát công văn thỉnh công chúa Tây Tạng tiến đến Vân Nam trao đổi văn hóa, cũng không cần ở lâu, một tháng là đủ. Cũng thừa dịp chúng ta có thể xã giao vun đắp một chút tình cảm.”

Thấy Phượng Cảnh Nam còn đang do dự, Minh Trạng khuyến khích, “Thử một lần đi, không thử thì ai mà biết công chúa có đến hay không? Công chúa không đến thì hoàng tử đến cũng được.”

Chuyện kết thân với Vân Nam và Tây Tạng cũng không thể qua mắt được Ngụy Ninh, dù sao sớm muộn gì cũng biết, chẳng qua nếu Ngụy Ninh biết tin sau Phượng Cảnh Kiên thì sẽ rất mất mặt. Minh Trạng sẽ không làm cho Ngụy Ninh lâm vào hoàn cảnh khó xử này, vì vậy liền hé ra một chút phong thanh.

Ngụy Ninh hơi kinh ngạc một chút, trước kia Minh Trạng cũng không ham thích mấy chuyện thú thê lập thiếp. Đương nhiên điều này cũng có nghĩa Minh Trạng thật sự đã đứng vào hàng ngũ người cầm quyền của Vân Quý, kết thân vĩnh viễn là cách tốt nhất để củng cố quyền lợi.

Minh Trạng hỏi thăm Ngụy Ninh, “Vân Nam và Tây Tạng kết thân, không biết Hoàng bá phụ tính thế nào?”

Trước kia Ngụy Ninh ở trước mặt Minh Trạng sẽ bắt giặc có cảm giác về sự hơn người, lúc này lại bị Minh Trạng hỏi đến mức lúng túng, hần chỉ đành nói một cách qua loa, “Trong triều vẫn đang thảo luận.” Cho dù là Ngụy Ninh thì cũng phải đỏ mặt vì hiệu suất của đề đô, Minh Trạng nhà người ta đã thông đồng với cả công chúa vậy mà đề đô còn chưa thảo luận ra được cái gì.

Với ngạo khí của triều đình đề đô thì sẽ khinh thường hiệp nghị giữa Trần Nam Vương phủ và Tây Tạng, bọn họ có thể tham khảo, đương nhiên sẽ có điểm cần sửa chữa. Chẳng qua trong triều đình ở đề đô toàn là đại nho uyên thâm, khi thảo luận sự tình sẽ khó tránh khỏi đưa ra luận điểm, giương thương múa kiếm, dài dòng văn vẻ, lo lắng cho lợi ích toàn cục, vì vậy cho đến bây giờ vẫn chưa thể thảo luận được cái gì.

Đến khi thảo luận xong thì còn phải đàm phán với đại thần, khi nào có thể hoàn tất đàm phán thì vẫn là chuyện còn rất xa vời.

Minh Trạh hỏi như vậy, Ngự Ninh chỉ đành trả lời cho có lệ. Loại trả lời cho có lệ này so với sự thẳng thắn thành khẩn của Minh Trạh thì rõ ràng làm cho Minh Trạh không quá thoải mái, Ngự Ninh rất am hiểu trong việc nhìn sắc mặt người khác, bất đắc dĩ nói, “Nay mọi người đều đổ mắt nhìn vào việc cải cách thuế muối, Tây Tạng xa xôi, là nơi rất lạnh lẽo, nếu không phải các người muốn cùng Tây Tạng thông thương thì e rằng trong triều cũng không nghĩ đến nơi này.”

Ngự Ninh thở dài, “Phàm là làm việc thì phải có người quyết đoán cầm đầu, tỷ như mậu dịch của Vân Nam và Tây Tạng có người làm chủ. Ở đề đô thì khác, mặc dù đại thần nào cũng bảo là đã lĩnh hội, nhưng phàm là có việc gì thì vẫn phải dâng tấu chương xin chỉ thị của Hoàng thượng. Nói đi nói lại thì triều đình phải nghiên cứu và thảo luận thì mới có kết quả. Ta thấy trong triều thảo luận cũng chỉ qua quýt, thật sự không có gì đáng nói.”

Minh Trạh nhìn về phía Ngự Ninh, có một chút lo lắng, “Vậy lần này người đến Vân Nam thì khi trở về cũng sẽ rất khó khăn.” Là sự chú ý của vạ chúng, số người muốn chia một bát canh cũng không ít.

“Đi bước nào tính bước đó.” Thần sắc trong mắt của Minh Trạh làm cho Ngự Ninh cảm thấy đắng chát trong miệng, “Hiện tại Hoàng thượng cũng rất khổ sở, bằng không cũng không bảo ta nhanh chóng đến đây như vậy.”

“A Ninh, người hà tất phải...” Mẫu tộc của Phượng thị huynh đệ chỉ còn hai huynh đệ Ngự gia, trước đến nay luôn đối xử rất tốt với Ngự Ninh, Ngự Ninh hà tất gì phải nhận lệnh hạ mình luôn cúi như vậy, nếu đổi lại là Minh Trạh thì nhất định sẽ đi hưởng thụ cuộc sống còn hơn.

Ngự Ninh khẽ nhếch môi, mang theo một chút châm chọc, không có chí tiến lên, chỉ dựa vào sự quan tâm của đế vương? Đế vương là cái gì, ngay cả phụ mẫu huynh đệ mà còn có thể ăn tươi nuốt sống thì huống gì biểu đệ mẫu gia như hần? Với lại, tình cảm cũng không phải để sử dụng như vậy. Ngự Ninh cười, “May mà ta xem như có một chút tác dụng, bằng không đã sớm thỏa mãn tâm ý của điện hạ rồi.”

Minh Trạh gãi đầu nói, “Cũng không hẳn, nếu muốn cưỡng cầu thì ở Vân Nam này ta sẽ có cách, nhưng người xem, có khi nào ta dùng tư tâm mà ép buộc người hay chưa. Chẳng những không dùng thủ đoạn mà ta còn dần xếp an bài cho người, nếu là người khác đến đây thì ta sẽ không làm như vậy đâu.”

“Người muốn ta báo ân à?” Ngự Ninh hỏi lại, nụ cười nhàn nhạt bên môi chậm rãi nhếch lên, nhưng trong mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

Minh Trạh lắc đầu, “Hoàng bá phụ biết ta có ý với người cho nên mới phái người đến. Ta là Chu Du đánh Hoàng Cái, người đến đây thì ta cũng rất vui vẻ, nhưng cũng sẽ không nhân cơ hội mà bắt người báo ân vì mục đích riêng tư. Chân chính thích một người có nghĩa sẽ không nỗ lực ép người đó. Chúng ta đều là nam nhân, đương nhiên thì không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Không có được người thì trong lòng của ta nhất định sẽ khắc sâu hình bóng của người, như vậy người sẽ có tác dụng để Hoàng bá phụ lợi dụng, người cũng càng có nhiều lợi thế để bảo hộ chính mình. Ít nhất trong phương diện này thì không ai dám có chủ ý đối với người.”

“Mặc dù ta không phải là người tốt cho lắm, nhưng đối với người thì ta luôn quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm chuyện ti bỉ.” Minh Trạh nghiêm mặt nói, “Ta đã có tiểu thiếp, bên ngoài cũng có nam sủng, bây giờ còn tuyển thể tử phi, ngày sau có lẽ sẽ có thêm các cuộc hôn nhân vì lợi ích khác, hiện tại ta không thể thủy chung như một. Nay chạm vào người là xem người như nam sủng bên ngoài, như vậy sẽ bôi nhọ người, cũng bôi nhọ tình ý của ta dành cho người. Hiện tại ta hữu dụng đối với người, ngày sau những chuyện như vậy có thể có rất nhiều, người có thể thừa nhận tình cảm của ta, nhưng ta không cần người phải làm như vậy, chẳng qua đợi đến một ngày ta có thể làm được một người cả đời trọn kiếp một đời, khi đó ta hy vọng người có thể nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị của ta.”

Minh Trạh không phải người tùy tiện, hần là người thừa kế Trấn Nam Vương phủ, ngày sau là bá chủ một phương. Lời của hần cũng không phải là tùy tiện, hần thấy rất rõ ràng, Phượng Cảnh Kiên vì sao lại nhiều lần phái Ngự Ninh đến Vân Nam, Ngự Ninh có thể diện ở trước mặt Phượng Cảnh Nam, mà Minh Trạh lại có tình ý với Ngự Ninh, cho nên Ngự Ninh là người thích hợp đi sứ nhất, hần đến Vân Nam làm việc, tất nhiên là làm ít công to.

Minh Trạh cũng không phải kẻ ngốc, hần thấy rõ hiểu rõ. Thậm chí nhất thanh nhị sở, cho dù hần làm

gì Ngụy Ninh thì cũng sẽ không sao. Cho dù Ngụy Ninh và Phượng thị huynh đệ là biểu ca biểu đệ, Minh Trạ cũng thật sự là người của Phượng gia, nhưng Phượng Cảnh Kiên sẽ không thể vì chuyện này mà trở mặt với Trần Nam Vương phủ, không chỉ có thế, Phượng Cảnh Kiên còn xem rằng đây là một chuyện rất kỳ diệu.

Không nói đến chuyện loạn luân linh tinh, chuyện này không hiểm gì ở hoàng thất, thật sự chẳng có gì là ngạc nhiên. Hai người đều là nam nhân, cũng sẽ không sinh hài tử, càng không để lại nỗi lo về sau.

Bất quá Phượng Cảnh Kiên thật sự xem nhẹ lý trí của Minh Trạ. Sự bình tĩnh thản nhiên này cũng không phải di truyền từ người của Phượng gia mà chính là của Vệ vương phi.

Minh Trạ nói rất rõ, ta thích ngươi, ta có tình ý đối với ngươi, nhưng mà ta sẽ không chạm vào ngươi. Ngươi vẫn có thể lợi dụng ta, ta tình nguyện để cho ngươi lợi dụng, tình cảm của ta đối với ngươi không phải chỉ là nói suông, nhược thủy tam thiên chỉ thủ nhất biểu ẩm, nếu trước kia mà nói ra những lời này thì cho dù là Ngụy Ninh cũng sẽ cảm thấy buồn nôn mà sồn hết cả gai ốc. Chẳng qua hiện tại Minh Trạ nghiêm túc nói ra những lời này lại làm cho Ngụy Ninh không thể không động lòng. (Ba ngàn con sông, chỉ mức lấy một gáo mà uống)

Cho dù hiện tại Minh Trạ làm không được, nhưng hắn đã nói, đợi đến một ngày.... ta có thể làm được một người cả đời trọn kiếp một đôi. Khi đó ta hy vọng ngươi có thể nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị của ta

Ngụy Ninh há mồm, lần đầu tiên cảm thấy yết hầu siết chặt, Minh Trạ mở to mắt nhìn hắn. Lòng ngực của Ngụy Ninh như đang lên men, giọng nói có một chút khàn khàn, thật lâu sau mới lên tiếng, “Nếu thật sự có ngày đó thì ta sẽ ưng thuận.”

Những gì Minh Trạ vừa nói thật sự làm cho Ngụy Ninh kinh ngạc, hắn cảm phục tâm ý của Minh Trạ. Huống chi nếu đúng như Minh Trạ đã nói, đến một ngày Minh Trạ thật sự có thể hào phóng cùng một nam nhân ở bên nhau thì hắn tin tưởng khi đó vạn vật trên đời này đều đã nằm trong tay của Minh Trạ. Ngụy Ninh lớn hơn Minh Trạ mười lăm tuổi, nếu Minh Trạ vẫn không chê niên kỷ, dung mạo của hắn thì có một ái nhân như vậy, Ngụy Ninh thật sự không có lý do gì để từ chối.

Trong khi Ngụy Ninh đang cảm động thì Minh Trạ đã thay đổi sắc mặt, đắc ý nhướng hàng lông mày rồi nói, “Ta biết là ngươi thích nam nhân mà, lúc trước cứ cãi bướng.”

“Ngươi nói thật nực cười, chẳng lẽ ta thích nam nhân cũng phải ưng thuận ngươi hay sao?” Ngụy Ninh gõ lên trán của Minh Trạ một cái rồi thở dài, “Minh Trạ, ta đã qua cái thời sống chết vì yêu, nếu ngươi nguyện ý nghiêm túc đối đãi quan hệ của chúng ta, Minh Trạ, ta cũng sẽ nguyện ý nghiêm túc với tình cảm này. Nếu ngươi có thể làm được những gì mà mình đã nói, như vậy, ngươi chân chính là người rất hiếm có.”

“Để ta nói cho ngươi nghe, ngươi cũng không cần hoàn tất mọi chuyện ở đây quá nhanh.” Giọng nói của Ngụy Ninh dần dần trầm thấp, “Các hoàng tử trong triều đang tranh đấu rất quyết liệt, hiện tại ngươi đến đề đô sẽ khó tránh khỏi liên quan đến cuộc tranh đấu này, đối với ngươi cũng không phải chuyện tốt.”

“Vậy còn ngươi?”

Ngụy Ninh cười khê, “Lập trường của ta rất cách biệt, thê tộc của ba vị hoàng tử ít nhiều gì cũng có quan hệ đến ta, việc ta khoan tay đứng nhìn chính là điều mà bất cứ kẻ nào cũng đồng ý.”

Minh Trạ và Ngụy Ninh đạt được một điểm cân bằng, thỉnh thoảng hắn vẫn ăn đậu hủ Ngụy Ninh một chút, tuy Ngụy Ninh không thích hành động lỗ mãng này nhưng cử chỉ của hai người càng ngày càng tỏ ra ăn ý.

Ngụy Ninh mặc dù bị phá làm đương sai nhưng khi rảnh rỗi vẫn sẽ cùng Minh Lễ và Minh Liêm uống trà đàm đạo, chỉ điểm bọn họ một chút về đạo lý đối nhân xử thế. Ngụy Ninh rất có phong thái giao tiếp, Minh Lễ và Minh Liêm thật sự thích nghe vị tiểu cữu cữu này nói chuyện.

Minh Liêm là người có bản tính ngay thẳng đơn giản, huynh trưởng Minh Lễ rất được mẫu thân quan tâm, ầu muội Minh Phi lại được sủng ái nhất, hắn xếp hàng lão tam, thật sự là mù mù không yêu, cữu cữu không thương. Minh Liêm tính tình lại tùy tiện, thỉnh thoảng sẽ tìm đến Ngụy Ninh nói một chút chuyện riêng, kỳ thật Minh Liêm hiểu được, Ngụy Ninh là cữu cữu của hắn, cho dù như thế nào cũng sẽ không hại hắn.

“Mấy ngày nay cũng không biết Minh Phỉ bị cái gì, cứ nhao nhao đòi tìm thể tử giải thích quy trình tính toán thuế suất.” Minh Liêm thở dài, càu nhàu với Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh đang pha trà, nghe vậy thì cười, “Nàng muốn thì cứ đưa nàng xem.”

Minh Liêm có một chút tức giận, bèn than thở, “Nếu là thứ khác thì ta nhất định sẽ đưa cho nàng. Cữu cữu không biết thôi, nàng và thể tử từ nhỏ đã bắt hòa, một nữ nhân mà không biết giữ lễ tiết, chẳng thà giống như tứ muội, rãnh rỗi thì thêu thùa này nọ, làm vài món hiếu kính mẫu phi, còn được mẫu phi tán thưởng nữa. Minh Phỉ cứ một lòng muốn gây phiền phức cho thể tử, chẳng phải là lấy trứng chọi đá hay sao? Cữu cữu nghĩ thử xem, thể tử vốn không ưa Minh Phỉ, vậy mà nàng ta lại cứ thích đâm đầu tìm cái chết.” Nói đến Minh Phỉ, Minh Liêm lại cảm thấy khó thở, nhưng không dám cao giọng, khiến hô hấp cứ nghèn nghẹn ở cổ.

“Thể tử cũng không phải người ích kỷ.” Ngụy Ninh nói một câu để mở đường cho Minh Liêm nói tiếp.

“Thì thế.” Minh Liêm cũng có một chút đồng thuận, “Ta có việc gì cần tìm tứ đệ thì hẳn đều giúp đỡ ta. Với lại, trước kia ta và hắn cũng không có giao tình, vậy mà hắn vẫn chiếu cố ta, có thể thấy được thái độ đối nhân xử thế của hắn rất tốt. Cữu cữu không biết đó thôi, kỳ thật trước đây huynh đệ chúng ta cũng không như Minh Phỉ.” Minh Liêm phát sầu, “Ta lớn hơn Minh Phỉ hai tuổi, ta năm tuổi thì mới học Tam tự kinh, trong khi Minh Phỉ đã có thể ôm Quốc sử mà đọc một lượt. Lúc ấy phụ vương rất sủng ái nàng, còn nói Tiếc thay không phải thân nam nhi. Đứng nhìn Minh Kỳ hiện tại lợi hại, trước đây Minh Kỳ cũng không thông minh như Minh Phỉ đâu. Sau này khi càng ngày càng lớn thì tâm tư của Minh Phỉ cũng không đặt vào thư sách nữa, nàng là nữ nhi, sẽ không học những thứ như nam nhân chúng ta. Đến lúc Minh Trạ đi học, vì thuở nhỏ hắn không biết nói, lại quấn chặt lấy Minh Kỳ, cho nên Minh Kỳ không cùng bọn tỷ muội học chung mà lại cùng với Minh Trạ học chung với huynh đệ chúng ta. Minh Phỉ rất hâm mộ, cũng quấy lấy mẫu thân đòi cùng chúng ta đi nghe phụ tử dạy học, phụ vương không đồng ý, kể từ khi ấy Minh Phỉ cứ thường xuyên gây phiền phức cho Minh Kỳ và Minh Trạ.”

“Hóa ra từ nhỏ đã bắt hòa rồi.”

“Cũng không phải, cữu cữu từng thấy Minh Phỉ ngày thường ba hoa cái mồm, kỳ thật chẳng bao giờ chiếm được lợi ích từ trong tay của Minh Trạ đâu.” Minh Liêm dường như đã tìm được tri âm, hết thấy uất ức trong lòng đều đổ ra ngoài, không cần Ngụy Ninh mở đường mà đã tiếp tục nói, “Minh Kỳ không thích nói chuyện, khi đó Minh Trạ lại bị câm, tính tình của Minh Phỉ thì nóng nảy, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu khó nghe. Tỷ đệ bọn họ bề ngoài không nói gì, nhưng khi quay đầu thì sẽ đánh cho Minh Phỉ một trận.”

“Mẫu thân vì chuyện này mà tức giận nhiều lần, nhưng cữu cữu nói xem, có thể làm được gì, mẫu phi chỉ có một mình Minh Kỳ và Minh Trạ, Minh Phỉ đi cáo trạng với phụ vương, phụ vương có hỏi thì với bản tính không thích nói nhiều của Minh Kỳ, cho dù có tranh luận thể nào ở trước mặt phụ vương thì phụ vương cũng không tin, cho nên nếu phụ vương có nổi nóng thì Minh Trạ sẽ lập tức bị nằm xuống đất.” Minh Liêm hồi tưởng lại chuyện xưa, giọng nói tràn đầy cảm thán, “Minh Phỉ đã quen cái thói xuất chúng hơn người, không chấp nhận kẻ khác mạnh hơn nàng. Nhưng mấy năm nay, Minh Kỳ đến phương nam chấp chưởng binh quyền, Minh Trạ thì được phong làm thể tử, huynh muội chúng ta thật sự không bằng tỷ đệ bọn họ.”

Ngụy Ninh cầm lên một tách trà Bích loa xuân rồi đưa cho Minh Liêm, Minh Liêm cúi đầu ngửi, buồn bã nói, “Cũng không phải ta tự hạ thấp mình, nhưng chuyện mà Minh Trạ làm thì ta làm không được, có lẽ đại ca cũng không thể. Nay đã như vậy, ngày sau chúng ta phải trông cậy vào Minh Trạ mà lập thân, lúc trước không có giao tình, chẳng lẽ hiện tại còn muốn đắc tội với hắn nữa sao? Hắn giúp ta vài lần, ta cảm thấy hắn thật không tệ. Hiện tại Minh Phỉ nói trong nói ngoài, nói câu nào cũng có liên quan đến thể tử, ta ngốc như vậy mà còn có thể nhìn ra lòng nàng, như vậy trong mắt của Minh Trạ lại càng thêm khó xem.”

Ngụy Ninh thảm than, họ Phượng từ khi nào lại có một người thành thật như vậy, Minh Trạ chỉ cho Minh Liêm ba năm lợi ích vậy mà Minh Liêm liền cảm thấy Minh Trạ thật sự là người rất tốt.

“Tiểu cữu cữu, ngài có thể nghĩ cách giúp Minh Phỉ nhanh chóng xuất giá hay không?” Minh Liêm cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng là thân muội muội, hắn không thể bóp chết nàng. Cũng may nữ nhi sẽ phải xuất giá, đem Minh Phỉ đá ra ngoài, tốt hay xấu thì phải xem phúc phận của nàng ở bên nhà trưởng phu.

Chuyện này thật sự làm Ngụy Ninh khó xử, lúc ấy Minh Trạ̣m đượ̣c chỉ hôn cho tiểu quận quân của đại công chúa Kính Mẫn, nhưng tiểu quận quân sớm qua đời, Minh Trạ̣m vì thu mua lòng người cho nên chẳng những thú cái bài vị mà còn giữ đạo hiếu cho chính thê một năm. Từ đó, Minh Trạ̣m đượ̣c tôn sùng là tấm gương hiền đức thủ lễ.

Hôn sự lần này của Minh Phĩ tuy rằng xảy ra chuyện nhưng dù sao cũng đã ban hôn, nếu tiểu tử kia không chết thì Minh Phĩ sẽ bị gả sang đó, thánh chỉ đã hạ, không thể thu hồi.

Minh Trạ̣m có thể trì hoãn hôn sự, nhưng Minh Phĩ thì lại không thể.

Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Chuyện này cũng không quá gấp rút. Đợi ta quay về đế đô rồi tính sau.”

“Tiểu cữu cữu, ngài nên nhớ kỹ điều này nha.”

.....

P/S: mặ́m Minh Phĩ dám bắt nạt tiểu mồm mồm hồi bé -.-.

Bác Ninh đã chính thức say nắng em Trạ̣m :>. Em Trạ̣m dùng khổ nhục kế (chấp nhận bị lợi dụng vì chuyện thuế muối) để bác Ninh mủi lòng thương

125. Chương 125: Làm Hải

Khi Ngụy Ninh rời đi thì công chúa Tây Tạng Thanh Loan đã khởi giá tiễn vào địa giới Vân Nam.

Đợi Ngụy Ninh đến đế đô thì Phụng Cảnh Kiên đã thu được tấu chương về chuyện kết thân của Trần Nam Vương phủ và Tây Tạng.

“Tử Mẫn, người có được diện kiến công chúa Thanh Loan hay không?” Phụng Cảnh Kiên cười hỏi.

“Thần sớm rời đi cho nên chưa có dịp diện kiến.” Ngụy Ninh cung kính nói, “Bất quá nghe thế tử nói về chuyện kết thân với Tây Tạng là do Tàng Hãn đề xướng. Ngày thần trở về cũng là lúc thế tử đã muốn bắt đầu tuyển phi.”

Nghĩ đến hôn sự của Minh Trạ̣m, Phụng Cảnh Kiên than nhẹ, tiếc nuối nói, “Trẫm đã chỉ hôn cho Minh Trạ̣m hai lần mà không như ý. Chỉ hy vọng lần này hãn có thể tuyển được một thực nữ, như vậy trẫm cũng có thể yên tâm.” Đầu ngón tay hơi chai sần nhẹ nhàng vuốt ve phong bì màu minh hoàng của tấu chương. Phụng Cảnh Kiên khẽ nhếch khóe môi, “Xem ra hôn sự giữ Tây Tạng và Trần Nam Vương phủ đã thành, bằng không cũng không thể để cho ái nữ đến Vân Nam. Tiểu tử Minh Trạ̣m này thật sự có một chút đào hoa.”

Ngụy Ninh mỉm cười, “Hoàng thượng mà nói như vậy thì thế tử nhất định sẽ không vui. Thần thấy thế tử rất là phiền não đối với việc nạp thê thiếp.”

Phụng Cảnh Kiên cười ha ha, nói với Ngụy Ninh, “Trẫm thích nhất ở Minh Trạ̣m chính là bản tính thẳng thắn sáng khoái. Cả đời trẫm không có điểm nào thua Cảnh Nam, chỉ có chuyện này lại thua hãn một cái đầu.”

Ngụy Ninh vội vàng cúi đầu, không dám nhiều lời.

“Tử Mẫn, người không phải là ngoại nhân.” Phụng Cảnh Kiên giống như không nhìn thấy vẻ kiêu dè của Ngụy Ninh, cảm khái nói, “Trước đây Minh Trạ̣m ở trong cung vài năm, trẫm nhìn hãn lớn lên, nhiều hài tử như vậy nhưng Minh Trạ̣m lại hợp ý trẫm nhất.” Tâm tình đã đời, rốt cục Phụng Cảnh Kiên cũng hỏi chính sự, “Thế nào, thuế muối ở Vân Nam ra sao?”

Ngụy Ninh ôn hòa bẩm báo, “Kế hoạch ban đầu của thế tử chỉ chọn hai nhà để thử cải cách, bất quá cuối cùng chọn bốn nhà. Khu mật dịch ở biên ải Tây Tạng vẫn đang xây dựng, thương nhân tham gia đấu giá buôn bán ở khu mật dịch cũng đã hoàn tất.”

“Đầu giá tổng cộng thu được bao nhiêu bạc?” Hiện tại Phượng Cảnh Kiên thật sự túng bạc, cho nên đặc biệt quan tâm đến điều này.

“Lần này tổng cộng mở ra mười hạng mục bao gồm: trà, tơ lụa, đồ sứ, súc vật, ngựa, lông thú, dược liệu, đồ gốm, gia dụng, bảo thạch, dược liệu. Đầu giá quyền buôn bán ở khu mậu dịch được tất thảy hai trăm ba mươi bảy vạn tám ngàn lượng.”

Cho dù là Phượng Cảnh Kiên cũng phải tán thưởng một tiếng, chiêu thức mượn gà để trứng của Minh Trạ thật sự xuất sắc! Trước tiên đem bạc nắm vào tay trong, việc xây dựng khu mậu dịch cũng sẽ trôi chảy.

Thương nhân cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại, bọn họ rất xảo quyệt, muốn moi bạc từ trong tay của bọn họ cũng không phải thủ đoạn bình thường có thể làm được. Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa hỏi, “Lúc đầu trăm nghĩ hẳn có thể khiến cho hai mỏ muối cải cách đã là một chuyện rất khó, không ngờ hẳn lại làm chu toàn như thế. Đáng tiếc trăm không thể đích thân tham gia vào cuộc náo nhiệt này, Tử Mẫn kể cho trăm nghe tiếp đi.”

Ngụy Ninh cười, “Thế tử nói với thần rằng, tài đức sáng suốt của hẳn đã động lòng trời xanh, vì vậy mọi chuyện mới trôi chảy.”

Phượng Cảnh Kiên đang bưng tách trà nhỏ để uống, nghe thấy lời này thì suýt nữa đã bị sặc, không khỏi cười nhẹ. Ngụy Ninh cũng cười nói, “Thần đã hỏi thăm, nghe nói thế tử chia đám diêm thương thành hai nhóm, trước tiên bàn về chuyện cải cách thuế muối. Đồng thời phái Chu đại nhân đến Tây Tạng cùng Tạng Vương đàm phán, lập lại việc tuyên truyền mậu dịch ở biên ải Tây Tạng trong dân chúng, nói rõ Trấn Nam Vương phủ nhường lại giao dịch trà mã, thương nhân có thể tiến hành buôn bán ở khu mậu dịch. Đôi khi thảo luận về chuyện cải cách thuế muối với đám diêm thương cũng không thuận lợi nhưng thế tử lại không vội, chỉ để ý lôi kéo bọn họ. Dự việc thương thảo với Tây Tạng hoàn thành, Chu đại nhân quay về Trấn Nam Vương phủ thì hẳn lập tức mời dự hội đầu giá buôn bán tại khu mậu dịch ở biên ải Tây Tạng. Lúc này đám diêm thương vẫn chưa có phương án chuẩn xác, bất quá đám thương nhân khác đã thêm nhỏ dãi đối với khu mậu dịch này. Thương nhân gấp rút tham gia, diêm thương cũng nôn nóng sốt ruột. Bởi vì thế tử đã sớm nói với bọn họ, nếu diêm thương dâng mỏ muối rồi tham gia đầu giá thì sẽ được miễn thuế ba năm, chậm một năm không biết sẽ tổn thất của bọn họ bao nhiêu bạc. Trong lúc nhất thời đều đỏ mắt, bọn họ đều lên lút đem mỏ muối dâng lên. Cho nên mới nhất cử lưỡng tiện.”

Dương đông kích tây. Phượng Cảnh Kiên tán thưởng, “Trăm quả thật không nhìn lầm Minh Trạ.” Vốn tưởng rằng năm nay đệ đệ khó tránh khỏi căng thẳng, không ngờ người ta tốt số, sinh được một hài tử chiêu tài, giải ưu, giải ưu a. Phượng Cảnh Kiên thật sự có cảm tình đối với Minh Trạ, hiện tại lại càng hâm mộ ghen tỵ với Phượng Cảnh Nam, chỉ hận vì sao mình lại không có nhi tử biết chiêu tài như vậy.

“Đáng tiếc, đáng tiếc là công chúa Tây Tạng đến Vân Nam cho nên trăm không tiện gọi Minh Trạ đến để đồ.” Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Bằng không thỉnh hẳn về đây chủ trì hội đầu giá ở để đồ là thích hợp nhất.” Mặc dù Phượng Cảnh Kiên có da mặt dày đến đâu, nhưng vì đã ban cho Minh Trạ hai cuộc hôn sự bất thành, cho nên hẳn cũng không thể kiên quyết bắt người ta đến để đồ làm trâu làm ngựa khi người ta đang tuyển phi tử.

“Cứ để lại tấu chương, trăm xem qua rồi sẽ nói sau.” Phượng Cảnh Kiên ôn hòa nói, “Người đi thỉnh an mẫu hậu đi, hai tháng qua, mẫu hậu rất nhớ người đó.”

“Thần cũng rất nhớ Thái hậu cô cô.”

Ngụy thái hậu cũng không phải nữ nhân khôn ngoan, bất quá cũng rất chiều cố huynh đệ Ngụy gia, Ngụy Ninh cũng thật sự có vài phần tình cảm đối với cô cô.

Ngụy Ninh làm việc cẩn thận chu đáo, phần tấu chương này được viết rất tỉ mỉ và đáng tin cậy, nhiều điều khoản cải cách thuế muối ở Trấn Nam Vương phủ cũng được viết vào. Phượng Cảnh Kiên cũng thích sự tinh tế của Ngụy Ninh, mãi mê đọc cho đến tối mới hoàn thành.

Đại đa số những điểm trong đó đều rất dễ hiểu, chỉ có một phần tính toán thuế suất, đề cập đến khái niệm toán học khổng lồ thì Phượng Cảnh Kiên phải phái người gọi Ngụy Ninh đến thư phòng.

Ngụy thái hậu giữ diệt tử ở lại dùng bữa, chưa bao lâu thì đã thấy thái giám ở Tuyên Đức điện đến truyền

chỉ. Ngụy thái hậu vừa cười vừa mắng một câu, “Mới trở về chưa kịp thở mà Hoàng thượng đã không tha cho người ta rồi.” Nhưng vẫn cao hứng vì Ngụy Ninh được trọng dụng, vì vậy mới chịu thả người.

Kỳ thật đối với những con số tính toán này thì Ngụy Ninh cũng chỉ biết sáu bảy phần, “Đây là thế tử làm ra, vì thuế suất ở khu mật dịch tăng biên sẽ lấy bằng lãi của hai thành muối, lúc ấy nhiều triệu thần khó hiểu, thế tử liền giải thích cách trưng thu thuế bằng lãi của hai thành muối như thế nào, nhìn vào những con số này thì kỳ thật mọi người cũng không quá hiểu rõ. Trong Vương phủ, Phùng đại nhân quản lý ngân khố là người tinh thông nhất về số học, cùng với việc thỉnh giáo thế tử giảng dạy một tháng trời thì mới hiểu được một chút căn nguyên.”

“Trẫm nhìn mà đau đầu quá.” Phượng Cảnh Kiên xoa xoa mi tâm, “Làm khó hán thì sẽ lãnh hậu quả.” Sau khi xem qua có không ít kẻ phải choáng váng.

Công chúa Thanh Loan cũng không quá phô trương, nàng mặc phục sức Tây Tạng rất hoa mỹ, trên người đeo đá quý ngọc thạch, ngũ quan diễm lệ, dáng người cao gầy.

Thật sự là cao gầy.

Công chúa Thanh Loan lớn hơn Minh Trạng hai tuổi, vóc dáng...hình như cũng cao hơn Minh Trạng một ít.

“Trần Nam Vương thế tử.” Hán ngữ của công chúa Thanh Loan có một chút khó nghe, phỏng chừng mới học được không bao lâu.

“Công chúa đường xa mà đến, vất vả rồi.”

Thanh Loan lắc đầu, “Phong cảnh trên đường rất đẹp, ta cũng không mệt.” Minh Trạng thỉnh công chúa vào thành, công chúa Thanh Loan đột nhiên hỏi, “Trên đường ta đều ngồi trong xe ngựa, hiện tại có thể kỵ mã hay không? Nữ nhân ở Vân Nam của các người có thể cưỡi ngựa hay không?”

Minh Trạng cười, “Đương nhiên có thể, tỷ tỷ của ta có võ công và kỹ năng kỵ mã vô cùng tốt. Công chúa không cần câu lệ, cứ thoải mái là được.”

“Thật sự là quá tốt.” công chúa Thanh Loan vô cùng cảm kích Minh Trạng, “Ta nghe các sư phụ giảng dạy cho ta có nói, nữ tử Vân Nam đi đường phải chậm rãi từng bước nhỏ, nói chuyện cũng phải hạ thấp giọng, đi ra ngoài phải che mặt che mũi, không được để nam nhân khác nhìn thấy, hóa ra đều là gạt ta.”

Một nữ quan bên cạnh công chúa cơ hồ muốn khóc thét, nhưng vì có Minh Trạng bên cạnh mà cảm thấy khó nói.

Thanh Loan công chúa phái người dắt đến tuần mã, công chúa kỵ mã thì đương nhiên Minh Trạng cũng không thể mặt dày ngồi xe, vì thế hai người kỵ mã vào thành.

Mặc dù xung quanh đều là quan viên thị vệ nhưng Minh Trạng vẫn giới thiệu sơ qua các cửa hiệu ven đường, phong tục cảnh trí của Vân Nam với công chúa Thanh Loan. Công chúa Thanh Loan cảm thấy tuy rằng thế tử điện hạ gây yếu một chút nhưng thái độ làm người thật không tệ.

Công chúa Thanh Loan thay thân phụ là Tàng Hân đến đây, xem như là lần ghé thăm hữu nghị chính thức.

Phượng Cảnh Nam thiết yến chiêu đãi công chúa Thanh Loan, song phương đều bày tỏ hữu hảo bang giao.

Minh Trạng hơi phiền não một chút, phiền não đến mức không muốn dùng bữa, văn thiện cũng chẳng ăn gì.

Thanh Phong và Minh Nguyệt ở bên cạnh Minh Trạng nhiều năm, liên tiếp hỏi, “Điện hạ không thiết ăn uống như vậy, có phải trong người khó chịu hay không? Để nô tỳ đi thỉnh Thái y xem qua cho điện hạ.”

“Ta không sao, đến Nội Vụ tư dẫn thợ thủ công làm hài lại đây.” Minh Trạng đi tới đi lui trong phòng vài vòng rồi phân phó.

Thời gian trôi qua khoảng một tách trà nhỏ, Tư trưởng Lâm Trung Lương của Nội Vụ tư dẫn theo thợ thủ công đến đây. Mấy ngày nay Nội Vụ tư đều bận rộn chuyện của Minh Trạng, Lâm Trung Lương cũng không dám thất lễ đối với vị thế tử này.

“Được rồi, đều đứng dậy hết đi.” Minh Trạng không thích gặp người mà chưa nói gì đã quỳ, “Minh Nguyệt, người dẫn người lui xuống, Thanh Phong ở lại hầu hạ.”

Trong lòng của Lâm Trung Lương có một chút hồi hộp, chẳng lẽ có chuyện gì cơ mật muốn phân phó với hần ư? Không đúng, nếu thật sự là cơ mật thì tuyệt đối không thể để cho hần mang theo thợ đóng hài. Không phải cơ mật là tốt rồi, Lâm Trung Lương âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Minh Trạ không tiện mở miệng, uống mấy ngụm trà áp chế sự ngượng ngùng, bề ngoài lại tỏ ra đứng đắn, hỏi thợ thủ công, “Ta muốn làm một loại hài, không biết người có thể làm hay không?”

Thợ thủ công cúi đầu lắng nghe, Minh Trạ đặt tách trà xuống, “Nói rất đúng, để cho đế hài hơi dày một chút. Người lại đây, ta nói cho người nghe, đế hài sẽ làm thành như vậy.” Minh Trạ chắp hai tay với nhau, phía dưới bằng phẳng, mặt trên nghiêng, tạo thành một hình sườn dốc, đế hài tăng cao, “Bất quá, nhìn từ bên ngoài thì đế hài vẫn phải bằng phẳng.” Để cho người ta nhìn thấy sẽ rất mất mặt.

Thợ thủ công làm hài là một người rất thành thực, vừa thấy liền hiểu được, mang đôi hài như vậy sẽ làm cho người ta nháy mắt tăng vọt chiều cao, cảm thấy ý kiến của Minh Trạ rất mới mẻ độc đáo, hần hơi cân nhắc một chút, “Để thần thử xem, không biết khi nào thì thể tử cần?” Ngày thường hần vẫn làm hài cho Minh Trạ, là tiểu quan cửu phẩm, cho nên tự xưng là thần.

“Càng nhanh càng tốt.” Đã nhiều ngày đều gặp công chúa Thanh Loan, trong khi hần lại lùn hơn người ta, tuy rằng vóc dáng của công chúa Thanh Loan có vẻ cao ráo, bất quá cũng khiến cho Minh Trạ tổn thương lòng tự tôn của mình.

Thợ thủ công cung kính đáp, “Như vậy sáng mai thần sẽ mang đến cho thể tử.”

Minh Trạ giải tỏa một mối tâm sự, hài lòng gật đầu, “Vây vát vả cho người phải gia công buổi tối.”

Thợ thủ công sợ hãi nói, “Có thể cống hiến sức lực cho thể tử là phúc phận của thần.”

Minh Trạ thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho Minh Nguyệt thưởng thợ thủ công này hai mươi lượng bạc. Nói đến việc ban thưởng, ở thời này cũng không giống như trong phim truyền hình hiện đại, mỗi lần đều thưởng mấy trăm mấy ngàn lượng. Như Minh Trạ, bổng lộc một năm của hần cũng chỉ có hai nghìn bạc, đương nhiên ăn uống đều do Vương phủ lo hết.

Trên mấy bộ phim truyền hình, nhân vật chính đều ném cho tiểu nhị một thỏi vàng thật lớn, thật sự là chỉ có kẻ ngốc mới làm những chuyện như thế.

Hai mươi bạc đã là không ít, kỳ thật Minh Trạ có chút đau lòng, nhưng mười hai bạc thì lại quá ít. Còn đặc biệt gọi người đến, gia tăng một ít áp lực cho thợ đóng hài này, muốn hần nhanh chóng làm ra hài thì đành phải cần môi mà ban thưởng.

Thợ thủ công cảm tạ, vội vàng chạy về làm đôi hài tăng chiều cao cho Minh Trạ.

Lúc này trên mặt của thợ thủ công đỏ ửng, toát lên một loại kích động, Lâm Trung Lương cảm thấy buồn cười, có lẽ đây là lần đầu tiên Tạ Phàm gặp thể tử nên khó tránh khỏi kích động, bèn dặn dò hần, “Người nhất định phải làm cho tốt, đừng để thể tử thất vọng.” Hai mươi lượng bạc cũng không nhiều, quan trọng là thể diện. Bất quá nếu làm không tốt thì sẽ rất bẽ mặt.

Tạ Phàm dạ một tiếng thật mạnh.

Hần kích động không chỉ vì gặp được thể tử, được thể tử ban thưởng. Nhà hần có truyền thống gia công hài, từ đời tổ tông đã làm hài cho Vương phủ nhiều năm, vì có thanh danh nên tiệm hài của gia tộc bọn họ cũng là đệ nhất đệ nhị ở thành Côn Minh.

Kỳ thật Tạ Phàm biết nguyên nhân mà thể tử muốn làm đôi hài này, thiên hạ bao la, số người phiền não giống như Minh Trạ cũng không phải chỉ một hai người, nếu loại hài này được nghiên cứu và gia công thành công....Tạ Phàm dường như có thể nhìn thấy tấm bảng hiệu chữ vàng lấp lánh của nhà hần, cũng như vàng bạc cuộn cuộn chảy vào.

.....

126. Chương 126: Cao Cao

Nếu công chúa Thanh Loan đã đến đây thì phải có người chiêu đãi.

Nhiệm vụ này thuộc về Minh Trạm.

Vì sao công chúa người ta lại đến đây, vì ai mà đến? Hai người cũng trạc tuổi nhau, cho dù công chúa Thanh Loan lớn hơn Minh Trạm hai tuổi thì cũng xem như tương xứng. Trần Nam Vương phủ từ trên xuống dưới đều coi trọng hôn sự này.

Duy nhất rầu rĩ không vui chính là Nguyễn Thần Tư, nàng và Minh Trạm chỉ mới thành thân mấy tháng, nay Minh Trạm sắp thú công chúa, đương nhiên trong lòng sẽ có đủ loại tư vị.

Vệ vương phi thấy bộ dáng như vậy của Nguyễn Thần Tư thì không khỏi khuyên răn nàng vài câu, “Năm đó ta gả cho Vương gia, bên cạnh Vương gia đã nạp Ngụy phi và cố Lý phi, Minh Lễ cũng đã ra đời. Những năm gần đây, trong Vương phủ, trắc phi thứ phi thị thiếp, có chút tên tuổi thì còn đỡ, còn không có danh phận thì ta đều nhớ không hết.”

Nguyễn Thần Tư đỏ mặt, vội nói, “Mẫu thân, nữ nhi không có...”

“Minh Trạm là người rất hiếm có.” Vệ vương phi không có ý thổi phồng nhi tử của mình, nàng luôn lạnh nhạt bình thản, nói với Nguyễn Thần Tư, “Chúng ta nay đã là bà bà và tức phụ, không có gì không thể nói. Mặc dù ta ít khi xuất môn nhưng cũng hiểu biết nam tử bên ngoài, phàm là có chút ngân lượng trong tay sẽ nạp tam phòng mỹ thiếp. Người gả vào Vương phủ cũng được một thời gian, để ý đến sinh hoạt của Minh Trạm thì đương nhiên sẽ biết thị nữ bên cạnh hắn đều đã trưởng thành, dung mạo cũng chẳng kém tiểu thư nhà người ta, nhiều năm qua vẫn là bọn họ hầu hạ hắn, cũng không thể nói là không có tình cảm, nhưng Minh Trạm lại chưa từng động đến các nàng dù chỉ một ngón tay.”

Nguyễn Thần Tư có một chút ngượng ngùng, nàng cũng không phải chính thê của Minh Trạm, có ghen cũng không đến phiên nàng. Cho dù ngày sau Minh Trạm lập thể tử phi thì nàng cũng không có quyền xen vào chuyện Minh Trạm nạp phi nạp thiếp. Nhưng nàng là một tiểu cô nương đang tuổi thanh xuân, vừa mới gả vào đây, bên cạnh Minh Trạm chỉ có một mình nàng, hắn lại ôn nhu săn sóc nàng, nay đột nhiên nghe thấy Minh Trạm sắp thành thân với công chúa, cho dù có chuẩn bị tâm lý thì vẫn cảm thấy khổ sở. Huống chi Nguyễn Thần Tư không có tâm cơ sâu nặng, cho dù muốn che giấu nhưng vẫn lộ ra một chút.

Hiện tại lại phải nghe bà bà khuyên nhủ....Nguyễn Thần Tư ngượng ngùng khó nói nên lời.

Vệ vương phi ôn hòa nói, “Người là tiểu hài tử thông minh, hiện tại cứ sống yên ổn đi, người ngẫm lại xem, Minh Trạm thích người vui vẻ mỗi ngày hay là thích người mặt mày ủ rũ?”

“Mẫu thân, nữ nhi đã hiểu.” Vệ vương phi nói như vậy khiến Nguyễn Thần Tư tràn đầy cảm kích, cho dù là mẫu thân của nàng thì cũng chỉ có thể nói những lời như vậy mà thôi. Nàng rời nhà đã lâu, cũng nhận thức tốt xấu, cố gắng cười nói, “Ngày nào thể tử cũng bận rộn nhiều chuyện, ta không thể làm cho hắn vì chuyện của mình mà lao tâm khổ trí.”

Vệ vương phi không nói thêm nữa, phái Nguyễn Thần Tư quay về nghỉ ngơi.

Minh Trạm đối với nữ nhân thật sự không tệ, đương nhiên ngoại trừ Minh Phi. Nhưng mấu chốt là hắn đối với ai cũng đều không tệ.

Minh Trạm thỉnh công chúa Thanh Loan uống trà ở hoa viên.

Trà đạo ở thời này được biểu diễn với tài nghệ lịch sự tao nhã mà cũng không kém phần rườm rà khiến công chúa Thanh Loan xem đến hoa cả mắt.

“Công chúa là khách quý từ phương xa đến đây...” Minh Trạm ôn hòa nói, “Mặc dù công chúa không dự tính ở lại quá lâu, nhưng ta nghĩ cứ ru rú ở trong phủ thì thật đáng tiếc.”

Minh Trạm ra về thân sĩ mà mời trà công chúa Thanh Loan, công chúa Thanh Loan nói cảm tạ, ngửa đầu uống cạn, hào phóng như uống hảo tửu.

“Ta định thế này, hành cung ở phía Nam có phong cảnh tuyệt đẹp, không bằng ta cùng công chúa đến đó ở vài ngày, nhân dịp để công chúa thưởng thức cảnh đẹp Vân Nam. Ngày đó ta thấy công chúa kỳ mã xuất chúng, muốn hỏi một câu, tài bắn cung của công chúa như thế nào, có thích đi săn bắn hay không?” Minh Trạm nhấp một ngụm trà hương, không nhanh không chậm mà nói.

Nhân thần của công chúa sáng lên, nói một cách khiêm tốn, “Võ nghệ của ta bình thường, bất quá thỉnh thoảng vẫn thích đi săn bắn.”

“Như vậy thật là tốt, ta cùng công chúa đến đó đi. Hiện tại đang lúc mùa thu, hằng năm mùa thu ở Vương phủ đều có hoạt động săn bắn.” Sự phấn khích của Thanh Loan công chúa cơ hồ đều viết lên mặt, Minh Trạm mỉm cười, “Nếu công chúa cũng thích thì ta sẽ cùng phụ vương thương lượng, trước mùa thu hoạch thú sẽ để công chúa tận hưởng săn bắn.”

“Nếu không phiền.” Công chúa Thanh Loan suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt nói, “Ta thật sự rất thích.”

“Hảo, ta sẽ lệnh cho Nội Vụ tư chuẩn bị hành trang cho công chúa trước.”

Minh Trạm đưa công chúa Thanh Loan về chỗ ở, mấy ngày nay ở chung, công chúa Thanh Loan cảm thấy mặc dù Minh Trạm có vẻ nho nhã yếu ớt, bất quá thái độ làm người thật không tệ. Chẳng qua hôm nay nàng quan sát Minh Trạm vài lần, nghi vấn cứ hiện lên trong mắt một cách chói lọi, Minh Trạm muốn giả vờ không thấy cũng không được.

“Công chúa, có chuyện gì hay sao?” Minh Trạm cười hỏi, “Có thể nói thẳng với ta, công chúa cứ xem nơi này là nhà của mình, không cần phải khách khí.”

Cho dù công chúa Thanh Loan có tính tình phóng khoáng nhưng cũng không tiện hỏi Người làm cái gì mà chỉ một đêm lại cao như thế? Công chúa Thanh Loan cũng không hiểu biết phong tục tập quán ở Vân Nam, bất quá theo trực giác của nữ nhân thì nàng cảm thấy cảm miệng vẫn là tốt nhất.

Công chúa Thanh Loan vội vàng lắc đầu, “Không có gì.”

Kỳ thật mọi người cũng không phải người mù, Minh Trạm lại là người được vạn chúng chú ý, bình thường hần hắt xì một cái thì mọi người cũng phải nghiêng cứu thảo luận một hồi, huống chi chỉ trong một đêm mà lại cao đến thế, thật là kỳ lạ.

Không phải chỉ một hai người thắc mắc, bất quá rốt cục vẫn là Phụng Cảnh Nam hỏi thẳng.

Vóc dáng của Minh Trạm so với những người đồng trang lứa thì có vẻ trưởng thành hơi chậm, hoàn toàn không thể sánh bằng vóc người hoàn hảo như Phụng Cảnh Nam, thấp hơn nửa cái đầu. Đáng tiếc ở thời này không có thuốc gia tăng chiều cao, nếu có thì Phụng Cảnh Nam đã cho Minh Trạm uống.

Nên biết tướng mạo đối với người cầm quyền cũng khá quan trọng. Cái tướng mạo vọng chi bất tự nhân quân này sẽ làm giảm trọng lượng, bởi vì phụ mẫu của Minh Trạm có gien tốt, cho dù không di truyền những gien nổi trội xuất sắc nhưng cũng nằm trong tiêu chuẩn. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là vóc dáng hơi thấp một chút. (vọng chi bất tự nhân quân = Ở xa nhìn không ra vẻ một ông vua)

Bất quá Minh Trạm vẫn còn nhỏ, cũng không cần vội.

Nhưng bỗng nhiên chỉ trong một đêm mà Minh Trạm lại cao hơn mấy phân, chuyện này thật sự làm cho người ta kinh ngạc. Người khác có lẽ e ngại thân phận của Minh Trạm mà không dám hỏi nhưng Phụng Cảnh Nam thì khác, hần lồi kéo Minh Trạm, nhìn trái nhìn phải cả buổi rồi mới hỏi, “Trong hài của người có đặt cái gì à?”

“Cái gì cơ! Phụ vương đang nói cái gì cơ?!” Minh Trạm tỏ ra vẻ mặt ngơ ngác, có chết cũng không thừa nhận.

Phụng Cảnh Nam vừa cười vừa gật đầu, “Đã đến lúc này mà còn làm bộ làm tịch.” Cúi đầu nhìn hài của Minh Trạm, bên ngoài thật sự nhìn không ra có gì khác thường, Phụng Cảnh Nam buồn cười hỏi, “Hôm qua thấy người không cao bằng công chúa nhà người ta, nhưng hôm nay các người lại đổi chỗ cho nhau.”

Da mặt của Minh Trạm vốn đã luyện rất dày, không hề sứt mẻ, bình tĩnh nói, “Làm gì có, vì sao ta lại chẳng cảm thấy ta lùn hơn công chúa tí nào cả! Chúng ta rõ ràng là ngang ngửa nhau mà.”

Phượng Cảnh Nam đứng dậy, ra hiệu cho Minh Trạm cùng hấn vào bên trong.

Minh Trạm hết sức cẩn thận, e dè đi qua, vẫn luôn giữ một thước khoảng cách với Phượng Cảnh Nam, cẩn thận đến cực điểm.

Phượng Cảnh Nam nói một cách giễu cợt, “Có nhiều đó lá gan thôi sao!” Đưa tay xách người vác lên nhuyển tháp, vóc người của Phượng Cảnh Nam cao lớn, tay trái ấn một cái, Minh Trạm không biết bị hấn ấn vào huyết vị nào ở bên hông mà bỗng nhiên cảm thấy mất hết sức lực. Lúc này tay phải của Phượng Cảnh Nam đã nhẹ nhàng thoát một bên hải của Minh Trạm ra.

Minh Trạm tức đến đỏ mặt, rống to, “Phụ vương làm cái gì vậy!”

“Để xem trong đây của ngươi có cái quái quỷ gì!” Phượng Cảnh Nam rất ưa sạch sẽ, nếu không phải Minh Trạm tránh né, một mực không chịu nói thật thì hấn làm gì có hứng thú đối với chiếc hải thối của Minh Trạm.

Lúc này Minh Trạm đã giãy dụa đứng dậy muốn cướp lại hải.

Đối với hấn mà nói, không chỉ vì một chiếc hải mà chính là vì tôn nghiêm của nam nhân!

Minh Trạm nổi cơn thịnh nộ, trong khi Phượng Cảnh Nam căn bản không đặt vào trong mắt, tùy tay vỗ một cái, Minh Trạm lại co quắp, toàn thân vừa tê vừa bất lực, tư vị này thật sự là khó chịu!

Kỳ thật cho dù Minh Trạm cũng hay đổ mồ hôi chân, bất quá nô tỳ hầu hạ cho hấn rất chu đáo, mỗi ngày đều đổi hải sạch sẽ, vì vậy hải của hấn quả thật không thối. Phượng Cảnh Nam thò tay vào sờ soạng một chút, lấy ra một cái lót để hải.

Cái lót để hải này khác với lót để hải bình thường, phía sau thì cao, phía trước thì thấp, Phượng Cảnh Nam chậm rãi nở nụ cười, thảo nào bỗng dưng cao lên.

Minh Trạm đã tức đến đỏ cả mặt, nổi cơn thịnh nộ, “Có chuyện gì thì cứ nói, vô duyên vô cớ lại động thủ, như vậy còn gì là anh hùng hảo hán!”

“Ừm, anh hùng hảo hán mau đứng dậy đi, ngươi muốn nằm bao lâu nữa?” Nam nhân có lẽ thích dựa vào nắm đấm để nói chuyện. Phượng Cảnh Nam nhìn Minh Trạm như thể đang cười nhạo.

Minh Trạm suýt nữa đã tức đến mức ngất xỉu.

Phượng Cảnh Nam trả lại miếng lót hải cho Minh Trạm, lại giúp đỡ Minh Trạm ngồi dậy, thành tâm thành ý nhắc nhở hấn, “Cái này có thể làm giả, người phô trương muốn cùng công chúa người ta đi săn thú, nhưng tài bắn cung phải được rèn luyện, ngày thường đều là người một nhà, có làm giả cũng không sao, nay ở trước mặt công chúa, chẳng lẽ ngươi chỉ cầm cung rồi bắn đại vài cái thôi sao? Như vậy còn thể diện gì nữa?”

Minh Trạm vừa khom lưng mang hải vừa oán hận, “Không cần phụ vương quan tâm, ta khẳng định là có cách!” Hôm nay bị Phượng Cảnh Nam làm mất thể diện, thật sự là tàn nhẫn, Minh Trạm then quá hóa giận, “Hể một chút là động tay động chân, cái đầu để làm gì! Con người từ khi biến thành người chẳng lẽ là dựa vào sức mạnh hay sao? Là trí tuệ! Trí tuệ! Có hiểu hay không!”

Phượng Cảnh Nam cũng không tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười, nói cho có lệ, “Ừm, vậy chờ người dùng trí tuệ để săn bắn.”

Minh Trạm thở hồng hộc mà rời đi, Phượng Cảnh Nam cười, yêu cầu không bằng khích tướng. Quả thật Minh Trạm có rất nhiều mưu ma chước quỷ, bất quá, võ công của Minh Trạm như bùn nhót, đây cũng là sự thật. Trong tình cảnh này, Minh Trạm tất nhiên phải tham gia. Chẳng những phải tham gia mà thành tích cũng không được kém.

Phượng Cảnh Nam không phải vì Minh Trạm phát sầu, hấn phát sầu là vì thể diện của Trần Nam Vương phủ.

Còn Minh Trạm, tuy rằng không hợp với Phượng Cảnh Nam, bất quá giữa phụ tử vẫn luôn có một chút tương tự, tỷ như: Hai người đều là người cực kỳ sĩ diện, xem thể diện như tánh mạng.

Hơn nữa, Phượng Cảnh Nam thật sự cẩn thận nghiên cứu Minh Trạ. Hắ còn phát hiện Minh Trạ có một đặc điểm quan trọng: Khi bị uy hiếp, sức chiến đấu của Minh Trạ sẽ đặc biệt mạnh mẽ. Vẫn tốt hơn năm xưa, nếu Phượng Cảnh Nam không có ý đưa Minh Trạ đến để đô thì e rằng bây giờ Minh Trạ vẫn còn ở Trần Nam Vương phủ mà sống cuộc sống ru rú hạnh phúc như lợn.

Nói đơn giản người như thế nếu không bị khi dễ thì sẽ không động não xuất lực.

Phượng Cảnh Nam bèn khi dễ khích tướng Minh Trạ, với lại, ở trong mắt của Minh Trạ thì đó cũng không gọi là khi dễ, nhiều nhất chỉ là pha trò một chút mà thôi.

Minh Trạ đã sớm có đối sách, hắ gọi Lê Băng đến.

Từ khi Lê Băng đi theo Minh Trạ thì lượng công việc cũng không lớn. Hắ chủ yếu phụ trách an nguy của Minh Trạ, mà Minh Trạ lại là người cực kỳ để ý đến an nguy của mình, rất hiếm khi xuất môn.

“A Lê, võ công của người thế nào?” Minh Trạ hỏi.

Lê Băng đương nhiên sẽ không khiêm tốn, Minh Trạ nhất thời tỉnh táo tinh thần, cười hỏi, “Ta nghe nói võ công của người rất tốt, còn có nội lực và chân khí. Không cần cung tiễn vẫn có thể giết người, chỉ cần khoa tay múa chân thế này, vút một tiếng, một luồng chân khí được tung ra, có thể giết chết một con hổ.” Nói đến cuối cùng, Minh Trạ oai phong lẫm liệt khoa tay múa chân.

Lê Băng tái mặt, ngơ ngàng nhìn Minh Trạ rồi hỏi, “Thế tử gặp qua người như vậy rồi sao? Gặp qua võ công như vậy ư?”

“Ừm, ta nghe nói thôi.” Minh Trạ nói chuyện một cách đương nhiên, “Trong sách nói, võ công cao thủ, hái hoa phóng lá có thể đả thương người.”

“Điện hạ, đừng bảo là ngài đọc trong tiểu thuyết chứ?” Lê Băng không thể không sửa lại nhận thức của Minh Trạ đối với võ công, hắ giải thích, “Kỳ thật người có võ công cũng chỉ hơn người bình thường một chút, sức lực mạnh hơn, động tác cũng nhanh nhạy hơn mà thôi. Hoa lá đều là những thứ rất mềm mại, tuyệt đối không thể đả thương người trong nháy mắt được.”

Nhất thời Minh Trạ liền xụ mặt, “Vậy sao. Hoa lá không được, thế này, ta đọc sách có nói đến vài cao thủ dùng kim bắn ra có thể giết người!”

“Điện hạ, thứ thần nói thẳng, sách mà điện hạ đọc có một chút không đúng.” Kỳ thật Lê Băng rất có khả năng quan sát, hắ tùy tiện vung tay lên, đầu ngón tay cầm lấy một cây phi đao giống lá liễu rồi nói tiếp, “Loại phi đao này là ám khí tinh xảo nhất mà thần biết, so với lá liễu thì lớn hơn một chút. Thần thực sự chưa từng nghe nói có ai dùng kim châm để đả thương người.”

Minh Trạ kinh hỉ cầm trong tay, nhìn trái nhìn phải, màu sắc đen sẫm, hoàn toàn không phản quang, giống như lá liễu, chẳng lẽ đây là Liễu hiệp đao trong truyền thuyết? Minh Trạ kiềm nén sự vui mừng trong lòng, vừa cười vừa hỏi, “A Lê, người có thể dùng phi đao săn thú hay không?”

“Con mèo nhỏ thì được. Cờ gà rừng hoặc thỏ.” Nếu trông cậy vào Liễu hiệp đao mà giết hổ báo thì hơi quá sức.

Minh Trạ ưỡn ngực, ngồi thẳng lưng, cười tủm tỉm mà giải thích, “Là như vậy, A Lê, người cũng biết sắp tới sẽ đi săn bắn. Trước kia ta đều ở để đô, đây là lần đầu tiên ta tham gia vào mùa săn bắn ở Vân Nam. Chẳng qua có một chút khó xử, cần A Lê phân ưu cho ta a.”

Lê Băng đại khái hiểu được ý tứ của Minh Trạ, trầm giọng nói, “Điện hạ có chuyện gì thì cứ phân phó, thần đương nhiên sẽ tòng mệnh.”

“Hầy...” Minh Trạ thở dài một hơi, cố tình tỏ ra phiền não rồi cảm khái, “Chuyện này phải quay về lúc trước, xưa kia thân thể của ta không được khỏe, cũng không thể học cung tiễn linh tinh. Tục ngữ có câu, học đi đôi với hành, không thực thành thì mới biết khó thế nào. A Lê, nếu là ngày xưa thì còn đỡ một chút, lần này săn thú lại có công chúa Tây Tạng tham gia, cho nên tất cả thể diện của ta hoàn toàn dựa vào người.”

Kỳ thật Lê Băng đã sớm an bài, thuận thế nói, “Điện hạ yên tâm, đến lúc đó thần sẽ thu xếp vài thị vệ tin cậy dùng mũi tên của điện hạ, như thế con mồi của điện hạ tuyệt đối sẽ không rơi vào tay kẻ khác.”

“Như vậy thì tốt.” Minh Trạng thấy Lê Băng đã hiểu được ý của mình, bèn cười nói, “Còn có một chuyện hơi khó, A Lê à, dù sao ta cũng phải ở trước mặt công chúa Tây Tạng mà bắn cung. Lỡ mũi tên này đi chệch hướng thì làm sao bây giờ? Người có biện pháp gì hay không?”

Lê Băng suy nghĩ, trời ạ, tài bắn cung tệ đến mức này hay sao. Lê Băng đơn giản nói, “Điện hạ, thần nghĩ không bằng thế này, ngày đi săn, thần tất nhiên sẽ bám theo để bảo hộ điện hạ, nếu điện hạ có gì phân phó, nếu có con mồi nào mà điện hạ nhìn trúng thì ngài có thể ra dấu cho thần, thần sẽ dùng ám khí phóng bị thương con mồi, đồng thời ngài sẽ bắn tên, như thế điện hạ nhất định có thể đắc trúng.”

Minh Trạng lắc đầu, “Người chỉ nói đúng phân nửa.” Dù sao cũng là nguy trang, nói đến đây thì Minh Trạng đã hoàn toàn không để ý đến da mặt của mình, hắn nói thẳng, “Người tận lực dùng ám khí phóng chết con mồi, ta sẽ cùng lúc bắn tên, ngộ nhỡ không bắn trúng con mồi nhưng con mồi lại ngã xuống, dù sao trên người của nó cũng không thể không có tên bắn trúng. Lúc đó người phải an bài một thị vệ tâm phúc tinh táo nhanh chóng chạy đến con mồi kia, nếu trên thân của nó không có mũi tên thì thị vệ phải nhanh chóng cắm vào một mũi.”

“Dạ, để thần an bài.” Lê Băng bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ thật gian khó, vất vả lắm mới mở miệng được, “Nếu điện hạ có thời gian thì chúng ta có thể tập luyện một chút.”

“Người đi an bài trước đi, sáng mai ta sẽ dậy sớm.” Lén lút luyện.

“Dạ.”

.....

P/S: =)) chắc em Trạng chỉ cao một mét sáu mươi mấy thôi quá.

127. Chương 127: Vận Khí

Cho dù nước đã lên đến cổ nhưng Minh Trạng vẫn bắt đầu lén lút luyện tập kị xạ bắn cung.

Trời vừa tờ mờ sáng thì Lê Băng đã dẫn theo một nhóm thị vệ đi cùng, đương nhiên mọi người cũng không dám để lộ tin tức. Đến khi nghị sự, Minh Trạng phải nhanh chóng thay y phục rồi đi theo Phượng Cảnh Nam nghe chính sự.

Như thế, chuyện này xác thực không thể trì hoãn, còn phải luyện cung kị mã, mỗi ngày Minh Trạng đều cảm thấy xương sống và thắt lưng đau nhói, kị mã đến mức hai hông đều bầm tím.

Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng đi hai hàng, không thể không nhắc nhở một chút.

Minh Trạng vịn thắt lưng, cẩn thận ngồi xuống nhuyễn tháp, nhẹ giọng ai oán, “Ồi chao, thắt lưng của ta, chân của ta, hông của ta.” Không biết là có chỗ nào không đúng, hắn mới luyện vài ngày mà xương sống, thắt lưng, tay chân đều đau, ngay cả hông cũng bị phồng rộp.

Phượng Cảnh Nam cười khẽ, “Mỗi ngày người chỉ ăn ngủ, ngủ ăn, bây giờ bắt chợt luyện tập thì tất nhiên là khó tránh khỏi sẽ bị đau. Trở về gọi bọn nha đầu thoa được cao rồi xoa bóp, qua đêm ba bữa là sẽ khỏi.”

“Nói thì ai chả biết nói, phụ vương không biết nó khó chịu thế nào đâu.” Minh Trạng ngồi phịch ở nhuyễn tháp, liên mồm lẩm bẩm, “Đúng là chịu khổ quá đáng mà.”

Phượng Cảnh Nam bình sinh chứng mắt nhất chính là loại thái độ không thể chịu khổ này, chỉ chịu khổ một chút mà đã than trời trách đất, thật sự rất chứng mắt, chỉ có thể đuổi người, phát tay nói, “Được rồi, ta ở đây còn một đồng sự vụ cần phải xử lý, mau rút đi. Nếu người cảm thấy thật sự ăn không tiêu thì đi nghỉ vài ngày đi.”

“Trước kia cũng đâu có thấy phụ vương thâm minh đại nghĩa như vậy đâu.”

Đây là khen người hay sao? Khỏe miệng của Phương Cảnh Nam giật giật, mắng một tiếng, “Cút!”

Minh Trạ là thể tử của Trần Nam Vương phủ, lễ phục chính thức đều rất hoa lệ, tỷ như y mẹ thêu mây con rồng, trên chân rồng đều có móng vuốt. Với lại, dùng chất liệu gì, dùng loại chỉ nào, thợ thủ công cấp bậc ra sao, tất cả đều có quy định nghiêm ngặt.

Loại xiêm y này cũng không phải tùy tiện có thể làm ra, với thân phận của Minh Trạ như vậy thì Nội Vụ tư đã sớm có chuẩn bị.

Bất quá, bỗng nhiên xảy ra một nan đề rất lớn.

Xiêm y vừa vóc dáng của Minh Trạ, không lớn cũng không nhỏ.

Trần Nam Vương thể tử lại không thiếu xiêm y, không giống dân chúng tầm thường, một bộ xiêm y mà dự trữ mặc trong ba năm, vì vậy luôn may dài hơn ba tấc. Đương nhiên Nội Vụ tư đều là những người thành thực, cũng không có khả năng làm nhỏ, khiến cho thể tử mất mặt.

Cho nên xiêm y này là làm theo đúng vóc dáng người của Minh Trạ.

Trưởng tư Nội Vụ tư là Lâm Trung Lương đại nhân vì tương lai của phụ mẫu về sau, cho nên khi Minh Trạ trở lại Vân Nam liền thu xếp làm xiêm y để thể tử đi săn bắn, làm trước ba tháng, khoảng chừng sáu bộ, trước ngày đi săn đã phái người mang đến.

Ngày hôm sau Minh Trạ thức dậy sớm, Thanh Phong Minh Nguyệt hầu hạ Minh Trạ thay y phục.

Vấn đề xuất hiện, nếu là ngày xưa thì bộ xiêm y này tuyệt đối không thành vấn đề. Tay chân đều rất thoải mái, nhưng hiện tại không phải ngày xưa, Minh Trạ đột nhiên cao lên, Minh Trạ không muốn lãng phí xiêm y hằng ngày, vì vậy liền bảo bọn thị nữ hạ thấp cấp y bào một chút, rồi mới dùng kim khâu lại, sau đó dùng bàn là ủi nóng, nhìn bề ngoài vẫn như thường, cho nên cũng không cần làm khó Nội Vụ tư.

Hôm nay thử xiêm y của Nội Vụ tư, ngắn khoảng một tấc, lúc này Minh Trạ liền biến sắc, miệng mắng to, “Cái tên Lâm Trung Lương chết tiệt, ta cố ý gọi bọn họ làm hài, chẳng lẽ hắn còn không biết hay sao! Như vậy làm sao mà mặc cho được!”

Thanh Phong tự trách, “Cũng do chúng nô tỳ đã quên, đáng lý phải ước lượng trước.”

Đây là lần đầu tiên Minh Trạ tham gia săn thú, phải qua đêm ở hành cung, bản thân có rất nhiều thứ phải thu xếp, Thanh Phong là đại nha đầu, sợ có chuyện gì không chu toàn, nhất thời bận rộn, nhưng lại không lưu tâm đến việc này, hiện tại nhìn lại, mặc như vậy thì làm sao coi cho được?

Minh Nguyệt nói, “Không bằng điện hạ dùng điểm tâm trước đi, hiện tại chúng nô tỳ sửa lại, không mất bao lâu đâu, sẽ không làm muộn thời điểm xuất phát của thể tử.”

Hà Ngọc tiếp lời, “Các tỷ tỷ sửa xong thì còn phải là lại, nhưng dùng hơi nước thì trong khoảng thời gian ngắn rất khó hong khô.”

Minh Trạ tái mặt, chẳng lẽ phải đổi hài! Hắn bỗng nhiên cao đã khiến người ta kinh nghi rồi, nay đổi hài thì sẽ bất ngờ thấp xuống. Còn phải đứng cùng công chúa Thanh Loan, làm sao còn mặt mũi mà đến Tây Tạng nữa!

Vẫn là Phương Thanh lên tiếng, “Điện hạ không cần gấp, không bằng để nô tài đi hỏi Lý công công một chút, có lẽ còn hành trang của Vương gia khi làm thể tử. Xiêm y của Vương gia khi còn trẻ chắc cũng thích hợp với thể tử.” Hiện tại tuy rằng vóc dáng của Phương Cảnh Nam cao lớn, bất quá cũng phải trải qua giai đoạn trưởng thành, có lẽ cũng sẽ có bộ y phục bằng chiều cao của Minh Trạ hiện tại. Hơn nữa những bộ thường phục thì có thể cho người khác, nhưng lễ phục như vậy chắc chắn là lưu giữ.

Cũng như long bào của Hoàng thượng, cho dù Hoàng thượng không mặc thì cũng chẳng ai dám ném như rác rưởi.

Phượng Thanh ở bên cạnh Minh Trạ, làm việc gòn gàng nhanh nhẹn. Quả nhiên mượn được bộ xiêm y về đến, đây là trang phục sẵn sẵn khi Phượng Cảnh Nam làm thế tử, kích cỡ xấp xỉ theo yêu cầu, chẳng qua bộ xiêm y này bị nhét dưới đáy hòm, hiện tại vội vàng lôi ra cho nên nó vẫn còn mang theo mùi long não.

Minh Trạ sầm mặt, Minh Nguyệt bèn tìm một lọ nước hoa đến, nhẹ giọng nói, “Điện hạ dùng một chút đi.”

Tuy rằng là nước hoa của nữ nhân nhưng vẫn đỡ hơn mùi long não.

Minh Trạ đến chỗ của Phượng Cảnh Nam trước, Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạ hé ra khuôn mặt đòi nợ, bèn quan sát hẩn từ trên xuống dưới rồi mới nói, “Bộ xiêm y này rất xứng với vẻ oai hùng của người.” Cau mày cau mũi, “Cái mùi gì vậy?” Thật sự là lan tỏa ba dặm.

Minh Trạ mặt càng đen, mùi gì là mùi gì? Là mùi nước hoa hỗn hợp với long não a!

“Được rồi, đừng cau mày cau mặt nữa! Không nên!” Phượng Cảnh Nam đương nhiên hiểu rõ lý do, vừa buồn cười vừa tức giận nói, “Chẳng phải do người bày ra trò quái quỷ hay sao! Mà Lâm Trung Lương cũng vậy, càng ngày càng vô dụng!”

Trần Nam Vương phủ phò trương cũng không ít, thị vệ quan viên đông nườm nượp, tựa như che thiên tế nhật.

Minh Trạ ngồi trong xe ngựa, ngoại trừ bên ngoài có lớp lớp thị vệ thì hẩn chẳng nhìn thấy gì khác.

Hẩn ở trong xe ngựa của Phượng Cảnh Nam, trong hoàn cảnh như vậy, Minh Trạ phải đưa Phượng Cảnh Nam lên xe trước, Phượng Cảnh Nam vì tỏ vẻ phụ tử tử hiếu đối với người thừa kế, bèn nói, “Minh Trạ cùng bốn Vương ngồi chung đi.”

Vì vậy xe ngựa của Minh Trạ hoàn toàn trống rỗng.

“Hôm nay thế tử đặc biệt uy nghi.” Phượng Cảnh Nam cười trêu chọc.

“Phụ vương còn nói nữa!” Minh Trạ hừ một câu.

Phượng Cảnh Nam nói, “Sớm biết người vong ân phụ nghĩa như vậy thì ta đã không để Lý Tam tìm xiêm y cho người mặc rồi.”

“Tức chết ta mà.” Minh Trạ thở dài, bày tỏ sự buồn bực trong lòng.

“Không sao, chờ đến khi trở về thì phạt Lâm Trung Lương một năm bổng lộc, cũng khiến cho hẩn nhớ đời.” Phượng Cảnh Nam nói, “Trong chốc lát đem tên của người đưa cho ta một ít, miễn cho người bắn huyệt sẽ rất mất mặt.”

“Ta đã an bài thỏa đáng, phụ vương cứ chờ xem là được rồi.” Nói đến sẵn thú, Minh Trạ tuyệt đối tin tưởng vào mình.

Ngày đầu đến hành cung thì mọi người sẽ nghỉ ngơi một hôm, ngày hôm sau mới bắt đầu đi săn.

Kỳ thật việc đi săn cũng được phân chia rõ ràng, nếu không mọi người sẽ đánh nhau hỗn loạn, dễ dàng tổn thương hòa khí.

Phượng Cảnh Nam lớn nhất, kế tiếp là Minh Trạ. Bắt đầu, Phượng Cảnh Nam trước tiên sẽ tiến hành một hồi diễn thuyết ngắn gọn nhưng mạnh mẽ trên lưng ngựa, sau đó quất ngựa tiến vào rừng. Minh Trạ và mấy huynh đệ Minh Lễ theo sau, tiếp đến là các trọng thần của Vương phủ.

Phượng Cảnh Nam giương cung bắn trúng một con nai, hẩn vốn có vóc dáng cao lớn, dung mạo tuấn tú, kỳ mã bắn cung rất ra dáng, Minh Trạ ở trong lòng thầm ghen tỵ một chút.

Thị vệ chạy đi nhặt con nai mà Phượng Cảnh Nam vừa bắn trúng, hoan hô nói, “Vương gia, là một con nai!” Mọi người hoan hỉ hò reo lên khiến Minh Trạ cũng phải sờn gai ốc.

Phượng Cảnh Nam bỗng nhiên nói, “Minh Trạ, người cũng thử xem.”

Vì đây là khu vực săn bắn của Phượng Cảnh Nam cho nên Lê Băng đứng cách Minh Trạh hơi xa, Minh Trạh vuốt ve cây cung quý báu của mình, nói một cách thoải thác, “Phụ vương, đây là khu săn bắn của ngài.”

“Của bốn Vương cũng là của người.” Phượng Cảnh Nam sảng khoái cười to.

Nghe nói như thế, mọi người đều tỏ ra ngưỡng mộ tình cảm của Vương gia đối với thế tử. Trước mặt mọi người, Minh Trạh cũng không thể khiến Phượng Cảnh Nam mất thể diện, đành phải quát ngựa đi qua, cùng Phượng Cảnh Nam tiến sâu vào khu vực săn bắn.

Phía sau không ít người chậm rãi đi theo.

Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, hẳn làm sao có thể thua kém cho được?

Từ trên bãi cỏ thỉnh thoảng nhìn thấy một con thỏ hay mấy con gà rừng thoát ẩn thoát hiện, Minh Trạh nghĩ rằng bọn chúng nhỏ như thế thì xác suất bắn trúng cũng rất thấp, sẽ không dễ dàng thành công, vì vậy đành buông tha. Đi được một lúc, Minh Trạh nhìn thấy một con dê vàng, nhất thời liền tỉnh táo tinh thần. Phượng Cảnh Nam chỉ chỉ, Minh Trạh cẩn rằng, mũi tên đầu tiên cũng không thể thất bại a, Lê Băng đâu, Lê Băng đang ở đâu?

Lê Băng ở phía sau cũng đang sốt ruột, hẳn xem như người đắc lực nhất bên cạnh Minh Trạh, cách Minh Trạh không xa, chẳng qua không chỉ có một mình hắn là thị vệ, võ công cao cường cũng không chỉ có một mình hắn. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người mà hắn lại dùng ám khí để tương trợ Minh Trạh thì chắc chắn sẽ bị phát hiện. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Minh Trạh.

Minh Trạh cũng hiểu được hoàn cảnh này không thích hợp để chơi trò lừa đảo, những người có máu mặt đều đang ở đây, thà rằng bắn hụt chứ không thể để người ta nhìn ra mình dùng người bắn hộ a! Minh Trạh cắn chặt răng, trong lòng nảy sinh quyết tâm, ngựa chết phải thành ngựa sống, thông thả giương cung bắn tên, cây cung này của hắn rất tinh xảo, được trang trí rất đẹp, bảo thạch mã não nạm trên thân cung, cực kỳ vô giá.

Minh Trạh căng dây cung, chậm rãi nhắm ngay con dê vàng, đầu hướng sang phải một chút, giống như đang ngắm cho chính xác, Minh Trạh nhếch môi, tay phải buông lỏng, mũi tên phóng ra....Ánh mắt của Minh Trạh bám theo mũi tên, phụp một tiếng, bắn trúng....sừng dê. Đương nhiên đối với khả năng của Minh Trạh thì tuyệt đối không có chuyện một mũi tên xuyên vào sừng dê, càng không thể bắn nát sừng dê. Vì vậy mũi tên kia vừa trúng sừng dê thì lập tức rơi xuống đất.

Bất quá nhiều đây cũng đủ khiến Minh Trạh hưng phấn, hắn cao hứng quay đầu reo to, “Trúng rồi! Phụ vương thấy không! Ta bắn trúng rồi!” Chắc chắn, đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt người khác mà bắn trúng đích, quả nhiên là thiên tài mà.

Minh Trạh đang đắc chí thì chợt nghe Phượng Cảnh Nam cười mắh, “Ngốc nghếch, bắn trúng sừng thì có ích gì, dê chạy mất rồi kia.”

Minh Trạh quay đầu lại liền nhìn thấy con dê vàng kia quả thật quýt đuôi chạy trời chết, sắp sửa biến mất giữa rừng rậm. Mũi tên của Minh Trạh trúng đích, cũng không truy cứu việc Lê Băng mắc sai lầm vì không kịp phối hợp, hẳn thúc ngựa đuổi theo con dê vàng này, thậm chí hắn còn lắh lắh suy nghĩ, trên đời này quả nhiên tồn tại đôi tay thần tiễn.... Người thiên phú xuất chúng thì làm chuyện gì cũng được!

Ngựa của Minh Trạh là hảo mã, không thua gì Thiên Lý mã của Phượng Cảnh Nam, nay Minh Trạh đang hứng thú, máu hiếu chiến sát phạt của nam nhân đã hoàn toàn bị kích thích, hắh hắh sôi nổi, điên cuồng đuổi theo, bỏ lại bọn người Phượng Cảnh Nam ở phía sau.

Lê Băng lập tức bái lạy Phượng Cảnh Nam rồi vội vàng đuổi theo Minh Trạh.

“Cái tên tiểu tử này.” Phượng Cảnh Nam thấp giọng mắh một câu, vừa cười vừa phân phó, “Các người cũng tự tản ra đi săn đi, không cần phải ở bên cạnh bốn Vương đâu.”

Đột nhiên nghe phía trước hét lên một tiếng thảm thiết, trong lòng của Phượng Cảnh Nam lập tức trầm xuống, là tiếng hét của Minh Trạh.

Minh Liêm kinh hoàng, “Là thế tử!” Minh Liêm bất chợt rùng mình, sẽ không...xảy ra chuyện gì chứ?

Đã có đại thần sắc mặt đột biến, Phượng Cảnh Nam lập tức quát ngựa đuổi đến, sợ Minh Trạng gặp chuyện gì bất trắc.

Minh Trạng đứng trên mặt đất, toàn thân đầy máu, sắc mặt trắng bệch.

“Minh Trạng?” Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng giống như choáng váng, vội gọi một tiếng.

“À.” Minh Trạng đáp lại.

Rất nhiều người khi nhìn thấy bộ dáng này của Minh Trạng thì đều bủn rủn tay chân. Săn bắn vốn là để giải trí, nhưng nếu xảy ra chuyện bất trắc, hơn nữa người gặp bất trắc là Minh Trạng thì hậu quả sẽ là...Nội Vụ tư Lâm Trung Lương cơ hồ muốn khóc, trực tiếp quỳ xuống đất, “Điện hạ, điện hạ...” Nức nở nói không nên lời.

Trong khi Minh Lễ lại chú ý đến lão hổ đã biến thành con nhím ở cách đó không xa, kinh ngạc mà buột miệng, “Điện hạ tay không đỡ hổ ư?”

Lê Băng đã rút ra thanh chuỷ thủ sắc bén từ trên cổ của con hổ nhím, theo động tác của hắn, máu tươi ồ ạt tuôn ra, Lê Băng tùy tay lau sạch thanh chuỷ thủ trên người, quỳ một gối xuống đất rồi dâng lên chuỷ thủ, vật quay về với chính chủ.

Minh Trạng lấy lại tinh thần, tiếp nhận chuỷ thủ, cười cười một cách mất tự nhiên, “Ta không sao.” Ánh mắt trở nên thất thần.

Cuối cùng Phượng Cảnh Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, thanh chuỷ thủ kia là Minh Trạng dùng để phòng thân, nhất định là hoàn cảnh lúc ấy cực kỳ nguy hiểm. Minh Trạng bình an, Phượng Cảnh Nam cũng an tâm một chút, trước tiên khẳng định lòng dũng cảm của Minh Trạng, “Vốn tưởng rằng võ nghệ của người chỉ bình thường, vậy mà có gan đả mãnh hổ, không hổ là ái tử của bốn Vương.” Phượng Cảnh Nam tự động xem nhẹ những mũi tên cắm chỉ chút trên người mãnh hổ, thấy Minh Trạng đứng im một chỗ không nhúc nhích một hồi lâu, Phượng Cảnh Nam thúc ngựa sang, cúi người vươn tay, “Cùng bốn Vương kỳ chung mã đi.”

Minh Trạng cầm tay của Phượng Cảnh Nam, hắn thật sự không thể nhúc nhích, Phượng Cảnh Nam nhận thấy bàn tay của Minh Trạng lạnh ngắt, hắn hơi dùng sức một chút, đem người túm lên lưng ngựa rồi phân phó, “Đi nói với Vương phi một tiếng, thể tử vừa ra tay đã sẵn được một con mãnh hổ.”

Phượng Cảnh Nam đưa Minh Trạng trở về, để cho mọi người tự kết thúc cuộc đi săn, hắn đưa Minh Trạng quay về thay xiêm y.

Mồ hôi lạnh trên người của Minh Trạng thấm ướt xiêm y, hắn quay đầu thấp giọng thúc giục Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương nhanh lên đi, ta không nhịn được nữa.” Mặc dù sợ muốn chết nhưng hắn cũng không thể tề dâm ngay tại chỗ, Minh Trạng cảm thấy thật may mắn.

“Không nhịn được thì cứ tiểu đi.” Phượng Cảnh Nam khẽ cười một tiếng, vung roi lên, con ngựa phóng nhanh như bay. Đến hành cung, hai chân của Minh Trạng đều mềm nhũn, khi xuống ngựa cũng may có Phượng Cảnh Nam giúp đỡ. Phượng Cảnh Nam thấp giọng cười nói bên tai của Minh Trạng, “Có thể tự cởi hạ y hay không, hay là gọi hai tên nô tài tiến đến hầu hạ người.”

“Không cần!” Minh Trạng xoa xoa đôi chân mềm nhũn, chạy nhanh vào nhà xí.

Quay đầu lại, sắc mặt của Phượng Cảnh Nam trầm xuống, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Lê Băng.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ thật bề ngoài không tỏ vẻ bị kinh hãi, nhưng nỗi kinh hãi của Phượng Cảnh Nam chẳng hề nhỏ hơn Minh Trạng một chút nào, chẳng qua hắn có thói quen không thay đổi sắc mặt, người bình thường cũng nhìn không ra hi vọng, vì vậy không biết Phượng Cảnh Nam đã sớm giận dữ. Võ nghệ của Minh Trạng thật sự tệ hại, bất quá đây là săn bắn, giống như may y phục, đưa Minh Trạng đi ước kích cỡ, để mọi người nhìn thử, cũng không thiệt hại gì đối với Minh Trạng.

Con mèo lớn hay nhỏ cũng không liên quan. Có nhiều thị vệ và tùy tùng như vậy mà lại để cho Minh Trạng lâm vào hiểm cảnh! Phượng Cảnh Nam nhớ đến bộ dáng bê bết máu của Minh Trạng thì ánh mắt lập tức đỏ ngầu, may mắn là Minh Trạng mạng lớn!

Trên trán của Lê Băng toát một tầng mồ hôi lạnh, thấp giọng nhận tội, “Là thuộc hạ sơ sẩy.”

“Ta muốn biết nguyên nhân, thuật lại từ đầu đến đuôi!”

Nói đến đây, quả thật là vận may của Minh Trạ không được tốt.

Mặc dù nói đến vận may thì có một chút khó giải thích, bất quá vẫn có vài phần đúng như kịch bản!

Bắt đầu từ sáng hôm nay, Minh Trạ mặc y phục bị ngăn, sau đó Minh Trạ bắn dê trúng ngay sừng dê. Tiếp đến Minh Trạ đuổi theo con dê, trong lòng tràn đầy hưng phấn, cũng không xem đường, trong mắt chỉ có con dê kia, thúc ngựa chạy như điên, bỗng nhiên nhìn thấy một cái gì đó sắc sỡ nhảy ra từ bụi cây, con dê kia chưa kịp kêu một tiếng thì đã gục xuống đất.

Minh Trạ còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì ngựa của hắn đã lấy lại tinh thần trước, ngựa chùn chân xuống, Lê Băng ở phía sau chưa kịp nhảy lên cứu người thì Minh Trạ đã ngã xuống từ lưng ngựa, may mà hắn tỉnh táo cho nên không bị mắc chân vào yên ngựa. Bất quá hôm nay Minh Trạ thật sự là không may, hắn trực tiếp ngã lăn xuống đất, đè lên con dê vàng đoán mệnh. Trợn mắt nhìn lên thì chỉ thấy cái mồm đầy máu tanh hôi đang há to rồi chuẩn bị cắn xuống!

Sau đó, Minh Trạ nhớ lại một hồi lâu nhưng hắn cũng không nhớ rõ mình đã đâm lão hổ một đao như thế nào. Bất quá hành động của Minh Trạ hoàn toàn chứng minh một chuyện kỳ lạ khác: siêu tiềm năng của nhân loại.

Nếu để Phụng Cảnh Nam nói thì sẽ là: mèo mù vớ phải cá rán.

Ngay khi sinh mạng của Minh Trạ đang bị uy hiếp nghiêm trọng thì lão hổ liền bị hắn đâm một nhát.

Lê Băng liều chết đoạt lại người từ trong miệng hổ, thị vệ ở phía sau cũng liên tiếp dùng kiếm đao và đủ loại vũ khí, đánh đâm lung tung để tiêu diệt mãnh hổ. Lúc ấy kỳ thật mọi người không hề sợ chết, bởi vì nếu Minh Trạ xảy ra bất trắc thì bọn họ đều không thể giữ được tánh mạng.

Lê Băng thuật lại sự việc một cách rõ ràng, tuyệt đối không thêm mắm thêm muối.

Nội Vụ tư Lâm Trung Lương lại hận không thể trực tiếp ngắt xiu, bởi vì....lão hổ là do hắn phái người chuẩn bị.

Mấy chuyến đi săn kiểu này thật chất chỉ là làm màu, con mồi đều bị bỏ đói khoảng tám chín ngày, chỉ còn nửa cái mạng, miễn cưỡng còn một chút sức lực. Săn hổ săn gà là chuyện bình thường, Phụng Cảnh Nam thích săn hổ báo sài lang, vì vậy Nội Vụ tư liền chuẩn bị trước.

Đây lại là lần đầu tiên Minh Trạ lên sân khấu, Lâm Trung Lương cũng chuẩn bị vài con mãnh thú để thể tử thể hiện phong thái anh hùng. Nội Vụ tư thấy thể tử truy đuổi con dê vàng, vì vậy liền thả lão hổ ra, đợi thể tử nhìn thấy thì chỉ cần giương cung bắn một mũi, đám thị vệ sẽ giải quyết phần còn lại, như vậy có thể giúp thể tử đạt được thanh danh. Ngày sau Minh Trạ nhớ đến việc này thì chắc chắn sẽ tán thưởng hắn biết làm việc.

Lâm Trung Lương suy tính đầu vào đấy, nào ngờ người tính không bằng trời tính, thể tử suýt nữa đã bị lão hổ ăn thịt.

Nghĩ như vậy, Lâm Trung Lương lại hận không thể để chính mình đi xả thân cho hổ ăn, còn hơn là đối mặt với cơn thịnh nộ lôi đình của Vương gia.

.....

128. Chương 128: Phiên Ngoại (viết Thư)

Minh Trạ đối với hành vi giậu đồ bìm leo trong lần đầu tiên săn thú của mình thì thật sự rất đắc chí, cứ dương dương tự đắc.

Trải qua chuyện như vậy mà chỉ vui mừng một mình thì chẳng phải là rất ích kỷ hay sao?

Ngay cả thánh nhân cũng nói một mình vui, cùng người khác vui, cái nào vui hơn?

Vì vậy Minh Trạng cố ý viết một phong thư thật dài cho Hoàng bá phụ kính yêu của hắn để chia sẻ ký ức nguy hiểm đáng nhớ này.

Trong thư Minh Trạng thuật lại chính mình lâm nguy không sợ hãi như thế nào, bình tĩnh phân tích, sau đó phóng cây chủy thủ vào động mạch cổ của lão hổ một cách chuẩn xác, rồi tiếp theo là thoát hiểm khỏi miệng hổ ra sao.

Chi tiết như thế này:

Lúc ấy ta đang cưỡi ngựa phóng như bay, gió thu hất lên mái tóc của ta, bướm bướm tung tăng, chim nhỏ xướng ca, những quả đại đỏ mọng xum xuê trên cành tựa như mã não trên ngọc trầm của mỹ nữ.

Ngay trong cảnh sắc mùa thu tươi đẹp này, từ xa xa ta nhìn thấy một con mãnh hổ sặc sỡ bất ngờ nhảy ra, mở to hàm răng đầy máu, phun ra một hơi thở quỷ dị, ngoạm lấy con dê vàng vào họng, chỉ hai ba cái liền nuốt chửng.

Không biết vì sao Phượng Cảnh Nam thấy Minh Trạng viết từng chữ từng chữ lên giấy, kết nối thành từng câu thì liền rung mình cả người, nhin không được mà nhắc nhở Minh Trạng, “Làm gì có chuyện con dê kia bị lão hổ nuốt sạch. Với lại lão hổ nào mà có hơi thở quỷ dị? Người đang viết thành hổ yêu hay sao vậy?”

“Khoa trương, là khoa trương, phụ vương có hiểu hay không.” Minh Trạng chấm bút vào nghiên mực.

“Người không phải là đang khoa trương, căn bản là đang viết một cách vô căn cứ.”

Minh Trạng không thèm bận tâm đến Phượng Cảnh Nam, tiếp tục viết:

Dê của ta!!

Con dê vàng ta cực khổ truy đuổi!!!

Lúc ấy ta vô cùng tức giận, nổi nóng đến cực điểm! Lập tức từ trên lưng ngựa bay lên không trung rồi nhảy xuống, đứng trước mặt con mãnh hổ kia, chỉ vào nó, sau đó hét lớn một tiếng, “Nghịch súc, ngươi dám đoạt dê từ trong tay ta, ngươi không muốn sống nữa có phải hay không?!”

Phượng Cảnh Nam rốt cục chịu không nổi loại buồn nôn này nữa, liền đứng dậy rời đi.

.....

Phượng Cảnh Nam đi ra ngoài tắm rửa, sau khi thay y phục trở về thì đã qua nửa canh giờ, ánh nến thấp sáng án thư, Minh Trạng vẫn còn đang múa bút thành văn, tiếp tục câu chuyện truyền kỳ của hắn.

Phượng Cảnh Nam hất mái tóc ẩm ướt ra sau lưng, đi qua rồi nhìn xuống, trên bàn đặt bảy tám trang giấy đã viết xong, Minh Trạng đang viết đến:

Khi cái miệng tanh hôi kia kề sát vào yết hầu của ta, đem hơi thở tử vong bao phủ toàn thân của ta, ta tưởng là mình chết chắc rồi. Trong nháy mắt, ta nghĩ đến mẫu thân của ta, ta chết thì ai sẽ chăm sóc mẫu thân của ta đây? Còn có mục nam nhân tỷ tỷ của ta nữa, nàng đời này làm sao có thể gả ra ngoài? Còn có Hoàng bá phụ kính yêu nhất của ta, từ biệt thiên nhai, tái kiến đã là kiếp sau! Cũng tại phụ vương của ta, kẻ đã tự tay đem lưỡi đao tử thần đến cho ta, cho dù ta có làm quỷ thì cũng phải trở về trò chuyện với hắn hằng ngày!

Phượng Cảnh Nam tức giận, “Người có ý gì, vì sao lại bảo ta tự tay đem lưỡi đao tử thần đến cho người? Ta biết sẽ có hổ xuất hiện hay sao?”

“Nếu không phải phụ vương bảo ta đuổi theo con dê thì làm gì xảy ra chuyện này cơ chứ?” Minh Trạng đáp lại một cách không khách khí, quả nhiên bản tính thiên vị thật sự là bẩm sinh, Minh Trạng thêm một câu, “Ta có thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho người.”

Phượng Cảnh Nam nâng tay tát một cái lên đầu của Minh Trạng, Minh Trạng rốt cục câm miệng.

Bá phụ, ngài cũng biết đó, võ nghệ của ta tệ hại cỡ nào. Trong nháy mắt ta đã cảm giác được rằng nanh bén nhọn của lão hổ sắp chế trụ căn cốt yếu ớt của ta, ta cơ hồ có thể nghe được tiếng rắc trên cổ giữa hàm răng sắc bén kia.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay của ta vung lên như tia chớp, chủ thủ tỏa ra hàn ý giữa trời thu ẩm áp. Một khắc đó, bầu trời trong xanh bị mây đen bao phủ, bóng đêm bao trùm thiên địa, cùng với một đạo sét đánh của ta, tia chớp phá vỡ thiên không, sấm sét lôi đình.

“Vương gia, cần truyền văn thiện hay không?” Lý Tam nhẹ chân bước vào, thấp giọng hỏi.

“Không cần.” Đọc thư của Minh Trạng viết thì làm sao mà cơn với nước cho nổi.

Phượng Cảnh Nam cảm thấy Minh Trạng không phải đang thuật về chuyện hấn đả hổ như thế nào, mà hoàn toàn là cảnh tượng mà Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Ta nằm trên mặt đất, máu tươi của lão hổ tựa như từng đóa hoa mai, nháy mắt bao phủ toàn thân của ta.

Phượng Cảnh Nam đứng bên cạnh mà hỏi, “Lúc ấy người còn có thể nghĩ đến chuyện máu tươi giống như hoa mai hay sao? Còn nháy mắt bao phủ toàn thân của người, đây không phải là huyết rồi, đây là trời mưa mới đúng?”

Minh Trạng đáp, “Là huyết vũ.”

Ta rõ ràng là nhìn thấy trong mắt của lão hổ hiện lên vẻ kinh hoàng, sau đó Hổ vương ngửa mặt lên trời rồi thét to một tiếng, dường như ta còn nghe thấy nó tru lên một cách không cam lòng, “Không thể nào, không thể nào, ta làm sao lại có thể chết ở trong tay một phạm nhân!”

Phượng Cảnh Nam phun một hộc trà xuống đất, khoe miệng liên tục giật giật.

Minh Trạng quay đầu nhìn Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương đừng đứng bên cạnh mà nhìn ta viết thư nữa, phụ vương ở đây làm cho ta mất hết cả hứng viết thư.”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn mấy trang thư trên bàn rồi thở dài, “Người mất hứng mà lại có thể viết dài như vậy, nếu có hứng thì không biết giấy trong hành cung có đủ cho người viết hay không nữa. Ta thấy người cũng không cần phải viết thư, cứ viết thành tiểu thuyết, ta cũng đã nghĩ sẵn cái tên cho người rồi, gọi là Đả hổ truyền kỳ.”

Minh Trạng chẳng biết xấu hổ mà còn hưởng ứng, “Như vậy rất hay, chẳng qua ta không có thời gian, hay là thuê hai tên tú tài ngoài phố, ta sẽ đại khái nói ra nội dung cho bọn họ, bảo bọn họ thay ta chấp bút.”

“Người viết mau đi rồi còn ngủ sớm.” Phượng Cảnh Nam thúc giục.

“Ta biết rồi.”

Minh Trạng đành phải kết thúc, cấn cấn cán bút rồi nói, “Phần cuối cùng có nên đặt một câu thơ hay không nhỉ?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Không ngờ Phượng Cảnh Nam lại hưởng ứng, “Người cùng các vị đại nhân niệm thơ không ít, viết một câu cho ta xem thử.”

“Đánh chết lão hổ chỉ là thứ yếu, mấu chốt là thể hiện được sự trấn tĩnh, sự dũng cảm, tinh thần coi thường cái chết của ta.” Minh Trạng nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Phượng Cảnh Nam mà hỏi, “Phụ vương, ngài có câu thơ nào kha khá hay không?”

Phượng Cảnh Nam không thèm bận tâm đến Minh Trạng.

Minh Trạng vung bút vừa viết vừa nói, “Phụ vương cứ thúc giục ta, đành phải qua loa kết thúc, bao nhiêu tình cảm chưa dứt mà chưa thể tỏ bày hết lên trang thư cùng Hoàng bá phụ, thật đáng tiếc. Cuối cùng, kể bất tài này kết bằng một bài thơ: Đối mặt tử vong, ta bình thản cười to; Cung điện ma quái, dao động giữa tiếng cười; Chính là ta, tự bạch của anh hùng đả hổ; Hát vang khải hoàn ca, đem chiến thắng mang về.”

“Cái này mà gọi là thơ hả?” Phượng Cảnh Nam cảm thấy điểm tâm sáng mai cũng không cần phải ăn nữa.

“Đương nhiên là thơ rồi, cái này gọi là bạch thoại.” Minh Trạ̣m cầm lên trang thư cuối cùng, chậm rãi thổi khô.

Được rồi, người đi tắm rửa đi, nước đã chuẩn bị sẵn rồi.” Phượṇg Cảṇh Nam bảo Minh Trạ̣m đi tắm.

Minh Trạ̣m biết Phượṇg Cảṇh Nam muốn xem thư của mình, trước mặt Phượṇg Cảṇh Nam thì hoàn toàn không có cái gì gọi là riêng tư, tuy có một chút không mất hứng nhưng vẫn nói, “Phụ vương đọc xong rồi bỏ vào phong thư dùm ta, ta phải người gửi đi.”

Đợi Minh Trạ̣m đi rồi, Phượṇg Cảṇh Nam mới thêm vào một câu, “Đọc thư của Minh Trạ̣m xong, thần đệ ba bữa không ăn, không biết Hoàng huynh có đồng cảm hay không?”

Phong thư thật dày này trải qua thiên sơn vạn thủy mới đưa đến trong tay của Phượṇg Cảṇh Kiền.

Phượṇg Cảṇh Kiền cười ha ha, khả năng chịu đựng của đệ đệ vẫn còn quá kém. Sau đó thỏa mãn Minh Trạ̣m mà chọn ra một cái tên cho hồi ức này, gọi là Phục Hồ Ký, sau này còn cho tạo thành một hí khúc thần thoại, rất được hoan nghênh.

.....

129. Chương 129: Mất Ngủ

Vệ vương phi cũng không biết Minh Trạ̣m gặp nguy hiểm, nàng nghe người ta bẩm báo Minh Trạ̣m đã sẵn được một con mãnh hổ, chỉ cười cười rồi gạt đầu: Lần đầu tiên Minh Trạ̣m tham gia săn thú, đương nhiên phải có thu hoạch.

Nhưng công chúa Thanh Loan lại nói, “Thế tử điện hạ nhìn nho nhã như vậy mà không ngờ lại oai hùng đến thế.”

Ngụy phi khen tặng, “Thế tử thật sự là văn võ song toàn.” Lời này có vài phần nghĩ một đằng nói một nẻo, chẳng qua tình thế bức người, cho dù là Ngụy phi thì cũng không thể không lo lắng cho tương lai.

Dương phi cười, “Thế tử xuất chúng, được mọi người quan tâm, muốn ta nói thì những vị công tử khác cũng đều là văn võ song toàn.”

Thị nữ mang trà đến, Minh Nhã vội vàng cầm lấy một tách đưa đến cho Vệ vương phi.

Vệ vương phi mỉm cười tiếp nhận rồi nhấp một ngụm, mỉm cười nói, “Đương nhiên, hài tử phủ chúng ta đều rất khá.”

Dương phi tán dương nữ nhi của mình, Minh Phỉ nhìn sang, giữ chặt tay của Minh Nhã rồi hỏi Vệ vương phi, “Mẫu phi, khi nào chúng ta có thể ra ngoài dạo một vòng.”

“Các người đều là nữ nhi yếu ớt, Minh Nhã cũng không biết kỵ xạ, dù sao cũng phải tìm một người ổn thỏa ở bên cạnh trông chừng thì mới được.” Vệ vương phi nói, “Chờ tứ ca của các người quay về rồi nói sau.”

Cho dù Minh Trạ̣m bị kinh hãi nhưng vẫn phải tháp tùng công chúa Thanh Loan.

Công chúa Thanh Loan cũng không phải kẻ không biết động não, nàng ở trong Trấn Nam Vương phủ được một thời gian, cũng có vài phần hiểu biết đối với địa vị của nữ tử, vì vậy vào buổi sáng, công chúa Thanh Loan lại từ chối lời mời của Minh Trạ̣m, ngược lại cùng đám người của Vệ vương phi trò chuyện.

Minh Trạ̣m không chỉ dẫn công chúa Thanh Loan đi, mà còn có cả Minh Phỉ và Minh Nhã, Minh Nhã nhất gan, ngay cả kéo cung cũng không nổi, bất quá chỉ là ngồi trên lưng ngựa góp vui mà thôi, trong khi thái độ của Minh Phỉ đối với Minh Trạ̣m lại có một chút kỳ lạ.

“Tứ ca có nhớ câu thơ này hay không, gọi là văn cung đương văn cường, dụng tiến đương dụng trường.” Minh Phỉ nhìn về phía Minh Trạ̣m một cách đầy thâm ý, chờ câu trả lời của Minh Trạ̣m. (Giương cung phải cung cứng, dùng tên phải tên dài: thơ Đỗ Phủ)

Minh Trạm cười cười, “Tam muội luôn có tài văn chương.”

“Đây cũng không phải do ta làm được.” Minh Phỉ tự giễu, đơn giản hỏi thẳng, “Tứ ca có đi đến Bắc Kinh chưa? Thượng Hải thì sao? Tô Hàng Nhị Châu? Mỹ? Hàn Quốc? Nhật Bản?”

Minh Trạm chưa mở miệng thì Minh Nhã đã kinh ngạc trước, nói một cách tán thưởng, “Tam tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy? Vì sao ta chẳng biết cái nào hết?”

“Ta cũng không biết.” Minh Trạm tiếp lời.

Sau giờ ngộ, Vệ vương phi nghe nói Lâm Trung Lương của Nội Vụ tư bị trách phạt, nàng lập tức cau mày, khi cuộc săn bắn chấm dứt thì liền vội vàng phân phó nội thị thỉnh Minh Trạm đến, hỏi hẩn một phen, “Có bị hoảng sợ hay không?”

Minh Trạm tuyệt đối không thừa nhận, ngược lại ba hoa thổi phồng, “Mẫu thân không biết con hổ kia đâu, nó còn cao hơn cả con trâu, đôi mắt còn to hơn cả nắm đấm của ta nữa, rống một tiếng là mọi người đều phải nhũn chân, phì một hơi có thể làm bụi bay mù mịt tứ phía...”

Vệ vương phi cười đến rung mình, vội vàng khoát tay chặn lại, “Người nói với ta là được rồi, đừng đi ra ngoài nói như vậy.” Kéo Minh Trạm lại rồi nói, “Những chuyện như vậy là khó tránh khỏi, bất quá đừng đến đao đao kiếm kiếm thì bản thân mình phải để ý một chút.”

“Nhi tử biết rồi.” Minh Trạm nói, “Mẫu thân, khi nào thì Minh Kỳ trở về?”

Vệ vương phi thở dài, “Nếu thuận lợi thì có lẽ phải chờ đến tất niên.”

Vào ban đêm, Minh Trạm ăn thịt hổ nướng.

Yến hội sớm kết thúc, bất quá mọi người đều biết yến hội là nơi không thể điền đầy bụng, cho nên Minh Trạm cần thêm cơm, Phượng Cảnh Nam cũng dùng vài đĩa.

Ăn uống xong, Minh Trạm chuẩn bị về phòng thì nghe Phượng Cảnh Nam nói, “Hôm nay người cùng ta nghỉ ngơi, có vài công văn cần phải phê duyệt.”

Minh Trạm rầu rĩ không vui, nhưng cũng không thẳng thắn từ chối mà chỉ ngáp dài, “Hôm nay ta bị kinh hãi, có chút mệt mỏi.”

“Vừa cơm nước xong, phải tiêu thực.” Phượng Cảnh Nam bổ sung một câu, “Chỉ có vài tờ thôi.”

Chỉ vài tờ của Phượng Cảnh Nam lại làm cho Minh Trạm bận đến nửa đêm, từ khi phát hiện ra công cụ lao động giá rẻ này thì Phượng Cảnh Nam cũng vui vẻ để cho Minh Trạm phân ưu, kỳ thật Minh Trạm có một chút thói quen không tệ, tỷ như hẩn sẽ không trực tiếp quyết định, có chuyện thì sẽ cùng Phượng Cảnh Nam thảo luận, “Ta phát hiện cách hành văn của Dương tướng quân rất có ý tứ, đoạn đầu thì rất ra dáng, đoạn giữa thì nói năng lung tung, đoạn sau thì ca tụng công đức.”

“Ừm, Dương Ánh Huy tứ thư ngũ kinh đều không học đủ. Đoạn đầu và đoạn sau nhất định là do người khác viết thay, đoạn giữa chính là hẩn tự mình viết.” Phượng Cảnh Nam nói, “Chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ, bao nhiêu năm nay hẩn đều như vậy.”

Minh Trạm cười cười, “Dương tướng quân phản ứng rất nhanh, hiện tại đã có tin thắng trận.”

Phượng Cảnh Nam lại không cho là đúng, “Nếu là tin thắng trận thì người nên nói vài câu dễ nghe để cổ vũ hẩn một chút.”

“Ừm, bất quá khu mậu dịch bên kia phải xây tân thành xong đã.” Minh Trạm cười cười, “Ta sẽ phái một quân đội đóng quân ở tân thành, cam đoan sự an toàn của tân thành, nếu muốn khu mậu dịch hoạt động lâu dài thì hòa bình phải là trụ cột.”

Phượng Cảnh Nam nhin không được mà phun vài câu, “Tuy rằng ta không tận mắt nhìn thấy tân thành, chẳng qua cũng là người tổng cộng tiêu tám vạn lượng bạc, có lẽ quy mô hữu hạn. Vậy người tính phải bao nhiêu người đóng quân ở tân thành?”

“Ít nhất ba ngàn người.” Minh Trạm nói, “Phụ vương cũng biết hiện tại quy mô ở khu mậu dịch không lớn, bất quá người Tây Tạng có thể tiến vào tân thành thoải mái, nhưng nếu muốn tiến hành buôn bán trong

khu mậu dịch thì phải được chứng thực thân phận, nói như vậy, Tân Thành cũng xem như là một cửa ngõ, binh lính nơi đó phải được thiết lập nghiêm ngặt. Dù sao chúng ta cũng không hy vọng người Tây Tạng thông qua tân thành mà tùy tiện tiến vào Vân Nam”

“Người hỏi Dương Lộ trên tàu chương, bảo hẩn đề cử vài người.”

“Không bằng thỉnh Dương tướng quân quay về Côn Minh một chuyến.” Minh Trạh hạt bút xuống, thần nhiên mở miệng, “Ta muốn gặp hẩn một lần.”

Phượng Cảnh Nam suy nghĩ một chút, “Vậy thì chờ đến tất niên đi.”

“Quá muộn, binh lính đóng quân phải chọn lựa từ những người dưới trướng Dương tướng quân, dù sao hiện tại công chúa Thanh Loan đang ở Côn Minh, thỉnh Dương tướng quân mau chóng trở về một chuyến.”

“Dương Lộ vừa có tin chiến thắng, theo thói quen của hẩn, đánh rắn không chết sẽ để lại hậu hoạn, mấy ngày nay nhất định hẩn đang bận rộn chuyện sào phỉ.”

“Không sao, ta phát công văn xuống trước. Muốn ta nói thì việc hẩn rời đi một quãng thời gian cũng tốt. Chuyện biên ải ở Vân Nam và Tây Tạng, ta đoán cũng có thể đoán được mười mươi.” Minh Trạh cười, “Nơi đó cũng không quá giàu có, đám sào phỉ cũng chỉ là cầu tài. Trước kia khi khu mậu dịch ở biên ải Tây Tạng bị cấm thì bọn họ đem một ít sản vật Vân Nam buôn lậu đến Tây Tạng, thu lợi xa xỉ. Mậu dịch mở cửa, bạc thu được từ giao dịch trà mã so với năm rồi còn nhiều hơn ba phần, huống chi là bọn họ?”

Phượng Cảnh Nam nói, “Xem ra người đã tự mình hiểu rõ.”

“Một chút thôi, dù thế nào cũng không như phụ vương.” Minh Trạh lộ ra nụ cười xấu xa, “Giống phụ vương, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay, thật là oai phong, ngài có thể bí mật hành sự, trên không cáo phụ mẫu, dưới không cáo thê nhi, chắc chắn...”

Phượng Cảnh Nam không hề bị ảnh hưởng bởi những lời này của Minh Trạh, vẻ mặt chính trực, “Thân là thế tử của Trần Nam Vương phủ, quy củ mà người đã học đâu rồi?”

Minh Trạh lại hừ lạnh một cái, tỏ ra vẻ bất mãn.

Ở trước mặt của Minh Trạh mà nói ba hoa chích chòe cũng chỉ vô dụng, thứ mà tiểu tử này muốn rất thực dụng, Phượng Cảnh Nam không muốn mất hòa khí với Minh Trạh, chỉ đành nói, “Người giải quyết chuyện thuế muối trước đi rồi hẵng nói chuyện khác với ta!”

Minh Trạh trừng lớn mắt một cách không phục, Phượng Cảnh Nam cho hẩn một cái tát, “Được voi đòi tiên! Phê tấu chương nhanh lên, có một chút chuyện mà cũng xử lý không được, người còn mặt mũi gì mà đòi người này người kia! Người có thể diện chẳng nói được như người đâu!”

“Phụ vương cứ da mặt dày giống ta là được rồi!” Minh Trạh cãi lại.

Phượng Cảnh Nam bóp miệng Minh Trạh, Minh Trạh quát to một tiếng, xoay tay dùng bút lông vẽ hai đường trên mặt của Phượng Cảnh Nam, còn cười hề hề, “Ồi chao ôi chao, không phải cố ý, đại nhân như phụ vương nên khoan hồng độ lượng, tuyệt đối đừng so đo với ta nha.”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy việc nhịn không đánh Minh Trạh thật sự là rất khó.

Minh Trạh tắm rửa xong xuôi, luôn mồm oán giận, “Phụ vương thật là, chỉ vui đùa vài câu mà thôi, phụ vương cứ không chịu nổi bị đùa như vậy, xem đi, móng của ta bị đạp đến sưng lên cả rồi đây này.” Khi tắm hẩn cố ý sờ sờ.

Phượng Cảnh Nam bị hẩn làm phiền đến hoa cả mặt, bèn đuổi người, “Quay về phòng của người mà ngủ đi.”

“Ta muốn quay về lắm chứ, Nguyễn thị đang chờ ta ôm nàng đây này, nhưng nếu để nàng nhìn thấy trên móng của ta có hai dấu chân to đùng thì mất mặt chết đi được.” Minh Trạh lộ ra bản mặt xem thường, đá văng đôi hài rồi leo lên giường, xốc chăn đắp mình rồi nằm xuống, “Phụ vương nghĩ là ta thích nằm ngủ chung với phụ vương à?”

“Gian ngoài còn cái giường kia, tuy hơi nhỏ một chút, dù sao người cũng thấp, cũng nằm vừa đủ.”

“Ta không đi đâu, giường đó dành cho bọn nha đầu ngủ mà.”

Minh Trạh nằm trên giường, quá nửa đêm mà vẫn ngủ không được, nghiêng người nhìn Phụng Cảnh Nam nói, “Thật sự là kỳ lạ, trước kia cứ đến lúc này thì ta đều ngủ ngon lành, hôm nay lại chẳng hề buồn ngủ.”

“Chẳng phải lúc người phê công văn cứ ngáp mấy cái liên tục hay sao?”

“Đó là ta giả vờ.” Minh Trạh nói một cách vô liêm sỉ, “Vốn là đến đây nghỉ ngơi mà, có ai thích tăng ca ban đêm đâu?”

“Mau ngủ đi.” Phụng Cảnh Nam nói một câu.

Minh Trạh chống tay đỡ đầu, nường ánh trăng ngoài cửa sổ mà nhìn dung nhan khi ngủ của Phụng Cảnh Nam, tán thưởng nói, “Dung mạo của Phụ vương thật khá.”

Phụng Cảnh Nam không bận tâm, Minh Trạh lại càng được nước làm tới, vươn ngón tay sờ sờ sống mũi của Phụng Cảnh Nam, ca ngợi, “Mũi vừa cao vừa thẳng...” Lại đi sờ mặt của người ta, “Ta cảm thấy ánh mắt của phụ vương không đẹp như của ta, người ta nói, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, tâm hồn của ta tuyệt đối tốt hơn của phụ vương.”

“Câm miệng đi.”

“Nói chuyện với ta một chút đi!” Minh Trạh đưa tay bịt mũi của Phụng Cảnh Nam, tay còn lại thì bụm miệng. Phụng Cảnh Nam cho dù là người chết thì cũng phải sống dậy mà mắng to, “Có phải người lại ngứa da hay không?”

Minh Trạh nói một cách đáng thương, “Ta thật sự không buồn ngủ mà.”

Bàn tay của Phụng Cảnh Nam ngứa ngáy khó chịu, bắt quá hần phải kiềm chế chính mình, tuy rằng cái tên này thật khiến người ta chán ghét, nhưng dù sao cũng không thể đánh chết nhĩ tử, Phụng Cảnh Nam cố gắng nhịn xuống ước muốn được đánh chết Minh Trạh, lạnh lùng nói, “Nhắm mắt lại, đừng nhiều lời, nửa canh giờ là sẽ ngủ được.”

Minh Trạh im lặng trong chốc lát, ba hồn bảy vía của Phụng Cảnh Nam gần chìm vào mộng đẹp thì loáng thoáng cảm thấy có cái gì đó đang phun hơi trên mặt mình, cảm giác bán mê bán tỉnh này thật sự khó chịu, giống như bị bóng đè, Phụng Cảnh Nam vung tay lên, bộp một phát, chợt nghe vang lên tiếng kêu như sói tru “Ồi chào!!!” Minh Trạh ôm một nửa khuôn mặt, đã ngồi dậy, mở to mồm rống giận, “Mắc mớ gì mà phụ vương lại đánh người ta!”

Phụng Cảnh Nam bị Minh Trạh làm giật mình, trợn mắt nhìn lên, cau mày nói, “Ta lỡ tay, ngủ đi, đêm hôm khuya khoắc mà hô to gọi nhỏ cái gì.” Xoay người ngủ tiếp.

Minh Trạh tràn đầy oán niệm, vì sao hần lại mất ngủ cơ chứ, vì sao hần có thể mất ngủ cơ chứ?

Trần trọc đến tận canh ba thì Minh Trạh mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, bắt quá hần nằm mơ.

Thân thể hơi nóng lên, Minh Trạh có thói quen sờ thứ bên cạnh, bèn ôm lấy người bên cạnh mà cọ cọ, chân gác lên, nỉ non rầm rì, “Tư tư, tư tư...” Một bàn tay tiến vào xoa nắn, đây là lần đầu tiên Phụng Cảnh Nam bị người ta sờ sảng như vậy, hần bị Minh Trạh làm cho sồn cả gai ốc, trực tiếp nắm lấy tay của Minh Trạh, hung hăng tát xuống mông của Minh Trạh một cái, Minh Trạh bị giật mình tỉnh giấc, Phụng Cảnh Nam nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Minh Trạh, nghiêng răng nói, “Người bị lên cơn gì vậy?”

Minh Trạh nửa tỉnh nửa mê, “Hả? À.” Nói thầm, “Thảo nào mà lại cứng như vậy.” Đứng lên, lướt qua người của Phụng Cảnh Nam, xuống giường đi tiểu, thuận tiện giải quyết vấn đề sinh lý.

Đợi Minh Trạh quay lại, Phụng Cảnh Nam chết sống cũng phải đuổi Minh Trạh ra gian ngoài.

Minh Trạh không cho là đúng, “Đều là nam nhân cả, ta ngủ mê nên nhận lầm phụ vương, nếu không, phụ vương mà bắt ta sờ thì ta cũng chẳng chịu sờ đâu! Nếu phụ vương cảm thấy bị thiệt thòi thì ta để phụ vương sờ lại là huê.”

“Bớt nói sàm đi, đi ra ngoài.”

“Phụ vương không cho ta ngủ, ngày mai ta sẽ rêu rao ra ngoài.” Minh Trạm nói, “Dù sao ta cũng không sợ mất mặt, phụ vương có sợ hay không?”

Rốt cục Minh Trạm chiếm được một chỗ, vấn đề sinh lý đã được giải quyết, khiến cho Minh Trạm ngủ đặc biệt ngon, trong khi Phượng Cảnh Nam lại bị mất ngủ cả đêm.

.....

P/S: Làm như vô tòng đả hồ vậy =)) =)). Minh đọc còn muốn ới nữa nè, nói chi bác Nam. Mà -.- em Trạm nằm mơ thấy cái gì vậy nè.

130. Chương 130: Bị Đào Hố

Công chúa Thanh Loan cảm thấy Minh Trạm thật không tệ, việc nàng đến đây xem như đã củng cố tình hữu nghị giữa Vân Nam và Tây Tạng.

Đương nhiên khi công chúa Thanh Loan rời khỏi Côn Minh thì cũng do Minh Trạm tiến bước.

Công chúa Thanh Loan nói, “Làm phiền thể tử điện hạ rồi, hy vọng có ngày tái kiến.”

Minh Trạm cười nói, “Mặc dù ta ở Côn Minh nhưng vẫn sẽ nghĩ đến công chúa.”

Người sinh ra ở hoàng thất sẽ có một loại cảm thụ đối với chính trị một cách bẩm sinh, tỷ như công chúa Thanh Loan, tuy là nữ nhân nhưng nàng cũng hiểu được mục đích đến đây để làm gì. Hoặc tỷ như Minh Trạm, cho dù hắn không thích kết thân, thậm chí từng có chủ ý giới thiệu công chúa cho Phượng Cảnh Nam, bất quá đã bị Phạm Duy nhanh chóng ngăn cản.

Phạm Duy nói, “Điện hạ, Vương gia sẽ không thú công chúa Tây Tạng bằng bất cứ giá nào. Thân phận của hai người không hợp.”

Có người sẽ lên tiếng, chuyện kết thân mà còn chú ý đến thân phận hay sao? Ngay cả Minh Trạm cũng muốn nói một tiếng “Chẳng lẽ muốn lập đền thờ luôn à”. Lời này đương nhiên không thể để Phượng Cảnh Nam nghe được, bằng không với trình độ sĩ diện của Phượng Cảnh Nam thì Minh Trạm chắc chắn sẽ bị lột da.

Minh Trạm cũng chỉ tự thì thầm trong bụng mà thôi, Phạm Duy lại tiếp tục nói, “Công chúa Thanh Loan là nữ nhi của Tàng Hãn, nếu Vương gia thú nàng, cho dù là trắc phi thì vẫn sẽ thấp hơn Tàng Hãn một bậc. Đến điện hạ thì lại thấp hơn Tàng Hãn hai bậc, lại càng không cần nói đến đời con đời cháu sau này. Nếu điện hạ thoái thác việc này thì tiểu thần e rằng sẽ rơi lên đầu vài vị công tử. Dù sao hiện tại giữa Vân Nam và Tây Tạng vẫn cần một cuộc hôn nhân chính trị.”

“Ta đã biết.” Minh Trạm than thở nói, dù hắn không thích thì cũng không thể nhường cơ hội cho kẻ khác.

Vì thế Minh Trạm lại thu xếp tinh thần mà ứng phó với cuộc hôn nhân này.

Hắn không phải là chán ghét công chúa Thanh Loan, chẳng qua hắn thật sự không có hứng thú lấy thêm nữ nhân, sau đó để cho đám nữ nhân vì hắn mà ghen tuông, lão công không ở nhà, nữ nhân mỗi người ru rú trong phòng, mặc dù có người sẽ cảm thấy đại trượng phu nên làm như thế, bất quá Minh Trạm cảm thấy thật sự vô nhân đạo.

Đáng tiếc nhân đạo đặt trước mặt lợi ích thì rõ ràng là không đủ trọng lượng, bị tất cả mọi người vô thức xem nhẹ.

Tiến bước công chúa liền nghênh đón khoa cử mùa thu.

Dân chúng của hai tỉnh Vân Quý đương nhiên không thể sánh bằng đề đô, chuyện khoa cử của bọn họ cũng tương đối đơn giản hơn nhiều.

Chuyện này Phượng Cảnh Nam cũng không để cho Minh Trạng tham dự. Bất quá Minh Trạng nói, hẳn sẽ chọn người trong đám sĩ tử này, mặc dù Phượng Cảnh Nam hoài nghi Minh Trạng đang khẩn cấp bồi dưỡng thuộc hạ, bất quá xét thấy lời này của Minh Trạng rất chính khí nghiêm nghị cho nên Phượng Cảnh Nam cũng không thể vô duyên vô cớ mà chất vấn, đành miễn cưỡng đồng ý.

Bất quá cũng nhắc nhở Minh Trạng một câu. “Đây chỉ là thi Hương, sang năm còn có khoa cử mùa xuân, đa số đều nguyện ý ở nhà chuẩn bị cho đợt tới, người đừng gây khó dễ.”

Minh Trạng cau hàng lông mày nhỏ, “Ta là loại người này sao?” Bất đắc dĩ làm ra bộ dạng Tây Thi ôm ngực, giả vờ uất ức nói, “Phụ vương hiểu lầm ta, thật sự làm ta rất tổn thương.”

Phượng Cảnh Nam rung mình một chút, hẳn đã phải rèn luyện sức chịu đựng mỗi khi đối mặt với cơn động kinh của Minh Trạng, thời gian lâu dài khiến khả năng chống đỡ của hắn cũng tăng cường. Chẳng qua hắn bắt đầu lo lắng cho đám thân tử của mình, ngày thường đã quen nhìn thấy bộ mặt ra vẻ đạo mạo đức hạnh của tiểu tử này, về sau làm thế nào để thích ứng đây.

Phượng Cảnh Nam nói chuyện thật dễ nghe, đợt thi hương chấm dứt, lại báo cho Minh Trạng biết quy tắc thu nhận sĩ tử, tiến vào hệ thống thuế muối mới, chức quan không thể cao hơn thất phẩm. Nói cách khác Minh Trạng chỉ có thể chiêu gọi tạp vụ, người mà hắn thu nhận không thể tham gia vào quyền hành cao cấp, lời nói không có trọng lượng.

Minh Trạng nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh ba tiếng đối với Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam nói, “Người đừng không phục, người đến để dò hỏi thăm đi, cho dù là khoa cử tiến sĩ, đỗ Trạng Nguyên thì khi làm quan cũng chỉ là lục phẩm, tiến sĩ bình thường muốn làm Huyện lệnh cũng phải nhờ quan hệ mới được. Ở đây chỉ là vài sĩ tử nhỏ nhoi, chẳng lẽ người muốn để bọn họ vào Cần Chính điện vung tay múa chân hay sao!”

“Ta cũng không có ý này.” Minh Trạng lập tức đổi thành bộ mặt vô tội, “Ta còn chưa nói gì mà, đều là phụ vương tự suy đoán! Ta có nói như vậy hay sao? Phụ vương đừng nghĩ oan cho ta. Đúng vậy, một sĩ tử làm sao có thể làm quan lớn được. Phụ vương thật sự là lão thành trì quốc, về sau ta phải đi theo phụ vương học hỏi nhiều hơn một chút. Phụ vương nói một thì ta tuyệt đối không được nói hai, được rồi chứ? Đừng nóng giận nữa, tổn thương tình cảm đó.”

Trời ạ trời ạ, vì sao cái tên tiểu tử này ngay cả một chút lòng tự trọng cũng không có! Phượng Cảnh Nam đã quen với việc bị Minh Trạng mắng, bị Minh Trạng châm biếm, sau đó buồn bực muốn động tay động chân. Chợt thấy Minh Trạng như vậy thì nhất thời nghẹn một hơi trong lòng, thật sự muốn học máu mà.

Minh Trạng cười hì hì, chuyển môn muốn đi thì bị Phượng Cảnh Nam gọi lại mà mắng, “Đi đâu, công văn phê hết chưa?”

“Tiểu tiện một chút.” Minh Trạng cũng không quay đầu lại mà cứ thẳng thừng đi tiểu tiện. Chẳng lẽ hắn phải nghiêng cái bản mặt già nua, cái mũi không giống cái mũi, đôi mắt không giống đôi mắt của Phượng Cảnh Nam hay sao?

Tuy rằng Phượng Cảnh Nam không để phòng hắn như phòng cướp, nhưng trong chuyện thuế muối thì Phượng Cảnh Nam lại đá văng Minh Trạng ra, tự mình phái người tiến hành những cải cách mà Minh Trạng sắp sửa thi hành.

Minh Trạng dốc hết sức lực, rốt cục lại không kiếm được lợi nhuận.

Lần này đến phiên Minh Trạng học máu, trước kia đều là hắn đào hố chôn người khác, không ngờ lần này nuôi ong tay áo, hắn lại bị Phượng Cảnh Nam đào hố. Cái loại đả kích này làm cho Minh Trạng kiệt sức trước khi mùa đông tiến đến, lâm bệnh một trận.

Kỳ thật ngày thường Minh Trạng rất đề phòng, chẳng qua hắn có tật xấu, tật xấu này người bình thường không dễ phát hiện, trong khi Phượng Cảnh Nam phải quan sát rất lâu mới có thể tìm ra một đặc điểm có thể miễn cưỡng xưng là nhược điểm: Minh Trạng thích lên mặt dạy đời.

Đặc biệt khi người khác biểu hiện ra thái độ tò mò và không biết, tiếp theo là tăng bốc vài câu thì Minh Trạng sẽ u mê đầu óc, quang quác quang quác giao ra kế hoạch cải cách thuế muối với Phượng Cảnh Nam. Hắn cũng không phải là không phát hiện mỗi khi nói đến lúc cao hứng thì Phượng Cảnh Nam vẫn xảo quyệt

dẫn đường hần, về phương diện khác thì quan hệ của hần và Phượng Cảnh Nam rất tốt, Phượng Cảnh Nam hỏi gì mà hần không nói thì e rằng sẽ khiến Phượng Cảnh Nam đa tâm.

Minh Trạ không ngờ chỉ vì một chốc sơ sẩy mà đã bị người ta lấy hết vốn liếng, đá ra ngoài cuộc, hoàn toàn trắng tay, tâm huyết bao nhiêu ngày đổ sông đổ biển, Minh Trạ khó chịu đến mức muốn thắt cổ tự vẫn.

Lần này đổ bệnh nhất thời khó có thể khỏi hần.

“Khỏe hơn chưa?” Phượng Cảnh Nam cố ý đến thăm Minh Trạ, ngồi bên giường hỏi một cách thân thiết.

Minh Trạ nhìn thấy Phượng Cảnh Nam thì sẽ nổi giận, làm sao mà có thể khỏe hơn cho được? Trong lúc đổ bệnh, khả năng chịu đựng cũng không bằng lúc trước, vừa giữ chiếc khăn ướt trên trán vừa thở dài, “Mỗi ngày bị người ta dùng dao cắt vào từng sợi thịt, làm sao mà khỏe hơn cho được.” Nói xong liền từ từ thả dựa vào đầu giường chuyển thành nằm thẳng tắp trên giường.

Phượng Cảnh Nam cũng biết chuyện này rất khó ăn nói, nhẹ nhàng lên tiếng, “Người có bị sốt đâu, dùng khăn lạnh làm gì?” Cùng Minh Trạ giật cái khăn nhưng Minh Trạ không chịu buông tay, Phượng Cảnh Nam đành nói, “Người nói vậy là sao, người đừng đa tâm, đây chẳng phải ngay lúc thân mình của người không khỏe hay sao? Ngày sau Trần Nam Vương phủ cũng là của người rồi.”

Nói thì hay lắm, vả lại Trần Nam Vương phủ vốn là của hần mà! Minh Trạ cười lạnh hai tiếng, kéo chăn trùm đầu, xoay người, không thèm để ý đến Phượng Cảnh Nam.

Xem ra không ban cho lợi ích thì Minh Trạ sẽ không chịu khỏi bệnh, Phượng Cảnh Nam kè sát vào, thấp giọng nói, “Chuyện ở tân thành do người toàn quyền làm chủ, như thế nào?”

Hai hàng lông mi của Minh Trạ rung lên, vẫn không chịu lên tiếng. Không phải là hần không hài lòng đối với điều kiện này, chẳng qua con người phải làm giá một chút, nếu Phượng Cảnh Nam vừa nhắc đến mà hần liền vui sướng ưng thuận thì chẳng phải là hạ thấp giá trị con người của hần hay sao? Tự dừng để người ta khinh thường. Vì vậy Minh Trạ vẫn đắn đo không chịu gật đầu.

Phượng Cảnh Nam cũng không nói nữa.

Một lúc sau, Minh Trạ bắt đầu sốt ruột, sợ Phượng Cảnh Nam thu hồi lại lời này, chẳng phải là tiền mất tật mang hay sao?

“Vậy người cứ bệnh tiếp đi, ta đi trước đây.” Phượng Cảnh Nam muốn đứng dậy.

Minh Trạ xoa huyết thái dương, hừ hừ vài tiếng, tiếp tục hừ hừ, “Chuyện đó...ta cảm thấy đầu óc cũng không còn quá choáng váng.”

Phượng Cảnh Nam vô cùng chú ý đối với bộ mặt này của Minh Trạ, biết rõ còn cố hỏi, “Như vậy đã thấy khỏe hơn chưa?”

Minh Trạ hơi ngượng ngùng một chút, chôn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ ở trong chăn, nín nọt nói, “Phụ vương đến đây thăm ta còn hiệu nghiệm hơn cả mấy thứ thảo dược mà thái y đã kê.”

Phượng Cảnh Nam thật sự muốn nôn.

.....

P/S: khó đỡ em Trạ quá =)), cái mặt hám tài.

131. Chương 131: Thần Giao Cách Cảm

Kỳ thật cổ nhân chỉ có nhận thức hữu hạn đối với việc mạo dịch, cho dù là Phượng Cảnh Nam cũng cảm thấy không quá lạ quan đối với việc Minh Trạ dốc sức yêu cầu khai thông khu mạo dịch Vân Nam và Tây Tạng.

Chẳng qua nghĩ đến việc Minh Trạm cắt cái bánh, giải quyết đám diêm thương, sau đó tiến hành cải cách thuế muối. Vô hình trung lại để cho Minh Trạm chiếm được lợi ích lớn. Ở trong mắt của Phụng Cảnh Nam thì thuế muối là hàng đầu, tuyệt đối không thể rơi vào tay của Minh Trạm. Cho nên dù không quá quang minh chính đại nhưng Phụng Cảnh Nam vẫn rút củi dưới đáy nồi, đào hố chôn Minh Trạm.

May mà Minh Trạm dễ dụ, một cái tân thành cùng với mấy gian cửa hiệu vừa được xây xong, ngày sau nhiều lắm thì đóng quân hai ba ngàn người, cứ mặc kệ Minh Trạm muốn làm gì thì làm, còn hơn để hắn tiếp tục động vào thuế muối.

Minh Trạm là người dễ thỏa mãn, có tân thành rồi, dù sao có chút ít còn hơn không.

Hắn nhanh chóng triệu hồi Dương Lộ tướng quân, đây cũng không phải lần đầu tiên Dương Lộ gặp Minh Trạm, chẳng qua hiện tại Minh Trạm đã lớn hơn trước kia rất nhiều, dung mạo cũng khác xưa, nhìn nho nhã hơn, gặp người chưa nói đã cười, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết, tăng thêm vài phần hóa khí. Bất quá Dương Lộ chỉ cần nghĩ đến mấy câu mắng chửi như tát vào mặt ở trong tấu chương thì sẽ cẩn thận quan sát đánh giá Minh Trạm lại một lần nữa, sau đó kết luận Minh Trạm bằng hai chữ: Nham hiểm.

“Từ khi tướng quân khởi hành lên đường thì ta đã trông ngóng tướng quân.” Minh Trạm thân thiết nắm chặt tay của Dương Lộ, cười nói, “Hôm nay được gặp mặt, quả nhiên là oai phong凛冽, không phụ uy danh.”

Dương Lộ là người thô thiển, không thể khách sáo như Minh Trạm, bèn dùng bất biến ứng vạn biến, “Thế tử tán thưởng như thế, thần làm sao dám nhận.”

“Nếu ta đã nói thì tướng quân cứ nhận là được.”

Minh Trạm ngồi xuống trước, nâng tay ra hiệu cho Dương Lộ cũng an tọa rồi cười nói, “Tướng quân nhìn bề ngoài phóng khoáng nhưng cũng là người rất thận trọng, lần này tướng quân quay về Côn Minh, phụ vương phái người đến đây trước để gặp ta, có lẽ trong lòng của tướng quân cũng bất an?”

Dương Lộ nói chuyện thẳng thắn, “Thần cân nhắc, e rằng thế tử có chuyện muốn giao cho thần.”

Minh Trạm cười ha ha, “Ta cũng là người thẳng tính, thích nhất giao tiếp với người thẳng tính.” Dương Lộ nghiêng tai lắng nghe Minh Trạm phân phó, nào ngờ Minh Trạm lại chuyển đề tài, “Nghe nói Dương phu nhân qua đời đã nhiều năm, tướng quân tình thâm ý trọng, mấy năm qua chưa từng tái giá?”

Dương Lộ liên tục xua tay, mặt mày hơi ửng đỏ, “Thần, thần đã có một nhi tử, trên không làm thất vọng thiên địa, dưới không làm thất vọng tổ tông, hướng chi thần...thần không phải là không muốn tái giá, chỉ là không nên làm lỡ thì cô nương nhà người ta mà thôi.”

Minh Trạm trừng mắt nghe đến nhập thần, thấy người ta lúng túng, hắn càng muốn hỏi, “Vì sao lại như thế? Ta thật không rõ, tướng quân đang lúc tráng niên, gia thế dòng dõi, nhân tài xuất chúng, cô nương nhà nào mà gả cho tướng quân cũng đều là phúc khí cả đời của nàng ta, làm sao có chuyện lỡ thì như tướng quân đã nói.” Thấy Dương Lộ lấp bắp, Minh Trạm cười nói, “Có lẽ tướng quân da mặt mỏng, không tiện mở miệng, chuyện nào có đáng gì, ta sẽ thay tướng quân giải quyết cọc tâm sự này.”

“Không không không không...” Trong tình thế cấp bách, Dương Lộ liên tục nói bốn từ Không, mặt đỏ lên, “Dạ, dạ thần...thần có bệnh không tiện nói ra...” Nói đến cuối cùng, trên mặt của Dương Lộ tướng quân đã đỏ đến mức muốn xuất huyết.

Minh Trạm cười he he, “Nghe nói Liễu Bàn Liễu thần y của Vân Nam chúng ta đang ở trong mạc phủ của tướng quân làm việc, chẳng lẽ ngay cả Liễu thần y cũng thúc thủ vô phương hay sao?”

“Đây....đây là chứng bệnh nan y.”

Minh Trạm lại cười một tiếng, tiếng cười không ngừng cất lên làm cho Dương Lộ tướng quân càng thêm tái mặt, sợ Minh Trạm ban hôn cho hắn.

“Mà trước đây ta cũng đã gặp tướng quân.” Minh Trạm bưng bát trà nhớ lại giao tình, ôn hòa nói, “Lúc ấy tướng quân là trưởng thị vệ trong Vương phủ, Liễu thần y cũng từng chẩn bệnh cho ta không ít lần.”

Y thuật của Liễu Bàn khá tốt, trước đây Minh Trạng chết sống cũng không nói chuyện, Phượng Cảnh Nam cơ hồ thỉnh đến tất cả đại phu có uy tín thanh danh nhất của hai tỉnh Vân Quý, lần lượt bắt mạch chẩn bệnh cho Minh Trạng. Trong đó có Liễu Bàn, khi ấy thời gian Liễu Bàn ở lại phủ cũng không ngắn, khoảng chừng hơn nửa năm luôn kê đơn phối dược cho Minh Trạng.

Trên mặt của Minh Trạng lộ ra nụ cười hoài niệm, ôn hòa nói, “Từ biệt nhiều năm, cho đến bây giờ mới có cơ hội tái kiến tướng quân.”

Dương Lộ thật sự không biết nên nói tiếp như thế nào.

Minh Trạng cũng không gây khó dễ cho người thành thật, chỉ đơn giản để Dương Lộ dùng ngọc thiện, hỏi về chuyện sao phủ, hơn nữa còn tỏ ra quan tâm đến Dương Lộ, “Không có chuyện gì có thể qua mặt được người khác, người còn phải đến thỉnh an Phụ vương của ta nữa, những gì ta đã nói với người thì người có thể thuật lại tất cả với phụ vương.” Minh Trạng mỉm cười, “Ta và phụ vương cũng không phải là người đa nghi, chẳng qua các người ở bên ngoài là đại tướng lĩnh quân thì mọi việc càng phải lưu tâm hơn người khác.”

Dương Lộ đáp lời, “Dạ, thần sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của thế tử.”

Buổi tối, Phượng Cảnh Nam làm bộ làm tịch hỏi Minh Trạng cảm thấy Dương Lộ thế nào.

Minh Trạng nói, “Dương tướng quân quả thật không tệ, nghe nói nhi tử của hắn cũng xấp xỉ tuổi của ta.”

Phượng Cảnh Nam chưa từng nghe Minh Trạng thẳng thừng chìa tay vào quân vụ mà đòi người như vậy, bèn cau mày nói, “Triển Tuấn, Tề Cảnh đều ở bên cạnh người, người cần nhiều người như vậy để làm gì?”

“Đúng vậy, Triển Tuấn, Tề Cảnh đã ở bên cạnh ta nhiều năm, dù sao cũng không thể gọi bọn họ làm chút chuyện như bưng trà đổ nước, không bằng để bọn họ ra ngoài rèn luyện vài năm, như vậy mới có thể thành tài.” Minh Trạng nói, “Chẳng phải phủ đã nói hay sao? Chuyện tân thành do ta toàn quyền làm chủ. Sau này chuyện đóng quân ở tân thành đương nhiên cũng do ta quyết định, hai người bọn họ xác thực không tệ, quân nhân nên đứng trong quân doanh. Nay tình huống như vậy, ta và phụ vương e rằng cũng không hy vọng bọn họ quay về tử thừa phụ nghiệp đúng không, vì vậy chỉ có thể lấy người từ chỗ của Dương tướng quân mà thôi.”

Phượng Cảnh Nam không lên tiếng, phụ thân của Triển Tuấn và Tề Cảnh đều là ái tướng của Phượng Cảnh Nam, chẳng qua cho dù coi trọng phụ thân bọn họ nhưng Phượng Cảnh Nam cũng không hy vọng nhìn thấy một thế hệ nắm giữ binh quyền trong một thời gian dài ở cùng một chỗ như vậy. Lời này của Minh Trạng nói trúng nỗi đắn đo của Phượng Cảnh Nam. Phượng Cảnh Nam đến đây một lúc lâu mà ngay cả một miếng trà cũng chưa được uống, “Bưng trà lên.”

Minh Trạng gọi Hà Ngọc tiến vào.

Sau vụ thuế muối, Minh Trạng rõ ràng tỏ thái độ xa cách đối với Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam phát hiện ra, chẳng qua hắn đã dằn bù chuyện này, còn nữa, cho dù hắn thật sự có chút không quang minh chính đại nhưng cũng sẽ không cúi đầu trước Minh Trạng.

Việc này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì cũng khó có thể kết luận, Phượng Cảnh Nam chuyển đề tài, “Minh Phỉ Minh Nhã đã đến tuổi, năm đó đại tỷ của các người còn xuất giá sớm hơn cả các nàng, ta cân nhắc, sang năm sẽ để các nàng xuất giá.”

“Ta đã phái người thương nghị với Tàng Hân về chuyện thành thân của người và công chúa Thanh Loan, nếu thuận lợi thì sẽ quyết định vào mùa xuân sang năm.” Phượng Cảnh Nam nói tiếp. “Như thế cứ để Minh Lễ tiễn Minh Phỉ và Minh Nhã đến để đỡ thành thân.”

“Của hồi môn của các nàng đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Hôn phu của Minh Phỉ vừa mới chết, còn gả cho ai được nữa?”

“Tiếp tục ban hôn là được.”

“Ta biết rồi.” Minh Trạng thúc giục, “Nếu phụ vương không có ý kiến thì ta đến nói chuyện về Triển Tuấn và Tề Cảnh với Dương tướng quân.”

Minh Trạm từng bước ép sát, Phụng Cảnh Nam đương nhiên phiền lòng, vỗ bàn nói, “Người gấp cái gì! Để ta suy nghĩ một chút.” Uống trà cũng mất hứng, Phụng Cảnh Nam nói, “Người cần thận suy nghĩ một chút, Triển Tuấn và Tề Cảnh cũng chưa đủ lớn, ngày thường không có công trạng gì, đột nhiên đến đó thì cũng khó có kẻ chịu phục tùng. Dẫn binh không phải là chuyện đơn giản như người nghĩ.”

“Còn về phía Dương Lộ, tuy hắn là kẻ thô thiển nhưng cũng không ngốc. Huống chi bên cạnh hắn còn có Liễu Bàn, cái tên này ranh hơn cả hầu tử, cho dù người phái Triển Tuấn Tề Cảnh sang đó thì cũng phải tìm một lý do cho thỏa đáng.” Phụng Cảnh Nam nhìn Minh Trạm một cái, “Bọn họ có thể làm cái gì? Dương Lộ xem như là người không tề, nhưng thuộc hạ của hắn đều là tinh binh lương tướng, đã quen thuộc với hắn. Người lại tách ra như thế, chẳng phải là muốn nắm vạ đại quân của Dương Lộ lục đục nội bộ hay sao?”

“Ta biết nỗi băn khoăn của người, nhưng người cũng phải ngẫm lại cho rõ ràng.” Phụng Cảnh Nam nói, “Vì vậy ta mới nói, hiện tại Triển Tuấn Tề Cảnh đến đó thật sự là không ổn. Nếu muốn bọn họ rèn luyện kinh nghiệm thì người có thể tùy tiện an bài bất cứ vị trí nào ở vệ quân thành Côn Minh, và lại cũng gần bên người, có chuyện gì thì người sử dụng bọn họ cũng thuận tiện.”

Minh Trạm nghẹn họng, nói không nên lời.

Phụng Cảnh Nam than thở, “Sang năm Hoàng thượng cố ý nam tuần, ta sẽ đi theo, đến khi đó người phải canh giữ ở thành Côn Minh. Triển Tuấn Tề Cảnh đã theo người được một thời gian, cũng có thể tin tưởng, hiện tại người không nên gấp gáp đưa bọn họ ra ngoài.”

“Chuyện này quyết định từ khi nào, vì sao phụ vương không nói với ta?” Minh Trạm giật mình nói.

“Hoàng đế đi tuần là chuyện cơ mật, ta nói với người thì người cũng phải kín mồm dùm ta một chút.” Phụng Cảnh Nam cảnh báo.

Minh Trạm thắc mắc, “Cho dù Hoàng bá phụ có nam tuần thì cũng sẽ bảo ta cùng đi, vì sao lại chỉ điểm phụ vương cơ chứ?” Kỳ thật Phụng Cảnh Nam cũng không nguyên ý để Minh Trạm nắm quá nhiều quyền lợi ở trong tay, mà nếu quả thật Phụng Cảnh Nam cùng đi với Phụng Cảnh Kiên thì Minh Trạm hiển nhiên có được cơ hội rất tốt. Tuy rằng Phụng Cảnh Kiên đối với Minh Trạm thật không tề, bất quá cho dù nói như thế nào thì Phụng Cảnh Kiên và Phụng Cảnh Nam là thân huynh đệ, luận về niềm tin thì Minh Trạm hoàn toàn không thể sánh bằng Phụng Cảnh Nam.

Phụng Cảnh Nam thấy Minh Trạm nghi thần nghi quỷ liền cả giận nói, “Thánh tâm khó lường, cũng không thể đoán! Người thành thật giùm ta một chút! Nếu ta trở về mà xảy ra chuyện gì thì người biết tay ta!”

Đã có tin tức này cho nên Minh Trạm cũng không vội vã phái đám người Triển Tuấn ra ngoài, như Phụng Cảnh Nam đã nói, an bài hai người ở vệ quân thành trước.

Bất quá Minh Trạm lại gọi Dương Lộ và Liễu Bàn đến tiếp kiến.

Liễu Bàn năm nay đã gần tứ tuần, chẳng qua là đại phu cho nên biết cách điều dưỡng thân thể, trông bề ngoài chỉ như mới ngoài ba mươi, mặt mày thanh tú.

Mọi người hành lễ xong rồi ngồi xuống, Minh Trạm cười nói, “Từ biệt nhiều năm, dung mạo của Liễu đại phu vẫn như trước.”

Liễu Bàn mỉm cười, “Điện hạ trưởng thành thật nhanh, thảo dân suýt nữa đã nhận không ra.” Thật sự là phong thủy luân chuyển, mặc cho ai cũng không thể ngờ tiểu hài tử bị cầm năm xưa nay đã là nhân vật đứng thứ hai ở Trấn Nam Vương phủ.

“Đúng vậy, nhớ xưa kia Liễu đại phu còn chê ta xấu xí, có phải hay không?” Minh Trạm trêu ghẹo, kỳ thật Liễu Bàn là người khá tốt, hắn kê cho Minh Trạm bao nhiêu loại dược liệu, Minh Trạm sợ đắng, sau đó Liễu đại phu bèn làm thành viên thuốc để Minh Trạm dễ uống.

Liễu Bàn cũng không sợ Minh Trạm, nhẹ nhàng cười nói, “Khi điện hạ còn bé vừa mềm mại vừa trắng kiện, không phong lưu kiệt xuất như hôm nay.” Trước đây không phải hắn cảm thấy Minh Trạm xấu, tiểu hài tử cho dù tướng mạo tốt xấu thế nào thì vẫn nhỏ nhỏ mềm mại, đều rất khả ái. Hài tử của Phụng gia đều là khắc từ phần, dưa từ ngọc, chỉ có một mình Minh Trạm lại tròn vo mũm mĩm, mặt mày lại rất bình thường,

chẳng giống phụ cũng chẳng giống mẫu. Lúc ấy Liễu Bàn còn trẻ, còn có chút trẻ con, thừa dịp chẩn bệnh cho Minh Trạng thì thường xuyên sờ sờ bóp bóp, muốn xác định từ xương cốt xem Minh Trạng rốt cục có phải là nhi tử của Phương Cảnh Nam hay không.

Cuối cùng cũng tìm ra kết quả, làm cho nội tâm lộn xộn một trận, Liễu Bàn thật sự buồn bực.

Nay nhắc đến chuyện xưa, Liễu Bàn hơi kinh ngạc một chút, Minh Trạng năm xưa còn nhỏ như vậy mà đã nhớ rõ tất cả mọi chuyện, đúng là đã sớm có trí tuệ.

Minh Trạng cười nói, “Ta nghe nói nhi tử của Dương tướng quân cũng không theo Dương tướng quân tập võ mà lại theo Liễu đại phu học y thuật, nay đang hành y tại vùng biên ải Tây Tạng và Vân Nam, được dân chúng rất yêu mến. Cũng trùng hợp bên cạnh ta thiếu một nhân tài có khả năng như vậy, các người cũng biết mà, thứ mà bao nhiêu thế hệ hoàng thân quốc thích sợ nhất chính là cái chết. Ta cũng không ngoại lệ.” Nói xong, Minh Trạng tự giễu, “Đừng thấy ta tuổi còn nhỏ chứ ta thật sự rất sợ chết, ta muốn có người ở bên cạnh ta, chuyên chăm sóc theo dõi sức khỏe của ta, cho dù không thể sống hơn một ngàn tuổi nhưng ít nhất cũng phải một trăm tuổi. Không đối gặt nhị vị, ta đã nhìn trúng cao đồ của Liễu đại phu.”

Bản tính của Minh Trạng thật kỳ lạ, người bình thường cho dù sợ chết cũng sẽ không nói ra, trong khi hẳn lại hào phóng thừa nhận, khiến cho Dương Liễu hai người không thể từ chối.

Liễu Bàn nhìn Dương Lộ một cái, cúi mắt không lên tiếng, Dương Lộ bèn nói, “Có thể phụng dưỡng điện hạ là phúc phận của khuyển tử.”

“Vậy đa tạ nhị vị.” Minh Trạng cười cười, “Ta cũng sẽ không bạc đãi người của các người, các người cứ yên tâm, tính tình của ta cũng không tệ, cũng không khó ở chung, cũng chẳng ham mê thứ gì.”

Những lời này Liễu Bàn thật sự tin vài phần, từ khi Minh Trạng trở về Vương phủ làm vài chuyện thì dân chúng cũng được lợi không ít, có thể thấy được tâm địa của Minh Trạng không tệ. Dương Trạc đi theo bên cạnh Minh Trạng thì ngày sau cũng coi như có thái sơn mà dựa vào. Kể quyền cao đều muốn nhiều hơn thế, chỉ cần không thẹn với lương tâm thì cũng xem như là phúc phận.

“Vội lại, trước đó vài ngày ta nhận được tin báo chiến thắng của Dương tướng quân, ta liền thở phào nhẹ nhõm.” Minh Trạng nói một cách thành thật, “Mặc dù ta không biết rõ, bất quá theo như năng lực của Dương tướng quân mà lại gặp khó khăn chỉ vì vài tên sào phủ, có lẽ Dương tướng quân có chỗ khó xử, không biết có thể nói cho ta biết hay không?”

Thấy hai người có chút do dự, Minh Trạng cười một cái, “Quên đi, ta biết nói điều gì cũng cần có chứng cứ, các người đều là người có thân phận, không có chứng cứ, cho dù trong lòng có nghi ngờ, thì các người cũng không tiện nói thẳng, bằng không sẽ bị nghi là vu oan giá họa. Bất quá nếu chúng ta đã gặp mặt thì ta muốn đề nhị vị biết, ta luôn tín nhiệm các người, nếu các người có chỗ khó xử thì cứ cầu viện ta, ta sẽ dốc hết sức để giúp các người.”

“Dương nhiên cũng phải có điều kiện trao đổi.” Minh Trạng nói, “Ta hy vọng các người có thể giữ cho biên ải được an bình, ít nhất khi khu mậu dịch của ta mở cửa buôn bán thì các người phải làm cho đám buôn lậu và bọn ăn hối lộ im lặng một thời gian. Dương nhiên đây là điều kiện tiên quyết để ta bảo đảm an toàn của các người.”

Dương Lộ trầm mặc một lúc lâu rồi mới mở miệng hỏi, “Điện hạ chỉ muốn bọn họ im lặng một thời gian mà không muốn diệt cỏ tận gốc hay sao?”

“Đây không phải chuyện một sớm một chiều.” Minh Trạng nói, “Kỳ thật không có tổ chức nào có thể đối địch với quân đội triều đình, ngay cả việc diệt cỏ tận gốc cũng không khó làm, chỉ cần một vạn nhân mã cần quét thì chuyện bình định diệt tận cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chẳng qua ta không thể căn cứ vào hoài nghi của mình mà làm ra chuyện tuyệt nhân diệt hộ như vậy. Chuyện này sẽ làm mất lòng người. Chỉ cần làm một lần thì người khác sẽ nghĩ, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, dần dà dân chúng quan viên sẽ mất đi cảm giác an toàn, bọn họ sẽ lo lắng ta lại nghi ngờ mà diệt cả nhà bọn họ. Cho nên ta không thể làm như thế.”

“Ta nghĩ, cho dù là nhị vị thì cũng hy vọng trị quốc dựa vào quốc pháp mà không phải dựa vào cơn giận nộ của một cá nhân nào đó.” Minh Trạng cười cười, cầm tách trà rồi uống một ngụm, “Đúng không?”

“Nói đi cũng nói lại, trước kia ta còn lo lắng bên cạnh tướng quân thiếu mưu thần, nay nhìn thấy Liễu đại phu thì lo lắng trong lòng của ta cũng đã tiêu tan.” Minh Trạh liếc nhìn Liễu Bàn một cái rồi từ từ nói, “Năm đó phụ vương quý tài cán của Liễu đại phu, vốn định giữ Liễu đại phu ở bên cạnh để phát triển nhân tài. Không ngờ trong lòng của Liễu đại phu đã có chôn của mình, tình nguyện ở bên cạnh tướng quân.” Minh Trạh dùng từ rất ám muội, Dương Lộ tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, trong khi Liễu Bàn lại mỉm cười chịu đựng, ôm quyền tạ lễ.

“Võ tướng rong ruổi chiến trường, đại khai đại hợp, khó tránh khỏi sẽ mất đi bản tính phóng khoáng.” Minh Trạh ôn hòa nói, “Liễu đại phu là thư sinh lại rất tinh tế, ta nghĩ, về chuyện sào phỉ, chúng ta không thể ngồi chờ đạo tặc tìm đến cửa, bọn họ đến thì chúng ta đánh, bọn họ không đến thì chúng ta chờ, như vậy sẽ rơi vào thế bị động, ta thấy tốt nhất là xuôi dòng tìm ngư, tìm hiểu nguồn gốc, như thế có chứng có cứ, tương lai biên ải Tây Tạng được yên bình, không chỉ một mình ta mà dân chúng hai tỉnh Vân Quý cũng sẽ cảm kích công ơn của nhị vị.”

Liễu Bàn nhìn Dương Lộ một cái, Dương Lộ nói, “Có lời dạy bảo của điện hạ, thần đã hiểu được.”

Minh Trạh cười khê, “Trước kia chỉ nghe người ta nói khi hai người ăn ý thì sẽ dùng bốn từ để hình dung, thần giao cách cảm. Ta cứ cảm thấy câu này hơi khoa trương, hai người cho dù quen thuộc như thế nào thì cũng không thể chỉ bằng một ánh mắt, một hành động liền có thể tương thông tâm ý, nay được chứng kiến tận mắt thì quả thật mới dám tin.”

Liễu Bàn nói, “Ngày sau điện hạ cũng sẽ gặp được một người có thể tâm ý tương thông cùng với ngài.”

“Hy vọng như Liễu đại phu đã nói.”

.....

P/S: Đúng là người trong cuộc nên hiểu rõ, em Trạh nhìn 1 phát liền biết Dương Liễu có JQ

132. Chương 132: Không Tiếng Động

Thánh chỉ ban hôn cho Minh Phỉ đến rất nhanh.

Đế đô có tam công cửu khanh, có thể diện của Ngụy thái hậu, đương nhiên phải là nhất đẳng nhất hảo nhân gia.

Vệ vương phi là đích mẫu, đương nhiên sẽ nhận trọng trách chuẩn bị của hồi môn. Bất quá Vệ vương phi đã sớm nghĩ cách, chuyện đến trước mắt thì cũng đã chuẩn bị bảy tám phần, không cần luống cuống tay chân. Hai phần của hồi môn đều dày như nhau. Đầu là thứ nữ, cho dù trong lòng có xa có gần nhưng phần của hồi môn nhìn bề ngoài cũng chẳng có gì khác nhau. Vệ vương phi xưa nay hào phóng, mỉm cười nói với Ngụy phi và Dương phi, “Đây là của hồi môn chọn lựa từ trong phủ, các người nhìn thử xem, nếu còn cái gì muốn thêm vào thì cứ nói với ta. Minh Diễm là đại tỷ, phong hào cao hơn một chút. Bất quá của hồi môn lần này đều là ta ấn theo năm đó Minh Diễm xuất giá mà phân cho các nàng. Ngoại trừ trong phủ, các nàng gọi ta mẫu phi đã mười mấy năm, cho nên ta cũng có đặt thêm một ít tư trang vào cho các nàng.”

Ngụy phi và Dương phi vội vàng nói cảm tạ.

Vệ vương phi cười một cái, “Ta biết các người cũng có tư trang, cũng chỉ có một nữ nhi, có muốn thêm gì thì cứ thêm vào. Nữ nhi gả sang đó, tướng bối chúng ta lại ở cách xa, của hồi môn dư dả một chút vẫn tốt hơn.”

Trên phương diện này thì ba nữ nhân đều có chung lập trường. Ngụy phi và Dương phi đương nhiên cảm kích vạn phần, nói không ít lời hay, Vệ vương phi nghe các nàng nói xong liền bảo các nàng lui xuống.

Ngụy phi được sủng ái nhiều năm, trước kia cũng không đặt Dương phi vào trong mắt, chẳng qua hiện tại hai người cùng gả nữ nhi xuất giá, dù sao cũng có một chút đồng bệnh tương liên. Ngụy phi thở dài, “cũng không biết vì sao mấy ngày nay ta cứ mất ngủ. Minh Phỉ ở nhà đã quen an nhàn, lại có bản tính mỏng

manh yếu ớt, ta chỉ nghe nói sơ qua về Võ Dương của Hầu gia. Gặp cũng chưa gặp một lần mà đã gả sang đó, làm sao mà yên tâm cho được.” Nói xong, ánh mắt có một chút ướm át.

Dương phi than nhẹ rồi khuyên nhủ, “Tỷ tỷ đừng thương tâm, ta cũng vậy thôi. Vả lại tỷ tỷ còn đỡ hơn ta một chút, ta chỉ có một mình Minh Nhã, nhiều năm như vậy, mỗi ngày nàng luôn ở bên cạnh ta, nay nàng sắp rời đi, trong lòng của ta...”

Dương phi khổ sở đến mức nói không nên lời, đôi mắt cũng đầm lệ giống như Ngụy phi, hai người chỉ hận không thể ôm đầu khóc rống một trận cho đã.

Ở thời này, nữ nhi ở trong nhà đặc biệt tôn quý, sau khi xuất giá thì lập tức từ bảo vật trở thành thảo mộc, ở bên phu gia làm trâu làm ngựa, còn bị người ta xoi mói bất bẽ. Quả thật như Minh Diễm đứng là mạng tốt.

Xuất thân là thứ nữ, mẫu thân sớm qua đời, chẳng qua thuở nhỏ lại được đích mẫu nuôi dưỡng, sau đó được phong hào Quận chúa, cũng chứng tỏ Minh Diễm được hưởng nhờ vinh quang. Tỷ như Dương phi, nàng khề cần môi, lúc trước vì tiền đồ của nữ nhi cho nên nàng cũng muốn đem nữ nhi cho Vệ vương phi nuôi dưỡng. Bất quá Vệ vương phi không muốn, mẫu thân còn sống, tội gì phải đoạt nữ nhi người ta, huống chi lúc ấy Vệ vương phi đã có một nam một nữ.

Trong vấn đề hôn sự thì Minh Diễm cũng cao hơn Minh Phỉ và Minh Nhã một bậc, tuy rằng đều gả vào Hầu phủ, nhưng Minh Diễm lại được gả vào Hầu gia chánh tông, bà bà lại là đại công chúa, vừa vào cửa thì liền làm chủ, lão công giữ mình trong sạch, không thông phòng không thị thiếp, hình thành phẩm chất như vậy cũng là vì có nhiều nguyên nhân, chẳng qua Minh Diễm xác thực sống rất hạnh phúc.

Quả thật là khuôn mẫu của hạnh phúc.

Nay nữ nhi sắp xuất giá, Ngụy phi và Dương phi bất giác nghĩ đến Minh Diễm đã xuất giá, Ngụy phi nói, “Nhà chúng ta đương nhiên không thiếu phú quý, chỉ cần Minh Phỉ có một nửa phúc phận như Diễm nha đầu thì ta đã cảm thấy quá đủ.”

Dương phi thuận miệng đáp lời, lại cân nhắc, lúc trước hôn sự của Minh Diễm cũng không suôn sẻ, dù là nàng không biết quá nhiều nhưng cũng mơ hồ biết được là thế tử ra mặt làm chủ thay Minh Diễm, cho nên Minh Diễm mới có ngày hôm nay. Nghĩ đến đây thì Dương phi cảm thấy thật sự may mắn, nhiều năm qua nàng phụng dưỡng Vương phi, mọi chuyện luôn chu đáo. Ngay cả nữ nhi của mình tuy rằng không thân thiết với thế tử bằng Minh Diễm nhưng so với Minh Phỉ thì mạnh hơn rất nhiều. Ngày sau nếu có chuyện cần cầu đến thế tử thì có lẽ thế tử cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Nay nữ nhi sắp xuất giá, Dương phi hạ quyết tâm phải càng cung kính Vệ vương phi thì mới ổn.

Minh Trạ cũng hào phóng cho Minh Phỉ và Minh Nhã thêm vài thứ, tuy rằng hẳn không hề có ấn tượng tốt đối với Minh Phỉ, bất quá ở vào vị trí này của hẳn thì làm chuyện gì cũng phải công bằng, chỉ cần có một chút bất công sẽ dễ dàng bị người khác bắt bẽ. Nguyễn Thần Tư suy nghĩ danh mục lễ vật cũng thật công bằng, sau đó đều cho người đem tặng các nàng.

Hai bên đều phái người đến đây nói lời cảm tạ.

Minh Trạ vẫn lén lút cho Minh Nhã một chút bạc tiêu vặt, dặn dò nàng, “Đừng nói ra ngoài, tự mình biết là được rồi.”

Minh Nhã lấy ra một bộ y phục từ trong ngăn tủ nhỏ rồi đưa cho Minh Trạ, dịu dàng nói, “Đây là ta làm cho tứ ca, về sau....về sau tứ ca đến để đô, mong tứ ca thỉnh thoảng đến thăm ta.” Tiểu cô nương nói xong, nước mắt cũng rơi xuống.

Minh Nhã tuy là tiểu hài tử nhỏ nhất trong phủ, nhưng nhiều năm qua tình cảnh của nàng lại cực kỳ gian nan, mẫu thân không được sủng ái, phía trên có huynh tỷ là đích tử đích nữ cùng với thứ huynh thứ tỷ được sủng ái, còn có thứ tỷ gặp vận khí tốt hơn nàng rất nhiều, tuy là thứ nữ nhưng lại được đích mẫu nuôi dưỡng.

Tình cảnh của nàng cũng không tốt như mẫu thân của mình là Dương phi. Trên không thể đắc tội với Vệ vương phi, dưới không thể trêu chọc Ngụy phi, đặc biệt là quan hệ của Vệ vương phi và Ngụy phi vẫn bình

thường. Vệ vương phi là đích phi, nắm giữ nội vụ của Vương phủ. Ngụy phi lại rất có thể diện ở trước mặt Phượng Cảnh Nam, gió trên đầu thổi hết trận này đến trận kia. Đắc tội người nào thì Dương phi cũng đều sẽ chết.

Chẳng qua trong hoàn cảnh gian nan này, Dương phi và Minh Nhã tìm được một con đường sống. Hơn nữa từ khi Vệ vương phi cầm quyền thì mẫu tử Dương phi cũng càng thêm thân cận với Vệ vương phi.

Nếu để Minh Trạ nói thì mẫu tử Dương phi có một chút im hơi lặng tiếng, giống Minh Nhã, ngày thường không nói nhiều lắm nhưng làm gì cũng đều rất có lòng, trong bốn tỷ muội thì Minh Nhã giỏi thủ thừa nhất, nàng thường làm một ít vật nhỏ để hiếu kính Vệ vương phi, của ít mà lòng nhiều. Tỷ như sinh thần của mọi người hoặc là ngày gì trọng đại thì nàng đều làm một chút gì đó. Nhiều năm trôi qua, tiểu cô nương dày công rèn luyện thành tài, Minh Trạ cũng nhìn Minh Nhã bằng con mắt khác.

Vận khí của Minh Nhã cũng không tốt, nàng nhỏ hơn Minh Kỳ và Minh Phỉ một tuổi, trong đám tỷ muội thì Minh Diễm lớn nhất, hơn Minh Kỳ năm tuổi, Minh Diễm bắt đầu đi học thì bọn Minh Kỳ mới được sinh ra, chờ Minh Diễm đã hiểu chuyện thì bọn họ mới bắt đầu nhập học. Minh Diễm là trưởng tỷ cho nên đương nhiên rất chiều cổ đám muội muội, bất quá thuở nhỏ Minh Kỳ giống như thư đồng của Minh Trạ, cùng các huynh đệ đi học chung.

Bên đám nữ nhi đi học thì chỉ còn lại Minh Diễm và Minh Phỉ Minh Nhã là cùng lứa. Sau đó Minh Diễm trưởng thành, cũng không còn tiếp tục đi học nữa, mà lại đi theo Vệ vương phi để học quản lý gia sự. Cho nên chỉ còn lại Minh Phỉ và Minh Nhã.

Quả thật là con người cũng tùy vào số mạng, quan hệ của Vệ vương phi và Ngụy phi mặc dù bình thường, bất quá mặt ngoài vẫn có thể nói vài câu, còn nữa, Ngụy phi cũng không phải là đối thủ của Vệ vương phi, nếu không phải Vệ vương phi nể mặt Phượng Cảnh Nam thì Vệ vương phi muốn đùa nghịch Ngụy phi cũng là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng chiến tranh giữa đích thứ vẫn sớm bộc phát, Vệ vương phi chỉ có một nam một nữ, Minh Trạ trước đây giả khờ, Minh Kỳ là tỷ tỷ, tự nhận phải bảo vệ đệ đệ, vì vậy Minh Kỳ mới dưỡng thành tính tình bá vương như vậy.

Minh Phỉ là ái nữ của Ngụy phi, thuở nhỏ đã bộc lộ trí tuệ, trước đây Phượng Cảnh Nam cực kỳ sủng ái Minh Phỉ. Đích thứ tranh giành cũng bắt nguồn từ Minh Kỳ và Minh Phỉ, Minh Kỳ sinh trước Minh Phỉ mấy tháng, xuất thân cũng tốt hơn Minh Phỉ, đương nhiên Phượng Cảnh Nam không thể không sủng ái đích nữ duy nhất này.

Minh Kỳ và Minh Phỉ cũng không khách khí như mẫu thân của các nàng, Minh Kỳ trước nay đều dùng nắm đấm để nói chuyện, Minh Phỉ thì lại mềm mại, Minh Kỳ cũng không kém, hai người nói đến nói lui, ngay cả Phượng Cảnh Nam cũng thấy đau cả đầu. Huống chi Minh Nhã bị kẹp giữa hai người, Minh Nhã và Minh Kỳ ít tiếp xúc, nhưng đây là đích tỷ, phía trên đích tỷ có đích mẫu, luận về tư tâm thì Minh Kỳ là đại tỷ khí khái, thường xuyên bảo hộ Minh Nhã, vì vậy Minh Nhã cũng thân cận hơn với vị tỷ tỷ này.

Minh Nhã xấp xỉ tuổi với Minh Phỉ, hai người cùng học chung với nhau, thuở nhỏ cùng làm bạn, theo lý thì Minh Nhã phải thân cận với Minh Phỉ hơn. Chẳng qua Minh Phỉ phạm phải một sai lầm, nàng rất thích khoe khoang, khoe khoang trí tuệ của mình, khoe khoang bản thân được phụ vương sủng ái....Hết thấy những điều này tạo nên một kết quả, cho dù Minh Nhã biết chính mình không thể trêu chọc Minh Phỉ, nhưng trong thâm tâm thì tiểu hài tử không được sủng ái và coi trọng sẽ tuyệt đối không thể thích một tỷ tỷ hơn mình trên tất cả mọi phương diện, hơn nữa người này cũng không hề biết khiêm nhường.

Minh Nhã cao minh hơn ở chỗ, nàng không thích Minh Phỉ nhưng không đi đắc tội Minh Phỉ, sau đó nàng lặng lẽ nghiêng về phía Minh Kỳ, như vậy cứ tích tụ từng giọt từng giọt, ngày qua ngày luôn cố gắng, cuối cùng thắng được một phần nhỏ nhoi trong lòng của huynh đệ tỷ muội.

Minh Trạ là thế tử Trần Nam Vương phủ, nếu quá thiên vị Minh Nhã thì sẽ làm cho mình và huynh đệ Minh Lễ càng thêm xa cách, cho nên hắn chỉ có thể lén lút cho Minh Nhã một chút bạc để bồi thường.

Minh Kỳ thì không lén lút như vậy, nàng từ doanh trại gửi đến hai xe tư trang lớn cho Minh Nhã, ngay cả cục phân cũng không cho Minh Phỉ. Làm cho Minh Phỉ cảm hận một trận, gương mặt xinh đẹp lại vằn vẹo cả buổi.

Kỳ thật Minh Kỳ trong chuyện chính trị rất sáng suốt, thứ nhất, nàng xác thực không hợp với Minh Phi, thứ hai, nàng cũng không tiện đi lại với huynh đệ Minh Lễ. Thay vì có quan hệ với huynh đệ Minh Lễ thì cũng cố quan hệ với Minh Trạ mới là quan trọng nhất.

Minh Trạ cũng rất hài lòng khi Minh Kỳ gián tiếp tát một cái lên mặt của Minh Phi, tâm tình thoải mái, hẳn gửi cho Minh Kỳ một phong thư, hỏi Minh Kỳ có muốn trở về đưa tiễn Minh Nhã và Minh Phi hay không.

Minh Kỳ hồi âm rất đơn giản: Chờ nàng rèn luyện quân đội trở thành đoàn quân dũng mãnh oai hùng thì sẽ trở về, có lẽ tất niên sang năm cũng về không được. Còn dặn Minh Trạ thay nàng hiếu thảo với phụ mẫu.

Khỏe miệng của Minh Trạ giật giật, khẩu khí như vậy sao giống như trượng phu đang viễn chinh trên sa trường viết thư cho thê tử ở quê nhà thế này. Minh Trạ bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, sờn hết cả gai ốc.

Từ khi Minh Kỳ lãnh binh thì vẫn chưa quay về thành Côn Minh, người ta có phủ đệ của chính mình, làm chủ nơi đó, chẳng phải là càng thoải mái hay sao. Nay đọc thư của Minh Kỳ thì cũng nhận ra Minh Kỳ đã hạ quyết tâm phải lãnh binh bên ngoài, đụng đến một tý tý như vậy, Minh Trạ thật sự là sầu đến bạc vài sợi tóc.

Minh Trạ lại viết thư cho Minh Kỳ: Ta sắp thành thân, người không trở về tham dự à?

Minh Kỳ đáp: Khi nào thú chính phi thì ta sẽ quay về.

Ngụ ý là: nếu nạp tiểu lão bà, cho dù tiểu lão bà có thân phận là công chúa Tây Tạng thì Minh Kỳ cũng chẳng cảm thấy có gì hứng thú.

Minh Trạ hoàn toàn hết hy vọng, viết thư cho Minh Kỳ, bảo nàng đừng quá dốc sức, phải để ý đến thân thể.

Minh Kỳ căn bản không hồi âm.

Minh Trạ nhận mệnh phải ru rú ở trong phủ, hẳn không ngừng kể khổ với Vệ vương phi, “Minh Kỳ ở bên ngoài được tự do tự tại, vậy mà nhi tử ở đây phải ru rú trong phủ. Mẫu thân nói thử xem, chẳng phải phụ vương lòng dạ hẹp hòi hay sao?”

Vệ vương phi không thể không nói lời công đạo thay Phượng Cảnh Nam, “Đây không phải vấn đề lòng dạ hẹp hòi, nếu đổi lại là người thì người cũng sẽ làm như Vương gia thôi. Minh Trạ, hiện tại người nói rất dễ nghe là vì người cách vị trí kia rất xa. Vương gia luôn áp đặt người, cũng không phải hoàn toàn vì kiêng kỵ người, mà một phần là vì bảo toàn tình cảm phụ tử của hai người.”

“Chẳng lẽ mẫu thân cũng cảm thấy....” Ta sẽ oán vị hay sao? Minh Trạ đương nhiên không nói ra lời, chẳng qua nếu ngay cả Vệ vương phi cũng nghĩ như vậy thì thật sự là nực cười.

Vệ vương phi mỉm cười, vỗ tay Minh Trạ mà nói, “Muốn đến vị trí này, nắm giữ bao nhiêu quyền lợi cũng không phải chuyện đơn giản. Lúc trước Đường Thái Tông cũng không ngờ sau này chính mình lại giết hết tất cả huynh đệ ở Huyền Vũ môn. Cùng là huynh đệ thân sinh, lại lớn lên bên nhau, chẳng lẽ không có tình cảm hay sao? Chẳng qua đến một điểm nào đó, hẳn có thể khoan dung nhưng cận thần bên cạnh hẳn lại không thể. Đó đều là thân tử đã cùng hẳn xá thân hy sinh, đem tánh mạng tiền đồ phó cho chủ tử, có một số việc nếu đã làm thì phải làm cho tuyệt đối. Đạo lý này rất nhiều người hiểu được. Một mặt là huynh đệ hiềm khích thâm hậu, ngăn cản con đường phía trước của hẳn, một mặt là những người xả thân tiền đồ vì hẳn, nếu muốn chọn thì cũng không hề khó. Chẳng qua sau đó thánh minh như Thái Tông hoàng đế cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc hao tổn tinh thần.”

“Nói đi thì cũng phải nói lại, nếu năm đó Cao Tổ hoàng đế không uy hiếp quyền lợi của Thái Tông hoàng đế lúc ấy vẫn còn là Tần Vương, thì sẽ không có biến cố Huyền Vũ môn. Một tên khát cái thì vĩnh viễn sẽ không thực hiện được mộng hoàng đế.” Vệ vương phi nói, “Thiên vô nhị nhật, quốc vô lưỡng vương. Những lời này vĩnh viễn sẽ không sai, nếu ai đang nắm quyền mà bị mất quyền thì tất sẽ có chuyện xấu.” (ngay không thể có hai mặt trời, nước không thể có hai vua)

“Minh Trạh, người phải quyết tâm, Minh Phỉ và Minh Nhã sang đầu xuân sẽ đại hôn, lần này là Minh Lễ tiến bọn họ xuất giá, đừng bỏ lỡ cơ hội này.” Vệ vương phi thản nhiên nói, “Người có kiên nhẫn. Địa vị của người đã an ổn, Vương gia đang lúc tráng niên, người cứ chậm rãi mà chờ, nước sẽ tích thành sông.”

Ý kiến của mẫu thân thật đúng ngay trọng điểm, Minh Trạh cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào hay hơn, vì vậy trịnh trọng dạ một tiếng. Suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Mẫu thân, khi mẫu thân cùng phụ vương đại hôn thì phụ vương đã có Minh Lễ, vì sao mẫu thân lại chấp nhận gả cho phụ vương như thế?”

“Khi đó ngoại tổ của người cực kỳ thất vọng đối với Lệ thái tử, đó cũng là lúc tiên Trấn Nam Vương nhận phụ vương của người làm con nối dõi, mẫu thân của ta và Phương hoàng hậu là thân tỷ muội, Vĩnh Ninh Hầu phủ cùng Lệ thái tử có quan hệ quá mức thân cận. Mà Phương hoàng hậu cũng vô cùng coi trọng thế lực của Trấn Nam Vương phủ, phụ vương của người và Ngụy phi trước đây đã có tình cảm. Lúc ấy địa vị của Thái hậu vẫn còn thấp kém, cho dù là hôn sự của phụ vương người cũng không đến phiên nàng xen vào. Ta và Phương hoàng hậu có tình cảm rất tốt, nàng cũng lựa chọn ta, ngoại tổ phụ của người biết thời biết thế, mà ta cũng rất được lòng lão thái phi.” Vệ vương phi thuật lại một cách khách quan, “Khi đó ta vừa đến tuổi thành thân, lúc ấy vì tình hình ở đế đô cho nên huynh đệ của phụ vương người cho dù như thế nào cũng không dám trở mặt với Phương hoàng hậu, còn tiên đế thì nghe lời Phương hoàng hậu răm rắp.”

Hôn sự của Vệ vương phi là đủ nước cờ từ các thế lực khác nhau, rốt cục kết quả được thỏa hiệp.

Minh Trạh lại cảm thấy đáng tiếc cho mẫu thân, tiếp tục truy vấn, “Vậy mẫu thân gả cho phụ vương, phụ vương có lãnh đạm gì mẫu thân hay không?”

Vệ vương phi cười nói, “Vậy hôm nay tại sao người lại ở đây? Còn có thể lôi chuyện xưa ra mà hỏi?”

“Kể cho nhi tử nghe đi, nhi tử muốn nghe.” Đã từng này tuổi mà Minh Trạh vẫn làm nũng với mẫu thân của mình.

Vệ vương phi cười nói, “Vì sao người lại nghĩ như vậy, phụ vương của người cũng không tệ như thế.”

Phương Cảnh Nam cũng không phải là người ti bỉ, tuy rằng hẳn xác thực không hài lòng đối với hôn sự này, bất quá vào thời điểm đó thì hẳn cũng không thể thay đổi được gì. Sau khi Vệ vương phi gả vào Vương phủ, Phương Cảnh Nam cũng có tư tâm của riêng mình, muốn cất nhắc để Ngụy phi chấp chương nội vụ, khi đó tiên Trấn Nam Vương và lão Thái phi vẫn rất khỏe mạnh, Ngụy phi có quân thì cũng chỉ quân chỗ ở của Phương Cảnh Nam mà thôi.

Phương Cảnh Nam an bài như vậy, lúc đầu còn nghĩ là sẽ bị cản trở, không ngờ lão Thái phi và Vệ vương phi đều không có gì dị nghị.

Người cứ để cho Ngụy phi chấp chương nội vụ đi.

Thậm chí thế tử phi Vệ vương phi cũng chưa từng ngăn chân Ngụy phi, nhưng Ngụy phi thật sự là tài cán hữu hạn. Suy nghĩ một chút đến xuất thân của hai người, cho dù tổ tông có phù hộ cho nàng một nhan sắc khuynh thành khuynh quốc nhưng lại không ban cho nàng trí tuệ hơn người. Ngụy phi cũng không ngốc, nhưng vì xuất thân của nàng, nàng thuở nhỏ chỉ biết tính toán một cây củ cải hai cây củ tỏi, tự hỏi làm sao để tiết kiệm bạc mà vẫn có thể thêm một chút cơm thịt trên bàn. Cho dù ngày sau biết được chính mình có hai biểu huynh là hoàng tử, chẳng qua khi ấy Ngụy phi cũng đã trưởng thành, cho dù ở trong phủ của hoàng tử được vài năm, ngày tháng phú quý cũng có, nhưng rốt cục không thể bỏ được bản tính hẹp hòi.

Vệ vương phi lại là đích nữ của Hầu môn, từ nhỏ nàng lớn lên bên cạnh a di là Hoàng hậu, kiến thức của nàng rất sâu rộng, nàng đối với thế gia tam công cửu khanh còn hiểu biết rõ ràng hơn cả Phương Cảnh Nam.

Phương Cảnh Nam cất nhắc một trắc phi, Vệ vương phi cũng chẳng thềm chớp mắt.

Ngụy phi làm gì cũng sơ suất, tỷ như khi đó Phương Cảnh Nam được sắc phong thế tử, phải giao tế tặng lễ này nọ, không cần lo lắng đến của cải trong Trấn Nam Vương phủ, chẳng qua tặng cái gì, tặng như thế nào thì cũng phải chú ý một chút.

Người đã thú thê, lão Thái phi phát tay để bọn họ tự mình lo liệu. Ngụy phi ngoại trừ hai người biểu ca của mình thì nàng còn biết tam công cửu khanh nào nữa hay không? Càng miễn bàn đến việc để nàng đích

thân chuẩn bị lễ vật.

Tặng lễ phải chú ý một chút, tỷ như thị thiếp một nhà sinh hài tử làm đầy tháng thì lễ vật phải chuẩn bị như thế nào? Chuyện này có liên quan đến phần danh mục lễ vật khi làm đầy tháng trưởng tử lúc trước, còn có trình độ sùng ái khác nhau giữa các thị thiếp cũng sẽ quyết định trọng lượng của danh mục lễ vật.

Việc này Ngụy phi hoàn toàn là mờ mịt, thật sự gặp trở ngại đến phát sầu.

Phượng Cảnh Nam có lòng cất nhắc nhưng Ngụy phi lại thật sự không thể làm nổi, đành phải để Vệ vương phi ra tay.

Quyền to chưa nắm nóng tay mà phải giao ra, Ngụy phi vô cùng luyến tiếc, chẳng qua nàng thật sự lực bất tòng tâm.

Ngụy phi cũng có chút cẩn thận, nghĩ rằng tuy ta không am hiểu việc chuẩn bị danh mục lễ vật, thôi thì cứ đưa cho chính thê nhà người quản nội vụ đi, người cứ an tâm kiêu ngạo mà quản gia. Ngụy phi lại khuyến khích Phượng Cảnh Nam dẫn nàng đi tham dự yến hội.

Lúc này không đợi Vệ vương phi lên tiếng thì lão Thái phi đã mở miệng, nàng nói thẳng với Phượng Cảnh Nam, “Ồ trong phủ, người thích người nào, cất nhắc người nào thì ta mặc kệ. Dù sao các nàng chính là người hầu hạ người, hầu hạ người thoải mái thì người coi trọng cũng là chuyện thường tình. Ngụy thị là biểu muội của cửu gia, tình cảm lại gần hơn một bậc. Nhưng người phải hiểu rõ thân phận của người, người đang làm chuyện gì?! Người khác đều dẫn theo chính thê, thân mình của thê tử phi cũng không phải không khỏe, người lại đòi dẫn theo Ngụy thị, người đặt thê tử phi ở chỗ nào! Người không chỉ sỉ nhục Vĩnh Ninh Hầu phủ! Mà còn đắc tội tất cả những người tham dự yến hội! Người cảm thấy bọn họ không xứng ngồi cùng bàn với thê tử phi của người! Chỉ xứng đáng giao thiệp với thị thiếp của người mà thôi, đúng không!”

Phượng Cảnh Nam khi ấy còn trẻ, Vệ vương phi lại là người lạnh lùng, giữa phu thê cũng có lúc tranh cãi, nhưng lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy khiến cho lão Thái phi mắng đến thối cả đầu, lão Thái phi không giận thì thôi, đã giận thì lời cả Ngụy phi vào, chỉ vào mũi của Ngụy phi mà nói, “Người tốt nhất là làm rõ thân phận của mình đi! Bồn phận thị thiếp là như thế nào! Nếu người không biết thì ta sẽ phái người đích thân đi dạy cho người!”

Ngụy phi bị dọa mất hồn, còn lăn ra bệnh một trận.

Lão Thái phi đối với hành vi này chỉ có cười lạnh, “Xem đi, thời tiết như vậy mà nàng lại đổ bệnh, e là muốn oán trách ta đây mà.”

Vì thế Ngụy phi đành phải vô liêm sỉ mà khỏe lại.

Vệ vương phi chấp chương nội viện một cách suông sẻ, không hề phí công gì nhiều, bởi vì nàng có một đối thủ giống như lợn, căn bản không cần nàng xuất thủ thì con lợn đã tự mình va vào tường mà chết khiếp.

Vệ vương phi chỉ triển lộ một chút tài năng, dù sao Phượng Cảnh Nam thấy mọi chuyện trong phủ đều ổn thỏa, không có chuyện gì khiến hấn phiền lòng. Hơn nữa, Vệ vương phi cũng vô cùng hiền đức, khi Hoàng đế tuyển mỹ nữ, nàng đã lợi dụng quan hệ thân cận với Phượng hoàng hậu mà chọn lựa vài mỹ nhân bổ sung vào nội viện cho Phượng Cảnh Nam.

Không thể không nói Vệ vương phi là người rất lợi hại, mặc dù nàng không ưa gì Ngụy phi, bất quá cũng nghiên cứu rất cẩn thận nguyên nhân mà Ngụy phi được sủng ái.

Thứ nhất, ôn nhu hiểu ý; thứ hai, trù nghệ của Ngụy phi xem như không tệ; thứ ba, dung mạo của Ngụy phi vốn xinh đẹp, cái loại xinh đẹp mỹ miều như dương liễu.

Vệ vương phi cố ý thu nạp vài mỹ nhân mới lạ, đành phải xem vận may của các nàng. Minh Diễm xuất thế trong tình hình như vậy.

Ngụy phi nghiêng rằng nghiêng lợi hận Vệ vương phi, chỉ tiếc nàng ngoại trừ có vẻ ngoài hơn Vệ vương phi thì còn lại thật sự không có điểm nào có thể tranh nổi Vệ vương phi, gió trên đầu lại thổi qua hết trận này đến trận khác, Phượng Cảnh Nam quả thật không quá thích Vệ vương phi, bất quá Vệ vương phi làm việc công bằng thỏa đáng, cũng chưa từng mắc phải sai lầm. Hơn nữa xuất thân của Vệ vương phi quá lợi hại, nếu Phượng Cảnh Nam không có lý do gì chính đáng thì thật sự không dám đắc tội nàng.

Kỳ thật hôn sự này đã mang đến nhiều lợi ích thực tế cho Phương Cảnh Nam, đầu tiên là dịu đi quan hệ căng thẳng giữa hắn và Phương hoàng hậu. Hơn nữa Vệ vương phi đã nói thẳng với hắn, “Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ đứng về phía Vương gia và Hoàng huynh, có chuyện gì khó thì Vương gia cứ giao cho phụ thân của ta làm là được.”

Vĩnh Ninh Hầu phủ vốn có quan hệ thân mật với Phương hoàng hậu, nếu không có một chút công trạng thì làm gì có thể sống yên ổn ở đế đô khi Phương Cảnh Kiên đăng cơ nối nghiệp.

Ngoại trừ như vậy thì Vệ vương phi quả thật đã giúp Phương Cảnh Nam rất nhiều.

Vì vậy liền xem Vệ vương phi là đồng minh, Phương Cảnh Nam quả thật có vài phần kính nể đối với nữ nhân này. Cho nên sau khi Phương thị huynh đệ giành được thắng lợi thì Phương Cảnh Kiên vẫn chưa bạc đãi Vĩnh Ninh Hầu phủ, trong khi Phương Cảnh Nam lại đem quyền hành ở nội phủ hoàn toàn giao cho Vệ vương phi.

Vệ vương phi nghĩ đến lời nói của Phương hoàng hậu, “Người có cảm thấy Lệ thái tử hoang đường thô bạo hay không? Ta cũng biết hắn đã điên rồi. Du nhi, người biết không? Thái tử ba tuổi đã biết chữ, năm tuổi có thể làm thơ, cũng từng được mọi người khen ngợi. Hôm nay có vết xe đổ của thái tử, ngày sau người nhất định phải bảo vệ tốt nhi tử của mình...”

Lời nói đầy tiếc nuối của Phương hoàng hậu làm cho Vệ vương phi không thể nào quên. Cho nên sau khi nàng chuẩn bị tốt hết thấy thì nàng mới chuẩn bị sinh nhi tử.

Mặc dù Vệ vương phi từ đầu đến cuối không hề có tình cảm với Phương Cảnh Nam, bất quá nàng đã có được địa vị trong Vương phủ. Bởi vì giữa hai người thật sự không nảy sinh tranh chấp, Vệ vương phi giúp Phương Cảnh Nam như vậy càng có thể làm cho Phương Cảnh Nam ghi tạc trong lòng, hắn sẽ không có suy nghĩ người đương nhiên phải giúp ta. Ngược lại, Vệ vương phi vì địa vị của hắn mà từng lập công lao, hắn phải đền đáp xứng đáng.

Sau khi Ngụy phi sinh được ba nhi tử thì Vệ vương phi bắt đầu mang thai.

Minh Lễ là trưởng tử của Phương Cảnh Nam, Phương Cảnh Nam dốc lòng giáo dưỡng, đáng tiếc là Minh Lễ khi còn bé vẫn chưa bộc lộ tài hoa. Thế gia đệ tử khác với dân chúng, bọn họ chiếm cứ nguồn tài nguyên tốt nhất, Minh Lễ năm tuổi đã nhập môn học hành, trên thực tế là khi Minh Lễ còn nhỏ thì Phương Cảnh Nam đã dạy hắn dùng bút nhận chữ.

Phương Cảnh Nam là người cao ngạo cỡ nào, làm nhi tử của hắn thì thông minh hơn mọi người là chuyện bình thường, mạnh hơn mọi người cũng là chuyện bình thường, điều hắn cần là một nhi tử cực kỳ xuất chúng để nối dõi.

Vệ vương phi có thai, kỳ thật đây là điều mà Phương Cảnh Nam hy vọng, dù sao khi đó đã ở Côn Minh, nếu như Phương Cảnh Nam không muốn Vệ vương phi mang thai thì sẽ không có chuyện Minh Kỳ và Minh Trạm giáng thế.

Phương Cảnh Nam cũng không thích Vệ vương phi, bất quá hắn cần có người kế thừa trí tuệ.

Minh Trạm sinh ra quả thật làm cho Phương Cảnh Nam thất vọng đến mức hận không muốn sinh ra nhi tử này, cho dù trưởng tử có bình thường một chút nhưng dù sao vẫn còn hơn một kẻ câm. Phương Cảnh Nam thậm chí cảm thấy là ông trời không phù hộ Vân Nam, cho nên đích tử mới khuyết tật từ nhỏ.

Phương Cảnh Nam là người không chịu thua kém bất kỳ ai, vì vậy khi Minh Phi sớm bộc lộ trí tuệ từ nhỏ thì Phương Cảnh Nam đã từng nói Hận không phải là nam nhi. Thậm chí sau này khi hắn và Minh Trạm liên tục tranh chấp, trong cơn phẫn nộ hắn vẫn cảm thấy có chút gì đó sung sướng, vì vậy hắn cứ lần lượt tha thứ cho Minh Trạm tội mạo phạm.

Trần Nam Vương phủ không thiếu bất cứ cái gì, duy nhất thiếu chính là một người thừa kế mạnh mẽ.

Minh Trạm rử rử rừ rừ với mẫu thân nửa buổi, uống hai bình trà ngon, sau đó Lý Tam phụng lệnh thỉnh Minh Trạm sang, Minh Trạm mới chịu đi.

Phương Cảnh Nam vừa gặp liền hỏi Minh Trạm, “Người vẫn chưa cai sữa hay sao vậy, ban ngày ban mặt mà cứ ru rú ở chỗ của mẫu thân người, có giống nam nhân đại trượng phu hay không?”

“Đã lâu ta không trò chuyện với mẫu thân.” Minh Trạm tự mang ghế đến rồi ngồi xuống, “Tối nay ta còn phải cùng mẫu thân dùng bữa nữa.”

Trong thâm tâm, Phượng Cảnh Nam đang âm ỷ ghen tỵ với Vệ vương phi, lại kéo Minh Trạm qua để bắt lao động miễn phí, “Phê hết đám công văn này đi, ta hơi mệt một chút.” Lại oán giận, “Nuôi nhi tử không có lợi ích gì cả, chẳng trông cậy được đứa nào....người gửi thư cho Minh Kỳ chưa?”

.....

P/S: Bạn Ngụy phi như thế nên mới dưỡng ra được Minh Phỉ như thế, nhưng dù sao thì Ngụy phi cũng không có gì ác ý, chỉ là hơi khờ và ngu ngốc thôi. Nhưng nhờ cái sự khờ khạo ko mưu mô nên mới sống yên phận được, còn Minh Phỉ vừa ngu ngốc vừa mưu mô nên mới lãnh hậu quả ba lần bốn lượt mà cũng ko chữa, y chang thằng anh Minh Nghĩa.

133. Chương 133: Dương Trạc

Phượng Cảnh Nam khó khăn lắm mới có cơ hội này, vì vậy liền khuyên giải quan hệ giữa Minh Trạm và Minh Kỳ một hồi.

Đối với hắn, Minh Kỳ ở bên kia thì không thành vấn đề, cũng không có gì đáng nói, mấu chốt là Minh Trạm mang nội tâm tiểu tặc, rất khó khai thông.

Minh Trạm nghe Phượng Cảnh Nam dong dài nửa buổi, sau đó hắn mới hỏi Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương cứ nói như vậy, chẳng lẽ Minh Kỳ không thành thân hay sao? Tuổi càng ngày càng lớn, nhờ nàng thành lão cô nương thì làm sao bây giờ?”

Phượng Cảnh Nam trả lời đầy đủ, thể hiện sự sùng ái của hắn đối với Minh Kỳ, hắn chà xát đôi tay, nói một cách tiếc nuối, “Có phụ mẫu nào mà không lo lắng cho nữ nhân, giống mẫu thân của ngươi, cứ luôn thúc giục Minh Kỳ thành thân, nhưng cứ nhìn đối tượng thành thân mà xem, có ai xứng đôi với Minh Kỳ hay không? Ngươi nghĩ rằng ta chưa từng chọn lựa ư? Rốt cục không có người nào thỏa mãn, vô duyên vô cớ gả cho, chẳng phải sẽ khiến Minh Kỳ uất ức cả đời hay sao?”

Lời này làm cho Minh Trạm chưa đến ê răng, a ha một tiếng, “À, không có ai có thể xứng với Minh Kỳ, còn ta thì bị ép thú thê một cách tùy tiện như vậy, ta thấy đám nữ tử đó cũng chẳng có ai xứng đôi với ta cả!!!”

Phượng Cảnh Nam đã kích Minh Trạm một cách không khách khí, quan sát Minh Trạm từ trên xuống dưới, “Ngươi có bốn đầu hay tám con mắt, ngươi nói thử xem, là ai không xứng với ngươi? Đến đây, nói cho ta nghe thử, lớn tiếng một chút.”

“Chọn cho người chính thê, vì sao lại chưa chọn được?” Phượng Cảnh Nam lại phê bình hiệu suất làm việc thấp của Minh Trạm, mấy bức tranh đều đã đưa cho Minh Trạm, Minh Trạm cũng đã chọn hơn nửa năm vậy mà vẫn chưa chọn được.

Minh Trạm suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta thấy nữ nhi của Chu đại nhân cũng không tệ.”

Chu đại nhân chính là Chu Tử Chính, kỳ thật trên phương diện chính sự thì hắn không bằng Phạm Văn Chu, về quản lý ngân lượng thì không bằng Phùng Sơn Tư, bất quá hắn có thể ở bên cạnh Phượng Cảnh Nam mà bộc lộ tài năng là vì người này mồm mép gọn gàng, lừa dối là thượng đẳng.

Vả lại, Vệ vương phi vì hôn sự của nhi tử mà từng ở yến hội Trung thu mời rộng rãi các thực nữ danh môn ở thành Côn Minh cùng với mẫu thân của các thực nữ đến mừng Trung thu.

Minh Trạm nương thời cơ thỉnh an mẫu thân, kính rượu các vị phu nhân một cách khách khí.

Vệ vương phi từng bảo Minh Trạm lưu ý nữ nhi Chu gia, Vệ vương phi đánh giá là, “Mặc dù xuất thân bình thường, bất quá hành tung rất đoan trang, có phong cách quý phái.”

Minh Trạm liếc mắt nhìn, nữ nhi yếu điệu duyên dáng, đứng dưới hoa đăng, đoan trang trầm ổn.

Phượng Cảnh Nam cau mày, “Chu gia xuất thân quá thấp, người suy nghĩ một chút, Nguyễn thị là đích nữ hầu môn, công chúa Thanh Loan cũng là ái nữ của Tàng Hân, Chu gia vốn xuất thân từ diêm thương, năng gả cho người thì làm sao có thể quản chế nội viện của người?”

Minh Trạ nói, “Nếu muốn tìm người có xuất thân tốt hơn Nguyễn thị và công chúa Thanh Loan thì quá khó. Không bằng tìm một người xuất thân bình thường, bởi vì xuất thân bình thường cho nên mới càng cẩn thận dè dặt, như thế mới đối xử thỏa đáng với Nguyễn thị và công chúa Thanh Loan.” Nguyễn Thần Tư xuất thân không hề thấp, chẳng qua bởi vì Nguyễn gia nhất thời mắc lỗi cho nên bị hạ xuống làm trắc phi. Công chúa Thanh Loan thì càng miễn bàn đến, xuất thân cao quý, bất quá là vì vấn đề huyết thống, cho dù là Trần Nam Vương phủ hay là triều đình đế đô thì tuyệt đối cũng không thể để cho nữ nhân Tây Tạng làm thế tử phi.

Hiện tại hôn sự của Minh Trạ gặp phải đại nạn, chẳng qua tiểu thiếp xuất thân quá cao thì chính thê sẽ khó định đoạt. Nếu không có thủ đoạn thì sẽ không quản thúc được hai vị tiểu thiếp này. Nhưng khu vực ở Vân Quý chỉ hữu hạn, ngày sau thế tử phi khó tránh khỏi sẽ phải giao thiệp cùng đế đô, muốn tìm ra một người có xuất thân tính tình phù hợp thì thật sự không dễ dàng. Vệ vương phi chọn một hồi lâu mới chọn ra Chu thị, xuất thân mặc dù bình thường nhưng phụ thân cũng là quan lớn, bản tính của nàng ta lại rất trầm ổn, nay chính thê của Minh Trạ muốn lập tức chấp chương quyền to ở nội viện là chuyện không tưởng, vì vậy phải chọn người có tính kiên nhẫn và cứng cỏi, có thể chịu đựng mười năm hai mươi năm. Vì xuất thân không cao cho nên Chu thị mới phải cẩn thận đối xử với Nguyễn thị và công chúa Thanh Loan, cẩn tắc vô áy náy.

Minh Trạ nói tiếp, “Hơn nữa trước đây là thê dĩ phu vinh, có bao nhiêu người là phu dĩ thê vinh đâu.” (thê dĩ phu vinh = vợ lấy vinh quang từ chồng, phu dĩ thê vinh = chồng lấy vinh quang từ vợ.)

Phượng Cảnh Nam vẫn cảm thấy nữ nhân này không xứng với nhi tử của mình, chọn đến chọn lui lại làm cho nữ nhi Chu gia được đại vị. Minh Trạ nói, “Chu đại nhân nay cũng là quan viên nhị phẩm, xuất thân của Chu tiểu thư xem như là khá ổn.”

“Không ổn, dù tính tình ổn thỏa thì xuất thân vẫn không đủ.” Phượng Cảnh Nam không đồng ý, hỏi Minh Trạ, “Còn người khác hay không?”

“Kỳ thật còn một người, sợ phụ vương không ưng mà thôi.”

“Nói thử xem.”

Minh Trạ nói, “Việt Hầu gia có một vị tiểu thư, nghe nói cũng không tệ lắm.”

“Câm miệng!” Phượng Cảnh Nam gầm lên, giáo huấn Minh Trạ, “Người là thế tử Trần Nam Vương phủ! Người phải nhớ kỹ bởi vì người mang họ Phượng nên mới được phong làm thế tử, chứ không phải là họ Vệ!”

Việt Hầu chính là bên ngoại của Phương hoàng hậu. Vốn là Tĩnh Quốc Công, khi Phương hoàng hậu còn sống thì Tĩnh Quốc Công từng tự mình thượng thư thỉnh Tiên đế lập Phượng Cảnh Kiên làm thế tử, có công lao như vậy cho nên sau khi Phượng Cảnh Kiên đăng cơ thì vẫn chưa cho một con đường sống, lão Tĩnh Quốc Công sau khi qua đời thì hạ công tước xuống hai bậc, đời con cháu sau này lấy hầu tước mà duy trì, còn sửa lại cái tên thành Việt Hầu.

Minh Trạ nhắc đến chính là Việt Hầu Phương gia.

Phượng Cảnh Nam đối với gia tộc này không phải chỉ là chán ghét một cách đơn thuần.

“Xem đi, phụ vương không nên để ta nói ra.” Minh Trạ bắt đầu dĩ nói, “Mẫu thân dù sao cũng sẽ không hại ta, chẳng lẽ nàng không biết phụ vương không thích Phương gia hay sao, cho dù nữ hài nhi này cũng khá là tốt.”

Vệ vương phi cùng Phương hoàng hậu từng có nguồn gốc sâu xa, nàng cũng không có ác cảm đối với Phương gia, nay Phương gia sắp điêu tàn, Vệ vương phi tuy có lòng giúp đỡ, bất quá cũng sẽ không lấy chính thê của nhi tử mình ra để nói đùa. Nàng đã gặp tiểu thư nhà Phương gia, cử chỉ và dung mạo đều rất hào phóng, lại biết ăn nói, ôn hòa đúng mực, hơn nữa từ thuở nhỏ đã bắt đầu xử lý nội vụ, rất có khả năng.

Đến thế hệ của Phương tiểu thư thì quan hệ huyết thống với Vệ vương phi đã trở nên nhạt bớt, cũng không phải Vệ vương phi chủ động gặp Phương tiểu thư, mà là Vệ vương phi về bên ngoại: Vĩnh Ninh Hầu phủ, Vĩnh Ninh Hầu phủ mở tiệc, các tỷ muội thân hữu ở để đô đều tụ hội, vị Phương tiểu thư này đi theo một người cô cùng tộc đến tham dự.

Vệ vương phi đang nghỉ ngơi trong tiểu viện trước kia mà mình đã ở, nghe nói Phương tiểu thư cầu kiến thì hơi trầm ngâm, sau đó mới quyết định gặp nàng.

Vệ vương phi nhẹ nhàng thở dài rồi hỏi, “Người muốn gặp ta, có chuyện gì sao?”

Vị tiểu thư này cũng không phải quốc sắc thiên hương, bất quá cử chỉ ung dung, sau khi thỉnh an thì lấy ra một miếng ngọc bội từ trong y mê, Vệ vương phi tiếp nhận, sau đó cho người hầu lui xuống, vuốt ve dương chi ngọc trong bàn tay, lặng im không nói gì.

“Nương nương, Việt Hầu phủ càng ngày càng điêu hiu, phụ thân chỉ có thần nữ là đích nữ duy nhất, ngoài ra thần nữ cũng có một thứ huynh. Phụ thân muốn thỉnh phong thứ huynh làm đích tử, chẳng qua Việt Hầu phủ đã không còn như ngày xưa, trong triều cũng không có ai dám vì phụ thân mà lên tiếng. Phụ thân sợ rằng nếu trình tấu chương một cách tùy tiện, không hợp với thánh tâm thì sẽ làm cho Vạn tuế gia tức giận.” Giọng nói của Phương tiểu thư trong suốt, trật tự rõ ràng, “Hôm nay Vương phi nương nương quay trở về để đô, thần nữ may mắn được viếng thăm, thỉnh cầu Vương phi có thể mở ra một con đường cho Phương gia.”

“Người có biết lần này vì sao ta lại quay về để đô hay không?”

“Dạ, thần nữ nghe nói Vương phi cố ý quay về để chủ trì hôn sự của thế tử điện hạ.”

Vệ vương phi cười nhàn nhạt, hỏi, “Người cũng có ý này hay sao?”

Phương tiểu thư cười khổ một chút, cúi đầu nói, “Gia tộc của thần nữ cũng không được bề hạ và Vương gia ưa thích, thần nữ sợ là không có phúc phận này.”

Vệ vương phi vẫn chưa nhiều lời mà chỉ nói, “Ta sẽ ghi tạc vào lòng những gì mà người đã nói, người lui ra ngoài trước đi.”

Sau đó Vệ vương phi phái người hỏi thăm về Phương tiểu thư, nếu không phải vì chuyện của Phương gia lúc trước thì Phương thị chắc chắn sẽ được Vệ vương phi coi trọng.

Minh Trâm thì cảm thấy Phương thị thật sự rất hợp với khẩu vị của mình, tính cách của Phương thị rất mạnh mẽ, hơn nữa lại có khả năng, người như vậy mà để trong nội viện thì nhất định sẽ rất đắc lực. Huống chi Minh Trâm thì ân cho Phương gia thì cũng sẽ không cảm thấy nợ Phương thị cái gì cả.

Chẳng qua Phương Cảnh Nam lại hoàn toàn khó chịu.

Quả nhiên Phương Cảnh Nam không ưng thuận, “Cho dù là thiên tiên thần nữ thì người cũng không được thú nữ thị Phương gia. Cho đến nay ta nghĩ đến Phương thị mà vẫn còn rung mình, người muốn thành thân với nữ nhân như vậy thì tương lai Vương vị này không biết là họ Phương hay là họ Phương đây.” Lại phê phán Vệ vương phi, “Đúng là kiến thức của nữ nhân, người chỉ cần nghe một chút là được, không cần cho là thật.”

Minh Trâm thở dài, “Nay Việt Hầu chỉ còn một đích nữ, cũng không có đích tử. Thế hệ của Phương gia đến đời này xem như chặt đứt.”

Phương Cảnh Nam không hề xúc động, lập tức ngắt lời, “Báo ứng!”

Minh Trâm đành đổi đề tài.

Vệ vương phi đối đãi nữ tử luôn ôn nhu nhẹ nhàng, bất quá cũng không thể phủ nhận Vệ vương phi quá mạnh mẽ. Phương Cảnh Nam lại càng không cần bàn đến, lâu dài ngồi trên thượng vị, nói một là một, Minh Kỳ và Minh Trâm được sinh ra và bị ảnh hưởng bởi phụ mẫu có tính cách mạnh mẽ cứng rắn như vậy, nhưng lại có thể kiên cường lớn lên, không thể không nói là một kỳ tích.

Phượng Cảnh Nam gạt bỏ quan điểm của Vệ vương phi, hơn nữa còn rì rầm trong bụng, nữ nhân quả nhiên là tóc dài kiến thức đoản. Vệ vương phi người ta căn bản không biết chuyện gì, cũng vì Minh Trạh thuận miệng nhắc đến mà Vệ vương phi bị rửa oan.

Ho nhẹ hai tiếng, Phượng Cảnh Nam nói, “Kỳ thật có một nhà cũng không tệ, đôi mắt của người cũng không nhỏ, vì sao lại nhìn không ra cơ chứ?”

Minh Trạh mở to mắt một cách kinh ngạc, Phượng Cảnh Nam cũng không dài dòng, “Bên ngoài của tiên lão Thái phi, Vĩnh Khang Hầu phủ.”

“Vĩnh Khang Hầu phủ ở đế đô?”

“Đúng.” Phượng Cảnh Nam nói, “Khi ta làm con nối dõi của Vương thúc, đáng lý phải xưng Vương thúc là vi phụ, chẳng qua Vương thúc xưa nay không màng lễ nghi. Tính ra, Vĩnh Khang Hầu phủ cũng xem như ngoại sanh của chúng ta, tiên lão Thái phi có tiếng hiền đức, có lẽ nữ nhi nhà lão Thái phi cũng không tệ. Hơn nữa, nếu Vĩnh Khang Hầu phủ kết thân cùng chúng ta, luận về thân phận thì còn cao hơn cả Nguyễn thị một chút.”

“Vậy phụ vương bảo ta chọn mấy bức họa để làm gì?”

“Chính phi phải chọn, trắc phi cũng phải nạp.” Dù sao cũng đã có thanh danh và địa vị, Phượng Cảnh Nam nói tiếp, “Tỷ như Chu gia tiểu thư, nạp làm trắc phi cũng không có gì là không ổn.” Không ngờ Phượng Cảnh Nam căn bản không tính tuyển chính phi từ Vân Quý cho Minh Trạh.

Minh Trạh bất mãn nói, “Vậy giống trống khua chiêng làm gì? Ta sắp phải thú công chúa Thanh Loan rồi, còn phải thú thế tử phi nữa, còn phải nạp thêm bao nhiêu tiểu lão bà thì mới đủ đây?”

“Vĩnh Khang Hầu phủ ở đế đô nhưng lại có quan hệ sâu sắc với Trấn Nam Vương phủ của chúng ta, còn có Vĩnh Ninh Hầu phủ, đây là người sẽ nói chuyện thay người.” Phượng Cảnh Nam phân tích cho Minh Trạh nghe, “Còn có Kính Mẫn hoàng tỷ, Nguyễn gia, đều đang có hảo cảm với người. Bất quá người cũng phải chiếu cố đến thân sĩ hai tỉnh Vân Quý, chẳng lẽ phi tần của người đều chọn từ đế đô hay sao? Cứ tùy tiện chọn thêm hai người, không cần người phải thích các nàng. Bất quá người đặt các nàng ở vị trí này, như vậy mới chứng tỏ người coi trọng thân sĩ ở Vân Quý.”

Minh Trạh nghĩ đến cảnh tượng náo nhiệt ở nội viện của mình thì chỉ muốn chết quách cho rồi. Cũng không phải Minh Trạh quá cao thượng, người cứ đặt một cục nam châm ở nữ nhi quốc thử xem, không chết cái mạng già cũng lạ.

Hơn nữa nhân cơ hội này, Phượng Cảnh Nam cũng ban hôn cho tất cả nhân sĩ bên cạnh Minh Trạh vẫn chưa thành thân. Cũng không uống công một chuyến.

Cho dù là ngu ngốc thì cũng biết tiền đồ của đám người Phạm Duy như thế nào, vì vậy có thể nói vận khí của bọn họ thật không tệ.

Kỳ thật Phượng Cảnh Nam có một chút tư tâm, đáng lý hẳn định giữ lại Phạm Duy cho Minh Kỳ, chẳng qua hắn vừa hơi lộ ra ý tưởng này một chút thì suýt nữa đã hù Phạm Duy chết khiếp, đương nhiên xuất thân của quận chúa Minh Kỳ cực tốt, nhưng mọi người đều biết quận chúa Minh Kỳ cũng cực kỳ lợi hại. Trời ạ, Phạm Duy liếc mắt nhìn cánh tay mảnh khảnh cùng đôi chân xương xẩu của mình, lại nghĩ đến võ công cao cường của quận chúa Minh Kỳ, Phạm Duy phải cố gắng đứng vững, run run nửa buổi mới nói ra được một câu Tạ chủ long ân.

Phượng Cảnh Nam thấy hắn hèn nhát như thế thì liền bực bội, cảm thấy hối hận khi muốn gả ái nữ cho hắn, trước kia cảm thấy Phạm Duy nói năng rất khá, cho dù không xứng đôi với Minh Kỳ nhưng cũng không kém quá nhiều. Không ngờ lại là một con lừa: mặt ngoài sáng láng vậy mà bên trong chẳng dùng được. Minh Trạh thật sự không biết dạy dỗ người.

Phạm Duy bị dọa toát cả mồ hôi hột, may mà sau đó Phượng Cảnh Nam cũng ban cho hắn một hôn sự khác, lúc này Phạm Duy mới thở phào nhẹ nhõm mà yên lòng.

Minh Trạh chưa kịp phát sầu vì đại lão bà và tiểu lão bà của mình thì Dương Trạc đã đến.

Dáng vẻ của Dương Trạc không giống Dương Lộ, hẳn là một thanh niên tuấn tú, dung mạo y hệt con tư sinh của Liễu Bàn. Minh Trạc cảm thấy kỳ quái mà đem chuyện này nói cho Phượng Cảnh Nam nghe, muốn tìm hiểu một chút tin tức, Phượng Cảnh Nam cười, “Có gì kỳ lạ đâu, mẫu thân của Dương Trạc là tỷ tỷ của Liễu Bàn, tướng mạo của diệt tử luôn có vài điểm giống cữu cữu mà.”

Minh Trạc vừa nghe thấy chuyện bí mật này thì liền cả kinh, “Ôi chao, tỷ phu và tiểu cữu tử, ôi chao, loạn luân.”

Phượng Cảnh Nam mỉm cười, còn chọt Minh Trạc một câu, “Người ta đâu có quan hệ huyết thống, trong khi ngươi và Tử Mẫn lại là diệt thúc giá thật hàng thật. Vả lại nữ nhi của Tử Mẫn cũng chẳng nhỏ hơn ngươi là bao nhiêu, may mà lúc ấy Hoàng huynh không ban hôn nàng cho ngươi, bằng không hiện tại các ngươi đã là nữ tế và nhạc phụ rồi, càng thêm náo nhiệt.”

“Hiện tại chúng ta rất trong sạch thuần khiết.” Minh Trạc cường điệu.

Phượng Cảnh Nam cười, “Việc này ta mặc kệ, dù sao các ngươi cũng sinh không được hài tử. Bất quá điều duy nhất mà ta không thể lý giải là ngươi ngày thường làm việc cũng không phân rõ phải trái trắng đen, quang minh chính đại, khi phải dùng vũ lực thì đều dùng vũ lực, vì sao đến phiên Tử Mẫn lại không nỡ hạ thủ?”

Minh Trạc lắp bắp, Phượng Cảnh Nam thì lại hiểu ý mà nói, “Tuy rằng Tử Mẫn có chút lòng dạ như nữ nhân, nhưng thật ra cũng khá đào hoa.”

Luận về huyết thống thì Ngụy Ninh thật sự là biểu thức của Minh Trạc, bất quá người như Minh Trạc hơi có chút súc sinh cũng chẳng tính là gì. Mấu chốt là Phượng Cảnh Nam, ngày thường rất chiều cố Ngụy gia huynh đệ, trong phương diện này thì lại quá hào phóng, một người là nhi tử của mình, một người là biểu đệ của mình, vậy mà hắn lại không hề phản đối.

Minh Trạc nói, “Phụ vương thật ra rất coi trọng ta và A Ninh thì phải.”

Phượng Cảnh Nam cười một cái, mở ra một trang sách, “Các ngươi căn bản không thể thành đôi, ta tội gì đi làm kẻ ác.”

Minh Trạc liếc mắt một cách khinh thường, “Ta đi xem Dương Trạc thế nào đây.”

Có người nói Minh Trạc giỏi thu mua lòng người, kỳ thật cũng hơi oan uổng cho Minh Trạc, giống Phượng Cảnh Nam chiêu hiền đãi sĩ, đều là vì mục đích, nhưng Minh Trạc thì khác, hẳn là thật sự quan tâm.

Giống Phạm Duy, Triển Tuấn, đều có phủ ở thành Côn Minh, lão cha ở bên ngoài chinh chiến, kỳ thật lão nương và tổ tông đều ở thành Côn Minh, đây là quy củ ở thời nay, bất lão nương nhi tử của người làm chất tử, bằng không người công răn cần gà nhà thì sao?

Giống Lê Băng, trước kia hẳn ở để đồ cho nên không có phủ ở thành Côn Minh, Minh Trạc trước nay luôn hào phóng đối với thủ hạ, bèn thưởng cho Lê Băng một biệt viện, chẳng qua vì công tác cho nên Lê Băng vẫn thường xuyên ở tại Vương phủ.

Dương Trạc có xuất thân không tệ, nhà hắn truyền từ đời này sang đời khác, nhưng đến đời của hắn thì tổ phụ và ngoại tổ phụ đều đã qua đời, ngoại trừ phụ thân thì hắn chỉ còn một cữu cữu là thân nhân. Ở thành Côn Minh có nhà có tổ nghiệp, chẳng qua Dương Trạc quay về nhà thì cũng chỉ có một mình hắn và vài tôi tớ, vì thế Dương Trạc cũng xin ở tại Vương phủ.

Minh Trạc cố ý dành chút thời gian để đến xem tiểu viện của Dương Trạc, nơi này có hai khoảng sân, không tính là lớn, chẳng qua theo thân phận của Dương Trạc thì có thể được ở một chỗ như vậy trong Vương phủ cũng đã là không nhỏ.

Người trong phủ đã sớm có ăn ý, đây là người của thế tử cho nên phải ưu tiên lựa chọn phương án tối ưu nhất, vì vậy tất cả những thứ trong phủ đều là đồ tốt.

Dương Trạc đang thu dọn vài thứ, cầm một cái cuốc xới hết phần lớn hoa cỏ trong viện, sau đó tiếp tục hự hự xới đất.

Minh Trạ và Hà Ngọc đều ngẩ người, Hà Ngọc còn kinh ngạc gọi nhỏ, “Dương công tử, ngài đang phá dỡ nơi này hay sao vậy?”

Minh Trạ cốc đầu Hà Ngọc một cái rồi trách mắ, “Nói hư nói vượn.” Thấy Dương Trạ muốn hành lễ thì Minh Trạ liền vung tay lên, “Không cần đa lễ.”

Dương Trạ thành thật đứng lên, cười nói, “Bái kiến điện hạ, vì sao ngài lại đến đây?” Dem cái cuốc đặt bên dưới bồn hoa, hạ nhân mang đến một chậu nước, Dương Trạ vội vàng rửa sạch tay, Minh Trạ hỏi, “Việc nặng như thế mà người lại đích thân làm hay sao? Phương Thanh, người không an bài tôi tớ trong phủ cho Dương công tử à?”

Phương Thanh khom người muốn đáp thì Dương Trạ đã mỉm cười mà giải thích, “Có không ít người đến đây, chẳng qua thần đã quen tự mình động thủ, bên người cũng có hai tiểu tử phụng dưỡng, thật sự không cần bọn họ giúp đỡ cho nên mới phái bọn họ quay về.” Lại tự tay đưa đến một cái ghế rồi nói tiếp, “Điện hạ ngồi trước đi, buổi tối bên ngoài gió mát, độ ẩm thích hợp, còn thoải mái hơn cả trong phòng.”

Dương Trạ không trầm mặc ít nói như phụ thân của mình, cũng không tâm cơ như Liễu Bàn, hẳn thật sự là một người thích nói, có lẽ là bệnh nghề nghiệp, Dương Trạ cực dong dài, trà mà hẳn dùng là trà thảo dược, còn đưa cho Minh Trạ mang về dùng thêm, đề nghị Minh Trạ uống trà gì trà gì, thậm chí còn hỏi một cách kỳ lạ, “Điện hạ, thảo dân thấy thân thể của điện hạ rất khỏe, vì sao điện hạ lại muốn gặp đại phu làm gì? Đúng rồi, y quán mở ở chỗ nào?”

Dương Trạ là loại người thuần túy đam mê học thuật, không giỏi đối nhân xử thế, Minh Trạ chớp mắt, “Y quán?”

“Đúng rồi, cứ cứ bảo điện hạ sẽ giúp ta mở y quán.” Dương Trạ hỏi một cách sốt ruột, “Không phải như vậy sao? Hay là cứ cứ lại gạt ta?”

Xem ra Liễu Bàn có thanh danh không được tốt, Minh Trạ cười cười, “Chuyện này không thành vấn đề, ngày mai ta bảo bọn họ chọn ra mấy mặt tiền cửa hiệu cho người xem, người thích chỗ nào thì cứ mở ngay chỗ đó. Ừm, nhưng mà người phải viết một phần dự toán, dùng bao nhiêu bạc thì ta sẽ cho người cung cấp bấy nhiêu bạc cho người.”

Dương Trạ kinh hỉ nói lời cảm tạ, “Điện hạ thật sự là thiện nhân.” Hẳn là người thành thật, muốn dùng bạc của Minh Trạ nên có một chút ngại ngùng, bèn giải thích, “Cứ cứ bảo rằng ta ngây ngô giống phụ thân, bạc đưa tháng nào hết tháng đó. Kỳ thật ta cũng từng mở y quán, cứ cứ giận ta vì cứ liên tục phải bù lỗ, sau đó quyết định đóng cửa.”

Nguyên văn của Liễu Bàn, “Người thật là ngốc nghếch, kê đơn mà không cần bạc, bán được mà người cũng không đòi tiền, lão tử sắp khuy nh gia bại sản vì người đây này!”

Trên thực tế là Dương Trạ có thu bạc, chẳng qua có vài người thật sự nghèo khổ, lương y như từ mẫu, Dương Trạ kể thừa tài hoa y thuật của cứ cứ hẳn, lại không thể kể thừa ý chí sắt đá cùng bản tính sống chết cũng đòi bạc của Liễu Bàn, Dương Trạ rất mềm lòng, hơn nữa phú hộ vùng biên ải Vân Nam và Tây Tạng không nhiều lắm, bạc mà hẳn kiếm được chẳng thể bù vào lỗ lỗ.

Minh Trạ mỉm cười, “Đâu có sao, làm nghề y cứu người vốn là việc thiện, A Trạ có tấm lòng này khiến ta cao hứng còn không kịp nữa đây. Người cứ yên tâm đi, hết thấy chỉ tiêu đều do ta hỗ trợ, người cứ an tâm chẩn bệnh là được rồi.”

Dương Trạ vẫn chưa nói hết lời cảm kích thì Minh Trạ lại nói tiếp, “Vớ lại, xem ra người muốn thay đổi tiểu viện này thành nơi trồng thảo dược. Kỳ thật ta có chút điền sản ở vùng ngoại thành cách đây cũng không xa, khi nào người rảnh rồi thì ta phái người đi cùng người đến đó xem thử, nếu người thích thì chọn một hai miếng đổi thành được điền, muốn làm cái gì cũng được.”

Khuôn mặt tuần tú của Dương Trạ lộ ra vẻ thần nhiên vui sướng, cao hứng đến mức nói năng cũng lấp bắp, “Điện hạ.....ngài.....ngài thật sự là Bồ tát hạ phàm.”

“Ha ha.” Minh Trạ nhin không được mà cười rộ lên, “Ở trong khả năng của ta thì ta cũng muốn làm một chút việc vì dân chúng. Hôm nay người đã đánh thức ta, A Trạ, về sau người muốn làm cái gì thì cứ nói với ta.”

Dương Trạc chỉ cảm thấy chính mình đang gặp được người lương thiện đệ nhất trên đời này, vội vàng nói dạ, bỗng nhiên gãi đầu rồi ngưng ngừng nói, “Điện hạ hậu đãi cho ta, ta cũng không thể đổi gặt điện hạ. Nói thật ra, trước kia cứu cứu thường mắng ta ngốc. Ta thích chẩn bệnh cho mọi người, có đôi khi nhìn thấy bệnh nhân không có bạc, lại bệnh rất nặng, vì vậy cũng không thể thu bạc của bọn họ. Sau đó không ít người nghe thấy tin này, trước khi đến chẩn bệnh đều thay xiêm y cũ rách, trên mặt lấm lem bùn đất, giả vờ nghèo khổ để được chẩn bệnh miễn phí. Vì chuyện này mà y quán của ta không thể kiếm bạc, còn bị các đại phu khác xem thường.” Minh Trạc nói chuyện hòa khí như vậy, còn đồng ý mở y quán cho hắn, Dương Trạc là người lương thiện, đương nhiên không muốn lừa gạt Minh Trạc, liền nói ra bản khoản trong lòng của mình.

Minh Trạc thật không ngờ trên đời còn có người khả ái như vậy, thấy Dương Trạc càng nói càng khổ sở, bèn vỗ vai hắn mà nói, “Người yên tâm đi, việc này cứ để ta giải quyết, người chỉ cần chẩn bệnh là được rồi.”

Dương Trạc được xúc tiến phát triển sự nghiệp chẩn bệnh cứu người ở Vân Quý, kỳ thật ở thế hệ này xuất hiện rất nhiều y sĩ có y đức, bất quá không thể nghi ngờ, chỉ có cái tên của Dương Trạc là sáng chói trong sử sách. Cũng không phải y thuật của Dương Trạc cao minh hơn người khác, chủ yếu là Dương Trạc chẩn bệnh phát thuốc miễn phí.

Minh Trạc đi ra từ chỗ của Dương Trạc, sau đó đến dùng văn thiện cùng Vệ vương phi, rồi đi tìm Phượng Cảnh Nam thương lượng sự tình.

Tiểu nội thị đang cầm một cái khay bằng gỗ tử đàn khắc hoa mạ vàng, mặt trên có một loạt bài tử, đang chờ Phượng Cảnh Nam chọn.

Không cần hoài nghi, Trấn Nam Vương đã nhất trí với vị kia ở đề đô. Theo lý thuyết, một Vương phủ, cho dù người muốn phô trương thì cũng không thể phân cao thấp với đề đô, nếu như vậy chẳng phải là muốn chết hay sao.

Bất quá quy củ này không phải do Phượng Cảnh Nam định ra mà là Trấn Nam Vương đời đầu tiên là Duệ Vương điện hạ lập ra.

Vị Duệ Vương điện hạ này là thân đệ đệ của Cao Tổ hoàng đế, từng lập chiến công hiển hách cho triều đình, cũng không biết giữa huynh đệ có hiềm khích gì mà Duệ Vương điện hạ lại dẫn theo thủ hạ dưới trướng chạy đến Vân Nam, chiếm cứ hai tỉnh Vân Quý làm thổ hoàng đế.

Sử sách ghi chép: Duệ Vương dẫn người đến Vân Quý, Cao Tổ nổi giận, đích thân dẫn binh chinh phạt, quy cho Duệ Vương ba tội lớn. Duệ Vương khóc lóc tự hối, Cao Tổ ứng thuận cho Duệ Vương hùng cứ Vân Quý, còn ban cho phong hào là Trấn Nam, đời đời cha truyền con nối. Duệ Vương không có nhi tử, vì vậy đem ba nhi tử của Cao Tổ làm con nối dõi, thừa hưởng Vương vị. Cao Tổ luyện tiệc Vương rời xa, niệm công tích của Vương nên quyết định dùng Vân Quý để ban cho Vương, thuê mã và quan viên hai tỉnh giao cho Vương toàn quyền xử lý. Vương tại vị mười ba năm, bình định thổ binh, ứng đối Tây Tạng, chăm lo việc nước, công lao to lớn. Song cả đời không về đề đô, Cao Tổ rất luyện tiệc. Khi Vương hoăng, Cao Tổ miễn lâm triều bảy ngày, còn để cho thái tử đến Côn Minh truy điệu. (thời xưa khi chư hầu qua đời thì gọi là hoăng)

Đương nhiên phần sử sách này là do quan thái sử ở đề đô viết.

Bảo Minh Trạc nói thì đoạn sử sách này đương nhiên không phải bịa chuyện, chẳng qua rõ ràng là văn tự quá hời hợt, diễn đạt không hề lưu loát.

Tỷ như phía trên thì bảo là Duệ Vương dẫn người chạy đến Vân Nam, Cao Tổ tức chết đi được, nhưng lại không đề cập đến nguyên nhân Duệ Vương bỏ đi. Còn có, càng thần kỳ chính là chuyện đã xảy ra, Cao Tổ tức giận đã đời, đem binh mã đuổi theo Duệ Vương, còn mắng Duệ Vương một trận, sau đó Duệ Vương tỉnh ngộ hối hận, còn Cao Tổ thì sao, chẳng những không trách tội trừng phạt mà còn thưởng hai tỉnh Vân Quý cho Duệ Vương, phía sau lại càng không ổn, cho phép đời đời cha truyền con nối. Ý tứ chính là, người làm thổ hoàng đế của người, nơi này ta giao cho người.

Minh Trạc cảm thấy trong đó nếu không có mờ ám thì trên cổ của hắn sẽ không phải là cái đầu mà sẽ là cây củ cải!

Nghĩ thử xem, hai huynh đệ đang giương cung bạt kiếm, nói mấy câu mà đã có thể hóa giải? Nếu Minh Trạng đoán không sai thì Cao Tổ nhất định là bị đánh bại, không có cách nào, lúc ấy mới khai quốc, trong phạm vi nhỏ còn không ít phản tặc, Cao Tổ cũng không thể cùng Vân Quý một mất một còn, mấu chốt là chưa hẳn đã thành công. Chỉ đành giả vờ hào phóng giao Vân Quý cho Duệ Vương, cho dù là thật hay là giả thì loại suy đoán này ít nhất cũng hợp lý hơn. Dù sao cái loại mắng vài câu, sau đó Duệ Vương ăn năn hối cải, Cao Tổ bang đất phong hào thì chỉ có não bả mới nghĩ ra được mà thôi.

Vì điều tra rõ ràng chân tướng, Minh Trạng đã cố ý lật xem sử sách ở trong Trấn Nam Vương phủ.

Ở đây là một phiên bản khác: Vừa mới khai quốc, Cao Tổ nghi kỵ Duệ Vương công cao, phân Duệ Vương dưới trướng đại tướng Khang Quốc Công Phan Thần, đóng quân xa tận Thục Trung, năm thứ hai Cao Tổ, Phan Thần chết tại Thục Trung, Duệ Vương nổi giận, đêm đó đã mắng Cao Tổ. Sau đó dẫn tướng sĩ dưới trướng đến Vân Quý, Cao Tổ dẫn binh đuổi đánh, bị đại bại dưới tay Vương, bị Vương bắt giữ. Vương niệm tình cảm huynh đệ, không đành lòng chu sát. Cao Tổ đồng ý giao Vân Quý cho Vương, Vương trực xuất Cao Tổ ra khỏi Vân Quý, tuyên thệ: không đến hoàng tuyền, vĩnh viễn không gặp. Cao Tổ khóc hết nước mắt, hỏi Vương: Tình cảm huynh đệ chẳng lẽ không bằng một tên mãng phu hay sao. Rốt cục, sinh tử không gặp.

Bảo Minh Trạng nói thì đoạn ghi chép này có vẻ gần với lịch sử hơn. Cho dù có phôi trương một chút nhưng dù sao cũng phù hợp với nhân quả thường tình.

Duệ Vương đến Vân Quý, chắc chắn là phải vật lộn rất vất vả, bất quá Trấn Nam Vương phủ rốt cục được xây dựng, hơn nữa còn đối chiếu hình thức của hoàng thành nơi để đô, chẳng qua là nhỏ hơn một chút. Các quy củ khác thì hoàn toàn giống như hoàng đế, ngay cả chuyện chọn bài tử cũng đã được định ra từ thời đó.

Phượng Cảnh Nam đang cân nhắc nên đến tiểu viện của mỹ nhân nào để giết thời gian thì Minh Trạng lại đến đây, vung tay lên, “Các người lui xuống trước đi, đêm nay ta cùng phụ vương nghị sự, miễn vụ bài tử đi.”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn, Lý Tam liền dẫn theo đám nội thị lui xuống. Phượng Cảnh Nam hỏi, “Có chuyện gì mà gấp như vậy?”

Minh Trạng thoát hải, nhảy lên nhuyển tháp của Phượng Cảnh Nam, ngồi xếp bằng rồi cười nói, “Là chuyện tốt. Chẳng phải ta có nói là buổi chiều sẽ đi gặp Dương Trạc hay sao? Chắc chắn, phụ vương không biết đó thôi, ta còn tưởng rằng hần đi theo Liễu đại phu học y thuật, tướng mạo cũng giống Liễu đại phu, chắc chắn, không ngờ lại không hề di truyền bản lĩnh lợi hại của Liễu đại phu. Phụ vương biết không, hần là một người nhất đẳng nhất đại thành thật.”

Minh Trạng bèn thuật lại sơ lược về chuyện của Dương Trạc, Phượng Cảnh Nam cũng mỉm cười, “Như thế quả là khó có thể tưởng tượng được.”

“Dương Trạc bị Liễu Bàn lừa đến đây, Liễu Bàn bảo với hần rằng ta sẽ mở y quán cho hần ở thành Côn Minh, để hần hành y cứu người cho nên hần mới đến.” Minh Trạng nói một cách thành thật, “Phụ vương cũng biết thân thể của ta rất tốt, kỳ thật căn bản không cần đại phu. Tâm địa của Dương Trạc không tệ, lại có vài phần khờ khạo, chỉ bằng mở cho hần một cái y quán.”

“Chuyện này cũng không thành vấn đề, người đi lo liệu đi.” Phượng Cảnh Nam vẫn muốn chọn bài tử, có lẽ nên đến chỗ của Ngụy phi mỹ nhân, vài ngày không đi, Minh Phỉ sắp xuất giá, chắc là Ngụy phi rất thương cảm, ngày ấy từ xa xa đứng nhìn, đúng là gầy đi không ít.

Minh Trạng nói, “Làm gì mà dễ dàng như thế, phụ vương, ngài suy nghĩ một chút đi, tâm địa của Dương Trạc mặc dù tốt, nhưng trước kia hần đi theo Dương tướng quân và Liễu đại phu, phụ thân là đại tướng quân, cứu cứu là thân y, chẳng lẽ hần không thể mở được y quán hay sao, lý do là vì cái gì? Hần không biết buôn bán, đáng tiếc là tâm địa quá lương thiện, là một người tốt mà khờ khạo. Nếu ta mở y quán cho hần, hần gặp bệnh nhân nghèo khổ rồi không thu bạc thì sao? Nếu chẩn bệnh miễn phí thì có thể xảy ra hiện tượng giả nghèo đến lừa bịp hay không? Vả lại, nếu hạ thấp phí chẩn bệnh và thuốc thang, như vậy các y quán khác ở thành Côn Minh làm sao có thể duy trì kế sinh nhai?”

“Người cứ nói thẳng ra đi.” Phượng Cảnh Nam cảm thấy có vài phần hứng thú.

Minh Trạm cười một cái, trước tiên nâng bốc Phụng Cảnh Nam một câu, “Ta đang nghĩ cách, chẳng qua phải dựa vào phụ vương giúp một tay a.”

“Có lý thì sẽ giúp.”

“Là như vậy, người nghèo thì chẩn bệnh miễn phí, bắt quá người nghèo phải có tiêu chuẩn. Ta nghĩ như vậy, cư dân thành Côn Minh, phần là gia sản đều có đăng ký sao lục ở quan phủ. Người nào chỉ có một gian phòng hoặc ít hơn một gian phòng thì xem như nghèo khổ. Người như vậy, chúng ta có thể phát cho hắn một loại thẻ chứng minh, cầm thẻ này thì có thể đến y quán của Dương Trạc để chẩn bệnh miễn phí.” Minh Trạm nói, “Bởi vì những người này thật sự là nghèo khổ, có rất nhiều y quán cũng không thích bọn họ đến chẩn bệnh, như vậy bọn họ đến y quán của Dương Trạc thì cũng chẳng có ai nói cái gì.”

Phụng Cảnh Nam suy nghĩ một chút rồi đưa ra đánh giá, “Ý tưởng tốt lắm, đối với dân chúng cũng tốt. Chẳng qua bọn họ được chẩn bệnh miễn phí, chẳng khác nào phần bạc chẩn bệnh kia là do Vương phủ chi ra, ngày mai người đi gặp Phùng Sơn Tư đi, hỏi hắn xem có dư chút bạc nào cho người làm việc thiện hay không.”

Minh Trạm cười he he, “Việc thiện lớn như vậy thì làm sao có thể sử dụng ngân khố cho được. Phụ vương, nội khố của ngài có nhiều bạc như vậy, xuất ra hơn mười hay hai mươi vạn bạc xem như là chút lòng thành đi.”

“Ta không có bạc.” Phụng Cảnh Nam thoái thác.

“Vậy lấy danh nghĩa của phụ vương thì sao? Phụ vương xuất ra mười vạn lượng bạc, sau đó để cho thiên hạ đều biết phụ vương yêu dân như con, từ ái ân cần.” Minh Trạm nói.

Lúc này Phụng Cảnh Nam lại không hề hào phóng, “Không cần lôi ta vào, cứ lấy danh nghĩa của người đi, ta chỉ xuất ra một vạn lượng bạc, phần còn lại thì người tự tìm cách. Không có bạc thì người tự móc hầu bao. Người phải có bản lĩnh, có thể moi được bao nhiêu bạc từ Phùng Sơn Tư thì moi, đều do người cả thôi, đi đi.”

“Muốn mười vạn mà phụ vương chỉ cho một vạn, thật là bủn xỉn quá đi!” Minh Trạm kêu to.

Phụng Cảnh Nam cười nhạo một tiếng rồi nhướn mày cười lạnh, “Ta thấy người sắp điên rồi, cửa hiệu mặt tiền cần bao nhiêu bạc? Tất cả dụng cụ bên trong cần dùng cái gì? Mỏ y quán còn phải cung cấp được liệu, được liệu cần bao nhiêu loại, mỗi loại bao nhiêu cân, mỗi cân bao nhiêu bạc, ta chưa nhìn thấy cái gì cả, ngay cả cục phân cũng không có mà người lại đỏ mặt tía tai mà đòi bạc từ ta? Ta cho người một vạn chính là nể mặt người rồi. Người chê ta bủn xỉn thì ngay cả một vạn cũng không có, tự mình tìm cách đi.”

“Đừng, một vạn thì một vạn.” Minh Trạm nói, “Một vạn này là khoản dự toán, ta cũng không biết rõ chuyện mở cửa hiệu như thế nào, phải đợi Dương Trạc lên danh mục tất cả, lúc đó ta sẽ báo giá với phụ vương, khi ấy dù như thế nào thì phụ vương cũng phải trợ cấp ta một chút.”

“Quý đòi nợ, rút đi.” Đuổi đi Minh Trạm, Phụng Cảnh Nam mới bắt đầu cẩn thận cân nhắc chuyện mà Minh Trạm vừa nói, đương nhiên đây là chuyện tốt, xuất ra thì dễ, chẳng qua phải hỗ trợ vật lực tài lực cũng không ít. Minh Trạm từ nhỏ đã sinh trong cuộc sống sung túc phú quý, cảm thấy những người chỉ có một gian phòng chính là những kẻ nghèo khổ, Phụng Cảnh Nam lắc đầu, tính toán xem phải lấy phần bạc này từ nơi nào.

Đương nhiên khu mậu dịch của Minh Trạm đã có trăm vạn lượng nhập sổ, cho nên tình hình năm nay của Phụng Cảnh Nam khá là dư dả, bắt quá hắn đã sớm tính toán số bạc đó, hồ Côn Minh ngập lụt, hằng năm Vân Nam đều có mưa bão, thành Côn Minh phải được tu sửa một chút, mặc dù các thế hệ Trấn Nam Vương đều tu chỉnh đề điều, nhưng hằng năm vẫn phải tốn không ít bạc để tu bổ, hưởng chi Phụng Cảnh Nam cố ý mở rộng thành Côn Minh để giảm bớt nạn úng bao năm qua.

Từ xưa đề điều là chuyện tốn bạc nhiều nhất, Minh Trạm lại muốn mở y quán như vậy, tuy là chuyện tốt nhưng cũng phải suy nghĩ một chút về vấn đề ngân lượng.

.....

P/S: bác Dương Trạc sống vậy mà ko bị bẻ cong

134. Chương 134: Dân Độn

Khi ý tưởng này của Minh Trạng được đưa ra thì mọi người trong triều đều xôn xao nghị luận.

Minh Phỉ cũng phát biểu cao kiến. “Theo cách nói của tứ ca thì chỉ có dân nghèo mới có thể được chẩn bệnh miễn phí. Chẳng lẽ chỉ có dân nghèo mới là con dân của ngài, còn những người giàu có thì xứng đáng chịu thiệt hay sao? Còn nữa, chỉ có dân nghèo ở thành Côn Minh mới có quyền lợi này, còn những địa phương khác thì dân nghèo chẳng lẽ không phải là người hay sao? Tứ ca có hảo tâm, bất quá chuyện muốn làm cũng không đơn giản như vậy. Thiên hạ vi công, thị vị đại đồng. Ngay cả hai chữ công đạo mà tứ ca cũng không làm nổi, ta thấy chuyện này tứ ca nên cân nhắc cho thỏa đáng, sau này đề cập lại cũng không muộn.” (Thiên hạ vi công, thị vị đại đồng=thiên hạ là của chung, như vậy thế giới là đại đồng, bình đẳng)

Minh Trạng muốn làm chuyện gì thì sẽ không sợ người khác nói, hắn đang vận động mọi người quyên bạc. Bởi vì Phượng Cảnh Nam bần xỉn chỉ cho hắn hai vạn bạc.

Mà môn thần canh giữ ngân khố của Phượng Cảnh Nam là Phùng Sơn Tư đã tuyên bố, “Đòi bạc thì không có, đòi mạng thì có một cái.” Trước kia khi Minh Trạng moi bạc diêm thương thì Phùng Sơn Tư phối hợp nhiệt tình ra sao. Nay nghe thấy Minh Trạng đến đòi bạc, hơn nữa Vương gia từ chối cho ý kiến thì cho dù Minh Trạng có nói rách mồm cũng không moi được đồng nào.

Cuối cùng, hắn đem chủ ý đặt vào chuyện quyên bạc, mọi người trong Vương phủ đều nằm trong phạm vi quyên bạc của hắn. Như đám người Minh Lễ, đều là giàu sang. Như phi thiếp của Phượng Cảnh Nam, đám nữ nhân ngày thường hay thương cho hòa thượng ni cô, chi tiêu cũng không ít, quyên chút ngân lượng làm việc thiện, cũng được người ta bảo là thiện nhân.

Kỳ thật còn phải cảm tạ Phượng Cảnh Nam, người này rất sĩ diện, cho dù thê thiếp đích thứ có quan hệ như thế nào? Mặt ngoài đều phải giả vờ là huynh hữu đệ cung, hiền thê mỹ thiếp, tất cả đều tuân theo quy củ của Phượng Cảnh Nam, mỗi cuối tháng mọi người đều phải dùng bữa chung với nhau, tỏ vẻ thân mật.

Minh Trạng muốn thuyết phục mọi người quyên bạc, vì vậy sau bữa tiệc ở phủ, hắn diễn thuyết một hồi, cổ động mọi người quyên tiền làm từ thiện.

Không ngờ Minh Phỉ lại nả phát pháo đầu tiên.

Kỳ thật Minh Trạng thật sự là hảo tâm, giai đoạn hiện tại Phượng Cảnh Nam luôn nhìn hắn chăm chăm, quan hệ của Minh Trạng và thứ huynh vẫn luôn cứng ngắc, làm cho Phượng Cảnh Nam kiêng kỵ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Phượng Cảnh Nam không trao toàn quyền cho hắn.

Minh Trạng muốn nhân cơ hội này để làm dịu không khí một chút. Hơn nữa đây là làm việc thiện, ai lại chẳng thích tiêu bạc mua thanh danh? Hắn tỏ ý trước, ít nhất cho Phượng Cảnh Nam thấy được tấm lòng của hắn.

Minh Lễ Minh Liêm đã sớm nghe nói, Minh Trạng cũng không phải muốn bao nhiêu bạc, ngàn bạc vạn bạc hắn cũng không ngại. Phượng Cảnh Nam mới cho hai vạn, cho dù thế nào thì bọn họ cũng không thể lướt qua Phượng Cảnh Nam. Huynh đệ hai người đã sớm tính trước, Minh Trạng vượt cảnh cây trám, không có đạo lý nào mà không tiếp.

Nào ngờ Minh Phỉ lại không hiểu chuyện như vậy, Minh Liêm lên tiếng trách mắng, “Nha đầu như ngươi thì biết chuyện gì? Thiên hạ không có ai miễn phí chẩn bệnh, chỉ có vài người ngay cả cơm cũng không có mà ăn, nếu bị bệnh, không có bạc chẩn bệnh thì mới miễn phí cho bọn họ. Ngay cả đám khất cái trên đường, nhìn thấy đáng thương thì chúng ta cũng phải cho bọn họ vài đồng bạc mua cơm mà. Người nghèo thật sự không có bạc, chẳng lẽ đứng nhìn bọn họ bệnh mà chết hay sao? Người nghe mà không hiểu ý tốt của tứ đệ ư? Hay là đám người phú quý, thê thiếp đầy đàn cũng muốn chẩn bệnh miễn phí? Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?”

Minh Phỉ bĩu môi, “Theo lời của tam ca, người nghèo thì có lý. Bởi vì nghèo nên mới có thể được hưởng lợi ư? Cho người nghèo miễn phí, như vậy đám người giàu có ý kiến gì hay không?”

“Người nghèo có lý hay không thì ta không biết, ta chỉ biết thiên hạ luôn có người nghèo, chẳng lẽ đều khoanh tay mặc kệ, ngược lại đi bắt nạt người giàu, lâu dần kẻ nghèo càng nghèo, kẻ giàu càng giàu hay ư?” Minh Lễ nói chuyện đặc biệt nho nhã một chút, hẳn thật sự là người không có tính cách nóng nảy, tuy hơi giận vì Minh Phỉ lảm lờ, nhưng vẫn bình thản nói một cách hòa khí, “Tam muội, người còn nhỏ không hiểu chuyện, nên học tứ muội, nghe nhiều thì sẽ hiểu.”

Ngụ ý: Người mau cảm miệng đi.

Minh Phỉ hoàn toàn không phục, nàng đã sớm biết rõ gốc gác của Minh Trạ, chẳng lẽ việc này nàng không biết thì sẽ không làm hay sao? Dựa vào cái gì mà Minh Trạ có thể độc chiếm quyền lực? Cẩn đòi môi mọng, Minh Phỉ còn muốn nói tiếp nhưng Minh Nhã đã nắm khăn che miệng, cười khê, “Tam tỷ đồ cả mồ hôi hột, chẳng lẽ là sợ tứ ca đi hóa duyên tỷ hay sao? Tỷ tỷ lau mặt đi, chúng ta ra ngoài một chút, dù sao ta cũng chẳng hiểu gì cả.” Không đợi Minh Phỉ nói chuyện thì Minh Nhã đã đứng dậy thì lễ với Vệ vương phi, “Mẫu phi, nữ nhi và tỷ tỷ cũng không hiểu chuyện này, cho nên để tỷ muội nữ nhi đi pha trà cho mọi người rồi chuẩn bị một chút hoa quả.”

Vệ vương phi gật đầu nói, “Ừm, cũng đỡ cho các người ngồi lâu khó chịu, dù sao cũng chẳng có gì thú vị. Đi đi, chẳng qua các người là tiểu thư khuê các, không cần tự mình động thủ, nói cho bọn trù phòng biết là được rồi, bằng không nếu để bị thương thì sẽ không tốt.”

Minh Nhã mỉm cười đáp lại, muốn lôi kéo Minh Phỉ lui ra, nhưng Minh Phỉ vẫn ương bướng cãi lại, “Chuyện này có cái gì mà khó hiểu đâu, phí công cung cấp cho việc chữa bệnh, sau này cũng sẽ gặp phải, người muốn đi pha trà thì cứ đi đi, ta không đi đâu.”

Minh Nhã ung dung cười, “Cũng được.” Thì lễ với mọi người rồi ôn hòa cáo lui.

Minh Liêm chỉ muốn bịt miệng của Minh Phỉ ngay lập tức, cả giận nói, “Nữ đại bất trung lưu, lưu đến lưu đi lưu thành món nợ. Người sắp xuất giá rồi, hôm nay cho người nghe một chút, là người trùng hợp dùng bữa mới nghe được, người là ai mà lại đưa ra nhiều ý kiến như vậy! Nếu quả thật đúng trọng tâm thì không nói, rõ ràng là không hiểu mà còn càn quấy ương bướng. Nhanh về phòng chuẩn bị của hồi môn đi, sắp gả vào nhà người khác rồi, người không cần quản chuyện ở đây nữa.”

“Nữ nhi thì sao? Chẳng lẽ Minh Kỳ không phải nữ nhi hay sao, người ta dắt ngựa đánh giặc, so với tam ca còn có tiền đồ hơn!” Minh Phỉ nhịn không được, cũng tức giận, “Chuyện này tứ ca biết làm thì ta cũng biết vậy!”

Minh Liêm cơ hồ nghĩ rằng Minh Phỉ có phải đang bị điên hay không, thật sự cảm tức, cũng bắt chặp Phượng Cảnh Nam, vỗ bàn cái rầm, chỉ vào chóp mũi của Minh Phỉ mà nói, “Người dám gọi thẳng tên của Minh Kỳ hay sao? Xú nha đầu không biết quy củ! Người nên học hỏi Minh Kỳ, người có cưới ngựa được không, hay là bán cung giảo như Minh Kỳ? Người chỉ cần có một nửa bản lĩnh như Minh Kỳ thì ta sẽ phục người! Nhưng người biết làm cái gì? Người có thể làm cái gì? Chẳng lẽ huynh đệ chúng ta đều chết hết rồi sao, phải để người ra mặt? Người ít lo chuyện bao đồng dùm ta! Không có việc thì học tam tông tứ đức đi, đức hạnh như người mà gả ra ngoài thì chẳng có nam nhân nào thích nổi đâu!”

“Tam ca lặp lại xem!” Minh Phỉ thét chói tai, nàng và Minh Liêm chỉ cách nhau một chỗ, Minh Nhã ra khỏi nơi này, vì vậy chiếc ghế bên cạnh không có ai ngồi, mọi người chưa kịp khuyên can thì Minh Phỉ đã cong móng tay mà cào lên mặt của Minh Liêm.

Minh Liêm bị cào một phát, đau như dao cắt, sờ sờ một cái thì thấy máu đỏ tươi, triết y mẹ định giáo huấn Minh Phỉ thì Phượng Cảnh Nam đã nâng tay đập nát tách trà xuống đất, xoảng một tiếng, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Có phải các người xem ta đã chết rồi đúng không!” Rốt cục Phượng Cảnh Nam vẫn phải nhúng tay vào giải quyết, Minh Phỉ từng bị bế quan cấm đoán, Minh Liêm khi còn bé cũng thường bị phạt trượng, nay thấy Phượng Cảnh Nam tức giận thì chẳng ai dám lên tiếng, đều tái mặt cúi đầu không dám nói lời nào.

Minh Liêm vẫn còn tức giận, thật sự là khó chịu, hẳn vốn là người thẳng tính, trước đến nay đều làm theo tâm ý, bực mặt lớn tiếng nói, “Vốn là một chuyện tốt, còn có thể đạt được tiếng thơm. Tứ đệ có chuyện tốt lại nhớ đến huynh đệ chúng ta cho nên mới nói ra, mọi người cùng nhau góp sức. Đây vốn là biện pháp

của tứ đệ, hẳn không nói chẳng lẽ không moi ra được bạc hay sao, lúc ấy hẳn mở đại hội, phiếu vào cửa cả ngàn lượng một người kia kia.”

Minh Liêm cũng không biết mấy chuyện buôn bán, nhưng hẳn rất tin phục bản lĩnh của Minh Trạng, cảm thấy phần bạc này đưa cho Minh Trạng sẽ không phí, còn có thể chứng tỏ lòng thành với Minh Trạng, ai ngờ Minh Phỉ lại không biết thân biết phận. Minh Liêm cao giọng nói, “Tứ đệ nghĩ đến tình cảm huynh đệ của chúng ta nhưng phụ vương nghe thử đi, Minh Phỉ đã nói cái gì? Ngày thường ngoại trừ phần son trang điểm thì nàng có biết quốc gia đại sự là gì hay không? Chẳng hiểu cái quái gì mà còn không chịu phân rõ phải trái, thật sự là....thật sự là đồ nữ nhân chanh chua.”

Một bên là nhi tử một bên là nhi nữ, Ngụy phi vội vàng khuyên nhủ, “Minh Liêm, muội muội của người chỉ tò mò nên mới hỏi nhiều, người đừng chấp nhặt như vậy.”

Vì Minh Liêm và Minh Phỉ tranh cãi ầm ĩ mà Minh Liêm bị phạt mười trượng, còn Minh Phỉ thì bị cấm túc. Kết quả là Minh Trạng chẳng moi được đồng nào.

Phượng Cảnh Nam vì thể diện của Ngụy phi cho nên cũng không ở trước mặt mọi người mà giáo huấn, chỉ lên nói, “Nàng dạy Minh Phỉ nhiều một chút, Minh Phỉ ăn trúng cái gì vậy, đáng lý không nên mâu thuẫn với Minh Trạng, vì sao càng lớn càng không biết chuyện như vậy! Ở trong phủ huynh đệ tỷ muội có thể bỏ qua cho nàng, nhưng gả cho người ta thì người ta có tốt bụng mà không so đo với nàng hay không? Đến lúc đó chịu thiệt là ai! Lớn như vậy mà lại chẳng bằng Minh Nhã lúc còn nhỏ.”

Ngụy Phi đã bị Minh Lễ khuyên cả buổi, cũng biết rõ Minh Phỉ không phải. Ngụy phi tràn đầy mặt vàng trong lòng, phát sầu nói, “Cũng không biết hài tử này ăn trúng cái gì? Nếu không thì thỉnh cao tăng về niệm kinh cho Minh Phỉ.”

Phượng Cảnh nam trước nay rất mất kiên nhẫn đối với hài tử của mình, hơn nữa Minh Phỉ thật sự là không biết thức thời, hừ một tiếng, “Ta thấy Minh Phỉ nên học niệm kinh đi, tu thân dưỡng tính mới tốt.”

Kế hoạch quyên góp của Minh Trạng bị gián đoạn, bất quá Minh Lễ và Minh Liêm cũng không ngốc, rốt cục vẫn tìm đến Minh Trạng, hỏi thăm chuyện y quán rồi mỗi người chi ra hai ngàn hai lượng.

Minh Liêm còn hỏi thăm Minh Trạng, “Tứ đệ, người mở y quán rồi chẩn bệnh miễn phí cho người nghèo thì có sợ lỗ vốn hay không?”

“Sẽ không.” Làm sao nghe nói đến chuyện bệnh viện sẽ có lỗ lỗ? Minh Trạng nói, “Chẳng qua thời gian thu hồi vốn sẽ chậm một chút mà thôi.”

Minh Liêm cười he he, kè sát vào Minh Trạng mà nói, “Tứ đệ, tam ca có thể góp vốn một chút bạc hay không? Ta không nóng lòng muốn người chia huê hồng, chờ người sau này có được doanh thu thì chia huê hồng cho ta cũng được. Dù sao chúng ta là huynh đệ, ta cũng không sợ người sẽ hãm hại ta.”

Trước kia không phát hiện Minh Liêm biết mưu tính như vậy, Minh Trạng vui cười vừa lắc đầu, “Chuyện này không quá ổn thỏa, trước tiên là nói về y quán, đây chỉ là thử một lần, có thể thành công thì đương nhiên rất tốt. Nếu thất bại, bất quá tam ca cũng biết thành Côn Minh chỉ là một phần của Vân Quý, nếu y quán có doanh thu thì đương nhiên cũng sẽ xây dựng y quán như vậy ở nơi khác. Nói như vậy, trong vòng hơn mười năm, e là sẽ không có huê hồng. Bất quá nếu tam ca có dư bạc thì hiện tại cứ đưa cho ta xem như đầu tư, quá ba năm ta sẽ trả lại cho tam ca gấp đôi, như thế nào?”

Minh Liêm không có chí lớn, hẳn chỉ một lòng mưu tính cho cuộc sống của chính mình, nếu về sau muốn được thoải mái thì: thứ nhất, không thể đắc tội Minh Trạng; thứ hai, phải có bạc. Minh Liêm rất nghe theo lời khuyên của tiểu cữu tử Ngụy Ninh, Ngụy Ninh đề nghị hẳn là: Đi theo Minh Trạng đi, cho dù ở bất cứ thời điểm gì, Minh Trạng nói đông thì người không được nói tây.

Mặc dù Minh Liêm không thông minh nhưng có trí nhớ tốt, nghe người ta khuyên sẽ được cơm no áo ấm thì hẳn cứ làm theo như vậy. Nay quả thật là ngon ngọt, nghe vậy liền đầm nhẹ lên vai của Minh Trạng một quyền rồi cười nói, “Hảo huynh đệ, buổi trưa ta sẽ mượn bạc đưa cho người, về sau tam ca phải dựa vào người, người có việc gì cần ta thì cứ nói với ta, đừng khách khí.”

Buổi chiều, Minh Liêm lập tức đưa cho Minh Trạng hai vạn bạc, làm cho Minh Trạng hơi kinh ngạc một chút, nhà của Minh Liêm cũng không tệ nha, hoặc là tên tiểu tử này thật tình muốn bám theo mình để kiếm lợi

đây.

Vệ vương phi cho Minh Trạng một vạn lượng, còn lại phi thiếp hoặc nhiều hoặc ít đều góp một chút, thế tử đề tướng, các nàng thật sự không dám không ủng hộ. Ngay cả Nguyễn Thần Tư cũng cầm năm trăm lượng đóng góp, Minh Trạng không muốn lấy của nàng nhưng Nguyễn Thần Tư vẫn cố ý đưa cho, còn nói đùa, “Điện hạ thu của người khác mà không lấy của thiếp thì ngoại nhân sẽ nói ra nói vào. Cứ cầm lấy đi, thiếp cũng muốn kiếm cái danh thiện nhân mà.”

Kỳ thật Dương Trạc chỉ dự toán cho Minh Trạng có năm ngàn lượng, ở thời này năm ngàn lượng cũng không phải con số nhỏ. Chẳng qua Dương Trạc không biết buôn bán làm ăn, chỉ sau vài ngày là dùng hết, chi tiêu được đều đều vượt quá mức dự toán, trừ tính cũng phải bảy vạn lượng bạc.

Mấu chốt là y quán này không hề dùng bạc trong ngân khố, hoàn toàn là do Minh Trạng thuyết phục quyền góp mới được, Minh Trạng tổ chức y quán, do đó y quán cũng do Minh Trạng nắm quyền.

Phùng Sơn Tư tự nhận là kẻ có một đôi tay giữ tài, lúc ấy tiếc bạc mà không chịu đầu tư cho Minh Trạng, đây cũng tạo thành chuyện hối hận nhất trong cuộc đời này của Phùng Sơn Tư. Rất nhiều năm sau, mỗi khi hắn nhìn thấy y quán của Minh Trạng mở cửa hiệu hết chỗ này đến chỗ khác thì trông mắt thiếu chút nữa đã bị thiêu đốt.

Đương nhiên chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập đến.

Chuyện ở y quán đã có người lo liệu, sắp đến tân niên, năm nay đặc biệt qua nhanh.

Đầu tiên, năm sau Minh Phỉ và Minh Nhã sẽ xuất giá, Minh Lễ thì đi đưa tiễn. Tiếp theo, Minh Trạng thành thân với công chúa Tây Tạng. Mọi người cũng không có tâm tư mừng tân niên, vì vậy năm nay càng thêm đơn giản hơn năm trước.

Vừa qua khỏi mười lăm, Phượng Cảnh Nam liền nhận được thánh chỉ tháp tùng ngự giá Nam tuần. Như thế thật trùng hợp, không cần một mình huynh muội Minh Lễ lên đường mà bọn họ sẽ cùng đi với Phượng Cảnh Nam.

Chẳng qua Phượng Cảnh Nam không kịp tham gia hôn lễ của Minh Trạng và công chúa Thanh Loan, vì vậy phải gọi Minh Trạng vào phòng dặn dò một phen, sau đó khi nghị sự lại giao quyền cho Minh Trạng, cho phép hắn phê duyệt công văn.

Minh Trạng cảm thấy cao hứng khó nói nên lời, chỉ ước gì Phượng Cảnh Nam lập tức chạy lấy người.

Phượng Cảnh Nam nói, “Hai tỉnh Vân Quý từ đó đến nay luôn thái bình. Mọi chuyện cũng không có gì nhiều, thừa dịp này, người cũng rèn luyện một chút đi. Có gì thì thương nghị với đám người Văn Chu, đừng tự quyết định.”

“Cất giữ ẩn tử đi.” Phượng Cảnh Nam đưa hai tay qua.

Minh Trạng đưa hai tay tiếp nhận, “Phụ vương cứ yên tâm. Phụ vương cứ tháp tùng thánh giá đi, không sao đâu. Cho dù là có thì cũng là việc vui, chờ ta cùng công chúa thành thân xong thì đám người Phạm Duy cũng sẽ thành hôn.”

“Trước kia người vẫn hâm mộ mùi vị nắm đại quyền, lúc này cũng ném thử đi, sẽ biết dễ chịu hay khổ sở?”

“Làm gì có.” Minh Trạng có chết cũng sẽ không thừa nhận, bắt quá vẫn ôm thật chặt ẩn tử vào trong lòng.

Phượng Cảnh Nam cười cười, lại cùng hắn nói này nói nọ. Sau đó mới định ra ngày, rồi dẫn Minh Lễ, Minh Phỉ và Minh Nhã đến để đồ.

Minh Trạng tiễn Phượng Cảnh Nam ra khỏi thành Côn Minh, nhìn đoàn người rời khỏi tầm mắt thì hắn mới dần chừa thần quay về. Nghĩ đến tòa thái sơn trên đầu rốt cục đã được lôi xuống thì vô cùng khoan khoái, liền tính đến y quán của Dương Trạc để nhìn xem, ngay lúc này Phạm Văn Chu đã ở bên cạnh mà nhắc nhở, “Điện hạ, công văn đã sửa sang lại sẵn sàng, chỉ đợi điện hạ phê duyệt mà thôi.”

Minh Trạng e hèm một tiếng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói, “Bản điện hạ muốn nhìn đời sống dân sinh một chút.”

Phạm Văn Chu tỏ ra đáng vẻ trung thần mà khuyên can, “Điện hạ, đời sống dân sinh ngay tại trong thành, một chỗ cũng chạy không được. Công văn đều là đang gấp rút chờ đợi để phát xuống dưới, quan hệ đến sinh kế của vạn dân.”

“Biết rồi.” Minh Trạng giận tái mặt, phân phó, “Dừng xe trước đi.” Đợi xe dừng lại thì liền bảo Phạm Văn Chu, “Phạm đại nhân lên xe đi, ta có lời muốn nói với người.”

Phạm Văn Chu là thủ hạ đệ nhất của Phụng Cảnh Nam, tiến vào trong xe, cũng kính cẩn ngồi xuống.

“Phạm đại nhân à, chúng ta là giao tình.” Minh Trạng cười he he, nhào người giữa chặt tay của Phạm đại nhân rồi nói một cách thành khẩn, “Ta xem tiểu Phạm như huynh đệ, xem đại nhân như trưởng bối.”

Phạm Văn Chu có một chút buồn nôn, vội vàng khiêm tốn đáp lời, “Điện hạ quá khen, may mắn được phụng dưỡng điện hạ là phúc phận của phụ tử hạ thần.”

“Phạm đại nhân quá khiêm nhượng, mấy ngày nay ta phải làm phiền đại nhân giúp đỡ ta. Chúng ta không cầu có công chỉ cầu người có lòng.” Minh Trạng cười nói, “Vân Nam này, khi phụ vương ra đi nó như thế nào thì khi quay về cũng phải như thế ấy, như vậy chúng ta mới không phụ lòng trông mong của phụ vương, có đúng hay không?”

“Dạ.”

.....

135. Chương 135: Đục Tú

Kỳ thật tuy rằng Minh Trạng có một chút phóng khoáng, bất quá ấn tượng của chư thần đối với hắn đều rất khá.

Phụng Cảnh Nam có bốn nhi tử, Minh Lễ thì quá ôn nhu, đương nhiên tính tình của Minh Lễ không tệ, chẳng qua hắn thiếu cái loại cường thế chuyên quyền độc đoán của một kẻ ngồi trên thượng vị. Minh Nghĩa thì sao, quá ngụy quân tử, tuy rằng hắn tự cho là thông minh, bất quá bấy nhiêu đạo hạnh chẳng đáng là gì so với đám lão hồ ly ngàn năm ở đây. Minh Liêm thì quá lỗ mạng, nội tâm khá tốt, nhưng vẫn thiếu một chút.

Chỉ có Minh Trạng, có được dân được, có thể cứng có thể mềm, huynh đệ Minh Lễ không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa xuất thân của hắn lại cao quý nhất.

Đương nhiên phụng dưỡng chủ nhân như vậy tuyệt đối không dễ như phụng dưỡng Minh Lễ, bất quá Trần Nam Vương phủ là một sự tồn tại đặc biệt đối với đế đô. Tiêu chuẩn để đám người Phạm Văn Chu chọn người thừa kế là: Người này phải duy trì khả năng độc lập của Trần Nam Vương phủ từ trước đến nay, như vậy những người cùng nằm chung một ổ như bọn họ mới có đất dung thân.

Đây cũng là thời điểm để đám người Phạm Văn Chu biểu hiện hảo cảm đối với Minh Trạng.

Minh Trạng xử lý sự vụ không giống Phụng Cảnh Nam, trước tiên là đại thần đưa ra ý kiến, sau đó Phụng Cảnh Nam phê lại rồi mới phân phát xuống dưới.

Còn Minh Trạng là lôi mọi người ra thảo luận, sau khi thảo luận thì dựa theo ý của Minh Trạng mà Phạm Duy chấp bút phê tấu chương, sau đó Phụng Cảnh Nam đóng xuống một con dấu.

Bởi vậy thư phòng của Minh Trạng tiêu hao một lượng lớn trà nước.

Bất quá hiệu suất công tác của Minh Trạng cực cao, trên cơ bản là chỉ trong buổi sáng thì hắn đã xử lý xong chính sự, buổi chiều hắn thích đến thành Côn Minh để đi dạo, sau đó chuẩn bị thành thân. Minh Trạng thường xuyên suy nghĩ, những ngày không có Phụng Cảnh Nam thật tuyệt vời làm sao.

Tuy rằng nửa đêm Minh Trạ̣m cũng không nhớ đến Phượṇg Cánh Nam nhưng Phượṇg Cánh Nam lại rất nhớ Minh Trạ̣m.

Phượṇg Cánh Kiền tiếc nuối nói, “Vốn định kêu Minh Trạ̣m cùng đi, đáng tiếc là trong phủ của người chẳng có ai dùng được, mà người thì phải thấp tũn thánh giá. Nếu Minh Trạ̣m không thể rời đi thì lần sau thay đổi để hấn đến đây hít thở không khí.” Lại tiếc nuối mà thở dài một tiếng, “Thật sự là uất ức cho tiểu hài tử kia.”

Tiếng thở dài của Phượṇg Cánh Kiền quất vào lòng của Phượṇg Cánh Nam, nhin̄ không được mà đề nghị, “Nếu không thì để thần đệ quay về thay Minh Trạ̣m đến đây.”

Phượṇg Cánh Kiền cười, “Trẫm chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, người ghen cái gì.” Không đợi Phượṇg Cánh Nam đen mặt thì Phượṇg Cánh Kiền lại tiếp tục hoài niệm về Minh Trạ̣m, “Chỗ nào mà có Minh Trạ̣m thì sẽ đặc biệt náo nhiệt, trẫm thực sự nhớ hấn.”

“Vậy tại sao Hoàng huynh không bảo hoàng tử đi theo?” Phượṇg Cánh Nam thật sự không muốn tiếp tục nhắc đến những chuyện có liên quan đến Minh Trạ̣m,

“Không hợp ý.” Phượṇg Cánh Kiền lại than thở, “Thật đáng tiếc, cả đời này của trẫm chỉ có một chuyện không bằng người.”

Nếu Minh Trạ̣m mà ở bên cạnh thì Phượṇg Cánh Nam nhất định sẽ túm lấy Minh Trạ̣m để nghiên cứu cái tên tiểu tử kia từ đầu đến chân, từ thịt vào xương, rốt cục làm sao lại có thể khiến người ta thích như vậy, bất quá nghe thấy lời này của Phượṇg Cánh Kiền thì Phượṇg Cánh Nam liền thuận miệng nói, “Nếu đã như vậy thì ta sẽ đưa hấn cho Hoàng huynh.”

Phượṇg Cánh Kiền mỉm cười nhìn Phượṇg Cánh Nam, “Thôi đi, người làm sao mà nỡ lòng nào, chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết.”

“Tướng mạo bình thường, Phượṇg gia chúng ta chỉ có một mình hấn có vẻ ngoài như thế. Tính tình vừa thối lại vừa ương bướng.” Ngoại trừ cái bụng toàn suy nghĩ xấu xa, chẳng qua cái này cũng không tính là ưu điểm. Phượṇg Cánh Nam tổng kết một chút đặc điểm của Minh Trạ̣m, lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu, “Thật không biết Hoàng huynh thích hấn ở điểm nào?”

Phượṇg Cánh Kiền từ từ uống trà mà hỏi, “Người không thích hấn?”

Phượṇg Cánh Nam nhướn mày, dường như huynh trưởng vừa nói một chuyện rất nực cười, hấn mà thích tiểu tử kia được ư?!

“Hầy~” Phượṇg Cánh Kiền thở dài một cái, “Thật sự là khẩu thị tâm phi, tật xấu từ nhỏ.”

Phượṇg Cánh Kiền cùng đệ đệ ngồi trong xe, nhin̄ không được mà khoe khoang, thấp giọng nói, “Cánh Nam, Minh Trạ̣m chưa từng hôn người ư?”

Phượṇg Cánh Nam kinh hãi, nhìn huynh trưởng một cách khó tin, Phượṇg Cánh Kiền cóc đầu hấn một cái, “Đừng nghĩ bậy bạ. Là khi Minh Trạ̣m còn bé.” Thả sức hoài niệm một lúc, Phượṇg Cánh Kiền cười, “Vừa mềm vừa thơm, giống như đường mạch nha.”

Trong lòng của Phượṇg Cánh Nam trộn lẫn đủ loại tư vị. Đương nhiên hấn không lạ gì cái miệng thối kia của Minh Trạ̣m khi hôn hấn, bất quá, đây là đạo lý gì, hấn làm phụ thân, vì sao lại phải nghe người khác kể về sự tích của nhi tử nhà hấn?

Hơn nữa, người nọ cứ nói miên man không dứt, lắm mồm chịu không nổi.

Máu chốt là Phượṇg Cánh Nam không thể cưỡng chế người nọ câm miệng, cũng không thể bịt lỗ tai lại, đành phải ngồi nghe người nào đó tiếp tục luận thuyết, hoài niệm Minh Trạ̣m suốt cả buổi chiều.

Đến tối, Phượṇg Cánh Nam thu được báo cáo có liên quan đến hành động của Minh Trạ̣m.

Phượṇg Cánh Kiền cũng liếc mắt nhìn một cái, nhìn thấy Minh Trạ̣m đi ra ngoại ô xem đồng ruộng, còn thỉnh vài thương nhân, vài thợ thủ công, vài lão nông đi tham dự hôn sự của chính mình, lại đến thư viện diễn thuyết này nọ, hành trình thật sự là kín mít, nhin̄ không được mà cười, “Minh Trạ̣m là người hoạt bát,

người đi thế này cũng tốt, bằng không người cứ ru rú ở Vân Nam thì Minh Trạng cũng không thể có những ngày thoải mái như vậy.”

“Ta đâu có cột tay cột chân hần đâu.” Phụng Cảnh Nam thầm nghĩ, đây chắc chắn là đi thu mua lòng người.

“Hữu xạ tự nhiên hương, rồi cũng sẽ lộ ra ngoài” Phụng Cảnh Kiên đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng của đệ đệ, cười nói, “Ít nhất hần có thể thoải mái công tác mà không cần biết người đang sầm mặt ở đây!”

Minh Trạng gửi cho Phụng Cảnh Nam một phong thư, nói một chút việc lớn nhỏ ở Vân Quý, cuối cùng còn nói, “Ta cũng không có nhiều liên hệ với đại thần trong triều, ngoại trừ công sự, ta cũng không thích đối mặt với mấy khuôn mặt già nua đó. Chẳng qua ta cũng không thể mỗi ngày ru rú trong phủ như tiểu thư khuê các, phụ vương cũng không cần xem ta là nữ nhân. Ta ra ngoài đi dạo, nếu phụ vương cảm thấy ta thu mua lòng người thì ta cũng không có cách nào cãi lại, trên đời thiếu gì oan hồn cơ chứ. Lạc khoản: Chúc Hoàng bá phụ và phụ vương đi đường thuận lợi.

Phụng Cảnh Nam nhìn những lời hồ đồ vô lại này thì làm sao còn có thể thuận lợi cho được? Hần không thêm để ý đến tiếng cười của Phụng Cảnh Kiên mà cứ mắng to Minh Trạng bừa bãi.

“Được rồi, người cứ nghỉ ngơi một chút đi.” Phụng Cảnh Kiên vừa cười vừa khuyên, “Có người như vậy, đi ra ngoài mà vẫn có thể chọc người thoải mái, như vậy còn than thở gì nữa. Minh Trạng cũng có cái khó của mình, hần biết người kiêng kỵ h81n, chẳng qua hần vốn là người không chịu ngồi yên, người cũng đừng trách móc nặng nề nữa.”

Phụng Cảnh Nam cũng là đi từng bước một mới lên được ngôi Trấn Nam Vương, hần không phải kiêng kỵ Minh Trạng, dù sao hần kinh doanh nhiều năm ở Vân Quý, Minh Trạng thật sự không thể sánh bằng, chẳng qua hần khó chịu Minh Trạng vì loại khẩu khí này: Ta cứ làm như vậy, mặc kệ người muốn nghĩ như thế nào cũng được.

Lúc trước, Phụng Cảnh Nam phải cẩn thận và trải qua bao gian nan như thế nào, huynh đệ hai người phải trải qua ngàn nan vạn hiểm, thiên sơn vạn thủy mới mưu thành đại sự, nay quả thật là không thể so với trước, chẳng lẽ lúc này đang lưu hành phương thức lộn chết không sợ nước sôi để mưu quyền ư?

Phụng Cảnh Nam nghĩ đến việc có phải mình sắp bị đá ra ngoài rồi hay không, nhin không được mà hỏi huynh trưởng, “Hoàng huynh có thư từ các hoàng tử hay không?”

Cho dù thế đạo thay đổi thì chỉ có một mình Minh Trạng vẫn không có da mặt như xưa.

Phụng Cảnh Kiên cầm lấy một phần tấu chương rồi đưa cho Phụng Cảnh Nam, thở dài, “Không có gì thú vị cả.”

Phụng Cảnh Nam mở ra, nghênh diện là một hàng chữ nhỏ rất tinh tế, bỏ đi phần đầu, câu đầu tiên chính là Thánh cung an, nhìn một cái, thật là quy cũ. Trong khi Minh Trạng thì lại viết: Mấy này nay thời tiết ở Vân Nam không tệ, buổi sáng ta ăn ba cái bánh màn thầu nhân tôm thịt, uống một bát cháo thịt cua, một bát canh cá viên, sau đó là hai cái bánh màn thầu nhân đậu và vài món điểm tâm. Phụ vương ăn cái gì chưa? Chắc, phụ vương đi theo Hoàng bá phụ thì nhất định sẽ ăn ngon hơn ta, đúng là có chuyện tốt thì chẳng bao nhớ đến ta.

Thà là không đọc còn hơn, Phụng Cảnh Nam cảm thấy thật mất mặt, Minh Trạng rất thích nói đến chuyện ăn uống, giống như là quỷ chết đói đầu thai từ kiếp trước, chẳng hề có phong thái của một quý công tử.

Phụng Cảnh Nam tiếp tục đọc thư, phía dưới là bản tóm tắt đối với tấu chương của triều đình, dùng từ ngữ cực kỳ cung kính, hành văn khiêm tốn dè dặt cỡ nào, còn thêm vào một câu, “Nhi thần ngu dốt, kiến thức nông cạn, nếu có chỗ nào không thỏa đáng thì thỉnh phụ hoàng giáo huấn.”

Trong khi các hoàng tử thì viết như vậy, còn Minh Trạng thì sao, miễn bàn đến sự tự tin thái quá của Minh Trạng, nếu để Phụng Cảnh Nam nói thì quả thật là muối mặt.

Trong thư Minh Trạng cũng nói một câu về quân sự của hai tỉnh Vân Quý, hiện tại hần đã cho Phạm Văn Chu một cái biệt hiệu Phạm lão đầu, hơn nữa Minh Trạng cái gì cũng dám làm, tỷ như năm nay Vân Nam

hạn hán, phải cân nhắc tính toán đập nước ở sông Kim Tráp và Ngân Tráp, bởi vì đồng ruộng không ngừng gia tăng, nguồn nước không đủ, đến vụ mùa thì thường xuyên xảy ra chuyện thiếu nước và tranh nước. Tuy rằng đã có quy củ luân phiên dẫn nước, bất quá vụ mùa chỉ có vài ngày, luôn luôn có một bộ phận chưa kịp đến phiên. Năm nay ấu dả không ít, phía dưới báo cáo, Minh Trạ trước tiên phạt quan viên để xảy ra vụ ấu dả, tiếp theo là triệu tập đám thần tử thương lượng ở trong khu vực nội tân mở kênh dẫn nước nhân tạo, trang bị thêm dê điều. Hấn tới lui tốc hành, còn chạy đi xem tình hình ở dưới địa phương, bảo người ta viết báo cáo, nghiên cứu làm kênh dẫn nước nhân tạo như thế nào, phải phí bao nhiêu nhân lực, bao nhiêu thời gian, bao nhiêu chi phí. Viết tấu chương đưa Phụng Cảnh Nam, ngụ ý, nếu người không có ý kiến thì ta sẽ cuộn y mẹ lên mà bắt tay vào làm.

Chuyện đại sự như vậy, ngay cả Phụng Cảnh Kiên cũng nói, “Việc dẫn nước tất nhiên phải cẩn thận xử lý.”

Phụng Cảnh Nam không biết Minh Trạ là diếp không sợ sấm hay là bẩm sinh đã to gan lớn mật.

Mặc dù Phụng Cảnh Nam rời khỏi Vân Nam chưa được bao lâu mà lại bị Minh Trạ làm ầm ĩ không được an bình ngày nào, sợ Minh Trạ làm ra chuyện gì tà y trời.

Nay nhìn ba vị hoàng tử viết thư cho Hoàng huynh, Phụng Cảnh Nam thật sự là hâm mộ, “Hoàng huynh, người thật sự là có phúc khí.” Không cần lo lắng cho hài tử thì chuyện gì cũng có thể an tâm.

Phụng Cảnh Kiên mỉm cười lắc đầu, “Nhưng không có tình cảm sâu nặng như thư của Minh Trạ viết.”

Phụng Cảnh Nam nói, “Nếu tiểu tử kia có thể học viết một phong thư như mấy vị hoàng tử thì ta sẽ rất cảm kích.”

“Như vậy sẽ dọa cho người thất kinh mà phải quay về Côn Minh ngay lập tức.”

Phụng Cảnh Nam là người rất sĩ diện, hấn viết một phong thư thật dài gửi trở về cho Minh Trạ, đầu tiên là bảo Minh Trạ không cần vội vã làm kênh dẫn nước, chờ hấn về rồi tính sau. Tiếp theo, hấn yêu cầu Minh Trạ viết thư phải quy củ một chút, không thể để cho hấn mất thể diện ở trước mặt của Hoàng huynh như thế.

Tiếp theo Minh Trạ gửi đến hai phong thư, một phong thư là cho Phụng Cảnh Nam, phong thư còn lại là cho Phụng Cảnh Kiên.

Phụng Cảnh Nam thu hết cả hai phong thư, trước tiên đọc thư của mình, Minh Trạ nói về tình hình hiện tại đang là tất niên, quả thật bận bịu, không vội làm kênh dẫn nước, chẳng qua cứ dự toán trước vẫn tốt hơn, còn oán giận Phụng Cảnh Nam lựa chọn quan viên cực kỳ không thể ỷ lại, tỷ như Minh Trạ có hỏi, dự tính bao nhiêu kênh dẫn nước, quan viên đáp: ước lượng mười cái kênh. Minh Trạ hỏi lại, kênh dài bao nhiêu, quan viên đáp: trên dưới một trăm trượng. Minh Trạ hỏi, xây kênh cần phải dùng bao nhiêu nhân lực và đất đá, quan viên đáp: Trăm ngàn người, trăm ngàn cân. Cuối cùng Minh Trạ viết: Nghe nói quê hương của người ở sông Kim Tráp, vậy người cứ về đó đi, đường xá xa xôi, ta sẽ không phái người đưa tiễn người.

Tuy rằng đã đuổi người này đi nhưng trong thư của Minh Trạ vẫn thể hiện sự oán giận, cái tên vô năng này lãng phí hấn cả một buổi chiều, lúc ấy thật muốn thưởng cho mấy cái tát, phải nhện vất vả như thế nào, cuối cùng cho người chặn ở ngõ nhỏ rồi bỏ vào bao bố mà đánh một trận cho hả giận.

Phụng Cảnh Nam dở khóc dở cười, tiếp theo Minh Trạ lại kể về một thiên tài bị mai một ra sao, sau đó bị người ta hiểu lầm là không có quy củ. Nhìn đến cuối cùng Phụng Cảnh Nam mới phát hiện người được Minh Trạ gọi là thiên tài chính là bản thân Minh Trạ, Phụng Cảnh Nam giương mắt đờ lơ, hấn mới đi có mấy ngày mà da mặt của Minh Trạ đã dày thêm một tầng rồi sao?

Sau này Minh Trạ lên ngôi Vương, chắc là sẽ tự lập miếu, xem mình là thần tiên sống để cung phụng. Ở thời này, mọi người đều chú ý khiêm tốn, cho dù người khác khen thì cũng không thể thừa nhận, nào có ai giống như Minh Trạ, tự khen chính mình, Phụng Cảnh Nam cảm thấy thật buồn nôn, nhện không được mà nhổ hai ngụm nước miếng xuống đất. Thật mất mặt.

Định thần lại, Phụng Cảnh Nam lại mở ra phong thư mà Minh Trạ viết cho Phụng Cảnh Kiên, chỉ có một câu, Phụng Cảnh Nam trừng mắt nhìn, suýt nữa đã học máu, Minh Trạ viết dòng chữ của bò một

cách rõ ràng: Biết phụ vương sẽ đọc lên cho nên ta chẳng viết gì cả, bị lừa rồi! Bị lừa rồi! Mặt sau còn vẽ thêm một cái bản mặt quỷ vênh vác rất tiểu nhân.

Lúc này Phương Cảnh Nam cảm giác giống như luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, bùm chặt ngực, nhin không được mà ngẩng đầu hỏi thượng thiên: Vì sao bổn Vương lại sinh ra cái thứ như vậy, là lão thiên gia đang trả thù bổn Vương có phải hay không?

Bất quá cũng có thể biết rõ, những ngày không có Phương Cảnh Nam thì Minh Trạ quả thật sống thoải mái như thế nào.

Minh Trạ còn lén lút dẫn Vệ vương phi đi dạo chợ phiên, ngồi quán uống trà, mua điểm tâm ven đường.

Chẳng qua Lê Băng bị áp lực rất lớn, từ khi Minh Trạ gặp nạn ở khu vực săn bắn thì Lê Băng đã bị trách phạt một trận, đương nhiên càng thêm chú ý đến an nguy của Minh Trạ. May mà Minh Trạ cũng không thích xuất môn, bình thường đều ở trong phủ, cũng không xảy ra chuyện gì.

Nhưng từ khi Phương Cảnh Nam rời đi thì Minh Trạ như ngựa thoát dây cương, không ngày nào mà không đi ra ngoài. Chỉ cần hần đi ra ngoài thì Lê Băng phải an bài chu đáo, lo lắng đề phòng mọi bề. Thậm chí Minh Trạ còn tính tham gia lễ hội tát nước giữa tháng tư.

.....

136. Chương 136: Bất Trắc

Tin tức Minh Trạ muốn tham gia lễ hội tát nước không thể qua mặt được các đại thần.

Phạm Văn Chu suýt nữa đã ngất xỉu, đây thật sự là vừa nghĩ muốn đi thì liền đi a. Phương Cảnh Nam mới rời khỏi phủ chưa đến ba tháng, nay thành Côn Minh người ta đều bàn tán, câu cửa miệng chính là “Thế tử của chúng ta...” này nọ, thật sự là nổi danh khắp chốn.

Phương Cảnh Nam ở Vân Nam hơn hai mươi năm, không thể nói là không vất vả nhưng cũng đã vì dân chúng Vân Quý mà làm không ít chuyện tốt, nhưng chưa hẳn đã hiệu quả như Minh Trạ.

Minh Trạ hoàn toàn là tự hạ thấp địa vị, y quán miễn phí bản giả của hần đã khai trương, thành Côn Minh chính là nơi thí điểm đầu tiên, bất quá rất được dân chúng hoan nghênh, hơn nữa rất nhiều người nghèo đều cảm kích Vương thất một tiếng.

Bởi vì ngày khai trương Minh Trạ đã tiến hành một buổi diễn thuyết cảm động, mọi người đều biết y quán này được dựng nên từ bạc của Vương gia, Vương phi, thế tử, các công tử, còn có quận chúa và các tiểu thư cùng các phi thiếp trong Vương phủ. Sau đó có bao nhiêu cửa hiệu cũng đã trợ giúp cung cấp cho y quán. Hơn nữa Minh Trạ còn cường điệu, ngày sau tất cả doanh thu của y quán cũng sẽ dùng cho dân chúng.

Dù sao Minh Trạ là vì Trần Nam Vương phủ và chính bản thân mình mà khoát lên một tầng ánh sáng long lanh lấp lánh. Từ xa đứng nhìn có thể thấy phúc khí ngút trời, kim quang lờ lờ, tiên khí tung hoành.

Danh dự của Vương phủ bay lên một tầng cao thông qua việc kinh doanh của Minh Trạ, đương nhiên đây là vì Minh Trạ cao tay, cũng là chuyện tốt, bởi vậy đám thần tử vô cùng kính ngưỡng Minh Trạ, cảm thấy thế tử có khi nói chuyện mặc dù không hề giữ ý tứ, bất quá lại có lòng yêu dân. Bảo là diễn thuyết thì có vẻ khoa trương, nên bảo là có tâm chiếu cố đám dân chúng ít học thì đúng hơn.

Tuyệt chiêu thần kỳ này của Minh Trạ làm cho đám người Phạm Văn Chu cũng phải lén lút thán phục.

Nhưng Minh Trạ lại chưa nghĩ đến chuyện này cũng làm cho người ta cực kỳ buồn bực.

Tỷ như lão Phạm đang cười ngựa trên đường thì bỗng nhiên có quả táo rơi xuống đỉnh đầu, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Minh Trạ đang dựa vào cửa sổ trà lâu mỉm cười nhìn hần. Hơn nữa Minh Trạ gọi hần lên là vì Minh Trạ đi ra ngoài mà không mang theo bạc, nhìn bàn cơm bá vương này, trùng hợp lão

Phạm cười ngựa đi qua, Minh Trạng liền gọi hần lên thanh toán. Khi đó Phạm Văn Chu cũng muốn học máu chẳng thua gì Phụng Cảnh Nam.

Chuyện như vậy thật ra cũng không ít, còn rất nhiều quan viên lén liên hệ tin tức, hôm qua hình như ta thấy điện hạ ở đó, không biết có phải bị hoa mắt hay không? Ôi chao, hình như ta cũng thấy như vậy, nhưng mà vì sao lại ở chỗ đó.

Minh Trạng thường xuyên đi ra ngoài, kết quả là vệ thành quân và phủ doãn thành Côn Minh đều phải tăng cường hiệu suất làm việc, trị an của thành Côn Minh thay đổi theo chiều hướng tích cực, hơn nữa hiện tượng quan viên về nhà sớm đã giảm bớt triệt để, bởi vì nếu Minh Trạng đụng đến ai, thích lên tiếng kêu ai, sau đó sẽ liếc mắt nhìn lên trời rồi hỏi một cách tò mò, “Sớm như vậy mà đã về nhà? Có phải trong nhà có tiểu lão bà đang chờ hay không?”

Người đọc sách cần thể diện, bị hỏi một hai lần thì ra đường chỉ hận không thể dùng khăn che mặt, bất giác không còn mặt mũi gặp người ta.

Càng chết người ở chỗ, Minh Trạng còn đến cả những khu phố hoa, những ai quen mặt thì càng khó lường, cái miệng của hần vừa mở ra thì sẽ quang quác quang quác, chưa đến mười hai canh giờ thì nửa thành Côn Minh đều biết buổi tối người đi chỗ nào để phong lưu.

Hơn nữa, người chẳng những đi, mà người còn dám thông đồng với thế tử để đến những nơi dơ bẩn đó, người quả thật là đã sai càng thêm sai, tội nặng không thể tha thứ! Mang danh là sự phụ của thế tử, Liễu đại nhân đã cầm đầu chính nghĩa mà mắng bọn họ khi nghị sự gần cả nửa tháng, rốt cục làm cho vài vị quan viên bị mắng đến mức sắp về nơi chín suốt thì mới chịu bỏ qua.

Khi bọn họ đồng loạt trừng mắt nhìn về phía Minh Trạng thì Minh Trạng đã rưng rưng nước mắt, lòng tràn đầy sám hối, thế lương lết vào điện thờ tổ tiên Trần Nam Vương để tạ tội.

Liễu đại nhân thật hài lòng đối với thái độ này của Minh Trạng, suy nghĩ một chút, Minh Trạng cũng không quá háo sắc, có lẽ chỉ là vì thiếu niên tò mò mà thôi. Điều là đám người này không có thể diện, bày ra bộ mặt đạo đức giả, sau lưng lại tỏ vẻ dâm dật mà dụ dỗ thế tử, đuổi bọn họ về nhà là đã quá lợi cho bọn họ rồi.

Minh Trạng đi dạo khu phố hoa một vòng, toàn bộ khu này đều bị thất thu kinh doanh, tổn thất nặng nề, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể khôi phục.

Đương nhiên cũng có người thượng tấu chuyện Minh Trạng thích đi dạo phố, khẩn cầu thế tử điện hạ nên bảo trọng thân thể vì vạn dân, bên ngoài không hề an toàn.

Minh Trạng lập tức gọi đến vệ thành quân Lâm tướng quân cùng Hứa đại nhân của phủ doãn thành Côn Minh, bảo hai vị đại nhân nên giải trình một chút về chuyện trị an của thành Côn Minh có phải kém đến mức mọi người không dám ra ngoài dạo phố hay không, nếu có đủ nguy hiểm này nọ thì các người làm quan kiểu gì vậy?

Kết quả là buổi nghị sự lại tiếp tục trở nên náo nhiệt.

Cho nên từ khi Phụng Cảnh Nam tháp tùng thánh giá đi nam tuần thì quan viên ở thành Côn Minh cũng phải trải qua cuộc sống khoái hoạt một cách đau khổ.

Lần này Minh Trạng vừa nói muốn tham gia lễ hội tát nước thì Phạm Văn Chu liền lo lắng cho an toàn của Minh Trạng, có người cảm thấy đường đường là thế tử điện hạ mà làm như vậy thì thật là không nho nhã tí nào.

Tất cả mọi người đều bác bỏ ý kiến này của Minh Trạng, sau đó Minh Trạng chỉ ra vài vị quan viên cùng nhau đi.

Vài vị quan viên bị điểm danh đều giật giật khóe miệng, hoàn toàn là không ưng ý, Minh Trạng thở dài, “Các người thật sự là không biết hòa đồng, chuyện tốt thế này mà các người lại cau mày cau mặt. Hãy, nhìn bộ dáng của các người thật sự là làm cho ta mất mặt. Ngay cả giải trí mà cũng không nguyện ý, cuộc sống của các người thật sự là buồn tẻ.”

Làm việc dưới trướng của Minh Trạng thì cũng phải chịu đựng Minh Trạng thường xuyên nổi điên, cũng may đã trải qua một thời gian cọ sát cho nên khả năng thích ứng của đám thần tử cũng tăng lên một chút.

Minh Trạng muốn nắm chặt thời gian thoải mái này, bằng không chờ Phượng Cảnh Nam trở về thì tuyệt đối sẽ không có cơ hội như vậy nữa.

Theo như dự tính của hắn thì đáng lý khoảng tháng bảy tháng tám là Phượng Cảnh Nam đã trở về.

Minh Trạng tuyệt đối không thể ngờ sẽ có chuyện bất trắc xảy ra, bên cạnh mang theo ngàn vạn người, làm sao có thể xảy ra bất trắc cho được? Làm sao có khả năng đó?

Minh Trạng đang vui vẻ cùng dân chúng, toàn thân bị tát nước ướt sũng, ngay lúc này Phạm Duy lại cấp tốc chạy đến, khuôn mặt đỏ ửng, vừa thở vừa cười, “Điện hạ, Vương phi biết hôm nay là lễ tát nước, mỗi năm chỉ có một lần, vì vậy liền lệnh thần đến ban thưởng.”

“Thật ư? Như thế thì tốt quá.”

Đáng lý mọi người nhìn thấy một hàng nhân mã đến đây thì đều ngừng lại, bất quá nhìn thấy có không ít hoa quả được đưa đến, lại là Vương phi ban thưởng, bọn họ bèn đồng loạt hoan hô, tiếp nhận phần thưởng, sau đó bảy tám người vây lại rồi tát nước cho Phạm Duy ướt sũng.

Minh Trạng để cho đám quan viên tiếp tục chơi đùa, còn hắn thì vừa cười vừa kéo Phạm Duy tránh sang một bên, “Có chuyện gì sao?”

“Để đồ truyền tin, công văn hỏa tốc bỏ vào phong bì bằng da màu đen được đưa đến đây, điện hạ quay về xem trước đi.” Nói xong, Phạm Duy liền khoác áo choàng cho Minh Trạng.

Kỳ thật công văn được phân rất nhiều loại, bình thường để đồ thường dùng phong thư màu vàng, để biểu thị thánh ý. Màu trắng cũng có, thường là dùng cho tang sự. Màu đen là ít gặp nhất, có chuyện gì cực kỳ cơ mật mới dùng màu đen, vì vậy khi nhận được phần công văn này thì Phạm Văn Chu liền phái nhi tử đến thỉnh Minh Trạng hồi phủ, lại bận tâm đến việc dân chúng sẽ lo lắng cho nên mới thỉnh Vương phi dùng cách ban thưởng, nương chuyện này mà báo với Minh Trạng.

Minh Trạng có tin tức riêng ở đế đô, nhưng dạo gần đây đế đô cũng không có chuyện gì đặc biệt, như vậy chuyện này sẽ là chuyện gì? Minh Trạng thay y phục rồi leo lên lưng ngựa, thấy Phạm Duy cũng ướt sũng, hắn bèn cởi xuống áo choàng rồi khoác lên người của Phạm Duy, không đợi Phạm Duy lên tiếng thì hắn đã quất ngựa hồi phủ.

Minh Trạng vừa bước vào thư phòng thì Phạm Văn Chu lập tức đưa đến phần công văn ở đế đô, trước tiên Minh Trạng xem xét dấu niêm phong, thấy không có gì khác thường thì mới mở ra, lướt nhanh một vòng, sau đó sắc mặt dần dần tái nhợt.

Phạm Văn Chu cảm thấy có điềm xấu nhưng cũng không dám thúc giục Minh Trạng.

Qua một lúc lâu, Minh Trạng đưa thư cho Phạm Văn Chu xem, Phạm Văn Chu vội vàng tiếp nhận, vừa cúi đầu xuống đọc thì liền nhẹn không được mà a một tiếng, cơ hồ đứng thẳng không xong, nếu không phải Phạm Duy tay mát lạnh lệ đỡ lấy lão phụ thì Phạm Văn Chu nhất định là đã ngã xuống đất.

“Phạm đại nhân, ngồi đi.”

“Chuyện này, chuyện này không có khả năng.” Phạm Văn Chu tuyệt đối không thể tin tưởng, ngự giá nam tuần, có cả vạn người đi cùng, làm sao lại xảy ra chuyện bất trắc cho được?

Nội dung trong thư cực kỳ khẩn cấp và kinh hoàng: Ngự giá đến Dương Châu, phụ hoàng và Vương thúc bị thích khách gây thương tích, sinh tử không rõ....Đại thần cả triều khóc than, thỉnh Minh Trạng nhanh đến đế đô.

Cái này giống như đang nói láo, Minh Trạng chưa từng nghe nói hoàng đế nhà ai đi tuần, nửa đường bị người ta chém đầu. Thệ vệ đầu, hộ quân đầu, chẳng lẽ đều bắt tài cả sao? Nhưng mà, kẻ nào dám lấy an nguy của Hoàng đế và Vương gia ra đùa giỡn.

Nếu đây là giả thì chắc chắn là một âm mưu tày trời. Nhưng để đô kiềng kỵ Trấn Nam Vương phủ, cho nên sẽ không lên lút động thủ. Cho dù có động thủ thì đây cũng không phải chuyện nhỏ, nhất định sẽ có phong thanh lọt ra ngoài.

Quả thật đã vài ngày chưa nhận được thư của Phượng Cảnh Nam. Minh Trạm xoa xoa mi tâm, chẳng lẽ huynh đệ hồ ly kia thật sự xảy ra chuyện bất trắc hay sao?

Minh Trạm tự dưng phiền lòng, Phượng Cảnh Nam chết tiệt, chết mà cũng không chọn đúng lúc, ít nhất chờ lão tử nắm quyền to trong tay rồi người có chết cũng không muộn a! Chẳng bao giờ để cho lão tử hài lòng cả! Minh Trạm đã có quyết định, lập tức phân phó, “Hạ chỉ triệu Minh Kỳ hồi phủ. Bảo Lâm Trì đến gặp ta.”

Thành Côn Minh nhanh chóng bị giới nghiêm, Minh Trạm triệu các cận thần đến thư phòng, đưa ra công văn để mọi người cùng nhau thương lượng đối sách.

Phượng Cảnh Nam đang chính trực tráng niên, thân thể khỏe mạnh, mọi người đều cho rằng Vương gia có ngôi trên thượng vị hai mươi năm nữa cũng là chuyện bình thường. Nay công văn từ đế đô gửi đến làm cho mọi người trở tay không kịp, tất cả ánh mắt đều chuyển hướng sang Minh Trạm.

Đây là Vương gia tương lai của Vân Quý.

Cũng may mấy ngày nay Minh Trạm có làm nên chút chuyện.

Chớp mắt một cái mà Phạm Văn Chu dường như đã già đi mười tuổi, hẳn cùng với Phượng Cảnh Nam là quân thần tương đắc, tình cảm nhiều năm, có thể nói là còn thương cảm hơn so với nhi tử của Phượng Cảnh Nam là Minh Trạm. Hắn ngồi trên ghế, nhẹ giọng nói, “Nay sinh tử của Vương gia chưa rõ, thần tin tưởng Vương gia cát nhân thiên tướng, nhất định không có gì bất trắc. Điện hạ là thế tử Trấn Nam Vương phủ, trước ngày Vương gia lên đường đã đem chính sự giao vào tay của điện hạ. Hiện tại cũng chỉ có điện hạ có quyền quyết định, đến lúc đó chúng thần mới có chủ kiến.”

Đám người Phùng Sơn Tư và Chu Tử Chính đương nhiên phụ họa, đừng nói bởi vì Phượng Cảnh Nam ra ngoài cho nên mới để Minh Trạm chấp chưởng quyền bính, cho dù Phượng Cảnh Nam không nói cái gì mà bỗng dưng lẫn đùng ra chết thì Minh Trạm vẫn là người sẽ làm chủ Trấn Nam Vương phủ. Điểm này chẳng có kẻ nào dám dị nghị.

Các đại thần vây quanh Minh Trạm rồi thở dài, nếu Phượng Cảnh Nam mà chết thì mọi người sẽ khóc lóc thảm thương, nếu Phượng Cảnh Nam bình an thì mọi người sẽ ăn mừng. Nhưng tình cảnh hôm nay phải nói như thế nào? Sinh tử không rõ, tung tích không biết, ai dám khóc? Chẳng lẽ người cố ý trừ ẻo Vương gia hay sao? Ai dám cười? Vương gia đã như vậy mà người còn dám cười? Không muốn sống nữa hay sao?

Vì vậy cả đám người đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ dị.

Cho dù là Minh Trạm cũng không thể nói rõ đó là cảm giác gì.

Buổi tối, Minh Trạm nói với Vệ vương phi, Vệ vương phi cau mày nói, “Đây là chuyện khó xử!”

Phượng Cảnh Nam chết thì Minh Trạm sẽ lập tức lên ngôi Vương gia, chính thức trở thành thân vương. Phượng Cảnh Nam còn sống thì Minh Trạm sẽ vẫn như bình thường. Nhưng mục đích nó, hiện tại là không chết cũng không sống.

Minh Trạm buồn bực đến mức muốn nằm mơ để gặp hồn phách của Phượng Cảnh Nam mà hỏi một tiếng: Mục đích người, rốt cục là đã chết hay còn sống?

Vệ vương phi lặng lẽ cầm một miếng ngọc khuyết, bỗng nhiên nói một câu, “Nếu không phải chứng cứ vô cùng xác thực thì không ai dám mơ tưởng đến ngôi vị đế tôn.”

Tim của Minh Trạm bỗng nhiên đập nhanh hơn, bịch bịch bịch bịch bịch...Cơ hồ là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, “Mẫu thân, ý của người là...”

“Quan điểm của ta chính là quan điểm của đại đa số mọi người.”

“Ta đã triệu Minh Kỳ hồi phủ.” Minh Trạm nói.

Vệ vương phi từng trải qua quá trình thay đổi triều đại trước kia, lập tức hiểu được dụng ý của Minh Trạ, vui mừng gật đầu, “Không tệ, đợi Minh Kỳ trở về thì người lập tức khởi hành đến đế đô.”

“Ta dẫn theo Minh Liêm cùng đi.”

“Người không cần kiêng kỵ Minh Liêm.” Minh Lễ Minh Nghĩa đã ở đế đô, Ngụy phi lại là diệt nữ của Ngụy thái hậu, mẫu thân của nhị hoàng tử là Ngụy quý phi, Minh Liêm là thân huynh đệ với Minh Lễ, ba huynh đệ tụ họp, một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao, con kiến cũng có thể cắn chết con voi, đây chính là bản khoán của Vệ vương phi. Nếu nàng nắm Vương phủ trong tay thì Minh Liêm sẽ không dám làm gì.

“Ta mà đi thì Trần Nam Vương phủ chỉ còn mình hấn là nam tử. Theo lý, Minh Liêm cũng có thể tham dự chính sự, như vậy Minh Kỳ không tiện làm việc.” Minh Trạ lộ ra một chút châm chọc, “Mẫu thân, Ngụy phi còn ở trong phủ, Minh Lễ không dám khinh động. Bọn họ động vào một chút thì mẫu thân cứ lột da Ngụy phi rồi gửi cho Thái hậu làm áo choàng, cũng xem như báo thù cho ta.”

Vệ vương phi vẫn ôn hòa như trước, “Bất cứ thời điểm nào thì tánh mạng vẫn quan trọng nhất, người phải luôn cẩn thận.” Khóe môi của Vệ vương phi khẽ nhếch lên, nhìn chăm chú vào Minh Trạ, “Để vương tôn sư, không dễ dàng chết như vậy. Chưa thấy thi thể thì không cần tin tưởng vào bất kỳ phỏng đoán nào.”

Trong Vương phủ, chỉ có Ngụy phi nhận được tin tức thì khóc đến thương tâm, quả thật là ruột gan đứt từng khúc một, hận không thể lập tức đi theo Phượng Cảnh Nam.

Đương nhiên Ngụy phi náo loạn đòi tự sát một lần nhưng bị ngăn cản. Thị nữ cả phòng đều không phải người chết, làm sao có thể trở mặt nhìn trác phi nương nương đi tìm cái chết, huống chi bọn họ đã nhận được cảnh báo trước.

Những nữ nhân khác đương nhiên cũng khó chịu, chưa gì đã sắp thành quả phụ.

Ngoại trừ Vệ vương phi, nàng vĩnh viễn sẽ không sợ hãi, yên bình thanh nhã giống như một cái đầm sâu không thể lường. Vệ vương phi nói với Ngụy phi, “Vương gia chỉ gặp chút chuyện dọc đường, vậy mà các người lại khóc lóc thảm thương, có phải đang trừ Vương gia đúng không? Hôm nay người tự sát, ngày sau Vương gia quay về bình an, e rằng người ở âm phủ cũng không thấy được người, chẳng phải là chết uống phí hay sao?”

Nữ nhân trong phủ cho dù vô cùng lo lắng thì cũng không dám lộ ra không khí bi thương mà chỉ ra sức tụng kinh lễ Phật hoặc là vây quanh Vệ vương phi để nịnh hót.

Phượng Cảnh Nam gặp phải chuyện bất trắc là một chuyện lớn.

Các thần tử cũng bối rối trong nháy mắt, chẳng qua mọi người đều nhanh chóng ổn định tinh thần. Tuy rằng mọi người rất lo lắng cho Vương gia, bất quá đều rất bình tĩnh cũng không tạo nên tình trạng hỗn loạn.

Đương nhiên càng không có chuyện soán quyền linh tinh như Minh Trạ tưởng tượng, làm cho Minh Trạ cảm thấy bản lĩnh của mình không có chỗ để sử dụng, thật sự là tiếc nuối.

Chuyện này phải quy công cho Phượng Cảnh Nam tổn mười mấy năm an bài, Phượng Cảnh Nam vốn là người độc đoán, ngay cả nhị tử mà hấn còn đàn áp, huống chi là các thần tử. Còn nữa, phạm là những người có chút quyền trọng, nhị tử trong nhà đều cho đi theo Minh Trạ. Tiền đồ của nhị tử đều đã mở rộng, lão tử cần gì phải làm phản mà không nắm chắc thắng lợi.

Sau vài ngày xôn xao, lòng người dần dần bình ổn, hết thấy lại giống như trước khi Phượng Cảnh Nam đi nam tuần. Trong khi Minh Kỳ lại bồn ba vạn dặm mà chạy về Vương phủ, dung nhan tiêu tụy, đôi mắt sắc bén, nhìn thấy Minh Trạ thì liền hỏi, “Rốt cục phụ vương đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Trạ đang dùng điểm tâm, vụn bánh mìn thêu trong miệng rơi rải rác xuống bàn, Minh Trạ bắt chập đi nhặt vụn bánh mìn thêu mà chỉ hỏi, “Về nhanh vậy, ăn điểm tâm không? Hà Ngọc, nhanh lấy bát dưa lên đây rồi đi báo với mẫu thân của ta một tiếng, Minh Kỳ đã trở lại...”

Minh Trạ chỉ lo dong dài, Minh Kỳ thì đã bước đến, nắm lấy Minh Trạ mà hỏi, “Rốt cục phụ vương đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Kỳ tập võ nhiều năm cho nên rất mạnh bạo, kỳ thật nàng chỉ dùng ba phần lực mà đã siết cổ Minh Trạm đến mức suýt phun cái bánh màn thầu ra ngoài, hắc há mỏ, giống như cá lên bờ, đôi mắt gần như trợn trắng, Minh Kỳ mới vội vàng buông Minh Trạm ra, “Ta lỡ tay. Người nhanh chóng nói chuyện chính sự đi.”

Minh Trạm liền nói theo tình hình thực tế, Minh Kỳ thương tâm nói, “Cũng không biết hiện tại phụ vương thế nào?” Lo lắng một lúc, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đám thị vệ đó, ta sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào, không chém bọn họ ra thành hai khúc thì không được!”

Minh Trạm hỏi, “Người muốn dùng điểm tâm trước hay không?”

Minh Kỳ giận dữ, “Chỉ biết có ăn với uống thôi! Ta đi thỉnh an mẫu thân đây!”

Minh Trạm đuổi theo Minh Kỳ, vừa đi vừa than thở, “Lúc này có lẽ mẫu thân cũng đang dùng điểm tâm.”

“Ngay cả một chút tin tức của phụ vương cũng không có sao?” Minh Kỳ hạ giọng hỏi.

“Có tin tức thì ta đã không gọi người trở lại.” Minh Trạm lấy ra một chiếc khăn tay lau đi chút dầu nơi khóe miệng, khuyên nhủ Minh Kỳ, “Người cứ an tâm đi, ta cảm thấy phụ vương không sao.”

“Vậy người vội vàng bảo ta trở về để làm gì?”

“Ta phải đến để đô một chuyến.” Minh Trạm nói, “Không sợ nguy hiểm, chỉ sợ sơ sẩy, lúc này phải có kế sách vạn toàn. Vân Quý của chúng ta vẫn thái bình, tuy rằng ta cảm thấy Hoàng bá phụ và phụ vương không nguy hiểm đến tánh mạng, bất quá ta vẫn có cảm giác gì đó. Để đô nơi đó rất khó lường, hiện tại không phải lúc để thương tâm, chúng ta phải bảo vệ địa vị và tánh mạng trước.”

Minh Kỳ trầm mặc một lúc rồi thở dài, “Người quả nhiên càng thích hợp với vị trí này hơn là ta.”

Minh Trạm nghiêng đầu nhìn nàng.

“Phụ vương nói.” Hàng lông mày của Minh Kỳ thon dài, không cần phải tô tô vẽ vẽ mà đã đen nhánh, khuôn cằm cương nghị, bộ dáng còn uy nghiêm hơn cả Minh Trạm, “Phụ vương bảo ta an tâm ở một vùng, không cần tranh đoạt với người.”

Minh Trạm cười một cái.

“Trước kia ta cũng không phục.” Minh Kỳ nhìn Minh Trạm một cái, “Nay ta xem như đã mở rộng tầm mắt. Ta liên tục chạy về không ngừng, chỉ thay ngựa mà chẳng đổi người, ba ngày ba đêm, ăn không vô uống không nổi, vậy mà người lại có thể bình yên dùng điểm tâm. Nghe nói công văn của đế đô gửi đến là đúng ngay lễ tất nước, tính lại thời gian thì hình như người vừa nhận được công văn đã triệu ta trở về?”

Minh Kỳ than nhẹ, “Nếu đổi lại là ta thì e rằng không có trí tuệ và khí phách như vậy.”

“Minh Kỳ, chúng ta có tình cảm của chúng ta, ta nghĩ chúng ta sẽ chẳng bao giờ quên được thời niên thiếu trước kia. Cho dù có tranh chấp, có kiêng kỵ, nhưng trong lòng ta thì người vẫn là thân tỷ tỷ của ta, bản lĩnh của người cũng làm cho ta phải kính nể, tuy rằng sự lựa chọn của người làm cho ta khó xử.” Minh Trạm nói một cách thẳng thắn và thành khẩn, “Nhưng mà ta vẫn kính trọng người. Nếu ta có gì bất trắc thì người là người thích hợp nhất.”

Thấy Minh Kỳ chăm chú lắng nghe, Minh Trạm càng thêm hứng thú, xòe cây quạt ra, phất phơ một chút rồi tiếp tục nói, “Tốt xấu gì ta cũng làm thế tử đã lâu, cho dù không phân rõ phải trái thì cũng sẽ đem Trấn Nam Vương phủ đặt vào tay của người thích hợp nhất, cũng xem như vì bách tính hai tỉnh. Nếu nói về tư tâm thì ta thật sự rất công bằng, cho dù ta không gọi người trở về thì huynh đệ Minh Lễ cũng không phải đối thủ của người, cho dù ngày sau có hoàng tử nào đến đây thì cũng không thể nắm được quân quyền của người. Người làm chuyện gì cũng tốt, chỉ có một cái sai chính là đầu thai vào thân nữ nhi. Đám lão thần ngoan cố kia tất nhiên sẽ phản đối người, đến khi đó sẽ khó tránh khỏi một hồi nảy lửa.”

“Kỳ thật ta cần gì phải kiêng kỵ người.” Minh Trạm cười một cách xấu xa, sau đó kề sát vào người của Minh Kỳ rồi quạt mấy cái, “Nếu ta bình an thì người cũng tranh không lại ta. Nếu ta gặp chuyện bất trắc thì người còn có thể vì tình cảm này mà chiếu cố dùm người của ta.”

Mặc dù Minh Kỳ tự nhận rằng bản thân nàng không tranh lại Minh Trạ, bắt quá nàng thừa nhận là một chuyện, bị Minh Trạ nói một cách tự đại như vậy lại là chuyện khác, trong lúc đang giận dữ thì Minh Trạ lại dùng quạt che miệng, nửa bên mặt đang lặng lẽ mỉm cười đối với Minh Kỳ, sau đó là tán thưởng, “Ông trời cũng giúp ta. Ôi chao, nếu năm đó mẫu thân sinh hạ song thai, nếu người cũng là nam nhi....chắc hẳn người sẽ được lão gia hỏa kia sủng ái, e rằng ngay cả một muống canh mà ta cũng không có phần. Thiên ý, đúng là thiên ý, thật sự là....” thiên ý mà.

Ba chữ cuối cùng Minh Trạ vẫn chưa nói hết thì đã bị Minh Kỳ hung hăng đánh một quyền trôi ngược trở lại xuống bụng.

Minh Kỳ thỉnh an Vệ vương phi.

Mẫu tử hai người đã hai năm không gặp, Vệ vương phi khó tránh khỏi đau lòng khi nhìn sắc mặt tiêu tụy của Minh Kỳ, hỏi nàng về hành trình về đây như thế nào rồi giữ Minh Kỳ ở lại dùng điểm tâm.

Minh Trạ cũng tham gia, Minh Kỳ chượng mắt bộ dáng tham ăn này của Minh Trạ, bèn hỏi, “Chẳng phải người đã dùng điểm tâm rồi hay sao?”

“Ta chỉ mới ăn một nửa.” Tự giác ngồi xuống, hai tay bưng lên bát cháo mà húp.

Minh Kỳ bị Minh Trạ chọc tức đến mức không còn sức lực, nói một cách bất đắc dĩ, “Tuy là long phượng song sinh, bắt quá người nhất định sống lâu hơn ta, nói không chừng ta sẽ chết sớm, còn người ngàn năm trăm năm vẫn còn sống đấy.”

“Hy vọng là lời của người thành sự thật.”

Vệ vương phi nhẹ giọng trách cứ, “Vừa trở về mà lại nói sống sống chết chết, đúng là vạ miệng.”

.....

P/S: :> khoái cái câu *lột da Ngụy phi* của em Trạ ghê.

137. Chương 137: Giao Tiếp

Dùng xong tảo thiện, Minh Trạ Minh Kỳ cùng mẫu thân thương nghị một lúc, sau đó mới đi ra từ chỗ của mẫu thân.

Minh Kỳ đã trở về, Minh Trạ không muốn trì hoãn quá lâu ở Côn Minh, chuẩn bị cùng Minh Kỳ đến thư phòng thương nghị. Lúc này trời vẫn còn sớm, chân trời mới lóe lên một chút tia nắng ban mai, Minh Trạ thấy từ xa xa có một người đeo hòm thuốc đi đến, phía sau có hai người hầu. Minh Trạ cất tiếng, “A Trạ, sớm như vậy mà người đã đi y quán rồi à?”

Dương Trạ ngừng chân, thấy Minh Trạ thì liền mỉm cười vái chào, “Thỉnh an điện hạ.”

Minh Trạ cùng Minh Kỳ bước đến, giới thiệu với Minh Kỳ, “Đây là Dương Trạ, trưởng tử của Dương tướng quân Dương Lộ ở biên ải Tây Tạng. Y thuật của hắn rất tốt, hiện tại trong Thiện Nhân đường hắn là người giỏi nhất.”

Minh Kỳ dè dặt gật đầu, “Dĩ vãng từng may mắn gặp được Dương tướng quân, bản lĩnh dẫn binh của tướng quân thật sự làm người ta bội phục, người thay ta vấn an Dương tướng quân.”

Dương Trạ mỉm cười một cách thành thật, “Hiện tại ta cũng không gặp phụ thân, chuyện vấn an chờ về sau đi. Tiểu huynh đệ, ta thấy sắc mặt của người không tốt, bọng mắt thâm quầng, buổi tối mất ngủ hay sao?” Nói xong liền cầm lấy cổ tay của Minh Kỳ, giống như gặp quỷ, đôi mắt trừng to nhìn chằm chằm khuôn mặt của Minh Kỳ rồi xem tới xem lui, trong lòng của Minh Trạ trầm xuống, sợ thân thể của Minh Kỳ không ổn, vội hỏi, “Có cái gì không đúng hay sao?”

Dương Trạ kinh ngạc hỏi Minh Kỳ, “Người là nữ nhân à?”

Minh Trạm thẳm cười trộm, sắc mặt cũng không thay đổi mà thản nhiên giới thiệu với Dương Trạc, “Xem người nói kia, đây là tỷ tỷ của ta, Ninh Quốc quận chúa. Đường xa tới đây, vì để thuận tiện nên mới cải nam trang.”

Minh Kỳ chỉ muốn đá văng cái tên khờ khạo này đi, bình tĩnh nói, “Thấy người cũng giống người biết đọc sách, có biết câu này hay không nam nữ thụ thụ bất thân, người cứ nắm cổ tay của ta làm cái gì?”

“Ta, ta thấy sắc mặt của quận chúa không được tốt cho nên mới bắt mạch.” Người ở Vân Nam cũng không tính là bảo thủ, với lại chẩn bệnh thì đương nhiên phải bắt mạch, Dương Trạc nói, “Mạch tượng đập nhẹ, cũng không có bệnh tật gì, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi là được. Chú ý ăn uống một chút, thấy trong mắt của quận chúa có nhiều tơ máu, hiện tại nên đi ngủ một giấc đi.”

Trong quân cũng có không ít kẻ khờ, nhưng không dễ gặp người ngốc như Dương Trạc này, Minh Kỳ cắn bản lưỡi để ý đến hần, chỉ túm lấy Minh Trạ, “Đi thôi.”

Dương Trạc đuổi theo, vẫn tiếp tục đi bên cạnh Minh Kỳ mà nhắc nhở, “Vì sao quận chúa không nghe lời đại phu? Như vậy sao được? Thân mình là quan trọng nhất. Ta cũng từng nghe nói mấy chuyện ở Vương phủ, người đừng quá sốt ruột, Vương gia cát nhân thiên tương. Nhưng nữ hài tử thì rất yếu ớt, phải tịnh dưỡng....Mau trở về nghỉ ngơi đi, nếu ngủ không được thì ta sắc cho quận chúa chén thuốc trợ ngủ, uống xong một chén nhỏ là quận chúa có thể đi vào giấc ngủ...”

Minh Kỳ cảm thấy bên tai giống như có một ngàn con ruồi đang bay vù vù, lập tức dừng chân muốn giáo huấn tiểu tử này. Dương Trạc không biết võ công, hần một lòng một dạ đi theo Minh Kỳ mà lải nhải, cũng không lưu ý cho nên đụng phải sau lưng của Minh Kỳ, cái mũi đau xót, nước mắt ào ào chảy ra. Cũng không phải là quá đau mà vì cái mũi là một bộ phận đặc thù, đụng mạnh thì sẽ trực tiếp tác động vào tuyến lệ, nước mắt sẽ tự nhiên chảy ra, muốn dừng cũng không được.

Minh Kỳ cũng biết điều này, chẳng qua nàng ngại tên tiểu tử ở trước mặt tiếp tục dong dài, bèn cười lạnh nói, “Chỉ có các cô các tỷ mới dong dài, không ngờ lại là một kẻ thích khóc.” Liếc mắt nhìn Minh Trạ một cái, “Đây là người mà người trọng dụng à?”

Dương Trạc ở bên cạnh vừa xoa mũi vừa lau nước mắt, “Là đụng vào mũi mới rơi lệ, không sao không sao, quận chúa không cần lo lắng cho tiểu thần.” Còn khuyên Minh Kỳ, “Quận chúa đừng giận tiểu thần, kéo không tốt cho gan.”

Minh Trạ nhin cười mà nói, “A Trạc, ta biết rồi, trong chốc lát ta sẽ khuyên tỷ tỷ đi nghỉ ngơi. Tỷ tỷ vừa trở về, có một số việc cần phải xử lý gấp. Nếu A Trạc đã gặp tỷ tỷ thì sau này ta phải rời khỏi Vương phủ một thời gian, sức khỏe của tỷ tỷ sẽ giao cho người chăm sóc.”

Trong lòng của Dương Trạc thì Minh Trạ đã là người lương thiện đệ nhất trên đời này, nghe như vậy liền nghiêm mặt nói, “Ta vốn là đại phu, chuyện này là bổn phận. Điện hạ cứ yên tâm, mỗi ngày ta sẽ đi bắt mạch cho quận chúa, nhất định sẽ để cho quận chúa bình an.”

Minh Kỳ mặc kệ Dương Trạc, chỉ quay sang nói với Minh Trạ, “Tiểu tử này mặc dù dong dài, bắt quá nếu hần đã học y thuật thì ắt hẳn là đã đi theo Liễu đại phu, không bằng người dẫn hần đến đế đô, có người như vậy thì ta và mẫu thân cũng yên tâm. Trong phủ của chúng ta có rất nhiều đại phu, thiếu mất hần cũng không thành vấn đề.”

“Lần này đi đế đô, cho dù có mang theo thiên quân vạn mã thì cũng vô dụng, lòng ta đều đã biết rõ.”

Dương Trạc nghe bọn họ nói chuyện chính sự, hần không hiểu lắm về chuyện này cho nên lập tức cáo lui, vội vàng đến y quán mở cửa.

Minh Trạ đưa Minh Kỳ đến thư phòng rồi đem con dấu giao cho Minh Kỳ, sau đó thuật lại đại khái tình hình Vân Quý và thần tử hiện nay.

Trước kia Minh Kỳ được Phượng Cảnh Nam nuôi dưỡng bên cạnh, khi Phượng Cảnh Nam phê công văn thì nàng thường đi theo, đến khi trưởng thành thì lại vào quân doanh....Nói đến thì cũng cảm thấy Phượng Cảnh Nam quả là một người kỳ lạ, lúc trước khi coi trọng Minh Lễ thì cũng chưa từng đối đãi như vậy, cũng không biết vì sao.

Cho nên Minh Kỳ không hề xa lạ đối với những điều này, Minh Trạ nói sơ qua thì nàng liền thông suốt, không cần phải cố sức.

Nhưng thật ra việc minh Trạ đến đế đô, đem chính sự giao cho Minh Kỳ, các đại thần quả thật không ưng ý. Liễu đại nhân nói, “Đế đô có đưa công văn đến, nay lại không rõ an nguy của Vương gia, điện hạ đạt được lòng quân, lại là hiếu tử, cho nên mới quyết định đến đế đô trước. Chẳng qua trong phủ còn có tam công tử, công vụ cứ để tam công tử điều hành là được, quận chúa là quý nữ, cần gì phải để quận chúa vì chút việc vặt mà hao tổn tinh thần.”

Liễu đại nhân là tiên sinh mà Phụng Cảnh Nam ban cho Minh Trạ, nặng nhất tôn ti, cực kỳ quy củ. Ở trong lòng hắn, tuy Minh Kỳ là ái nữ của Vương gia, thân phận cao quý nhưng không tốt, nữ nhân mà đòi cầm quyền, không chịu thành thân sinh con, hầu hạ công công bà bà, cứ cưỡi ngựa vung thương, chấp chưởng binh mã. Lúc trước Phụng Cảnh Nam sủng ái nữ nhi, một mực bênh vực, mọi người khuyên cả buổi mà không có kết quả, đành nhìn Minh Kỳ ung dung tự tại.

Minh Kỳ đi xa chấp chưởng binh quyền, cả đám người ngóng trông nàng sẽ mắc phải sai lầm, mặt xám mày tro mà trở về, nào ngờ Minh Kỳ càng ngày càng bám rễ sâu. Đám lão thần chẳng tìm được nhược điểm nào của nàng, vì vậy càng thêm kiêng kỵ nàng. Liễu đại nhân ở trong triều nhiều năm, cũng không phải kẻ điếc người mù, vì biết bản lĩnh của Minh Kỳ cho nên không dám nói quá mức khó nghe, như vậy mới có thể để lại chút thể diện cho nhau.

Nay thấy thế tử cầm quyền, làm sao mà lại kêu quận chúa trở về, nếu nữ nhân này mà tranh quyền thì càng có thể lấy mạng người. Đại thần lấp đầy cả điện, cho dù là Phạm Văn Chu cũng nhìn thấy, thay vì để cho Minh Kỳ quận chúa chấp chưởng quyền binh thì chi bằng nâng tam công tử lên.

Tuy Minh Liêm có chút thô thiển, nhưng có bọn họ phụ tá thì cầm cự đến khi Minh Trạ quay về Côn Minh cũng không thành vấn đề. Minh Kỳ đã đến thì tựa như thỉnh thần thì dễ tiễn thần thì khó.

Tào đại nhân sẽ không khách khí như Liễu đại nhân, bèn nói thẳng, “Nay tam tiểu thư, tứ tiểu thư đều gả cho người ta, quận chúa lại có xuất thân cao quý nhất, điện hạ vì huynh đệ của mình thì cũng nên lo liệu chung thân đại sự cho quận chúa.” Ý là, cầu ngài nhanh chóng thành thân đi.

Không quan tâm đến bọn đại thần này ồn ào như thế nào, trên mặt của Minh Kỳ không có nửa điểm động dung, đôi mắt như băng hàn, khiến người ta nhìn không ra sâu cạn.

Minh Trạ nâng tay, đám thần tử liền im lặng, hắn thở dài một hơi, rồi mới nói, “Nay tình thế đã như vậy, mọi người đều biết cho đến nay phụ vương vẫn bắt vô âm tín, mỗi ngày giống như có dầu sôi lửa bỏng đang hừng hực trong lòng của ta. Tam ca cũng là nhi tử, làm sao mà không có cảm giác như ta? Tin tức của đế đô luôn nhanh hơn nơi này, đại ca và nhị ca đã ở đế đô, ta cùng với tam ca đến đó, như vậy huynh đệ chúng ta cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Minh Trạ nói, “Tỷ tỷ tuy là nữ lưu, bất quá từ xưa đến nay đã không thua gì đấng tu mi, tỷ tỷ thuở nhỏ luôn đi theo bên cạnh phụ vương, có lẽ các vị đại nhân cũng không xa lạ với nàng. Tiền triều có Đoan Túc đại công chúa từng phụ tá nhiếp chính, ngay cả Võ đế của chúng ta đăng cơ lúc còn nằm trong tã, cũng do Hiếu Đoan hoàng hậu cầm quyền, trong sử sách cũng không thiếu gì nữ nhân kiệt xuất. Sự tình cấp bách, các người trước tiên nên tạm thời bỏ qua thành kiến, lấy an nguy của hai tỉnh Vân Quý đặt lên hàng đầu, nên biết rằng nay đế đô đã là phiên vân phúc vũ, ta tất nhiên phải đến đó. Nếu các người vì thành kiến nam nữ, khiến Vân Quý rung chuyển, dân chúng bất an, đến khi đó làm sao còn thể diện mà đối mặt với phụ vương, cũng thẹn với sự phò thác của ta.”

Câu cuối cùng đã đánh thức người sáng suốt, Minh Trạ chỉ tạm thời đến đế đô, nay mặc dù Vương gia sinh tử không rõ, bất quá việc Minh Trạ làm người thừa kế đã là vấn đề đã đóng thuyền, lại là hắn tự mình thỉnh Minh Kỳ trở về, có lẽ là đã nắm chắc vài phần, vì thời gian ngắn cho nên cũng không sợ Minh Kỳ soán vị.

Vì vậy mặc dù không quá tình nguyện nhưng mọi người đành tuân theo ý của Minh Trạ.

Về phần Minh Trạ, có phải còn có sự an bài khác hay không thì không rõ.

Nhưng Ngụy phi, lúc đầu nghe nói Phụng Cảnh Nam gặp chuyện không may, bên người chỉ có một mình Minh Liêm còn có thể nói với nàng vài câu, nay Minh Liêm phải đi theo Minh Trạ đến đế đô, chẳng phải là muốn lấy mạng của nàng hay sao, bất chấp mọi thứ, nàng từ trên giường nỗ lực đứng dậy, để nguyên búi

tóc tròn rời rạc mà chạy đến trước mặt của Vệ vương phi để khóc lóc kể lể, nói trong nói ngoài rằng luyện tiếc không nở xa nhi tử.

Vệ vương phi chỉ nhìn Ngụy phi một cái liền biết rõ bụng dạ của nàng ta đang nghĩ cái gì, “Người và Vương gia ân ái hơn nửa đời, sinh được ba nhi tử. Ta chỉ có một mình Minh Trạm, xem ra người còn hơn ta một chút.”

Ngụy phi vội nói, “Thiếp nào dám so sánh với Vương phi.”

“Thật ra ta không biết người lo lắng cái gì.” Vệ vương phi uống một ngụm trà để thông cổ, thản nhiên nói, “Thái hậu nương nương là thân cô của người, quý phi nương nương là thân tỷ của người, bên ngoài của người cũng là hầu môn, để đó lại có huynh đệ Minh Lễ và Minh Nghĩa, người cần gì phải lo lắng?”

Ngụy phi đáp ứng, “Vương phi, thiếp cũng không biết như thế nào, mấy ngày nay luôn mất ngủ, nhắm mắt lại liền nhìn thấy Vương gia. Có Minh Liêm trò chuyện thì có thể an ổn một chút. Vương phi biết đó, Minh Liêm chưa từng trải qua thị phi gì, chưa bao giờ làm đại sự, cho dù có đi thì e rằng cũng chẳng thể giúp được thế tử.”

“Giúp hay không giúp được thì ta không biết.” Vệ vương phi trong lòng tràn đầy chán ghét, cũng không muốn nhiều lời với Ngụy phi mà chỉ nói, “Nếu Vương gia bình an thì nhất định sẽ muốn về quê, đến lúc đó bốn nhi tử mà chỉ có ba người nghênh đón phụ vương của bọn họ, như vậy Minh Liêm còn mặt mũi gì nữa? Nếu người thật sự không muốn để Minh Liêm rời xa người thì cứ để cho hắn ru rú ở thành Côn Minh đi.”

Ngụy phi nhỏ giọng nói, “Thế tử đi về quê, dù sao trong phủ cũng cần có nam nhân chống đỡ, Minh Liêm cũng là nhi tử của Vương phi, có một người như vậy, ngày thường mặc dù vô dụng nhưng dù sao trong lòng cũng có thể an tâm.”

“Như vậy người đừng lo nghĩ nữa.” Vệ vương phi nhin không được mà cười lạnh, “Ngụy thị, người cả đời này xem như đã đủ vinh hoa phú quý. Nhưng người phải nhớ kỹ, lòng người cũng như rắn không thể nuốt voi, rốt cục tham thì thâm. Chuyện bên ngoài không phải là người có thể nhúng tay vào đâu. Lui xuống đi.”

“Nương nương, ngài đừng nói oan cho thiếp.”

Vệ vương phi đã đứng dậy, Ngụy phi kêu oan một câu, cũng không tiếp tục chạy theo minh oan mà chỉ nghĩ rằng rốt cục mình có thể giữ nhi tử ở lại, liền cảm thấy mỹ mãn mà quay về Mỹ nhân tiên.

Chính mình trong lòng tràn đầy thù tạnh, nào ngờ Minh Liêm lại không nguyện ý.

Ngụy phi tận tình khuyên bảo Minh Liêm, “Người bị dẫn động hay sao? Hiện tại để quê đang loạn thành cái gì? Tiểu hài nhi các người có từng trải hay chưa? Những năm cuối đời của Tiên đế nguy hiểm như thế nào, cho dù khi ấy Tiên đế vẫn còn tại vị. Nay người cũng thấy tình hình của quê rồi đó!” Ngụy phi cũng xem như là nhân chứng sống trong những năm cuối đời tranh đoạt ngai vàng của Tiên đế, chẳng qua nàng không quá hiểu chuyện này, bất quá nàng vẫn không thể quên không khí khẩn trương khi đó, mỗi ngày sống trong hồi hộp, nay chỉ còn Minh Liêm đang ở bên cạnh, làm sao nở lòng nào để nhi tử đến quê, nàng lại có một chút hẹp hòi của chính mình, chậm rãi nói cho Minh Liêm nghe, “Thế tử lần này đến quê, chắc chắn sẽ không nhanh chóng trở về, người là thân huynh đệ của thế tử, quê đã có đại ca và nhị ca của người, người ở Côn Minh, nếu có chuyện gì ở bên ngoài thì cũng có thể giúp đỡ một tay.”

“Mẫu thân, tứ đệ đã gọi Minh Kỳ trở lại, bên ngoài làm sao còn việc gì có thể cần đến ta?” Minh Liêm nói, “Tứ đệ trọng tình cảm, xưa nay chưa hề bạc đãi ta. Còn Minh Kỳ xem ta là tam ca của nàng.” Lại nói tiếp, Trần Nam Vương phủ mặc dù dùng võ công lập nghiệp, giống như huynh đệ bốn người bọn họ, thuở nhỏ cũng có sư phụ dạy bắn cung cưỡi ngựa. Chẳng qua thế gia đệ tử khó tránh khỏi việc được chiều chuộng, cho nên cũng không có ai chân chính luyện thành võ lâm cao thủ, ngoại trừ Minh Kỳ, nha đầu kia quả thật là đã khổ công tập luyện, đừng thấy Minh Liêm lớn hơn một tuổi, từ khi bắt đầu luyện võ đã đánh không lại Minh Kỳ. Với lại, có một năm, hắn đi theo Minh Kỳ đi đến sào phủ, Minh Kỳ liền xung phong nhập trận, giết người như thái rau, Minh Liêm nhìn Minh Kỳ sát phạt với bộ dạng như bà la sát khiến hắn nằm mơ thấy ác mộng cả ba đêm liền, bị bệnh một trận, khi trở về còn vào chùa xin một ngọn đèn dầu về để thắp cầu bình an. Nay bảo hắn ở lại Côn Minh để tranh cao thấp với Minh Kỳ, chẳng phải là bắt hắn ăn thạch tín đi tìm cái chết hay sao.

Minh Liêm tuyệt đối không dám ở lại làm chứng mắt Minh Kỳ, huống chi Minh Trạm đã sớm nhắc với hắn về chuyện đến để đồ, làm sao ngờ được mẫu thân lại có suy tính khác, nhớ đến những lời mà cứu cứu đã dặn dò, Minh Liêm khuyên nhủ, “Mẫu thân ở trong phủ ngày ngày niệm Phật đi, ta đi theo thể tử cũng sẽ không có chuyện gì. Còn nữa, tuyệt đối đừng trêu chọc Minh Kỳ.”

Ngụy phi vất vả một hồi, nào ngờ nhi tử không chịu ưng thuận, thật sự là người mù thấp đèn mà: phí công vô ích, lại tiếp tục tức giận một trận.

.....

P/S: cũng may cho bạn Ngụy phi là có đứa con khôn ngoan như Minh Liêm.

Ta vừa nhận được tin 20/11 này ta sẽ chuyển văn phòng công ty. Tức là...ta phải dọn dẹp đồng hồ sơ chất cao bằng tòa nhà 2 tầng của mình T____T (Ko phải nổ đầu), cho nên sẽ có mấy ngày ta ko edit truyện được, cho đến ngày 20/11 thì xong. Thông cảm cho ta nhé. Chuyện này là bất khả kháng. Những ngày ta ko dọn dẹp thì vẫn có truyện như bình thường. Cứ theo dõi lịch up truyện của ta là được.

Xí điều...ai thắc mắc vụ Ngụy Ninh và em Trạm thì ta spoil luôn, 146 là chính thức đoạn tụ :> (Là ĐOẠN TỤ không phải ĐOÀN TỤ đâu nha)

138. Chương 138: Hại Cha(1)

Minh Trạm đến để đồ đã là mừng một tháng năm, thời tiết hơi nóng.

Phượng Minh Tường và Phượng Minh Thụy dẫn theo Lễ bộ quan viên đến nghênh đón, trước kia cho dù Minh Trạm được phong làm thể tử, khi nghênh đón hắn thì cũng không cần hoàng tử đích thân xuất mã, chẳng qua hôm nay không thể so với trước kia, phụ thân của người ta là tuân theo thánh chỉ của lão tử nhà người mà tùy giá, thấp túng chẳng bao lâu thì lại đi Tây thiên, Trần Nam Vương phủ khó tránh khỏi sẽ hối cho đến tột cùng.

Vì vậy nghênh đón Minh Trạm cũng phải phô trương hơn ngày xưa một chút.

Đường huynh đường đệ gặp lại, đều là lúc không biết tung tích của lão phụ thân, cũng không thể tươi cười chào đón, không khí có một chút khấn trương, Phượng Minh Tường nói trước, “Trạm đệ vất vả rồi.”

“Phiền nhị vị hoàng huynh ra nghênh đón, thật làm tổn thọ Minh Trạm.”

Minh Trạm phân phó đội ngũ của mình về phủ đệ của Trần Nam Vương phủ ở để đồ trước, sau đó dắt theo một nhóm người hầu cùng hắn và Minh Liêm đi thỉnh an Ngụy thái hậu.

Trên đường Minh Trạm nhẹ giọng hỏi ngự giá có tin tức gì hay không.

Ngụy thái hậu vẫn như trước, chẳng qua hai nhi tử của lão thái thái đều đang mất tích, tinh thần không thể so với trước kia, nhìn già hơn rất nhiều. Bất quá trong cung chăm sóc hợp lý cho nên thân mình trông vẫn còn khỏe mạnh. Nay thấy Minh Trạm và Minh Liêm thì lại nghĩ đến nhi tử mệnh khổ của mình, nhìn không được mà khóc rống lên.

Minh Trạm và Minh Liêm vội vàng khuyên nhủ một hồi, Ngụy thái hậu không chỉ thương tâm vì nhi tử, nay nhi tử bất vô âm tín, trong triều chưa lập thái tử, tầm quan trọng của Thái hậu bất ngờ được đề cao, mỗi ngày có bảy tám nhóm người đến trò chuyện thâm tình với nàng. Nếu đổi lại là người có ý đồ lộng quyền thì e rằng đã sớm cười to.

Ngụy thái hậu thì không có bản tính như vậy, mặc dù bà ta có một chút tư tâm, bất quá chỉ vì muốn giúp đỡ bên ngoại của mình mà thôi, những chuyện quốc gia đại sự thì Ngụy thái hậu nửa chữ bẽ bối cũng không biết, nhớ lại những năm cuối của tiên đế, khi ấy tình cảnh đúng là phong sương đao kiếm, nhưng hiện tại thì lão thái thái không hề lo lắng cho chính mình, bất luận tôn tử nào của nàng lên ngôi vàng thì nàng cũng đều trở thành Thái hoàng thái hậu, càng thêm tôn quý. Nhưng mà những năm cuối của tiên đế, mười nhi tử

chỉ còn lại ba nhi tử, kết quả thảm thiết như thế nào. Mỗi lần nghĩ đến đây thì tâm can của Ngụy thái hậu lại sôi sục một hồi, cho dù là ai đến nói thì lão thái thái vẫn tuyệt đối không chịu hé mồm đối với chuyện lựa chọn thái tử.

Sau này vẫn là Ngụy Ninh đề nghị Ngụy thái hậu, “Thỉnh Minh Trạ đến để đô đi.”

“Hắn ư?” Trong lúc nhất thời Ngụy thái hậu thật không nhớ đến Minh Trạ, tôn tử ưa thích của nàng không có tên của Minh Trạ.

“Cô cô, Minh Trạ là thế tử được triều đình sắc phong, là người thừa kế Vương phủ, dù sao nhị biểu ca cũng thấp từng thánh giá mà xảy ra chuyện, luận về tình về lý thì cũng phải nói với hắn một tiếng.” Ngụy Ninh nói, “Nay trong triều rất hỗn loạn, tranh chấp liên tục nảy sinh, nếu cứ tiếp tục kéo dài thì sẽ gây nên đại họa. Cô cô có nhớ năm xưa hay không, nhị biểu ca làm thế tử trước, sau đó là Hoàng thượng làm thái tử...”

Ngụy thái hậu nắm chặt cổ tay của diệt tử, hoảng sợ nói, “Nhưng mà ta không thể hàng phục tên tiểu tử Minh Trạ kia, kêu hắn đến đây thì coi chừng chúng ta sẽ bị hắn cắn ngược.”

“Cô cô, ta tạm thời không muốn tranh cãi nữa, cô cô là tổ mẫu ruột thịt của hắn.” Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Trong triều đã có người đề nghị thỉnh thế tử đến để đô, huynh đệ Minh Lễ dù sao cũng không phải là đích tử.”

Một chữ đích đâm trúng tâm bệnh của Ngụy thái hậu, khoe môi liền rũ xuống, sau một lúc lâu mới nói, “Minh Lễ cũng chỉ kém một bước mà thôi.”

Ngụy Ninh bị dọa đến mức toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng khuyên nhủ, “Cô cô, tuyệt đối tuyệt đối không thể có suy nghĩ này. Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng có công lao, Minh Trạ vừa mới thành thân với công chúa Tây Tạng, còn có Bắc Uy Hầu phủ, quý phủ của Kính Mẫn đại công chúa, tất cả đều là nhạc gia của Minh Trạ, cô cô mà động hắn một chút thì những người này chịu để yên hay sao? Còn nữa, Vệ vương phi đang ở thành Côn Minh, nàng chỉ có một nhi tử, chúng ta mà động vào Minh Trạ thì nhị tỷ nhất định là không có đường sống.”

“Nàng dám!”

“Nàng làm sao mà lại không dám?” Ngụy Ninh lạnh lùng nói, “Cô cô, tuy người ta nói rằng hổ dữ không ăn thịt con, nhưng năm xưa Lệ thái tử lại chết trong tay của Phương hoàng hậu. Vệ vương phi là diệt nữ của Phương hoàng hậu, thuở nhỏ lớn lên trong cung, chuyện gì mà nàng chưa thấy qua? Bức nàng nổi giận thì có chuyện gì mà nàng ta làm không được! Còn có Minh Kỳ, tay nắm binh quyền, chiếm cứ một phương, cô cô động vào bảo vệ của nàng thì nàng há có thể chịu để yên, cho dù Minh Lễ ngồi trên Vương vị thì ngài có thể yên tâm để hắn quay về Côn Minh hay sao? Đến lúc đó sẽ hỗn loạn, tìm nguồn gốc căn nguyên, cho dù là cô cô cũng sẽ bị triều thần nghi ngờ. Ngài hiền đức cả đời, cần gì phải vì Minh Trạ mà phá hủy thanh danh nhiều năm như vậy?”

Ngụy thái hậu còn có một tâm bệnh, mặc dù đã ngồi trên địa vị thượng đẳng nhưng mỗi khi nghĩ đến Phương hoàng hậu thì bà ấy vẫn không rét mà run. Lúc trước Ngụy thái hậu chỉ là một cung nữ trong Khôn Ninh cung, Phương hoàng hậu khi ấy đã là quốc mẫu, cao quý tào nhả, không cần nói cũng hiểu. Nếu Ngụy thái hậu không phải cung nữ tâm phúc của Phương hoàng hậu thì nhất định không thể hầu hạ được tiên đế, Ngụy thái hậu thật sự đã xem quá đủ bản lĩnh cái bấy giết người của Phương hoàng hậu.

Vệ vương phi cũng do đích thân Phương hoàng hậu dạy dỗ, nhớ rõ khi ấy nhị hoàng tử vừa lộ ra tài hoa thì đã làm cho Lệ thái tử tức giận. Vệ vương phi cùng Phương hoàng hậu chơi cờ, Ngụy thái hậu hầu hạ trà nước, Phương hoàng hậu thở dài, “Có câu thực nói khó, khó tựa lên trời xanh. Lý đại nhân muốn đến Thục trung nhậm chức tuần phủ, khiến người ta phải bận lòng.”

Vệ vương phi cầm lấy vài con cờ trắng, thần nhiên nói, “Thượng có thiên đường, hạ có Tô Hàng. Hôm kia nghe a di nói, chức vị tuần phủ Chiết Giang vẫn còn thiếu, Lý đại nhân dù sao cũng là cứu cánh của nhị hoàng tử, phải đến thâm sơn núi cốc cũng hơi uất ức.”

“Người cũng dám góp ý nữa ư?” Phương hoàng hậu cười nhàn nhạt, “Nhân vật ở Thục trung đều là tuần tú, phong cảnh nơi đó rất khác biệt, cũng không thể xem là thâm sơn núi cốc.” Bất quá lão Vĩnh Ninh Hầu

từng liên tục đảm nhận chức vị Tổng đốc Chiết Giang rất nhiều năm, đã ăn sâu bén rễ nơi đó, đương nhiên không cần nhắc đến.

Khi đó ngay cả Tô Hàng Thục Trung ở đâu mà Ngụy thái hậu cũng không biết, nàng chỉ nhớ Hoàng hậu nương nương thích trà hương, Vệ gia tiểu thư chỉ thích Thiết Quan Âm....Cho đến ước chừng một năm sau, nhị hoàng tử cầu tình cho cữu cữu thì bị tiên đế răn dạy. Vẫn là Phương hoàng hậu ra mặt bảo vệ tánh mạng của Lý đại nhân....Còn chuyện sau đó như thế nào thì Ngụy thái hậu cũng không rõ. Chẳng qua trong cung không còn nghe ai nói nhị hoàng tử có tài hoa như thế nào nữa, mà ngược lại là nhị hoàng tử chỉ thích chơi tranh hoa và chim chóc, nghe phu tử giảng bài nhưng lại mang theo cái lồng chứa con vẹt, phu tử niệm một câu, con vẹt kia nhái lại một câu, làm cho đám phu tử tức hộc máu, sau đó tiên đế đã trách phạt nhị hoàng tử như thế nào...

Năm đó nhị hoàng tử cũng là một trong những hoàng tử mà tiên đế yêu cầu phải giữ lại, nay đã là Phúc thân vương.

Chính là bắt đầu từ khi đó thì Ngụy thái hậu luôn đối xử cẩn thận với Vệ vương phi, Khi ấy Ngụy thái hậu cùng vài tiểu cung nữ thân quen lén lút nói thầm, bảo rằng Vệ gia tiểu thư tương lai nhất định sẽ được phối hôn cho thái tử.

Nhưng Vệ vương phi cách tiểu thái tử bảy tám tuổi, tuyệt đối không xứng đôi. Rồi sau đó Phương hoàng hậu vì thái tử mà chọn tiểu thư của Tĩnh Quốc Công làm chính thê.

Nay Ngụy thái hậu đã trải qua đủ loại thế sự thì mới phát hiện ngay từ đầu Phương hoàng hậu đã cố ý để cho Vệ vương phi tiếp xúc với chính sự, chẳng lẽ là vì lập sẵn một nước cờ đối với Trần Nam Vương thế tử tương lai ư?

Đúng rồi, hiện tại nghĩ đến mới nhớ, tiền Trần Nam Vương vô tự, tiên đế đề cập đến chuyện cho nhi tử làm con nối dõi, tiền Trần Nam Vương lại không quyết định rõ ràng, bởi vì chuyện này mà tiên đế đã từng phân nân với Phương hoàng hậu.

Hai mươi mấy năm sau Ngụy thái hậu hoàn toàn tỉnh ngộ, thảo nào, thảo nào Vệ thị lại nhập chủ Trần Nam Vương phủ!

Nghĩ đến chuyện cũ, Ngụy thái hậu lại cau giận không thôi, bà ta thở dài, “Thật giận năm đó ta vô năng, để cho nhị biểu ca của người chịu uất ức nhiều năm như vậy.”

Cho dù Ngụy Ninh rất nhạy bén nhưng cũng đoán không ra những lời này của cô cô là có ý gì.

Nước cờ mà Phương hoàng hậu bố trí hai mươi năm trước, đến nay Ngụy thái hậu mới có thể thông suốt, chẳng qua lúc trước nàng không thể làm chủ việc này, cho đến bây giờ Vệ vương phi đã sớm bước vào Trần Nam Vương phủ nhiều năm rồi, lại sinh được một nam một nữ, đích tử được phong làm thế tử. Ngụy thái hậu muốn thanh toán nợ cũ nhưng cũng không biết tính từ đâu, đành phải than thở một tiếng, “Ngày sau nhất định không thể để cho độc phụ như vậy bước vào cửa.”

Ngụy Ninh càng không biết gì để nói, trong khi Ngụy thái hậu đã nói tiếp, “Gọi nhị hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử lại đây, ngũ hoàng tử còn nhỏ, cứ để hấn an tâm học hành đi.”

Như thế mới có chuyện Minh Trạm nhập đế đô.

Ngụy thái hậu nhìn thấy Minh Trạm thì cũng có một chút hẹp hòi của chính mình. Một câu của Ngụy Ninh đã thức tỉnh Ngụy thái hậu, đối với Ngụy thái hậu thì đột nhiên mất hai nhi tử đã làm cho nàng thương tâm muốn chết. Còn đối với Minh Trạm là thân phụ thấp tùng thánh giá một đi không trở lại.

Trần Nam Vương phủ lợi hại như thế nào thì Ngụy thái hậu cũng biết một chút, bản thân khóc rống một trận đã đời, cây già lên mặt, dù sao Minh Trạm cũng không tiện đòi tổ mẫu phải đền phụ thân cho hấn.

Kỳ thật là Ngụy thái hậu suy nghĩ quá nhiều.

Tổ tôn ôm đầu khóc rống một trận, Minh Trạm chỉ hỏi tin tức hiện tại, khuyên giải an ủi Ngụy thái hậu vài câu, cũng không tìm Ngụy thái hậu để đòi người.

Sau một lúc khóc lóc, Minh Trạh uống nửa tách trà nhỏ, thấy bốn người Phụng Minh Lan đã ở, hấn giường đôi mắt đỏ lên rồi nói, “Hoàng tổ mẫu suốt ngày ở trong cung, cũng không biết nhiều chuyện bên ngoài. Nay vài vị Hoàng huynh đều ở, nhớ ngày đó, khi còn bé ta đã đến để đô rồi lưu lại trong cung, Hoàng bá phụ đối đãi với ta còn thân thiết hơn cả với chư vị Hoàng huynh. Ta kính Hoàng bá phụ cũng như kính phụ vương của mình, chẳng qua không ai ngờ đang yên đang lành mà lại xảy ra chuyện như vậy. Từ khi nhận được công văn ở để đô thì trong lòng của ta không có nửa khắc an bình. Chỉ có thể qua loa xử lý mọi việc ở Trần Nam Vương phủ rồi lập tức cùng tam ca đến để đô. Chẳng qua hiện tại rốt cục đã xảy ra chuyện gì thì còn phải thỉnh các hoàng huynh cho chúng ta tin tức chính xác.”

Không chờ người mở miệng, Minh Trạh đã đứng dậy nói, “Hoàng tổ mẫu cả ngày lo lắng, chúng ta làm tôn tử không thể phân ưu đã là bất hiếu, cũng không tiện ở đây quấy nhiễu Hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi. Nhị hoàng huynh, không bằng chúng ta đi ra ngoài nói đi.” Lại khách khí hỏi một câu, “Còn phải thỉnh Hoàng tổ mẫu cho phép nữa?”

Cho nên mới nói, Ngụy thái hậu căn bản là lo lắng uống công, Minh Trạh làm gì mà lại vô cớ gây rối và không chịu tìm hiểu rõ ngọn nguồn thị phi, hấn rõ ràng là đang nhượng bộ.

Nay rất nhiều triều thần gia quyến có chuyện gì đều tìm Ngụy thái hậu để quyết định, đủ loại tán dương làm cho Ngụy thái hậu hơi choáng váng, nghĩ rằng chính mình cũng có một chút tài cán, vì vậy đối với hành vi né tránh của Minh Trạh thì bà ta cảm thấy không quá thoải mái, thậm chí, cái tên cảm này khi biết nói chuyện còn lanh lợi hơn cả người bình thường, nhưng dù sao cũng không tiện ngăn cản, đành để Minh Trạh rời đi.

Phần lớn mọi người chỉ nghe nói tính tình của Minh Trạh chứ chưa từng tận mắt chứng kiến.

Nhưng huynh đệ Phụng Minh Lan thì đã tận mắt chứng kiến, Minh Trạh muốn nói chuyện riêng thì huynh đệ bọn họ khó tránh khỏi mà âm thầm kêu khổ, sợ hấn gây ra chuyện gì bất thường, làm cho mọi chuyện ầm ĩ. Nếu Minh Trạh lẫn lộn dưới đất đòi phụ thân thì mọi người cũng hết cách.

“Không đối gạt mấy vị hoàng huynh, bên kia ta cũng có người truyền tin, bảo là mừng ba tháng tư Hoàng bá phụ và phụ vương cùng nhau mất tích.” Minh Trạh thở dài, “Đây thật sự là chuyện kỳ lạ, nhưng lại là sự thật, nói ra thì làm sao có thể khiến dân chúng tin tưởng cho được? Chúng ta phải tự ngẫm lại, xung quanh có ngót nghét một vạn thị vệ vậy mà lại làm mất Hoàng thượng và Vương gia? Thật là nực cười. Không từ mà biệt, sử sách phải ghi lại như thế nào đây, năm đó tháng đó ngày đó, trong đại doanh hành cung, giữa trăm ngàn người, Hoàng đế và thân Vương mất tích một cách ly kỳ? Chúng ta sẽ bị hậu nhân cười cho muối mặt.”

Phụng Minh Lan thật không tiện mở miệng, nắm tay lại rồi ho một tiếng, nói một cách lúng túng, “Minh Trạh, không nói gạt người, nơi này cũng có chút chuyện, thật sự không tiện viết trong thư.”

Phụng Minh Tường tiếp lời, “Cũng là cái tên cầu nô tài Tri phủ Dương Châu kia, hấn dâng lên vài vị giai nhân hiếu kính phụ hoàng và Vương thúc...”

Đúng là một chuyện đẹp mặt, Minh Trạh trợn mắt há hốc mồm.

“Đám nội thị sáng sớm chỉ thấy mấy ả nữ nhân hầu hạ mà chẳng thấy gì khác.” Phụng Minh Thụy xen vào một câu.

Minh Trạh cảm thấy chính mình giống như đang nghe kể tiểu thuyết, chắc chắn, quả nhiên nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống. Thảo nào Phụng Cảnh Nam thấp túng thánh giá mà chỉ dẫn theo thị nữ không dẫn theo phi thiếp, hóa ra đã sớm biết trên đường sẽ có này nọ a, hiện tại Minh Trạh thật muốn cảm thán một tiếng, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” He he, cái này thật sự là báo ứng nê.

Trong lòng vui sướng khi thấy người gặp họa, nhưng bề ngoài Minh Trạh lại giận dữ, “Tên cầu nô tài ở Dương Châu đâu rồi! Hiện tại hấn ở đâu!”

Phụng Minh Lan kỳ thật cũng đầy mặt vàng trong bụng, lão phụ thân mất tích vì chuyện đẹp mặt, không thể nói ra ngoài, đây mình lửa giận, chỉ có thể trút lên đầu tên Tri phủ Dương Châu đã hiến người, lúc này nghe Minh Trạh hỏi thì vẻ mặt cũng tràn đầy hận ý, “Thật ra ta muốn hấn còn sống, chẳng qua tên cầu nô tài kia biết nghiệp chướng nặng nề nên đã sớm tự sát để tạ tội. Chết một mình hấn thì mọi người đều

ngĩ rằng có thể không liên lụy đến cả nhà!” Bộ dáng của Phượng Minh Lan chứng tỏ hẳn nhất định không chịu để yên!

Minh Trạh lại cảm thấy khó hiểu, “Thị vệ trong hành cung canh giữ rất nghiêm ngặt, muốn vào cũng đâu dễ dàng, làm sao mà có thể nói trộm người liền trộm người như vậy cơ chứ?”

Hai chữ trộm người dùng ở chỗ này hình như không được tự nhiên cho lắm, Phượng Minh Lan thấp giọng nói, “Cũng không phải ở hành cung.”

Minh Trạh lại kinh ngạc, “Chẳng lẽ là Tần Lâu Sở Quán ư?”

“Đừng lớn tiếng như vậy.” Phượng Minh Lan khẽ suyt một tiếng, “Cũng không đến mức đó, là biệt viện của Tri phủ Dương Châu.”

Cũng không biết vị Tri phủ Dương Châu đoán mệnh kia đã hiển lên thiếu nữ tuyệt mỹ như thế nào mà lại làm cho hai lão hồ ly trúng mỹ nhân kế. Anh hùng chết dưới ả mỹ nhân, thật sự là không hề sai.

Minh Trạh tiếp tục điều tra sự tình, cũng không có gì tiến triển rõ rệt. Minh Trạh đành phải về phủ an bài, liên mồm dặn dò vài vị hoàng huynh, nếu có tin gì thì nhất định phải phái người thông báo với hẳn.

Phượng Minh Lan vội hỏi, “Lần này thỉnh Minh Trạh đến, huynh đệ chúng ta cũng có một yêu cầu quá đáng.”

“Chúng ta đều là huynh đệ với nhau, các hoàng huynh cứ việc phân phó, đừng ngại.”

“Là như thế này.” Nay Minh Trạh nói năng tao nhã hơn rất nhiều, Phượng Minh Lan mới yên lòng nói, “Vị phụ hoàng ở bên ngoài, nay sự vụ trong triều rất phức tạp, đang lúc huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực, ta biết người xưa nay nghiêm cẩn, không muốn nhúng tay vào chuyện đế đô. Chẳng qua trước khác nay khác, phụ hoàng và Vương thúc rơi vào tay giặc, huynh đệ chúng ta càng phải đồng tâm hiệp lực để đưa phụ hoàng và Vương thúc bình an trở về thì mới không phụ lòng trường bối, cũng không phụ lòng triều thần và vạn dân.”

Đề nghị của Phượng Minh Lan cũng đã được ba huynh đệ thương nghị qua, trước khi Phượng Cảnh Kiên rời đi thì đã để ba người bọn họ thương nghị chính sự, nay an nguy của Phượng Cảnh Kiên chưa rõ, ba người cũng không thể tránh khỏi mà sinh ra một chút tư tâm. Trần Nam Vương tuy là Phiến Vương, bất quá có ảnh hưởng sâu nặng đến đế đô, đương nhiên loại ảnh hưởng này có hai mặt. Năm đó Túc Tông hoàng đế đăng cơ cũng có bất hòa với Trần Nam Vương, muốn tước phiến, tam chiến tam bại, cuối cùng bị Hiếu Hiền Thái hậu phế bỏ để vị, đưa Duệ Tông hoàng đế lên ngôi.

Từ đó về sau mỗi khi đế đô lập thái tử cũng sẽ lo lắng đến quan hệ của thái tử tương lai và người thừa kế Trần Nam Vương phủ, vì vậy Minh Trạh mà nghiêng về phía người nào thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng toàn cục đến chuyện lập thái tử.

Minh Trạh từ chối, “Hoàng huynh có phân phó, thật không nên chối từ, chẳng qua ta ở Trần Nam Vương phủ cũng chỉ nghe chủ ý từ đám thần tử, ở trong triều đình đế đô thì ta càng sợ là mình không phân rõ phương hướng, sợ không giúp được gì cho các hoàng huynh.”

Phượng Minh Tường vội vàng khuyên nhủ, “Người đừng khách sáo với chúng ta. Cho dù hiện tại không rõ thì cũng có thể học hỏi. Chúng ta thật sự là mong người giúp một tay, cũng không phải giả vờ thừa nhận người.” Người không biết gì mà lại có thể đem Minh Liêm đến đế đô ư? Gọi thân tỷ tỷ của mình chấp chưởng chính sự? Lừa con nít à?

“Là thành tâm yêu cầu, Trạh đệ ưng thuận đi.” Phượng Minh Thụy vốn có khuôn mặt lạnh lùng, lúc này cũng hiện ra vài phần tha thiết.

Huynh đệ bọn họ đều là hoàng tử, vẫn chưa có ai được phong làm thái tử, ai mà chẳng muốn tranh giành, cho nên đều tranh thủ lấy lòng triều thần, trong lúc nhất thời không ai muốn đắc tội với người khác, đám thần tử thì nhốn nháo, trong triều hỗn loạn như cái chợ. Thay vì đi tranh giành đám người không có thể diện cũng không có bản lĩnh này thì ai có thể giành được sự ủng hộ của Trần Nam Vương phủ mới tính là đoạt được giang sơn.

Minh Trạh đến buổi trưa mới trở về phủ, đại quản gia Lý Minh đã ở cửa nghênh đón.

“Nghe nói điện hạ hôm nay đến để đồ cho nên đại công tử và nhị công tử đều chờ điện hạ ở trong phủ.” Lý Minh khom người đi theo, miệng chóp chép báo cáo với Minh Trạ̣m. Lại hỏi Minh Trạ̣m có muốn đi thay y phục trước hay không, nước ậ́m và xiêm y đều đã chuẩn bị ọ̉n thọ̉a.

Minh Trạ̣m chỉ cảm thấy đại quậ̀n gia càng ngày càng dợng dài, hoàn toàn không ngờ đến Lý Minh là vì quá kích động. Con của hặ́n Lý Thành nay ở bên cạnh Minh Trạ̣m, tương đối được ưa thích, nay lại theo Minh Trạ̣m trở về để đồ, cử chỉ ngôn hành đều cứng rắn hơn trước, hặ́n làm lão phụ thân thì làm sao lại không vui cho được?

Phải biết rằng đám nô tài cũng là người, không phải đầu gỗ, đương nhiên cũng có hị̉ nộ ái ộ́, Lý Minh vui sướng trong lòng, hơi kích động một chút, “Đại cô nãi nãi và tứ cô nãi nãi đều phái người đến hỏi thăm, hỏi khi nào điện hạ có rãnh thì nhị vị cô nãi nãi sẽ về phủ thăm viếng.”

“Đương nhiên là ta sẽ đi thăm tỷ muội trước rồi.” Minh Trạ̣m vừa đi vừa phân phó, “Thỉnh ba vị huynh trưởng vào viện của ta để bàn chuyện.”

139. Chương 139: Hại Cha(2)

Mặc dù Minh Liêm đi cùng Minh Trạ̣m vào cung thỉnh an Ngự̣y thái hậu, bắt quá xưa nay hặ́n không để ý đến chuyện quốc gia đại sự, khi mấy vị hoàng tử cùng Minh Trạ̣m thương nghị thì hặ́n liền xin cáo lui, cũng không trì hoãn ngộ̣ thiện của mình.

Dùng bữa xong, hặ́n cảm thấy có chút buồn ngủ, đang chợp mắt ngủ gật thì lại nghe người hầu đến bẩm báo: Thế tử điện hạ hồi phủ. Minh Liêm liền đứng dậy rửa mặt rồi đi qua gặp Minh Trạ̣m.

Minh Liêm còn nhiệt tình hỏi một câu, “Đệ ăn gì chưa? Ta nghĩ là trong cung nhất định sẽ lưu đệ lại dùng bữa cho nên không chờ đệ. Bắt quá thức ăn trong cung cũng khó có thể ăn no, cho nên ta vẫn bảo tiểu trù phòng làm thêm vài món điểm tâm cho đệ.”

“Ta tam ca đã quan tâm.” Minh Trạ̣m cời xuống đại lễ phục bên ngoài, vì chưa tắm rửa cho nên chỉ tùy tiện khoác áo choàng, bên hông cũng không thắt đai lưng, trước tiên hỏi thăm, “Đại ca và nhị ca ở để đồ vẫn khỏe chứ?”

Minh Lễ thở dài, “Chúng ta đều bình an, chẳng qua phụ vương...” Kỳ thật tuy rằng Minh Trạ̣m chiếm ngôi thế tử nhưng đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phượ́ng Cảnh Nam, trong vài nhĩ tử thì Minh Lễ được Phượ́ng Cảnh Nam coi trọng nhất, cũng có tình cảm sâu đậm nhất với Phượ́ng Cảnh Nam.

Phượ́ng Cảnh Nam mới mất tích hơn nửa tháng mà sắc mặt của Minh Lễ đã ảm đạm tiêụ tụy đến mức khiến người ta phải đau lòng.

Ngược lại với Minh Lễ là Minh Nghị̃a, người này vẫn như xưa.

Về phần Minh Liêm thì lại càng không cần nhắc đến, dân gian có câu Mụ mụ không thân cừu cừu không thương, chính là để hình dung sự bất hạnh của Minh Liêm. Trước hặ́n có hai ca ca, địa vị của Ngự̣y phi đã rất củng cố, Minh Liêm giống như thêu hoa trên gấm, thật sự chỉ là dư thừa. Còn nữa, Minh Liêm văn võ bình thường, cũng không được phụ thân coi trọng như huynh trưởng Minh Lễ, cũng không thích đi theo bên cạnh mẫu thân như Minh Nghị̃a, phân ưu vì mẫu thân, càng không thể so sánh với Minh Phị̃ vì là nữ nhĩ duy nhất nên được xem là bảo bối. Tóm lại một câu, Minh Liêm cứ như vậy mà trưởng thành trong hoàn cảnh bị bỏ mặc.

Cho nên Minh Liêm cũng không có tình cảm gì sâu nặng đối với Phượ́ng Cảnh Nam, câu đầu tiên mà hặ́n hỏi chính là Minh Trạ̣m ăn cơm hay chưa mà không phải phụ vương có tin tức gì mới hay không, như vậy cũng đã biết rõ một hai.

Minh Trạ̣m dọc đường vất vả, lại ở trung cung nửa buổi, vì vậy cảm thấy khá là mệt mỏi, bèn nói, “Nay sinh tử của Hoàng bá phủ vẫn không rõ, trong triều chưa lập thái tử, lòng người biến loạn, khó tránh khỏi

sẽ có người luôn cúi những kẻ thượng vị. Đại ca và nhị ca có nghe thấy phong thanh gì không?”

Minh Lễ còn chưa đáp lời thì Minh Nghĩa đã nói, “Bên ngoài cũng lộn xộn, chúng ta cũng không có chủ ý, đương nhiên sẽ nghe theo điện hạ, điện hạ ủng hộ ai thì chúng ta sẽ ủng hộ người đó.”

Minh Trạm gật đầu, “Chúng ta ở Vân Quý có gia nghiệp, cần gì phải dính dáng vào chuyện này. Ta cũng muốn nói rõ với các ca ca, nhất định đừng nhúng tay vào, nhúng tay vào tất sẽ bị mổ.”

Không khí có một chút đông lạnh, Minh Trạm nói, “Qua mấy ngày nữa đại tỷ và tứ muội sẽ về phủ thăm viếng, tam muội không có tin tức, nhị ca, người phái người đến hỏi một tiếng, bằng không đến lúc đó chỉ sót lại một mình nàng thì cũng mất thể diện lắm.”

Minh Nghĩa thần nhiên đáp lại.

Minh Lễ nói, “Đi đường mệt nhọc, người nghỉ ngơi trước đi, chúng ta sẽ không quấy rầy người, buổi tối huynh đệ chúng ta sẽ tiếp tục bàn luận.”

Minh Trạm đương nhiên đồng ý.

Minh Nghĩa trở về phòng rồi đuổi đám tôi tớ ra ngoài, tức giận nói một cách bất bình, “Thật sự không thể chịu nổi bộ dáng đạo đức giả của hắn, không làm cho người khác nhúng tay, vậy tại sao hắn lại đến để đồ để làm gì!”

Minh Lễ khuyên nhủ, “Người ít nói vài câu đi, không có phụ vương thì hắn làm chủ, hắn nói như thế nào thì chúng ta cứ làm như thế ấy là được.”

“Đại ca nói có lý.” Minh Liêm liếc mắt nhìn Minh Nghĩa, “Người đừng nhiều chuyện, người thông minh, chẳng lẽ Minh Trạm lại ngốc hơn người? Người làm gì thì cũng nên nghĩ đến mẫu thân trước đi, dù sao thê tử của người đang ở để đồ cùng với người, còn thê tử của ta và đại ca đều đang ở Côn Minh kia kìa! Xú nha đầu Minh Phỉ thật không hiểu chuyện, đại tỷ tứ muội đều biết đưa tin đến đây, còn nàng ta lại làm giá như thế.” Minh Liêm vốn là người thẳng thắn phóng khoáng, từ khi bị Minh Phỉ cào mặt, hắn đã cảm thấy chính mình nhẫn nhịn quá đủ rồi, nay thấy Minh Phỉ tiếp tục sinh sự, hắn hung tợn nói, “Nếu không thì phái người đi nói với nàng, có đến hay không, chúng ta chẳng sợ thiếu một muội muội đâu! Nàng không giúp gì được cho huynh đệ, nếu sau này nàng cảm thấy không cần đến chúng ta thì cứ chặt đứt quan hệ đi cho rồi!”

Xưa nay Minh Nghĩa và Minh Phỉ có thâm giao, nhện không được mà bênh vực Minh Phỉ, “Người nói lung tung gì vậy, nữ nhi xuất giá không thể so sánh với khi ở nhà, phía trên có hai ba bà bà, làm việc gì cũng đầu dăm chuyên quyền, đến hỏi một tiếng là được rồi, không cần phải nổi nóng như vậy đâu.”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình nàng là có bà bà ư?” Minh Liêm oán giận một câu, dù sao cũng là thân muội muội của mình nên hắn cũng chẳng nhiều lời.

Minh Nghĩa lại hỏi hắn, “Người nên ở Côn Minh hiếu kính mẫu phi và mẫu thân là được, vì sao lại đi theo thê tử đến để đồ làm gì? Huynh đệ chúng ta đều ở chỗ này, chẳng phải là trong nhà ngay cả một người nam nhân cũng không có hay sao?” Kỳ thật Minh Nghĩa đã sớm muốn hỏi, chẳng qua Minh Liêm vừa về thì liền thu xếp ăn uống nghỉ ngơi, cho nên hiện tại hắn mới có thể dò xét.

Minh Liêm trả lời rất đơn giản, “Minh Kỳ đã trở lại.”

Minh Nghĩa thấp giọng than thở một câu, “Nha đầu chết tiệt kia, chẳng bao giờ khiến người ta bớt lo cả.” Lại nói với Minh Liêm, “Người chết sống gì cũng không nên đến để đồ, đến đây cũng chẳng có tác dụng gì.” Tuy nói là huynh đệ khó tránh khỏi có tranh chấp, nhưng thành Côn Minh dù sao cũng an toàn hơn để đồ, Minh Nghĩa cũng không đề nghị Minh Liêm đến đây.

“Vì sao ta lại không đến, nếu nhị ca thích thì cứ đi tranh với Minh Kỳ đi.” Minh Liêm không nhận tình cảm này, đứng dậy nói, “Đi đường thật sự mệt mỏi, xương sống thắt lưng đều mỏi nhừ, ta phải tìm tiểu nha đầu xoa bóp đây, không thể cùng nhị vị ca ca nói chuyện được nữa.” Dứt lời liền rời đi.

Hảo tâm mà lại bị xem như lòng lang dạ thú, Minh Nghĩa tức giận, nói xấu sau lưng Minh Liêm, “Từ nhỏ đã vô dụng, chỉ cần một mình Minh Kỳ cũng đủ dọa hắn mất hồn.”

Minh Lễ là người già dặn, hần ở trung gian khuyên giải, “Cũng không phải tam đệ vô dụng, ta thấy Minh Kỳ cũng có dã tâm. Nếu bảo tam đệ ở bên cạnh Minh Kỳ thì không bằng đi theo thế tử vẫn hơn.”

“Vì sao một chút chí khí mà đại ca cũng chẳng có?” Minh Nghĩa oán giận.

Minh Lễ cười cười, không nói lời nào.

Minh Trạm giống như một viên định phong châu, hần vừa bước chân đến đế đô thì đế đô liền gió êm sóng lặng. Kỳ thật đế vị cũng là một loại đầu tư, bằng không cũng sẽ không có câu ủng hộ lập công. Đã lâu chưa có tin tức của Phượng Cảnh Kiên, những phe đối lập trong chuyện ủng hộ thái tử càng ngày càng tranh đấu kịch liệt. Nhưng chỉ có hai nhân vật mấu chốt có thể lập thái tử: Một là Thái hậu nương nương của Từ Ninh cung, hai là thế tử điện hạ của Trần Nam Vương phủ.

Cho dù ai làm Hoàng đế thì đều là tôn tử của Ngụy thái hậu. Tân hoàng đế có thể có ảnh hưởng đối với bên ngoài Thừa Ân Hầu phủ của Ngụy thái hậu, bất quá đối với bản thân của Ngụy thái hậu thì bà ta chỉ càng thêm cao quý mà thôi.

Nhưng mà, đối với Trần Nam Vương phủ, việc Phượng thị huynh đệ song song mất tích, tuy Minh Trạm là thế tử nhưng một ngày tân đế chưa đăng cơ thì hần cũng không thể làm Trần Nam Vương. Nguyên nhân rất đơn giản: Không có người hạ chỉ a.

Với lại thế tử Trần Nam Vương cũng không phải kẻ ngốc, không có chuyện gì thì hần làm sao lại bỏn ba vạ dậm mà chạy đến đế đô?

Nếu nói rằng hần không có tâm nhúng tay vào việc lập thái tử thì ngay cả quỹ cũng không thể tin.

Nếu Trần Nam Vương phủ đã muốn nhúng tay thì mọi người nhất định phải xem hướng gió của Trần Nam Vương phủ.

Vì vậy khi lâm triều mọi người đặc biệt đến rất đầy đủ.

Những kẻ không muốn dây dưa vào mớ bòng bong này, trước kia đều cáo bệnh, xin nghỉ thì hiện tại đều có mặt đầy đủ. Minh Trạm đương nhiên đã ở đó, hần dậy thật sớm, gấp mấy ngày liền nghe đám triều thần nghị sự.

Ngày xưa Minh Trạm cũng nghe tảo triều vài lần, xác thực là không quá giống nhau, trước kia chỉ có một người ngồi ở phía trên, mọi người nói chuyện phải cất cao giọng một cách chậm rãi, rõ ràng mà không lộn xộn, thái độ kính cẩn mà khiêm tốn, ngôn từ sắc bén mà tao nhã, ngay cả mắng rửa cũng không được bản thủ.

Nay phía trên có bốn người ngồi, đương nhiên bọn họ không có khả năng ngồi trên long ỷ, là phía dưới long ỷ, bốn chiếc ghế dựa, mới đầu là ba, khi Minh Trạm đến đây thì mới thêm vào một chỗ.

Có lẽ mặt trên có nhiều người ngồi nên cũng không có gì hiếm lạ, các đại thần lại càng sống động hơn ngày xưa, giọng cũng lớn, lưng cũng thẳng. Bọn họ thảo luận không ra kết quả, rốt cục để Minh Trạm phán xử.

Thành thật mà nói đây quả là việc dễ đắc tội người. Tỷ như mọi người hiện tại đang thảo luận ngũ hoàng tử đang dần dần trưởng thành, có thể phóng ra khỏi đạo trai hay không, thay vào đó là vào triều nghe chính sự.

Vài vị hoàng tử từ chối cho ý kiến, đại thần trong triều người biện ta luận, cũng không có chủ ý, liền có người hỏi, “Xin hỏi thế tử phải quyết định như thế nào?”

“Chuyện này a.” Minh Trạm nói, “Đương nhiên là đợi Hoàng bá phụ quay về đế đô hẵng tính, ta nghĩ lúc này cũng không cần gấp gáp. Để Hoàng bá phụ nói thì sẽ danh chính ngôn thuận, ngũ hoàng tử cũng sẽ có thể diện hơn.”

“Điện hạ, Hoàng thượng...” Ngài giả ngốc cũng không cao minh lắm a. Các đại thần liền thấp giọng nhắc nhở Minh Trạm một chút.

Minh Trạm co ngón tay lên rồi xoa cái cằm trơn nhẵn không râu của mình, hỏi một cách ngạc nhiên, “Các người cảm thấy Hoàng bá phụ không về được hay sao?”

Mọi người đều bảo là không dám.

Minh Trạng thở dài rồi lắc đầu, nói một cách thẩn thía, “Vì sao cùng tuổi, có người là nhất phẩm, có người lại tay trắng, bao nhiêu người tự nhận đầy bụng tài hoa, lại sinh không đúng thời, phải chịu mai một? Hầy, kỳ thật cũng không phải như vậy. Ta thật không hiểu rõ các người, cũng đã già đầu hết rồi mà tại sao lại suy nghĩ đơn giản như vậy cơ chứ?”

Ngụy Ninh lặng lẽ chột hông Ngụy Quốc Công một cái. Ngụy Quốc Công bất thành linh trúng một phát liên “Ồi chào” một tiếng, khiến quần thần đều quay đầu nhìn.

Minh Trạng nhìn xuống, vội hỏi, “Nhạc phụ đại nhân có gì khó hiểu hay sao?”

Ngụy Quốc Công là phò mã của đại công chúa Kính Mẫn, lão bà tiểu Quận quân đoản mệnh của Minh Trạng chính là nữ nhi của hắn, vì vậy xưng một tiếng nhạc phụ là rất phù hợp, Ngụy Quốc Công lập tức chỉnh lại sắc mặt, “Thần nghe điện hạ nói, tựa hồ biết một chút nội tình. Không đối gạt điện hạ, từ khi thánh giá gặp nạn, thần mấy hôm liền đều lo lắng cho quân phụ. Nếu có nội tình gì thì thỉnh điện hạ nói ra, chúng lão thần sẽ vô cùng cảm kích.”

Phượng Minh Lan cũng mở miệng, “Đúng vậy, Minh Trạng, người giống như có chuyện muốn nói, không cần phải ngại, cứ nói thẳng đi.”

Vui vẻ thừa nhận ánh mắt chờ mong của bá quan văn võ, thật ra trong lòng của Minh Trạng có chút tự đắc, bất quá hắn cũng không lộ ra ngoài, trái lại là làm ra bộ dáng bất đắc dĩ, “Đây cũng chỉ là một chút suy nghĩ trong đầu của ta mà thôi, vốn không định nói ra, nhưng các người muốn nghe thì ta cũng sẽ nói cho các người nghe một chút, xem ta suy nghĩ có đúng hay không.”

Mọi người đều bày ra bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Có lẽ các người cảm thấy Hoàng bá phụ và phụ vương mất tích càng lâu thì cơ hội bọn họ bình an trở về tính càng nhỏ.” Minh Trạng nói, “Ta thì cảm thấy cũng không hẳn vậy, các người có nghĩ đến hay không, vì sao Hoàng bá phụ và phụ vương chỉ mất tích mà không phải gặp rủi ro ngay tại chỗ? Bởi vì thích khách cũng biết, Hoàng thượng và Trấn Nam Vương chỉ có còn sống thì mới có giá trị.”

“Chỉ cần Hoàng bá phụ và phụ vương còn sống, cho dù thật sự rơi vào tay bọn họ, như vậy đòi bạc, đòi nữ nhân, đàm phán điều kiện này nọ thì cũng không thành vấn đề.” Minh Trạng thở dài, “Nhưng cho đến nay chúng ta vẫn bật vô âm tín, chúng ta phải suy nghĩ một chút, người bắt giữ hoàng đế của một nước, thân vương của một nước, nếu là người tận lực tận trung vì triều đình thì đương nhiên sẽ lập tức đưa bọn họ về triều; nếu là kẻ tham lam thì nhất định sẽ muốn lập công, chiếm được trọng thưởng; kẻ có rắp tâm thì sẽ bắt thiên tử ra lệnh cho chư hầu. Bất quá bọn họ cũng sẽ không bắt giữ Hoàng bá phụ và phụ vương lâu dài, bởi vì ai cũng biết rõ, nước không thể một ngày không có vua. Hoàng thượng bật vô âm tín một thời gian lâu dài thì đất nước ắt phải lập tân quân. Một khi tân quân đăng cơ, như vậy cho dù bọn họ bắt giữ Hoàng bá phụ và phụ vương thì lợi thế đàm phán cũng không thể bằng trước kia. Cho nên ta suy đoán, Hoàng bá phụ và phụ vương vẫn chưa rơi vào tay kẻ địch.”

“Ngụy Ninh Ngụy đại nhân từng nhậm chức Đại Lý Tự Khanh, rất có tâm đắc đối với việc thẩm án xử án.” Minh Trạng hỏi một cách nghiêm túc, “Ngụy đại nhân thấy lý luận của ta có đúng hay không?”

Ngụy Ninh nói, “Khả năng cực cao.”

Một câu của Ngụy Ninh làm cho Minh Trạng nhất thời như bị tiêm vào một mũi kích thích, hai chân dưới vạt y bào run lên bần bật, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên mà tiếp tục nói, “Chúng ta phân tích một loại khả năng khác, có lẽ là có người lòng muông dạ thú, mang thù hận không đội trời chung với hoàng thất cho nên mới chọc gậy bánh xe, lại tiếp tục đặt giả thiết là bọn họ thật sự thành công. Nhưng phạm là hành vi như vậy thì không thể không bỏ công sức và thời gian để trừ tính, như thế thì mới có thể thành công. Mọi người suy nghĩ một chút đi, một người ẩn dật mấy thập niên chỉ vì một chuyện mà hắn đã nhẫn nhịn nửa đời người, một khi hắn thành công thì sẽ không rêu rao khắp nơi hay sao? Hắn sẽ tiếp tục nhẫn nhịn hay sao? Trong khi chúng ta cũng không thu được tin tức Hoàng bá phụ và phụ vương bị sát hại.”

“Thứ ba, nếu Hoàng bá phụ và phụ vương không bị sát hại, cũng không rơi vào tay địch, vậy các người có cảm thấy sẽ có một khả năng khác hay không?” Đám sĩ phu của xã hội phong kiến vẫn có tính cách گیر

hạn nhất định, Ngụy Quốc Công cảm thấy hơi khó hiểu, “Nếu Hoàng thượng và Vương gia bình an thì vì sao lại không chịu trở về để đô?”

“Nhạc phụ đại nhân, chuyện này cũng không khó lý giải.” Minh Trạh tỏ vẻ lão luyện, “Mấy vị hoàng huynh hoàng đệ đều là nhân trung long phượng, nhưng Hoàng bá phụ vẫn chưa lập thái tử, ắt là có chỗ khó xử. Đại ứng dạy tiểu ứng bay như thế nào, đó là trực tiếp đẩy tiểu ứng từ vách núi xuống vực. Đạo lý này cũng vậy, thái tử là người thừa kế ngai vàng tương lai, là kẻ cầm quyền đất nước. Tuy rằng mọi người đều xưng vạn tuế vạn vạn tuế cả ngày, nhưng kỳ thật không có ai có thể chân chính sống vạn năm, cho dù hơn trăm năm cũng là rất hiếm. Hoàng bá phụ sẽ không vĩnh viễn ở đây, ngày sau thái tử đăng cơ, có thể đảm nhận gánh nặng giang sơn xã tắc, vì bá tánh trăm họ hay không? Về phần các lão thần, trọng thần, hoàng thân quốc thích, bao gồm cả ta, trong thời gian này phải làm như thế nào, tương lai có còn thể diện để đi nghênh giá hồi cung hay không, thật sự là rất khó nói trước.”

“Đáng lý ta không thích nói nhiều như vậy.” Minh Trạh cau mày, “Chẳng qua các người càng ngày càng không có quy củ gì cả, Hoàng bá phụ chỉ mới rời đi mấy ngày mà đã đòi nâng ngũ hoàng tử ra ngoài.” Lắc đầu một chút, Minh Trạh bày tỏ sự thất vọng, “Cũng không phải ta khoe khoang, nếu các người muốn làm đại quan thì cần phải bỏ thêm chút công phu vào. Cứ kêu chíp chíp thế này thì chẳng có đậu hủ nóng mà ăn đâu.”

Đám triều thần cũng không biết là đang bị Minh Trạh mê hoặc hay là bị loại phân tích thần kỳ này của hắn làm cho mê mẩn, dù sao hôm nay từ lúc lâm triều đến khi chấm dứt đều lộ ra một vẻ sáng hài hòa tốt đẹp, còn đẹp hơn cả ánh ban mai bên ngoài.

Trong sử sách có vô số người dùng vô số phương thức để nổi danh, tỷ như một vị hoàng đế thích đánh giặc, nhiều lần thắng trận cho nên mọi người liền xưng hắn là Võ đế. Một vị hoàng đế khác theo đuổi chính sách nhân từ cho nên được xưng là Nhân Tông. Còn có Cảnh đế, Văn đế, tuy không giống nhau nhưng đều biểu đạt ý tứ tốt đẹp.

Tuy rằng Hoàng đế của Đại Phượng có tính cách độc đáo, nhưng duy nhất một mình Minh Trạh thật sự độc chiếm một chữ, hắn nói hươu nói vượn được hậu nhân xưng là Nhạc Tân.

.....

P/S: chắc chắn, 2 ông cha hám sắc bị lọt hố =.=

140. Chương 140: Sau Khi Thành Hôn

Nghe vua nói một câu còn hơn mười năm đọc sách.

Lời nói của Minh Trạh khi lâm triều rất có hiệu quả, nhiều người về phủ đều tính toa cầu Phật hoặc là cùng phụ tá thương thảo suy đoán của Minh Trạh.

Minh Trạh là ai, là thế tử Trần Nam Vương phủ, thuở nhỏ lớn lên trong cung, là đệ tử được Hoàng đế bệ hạ sủng ái nhất. Mà hoàng thất chú ý cái gì, chính là mệnh vàng lời ngọc, tuy Minh Trạh chỉ là thế tử của Trần Nam Vương phủ nhưng cũng phải chú ý cái gì gọi là ngân khẩu ngọc ngôn.

Hắn không thể bịa ra những gì mà chính mình không nắm chắc. Lại nhìn vào lúc lâm triều, Minh Trạh có bằng chứng, suy đoán hợp lý, mà lời nói hôm nay của Minh Trạh đúng là sét đánh ngang tai, suýt nữa đã làm cho bá quan văn võ mất hồn mất phách.

Ngụy thái hậu trong cung cũng phải tin tưởng, bất chấp hiềm khích với Minh Trạh, cấp tốc đem người triệu vào cung, vừa gặp liền hỏi, “Minh Trạh, người biết Hoàng thượng ở nơi nào ư?”

“Hoàng tử mẫu, ta cũng chỉ đến để đô để hỏi thăm tin tức của phụ vương mà thôi.” Minh Trạh nói một cách vô tội.

“Vậy khi lâm triều người đã nói...”

“Chuyện này liên quan đến bí ẩn của Trần Nam Vương phủ, thứ cho ta không thể nói với ngài.” Minh Trạ bày ra vẻ mặt khó xử.

Đỉnh đầu của Ngự thái hậu như muốn bốc khói, Minh Trạ vẫn làm bộ làm tịch, nhất thời khiến Ngự thái hậu nóng nảy, tức giận nói, “Đã đến lúc nào rồi mà ngươi còn bày đặt bí ẩn! Hoàng thượng là bá phụ của ngươi! Phụ vương là phụ vương của ngươi! Ngay cả tin tức chính xác mà cũng không có, hay là....chỉ có một mình lão bà này lo lắng sốt ruột thôi sao?” Nói xong liền bật khóc.

“Hoàng tổ mẫu nói như vậy chẳng phải là vu tội bắt trung bắt hiểu cho ta hay sao...” Minh Trạ có chết cũng không chịu nói ra, “Tùy ngài muốn nghĩ thế nào cũng được, ta không thẹn với lương tâm.” Lại liên tục thở dài, “Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu.” Vung y mẹ muốn rời đi. (Người hiểu ta thì sẽ biết lòng ta có lo âu, không hiểu ta thì ta còn cầu làm chi)

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Hôm nay không hỏi được tung tích của nhi tử thì Ngự thái hậu nhất định không để Minh Trạ rời đi.

Minh Trạ cau mày, “Thái hậu nương nương, thần đã là nam tử trưởng thành, làm sao có thể ở lâu trong hậu cung. Còn nữa, việc mà Thái hậu nương nương yêu cầu thì thần thật sự không biết, thỉnh Thái hậu nương nương chớ để thần khó xử.” Thẳng thừng nhắc chân rời đi.

Ngự thái hậu suyt nữa đã tức đến ngất xỉu, bà ta làm Thái hậu, bảo bất kỳ ai đứng lại thì có người nào dám thẳng thừng phát y mẹ rời đi như vậy hay không, nhất thời khí huyết dâng lên, huyết áp dồn nén, sắp sửa ngất xỉu.

Sau khi Minh Trạ bước ra khỏi Từ Ninh cung thì từ bên gian trong có một hoàng tử bước ra, vội vàng đỡ lấy Ngự thái hậu, dìu người đến nhuyển tháp mà ngồi xuống, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Minh Trạ xưa nay vẫn như thế, tổ mẫu đừng chấp nhặt với hắn.” Lại bưng trà ấm hầu hạ Ngự thái hậu.

Người này có khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt có vài phần giống với Ngự thái hậu, rõ ràng là nhị hoàng tử Phụng Minh Lan.

Ngự thái hậu thở hổn hển vài cái thì mới có thể dần dần lấy lại bình tĩnh, bất quá trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể khôi phục lòng tự trọng đã bị Minh Trạ tổn thương, vẫn vô cùng tức giận, bất quá an nguy của nhi tử là quan trọng hơn hết thảy, Ngự thái hậu nhin xuống phần nộ, cắn răng mà hỏi Phụng Minh Lan, “Lan nhi, ngươi cảm thấy Minh Trạ nói thật hay là giả?”

Trong mấy hoàng tôn thì Ngự thái hậu thích nhất Phụng Minh Lan, đương nhiên nguyện ý nghe theo ý kiến của Phụng Minh Lan.

“Có lẽ Minh Trạ có tin tức riêng.” Phụng Minh Lan nói một cách châm chước.

Ngự thái hậu nhin xuống cơn tức, thấp giọng mắng, “Thật không biết phụ hoàng và Vương thúc của ngươi nghĩ như thế nào mà lại đi lập cái thứ ấy lên làm thế tử.”

Phụng Minh Lan vội vàng khuyên nhủ, “Hoàng tổ mẫu, Minh Trạ cũng có chỗ khó xử của hắn. Tính tình của hắn có một chút không tốt, nhưng tâm địa cũng không tệ lắm, bằng không cũng sẽ không để lộ tin tức cho chúng ta. Hoàng tổ mẫu nghĩ thử xem, nếu phụ hoàng và Vương thúc cố ý giấu diếm mà Minh Trạ lại nói rõ ra ngoài thì chẳng phải là làm trái ý phụ hoàng hay sao?”

“Ngươi thấy thái độ của hắn hay không!” Ngự thái hậu than nhẹ, “Minh Lễ chưa bao giờ như vậy cả.”

Phụng Minh Lan thật sự không biết nên khuyên như thế nào mới tốt, Minh Trạ và Ngự thái hậu nhất định là oan gia từ kiếp trước, hai người chẳng ai ưa nổi ai. Phụng Minh Lan đành phải nói, “Tổ mẫu, Minh Trạ từ trước đến nay luôn anh minh trong chuyện chính sự, quyết định của phụ hoàng và Vương thúc cũng không hề sai.”

Ngự thái hậu tuy rằng cảm miệng nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, cuối cùng thêm vào một câu, “Phụ hoàng và Vương thúc của ngươi không sao là tốt rồi.”

Kỳ thật Minh Trạ cũng chỉ nguyện ý bảo trì quan hệ ôn hòa với Ngự thái hậu để làm vui lòng Vạn tuế gia mà thôi. Nhưng nữ nhân này thật sự là không biết điều, vương vís khó chịu, không có chút phong thái

của một Thái hậu. Nhưng mà suy nghĩ một chút, Ngụy thái hậu chỉ là một người bó củi, may mắn được làm Thái hậu, cho nên không thể yêu cầu quá cao đối với bà ta.

Minh Trạng gọi Lê Băng đến hỏi, “Nay Cửu Môn Đề Đốc là người nào?”

“Là Hà Thiên Sơn, Hà đại nhân.”

“Hà gia.” Minh Trạng suy nghĩ một chút, “Là Vĩnh Yên Công Hà gia, bên ngoại của Hiếu Tuệ hoàng hậu ư?”

“Dạ.”

Minh Trạng cười cười, Phượng Cảnh Kiên cũng có cái mạng khắc thù, chính thù của hắn là tiểu thư Điền gia của Thọ Ninh Hầu: Hiếu Tuệ hoàng hậu, bất quá vị Hoàng hậu này bạc mệnh, không được vài năm thì đã qua đời. Tiếp theo, Phượng Cảnh Kiên liền lập Hoàng quý phi Hà thị làm Hoàng hậu, vị này có thể bước ra từ những cuộc tranh chấp nội cung để làm chủ nhân Khôn Ninh cung cũng là vì nàng ta sinh được đại hoàng tử.

Đáng tiếc Hà hoàng hậu cũng không may mắn hơn Hiếu Tuệ hoàng hậu được bao nhiêu, vì đại hoàng tử bị bệnh chết non cho nên Hà hoàng hậu thương tâm quá độ mà cũng đi theo.

Lại nói tiếp, Phượng Cảnh Kiên không phải không lập thái tử, đại hoàng tử chết sớm, lúc ấy đã được phong làm Hoài Nhon thái tử, lấy nghi lễ hoàng thái tử mà an táng trong hoàng lăng.

“Để ý kỹ phủ của hắn, cùng với động tĩnh của Hà Thiên Sơn và Vĩnh An Công.” Minh Trạng lại thêm vào một câu, “Còn có đề đô Tuần Thú Sứ Trần Tứ Hiền nữa.”

Lê Băng lĩnh mệnh rời đi, Hà Ngọc cười hì hì tiến vào, sau khi hành lễ thì nói, “Chúc mừng điện hạ.”

Minh Trạng nghiêng mặt cười khẽ, “Có chuyện gì vui à?”

“Tướng quân phủ Lục gia phái người đưa tin báo hỉ, bảo rằng tứ cô nãi nãi đã mang thai.” Hà Ngọc vừa cười vừa bẩm báo.

“Ồ? Nhanh như vậy sao?” Minh Nhã mới tí tuổi đầu mà.

Hà Ngọc cảm thấy phản ứng của chủ tử nhà mình quá mức kỳ kỳ, bèn nói, “Điện hạ, đây là đại hỷ sự, tứ tiểu thư vừa gã qua đã có tin vui, thật sự là rất may mắn.”

Suy nghĩ một chút về tư tưởng nhận thức của những người ở thời đại này, Minh Trạng đành phải tỏ ra vui vẻ mà cười nói cho giống mọi người, “Chứ còn gì nữa? Là ai đến báo hỉ?”

“Quần gia phủ tướng quân đến báo hỉ.” Hà Ngọc nói, “Đại quần gia đang tiếp hỉ.”

“Bảo hỉ đến đây.” Đáng lý Minh Trạng cũng không có hứng thú gặp mặt một quần gia, chẳng qua quan hệ thông gia thì lại khác, hơn nữa Minh Nhã không phải đích nữ, mặc dù hắn không cần đặt tên quần gia kia vào trong mắt, bất quá khả năng tưởng tượng của nhân loại rất cao siêu, bọn họ có thể vì vậy mà cho rằng Minh Trạng chỉ có tình cảm bình thường đối với thứ muội, đây là một thái độ rất tế nhị nhưng sẽ ảnh hưởng đến địa vị bên nhà chồng của Minh Nhã.

Minh Trạng chỉ hỏi vài câu đơn giản, sau đó chuẩn bị danh mục lễ vật dày đặc bảo quần gia mang về.

Minh Trạng tranh thủ thời gian gặp Minh Diễm, nay Minh Diễm chỉ mới hai mươi tuổi đầu, vẫn xinh đẹp mỹ miều như trước, hiện tại đã là mẫu thân của ba đứa nhỏ.

Nhìn một đám đầu củ cải gọi hắn là cữu cữu thật sự là không quen. Minh Trạng ngượng mặt, bày ra bộ dáng uy nghiêm, phát quà cho mấy tiểu hài tử, hơn nữa còn sờ sờ đầu bọn họ, “Cầm chơi đi.”

Tiểu củ cải nghe theo đại củ cải, kéo dài giọng nói ngọt ngào, “Tạ cữu cữu.”

Minh Trạng kéo qua một tiểu củ cải mà xoa bóp hai gò má phúng phính, ngạc nhiên mà nói, “Thật là mềm nha.”

“Trước đây người cũng vậy mà.” Minh Diễm cúi người ôm lấy tiểu hài tử vẫn cứ túm lấy làn váy của nàng này giờ, tiểu tử kia giống như tiểu trư đang rúc trong lòng mẫu thân, Minh Diễm vuốt lưng của tiểu tử kia rồi mỉm cười nói với Minh Trạng, “Lão tam chẳng mũm mĩm như người khi đó đâu.”

Minh Trạm liếc mắt nhìn diệt tử giống như tiểu trư của mình, thật sự là muối mặt, có chết cũng không thể thừa nhận, “Trước đây ta béo như vậy hay sao?”

Minh Diễm cười, “Chuyện này có gì đâu, lúc ấy ai mà không khen ngươi là có phúc khí cơ chứ.” Tiểu tử kia rúc vào lòng mẫu thân trong chốc lát lại giãy dụa đòi giỡn với ca ca và tỷ tỷ ở dưới chân, Minh Diễm mỉm cười rồi đưa hắc cho nhũ mẫu, “Minh Nhã mới là có phúc khí, nhanh như vậy đã có tin tốt. Chừng nào rảnh ngươi đi thăm nàng, ta cũng sẽ đi cùng.”

“Vậy ngày mai đi.”

“Phụ vương thì sao, bao giờ phụ vương trở về?” Minh Diễm nhin không được mà hỏi một câu.

Minh Trạm dường như không hiểu được vì sao Minh Diễm lại hỏi như vậy, chẳng lẽ hắc biết tung tích của Phượng Cảnh Nam hay sao? Bất quá hiện tại Minh Trạm tỏ ra kinh ngạc nhưng sắc mặt lại không hề thay đổi, Minh Diễm vẫn chưa sinh nghi, trái lại chỉ cười một cách lý giải, “Trước đó vài ngày, ta cứ lo lắng mãi. Sau lại nghe tỷ phụ của ngươi bảo rằng khi lâm triều ngươi nói Hoàng bá phụ và phụ vương đều bình an, khi đó ta mới an tâm. Quên đi, chuyện chính sự mà có nói ta thì ta cũng không hiểu.”

Trời ạ, chẳng lẽ hắc thuận miệng nói một chút mà đã hiệu quả như thế hay sao? Minh Trạm cảm thấy khó có thể tưởng tượng. Bởi vì để đối phó với sự nghi ngờ của mọi người, hắc phải chuẩn bị nhiều màn nói dối hơn nữa.

Người cổ đại cũng dễ bị lừa quá đi!

Hắc hoàn toàn không lo lắng thân phận của mình có thích hợp nói hưu nói vượn hay không.

Tỷ đệ hai người thương nghị hảo thời gian đi thăm Minh Nhã, còn trò chuyện một lúc lâu, sau đó Minh Trạm thỉnh an Thái Dương đại công chúa, dùng ngọc thiện ở Thọ An Hầu phủ rồi mới hồi phủ.

Kỳ thật mọi người cũng bán tín bán nghi đối với lời nói của Minh Trạm, cho nên cả triều văn võ có một nửa đều nhìn chằm chằm động tác của Trần Nam Vương phủ.

Minh Trạm đến nhà của tỷ tỷ trước, sau đó là đi vấn an muội muội đang có thai, nhàn nhã đến mức khiến người ta muốn học mẫu.

Bên chồng của Minh Nhã thật sự kém xa Minh Diễm, đương nhiên cũng không phải nói bên chồng của Minh Nhã bần cùng, Phượng Cảnh Nam làm sao có thể gả nữ nhi của mình cho gia tộc hèn hạ cơ chứ. Trong phủ cũng có tiểu kiều lưu thủy, hòn non bộ, rường cột điêu khắc này nọ cũng không ít.

Minh Trạm thật sự chịu không nổi quy củ của gia tộc này, xưng hô sắp xếp theo tập tước từ Lục đại lão gia đến Lục gia, cả đám người liên tục thỉnh an hắc. Minh Trạm cơ hồ muốn nói một tiếng miễn lễ bình thân, liếc mắt một cái, Hà Ngọc nâng dậy Lục đại lão gia, thế này mới bắt đầu trò chuyện, toàn bộ quá trình đều mất tự nhiên giống như lúc lâm triều.

Nhưng thật ra Minh Diễm lại thuận lợi gặp được Minh Nhã, thân phận của nàng đủ cao, chỉ cần nói với đám đại tiểu thái thái của Lục gia một tiếng, “Làm phiền.” Lại nói thêm vài ba câu khách sáo rồi lập tức tiến thẳng vào viện của Minh Nhã.

Công Hầu không thể so sánh với Vương phủ, Lục gia không ít người, nay chỗ ở của Minh Nhã hơi nhỏ hơn so với lúc mới tiến vào Lục gia, chẳng bằng cả khuê phòng của Minh Nhã khi còn ở Vương phủ.

Tiểu nha đầu đã vào bẩm báo trước, Minh Nhã xuất môn nghênh đón Minh Diễm, Minh Diễm vội vàng đỡ lấy cánh tay của nàng, “Vì sao lại đi ra đây?”

“Đại tỷ.” Minh Nhã mỉm cười, hai lúm đồng tiền tròn xoay hiện lên bên má, dịu dàng nói, “Muội không sao, thân mình rất khỏe, là lão thái thái và các thái thái làm quá mà thôi.”

Minh Diễm cùng nàng bước vào nhà, ôn hòa hỏi, “Ta nhớ rõ khi các người đại hôn đâu phải ở nơi này, vì sao lại chuyển chỗ như thế?”

Minh Nhã có chút mệt mỏi, có chút bất đắc dĩ, nha đầu trong phòng đều là của hồi môn của nàng, đối diện với tỷ tỷ, nàng cũng không có gì là khó nói, bèn thở dài, “Một lời khó mà nói hết.”

“Làm sao vậy?”

“Đại tỷ tỷ.” Minh Nhã hơi do dự, đợi bọn nha đầu dâng trà thì liền phái các nàng lui xuống rồi mới nói, “Ta cũng nhờ vậy mới biết được. Tướng công cũng không phải nhi tử thân sinh của thái thái và lão gia.”

Minh Diễm run lên, thiếu chút nữa đã đập bẻ tách trà trong tay, “Bọn họ dám khi quân?!”

“Cũng không tính là vậy.” Minh Nhã cau mày nói, “Nghe nói trước kia lão gia và thái thái của chúng ta không có con cái, các dì cũng không có động tĩnh gì, uống đủ loại thuốc, được liệu chất đầy cả phòng, sau này thật sự không còn cách nào khác, vì để thừa kế tước vị, liền để tướng công làm con nối dõi. Tướng công vốn là nhi tử của nhị thúc và nhị thẩm.”

“Có chuyện này ư?” Minh Diễm suy nghĩ một chút rồi khuyên giải an ủi muội muội, “Kỳ thật chuyện này cũng không tính là gì, đích tôn vô tử, vì để thừa kế chăm lo hương khói cho nên phải xin con nối dõi là chuyện thường tình.”

“Có điều tỷ tỷ không biết, sau khi cho tướng công làm con nối dõi thì thái thái của chúng ta ở tuổi tứ tuần bỗng nhiên sinh tiểu thúc tử.” Việc này đã được Minh Nhã dè nén vất vả trong lòng, cũng không có người để nàng kể lể, nắm chặt khăn mà nói, “Không chỉ như thế, từ lúc tiểu thúc tử được sinh ra, các dì cũng nở hoa kết quả, chỉ trong vòng ba năm mà thứ tử thứ nữ tăng thêm vài người. Cũng không phải thái thái đối với chúng ta không tốt, chẳng qua ai mà không thương cốt nhục của mình cơ chứ, huống chi còn có chuyện tước vị nữa.”

“Chuyện này thật sự là....” Tuy rằng chỉ là một tước vị tướng quân nho nhỏ, cho dù là diệt tử thì cũng không thể so sánh với nhi tử của mình, Minh Diễm nói, “Muội phu thế nào? Đối với muội có tốt không?”

Minh Nhã gật đầu.

“Muội đang có thai, hiện tại thế nào? Hắn có đề cập đến chuyện nạp tiểu thiếp không?”

“Quả thật là không có.” Minh Nhã nói, “Dù sao chúng ta cũng là tân hôn, từ khi nghe thấy tin tức tứ ca muốn đến để đô thì hắn càng đặc biệt khách khí đối với muội.”

Minh Diễm vỗ tay của Minh Nhã, “Cứ từ từ, trước tiên sinh hạ đích tử là được.”

“Đại tỷ, muội thật sợ thái thái sẽ nhét thêm người vào viện của muội.” Minh Nhã nhỏ giọng nói.

“Chuyện này chưa hẳn, muội ngẫm lại đi, chúng ta xuất thân từ đâu, muội cũng là Quận quân được ngự phong, bà ta bất quá chỉ là cáo mệnh tam phẩm.” Minh Diễm thấp giọng nói, “Trần Nam Vương phủ còn tồn tại một ngày thì bà ta sẽ không dám làm cản một ngày. Bằng không muội cứ mời Hiếu Thực pháp sư Đỗ Như Lan đến nhà của muội mà giảng kinh một chút thì bà ta sẽ lập tức hiểu rõ.”

Minh Nhã cười ra tiếng, “Làm sao có thể làm như đại tỷ cơ chứ.”

Minh Diễm nghiêm mặt nói, “Chuyện này có đáng là gì, chúng ta vốn là quý nữ vương thất, muội phu thú được người đã là phúc phận của hắn, có người ở đây thì tước vị này tuyệt đối sẽ không rơi vào tay kẻ khác. Tuy nói gừng càng già càng cay, nhưng cũng phải xem tình huống thế nào, chúng ta có xuất thân như vậy, nếu để cho người ta khi dễ thì chẳng phải sẽ khiến kẻ khác chê cười hay sao? Tuy là trường bối và văn bối đều có quy củ nhưng muội cũng phải xuất ra phong thái của Quận quân thì mới được, đừng để người ta coi thường.”

“Như vậy chẳng phải là dùng thân phận để chèn ép hay sao?” Bất chợt làm tức phụ của người ta, Minh Nhã thật sự có nhiều điểm không kịp thích ứng.

Minh Diễm cười cười, không cho là đúng, “Thân phận là để làm gì, là để làm cho chúng ta có cuộc sống an nhàn thư thả. Có nhớ trước đây khi chúng ta đọc sách hay không, trong sử sách có một chương, bảo rằng nữ nhi của Cao Tổ hoàng đế chính là Hiếu Nghi công chúa được gả cho Sở Quốc Công, công chúa không có nhi tử, Sở Quốc Công thì có vài thị thiếp, sau đó lại vì thứ trưởng tử mà thỉnh phong nhưng bị Thái Tông hoàng đế bác bỏ, là vì cái gì? Thái Tông hoàng đế chính mồm nói, không có đích tử chính là vô tự, bao nhiêu người cầu tình, thậm chí có người còn nói vô tự thì làm sao giữ được tước vị, Thái Tông hoàng đế không đồng ý, sau khi Sở Quốc Công qua đời thì Quốc Công phủ bị thu hồi, từ đó không còn Sở Quốc Công nữa.”

“Muốn ta nói, thái thái của muội thật không phải là người thông minh. Tướng quân phủ được gả cho một Quận quân đã là phúc phận, tương lai sẽ có cuộc sống yên ổn, có quan hệ với Vương phủ của chúng ta thì sẽ có nhiều thể diện. Nay vì tiểu tiết mà vứt bỏ đại lợi, đúng là kiến thức nông cạn.” Minh Diễm phân tích cho Minh Nhã, “Nay gả cho người ta, không còn giống như lúc ở phủ, khi ở nhà, chúng ta được sủng ái, mẫu thân lại nuông chiều, chẳng ai ức hiếp được chúng ta. Hiện tại muội gả vào đây, nếu vẫn nhường nhịn như trước kia, lúc đầu người ta còn kiêng kỵ thân phận Quận quân của muội, thời gian lâu dài, khi dễ muội một lần mà không thấy muội phản ứng, khi dễ muội lần thứ hai vẫn không thấy muội phản ứng. Người hiền bị người ta ức hiếp, muội ngấm lại cho tiểu hài nhi trong bụng của mình đi, cũng nên ngấm lại ngày sau nên làm như thế nào.”

Minh Nhã cắn môi, vuốt ve cái bụng chỉ mới nhô lên một chút, trong lòng cảm thấy ấm áp, “Đôi khi muội muốn phản biện một câu, nhưng muội thật là vô dụng, nói đến bên miệng nhưng lại không thể nói ra thành lời.”

“Chỉ cần mở miệng một hồi là được rồi.” Minh Diễm nói, “Chẳng có gì khó cả.” Minh Diễm ở trong phòng Minh Nhã mà giảng dạy cả buổi, đến buổi chiều mới cùng Minh Trạm rời đi, trước khi đi còn cố ý mỉm cười nói với Lục gia lão thái thái và các thái thái, “Tứ muội nói, vì nàng có thai sợ ồn ào nên phải chuyển phòng ở, thật là làm phiền các người. Tứ muội là hài nữ nhỏ nhất trong phủ, được nuông chiều quen rồi, lão thái thái, thái thái từ bi, chăm sóc nàng một chút, chúng ta chờ uống rượu đầy tháng của diệp nhi.”

Lục lão thái thái cười như hoa cúc, miệng vội vàng thưa dạ, nhưng thật ra đại thái thái, nhị thái thái, tam thái thái đều lộ ra biểu tình hơi mất tự nhiên, tuy đã vội vàng che giấu, nhưng rốt cục cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của Minh Trạm và Minh Diễm.

Lão gia nhà họ Lục cung tiễn đến tận đại môn, Minh Trạm lên thẳng xe của Minh Diễm, vì là thân tỷ đệ nên không cần kiêng dè, Minh Trạm hỏi, “Minh Nhã ở nơi này không ổn thỏa hay sao? Vì sao đại tỷ lại đề phòng như thế?”

Minh Diễm xoa xoa thái dương rồi dựa vào thùng xe mà thở dài, “Mọi nhà đều có điều khó nói, Lục gia có ba đời cùng chen chúc trong một phủ, vì có lão thái thái trong nhà, cũng không ở riêng, Minh Nhã có ba tiểu cô tử, năm tiểu thúc tử, tất cả đều đang dần dần lớn lên, nha đầu bên cạnh cũng phải có chỗ ở. Khi nàng đại hôn thì chỗ ở rất rộng rãi, chừng ba gian. Hiện tại không đủ chỗ, bà bà của nàng bảo nàng đổi chỗ, đem nơi đó chia ra thành ba tiểu viện tử, để lại cho mấy tiểu thúc tử đang dần dần trưởng thành.”

“Căn phòng mới này là trước khi đại hôn dùng giấy trang hoàng lại, trong nhà không đủ phòng thì cũng không phải dùng một cái là không đủ, hoa viên của nhà nàng không nhỏ, có thể lấy đất hoa viên làm thành hai tiểu viện cũng được.” Minh Diễm nói, “Minh Nhã mới đại hôn cho nên mặc dù nàng không tình nguyện thì cũng không tiện mở miệng, đành phải tuân theo mà đổi phòng.”

“Việc này không biết cũng không sao, nhưng đã biết thì phải nhắc nhở bọn họ một câu, miễn cho bọn họ nghĩ rằng chúng ta không là gì.” Minh Diễm khẽ nhướn hàng lông mày dài, “Bản tính của Minh Nhã tuy là không quá dịu dàng nhưng lại rất biết nhẫn nhịn, chẳng qua ban đầu tránh không được mà phải chịu thiệt, để xem sau này Minh Nhã sẽ làm thế nào.”

Minh Trạm không cảm thấy việc phòng ở là chuyện đại sự gì cả, “Chỉ là một tiểu viện thôi mà, có gì đâu, nữ nhân các người đa tâm quá.”

Minh Diễm thoáng nhìn Minh Trạm, mang theo một chút ý cười, nói ra những lời sắc bén, “Nữ nhân đa tâm? Chờ xem đi, nha đầu kia không biết đã chịu bao nhiêu thiệt thòi rồi, nếu không thì Lục gia dám đưa ra yêu cầu đổi viện với nàng hay sao?”

“Đại tỷ đã khai thông Minh Nhã rồi ư?”

“Nha đầu ngốc kia cũng không ngốc, chẳng qua ở nhà quen nhẫn nhịn rồi, mẫu thân là người công bằng, vì điều này mà cũng sủng ái nàng hơn một chút.” Minh Diễm nói một cách cảm thán, “Bà bà và mẫu thân làm sao mà giống nhau cho được, chậm rãi rồi nàng sẽ hiểu.” Thái Dương đại công chúa xem như đối nhân xử thế không tệ, tâm tư cũng đặt lên người của nhị tử.

Minh Trạm nói, “Ánh mắt chọn người của phụ vương hoàn toàn thua xa ta.”

Minh Diễm vừa cười vừa nhìn hấn, “Chuyện này thì ta thừa nhận.” Quấn lại một lọn tóc, Minh Diễm nói tiếp, “À, tuy rằng ta không thích Minh Phỉ nhưng nàng ta quả thật không chịu thua kém so với Minh Nhã.”

“Minh Phỉ là người được lòng của Hoàng tổ mẫu nhất, lần này Hoàng tổ mẫu chọn trái chọn phải cuối cùng chọn nhị thiếu gia của Thọ Ninh Hầu phủ, vì thế tử của Thọ Ninh Hầu thú tam diệt nữ của Thái hậu nương nương, cũng là tam tỷ của Thừa Ân Hầu Ngụy Ninh, cho nên Minh Phỉ gả sang đó, vợ của nàng lại chính là a di của nàng, vì vậy rất thân cận. Sau ngày đại hôn, thường nghe nói Điền thiếu gia cùng Minh Phỉ cảm sắt tương hợp, Minh Phỉ cải nam trang theo trượng phu ra ngoài, cũng có một chút thanh danh. Tuy rằng theo ta thì Minh Phỉ có chút bừa bãi, bất quá nàng luôn tự ý làm việc, nay gả cho người khác thì ta cũng không tiện nói nhiều.” Minh Diễm lắc đầu than thở, “Sau đó vị Điền thiếu gia trộm nha đầu của Minh Phỉ, ăn vụng mà không chịu chùi miệng, bị Minh Phỉ bắt gian, lúc ấy đánh cho nha đầu kia một trận chết khiếp, sau đó còn bán vào kỹ viện nữa.”

“Như vậy cũng hơi quá một chút.” Minh Trạ nói. Minh Phỉ là xuyên không đến đây, đương nhiên không thể chấp nhận chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp, nhưng mà bán người ta vào kỹ viện thì hơi quá đáng một chút.

“Thì đó.” Minh Diễm nói, “Đưa đến thôn trang hoặc là lạng lẽ xử trí, thần không biết quỷ không hay là được rồi. Thế mà nàng ta lại để cho mọi người đều biết khiến Thọ Ninh Hầu phủ đều mất mặt. Nha đầu kia rốt cục là bị lôi ra khỏi hầu phủ, bán vào hoa lâu, một đêm bão tố, Điền thiếu gia mất mặt, bị người bên ngoài nhạo báng, há có thể không hận Minh Phỉ? Bất quá vị Điền thiếu gia này cũng không vừa, hấn đến hoa lâu chuộc nha đầu kia trở về rồi nuôi ở bên ngoài.”

Minh Trạ giống như đang nghe đọc tiểu thuyết, thật là thú vị, bèn hỏi, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó Minh Phỉ mang theo ma ma, nha đầu và người hầu đi tìm, lại là một trận đại náo. Khi ấy Điền thiếu gia tức giận muốn lấy kiếm giết nàng, Minh Phỉ ưỡn cổ bảo hấn chém đi, mọi người vừa can vừa khuyên nhủ, cuối cùng lại bị Minh Phỉ đoạt kiếm, thiếu chút nữa là một kiếm đoạt mệnh Điền thiếu gia luôn rồi.” Minh Diễm thổn thức nói, “Điền thiếu gia bị dọa chết khiếp, phải chạy ra ngoài, còn đến quý phủ của chúng ta để tránh né một thời gian, ngay cả nhà cũng không dám về. Bằng không ta cũng chẳng biết chi tiết như vậy đâu.” Minh Diễm thở dài một cách bất đắc dĩ, “Trước kia ta cũng không ngờ Minh Phỉ lại có lá gan như vậy. Nếu có hướng giải quyết thì Thọ Ninh Hầu phủ cũng đâu dám đắc tội quý phủ của chúng ta, ngay cả thế tử phu nhân của Thọ Ninh Hầu phủ cũng cảm thấy có một chút không đúng, bèn thỉnh Minh Lễ Minh Nghĩa đến phủ, sau đó Minh Phỉ mới cho phép Điền thiếu gia về nhà.”

Minh Trạ thấp giọng cười, nếu nói trên một phương diện nào đó thì Minh Phỉ cũng là một kỳ tài.

Minh Diễm nghĩ rằng Minh Trạ đang cười hành vi của Minh Phỉ, nàng cũng cảm thấy có vài phần buồn cười, khóe môi nhếch lên, “Lục gia lại không biết điều, so với Minh Phỉ, có thể thú được nữ nhi như Minh Nhã đã là phúc khí, vậy mà cũng không biết tạ ơn.”

“Dù sao cũng đã gả vào, đại tỷ cũng đã nhắc nhở Lục gia một câu rồi, cứ xem động tác kế tiếp của bọn họ đi. Nếu Lục gia vẫn không biết thân biết phận thì cứ để ta.”

“Người yên tâm đi, trước kia khi ta đến đây thì nha đầu Minh Nhã cũng chẳng nói lời nào, hiện tại ta đã khai thông cho nàng rồi.” Từ sau khi đại hôn, Minh Diễm càng ngày càng hiểu rõ đạo lý huynh đệ tỷ muội phải giúp đỡ lẫn nhau, nhẹ nhàng nói, “Từ từ cũng đến, Lục gia cũng không phải kẻ ngốc.”

.....

P/S: ồ, ko kể đến vụ chanh chua của em Minh Phỉ, tính ra thì em Phỉ này cũng có gan lắm, chẳng thua gì Hoạn Thư.

Lục lão gia và Lục lão thái thái là ông bà nội chồng của Minh Nhã, mấy bà thái thái là con dâu của Lục lão gia và Lục lão thái thái.

141. Chương 141: Vĩnh Ninh

Đêm dài nhân tĩnh.

Minh Trạm còn đang ở trong thư phòng, hần nhìn chăm chăm thiếu niên ở trước mặt, không khỏi cảm thán tạo hóa thật thần kỳ, không hề có huyết thống quan hệ nhưng lại có thể giống nhau đến thế. Chẳng qua người này không có khí thể ung dung như Minh Trạm, tay chân có vẻ hơi khúm núm, trong lòng bất an, vừa nhìn liền biết.

“Trong thời gian ngắn cũng có thể lừa người.” Minh Trạm cười cười, “Hảo hảo dạy hần, ta sẽ có trọng dụng.”

Ngàn dặm xa xôi đến để đô như vậy, hần đương nhiên sẽ không thể không chuẩn bị.

Thọ lễ của Lão Vĩnh Ninh Hầu đến thật trùng hợp, lúc này không nhà nào nguyện ý giống trống khua chiêng để chúc mừng, cho dù tôn tử của Vĩnh Ninh Hầu gia là Minh Trạm thì cũng vậy, thọ thần của lão Vĩnh Ninh Hầu cũng không tổ chức linh đình, thậm chí cũng không phát thiệp ra ngoài.

Bất quá Minh Trạm vẫn đến mừng thọ.

Vệ gia kỳ thật có đặc điểm rất riêng biệt, từ trên người của lão Vĩnh Ninh Hầu, Minh Trạm có thể nhìn thấy rất nhiều điểm giống mẫu thân, hoặc phải nói là Vệ vương phi giống phụ thân, không phải ở dung mạo mà là ở tính cách.

Lão Vĩnh Ninh Hầu đã tám mươi bốn tuổi, người ta hay nói bảy mươi ba, tám mươi bốn, Diêm Vương không tiếp thì tự mình đi, đây là những năm mấu chốt mà tập tục dân gian hay nói. Lão Vĩnh Ninh Hầu mặc y bào màu lam, ngay cả đai lưng và hài cũng đều màu lam.

Kỳ thật thân thể của lão Vĩnh Ninh Hầu thật không tệ, hần còn có thể tự mình pha trà, bàn tay cầm bình trà rất ổn định.

“Ném thử đi, trà này là trà mới năm nay, mẫu thân của người thích Thiết Quan Âm, nghe nói người thích Bích Loa Xuân.” Lão Vĩnh Ninh Hầu vừa cười vừa chỉ tay.

Minh Trạm cầm lên một tách trà nhỏ, ngửi ngửi hương thơm rồi cười nói, “Kỳ thật tôn nhi cũng không chú ý đến trà lắm, ngay cả ném cũng chỉ là giả vờ, cũng không thể phân biệt là ngon hay dở.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu cười ha ha, giương mắt nhìn Minh Trạm, hé ra khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng ánh mắt lại trong veo như nước, uống một ngụm trà, “Ta cũng không thể phân biệt là ngon hay dở, chẳng qua thường giao tiếp với người có học thức, cho dù không hiểu thì cũng giả vờ là biết một chút. Chân chính hiểu về trà là mẫu thân của người, nhìn ngửi ném vị trà, tất cả đều do Phương hoàng hậu chỉ dạy.”

“Mẫu thân và Phương hoàng hậu có quan hệ thật tốt.”

“Khi ngoại tổ mẫu của người mang thai mẫu thân của người thì tuổi cũng đã khá lớn, mẫu thân của người được ba tuổi thì ngoại tổ mẫu đã qua đời.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Phương hoàng hậu cùng ngoại tổ mẫu của người là thân tỷ muội, quan hệ thân mật, vì thương tiếc mẫu thân của người từ nhỏ đã thiếu thốn, cho nên liền đón mẫu thân của người vào trong cung, nuôi dưỡng mẫu thân của người cùng với Kính Mẫn đại công chúa, cũng xem như cho Kính Mẫn đại công chúa có người chơi cùng.”

Minh Trạm cúi mắt nói, “Mẫu thân cũng không thích phụ vương, khi nàng gả cho phụ vương thì nhất định đã chịu không ít uất ức.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu lại cảm thấy kinh ngạc khi Minh Trạm nói ra lời này, mỉm cười thở dài, “Ban đầu điện hạ vừa đến để đô nhất định cũng chịu không ít uất ức. Có đôi khi chịu chút uất ức cũng không phải chuyện xấu, mài sắt nên kim. Mẫu thân của người không thích Vương gia, có một số việc cũng không tính là uất ức. Lúc đó, cho dù là Vĩnh Ninh Hầu phủ, Khôn Ninh cung hay là Trấn Nam Vương phủ thì đều cần hôn sự này. Tính tình của mẫu thân người kỳ thật không giống với Phương hoàng hậu, cho dù ở nơi đâu thì nàng vẫn là người sẽ khiến cho ngày tháng của mình trở nên tốt đẹp hơn.”

“Khi còn trẻ mẫu thân có từng thích người nào hay không?”

“Có.” Lão Vĩnh Ninh Hầu không nhanh không chậm mà nói, “Nhưng mà mẫu thân của ngươi không yêu cầu gả cho hần.”

“Vì sao?” Minh Trạh lắc đầu, “Có thể để cho mẫu thân yêu thích thì nhất định không phải người bình thường.” Cũng sẽ không tồn tại vấn đề môn đăng hộ đối.

Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Ngươi biết chơi cờ không? Cái loại cờ trắng đen, trên bàn cờ có rất nhiều quân cờ. Khi đó có thể so sánh để đô với một bàn cờ lớn, mọi người chính là quân cờ trên bàn cờ, bao gồm Vĩnh Ninh Hầu phủ và mẫu thân của ngươi, chúng ta cũng không phải người chơi cờ, Minh Trạh. Rất nhiều thời điểm chúng ta chỉ là một con cá nhỏ giữa sóng nước mênh mông, chỉ có thể trôi dạt theo dòng nước, cho dù có thể tạo nên một chút gợn sóng nhưng thực tế cũng không thể thay đổi phương hướng của con sông. Mà mẫu thân của ngươi từ nhỏ đã biết sẽ gả cho Trần Nam Vương tương lai. Đây là sự lựa chọn của nàng, cũng là Phương hoàng hậu đã an bài.”

Minh Trạh quyết định chấm dứt đề tài này, hần hỏi tiếp, “Nghe nói ngoại tổ phụ từng nhậm chức Tổng đốc Chiết Giang, nhất định hiểu biết về Chiết Giang khá rõ ràng, chẳng bằng ta chỉ biết lý luận suông mà thôi.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu vuốt râu mỉm cười, “Đã lâu ta không để ý đến triều chính, nếu hiện tại ngươi hỏi tình hình Chiết Giang thì ta thật sự là không biết. Nhưng mà có lẽ ngươi muốn hỏi thăm tình hình Chiết Giang năm xưa đúng không? Ta không rõ vì sao ngươi lại muốn hỏi như vậy?”

“Nếu muốn xuống tay với Hoàng thượng thì không phải một sớm một chiều có thể làm được. Hơn nữa ai biết khi nào thì Hoàng thượng đi nam tuần, lại ở địa phương nào? Còn phải mua chuộc quan phủ trước, chuẩn bị mỹ nhân, cứ thế mà đến nay triều đình cũng không có tin tức. Ta nghĩ hết thấy đều cần thời gian dài để chuẩn bị, nhân lực, vật lực, tài lực, tất cả cũng không phải số nhỏ.” Minh Trạh bình tĩnh nói, “Đây không phải là thế lực nhỏ bé. Hoàng thượng đăng cơ nhiều năm, cũng không lời lỏng đối với Giang Nam. Nhưng đối phương lại có thể hùng cứ nhiều năm như vậy dưới mí mắt của hần, nghĩ lại một chút, đương nhiên có thể nghĩ đến chuyện khi xưa ngoại tổ phụ từng nhậm chức Tổng Đốc Chiết Giang.”

“Mặc dù mẫu thân gả cho phụ vương, Vĩnh Ninh Hầu phủ cùng Trần Nam Vương phủ kết thân, phụ vương chỉ có một mình ta là đích tử, ngoại tổ phụ có công ủng hộ Hoàng thượng, nhưng hết thấy những điều này cũng không thể gạt bỏ sự ủng hộ đối với Lệ thái tử năm đó của ngoại tổ phụ cùng với quan hệ thân cận như mẫu tử của Phương hoàng hậu và mẫu thân, cho nên ngoại tổ phụ đã sớm lập tức vị.” Minh Trạh nói, “Có một thời gian dài tuy rằng Hoàng thượng không động vào Vĩnh Ninh Hầu phủ nhưng cũng không tín nhiệm Vĩnh Ninh Hầu phủ. Vì vậy ta cho rằng mặc dù năm đó ngoại tổ phụ kinh doanh ở Chiết Giang khá lâu, nhưng sau khi tân đế đăng cơ thì ngài không còn tiếp tục kinh doanh ở nơi đó nữa, bởi vì Hoàng thượng rất đề phòng ngài, một khi bị Hoàng thượng biết thì hần sẽ không nể mặt ai mà cứ thẳng tay hạ thủ đối với Vĩnh Ninh Hầu phủ.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu tán thưởng, “Ngươi nói đúng. Có thể nói cho ta biết làm cách nào mà ngươi phát hiện điều này hay không?”

“Tiên đế là một Hoàng đế rất đặc biệt, hần cực kỳ thâm tình đối với Phương hoàng hậu, hơn nữa Tiên đế cũng rõ ràng là một người nhu nhược, trong khi Phương hoàng hậu lại là một nữ nhân mạnh mẽ, một người nhu nhược sẽ bắt giặc ý vào người mạnh mẽ ở bên cạnh mình.” Minh Trạh nói, “Tôn nhi nghĩ, lúc ấy Phương hoàng hậu đã can thiệp vào triều chính. Như vậy muốn tranh đoạt thì không chỉ tranh đoạt cùng Lệ thái tử mà còn phải đấu với cả Phương hoàng hậu, nhưng nữ nhân này thật sự có ảnh hưởng quá lớn đối với Tiên đế. Phương hoàng hậu vốn xuất thân từ Tỉnh Quốc Công phủ, lại tự mình dưỡng dục mẫu thân, có Vĩnh Ninh Hầu phủ ủng hộ, Chiết Giang là nơi nào, thuế ruộng của triều đình ở nơi này là nhiều nhất. Không có Hoàng đế nào mà lại bỏ qua kinh thương ở Chiết Giang, một Chiết Giang tiến cống bao nhiêu quan viên, ngoại tổ phụ lại có thể liên tục nhậm chức Tổng Đốc ba vùng Chiết Giang, nhất định không thể thiếu một phần trợ giúp của Phương hoàng hậu. Đây là quan hệ đôi bên cùng có lợi.”

“Trên thực tế cuối cùng Hoàng thượng cùng phụ vương cũng không phải chiến thắng Phương hoàng hậu mà là chiến thắng Lệ thái tử, còn Phương hoàng hậu thì chỉ có một nhi tử này. Lệ thái tử bức cung thất cố hoàng đế, điều này làm cho Phương hoàng hậu không thể không lui bước, mất đi chức vị Hoàng hậu.” Minh Trạh cơ hồ có thể quay trở lại tình thế ngay lúc đó, điều này làm cho lão Vĩnh Ninh Hầu thật sự thần phục, gật gật đầu, ra hiệu cho Minh Trạh nói tiếp, “Nhưng mà ai cũng không ngờ mặc dù Phương hoàng hậu bị

biếm thành Hoàng quý phi thì sức ảnh hưởng của nàng lên Tiên đế chỉ có tăng chứ không giảm, cho nên trên thực tế, trước khi Phương hoàng hậu chưa chết thì nàng vẫn có sức ảnh hưởng không gì sánh nổi lên triều đình. Nhưng mất đi thái tử thì Phương hoàng hậu sẽ có suy nghĩ gì đối với giang sơn không thuộc về nhi tử của nàng? Nàng sẽ làm ra chuyện gì? Trong tay của nàng vẫn nắm lấy quyền lợi mà người khác khó có thể với tới, nhưng trên thực tế nàng đã không còn muốn gánh lấy giang sơn này. Từ khi Phương hoàng hậu bị phế thành Hoàng quý phi rồi chuyển sang Khôn Ninh cung, sau đó là tự tay ban thưởng cái chết cho Lệ thái tử, cuối cùng là Phương hoàng hậu qua đời, chỉ trong vòng hai năm mà nàng đã làm rất nhiều chuyện. Mà lần này ngự giá trùng hợp xảy ra bất trắc ở Dương Châu, hai năm trước, cái chết của tiểu Quận quân của Kính Mẫn đại công chúa dường như có liên quan đến sự kiện đã xảy ra ở tiền triều, ta tin tưởng chuyện này nhất định có liên quan đến nhau.”

“Trang Du có hảo nhi tử.” Lão Vĩnh Ninh Hầu vui mừng nhếch môi, trên khuôn mặt già nua như vỏ cây tùng của hắn hiện lên một chút thần thái nhẹ nhàng, “Ta nghĩ không cần ta nói thì người cũng có thể đoán được đại khái sự việc.”

“Lệ thái tử vẫn chưa chết hay sao?” Minh Trạh hỏi.

“Không, hẳn thật sự đã chết.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói một cách thẳng thắn, “Nguyên nhân thái tử bị phế, người có biết hay không?”

“Nguyễn Hồng Phi?”

Lão Vĩnh Ninh Hầu than nhẹ, cúi đầu nhìn bộ trà cụ tinh xảo trong tay, “Nếu nói người chân chính đáng thương nhất thì chính là hắn. Nguyễn Hồng Phi là trưởng tử của Bắc Uy Hầu, mười tám tuổi đỗ Trạng Nguyên, có bút pháp thần kỳ, là một nhân vật phong lưu tài hoa, mọi người thường nói phải sinh nhi tử như Nguyễn đại lang. Tiên đế thích tài hoa vô song của hắn, lệnh hắn làm học sĩ. Sau đó hắn lại chết trên giường của Lệ thái tử.”

“Tuy Hoàng thất nói là cao cao tại thượng, bất quá chân chính xem thái tử như cỏ rác thì vẫn rất ít.” Giọng nói của lão Vĩnh Ninh Hầu trở nên lạnh lẽo, tỏ vẻ chán ghét khi nhớ về chuyện này, “Tiên đế là người hiền hòa, cũng chịu không được hành động này của thái tử, Bắc Uy Hầu phủ dộc sức vì triều đình nhiều năm, Nguyễn gia lão thái thái sau khi nghe chuyện như thế thì đêm hôm đó đã qua đời. Trong một lúc Bắc Uy Hầu đồng thời mất cả mẫu lẫn tử...”

“Vì vậy mà Lệ thái tử bị phế, nhưng khi chiếu thư phế thái tử chưa đến thì hắn lại nổi cơn điên mà bức cung thất cổ hai vị hoàng tử trong cung.”

“Trong đó có ẩn tình hay sao?” Minh Trạh hỏi.

“Theo ta được biết Nguyễn Hồng Phi và Ngụy Tử Mẫn Thừa Ân Hầu giao hảo nhiều năm, lúc ấy rất cục Nguyễn hồng Phi làm sao mà lại rơi vào tay của thái tử thì ta cũng không quá rõ ràng.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Nhưng mà sau đó mẫu thân của người đã tìm ta để xin một viên thuốc. Vĩnh Ninh Hầu phủ truyền thừa nhiều năm, đương nhiên có chút dược liệu bí mật không muốn người ta biết, loại dược này tên là Quy Túc hoàn, người nào ăn xong sẽ rơi vào trạng thái chết giả, bảy ngày sau mới có thể thức tỉnh.”

Minh Trạh cau mày nói, “Chuyện này không có khả năng, cho dù ngoại tổ phủ nói Nguyễn Hồng Phi là giả chết nhưng lúc ấy Nguyễn gia nhất định đòi liêm thi, mẫu thân khi ấy còn rất trẻ, cũng không có lực lượng gì, Bắc Uy Hầu phủ cũng không phải là ngồi yên, làm sao có khả năng ngay cả xác của nhi tử bị đánh cắp mà cũng không biết?”

“Nếu do Phương hoàng hậu ra tay thì nhất định có khả năng.”bLão Vĩnh Ninh Hầu dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía Minh Trạh, “Người Phương hoàng hậu hận nhất là ai? Ai đã cướp đi giang sơn vạn dặm của nhi tử nhà nàng? Tiên đồ tốt đẹp của Nguyễn Hồng Phi bị đâm nát như thế, vậy hắn hận nhất là ai? Hắn đương nhiên sẽ hận thái tử, nhưng ngoại trừ thái tử thì ai là người đã trợ giúp thái tử làm chuyện đó? Ai là ngư ông đắc lợi? Khi hai người có cùng mục tiêu thì hoàn toàn có thể từ địch chuyển thành bằng hữu.”

“Người mà mẫu thân thích chính là Nguyễn Hồng Phi ư?” Minh Trạh có chút ngỡ ngàng, Vệ vương phi khi nhắc đến Nguyễn Hồng Phi cũng rất bình thường, không có gì đặc biệt, như thể đang nói đến người qua đường.

Lão Vinh Ninh Hầu nói, “Bằng không Trang Du cần gì phải cứu hần?”

“Nguyễn Hồng Phi là một văn nhân, hần cũng tinh thông việc tạo phản hay sao?” Văn nhân tạo phản, mười năm bất thành.

“Hần xuất thân từ thế gia, trên thực tế khi hần mười sáu tuổi đã đến Tây Bắc, Bắc Uy Hầu cùng Bình Dương Hầu có giao tình, Bình Dương Hầu rất tán thưởng hần, Nguyễn Hồng Phi là mượn võ kể chuyện văn.” Lão Vinh Ninh Hầu tiếc thương, “Ta đã gặp rất nhiều người, nếu thật sự có thể dùng chữ thiên tài để hình dung thì Nguyễn Hồng Phi chính là một trong những nhân tài kiệt xuất.”

“Tuy ta may mắn nhậm chức Tổng Đốc ở Chiết Giang nhưng trên thực tế là mọi chuyện ở Chiết Giang đều do Phương hoàng hậu nắm giữ, khi thái tử bị phế thì ta đã sớm rời xa quan trường ở Giang Nam, sau này cũng không giao thiệp với Giang Nam.” Lão Vinh Ninh Hầu nói, “Ta chỉ mạnh hơn kẻ khác một điểm chính là biết nhiều hơn một ít ngạn ngữ. Bất quá ta cũng chỉ biết có nhiều đó. Năm xưa mẫu thân của người mang được cho ai dùng thì ta cũng không rõ, có lẽ không phải, có lẽ nàng căn bản không dùng nó, nó vẫn còn nằm trong tay của nàng.”

Đây là lần đầu tiên Minh Trạng gặp phải chuyện đau đầu như vậy, vì sao mẫu thân lại không ở đây cơ chứ?

.....

142. Chương 142: Tháng Năm

Minh Trạng mang theo một bụng âm mưu quỷ kế lộn tùng phèo về nhà.

Mặc dù Minh Trạng bị hậu nhân chụp cho cái mũ bậc thầy tùy cơ ứng biến bậc nhất, nhưng trên thực tế hần căn bản không thích những âm mưu quỷ kế như vậy. Có người sẽ thích mỗi ngày tính kế rồi lại đề phòng bị người ta tính kế hay sao? Không, hần tình nguyện được sống yên ổn vẫn hơn.

Lúc này trong phủ của nhị hoàng tử cũng đang tiến hành một cuộc mật đàm.

“Điện hạ, nếu những gì Trần Nam Vương thế tử nói là sự thật thì ngài có nghĩ lại hay chưa, vì sao hần lại muốn đem tin tức này công khai cho người trong thiên hạ đều biết?” Tên mưu sĩ với đôi mắt hí cùng hàng lông mày mỏng dính và hàm râu dài ba tấc, vừa vuốt hàm râu xinh đẹp của mình vừa thần nhiên cười hỏi.

“Nay phụ hoàng ở bên ngoài cho nên trong triều hơi hỗn loạn một chút, có lẽ Minh Trạng đang muốn trấn an lòng người.”

Mưu sĩ mỉm cười, “Điện hạ nói rất đúng, bất quá đây chỉ là bề ngoài. Đối với nhiều chuyện, chúng ta phải xem thấu bên trong thì mới hiểu được mục đích cuối cùng của người khác. Tỷ như Trần Nam Vương thế tử cũng không phải người lương thiện gì, người ta ở Vân Quý yên ổn, để đô loạn hay không thì có liên quan gì đến hần? Lại lui về một bước mà phân tích, để đô hỗn loạn cũng không phải là không có lợi cho Trần Nam Vương phủ. Hần ngàn dặm xa xôi đến để đô chỉ vì ổn định cục diện của để đô thôi sao? Thứ cho thần nói thẳng, thế tử cũng không phải người tốt như vậy.”

“Hầy, cái tên Minh Trạng này...” Phượng Minh Lan dừng lại một chút, chuẩn bị tìm một chữ chuẩn xác, nhưng lại cảm thấy rất khó để hình dung, nói một cách bất đắc dĩ, “Chuyện mà hần làm thì mọi người sẽ không thể ngờ được. Hại người ích ta thì hần làm, tổn nhân bất lợi kỷ thì hần cũng làm nốt. Thật giống như chuyện của Hoàng tổ mẫu, Thái hậu ở địa vị cao quý, lại là trưởng bối, hiếu kính một chút cũng đâu có hại gì, vậy mà hần lại như con nhím, như thế nếu không chọc giận Hoàng tổ mẫu thì hần sẽ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu!” (Tổn nhân bất lợi kỷ = hại người mà chẳng có ích lợi gì cho mình)

Mưu sĩ tiếp tục mỉm cười, “Đây chẳng phải là cơ hội có sẵn hay sao, điện hạ?”

Phượng Minh Lan cau mày, tỏ vẻ khó hiểu.

“Sao không thừa dịp hiện tại mà xử lý Trần Nam Vương thế tử?” Mưu sĩ cười một cách nhẹ nhàng.

Phượng Minh Lan lộ ra sắc mặt kinh hãi, vội vàng trách mắng, “Câm miệng. Chu tiên sinh, để đô và Trần Nam Vương phủ trọn đời giao hảo, điều này từng được dặn dò trong thánh huấn của Cao Tổ, vĩnh viễn không thay đổi.”

“Nếu như thế, năm đó vì sao Túc Tông hoàng đế lại phát binh chinh phạt Vân Quý?” Chu mưu sĩ lơ đãng, tiếp tục nói, “Trần Nam Vương thế tử mặc dù còn trẻ nhưng tính tình lại bá đạo cuồng vọng, ngay cả Hoàng thái hậu mà hắn cũng không đặt vào mắt thì làm sao có thể đặt để đô vào mắt? Điện hạ, có bằng lòng nghe vi thần phân tích thể cục ở để đô hay không?”

“Thỉnh tiên sinh cứ giảng.” Phượng Minh Lan rất chiêu hiền đãi sĩ, hơn nữa người này đã trợ giúp hắn rất nhiều.

“Quan điểm của vi thần tương phản với thể tử điện hạ.” Trong đêm tối tĩnh lặng, giọng nói của Chu mưu sĩ trở nên đặc biệt rõ ràng, “Vi thần thấy trong sử sách không có Hoàng đế nào lại khảo nghiệm các hoàng tử bằng cách vứt bỏ ngai vàng mà lẫn trốn. Cục diện của Trần Nam Vương phủ còn phức tạp hơn cả để đô, ít nhất ở để đô huynh đệ điện hạ là thật lòng hiếu kính. Theo điện hạ và vi thần được biết thì nhiều năm nay Trần Nam Vương cùng Trần Nam Vương thế tử không hợp nhau cho lắm. Lúc trước Trần Nam Vương thế tử phải mang danh chất tử đến để đô, còn Trần Nam Vương thì nhắm vào đại công tử Minh Lễ. Chẳng qua thể sự khó liệu, đích tử bị câm bỗng nhiên nói được.”

Chu mưu sĩ lộ ra một nụ cười châm chọc, “Điện hạ có thấy qua ai bị câm mười mấy năm mà bỗng nhiên mở miệng nói chuyện hay không? Cho dù đây là kỳ tích thì vi thần cũng chưa từng nghe qua!”

“Trần Nam Vương phủ là đệ nhất Vương phủ của thiên hạ, xưng bá Vân Quý, quyền thế hiển hách. Trần Nam Vương chỉ có một đích tử, vì sao lại sinh ra một kẻ bị câm? Rồi sau đó lại bỗng nhiên nói được?” Chu mưu sĩ nói, “Duyên cớ trong chuyện này cũng không nhỏ, còn nữa, khi Trần Nam Vương thế tử ở để đô, trên mặt bất ngờ bị thương, đôi lúc cũng bị Trần Nam Vương quả trách công khai, đây cũng không phải chuyện bí mật gì, người nào để ý thì sẽ nhận ra. Ngược lại, điện hạ cũng là nhi tử, nhiều năm như vậy nhất định cũng có lúc chọc giận Hoàng thượng, nhưng có bao giờ khiến cho điện hạ mất thể diện trước mặt người khác hay không? Chỉ như vậy đã có thể thấy rõ vị thế tử này cũng không được lòng Trần Nam Vương cho lắm.”

“Trần Nam Vương có bốn nam bốn nữ, trong đó ba nam một nữ là do trác phi Ngụy thị sinh ra, một nam một nữ là do Vệ vương phi sinh ra. Nhưng trên thực tế thế tử và Ninh Quốc quận chúa là long phượng song sinh, như vậy có nghĩa Vệ vương phi chỉ có thai một lần, lại nhìn niên kỷ của thế tử, ba thứ huynh đều lớn hơn hắn.” Chu mưu sĩ phe phẩy cây quạt lông, “Lúc ấy thế tử sinh ra thì bị câm, nhưng sau mười mấy năm Vệ vương phi không còn cơ hội mang thai nữa. Chuyện này chứng tỏ trên thực tế Vệ vương phi không được sủng ái bằng Ngụy phi.”

“Đối với thế tử mà nói, mẫu thân không được sủng ái, chính mình lại bất hòa với phụ thân, vì vậy thế tử vị luôn trầm trùng nguy cơ. Hiện tại lại truyền đến tin tức Trần Nam Vương mất tích.” Chu Mưu Sĩ cười, “Đối với người khác thì giống như trời đất sụp đổ. Nhưng đối với thế tử thì chẳng có tin nào tốt hơn tin này, chỉ cần xác định tin tức Trần Nam Vương qua đời thì thế tử sẽ kế vị theo gia pháp, trở thành tân Trần Nam Vương, chấp chương hai tỉnh Vân Quý, dưới một người trên vạn người, còn gì đặc ý hơn.”

“Đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là Trần Nam Vương thật sự chết thì mới có thể trở thành sự thật.” Chu Mưu Sĩ cười khế, “Điện hạ, lúc trước Trần Nam Vương thế tử bị câm, đương nhiên sẽ không được xếp vào phạm vi người thừa kế, sau đó hắn đến để đô năm năm, tiếp theo mới được lập làm thế tử, vi thần quên tính toán hắn còn ở Vân Nam tham dự chính sự gần hai năm. Cho dù hắn bẩm sinh là kỳ tài thì khi Trần Nam Vương khỏe mạnh, hắn cũng không thể nắm được hoàn toàn Trần Nam Vương phủ, nếu xác nhận được kết cục của Trần Nam Vương phủ, như vậy điều đầu tiên mà thế tử phải làm là củng cố Vương vị của mình. Bằng không vì sao thế tử lại đem tam công tử Minh Liêm vốn đang ở Côn Minh đưa đến để đô, ngược lại làm cho tỷ tỷ Ninh Quốc quận chúa của mình chấp chương chính sự.”

Chu mưu sĩ nói một cách chắc chắn, “Tuy điện hạ có nói bản tính của thế tử khác người thường, nhưng hắn vẫn là người mà không phải là thần tiên. Địa vị của hắn tạo nên hành vi của hắn. Điện hạ, chúng ta thử suy đoán theo hướng khác. Nhiều ngày như vậy mà Vương gia vẫn bất vô âm tín, e rằng đã gặp chuyện không may....Trần Nam Vương thế tử ắt hẳn cũng nghĩ đến điểm này, nhưng vì sao hắn lại tự mình đi ra ổn

định đại cục? Hẳn tạo ra màn lừa dối này là vì mưu đồ chuyện gì? Điện hạ có nghĩ đến hay không?”

Tâm can của Phượng Minh Lan run rẩy, chà xát hai tay, thấp giọng nói, “Chẳng lẽ Minh Trạ muốn nhúng tay vào chuyện lập thái tử?”

“Điện hạ anh minh.” Chu mưu sĩ tán thưởng một câu, ôn hòa nói, “Trần Nam Vương thế tử thủ đoạn cao minh, mặc dù căn cơ của hắn ở Vân Nam vẫn chưa ổn nhưng đây là cơ hội hiếm có, hắn đưa ba thứ huynh đặt ở đế đô, chính mình cũng đến đây. Trần Nam Vương phủ do thân tỷ tỷ là Ninh Quốc quận chúa chấp chương, lại có cả Vệ vương phi ở đó, dù thế nào thì cũng có thể vì hắn mà bảo vệ Vương vi.”

“Nay ở đế đô có thể xưng là đại sự, có thể làm cho Trần Nam Vương thế tử ngàn dặm xa xôi đến nhúng một tay vào, cũng chỉ có thể là vì chuyện lập thái tử mà thôi.” Chu mưu sĩ nói một cách chắc chắn và tự tin, “Quay lại ban đầu, vì sao thế tử lại muốn can thiệp chuyện lập thế tử? Chuyện này rất đơn giản, Trần Nam Vương dù sao cũng là phiên vương, quyền lớn thế lớn binh mã lại nhiều, khó tránh sẽ bị kiêng kỵ. Cho dù có vết xe đổ của Túc Tông hoàng đế thì Trần Nam Vương phủ cũng phải cẩn thận một chút.”

Phượng Minh Lan thấp giọng hỏi, “Như vậy theo ý của tiên sinh thì Minh Trạ thật sự là có ý đó ư? Hẳn đến đế đô đã nhiều ngày, ta cũng phải người theo dõi hắn, ngoại trừ đi Thọ An Hầu phủ, tướng quân Lục gia, chúc thọ lão Vĩnh Ninh Hầu thì hẳn cũng không đến bất kỳ nơi nào khác”

“Thế tử vẫn chưa chuẩn bị tốt.” Chu mưu sĩ lại đưa ra một câu kinh người.

Phượng Minh Lan liền hiểu rõ, “Cho nên hẳn mới ổn định thế cục của đế đô trước.”

Chu mưu sĩ khẽ gật đầu, ra vẻ cao nhân. Sắc mặt của Phượng Minh Lan đại biến, hẳn mắ nhỏ một tiếng, “Chết tiệt, suýt nữa đã bị hắn lừa.”

“Nay điện hạ đã nhìn ra cục diện của thế tử, hiện tại cũng chưa muộn.” Chu mưu sĩ nói, “Điện hạ cũng biết thế tử không có khả năng ủng hộ điện hạ. Ngai và Ngụy gia rất thân cận, hơn nữa ngai lại là hoàng trưởng tử, mẫu thân có địa vị cao quý, cho dù lập người tài đức hay lập trưởng tử thì đều phải là điện hạ đăng đại bảo. Nhưng chuyện này không hề có lợi ích gì đối với thế tử. Ngược lại, người có lợi là ba thứ huynh của hắn cùng tỷ muội của quý phi nương nương.”

Phượng Minh Lan hơi nheo mắt, âm thanh lạnh lùng, “Chẳng lẽ hẳn muốn ủng hộ người ở Lâm Chỉ cung?”

“Có gì mà không thể. Thế tử và Nguyễn gia là quan hệ thông gia, ngũ hoàng tử nay chỉ mới mười hai tuổi, cho dù đăng cơ thì cũng không thể chấp chính, đến lúc đó nhất định phải có nhiếp chính đại thần.” Lời nói của Chu mưu sĩ nhẹ như gió thoảng, càng nói càng làm cho sắc mặt của Phượng Minh Lan đen như đáy nồi, “Trần Nam Vương thế tử phò tá tân đế đăng cơ, càng vất vả thì công lao càng lớn, vì vậy cư ngụ lâu dài ở đế đô làm nhiếp chính đại thần thì có ai mà không phục? Đương nhiên có lẽ là lời của lão hủ hơi phóng đại, thế tử vẫn chưa có tâm tư muốn thay thiên tử lệnh cho chư hầu, bất quá ủng hộ lập công cũng đủ để tân đế sinh ra cảm kích.”

“Nhưng nếu ngũ hoàng tử đăng cơ thì điện hạ sẽ ra sao? Ngai là trưởng tử, xuất thân cao quý nhất trong tất cả hoàng tử, cho dù ngai thân phục tân đế thì tân đế có thể khoan dung cho ngai hay sao?” Chu mưu sĩ nói một cách tự giễu, “Theo ý vi thần, trong tổ không thể có thêm trứng.”

Phượng Minh Lan đứng dậy, trịnh trọng vái lạy Chu mưu sĩ, khẩn thiết nói, “Thỉnh tiên sinh chỉ dạy cho ta.”

Lê Băng nằm trên nóc nhà, trời tháng năm hơi nóng một chút, phơi nắng làm cho da mặt của hắn tiết ra một lớp mồ hôi dầu.

Hắn làm đầu lĩnh bảo tiêu, khi bận thì bận muốn chết, khi rảnh thì rảnh thấy thương.

Từ khi đến đế đô, Minh Trạ ngoại trừ vào triều, tính toán đầu ra đẩy thì chỉ bước ra ngoài ba lần, Lê Băng nhảy lên nóc nhà hít thở không khí trong lành. Thị vệ cũng đi theo, miệng ngậm cọng cỏ, “Trước đại môn của chúng ta có thể mở ra một cái chợ, có muốn nghĩ cách đuổi đám người đó đi hay không?”

“Đuổi làm cái gì, cứ nghe theo ta, nấu một nồi canh ô mai rồi ướp chút đá, đem ra ngoài bán, bảo đảm thu không ít bạc đâu.” Lê Băng miễn cưỡng nói, ở bên cạnh Minh Trạ một thời gian, mưa dầm thấm đất, cũng biết một chút mánh buôn bán.

Thị vệ được chỉ điểm, một tên bèn nhảy xuống nóc nhà, tiếp theo trong phòng truyền đến tiếng mắng to, “Mụ nội mấy người, đi trên nóc nhà của lão tử thì đi nhẹ một chút, đây là thư phòng đó!”

Minh Trạh tự nhận chưa từng làm mấy chuyện trộm mả gà đồng, vậy mà trên chân lại mọc mụn cơm, đứng thẳng không được, bao nhiêu người thỉnh hấn uống rượu thì hấn đều từ chối, khiến cho mọi người nghĩ rằng Trần Nam Vương thế tử đang chơi một ván cờ.

Hà Ngọc đang ôm chân Minh Trạh để thoa được cao, còn khuyên nhủ, “Điện hạ, ngài thân phận cao quý, cứ để chúng nô tài đi ra ngoài mắng bọn họ là được.”

Thu được cái nháy mắt của Hà Ngọc, Phương Thanh lập tức vui vẻ đi ra ngoài, xoa thắt lưng, e hèm hai tiếng cho thông cổ họng, dồn khí lên đan điền, giọng nói uyển chuyển cất lên một tiếng trường điệu, “Đám hầu nhi tử tử-”

Minh Trạh suýt nữa đã cười đến sặc sụa, vội vàng hô to xuyên qua cửa sổ, “Quay về đi, đừng dọa người nữa, chẳng khác gì hát tuồng.”

Đám thị vệ vội vàng chạy mất tăm.

Đám mật thám đi dò la tình hình của Trần Nam Vương phủ khi quay trở về đều yêu cầu gia tăng kinh phí, các người nghĩ rằng ở bên ngoài Trần Nam Vương phủ rất thoải mái hay sao? Một bát canh ô mai lạnh mà đòi hai lượng bạc, người không mua? Tốt thôi, đứng cách xa Vương phủ của chúng ta một chút đi!

Đại thị vệ mang theo hai tiểu thị vệ đi ra ngoài bán canh ô mai, hận không thể đem xương cốt của đám mật thám này bỏ vào nồi nước sôi mà hầm cho rục.

Minh Trạh nghe xong thì cười ha ha, “Hai lượng à, thật là làm ta mất mặt mà, một lần hai trăm lượng đi, bọn họ có bạc mà, cứ moi bạc bọn họ đi.”

Không đến ngày thứ ba thì bên ngoài Trần Nam Vương phủ hoàn toàn thanh tĩnh.

Sau biệt danh Gạch tứ gia thì nay Minh Trạh lại có thêm một biệt danh khác là: Hám bạc.

Hiện tại hễ mọi người nói đến hấn thì ngay tại sau lưng liền xì xầm “Cái tên Hám bạc kia lại...”

“Minh Trạh a Minh Trạh, ta thật là phục người luôn.” Phương Minh Tường vừa cười vừa nói, “Người có biết hiện tại mọi người ở để đồ lên gọi người là cái gì hay không?”

“Hám bạc, sao vậy?”

Phương Minh Tường vốn định khoe khoang một chút để trêu Minh Trạh, không ngờ người ta đã sớm biết, ngược lại cảm thấy mất thú vị, bèn sờ sờ cái mũi, “Người không bước ra ngoài mà chuyện gì cũng biết hết vậy.”

“Nếu chuyện bên ngoài mà ta không biết thì cũng không xứng ở trong phủ này.” Minh Trạh bưng lên tách nước trái mớ rồi uống một ngụm, bên trong có thêm vào mật ong, chua chua ngọt ngọt, lại mát lạnh, hấn chặc lưỡi một cái rồi hỏi, “Người đến chỗ của ta để làm gì?”

“Hoàng tổ mẫu nói rằng phụ hoàng và Vương thúc bình an cho nên định mở yến hội chúc mừng trong cung, bảo ta đến nói với người một tiếng.” Phương Minh Tường xòe quạt rồi phe phẩy vài cái, Minh Trạh cách xa hấn ra một chút, “Trong này ta đã đặt chậu băng đầy cả rồi, người còn quạt làm gì nữa.”

“Hầy, người tự mình làm đương gia thật là sung sướng, lúc này đã có băng để dùng.” Phương Minh Tường thở dài, “Trong cung phải chờ ít nhất đến tháng bảy thì Nội vụ phủ mới chịu phân băng.”

“Ta có thể bán cho người một chút, chiết khấu chịu không?” Minh Trạh lấy ra một bàn tính nhỏ bằng ngọc thạch, tùy tay gạt lên gạt xuống những hạt ngọc châu rồi hỏi, “Người muốn bao nhiêu cân, ta có thể chia cho người một ngàn cân.”

“Người thật sự bị bạc làm hoa mắt rồi.” Phương Minh Tường vừa cười vừa hỏi Minh Trạh, “Nghe nói mấy hộ đều đưa thiệp mời người, ngay cả phúc vương bá gia diễn tuồng tại phủ mà người cũng không đi.”

Minh Trạh chống tay lên tay vịn của nhuyễn tháp, nghiêng người một chút, như cười như không, “Tam hoàng huynh là người sáng suốt, vì sao lại nói một cách ngốc nghếch như thế? Trước đây ta ở để đồ cũng ít

khi ra ngoài, hướng chi hiện tại cục diện rất hỗn loạn, hơn nữa thân phận như ta và ngươi, nếu bị kẻ khác uy hiếp thì vinh hoa phú quý nửa đời sau chẳng phải có lợi cho kẻ khác ư?”

“Ai có thể động vào ngươi cơ chứ?” Phương Minh Tường cười cười, cảm thấy Minh Trạh thật đáng ngạc nhiên.

“Nếu có người muốn để đồ hỗn loạn thì đương nhiên trước tiên phải động vào ta.” Cho nên hắn mới giống như con rùa rút cổ, ru rú trong mai không chịu thò đầu ra ngoài.

Có rất nhiều người muốn chém chết Minh Trạh, bất quá cho dù võ công cao tới đâu thì cũng không thể tiến vào Trấn Nam Vương phủ. Vì thế Minh Trạh đã bị không biết bao nhiêu người nguyên rủa.

.....

143. Chương 143: Đấu Tranh Nội Bộ

Yến hội của Ngụy thái hậu chấm dứt bằng một trận hỗn loạn, Minh Trạh nâng lên ly vàng, rượu ngon vừa chạm vào môi thì sắc mặt đại biến, phun ra 400cc máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi, khiến tất cả nhân sĩ tham gia yến hội đều bị dọa tiêu tan hồn phách.

Hà Ngọc Phương Thanh chạy đến khóc la thảm thiết, trong miệng không ngừng gọi thể tử, tình cảnh thê lương đến mức nào thì không cần nói ra cũng biết. Ngụy thái hậu suýt nữa cũng ngất xỉu theo Minh Trạh, chuyện này, chuyện này, bà ta thật sự là oan muốn chết mà.

Kỳ thật không chỉ một mình Ngụy thái hậu khiếp sợ, mà người nào đó càng khiếp sợ hơn, lão tử còn chưa xuất thủ mà, vì sao ngươi lại lăn đùng ra như thế?! Chẳng lẽ là lão thiên gia sáng mắt, trừ đi mối họa này!

Chưa ăn uống gì thì các ngự y đã vây quanh Minh Trạh mà liên tục bận rộn, cuối cùng cứu tỉnh được người, sắc mặt của Minh Trạh tái nhợt, trên môi có một chút máu tươi đỏ thẫm, nhắm mắt lại rồi nói, “Hồi phủ.”

Lúc này cho dù thế nào thì cũng không thể để cho Minh Trạh trở về, Ngụy thái hậu không thể không dịu giọng, “Hảo hài tử, người vừa gặp nạn, cứ ở lại trong cung dưỡng bệnh đi. Ai gia nhất định sẽ tra cho ra chuyện này, hảo hảo công đạo với người!” Nói xong còn rơi vài giọt nước mắt cá sấu.

“Ở trong này ta cảm thấy rất bất an.” Minh Trạh nhướng mí mắt, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngụy thái hậu, “Ta nên trở về chờ tin tức tốt từ Thái hậu thì vẫn hơn.”

“Như vậy....là ý gì, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ ai gia ư?” Ngụy thái hậu nói xong, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Một đám người liền tiến lên khuyên nhủ Minh Trạh, nói lời tốt đẹp.

Minh Trạh vẫn xuất cung trên lưng của thị vệ, bướng bỉnh hồi phủ.

Trở về phủ lại là một trận náo động.

Thật vất vả mới thanh tĩnh, Minh Trạh nâng tách trà súc miệng, Phương Thanh đang cầm một ống nhổ, cho đến khi súc hết ba bình nước thì Minh Trạh mới cảm thấy dễ chịu đôi chút. Hà Ngọc bưng một cái đĩa đựng mứt quả mơ, khuyên nhủ, “Điện hạ ngậm một miếng để khử mùi trong miệng.”

Minh Trạh nhặt một miếng rồi bỏ vào miệng nhai chộp chộp, sau đó là quay sang xử Lê Băng, “Đây là huyết gì vậy?”

“Lúc đầu định dùng huyết gà, sau đó thấy huyết gà quá tanh, liền đổi sang huyết người.” Câu trả lời của Lê Băng thiếu chút nữa đã làm cho Minh Trạh phun ra một ngụm máu tươi, hắn chỉ vào Lê Băng, vẻ mặt không dám tin, “Người, huyết người?”

“Cũng không quá nhiều, tùy tiện châm một chút là có huyết thôi.” Lê Băng không cảm thấy có gì to tát, đây là màn diễn ở Từ Ninh cung, cũng đừng trông mong mọi người trong cung là kẻ ngốc, dùng huyết gà huyết

chó thì e rằng mùi quá tanh, sợ rằng có một hai cái mũi thính sẽ làm lộ sơ hở, đương nhiên phải dùng huyết người.

Minh Trạh hỏi một cách lo lắng, “Là huyết của nam nhân hay nữ nhân vậy?”

“Nữ nhân.”

Lúc này Minh Trạh mới có chút yên tâm, “Là dân thường hay là làng chơi?”

“Là một nữ mật thám của thần, xin điện hạ yên tâm, thân thể của người này khỏe mạnh, tuyệt đối không thành vấn đề.” Lê Bằng vội vàng trấn an Minh Trạh.

“Tìm người nghiên cứu làm cách nào khiến huyết gà bớt tanh một chút, chờ thành công thì sau này dùng huyết gà đi.” Minh Trạh lại nói, “Cho nữ mật thám kia thêm nửa năm lương bổng để dưỡng sức.”

Lê Bằng đương nhiên lĩnh mệnh, bất quá hẳn phải công nhận Minh Trạh giả vờ thật là giống, từ trong cung nâng ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhỏ vừa lạnh như băng lại phần nộ lại vô lực kèm theo những tơ máu, nếu không phải hẳn biết trước sự tình thì nhất định cũng đã bị lừa gạt rồi.

Cùng Minh Trạh thảo luận vấn đề thay đổi huyết gà một lúc, Lê Bằng cân nhắc không biết có nên thỉnh Minh Trạh dạy đám mật thám của mình một khóa chuyên môn về cách giả chết như thế nào hay không.

Ngày hôm sau Minh Trạh chợt nghe nói phượng thể của Thái hậu nương nương bị kiệt quệ, hẳn hừ một tiếng, cũng nằm trên giường không đứng dậy, tung tin ra ngoài rằng chính mình hồi phủ hôn mê, sinh tử khó liệu.

Đế đô lại hỗn loạn một trận, đám mệnh phụ vội vàng đi Từ Ninh cung thăm bệnh, các nam nhân đến Trấn Nam Vương phủ hỏi thăm thương thế của Minh Trạh. Mặc dù Trấn Nam Vương không ở nhưng thể tử lại xảy ra sai lầm, như vậy cũng không dễ dàng công đạo cho lắm! Huống chi mẫu thân của thể tử, tỷ tỷ của thể tử đều ở Vân Nam, nắm giữ hơn mười vạn đại quân, người cùng người ta nói rằng thể tử ở Từ Ninh cung uống rượu trúng độc, người ta muốn tin cũng tin không được!

Nhưng thật ra huynh đệ Minh Lễ lại có chuyện để làm, ba người thay phiên nhau xoay vòng vòng chiếu cố tiếp khách.

Minh Trạh chỉ ru rú trong phòng để dưỡng thương, một mực không muốn gặp ai. Đương nhiên thể tử điện hạ đang hôn mê vì trọng thương vẫn sợ nhất là bị quấy rầy.

Chỉ là có vài người không thể không gặp.

Minh Diễm nhận được tin thì suýt nữa đã ngất xỉu, sáng ngày hôm sau liền đến đây từ rất sớm, trên mặt của Minh Trạh bôi nửa bát tro, nhắm mắt lại, bộ dáng quỷ không hay thần không biết. Đầu tiên Minh Diễm tỉ mỉ hỏi chuyện ở Từ Ninh cung, lúc ấy chuẩn bị xử lý Hà Ngọc và Phương Thanh, “Các người đi theo Minh Trạh đúng không, vì sao các người không bị gì mà Minh Trạh lại bị thương đến mức này! Nó tài như vậy tuyệt đối không thể giữ lại...Trước tiên đánh mỗi người hai mươi trượng đã.”

Hà Ngọc và Phương Thanh thật sự là tai bay vạ gió, quỳ xuống đất, chưa kịp nói ba câu thì Minh Trạh đã ngồi dậy, kéo lấy y mẹ của Minh Diễm khiến Minh Diễm bị dọa mất cả hồn.

“Giả vờ, ta giả vờ.” Minh Trạh nhanh tay lẹ mắt bịt miệng của Minh Diễm, nháy mắt một cái, người trong phòng đều lui ra.

Minh Diễm không biết là giận hay là vì lo lắng uống công cả đêm, nước mắt cũng rơi xuống, đám Minh Trạh hai cái, vừa khóc vừa nói, “Người làm ta sợ muốn chết.”

Minh Trạh bồi thường bằng cả một tràng lời hay, dặn đi dặn lại Minh Diễm, “Tỷ đừng nói với người ta, thậm chí cũng không thể lộ ra nửa câu với tỷ phụ. Với lại, còn có việc cần phải làm phiền đại tỷ?”

Minh Diễm nhin không được mà chế nhạo một câu, “Ừ, nếu không thì người cũng không thể mở mắt ra đúng không?”

“Ta cũng không còn cách nào khác.” Với độ dày da mặt của Minh Trạm thì đương nhiên sẽ không dễ trong lòng câu chế nhạo này của Minh Diễm, “Đại tỷ đến đây thì e rằng Minh Nhã và Minh Phỉ cũng sẽ đến đây, còn đám nữ quyến cô dì linh tinh khác nữa, đại tỷ ở ngay trong phủ này vài ngày đi, để ngăn bọn họ lại.”

Minh Diễm không biết rõ Minh Trạm rốt cục muốn làm gì, nhưng nàng cũng không có hứng thú đối với chuyện này, chỉ cần Minh Trạm không sao thì nàng đã an tâm, gật đầu đồng ý, nhắc nhở Minh Trạm một câu, “Người nên nói thật với mẫu thân, bằng không mẫu thân sẽ lo lắng cho người lắm.”

“Ta biết rồi.”

Minh Diễm quả thật có khả năng, Minh Nhã lo lắng vội vàng đến đây, bị nàng khuyên giải trấn an rồi phái người đưa Minh Nhã trở về.

Nhưng Minh Phỉ thì không dễ ứng phó như vậy, chết sống cũng đòi đi nhìn Minh Trạm một cái, Minh Diễm nói, “Tam muội, tứ đệ vẫn còn đang dưỡng thương. Thái y dặn dò, nội trong hai mươi trương không được nghe thấy tiếng người. Tam muội đến đây đã chứng tỏ tình cảm huynh đệ tỷ muội, đợi tứ đệ tỉnh dậy thì cũng sẽ biết tấm chân tình của tam muội thôi.”

Minh Phỉ mặc nguyên bộ kim tú, trên đầu cài trâm hồng ngọc, khuyên tai lấp lánh hai viên hồng ngọc đỏ rực, quang hoa rạng rỡ, khi nói chuyện thì khuyên tai khẽ động đưa, “Đại tỷ, ta sẽ nhẹ nhàng một chút, nhất định không quấy nhiễu tứ ca.” Tùy tai vén lại mái tóc một chút, Minh Phỉ nói, “Phải nhìn một cái thì muội mới an tâm.”

Minh Diễm nhếch khóe môi, “Tam muội không tin lời của ta đúng không?”

“Muội không phải có ý này.” Minh Phỉ cúi mắt xuống, giấu đi ánh mắt mất kiên nhẫn, “Đại tỷ, trước kia tuy rằng muội và tứ ca có nhiều tranh chấp, nhưng hiện tại tứ ca xảy ra chuyện, muội thật sự rất lo lắng. Giống đại tỷ đã nói, nay tứ ca đang hôn mê, ta đi nhìn một chút cũng không quấy rầy đến hần.”

Minh Diễm nhấp một ngụm trà rồi đặt tay lên chiếc bàn hoa mơ, “Muốn nói lo lắng thì ai mà chẳng lo. Bụng của Minh Nhã đã lớn mà còn đến đây hỏi han tình hình. Nếu nói đến tình cảm huynh muội thì cũng chẳng thể nói Minh Nhã là bạc bẽo. Nhưng vì ngự y đã dặn dò, Minh Nhã sợ quấy nhiễu tứ đệ dưỡng thương, ta cũng đã cân nhắc, Thái y nói những lời này là có đạo lý, tứ đệ xảy ra chuyện như vậy thì ai mà không lo lắng cơ chứ. Người nhà của huynh đệ Minh Lễ, cả đế đô đều nhìn chăm chăm chúng ta, chẳng phải đều sợ Minh Trạm nguy hiểm đến tánh mạng hay sao? Người cứ quay về phủ đi, đợi tứ đệ tỉnh lại thì ta nhất định sẽ gọi người đến hầu phủ đưa tin để nói với tam muội một tiếng, cũng để tam muội có thể yên tâm”

Minh Phỉ nghĩ rằng hôm nay nhất định là không thể gặp, vì vậy chỉ nói một cách đơn giản, “Ba tỷ muội của chúng ta đều ở đế đô, Minh Nhã có thai, phải tĩnh dưỡng. Cũng không thể để một mình đại tỷ ở đây bận rộn, ta ở hầu phủ cũng rảnh rồi, như vậy tạm thời dọn vào đây, cùng đại tỷ học chăm sóc tứ ca.” Đây là bên ngoại của Minh Diễm, đương nhiên cũng là bên ngoại của Minh Phỉ, huống chi ba vị ca ca của nàng đều ở đế đô, ai cũng không thể ngăn cản nàng về bên ngoại.

Lúc này Minh Diễm càng kết luận Minh Phỉ là lai giả bất thiện, Minh Phỉ và Minh Trạm từ khi còn bé đã bất hòa, cho dù là ở đế đô thì mọi người chỉ cần nghe khẩu khí của Minh Trạm cũng biết rõ hần và Minh Phỉ không hòa hảo. Minh Phỉ cũng không phải người khoan dung rộng lượng, Minh Trạm bị thương, nàng vui mừng khi kẻ khác gặp họa thì cũng đã đành, vậy mà còn bày đặt thân thiết...Chỉ cần nghĩ đến Minh Phỉ có mưu đồ thì Minh Diễm liền nổi cơn thịnh nộ, mặc dù nàng không rõ tình hình của đế đô hiện nay, nhưng biết rằng Hoàng thượng và phụ vương vẫn chưa về thì đế đô sẽ không thể an ổn, bằng không Minh Trạm cũng sẽ không giả trúng độc mà trốn trong phủ.

Cho dù bọn họ không phải thân huynh muội thì cũng đều xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, Minh Phỉ vội vàng đến thăm thính thực hư chuyện của Minh Trạm thật sự làm cho người ta cảm thấy lạnh người, Minh Diễm cũng không còn bình tĩnh mà ứng phó với Minh Phỉ, chỉ lạnh lùng nói, “Muội muội nguyện ý lưu lại, ta là tỷ tỷ thì chỉ có thể nhắc tam muội một điều, tam muội tốt nhất nên về thay xiêm y trước đi, tuy từ trước đến nay Minh Trạm luôn là người có phúc, chắc chắn chuyển nguy thành an. Chẳng qua tam muội đến thăm bệnh thì cũng đừng nên quá mức lộ liễu lấy như vậy.”

Minh Phỉ lạnh mặt, rốt cục khó có thể duy trì nét mặt hòa nhã, lạnh lùng nói, “Tạ đại tỷ đã nhắc nhở.”

Hai người kết thúc trong bầu không khí không vui.

Minh Diễm ở Trấn Nam Vương phủ ba ngày, cảm Minh Phỉ vô số lần.

Cuối cùng Minh Phỉ cũng nóng nảy, gọi đám huynh trưởng ra nã pháo Minh Diễm, cả giận nói, “Đại tỷ cứ khư khư canh giữ đại môn của tứ ca, ngoại trừ Thái y thì người khác không thể tiến vào. Chẳng lẽ ngoại trừ đại tỷ thì tất cả chúng ta đều là ngoại nhân, ngay cả nhìn tứ ca một cái cũng không xứng hay sao?”

Minh Diễm lớn hơn Minh Phỉ sáu tuổi, khả năng kiềm chế có thừa, đương nhiên sẽ không la hét một cách chanh chua như Minh Phỉ, chỉ thản nhiên nói, “Thái y nói trong vòng năm ngày tứ đệ nhất định sẽ tỉnh lại. Nếu chúng ta tới lui thường xuyên, quấy nhiễu thanh tĩnh, nhờ tứ đệ xảy ra sai lầm gì thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Tam muội chịu trách nhiệm hay Minh Lễ và Minh Nghĩa, các người có chịu trách nhiệm hay không? Đến lúc đó các người cứ đi công đạo với mẫu thân đi.”

Minh Diễm lấy an nguy của Minh Trạh ra để nói thì mọi người đều hết cách, Minh Nghĩa nói, “Nếu đại tỷ đã nói như vậy thì chúng ta sẽ chờ, chẳng qua nếu quá năm ngày mà tứ đệ vẫn không tỉnh thì sao?”

“Vậy thì kéo tên thái y đã mạnh miệng nói những lời đó ra ngoài chém đầu.” Minh Diễm trịnh trọng nói, “Minh Trạh tuy là huynh đệ của chúng ta nhưng cũng là thế tử Trấn Nam Vương phủ. Hắn xảy ra chuyện ở Từ Ninh cung, nghe nói mấy ngày nay trong cung đã bắt được thái giám cung nữ, không đến một trăm thì cũng tám mươi người để thẩm vấn, dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm vì chuyện này. Nếu Minh Trạh vốn có thể thức tỉnh nhưng lại vì một ai đó không tuân lời thái y khiến Minh Trạh xảy ra sự cố thì ai sẽ đi giải thích với bá quan văn võ ở đế đô. Ta nghĩ hiện tại bọn họ vẫn còn phát sầu vì chưa kịp nghĩ ra cách để giải thích với Cộn Minh kia kìa. Người khác còn không đến quấy rầy Minh Trạh vậy mà chúng ta lại tự gây nội chiến, khiến đế đô càng thêm ưu phiền.”

Minh Diễm nói như vậy thì Minh Nghĩa và Minh Phỉ đều không nói gì. Minh Lễ nói, “Đại tỷ nói có lý, chúng ta nên nghe lời thái y, đã đợi nhiều ngày rồi, nếu ngày mai Minh Trạh có thể tỉnh lại thì không chỉ chúng ta mà cả Hoàng tử mẫu cũng an tâm.”

Minh Diễm lạnh lẽo thở phào nhẹ nhõm.

Lục gia.

Lục lão thái thái vẫn như thường lệ mà hỏi thăm thân mình của Minh Nhã, không đợi Minh Nhã trả lời thì đại thái thái đã lạnh lùng lạnh miệng cười, “Hết thấy đều tốt, mỗi ngày đều uống thuốc dưỡng thai, ta khuyên nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, sớm hay muộn gì thì cũng không cần đến chỗ của ta để thỉnh an, cứ dưỡng thai là được. Nhưng tiểu hài tử này từ khi còn nhỏ thì đã luôn giữ cấp bậc lễ nghĩa.”

Minh Nhã cười cười, dịu dàng nói, “Tứ phụ nên làm như thế.”

Lục lão thái thái hỏi, “Hôm qua người về bên Trấn Nam Vương phủ, thân mình của điện hạ sao rồi?”

“Các thái y đều ở đó, đại tỷ cũng bảo không nguy hiểm đến tánh mạng.” Minh Nhã rất lo lắng cho Minh Trạh, trên mặt còn mang theo một chút u buồn.

Đại thái thái nói, “Ta nghe nói Thực Nghi quận chúa và tam tiểu thư đều ở lại chăm sóc thế tử, người cũng nên lưu lại, cho dù không giúp được gì thì cũng thể hiện một chút lòng thành.”

Nghe thấy bà bà trách tội, Minh Nhã có vài phần sợ hãi, vốn không muốn nhiều lời sinh sự, nhưng nghĩ đến lời dạy của Minh Diễm thì bèn cứng rắn chống lại, “Thân mình của ta hiện tại vương vãi, vì tứ ca bị thương nên người trong phủ không ngừng tới lui, cũng rất lộn xộn, ta ở lại chỉ khiến huynh tỷ thêm phiền phức. Nay tứ phụ ở trước mặt Bồ tát mà cầu khẩn ba nén nhang mỗi ngày, không ngừng cúng trái cây, phù hộ tứ ca bình an. Như vậy cũng là thể hiện tấm lòng thành.”

Đây là lần đầu tiên đại thái thái nghe thấy Minh Nhã tranh luận, sắc mặt hơi hơi tức giận, Lục lão thái thái thì chỉ cười, “Đúng rồi, thân mình như vậy thì sẽ khiến người ta ngược lại phải chăm sóc người. Vả lại ta cũng không yên tâm.”

Đại thái thái đảo mắt cười, thân thiết giữ chặt tay của Minh Nhã mà nói, “Có chút chuyện muốn hỏi người, người cũng là tiểu hài tử biết lý lẽ, người đang có thai, Duyệt nhi hiện tại nghỉ ngơi ở phòng ai?”

Sắc mặt của nhị thái thái thay đổi một chút, nhưng vẫn không lên tiếng.

Tam thái thái cười khê, “Đại tẩu quả thật là chu đáo.” Cũng nghe không ra là đang châm chọc hay là nịnh hót.

Minh Nhã bị nghẹn một bụng tức giận, khê cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói, “Thái thái hỏi như vậy thì ta thật không rõ cho lắm, tướng công ngoại trừ ở phòng của ta thì còn có thể nghỉ ở chỗ nào nữa?”

“Tiểu hài tử ngươi thật là lo lắng quá mức, hiện tại ngươi không tiện thì ta sẽ cho hai nha đầu thay ngươi phân ưu, có được hay không?” Đại thái thái hỏi.

Minh Nhã nhìn xuống cơn tức, “Không biết thái thái nói đến cô nương nào?”

“Cô nương gì đâu, chỉ là nha đầu hầu hạ thôi.” Đại thái thái thấy có hy vọng, bèn cười nói, “Chính là tỷ muội Phù Dung và Bạch Hà, thô kệch ngốc nghếch, cũng chưa được rèn luyện.”

“Thái thái nói đùa, nhị vị cô nương này là người rất có thể diện bên cạnh thái thái.” Minh Nhã nhếch môi cười, ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người hai thị nữ mặc sam y màu hồng phấn, hai nha đầu kia cũng lạnh lợi, vội vàng tiến đến dập đầu với Minh Nhã.

Minh Nhã cũng không cho đứng dậy, trong khi đại thái thái vừa cười vừa nói, “Đứng lên đi, đại nãi nãi của các ngươi rất dễ chịu, các ngươi phải dùng tâm hầu hạ đại gia và đại nãi nãi. Nếu bướng bỉnh nghịch ngợm, cho dù đại nãi nãi của các ngươi từ bi thì ta cũng không tha cho các ngươi đâu.”

“Dạ.” Hai nha đầu cùng lên tiếng đáp lại rồi vâng lời lui sang một bên.

Minh Nhã cảm thấy nhịp tim đập thình thịch, nụ cười trên mặt không thể duy trì được nữa, toàn thân như nhũn ra, móng tay thật dài bấm vào lòng bàn tay, cố gắng mỉm cười mà nói, “Thái thái thật sự là thương tức phụ, muốn thay tức phụ phân ưu. Chẳng qua mấy ngày trước tức phụ có vào chùa cầu an, pháp sư trong chùa bảo rằng bát tự của tức phụ không tầm thường, sợ va chạm. Hai nha đầu này về quy củ thì đều không tệ, cũng biết nhận chủ, chẳng qua phải thỉnh thái thái giao bát tự của các nàng cho ta, ta phải tiểu tử vào chùa thỉnh Hiếu Thực pháp sư xem qua, như vậy các nàng mới có phúc khí.”

Vừa dứt lời thì Minh Nhã liền thấy sắc mặt của đại thái thái trở nên cứng ngắt, Minh Nhã hít sâu vào một hơi, mỉm cười cũng đặc biệt thoải mái, tiếp tục nói, “Thái thái cũng biết Hiếu Thực pháp sư đúng không. Pháp sư vốn là nhi tử của Phúc Xương đại công chúa, cũng là tam biểu huynh của ta, Hoàng bá phụ ban hôn hán cho đại tỷ làm quận mã. Vị biểu huynh này của ta rất hiếu thảo, vì thân mình của cô cô không khỏe, cao tăng trong chùa bảo rằng phải có một nhi tử đến trước mặt thần phật mà cầu nguyện cho cô cô thì cô cô mới có thể trường thọ bình an. Biểu huynh tình nguyện thay cô cô lên núi lễ Phật, ngay cả Hoàng bá phụ cũng phải cảm động vì tấm lòng hiếu thảo của biểu huynh mà phá lệ khai ân ban thưởng cho pháp danh. Biểu huynh đúng là tâm thành thấu thần linh, mới vài năm mà biểu huynh đã tu luyện thành chân nhân. Vì là tục gia người quen, bằng không nếu là người bình thường thì biểu huynh sẽ không muốn gặp đâu.”

Ai mà không biết về điển tích của Đỗ Như Lan

Từ khi Minh Nhã được gả vào đây, mọi chuyện đều dịu ngoan nhường nhịn, mọi người đều nghĩ bản tính của nàng nhu nhược, không ngờ hôm nay lại nói như vậy khiến người ta mở rộng tầm mắt, trong phòng cho dù già trẻ lớn bé, chủ hay tớ đều trầm nghĩ, quả nhiên là quý nữ của Vương phủ, không ngờ ngoài mặt là bông mà bên trong lại có kim.

Lục lão thái thái thầm trách đại tức phụ không đúng mực, đắc tội Minh Nhã, bèn cười giảng hòa, “Thái thái của ngươi đều là lo lắng cho ngươi, nha đầu của ngươi cũng có không ít, nếu cần thêm người thì cứ chọn nha đầu của mình trước, còn hai nha đầu này thì ta thấy tuổi tác cũng không nhỏ, hầu hạ người không thích hợp, thôi thì cứ gả ra ngoài cho người ta đi.”

Minh Nhã mỉm cười, dịu dàng nói, “Tức phụ tuổi còn trẻ nên không rõ nhiều chuyện, ta nghe lời lão thái thái và các thái thái.”

.....

144. Chương 144: Cảnh Giới

Minh Trạ̣m cụ̃ng không thể suốt ngày ru rú ở trong phòng, sau khi hôn mê năm ngày, giữa lúc mọi người đang chờ mong hoặc là nguyên rửa thì hặ́n rộ̀t cặ̣c tị̃nh lại.

Theo cách nói của người trong Trậ̀n Nam Vượ̀ng phủ thì thật sự là được tổ tông phù hộ, thể tử là người rất có phúc, cát nhân thiên tướng.

Năm ngày qua, trong cung ban tặng, người khác dặ́ng lễ, đủ loại thuốc bổ quý hiếm có thể chất đầy cả gian phòng. Minh Trạ̣m cho người chỉnh lý lại, chỉ để dành những thứ cực kỳ quý hiếm, còn lại đều đem ra y quán bán hết, thu về không ít bạc.

Lê Bặ́ng giúp đỡ Minh Trạ̣m làm chuyện này nên cụ̃ng được chia cho một ít, Lê Bặ́ng cảm thấy tuy rằng so với Phượ̀ng Cậ̉nh Nam thì tính cách của Minh Trạ̣m rất kỳ lạ, nhưng rõ ràng là Trậ̀n Nam Vượ̀ng phủ dưới sự dẫn dắt của Minh Trạ̣m bắt đầu thoát nghèo làm giàu.

Trong Từ Ninh cung, thân mình của Ngụ̣y thái hậu cụ̃ng chuyển biến tích cực, bà ta quả thật không thích Minh Trạ̣m, nhưng dù sao cụ̃ng có một phần huyết thống tổ tôn, bảo Ngụ̣y thái hậu hạ độc giết chết Minh Trạ̣m thì thật sự vượt quá khả năng thừa nhận của bà ta. Nay nghe nói Minh Trạ̣m đã tỉnh thì Ngụ̣y thái hậu rộ̀t cặ̣c cụ̃ng an lòng.

Nếu Minh Trạ̣m xảy ra chuyện gì thì chưa kể đến miệng lưỡi của thế gian, sau này nếu hai người nhi tử trở về thì Ngụ̣y thái hậu phải ăn nói như thế nào? Chẳng lẽ nói rằng, à, ta gọi Minh Trạ̣m đến dùng bữa, hặ́n không cẩn thận mà bị trúng độc rồi lăn đùng ra chết. Cho dù Ngụ̣y thái hậu là mẫu thân của Phượ̀ng Cậ̉nh Nam thì cụ̃ng tự nhận không thể nói ra những lời này.

Với lại sau này sử sách sẽ ghi chép, năm đó tháng đó canh giờ đó, Từ Ninh cung ban thưởng rượu, thể tử vừa chạm môi thì ngặ́ xuống đất, lập tức chết tươi.

Dù là trình độ học thức của Ngụ̣y thái hậu không cao, nhưng nếu sử sách ghi chép như vậy thì xem như tai tiếng Thiên cổ độc hậu đã chụp lên đầu của bà ta. Đối với người chất phác như Ngụ̣y thái hậu thì điều này thật sự là quá mức oan uổng.

Vì vậy đối với Ngụ̣y thái hậu mà nói thì việc Minh Trạ̣m tỉnh lại là tin tức không còn gì tốt hơn.

Ngụ̣y Ninh tiến cung an ủi Ngụ̣y thái hậu, “Cô cô cứ an tâm đi, ta đã nói Minh Trạ̣m rất có phúc, tuyệt đối không sao mà.”

Ngụ̣y thái hậu than thở một hơi, “Tiểu hài tử kia nhất định vẫn nghi ngờ ta.”

“Là cô cô nghĩ nhiều mà thôi, Minh Trạ̣m không phải người đa nghi như thế.” Cụ̃ng không phải Minh Trạ̣m khoan hồng độ lượng, việc hai người không ưa mặt nhau đã là quá rõ, Ngụ̣y Ninh quyết không tin với chỉ số thông minh của cô cô thì có thể độc sát Minh Trạ̣m. Hơn nữa theo hiểu biết của hặ́n đối với Ngụ̣y thái hậu thì tuy rằng cô cô hơi bất công một chút nhưng tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy.

“Cụ̃ng không biết khi nào thì Hoặ̀ng thượng mới trở về? Trong lòng của ta chẳng có khắc nào bình an.” Bị sút đầu mẻ trán, Ngụ̣y thái hậu bắt đầu hoài niệm cuộc sống ung dung nhàn nhả khi có nhi tử ở bên cạnh, “Không có Hoặ̀ng thượng, ta phải thay Hoặ̀ng thượng trông nhà a. Ta hỏi Minh Trạ̣m về tin tức của Hoặ̀ng thượng thì hặ́n chỉ lạnh lùng không thêm bận tâm.” Nói xong, hai hàng lệ liền chảy xuống, “Ta biết hặ́n có bản lĩnh, hặ́n không thích tổ mẫu này, xem thường xuất thân của Ngụ̣y gia chúng ta.”

“Cô cô là thân tổ mẫu của hặ́n, làm sao mà hặ́n lại xem thường ngài cho được. Là cô cô suy nghĩ quá nhiều.” Xuất thân thấp hèn là tâm bệnh của Ngụ̣y thái hậu, tuy rằng sau khi Phượ̀ng Cậ̉nh Kiệ̀n đăng cơ đã hậu đãi cự̃u gia, bất quá có vài thứ không phải Hoặ̀ng thượng ban cho thì có thể giải quyết vấn đề. Tỷ như người ta hay nói đời đầu nhìn ăn, đời hai nhìn mặc, đời ba nhìn tài hoa, một gia đình hàn vi muốn chân chính bước vào thế gia thì ắt hặ́n không thể thiếu thời gian tôi luyện.

Ngụy thái hậu tuy rằng làm thái hậu nhưng vẫn không hài lòng về điều này, Ngụy Ninh nói, “Cô cô cũng không cần lo lắng quá nhiều về Hoàng thượng, không có tin tức chính là tin tốt.”

“Từ Mẫn, ta chỉ lo lắng...”

Ngụy Ninh cắt ngang lời của Ngụy thái hậu, ôn hòa nói, “Cô cô không cần lo lắng gì cả, cô cô là Hoàng thái hậu, về sau là Thái hoàng thái hậu, cô cô là nữ nhân cao quý nhất trên đời này. Cô cô không cần làm cái gì cả, có cô cô thì Ngụy gia sẽ vẫn tồn tại.”

“Hoàng thượng thật sự bình an ư?” Ngụy thái hậu lại hỏi.

“Dạ.”

“Như vậy thì ta an tâm.” Giọng nói ôn hòa và chắc chắn của Ngụy Ninh là liều thuốc an thần cho Ngụy thái hậu, “Người không biết Hoàng thượng từ thuở bé đã phải chịu khổ như thế nào đâu, hầy, đã từng tuổi này thật sự không nên để cho hấn đi ra ngoài.”

Ngụy Ninh ra khỏi Từ Ninh cung liền vội vàng chạy đến Trấn Nam Vương phủ.

Minh Trạ đang ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp mà ăn dưa hấu, nghe thấy tin liền chạy vào bên trong rồi nằm lên giường, đắp chăn giả chết, Hà Ngọc chạy theo vào trong, Minh Trạ thò đầu ra đuổi hấn, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, một lát nữa dẫn A Ninh vào đây, sau đó người cứ đứng bên ngoài, đừng ở đây vướng bận tay chân.”

“Dạ, điện hạ, khóe miệng của ngài còn dính hạt dưa hấu.” Hấn thật sự là có hảo tâm muốn nhắc nhở thôi mà.

Minh Trạ tùy tay gạt xuống, hỏi Hà Ngọc, “Còn sơ hở nào nữa hay không?”

“Không.” Hà Ngọc đến bên giường, cúi người đắp chăn lại cho Minh Trạ, tán thưởng nói, “Không ngờ Lê đại nhân thật có tay nghề, làm cho sắc mặt của điện hạ hoàn toàn xanh xao vàng vọt.” Mấu chốt là không dễ gì phai màu, thật sự là bá đạo.

Đến khi Phương Thanh dẫn Ngụy Ninh vào phòng ngủ thì tình cảnh hoàn toàn khác biệt, Hà Ngọc thấy Minh Trạ đang nhắm nghiền hai mắt, hấn nhẹ giọng nói, “Đêm qua điện hạ khó chịu cả đêm, đến sáng nay mới chợp mắt được một chút.” Liền lặng lẽ lui ra.

Rèm che kín mít, không có kẽ hở, bên giường đặt một chiếc ghế, Ngụy Ninh đi qua rồi ngồi xuống ghế, đưa ta vén lên rèm che, thấy sắc mặt của Minh Trạ ảm đạm, hai mắt khép hờ, như đang ngủ say, mái tóc đen xõa trên gối đầu trở nên yếu ớt đáng thương.

Ngụy Ninh lặng lẽ nhìn trong chốc lát rồi thở dài, “Có ba sơ hở. Thứ nhất, bình thường người bị trúng độc thì khóe môi sẽ trở nên trắng bệch chứ không đỏ tươi như vậy.” Ngụy Ninh lại liếc mắt nhìn chậu băng đặt trong góc, “Thứ hai, nếu người bị bệnh thì trong phòng tuyệt đối không thể đặt chậu băng. Thứ ba, Hà Ngọc đi ra ngoài không đúng lúc, nếu người mê man thì làm sao mà hấn yên tâm để một ngoại nhân như ta ở trong này.”

Minh Trạ xì cười, mở to mắt rồi ngồi bật dậy, “Ta biết ngay là không thể gạt được A Ninh mà.”

“Người đang chơi trò gì vậy?” Từ khi Hoàng thượng không có tin tức thì Ngụy Ninh đã ăn không vô ngủ không yên, vậy mà Minh Trạ vẫn còn tâm tư để giở trò, thật sự là....

“Ta không còn cách nào khác, người cũng biết để đồ không thái bình, ta thì sao, ta cũng phải tránh đầu sóng ngọn gió chứ.” Minh Trạ nắm chặt tay của Ngụy Ninh, vừa cười vừa tiếp đón, “Lên giường đi, chúng ta sẽ từ từ mà nói chuyện.”

Tuy rằng Minh Trạ năm lần bảy lượt bày tỏ tình ý với hấn nhưng Ngụy Ninh cũng không sợ lời đề nghị của Minh Trạ, với công phu mèo quào kia của Minh Trạ, cho dù có thêm mười tên Minh Trạ thì cũng không phải là đối thủ của Ngụy Ninh, vì vậy cũng cởi hải lên giường.

Minh Trạ kéo rèm lại, nghiêng người nằm xuống, một tay ôm lấy thắt lưng của Ngụy Ninh, thân mình thì đè lên người của Ngụy Ninh, ngửi vào mùi hương của người ta, cảm giác muốn tiếp tục ngủ.

Ngụy Ninh đang chờ nghe Minh Trạ nói chuyện, nào ngờ tiểu tử này cứ như con cún con, ngẩng đến ngẩng lui, nửa người đè lên thân của hấn, làm cho hấn không thể nhúc nhích. Ánh sáng trên giường âm u, Ngụy Ninh nheo mắt nhìn, lúc này Minh Trạ đã nhắm tịt mắt, đầu vùi vào cổ của hấn, chuẩn bị mộng thấy Chu Công. Ngụy Ninh nhất thời vừa giận vừa buồn cười, đưa tay thọt bên hông của Minh Trạ hai ba cái, Minh Trạ sợ nhột, liền oán giận hô to, “Làm gì vậy?”

“Người nói xem, ta làm cái gì? Chẳng lẽ ngày nào người cũng giả chết ở trong phủ hay sao?” Ngụy Ninh đẩy cái đầu to của Minh Trạ ra.

“Ừm, quá vài ngày nữa chờ thân thể của ta ổn thỏa thì sẽ trở về Vân Nam.”

Minh Trạ hoàn toàn là nói mà không sợ người ta chết điếng, Ngụy Ninh là có chuyện mà đến, nghe thấy Minh Trạ muốn đi thì lập tức kinh hãi, “Trở về Vân Nam?”

“Ừm.” Minh Trạ nghiêm mặt nói, “Ta cảm thấy chuyện lần này có một chút kỳ lạ, tốt nhất là không nhúng tay vào. Ta đã bảo bọn họ thu dọn, quá dăm ba bữa nữa sẽ lên đường.” Lần này Minh Trạ diễn trò cũng không phải vì âm mưu quỷ kế gì cả, kể từ khi hấn nghe lão Vĩnh Ninh Hầu thuật lại một ít chuyện cũ thì hấn liền quyết định quay về Vân Nam.

Lúc này hấn đến để dò xác thực là muốn thừa dịp cướp bóc. Nếu chỉ đơn thuần là tranh chấp ngại vàng thì hấn sẽ đi theo trộn trộn một chút, lập công này nọ, cũng không có gì quá mức. Nhưng hiện tại sự tình dính dáng đến tiền triều, thâm cừu đại hận, nay nam nhân nhà họ Phụng như ong vỡ tổ ở để dò, nếu ở đây chẳng phải là dấn đầu vào cái chết hay sao?

Vì vậy Minh Trạ quyết định hấn đi về trước để tránh đầu sóng ngọn gió, để đám người báo thù tuyệt hận xong thì hấn sẽ đến dò để hôi của.

Cho dù nghĩ như thế nào thì Ngụy Ninh cũng không ngờ đến suy tính này của Minh Trạ, trong khoảng thời gian ngắn hấn không thể nói nên lời, sau một lúc mới hỏi, “Vậy người đến để dò để làm gì?”

“A Ninh, ta cũng không gạt người, là lúc trước ta đánh giá sai tình hình của để dò.” Minh Trạ nói, “Ta nghĩ rằng phụ vương và Hoàng bá phụ thật sự đã xảy ra chuyện, lâu như vậy không có tin tức, người cũng biết mà, chẳng ai lại lấy vương vị ra để nói đùa. Kế tiếp chính là tranh giành kế vị, bằng thực lực của Trấn Nam Vương phủ chúng ta, mượn cơ hội này để lập công là chuyện rất đơn giản. Còn nữa, ta cũng cần tân để đăng cơ hạ chiếu thư thì mới có thể danh chính ngôn thuận kế thừa Trấn Nam Vương phủ.”

“Bất quá tình hình để dò còn phức tạp hơn ta đã tưởng tượng. Ta phải nhanh chóng quay về.” Minh Trạ chẳng muốn ở lại một khắc nào, nghĩ đến tình cảnh năm đó khi Phụng thị huynh đệ đoạt ngôi, Ngụy Ninh đứng về phe Phụng thị huynh đệ, nhất định cũng bị Nguyễn Hồng Phi ghi hận, bèn nói với Ngụy Ninh, “Người theo ta quay về Vân Nam đi.”

Ngụy Ninh nghĩ Minh Trạ nhất định đã biết một chút nội tình, hấn dè dặt vai của Minh Trạ, mỉm cười nói, “Trừ chuyện tranh giành lập vị thì ta chẳng cảm thấy để dò phức tạp ở chỗ nào cả? Người nói cho ta nghe thử, là chỗ nào phức tạp?”

“Hiện tại ngẫm lại thì chỗ nào cũng có âm mưu.” Minh Trạ nhìn về phía Ngụy Ninh, “Bắt đầu từ tai nạn rủi ro của tiểu Quận quân, sau đó là ngày ta thành thân với Nguyễn thị lại xảy ra chuyện bất trắc, Hoàng bá phụ vẫn phái người điều tra nhưng lại không nói cho ta biết kết quả.” A Ninh nhất định biết một ít chuyện linh tinh, vì vậy Minh Trạ nhân cơ hội mà hỏi. A Ninh đến đây là vì có chuyện cầu hấn, nếu không nhân cơ hội moi ra một ít tin tức, chuyện này mà làm không tốt thì sẽ phải lấy cái mạng ra đền bù, Minh Trạ cũng không muốn coi bạc như cỏ rác.

Quả nhiên Ngụy Ninh cũng không gạt Minh Trạ, cho đến bây giờ cũng không cần phải lừa gạt, Ngụy Ninh nói, “Hai huyện này đều liên quan đến tiền triều, liên quan đến phế thị Phụng hậu, bất quá Phụng thị đã sớm qua đời, Việt Hầu phủ cũng không còn như xưa. Năm đó Phụng thị ở hậu cung dùng thú ngụy úp voi, mỗi khi bà ta rảnh rỗi sẽ can thiệp vào chính sự, nói không chừng trong tay cũng từng có chút thế lực, sau khi bà ta chết, những người này có lẽ đã được người khác chiêu mộ.”

Minh Trạ nói, “Ta cảm thấy kỳ lạ là vì lần này Hoàng bá phụ và phụ vương mất tích, nếu đã chuẩn bị để nam tuần thì nhất định không thể rơi vào bẫy mỹ nhân kế thấp kém như vậy. Còn nữa, ta vẫn không rõ,

cho dù thế lực lớn cỡ nào thì cũng không nhất thiết phải cần để vương của một nước ra mặt như thế.” Hữu dũng vô mưu thì không thể nào so sánh với cả một triều đình.

Ngụy Ninh cũng cảm thấy khó hiểu, chỉ đành nói, “Từ trước đến nay quân tâm khó dò.”

Minh Trạh thầm nghĩ, khó dò khó dò, chẳng những quân tâm khó dò mà lúc này ngay cả hành tung cũng khó lường.

Đồng thời Minh Trạh cảm thấy thật may mắn khi mình không bị chỉ điểm đi tháp tùng thánh giá, bằng không lúc này không biết đang ở nơi nào.

Trong lòng thầm thở phào một hơi, bề ngoài lại làm bộ làm tịch, “Xem ra lai lịch của người nọ không đơn giản, dường như có cừu oán với hoàng thất. Nhưng ta thật không rõ, nếu Phương hoàng hậu lưu lại nhân mã, tiểu Quận quân là nữ nhi của Kính Mẫn cô cô, Kính Mẫn cô cô lại là nữ nhi duy nhất của Phương hoàng hậu, cho dù thế nào thì bọn họ cũng không nên xuống tay với Kính Mẫn cô cô như thế.”

Ngụy Ninh nhướng mắt nhìn Minh Trạh, Minh Trạh tiếp tục hỏi, “Còn có Nguyễn gia, tuy rằng nay Nguyễn quý phi ở hậu cung, Nguyễn gia là bên ngoại, nhưng trước kia, một nữ nhi khác của Nguyễn gia từng là lương đế của thái tử, có lẽ có quan hệ không tệ với Phương hoàng hậu. Nếu là người của Phương hoàng hậu thì làm sao lại ra tay với hai nhà này trước như vậy?”

“Nếu người tiếp nhận thế lực của Phương hoàng hậu cũng có thâm cừu đại hận với hai nhà này thì sao?”

Ngụy Ninh vừa dứt lời thì nhịp tim của Minh Trạh mạnh mẽ nhảy lên, cau mày nói, “VẬY CÀNG KHÔNG THỂ NÀO NÓI NỔI, Phương hoàng hậu đem thế lực của mình giao cho người có cừu oán với nữ nhi của mình.” Xem ra khả năng Nguyễn Hồng Phi còn sống cũng không tính là nhỏ, may mà suy luận là từ A Ninh đích thân nói ra, cũng rửa sạch hiềm nghi đối với Vĩnh Ninh Hầu phủ, không uống công Minh Trạh cố ý dẫn dắt đề tài.

Ngụy Ninh cũng không thừa nhận cách nói của Minh Trạh, hần chỉ lạnh lùng đáp, “Tuy rằng ta chán ghét Phương hoàng hậu, bất quá bà ta quả thật là lợi hại, đừng nói là nữ nhân, ngay cả nam nhân cũng không có bao nhiêu người lợi hại bằng bà ta. Nữ nhân này nhất định không thể suy đoán theo lẽ thường.”

“Ta không biết quá nhiều về Phương hoàng hậu, A Ninh, người biết rõ về bà ta, vậy người cảm thấy Phương hoàng hậu sẽ giao thế lực của mình cho ai?” Minh Trạh giống như vô tình lẩm bẩm, “Việt hầu phủ là bên ngoại của Phương hoàng hậu, có thứ tốt chẳng lẽ không cho bên nhà của mình hay sao? Ngược lại đi làm lợi cho kẻ khác?” Ngụy Ninh là người rất sâu sắc, Minh Trạh cũng sẽ không nói lời ngu xuẩn, “Bất quá bởi vì Việt Hầu phủ là mẫu tộc của Phương hoàng hậu cho nên e rằng Hoàng bá phụ sẽ phái người giám sát chặt chẽ. Nếu như thế thì thế lực của Phương hoàng hậu cũng không thể rơi vào tay của Việt hầu phủ.”

Sẽ là ai? Là ai sẽ tiếp nhận thế lực của Phương hoàng hậu?

Ánh mắt của Ngụy Ninh trở nên âm trầm, trong giọng nói mang theo một chút thờ dãi, “Có lẽ là người đã sớm qua đời.”

Minh Trạh chưa từng nghe Ngụy Ninh dùng loại khẩu khí này nhắc đến một người nào đó, hần thích Ngụy Ninh cho nên trong lòng sẽ không cao hứng, bất quá dù sao Minh Trạh cũng là nam nhân, cho dù ghen thì cũng không quên chuyện chính sự, bèn truy vấn, “Ai vậy? Người nói là ai?”

“Nguyễn Hồng Phi.”

Minh Trạh há hốc mồm, không lên tiếng. Ngụy Ninh thấy thần sắc này của hần thì nghĩ rằng hần thật sự đang bị kinh ngạc, bèn bắt giác nở nụ cười, xoa mặt của Minh Trạh rồi trêu ghẹo, “Chờ đến khi người thấy hần thì nhớ kiểm chế một chút.”

Minh Trạh càng thêm tò mò, nheo mắt hỏi Ngụy Ninh, “Thật sự đẹp như vậy ư?”

Ngụy Ninh cười nói, “Vì sao Lệ thái tử bị phế? Nếu không như thế thì thế tử vị này của người có ngồi yên hay không?” Nói xong bèn vỗ mông của Minh Trạh.

Minh Trạh giả vờ ngượng ngùng, nũng nịu nói, “Người chỉ biết trêu người ta thôi~”

Ngụy Ninh suýt nữa đã nôn ngay trên giường.

Cùng Minh Trạng náo loạn trong chốn lạt, Ngự Ninh lại hỏi, “Người vẫn muốn quay về Côn Minh ư?”

“Ừm, người nói như vậy thì ta càng phải đi.” Minh Trạng lo lắng nói, “Cho dù hữu tâm hay vô tâm thì nghe các người nói cũng cảm thấy Nguyễn Hồng Phi là người cực kỳ lợi hại, trên cơ bản lúc này Hoàng bá phụ và phụ vương xem như gặp đại hạn. Về sau không biết để đồ còn xảy ra chuyện gì nữa, A Ninh, người đi theo ta đi?”

Ngự Ninh thật muốn học máu, vì sao Minh Trạng hỏi gì thì hắn lại đáp nấy, chẳng phải muốn giữ Minh Trạng ở lại hay sao, không ngờ người này lại sợ chết như thế, thật sự là...làm cho hắn uống phí công sức mà! Ngự Ninh nói không nên lời mà chỉ nghẹn ra một câu, “Người thật sự không giống nhi tử của cha người!” Không phải hảo hài tử a.

Da mặt của Minh Trạng rất dày, không biết chữ vô liêm sỉ nghĩa là gì, hắn xùy xùy mấy tiếng, “Cũng may là ta không giống hắn, nếu không hiện tại ta chẳng còn mạng mà nằm ở đây để động phòng với người đâu.” Không biết ngốc nhĩ đi theo ngốc đại chịu tội ở cái xó xĩnh nào nữa.

Ngự Ninh cảm thấy sốt ruột trong lòng, không muốn huyền thuyên với Minh Trạng nữa, trực tiếp hỏi thẳng, “Ta với người nói chuyện nghiêm túc đi, người rốt cục nghĩ như thế nào, thật sự muốn quay về Côn Minh à?”

Minh Trạng hỏi lại Ngự Ninh một cách bất đắc dĩ, “Người và phụ vương có tình cảm thân thiết, ta hỏi người, nếu biết Hoàng bá phụ còn sống thì có bao nhiêu hoàng tử chân chính muốn đi cứu người?” Ai mà lại không thích cha chết con lên ngôi cơ chứ.

Ngự Ninh bị á khẩu vì câu hỏi của Minh Trạng. Tuy rằng thời nay đặt chữ hiếu lên trước, bất quá trong hoàng thất thì rất khó thực hiện điều này. Trước kia Phượng Cảnh Nam đối với Minh Trạng thật sự không thể nói rõ là tốt. Nay Phượng Cảnh Nam gặp nạn, Minh Trạng xem như không biết, đi thu xếp thế lực Vân Quý mới là lựa chọn sáng suốt nhất, cũng là lựa chọn của người người ngồi trên thượng vị.

Ngự Ninh thở dài một hơi, cầm tay của Minh Trạng rồi trầm giọng nói, “Người quay về hay không quay về thì cũng không có gì sai lầm. Bất quá ta sẽ không đi theo người. Hoàng thượng đối với ta ân trọng như núi, ta ăn bổng lộc của quốc gia, làm đại quan của triều đình, không thể lâm trận bỏ chạy. Nếu người trở về thì ta có việc muốn nhờ người.”

Minh Trạng không lên tiếng.

Ngự Ninh nói, “Ta đã đứng tuổi, dưới gối chỉ có một nhi tử, người không biết Nguyễn Hồng Phi đâu, nếu hắn còn sống, vô thanh vô tức tích góp hai mươi năm, nay một kích nhất định rất lợi hại, khó có thể đoán trước. Nếu được, nhờ người dẫn nhi tử của ta đến Vân Nam.”

Minh Trạng nhìn thấy khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng của Ngự Ninh, biết rằng người này thật sự là tìm hắn để ủy thác, Minh Trạng cực kỳ lo lắng trong chốn lạt Ngự Ninh sẽ nói ra cả di ngôn. Hắn đột nhiên bật cười, ôm lấy vai của Ngự Ninh mà nói, “Đùa người thôi. Người nghĩ là ta thật sự không quan tâm ư? Trước kia không biết nhiều chuyện như vậy, ta muốn cứu người cũng không biết cứu từ đâu, hiện tại đã biết thì đương nhiên sẽ cứu người. Hầy, tuy rằng lão già kia cứ la hét bên tai ta, không đánh thì mắng, đề phòng ta như đề phòng đạo tặc, nhưng ta cũng không thể nhìn hắn đi chết như vậy. Cốt nhục thả tương nghi, tha nhân an đắc trung? Ngay cả phụ thân của mình mà ta cũng không cứu thì ta có phải là con người nữa hay không?” (Cốt nhục mà cũng nghi kỵ lẫn nhau thì làm sao có thể trung thành với ai được nữa)

“Hầy, thả rằng người trong thiên hạ phụ ta chứ ta không thể phụ người trong thiên hạ.” Minh Trạng tự mình ngưỡng mặt nhìn lên cao rồi thở dài một tiếng, “Cảnh giới tinh thần đang ở mức độ cao nhất, còn cách nào hay hơn nữa đâu.”

Đối mặt với thái độ bất thành linh xoay chuyển một trăm tám mươi độ của Minh Trạng, Ngự Ninh cảm thấy lồng ngực như có tam muội chân hỏa đang thiêu đốt, càng ngày càng bốc lên hừng hực, nhìn không được mà hung hăng đánh ra một quyền, Minh Trạng a một tiếng rồi nôn ra mấy hạt dưa hầu màu đen đen, sau đó lập tức quay người nhào sang, cùng Ngự Ninh âm ỉ một trận.

.....

145. Chương 145: Vĩnh Khang

Quyết định ở lại để đồ của Minh Trạ làm cho đám người Phạm Duy đều đen mặt, trong khi Lê Băng vẫn như cũ.

Ban đêm Phạm Duy khuyên nhủ Minh Trạ, “Điện hạ, Vân Nam đang chờ điện hạ quay về chủ trì đại cục, cho dù quận chúa có năng lực thì cũng chỉ là nữ nhân.” Nghĩ đến người nọ suýt nữa đã bắt mình ở rể, Phạm Duy vẫn hơi khách khí một chút, “Với lại cũng không thể phiền toái quận chúa mãi như thế. Thừa Ân Hầu cũng không chắc chắn Vương gia ở nơi nào, mật thám của Trấn Nam Vương phủ chúng ta cũng không ít, có thể điều tra nghe ngóng tung tích của Vương gia. Cần gì phải dây dưa ở để đồ, thần, thần thật sự lo lắng cho an nguy của điện hạ.”

Ngụ ý của Phạm Duy là, ngài bị Thừa Ân Hầu làm cho mê muội rồi ư? Người nọ có điểm nào tốt cơ chứ, tuổi thì già như thế, cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, nhiều lắm thì chỉ tính là khá được, ngài cần gì phải ở lại? Ngài bị điên rồi sao?

Phùng Trật cũng nói, “Điện hạ, thần cũng nghĩ điện hạ nên vì đại cục mà xuất phát đi.” Đại cục đương nhiên là chỉ Vân Quý, hiện tại cơ hội đã chín muồi, đừng để kẻ khác chiếm mất lợi ích.

Minh Trạ đang lột hạt sen, đầu ngón tay bấm một màu xanh nhàn nhạt, hạt sen tròn tròn mập mập rơi xuống cái chén nhỏ. Đợi bọn họ nói xong, Minh Trạ bỏ hạt sen xuống bát rồi phỉu phỉu màu xanh nhạt trên đầu ngón tay, thần nhiên nói, “Ta và phụ vương không hợp tính, trước kia thường xuyên khắc khẩu, thành thật mà nói thì ta cũng không thích phụ vương. Nhưng phụ vương là phụ thân của ta, tuy rằng phụ vương đối với ta rất hơi hệt, nhưng cũng đã nuôi ta lớn khôn, những gì đã cho ta cũng không ít. Hôm nay ta đã biết phụ vương đang rơi vào hiểm cảnh mà không chịu chi viện, nếu sau này các người có gặp rủi ro thì ta cũng sẽ không cứu. Một người máu lạnh đối với chính phụ thân của mình thì người khác làm sao dám mong đợi hẳn bỗng nhiên trở nên nhiệt tình cho được?”

“Ta không hy vọng chính mình biến thành người như vậy, ta đã có địa vị quyền thế. Các người đi theo ta, có lẽ ta không thể trở thành bá chủ của vạn thế, bất quá ta sẽ đối đãi với các người như cốt nhục huynh đệ, hai tỉnh Vân Quý cũng đã đủ cho chúng ta thi triển trí tuệ của chính mình.” Minh Trạ nói một cách rõ ràng, Phạm Duy Phùng Trật đều có chút động lòng, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Quan hệ của Minh Trạ và Phượng Cảnh Nam cũng không thể nói là tốt hay là xấu để hình dung, chỉ có thể nói là....thật kỳ dị. Hai người mỗi khi âm ỉ thì Minh Trạ sẽ đập bàn đập bát, hùng hùng hổ hổ, Phượng Cảnh Nam sẽ đánh cho Minh Trạ la hét ỉn ỏi, không phải chỉ một hai lần. Thỉnh thoảng thì lại hòa hợp, cùng ăn một bàn, cùng ngủ một giường, những chuyện này cũng không phải chỉ một hai lần.

Bọn họ là tâm phúc của Minh Trạ, đương nhiên hy vọng Minh Trạ cầm quyền càng nhanh càng tốt, nhưng nếu Minh Trạ thật sự biết rõ Phượng Cảnh Nam đang gặp nguy hiểm mà không chịu dốc sức đi cứu thì trong lòng của bọn họ không có suy nghĩ khác hay sao?

Hai người đều yên lặng.

Đối với Minh Trạ, hẳn không cần phải nói đến chuyện phụ tử tử hiếu, hẳn vốn cùng Phượng Cảnh Nam thường xuyên nói chuyện nhao nhao, phụ không đủ từ, tử cũng không đủ hiếu, bất quá hẳn vẫn sẽ nghĩ cách cứu viện Phượng Cảnh Nam, cũng không phải là hiếu thảo, hoặc có lẽ hẳn thật sự có cảnh giới của một thánh nhân. Chẳng qua phải lo lắng đến người giống Lê Băng, bọn họ đều là Phượng Cảnh Nam đích thân điều đến bên người hẳn, nhất định là một trong những tâm phúc của Phượng Cảnh Nam, đối với Phượng Cảnh Nam có tình nghĩa thần tử. Hôm nay Minh Trạ biết rõ Phượng Cảnh Nam gặp nạn mà không đi cứu, như vậy những người từng trung thành với Phượng Cảnh Nam sẽ cảm thấy rét lạnh như thế nào? Nhớ đến Phạm Văn Chu, khi biết Phượng Cảnh Nam mất tích, nỗi khiếp sợ và đau xót hiện lên trong nháy mắt kia đã làm cho Minh Trạ động lòng.

Phượng Cảnh Nam ở Vân Nam nhiều năm, tất nhiên có tâm phúc riêng, nếu muốn cho những người đó quy thuận thì đương nhiên không thể mặc kệ sinh tử của Phượng Cảnh Nam.

Lúc trước lời nói của lão Vĩnh Ninh Hầu chỉ có hấn và Minh Trạh biết được, lúc này Minh Trạh trúng độc giả chết trở về Vân Nam thì cũng không có gì là quá đáng. Nhưng hôm nay Ngự Ninh tiến đến, nói thẳng hiểm cảnh của Phụng Cảnh Nam thì Minh Trạh lại không thể đi.

Lê Bằng cũng không phải người chết, đến lúc này thì Minh Trạh đã không thể giả câm giả điếc vờ như không biết tình cảnh của Phụng Cảnh Nam.

Bởi vì liên thủ cùng đế đô, khả năng cứu ra huynh đệ hai người càng lớn hơn nữa.

Bất quá Minh Trạh cũng không tiết lộ bí mật mà mình đã biết khi ở Vĩnh Ninh Hầu phủ, Vĩnh Ninh Hầu phủ là mẫu tộc của hấn, lão hồ ly ngoại công của hấn bình thường mặc kệ không đếm xỉa đến hấn, còn xem hấn là người chết, nhưng khi mấu chốt thì không hề hàm hồ, Minh Trạh không thể bại lộ Vĩnh Ninh Hầu phủ, bằng không đợi hai huynh đệ kia bình an trở về thì địa vị của Vĩnh Ninh Hầu phủ sẽ trở nên rất tế nhị.

Vì vậy hấn hao hết tâm tư, làm Ngự Ninh tự mình nói ra chuyện tiền triều, cũng xem như tách Vĩnh Ninh Hầu phủ ra khỏi chuyện này, tiếp tục an hưởng thái bình.

Vị khách thứ hai đi vào Trấn Nam Vương phủ mà có thể nhìn thấy Minh Trạh chính là Phúc thân vương.

Phúc thân vương là thân vương nổi danh nhân nhĩ nhất đế đô, trên người không có công vụ, cũng không phải Phụng Cảnh Kiên kiêng kỵ hấn, chẳng qua vị Vương gia này có một sở thích đặc biệt, ngoại trừ tranh hoa chim chóc thì hấn cũng không có hứng thú gì khác, cho hấn làm công vụ thì hấn cũng không muốn.

Phụng Cảnh Kiên đương nhiên thuận theo ý hấn.

Phúc thân vương thật sự là phúc khí, nếu Minh Trạh vẫn mồm mĩm như xưa thì xem ra càng giống nhĩ tử của vị Phúc thân vương này hơn. Khuôn mặt tròn trịa, có hai nọng cằm, đôi mắt xếch nổi danh của Phụng gia bị khuôn mặt đầy thịt ép lại thành một lần chỉ, hé miệng mỉm cười càng giống hệt một đại phúc nhân.

Phúc thân vương, chữ phúc này thật xứng với cái danh.

Sắc mặt của Minh Trạh vẫn vàng vọt như trước, muốn chống thân mình đứng dậy thì liền bị Phúc thân vương ngăn cản, thân thiết quan sát sắc mặt của Minh Trạh, “Đừng nhúc nhích.”

“Làm phiền Vương bá đích thân đến đây, Minh Trạh thật sự ái ngại.” Cát tiếng nói mà cũng không có sức lực.

Phúc thân vương nói, “Cần gì phải nói như vậy, chẳng phải người đang bị bệnh hay sao? Hầy, thật là trùng hợp mà, ta vào cung vấn an Thái hậu, lão nhân gia cũng khó chịu trong người, rất lo lắng cho người. Người nay thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?”

Minh Trạh miễn cưỡng nhếch nhếch khóe môi, “Đợi khi nào ta có thể xuống giường thì phải đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu mới được.”

“Không cần vội, người cứ tịnh dưỡng cho khỏe hấn đã.” Phúc thân vương thấp giọng nói, “Người xảy ra chuyện ở trong cung. Trong lòng của Thái hậu cũng rất khó chịu. Để ta nói một câu công bằng, Minh Trạh, người đừng đa tâm, tuy là Thái hậu có chút bất công cho họ Ngự, bất quá tâm địa của lão thái thái cũng không hấn là xấu.”

Minh Trạh vội nói, “Vương bá, ngài đa tâm rồi.”

Phúc thân vương thở dài, “Vậy là tốt rồi. Trước đây phẩm chất của Thái hậu không cao, hầu hạ Phụng hoàng hậu ở Khôn Ninh Cung, quả thật không dễ dàng gì. Sau khi mẫu tộc của ta bị thất thế, ở trong cung ngày ngày càng lụn bại, đám người ngày ngày nịnh bợ bỗng chốc trở thành người lạ. Ngay cả sinh thân của ta cũng không ai nhớ rõ, chỉ có Hoàng thượng mang theo một hộp điểm tâm do Thái hậu làm đến cho ta.”

“Tình người khi nóng khi lạnh, thế mới biết được lòng người.” Phúc thân vương thở dài một cách thảm thía, ánh mắt sâu thẳm.

“Bây giờ mà còn nói những chuyện nhạt nhẽo như vậy nữa.” Phúc thân vương cười ha ha, tự giễu, “Nếu là chuyện người khác thì ta cũng không thèm để ý, hiện tại thật sự là hỗn loạn, lúc trước ta ở trong phủ rất thanh tịnh, mỗi ngày chăm hoa nuôi chim, giống như thần tiên. Lúc này mọi người thật sự là điên rồi, bọn

họ chạy đến phủ của ta mà luồn cúi....Còn người thì lại xảy ra chuyện như vậy, nghe nói người tỉnh lại, ta liền đến thăm người, thuận tiện khuyên can người, đừng để trong lòng lưu lại hiềm khích.”

Minh Trạng đương nhiên cảm kích lòng hảo tâm của Phúc thân vương.

Phúc thân vương rời đi, ba vị hoàng tử dắt tay nhau mà đến, nói vài chuyện linh tinh.

Vĩnh Ninh Hầu phủ, Bắc Uy Hầu phủ, quý phủ của Kính Mẫn đại công chúa đều có người đến, chẳng qua Minh Trạng hơi mệt mỏi nên không tiếp bọn họ.

Khiến cho Minh Trạng giật mình là Vĩnh Khang Công phủ cũng phái người đến đây.

Phượng Cảnh Nam lúc trước có đề cập đến hôn sự với Vĩnh Khang Công phủ, bất quá Phượng Cảnh Kiên chưa kịp ban hôn thì đã đi nam tuần, lúc trước Vĩnh Khang Công phủ và Trần Nam Vương phủ cũng không tính là thân mật, nay lại thỉnh đặc phái người đến ân cần hỏi thăm sức khỏe của Minh Trạng, khiến Minh Trạng hơi kinh ngạc một chút.

Cũng biết nay để đô hỗn loạn, các loại thế lực trộn lẫn vào nhau, người thì ôm đùi hoàng tử, kẻ thì mọc rễ ở Trần Nam Vương phủ.

Lão Vĩnh Khang Công mấy năm trước đã qua đời, nay Vĩnh Khang Công vẫn còn rất trẻ, bộ dáng trông còn nhỏ hơn Phượng Cảnh Nam vài tuổi, trên mặt mang theo vài phần thanh tú, nuôi một hàm râu chính tề, nói chuyện cực ổn thỏa.

Từ phụ xem nữ, Minh Trạng cảm thấy khuê nữ của Vĩnh Khang Công cũng sẽ không kém.

“Bá phụ, vì sao ngài lại đến đây?” Vĩnh Khang Công và Trần Nam Vương phủ có quan hệ sâu xa, Phượng Cảnh Nam rõ ràng làm con nối dõi của lão Trần Nam Vương, bất quá lão Trần Nam Vương không quá để ý đến cách xưng hô, cũng không để Phượng Cảnh Nam gọi mình là phụ thân, vẫn cứ lấy thúc phụ mà xưng hô. Lão thái phi trước kia cũng có công dạy dỗ Phượng Cảnh Nam, chẳng qua mẫu thân của Phượng Cảnh Nam là Ngụy thái hậu vẫn còn khỏe mạnh, lại là một kẻ mù quáng keo kiệt, sớm nghe nói Phượng Cảnh Nam có lui tới với Vĩnh Khang Công thì đã không ít lần gây rắc rối cho Vĩnh Khang Công. Dần dà quan hệ hai nhà trở nên phai nhạt. (Vĩnh Khang Công là bên ngoại của lão thái phi)

Nay một tiếng bá phụ của Minh Trạng lại khiến cho Vĩnh Khang Công âm thầm vừa lòng, thầm nghĩ quả nhiên là xuất thân thế gia vọng tộc, hành vi ngôn ngữ đều rất có quy củ, cũng may không bị lấy đỉnh bản tính hẹp hòi của Ngụy gia, Vĩnh Khang Công mang theo vài phần thân thiết trên mặt, “Nghe nói bệnh tình của điện hạ đã chuyển hảo, nhưng ta vẫn còn lo lắng một chút cho nên đến đây để xem một cái cho yên tâm.”

“Làm phiền bá phụ rồi.”

Vĩnh Khang Công khoát tay nói, “Đây là điều nên làm. Trước kia Vương gia từng gửi thư đề cập đến chuyện kết thành quan hệ thông gia của hai nhà, cho dù không có chuyện này thì ta vẫn trông mong người bình an. Ở đế đô này, lần nào có tai họa mà không máu chảy thành sông? Hãy, người có thể đến đây thật sự là không còn gì tốt hơn. Hiện tại đế đô cần định hải thần châm là người để trấn giữ.”

Ở trước mặt Minh Trạng, Vĩnh Khang Công cũng không lộ vẻ giả dối, nhưng cũng không có nghĩa hấn là người thành thật. Chẳng qua người bình thường đều đã nghe qua phong thanh về bản lĩnh của Minh Trạng, Vĩnh Khang Công luôn nghĩ rằng ở trước mặt người thông minh mà đùa giỡn thì kỳ thật là một chuyện vô cùng ngốc nghếch. Cho nên hắn liền nói sự thật, cho dù phụ thân của người không ở đây thì quan hệ thông gia vẫn có thể tiến hành như thường. Cho nên ta cũng ngóng trông người bình an.

Đương nhiên trong tình hình Minh Trạng trúng độc nhưng chưa chết, Vĩnh Khang Công phủ lại đề cập chuyện hôn nhân, chứng tỏ Trần Nam Vương phủ rất đáng tin cậy.

Vĩnh Khang Công hoàn toàn không biết Minh Trạng giả vờ bị trúng độc, hắn tự nhận ánh mắt của mình rất nhạy bén nhưng vẫn không thể nhìn ra bất cứ sơ hở nào của Minh Trạng, có thể thấy được hành động của Minh Trạng rất tỉ mỉ. Bất quá Vĩnh Khang Công luôn cho rằng từ trước đến nay Trần Nam Vương chưa bao giờ chết vì trúng độc.

Giống Minh Trạ̣m, phía trên có ba vị thứ huynh, lúc trước lại là kẻ cậ̣m, không nói đến việc Trần Nam Vương có dụng tâm dặ̣y hặ́n hay không, nhưng người ta đã có thể đoạt lấy thế tử vị vào trong tay. Lúc trước Minh Trạ̣m được phong làm thế tử, Vĩnh Khang Công phải âm thầm tán thưởng một tiếng. Hặ́n cực kỳ chượng mất thủ đoạn của Ngụ̣y gia. Mẫu thân của Minh Trạ̣m là Vệ vương phi, xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ, tuy rằng Vĩnh Khang Công phủ và Vĩnh Ninh Hầu phủ không có giao hảo quá sâu nhưng cả hai nhà đều là bách niên thế tộc, có chút giao tình cũng không quá đáng.

Kỳ thật chuyện này cũng giải thích nguyên nhân vì sao Ngụ̣y thái hậu cứ tự ti với xuất thân của mình. Thừa Ân Hầu phủ của Ngụ̣y Ninh cũng xem như cao quý, ngay cả bề ngoài cũng bề thế hơn đám lão thế gia này một ít, nhưng những người này lại không hề so đo với Thừa Ân Hầu phủ.

Hơn nữa, Ngụ̣y gia là vì nữ nhân mà có thể tiến vị, điểm này càng làm cho đám thế gia vọng tộc xem thường.

Cho nên lúc trước khi Phượng Cảnh Nam thỉnh phong cho Minh Trạ̣m, mọi người đều suy nghĩ, là đích tử, mẫu thân của đích tử lại xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ, nghĩ như vậy thì trong lòng cảm thấy thật thỏa đáng. Ngoại tôn của Vĩnh Ninh Hầu phủ làm thế tử thì dù sao vẫn mạnh hơn ngoại tôn của Thừa Ân Hầu làm thế tử.

Kỳ thật khi Minh Trạ̣m và Minh Lễ tranh giành thế tử vị thì cũng là lúc cuộc tranh chấp giữa đám thế gia và những kẻ mới tiến vị bùng nổ

Đương nhiên Minh trạ̣m cũng không cảm nhận được sự trợ giúp từ đám thế gia vọng tộc, những người này còn ranh hơn cả hồ ly, nói theo thông tục chính là ta ủng hộ người trên mặt tình thần. Bọn người kia chỉ chờ Phượng Cảnh Kiên phê duyệt tấu chương của Phượng Cảnh Nam thỉnh phong thế tử cho Minh Trạ̣m rồi nói một mớ linh tinh vô dụng, sau đó Minh Trạ̣m được phong làm thế tử.

Quan điểm của Vĩnh Khang Công đối với Minh Trạ̣m chính là sức chiến đấu của Minh Trạ̣m là đệ nhất, lần này trúng độc bất quá chỉ là ngã một lần, có lẽ lần sau sẽ không dễ dàng bị trúng độc như vậy nữa. Chỉ cần Minh Trạ̣m còn sống thì bất kỳ hoàng tử nào cũng không đáng tin cậy bằng hặ́n. Vĩnh Khang Công cũng không muốn can dự vào chuyện tranh chấp, chỉ cần kết thông gia với Trần Nam Vương phủ thì có thể cột chặt Trần Nam Vương phủ và Vĩnh Khang Công phủ lại với nhau.

Minh Trạ̣m không chết thì hặ́n cần gì phải e ngại ai?

Vĩnh Khang Công tính toán tỉ mỉ, ánh mắt nhìn Minh Trạ̣m lại tràn đầy từ ái, chỉ hận Thánh thượng trước khi đi nam tuần lại chưa ban hôn, nay còn bắt hặ́n làm lão nhạc phụ phải đích thân mở miệng, thật là có một chút mất mặt. Bất quá sinh tử ở trước mắt, da mặt dày như Vĩnh Khang Công thì sẽ không để ý đến chuyện này.

Vĩnh Khang Công còn có một chút ngượng ngùng, thấy sắc mặt bình thản của Minh Trạ̣m, hặ́n thấp giọng nói, “Không đối gặ̣t hiền điệt, Vĩnh Khang Công rơi vào tay ta, nói ra thật xấu hổ, ta không có bản lĩnh rong ruổi sa trường như tổ tiên, cũng không có học thức của tiên phụ, hoàn toàn là vô dụng.”

Minh Trạ̣m có loại dự cảm không tốt, hặ́n lặng lẽ quan sát Vĩnh Khang Công một chút, miệng vẫn nói như cũ, “Bá phụ thật sự là khiêm tốn, ta nghe người ta nói bá phụ có nhân phẩm đức hạnh, đáng để ta học hỏi.” Đem người này nâng lên cao thì người này sẽ không tiện nói ra chuyện mất mặt.

Vĩnh Khang Công đỏ mặt nói, “Không đối gặ̣t hiền điệt, ta thật sự đã làm một chuyện có lỗi với hiền điệt.”

Minh Trạ̣m hoàn toàn hết chỗ để nói.

“Vĩnh Khang Công phủ được dựng nên từ lâu đời, quan hệ thông gia cũng không thiếu, hiện tại cũng có người đến phủ của ta để quấy nhiễu, ta thật sự không còn cách nào nên đã nói ra ngoài về chuyện hôn sự của hiền điệt và tiểu nữ.” Dứt lời, Vĩnh Khang Công bày ra bộ dạng ủ rũ gục đầu, không còn vẻ tao nhã bình thản như lúc trước.

Đây cũng là lần đầu tiên Minh Trạ̣m gặp phải thân nhân như Vĩnh Khang Công, ở thời này mọi người đều rất sĩ diện, thế diện lớn hơn tánh mạng. Bất quá trong mắt của Vĩnh Khang Công thì thiên địa bao la cũng không thể lớn bằng tánh mạng, từ trước đến nay muốn kết thân đều là bên nam chủ động, làm gì có chuyện bên nữ tự lan ra tin đồn bao giờ.

Đương nhiên đây cũng không phải tin đồn, Phượng Cảnh Nam đã nói với Minh Trạ̣m về chuyện này, sau đó cũng đã viết thư tay cho Vĩnh Khang gia nhà người ta, bằng không Vĩnh Khang Công cũng không có lá gan để bịa đặt hôn sự với Trần Nam Vương phủ.

Minh Trạ̣m cảm thấy bất đắc dĩ, “Thế bá thật sự rất tin tưởng ta.”

“Hiện diệt, có lẽ người cảm thấy ta chẳng ra gì.” Vĩnh Khang Công cười khổ, “Thật sự là không còn cách nào khác, ta chỉ có một nữ nhi, ngày thường còn sủng ái hơn cả nhi tử. Vĩnh Khang Công phủ tính đến ngày hôm nay có hơn nghìn người, môi hở răng lạnh, tổ võ trứng nát, ta cầu hiện diệt nể mặt lão thái phi mà tha thứ cho hành động lần này của ta, nếu ngày sau hiện diệt không chịu thú tiểu nữ thì ta cũng đã an bài sẵn, nhất định sẽ không để hiện diệt khó xử.”

Đem cả lão thái phi ra đây, hướng chi hôn sự này cũng không phải Vĩnh Khang Công bịa đặt, nhưng Minh Trạ̣m lại cảm thấy có một chút tò mò, “Không biết ngày sau bá phụ định an bài thế nào?”

Nét mặt sầu khổ của Vĩnh Khang Công càng hiện lên rõ rệt, “Cũng chỉ là cách cũ kỹ mà thôi, ta sẽ làm cho tiểu nữ đột tử, cũng tiện giải vây cho hiện diệt.”

Minh Trạ̣m cảm thấy Vĩnh Khang Công cũng xem như một kỳ nhân, hành động của người này xác thực không quang minh chính đại, bất quá có lẽ Vĩnh Khang Công cũng đã cân nhắc lo lắng đủ điều, đầu tiên lá thư của Phượng Cảnh Nam là có thật, cho dù Phượng Cảnh Nam chết ở bên ngoài, nếu Vĩnh Khang Công đưa ra lá thư kia cho mọi người xem thì Minh Trạ̣m cũng phải thừa nhận hôn sự này. Chữ hiệu đặt lên đầu, lấy hiệu trĩ thiên hạ.

Hướng chi là Minh Trạ̣m, đây là hôn sự do phụ thân đã qua đời của hặ́n xếp đặt, còn có thư tay làm bằng chứng, cho dù không thừa nhận cũng không được!

Đương nhiên là Vĩnh Khang Công đã bắt được điểm này, cùng với quan hệ của lão thái phi và Trần Nam Vương phủ trước kia, nếu Minh Trạ̣m thấy Vĩnh Khang Công gặp rắc rối mà khoanh tay đứng nhìn thì sẽ khó tránh khỏi bị người ta bảo là bạc bẽo.

Hơn nữa Vĩnh Khang Công đã tự hạ thấp mình, người không muốn thú nữ nhi của ta thì cũng không sao, chỉ cần tạm thời giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này....Lão tử đã khó chơi như vậy thì ắt hẳn nữ nhi cũng không phải nhân vật đơn giản, Minh Trạ̣m nghĩ đến hậu viện của mình, quả thật cần phải có người đến quản lý, cuối cùng Minh Trạ̣m nói, “Hy vọng quý tiểu thư cũng hiền lương thực đức như lão thái phi.”

Nghe như vậy, Vĩnh Khang Công rốt cục rơi lệ.

.....

146. Chương 146: Hợp Hoan

Vĩnh Khang Công cảm động đến rơi lệ, làm cho Minh Trạ̣m càng thêm hiểu rõ câu cảm động đến rơi lệ là như thế nào.

Bất quá Minh Trạ̣m cũng có kẻ sách đối phó với da mặt dày nho nhỏ này của Vĩnh Khang Công. Hặ́n che ngực, đôi mắt trắng dã, bất ngờ hôn mê. Tiếng khóc của Vĩnh Khang Công tựa như gà bị cắt cổ, nháy mắt liền im bật.

Tiếp theo chính là ngự y bận rộn cả buổi.

Phạm Duy không quá uyển chuyển khi nhắc nhở Vĩnh Khang Công, “Điện hạ vừa mới tỉnh lại, thân mình còn hơi suy yếu.” Công gia ngài nhỏ giọng một chút đi. Tuy rằng gã được khuê nữ cho thế tử của chúng ta nhưng cũng không cần phải cao hứng đến mức này đâu.

Vĩnh Khang Công vội vàng gạt đầu, lại nhẹ giọng an ủi Minh Trạm vài câu, khuyên hấn nên tịnh dưỡng nhiều một chút, rồi để lại một cây nhân sâm năm trăm năm cùng vài thứ thuốc bổ. Sau đó liền cáo từ rời đi.

Minh Trạm bưng tách trà ấm rồi chậm rãi uống, Phạm Duy nhẹ giọng hỏi, “Điện hạ thật sự muốn thú tiểu thư Vĩnh Khang Công hay sao?” Một nữ nhân thì chẳng có gì đáng lo, nhưng phụ thân của nữ nhân có diện xuất như vậy thì thật sự không dễ đối phó.

“Cứ để xem hấn thật sự thông minh hay là tự cho rằng mình thông minh.” Minh Trạm nói.

Nếu Vĩnh Khang Công phủ chỉ cầu được Trấn Nam Vương phủ che chở thì Minh Trạm thú khuê nữ của hấn cũng không thành vấn đề, bởi vì nói tóm lại thì Vĩnh Khang Công cũng coi như rất đúng mực. Mà nếu Vĩnh Khang Công phủ có suy tính khác thì Minh Trạm cũng sẽ không để người ta đem hấn đi bán mà còn giúp người ta kiếm bạc về.

Ngụy Ninh thì lại nói với Minh Trạm, “Vĩnh Khang Công à, mấy năm nay Vĩnh Khang Công phủ bất hiển sơn bất lộ thủy, ngay thời điểm mấu chốt lại tỏ ra là người có nhãn lực.” Nhìn Minh Trạm một cái, hấn nói tiếp, “Lại đây mà xem.”

Ngụy Ninh đến trước án thư, đem nghiên mực chặn lên một đầu trang giấy, từ từ mở ra một bản vẽ lớn.

“Cái gì vậy?” Minh Trạm đáp gót hài đi qua.

“Bản đồ phân tích thế lực của đế đô.” Ngụy Ninh nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, Minh Trạm nhào cổ sang thì nhìn thấy ở giữa chính là bốn vị hoàng tử của đế đô. Sau đó lấy bốn vị hoàng tử làm trung tâm, các đại thần và thế gia vọng tộc của đế đô đan xen vào nhau, đồng hương, quan hệ thông gia, cố cựu, tất cả đều dùng những dòng chữ nhỏ nhỏ chỉ chút ghi lại ở mặt trên.

Minh Trạm than lên một tiếng sợ hãi, “A Ninh, người kiếm được thứ này từ đâu vậy?” Mặc dù Trấn Nam Vương phủ của hấn đã có nhiều năm tra xét đế đô nhưng chưa hấn đã đầy đủ và chi tiết như Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh thản nhiên nói, “Lúc trước ta giúp Hoàng thượng chỉnh lý lại cho nên mới nhớ kỹ, mấy năm nay có tâm lưu ý, nay vẽ lại cho người, người cũng có thể tham khảo, đỡ bị rối loạn.”

Nương ơi, ôi chao, thảo nào Phượng Cảnh Kiên cứ cột chặt Ngụy Ninh ở đế đô, không chịu phóng hấn ra ngoài.

Minh Trạm dụng tâm nhìn kỹ, Ngụy Ninh ở bên cạnh hỏi hấn, “Người nhìn trúng vị hoàng tử nào?”

“Khó mà nói.” Minh Trạm mím môi, “Nhị hoàng tử và ngũ hoàng tử có xuất thân tôn quý nhất, về phương diện mẫu tộc thì đều là hầu phủ, bất quá Thái hậu nhất định bất công cho nhị hoàng tử. Nhưng diệt tử của người chính là nhị hoàng tử, nữ nhi của người lại gả cho tứ hoàng tử, người ủng hộ người nào thì mới là khó nói?”

“Người nói sót rồi, chính thê của tam hoàng tử xuất thân từ Thọ An Hầu phủ, tính ra cũng không hề yếu.” Ngụy Ninh cũng không có vẻ kích động đặc biệt, vẻ mặt chỉ lạnh nhạt, “Người không cần lo lắng đến ngũ hoàng tử, hấn không lên được ngai vàng đâu.”

“Nguyễn Hồng Phi còn sống, nay Nguyễn gia sắp rơi vào nguy cơ, ngũ hoàng tử có mẫu tộc như vậy thì chỉ bằng không có vẫn hơn.”

Minh Trạm lú lẫm, vì sao A Ninh lại có thể khẳng định Nguyễn Hồng Phi còn sống như thế? Bèn nói bóng gió để hỏi thăm tin tức, “Nguyễn Hồng Phi chẳng lẽ không phải nhi tử thân sinh của Nguyễn Hầu gia à?”

Ngụy Ninh lãnh đạm nói, “Trường tử. Chẳng qua lúc trước nữ nhi của Nguyễn gia ở Đông cung làm Lương Đê, Nguyễn gia vì Phương thị mà cố gắng rất nhiều sức lực. Thái tử nhiều lần thất đức, rất nhiều người đu bám Đông cung trước kia đều cố gắng tìm đường lui. Như ngoại công lão Vĩnh Ninh Hầu của người, lập tức kết thành thông gia với Trấn Nam Vương phủ, cho dù là vì tư tâm thì lão Vĩnh Ninh Hầu cũng đã bỏ ra không ít sức lực vì Hoàng thượng. Nhưng nữ nhi Nguyễn gia lại đang ở Đông cung, Nguyễn Hầu tiến thoái lưỡng nan. Nhưng vì thái tử sớm thềm nhỏ dải phong tư của Nguyễn Hồng Phi, vài lần đều khó đắc thủ. May mà Nguyễn Hầu mượn một tay của Nguyễn Lương Đê tặng cho Nguyễn Hồng Phi một chén được....” Còn lại thì không cần nói gì nhiều.

“Thật nhìn không ra, Nguyễn Hầu gia ngày thường trông có vẻ nhã nhặn lại hiền hòa như thế cơ mà.”

Nhã nhặn lại hiền hòa? Ngụy Ninh mỉa mai cười lạnh, “Nay Nguyễn gia hằng năm đều quyên bạc làm từ thiện trong chùa, làm đường xây cầu, giả nhân giả nghĩa bày ra bộ mặt phụ tử tử hiếu đại nhân lương thiện, thật ra là vì chuyện thất đức trước kia mà muốn lập đền thờ.”

Minh Trạ̣m cầm tay của Ngụy Ninh, vừa lạnh lại vừa ướt.

“Ta cũng không phải người tốt lành gì, ta đã động tay động chân làm cho thái tử tin tưởng được là do ngu hoàng tử và lục hoàng tử bỏ vào, hai tên ngu xuẩn kia đã bị thái tử treo cổ.” Nửa bên mặt của Ngụy Ninh như tảng đá lạnh, giấu đi cảm xúc trong mắt, cúi đầu nói, “Bàn chuyện chính sự đi.”

Minh Trạ̣m an ủi Ngụy Ninh, “Đây cũng không phải lỗi của người, ngẫm lại đi, lúc ấy là thời điểm người chết ta sống, mọi người cũng thúc thủ vô sách. Hãy, so với Nguyễn Hầu thì Lệ thái tử cũng không tính là quá tệ.” Lão tiện nhân kia từ đâu chui ra vậy? So với Nguyễn Hầu thì Minh Trạ̣m bỗng dưng cảm thấy Phượng Cảnh Nam quả thật là rất khá. Minh Trạ̣m bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Nguyễn Gia Duệ thật sự không phải là nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi ư?”

“Tuyệt đối không có khả năng.” Ngụy Ninh nói một cách chắc chắn, “Thời gian đó ta luôn cùng hặ́n ở biệt viện tu bổ cổ họa, hặ́n làm gì có thời gian rảnh rỗi mà quay về phủ đi sinh nữ nhi!”

Minh Trạ̣m nói, “Nữ nhân khi mang thai được hai tháng cũng không lộ ra rõ ràng, có lẽ Nguyễn Hồng Phi không biết thì sao? Với lại Nguyễn thái thái có lẽ là sinh non cũng không chừng.”

“Ta tìm người xem qua xương chậu của nữ nhân kia rồi, bà mụ có kinh nghiệm đã nói, tuyệt đối chưa từng sinh sản, lai lịch của Nguyễn Gia Duệ rất bất minh.” Ngụy Ninh trầm tư nói, “Cũng không biết Nguyễn Hầu tìm đâu ra một nữ nhi rồi mạnh bạo đem làm nữ nhi của Nguyễn Hồng Phi.”

Điểm mấu chốt mà Minh Trạ̣m quan tâm vẫn còn mơ hồ, hặ́n hỏi, “A Ninh, người tìm người xem xương chậu của Nguyễn thái thái bằng cách nào vậy?” Ở thời này, nữ nhân xem trình tiết là tánh mạng, cho dù Ngụy Ninh có mảnh khộ́e thông thiên thì cũng không có cách nào đi xác định xương chậu của thái thái nhà người ta là như thế nào. Minh Trạ̣m cũng không tin phục đối với câu trả lời của Ngụy Ninh cho lắm.

“Sau khi chết thì đào mộ mà xem.” Đáp án của Ngụy Ninh làm cho Minh Trạ̣m sờn cả gai ốc, nượng ôi, đem người chết đào ra, nghiên cứu xương chậu của người ta....Lén ngắm khuôn mặt bình đạm thản nhiên của Ngụy Ninh, Minh Trạ̣m lặng lẽ nuốt nước bọt.

“Nguyễn gia không có ai canh mộ hay sao?” Mộ phần của đại gia tộc không giống như mấy bãi tha ma ngoài đồng, tỷ như hoàng lăng, hằng ngày đều có binh lính canh gác nghiêm ngặt, chỉ sợ bị người đào mộ, làm hỏng phong thủy, quấy nhiễu tổ tông.

Ngụy Ninh rất bất mãn đối với những câu hỏi bợ́i móc của Minh Trạ̣m, “Người chưa từng nghe qua trộm mộ hay sao?” Hặ́n đương nhiên không có khả năng quang minh chính đại mà chạy đến mộ phần của Nguyễn gia rồi công khai đào mộ của nữ nhân nhà người ta.

Minh Trạ̣m hỏi một cách tò mò, “Vì sao người không thuận tiện ở mộ phần gọi Nguyễn Hồng Phi xem hặ́n có thật sự đã chết hay chưa?”

Lời này thật sự đã hợ́i trúng mấu chốt của Ngụy Ninh, khi còn trẻ Ngụy Ninh đã làm đến chức vị Thượng thư, đương nhiên thủ đoạn hơn hặ́n người bình thường, hặ́n cúi người rồi khẽ nói nhỏ ở bên tai của Minh Trạ̣m, “Ta nhớ trước kia từng nghe Nguyễn Hồng Phi nói rằng, ngày xưa hặ́n bị ngã ngựa khiến xương đùi bị gãy, dưỡng hơn nửa năm mới lành lặn. Mặc dù không ảnh hưởng đến việc học võ của hặ́n, nhưng trên xương cốt vẫn phải để lại sẹo, sự tình lần này trọng đại, không thể không quấy rầy âm linh của hặ́n, bất quá ta đã xem hài cốt nơi đó, trên xương đùi hoàn toàn lành lặn, không hề thấy vết nứt nào. Có lẽ hặ́n thật sự còn sống, còn hài cốt trong mộ không phải của hặ́n.”

Đến tận đây, Minh Trạ̣m thật sự là phục Ngụy Ninh, tán thưởng một tiếng rồi ôm lấy vai của Ngụy Ninh, nhón người lên, nhắm ngay miệng của Ngụy Ninh mà hôn một cái rồi khen ngợi, “Không hổ là người mà ta xem trọng, A Ninh, trong tay của người có thủ hạ chuyên trộm mộ đúng không?”

“Người hỏi nhiều như vậy để làm gì?”

“Về sau chúng ta cũng có thể trộm tí cổ mộ, nghe nói bên trong đều là bảo bối a.”

“Đồ hám bạc, ngay cả người chết mà người cũng không buông tha.” Ngụy Ninh thấy khuôn mặt trực lợi hám bạc của Minh Trạ thì cảm giác âm u tối tăm trong lòng cũng được xua tan không ít, hần mỉm cười rồi nói với Minh Trạ, “Đừng nghĩ bậy bạ, ta không có cách nào làm chuyện thất nhân thất đức như vậy đâu.”

Náo loạn trong chốc lát, Minh Trạ lại kéo Ngụy Ninh nằm lên giường, nghe Ngụy Ninh nói, “Mục đích của các hoàng tử rất đơn giản, chỉ là ngôi vị Hoàng đế. Bất quá điểm mấu chốt hiện tại là thực lực của các hoàng tử rất ngang bằng, không có người nào chân chính nổi bật. Ai cũng không phục ai, đều là long tử, dựa vào cái gì mà nhường người khác bước lên ngai vàng? Lúc này có thể ảnh hưởng ngôi vị hoàng đế chỉ có ba người là người, Thái hậu, và Vĩnh Định Hầu Hà Thiên Sơn đại nhân mà thôi.”

“Ta sẽ lưu ý bên phía Thái hậu, người cứ yên tâm. Thái hậu tuyệt đối sẽ không nói ra việc ủng hộ bất cứ hoàng tử nào.” Ngụy Ninh nói tiếp, “Hà Thiên Sơn là trung thần của Hoàng thượng, cũng sẽ không dễ dàng tỏ thái độ, người cứ ở trong phủ mà tiếp tục giả bệnh, tạm thời không cần đi ra ngoài. Nhưng người cũng phải đề phòng, người chỉ mang đến đây một ngàn hộ quân, cộng với thị vệ vốn có ở trong phủ thì e rằng cũng chưa đến hai ngàn người, nhân thủ hiện tại của người là quá ít.”

Minh Trạ nghiêng người nhìn Ngụy Ninh, “Ta cũng không phải đến đây để tạo phản, mang quá nhiều người sẽ làm kẻ khác kiêng kỵ, như vậy cũng không tốt.”

Ngụy Ninh cười lạnh, “Người đừng làm bộ làm tịch với ta, lúc này người dám đến để đô thì làm sao lại không mang theo nhân mã?” Tuy rằng không có chứng cứ, bất quá thứ nhất Minh Trạ không phải là người hết lòng vì chuyện công; thứ hai, tiểu tử này thật sự rất sợ chết.

Minh Trạ cười một cách thần bí, ghé vào tai của Ngụy Ninh mà thì thầm, “Ừm, bên ngoài còn có chút nhân thủ, nhưng mà bây giờ không thể nói cho người biết được.”

Ngụy Ninh đẩy Minh Trạ ra rồi cau mày hỏi, “Có phải ngộ thiện người ăn họ đúng không, nghe mùi họ thối quá, cách xa một chút mới không ngửi thấy.”

Con người đều có sở thích riêng, tỷ như Minh Trạ, hần thích ăn những món có mùi nồng một chút, tỷ như tỏi, họ, hành, lá hươg thung, trứng vữa....Sở thích này của Minh Trạ ngay cả mẫu thân hiểu rất rõ hần là Vệ vương phi cũng không thể chịu được, bình thường luôn cấm Minh Trạ ăn. Cho nên Minh Trạ đành phải ra ngoài để ăn cho đã, bất quá hần luôn có cách để khử mùi bằng việc nhai lá trà hoặc uống sữa, ai ngờ Ngụy Ninh có cái mũi còn thính hơn cả cẩu, hần không thể đá Minh Trạ ra khỏi phòng.

“Không, ta đâu có ăn đâu.” Minh Trạ có chết cũng không chịu thừa nhận, “Nhất định là người ngửi nhầm rồi.”

Ngụy Ninh lấy ra mấy viên trà hương từ trong hà bao treo ở thắt lưng rồi nhét vào miệng của Minh Trạ, mắng hần một tiếng, “Ngậm đi, chốc lát nữa hần nói chuyện.”

Không biết đây có tính là bạo lực gia đình hay không, Minh Trạ âm thầm suy nghĩ, nếu để cho Ngụy Ninh biết buổi sáng hần ăn cháo, giữa trưa ăn bánh trứng họ thì nhất định sẽ không chịu nằm cùng giường với hần.

Ngụy Ninh dẫn dò Minh Trạ, “Giấu nhân mã của người cho cẩn thận, thời khắc quan trọng hần lấy ra. Hiện tại chỉ cần người ở trong phủ, đám hoàng tử sẽ không thể phân chia cao thấp chỉ trong nhất thời nửa khắc, cứ kéo dài như vậy cũng là ý hay. Ta cũng có một chút đầu mối về phía Nguyễn Hồng Phi rồi.”

Minh Trạ lập tức hỏi, “Đầu mối gì?”

Mùi họ thối hòa lẫn với hương trà thơm trong hơi thở của Minh Trạ, nói thơm cũng không thơm, nói thối cũng không thối, làm cho người ta cảm thấy nhức đầu, Ngụy Ninh tự nhận là người khá mạnh mẽ nhưng cũng khó có thể tiêu thụ kỹ năng giết người này của Minh Trạ, hần chống tay lên đầu rồi nói, “Ta đi về trước, chờ ngày mai rồi nói sau.”

“Ta vừa hôn miệng của người, người cũng đâu có như vậy đâu?” Bị ái nhân ghét bỏ, trong lòng của Minh Trạ vô cùng khó chịu, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Ngụy Ninh, nóng lòng muốn thử.

Ngụy Ninh chỉ vào Minh Trạ, cảnh cáo, “Người động đây một chút thử xem, ta không cắt đầu lưỡi của người thì không phải là ta.”

Minh Trạ lập tức thè lưỡi ra, ý tứ rất rõ ràng, cắt đi, người cắt thử đi....

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Minh Trạ, Ngụy Ninh cười nhẹ thành tiếng, thật sự là kỳ lạ, họ Phụng luôn rất sĩ diện, đúng là thiên địa tạo hóa, lại sinh ra một tên không có da mặt như Minh Trạ.

Minh Trạ thấy Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, thừa dịp chưa chuẩn bị liền tấn công, cắn hai cái lên miệng của Ngụy Ninh, giữ chặt vai của Ngụy Ninh rồi hung hăng đè xuống, đầu gối nhanh chóng tách ra hai chân của Ngụy Ninh, tính hoành hành một trận. Nhưng không biết Ngụy Ninh lắc vai như thế nào mà đã thoát khỏi sự áp chế của Minh Trạ, tiếp theo là xoay vòng một cái, Minh Trạ phát hiện chính mình đã đổi chỗ cho Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh nhếch môi, đôi mắt lấp lánh mỉm cười.

“Buổi sáng ta ăn cháo.” Minh Trạ mở miệng nhe răng, muốn làm cho Ngụy Ninh kinh tởm, hẳn muốn kể sách vụn toàn, đều là nam nhân, ai cũng không muốn bị thương.

Một tay của Ngụy Ninh áp chế Minh Trạ, một tay kéo lấy y phục của Minh Trạ, nhẹ nhàng cười, “Không sao.”

Minh Trạ còn đang nghĩ cách, thử đề nghị, “Chúng ta có cần tắm trước hay không.”

“Không cần.” Khi Ngụy Ninh dứt lời thì Minh Trạ chợt rùng mình, nửa thân đã xích lửa.

“A Ninh, ta nghe nói phải chuẩn bị một ít, được cao bồi trơn gì đó....bằng không sẽ dễ dàng bị thương. Ô....” Minh Trạ chưa kịp nói xong thì một ngón tay của Ngụy Ninh đã nhét vào.

Ngụy Ninh cúi người hôn khéo môi của Minh Trạ, bàn tay chậm rãi mở rộng mặt sau của Minh Trạ, ôn hòa nói, “Lần này có lẽ ta sẽ gặp nguy hiểm. Kỳ thật năm đó ta vốn có thời gian cứu Nguyễn Hồng Phi, nhưng mà cơ hội lúc ấy quá hiếm có....cho nên ta không đi....Người cảm thấy Lệ thái tử thật đáng giận ư? Kỳ thật Nguyễn Hồng Phi hận nhất là hai người, một người là Nguyễn Hầu, phụ thân của hắn lại đẩy hắn vào tuyệt lộ, một người là ta, hắn và ta vừa là thầy vừa là bạn, ta thấy chết mà không cứu....”

“Nếu, nếu là ta, thì ta cũng không cứu.” Minh Trạ ưỡn ẹo một cách khó chịu, còn không quên khuyên Ngụy Ninh nghĩ thoáng một chút, “Người yên tâm đi, có ta ở đây, hẳn không động vào người được đâu....A, nhẹ một chút...”

“Đau không?” Ngụy Ninh có một loại khí chất mạnh mẽ lại ôn nhu, người này ăn nói khéo léo, làm việc ổn thỏa, nhưng trên thực tế lại không tốt chút nào.

“Là lạ.” Minh Trạ thành thật khai báo, mặt đỏ một chút, còn chủ động cung cấp tình báo, “Trên đầu giường có cái hộp, trong đó có được cao.”

Ngụy Ninh đưa tay mò lấy, miệng cười Minh Trạ, “Người đã sớm chuẩn bị rồi à?”

Dù là Minh Trạ mặt dày cỡ nào thì cũng nhận không được bị trêu ghẹo như vậy, lập tức biện bạch, “Ta, trên chân của ta mọc mụn cơm, xài còn dư lại đó.”

“Thật ngoan.”

Minh Trạ cảm thấy bộ dáng hiện tại của mình không được tốt xem cho lắm, bèn giãy dụa đề nghị, “Ta thấy....ban ngày làm chuyện này không được tốt cho lắm.”

Ngụy Ninh cười một cách gian tà, miệng nói ra một câu khiến cho người đọc sách thánh hiền như hắn phải hổ thẹn, “Chờ làm xong rồi thì người sẽ cảm thấy rất tốt.”

Minh Trạ căng thẳng như một khúc cây, tay chân cứng ngắc, hẳn sợ....sợ đau a.

Dù sao thì kinh nghiệm của Ngụy Ninh vẫn phong phú hơn một ít, cực lực khiêu khích những điểm mẫn cảm trên người của Minh Trạ, Minh Trạ thỉnh thoảng cũng sẽ rì rầm phản ứng, bất quá hắn vẫn chống chọi tinh thần mà hỏi, “Chừng nào thì người để cho ta làm ngược lại?”

Nguy Ninh thật sự chịu không nổi bản tính dong dài của Minh Trạ, dù sao hiện tại Minh Trạ không thể nào phản kháng, bèn dùng một tay cầm lấy dục vọng của Minh Trạ. Minh Trạ bị hấn tiên hậu giáp kích như vậy, làm sao mà chịu đựng nổi, không bao lâu liền run rẩy toàn thân, phóng xuất ra ngoài.

Nguy Ninh mỉm cười, bắt đầu lần thân chen vào.

Thật sự không thoải mái, cho dù động tác của Nguy Ninh rất nhẹ nhàng nhưng Minh Trạ vẫn cảm thấy đau đau đau đau đau...Ban đầu còn hét vài tiếng, Nguy Ninh sẽ tỉnh tể hôn môi hấn, không hề chê miệng của hấn bị thối, cho nên mới nói nam nhân thật sự là một loại động vật cảm quan, Nguy Ninh cũng bắt quá chỉ là một tên khẩu thị tâm phi mà thôi.

Kỳ thật thời gian cũng không quá lâu nhưng Minh Trạ lại cảm thấy dài lâu mà mãnh liệt. Thoải mái à....ừm.....miễn cưỡng cũng có một chút.

Minh Trạ nằm sổng soài trên giường, mặc kệ Nguy Ninh phân phó với bên ngoài, “Chuẩn bị nước tắm rửa.”

Hà Ngọc ở bên ngoài nghe diễn cảnh giường chiếu nửa buổi, lúc này nghe thấy lời yêu cầu từ bên trong, tâm can muốn dứt từng khúc một, thế tử, thế tử của nhà hấn.....bị người ta công rồi.

Nguy Ninh dùng khăn lụa lau cho Minh Trạ trước, ôn nhu nói, “Từ từ sẽ tốt thôi.”

“Lần tới phải đến lượt ta.” Minh Trạ gác đầu lên vai của Nguy Ninh, còn vô cùng keo kiệt mà so đo.

Đáp lại Minh Trạ là một nụ hôn thật dài, Minh Trạ thấp giọng thở hổn hển, hỏi Nguy Ninh, “Vì sao người không chê ta thối nữa?”

“Đâu có thối, rất thơm mà.” Nguy Ninh ôm thắt lưng của Minh Trạ, còn không ngừng ca ngợi Minh Trạ.

“A Ninh, người thăm thích ta đã lâu rồi phải không?” Minh Trạ đắc ý hỏi, “Uổng cho người bình thường cứ giả vờ nghiêm trang, hóa ra đã sớm thềm nhỏ dãi sắc đẹp của ta rồi.” Nếu không làm sao mà nói động dục liền động dục như thế cơ chứ.

Không biết vì sao khi ở cùng Minh Trạ sẽ nhịn không được mà cảm thấy rất thoải mái, Nguy Ninh cười cười, ôn hòa nói, “Minh Trạ, ta đã từng này tuổi, ít khi phóng túng như vậy. Nếu Hoàng thượng hoặc phụ vương của người vẫn ở đây thì ta sẽ không làm như vậy đối với người. Bất quá hôm nay có rượu hôm nay say, có người ái mộ ta như người thì đương nhiên là ta rất vui. Chẳng qua thân phận của người quá cao, cho nên ta mới bắn khoả đến tận bây giờ.”

“Người yên tâm đi, Nguyễn Hồng Phi cho dù lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là con người. Ta không tin hấn có bản lĩnh ở dưới mí mắt của ta mà động vào một cái ngón tay của người.” Minh Trạ vẫn còn cao hứng đối với việc Nguy Ninh thật sự cân nhắc đến quan hệ của bọn họ, lại hỏi Nguy Ninh, “Chờ ta cứu ra Hoàng bá phụ và phụ vương thì người có bạc tình bạc nghĩa với ta không đó?”

“Sẽ không.” Nguy Ninh vuốt xuống mồ hôi lấm tấm trên trán của Minh Trạ, trịnh trọng nói, “Ta dám làm thì đương nhiên dám đảm đương.”

Qua một lúc, hạ nhân đưa đến thùng nước.

Nguy Ninh cũng không cần người hầu hạ, đích thân lôi kéo Minh Trạ đi tắm. Minh Trạ nằm trên giường không đứng dậy, còn ý kiến này nọ, thờ phỉ phỉ nói, “Người không biết mộng ta đau hay sao? Bể ta đi, chẳng biết sản sóc gì hết.”

Trong phương diện này, Nguy Ninh chưa từng sản sóc người nào cả, nghe như vậy liền vội vàng cúi người bế Minh Trạ lên, lúc này Minh Trạ mới vui rạo rức trong lòng.

Nước trong thùng tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, Nguy Ninh hỏi, “Trong đây bỏ cái gì vậy?”

“Chắc là bạch dục Vân Nam đó.”

Kỳ thật Nguy Ninh rất cẩn thận, thật sự không làm cho Minh Trạ bị thương, bất quá Minh Trạ cứ thích phô trương cho nên Nguy Ninh cũng chỉ có thể thuận theo ý hấn. Minh Trạ lại nắm lấy đại điều của Nguy

Ninh mà so với tiểu điều của mình, ở trong thùng nước lặn qua lặn lại một lúc mới bị Ngụy Ninh tắm rửa sạch sẽ rồi vớt ra khỏi thùng.

Hai người ở trên giường hàn huyên một chút thì Minh Trạng mới mệt mỏi mà chìm vào giấc mộng.

.....

P/S: chim to chim nhỏ =.=

147. Chương 147: Gây Rối (1)

Phượng Cảnh Nam tự nhận mình là anh hùng một đời, Phượng Cảnh Kiên tự nhận mình thông minh một đời, cũng không ngờ lại có ngày thất thủ, huynh đệ hai người lại rơi vào tay lão cừu nhân.

Kỳ thật bọn họ và Nguyễn Hồng Phi cũng không tính là cừu nhân.

Gọi là Phượng thị huynh đệ đã là Nguyễn Hồng Phi khách khí lắm rồi. Bọn họ vẫn chưa bị ngược đãi, không chỉ như thế, còn có thức ăn thức uống, có mỹ nhân giải sầu, một ngày ba bữa cộng thêm buổi chiều trà tiêu đêm.

Đương nhiên lúc này huynh đệ hai người cũng không có tâm tư cùng giai nhân trò chuyện.

Bất quá đủ loại hành động của Nguyễn Hồng Phi đã chứng tỏ hắn không tầm thường, ngược lại càng tỏ ra là một kẻ có khả năng kiềm chế cực cao.

Bên dưới cây tử đằng, gió nhẹ thổi tan cái oi bức đầu hạ, những chuỗi hoa tử đằng nhẹ nhàng lay động, lan tỏa mùi hoa thản nhiên, Nguyễn Hồng Phi cầm một ấm trà bên ngoài giống tử ngọc bên trong giống tử sa, tao nhã rớt ba tách trà, khuôn mặt hơi tái nhợt không thể che giấu khí phách anh tuấn, hắn hơi duỗi tay ra, làm tư thế thảnh, hành động rất tầm thường nhưng lại rất mạnh mẽ khiến người ta cảm thấy cực đẹp mắt, giọng nói vừa trầm thấp vừa êm tai, “Ở vùng thôn quê này không có thứ tốt để chiêu đãi, Hoàng thượng, Vương gia thử nếm vài món ăn thôn quê này xem, cũng có vài phần thanh nhã.”

Lúc này huynh đệ hai người không hề sợ Nguyễn Hồng Phi sẽ hạ độc bọn họ, nếu người ta muốn hạ độc thì đã hạ độc từ đời nào rồi. Hai người chia nhau tách trà, chạm môi một chút, vị hơi đắng, đồng thời cũng mang theo mùi thơm ngát.

“Ta nhàn đến vô sự, cho nên mới dùng tâm sen để pha trà.” Nguyễn Hồng Phi giống như đang cùng bằng hữu trò chuyện một cách thoải mái và thích ý, “Nhưng tâm sen thường rất đắng, sẽ làm mất hương vị của trà, vì vậy ta phải mất một chút công sức để pha chế nó. Trước tiên là nói về tâm sen dùng để pha trà, là ta phải người hái búp sen tươi rồi phơi khô, vì vậy không chỉ giúp giảm bớt vị đắng mà còn giữ được mùi thơm của sen. Hoàng thượng, Vương gia, nếu thích thì ta sẽ cho người làm nhiều một chút.”

Nay đừng nói đến trà sen, cho dù là quỳnh tương ngọc dịch của Vương mẫu nương nương thì huynh đệ hai người cũng không có tâm tư đi nhấm nháp.

Nhưng vì ở dưới mái hiên cho nên không thể không cúi đầu, Phượng Cảnh Kiên ôn hòa nói, “Vậy làm phiền Hồng Phi.” Người ta có thái độ đúng mực, Hoàng đế như Phượng Cảnh Kiên càng phải tỏ ra ung dung tao nhã.

Đế vương của một nước bị bắt, nếu y theo tính tình của Phượng Cảnh Kiên thì đã sớm tự sát. Chẳng qua kể từ lúc hắn rơi vào tay của Nguyễn Hồng Phi, ngoại trừ bị Nguyễn Hồng Phi cho dùng dược thảo áp chế võ công và phái người trông coi thì chưa từng có hành động nhục nhã Phượng gia huynh đệ.

Mấy ngày nay Phượng gia huynh đệ hoàn toàn không bị bạc đãi, khi rảnh rỗi Nguyễn Hồng Phi còn trò chuyện với bọn họ. Vì được dịch nhân đối đãi chu đáo như vậy cho nên Phượng gia huynh đệ tạm thời chưa có ý định tự sát để bảo toàn tôn nghiêm.

“Ngài quá khách khí rồi.” Nguyễn Hồng Phi là nhân vật xuất chúng, đầu ngón tay tinh xảo như dùng ngọc cốt tạo hình được ánh tà dương chiếu rọi, chỉ vào mấy món điểm tâm trên bàn trúc, “Đây là bánh tử đằng, bánh quả du, bánh hoa hồng, bánh hạt sen. Đây là ta cố ý mời đến trù tử của Tiểu Tiên Cư ở đế đô, chương quây của Tiểu Tiên Cư có xuất thân từ ngự trù, tay nghề cũng là nhất đẳng, có lẽ sẽ hợp khẩu vị của Hoàng thượng và Vương gia.”

Nghe hẳn giới thiệu như vậy thì Phượng gia huynh đệ hoàn toàn no đủ.

Khi tâm tình của Nguyễn Hồng Phi vui vẻ thì hẳn mới đến đây cùng bọn họ uống trà dùng điểm tâm. Mà làm cho Nguyễn Hồng Phi cảm thấy vui vẻ thì chỉ có một nguyên nhân, hẳn muốn báo đại cừ. Mà đại cừ của Nguyễn Hồng Phi....

Phượng Cảnh Nam hỏi thẳng, “Đế đô thế nào?”

“Đế đô?” Nguyễn Hồng Phi hơi nghiêng đầu, vài sợi tóc đen rơi xuống, càng làm nổi bật làn da như ngọc của hắn, đúng là một nhân vật tuấn mỹ. Phượng Cảnh Nam thầm mắng trong lòng, vì sao khuôn mặt tốt đẹp như vậy lại sinh trên người của kẻ súc sinh cơ chứ!

Nguyễn Hồng Phi cười nhàn nhạt, ngợi khen Phượng thị huynh đệ, “Rất tốt. Đáng lý theo kế hoạch của ta thì đã sớm hỗn loạn rồi, ai ngờ thế tử điện hạ lại dám ngăn dậm xa xôi không ngại cực khổ từ Vân Nam chạy đến đế đô, cố gắng ổn định thế cục đã bại của đế đô.”

“Hoàng thượng và Vương gia đều là nhân tài xuất chúng, ta vốn cảm thấy các hoàng tử thật sự là con không giống cha, chưa kể thừa được phong thái anh minh thần võ của Hoàng thượng. Bất quá Vương gia lại có một hảo nhi tử, bộ dáng của thế tử thì bình thường thôi nhưng thủ đoạn lại rất thâm sâu.” Nguyễn Hồng Phi nói chuyện một cách đầy hưng phấn, gõ nhịp khen ngợi, “Không đơn giản, hắn còn nhỏ mà lại rất can đảm, một mình dẫn theo một ngàn hộ vệ vào thành. Trước tiên diễn ra màn kịch trúng độc ở Từ Ninh cung, chẳng những kinh sợ những ai muốn hạ thủ đối với hắn mà còn khiến cho Thái hậu nương nương cũng hoảng sợ mà ngã bệnh cả nửa tháng trời. Ngài xem, Thái hậu nương nương bị dọa đến mức không dám tùy tiện lên tiếng cơ đấy.”

“Không chỉ có hành vi của thế tử điện hạ vượt ra ngoài dự kiến của ta, mà ngay cả Vĩnh Định Hầu Hàn Thiên Sơn cũng trung thành và tận tâm đến mức làm tại hạ phải thất phục.” Nguyễn Hồng Phi nói một cách tiếc nuối, “Tại hạ phải bày tám người thuyết phục Hà Thiên Sơn tạo phản, nhưng hắn dám thẳng thừng từ chối, Hoàng thượng thật biết cách chọn người.” Đầu gối như vậy cũng chẳng dễ tìm.

Phượng Cảnh Kiên bình thản nói, “Hồng Phi, chúng ta tranh đấu đều không phải là có cừu có oán mà chỉ là chúng ta đứng ở hai phía đối lập. Hôm nay huynh đệ chúng ta rơi vào tay người thì mặc người muốn xử trí thế nào cũng được. Tôn tử của Phượng thị có kiếp nạn hôm nay, ai thắng ai bại ai sống ai chết đều là vận mệnh của bọn họ, ta không oán người cũng không oán lão thiên gia. Ta chỉ hy vọng thủ hạ của người khoan dung, lưu cho dân chúng đế đô một con đường sống.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Đương nhiên, năm đó khi Hoàng thượng và Vương gia hại ta thì dân chúng của đế đô cũng không nhúng tay vào, ta cần gì phải so đo với bọn họ. Hoàng thượng có lòng dạ này thật sự không hổ là một thế hệ minh chủ.”

“Người quá khen, vẫn là ta vô năng cho nên mới có kiếp nạn hôm nay.” Nguyễn Hồng Phi tán thưởng xem như một lời châm chọc, cho dù Phượng Cảnh Kiên có hoài bão thì vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng.

Nguyễn Hồng Phi nghiêm mặt nói, “Cũng không phải. Hoàng thượng có kiếp nạn hôm nay đều không phải là Hoàng thượng vô năng mà là vì đối thủ của Hoàng thượng là ta và Phương hoàng hậu. Năm đó Phương hoàng hậu cứu ta một mạng, lại đưa tất cả thế lực có trong tay giao cho ta, ta có được uy lực ngày hôm nay cũng không có gì là quá. Trên thực tế, ta phải đau khổ chờ đợi hai mươi mấy năm mới có cơ hội đắc thủ. Trong khi Hoàng thượng đang cơ ngán ấy năm có thể xưng là quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, không cần phải hoài nghi tài năng thống trị thiên hạ của ngài. Tiên đế lập ngài làm thái tử thật sự là chuyện đúng đắn nhất mà hắn đã làm trong cả đời mình.”

“Ta đã cố hết sức.” Phượng Cảnh Kiên thở dài, “Đối với quốc gia, đối với bá tánh, ta đã dốc hết toàn lực.”

“Năm đó Lệ thái tử thật sự đã chết rồi sao?” Phượng Cảnh Nam hỏi, Nguyễn Hồng Phi đang sờ sờ đứng trước mặt bọn họ, thế cho nên Phượng Cảnh Nam không thể không hỏi như vậy.

Nguyễn Hồng Phi cười, “Đương nhiên, hắn làm ra chuyện đó đối với ta thì đương nhiên phải chết. Ta bắt Phương hoàng hậu giết chết hắn, Phương hoàng hậu thật sự là một nữ nhân vĩ đại, bà ta hận các người đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thượng vị của các người đã rất vững chắc. Ngoại trừ bà ta thì người hận các người nhất đương nhiên chính là ta, bà ta biết mạng của mình không thọ, liền đem hy vọng báo thù giao cho ta. Ta nói với bà ta, người nguyện ý nhĩ tử của mình không bằng trư bằng cẩu, hay là nguyện ý để hân yên ổn ra đi? Cuối cùng bà ta cũng nghe theo lời đề nghị của ta.”

Nay nhắc lại chuyện kinh khủng năm xưa, trên mặt của Nguyễn Hồng Phi không có nửa điểm tức giận, giống như cái loại phần hận oán độc không cam lòng lúc trước đã tan theo gió, chưa bao giờ tồn tại.

“Đã gần đây năm trôi qua, ta thấy Hoàng thượng và Vương gia vẫn như xưa, không hề lộ ra dấu vết của tuổi tác.” Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Thỉnh thoảng ta nhìn vào gương cũng cảm thấy chính mình vẫn giống như năm xưa, nhưng kỳ thật đã sớm không phải. Năm đó ta một lòng muốn văn võ song toàn, dốc sức cho Hoàng thượng và Vương gia, không ngờ cuối cùng lại học Đồ Long thuật.”

“Trước đó vài ngày ta trở về vấn an phụ thân, phát hiện hân thật sự đã già đi rất nhiều, trên mặt đầy nếp nhăn giống như bức họa của tổ phụ ở từ đường. Mấy năm nay ta lúc nào cũng để ý đến tin tức của hân, phát hiện phụ thân thường xuyên phát gạo từ thiện, cứu giúp người nghèo, rất nhiều người đều nói Bắc Uy Hầu là người lương thiện hiếm có.” Nguyễn Hồng Phi nhếch khóe môi, hân đã sớm thoả mái đối với chuyện này, ngay cả một chút cảm giác đau lòng cũng không còn, “Khi đó ta đã ngộ ra một điều. Cừu nhân của ta có thể là ân nhân của người khác, tương tự, thù hận của ta cũng không quan hệ đến kẻ khác. Lúc trước khi ta vừa dưỡng thương xong thì trong lòng tràn đầy thù hận, khi đó cho dù để đồ có máu chảy thành sông cũng không thể khiến ta khoái hoạt. May mà đến hôm nay ta mới có đủ năng lực để báo thù, cũng ít tạo thành sát nghiệp.”

“Người có thể nghĩ như vậy thì thật sự là vạn phúc của bá tánh.” Phượng Cảnh Kiên cười một cái, nói lời khen ngợi. Hân thật sự tán thưởng Nguyễn Hồng Phi, nam tử hán đại trượng phu, có ân báo ân, có oán báo oán. Nguyễn Hồng Phi có xuất thân không kém, tài học lại xuất chúng, nhưng vận khí của hân không tốt, bị phụ thân bán cho Phượng gia huynh đệ làm tấm đệm để Phượng gia huynh đệ bước lên ngai vàng.

Trên đời này không có ai có mối thù khó báo hơn là Nguyễn Hồng Phi. Một lão cha tiện nhân, một tên Hoàng đế và một tên phiên Vương.

Nhưng mà mối thù này hân vẫn phải trả.

Phượng thị huynh đệ đã rơi vào tay hân, nếu hiện tại Nguyễn Hồng Phi mà lộ diện trước mặt của Nguyễn Hầu gia thì phỏng chừng Nguyễn Hầu gia sẽ bị dọa mất nửa cái mạng.

Trường tử đối với bất kỳ nam nhân nào cũng đều khác biệt, huống chi Nguyễn Hồng Phi lại là trường tử xuất chúng như vậy. Nếu không phải sợ thì tại sao mấy năm nay lại làm việc thiện? Nếu không hối hận thì vì sao lại cố chết cố sống mà bồi dưỡng Nguyễn Hồng Nhạn, đốc thúc Nguyễn Hồng Nhạn đề danh kim bảng, văn võ song toàn?

Nguyễn Hồng Nhạn đương nhiên xuất chúng, nhưng mỗi khi nhìn thấy Nguyễn Hồng Nhạn thì cho dù là Phượng Cảnh Kiên cũng sẽ âm thầm suy nghĩ, nếu là Nguyễn Hồng Phi thì có lẽ sẽ làm tốt hơn nhiều.

Người như vậy mà phải chết thì thật là đáng tiếc.

Mỗi khi Phượng Cảnh Kiên nghĩ đến Nguyễn Hồng Phi thì đều phải than thở một tiếng.

Nay Nguyễn Hồng Phi ngồi đối diện với Phượng Cảnh Kiên, vẫn là Nguyễn lang mỹ mạo như trước, nụ cười như xuân phong, bất quá Nguyễn Hồng Phi không còn là vị quan trẻ tuổi tràn đầy tài hoa của ngày xưa, từng trải gần đây năm làm cho hân toát lên khí phách kiên nghị, ung dung sáng khoái không thua gì Phượng Cảnh Nam.

Nguyễn Hồng Phi như vậy càng làm cho lòng người hỗn loạn.

Không, người nghĩ rằng Nguyễn Hồng Phi sẽ dùng thủ đoạn gì để trả thù?

Để cho Phượng thị huynh đệ trải qua nỗi đau đớn mà hần từng phải chịu đựng hay sao?

Đương nhiên sẽ không, như vậy hần có khác gì Lệ thái tử trước kia? Như vậy chẳng phải hần cũng chỉ có thủ đoạn hạ lưu như Bắc Uy Hầu hay sao!

.....

Từ trước đến nay Minh Trạng đối xử tốt với ai thì cũng đều công khai.

Hần thích Ngụy Ninh cho nên muốn lấy lòng Ngụy Ninh.

Lôi kéo Ngụy Ninh vào trong bảo khổ chọn bảo bối, trong bảo khổ đặt đủ loại hộp gỗ, đương nhiên không thể giống như trên tivi, châu báu ngọc ngà chất chồng thành núi, có thể làm lóa mắt người ta. Nơi này phân loại từng hộp gỗ để bảo quản cho kỹ lưỡng.

Ngụy Ninh là người đọc sách, đương nhiên thích nhất thi họa.

Minh Trạng phái người đem ra hai thùng rồi lôi kéo tay của Ngụy Ninh, “Người còn thích cái gì nữa, A Ninh?”

Ngụy Ninh cười, “Từ trước đến nay đều là người khác tặng lễ cho người, nào có chuyện người lấy đồ từ trong nhà ra cho người khác? Để người ta nhìn thấy thì không biết sẽ nghĩ như thế nào.”

“Không sao, ta gọi người lên lút đưa cho người.” Minh Trạng nói, “Cho dù để người ta biết ta và người có giao hảo thì có sao đâu? A Ninh, hiện tại chúng ta đi lại thân mật một chút cũng không thành vấn đề. Ta thấy sau này người cứ đi theo ta đến Vân Nam, từ trước đến nay ngoại thích khó làm, khi Hoàng bá phụ tại vị thì còn đỡ một chút, dù sao cũng còn tình cảm thời niên thiếu. Ngày sau bất luận là hoàng tử nào đăng cơ thì cũng sẽ không trọng dụng người. Thay vì bị đề phòng như thế, chẳng thà người theo ta đến Vân Nam, nơi đó mặc dù không rộng lớn bằng đế đô, bất quá ta có thể làm chủ, nhất định sẽ không để cho người chịu uất ức.”

Ngụy Ninh nghe Minh Trạng bày tỏ một cách chân thành, bèn gật đầu, “Hảo.”

Minh Trạng vui mừng xoa bóp tay của Ngụy Ninh, nghiêng đầu cười với hần, ánh mắt cong lên, sáng như sao trời, làm cho Ngụy Ninh cảm thấy ấm áp trong lòng, “Đi, chúng ta đi ra ngoài xem thi họa một chút.”

148. Chương 148: Gây Rối (2)

Minh Trạng là người rất có bản lĩnh, tuy rằng tài hoa của hần thật bình thường, khi ở Vân Nam còn có chút lão thần không quen với thái độ và hành vi của Minh Trạng, sẽ dâng tấu chương sử dụng cổ văn uyển chuyển thâm sâu mà châm chọc hần, Minh Trạng đọc xong cũng không hiểu lắm. Đương nhiên sau này mới hiểu, nhưng cùng lắm thì hần cũng chỉ cười trừ mà thôi.

Bất quá Minh Trạng rất hiểu lòng người, hần tặng người ta thứ gì thì luôn luôn là thứ thích hợp nhất.

Mặc dù Ngụy Ninh xuất thân hàn môn, nhưng thuở nhỏ đã tìm nơi nương tựa ở chỗ của Phượng Cảnh Nam, khi bé cũng được các lão sư học giả uyên bác dạy dỗ, lớn lên trong phủ hoàng tử cho nên kiến thức cũng không thua kém gì ai.

Minh Trạng ngồi bên cạnh bàn nghe Ngụy Ninh giảng giải thi họa, “Bức Lan Đình này tuy rằng là mô phỏng nhưng cũng rất hiếm thấy. Người xem, lực cầm bút vững vàng, nét bút trầm ổn, Ngu Thế Nam được chân truyền từ Trí Vinh, phong vận của Ngụy Tấn thật sự là được thể hiện trọn vẹn.”

Minh Trạng cũng không hiểu lắm cách dùng bút này nọ, hần đang nhìn chằm chằm một nửa bên mặt thanh tú của Ngụy Ninh, đường cong nhu hòa, mặt mày ấm áp, đôi môi hơi nhạt màu, khi cắn vào có một chút lạnh lạnh, giống như ăn quả đông lạnh....Minh Trạng vừa nghĩ bậy vừa gật đầu giống như con gà mổ thóc, thỉnh thoảng lại nói một tiếng “À” “Đúng vậy” “Hóa ra là vậy” “Thì ra là thế”. Giả vờ hiểu biết, ra vẻ rất ham học hỏi.

Ngụy Ninh đang cầm cuộn tranh mà tán thưởng, “Mặc dù không có may mắn gặp được bút tích thật sự của Lan Đình, có thể cầm được bản mẫu mà đánh giá đã là quá may mắn rồi. Trong cung lưu giữ trữ bản, trước kia ta may mắn được nhìn thấy, có thể xưng là uyển chuyển như gió, nét bút lả lướt. Phong tư của Lan Đình quả là tuyệt thế, thật sự làm người ta si mê.”

Minh Trạ bị Ngụy Ninh cho ăn dấm, ánh mắt quét vào chữ phúc kia một cái, nhin không được mà nói, “Chẳng phải là chữ phúc hay sao? Sau này ta cũng viết cho người một bức, lúc đó phải gọi là bay nhanh như hồng nhạn, uyển chuyển như du long, rục rờ như thu cúc, tươi tốt như xuân tùng.” Minh Trạ đắc ý hỏi Ngụy Ninh, “Nói vậy có đúng không?”

Ngụy Ninh bật cười, “Chữ viết của người mặc dù như cua bò, bất quá với địa vị của mình, người kiên quyết nói rằng bản thân có tiêu chuẩn của quân vương, có lẽ cũng sẽ không có ai dám bác bỏ ý kiến của người đâu.” Ngụy Ninh quả thật yêu thích không buông tay, “Chữ phúc này người thật sự tặng cho ta ư?”

Thứ này vô cùng quý giá trong mắt của Ngụy Ninh, trong khi Minh Trạ chỉ cảm thấy bình thường, bất quá không lợi dụng một chút thì thật không phù hợp với tính cách của hắn, bèn nhân cơ hội đàm điều kiện, “Tối nay người cho ta làm thì ta mới tặng cho người.”

Ngụy Ninh lập tức gạt tay xuống, chế nhạo Minh Trạ, “Nếu như vậy ngày mai ta mang đến một thùng cho người, mỗi ngày người để ta thưởng người là được.”

“A Ninh, ngày hôm qua người được thưởng ta, ít nhất cũng phải luân phiên chứ.” Võ thuật của Minh Trạ cực kém cỏi, đành phải nhún nhường với Ngụy Ninh, liên tiếp dùng đôi mắt ti hí tội nghiệp nhìn Ngụy Ninh.

Tâm can của Ngụy Ninh trở nên mềm nhũn, hần thở dài, “Được rồi, mỗi người một lần, luân phiên thay đổi.”

Minh Trạ nhất thời không còn tâm tư xem tranh, bèn lôi kéo Ngụy Ninh, “Mấy thứ này khi nào xem chẳng được, sắp đến chính Ngọ rồi, chúng ta đi dùng bữa trước đi.”

Còn chưa chờ Minh Trạ kéo Ngụy Ninh ra ngoài thì Phương Thanh đã chậm rãi tiến đến bẩm báo, “Điện hạ, thế tử của Phúc thân vương tiến đến cầu kiến, đang khóc lóc ở tiểu thính.” (phòng khách nhỏ)

Phúc thân vương chỉ có một nam một nữ, vì Phúc thân vương không bận tâm đến triều chính cho nên vị thế tử này cũng rất nhân nhã phong lưu, chẳng qua Minh Trạ và hắn thật sự không thân quen, vì sao ngọn gió nào lại thổi đến cửa như vậy, Minh Trạ hỏi, “Có chuyện gì?”

“Thế tử Phúc thân vương không nói với nô tài, nhưng nhìn thấy đôi mắt sưng to như hai quả đào của thế tử, lúc này vẫn còn đang rơi lệ, liên tiếp ầm ĩ đòi gặp điện hạ.” Phương Thanh nói.

“Người đi gặp thế tử Phúc thân vương trước đi, e là có chuyện gấp.” Ngụy Ninh lên tiếng.

Chính sự quan trọng hơn, Minh Trạ không đến mức mất hoa tai ừ mà vì chuyện tư bỏ rơi chuyện công, liền nhanh chóng đến tiểu thính gặp khách.

Minh Trạ vừa bước chân vào tiểu thính thì thế tử Phúc thân vương đã nhào về phía hắn, tuổi của hắn lớn hơn Minh Trạ, vóc dáng cũng hùng vĩ hơn Minh Trạ, suýt nữa đã đè Minh Trạ xuống sàn, Phương Thanh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Minh Trạ từ phía sau, hai tiểu nội thị cũng kịp phụ giúp một tay nên Minh Trạ mới không bị mất mặt.

“Minh Ngọc ca, người sao vậy?” Minh Trạ liên mồm hỏi.

Thế tử Phúc thân vương tên là Phương Minh Ngọc, đôi mắt như hai trái đào dập, thấy Minh Trạ giống như cứu tinh, bắt lấy tay của Minh Trạ rồi kinh hoàng kêu to, “Minh Trạ, người nên cứu phụ vương đi!”

“Minh Ngọc ca làm sao vậy, ai bắt kính với Vương bá?” Minh Trạ dùng sức một chút, cầm lấy cổ tay của Phương Minh Ngọc rồi dẫn đến bên ghế để ngồi xuống, chính mình cũng an tọa, ho nhẹ vài tiếng.

Phương Minh Ngọc rưng rưng, “Minh Trạ, vài vị đại thần tháp tùng thánh giá đã trở lại, mang theo thủ dụ của Hoàng thượng. Phía trên, phía trên.” Phương Minh Ngọc thật sự khó có thể mở miệng, ánh mắt đỏ hoe chảy vài giọt lệ, tiếp tục nói, “Phía trên thủ dụ có nói muốn lập phụ vương kế vị, để cho phụ vương đăng cơ.”

Minh Trạng bị tin tức này gây kinh ngạc, nói không nên lời, nhìn Phượng Minh Ngọc một cách không tưởng tượng nổi, Phượng Minh Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi, “Làm sao có thể xảy ra chuyện này cơ chứ? Hoàng thượng có bốn vị hoàng tử, cho dù không nói đến hoàng tử, Hoàng thượng và Trần Nam Vương thúc là thân huynh đệ, quan hệ từ trước đến nay luôn thân mật, còn có huynh đệ các người nữa. Cho dù như thế nào thì cũng không đến phiên phụ vương của ta....Đám thần tử đáng bị đâm ngàn đao kia không bảo đảm an nguy của Hoàng thượng, nay trở về còn muốn hại phụ vương của ta, đây là muốn trí nhà của ta vào chỗ chết mà....Minh Trạng, ta cầu người đi nói một lời công đạo....Ngay cả các đại thần trong triều mà Phụ vương của ta cũng chẳng biết hết mặt mũi, phụ vương, phụ vương thật sự không muốn bắt kính a!”

Phượng Minh Ngọc khóc lóc thảm thương một hồi, Minh Trạng cúi mắt xuống, lẳng lẳng cân nhắc, đối với Phượng Minh Ngọc, “Minh Ngọc ca không cần nghĩ nhiều, người cứ về phủ trước mà phụng dưỡng Vương bá, đừng để cho Vương bá xảy ra chuyện gì bất trắc.”

Phượng Minh Ngọc bất chấp dung nhan, qua loa lau lệ rồi nói, “Phụ vương nghe tin liền đòi tự sát để giữ thân trong sạch, cũng may được mẫu thân ngăn cản, hiện tại mẫu thân và muội muội đều canh giữ bên cạnh phụ vương. Minh Trạng, ta cũng không quen biết đại thần trong triều, nay đành cầu người nể mặt tổ tông của chúng ta mà nói một câu công đạo.”

Phượng Minh Ngọc vẫn chưa dứt lời thì nội thị trong cung đã tiến đến thỉnh Minh Trạng tiến cung nghị sự.

Minh Trạng nói, “Nếu thuận tiện thì không bằng Minh Ngọc ca cùng ta tiến cung, cũng có thể phân trần một hai.” Đối với việc Phượng Minh Ngọc đến đây thì Minh Trạng chẳng hề cảm thấy vui vẻ, hân và Phúc thân vương không có giao tình sâu đậm, bất quá chỉ là nể mặt mà thôi. Hơn nữa, mấu chốt chính là Trần Nam Vương phủ của bọn họ mặc dù thân cận với hoàng thất, nhưng cũng không phải là một phần của hoàng thất, nếu không phải nợ giá gặp chuyện bất trắc thì không đến phiên Minh Trạng đến để đồ để nhúng một tay vào. Thái độ của đồ đồ đối với Trần Nam Vương phủ từ trước đến nay đều là mượn sức và phòng bị cùng tồn tại, trong tình thế như vậy, Phượng Minh Ngọc không đến quý phủ của hoàng tử mà lại tiến đến Trần Nam Vương phủ của hân, quả thật là đáng chết!

Minh Trạng đứng trong phòng, hai tay giang ra, để thị nữ hầu hạ hân thay đại lễ phục.

“A Ninh, ta nghĩ rằng thái giám cũng đã đến phủ của người, ở chỗ của ta có quan phục của người, người cũng thay đổi đi rồi cùng ta tiến cung.” Minh Trạng nói, “Xem ra tình cảnh của Hoàng bá phụ và phụ vương cũng không quá tốt.”

Ngụy Ninh gật đầu, nói với Minh Trạng, “Chuyện của Phúc thân vương, trong lòng của người phải có tính toán trước.” Sau đó đi theo thị nữ thay đổi quan phục.

Phạm Duy đứng bên cạnh nói, “Điện hạ, Trần Nam Vương phủ của chúng ta là một nhánh gần của hoàng thất, Vương gia và Hoàng thượng là thân huynh đệ, tính từ điểm này, dù sao chúng ta và đồ đồ cũng gần hơn Phúc thân vương phủ một tầng, điện hạ nhất định đừng mềm lòng.”

Minh Trạng cười lạnh, “Hân hô vài tiếng, chẳng lẽ ta sẽ đứng bên phía hân hay sao?” Hân đang mơ à?

Phạm Duy và Phùng Trật cùng kêu lên, “Điện hạ thật anh minh.” Ngài đem trí tuệ của mình đặt lên người của Thừa Ân Hầu thì sẽ hoàn mỹ.

“Bất quá hiện tại cũng không đúng lúc, chết tiết Phượng Minh Ngọc, người phái người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, trước khi đến phủ của chúng ta thì hân còn đi chỗ nào nữa?” Minh Trạng tiếp nhận đai lưng trong tay của thị nữ, tự mình thắt đai lưng, phân phó, “Còn có Phúc thân vương phủ, tăng thêm nhân thủ bên đó cho ta.” Hai huynh đệ kia làm gì mà lại phát ra thủ dụ như vậy cơ chứ! Nguyễn Hồng Phi chết tiết, Minh Trạng nói, “Phát thủ dụ của ta, đi Bắc Uy Hầu phủ hỏi một chút, Bắc Uy Hầu phủ có nhận được lệnh tiến cung hay không, nếu không có thì bảo Bắc Uy Hầu phủ cầm thủ dụ của ta mà tiến cung.”

Phùng Trật vội vàng đi làm thủ dụ, Lê Băng ở bên cạnh Minh Trạng giả vờ giúp mặc trang phục, thì thầm bên tai của Minh Trạng, “Vĩnh Định Hầu cũng nhận được lệnh tiến cung.”

“Chuyện này cũng bình thường thôi.” Minh Trạng hỏi, “Trần Tứ Hiền thì sao?”

“Chức quan của Trần đại nhân không cao, trong tay chỉ có mấy nghìn người, vẫn chưa nhận được lệnh tiến cung.” Lê Băng trả lời.

Minh Trạm cũng không nhiều lời, Phùng Trật trình lên thủ dụ đã chuẩn bị tốt, Minh Trạm xem lướt qua rồi đóng một cái dấu, sau đó đợi Ngụy Ninh thu thập ổn thỏa liền cùng nhau đi ra ngoài.

Phượng Minh Ngọc cũng rửa mặt sạch sẽ, ánh mắt mặc dù vẫn sưng đỏ nhưng vẻ ngoài đã chỉnh tề hơn một chút, khi nhìn thấy Ngụy Ninh thì trên mặt không giấu được kinh ngạc, “Thừa Ân Hầu cũng ở đây à?”

“Bái kiến thể tử.” Ngụy Ninh thi lễ.

Phượng Minh Ngọc vội vàng đỡ lấy Ngụy Ninh, không để cho hắn thi lễ, lúc này mà Ngụy Ninh lại ở Trấn Nam Vương phủ, như vậy giao tình với Minh Trạm không hề bình thường. Dù là Phượng Minh Ngọc cũng phải cảm thán Thừa Ân Hầu thần thông quảng đại được Minh Trạm coi trọng.

Ba người cũng không nhiều lời, Minh Trạm và Ngụy Ninh ngồi xe ngựa, xe của Phượng Minh Ngọc theo sau, đoàn người chậm rãi tiến đến hoàng thành.

.....

P/S: Haizz, vì gia tộc mà Nguyễn Hầu dâng Hồng Phi cho thái tử, để thái tử làm nhục, như vậy Hầu gia mới có cơ đổi nghịch với thái tử, cắt đứt quan hệ thông gia, sau này thái tử xảy ra chuyện gì thì cũng ko dính dáng đến Hầu gia. Cơ mà...lại đẩy Hồng Phi vào con đường chết. Tội cho bạn Phi...

Tiểu bảo bối Minh Trạm bị người ta thương mà còn đi tặng quà lấy lòng người ta =.=, hạ thấp bản thân vậy em.

149. Chương 149: Sử Sách

Hoài Đức điện.

Tuy là ngày nghỉ, bất quá sự tình đặc thù, Lục bộ công khanh trong triều đều thu thập chạy vào trong cung, các vị hoàng tử đều đã có mặt.

“Trạm đệ đến rồi.” Phượng Minh Lan gọi Minh Trạm, vài vị hoàng tử cũng không biết vì lo lắng cho ngôi vị hoàng đế hay là lo lắng cho phụ thân mà sắc mặt cũng rất kém.

Minh Trạm vái chào, “Nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh. Minh Ngọc ca vừa đến quý phủ của ta để cầu cứu, nghĩ rằng việc này có liên quan đến Phúc vương bá cho nên ta đã thỉnh Minh Ngọc ca cùng tiến cung.” Hiềm nghi nào nên tránh thì cứ tránh.

Vài vị đại thần bái kiến Minh Trạm, Minh Trạm liền đi qua rồi cùng ngồi xuống với các hoàng tử, nghiêng người nói với Phượng Minh Lan, “Với lại việc này hoặc nhiều hoặc ít cũng có liên quan đến Bắc Uy Hầu, ta đã triệu Bắc Uy Hầu cùng tiến cung nghị sự, có lẽ Bắc Uy Hầu sắp đến rồi.”

Thấy Minh Trạm không có ý thỉnh ngũ hoàng tử đến, Phượng Minh Lan mới yên lòng, lấy ra một mảnh lụa trắng từ trong y kệ rồi đưa cho Minh Trạm, thấp giọng nói, “Người nhìn một cái đi.”

Minh Trạm tiếp nhận, bàn tay run lên, mở ra mảnh lụa trắng, mặt trên chỉ viết một đoạn đơn giản: Trẫm ra ngoài đi tuần, không biết trước ngày về, nhi tử tuổi nhỏ, không thể đảm đương nổi trách nhiệm lớn lao, chỉ có Vương đệ Phúc thân vương Phượng Cảnh Kỳ là đủ tiêu chuẩn, nay truyền ngôi cho Vương đệ. Phía dưới là con dấu đỏ rực của Phượng Cảnh Kiền.

Bất cóc thì nói là bất cóc đi, còn bày đặt bảo là đi tuần. Minh Trạm âm thầm bĩu môi, cúi mắt không nói nhiều.

Bây giờ chưa đến lúc phải nói.

Bắc Uy Hầu đến đây rất nhanh, hần đang vì ngũ hoàng tử tuổi còn nhỏ chưa thể xuất đầu mà sốt ruột, nhận được thủ dụ của Minh Trạm triệu Bắc Uy Hầu tiến cung, giống như rừng gặp hạn lâu năm, đương nhiên là quát ngựa truy phong lập tức tiến cung.

Vài vị đại nhân đường xa vạn dặm mang theo thủ dụ của Phượng Cảnh Kiên trở về cũng được thỉnh đến đây.

Đáng lý bọn họ đều là những kẻ đầy thể diện, bởi vì không có thể diện thì cũng không thể đi theo ngự giá nam tuần, bất quá bọn họ thật xui xẻo, gặp phải chuyện đen đủi nhất thiên hạ.

Lúc này bộ mặt của cả đám hoàn toàn suy bại, ánh mắt đại ra, người ba mươi tuổi mà nhìn giống năm mươi tuổi. Năm mươi tuổi thì đã thành lão già bảy mươi tuổi. Hơn nữa, quỹ cũng không ngay ngắn, nếu không vì để ý đến quy củ lễ nghi thì bọn họ đã lăn ra đất, giống như bị rút xương sống. Vì vậy Minh Trạ ngồi ở trên cao lệnh cho Lục bộ công khanh tả hữu chia ra ngồi, bảy tám lão thần ngồi phịch xuống đất.

Tình hình này thật sự không giống như đã bẩm báo, Minh Trạ cũng thiếu không được mà giận cá chém thớt, cất lên âm thanh lạnh lùng, “Nếu đã còn sống mà trở về thì thuật lại mọi chuyện cho rõ ràng. Đem vài cái ghế lại đây.” Câu sau là nói với tiểu thái giám của Hoài Đức điện.

Vài lão thần bị người ta xem thường, biết trở về cũng không được ân huệ, văn nhân yếu ớt, muốn tự sát nhưng lại không có gan, vì vậy biết rõ là đáng chết nhưng vẫn cố sống đến tận đây. Không ngờ lại còn có chỗ cho bọn họ ở Hoài Đức điện, cảm động đến há mồm khóc than.

Minh Trạ lập tức đập bể một tách trà, xoảng một tiếng, rơi xuống ngay trước mặt Lý đại nhân, vỡ vụn thành từng mảnh ngay dưới chân, lúc này Minh Trạ cũng đã mất kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng, “Tháp tùng thánh giá, tháp tùng thánh giá, các người cùng Hoàng thượng và phụ vương đi nam tuần vậy mà lại để Hoàng thượng và Vương gia mất tích! Các người còn mặt mũi gì mà khóc than ở đây! Các người rất đáng chết, bất quá ngày nào mà Hoàng thượng và Vương gia chưa trở lại thì các người không được chết! Ai dám chết cho xong việc thì mụ nội nó, đừng trách ta tàn nhẫn, ta sẽ mời cả nhà các người xuống địa phủ uống trà đoàn tụ!”

Tách trà kia bùng lên vẫn còn hơi nóng một chút, Minh Trạ thể hiện uy phong khiến cho một ít nước trà bắn xuống tay, làm ửng đỏ một mảng.

Đại thái giám của Hoài Đức điện là Trương Hoài Kim nhẹ tay nhẹ chân dâng lên một hộp dược cao, đồng thời bùng đến một tách trà ấm áp vừa miệng.

Mọi người thấy thế tử điện hạ đem cả lời thô tục ra mắng ngay tại đây thì nhất thời đều câm nín, Minh Trạ nhìn Phượng Minh Lan rồi ra hiệu, hỏi đi.

Huỳnh đệ Phượng Minh Lan đều được giáo dục một cách chính tông, mắng chửi cũng phải mắng một cách văn nhã. Trong khi trước đây bộ dáng thổ phỉ của Minh Trạ cũng chỉ sử dụng để đối phó với Phượng Cảnh Nam mà thôi, đa số mọi người chưa từng gặp qua bộ dáng này của Minh Trạ đều biến sắc ngay lập tức, trực tiếp hỏi mụ mụ của ai. Vì vậy, nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Bất quá Minh Trạ quả thật đã mắng đúng những gì mà Phượng Minh Lan muốn mắng.

Phượng Minh Lan lạnh mặt hỏi, “Phụ hoàng và Vương thúc hiện tại thế nào?” Kỳ thật điều mà hần quan tâm nhất chính là, mụ nội các người lấy đầu ra cái thủ dụ truyền ngôi đó vậy! Chẳng qua người của hoàng thất luôn giả vờ nhân nghĩa, phụ thân sống hay chết vẫn chưa có tin tức, dù sao cũng phải thể hiện sự quan tâm đối với phụ thân trước.

Đám đại thần thuật lại cũng không khác biệt gì so với tấu chương, chính là hai người mỗi người ôm một tiểu mỹ nhân đi ngủ, ngày hôm sau bọn họ không tìm thấy Hoàng thượng, Vương gia cũng mất tích....Sau đó mọi người liên tục lùng sục trong thành Dương Châu nhưng ngay cả một cọng lông chim cũng không thấy.

Nay phạm vi tìm kiếm Hoàng thượng và Vương gia đã mở rộng toàn bộ khu vực Chiết Giang.

Phượng Minh Tường hỏi, “Như vậy thủ dụ là từ đâu mà ra?”

“Từ lúc Hoàng thượng và Vương gia bị mất tích, chúng thần đều biết tội đáng muôn chết, chỉ ngóng trông có thể tìm được Vạn tuế và Vương gia, như vậy mới có thể lập công chuộc tội. Thủ dụ này là trước ngày chúng thần tiến đến để đồ, được ghim vào mũi tên bắn lên tấm biển của phủ Tổng đốc. Chúng thần cảm thấy sự tình trọng đại, bèn lập tức vội vã tiến đến để bẩm báo với các điện hạ.” Nói xong, run rẩy lấy ra một phong thư, “Còn có một phong thư là cho thế tử điện hạ.”

Phượng Minh Lan thật hận bọn người này không có mắt, vì sao không sớm lấy ra, nay cũng không tiện đọc trước Minh Trạ.

Thái giám tiếp nhận rồi chuyển sang cho Minh Trạ, nhưng Minh Trạ lại rất hào phóng, quay đầu nói với Phượng Minh Lan, “Không đối gặt nhị hoàng huynh, ta tuổi còn nhỏ, cũng chưa từng trải, thật sự không dám đọc phong thư này. Không bằng nhị hoàng huynh thay ta xem trước, như vậy ta cũng có thể chuẩn bị sẵn tâm lý một chút.”

Trên mọi phương diện Minh Trạ đều nhường Phượng Minh Lan trước, làm cho Phượng Minh Lan rất hưởng thụ, từ chối một hồi liền tiếp nhận. Nay sự tình khẩn cấp, không cần đợi thái giám dâng lên dao trúc, Phượng Minh Lan thẳng tay xé phong thư rồi mở ra lá thư.

Phượng Minh Lan đọc nhanh như gió, sắc mặt càng lúc càng âm trầm giận dữ, bỗng nhiên đôi mắt như đao phong phóng thẳng về phía Bắc Uy Hầu, dừng một lúc thì mới lạnh lùng thu hồi. Cũng không nhiều lời mà chỉ đưa thư truyền cho Minh Trạ.

Minh Trạ tỉ mỉ đọc, nét bút trên lá thư này vừa thể hiện sự điên cuồng vừa lộ ra sự chính trực, thật sự là tuyệt đẹp, mới vừa rồi Minh Trạ cùng Ngự Ninh đánh giá bản mô phỏng Lan Đình, bảo Minh Trạ nói thì chữ trên lá thư này cũng không hề thua kém, nội dung cũng rất khách khí.

Trần Nam Vương thế tử điện hạ thân khai:

Điện hạ nhật an.

Ta nghe nói điện hạ chỉ mang hơn một ngàn binh mã đơn độc tiến đến đế đô, điện hạ thật can đảm, Hồng Phi vô cùng bội phục. Hồng Phi tuy là sơn dã thảo dân nhưng cũng phải động lòng vì sự quyết đoán của điện hạ. Điện hạ không cần lo lắng cho an nguy của Hoàng thượng và Vương gia, Hồng Phi cùng nhị vị là lão bằng hữu tương giao, Vương gia là thiên kim quý thể, Hoàng thượng lại là thân hệ giang sơn xã tắc, Hồng Phi làm sao nhẫn tâm tổn thương cho được?

Hồng Phi và Hoàng thượng cùng Vương gia đã lâu không gặp, trò chuyện với nhau thật vui, nhất thời không rời xa. Nhưng vì Hoàng thượng lo lắng cho giang sơn nên đã lấy thủ dụ truyền ngôi đem tặng.

Điện hạ cùng các vị hoàng tử đều là người hiếu nghĩa, có lẽ sẽ tuân lệnh mà làm.

Lạc khoản: Nguyễn Hồng Phi tiểu bút.

Sau khi các hoàng tử xem thư xong thì các đại thần mới được lần lượt truyền đọc, cuối cùng giao trở lại trong tay của Minh Trạ. Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng dừng trên người của Bắc Uy Hầu, trong khi sắc mặt của Bắc Uy Hầu thì...Đây là lần đầu tiên Minh Trạ biết cái gì gọi là mặt cắt không còn chút máu.

Kỳ thật đầu chỉ là mặt cắt không còn chút máu, sắc mặt trắng bệch của Bắc Uy Hầu còn hiện lên màu tái mét, trong mắt kinh hoàng như nhìn thấy quỷ, gân máu màu xanh trên trán nổi lên tựa những con giun, hần ngưỡng mặt, há mồm, muốn nói cái gì đó nhưng cổ họng chỉ phát ra hai tiếng đáng sợ khò khè, sau đó là lập tức ngã gục.

Keng: tiếng kim loại nện xuống mặt đất vang lên trong Hoài Đức điện. Mọi người đều cảm thấy tâm trạng trầm xuống.

Nguyễn Hầu gia bất ngờ ngất xỉu, mọi người cũng không tính để Nguyễn Hầu gia trở về, lúc này chỉ tuyên thái y tiến đến.

Phượng Minh Thụ suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Nguyễn Hồng Phi? Hình như đã nghe qua tên của người này ở đâu rồi. Nguyễn Hầu gia có hai nhi tử, một người tên là Nguyễn Hồng Vũ, một người tên là Nguyễn Hồng Nhạn, có lẽ Nguyễn Hồng Phi cũng có liên quan đến Nguyễn Hầu gia.” Tiểu bối không biết quãng thời gian phiên vân phúc vũ của tiên triều, Nguyễn Hồng Phi đối với hoàng thất có rất nhiều điểm kiêng kỵ, không có việc gì thì không có ai nhắc đến hần, vì vậy vài vị hoàng tử thật sự không biết gì về Nguyễn Hồng Phi.

Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác là người lớn tuổi nhất ở đây, hần tiếc hận thở dài, “Bẩm điện hạ, thần thật ra biết một chút về Nguyễn Hồng Phi. Hần vốn là Trạng Nguyên của Tiên đế, là trưởng tử của Nguyễn

Hầu gia. Năm đó Nguyễn Hồng Phi chỉ mới mười tám đã tham gia khoa cử, văn chương tài hoa, liên tiếp giành được Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên. Triều đình thấy hấn tuổi còn trẻ cho nên chúng thần vốn không muốn đề bạt hấn làm đầu danh Trạng Nguyên. Nhưng Tiên đế luyến tiếc tài hoa của hấn, bèn đích thân ngự bút, lại thích những lời đối đáp của hấn trên kim điện, cho nên đưa cho Hàn Lâm Viện tu soạn, trực tiếp ban thưởng quan hàm Thái tử thị đọc. Trên thực tế Nguyễn Hồng Phi là Thị đọc học sĩ của Hoàng thượng, hấn có bút pháp sinh hoa thần kỳ, thường soạn ngự chỉ cho Tiên đế. Sau này vì Lệ thái tử làm việc vô liêm sỉ, Nguyễn đại nhân không chịu nổi nhục, kinh động đến Tiên đế, Nguyễn đại nhân vạch ra mười tội trạng thất nhân thất đức của Lệ thái tử, sau đó ở trước mặt Tiên đế mà tự sát trong Đông cung. Nguyễn Hồng Phi có tài học vô song, ở tiền triều có tài danh nổi bật. Chuyện này gây nên chấn động cực lớn trong triều đình. Lệ thái tử lúc trước tuy bị chỉ điểm là thất đức nhưng vì Tiên đế mềm lòng cho nên mới nhắm mắt cho qua. Sau này lại dương ra tai họa như thế, chẳng những đáng tiếc cho một Nguyễn Hồng Phi, mà nhất là khiến cả hoàng thất phải hổ thẹn. Cũng vì chuyện này mà Tiên đế mới hạ quyết tâm phế thái tử.”

Âu Dương Khác than nhẹ, “Khi đó thần vẫn là Lễ bộ thị lang, thương tiếc cho một nhân tài như Nguyễn lang, bi ai cho những gì mà Nguyễn lang đã gặp phải...”

Minh Trạng trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ, lão Âu Dương này chắc là gian tế do Nguyễn Hồng Phi phái đến hoặc là não của hấn chứa đậu hủ a, Vạn tuế gia của nhà người đang bị tên kia bắt cóc vậy mà người còn ở đây mà thương tiếc bi ai, đầu óc có bị vấn đề không đó?

Minh Trạng nhẹ nhàng e hèm một tiếng, trên mặt của Âu Dương Khác hiện lên vẻ thương xót, “Thần chỉ biết đây là Nguyễn Hồng Phi, xem chữ viết trên thư cũng giống nét bút năm đó của Nguyễn Hồng Phi. Thừa Ân Hầu từng đi theo Nguyễn Hồng Phi đọc sách, nhất định biết rõ hơn thần.” Ngốc mà vẫn biết kéo cái đệm lưng để ngả.

Ngụy Ninh không dài dòng như lão Âu Dương, chỉ gật đầu, “Đúng vậy, là chữ của hấn.”

Vừa lúc này Nguyễn Hầu gia cũng tỉnh lại.

Các ngự y cũng không phải bắt tài, khi đám chủ tử đang sốt ruột chờ đợi thì bọn họ cũng rất biết cách dùng thủ đoạn, nắm cây châm đâm xuống, Nguyễn Hầu ho ra một cục đàm, sau đó là uống cạn một bát thuốc thì mới lấy lại được sức lực.

Đương nhiên hấn hận không thể cứ như vậy mà đi đường tắt tìm nơi nương tựa tổ tông ở địa phủ.

Lúc này phượng Minh Lan hận không thể cắn vài miếng thịt trên người của Nguyễn Hầu gia, hay lắm, hóa ra căn cơ là từ trên người của người. Chủ ý thật là hay, phái nhi tử của người bắt cóc phụ hoàng, sau đó để cho lão ngũ đăng cơ, người sẽ thành ngoại tổ của Hoàng đế, chủ ý thật là hay mà!

Phượng Minh Lan thầm sắp xếp mọi thứ trong đầu rồi lạnh giọng hỏi Nguyễn Hầu, “Nguyễn Hầu gia, năm đó Nguyễn Hồng Phi đã chết thật ư? Vì sao Âu Dương đại nhân bảo rằng hấn đã chết, nếu đã chết thì lá thư này là sao?”

Nguyễn Hầu quỳ dưới đất khóc lóc, “Thần lấy tánh mạng của mình ra đảm bảo, lúc ấy Hồng Phi thật sự không còn hơi thở. Lão mẫu thân của thần vì chuyện của Hồng Phi mà thương tâm quá độ, năm đó đã đi theo Hồng Phi a. Trong khoảng thời gian ngắn thần mất mẫu mất tử, năm đó thần chỉ hận không thể cùng bọn họ ra đi.”

Muốn có chỗ đứng trong chính giới thì trước tiên phải luyện được ý chí sắt đá.

Cho dù Nguyễn Hầu gia có chảy máu nước mắt thì mọi người cũng không thể mềm lòng, Phượng Minh Tường truy vấn hấn, “Nếu đã chết vậy lá thư kia là sao? Lúc này Nguyễn Hầu gia không nên giấu diếm nữa, nếu hấn thật sự coi trọng an nguy của Nguyễn gia thì hiện tại nhất định đã không gửi đến lá thư như vậy! Nguyễn Hầu gia kiên quyết nói như thế, một mực chắc chắn hấn đã chết. Bất quá chuyện năm đó cũng không phải bí mật, nếu để cho người của Hình bộ tra ra chút gì đó từ miệng của người khác thì chẳng những Nguyễn Hầu gia nhà người sẽ mất mặt mà cũng làm cho ngũ đệ khó có chỗ đứng giữa huynh đệ chúng ta! Chẳng lẽ gọi người nói với hấn, đại cứu của hấn bắt cóc phụ thân của chúng ta, Nguyễn Hầu gia là một từ phụ, dù sao cũng nên lo lắng cho Nguyễn phi nương nương ở trong cung đi thì hơn!”

Đôi môi tái nhợt của Nguyễn Hầu run lên một lúc lâu, đầu óc vận chuyển với tốc độ cực cao, nếu việc này liên lụy đến Nguyễn gia thì thật sự là gian nan. Nếu Hoàng thượng và Vương gia xảy ra bất trắc thì cả nhà bọn họ đều không thể bình ổn lửa giận của hoàng thất, cần rằng một cái mà nói, “Chuyện năm đó thật sự kinh khủng, bản tính của Hồng Phi nóng nảy cho nên đã đâm đầu vào cột tự sát. Ta, ta, thần cũng nghĩ rằng hần...Sau đó, thị vệ trong cung đưa hần về quý phủ, thế nhưng hần vẫn còn hơi thở...Nhưng vì sự tình liên quan đến thái tử, cho nên trong cung đã ban rượu...” Nguyễn Hầu gia nói xong, hai hàng lệ rơi xuống, vô cùng bi thương, khó có thể nói nên lời.

Âu Dương Khắc than nhẹ rồi nhắm mắt lại.

Ngụy Ninh mỉa mai nhìn Nguyễn Hầu, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Hầu gia cần gì phải đổ lỗi lên đầu của hoàng thất, cũng không phải là trong cung ban rượu, mà là Nguyễn gia của các người ban rượu thì mới đúng! Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi gặp chuyện kinh khủng bị thương, nhưng bởi vì thân là nam tử mà bị làm nhục, cho dù đáng thương như thế nào thì so ra vẫn không bằng đại môn của Nguyễn gia nhà các người. Nguyễn gia là hầu phủ quý đệ, làm sao có thể cho phép trưởng tử nhục nhã của mình kế thừa Hầu phủ. Như vậy, đừng nói gì Hầu gia không có mặt mũi, mà là toàn bộ Nguyễn gia cũng mất cả thể diện. Nếu như thế, chi bằng ban thưởng cho hần một con đường khác, cũng không uống tình cảm phụ tử của các người, có đúng hay không?”

Nguyễn Hầu rống giận, “Ngụy Tử Mẫn, người đừng ngậm máu phun người!”

“Ta ngậm máu phun người?” Ngụy Ninh khoái chí nhìn chằm chằm Nguyễn Hầu rồi cười lạnh, “Thật là tàn nhẫn, người thật là tàn nhẫn! Chẳng qua người tính không bằng trời tính, người sẽ không ngờ khi các người thương nghị chuyện này đã bị tai vách mạch rừng! Càng không ngờ là người nghe lén trong một lần uống say đã đem chuyện này kể ra, rơi vào tai của người có ý đồ!”

“Ngụy Tử Mẫn, nếu ta nói láo nửa câu thì sẽ để thiên lôi đánh chết ta, trời chu đất diệt!” Nguyễn Hầu giống như một con hùng sư đang nổi cơn thịnh nộ, trong tròng mắt cay độc nổi rõ tơ máu, khiến người đối diện cũng phải kinh hoàng.

Ngụy Ninh cười ha ha, nói một cách châm chọc, “Đúng, người nói đúng, năm đó trong cung quả thật đã ban rượu. Bất quá vì sao trong cung lại ban rượu? Khi đó trong cung căn bản mặc kệ một Nguyễn Hồng Phi sống hay là chết. Là các người, các người sau khi thương nghị đã đem tin tức Nguyễn Hồng Phi chưa chết mà trung thành và tận tâm tiết lộ cho Tiên đế biết, cho nên Tiên đế mới ban thưởng thiên cơ tửu, đáng tiếc thiên cơ tửu bị người tráo đổi, Nguyễn Hồng Phi may mắn thoát chết.”

“Người có biết người tráo rượu là ai hay không?” Ngụy Ninh nhìn khuôn mặt vận vẹo của Nguyễn Hầu, chỉnh trang lại quan phục nhất phẩm màu thiên sắc, càng tiếp tục thừa dịp, ôn hòa nói, “Là Phương hoàng hậu cố tình tráo rượu cứu Nguyễn Hồng Phi, sau đó ở trên trời nhìn Nguyễn gia các người cửa nát nhà tan như thế nào.”

“Ta bình sinh hận nhất hai người, một người là Nguyễn Hầu nhà người, thiên hạ đệ nhất ngụy quân tử, một người là phế hậu Phương thị. Bất quá Phương hoàng hậu thật sự đã làm nên chuyện cực tốt.” Ngụy Ninh cất lên vài tiếng cười, nói với Nguyễn Hầu, “Đáng tiếc Nguyễn Hồng Phi không nhìn thấy kết cục ngày hôm nay của Hầu gia, nhưng dù sao hần cũng có phong thư này, bằng không, làm gì có quả báo như ngày hôm nay.”

Nguyễn Hầu giận dữ, chỉ vào Ngụy Ninh, “Ngụy Tử Mẫn, người cho người là ai! Người có xứng để chất vấn ta hay không, đừng cho là ta không biết người có tâm tư hèn hạ kia đối với Hồng Phi!”

“Nguyễn Hầu chỉ trích thì ta cũng không dám nhận. Năm đó ta chỉ là tiểu tử, đi theo Hồng Phi đọc sách cũng chỉ mới bảy tám tuổi. Nói thô thiển một chút chính là, ngay cả lông cũng chưa mọc đủ, làm sao có tâm tư hay không có tâm tư cho được.” Ngụy Ninh tao nhã càng khiến cho Nguyễn Hầu thêm chật vật, Ngụy Ninh cười nhạt, “Âu Dương đại nhân cũng biết năm đó phế hậu Phương thị vì mượn sức Vương gia vừa được lập làm thế tử, cho nên đã để cho ta trở thành thư đồng của Đông cung, cùng trưởng tử của thái tử học hành. Hồng Phi thỉnh thoảng sẽ giảng thi thư cho chúng ta nghe, ta cũng rất có duyên với hần, năm đó hần phụng lệnh Tiên đế tu bổ cổ họa, chính là ta đã đi theo trợ giúp. Ta nhớ rõ khi đó ta còn đi theo Hồng Phi đến quý phủ của Nguyễn Hầu, lúc ấy Nguyễn Hầu là người thiện nhân dễ gần như thế nào, tuyệt đối không phải như ngày hôm nay.”

Âu Dương Khác cũng không biết nhiều nội tình như vậy, trong lòng cũng âm thầm khinh thường Nguyễn Hầu vô liêm sỉ, nghe Ngụy Ninh nói chuyện, hấn gật đầu, “Lúc trước Nguyễn Hồng Phi từng tán thưởng Thừa Ân Hầu là cầu tứ nhanh nhẹn, lập ý hữu thần. Bởi vì vậy mà Tiên đế mới thưởng cho ngài sách vở và bút mực, đây cũng là lão thần được người ta thuật lại.”

Nguyễn Hầu trải qua kinh hoàng, đau đớn, tức giận, thịnh nộ, nay đã tỉnh táo trở lại, hai hàng lệ thê lương chảy ra, “Ta có thể làm gì đây? Ta có thể làm gì đây? Hồng Phi là trưởng tử của ta, chẳng lẽ ta không thương không xót hay sao? Tâm can của ta như bị dao cắt, có ai hiểu hay không? Chư vị đồng môn, ta xin hỏi các người, nếu là các người thì các người phải làm sao bây giờ? Không nói thì là bất trung. Nói thì sẽ phải nhìn hài tử của mình đi chịu chết.”

“Năm đó vì chuyện của Lệ thái tử được ghi lại vào sử sách mà Tiên đế giận dữ lập tức trảm chết bốn vị sử quan. Ta muốn đổi gạt thì phải đổi gạt như thế nào đây? Nguyễn gia từ trên xuống dưới có cả ngàn nhân khẩu, ta làm sao có thể lừa gạt trưởng bối trong tộc? Chẳng lẽ cứ như vậy mà trí tánh mạng của cả ngàn tộc nhân vào tội khi quân phạm thượng hay sao?” Giọng nói của Nguyễn Hầu khàn khàn, chậm rãi nhắm mắt khiến hai hàng lão lệ rơi xuống.

Kỳ thật chuyện của Nguyễn Hồng Phi cũng tương tự chuyện một tiểu thư khuê các bị một tên vô lại làm mất đi sự trong sạch, tên vô lại kia đương nhiên rất đáng chết, nhưng ở thời này thà rằng lấy cái chết của một khuê tú đã mất đi sự trong sạch để bảo toàn danh tiết cho toàn tộc.

Năm đó tính tình của Nguyễn Hồng Phi nóng như lửa, bị làm nhục như vậy, hấn thà rằng đi tìm cái chết! Bất quá dù sao hấn cũng không phải nữ tử nhu nhược bình thường, hấn cực hận thái tử, cho dù có chết thì cũng phải kéo thái tử làm đệm lưng. Hấn đã muốn chết cho nên sẽ không để ý đến thanh danh này nọ, dưới cơn phẫn nộ chỉ muốn kéo thái tử cùng chết chung. Mọi người đều cảm thấy tình thế căng thẳng, nếu xử lý không khéo thì thái tử nhất định sẽ chết dưới tay Nguyễn đại lang, chuyện này không thể giấu diếm được nữa, đành phải tìm đến Tiên đế.

Vì vậy mà chuyện này mới kinh động đến Tiên đế.

Tiên đế chỉ có một đích tử, cho dù Tiên đế hận không thể tự tay bóp chết hấn nhưng chính mình giết chết cùng với bị người ta giết chết lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thật sự là một trận đại náo cung đình.

Cho dù hoàng thất cao cao tại thượng thì quân vẫn như phụ.

Trên thực tế thì hoàng thất và sĩ phu đều cùng nhau trị thiên hạ. Cho dù là Hoàng thượng thì cũng không thể mặc kệ thần tử của mình. Nguyễn Hồng Phi có nhân phẩm lại tài hoa, gặp phải chuyện bi ai, trong khi thái tử nhiều lần thất đức, người người oán trách, triều đình bá quan gây sức ép, thất vọng đối với nhân cách của thái tử, khiến Tiên đế không thể không phế thái tử.

Thật ra khi đó Nguyễn Hồng Phi cũng chưa kịp gây tổn hại đến thái tử, hấn đã nôn ra máu nhiễm đỏ gấm vóc trong cung đình, kiên quyết đâm đầu vào cột ở Đông cung mà tự sát. Ai cũng nghĩ rằng hấn đã chết, chuyện này hoàn toàn là hoàng thất đuối lý. Cho dù Tiên đế rất hận Nguyễn Hồng Phi nhưng cũng không tiện đụng chạm vào xác chết của Nguyễn Hồng Phi, vì vậy liền sai người mang thi thể trả lại cho Nguyễn gia.

Cho dù Nguyễn Hồng Phi là kẻ bị hại, nhưng tình cảm phụ tử của Tiên đế và thái tử cũng bởi vì vậy mà đứt đoạn, Tiên đế không có khả năng không giận cá chém thớt, vì vậy khi biết được tin tức Nguyễn Hồng Phi may mắn chưa chết thì đã lập tức ban rượu.

Sử quan trong triều chỉ ghi lại một câu rất đơn giản: Mùa thu năm thứ hai mươi Nhân Tông, thái tử nổi điên làm nhục thị đọc học sĩ Nguyễn lang, Nguyễn lang phẫn hận mà đập đầu tự sát.

Tiên đế phải chém bốn vị sử quan mới có được câu này, văn nhân hận nhất chính là bôi nhọ văn nhân, Nguyễn Hồng Phi tài hoa hơn người, độc nhất vô nhị, năm đó lão sư của Tiên đế là Dương tiên sinh thương tiếc tài hoa của Nguyễn Hồng Phi, trước khi qua đời đã tặng toàn bộ thi sách trong phòng, làm theo lời của Nguyễn Hồng Phi: Thiên tử văn xương.

Nguyễn Hồng Phi khi còn trẻ đã nổi danh ở văn đàn, thái tử làm nhục hắn khiến hắn phải tự sát, quả thật cũng là sỉ nhục tất cả những người đọc sách thánh hiền khắp thiên hạ.

Sử quan cũng là văn nhân, bọn họ phê phán tan tác hành vi hung ác của thái tử. Tiên đế vô cùng thất vọng đối với thái tử, nhưng hắn cũng không muốn để cho thái tử lưu lại ác danh tội lỗi chồng chất như vậy, hắn yêu cầu sử quan cắt giảm câu chữ, lược giản tình tiết.

Sử quan có chết cũng phải duy trì tư liệu lịch sử, nhưng trên thực tế cần cổ của sử quan cũng không cứng bằng lưỡi đao của Tiên đế.

Mặc dù tư liệu lịch sử ghi chép cực kỳ đơn giản, nay người ta cũng không thể cảm nhận được sự kích động bất bình của sĩ tử năm đó, bất quá Tiên đế cũng vì tru sát sử quan mà bị phê bình là Lúc tuổi già trở nên hồ đồ.

Ngòi bút của văn nhân vĩnh viễn là vũ khí độc ác nhất.

.....

150. Chương 150: Nguyễn Hầu(1)

Cho dù là Minh Trạng thì cũng phải thừa nhận Nguyễn Hồng Phi thật sự là một cái tên có mị lực vô song.

Nhìn A Ninh nhà hắn kia, từ trước đến nay luôn lãnh đạm bình tĩnh như băng, nhưng nhắc đến Nguyễn Hồng Phi lại tựa như động vào tâm can của A Ninh. Nếu không phải Ngụy Ninh quen biết Nguyễn Hồng Phi là lúc người này chỉ là một tiểu hài nhi thì nhất định hắn phải hoài nghi giữa hai người có gian tình.

Tuy rằng Minh Trạng đồng cảm đối với Nguyễn Trạng nguyên, bất quá bây giờ chưa phải lúc để thương tiếc Nguyễn Hồng Phi, hắn bèn kéo lại đề tài đã bị dẫn đi quá xa, nói với Nguyễn Hầu, “Từ trước đến nay trung nghĩa khó lường toàn, một bên là nhi tử mà mình đã vất vả vun đắp, một bên là tánh mạng của cả ngàn tộc nhân, một bên là lòng trung thành đối với Tiên đế, Hầu gia có nỗi đau khổ và giày vò của riêng mình. Nếu năm đó Tiên đế không định tội Hầu gia, Hoàng thượng không định tội Hầu gia, mà việc này đã sớm là quá khứ, ta cũng không tán thành bởi vì vậy mà chất vấn Hầu gia. Nếu năm đó Hầu gia đã lựa chọn trung thành với Tiên đế thì ta hy vọng nay Hầu gia có thể tiếp tục lựa chọn giống như xưa.”

Người tốt hay người xấu đều là do Minh Trạng tự định ra, vì sao Nguyễn Hầu tiến cung, đó là vì Minh Trạng đưa vào, nay Nguyễn Hầu bị Ngụy Ninh chính cho chỉ còn một nửa cái mạng già thì Minh Trạng lại đi trấn an làm người tốt....chuyện này....chuyện này cũng....hơi quá đáng đi.

Nhưng Minh Trạng rất có bản lĩnh, hắn nghe xong đủ thứ chuyện trên trời dưới đất nhưng vẫn không quên cứu phụ thân, vì vậy mới vạch ra một con đường cho Nguyễn Hầu: Người phối hợp với chúng ta thì mới có đường sống nha.

Năm đó Nguyễn Hầu vì tiền đồ phú quý của gia tộc mà đem nhi tử đẩy vào đường cùng khiến Minh Trạng thật chán ghét, bất quá đây là phụ thân của Nguyễn Hồng Phi, sự hiểu biết của Nguyễn Hầu đối với Nguyễn Hồng Phi nhất định vượt quá mọi người. Hơn nữa Nguyễn gia năm xưa là nhân thủ chính thống của Phương hoàng hậu, đương nhiên cũng hiểu biết không thua gì Vĩnh Ninh Hầu phủ đối với việc bố trí của Phương hoàng hậu.

Minh Trạng không muốn Vĩnh Ninh Hầu phủ xuất đầu lộ diện trước mặt thế nhân, vì vậy chỉ có thể quy lên đầu của Bắc Uy Hầu phủ.

Quả nhiên Minh Trạng vừa nói ra lời này thì Nguyễn Hầu lập tức bắt lấy cọng rơm cứu mạng, trầm giọng nói, “Thần nhất định vì Vạn tuế gia, vì các điện hạ mà tận trung.” nếu lúc trước nói ra những lời này thì còn cảm thấy áy náy, nhưng hiện tại vì một lá thư của Nguyễn Hồng Phi mà suýt nữa đã ép hắn vào tử lộ, hiện tại chỉ hận năm đó Nguyễn Hồng Phi chưa chết, để lại hậu hoạn như vậy.

Nay Nguyễn gia đã mất đường lui, Nguyễn Hầu ngồi trở lại xuống ghế, chỉnh lại suy nghĩ trong đầu rồi trầm giọng nói, “Thứ thần nói thẳng, Hoàng thượng và Vương gia hồng phúc tề thiên, thánh thể vô sự là phúc phận của chúng ta. Chuyện cấp bách hiện tại là nghĩ cách cứu ra Hoàng thượng và Vương gia.”

Lý đại nhân mở miệng nói, “Thành Dương Châu đã bị lục soát không chừa chân tơ kẽ tóc, ngay cả phạm vi tìm kiếm cũng được mở rộng, chẳng qua nhiều ngày như vậy mà vẫn không có tin tức của Thánh thượng, thật là làm người ta lo lắng.”

Nguyễn Hầu đã là phóng lao phải theo lao, bình tĩnh phân tích, “Ta rất hiểu Nguyễn Hồng Phi, hành vi của hắn rất khó lường, không thể phỏng đoán theo lẽ thường. Tỷ như hắn có khả năng uy hiếp Thánh giá, lại cực kỳ hận Nguyễn gia, như vậy có thể dễ dàng lấy mạng của ta để như trở bàn tay. Bất quá hắn cũng không trực tiếp đến trước cửa để đòi cái mạng già của ta. Ngược lại là gửi đến một lá thư như vậy, ép Nguyễn gia đi vào tuyệt lộ....Cái này giống như mèo vờn chuột, hắn tự nhận là mèo, Nguyễn gia của ta đã nằm trong lòng bàn tay của hắn, trước tiên hắn lộ ra một chút phong thanh làm cho Nguyễn gia thời thời khắc khắc đều sợ hãi, luôn luôn sống trong bất an, sau đó đứng nhìn Nguyễn gia gánh hết tai họa rồi mới đẩy Nguyễn gia xuống địa ngục.”

Nguyễn Hầu nói như vậy thì lập tức có mấy lão thần rất thông cảm với Nguyễn Hầu. Đều thầm nghĩ, thật sự là tạo nghiệt.

Nguyễn Hầu lau lệ, tranh thủ tìm kiếm sự cảm thông, tiếp tục nói, “Thần cho rằng đại quân lúc trước tháp tùng thánh giá hoàn toàn có thể triệu hồi, hơn nữa vì trấn an lòng quân, thỉnh các điện hạ đặc xá tội lỗi của những người đã tháp tùng thánh giá.”

Lý đại nhân là người đầu tiên không đồng ý, “Chẳng lẽ để Vạn tuế gia và Vương gia lưu lạc bên ngoài hay sao? Như vậy thần tử như chúng ta thật đáng chết muôn lần!

“Lý đại nhân nghe ta nói đã.” Nguyễn Hầu tiếp tục, “Nếu Nguyễn Hồng Phi muốn giấu một người nào đó thì các người sẽ không thể tìm thấy. Lời này không phải thần cố ý phóng đại mà là sự thật. Không đối gạt điện hạ, thuở nhỏ hắn đã từng vào doanh trại của Bình Dương Hầu, ở đó bảy tám năm, trong một trận chiến khi Bình Dương Hầu triệt phá Bắc man di, hắn từng đơn độc xâm nhập vào đại doanh của thủ lĩnh quân Bắc man di, đánh chết vị thủ lĩnh kia, ở trong quân náo loạn hơn mười ngày mà không một người nào phát hiện. Cho nên muốn cứu ra Hoàng thượng và Vương gia thì không thể cậy mạnh, mà phải dùng trí.”

“Mặt khác, Nguyễn Hồng Phi từng vì Tiên đế ngự bút hạ thánh chỉ, hắn mô phỏng chữ viết của Tiên đế cực giống, rất nhiều người đều nghĩ rằng hắn khổ luyện như vậy là để lấy lòng Tiên đế, kỳ thật bản thân hắn chính là một cao thủ mô phỏng, hắn không chỉ viết giống hệt chữ của Tiên đế, mà bất luận chữ của kẻ nào chỉ cần đưa hắn xem vài lần thì hắn có thể mô phỏng y như đúc.” Giọng nói của Nguyễn Hầu rất lạnh lùng, “Thần ở bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm, Hoàng thượng tuyệt đối không thể viết một thủ dụ truyền ngôi như vậy, thần cho rằng thủ dụ này là do tên nghiệp chướng kia nhái ra.”

Âu Dương Khác nói, “Chuyện này mọi người cũng biết, năm đó Nguyễn Hồng Phi từng mô phỏng một bức Khoái tuyết tinh thiếp lừa bịp Tĩnh Quốc Công ngàn lượng hoàng kim. Tĩnh Quốc Công kéo Nguyễn Hầu lên trước mặt ngự tiền mà cáo trạng, cuối cùng là Tiên đế làm người trung gian hòa giải.”

Phượng Minh Lan lo lắng vị lão đại nhân Âu Dương này sẽ tiếp tục dài dòng về chuyện của Nguyễn đại lang năm đó, hắn hỏi thẳng, “Thủ dụ có thể nhái, có lẽ phụ hoàng thân bất do kỷ, con dẫu rơi vào tay phản nghịch, chúng ta phải thương nghị một biện pháp thỏa đáng. Bằng không nếu nơi khác cũng nhận được thủ dụ giả như vậy thì chúng ta phải ứng phó như thế nào?” Cho dù thủ dụ có phải do Phượng Cảnh Kiên viết hay không thì tóm lại các hoàng tử sẽ không nhận thức. Có những lời này của Nguyễn Hầu thì đương nhiên không thể tốt hơn.

Minh Trạng đương nhiên càng không có ý kiến.

Vài vị đại nhân thương nghị một lúc rồi nói, “Lúc trước tin tức Ngự giá, Vương giá gặp chuyện bất trắc chính là các triều thần tự suy đoán trong lòng, nay đã xác định Hoàng thượng và Vương gia tuần hành, con dẫu của Hoàng thượng rơi vào tay của phản nghịch. Việc này muốn giấu cũng giấu không được, chỉ bằng bố cáo thiên hạ, trước khi nghĩ ra cách cứu viện Hoàng thượng và Vương gia thì tấu chương sẽ do ba vị hoàng tử dùng con dấu riêng để cùng phê duyệt, điều động quân đội thì phải cần ba vị hoàng tử và thế tử điện

hạ cùng nhau hạ bút và đóng dấu thì mới có thể thực hiện.” Trước khi cứu ra Hoàng thượng hoặc là quyết định lập tân đế thì bọn họ không tính thả Minh Trạng về Vân Nam. Bởi vì phần tử khủng bố như Nguyễn Hồng Phi thật sự rất khó đối phó, mọi người đều biết muốn nghĩ cách cứu ra Hoàng thượng và Vương gia còn khó hơn lên trời, nếu hai người không may bị Nguyễn Hồng Phi giết chết thì đế đô thật sự rất khó mở miệng với Trần Nam Vương phủ, chẳng lẽ lại nói: Chúng ta thất bại, phụ thân của người trở thành liệt sĩ rồi.

Minh Trạng cũng không dễ sống chung, hẳn có thể vì chuyện này mà gây khó dễ cho đế đô hay không thì cũng chưa biết.

Còn nữa, Minh Trạng đến đây, trên phương diện nào đó thì thật sự đã ổn định vận mệnh của đế đô, lúc này cho dù đám quần thần có tâm tư cẩn thận nhưng bất quá cũng phải thành lập dựa trên việc đảm bảo yên ổn của đế đô.

Thứ ba, Trần Nam Vương phủ có nhân thủ riêng của mình, nếu cùng đế đô liên hiệp thì cơ hội cứu người sẽ lớn hơn nữa.

Vì vậy cho dù Minh Trạng tỏ vẻ chính mình phải về Côn Minh chủ trì đại cục như thế nào thì các hoàng tử và đám quần thần có chết cũng không chịu buông tay, tận tình khuyên bảo, cố gắng níu kéo, Minh Trạng đành phải tiếp tục ở lại đế đô.

Đương nhiên không có người nào dám nói ra câu này “Để cho một vị công tử nào đó thay thế tử trở về Côn Minh chủ trì đại cục.”

Minh Trạng cảm thán, khi cần thông minh thì đám lão hồ ly kia thật sự không hề ngu ngốc. Xem ra Nguyễn Hồng Phi cố ý cho hắn lá thư này hiển nhiên là muốn xuống tay đối với hắn.

Sau khi mọi người xác nhận thủ dụ truyền ngôi là giả thì lại tiếp tục củng cố địa vị của các hoàng tử, lưu lại Minh Trạng, tiếp theo là thương lượng đem những người thấp tùng thánh giá từ Dương Châu về đây.

Nguyễn Hầu một lòng một dạ lập công chuộc tội, tung ra đủ loại mưu kế, “Lợi thế trên tay của Nguyễn Hồng Phi chính là Hoàng thượng và Vương gia, nay chúng ta đã vạch ra chuyện hắn giả mạo thủ dụ, hẳn nhất định sẽ có tính toán khác. Chúng ta không sợ hắn động, chỉ sợ hắn nấp mà không chịu động. Chỉ cần hắn động thì ắt sẽ có dấu vết lưu lại. Xem hành vi hôm nay của hắn thì có thể đoán được, thứ nhất, hắn xem Nguyễn gia của ta là tử cừu, thứ hai xem Hoàng thượng và Vương gia là cừu nhân, nay Hoàng thượng và Vương gia bị hắn uy hiếp, bước tiếp theo hắn tất nhiên sẽ ra tay đối với vài vị diện hạ. Thứ thần nói thẳng, các diện hạ cần phải tăng cường bảo hộ, tuyệt đối đừng để tên nghiệp chướng kia thừa cơ hội.”

Liếc mắt một cái nhìn Ngụy Ninh, Nguyễn Hầu lạnh lùng nói, “Bất quá Thừa Ân Hầu không cần phải lo lắng chuyện này, Thừa Ân Hầu tràn đầy bất bình vì hắn, có lẽ giao tình của các người rất sâu đậm, bằng không vì sao Thừa Ân Hầu lại biết tin tức hắn chưa chết còn sớm hơn cả chúng ta. Nếu Thừa Ân Hầu biết nội tình gì thì tuyệt đối đừng cô phụ ân điển của Hoàng thượng và Vương gia dành cho Thừa Ân Hầu, nên nói ra vẫn là tốt nhất.”

Không đợi Ngụy Ninh lên tiếng thì Minh Trạng đã mở miệng, “Chuyện Nguyễn Hồng Phi chưa chết là do ta điều tra ra được. Cũng bởi vì chuyện này mà ta mới thỉnh Nguyễn Hầu tiến cung.”

Nguyễn Hầu ghen hờn, nhưng vẫn không chịu buông tha Ngụy Ninh, cười nói, “Phong thái của Thừa Ân Hầu hơn người, lại có tình thầy trò với diện hạ.”

Minh Trạng thần nhiên nói, “Ta có thể cam đoan thay cho A Ninh.”

Nguyễn Hầu rốt cục không thêm nhắc lại.

Ngụy Ninh vẫn như trước, liếc mắt nhìn Nguyễn Hầu một cách mỉa mai, cũng không lộ ra bao nhiêu biểu cảm.

“Ngày trước tiểu Quận quân gặp rủi ro, cùng với việc ta thú Nguyễn thị thì bị người quấy rối.” Minh Trạng thần nhiên giải thích, “Ta không thể không điều tra, hóa ra chuyện này có liên quan đến tiền triều. Tìm hiểu ngọn nguồn, thử đặt ra giả thiết, ai là người có thù oán với Kính Mẫn cô cô, ai là người có thù oán với Nguyễn gia, hoặc nói là có hận thù sâu xa với Trần Nam Vương phủ của ta, cho dù có bố trí hoàn mỹ như

thế nào thì cũng sẽ lưu lại sơ hở, vì vậy mới tra ra được chuyện của Phương hoàng hậu. Năm đó Lệ thái tử bị phế, đủ loại nội tình dẫu vết, lại có một ít bằng chứng khác, nay Nguyễn Hồng Phi không hề sợ hãi, không lo ngại gì, cho nên ta mới có kết luận như vậy. Hôm nay đọc thư của hần thì khẳng định giả thiết hoàn toàn là chuẩn xác.”

Nghe những lời này thì liền biết Minh Trạng rất am hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, nói chẳng khác nào chưa nói.

Vĩnh Định Hầu mím môi, trầm giọng nói, “Nay Hoàng thượng và Vương gia ở bên ngoài, thần lấy hết can đảm thỉnh điện hạ đem tin tức mà Trần Nam Vương phủ có được đưa đến để đô, mong rằng vạn người đồng lòng, nghĩ cách cứu viện Vạn tuế gia và Vương gia trở về.”

“Đương nhiên rồi.” Minh Trạng nói, “Ngày mai ta sẽ phái các tiểu thần bên cạnh mình cùng Hình bộ đại nhân phối hợp, chỉ mong lão thiên gia phù hộ triều đình chúng ta tai qua nạn khỏi.”

Mọi người nghị sự xong, Minh Trạng đang chuẩn bị xuất cung thì Phương Minh Lan ôn hòa gọi hần lại, “Trạng đệ, mấy ngày nay Hoàng tổ mẫu vẫn lo lắng cho thân mình của ngươi, nếu đã tiến cung thì nên đi theo ta đến thỉnh an Hoàng tổ mẫu một chút đi, cũng để lão nhân gia có thể yên tâm.”

Minh Trạng vội nói, “Đáng lý ta phải đi, nhưng bây giờ ta vẫn còn đang uống thuốc, sợ lại lây bệnh cho Hoàng tổ mẫu thì cũng không nên.”

Phương Minh Lan kéo lấy tay của Minh Trạng rồi thân thiết nói, “Lão nhân gia lo lắng cho ngươi còn không kịp nữa là, làm sao mà để ý đến chuyện này.”

Hai người dắt tay đi vào hậu cung.

Bước trên con đường lát gạch vuông, xa xa ở phía sau là vài tiểu thái giám tháp tùng.

Phương Minh Lan than nhẹ, “Ta thật không ngờ sự tình lại đến nông nổi này, nội tình phức tạp liên lụy đến tranh đấu tiền triều. Ngay cả Phúc vương thúc cũng rơi vào cục diện của Nguyễn Hồng Phi.”

“Cho dù nói như thế nào thì chúng ta cũng đều là nhờ hồng phúc của tổ tiên mới có ngày hôm nay.” Minh Trạng nói, “Hiện tại cũng không phải lúc để so đo với trước kia, vẫn là câu đó, phụ vương và Hoàng bá phụ là thân huynh đệ, chúng ta và Minh Ngọc dù sao cũng cách một tầng.”

“Ta cũng có suy nghĩ giống ngươi.” Phương Minh Lan và Minh Trạng bốn mắt nhìn nhau, có vài phần ăn ý, Phương Minh Lan than thở, “Thế gian không có chuyện gì có thể hoàn toàn như ý, nếu có phụ hoàng thì ta nhất định không thể đưa ra hạ sách này.”

Minh Trạng cũng than thở, “Thời tiết oi bức như vậy, Nguyễn Hồng Phi đã phát rồ đến mức đi bắt cóc ngự giá thì còn có chuyện gì mà không thể làm được?”

“Cũng đành chỉ như thế.” Có những lời này của Minh Trạng thì Phương Minh Lan cũng có thể hạ quyết tâm.

Ngụy thái hậu đối với Minh Trạng khách khí hơn xưa rất nhiều, hỏi thăm thân thể của hần, thường chút trân bảo rồi lệnh hần về phủ nghỉ ngơi, cũng không nói gì thêm.

Trong khi Nguyễn quý phi bị giáng chức làm tần vị, trong triều không còn ai dám nhắc đến chuyện cho ngũ hoàng tử tham dự chính sự nữa.

Còn Minh Trạng thì sau khi về phủ liền hỏi Ngụy Ninh, “Nguyễn Hồng Phi thật sự là người như thế nào vậy, ta thấy lão Âu Dương hiện tại vẫn nhớ mãi không quên đối với hần, trước kia hai người bọn họ có quan hệ thế nào?”

“Không có quan hệ gì cả, Nguyễn Hồng Phi làm người phóng khoáng, giao hữu rộng rãi, khi hần thi Trạng Nguyên thì Âu Dương đại nhân là giám thị, xem như nửa lão sư.” Ngụy Ninh xoa xoa mi tâm.

Minh Trạng cởi bỏ đại lễ phục, chỉ mặc một bộ nội y màu trắng, cầm quạt hương bồ phe phẩy quạt, ngắt lấy một chùm nho rồi cắn vào miệng, muốn dứt cho Ngụy Ninh, nhưng Ngụy Ninh lại nắm cầm của Minh Trạng rồi nhắc lên một chút, Minh Trạng đành tự mình nuốt xuống ồm ồm.

“A Ninh, ngươi nói cho ta biết Nguyễn Hồng Phi làm thế nào mà gạt được hoàng kim của Tĩnh Quốc Công đi. Lúc ấy tỷ tỷ của hần là Lương đế của thái tử, hần là thị độc của thái tử, xem như đứng về phía thái

tử, Tĩnh Quốc Công là ngoại công của thái tử, Nguyễn Hồng Phi và Tĩnh Quốc Công không hợp nhau hay sao?” Minh Trạng hỏi.

“Mới đầu Tĩnh Quốc Công muốn gả khuê nữ cho Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi lại thú tiểu thư của lão sư nhà hần. Khi đó vì quan hệ với Phương hoàng hậu cho nên Tĩnh Quốc Công phủ ở đế đô cực kỳ kiêu ngạo, trưởng công tử của Tĩnh Quốc Công khoe khoang chính mình được bút tích thực của Khoái Tuyệt Tinh Thiếp từ Vương Hữu Quân, muốn hiến dâng cho Hoàng thượng làm thọ lễ. Nguyễn Hồng Phi có vài phần tài danh, Tiên đế khi xem thi họa đều thích gọi hần ở bên cạnh hầu hạ, nay Nguyễn Hồng Phi muốn xem, trưởng công tử Tĩnh Quốc Công đương nhiên cầu còn không được, nào ngờ Nguyễn Hồng Phi vừa thấy liền nói là giả, lập tức chỉ ra rất nhiều điểm đáng ngờ, trưởng công tử Tĩnh Quốc Công suýt nữa đã ghen hòng. Bất quá đây là Nguyễn Hồng Phi lừa gạt trưởng công tử Tĩnh Quốc Công, bảo rằng bút tích thực vốn là của hồi mối của phu nhân hần, bởi vì đây là bảo bối của lão sư. Lão sư chỉ có một nữ nhi là phu nhân của hần cho nên đương nhiên là làm của hồi môn đưa vào Bắc Uy Hầu phủ.” Ngụy Ninh cười nhàn nhạt, “Nguyễn Hồng Phi nói năng kiên quyết khiến trưởng công tử của Tĩnh Quốc Công liền tin tưởng, chết sống đòi mua cho bằng được, vì hai nhà giao hảo cho nên Nguyễn Hồng Phi bảo rằng chỉ thu của trưởng công tử Tĩnh Quốc Công một ngàn lượng hoàng kim.”

“Ôi chao, tên trưởng công tử Tĩnh Quốc Công kia thật là ngốc, chẳng lẽ hần không biết tìm người có kiến thức để xem xét bút tích hay sao?” Minh Trạng cảm thấy có một chút thú vị, “Có lẽ Nguyễn Hồng Phi có được mồm miệng lanh lợi ba hoa nên mới có thể gạt được Tĩnh Quốc Công. Vậy tại sao lại bị lộ?”

“Bức Khoái tuyệt tinh thiếp kia vốn là Dương Mặc Trì Dương lão tiên sinh dùng nặc danh đi cầm ở một cửa hiệu cầm đồ cổ họa, trưởng công tử Tĩnh Quốc Công nghĩ rằng mình bị lừa, đương nhiên không thể bỏ qua, suýt nữa đã phá nát cửa hiệu nhà người ta, sau đó Dương Mặc Trì Dương lão tiên sinh phải đứng ra làm sáng tỏ, rồi tự mình ngấm nghĩa bằng chữ mẫu mà Nguyễn Hồng Phi đã bán cho trưởng công tử Tĩnh Quốc Công.” Ngụy Ninh ngắt một trái nho rồi bỏ vào miệng, vừa cười vừa nói, “Dương lão tiên sinh từng là lão sư của Tiên đế, đức cao vọng trọng, lần này đem cầm bức Khoái tuyệt tinh thiếp không vì mục đích gì cả, thật ra là vì quê nhà của hần ở Sơn Đông bị địa chấn làm chết vô số người, trong triều có không ít người quyên góp bổng lộc làm từ thiện, Dương lão tiên sinh muốn dốc một chút sức lực, liền đem bức tuyệt thế này bán ra ngoài. Phần bạc thu về dùng để cứu tế địa chấn, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, cho nên không thể không ra mặt mà giải thích.”

“Chẳng qua Nguyễn Hồng Phi không quen nhìn Tĩnh Quốc Công hoành hành ở đế đô cho nên mới trêu đùa trưởng công tử của Tĩnh Quốc Công một chút mà thôi.” Ngụy Ninh nói, “Sau đó Tĩnh Quốc Công cáo trạng lên ngự tiền, Tiên đế cũng chỉ trách Nguyễn Hồng Phi vài câu, lệnh cho hần đem vàng trả lại cho Tĩnh Quốc Công. Ai ngờ Nguyễn Hồng Phi đã sớm cúng vàng ra ngoài, rốt cục vẫn là Nguyễn Hầu phải chịu món nợ này.”

151. Chương 151: Nguyễn Hầu(2)

Minh Trạng cười hỏi, “Như vậy bức Khoái tuyệt tinh thiếp đâu?”

“Vốn được chuẩn bị hiến dâng cho thọ lễ của Tiên đế, Tiên đế nghe nói đó là vật mà Dương lão tiên sinh rất thích, cho nên đã ban thưởng ngược lại cho Dương Lão tiên sinh.” Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Dương lão tiên sinh từ đó đến nay luôn ngưỡng mộ nhân tài, cho nên sau việc này đã cùng Nguyễn Hồng Phi kết nghĩa huynh đệ.”

Minh Trạng cảm thấy khó hiểu, “Nguyễn Hồng Phi là trưởng tử của Nguyễn Hầu, Bắc Uy Hầu phủ phú quý như vậy, vì sao Nguyễn Hồng Phi lại phải vẽ tranh đi bán?”

“Nhà nào cũng có chuyện khó nói.” Ngụy Ninh thở dài, “Mẫu thân của Nguyễn Hồng Phi mất sớm, cho dù kế mẫu ở mặt ngoài có chu toàn thế nào thì trên thực tế làm sao có thể sánh bằng mẫu thân? Nguyễn Hồng Phi trời sinh tính phóng khoáng, bằng hữu vô số, chi tiêu cũng hào phóng, bạc cấp hàng tháng của Hầu phủ làm sao đủ để hần dùng?”

“A Ninh, lúc ấy ngươi cũng rất thích hấn phải không?” Vì một người không liên quan thì làm sao có thể để ý rõ ràng đến chuyện của người ta như vậy? May là A Ninh khi ấy còn nhỏ a, có lẽ vẫn chưa biết yêu là gì đâu.

“Ừm, dung mạo của hấn tuần mỹ, học thức uyên bác, tính tình phóng khoáng, ta ở Đông cung cùng trưởng tử của thái tử học hành, đến tối lại hy vọng hấn sẽ đến để giảng bài cho chúng ta nghe.” Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Ta vẫn hy vọng tương lai có thể giống như hấn, trên thực tế ta vĩnh viễn không thể có oán báo oán có ân báo ân. Ta vốn đã quen lấy lợi ích đặt lên hàng đầu.”

“Còn ngươi, vì sao lại cảm thấy hứng thú với hấn như vậy?”

Minh Trạ nói, “Bởi vì ta rất kính nể hấn. Hấn có hôm nay quả thật là xui xẻo, thành thật mà nói thì nội chiến cung đình đã bắt đầu, ta nghĩ nếu Nguyễn Hồng Phi có động tác gì khác thì việc chém giết lẫn nhau cũng chẳng còn xa đâu.”

Ngụy Ninh rất nhạy bén đối với chính trị, hấn đột nhiên thức tỉnh, thấp giọng hỏi, “Các ngươi sẽ động thủ đối với Phúc thân vương ư?”

“Không phải ta mà là các hoàng tử.” Minh Trạ nói, “Đương nhiên ta cũng không phản đối. Dù sao ta cũng không hy vọng nhìn thấy Phúc thân vương có bất cứ cơ hội nào chạm vào ngai vàng.”

“Ngươi có nghĩ đến dụng ý của thủ dụ truyền ngôi kia hay không, có lẽ là muốn như thế.”

“Như vậy chỉ khiến cho Nguyễn Hồng Phi được như ý.” Đã hạ quyết định, cho dù Ngụy Ninh hơi hoài nghi nhưng Minh Trạ vẫn nhất định không thay đổi ý kiến, “Rất ít người không động lòng khi ngai vàng nằm ở trước mặt.”

.....

Ban đêm, trời vẫn sáng như ban ngày.

Hoa cỏ chim chóc đều đang ngủ, tất cả đều yên bình, chỉ nghe thấy tiếng quân cờ đặt xuống bàn.

Ngón tay như ngọc cốt đặt xuống một quân cờ trắng, ôn hòa nói, “Hoàng thượng, ngài thua rồi.”

Phượng Cảnh Kiên cảm thấy thất lưng hơi mỏi, mỉm cười đuổi thất lưng, tinh tế nhìn ván cờ rồi nói, “Ta vốn không thích chơi cờ, Hồng Phi ngươi lại là tuyệt thế tài tử, đương nhiên là giỏi hơn ta rồi. Trước kia những người chơi cờ cùng trẫm nào dám thắng trẫm. Chỉ có hai người dám thắng ta, mà đều bằng mấy nước cờ dở như úp sọt.” Nói xong bèn liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Nam một cái.

Thành thật mà nói thì kĩ nghệ của Phượng Cảnh Nam đã tiến bộ hơn trước, trong khi Minh Trạ không kế thừa thứ tốt, mà lại sử dụng chiêu thức cùng nước cờ dở ẹt y hệt Phượng Cảnh Nam, cho dù là mười Phượng Cảnh Kiên cũng không thắng được, lại còn thích chơi xấu. Chơi cờ với Minh Trạ quả thật là giảm thọ đi mười năm.

Bất quá Phượng Cảnh Kiên nhớ đến liền cảm thấy vui vẻ trong lòng, bất giác lộ ra một chút ý cười.

“Hoàng thượng thật sự sủng ái thế tử.” Nguyễn Hồng Phi nhặt ra quân cờ trắng đen rồi bỏ lại vào bát, “Khi Tiên đế còn sống, trong các hoàng tử thì Hoàng thượng và Vương gia là những người có trí tuệ nhất, nay các hoàng tử lại không bằng Hoàng thượng và Vương gia, nhưng thật ra thế tử tuổi còn nhỏ mà đã có khí khái hơn người, ta cũng rất thích hấn. Phúc thân vương có lẽ sắp đi địa phủ gặp Tiên đế rồi, thế tử điện hạ đã quyết định ủng hộ nhị hoàng tử lên ngôi.”

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam vẫn lãnh đạm, Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Trần Nam Vương phủ xưa nay không màng đến chuyện lập thái tử, Vương gia có thể ngồi yên ổn.”

“Thời trước khác, thời nay khác. Nếu Trần Nam Vương phủ đã giao cho hấn thì đương nhiên sẽ do hấn làm chủ.” Phượng Cảnh Nam nói, nếu huynh đệ Minh Lễ làm thế tử thì Phượng Cảnh Nam còn lo lắng một chút, nếu là Minh Trạ, tuy rằng tiểu tử kia thường khiến người ta cảm thấy đáng ghét, bất quá ngay lúc này chỉ có Minh Trạ chủ trì đại cục thì Phượng Cảnh Nam mới yên tâm. Phượng Cảnh Nam thừa nhận cho dù hiện tại có chết thì hấn vẫn rất an lòng. Năm đó lập Minh Trạ làm thế tử là một chuyện rất đúng đắn. Hầy, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước ở Vân Nam thật không nên quá mức áp chế hấn, nên

để cho hần sớm đi chấp chưởng thì mới đúng. Nghĩ như vậy, Phượng Cảnh Nam cảm thấy tuy rằng chính mình đỡ hơn Hoàng huynh một ít nhưng vẫn hơi tiếc nuối đôi chút.

Tuy rằng Phượng Cảnh Kiền làm hoàng đế nhưng từ đó đến nay Phượng Cảnh Nam luôn cho rằng mình mạnh hơn ca ca. Không nói thứ khác, chỉ cần nhìn vào nhi tử của bọn họ, mỗi người đều có bốn nhi tử, Phượng Cảnh Nam ở mặt ngoài luôn khiêm tốn, ngày thường mắng Minh Trạm thối đầu nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiểu tử thối nhà mình thật là tốt. Nay xem ra chính là như vậy.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Hơn nữa lý do mà hần giúp đỡ nhị hoàng tử càng khiến người ta yêu thích. Biết hần nói cái gì hay không? Chỉ có nhị hoàng tử làm hoàng đế thì khả năng sống sót của Phượng gia mới tính là lớn nhất.”

“Thảo nào ngay cả Hoàng thượng cũng thích hần, hiện tại chẳng có nhiều tiểu hài tử mềm lòng như vậy đâu.” Nguyễn Hồng Phi thở dài.

Phượng Cảnh Kiền cười nói, “Hồng Phi biết Minh Trạm có nhược điểm gì hay không?”

Nguyễn Hồng Phi nói một cách tiếc nuối, “Ta và điện hạ chỉ mới gặp nhau vài lần, ngay cả hiểu biết cũng không dám nói. Chẳng qua nhìn thấy điện hạ ứng đối hành xử, làm việc quyết đoán, có thể thấy rõ là một người hiếm có. Nhưng hần lại rất mềm lòng, khi thì quyết đoán khi thì không, vậy mà có thể xử lý ba vị thứ huynh được sủng ái của Vương gia mà trở thành thể tử, thật sự khiến người ta bất ngờ.”

“Minh Trạm biết đâu là giới hạn, hần vốn là đích tử, năm đó lại bị cầm, bị Cảnh Nam đưa đến đế đô. Cảnh Nam có bốn nhi tử, ngoại trừ người sắp trở thành thể tử thì những người còn lại đều bị đưa đến đế đô. Minh Trạm cứ như vậy mà được tặng cho đế đô.”

“Hoàng thượng cứ nói thẳng là làm chất tử đi.” Nguyễn Hồng Phi ôn hòa nhắc nhở, “Đây cũng không phải ở kim điện, không cần phải nói chuyện uyển chuyển như vậy đâu.” Đừng làm bộ làm tịch nữa.

Phượng Cảnh Kiền bị châm chọc nhưng không hề ảo não, ngược lại còn biểu hiện ra dạ mặt dày tuyệt đại của một bậc đế vương, “Đúng, bất quá lúc ấy lập trường của hần thật gian nan, thân là đích tử mà lại bị khuyết tật, mất đi quyền thừa kế. Có thể sớm đến đế đô, quen thuộc cuộc sống ở đế đô mới là điều có lợi cho hần. Cảnh Nam cũng không có ác ý khi an bài như vậy, nhưng mà hần rất bất mãn vì hành động của Cảnh Nam, đây là lý do tại sao hần muốn làm thể tử cho bằng được. Hần thống hận người ta an bài cuộc sống của mình, cũng thống hận việc sinh mạng bị uy hiếp.”

“Với hai điểm này, cho dù người đụng đến điểm nào thì ta tin tưởng cho dù trong lúc nhất thời Minh Trạм không thể giết được người, Hồng Phi, nhưng nửa đời sau của người sẽ không được an nhàn như vậy.” Phượng Cảnh Kiền nói, “Hồng Phi, người là nhân vật thiên tài trăm năm có một, cho dù là ta cũng có rất nhiều điểm không bằng người. Học thức và võ công của Minh Trạм đều rất bình thường, không thể sánh với người. Bất quá hần hiểu rõ lòng người, lại thông minh tuyệt đỉnh, cho nên hần dám mềm lòng, cũng có thể mềm lòng. Hần có điểm mấu chốt của hần, một khi chạm đến thì hần cũng sẽ làm ra những chuyện mà mọi người không thể ngờ được.”

“Hoàng thượng định thí tốt bảo xe ư?” Nguyễn Hồng Phi hơi kinh ngạc, tư thái cau mày ngưng thần sinh động đến cực điểm, “Ta cứ tưởng rằng Hoàng thượng chỉ sủng ái tư thái của thể tử mà thôi, không ngờ Hoàng thượng lại có quyết đoán như vậy.”

Thủ đoạn khích tướng đơn giản như thế chẳng là gì đối với Nguyễn Hồng Phi, Phượng Cảnh Kiền cũng không yêu lòng, cười nói, “Người nào là tốt người nào là xe, kỳ thật cũng không phải do trăm định đoạt. Hồng phi, mục đích của người bất quá là muốn người của Phượng thị tự giết lẫn nhau, trên thực tế bọn họ tàn sát lẫn nhau thì rốt cục cũng sẽ có người chiến thắng. Như vậy người cũng phải đích thân đi đối phó với người chiến thắng cuối cùng.”

“Ta thích Minh Trạм là vì ở thời thịnh vượng thì hần có thể an tâm làm một Phiên vương, hai tỉnh Vân Quý được tách riêng từ xưa, bất quá cũng bởi vì vậy mà Trần Nam Vương phủ trở thành lá chắn của triều đình ở Tây Nam.” Phượng Cảnh Kiền chỉ ra thể cục hiện tại, “Ưu điểm lớn nhất của Minh Trạм là dã tâm của hần rất nhỏ, hần có bản lĩnh thống trị thiên hạ, chẳng qua hần rất lười, không thích phiền phức, thậm chí có lần ta đã nghi ngờ nếu lúc trước không phải ta bảo Cảnh Nam đưa hần đến đế đô thì có lẽ ngay cả tâm tư tranh giành thể tử cũng không có, hơn nữa cũng không cưỡng cầu bản thân.”

“Ta thật sự thích Minh Trạ̣m, đã từng tiếc nuối vì hặ́n không phải là đích tự̉ của ta.” Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n hào phóng thừa nhận, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt đã đen thành đáy nồi của Phượṇg cậ̉nh Nam, Nguyễn Hồng Phi cảm thấy thú vị, Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n thì tiếp tục nói, “Trên thực tế ta cũng phải thừa nhận nhi tự̉ của mình so ra vẫn kém Minh Trạ̣m, Minh Trạ̣m nay đã là thế tự̉ Trậ̀n Nam Vượṇg, ở đệ̉ đô sẽ không có ai động vào hặ́n, cũng không có ai động được vào hặ́n. Nhưng mà một khi có sự kiện đổ máu, Hồng Phi, nếu mục đích của ngươi là làm cho ta và Cậ̉nh Nam đoạn tự̉ tuyệt tôn, như vậy người sống sót cuối cùng nhất định là Minh Trạ̣m. Ta nghĩ trải qua quậ́ng thời gian máu lửa này thì hặ́n cũng sẽ trở thành một thế hệ đệ̉ vượṇg có đủ tâm địa và thủ đoạn.”

“Anh hùng tạo thời thế, thời thế tạo anh hùng.” Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n nhìn khuôn mặt như ngọc của Nguyễn Hồng Phi rồi cảm thán một tiếng, “Có lẽ năm đó Hồng Phi ngươi may mắn thoát chết cũng là vì số mệnh đã định cho ngươi sẽ thành toàn sự nghiệp đệ̉ vượṇg của Minh Trạ̣m.”

Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n cười thành tiếng trong khi sắc mặt của Phượṇg Cậ̉nh Nam trở nên cứng ngắt, hặ́n nghe thấy lời nói của huynh trưởng nhưng lại không hề có cảm giác vui sướng khi sắp trở thành phụ thân của một thế hệ đệ̉ vượṇg, chỉ lạnh lùng nói, “Có lẽ hiện tại bức họa của ngươi đã bị truy nã trên đường phố.”

Nguyễn Hồng Phi tán thưởng, “Ta chưa từng lộ ra một chút phong thanh nào cho Vượṇg gia, làm sao Vượṇg gia biết được?”

“Nếu Phượṇg thị đã cứu ngươi, người hành tẩu đa số là ở Giang Nam, người khác không biết, chẳng lẽ ngươi cho là có thể thoát được ánh mắt của lão Vĩnh Ninh Hầu hay sao?” Phượṇg Cậ̉nh Nam nói, “Lão già kia sớm ru rú ở trong phủ giả chết, nhiều năm không bước chân ra ngoài nhưng trong lòng lại sáng tỏ. Minh Trạ̣m là ngoại tôn của hặ́n, đến thời điểm máu chốt thì hặ́n nhất định sẽ không giấu diếm Minh Trạ̣m.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Vượṇg gia thật sự là mặt thì thô mà lòng thì tinh tế, đã có tính toán trước.”

Phượṇg Cậ̉nh Nam bác bỏ, “Vậy ngươi sai rồi, lòng ta tinh tế nhưng mặt của ta cũng không thô.”

Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n và Nguyễn Hồng Phi cùng nhau bật cười ha ha.

Phượṇg Cậ̉nh Nam năm đó nổi danh là thô nhân, đương nhiên cũng không phải ý nói Phượṇg Cậ̉nh Nam học hành không tốt hoặc là không biết tiết chế này nọ. Chẳng qua người này đam mê đao kiếm cung thương, nói chuyện gọn gàng dứt khoát, không thích quanh co lòng vòng, ngay cả Tiên đế cũng phải phán một câu Cậ̉nh Nam thẳng thắn.

Thẳng thắn không phải là không có tâm tư, trên thực tế nội tâm của Phượṇg Cậ̉nh Nam cũng rất thâm sâu. Bằng không hặ́n sẽ không được tiên Trậ̀n Nam Vượṇg coi trọng, tiến đến giúp đỡ Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n lên ngôi hoàng đệ́.

Chẳng qua mọi người đều có điểm máu chốt của mình, từ trước đến nay Phượṇg Cậ̉nh Nam không thích người khác nói mình là thô, cách nói này đã xưa quá rồi, hôm nay Nguyễn Hồng Phi chợt nhắc đến, Phượṇg Cậ̉nh Nam lập tức bác bỏ, làm cho người ta nhớ đến khoảng thời gian năm xưa mà bật cười thành tiếng.

Nguyễn Hồng Phi càng cười càng lạnh, Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n thì lại ngượng ngùng sờ mũi, nói một cách vô sỉ, “Đường đột.”

“Không, ta là thật lòng hy vọng các ngươi ở đây có được khoảng thời gian vui vẻ thoải mái.” Nguyễn Hồng Phi chân thành nói, “Năm đó trước khi ta chết cũng đã có khoảng thời gian rất vui vẻ với các ngươi, thậm chí đã từng nghĩ đến sau này ngươi đăng cơ thì ta có thể trở thành ruộng cộ̣t nước nhà, cống hiến vì dân chúng xã tắc.”

Trong cuộc đời của Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n rất ít khi hặ́n cảm thấy hổ thẹn, vào lúc này hặ́n thật sự hổ thẹn, sau một lúc lâu nói không nên lời, hặ́n nâng tay cầm tách trà đã nguội lạnh, dường như hặ́n cũng không phát hiện, bưng lên rồi uống nửa tách, sau đó ôn hòa nói, “Ta thật có lỗi, khi đó ta không khoan dung cho ngươi. Là ta lòng dạ hẹp hòi.” Nói xong câu đó, Phượṇg Cậ̉nh Kiệ̀n ngậ̉ng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Nguyễn Hồng Phi, nhẹ giọng nói, “Nếu ngươi được đền bù như mong muốn thì ngươi cứ đăng cơ đi. Dù sao ngươi cũng là người của Phượṇg gia.”

“Chỉ như vậy?” Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Các ngươi đều hận vì sao ta chưa chết.”

“Đúng.” Phương Cảnh Kiên cảm thấy cổ họng khô khốc, hắn không thể không tiếp tục uống một ngụm trà lạnh để thông cổ, Nguyễn Hồng Phi là một người thật đặc biệt, hắn có mị lực vô hạn, lúc trước khi Phương Cảnh Kiên không biết thân phận của Nguyễn Hồng Phi thì hắn cũng rất tán thưởng Nguyễn Hồng Phi. Nhưng một câu của Phương hoàng hậu đã vạch trần thân thể bí ẩn của Nguyễn Hồng Phi, lúc đầu đúng là Phương hoàng hậu rất muốn giết Nguyễn Hồng Phi. Thân thể của Nguyễn Hồng Phi không thể tiết lộ ra ngoài, trên thực tế số người biết chuyện này chỉ có ba người, nhưng Tiên đế rất thích hắn, thái tử lại nhiều lần làm ra chuyện quá phận, loại tương phản quá lớn này làm cho Phương hoàng hậu càng xem Nguyễn Hồng Phi là cái gai trong mắt.

Bản thân của Nguyễn Hồng Phi không có gì sai trái, chẳng qua thân thể của hắn lại chảy dòng máu của Tiên đế, khi đó tất cả hoàng tử đều chưa từng được sống trong quân doanh, chỉ một mình hắn có giao hảo với Bình Dương Hầu, ở trong đại quân của Bình Dương Hầu bảy năm.

Phương hoàng hậu càng không thể dung tha cho một người như vậy, huống chi lúc ấy thà rằng giết nhầm ba ngàn người còn hơn bỏ sót một Phương thị huynh đệ như vậy.

Vì thế khi địa vị của thái tử gặp nguy cơ thì Nguyễn Hồng Phi liền trở thành một vật hy sinh tất yếu.

Nguyễn Hầu dùng hắn để quy hàng Phương thị huynh đệ, Phương thị huynh đệ cần hắn cùng với thái tử nghị luận để chặt đứt tình cảm phụ tử cuối cùng của Tiên đế đối với thái tử, lót đường cho Phương Cảnh Kiên tiến thẳng lên ngôi vàng.

Sự thật giống như một bi kịch cầu huyết, Phương Cảnh Kiên cười khổ, “Thật không ngờ lúc ấy muốn giết người là Phương hoàng hậu, cuối cùng cứu người cũng là bà ta.”

Nguyễn Hồng Phi cảm lấy tách trà từ trong tay của Phương Cảnh Kiên, tùy tay đặt trên bàn rồi rót một tách mới đưa cho hắn, “Khi Tiên đế còn sống, Phương hoàng hậu từng bị hiềm nghi là nắm giữ triều chính, không ngờ hai đời nhà người đều nằm trong kế hoạch của bà ta.”

“Cần gì phải khách khí như vậy, cho dù hận Phương gia thì cũng chẳng thay đổi được sự thật.” Phương Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Cho dù người không phải họ Phương nhưng rốt cục cũng bị huyết thống này liên lụy. Nếu Minh Trạm không phải là đối thủ của người thì người cư việc đăng cơ, tuyệt đối đừng khách khí.” Đương nhiên hắn vẫn xem trọng nhi tử của mình hơn. Mà nếu Minh Trạm xảy ra chuyện bất trắc...phi phi phi, Minh Trạm không thể xảy ra chuyện bất trắc, tiểu tử kia không giống người vô phúc, nhưng ngộ nhờ Minh Trạm thiếu một chút may mắn thì giang sơn xã tắc đành phải dâng cho tên súc sinh này.

Cho dù Phương Cảnh Nam không muốn thừa nhận nhưng thân thể cầu huyết của Nguyễn Hồng Phi xác thực làm cho người ta muốn học máu. Trách ai đây, chỉ có thể trách Tiên đế, người cần gì phải thích hắn như vậy, phóng uế mà cũng phải dẫn hắn theo bên cạnh. Người có biết hai chữ ghen tị là gì hay không? Đây là nhi tử tư sinh của người, người làm như vậy thì thật sự đã làm cho đám thân nhi tử phải ghen tị đến mức trong mắt cũng bốc hỏa.

Trên đời có một loại người như thế này, hắn hoàn toàn không phạm phải sai lầm gì, nhưng sự tồn tại của hắn lại tựa như dây leo, không thể không loại trừ.

.....

P/S: Bác Kiên ca ngợi em Trạm lên mây xanh :>, bác Phi cũng ngộ ý thích em Trạm...có ý có ý đây.

152. Chương 152: Bê Mặt

Minh Trạm bắt đầu cùng Phương Minh Lan thân cận.

Đây là một loại động thái.

Kỳ thật đa số mọi người đều xem trọng tính cách hữu hảo hào phóng của Minh Trạm, Phương Minh Lan là trưởng tử thực tế, trong vài vị hoàng tử thì mẫu thân của hắn có địa vị cao nhất. Trước kia còn có Nguyễn

quý phi ở trong cung chống lại Ngụy quý phi, nhưng mẫu tộc của Nguyễn quý phi là Bắc Uy Hầu phủ thật sự không chịu thua kém, ngay trong thời điểm mấu chốt lại xuất hiện nhi tử linh thiêng của mình, nếu không phải việc nghĩ cách cứu ra Phượng gia huynh đệ cần dựa vào Nguyễn Hầu thì lúc này không biết Bắc Uy Hầu phủ đã có kết cục gì.

Tóm lại trong tình hình này, ngũ hoàng tử tuyệt đối không có khả năng thượng vị.

Phượng Minh Lan xuất thân tốt nhất, còn lại hai hoàng tử kia cũng không có biểu hiện quá xuất chúng, lại phải gọi Phượng Minh Lan một tiếng hoàng huynh.

Kỳ thật Minh Trạng lo lắng không sai, Phượng Minh Lan đăng cơ thì cơ hội sống sót của Phượng gia mới là lớn nhất. Mặc dù hiện tại Phượng Minh Lan chưa đăng cơ, nhưng chuyện lập thái tử cứ kéo dài như vậy thì chỉ càng cổ vũ dã tâm của các hoàng tử khác, làm ra chuyện bất hòa, Nguyễn Hồng Phi càng dễ dàng tung kế ly gián.

Sức uy hiếp của Nguyễn Hồng Phi lớn hơn các hoàng tử rất nhiều, Minh Trạng cũng không cho rằng Nguyễn Hồng Phi sẽ thủ hạ lưu tình đối với mình, tuy rằng mẫu thân của hắn cũng xem như có ân cứu mạng Nguyễn Hồng Phi. Thế nhưng Nguyễn Hồng Phi mệnh khổ, nhiều năm như vậy có ai biết Nguyễn Hồng Phi mệnh khổ có khuynh hướng biến thái hay không.

Hơn nữa mệnh của Nguyễn Hồng Phi khổ nhất định có liên quan đến Phượng Cảnh Nam. Minh Trạng nghĩ rằng, mẫu thân của mình cứu Nguyễn Hồng Phi, phụ thân lại hại người ta, Nguyễn Hồng Phi có thể hại hắn một phen rồi lại cứu hắn một phen hay không?

Thường nhân đương nhiên sẽ không làm ra chuyện nhảm chán như vậy, bất quá nếu là Nguyễn Hồng Phi thì chưa hẳn, đầu óc của thiên tài không giống người bình thường, với lại người ta đã có thể bắt cóc Hoàng đế và Vương gia thì đương nhiên muốn báo thù thế nào sẽ báo thù thế ấy...

Khi có kẻ thù xâm phạm thì Minh Trạng không thể không lựa chọn cách đoàn kết nhất trí, mọi người đồng tâm hiệp lực chống ngoại xâm...

Đối với thái độ hữu nghị của Minh Trạng thì Phượng Minh Lan đương nhiên là cầu còn không được, lòng tràn đầy sung sướng mà chấp thuận.

Ngay cả Ngụy thái hậu cũng cảm thấy Minh Trạng thật là hiểu chuyện, bèn trực tiếp thân thiện thăng cấp cách xưng hô từ tiểu tử kia thành hài tử khiến người ta thương yêu. Minh Trạng nhận được tin này trong lúc mùa hè nóng bức mà cũng phải tê rần cả người rồi nhảy mũi mấy cái.

Minh Trạng cùng các hoàng tử uống trà bàn luận, “Nguyễn Hồng Phi rắp tâm bất lương. Kỳ thật cho dù là Hoàng bá phụ tự tay viết thủ dụ kia thì trong tình hình hiện tại chúng ta cũng không thể thừa nhận, mục đích của hắn chỉ là muốn Phượng gia vì ngài vàng mà nội chiến, tự giết lẫn nhau mà thôi.”

“Nguyễn Hồng Phi khổ tâm lên kế hoạch rất nhiều năm, vừa ra tay thì liền có bản lĩnh cướp đi Hoàng bá phụ và phụ vương. Có lẽ đã bố trí cực kỳ ổn thỏa và chu toàn, bên ngoài thì không cần bận tâm nhưng bên trong thì có nhà ai mà không có mật thám cơ chứ.” Minh Trạng nói, “Ta lo lắng không biết bên cạnh chúng ta có người của Nguyễn Hồng Phi hay không?”

Phượng Minh Lan cười cười, “Trạng đệ lo lắng quá mức.” Hắn rất tin tưởng thủ hạ của mình.

Minh Trạng chỉ mỉm cười, “Có lẽ vậy, dù sao thì ta cũng rất sợ chết.”

Phượng Minh Trạng sờ cái bụng hơi béo của mình, cười nói, “Nói thật thì ai mà không sợ chết, ta cũng muốn sống lâu hơn vài thập niên, không vì cái gì cả, nhưng dù sao vinh hoa phú quý cũng phải có người đến hưởng.”

Phượng Minh Thụy không nói chuyện, chỉ hé ra khuôn mặt lạnh như băng, hắn tính toán không biết có nên sàng lọc thủ hạ của mình hay không, lo xa vẫn tốt hơn.

Sau này khi nghiên cứu lịch sử triều đại Phượng thì mọi người luôn xem việc Minh Trạng đăng cơ như một loại may mắn, đương nhiên cũng phải quy công cho thanh danh tốt đẹp của Minh Trạng giữa các nhân sĩ. Cũng không phải không có ai đưa ra suy đoán về các âm mưu, chẳng qua văn nhân thích dùng những từ

ninh nọt cực kỳ buồn nôn để ca tụng Minh Trạng như thần nhân hạ phạm trong sử sách, chuyện âm mưu đương nhiên bị mọi người xem nhẹ.

Chẳng qua nếu để đương sự là Nguyễn Hồng Phi lên tiếng thì việc Minh Trạng có thể lưu đến thời khắc cuối cùng cũng là chuyện tất yếu. Cái loại nghi thần nghi quỷ, gặp chuyện liền suy tính đủ đường, hoàn toàn là chân truyền từ lão Phụng gia, hơn nữa còn có xu thế trò giỏi hơn thầy, muốn lừa hắn quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Muốn cho hắn chết đương nhiên cũng không phải chuyện dễ dàng.

Về phần Minh Trạng đăng cơ, mọi người đều chết hết chỉ mình hắn còn sống, hắn không đăng cơ thì đám triều thần cũng không chấp nhận kẻ khác đăng cơ.

Thật ra Nguyễn Hồng Phi cũng vui vẻ thay Minh Trạng đăng cơ, nhưng Minh Trạng lại không chịu chết, cho nên đành để cho hắn đăng cơ.

Thái độ nghiêng về một phe rất rõ ràng của Minh Trạng làm cho phủ của nhị hoàng tử đông như trẩy hội, địa vị của Ngụy quý phi ở trong cung đã có thể sánh với Hoàng hậu, chỉ thiếu một cái danh phận mà thôi.

Rất nhiều mệnh phụ quý nữ đều tiến đến thỉnh an, nịnh bợ lấy lòng.

Minh Phi mang theo không ít lễ vật quý hiếm, nàng là diệt nữ của Ngụy quý phi, tôn nữ của Ngụy thái hậu, đương nhiên rất có thể diện ở trong cung. Cùng Ngụy quý phi ngồi trên nhuyễn tháp, Minh Phi nâng lên một hộp gỗ hoa lê khắc hình long phụng, bàn tay như ngọc mở hộp ra, bên trong tràn đầy trân châu to như long nhãn, điểm đặc biệt của trân châu là u nhuận tao nhã lại sáng bóng làm cho Ngụy quý phi quen nhìn thứ tốt cũng nhìn không được mà tán thưởng một tiếng, tiện đà nói, “Cũng không dễ gặp nhiều trân châu tốt như vậy đâu.”

Minh Phi cười nói, “Đây là nhị ca nhị tiểu hiếu kính dì. Dì cũng biết đó, địa vị của nhị tiểu không cao, muốn tiến cung phải đợi tuyên triệu. Phụ phụ nhị ca vốn muốn tiến cung thỉnh an dì, chẳng qua không thể có cơ hội, đành phải nhờ diệt nữ.”

Nữ nhân có ai mà không thích trang sức trân bảo, Ngụy quý phi thoải mái tiếp nhận, vỗ vỗ tay của Minh Phi rồi vui mừng nói, “Các người có tấm lòng như vậy là được rồi, ta cùng với mẫu thân các người là thân tỷ muội, ta lại không có nữ nhi, người xem như là nữ nhi của ta. Thứ tốt như vậy thì người cứ giữ lại mà dùng, dì già rồi, làm sao mà dùng mấy thứ này nữa.”

Minh Phi nịnh nọt nói Ngụy quý phi còn trẻ như thế nào, dung mạo đẹp như thế nào, cao quý như thế nào, lại cùng Ngụy quý phi nói chuyện nửa buổi về xiêm y thủ sức, nịnh hót nửa ngày, rốt cục mới nói ra ý chính, “Huynh muội chúng ta đều ở đế đô, chỉ có một mình mẫu thân là ở Côn Minh, ngàn dặm xa xôi, ngày sau sợ rằng không thể gặp mặt. Khi ở nhà diệt nữ thường nghe mẫu thân nói từ nhiều năm trước nàng đã theo phụ vương trở về Côn Minh, không còn được gặp lại dì.”

Ngụy quý phi than nhẹ, “Ta cùng mẫu thân của người đã hai mươi năm không gặp.” Ngụy quý phi có thể đoán được tâm tư của Minh Phi, bất quá nàng cũng không có biện pháp gì, nói một cách khó xử, “Hảo hài tử, mẫu thân của người là trác phi, trong Vương phủ của các người đã có Vệ vương phi làm chủ xử lý công việc. Hầy, Vệ vương phi ở Côn Minh, mẫu thân của người cũng không tiện đến đế đô.”

Minh Phi nhẹ giọng nói, “Vậy để cho một trong các ca ca của diệt nữ quay về Côn Minh thì thế nào? Dì cũng biết đó, ta thật sự không yên lòng khi mẫu thân một mình ở Côn Minh, ta lại là nữ nhi, dù sao có nói cũng chẳng có tác dụng gì.” Minh Phi nhẹ giọng nhờ vả, “Một trong các ca ca trở về, ở Côn Minh có chuyện gì thì thế tử cũng có thể sớm biết tin tức, nhị hoàng huynh cũng có thể sớm biết tin tức, chẳng phải hay sao?”

Ngụy quý phi có chút động lòng, không vì lý do gì cả, mà đơn giản một bên là Minh Trạng với tính tình không được tốt từng có một chút xích mích với nàng, một bên là diệt tử và muội muội nàng, ai xa ai gần thì ngay cả đứa nhỏ cũng biết.

“Chuyện này, cứ để ta suy nghĩ kỹ lại đã.” Rốt cục cũng không trả lời thẳng thừng với Minh Phi.

Minh Phỉ cảm thấy chuyện này có hy vọng, vừa xuất cung liền kích động trở về Trấn Nam Vương phủ báo tin vui với Minh Nghĩa, bảo hần cứ chờ tin tốt rồi lập tức quay về Thọ Ninh Hầu phủ.

Không ngờ ngày hôm sau Minh Trạm liền tìm đến tận cửa, Thọ Ninh Hầu nghe nói thế tử Trấn Nam Vương đích thân đến đây, hần cũng chưa kịp thay xiêm y mà đã vội vàng xuất môn nghênh đón, vừa kịp lúc đôi hài bằng da hươu dùng kim tuyến thêu hình áng mây giã lên chiếc ghế nhỏ, Thọ Ninh Hầu bèn tiến lên dìu lấy, đợi Minh Trạm xuống xe ngựa, lại cùng Minh Trạm cười nói, “Không biết điện hạ đích thân đến đây cho nên không kịp nghênh đón trước.”

“Không sao, có chuyện đột ngột phát sinh, cũng không gửi thiệp báo trước, quấy rầy Hầu gia rồi.” Trên mặt của Minh Trạm hiện lên vài phần nóng nảy, Thọ Ninh Hầu không biết có phải thế tử đến đây để vạch lá tìm sâu hay không. Nhà của hần, nhà của hần không có gan đặc tội Trấn Nam Vương phủ a.

Minh Trạm vừa đi vào trong vừa hỏi, “Minh Phỉ ở đâu?”

“Điện hạ đến thăm Quận quân ư?” Trong lòng của Thọ Ninh Hầu run lên, có loại dự cảm không tốt.

“Hầu gia không cần khách khí, nếu nàng đã gả cho phủ các người thì chính là tức phụ của nhà các người, cái gì mà Quận quân này với Quận quân nọ, thỉnh nàng ra đây đi, ta có việc muốn hỏi nàng.” Minh Trạm nói rõ ý đồ đến đây, Thọ Ninh Hầu đành phải người đi thỉnh Minh Phỉ, sau đó tự mình dẫn Minh Trạm đến đại sảnh bên trong mà đi.

Minh Phỉ cọ đến cọ lui hơn nửa canh giờ mới đến đây, khiến cho Thọ Ninh Hầu chờ đến mức toát mồ hôi lạnh cả người, ngồi cũng không yên, muốn há mồm gọi người đi thúc giục, Minh Trạm đảo mắt nhìn hần, lên tiếng trước, “Cứ để nàng ta kéo dài thời gian.”

Ngữ khí này, âm điệu này, sắc mặt này, cho dù Thọ Ninh Hầu là người mù thì cũng biết Minh Phỉ nhất định đã đắc tội Minh Trạm, Minh Trạm lại giả bất thiện, tới cửa vẫn tội.

Thọ Ninh Hầu nghĩ đến chuyện từ ngày Minh Phỉ gả vào đây thì trong phủ đã xảy ra đủ thứ chuyện, trong lòng thầm than khổ, mụ nội nó vì sao lại để tôn tử thú một mụ nữ nhân lụn bại thế này.

Minh Phỉ ung dung chậm rãi tiến đến, vẫn huy hoàng lấp lánh nữ trang như xưa, nhìn thấy Minh Trạm thì qua loa thi lễ rồi tự ngồi xuống, đỉnh đặc hỏi, “Vì sao thế tử lại có hứng thú đến thăm ta như vậy?” Từ trước đến nay ở đế đô, Minh Trạm từng đi thăm Thọ An Hầu phủ — nhà chồng của Minh Diễm, đến Tướng quân phủ của Lục gia: nhà chồng của Minh Nhã, duy nhất không chịu đến Thọ Ninh Hầu phủ khiến Minh Phỉ rất mất mặt.

Minh Trạm cười lạnh, “Ta cũng không muốn đến, chỉ là không thể không đến! Ta hỏi người, người ở Dục Khôn cung nói cái gì với Ngụy quý phi?”

Minh Phỉ biến sắc, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn Minh Trạm, “Người dám an bài người ở Dục Khôn cung?!” Khi nàng và Ngụy quý phi nói chuyện rõ ràng không có người thứ ba ở đó.

Minh Trạm vỗ bàn, giận dữ đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Minh Phỉ, vung tay bạt vào mặt của Minh Phỉ một cái giáng trời, Minh Phỉ bị đánh ngã xuống ghế, không thể ngồi dậy, vừa định giãy dụa vùng lên thì Minh Trạm lại thưởng cho nàng thêm một cái tát.

Khuôn mặt của Minh Phỉ nhất thời phù lên như đầu heo, hai gò má sưng đỏ, khóe môi chảy máu.

Minh Trạm nắm lấy cổ áo của Minh Phỉ, kéo nàng từ dưới đất đứng lên, cắn răng rồi thấp giọng quát, “Người suy nghĩ kỹ càng lại cho ta! Đừng tưởng rằng ta không biết chuyện người hại Nguyễn thị lúc trước, lúc ấy ta nhìn người là vì phụ vương vẫn còn ở đó! Người hay lắm! Ta quản không được chân của người có phải hay không? Nếu có lần tới thì người cứ thử một lần nữa đi, xem thế tử Trấn Nam Vương phủ này có thể xử trí được người hay không!”

Thọ Ninh Hầu choáng váng mặt mày, từ trước đến nay quyền quý muốn xử lý ai thì đều phân phó cho đám nô tài đi làm, vì vậy mới có chức vụ tay sai, hần chưa từng thấy có người giống Minh Trạm đích thân ra tay như vậy.

Luận về quan hệ thì Minh Trạm là huynh muội cùng cha với Minh Phỉ, còn Minh Phỉ thì sao, là tôn tức phụ nhà Thọ Ninh Hầu. Nơi này là nơi nào, là Thọ Ninh Hầu phủ, Thọ Ninh Hầu không thể không lên tiếng,

“Điện hạ....”

Minh Phỉ bị đánh đến choáng váng, lúc này vừa lấy lại tinh thần, quơ tay cào lên mặt của Minh Trạ, Minh Trạ nghiêng mặt, chỉ cảm thấy cần cổ đau xót, ba vết máu nóng rất hiện lên, Thọ Ninh Hầu hét chói tai, “A, điện hạ, điện hạ....Người đâu, mau đến xem thế nào!!!” Xong rồi xong rồi, Thọ Ninh Hầu cảm thấy tôn tử của mình sắp thành góa phu rồi.

Hà Ngọc và Phương Thanh nhanh chân tiến lên chế ngự Minh Phỉ, Minh Phỉ giương nanh múa vuốt không ngừng mắng chửi, “Phượng Minh Trạ:ô-” Miệng bị Phương Thanh nhét một miếng khăn vào, rốt cục nói không nên lời.

Hạ nhân của Thọ Ninh Hầu phủ đứng ở cửa, hoảng sợ không biết có nên đi vào hay không, Minh Trạ lạnh lùng mắng to, “Đi xuống!”

Thọ Ninh Hầu thấy máu tươi trên cần cổ của Minh Trạ uốn lượn xuống phía dưới, hai chân của hắn liền run rẩy, trước khác nay khác, Hoàng thượng không ở đây nên trọng lượng của Minh Trạ rất nặng, Thọ Ninh Hầu hoàn toàn không ngờ Minh Phỉ lại dám đắc tội Minh Trạ! Nhưng Minh Trạ bị thương ở trong phủ của hắn, cho dù hắn có nói thế nào cũng không xong a, Thọ Ninh Hầu vội la lên, “Điện hạ, Quận quân đối với ngài bất kính, sau này xử trí cũng được, thân thể của điện hạ là thiên kim, tốt nhất nên gọi thái y xem xét vết thương trước đi.”

“Hầu gia.” Minh Trạ nhìn Thọ Ninh Hầu rồi nói, “Người đã lớn tuổi, thân phận cũng cao. Bất quá ta muốn nhắc nhở Hầu gia một câu. Lời của Minh Phỉ ở trong cung, ta hy vọng cũng không đại biểu cho lập trường của Thọ Ninh Hầu phủ! Nay người cũng biết tình thế ở đây, người nào được bình an đã là phúc khí!” Tùy tay chỉ vào Minh Phỉ, “Nàng là tôn tức phụ của Thọ Ninh Hầu phủ nhà người, ta đến xử trí thì sẽ tổn hại thể diện của Thọ Ninh Hầu phủ! Bất quá, nếu để mặc nàng ở bên ngoài nói hươu nói vượn sẽ làm cho ta thật khó xử!”

“Điện hạ.” Thọ Ninh Hầu quả thật oan muốn chết, vẻ mặt đau khổ, “Thần thật sự không biết điện hạ đang nói đến chuyện gì? Thành thật mà nói thì thần làm tổ công công, tôn tức phụ có chuyện gì thì thần làm sao mà biết được?” Trên đời thiếu gì oan hồn ma quỷ, Thọ Ninh Hầu chỉ cảm thấy sắp có tuyết bay thẳng sáu. (tuyết bay thẳng sáu = trong vở kịch nổi oan đầu nga, ý chỉ oan khuất đầy mình)

“Lần này người không biết nên ta cũng không trách người. Nhưng dù sao hiện tại nàng đang ở Thọ Ninh Hầu phủ của người, lại có cái mồm thị phi, ta đành phải đến Thọ Ninh Hầu phủ của người mà vấn tội.” Minh Trạ nói xong liền cất bước rời đi.

Minh Phỉ bị Hà Ngọc và Phương Thanh thả lỏng tay, định đuổi theo gây rắc rối cho Minh Trạ thì bị Thọ Ninh Hầu quát to, “Ngăn lại nhị thiếu nữ này cho ta!” Sau đó liền đưa tiễn Minh Trạ ra ngoài.

Minh Phỉ cào lảo công của nàng là nhị công tử thì hoàn toàn không thành vấn đề; cào Minh Liêm, cùng lắm là bị trách vài câu; nàng cào lên mặt của Minh Trạ thì trực tiếp từ Quận quân cào thành tôn thất nữ.

Tôn thất nữ là gì, người xuất thân từ tôn thất nhưng không hề có tước vị.

Phượng Minh Lan vào cung than trách Ngụy quý phi, “Minh Phỉ đã quen sinh sự, vì sao mẫu thân lại nghe nha đầu kia châm ngòi làm chi. Chuyện của Trần Nam Vương phủ từ xưa đến nay đều do bọn họ tự làm chủ, tại sao mẫu thân lại nhúng tay vào?”

Ngụy quý phi vô cùng oan uổng, “Nhưng ta đâu có chấp thuận.”

“May mà mẫu thân không chấp thuận.” Phượng Minh Lan không thể không phân tích thiệt hơn với mẫu thân, “Mẫu thân, khi Cao tổ hoàng đế lập nước khai quốc, cho dù có anh minh hay không anh minh thì cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của Trần Nam Vương phủ. Túc tông hoàng đế sau khi đăng cơ cũng có chính sách nhân từ nhưng vì sao lại bị phế? Nay trong ngoài đều khốn đốn, phụ hoàng và Vương thúc ở bên ngoài, huynh đệ chúng ta liên thủ mới có thể ổn định cục diện, đang lúc đồng tâm hiệp lực, mẫu thân tuyệt đối không thể nghe nha đầu kia, phá hủy tình cảm huynh đệ của chúng ta! Mẫu thân chỉ có một mình ta là nhi tử, Minh Lễ và Minh Trạ đều là huynh đệ của ta. Tuy có quan hệ với dì ở Văn Nam, nhưng Minh Trạ là đích tử, năm xưa Trần Nam Vương thúc sủng ái Minh Lễ như thế, đưa Minh Trạ đến để đô, tự mình lót đường cho hắn, vậy mà hắn vẫn thua dưới tay của Minh Trạ, hưởng chi nay Minh Trạ

đã là thế tử Trần Nam Vương phủ, cũng là chuyện ván đã đóng thuyền! Vương thúc không ở thì Trần Nam Vương phủ sẽ do hần định đoạt. Hiện tại hần ở đế đô, Côn Minh do Minh Kỳ chấp chương, vì sao hần phải đưa Minh Liêm đến đế đô? Chẳng lẽ mẫu thân không hiểu hay sao?”

“Mẫu thân có thể nhìn thấy, các triều thần cũng có thể nhìn thấy, nhưng không ai dám nói với hần, vì sao không cho mấy thứ huynh ở Vân Nam? Vì sao? Bởi vì Minh Trạng đề phòng bọn họ, hần kiêng kỵ điều này! Mẫu thân lại cùng Minh Phỉ thảo luận chuyện đó! Mẫu thân cố ý muốn chọc giận hần hay sao?” Phượng Minh Lan tận tình khuyên bảo, “Nay hần đã dâng lên tấu chương muốn giáng phong hào của Minh Phỉ xuống, mẫu thân, người có thấy hay chưa? Sự việc chỉ mới một ngày mà hần đã biết thông thấu! Phụ hoàng tại triều hai mươi năm, chưa từng can thiệp vào quyết định của Vương thúc. Mẫu thân, hần không động thủ thì mẫu thân cũng đừng khinh thường hần. Nếu mẫu thân thật sự chấp thuận Minh Phỉ mà há mồm nói ra chuyện đó thì chắc chắn sẽ trốn không thoát cái mũi Hạng cung tham dự triều chính đâu!”

Lúc này không thể giúp gì được cho con, Ngụy quý phi cũng cảm thấy áy náy vì hành động của mình, hiện tại mới phản ứng lại, “Hần muốn giáng Minh Phỉ? Giáng thành cái gì? Huyện quân sao?”

“Tôn thất nữ.”

Ngụy quý phi suýt nữa đã ngắt xỉu, lập tức nói, “Trong nhà của Nguyễn phi sinh ra nghịch tặc, hãm hại phụ hoàng của người vào hiểm cảnh, vậy mà chỉ tạm giáng xuống tần vị! Trong khi Minh Phỉ chỉ nhắc nhở ta một tiếng, hần không thích thì cứ khiến trách Minh Phỉ là được rồi. Bằng không, bằng không giáng xuống thành Huyện quân đi, dù sao cũng phải lưu lại một chút thể diện cho Minh Phỉ chứ.”

“Minh Phỉ là người của Trần Nam Vương phủ, đương nhiên là do hần định đoạt.” Phượng Minh Lan thở dài một hơi, “Chuyện nhỏ như vậy ta sẽ không làm phật ý Minh Trạng đâu.”

Ngụy quý phi bị nhi tử oán trách mà cảm thấy đau đầu, nhấn vào huyệt thái dương rồi đứng dậy nói, “Người đừng vội giải quyết chuyện này, để ta thương nghị với Hoàng tổ mẫu của người rồi tính sau.”

“Mẫu thân không cần phải đi, ý chỉ giáng Minh Phỉ xuống tôn thất nữ đã phát đi rồi.”

Ngụy quý phi ngã ngồi trên nhuyễn tháp, sau một lúc lâu cũng không nói chuyện, suy nghĩ một chút, đương nhiên ngại vàng của nhi tử vẫn quan trọng hơn, nàng thở dài, “Đành để cho Minh Phỉ uất ức một chút, đợi ngày sau sẽ tìm cách thăng cấp lại cho nàng là được.”

“Mẫu thân tuyệt đối đừng mạnh miệng nói lời này với a di.” Phượng Minh Lan nói một cách kiên nhẫn, “Vẫn là câu kia, Minh Phỉ là người của Trần Nam Vương phủ, phong hào của nàng do Trần Nam Vương phủ quyết định. Cho dù là hiện tại hay là về sau thì ta cũng không thể vì nàng mà nảy sinh hiềm khích với Trần Nam Vương phủ. Cho dù là ai cũng vậy, Minh Lễ còn biết lễ nghi, Minh Liêm ngốc nghếch cũng không đáng sợ, còn Minh Nghĩa thì lại không đúng mực. Nếu bọn họ tìm tới mẫu thân thì mẫu thân cứ thoái thác. Minh Trạng kiêng kỵ bọn họ, bảo bọn họ thành thật một chút, đừng mơ mộng hão huyền.”

“Ta biết rồi.” Ngụy quý phi bị nhi tử oán trách một trận, nhi tử vừa mới đi thì lại nghênh đón tam muội: phu nhân của thế tử Thọ Ninh Hầu.

Ngụy gia đều có dung mạo đẹp đẽ, không còn lẫn lộn với khói than bùn đất như xưa, hiện tại là toàn thân vàng ngọc phú quý, trên mặt bừng sáng rực rỡ, chẳng qua sắc mặt của Ngụy phu nhân lại không quá tốt, sau khi thi lễ thì được tiểu cung nữ đưa đến một chiếc ghế lót đệm gấm, Ngụy phu nhân khom người ngồi xuống. Ngụy quý phi hỏi, “Vì sao muội muội lại rảnh rỗi tiến cung như vậy?”

“Tỷ tỷ, thật sự là oan nghiệt mà.” Ngụy phu nhân nâng lên đôi mắt đỏ hoe, hai hàng lệ rơi xuống, tuôn ra nỗi khổ chất chứa trong lòng, “Nha đầu Minh Phỉ trước kia cũng khá lắm, nghĩ rằng nhị tỷ ở xa tận Vân Nam, hơn mười năm không gặp, tỷ muội của chúng ta ở đế đô có thể giúp đỡ huynh muội Minh Lễ. Minh Lễ là hài tử thành thật, Minh Nghĩa phóng túng một chút nhưng cũng không tệ, Minh Liêm tùy tiện nhưng cũng là hảo hài tử. Ta cũng chỉ là hảo tâm mới đến trước mặt Thái hậu cầu thể diện, đem Minh Phỉ tiến vào Hầu phủ. Cho dù nàng không làm tức phụ của ta, nhưng dù sao cũng ở cùng một phủ, đệ tức của ta có tính cách dịu dàng, Minh Phỉ nhất định sẽ không bị uất ức. Ai ngờ Minh Phỉ lại như vậy! Lúc trước nàng đem nha đầu mà Dụ nhi chạm qua bán vào thanh lâu, lão Hầu gia nổi cơn thịnh nộ một trận, ngay cả ta cũng bị liên lụy trước mặt lão thái thái. Sau đó lại tìm đến chỗ ở của nha đầu kia, cầm kiếm đòi giết người, khiến cho Dụ nhi bị dọa mất hồn, ngay cả nhà cũng không dám quay về, đệ tức của ta ngay cả hưởng phúc

của tức phụ cũng không có, ba ngày ba đêm ở trước mặt ta mà gặt lệ, chỉ cầu Minh Phỉ có thể an phận mỗi ngày niệm Phật là đủ.” (đệ tức = em dâu)

Sai lầm lớn nhất của Ngụy phu nhân trong cuộc đời này chính là đã làm mai cuộc nhân duyên đó, để cho Minh Phỉ tiến vào Thọ Ninh Hầu phủ, thật sự là oan nghiệt mà, lau hàng lệ chua xót, Ngụy phu nhân tiếp tục kể khổ, “Ngày hôm qua thế tử đến phủ của chúng ta giáo huấn nàng, tỷ tỷ nghĩ thử xem, thế tử có thân phận gì. Lão hầu gia của chúng ta thấy hắn cũng phải tam cung tứ thỉnh, sợ đắc tội hắn. Còn Minh Phỉ thì sao, người ta là ca ca đích tử của nàng, giáo huấn nàng vài câu thì nàng cứ nghe là được rồi, vậy mà lại to gan lớn mật cào mặt thế tử. Lão Hầu gia của chúng ta hôm qua liền đổ bệnh, hôm nay trong cung lại hạ chỉ giáng phong hào của nàng, nàng còn la hét ầm ĩ đòi kiện lên Nội vụ phủ, tỷ tỷ nói xem, chẳng phải là lấy trứng chọi đá hay sao. Ngay cả lão thái thái của chúng ta cũng bị nàng quấy rối một trận, cả nhà chó sủa gà bay.”

“Muội muội, người nên khuyên Minh Phỉ, bảo nàng an phận chút đi.” Ngụy quý phi thật hối hận vì đã quản chuyện này của Minh Phỉ.

Ngụy phu nhân ôn nhu nói, “Ta tiến cung chỉ để nói với nương nương, biết nương nương mềm lòng, dù sao cũng còn tình cảm của tỷ muội chúng ta, nhưng mà lão Hầu gia của chúng ta trăm dặm ngàn dặm, bảo ta nói với nương nương, Trần Nam Vương hiện tại không ở đây, thế tử muốn lập uy, Minh Phỉ là tự đâm đầu vào cột. Nay chẳng có gì quan trọng, giao hảo của thế tử và nhị hoàng tử mới là quan trọng nhất, thỉnh nương nương không cần vì chuyện của Minh Phỉ mà liên lụy đến quan hệ của nhị hoàng tử và thế tử. Nương nương cứ xem như không biết chuyện này là được.”

Ngụy quý phi đã sớm bị nhị tử oán trách một trận, nay thấy muội muội xem như là biết lẽ nghĩa, cảm thấy an lòng, rốt cục dặn dò một câu, “Cho dù Minh Phỉ kiêu căng một chút, nhưng dù sao cũng có thể diện của nhị tỷ người, Nàng trải qua chuyện này thì có lẽ sẽ nhớ đời một trận. Người để ý đến nàng nhiều một chút, cũng đừng để cho nàng bị uất ức.”

Chính mình làm vậy mà còn đổ ngược lại cho người ta, Ngụy phu nhân thầm thở dài, miệng thì dạ một tiếng.

Phượng Minh Lan phải giải thích với Ngụy quý phi một trận, còn Minh Trạ thì căn bản không có tâm tư để giải thích với Minh Nghĩa.

Trên cổ của Minh Trạ có vết thương, đây không phải chuyện nhỏ, mọi người đều nghĩ, cho dù là thị thiếp cũng không ai có can đảm cào thế tử diện hạ như thế.

Minh Liêm thân thiết hỏi thăm, vừa nghe là Minh Phỉ cào thì hắn quả thật cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, không khỏi suy nghĩ, nha đầu kia chắc là hết muốn sống rồi. Hắn ân cần hỏi thăm Minh Trạ một hồi rồi phái người tặng vài lọ dược cho Minh Trạ, sau đó mới nói với Minh Lễ, “Minh Phỉ thăm rồi, nàng dám cào tứ đệ, nàng nghĩ tứ đệ là ta hay sao, muốn cào là cào à?”

Minh Lễ nói, “Chúng ta đi thăm thế tử đi.”

“Ta đi rồi, đại ca người muốn đi thì đi đi, nhưng đừng biện hộ cho Minh Phỉ.” Minh Liêm thấp giọng nói, “Lúc này thế tử tuyệt đối không tha cho nàng ta đâu.”

Quả nhiên thứ tốt thì không linh mà thứ xấu thì lại rất linh, ngày hôm sau bọn họ nhận được tin tức Minh Phỉ bị giáng thành tôn thất nữ.

Minh Nghĩa thật sự nhịn không được nữa, lập tức đi tìm Minh Trạ, nhẹ nhàng hạ giọng nói, “Điện hạ, Minh Phỉ là muội muội của chúng ta, lại là nữ hài tử, nàng có chỗ nào không đúng thì cứ khiển trách vài câu, dù sao cũng phải lưu một chút thể diện cho nàng.”

Minh Trạ đang chơi cờ cùng Ngụy Ninh, tùy tiện đặt xuống một quân cờ, nhưng lại không hề ngẩng đầu mà chỉ nói, “Vì sao ta phải lưu lại thể diện cho nàng? Còn nhị ca, người đừng nghe nha đầu kia nói hươu nói vượn nữa, thủ hạ của nhị ca cũng nên sàng lọc lại đi là vừa.”

Vì phân thần nói chuyện cho nên Minh Trạ không cần nhắc cẩn thận mà đặt sai quân cờ, bị Ngụy Ninh ăn hết cả một mảng, nhất thời đen mặt, thật muốn liều mạng với Minh Nghĩa, Minh Trạ càng thêm phát cáu, “Đúng rồi, hiện tại phụ vương không ở, Trần Nam Vương phủ do ta làm chủ, nếu nhị ca vẫn muốn ta

mọi chuyện phải nể mặt phụ vương thì thật là khó. Nếu người muốn ta nể mặt người thì ta phải nói cho người biết, người vẫn chưa có đủ thể diện như vậy đâu.”

Ngụy Ninh than nhẹ, nói với Minh Trạ, “Để ta khuyên răn Minh Nghĩa, trong chốc lát tiếp tục chơi cờ với người.” Nói xong bèn đứng dậy rồi túm lấy Minh Nghĩa đang xấu hổ và tức giận không thôi ra khỏi tiểu thính của Minh Trạ.

.....

153. Chương 153: Giết Người

Sử sách ghi chép về Minh Nghĩa rất đơn giản: Ngụy vương Phụng Minh Nghĩa sinh vào năm thứ mười tám Nhân đế, mất vào mùa thu năm mười bảy Cảnh đế, vô tự. Sau khi Võ đế đăng cơ thì truy phong làm Ngụy vương.

Một câu đơn giản như vậy đã khái quát cuộc đời nực cười và đáng tiếc của Minh Nghĩa khi còn sống, hẳn đưa đến trước mặt Minh Trạ một ly rượu, Minh Trạ không uống mà ngược lại chỉ thản nhiên nói, “Nhị ca biết ngoại gia của ta là Vĩnh Ninh Hầu phủ, nhưng có lẽ các người cũng không am hiểu quá nhiều đối với Vĩnh Ninh Hầu phủ.”

“Vĩnh Ninh Hầu phủ phát lên ở thời Cao tổ, từng cùng Cao tổ chinh chiến thống trị thiên hạ, rất nhiều người đều nghĩ rằng Vĩnh Ninh Hầu phủ lập nghiệp từ truyền thống võ học. Kỳ thật nếu đi sâu hơn thì mới biết Vĩnh Ninh Hầu phủ là thế gia chế hương.” Ánh mắt của Minh Trạ trong suốt, nhìn về phía Minh Lễ, Minh Nghĩa, Minh Liêm và đám nha hoàn ma ma hầu hạ xung quanh.

Minh Nghĩa cười nói, “Chúng ta quả thật không biết những điều này, không bằng huynh đệ chúng ta cạ ly trước rồi nghe điện hạ thuật lại chuyện xưa.”

“Chuyện này cũng không phải là chuyện xưa gì cả.” Minh Trạ cười cười, “Kỳ thật chế hương không đơn giản như mọi người đã nghĩ, hương giống như độc, rất ít có sự phụ chế hương có thể sống quá bốn mươi. Đời thứ nhất Vĩnh Ninh Hầu từng chế được thiên cơ độc, vô sắc vô vị, kim châm thử vào cũng không đổi sắc, cho đến nay hoàng thất vẫn dùng nó.”

Minh Nghĩa khẽ run tay, Minh Trạ nói tiếp, “Ở trước mặt ta mà hạ độc là biện pháp ngu xuẩn nhất. Nhị ca, người phải cảm cho chắc vào.”

Vẻ mặt của Minh Nghĩa đã đại biến, sắc rượu màu hổ phách ở trong tay tựa như nặng hơn ngàn cân, cả người đều trở nên run rẩy, Minh Trạ lạnh lùng nhìn hắn, “Ly rượu này nhị ca không cần mời ta, ta thưởng cho nhị ca đó.”

Tin tức Minh Nghĩa chết bất đắc kỳ tử khiến cho cả đế đô lâm vào khiếp sợ, Minh Lễ bị bệnh một trận, ngay cả Minh Liêm cũng trầm mặc hơn rất nhiều, còn Minh Phỉ bị giam giữ trong phủ cũng khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Ngụy phu nhân khuyên nhủ nàng, “Người tỉnh táo lại đi, hiện tại Vương gia không ở đây, người còn muốn ý vào sự sủng ái của Vương gia mà không để thể tử vào trong mắt hay sao. Minh Phỉ, người là người thông minh, về sau phải biết chừng mực.”

Minh Phỉ chỉ lo gào khóc, lặng lẽ đem mối thâm cừu đại hận này chôn xuống đáy lòng, nghĩ rằng khi nào mình có cơ hội thì nhất định phải báo thù rửa hận cho nhị ca.

Lại càng không cần nhắc đến phản ứng của Ngụy thái hậu và Ngụy phi ở trong cung, bất quá Phụng Minh Lan đã sớm có đối sách, hẳn nói thẳng, “Minh Nghĩa ở nhà dâng lên một ly rượu độc cho Minh Trạ, hẳn muốn hạ độc giết chết Minh Trạ, hẳn đã có tâm tư này thì Minh Trạ tuyệt đối không thể khoan dung cho hắn. Hoàng tử mẫu, mẫu thân, nếu chuyện này mà lộ ra thì e rằng ngay cả nơi an táng cho Minh Nghĩa

cũng không có. Nay Minh Trạng lưu lại thể diện cho Minh Nghĩa và dì ở Vân Nam, chúng ta phải thay nhĩ đi ở Vân Nam mà cảm kích Minh Trạng.”

Ngũ thái hậu khóc một tiếng, “Hải tử kia làm sao vậy, bị quỷ ám hay sao mà lại làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy....” Tuy rằng Ngũ thái hậu không hiểu biết chính trị, bất quá tốt xấu gì cũng đã lăn lộn trong cung bao nhiêu năm, sự tình lớn hay nhỏ thì bà ta đều phân rõ, bà ta chỉ cảm thấy thương tâm thay diệt nữ ở nơi phương xa mà thôi.

Phượng Minh Lan nói, “Đã tra ra vài thủ hạ của Minh Nghĩa, dường như có liên quan đến Nguyễn Hồng Phi, sự tình cũng can hệ đến an nguy của phụ hoàng, tôn nhi xin cáo từ trước. Hoàng tử mẫu và mẫu thân cũng chớ quá thương tâm.”

Ngũ thái hậu lập tức chuyển lực chú ý đến nhi tử của mình, cũng mặc kệ việc khóc thương Minh Nghĩa, liền mồm nói, “Có tin của phụ hoàng người chưa? Vậy thì người đi nhanh đi, có tin thì báo với ai gia một tiếng, đừng để ai gia nhớ mong.”

“Dạ, tôn nhi tuân mệnh.”

Trước khi Minh Trạng xử lý Minh Nghĩa thì đã bắt sạch sẽ đám thủ hạ của Minh Nghĩa rồi đưa vào địa lao nghiêm ngặt thẩm vấn. Ngày thường tuy rằng Minh Nghĩa hơi hồ đồ một chút nhưng cũng không hồ đồ đến mức hạ độc hãm, không biết là hãm coi khinh Minh Nghĩa hay là Minh Nghĩa thật sự không có can đảm này, cũng không có thủ đoạn như vậy.

Nếu Phượng Cảnh Nam còn tại vị thì chuyện hạ độc đương nhiên là rất ngu xuẩn, Phượng Cảnh Nam mà biết thì Minh Nghĩa nhất định không có kết quả khác.

Nhưng hôm nay Phượng Cảnh Nam mất tích, hạ độc không tính là ngu xuẩn, hạ độc giết chết Minh Trạng, trong cung có Ngũ thái hậu và Ngũ quý phi chắc chắn làm chỗ dựa cho huynh đệ Minh Nghĩa, huống chi còn có Phượng Minh Lan, Phượng Minh Lan đối với Minh Nghĩa xem như không tệ. Nếu Minh Trạng có bất trắc gì, phải đi dời nhà ma, chắc chắn Phượng Minh Lan càng thích huynh đệ Minh Lễ lên cầm quyền Trần Nam Vương phủ hơn.

Vô duyên vô cớ Minh Nghĩa lấy đầu ra loại độc dược nhất đẳng này? Còn có, có phải Nguyễn Hồng Phi đã ra tay rồi hay không?

Nếu Minh Nghĩa muốn chết thì Minh Trạng sẽ thành toàn, bất quá vẫn phải tiếp tục truy tìm tung tích của Phượng thị huynh đệ. Nếu Phượng thị huynh đệ tốt số, còn sống trở về thì phải làm sao đây? Đành mặc kệ thôi! Dù sao Minh Nghĩa đáng chết cũng đã sớm chết, cho dù Phượng Cảnh Nam trách tội hãm thì khi đó Minh Trạng cũng chẳng có gì phải sợ.

Minh Trạng đã sớm nhìn thấy địa lao của Vương phủ, hãm từng cố ý đến thăm nơi đây. Lê Băng phái người mang đến một chiếc ghế to cho Minh Trạng, mặt trên lót đệm bằng gấm, hoàn toàn tương phản với không khí âm u trong địa lao.

Kỳ thật điều kiện ở địa lao Trần Nam Vương phủ rất tốt, Minh Trạng yêu cầu hạ nhân quét tước sạch sẽ, ít nhất không bẩn không thối, đệm giường trong lao mặc dù không mới nhưng vẫn có thể tạm chấp nhận.

Hiện tại có một thiếu niên thanh tú bị trói vào giá đỡ, trên người không thấy vết thương, chẳng qua sắc mặt của thiếu niên không được tốt cho lắm.

Minh Trạng bắt giác nghiêm mặt, hỏi Lê Băng, “Đây là ai?”

“Điện hạ, đây là Hỉ Phúc bên cạnh nhĩ công tử.” Lê Băng nháy mắt, thị vệ đang cầm một cái khay, phía trên có một thứ nhẵn nhúm màu vàng vàng, Minh Trạng cau mày, Lê Băng nói, “Tiểu tử này đeo mặt nạ da người, ngay cả lão tử và nương của Hỉ Phúc cũng không phát hiện nhĩ tử của mình là giả.”

Minh Trạng ngạc nhiên nói, “Thật sự có thứ này ư?”

“Xem ra thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi cũng khá tài ba.” Minh Trạng cười, “Nhưng hơi ngu xuẩn một chút, phái người túc tur75c ở bên cạnh Minh Nghĩa, xem đi, chẳng phải lộ dấu vết rồi hay sao? Tiểu tử này gọi là gì?”

“Diêu Quang.”

“Cái tên này khá hay, xem ra hắc cũng có danh hiệu trong đám thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi, đúng rồi, hắc có khai hay chưa?”

Lê Băng nói, “Đã khai, đây là khẩu cung. Chẳng qua lúc thần phái người đến lục soát thì đã là vườn không nhà trống.”

Minh Trạh sững sốt, “Chạy thật nhanh a.”

Diêu quang bị cột chặt, hắc to mồm nói, “Điện hạ, tiên sinh sớm dần dò thuộc hạ, một khi bị bắt thì cứ thành khẩn khai báo, tiên sinh nhà của ta nắm rất nhiều đại thần của các người, hắc sẽ trao đổi đám đại thần để chuộc chúng ta thoát ra. Chỉ cầu điện hạ dĩ hòa vi quý, nếu ta mất một cánh tay hay gãy một cái chân thì tiên sinh nhà ta đã nói, sẽ báo đáp gấp đôi. Mong điện hạ thương xót cho thuộc hạ, có thể cởi trói cho thuộc hạ có được hay không. Điện hạ muốn hỏi gì thì thuộc hạ nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn.” Hai tay của hắc bị trói lên cao, mũi chân chấm đất ước chừng một ngày đêm, cơm nước chưa được ăn, thật sự là chịu thống khổ cũng không ít.

“Thật khổ cho người, tính tình phóng khoáng như vậy mà phải giả làm Hỉ Phúc trầm mặc kiệm lời bên cạnh Minh Nghĩa.” Minh Trạh khoát tay, thị vệ hạ Diêu Quang xuống thấp một chút, Diêu Quang nghiêm mặt nói, “Điện hạ có thể thưởng cho thuộc hạ chỗ ngồi được không, thuộc hạ bị vị đại nhân này tra tấn rất dã man.” Nói xong còn trừng mắt liếc nhìn Lê Băng một cái.

Lê Băng suy nghĩ, vừa rồi lão tử quả thật nên cắt lưỡi của người đi thì hơn.

Diêu Quang ngồi trên ghế dựa, không cần Minh Trạh hỏi thì hắc đã nói, “Ta nghe đại Diêu Quang bảo rằng điện hạ cực kỳ thông minh, rất khó đối phó, trong khi nhị công tử thì rất dễ dàng bị châm ngòi, các người thật không giống huynh đệ a.”

“Các người cũng phân lớn nhỏ à?”

“Ừm, đại Diêu Quang trước kia bị tiên sinh phái đến nơi khác nên ta mới trở thành Diêu Quang.” Diêu Quang thở dài một hơi, “Điện hạ, ngài muốn giết ta thì cứ giết đi, chứ đừng phái người tra tấn ta. Ta nghe bọn hắc nói tiên sinh bắt được Hoàng thượng và Vương gia, đối đãi với bọn họ tựa như khách quý. Ta thân phận thấp kém, điện hạ cho phép ta sống thì ta sẽ sống, nếu không muốn ta sống thì cứ thẳng tay cho ta một đao. Ngài đừng dùng khổ hình đối với ta nữa, ta không muốn tự sát.”

Xem ra không phải Diêu Quang không bình thường mà bản thân của Nguyễn Hồng Phi chính là một tên quái nhân, bắt được người mà không giết cũng không làm phản, còn xem là khách quý? Minh Trạh đau đầu, xong rồi, nhất định là Nguyễn Hồng Phi muốn bọn họ chết hết cả lũ thì mới chịu bỏ qua. Băng không hắc cung phụng gốc đại ngọc nhị để làm gì?

Không quá bao lâu thì Phụng Minh Lan cũng đến.

Hai người cùng chủ thẩm Diêu Quang, đúng như Diêu Quang đã nói, hỏi gì thì hắc đáp đó, máu chốt là hắc lại không hề biết chuyện gì, hỏi hắc, “Ai phái người đến?”

Diêu Quang trả lời, “Là tiên sinh phái ta đến, Tiên sinh để cho ta tiến vào Trấn Nam Vương phủ, ta thấy nhị công tử mù quáng nên liền khuyên hắc vài câu. Hắc thật sự là quá kích động, ta thật không ngờ hắc dám làm như vậy.”

Phụng Minh Lan ngày thường có quan hệ khá tốt với Minh Nghĩa, nghe Diêu Quang dùng loại khẩu khí tiếu nuối như vậy để nói Minh Nghĩa gốc, nhất thời dâng lên mấy phần tức giận, “Nghịch tặc to gan lớn mật như vậy mà lại để cho hắc ngồi! Đẹp bỏ ghế ngồi của hắc!” Minh Trạh không lên tiếng, thị vệ lại đem Diêu Quang cột vào giá đỡ, Phụng Minh Lan nói, “Loại điều dân này mà không dùng đại hình thì e rằng sẽ không chịu khai.”

“Nghe hắc nói Hoàng bá phụ và phụ vương còn sống.” Mục đích chính của Minh Trạh là biết được tung tích của Phụng gia huynh đệ, đối với việc hành hình người ta không ra người không ra ngợm thì hắc thật sự không có gì hứng thú, “Hơn nữa Nguyễn Hồng Phi cung phụng bọn họ như khách quý, trong phủ của ta e rằng không chỉ có một gian tể trà trộn vào, nếu làm nát thì tiểu tử này, để Nguyễn Hồng Phi biết được thì

sẽ lấy nợ máu trả bằng máu, đem Hoàng bá phụ và phụ vương cắt thành từng mảnh rồi trả lại cho chúng ta, hôm nay là một cánh tay, ngày mai là một chân, như vậy mặt mũi của chúng ta sẽ rất khó coi.”

Lời nói khiến cho người ta rùng mình lại được nói ra từ miệng của Minh Trạ một cách thần nhiên, càng tăng thêm hàn ý. Phụng Minh Lan nói, “Ta nghĩ Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa dám động vào phụ hoàng, còn Vương thúc thì có lẽ.”

“Như thế nào lại không dám? Người đã ở trong tay, nếu ta là hân thì ta sẽ làm như vậy.”

Diêu Quang cả kinh nói, “Điện hạ, ngài thật thông minh. Tiên sinh của ta cũng nói như vậy.” Dứt lời bèn bắt chước ngữ khí của Nguyễn Hồng Phi, “Các người yên tâm, các người ai bị quất một roi thì ta sẽ đòi lại hai roi trên người của Hoàng thượng và Vương gia cho các người. Nếu các người bị người ta giết thì ta sẽ nghiền nát bọn họ rồi đưa từng mảnh đến tặng lễ cho triều đình.”

Kỳ thật Phụng Minh Lan cảm thấy rất mâu thuẫn, hân hy vọng Phụng Cảnh Kiên bình an, dù sao đó cũng là phụ thân của hân, nhưng sau khi Minh Trạ ủng hộ hân thì Phụng Minh Lan cảm thấy nếu....nếu phụ hoàng thật sự gặp nạn....Kỳ thật, kỳ thật hân cũng có thể khơi mào chuyện này....Bất quá hoàng thất có tôn nghiêm của hoàng thất, phụ thân chết là một chuyện, sau khi làm cho người ta cắt thành từng mảnh lại là một chuyện khác, trong mắt của Phụng Minh Lan mơ hồ hiện lên sự tức giận, nhìn về phía Minh Trạ, “Trạ đệ, nay chúng ta quả thật đã đụng vào con nhím rồi.”

“Chuyện này cũng không khó.” Minh Trạ mỉm cười, nói với Phụng Minh Lan, “Chúng ta đi ra ngoài rồi nói.”

Biện pháp của Minh Trạ kỳ thật rất đơn giản, chỉ một chữ: Thả.

Trên thực tế không có tổ chức nào có thể chống lại triều đình, hơn nữa Phụng Cảnh Kiên đẳng cơ mấy năm nay có thể xưng là quốc thái dân an. Dân chúng có ăn có uống, tạo phản làm cái quái gì nữa. Nếu Nguyễn Hồng Phi muốn dựng nên một tổ chức khủng bố để ganh đua cao thấp với triều đình thì đúng là không thực tế cho lắm.

Sở dĩ Nguyễn Hồng Phi chiếm thế thượng phong chính là vì hân làm cho triều đình bất ngờ không kịp phòng, cũng bắt được lỗ hổng và khe hở của triều đình. Theo trên người của Diêu Quang có thể nhìn ra Nguyễn Hồng Phi cũng không phải là người hoàn toàn kín kẽ.

Minh Trạ nói, “Nếu Diêu Quang nói như vậy thì chúng ta chuẩn bị cùng Nguyễn Hồng Phi trao đổi người đi. Ngoại trừ Hoàng bá phụ và phụ vương thì còn bao nhiêu triều thần rơi vào tay của Nguyễn Hồng Phi?”

“Nói ra thật xấu hổ, ta cũng vừa nhận được tin tức này, đại quân tháp tùng khi quay về đế đô đã mất tích hết bảy tám vị lão thần.” Phụng Minh Lan nói.

“Được, chúng ta cùng Nguyễn Hồng Phi trao đổi.” Minh Trạ hỏi Phụng Minh Lan, “Nhị hoàng huynh cảm thấy như thế nào?”

Phụng Minh Lan thấy Minh Trạ không có ý thăm tra Diêu Quang, kỳ thật hân cũng không phản đối cách thực hiện của Minh Trạ, bèn gật đầu nói, “Tuy rằng bọn họ mang trọng tội, bất quá triều đình cũng sẽ mất mặt nếu để bọn họ chết trong tay nghịch tặc.”

“Tốt lắm, không bằng để ta soạn một bố cáo, sau đó chúng ta cùng nhau dán bên ngoài, người của Nguyễn Hồng Phi đương nhiên có thể nhìn thấy.”

Phụng Minh Lan không có ý kiến gì.

Nguyễn Hồng Phi cầm lấy tờ bố cáo, nhìn không được mà cười ha ha. “Thật thú vị, hân quả nhiên là một mũi tên bắn trúng hai đích. Bất quá ta có tin buồn cho Vương gia, nhị công tử của ngài bạc phúc, làm cho Vương gia đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.”

Đồng tử của Phụng Cảnh Nam co rút, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt như muốn nứt ra. Phụng Cảnh Kiên hơi cân nhắc một chút, sau đó vỗ vỗ vai của Phụng Cảnh Nam rồi nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, ôn hòa nói, “Có lẽ Minh Nghĩa sẽ không chết uống phí đâu, Hồng Phi cũng bị tổn thất người có phải hay không?”

“Không đổi gạt nhị vị, thủ hạ của ta có một tiểu Diêu Quang rất thú vị nhưng lại bị thế tử bắt được, hiện tại hắn đang yêu cầu trao đổi người.” Nguyễn Hồng Phi cảm thán một tiếng, “Diêu Quang không đáng giá so với nhị vị, đành phải chọn một đại thần trao đổi với hắn. Đúng rồi, ta còn phải đề phòng thế tử tìm hiểu ngọn nguồn từ Diêu Quang, hoặc là Diêu Quang lâm trận phản bội, nhờ Hoàng thượng nhắc nhở cho nên ta cũng không dám khinh thường một chút nào.”

Súc sinh, hần tính bất cóc văn võ cả triều hay sao? Công lực của Phượng Cảnh Nam không thể sử dụng được, đương nhiên không thể lấy cứng đối cứng với Nguyễn Hồng Phi, chỉ có thể thăm mắng một trận ở trong lòng.

Nguyễn Hồng Phi cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt nhẩn nại của Phượng Cảnh Nam, cười nói, “Nhị công tử của Vương gia thật ngốc nghếch, Diêu Quang chỉ xúi giục hắn một chút thì hắn liền đi hạ độc thế tử, nghĩ rằng hiện tại người không ở đó, hạ độc giết chết thế tử thì huynh đệ bọn họ sẽ lên cầm quyền. Không ngờ ăn trộm gà bắt thành mà còn bị mất nắm gạo, có sẵn nhược điểm sờ sờ ngay trước mặt, làm sao mà thế tử không dùng? Cho nên đương trường đã bị thế tử ban cho cái chết. Mẫu thân của thế tử là Vệ vương phi, xuất thân từ Vĩnh Ninh Hầu phủ, người khác không biết, chẳng lẽ Vương gia lại không biết? Vĩnh Ninh Hầu phủ chuyên chế hương chế độc, khi Cao tổ còn sống, Vệ Tử Giáp đã dựa vào Thiên cơ vô sắc vô vị, Mã Chu quỷ không biết thần không hay mà lẻn vào hoàng thành, hạ độc giết chết tiền triều Mạt đế, khiến cho đế đô sụp đổ, vì thế Vệ Tử Giáp và Mã Chu đều được phong hầu, một người là Vĩnh Ninh, một người là Bình Dương. Thủ nghệ gia truyền từ tổ tông, cho dù Vệ vương phi không tinh thông nhưng bản lĩnh phòng độc nhận biết độc cũng là nhất đẳng. Thân là nhi tử của Vệ vương phi thì làm sao mà thế tử có thể bị hạ độc cho được? Xem ra đúng như ta đã đoán, lần trước thế tử bị trúng độc ở Từ Ninh Cung cũng là giả. Nhị công tử lại dùng chiêu hạ độc này, thật sự là quá ngu xuẩn.”

Cơn tức giận trong lòng của Phượng Cảnh Nam hơi giảm xuống, sinh trong hoàng thất thì phải biết thắng thua sinh tử. Minh Nghĩa muốn hạ sát thủ đối với Minh Trạ, đương nhiên Minh Trạ không thể tha cho hắn. Xem ra cái tên Minh Trạ chết tiệt kia đã chắc chắn hắn không thể trở về, hoặc là cho dù có trở về thì cũng không làm gì được hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng của Phượng Cảnh Nam mơ hồ cảm thấy khó nói nên lời.

Nguyễn Hồng Phi ném hết đá xuống giếng, định đứng dậy rồi đi thì Phượng Cảnh Kiên liền gọi hắn, “Không biết Hồng Phi muốn dùng thần tử nào để trao đổi với thuộc hạ của ngươi. Nếu ta đoán không sai thì việc yêu cầu trao đổi thần tử trong bố cáo là vì Minh Trạ muốn xác định ta và Cảnh Nam vẫn vô sự.”

“Chẳng lẽ Hoàng thượng có chuyện muốn nói với thần tử ư?”

Phượng Cảnh Kiên cười một cái, “Chỉ sợ Hồng Phi không chịu cho trăm cơ hội này mà thôi.”

“Vốn là không muốn.”

“Hồng Phi có thể nói ra điều kiện, chỉ sợ hiện tại trăm không thể làm chủ quốc gia, không thể khiến người vừa lòng.”

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một chút, khóe môi nở nụ cười, trong mắt có vài phần bồn chồn, “Người cầu ta một câu thì ta sẽ chấp thuận cho người.”

Phượng Cảnh Kiên cười, “Chuyện này có đáng gì đâu, ta cầu người.”

Nguyễn Hồng Phi cười ha ha rồi nhún vai, vừa đắc ý vừa bất đắc dĩ nói, “Ta vẫn chưa nói xong mà, có cầu cũng chỉ là uống công vô ích mà thôi.”

Cho dù Phượng Cảnh Kiên có công phu chịu đựng rất cao nhưng cũng nhất thời bị choáng váng.

Phượng Cảnh Nam lại giận dữ, lôi kéo huynh trưởng, trợn mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Người tưởng mình là ai, dám bắt hoàng huynh cầu người...”

“Cảnh Nam.” Phượng Cảnh Kiên không muốn đệ đệ chịu thiệt, trên mặt tự động tái sinh thêm một lớp da, ôn hòa nói, “Người đừng hiểu lầm Hồng Phi, hắn bắt chúng ta đến đây nhưng chưa từng có ý sỉ nhục, bằng không thì người và ta không thể có cuộc sống thoải mái như vậy đâu.”

Ta thà rằng bị hấn sỉ nhục, ta thà là chết! Tuy Phượng Cảnh Nam không nói ra miệng nhưng sắc mặt của hấn đã biểu lộ ý tứ này.

Sinh tử là đại sự, nếu bị ngoại lực ép bức thì có lẽ cái chết vẫn là sự lựa chọn nhẹ nhàng nhất. Nhưng Nguyễn Hồng Phi lại không đánh không mắng, còn chiêu đãi bọn họ những món mỹ vị, muốn đi chết nhưng lại lo lắng chuyện ở đế đô và Trần Nam Vương phủ, tiếp tục sống thì tuy rằng hơi uất ức một chút nhưng dù sao cũng không quá khó chịu. Vì vậy hai người đã sớm dập tắt ý định tự sát.

Nhưng hôm nay Phượng Cảnh Nam nghe được tin tức Minh Nghĩa chết bất đắc kỳ tử, Minh Nghĩa cũng không được lòng hấn cho lắm, nhưng dù sao cũng là nhi tử của hấn, tuy rằng Minh Nghĩa làm chuyện đáng chết nhưng khi nghe thấy tin Minh Nghĩa chết thì Phượng Cảnh Nam cũng cảm thấy trong lòng không được thoải mái. Hơn nữa, sự tra tấn như vậy có lẽ chỉ mới là bắt đầu.

Phượng Cảnh Nam cảm thấy, không bằng cứ chết phứt đi cho rồi, kết thúc tất cả mọi chuyện.

“Ta là ai à?” Nguyễn Hồng Phi xoay lưng lại, bước đến trước mặt của Phượng Cảnh Nam, ôn hòa nói, “Chẳng phải chúng ta giống nhau hay sao? Bằng không người nghĩ rằng Tiên đế thật sự không biết chuyện Phượng hoàng hậu cứu ta hay sao? Tiên đế thật sự là một người vô năng nhưng lại mềm lòng. Vả lại, xuất thân của mẫu thân ta vẫn tốt hơn mẫu thân của Vương gia rất nhiều. Hiện tại Vương gia là cá, còn ta là dao thớt.”

“Cho nên Vương gia tuyệt đối đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy nữa. Người mà tiếp tục chọc giận ta thì sẽ bị đánh đó nha.”

Loại ngữ khí tựa như đang đe dọa tiểu hài tử của Nguyễn Hồng Phi làm cho Phượng Cảnh Nam phải thở hổn hển như trâu bò, bất quá cho dù ánh mắt ngập tràn lửa giận thì cũng không thể giết được ai. Huống chi Phượng Cảnh Nam vẫn đang ngăn cản Phượng Cảnh Nam, trong hoàn cảnh này thì hấn cũng không hy vọng đệ đệ phải chịu thiệt.

Nguyễn Hồng Phi cười to, sảng khoái rời đi.

.....

P/S: Chắc chắc, em Trạm thâm nha, phong hào cho bạn Nghĩa là *Ngụy vương* ngụy quân tử :> (là ta nói thôi)

154. Chương 154: Muốn Động

Sau khi Nguyễn Hồng Phi rời đi thì căn phòng khôi phục lại yên tĩnh.

Phượng Cảnh Nam không có tâm tình mở miệng nói chuyện, Phượng Cảnh Nam trầm mặc một lúc rồi mới nói, “Kỳ thật ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Chỉ cần Minh Trạm có thể sống sót là tổ tông đã phù hộ rồi.”

“Hoàng huynh....”

Phượng Cảnh Nam thở dài, “Năm đó khi ta quyết định tranh đoạt ngôi vị thì đã biết trước sẽ chết bất đắc kỳ tử. Hiện tại cũng không có gì khác nhau, cho dù chúng ta không bị Nguyễn Hồng Phi khống chế, nhưng với tính tình như vậy của Minh Nghĩa thì sớm muộn gì Minh Nghĩa cũng không thể sống lâu.”

“Nếu Minh Trạm không muốn cứu ta và người thì sẽ không đồng ý trao đổi con tin.” Phượng Cảnh Nam tiếp tục nói, “Hấn cũng không phải là hài tử vô lương tâm, cho dù trước đó người đối xử với hấn không được tốt cho lắm nhưng hấn vẫn sẽ ra tay cứu giúp.”

Phượng Cảnh Nam có chết cũng không thừa nhận, hấn nghe xong huynh trưởng nói những lời này, thì những hiềm nghi tích tụ trong lòng dần dần được thả lỏng, bấu víu một chút, giả bộ về mặt khinh thường, “Ta cần hấn cứu sao, chỉ cần hấn chinh đốn Trần Nam Vương phủ thỏa đáng thì ta đã cảm ơn trời đất rồi.” Cái

tên chết tiệt Nguyễn Hồng Phi này chẳng dễ đối phó, hẳn cũng không nguyện ý để Minh Trạh cứu hắh mà lằh vào nguy hiểh.

Khúc mắc của Phượh Cẩh Nằh đã đượh giải tỏa một phần, tỏ ra rất có lương tâm mà quay đầu an ủi huynh trưởng, “Đừng nghe cái tên bất nam bất nữ kia nói hươh nói vượn, Mìnằh Lằh Mìnằh Trạh cũng không phải kẻ ngốc, ta cũng không tin bọn họ liên thủ mà lại đầu không lại hắh!”

Phượh Cẩh Kiềh ngồi xếp bằng trên nhuyển tháp, tự rót một tách trà cho mình, sau đó thở dài, “Lúc này người còn giả ngốc với ta làm cái nữa. Khi người thỉnh phong thể tử cho Mìnằh Trạh thì ta cũng từng lo lắng chuyện lập thể tử, dù sao cũng phải xác định người kế thừa, cho nên ta để bọn họ bồi dưỡng giao tình trước với nhau, như vậy sau này cũng không có hại. Tử Mắh vẫn cho rằng ta kiềh kị hắh là ngoại thích, kỳ thật hắh có cái gì để kiềh kị đâu, chỉ có hắh và Tử Nghiêu, hai huynh đệ bọn họ chẳng có bất kỳ tộc nhân nào, đến bây giờ Tử Nghiêu ngay cả một nhi tử cũng không có, Tử Mắh thì chỉ có một đứa, tuổi còn nhỏ. Nếu thật sự kiềh kị Ngụy gia thì vì sao chính thê của Mìnằh Tường và Mìnằh Thụy đều có huyết mạch của Ngụy gia. Thay vì nói là kiềh kị, không bằng nói là ta muốn bảo hộ cho hắh thì đúng hơn.”

“Mìnằh Lằh cũng không ngốc, làm chuyện gì cũng chu toàn, chẳng qua hắh có một khiếm khuyết là ít quyết đoán và không đúng mực cho lắm, cũng không làm cho ta quá hài lòng.” Phượh Cẩh Kiềh cau mày nói, “Chẳng lẽ ta cần bọn họ đọc sách thật tốt hoặc là võ công cao siêu hay sao? Mìnằh Trạh không giỏi văn cũng chẳng giỏi võ, nhưng kẻ cầm quyền chỉ cần có thủ đoạn và dã tâm là đủ rồi.”

Phượh Cẩh Kiềh nhìn đệ đệ một cái, không khỏi thở dài, “Thật là kẻ khờ có phúc. Người thật may mắn khi có nhi tử như Mìnằh Trạh.” Ông trời thật không có mắt, đem châu báu cho người mù.

Phượh Cẩh Nằh quả thật là mất hứng, đồng dặc nói, “Ca ca nói gì vậy, bởi vì Mìnằh Trạh giống ta cho nên mới có ngày hôm nay.”

“Chúng ta là thân huynh đệ, giống người hay giống ta thì có gì khác biệt?”

Đương nhiên là khác biệt, nhi tử của ta làm sao lại giống người cho đượh! Phượh Cẩh Nằh không nói ra, bất quá về mặt chính là ý tứ đó.

Phượh Cẩh Kiềh cười cười, thấy hắh đã lấy lại tinh thần thì cũng không cần lo lắng cho hắh nữa.

Mìnằh Lễ là huynh trưởng, hắh thay mặt lo tang sự cho Mìnằh Nghiã.

Mìnằh Trạh cũng không lan truyền hành động độc ác của Mìnằh Nghiã ra ngoài, nói cách khác, Mìnằh Trạh không có ý truy cứu Ngụy phi. Mìnằh Lễ vừa đau lòng vì đệ đệ hồ đồ, vừa âm thầm cảm thấy may mắn thay cho mẫu thân.

Nay Trần Nằh Vươh phủ là do Vệ vươh phi làm đương gia, vì chuyện của Mìnằh Nghiã, nếu Mìnằh Trạh dốc sức tra đến cùng thì không chỉ huynh đệ bọn họ bị liên lụy mà ngay cả Ngụy phi ở tận Vân Nằh cũng khó giữ đượh địa vị. Cho dù có Thái hậu và Ngụy quý phi ở trong cung thiên vị cho huynh đệ của bọn họ nhưng cũng không thể nhúng tay vào gia sự của Trần Nằh Vươh phủ. Với lại, cho dù người muốn nhúng tay vào thì cũng phải phân rõ phải trái mới đượh!

Mìnằh Trạh đề ép chuyện này, chỉ nói là Mìnằh Nghiã bệnh nan y mà qua đời, chẳng những bảo toàn cho Mìnằh Lễ và Mìnằh Liềh, mà ngay cả Mìnằh Nghiã cũng giữ đượh thể diện mà an táng nghiêm trang.

Bất quá Trần Nằh Vươh phủ cũng không phô trương, người đến phúng viếng cũng không nhiều. Mìnằh Trạh không lộ diện, nhưng Ngụy Ninh và Ngụy An vẫn đến đây lo liệu.

Ngụy Ninh phải khuyên Mìnằh Lễ và Mìnằh Liềh, “Không biết khi nào phụ vươh của các người có thể trở về. Các người cũng đã nhìn thấy thủ đoạn của Mìnằh Trạh, về sau phải đối xử cung kính với hắh tựa như đối xử với phụ vươh của các người.”

“Đã làm phiền cứu cứu lo lắng rồi.” Thần sắc của Mìnằh Lễ tiêu tụy, hai tay tùy ý lau xuống nét mặt mệt mỏi, cố lấy lại tinh thần, “Hiện tại ta mới hiểu đượh vì sao phụ vươh để hắh làm thể tử.” Thần sắc bình tĩnh khi ban thưởng cái chết cho thứ huynh, ngay cả ánh mắt cũng không chớp, Mìnằh Lễ tự nhận là mình không có bản lĩnh này.

“Hảo hảo mà sống, trước tiên đem quan tài của Minh Nghĩa gửi vào trong chùa, chờ cứu ra Hoàng thượng và phụ vương của các người thì đưa hân trở về Vân Nam.”

“Cứu cứu yên tâm đi.” Tinh thần của Minh Lễ không được tốt, biết Minh Trạm nguy hiểm là một chuyện, tận mắt nhìn Minh Trạm bộc phát lại là một chuyện khác. Minh Nghĩa là thân đệ đệ của hân, cùng nhau lớn lên, vì Minh Lễ mất đi thế tử vị, cho nên Minh Nghĩa vẫn luôn không phục Minh Trạm.

Sự thật luôn làm cho người ta khó chịu và bối rối, Minh Nghĩa vì chính mình cũng vì huynh trưởng, liên tục dây dưa gây phiền phức cho Minh Trạm. Khi còn Phượng Cảnh Nam thì Minh Trạm không thể không chịu đựng Minh Nghĩa. Nếu nói Minh Trạm là một con mãnh hổ thì Phượng Cảnh Nam chính là cái khóa trên cán cổ của hân. Hiện tại cái khóa bỗng nhiên biến mất, người còn dám kiêu ngạo ở trước mặt hân, hân không cần chết người mới là lạ.

Minh Nghĩa dùng tánh mạng của mình làm cho mọi người rốt cục thấy rõ: Tân vương của Trấn Nam Vương phủ đã ra đời, cho dù vẫn thiếu thánh chỉ nhưng trên thực tế Minh Trạm cũng đã là người nắm quyền Trấn Nam Vương phủ.

Ngụy Ninh cùng Minh Trạm ngồi trong hoa viên hóng mát.

Ban đêm, cho dù không có gió nhưng vẫn rất mát mẻ thoải mái. Bên dưới hành lang có một lồng đèn tinh xảo bằng ngọc lưu ly, ngoại hình là những chiếc lá xanh bằng ngọc bao bọc một trái lựu đỏ, ở giữa hơi hé miệng, lộ ra hạt lựu điểm lệ, ánh đèn mỏng manh từ bên trong tỏa ra ngoài, mang theo một chút sương mù mờ nhạt, hấp dẫn những con thiêu thân không biết mệt mỏi cứ đâm đầu vào đấy.

Minh Trạm cầm lấy một cái, chỉ vào đèn ngọc lưu ly, “Có nhớ hay không, đây là người tặng cho ta! Năm ấy vào tiết Nguyên tiêu, người đã tặng cho ta thạch lựu đăng.”

Kỳ thật Minh Trạm rất tinh tế, hân sẽ dùng những chi tiết nhỏ nhất mà đã động lòng người, Ngụy Ninh cũng nhận không được mà cười, “Không ngờ là người vẫn còn cất giữ.”

“Đúng vậy, ta đã sớm biết người có tình ý đối với ta, bằng không làm sao lại tặng đèn cho ta như thế?” Minh Trạm vừa tự luyến vừa đỏm dáng nói, bỗng nhiên thở dài, “Người xem, chiếc đèn này tựa như Vương vị, chúng ta là những con thiêu thân xoay xung quanh nó.”

“Người là người cầm đèn, làm sao mà lại giống thiêu thân? Nói chuyện ử rữ như vậy.”

Minh Trạm nói, “Chỉ cần bảo quản kỹ thì đèn sẽ vĩnh viễn tồn tại. Nhưng con người có thể sống được bao nhiêu năm, ba mươi năm? Năm mươi năm? Sớm muộn gì cũng phải có người chết cho nên ta mới nói chúng ta giống con thiêu thân, mạng tốt thì có thể ngắn ngủi đứng trên ngọn đèn này. Có vài con, thậm chí không có cơ hội đứng lại thì đã bị thiêu rụi rồi.”

Ngụy Ninh ôn hòa nói, “Ta tưởng rằng người sẽ không để ý đến tánh mạng của Minh Nghĩa chứ.” Khi giết người có thấy người nương tay đâu.

“Lúc này ta không có lý do gì để tha cho hân.” Minh Trạm nhìn về phía Ngụy Ninh, mi tâm hiện lên một chút mệt mỏi và tang thương, Minh Trạm nhẹ giọng nói, “Cảm giác giết người chẳng tốt chút nào. Cho dù có là kẻ thắng thì ta cũng chẳng thấy thoải mái. Nhưng nếu tiếp tục gặp phải chuyện này thì ta vẫn sẽ làm y như vậy. Sau này, bất cứ thời gian nào, đối với chuyện như vậy thì ta đều sẽ đưa ra cùng quyết định....Nhưng mà, ta thật sự không vui....”

Giết người khiến người ta vui vẻ hay sao? Không hề.

Cho dù người này đáng chết, nhưng loại cảm giác này lại không hề thoải mái.

Minh Trạm không biết cái cảm giác thiên tử giận dữ, huyết lưu nghìn dặm là như thế nào, nhưng mà hân nghĩ rằng hân sẽ không thích.

Minh Trạm bắt đầu chuẩn bị trao đổi người, mặc dù Diêu Quang hơi khờ khạo một chút, bắt quá đã được rèn luyện tâm lý kỹ càng. Hân ở đại lao Trấn Nam Vương phủ, có thể ăn đủ ngũ ngon.

Đôi khi Minh Trạm vào địa lao hỏi hân một chút chuyện, hân cũng tích cực phối hợp, hơn nữa còn yêu cầu tăng thêm đãi ngộ về thức ăn cho hân.

“Tiên sinh tên gì?” Diêu Quang lắc đầu, “Ta không biết, dù sao mọi người đều gọi hần là tiên sinh.” Thấy Minh Trạng liếc mắt một cái, Diêu Quang nói, “Nói thật ra, tiên sinh nhà ta tuần tú hơn so với điện hạ, trên đời này không có thứ gì mà hần không hiểu.”

“À? Thuật dịch dung của ngươi cũng là do hần chỉ giáo hay sao?” Minh Trạng thản nhiên hỏi.

“Ừm.” Diêu Quang gật đầu.

“Vậy ngươi có thể dịch dung cho ta thành bộ dáng của tiên sinh nhà ngươi hay không?”

Diêu Quang bất ngờ sắc nước bọt, thiếu chút nữa đã sắc mất nửa cái mạng! Giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thiên hạ, hần cười ha ha rồi xoa bụng nói, “Điện hạ, ngài và tiên sinh chúng ta khác nhau một trời một vực, ngài nghĩ rằng thuật dịch dung muốn dịch dung thành ai thì cũng có thể làm được hay sao? Trước tiên là nói về tiên sinh của chúng ta, thân cao sáu thước, điện hạ vẫn còn kém xa, còn có dung mạo của các ngươi cũng kém nhiều lắm, có làm thế nào cũng không giống đâu.” (1 thước Trung quốc = 1/3m)

“Thuật dịch dung cũng không phải pháp thuật, ít nhất dịch dung giữa hai người thì dung mạo phải có chỗ tương tự mới có thể làm được.” Diêu Quang lắc đầu, “Ngài không nên đem Tôn Hành Giả dịch dung thành Dương Tiễn như vậy, chuyện này thế nào cũng không có khả năng đâu!”

Minh Trạng tức điên, cho dù bình thường hần không phải cái loại đại suất ca phong lưu tiêu sái, nhưng vẫn có thể tính là mi thanh mục tú, vậy mà lại bị người ta giáng xuống làm Tôn Hành Giả, bèn nổi cơn giận dữ, không để ý đến thân phận mà lập tức nhào lên đè Diêu Quang xuống đất rồi đánh cho một trận.

Lê Băng vội vàng khuyên nhủ Minh Trạng, “Điện hạ, cứ để thần giáo huấn hần.”

Minh Trạng lạnh lùng cười, “Hảo hảo giáo huấn hần cho ta. Tối nay ta sẽ đến thăm vấn tiếp.”

Tôn Hành Giả! Hừ! Tôn Hành Giả! Vung y mê, tức giận rời đi.

Không biết Lê Băng dùng thủ đoạn gì mà đến chiều muộn thì Diêu Quang lại đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời, cũng không dám nói Minh Trạng giống Tôn Hành Giả nữa.

“Trước đây là ăn xin ở trên đường được tiên sinh nhặt đem về, sau đó ở trong trang viên cùng đám tiểu hỏa nhi luyện võ đọc sách, qua một năm, chúng ta lại tách ra, mỗi người tự học một thứ.” Diêu Quang nói.

“Vậy các ngươi liên hệ với nhau như thế nào?”

“Ta dùng bồ câu đưa tin.” Diêu Quang nói, “Chỉ cần một ngày bồ câu đưa tin không mang tin về thì có nghĩa ta đã gặp chuyện bất trắc. Những người khác thì ta cũng không biết.”

“Không biết? Hay là không muốn nói.”

“Thật sự là không biết, thưa điện hạ.” Trên khuôn mặt thanh tú của Diêu Quang mang theo một chút thành khẩn, “Giữa chúng ta luôn có cạnh tranh, ta đánh bại đại Diêu Quang, sau đó hần bị tiên sinh điều đi nơi khác, cho nên ta mới trở thành Diêu Quang. Nếu chuyện của ta bị phát hiện, ta có thể không trở về được thì lập tức sẽ có kẻ khác thay thế vị trí của ta. Cho nên chúng ta sẽ không báo tin cho nhau.”

Minh Trạng cười cười, “Xem ra nhiệm vụ lần này của ngươi thất bại thì khi trở về tình cảnh cũng không dễ chịu gì cho lắm.”

“Không đâu, nhiệm vụ lần này của ta đã thành công, chẳng qua không thể thành công rút lui mà thôi.”

“Ừm, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi xúi giục Minh Nghĩa hạ độc ta bằng cách nào?” Minh Trạng cầm tách trà rồi uống hai ngụm, hỏi một cách thản nhiên.

“Cũng không có gì, chẳng qua vị Thừa Ân Hầu kia khuyên nhủ công tử cả buổi, sau khi trở về thì nhị công tử vẫn rất tức giận, nói là thân cữu cữu của mình mà lại thiên vị ngoại nhân. Ta liền nhân cơ hội châm dầu vào lửa khiến nhị công tử càng thêm tức giận.” Diêu Quang nói, “Sau đó nhị công tử đi vào trà quán. Có một vị lão tiên sinh họ Chu cùng nhị công tử hàn huyên một hồi lâu, ta cũng không biết bọn họ tán gẫu cái gì, sau khi nhị công tử đi ra thì sắc mặt bình tĩnh hơn rất nhiều.”

“Kỳ thật lúc này nhị công tử động thủ cũng không phải là ý của ta, nhưng cũng trùng hợp giúp nhiệm vụ của ta hoàn thành.” Diêu Quang thở dài một cách tiếc nuối, “Nếu không ta cũng không để các người bắt được ta đâu, đúng là người tính không bằng trời tính.”

Minh Trạm cười hỏi, “Vị Chu tiên sinh kia không phải là người của các người ư?”

Diêu Quang liên tục lắc đầu, cau mày nói, “Chuyện này ta cũng không biết. Bất quá ta cảm thấy không giống cho lắm.”

“Đúng thì nói đúng, không thì nói không, người cau mày làm cái gì?”

“Khi ở trang viên, tuy rằng chúng ta không quen biết nhiều với nhau, cũng không có giao tình, bất quá ta thật sự chưa từng thấy kẻ nào xấu như vậy, dưới cằm có ba sợi lông chuột, đôi mắt đậu xanh, rất xấu, nếu ta đã từng gặp qua thì nhất định đã có ấn tượng rồi.”

Minh Trạm nghe Diêu Quang miêu tả dáng vẻ của người khác thì trong lòng không hề thoải mái. Mụ nội người! Chẳng lẽ các người là hội mỹ mạo hay sao!

Hỏi cho đến đêm khuya, Minh Trạm mới phái người đưa Diêu Quang trở về địa lao.

.....

155. Chương 155: Nhập Cục

Minh Trạm ngâm mình trong hồ nước, nhắm mắt tĩnh thần.

Tiểu tử Diêu Quang tuy khờ khạo nhưng tâm tư lại rất ác độc, nếu hắn đã chỉ điểm kẻ họ Chu, với thủ đoạn của Nguyễn Hồng Phi thì e rằng họ Chu không phải là người của Nguyễn Hồng Phi, bất quá, nhất định là có âm mưu.

Sẽ là người của ai đây? Có thể tiến vào phủ của hoàng tử, lại là quý phủ của nhị hoàng tử.

Họ Chu công khai xúi giục Minh Nghĩa hạ độc, chẳng lẽ nghĩ rằng có thể thật sự hạ độc giết hắn hay sao?

Không, Phượng Minh Lan không phải kẻ ngốc, không có khả năng hạ mệnh lệnh như vậy trong thời điểm này.

Như vậy là có người muốn ném đá giấu tay, châm ngòi quan hệ của hắn và Phượng Minh Lan, là ai đây? Trong lòng của Minh Trạm mơ hồ đã hiểu được một chút, nhưng lại chưa muốn động vào họ Chu.

Động vào họ Chu thì sẽ khiến Nguyễn Hồng Phi như ý, nhưng không động vào....Quên đi, một tên họ Chu cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục, bất quá hắn vẫn phải điều tra cho rõ ngọn nguồn.

“Điện hạ, nước đã lạnh rồi.” Thấy Minh Trạm ngâm mình hơn nửa canh giờ, trong hồ nước đã thay hai lần nước ấm, Thanh Phong sợ hắn bị cảm lạnh, không thể không nhắc nhở hắn.

Minh Trạm mở to mắt, “Biết rồi, gọi Lê Băng đến, bảo hắn chờ ta ở tiểu thính bên ngoài phòng ngủ của ta, ta mặc xiêm y xong sẽ qua.”

Thanh Phong lĩnh mệnh, lặng yên lui ra.

Ngày hôm sau Vĩnh Định Hầu, Phượng Minh Lan cùng nhau đến Trấn Nam Vương phủ để nghiên cứu cách trao đổi người.

Nguyễn Hồng Phi thật là có năng lực, hắn trao đổi bằng đại thần: An Quốc Công, viết rõ dùng An Quốc Công trao đổi với Diêu Quang. Hơn nữa, thời gian và địa điểm là hai mươi sáu tháng năm lễ Phật đản tại Trấn quốc tự, nơi hương khói thịnh nhất ở đế đô. Hơn nữa còn cường điệu, đương thiên Trấn quốc tự không được giới nghiêm, nếu không sẽ giết con tin.

Lễ Phật dẫn rất náo nhiệt, Vĩnh Định Hầu biết được một chút, lão nương của hắn cùng lão bà và tước phụ đã sớm tính toán sẽ đi dâng hương lễ Phật. Dân chúng rất tin Phật, ngày đó không tiện bố trí, trong lòng của Vĩnh Định Hầu trở nên nôn nóng, nhìn không được mà mắng một câu, “Mụ nội tên Nguyễn Hồng Phi! Lại nghĩ đến nhị hoàng tử và thế tử đang ở trước mặt, vậy mà hắn lại phun ra lời thô tục, vội vàng đứng dậy tạ tội.”

Phượng Minh Lan cười nói, “Không sao, Hầu gia chỉ là nôn nóng mà thôi. Hầy, cái tên Nguyễn Hồng Phi này thật sự là khó đối phó.”

“Mẫu thân của hắn đã qua đời, về sau cứ mắng thẳng lão phụ thân của hắn là được.” Minh Trạng nói xong, liền tiếp lời tổ tông của Nguyễn gia ra mà mắng rửa bằng vô số lời thô tục, khiến nhị hoàng tử và Vĩnh Định Hầu choáng váng đến mức nói không nên lời.

Minh Trạng cũng không thêm để ý đến phản ứng của nhị hoàng tử và Vĩnh Định Hầu, hắn phát ý mê, lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, nhìn chăm chăm vào bản đồ địa hình của Trấn quốc tự, “Thật khó mà nói, Trấn quốc tự cũng không phải một ngôi chùa đơn giản, kiến trúc lớn như vậy thì làm sao có thể bố trí phòng bị đây?”

“Điện hạ không cần gấp, cho dù hắn là thần tiên thì cũng phải hạ sơn mới tính sau.” Vĩnh Định Hầu nói, “Cùng lắm thì tiểu thần phái thêm nhiều người bao vây dưới núi, thần cũng không tin tên phản nghịch kia có thể trốn cả đời trên núi.”

“Đường lên núi là con đường duy nhất để xuống núi.” Vĩnh Định Hầu dùng cách của binh gia, chỉ vào bản đồ đường núi, “Núi có âm dương, nơi này, nơi này, nơi này, tất cả đều bố trí người mai phục.” Đầu ngón tay uốn lượn theo hình dãy núi, Vĩnh Định Hầu rơi vào tình thế bất buộc, “Chuyện này tựa như săn thú, bao vây ba mặt, con mồi đương nhiên sẽ chạy về phía còn lại. Tuy là biện pháp ngốc nghếch, bất quá có thể sử dụng. Sau đó chúng ta ở chỗ này lưu lại những hảo thủ tốt nhất để truy đuổi tung tích.”

Minh Trạng không biết nhiều về chuyện bài binh bố trận, hắn nói vài câu rồi giao chuyện này cho người trong nghề, còn hắn thì nói thẳng, “Ta không hiểu mấy chuyện này cho lắm, nhị hoàng huynh và Hầu gia tiếp tục bàn luận đi.”

Trong khi nhị hoàng tử và Vĩnh Định Hầu lại thảo luận cực kỳ hưng phấn, Minh Trạng chỉ ở bên cạnh uống trà ăn điểm tâm. Một lúc sau Hà Ngọc tiến đến bẩm báo: Thừa Ân Hầu đại nhân đến.

Minh Trạng liền xin lỗi một tiếng rồi cáo lui, để lại nhị hoàng tử cùng Vĩnh Định Hầu tiếp tục thương nghị, hắn đi tìm Ngụy Ninh để nói chuyện.

Ngụy Ninh ngồi trên nhuyễn tháp, cũng chưa kịp thở một hơi, đang uống trà thì Minh Trạng đã mỉm cười bước vào, tuy rằng trong phòng của hắn không hề oi bức nhưng hắn vẫn cố tình phe phẩy chiếc quạt có thân bằng ngọc, mang theo một làn gió mát, “Hôm nay đến sớm vậy, người về sớm ư? Có bị phạt bổng lộc của người không đó?”

Ngụy Ninh kéo qua Minh Trạng, “Ta nghe nói người muốn trao đổi người? Hoàng thượng và phụ vương của người có tin tức rồi sao?” Minh Trạng bẩm sinh đã có trí tưởng tượng hơn người, nhất thời cảm thấy ghen tỵ, hắn quan sát Ngụy Ninh rồi hỏi, “Có phải người muốn nghe thấy ta đã bắt được Nguyễn Hồng Phi rồi đúng không?”

“Lúc nào rồi mà người còn nói như vậy.” Nghe thấy cái tên của Nguyễn Hồng Phi thì sắc mặt của Ngụy Ninh trở nên buồn bã, hắn thở dài, “Lần đó ta nhìn hắn phải chịu chết, lần này cũng sẽ không có gì khác nhau.”

“Minh Trạng, người đừng suy nghĩ miên man.” Sờ mặt Minh Trạng, Ngụy Ninh lấy lại tinh thần, ôn hòa nói, “Ta chỉ đến đây dặn dò người một câu, nay Hoàng thượng và phụ vương đều ở trong tay của hắn, đừng bức bách hắn, như vậy sẽ làm hại Hoàng thượng và phụ vương của người.” Ngụy Ninh nói như vậy, Minh Trạng lại cảm thấy có vài phần ngượng ngùng, vội vàng rộng lượng nói, “Người yên tâm đi, Vĩnh Định Hầu và nhị hoàng huynh đang thương lượng, ta không hiểu lắm cho nên mới ra đây cùng người. Nguyễn Hồng Phi chỉ là cọng lông chim thôi, chờ hắn rơi vào tay ta thì ta sẽ để người cứu hắn một lần, như vậy người sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Ngụy Ninh cười rộ lên, lấy tay nhéo mũi Minh Trạh, “Người bảo vệ mình là được rồi, không cần lo lắng cho ta đâu. Cô phụ hấn một lần, chờ kiếp sau ta sẽ trả lại cho hấn.”

“Người nói xui xẻo gì vậy, kiếp sau người còn phải trả nợ tình ta đây này, làm sao còn rảnh mà để ý đến họ Nguyễn cơ chứ. Người ta lại không luyến đồng, khi ấy ngay cả cộng lộng mà người cũng không có, hấn sẽ không động tâm đối với người đâu.” Minh Trạh nghiêng răng ken kết, thâm nghĩ, lão tử còn chưa gặp cái tên Nguyễn Hồng Phi Kia, vậy mà đã trở thành tình địch với hấn. Chẳng những là tình địch của lão tử mà còn dám bắt cóc bá phụ của lão tử, phụ thân của lão tử nữa chứ.

Thù mới hận cũ cứ chất chồng lên nhau, Minh Trạh nói thâm, xem ra hấn và họ Nguyễn không hợp bát tự rồi. Chờ hấn bắt được họ Nguyễn thì nhất định phải lột da tên nhị lang thần kia mới được.

Minh Trạh ngẩng đầu hỏi Ngụy Ninh, “A Ninh, ta thấy Hình bộ vẽ chân dung của Nguyễn Hồng Phi rồi, rất bình thường mà, cũng không có đặc biệt tuấn mỹ như mọi người vẫn nói.” Đương nhiên Minh Trạh không thể không thừa nhận, so với hấn thì điển trai hơn một chút.

“Cũng giống người thôi, nếu không có thần thái như vậy trong đôi mắt của người thì thoát nhìn người cũng rất bình thường.” Ngụy Ninh uống một ngụm trà rồi nói tiếp, “Chuyện này và vẽ tranh có cùng đạo lý, thần vận là mấu chốt. Bức tranh ở chỗ Hình bộ không có thần vận, cho nên người nhìn sẽ cảm thấy rất bình thường. Nếu có cơ hội nhìn thấy hấn thì người sẽ không thấy bình thường đâu.”

“Thật ư, người nói thật ư?”

“Đây là sự thật.” Ngụy Ninh thấy đỉnh đầu của Minh Trạh bắt đầu muốn bốc khói thì liền cười cười, sau đó không tiếp tục nói về chuyện của Nguyễn Hồng Phi nữa.

Kỳ thật Ngụy Ninh rất muốn đi theo chỉ huy việc đối người nhưng Minh Trạh lại kiên quyết không cho hấn đi. Đương nhiên Minh Trạh cũng không đi. Chưa nghe qua câu này hay sao? Thiên chi kiêu tử, phải cẩn thận. Mạng nhỏ quan trọng hơn, nơi nguy hiểm như vậy thì đi làm gì.

Minh Trạh không thích làm anh hùng, hấn chỉ ngồi trong phủ đợi tin mà thôi.

Mãi cho đến khi trời tối, Vĩnh Định Hầu mặt mày xám ngắt tiến vào Trấn Nam Vương phủ. Minh Trạh thấy trên áo giáp của Vĩnh Định Hầu có một chút vết máu, y giáp lại rách nát, có dấu vết đao thương, bèn cả kinh hỏi, “Đại nhân đã gặp phải chuyện gì? Bị phản nghịch gây thương tích hay sao?” Vĩnh Định Hầu quỳ xuống, Minh Trạh đứng dậy rồi đỡ lấy hấn, nhưng Vĩnh Định Hầu vẫn không chịu đứng dậy, trầm giọng nói, “Điện hạ, hôm qua thần, nhị hoàng tử và điện hạ cùng thương nghị kế sách bài binh bố trận. Trưa hôm nay, khi trao đổi người xong, sương phòng nơi thần chỉ huy bị nổ tung, nếu không phải thần bình xá chết cứu lấy thì hôm nay thần không còn mạng để gặp điện hạ rồi!”

Minh Trạh đứng trước mặt Vĩnh Định Hầu, nhất thời không nói chuyện, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi, “Vĩnh Định Hầu có manh mối gì hay sao? Là đang nghi ngờ ta ư?”

“Thần không dám hoài nghi điện hạ, chẳng qua thần chỉ muốn cầu điện hạ hiệp trợ cho thần. Nay Nguyễn tặc đang ở bên ngoài, nếu không đồng lòng dốc sức thì khả năng cứu lấy Hoàng thượng và Vương gia thoát khỏi vòng vây là cực thấp!” Trong giọng nói của Vĩnh Định Hầu mang theo một chút thê lương, “Nay ngoại tặc chưa yên mà nội chiến đã dậy, thần...”

“Ta hiểu được ý của Hầu gia.” Minh Trạh cúi người nắm chặt cánh tay của Vĩnh Định Hầu, trên tay dùng sức, Vĩnh Định Hầu mới chịu đứng dậy, đôi mắt đỏ hoe, “Thần thất lễ rồi.”

“Nay binh sĩ rất cần cứu trợ đúng không.” Minh Trạh nói, “Người yên tâm đi, ta sẽ điều tra cẩn thận, về phần nhị hoàng huynh, ta cũng sẽ cho người điều tra.”

Nỗi bi phần trong lòng của Vĩnh Định Hầu thoáng giảm bớt, Minh Trạh lại an ủi một hồi rồi đích thân đưa tiễn Vĩnh Định Hầu ra khỏi phủ.

Đến bữa tối, biết được Vĩnh Định Hầu trước tiên đến Trấn Nam Vương phủ của hấn rồi mới đi phủ của nhị hoàng tử, Minh Trạh than thở một tiếng, cái tên kia gốc như vậy, thảo nào Hoàng bá phụ lại đem cấm quân giao cho hấn thống lĩnh.

Mãi cho đến lúc Minh Trạng sắp nghỉ ngơi thì Lê Bằng mới tiến đến bẩm báo về chuyện của Chu mưu sĩ, Minh Trạng thản nhiên dựa vào nhuễn tháp mà lắng nghe.

“Chu Bình Nhân thường đến trà quán Tam Phúc, ba năm trước hắn cùng với nhị công tử quen biết ở trà quán Tam Phúc, sau đó thường xuyên qua lại với nhau.” Lê Bằng nói, “Chu Bình Nhân là người của Bảo Định phủ, ở quê nhà có trăm mẫu đất, năm thứ nhất thời Tiên đế từng đến để dự thi, đỗ nhị bảng tiến sĩ, hắn vốn không có quan hệ gì với ai, lại không có nhiều tiền tài cho nên không thể mua được chức quan, sau đó vào quý phủ của Tổng đốc Lương Quảng là Lâm Xuân Phong làm mưu sĩ.”

“Lâm Xuân Phong?” Hình như trong sơ đồ của Ngụy Ninh có nhắc đến cái tên này, Minh Trạng cẩn thận suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Chính tề của nhị hoàng tử họ Lâm, Lâm Xuân Phong là nhi tử của Dao An quận chúa, cũng là đại cữu tử của nhị hoàng tử ư?” (đại cữu tử = anh vợ)

“Trí nhớ của điện hạ rất tốt, Lâm Xuân Phong chính là đại cữu tử của nhị hoàng tử. Chu Bình Nhân lại là do Lâm đại nhân tiến cử vào quý phủ của nhị hoàng tử.” Lê Bằng nói, “Bất quá tiểu thần có phái người tức tốc đi thăm dò quê nhà của Chu Bình Nhân ở Bảo Định phủ, Chu Bình Nhân vẫn nói tề nhi của hắn ở quê nhà, bất quá khi hỏi thăm ở đó thì mọi người đều nói già trẻ lớn bé trong nhà đều theo Chu Bình Nhân vào thành hưởng phúc rồi, quả thật có chút kỳ lạ.”

“Có tiến triển gì hay không?” Minh Trạng nhìn về phía Lê Bằng.

Lê Bằng nói, “Vốn không có tiến triển gì cả. Bất quá sau khi Vĩnh Định Hầu đến phủ của nhị hoàng tử thì nhị hoàng tử liền nổi cơn thịnh nộ, hiện tại nhị hoàng tử đang tra xét người trong phủ, bảo là có gian tế tiết lộ cơ mật triều đình, mật thám của thần báo tin Chu Bình Nhân đã bị nhị hoàng tử bắt giam. Người của chúng ta không thể tiếp xúc với hắn...”

Phải gạt mây thì mới thấy trăng, Minh Trạng nhắm mắt lại, khẽ thở dài, “Ta thật không ngờ nhị hoàng tử lại có bản lĩnh này.”

“Ý của điện hạ là...”

“Tên họ Chu kia, tám phần là do tam hoàng tử hoặc tứ hoàng tử phái đi.” Minh Trạng nhẹ giọng nói, “Người của Nguyễn Hồng Phi có thể nhắc nhở chúng ta thì đương nhiên có thể nhắc nhở nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử ra tay nhanh như vậy, có lẽ đã sớm nghi ngờ Chu Bình Nhân, hoặc là cố ý thử hắn một lần, kết quả là Chu Bình Nhân giấu đầu lòi đuôi. Đưa cho.....quên đi, cứ tùy vào thiên ý. Chúng ta không nên nhúng tay vào chuyện của các hoàng tử.”

Lê Bằng nghĩ đến kế hoạch muốn tìm hiểu nguồn gốc đã bị nhị hoàng tử phá nát, không khỏi hỏi, “Cho dù nhị hoàng tử nghi ngờ thì cũng không nên thử ngay lúc này, ngộ nhỡ....dù sao cũng liên quan đến an nguy của Hoàng thượng và Vương gia. Nguyễn Hồng Phi hỉ nộ vô thường, cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.”

“Nói những lời này thì có ích gì, đã bỏ hương lên người của Diêu Quang chưa?” Tuy rằng Minh Trạng vắng mặt ngay lúc đó nhưng vẫn nhúng một tay vào.

Lê Bằng nói, “Đã phái người đuổi theo.”

“Cẩn thận một chút, đừng để Nguyễn hồ ly phát hiện, tìm được nơi đặt chân của Diêu Quang thì trở lại bẩm báo, đừng tự tiện hành động.” Minh Trạng phân phó.

“Dạ.”

Ngày hôm sau Minh Trạng bảo rằng thân thể không khỏe, xin nghỉ dưỡng bệnh, không đi lâm triều.

Quả nhiên khi lâm triều Phụng Minh Lan trút cơn giận lên Phụng Minh Tường, tố giác Phụng Minh Tường chẳng những phái gian tế vào phủ của hắn mà còn đem bản đồ bày binh bố trận đưa cho Nguyễn Hồng Phi, đẩy phụ hoàng vào hiểm cảnh, hành vi đại nghịch bất đạo.

Minh Trạng không cần đích thân đến thì cũng biết cảnh tượng khi lâm triều náo nhiệt như thế nào, ngay cả huynh đệ của Phụng thị là thúc thúc: Thận vương cai quản Tông nhân phủ cũng bị Phụng Minh Lan thỉnh đến, Thận vương đã từng tuổi này, cũng không có con nối dõi, là một lão nhân mất hoa tai điếc.

Sau khi đại náo một phen, Phụng Minh Tường bị tống vào Tông nhân phủ.

Lo lắng một lúc lâu, Minh Trạm vẫn tiến đến Tông nhân phủ để vấn an Phụng Minh Tường.

Phụng Minh Tường hơi xuống sắc một chút, đang ngồi trong phòng uống trà. Tiểu viện tứ phương, nhà giữa có ba gian, hai bên là sương phòng, vừa vào cửa liền toát ra một trận sóng nhiệt, Minh Trạm cau mày, nói với tiểu thái giám ở phía sau, “Mang một chút băng cho tam hoàng tử, nóng chết tam hoàng tử thì các người có mấy cái mạng để đền bù đây!”

Tiểu thái giám liên tục dạ dạ, Minh Trạm liền phái hần đi xuống, chỉ để Phụng Thanh và Hà Ngọc ở bên cạnh.

“Minh Trạm?” Phụng Minh Tường không ngờ Minh Trạm lại đến đây, khi lâm triều Minh Trạm vẫn luôn tránh né, vì sao bây giờ lại đến Tông nhân phủ thăm hần?

Minh Trạm nhìn Phụng Minh Tường rồi nói, “Ta đến thăm người.”

“Ừm, sợ người muộn vài ngày thì có lẽ sẽ không nhìn thấy ta nữa.” Phụng Minh Tường tự giễu.

“Tam hoàng huynh không cần nói như vậy.” Tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, Minh Trạm nói, “Người vốn là hoàng tử, muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế thì cũng chẳng có gì là lạ, nhân chi thường tình.”

Phụng Minh Tường nâng tay rót một tách trà nhỏ cho Minh Trạm, thản nhiên nói, “Cũng chỉ có người nói như vậy, cả đời của ta e rằng cũng không dám nói như vậy. Chẳng những không dám nói, ngay cả trong lòng có ý tưởng này thì cũng sợ người ta biết được. Tuy người xuất thân từ Vương phủ nhưng kỳ thật lại mạnh hơn ta rất nhiều, người là đích tử, người muốn chiếm lấy Vương vị là chuyện đương nhiên. Ta thì không được, mẫu thân của ta có thân phận thấp, ta trưởng thành thì phụ hoàng mới truy phong cho làm phi tần. Phụ hoàng gặp chuyện không may, ngay từ đầu ta rất hoảng sợ, sau đó lại thông thả trầm tĩnh trở lại, cảm thấy cũng không có gì đáng ngại. Phụ hoàng cũng chưa lập lão nhị làm thái tử, chẳng qua Thái hậu rất thiên vị và bất công, ngay cả người cũng...” Dừng lại một chút, đôi mắt thâm quầng của Phụng Minh Tường nhìn chằm chằm Minh Trạm, “Ta thật không ngờ ngay cả người cũng ủng hộ hần.”

Thấy Minh Trạm há mồm muốn nói thì Phụng Minh Tường liền khoát tay chặn lại, “Ta hiểu ý của người, trưởng tử, hần là trưởng tử. Nhưng mà hiện tại người đã nhìn thấy hay chưa? Ta và hần chẳng có gì khác nhau, ta đem chuyện trao đổi người của các người tiết lộ cho người của Nguyễn Hồng Phi biết. Còn lão nhị thì sao, hần muốn bắt lấy nhược điểm của ta cho nên đã trở mặt nhìn chuyện này xảy ra.” Phụng Minh Tường mỉa mai cười, “Người cảm thấy hần mạnh hơn ta ư?”

“Ngôi vị hoàng đế hấp dẫn đến thế sao? Cứu được Hoàng bá phụ thì sau này người cũng có cơ hội mà.”

“Nếu có thể đăng cơ làm hoàng đế thì ta tình nguyện hợp tác với Nguyễn Hồng Phi.” Phụng Minh Tường thản nhiên nói.

“Cho dù mục đích của Nguyễn Hồng Phi là làm cho Phụng gia tự tàn sát lẫn nhau hay sao?”

Phụng Minh Tường bỗng nhiên cười to, một lúc sau mới chậm rãi dừng lại, trên gò má hiện lên một chút ửng đỏ, ánh mắt sáng kinh người, hần cười nói, “Minh Trạm à Minh Trạ, Phụng gia tự tàn sát lẫn nhau ư? Khi Tiên đế còn sống, nếu không xảy ra chuyện của Nguyễn Hồng Phi thì tại sao mười huynh đệ của phụ hoàng chỉ còn lại vài người? Hôm nay Nguyễn Hồng Phi lại làm chuyện gì? Hần chỉ là bắt cóc phụ hoàng và Vương thúc, làm cho hai chiếc ghế này trống không mà thôi. Người đã đối xử với Minh Nghĩa như thế nào, nay lão nhị và người cũng chẳng có gì khác biệt cả.”

“Không, ta sẽ không, ta cũng không hy vọng phụ vương và Hoàng bá phụ xảy ra nguy hiểm.”

“Ngu xuẩn.” Phụng Minh Tường bỗng nhiên vô cùng chua xót, “Ngu xuẩn, người tưởng là Vương thúc trở về thì có thể tha cho người việc đã giết Minh Nghĩa hay sao. Hần trở về, người cũng chỉ là thế tử, nắm qua tư vị cầm quyền, người còn có thể buông ra hay sao?”

“Hay là người còn chưa hiểu, không phải Nguyễn Hồng Phi muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, mà là ngôi vị hoàng đế làm cho chúng ta tương tàn.” Phụng Minh Tường thở dài một hơi, “Ta không muốn tranh, Phúc vương thúc cũng chưa từng tranh, kết cục như thế nào? Tranh thì chết, mà không tranh cũng chết, vì sao ta lại không tranh?”

Minh Trạm đạm mạc nói, “Chu Bính Nhân không phải ở quý phủ của nhị hoàng tử chỉ một ngày hai ngày, tam hoàng huynh cần gì phải lấy chuyện Phúc vương bá ra để nói. Ta tới nơi này là muốn biết tam hoàng huynh liên hệ với người của Nguyễn Hồng Phi như thế nào?”

“Ta viết ra thư rồi đặt trong cái tráp số năm trên cái giá cổ thứ hai nằm ở hướng đông, sau đó sẽ có người đến lấy.”

“Tam hoàng huynh có biết người đến lấy là ai hay không?”

“Biết, là hạ nhân trong thư phòng của ta, chẳng qua trước khi ta gặp chuyện bất trắc thì hắn đã biến mất tầm hơi.” Phụng Minh Tường có gì đáp nấy, nay không cần phải giấu diếm nữa.

Minh Trạm cúi mắt xuống, nền gạch dưới đất vừa cũ kỹ vừa hoang tàn, “Nếu người mượn thế lực của Nguyễn Hồng Phi để đi lên ngai vàng, cuối cùng vẫn sẽ bị hắn khống chế, chỉ có thể làm một hoàng đế bù nhìn mà thôi, như vậy thì có ý nghĩa gì nữa?”

“Minh Trạ, chuyện gì người cũng hiểu, bất quá người có một khuyết điểm, chính là người rất mềm lòng.” Phụng Minh Tường không còn cái loại rộng lượng bằng lòng với số mệnh như trước kia, hần sắc bén như một thanh chủy thủ, “Người tránh né lâm triều, vậy mà hiện tại lại đến thăm ta. Kỳ thật người không nên đến, người đến đây sẽ làm cho người ta thừa cơ hội này.”

Tiếp theo Phụng Minh Tường lộ ra một nụ cười thần bí, “Bởi vì chỉ có người đến đây nên bí mật này ta cũng chỉ nói cho một mình người biết, người tưởng là Nguyễn Hồng Phi mới liên hệ với ta gần đây thôi sao? Không đúng, chúng ta hợp tác đã lâu lắm rồi, lâu đến mức ta cũng không ngờ hắn lại bán đứng ta.”

“Tam hoàng huynh gặp hắn rồi ư?”

“Ta chưa từng gặp hắn, nhưng mà vài năm nay ta cùng bọn họ giao tiếp, ta có một loại cảm giác, tuy rằng phụ hoàng và Vương thúc gặp nạn ở Dương Châu nhưng đám người Nguyễn Hồng Phi rất quen thuộc với đề đồ.” Phụng Minh Tường nói, “Ta có thể cho người một phạm vi nhất định.”

Minh Trạ khuynh thân lắng nghe, Phụng Minh Tường tiến đến bên tai của Minh Trạ, hạ thấp giọng, nói một cách chắc chắn, “Tam phẩm đương triều trở lên nhất định có người của bọn họ. Đây là ta điều tra được trong vài năm, người tài trí hơn ta, nếu người có thể tìm ra được người này ở trong triều, cứu được phụ hoàng thì xem như chuộc tội dùm ta.”

“Đa tạ tam hoàng huynh, ngày sau ta nhất định sẽ góp vài lời ở trước mặt Hoàng bá phụ thay người.”

Phụng Minh Tường lắc đầu, “Đi đi, ta chỉ có một nữ nhi, tương lai có thể quan tâm thì cứ quan tâm, ta cảm tạ người.”

Minh Trạ rời đi, sang ngày thứ ba thì Phụng Minh Tường tự sát ở Tông nhân phủ.

Tư liệu lịch sử ghi chép lại: Hưng vương Phụng Minh Tường sinh vào năm mười sáu Nhân đế, thừa thiếu thời đã sớm mất mẫu, phóng khoáng thông minh, được Cảnh đế sủng ái, tứ phong là Tường thân vương. Vương còn trẻ, bị nghịch tặc xúi giục, hãm hại Cảnh đế, sau hối hận mà tự sát. Có một nữ nhi là Hân Dương công chúa, phò mã là hậu vệ của Vĩnh Ninh Hầu. Vương mất vào mùa thu năm mười bảy Cảnh đế, sau đó được Võ đế thương cảm mà sửa phong hào thành Hưng.

Khi Minh Trạ nghe được tin tức Phụng Minh Tường tự sát thì chỉ cười một cách mỉa mai.

Phạm Duy lo lắng, “Lúc này tam hoàng tử tự sát, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của thế tử.”

“Không cần bận tâm đến, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để người ta xô xiên rồi.” Minh Trạ quả thật không thoải mái khi thấy Phụng Minh Tường chết, khi Phụng Minh Tường còn sống cũng đã từng nói, Phụng Minh Lan làm ra những chuyện như vậy đối với Phụng Minh Tường thì chẳng khác gì Minh Trạ đối với Minh Nghĩa như trước, nhưng Minh Trạ chỉ cảm thấy không thoải mái, hần thậm chí phân không rõ loại cảm giác khó chịu này xuất phát từ giao tình chưa đủ giữa hắn và Phụng Minh Tường, hay là vì mọi chuyện đang vượt quá sự kiểm soát của hắn.

Đương nhiên, rất nhiều người cho rằng Minh Trạ chỉ cần suy nghĩ một chút thì nhất định sẽ không làm ra chuyện bức tử Phụng Minh Tường. Chuyện này có chứa nhiều điểm kỳ quái.

Nhưng chết người ở chỗ hần vừa gặp Phượng Minh Tường thì Phượng Minh Tường liền tự sát!

Có nhiều người hoài nghi là Minh Trạh khuyên Phượng Minh Tường tự sát.

Ngay khi Minh Trạh đang sút đầu mẻ trán thì một động tác của Phượng Minh Thụy liền giải nguy cho Minh Trạh, nhưng lại làm cho không khí ở đế đô đột nhiên trở nên ngưng đọng!

.....

P/S: thật ra thấy bạn Tường cũng tội, trong mấy hoàng tử, mình chỉ ko ưa bạn Lan kiêu ngạo thôi.

156. Chương 156: Bí Mật

Phượng Minh Thụy tự mình tiến đến Trấn Nam Vương phủ, cùng Minh Trạh cáo biệt.

Phượng Minh Thụy vẫn hé ra khuôn mặt lạnh như trước, “Nghĩ tới nghĩ lui, ta chẳng có tài gì, lại không có đức. Phụ hoàng ở bên ngoài, ta cũng không có bản lĩnh phân ưu về chuyện quốc sự, chỉ có một việc, dù sao cũng phải nhờ người thì mới yên tâm.” Không đợi Minh Trạh hỏi, Phượng Minh Thụy đã nói thẳng, “Ta chỉ có một trưởng tử, nay ta đã đưa Ngụy thị và hài tử trở về Thừa Ân Hầu phủ. Ta muốn đến Trấn quốc tự cầu phúc cho phụ hoàng, vì tình huynh đệ của chúng ta, ngày sau hy vọng người quan tâm nhiều đến mẫu tử bọn họ.”

“Tứ hoàng huynh, vì sao người lại đột nhiên muốn lên chùa?” Các hoàng tử muốn đi thì đi, muốn làm gì thì làm, người đến Trấn Nam Vương phủ báo cáo là có ý gì? Minh Trạh cười khổ, “Tứ hoàng huynh, người hãy nghĩ đến cảm thụ của nhị hoàng huynh đi.”

Mi tâm của Phượng Minh Thụy vẫn lạnh lẽo, “Ta không cần phải nghĩ đến, nay hần vẫn chưa là thái tử, cũng không phải là Hoàng thượng. Hần là hoàng tử, ta cũng là hoàng tử, chẳng qua ta không có bản lĩnh tru sát huynh đệ như hần mà thôi!” Người khác hoài nghi Minh Trạh, nhưng Phượng Minh Thụy lại không nghĩ như vậy. Minh Trạh là người của Trấn Nam Vương phủ, chưa kể đến Minh Trạh vốn thông minh, cho dù hần bất chợt bị thay bằng cái đầu heo thì hần cũng sẽ không bức tử hoàng tử! Nay là Phượng Minh Lan cầu hần, hần cần gì phải vì Phượng Minh Lan mà làm đao làm thương!

Bất quá cái chết của Phượng Minh Tường làm cho Phượng Minh Thụy phần nộ, cho dù Phượng Minh Lan có nhốt Phượng Minh Tường, cho dù sau này khi Phượng Minh Lan đăng cơ rồi xử trí Phượng Minh Tường thì Phượng Minh Thụy cũng sẽ không phần nộ như thế.

Quân xem thần là cỏ rác, thần sẽ xem quân là kẻ địch.

Trên đời này, kẻ ngu trung cũng rất ít. Huống chi mọi người đều là hậu duệ thiên hoàng, đâu thể so sánh ai cao quý hơn ai.

Minh Trạh vỗ tay của Phượng Minh Thụy, ôn hòa nói, “Tứ hoàng huynh, người cẩn thận ngẫm lại, tam hoàng huynh bị tổng vào Tông nhân phủ, vốn không còn tư cách để kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhị hoàng huynh cần gì phải làm chuyện dư thừa mà đi giết hần?”

Phượng Minh Thụy cười lạnh, “Vì sao? Minh Trạh, người thật sự nghĩ rằng phụ hoàng còn có thể được cứu trở về hay sao?”

“Hần sẽ không để cho phụ hoàng trở về đâu.” Phượng Minh Thụy thấp giọng nói, “Phụ hoàng trở về, hần làm sao ăn nói chuyện tam hoàng huynh đây. Chỉ cần kéo dài một tháng, nước không thể một ngày không có vua, quần thần tất nhiên sẽ kiến nghị việc lập tân quân. Minh Trạh, sự lựa chọn của người đã rất rõ ràng. Hần làm sao mà để phụ hoàng trở về cho được?”

Minh Trạh lại không nghĩ như vậy, “Chuyện này không phải do ta hoặc nhị hoàng huynh định đoạt.”

Hành vi của Nguyễn Hồng Phi rất khó lường, hần bắt được Phượng thị huynh đệ, không đánh cũng không giết, lại chiêu đãi tử tế. Về phương diện khác, hần gây chiến tranh nội bộ giữa các hoàng tử, làm cho tộc

nhân Phượng thị tự tàn sát lẫn nhau. Có lẽ Nguyễn Hồng Phi đang ở một nơi bí mật gần đó mà cười trộm, đem tin tức nhĩ tử lần lượt chết cho Phượng Cảnh Kiên và Phượng Cảnh Nam nghe, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cho dù là ở hoàng thất thì cũng có tình cảm phụ tử. Nguyễn Hồng Phi không giết Phượng thị huynh đệ, nhưng lại đem chuyện đau lòng này nói cho Phượng thị huynh đệ biết, có thể tưởng tượng Phượng thị huynh đệ sẽ có tâm tình như thế nào.

Nếu Nguyễn Hồng Phi muốn giết thì đã sớm giết.

Nếu lúc đầu hắn không muốn xuống tay đối với Phượng thị huynh đệ, như vậy, sau này khả năng hắn xuống tay đối với Phượng thị huynh đệ cũng rất thấp. Thử hỏi, đợi Phượng thị tộc nhân tàn sát lẫn nhau, sau đó lại phóng thích cho Phượng thị huynh đệ trở về xem cảnh tượng đau thương, Nguyễn Hồng Phi sẽ khoái ý cỡ nào! Càng làm cho Nguyễn Hồng Phi vui sướng là hắn vẫn ở bên ngoài tiếp tục tiêu dao, như thế Phượng thị huynh đệ thật sự ăn không ngon ngủ cũng không yên.

Hắn vĩnh viễn trở thành một cái gai trong lòng của Phượng thị huynh đệ!

Không có cách trả thù nào thống khoái hơn cách này cả.

Minh Trạ đang cân nhắc đến sự độc ác của Nguyễn Hồng Phi thì Phượng Minh Thụy đã đứng dậy rồi nói, “Ta đi trước đây.”

“Tứ hoàng huynh, ngày tháng vẫn còn dài, dù sao ngươi cũng phải đến quý phủ của nhị hoàng huynh một lần mới được.” Minh Trạ cũng không hoàn toàn tin tưởng lời của Phượng Minh Thụy, bất quá về tình về lý thì vẫn phải căn dặn một câu.

“Đa tạ ngươi.” Phượng Minh Thụy ôm quyền rồi xoay người rời đi.

Đợi thân ảnh của Phượng Minh Thụy biến mất thì Phạm Duy mới nói, “Vị tứ hoàng tử này suy nghĩ cái gì vậy?”

“Chùa là nơi rất tốt.” Minh Trạ nói một câu rồi trầm nghĩ, nếu Phượng Minh Thụy thật sự có thể mượn cơ hội tránh né kiếp nạn lần này thì ngày sau tiền đồ nhất định sẽ tốt hơn Phượng Minh Lan. Phượng Minh Lan có thủ đoạn, bất quá người nọ quá nôn nóng, không có kiên nhẫn.

Không biết Phượng Minh Thụy rốt cục là oán giận thật cho nên mới đến tận đây hay là lại bày trò chèn ép Phượng Minh Lan, chuyện này cũng không rõ lắm.

Kỳ thật đối với cái chết của Phượng Minh Tường thì Minh Trạ cũng chỉ hoài nghi Phượng Minh Lan khoảng năm phần. Phượng Minh Thụy đến đây lên án một trận lại có vẻ đáng khả nghi.

Kế tiếp mọi chuyện xảy ra như Phượng Minh Thụy đã nói, hắn đến náo loạn quý phủ của nhị hoàng tử, sau đó mặc kệ Phượng Minh Lan hết lời khuyên nhủ, hắn vẫn thẳng thừng đến Trấn quốc tự cầu phúc cho Hoàng thượng.

Phượng Minh Lan đến quý phủ của Minh Trạ để kể lể, “Ta biết hiện tại mọi người nhất định nghi ngờ là ta bức tử Minh Tường, ta chẳng những bức tử Minh Tường mà còn không dung tha cho Minh Thụy. Cái mũ bạc tình bạc nghĩa sẽ úp lên đầu của Phượng Minh Lan ta!” Nói đến sau cùng lại khó tránh khỏi mà có chút bi phẫn.

Phượng Minh Lan cười khổ, “Hắn không phải đi cầu phúc cho phụ hoàng, là đang đánh vào mặt của ta.”

“Lúc này là nhị hoàng huynh ổn định tình thế của đế đô.” Minh Trạ tiếp nhận tách trà từ Hà Ngọc rồi dâng cho Phượng Minh Lan, ôn hòa khuyên nhủ, “Đợi ngày sau Hoàng bá phụ trở về sẽ có thưởng cho nhị hoàng huynh.”

Phượng Minh Lan tiếp nhận tách trà, nói cảm tạ một tiếng, vừa uống vào thì thiếu chút nữa đã phun ra, cau mày nói, “Trà gì vậy, sao đắng thế.”

“Liên tâm trà.” Minh Trạ thở dài, “Mặc dù đắng nhưng lại giống tâm trạng của ta và ngươi.” (trà tâm sen)

“Ngươi nói đúng.” Phượng Minh Lan ủ rũ nói, “Ta cũng tính lên núi cùng lão tứ niệm Phật, nay đế đô tạm thời làm phiền Minh Trạ.”

Minh Trạng đặt hai tay trên đùi, ngồi một cách ổn định, mỉm cười nói, “Người thấy đó, ta tình nguyện để cho Minh Kỳ ở Côn Minh, nhưng vẫn đem các thứ huynh đặt bên cạnh để phòng bị. Kỳ thật chuyện này có gì khó mở miệng đâu. Tuy rằng ta không phải trưởng tử, bất quá mẫu thân của ta là Vương phi, vị trí này ta ngồi là đương nhiên. Ai muốn động vào thì ta sẽ chặt đầu hắn, giết một người răn trăm người.”

“Nhị hoàng huynh đừng nói với ta là người không muốn làm hoàng đế, trong các hoàng tử thì nhị hoàng huynh là trưởng tử, Quý phi nương nương trong cung có thân phận tối cao.” Minh Trạng đưa ra khẩu khí lý luận, “Nếu nhị hoàng huynh không muốn làm, tứ hoàng huynh vào chùa, nay đành phải đưa ngũ hoàng tử từ trong cung mời ra để chủ trì đại cục. Tuy rằng Nguyễn gia có tội, bất quá đến khi bắt đắc dĩ thì ngũ hoàng tử cũng là huyết mạch của Hoàng bá phụ.”

“Trước đây tam hoàng huynh vốn là có tội, nói nhẹ thì là tư thông phản nghịch, nói nặng thì là mang tội hành thích vua.” Minh Trạng tiếp tục lên tiếng, “Nhị hoàng huynh xử lý cũng không có gì là sai, cho dù Hoàng bá phụ trở về thì tam hoàng huynh cũng không có cơ hội kế thừa ngôi vị. Nếu nói hẳn chết là do nhị hoàng huynh động thủ thì ta sẽ không tin.”

Phượng Minh Lan đau khổ rơi lệ, lau đi nước mắt chua xót, bộ dáng như thể tiếc nuối Minh Trạng không phải thân huynh đệ cùng mẫu với hắn, cảm thán nói, “Cho dù chúng ta không phải thân huynh đệ nhưng lúc này cũng chỉ có người nói một câu công bằng thay ta.”

Minh Trạng nói một cách trấn định, “Nhị hoàng huynh muốn làm Hoàng đế thì phải có quyết tâm sá chi gió dòn sóng vỗ, hơn đi bách bộ trong sân, nay tứ hoàng huynh muốn vào chùa thì e rằng Thái hậu và tất cả phi tần đều phải vào trong chùa, nên làm cái gì thì chúng ta cứ tập trung mà làm là được.”

Phượng Minh Lan thở dài, “Trà ở nơi này của Minh Trạng mặc dù đắng nhưng lại có thể thanh tâm tĩnh thần.” Kỳ thật Phượng Minh Lan có thể giả vờ, bất quá ở trước mặt Minh Trạng thì hẳn đúng là không thể nói ra một câu ta không muốn làm hoàng đế.

“Nhị hoàng huynh quá khen rồi.”

Tuy rằng hai người đều có suy nghĩ riêng, bất quá vì hòa bình, bọn họ vẫn ngồi cùng nhau mà dùng ngọc thiện, dùng xong bữa thì cùng nhau hỏi thăm An Quốc Công vừa được trao đổi từ chỗ của Nguyễn Hồng Phi về.

Phượng Minh Lan còn nôn nóng hơn cả Minh Trạng, câu đầu tiên vừa mở miệng chính là, “Phụ hoàng và Vương thúc vẫn bình an chứ?”

An Quốc Công đã từng tuổi này, đôi mắt già rưng rưng lệ, run rẩy nói, “Nhờ hồng phúc, Vạn tuế gia và Vương gia đều bình an vô sự. Nguyễn tặc cho phép thần thỉnh an Hoàng thượng và Vương gia. Lão thần thấy Vạn tuế gia và Vương gia hơi gầy một chút nhưng tinh thần vẫn tốt. Nơi ở sạch sẽ ngăn nắp, khi lão thần thỉnh an thì Vạn tuế gia và Vương gia đang chơi cờ.”

“Phụ hoàng có nói gì với người hay không?” Phượng Minh Lan hỏi.

An Quốc Công lắc đầu, “Nguyễn tặc không cho chúng ta nhiều lời, Hoàng thượng chỉ nói một câu, bảo các điện hạ đừng nhớ mong, xem trọng quốc gia. Sau đó lão thần bị bịt kín mắt rồi được dẫn ra ngoài.”

Không biết Phượng Minh Lan đang suy nghĩ cái gì mà tạm thời không lên tiếng, Minh Trạng hỏi tiếp, “Nơi ở sạch sẽ ngăn nắp? Rốt cục là sạch sẽ ngăn nắp đến mức nào? Quốc Công là lão thần nhiều năm, có chú ý đến chỗ ở của Hoàng bá phụ và phụ vương hay không, nhà xây bằng gỗ? Hoa lê? Hương đàn? Hay là tùng mộc? Lão du mộc? Dương mộc? Chơi cờ là bằng ngọc thạch hay thủy tinh hay mã não? Ăn mặc thế nào? Xiêm y may bằng gấm hay là lụa? Tơ tằm? Màu gì? Khi bọn họ chơi cờ có uống trà hay không, uống trà gì? Mùi vị như thế nào? Lão Quốc Công được gặp Hoàng thượng và Vương gia, không biết có để ý đến những điểm này hay không?”

Mặc dù An Quốc Công không có bản lĩnh, nhưng đã sống trong phú quý nhiều năm, ít ra cũng có con mắt biết quan sát, hưởng chi có cơ hội gặp thánh giá, có thể xem là công lớn, lúc ấy thật sự cũng rất chú tâm, nghe Minh Trạng hỏi như vậy, hắn chậm rãi nhớ lại, “Lão thần nhớ rõ chiếc bàn chơi cờ làm bằng gỗ hoa lê, màu sắc láng bóng rất giống, tuy rằng lão thần hoa mắt nhưng sẽ không nhìn lầm. Quân cờ trắng trên bàn là bằng Dương chi ngọc. Tay của Vương gia hơi run, rót một quân cờ, là lão thần nhặt lên. Về phần xiêm y

trên người của Hoàng thượng và Vương gia cũng không phải chất liệu quý giá gì, lão thần thương tâm cho Hoàng thượng và Vương gia bị tặc tử làm hại, nhịn không được mà khóc một trận, mặc dù không dám bất kính đối với long thể, nhưng nghĩ rằng sở soạn xiêm y của Hoàng thượng một phen cũng đã đủ rồi, hiện tại nhớ lại thì giống như vải bố tiến cống từ Tùng Giang. Trà thì thần không ngửi ra được mùi gì, không giống loại trà mọi người thường uống.”

An Quốc Công khịt mũi một chút, đột nhiên hỏi, “Thần mạo phạm điện hạ, không biết điện hạ uống trà gì?”

“Liên tâm trà, sao vậy?”

“Lão thần nhớ rõ lúc ấy cũng có mùi này, chẳng qua không nồng như vậy, còn có chút mùi hoa.” An Quốc Công dù già nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, hẳn bắt chợt nghĩ ra, “Hơi giống mùi của liên tâm và trà hương pha với nhau.”

Minh Trạm thoải mái cười to ba tiếng, “Hảo hảo, có những lời này của Quốc Công thì có thể sánh bằng nửa công cứu giá rồi.”

An Quốc Công vội vàng khiêm tốn.

Phượng Minh Lan cũng ca ngợi An Quốc Công vài câu, Minh Trạm cười nói, “Quả nhiên ta đã đoán đúng, xem ra Nguyễn Hồng Phi xác thực không có ý sát hại Hoàng bá phụ và phụ vương.”

“Như vậy ta cũng có thể yên tâm.” Phượng Minh Lan tiếp lời, “Chẳng qua vẫn chưa có tung tích của Nguyễn tặc, thật sự khiến người ta nôn nóng.”

“Nhị hoàng huynh cứ an tâm đi, Nguyễn Hồng Phi trốn không thoát lòng bàn tay của ta đâu.”

Ngày hôm sau, Minh Trạm và Phượng Minh Lan cùng vào triều.

Trước kia ở phía trên có bốn chiếc ghế, nay chỉ còn lại Phượng Minh Lan và Minh Trạm một tả một hữu, vẫn ngồi rất yên ổn.

Nguyễn Hồng Phi dựa vào lan can, bình thần bỏ một chút bánh đậu vào hồ cá nhỏ.

“Ánh mắt của Hoàng thượng thật không tệ.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Tam hoàng tử cho người trộm bản đồ bày binh bố trận của Vĩnh Định Hầu khi trao đổi người ở phủ của nhị hoàng tử cho ta, nhị hoàng tử vì muốn bắt lấy nhược điểm của tam hoàng tử cho nên khoan tay ngồi đợi sự tình xảy ra. Tam hoàng tử rơi vào bẫy của hắn, đã tự sát ở Tông nhân phủ. Trong khi thế tử điện hạ lại rất cẩn thận, lặng lẽ bỏ thứ gì đó lên người của Diêu Quang, nếu không phải Thiên Xu khi đi đón Diêu Quang đã phát hiện bên người của Diêu Quang vẫn có người truy đuổi thì e rằng lúc này ta cũng đã bị thế tử điện hạ chơi một vỏ. Hiện tại ta cũng không dám gọi Diêu Quang trở về nữa.”

Phượng Cảnh Kiên nói, “Sinh tử do mệnh.”

“Ta đã cho người đem tin tức thế tử điện hạ theo dõi hành tung của Diêu Quang tiết lộ cho nhị hoàng tử biết.” Nguyễn Hồng Phi duỗi thắt lưng, vỗ vỗ bột bánh còn bám trên tay, “Có lẽ nhị hoàng tử sẽ thay ta xử lý sạch sẽ đám mật thám của thế tử điện hạ.”

“Ngốc như thế tử điện hạ thật sự là hiếm thấy, mà những kẻ ngốc thường rất khó nắm bắt.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Nhưng mà tử mạch của nhị hoàng tử thì ta có thể bắt chuẩn.”

“Ta phải thay Minh Trạm cảm tạ Hồng Phi.” Phượng Cảnh Kiên nhìn những con cá nhỏ đang tranh ăn trong hồ, cất lên giọng nói trong trẻo, “Trong lúc vô tình Hồng Phi lại lập công, Minh Trạm không phải kẻ vô lương tâm. Ngày sau hẳn chắc chắn sẽ cảm tạ Hồng Phi.”

Nguyễn Hồng Phi nghiêng đầu cười một cái.

Phượng Cảnh Kiên vỗ vai của hắn rồi xoay người rời đi.

Sự tình liên quan đến an nguy của Phượng Cảnh Nam nên Lê Bằng chỉ toàn phái các cao thủ, cho dù là như vậy vẫn bị thương ba người, còn một người là trọng thương, e rằng ngày sau không thể tiếp tục làm mật thám được nữa.

Minh Trạm biết chuyện thì trở nên trầm mặc cả buổi, sau đó thản nhiên nói, “Bỏ đi, người đi trấn an thủ hạ đi.”

“Điện hạ cứ để nhị hoàng tử lộng hành như vậy hay sao?” Lê Bằng đã sớm phái người theo dõi gắt gao phủ của nhị hoàng tử, động tác của Phương Minh Lan đương nhiên trốn không thoát ánh mắt của Minh Trạm. Chẳng qua lần này Phương Minh Lan hạ lệnh cho một tâm phúc trong tâm phúc, Lê Bằng nhất thời tra không được, mà người làm việc cho hắn chính là thê tộc của hắn: Lâm gia, khiến cho người ta chui vào kẽ hở.

“Làm sao có thể để mặc cho được?” Minh Trạm nâng mắt lên, ánh mắt như dao phong, lạnh lùng cất tiếng, “Làm thịt Lâm Xuân Phong cho ta, sau đó đem đầu của hắn trả lại cho Dao An quận chúa và lão thái gia của Lâm gia.”

Lê Bằng chấn động, Minh Trạm nói, “Người lui xuống rồi an bài đi.” Sau đó phân phó cho Hà Ngọc, “Thỉnh Ôn công công đến thư phòng của ta.”

Ôn công công đã già rồi, bảy mươi tuổi, đầu đầy bạc, chỉ còn vài sợi đen, vì để rảnh việc cho nên Ôn công công cạo đầu bóng lừng, ngày thường mũ không rời đầu.

Hà Ngọc dìu Ôn công công tiến đến, giúp Ôn công công hành lễ.

Minh Trạm khoát tay chặn lại, “Không cần giữ lễ tiết, ngồi đi. Ta có chuyện muốn thỉnh giáo công công, Hà Ngọc, người ra ngoài canh giữ, không cho bất luận kẻ nào làm phiền.”

Vị lão công công này là do Vệ vương phi an bài bên cạnh Minh Trạm khi Minh Trạm mới vào đế đô, Minh Trạm không thích dùng nội thị, bất quá vài tên tiểu nội thị của hắn đều là do Ôn công công dạy dỗ quản lý.

Ông công công lớn tuổi, ngày thường Minh Trạm cũng không phái người gọi hắn, bất quá mùa hè có băng mùa đông có củi, chưa bao giờ bạc đãi Ôn công công. Vị lão công công này cũng rất biết tận hưởng cuộc sống, mùa hè thì ở trong phòng tránh nắng, mùa đông thì ở bên ngoài tiểu viện phơi nắng, thân thể thật không tệ.

Lưng của Ôn công công hơi còng một chút, thói quen khom lưng, cung kính hỏi, “Điện hạ gọi lão nô đến, không biết có gì muốn sai khiến?”

“Không phải sai khiến.” Khi hắn đến đế đô cũng không muốn mang theo Ôn công công, lão nhân lớn tuổi, đường xá xa xôi sẽ bất tiện, nhưng Vệ vương phi cứ kiên trì, sắc mặt bình tĩnh, nói ra những lời khiến Minh Trạm giật mình hết mấy ngày, nàng thản nhiên nói, “Minh Trạm, lần này đến đế đô, nếu người muốn tranh ngôi vị hoàng đế, có việc gì thì có thể hỏi Ôn công công. Hắn vốn là tiểu thủ lĩnh thái giám ở bên cạnh Phương hoàng hậu, sau khi Phương hoàng hậu qua đời, tan đàn xẻ nghé, cũng là Phương hoàng hậu nhờ ta bảo vệ hắn. Người này, có thể dùng.”

Minh Trạm do dự một lúc rồi mới hỏi, “Nghe mẫu thân nói trước đây công công từng ở trong cung làm đường sai, ta muốn hỏi công công một chút chuyện, người có biết Nguyễn Hồng Phi hay không?”

“Nguyễn Hồng Phi là Trạng Nguyên khi tiên đế còn sống.” Ôn công công nói chuyện không nhanh cũng không chậm, đọc nhấn rõ ràng từng câu từng chữ, “Việc này có lẽ điện hạ đã biết rõ. Bất quá hắn còn có một thân phận khác. Hắn là con tư sinh của Tiên đế và tiểu Tổng phu nhân. Vì tiểu Tổng phu nhân này là thân muội muội của Tổng phu nhân. Lúc ấy Tổng phu nhân lưu lại một nữ, vì khó sanh mà qua đời, tiểu tổng phu nhân tuyển phi, bị lột khỏi danh sách, vì vậy được gả cho Bắc Uy Hầu.” Ôn công công nói, “Khi đó ta vừa làm một tiểu thái giám, nghe người ta nói tiểu Tổng phu nhân là tiểu mỹ nhân nổi danh của đế đô, Hoàng hậu nương nương che giấu tâm tư, cố ý không cho Tiên đế nạp tiểu Tổng phu nhân làm phi.”

“Tình cảm của Tiên đế và Hoàng hậu rất tốt, nô tài cũng đã may mắn gặp mặt tiểu Tổng phu nhân một lần, nói đường đột, quả thật là quốc sắc thiên hương, bộ dáng của Nguyễn Hồng Phi phần nhiều giống tiểu Tổng phu nhân.” Ôn công công nói, “Không biết tiểu Tổng phu nhân quyến rũ Tiên đế như thế nào mà lại mang long thai. Tiểu Tổng phu nhân vẫn nghĩ mẫu nhờ tử quý, muốn bước vào cửa cung, đó là một nữ nhân bưng bưng dã tâm. Hoàng hậu nương nương làm sao có thể để nàng như nguyện, huống chi nàng vốn là cáo mệnh phu nhân, mặt mũi của Tiên đế phải để ở chỗ nào đây? Tiên đế nghe theo lời khuyên bảo của

Hoàng hậu nương nương nên không để nàng ta vào cung. Việc này được che đậy cẩn thận cho nên không có bao nhiêu người biết chuyện.”

Minh Trâm nghe thấy bí mật kinh thiên động địa, lập tức cứng họng nói, “Trời ạ, như vậy Hoàng bá phụ và phụ vương cũng biết ư? Nói như thế chẳng phải Nguyễn Hồng Phi là thúc thúc của ta hay sao?”

“Nguyễn Hồng Phi mang huyết mạch của Tiên đế, chính là đệ đệ cùng phụ khác mẫu với Vương gia và Hoàng thượng, điện hạ quả thật phải xưng hán một tiếng thúc thúc.” Ôn công công nói, “Bất quá điện hạ yên tâm đi, lai lịch của hán bất minh, nay lại làm ra chuyện phản nghịch như vậy, nhất định không thể làm được Hoàng đế.”

Minh Trâm liên tục xua tay, “Người đừng hiểu lầm, ta không có tâm tư đó.”

Ôn công công bất chợt cười rộ lên, “Điện hạ, thứ cho nô tài lảm nhảm, điện hạ và nhị hoàng tử có nhiều chỗ xung đột. Theo tài đức của điện hạ, mặc dù không có tâm leo lên thượng vị, bất quá điện hạ cũng không phải người có thể chịu uất ức. Đầu tiên là điện hạ một lòng cứu Hoàng thượng và Vương gia thoát nạn, chỉ cần một chuyện này thì ngài và nhị hoàng tử đã đủ xảy ra tranh chấp. Tương vương vô tình, Thần nữ hữu tâm.”

Minh Trâm thật muốn ngất xỉu, không thể không nhắc nhở, “Người nói cái gì vậy, lại kéo cả Tương vương và Thần nữ vào đây” Tiêu chuẩn văn hóa cũng kém quá đi!

Ôn công công cười cười, “Điện hạ không cần mang tư tâm gì cả, cứ để mặc thiên ý đi.” Tiệp đà thở dài, “Năm đó Phương hoàng hậu vì Lệ thái tử mà khổ tâm nhiều như thế nào, bất đắc dĩ Lệ thái tử lại không nên thân. Mặc dù có vài vị hoàng tử xuất thân cũng không kém, nhưng kết quả vẫn là Hoàng thượng và Vương gia ngồi trên thiên hạ. Nếu không phải Ngụy thái hậu xuất thân thấp kém, bản tính đơn giản, hơi ngốc một chút, chỉ có bộ dáng khá ổn, thì Phương hoàng hậu làm sao lại cho phép nàng hầu hạ Tiên đế. Lúc ấy cung nhân giống Ngụy thái hậu có cả ngàn vạn, Ngụy thái hậu ngoại trừ bộ dáng khá ổn thì cũng không có chỗ nào đặc biệt, vậy mà lại có thể tiến vào Từ Ninh cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, đúng là thiên ý.”

“Người toàn ở trong phòng hóng mát vậy mà chuyện gì cũng biết hết a.” Minh Trâm đâm chọc Ôn lão công công một câu.

Ôn công công lại không sợ mà chỉ cười nói, “Nô tài từ nhỏ vào cung, ở trong cung hơn nửa đời người, lại ở bên cạnh Vương phi hơn nửa đời người còn lại. Có một số việc gặp nhiều nên cũng biết nhiều.”

“Vậy người nói thử xem, lần này Hoàng thượng và phụ vương có gặp nguy hiểm hay không?”

“Hầy, Nguyễn Hồng Phi kiệt ngạo bất tuân, năm đó Phương hoàng hậu tài cán như vậy mà vẫn không thể thu phục được hán.” Ôn công công thở dài, “Nhưng thật ra hán vẫn đi lại với Hoàng thượng và Vương gia, sau đó Phương hoàng hậu thật sự kiêng kỵ hán, cũng thúc giục Hoàng thượng và Vương gia động thủ, không ngờ là Hoàng thượng và Vương gia đã sớm có tư tâm, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, ngư ông đắc lợi. Sau đó hán lại gặp phải chuyện như vậy, hán Hoàng thượng và Vương gia là chuyện tất nhiên. Muốn lão nô nói một câu thì tài cán và bản lĩnh của hán đều rất tốt, bỏ ra trăm phương ngàn kế bao nhiêu năm, trong triều lại có người không muốn Hoàng thượng trở về, nếu điện hạ muốn cứu Hoàng thượng và Vương gia thì thật sự là gian nan.”

“Bất quá chuyện này điện hạ có thể nắm chắc ba phần, còn lại bảy phần phải xem ý tứ của Nguyễn Hồng Phi.” Ôn công công nói, “Hán làm việc gì cũng rất khó lường, khó có thể đoán trước.”

Minh Trâm không phục, “Ta chỉ có thể nắm chắc ba phần thôi sao?”

Ôn công công thấp giọng hỏi nhanh một câu, “Điện hạ thật muốn đưa Vương gia trở về ư?”

Minh Trâm lập tức đen mặt, “Người nói gì vậy. Ta và hán chướng mắt nhau, tính tình cũng không hợp, bình thường hán đối với ta chỉ tốt được một phần, chín phần còn lại đều là tồi tệ, vậy mà ta vẫn muốn cứu hán, nhiều đây đã đủ làm cho người ta buồn bực rồi, người còn nghĩ là ta có rắp tâm khác nữa hay sao!” Ngừng lại một chút, Minh Trâm ủ rũ nói, “Cho dù hán tự nuốt nước miếng của mình mà sặc chết thì ta cũng không hy vọng hán rơi vào tay kẻ khác.”

“Năm đó tiểu Tống phu nhân bệnh tình nguy kịch, Nguyễn Hồng Phi trở lại từ quân doanh của Bình Dương Hầu, từng ở trong cung cãi nhau một trận với Tiên đế. Hắn nói với Tiên đế, làm mà không dám thừa nhận, chỉ bảo người đi gặp nàng lần cuối cùng mà thôi, đây là tâm nguyện duy nhất của nàng. Mặc dù Tiên đế không đi nhưng lại rất thích Nguyễn Hồng Phi, nói với Phương hoàng hậu là hắn hữu tình hữu nghĩa.” Ôn công công lắc đầu nói, “Nguyễn Hồng Phi tuy là hoàng tử nhưng thân phận này vĩnh viễn không thể công khai, thậm chí lại vì thân phận như vậy mà mất hết tất cả.”

“Điện hạ phải cẩn thận, không phải mọi người đều làm được bốn chữ hữu tình hữu nghĩa một cách trọn vẹn.” Ôn công công cảm thán, “Nô tài thấy tính tình của điện hạ kỳ thật có rất nhiều điểm tương tự Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi có sát hại Hoàng thượng và Vương gia hay không thì chỉ cần điện hạ suy bụng ta ra bụng người là sẽ biết.”

Lão gia hỏa này, Minh Trạ nói một cách khiêm tốn, “Người so ta với ai không so, lại so với một tên phản nghịch.”

Ôn công công lại không đồng ý, bác bỏ lời của Minh Trạ, “Đây là chuyện của Phương gia. Tranh chấp để vị luôn phải có người sống kẻ chết. Kẻ thắng thì đứng trên vạn người, kẻ thua sẽ thịt nát xương tan. Chỉ khi điện hạ là kẻ chiến thắng thì ngài mới có thể gán cho Nguyễn Hồng Phi cái danh phản nghịch.”

“Nếu điện hạ bị đánh bại, chẳng những một kẻ vô danh như nô tài trở thành tro bụi mà ngay cả Vương phi nương nương ở Vân Nam cũng bị liên lụy.” Ôn công công nói, “Nếu Phương gia bị Nguyễn Hồng Phi tàn sát sạch sẽ thì thân phận của hắn có thể được công khai, đến lúc đó hai chữ phản nghịch đương nhiên sẽ được thay đổi.”

Minh Trạ bị lời nói không nặng không nhẹ của Ôn công công khiến cho nghệt thở, thầm mắng một câu: lão già chết tiệt!

.....

P/S: Bạn Minh Lan dám xử người của em Trạ, ko động vào thì thôi, động vào thì em Trạ cho biết lông nhím cứng cỡ nào.

157. Chương 157: Phẫn Nộ

Lâm Xuân Phong cảm thấy tiền đồ của mình rất rộng lớn, Hoàng thượng mãi mà chưa về, quốc gia đại sự khó giải quyết, ngài vàng trống không, hắn đã chuẩn bị liên kết với vài vị đại thần dâng tấu chương thỉnh lập thái tử.

Ngài vàng này ngoại trừ muội phu của hắn thì còn có ai xứng đáng hơn nữa?

Có thể nói trước khi Lâm Xuân Phong nhắm mắt, hắn còn đang chìm trong mộng đẹp, hắn sẽ vì nhị hoàng tử mà cống hiến sức lực, ngày sau chắc sẽ được phong hầu gì gì đó!

Lâm Xuân Phong chết hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Lưỡi đao của thích khách vừa nhanh vừa chuẩn, động mạch phun ra máu tươi thấm ướt xiêm y, mùi máu tanh lan tỏa khắp phòng.

Đêm khuya, Lâm gia treo đèn lồng trắng, tiếng khóc của nam nữ già trẻ chấn thiên động địa, Dao An quận chúa trải qua một trận khóc lóc thảm thương rồi hôn mê. Phụ thân của Lâm Xuân Phong là Lâm Nghiệp khi nghe thấy tin nhi tử gặp nạn thì liền sợ ngây người, hắn tự nhốt mình vào phòng, không gặp ai cũng không nói lời nào.

Khi lâm triều Phương Minh Lan phẫn nộ yêu cầu Hình bộ truy lùng hung thủ, thậm chí còn đòi phong hầu cho Lâm gia.

Minh Trạ phản đối, “Nhị hoàng huynh, tước vị chức quan từ trước đến nay đều là không có công thì không được thưởng. Lâm đại nhân tuy là đột tử, lại gặp phải tai họa bất ngờ lúc tuổi tráng niên, vô cùng đáng tiếc, nhưng nếu vì Lâm đại nhân đột tử mà lại phong tước, sau này nếu có quan viên đột tử thì làm thế nào

đây? Nhị hoàng huynh thương xót cữu huynh, đau buồn vì lương thần, Minh Trạ̣m cũng bị cảm động lây. Chẳng qua ban tước là một chuyện, Minh Trạ̣m cho rằng phải xem xét cẩn thận thì mới ổn thỏa.”

Lời này của Minh Trạ̣m được rất nhiều đại thần chính trực ủng hộ, vốn là như thế, hấn chết nhưng có công lao gì hay không! Phong hầu? Dựa vào cái gì? Người ta vác đao ra sa trường, trải qua sinh tử, kết quả có phong hầu gì hay không? Nay họ Lâm chỉ là dính một chút ánh sáng của nhị hoàng tử, hấn là đại cữu tử của nhị hoàng tử, ai chẳng biết a!

Chậc, bây giờ còn chưa đăng cơ mà đã thiên vị cho nhạc gia! Đợi khi đăng cơ thì người khác còn đường sống hay không?

Không thể không nói, trong lịch sử, các triều thần rất khinh thường ngoại thích, kỳ thật cũng một phần là vì ghen tị.

Sắc mặt của Phượṇg Minh Lan lạnh lùng, nhưng nhanh chóng dịu xuống, ôn hòa nói, “Là bốn vương nhất thời thương tâm, Trạ̣m đệ nhắc nhở có lý. Như vậy, Hình bộ phải điều tra cẩn kẹ, trong vòng hai tháng phải giao ra đáp án cho bốn vương và triều đình! Đường đường một nhất phẩm đại quan làm sao có thể chết oan uổng như vậy! Hôm nay có người dám ám sát nhất phẩm đại quan, ngày mai có phải ngay cả bốn vương cũng sẽ bị ám sát hay không! Đám điều dân này còn để ai vào mắt nữa hay không!”

Minh Trạ̣m cười tán thưởng, “Hoàng huynh nghĩ như vậy quả thật là chuyện đại thiện. Là phúc khí của bá quan văn võ, phúc khí của xã tắc.”

Phượṇg Minh Lan nhìn Minh Trạ̣m một cái, thần nhiên nói, “Trạ̣m đệ quá khen rồi.”

Sau khi lâm triều., hượṇg Minh Lan và Minh Trạ̣m cùng rời đi, Phượṇg Minh Lan than nhẹ trong tiếc hận, “Trong rất nhiều chuyện, ta và Minh Trạ̣m đều có cùng suy nghĩ. Chỉ có chuyện này lại bất đồng quan điểm, thật sự là đáng tiếc!”

Lâm Xuân Phong mất mạng, tuy rằng Phượṇg Minh Lan tức giận, bắt quá nếu có thể dùng Lâm Xuân Phong để đổi lấy lập trường của Minh Trạ̣m thì chẳng có gì là không đáng.

Lúc này mặt trời mới dâng lên, thời tiết rất thoáng đãng, ánh mặt trời kéo dài chiếc bóng của hai người trên mặt đất, Minh Trạ̣m hơi nheo mắt lại, ôn hòa nói, “Có vài người đứng là không thể phụ lòng.”

Ánh mắt của Phượṇg Minh Lan nhìn thẳng ra phía trước, thuận miệng nói, “Minh Trạ̣m đến đế đô cũng được một thời gian, nếu nhớ Vân Nam thì có thể về đó trước, lưu lại Minh Lễ Minh Liêm cũng được. Căn cơ của Trần Nam Vương phủ ở Vân Quý, xưng thần không tiến cống, lại có trọng binh. Ở đó Minh Trạ̣m nhất ngôn cửu đỉnh, vô cùng khoái hoạt.” Phượṇg Minh Lan cũng có đánh giá của riêng mình, theo thực lực hiện tại của hấn thì không thể động vào Minh Trạ̣m. Nếu không động nổi thì chẳng thà đuổi Minh Trạ̣m về Vân Nam, tránh cho Minh Trạ̣m vướng tay vướng chân của hấn.

“Không đối gặt nhị hoàng huynh, ta cũng đang có ý này.” Minh Trạ̣m thở dài, “Về phần Minh Lễ và Minh Liêm, ta kính nhờ nhị hoàng huynh chiếu cố bọn họ.”

“Đương nhiên rồi.”

“Sau này nhị hoàng huynh đăng cơ, e rằng ta không thể tiến đến đế đô.” Cho dù như thế nào thì hiện tại Minh Trạ̣m rất chán ghét thái độ lãnh khốc như vậy của Phượṇg Minh Lan. Tuy rằng thân phận của hai người có phân chia cao thấp nhưng Minh Trạ̣m cũng có lòng tự tôn của mình.

“Chúng ta vốn là huynh đệ, những điểm tiểu tiết như vậy cũng không cần phải so đo.”

Minh Trạ̣m và Phượṇg Minh Lan chưa ra khỏi hoàng cung thì một tiểu thái giám đã chạy như bay đến rồi quỳ mạnh xuống đất, dập đầu ba cái xuống nền, cất tiếng khóc rờn, “Điện hạ, Nguyễn tân nương nương và ngũ điện hạ mất rồi, Thái hậu nương nương thỉnh điện hạ sang đó ngay.”

Minh Trạ̣m và Phượṇg Minh Lan đều nhìn thấy nỗi kinh ngạc trong ánh mắt của nhau, Minh Trạ̣m lên tiếng trước, “Nhị hoàng huynh có việc thì cứ đi trước đi, ta sẽ an bài mọi chuyện ổn thỏa ở trong phủ trước rồi đến cáo biệt nhị hoàng huynh sau.”

Phượṇg Minh Lan khẽ gật đầu, “Ta đi trước đây.”

Nguyễn Tần tự sát là một lưỡi dao đâm mạnh vào lòng.

Từ trước đến nay mọi người đều là thêu hoa trên gấm, giúp người khi hoạn nạn, giầu đồ bím leo, huống chi đối thủ một mất một còn của Nguyễn tần chính là mẫu thân của Phượng Minh Lan: Ngụy quý phi.

Từ sau khi mẫu thân của Phượng Minh Trữ bị biếm thì hần bắt đầu lâm bệnh, nhưng chẳng thể thính nổi một kẻ nào giống thái y đến chẩn bệnh. Sau khi thái y xác nhận ngũ hoàng tử chỉ bị sốt thì Nguyễn Tần hoàn toàn sụp đổ, nằng tiến nhi tử một đoạn đường rồi lập tức tự sát.

Cho dù Ngụy Ninh đã từng trải qua sự kiện tranh đoạt ngai vàng ở thời tiền triều, lại là một chính trị gia thành thực, nhưng cũng khó tránh khỏi mà phần nộ đối với hành vi thờ ơ của Ngụy thái hậu và Ngụy quý phi, hần hoàn toàn mặc kệ lễ nghi, cả giận hét to trong Từ Ninh cung, “Thái hậu nương nương, cho dù Nguyễn tần có lỗi lầm thì có quan hệ gì đến ngũ hoàng tử? Ngũ hoàng tử là tôn tử của Thái hậu! Hoàng thượng rơi vào tay người ta, Thái hậu nương nương trông nhà cho Hoàng thượng, bảo vệ tôn tử cho Hoàng thượng như vậy hay sao? Một tam hoàng tử tự sát, một ngũ hoàng tử chết ỉu! Đợi Hoàng thượng ngày sau trở về thì Thái hậu nương nương còn mặt mũi gì để nói với Hoàng thượng, chẳng lẽ lại nói các nhi tử của người đều chết hết rồi hay sao!”

Ngụy thái hậu lệ rơi đầy mặt, “Ta cũng không biết, không ai nói với ta về chuyện Minh Trữ lâm bệnh nặng cả

Ngụy quý phi khuyên can Ngụy Ninh, “Người sao vậy? Là Nguyễn Tần tự hại chết nhi tử của mình, có can hệ gì đến Thái hậu đâu! Người đừng ỷ là Thái hậu để tính mà không tuân theo quy củ như vậy!”

Ngụy Ninh hất Ngụy quý phi ra, lạnh lùng nói, “Thái hậu không biết! Như vậy ta hỏi một câu, hậu cung trong tay ai! Tỷ đừng nói với ta là tỷ cũng không biết! Quý phi nương nương, hay cho một quý phi nương nương! Đức hạnh của tỷ như vậy có xứng làm quý phi hay không! Ngay cả làm thị thiếp thì tỷ cũng không xứng!” Ngụy Ninh từ trước đến nay luôn dùng thủ đoạn thâm cao, hần chán ghét những thủ đoạn vô dụng hạ tiện như vậy. Giết chết một ngũ hoàng tử và một Nguyễn quý phi, ngoại trừ làm cho đám triều thần và hoàng thân quốc thích rung mình thì chẳng có tác dụng gì khác! Hành động của Ngụy phi làm cho Ngụy Ninh không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng, trực tiếp bộc phát.

“Người câm miệng đi!” Ngụy quý phi bị đâm trúng nỗi khổ riêng tư trong lòng, một cái tát dừng trên mặt của Ngụy Ninh, khuôn mặt diêm lệ có vài phần vụn vỡ, nằng nói một cách hung tợn, “Chính là ta làm thì sao! Hoàng thượng trở về thì cũng chỉ như thế! Người không vì mình trời tru đất diệt! Chuyện này ta cũng đã làm rồi, đáng tiếc người lại không hề hiểu chuyện, vậy mà cũng mang danh họ Ngụy hay sao! Người có bản lĩnh thì phò Minh Lan lên ngai vàng đi, rồi hăng đến la to vào mặt của ta! Minh Lan làm không được hoàng đế thì tất cả chúng ta đều phải chết! Người thấy Minh Nghĩa chưa? Bị người ta nói giết liên giết! Đó là diệt tử của ta, người không đau lòng thì ta đau! Người đi nói với Phượng Minh Trạ, cái chết của Minh Nghĩa, ta sẽ không để yên cho hần đâu!”

“Nếu tỷ dám động vào Minh Trạ thì ta e là tỷ không ngồi nổi cái ghế Thái hậu đâu, mà thay vào đó là bị tống vào lãnh cung kia kia!” Ngụy Ninh nhìn chăm chăm Ngụy quý phi, “Tỷ ngấm lại cho kỹ đi, tuy Nguyễn gia có tội, bất quá chưa tước hần, tỷ ở trong cung lại chặt đứt đường sống của Nguyễn Tần và ngũ hoàng tử! Tỷ không đọc sách nhiều thì để ta nói cho tỷ biết chuyện Túc Tông hoàng đế năm xưa tước phiên như thế nào, Túc Tông hoàng đế chính là trưởng tử của Hiếu Mẫn hoàng hậu, hần không có gì tệ, chẳng qua đã tâm lại bưng bưng, muốn lột bỏ thái ấp của Trần Nam Vương phủ, cùng Trần Nam Vương phủ chiến tranh hai năm, cuối cùng thì thế nào? Hiếu Mẫn hoàng hậu một tay lập hoàng đế, cũng chính bà ta một tay phế bỏ! Sau đó lập nhi tử của Trịnh thái phi là Sở Vương làm hoàng đế! Tỷ tốt nhất nên biết chính mình ăn mấy bát cơm khô, tỷ dám động vào hần! Tỷ cho là hần hiện tại ở để đô thì tỷ dám động vào hần ư! Chấp chương binh quyền ở Vân Nam là thân tỷ tỷ của hần, cho dù hần có chết thì Minh Lễ và Minh Liêm muốn cầm quyền đều là nằm mơ! Một khi hần chết trong tay của tỷ, đừng nói tỷ bây giờ vẫn chưa phải là Thái hậu, cho dù tỷ có là Thái hậu thì tỷ cũng phải lấy cái mạng của mình ra mà đền cho Trần Nam Vương phủ!”

Trong mắt của Ngụy Ninh bắt đầu nổi lên vô hạn phần nộ, hần rít gào chất vấn, “Tỷ là quý phi cao quý, sinh hạ trưởng tử, tỷ còn cái gì mà không hài lòng cơ chứ! Tỷ thật sự nghĩ rằng Hoàng thượng sẽ không về hay sao? Đầu óc của tỷ như vậy mà dám can thiệp chính sự! Ngụy gia không ngừng tuyệt tử tuyệt tôn thì tỷ sẽ không vừa lòng có phải hay không! Tỷ ngại vị trí của nhị hoàng tử quá vững chắc rồi có phải hay

không! Tỷ nói rất đúng, ta đúng là tạo nghiệt cho nên mới làm đệ đệ của tỷ!”

“Câm miệng hết đi, Hoàng tử mẫu bị mấy người làm cho sắp ngất rồi kìa.” Từ khi Phượng Cảnh Kiên bị bắt cóc, Phượng Minh Lan dần dần chấp chưởng chính sự, thật đúng là đường ra vài phần ý chí sắt đá. Sau khi ra khỏi cung của Nguyễn phi thì Phượng Minh Lan đương nhiên đến thẳng Từ Ninh cung, thấy nơi này âm ỉ một trận, nghe xong một lúc mà tỷ đệ Ngụy gia vẫn chưa có ý dừng lại, hần đành lên tiếng nhắc nhở.

Nội thị cung nữ trong phòng đã sớm bị đuổi ra ngoài, Phượng Minh Lan tự mình rót một tách trà nhỏ, hầu hạ Ngụy thái hậu uống, Ngụy thái hậu hít sâu vào một hơi rồi lại ai oán khóc lóc, “Chuyện của lão ngũ cứ trách ta, cứ trách ta đi...”

Ngụy Ninh lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngụy quý phi, không tiếp tục mở miệng nữa.

Phượng Minh Lan mất đi trợ lực là Lâm Xuân Phong, nay đương nhiên chuyển tâm tư lên đầu của Ngụy Ninh, đây là thân cữu cữu của hần, cho dù mắng có độc địa thế nào thì cũng chỉ vì lo lắng, bởi vì mọi người là thân nhân nên mới mắng như thế.

Hơn nữa Ngụy Ninh thông minh tháo vát, lại là Hộ bộ thượng thư, đương nhiên thủ đoạn cao hơn Lâm Xuân Phong một bậc.

Mặc kệ ngũ hoàng tử chết ỉu là vì nguyên nhân gì, nay Phượng Minh Lan đã phóng lao phải theo lao, khê cần môi, đành phải tiến sâu vào bóng đêm.

“Cữu cữu, chuyện của lão ngũ cũng đã xảy ra rồi, cho dù có tranh cãi đúng sai thì cũng chẳng có ích gì.” Phượng Minh Lan nhẹ nhàng nói, “Sáng nay Minh Trạ nói với ta hần muốn sớm quay về Vân Nam, ta đã chấp thuận.”

Nhịn xuống cơn thịnh nộ trong lòng, Ngụy Ninh dùng thần kinh cứng như sắt thép để suy nghĩ một lúc lâu rồi mới gật đầu nói, “Điện hạ anh minh, lúc này thế tử có thể rời khỏi đế đô, đối với điện hạ mà nói là có lợi nhất.”

Phượng Minh Lan cảm thấy vui vẻ, hần hơi lưỡng lự một chút, “Phụ hoàng vẫn chưa về, dù sao cũng cần có người chấp chưởng sự vụ.”

Ngụy Ninh thở dài một hơi, cau mày nói, “Điện hạ, tuy rằng ta không chấp nhận hành động của quý phi, bất quá chuyện đã đến nước này, ta không có khả năng thiên vị cho người khác! Cho dù là tứ hoàng tử thì cũng không thể! Quý phi nương nung làm Hoàng hậu thì mới có thể lưu cho Ngụy gia một con đường sống, về phía tứ hoàng tử thì ta lại không nắm chắc, cho nên những gì ta sắp nói, điện hạ đừng nghĩ sai lệch.”

“Hoàng thượng bị bắt đã gần hai tháng, trong mười người thì có tám người cho rằng Hoàng thượng không thể quay về.” Ngụy Ninh nói, “Ta rất hiểu Nguyễn Hồng Phi, hần sẽ không giết Hoàng thượng dễ dàng như vậy đâu. Cuối cùng Hoàng thượng cũng sẽ trở về! Nếu điện hạ vội vã đăng cơ, tương lai tình cảm phụ tử của ngài và Hoàng thượng sẽ như thế nào! Đợi Hoàng thượng trở về thì điện hạ sẽ làm sao!”

Phượng Minh Lan hạ xuống nụ cười, nghiêm mặt hỏi, “Cữu cữu nói chắc chắn như vậy, chẳng lẽ cữu cữu cho rằng Nguyễn Hồng Phi sẽ thả phụ hoàng hay sao?”

“Điện hạ, tính tình của một người, cho dù có thật sự xảy ra chuyện gì đột ngột thì nhất định vẫn giữ lại nguồn gốc, ta có ba phần nắm chắc về Nguyễn Hồng Phi.” Ngụy Ninh nhắc nhở, “Điện hạ chớ quên Trần Nam Vương phủ, chẳng lẽ Minh Trạ là kẻ ngốc hay sao? Vì sao hần luôn mồm muốn cứu người? Chẳng lẽ người thật sự tin luận điệu tình cảm phụ tử của hần ư? Điện hạ, trước tiên không nói đến chuyện Vương gia đối với Minh Trạ như thế nào, nếu hần nhân hậu như vậy thì vì sao lại không nghĩ đến tình cảm huynh đệ với Minh Nghĩa? Điện hạ, ngài rất dễ tin người.”

“Nếu không phải nắm chắc thì vì sao Minh Trạ lại thoả mái đồng ý quay về Vân Nam?” Ngụy Ninh thất vọng nói, “Nếu để cho Hoàng thượng trở về từ Vân Nam thì thế diện của điện hạ sẽ đặt ở đâu? Không nói đến điện hạ, cho dù là quý phi nương nung, khi Hoàng thượng truy cứu nguyên nhân cái chết của ngũ hoàng tử thì người cho là mình có thể thoát được hay sao? Đó cũng là nhi tử của Hoàng thượng mà!”

Lúc này Ngụy quý phi mới biết sợ là gì, một tay che mặt, vừa khóc nức nở vừa ghen ngào nói, “Ta cũng không phải là thái y, làm sao ngờ được cơ chứ?”

Ngụy Ninh bị Ngụy quý phi khiến cho phiền chán, trước mắt nhất thời tối sầm, ngay cả sức lực cũng không có, đầu óc choáng váng, thân mình mềm nhũn mà ngã gục, một lúc lâu sau mới nghe Phượng Minh Lan gọi hắn, “Cửu cửu, cửu cửu, cửu cửu bị sao vậy?”

“Không sao.” Ngụy Ninh được Phượng Minh Lan dìu ngồi xuống ghế, lấy lại tinh thần, hắn cầm lấy tay của Phượng Minh Lan, tha thiết dặn dò, “Điện hạ, bốn người huynh đệ các ngươi, trong nháy mắt từ bốn còn hai, Hoàng thượng mà biết chuyện thì sẽ đau lòng đến mức nào. Nay bá quan văn võ trong triều, điện hạ phải nắm chặt thời cơ mà xử lý chính sự cho thỏa đáng để nhận được sự tán thành của bá quan văn võ. Ta tháp tùng Thánh giá nhiều năm, cũng hiểu biết một chút tính tình của Hoàng thượng, ở trong lòng Hoàng thượng thì chẳng có thứ gì quan trọng như triều chính. Tứ hoàng tử tránh né ở Trấn quốc tự, kỳ thật đây là cách làm cực kỳ ngu xuẩn. Sát phạt quyết đoán là thủ đoạn mà kẻ cầm quyền đều phải có, điện hạ, người kiên nhẫn một chút, Hoàng thượng chỉ còn hai người hoàng tử các ngươi, Hoàng thượng sẽ không nỡ động vào các ngươi! Điện hạ suy nghĩ một chút đi, cho dù Hoàng thượng bình an trở về, nếu so sánh giữa điện hạ và tứ hoàng tử thì Hoàng thượng sẽ lập tứ hoàng tử ăn chay niệm Phật làm thái tử hay sao?”

“Năm đó Hoàng thượng đoạt lấy ngai vàng bằng cách nào, với sự hiểu biết của ta thì Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không lập một hoàng tử sợ chuyện mà tránh né.” Ngụy Ninh khẩn thiết nói, “Điện hạ, ngài không nên gấp gáp, đợi sau khi xác định an nguy của Hoàng thượng thì khi đó việc lập thái tử mới là nước chảy thành sông.”

Phượng Minh Lan gật mạnh đầu một cái, “Ta nghe lời cửu cửu.”

.....

P/S: tội nghiệp ngũ hoàng tử -.-, nhớ ngày nào em còn chọc lồng đèn trái lựu của bé Trạm là lồng đèn trái đào, vậy mà giờ em đã thăng thiên.

158. Chương 158: Hoàng Bào

Cuối cùng Minh Trạ không thể đi được, Phượng Minh Lan nghe xong lời khuyên của Ngụy Ninh, sợ Minh Trạ bỗng nhiên lỗi lảo phự thân của hắn từ trong góc ngách nào đó rồi đưa phự thân của hắn quay về đế đô. Nếu như vậy thì Phượng Minh Lan sẽ không còn mặt mũi nào.

Vì vậy hắn thay đổi chủ ý, chết sống cũng không cho Minh Trạ rời đi.

Không chỉ một mình hắn cố gắng giữ Minh Trạ ở lại, kỳ thật bá quan văn võ cũng không muốn Minh Trạ quay về Vân Nam, tuy rằng đế đô vẫn có một chút kiêng kỵ đối với Vân Nam, bất quá trước khác nay khác, trong tình thế các hoàng tử lần lượt chết như vậy thì bọn họ rất cẩn thận châm định hải như Minh Trạ ổn định cục diện ở đế đô.

Có thể từ Trấn Nam Vương ở đế đô, đương nhiên đế đô không dễ loạn lạc.

Lúc này dám đắc tội nhị hoàng tử cũng chỉ có một mình Minh Trạ. Đây cũng là lần đầu tiên bá quan văn võ cảm giác được sự tồn tại của Trấn Nam Vương phủ là một điều có lợi hơn là điều có hại đối với đế đô.

Phượng Minh Trữ cùng Nguyễn tần đều được an táng trang trọng, một người được an táng theo nghi lễ thân Vương, người còn lại được an táng theo nghi lễ quý phi.

Minh Trạ lộ mặt một chút rồi liền kéo Ngụy Ninh hỏi phủ ngũ một giấc, thuận tiện động tay động chân, “Là A Ninh góp lời với nhị hoàng tử để ta lưu lại đế đô đó sao?”

“Lúc này bá quan cũng hy vọng người ở lại đế đô.” Sắc mặt của Ngụy Ninh tiêu tụy, hắn thở dài, “Ta không hy vọng đế đô xảy ra chuyện đổ máu, có người, ít nhất nhị hoàng tử làm việc sẽ lý trí một chút.”

“Ngụy quý phi còn muốn tính nợ với ta ư, tính cái quái gì?” Minh Trạ cầm tay của Ngụy Ninh, rồi cúi người hôn đối phương, trên môi mang theo một nụ cười nhàn nhạt, “Bất quá, A Ninh nói chuyện thật cay độc, vì ta mà nói ra những lời ác ý như vậy.”

Ngụy Ninh giang tay ôm vai của Minh Trạ̣m, “Ngươi cũng đừng an bài người của mình quá mức lộ liễu như vậy ở trong cung. Ta cũng không phải cố ý xả giận dùm ngươi, hành động của quý phi thật sự làm cho người ta rùng mình.”

“A Ninh, ngươi thật sự sẽ ủng hộ nhị hoàng tử đăng cơ hay sao?”

“Minh Trạ̣m, Hoàng thượng và Vương gia cùng mất tích, vì sao Vân Nam yên tĩnh còn để đô lại bất ổn tứ phía như vậy, không phải chỉ vì ngươi đã được sắc phong thế tử.” Ngụy Ninh nhìn khuôn mặt thanh tú của Minh Trạ̣m, ôn hòa nói, “Nguyên nhân là ở chỗ, ngươi đã có hy vọng của mọi người ở Vân Nam. Ngươi ở Vân Nam không lâu nhưng lại làm nên đại sự, cải cách thuế muối, mở ra khu mậu dịch ở biên ải Tây Tạng. Quan trọng hơn là ngươi đã bộc lộ chính thủ đoạn và sự quyết đoán của mình, chân chính khuất phục đám quần thần. Cho nên sau khi Vương gia xảy ra bất trắc, chỉ cần có ngươi thì bọn họ cũng không dám nổi loạn.”

Không thể không thừa nhận tuy rằng ngày thường Minh Trạ̣m không quá đứng đắn, nhưng một khi đứng đắn lại toát lên hơi thở thần bí khó lường mà chỉ có những kẻ cầm quyền mới có được, tựa như hắc miễn cương ngồi trên kim điện, không nói lời nào vẫn có thể lộ ra uy nghiêm hơn cả nhị hoàng tử, đám triều thần rõ ràng là sợ hắn.

Minh Trạ̣m cười he he, lầu bầu bên tai của Ngụy Ninh, “Ta tốt như vậy là ngươi được lợi lớn rồi, đêm nay cho ta làm đi.”

“Chờ ngươi có thể làm được ta thì hẵng nói.” Ngụy Ninh dập nát hy vọng của Minh Trạ̣m một cách không khách khí, mặc dù Minh Trạ̣m nằm bên dưới, bất quá hắn yêu cầu rất nhiều, tất nhiên hắn sẽ đòi Ngụy Ninh phải hầu hạ cho hắn thoải mái trước, sau đó hắn mới bằng lòng cho Ngụy Ninh thượng. Chuyện trên giường cũng không cần nhiều lời, khi kết thúc đều là Ngụy Ninh bế Minh Trạ̣m đi tắm rửa.

Minh Trạ̣m cũng từng có một lần được thượng, không cần phải nhiều lời về kỹ thuật thoắt nát của hắn, Ngụy Ninh suýt nữa đã nằm bẹp trên giường. Mặc khác, Minh Trạ̣m còn vì biểu hiện phong thái nam tử hán đại trượng phu mà hết lòng ôn nhu săn sóc, mặc kệ Ngụy Ninh đã bảo không cần, hắn cứ bế Ngụy Ninh đi tắm rửa, bản thân hắn không đủ sức mà cứ thích phô trương, nhưng vừa đi được vài bước thì làm Ngụy Ninh ngã xuống đất hai lần, khiến Ngụy Ninh đánh hắn đến mức suýt nữa đã thấy tổ tông. Còn trì hoãn canh giờ lâm triều ngày hôm sau.

Từ đó về sau Ngụy Ninh không cho Minh Trạ̣m thượng nữa.

Võ thuật của Minh Trạ̣m rất tệ, cầu xin vài lần nhưng Ngụy Ninh vẫn chỉ nói một câu, “Chờ ngươi có thể làm được ta thì hẵng nói”

“A Ninh A Ninh A Ninh A Ninh...” Minh Trạ̣m bắt đầu niệm thần chú bên tai của Ngụy Ninh, “Để cho ta làm đi, để cho ta làm đi, để cho ta làm đi...”

Ngụy Ninh rất mệt mỏi, sờ sờ mặt của Minh Trạ̣m, “Ngủ trước đi rồi nói sau.”

Minh Trạ̣m chấn động, “Ngươi đồng ý hả?”

Ngụy Ninh nhắm mắt lại, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Buổi tối, Minh Trạ̣m rốt cục vẫn không được như ý. Ngụy An tìm ca ca của hắn hồi phủ, còn Nguyễn Hầu lại đến đây vào lúc đêm khuya.

Tóc của Nguyễn Hầu lại bạc thêm vài sợi, nhưng sắc mặt cũng không quá lụn bại, vẫn giống như Bắc Uy Hầu oai phong lẫm liệt trước kia. Trên thực tế Nguyễn gia đã sớm trở nên vắng vẻ, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Cho dù Nguyễn Hầu đã loại bỏ cái tên Nguyễn Hồng Phi ra khỏi gia phả nhưng tình hình vẫn chẳng có gì chuyển biến tốt.

Nguyễn Hầu cung kính hành lễ.

Minh Trạ̣m nâng tay, “Hầu gia không cần đa lễ, ngồi đi. Đã muộn thế này mà Hầu gia còn đến nơi này của ta, là vì có chuyện gấp hay sao?”

“Vì chuyện của ngũ hoàng tử và nương nương mà trong phủ suy sụp, thần cũng không thể phân thân, chẳng qua việc này quan trọng hơn, không thể không quấy rầy điện hạ lúc đêm hôm khuya khoác.” Giọng nói của Nguyễn Hầu hơi khàn một chút, mắt một nữ nhi và một ngoại tôn, cho dù ý chí sắt đá như thế nào thì cũng phải thương tâm.

“Hầu gia nên bi thương đi.” Minh Trạng hơi an ủi, “Người quá cố đã đi rồi, nếu Hầu gia thương tâm quá mức thì sẽ khiến nương nương ở nơi chín suối cũng không an lòng. Ngay cả phu nhân trong phủ, Hầu gia cũng nên khuyên một chút, hiện tại đang lúc mấu chốt, nhất thiết đừng gặp gì bất trắc.”

Minh Trạng có một bản lĩnh chính là hần luôn nhìn vào sự việc chứ không nhìn người, cho dù đó là chuyện của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hầu làm sai thì không cần phải nói, bất quá nghĩ đến cái mũ trên đầu của Nguyễn Hầu thì trong lòng của Minh Trạng cũng có vài phần cảm thông, thật thắm, một Hầu gia mà lại đến nông nổi này, thật thắm.

Câu nói ngoài miệng của Minh Trạng lại làm cho tâm can của Nguyễn Hầu lên men, suýt nữa đã rơi lệ, hiện tại người trong đế đô chẳng còn ai nể mặt Nguyễn Hầu như xưa, vậy mà Minh Trạng vẫn có thể nói ra những lời này, làm sao lại không khiến Nguyễn Hầu sinh ra cảm động.

Cho nên Nguyễn Hầu càng hạ quyết tâm, âm thầm cắn răng một cái rồi thở dài, “Ước chừng hai tháng Hoàng thượng vẫn chưa quay về đế đô, nhị hoàng tử lại giết tam hoàng tử, sau đó còn xuống tay đối với ngũ hoàng tử...”

“Hầu gia, xin đừng lên tiếng!” Minh Trạng gào to một tiếng, trong lòng thấp thoáng nỗi giận, lão già chết tiệt này, lại giả bất thiện, dụng tâm hiểm ác mà!

“Nay ai mà không biết, điện hạ có thể ngăn miệng của thần lại, nhưng có thể ngăn miệng của vạn dân hay không?” Nguyễn Hầu đã thông suốt, nếu Phượng Minh Lan đăng cơ thì Nguyễn gia tuyệt đối không có đường sống, cầu phú giữa hiểm nguy, năm đó hần chọn mặt gửi vàng đúng người, nay vẫn có thể tiếp tục làm như vậy!

“Điện hạ, Hoàng thượng không ở đây nên ba vị hoàng tử lớn tuổi phải chủ trì đại cục của đế đô, nay tam hoàng tử đã mất, tứ hoàng tử bị ép vào chùa, trong triều chỉ còn lại một mình nhị hoàng tử.” Nguyễn Hầu như một con hùng sư đầy bi phẫn, cả giận nói, “Tuy nhị hoàng tử là hậu duệ của thiên hoàng, nhưng lại không màng cốt nhục huynh đệ, tự mình giết hại thủ túc, người như vậy làm sao có thể ngồi trên ngai vàng!”

“Nếu Hầu gia đến chỗ của ta để nói những lời này thì thỉnh ngài lập tức đi ra ngoài!” Minh Trạng chuẩn bị đuổi người.

Nguyễn Hầu dừng lại một chút, thấy Minh Trạng tức giận, hần lập tức thay đổi thanh âm, cung kính nói, “Thần có tin mật báo muốn hồi bẩm.”

“Thần biết Nguyễn Hồng Phi vốn là kẻ xảo quyệt, hiện tại điện hạ ở ngoài sáng, hần ở trong tối, muốn bắt lấy hần thật sự không dễ.” Nguyễn Hầu nói, “Thần muốn đề cử với điện hạ một người, người này thì có thể giúp điện hạ một tay.”

“Ai?”

“Bình Dương Hầu Mã Sâm.” Nguyễn Hầu nói một cách chắc chắn, “Nguyễn Hồng Phi mười tuổi đã đi theo Bình Dương Hầu vào trong quân, Bình Dương Hầu hiểu hần còn hơn cả thần. Chỉ cần Bình Dương Hầu chịu hỗ trợ thì Nguyễn Hồng Phi muốn khuấy đục đế đô này cũng không thể không hiện thân. Chỉ cần hần hiện thân, với lực lượng của điện hạ cùng sự hiểu biết của Bình Dương Hầu đối với hần thì muốn bắt hần chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Câu này còn giống tiếng người một chút, “Ta sẽ cân nhắc. Nếu Hầu gia không còn chuyện gì thì có thể quay về nghỉ ngơi.”

Móng của Nguyễn Hầu cũng rất nặng, không chịu đứng dậy mà cứ tiếp tục nói, “Hoàng thượng sẽ bình an trở về, việc nhị hoàng tử giết huynh đệ đã đánh mất nhân tâm, tứ hoàng tử thì lại lên chùa, điện hạ là thân đệ tử của Hoàng thượng, ngai vàng chỉ có thể là của ngài.”

Minh Trạng hét to, “Cút!”

Nguyễn Hầu đứng dậy rồi thi lễ, sau đó bình thần lui ra.

Minh Trạng không thể át xuống cơn giận, “Lê Băng, ngươi theo dõi gắt gao lão già này cho ta! Lão già chết tiệt! Lão tặc này xứng đáng bị oxxx!” Hắn xem như lính hội được cảm giác của Triệu Khuôn Dận khi khoác hoàng bào lên người.

Lê Băng lĩnh mệnh rời đi.

Ngày hôm sau, Lê Băng đang dùng bữa tối thì lại gặp được một vị khách hiếm khi đến đây: Phạm Duy.

Giống như cảm thụ của tất cả người đọc sách, Phạm Duy không có cảm giác gì hay ho đối với thủ lĩnh mật thám, đồng thời cũng vì sợ Minh Trạng kiêng kỵ cho nên từ trước đến nay Phạm Duy và Lê Băng không có giao tình gì nhiều.

Lê Băng phái tiểu đồng dâng trà cho Phạm Duy, khiêm tốn nói một câu, “Nơi này của ta không có trà ngon, mong là tiểu Phạm đại nhân có thể uống được.”

“Ta đến chỗ này của Lê đại nhân cũng không phải để uống trà.” Phạm Duy cười một cái, hắn lớn hơn Minh Trạng vài tuổi, đi theo Minh Trạng hồi hải ngược xuôi bao nhiêu năm trời, trung thành tận tụy, xem như tâm phúc đệ nhất của Minh Trạng. Lão Phạm đầu tư rất cực đã được đền bù thỏa đáng, làm cho không ít người phải đỏ mắt ghen tỵ.

Phạm Duy ôn hòa nói, “Nghe thế tử nói ngày hôm qua Bắc Uy Hầu nói ra vài điều không nên nói, làm cho thế tử thật sự tức giận.” Đúng là Minh Trạng bực bội cả đêm, đến buổi sáng còn hùng hùng hổ hổ mắng Nguyễn Hầu một lúc lâu rồi mới chịu đi dùng bữa.

Lê Băng cười cười.

Phạm Duy than nhẹ, “Điện hạ ở trong cung năm năm, Hoàng thượng săn sóc từng li từng tí cho điện hạ, thật sự là còn tốt hơn cả các hoàng tử. Mặt khác, tình cảm của điện hạ đối với Hoàng thượng lại thâm hậu hơn so với Vương gia của chúng ta. Hay, hiện tại trong các hoàng tử ở đế đô này có ai chân chính ngóng trông Hoàng thượng bình an hay không, điện hạ chỉ là diệt tử mà lại có tấm lòng như vậy, thật sự là hiếm thấy.”

Sắc mặt của Lê Băng khẽ động, “Chẳng lẽ tiểu Phạm đại nhân không đồng ý đối với việc bị kiềm giữ như vậy hay sao?”

“Đương nhiên không phải.” Phạm Duy nói, “Điện hạ tài cán được thế nhân chú mục, hẳn trọng tình trọng nghĩa, đối với thuộc hạ như chúng ta là một chuyện tốt. Ai lại hy vọng đi theo chủ tử bạc tình bạc nghĩa cơ chứ? Lê đại nhân không cần đa tâm, cho dù hiện tại Vương gia trở về, người cảm thấy đại công tử và tam công tử có thể lay động được địa vị của điện hạ hay sao?”

“Không có khả năng.” Lê Băng đáp một cách gọn gàng rõ ràng, hoàn toàn không phải là một cấp bậc tiêu chuẩn, chẳng qua trong lòng của hắn đã xem Minh Trạng là chủ tử.

Phạm Duy mỉm cười, “Đúng vậy, địa vị của điện hạ rất yên ổn, địa vị của ta đương nhiên cũng yên ổn. Gia phụ và Vương gia là quân thần nhiều năm, cho dù điện hạ là thế tử hay là tiến xa thêm một bước nữa thì đối với ta đều giống như nhau, chẳng có gì khác biệt. Lời này người khác nói thì có lẽ là giả, nhưng ta nói thì Lê đại nhân chắc phải tin năm phần, có đúng hay không?”

“Tiểu Phạm đại nhân cứ nói đùa, lời của người nói thì từng câu từng chữ ta đều tin.” Lê Băng thâm nghĩ, người cứ nói thẳng đi, văn nhân đúng là dài dòng, thật sự không quen với cái cách nói chuyện rỗng rọc kéo nước như vậy a. Nếu là người khác thì Lê Băng đã sớm mất kiên nhẫn, nhưng vì thân phận của Phạm Duy, Lê Băng thật không dám đắc tội hắn, chỉ đành nghe hắn dài dòng văn vẻ.

Phạm Duy ôn hòa nói, “Ta nghĩ đến tình hình đế đô, nhị hoàng tử rõ ràng là kiêng kỵ điện hạ, nhưng vẫn không chịu để điện hạ quay về Vân Nam, có lẽ nhị hoàng tử muốn xác nhận tin tức của Hoàng thượng cho chắc chắn thì mới bằng lòng để điện hạ quay về.”

“Nếu Hoàng thượng bình an trở về, không nói đến nhị hoàng tử đã mất lòng người, mà ngay cả Hoàng thượng cũng không chấp nhận nhị hoàng tử mưu sát thủ túc như vậy, e là ngay cả Ngụy quý phi ở trong cung cũng sẽ bị liên lụy.” Phạm Duy uống một ngụm trà, “Cho nên nhị hoàng tử là người không muốn Hoàng thượng

trở về nhất. Điện hạ thì lại dốc hết sức muốn cứu giá, ta cân nhắc cho sau này, điện hạ và nhị hoàng tử nhất định sẽ có một trận chiến đấu sinh tử.”

“An nguy của điện hạ, tiểu Phạm đại nhân cứ yên tâm.”

“Có Lê đại nhân thì ta cũng không cần phải lo lắng.” Phạm Duy ôn hòa nói, “Nay tứ hoàng tử trốn ở trong chùa, bất quá là muốn làm ngư ông đắc lợi. Chỉ cần tứ hoàng tử bảo trụ tánh mạng, tương lai Thánh giá trở về, không ai sẽ tranh cùng hấn, thái tử vị không thể tiếp tục trì hoãn. Ta nghĩ điện hạ nhất định phân phó Lê đại nhân bảo hộ tứ hoàng tử, có đúng không?”

Lê Băng không trả lời, Phạm Duy than thở, “Điện hạ thật sự là mềm lòng, nhị hoàng tử không thể để cho ngư giá quay về để đô, cho dù cái giá có là gì đi nữa thì hấn đều muốn thỉnh Hoàng thượng quy thiên. Lê đại nhân phân tán nhân thủ, nếu điện hạ có gì bất trắc thì chúng ta đáng chết muôn lần, sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Vân Quý.”

“Nói đến nói đi, tiểu Phạm đại nhân muốn ta đưa tiễn tứ hoàng tử một đoạn đường.” Lê Băng rốt cục hiểu được ý đồ của Phạm Duy.

“Thần làm sao dám có ý niệm này trong đầu.” Phạm Duy thản nhiên nói, “Sinh tử của tứ hoàng tử là chuyện của hoàng thất, không thể đánh đồng với chúng ta. Tứ hoàng tử tâm cơ hơn người, sau khi tam hoàng tử qua đời, hấn chủ động đến quý phủ của chúng ta mạnh mẽ lên án nhị hoàng tử tàn nhẫn, kể nói người ta thị phi chính là người thị phi. Vẫn là câu kia của điện hạ, bọn họ vốn là hậu duệ thiên hoàng, tranh ngôi vị hoàng đế là nhân chi thường tình. Nếu tứ hoàng tử chủ động yêu cầu điện hạ che chở, ngày sau còn có thể nể tình điện hạ. Hấn tâm cơ thủ đoạn như vậy, thế mà điện hạ còn che chở cho hấn, tương lai hấn có cảm kích điện hạ hay không cũng chưa biết chắc, chúng ta chẳng qua chỉ làm đao thương không công cho hấn. Tứ hoàng tử có thủ đoạn xảo quyệt như vậy, nếu hấn đăng cơ thì Trần Nam Vương phủ của chúng ta có chỗ gì tốt cơ chứ?”

Lê Băng nhếch môi, chèn ép Phạm Duy một câu, “Theo tiểu Phạm đại nhân thì nhị hoàng tử đã mất lòng người, tứ hoàng tử lại thủ đoạn âm mưu, cũng không thích hợp đăng cơ, như vậy trong mắt của tiểu Phạm đại nhân thì rốt cục ai là người thích hợp nhất?”

“Ai mà biết được?” Phạm Duy cười một cách nhả nhận, lộ ra hàm răng trắng sáng, một tay chỉ thiên, “Cứ xem thiên ý đi.”

Xảo quyệt! Vậy mà còn không biết ngượng khi nói người ta âm mưu thủ đoạn!

Trong hòng của Lê Băng thì thầm một tiếng, không gật đầu cũng không lắc đầu.

.....

P/S: khiếp em Trạm --, phản công mà bị chê kỹ thuật thậm tệ thế thì cả đời có mà nằm dưới.

159. Chương 159: Địa Chấn

Mùi vị của người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sẽ như thế nào?

Người bình thường không thể hiểu hết, chỉ trong vòng ngắn ngủi một tháng mà đột nhiên mất đi hai nhi tử, Phượng Cảnh Kiên chỉ thở dài một tiếng rồi thôi.

Phượng Cảnh Kiên hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Hồng Phi có con nối dõi hay không?”

Nguyễn Hồng Phi thốn thức, “Ta nhìn thấy tám gương của Tiên đế, cũng thấy tám gương của Hoàng thượng và Vương gia, nào dám lưu lại con nối dõi.”

“Hồng Phi thống hận huyết mạch Phượng thị, không chịu lưu lại con nối dõi cũng là hợp tình hợp lý.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Làm vương làm đế thì hiển nhiên là để hưởng thụ phú quý nhân gian, nhưng cũng phải có được sức chịu đựng mà thường nhân không có. Năm đó khi ta là hoàng tử, tranh như thế nào, đấu như thế

nào thì cả đời này cũng sẽ không quên được. Khi đó ta đã biết sẽ có ngày này, cho nên ta cũng không oán Hồng Phi, các nhi tử của ta sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra phân tranh mà thôi.”

“Bao nhiêu năm rồi, trong lịch sử không hiếm gì đế vương kinh tài tuyệt diệu, làm phụ thân thì đương nhiên phải bảo vệ tất cả tôn tử của mình.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Bất quá ta lại phát hiện có một quy luật. Từ trước đến nay kẻ trải qua chém giết để leo lên ngai vàng, ngồi trên ngôi vị hoàng đế thì cũng sẽ không quá ngu ngốc. Có lẽ là vì biết được muốn chiếm cũng không dễ dàng, vì vậy phải trân trọng. Ngược lại, kẻ đang cơ trong thế cục thái bình lại rất khó xuất sắc.”

Không có một trái tim sắt đá thì không thể làm được hoàng đế, Phượng Cảnh Kiên lắc đầu nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Hồng Phi kinh tài tuyệt diệu, lại không có số làm đế vương.”

Nguyễn Hồng Phi lạnh lùng cười, “Ta cũng chẳng thấy có gì là lạ.”

“Đương nhiên.” Phượng Cảnh Kiên đồng ý, “Hồng Phi còn nhớ Tử Mẫn hay không?”

Nguyễn Hồng Phi cảm thán, “Ta đã dạy hần không ít điều, đương nhiên là nhớ rõ, nghe nói hiện tại hần có giao hảo với thế tử, hai người đã là phượng phượng hòa minh.” (vợ chồng hòa hợp)

Phượng Cảnh Kiên cau mày, nói một cách kinh ngạc, “Tử Mẫn xưa nay cẩn thận, không biết là làm sao có thể đáp lại Minh Trạ? Xem ra hần tương đối kiên đề người.” Nói với Nguyễn Hồng Phi, “Hần tự nhận là có lỗi với người, nếu người xuất thủ đối với hần thì có lẽ hần cũng sẽ không trách người đâu.”

“Thật sự là hài tử ngốc, ta chưa từng trách hần bao giờ cả.” Nguyễn Hồng Phi lắc đầu cười nhạt rồi thở dài, “Cho đến bây giờ Tử Mẫn vẫn đứng ở trung lập, hần thận trọng, lại nghĩ nhiều, chữ Mẫn này thật ra rất hợp với tính tình của hần.”

Phượng Cảnh Kiên nghe thấy những lời này của Nguyễn Hồng Phi thì bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, “Người có thể thả cho hần một lối thoát, thật sự không còn gì tốt hơn.”

“Hoàng thượng đúng là hữu tình hữu nghĩa với Tử Mẫn!”

“Có thể nói là ta đã nhìn Tử Mẫn lớn lên từng ngày.” Phượng Cảnh Kiên cũng không có gì để giấu diếm, “Tuy hần có chút mềm lòng, lại có tật xấu là quá cẩn thận, bất quá cũng là một thần tử có năng lực hiếm có. Ngày sau tân quân đăng cơ, có hần là một cánh tay đắc lực, như thế cũng không phụ tài học của hần.”

Phượng Cảnh Kiên thật sự là một đế vương bại hoại, nhi tử sắp chết hết cả rồi, vậy mà vẫn còn cùng người ta quan tâm đến tân quân.

Sau khi ngũ hoàng tử chết yếu thì đế đô lại yên tĩnh một cách kỳ dị.

Phượng Minh Lan ngại điều tiếng cho nên chỉ an ổn xử lý triều chính, khi Minh Trạ đưa ra ý kiến triệu Bình Dương Hầu quay về triều thì Phượng Minh Lan cũng không phản đối, bất quá lại dốc hết sức ủng hộ phụ thân của Lâm Xuân Phong là Lâm Nghiệp đi tiếp nhận đại cục Tây Bắc do Bình Dương Hầu chủ trì.

Tuy có không ít triều thần phản đối điều này, nhưng Phượng Minh Lan vẫn khư khư cố chấp, có đại thần bèn hỏi Minh Trạ, “Thế tử điện hạ xưa nay anh minh ngút trời, không biết điện hạ cảm thấy chuyện này thế nào?” Đây cũng là lần đầu tiên khi lâm triều có thần tử hỏi ý kiến của Minh Trạ về quốc gia đại sự, hoàn toàn không như ngày xưa, đề phòng Trần Nam Vương phủ như phòng cướp.

Trên mặt của Phượng Minh Lan lộ rõ buồn bực, Minh Trạ thần nhiên nói, “Ta không biết nhiều về đế đô, không tiện xen vào.” Cũng không phải hần thanh cao đến mức không để ý đến chuyện của đế đô, nếu đã ngồi ở chỗ này thì hiện tại Minh Trạ sẽ không tính bứt ra. Chẳng qua hần tập trung quyền lực ở đế đô chứ không phải ở Tây Bắc.

Bình Dương Hầu ở Tây Bắc nhiều năm, Lâm Nghiệp đi mười ngày nửa tháng, muốn tiêu hao thế lực của Bình Dương Hầu quả là chuyện nằm mơ giữa ban ngày!

Trong thời khắc mấu chốt này, Phượng Minh Lan không đem toàn thể nhân thủ tập trung ở đế đô để chờ ngày đoạt quyền mà lại đi dôi mắt về phía Tây Bắc xa tám trăm dặm ngoài kia, Phượng Minh Lan tự tước đi một tay của mình, Minh Trạ cần gì phải bận tâm đến, hần còn vui nữa là đằng khác.

Minh Trạm đi đường rất đặt biệt, bước chân của thanh niên thường rất nhẹ nhàng, nhưng Minh Trạm đi đường lại giống như lão nhân, chậm rì rì a chậm rì rì, vì hắn đi chậm cho nên đám thần tử cũng không thể vượt qua mặt hắn, như thế chẳng phải là bất kính với thế tử Trấn Nam Vương hay sao?

Hà Ngọc ở phía sau che ô cho Minh Trạm, hắn sợ phơi nắng bị đen da.

Bởi vì Minh Trạm thường bị người ta chê cười là dung mạo khó coi, kỳ thật khi hắn soi gương vẫn luôn rất hài lòng với nhan sắc của mình, tuy rằng không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng có thể xem như một tiểu hỏa nhi tuần tú, bất quá bị cười nhạo nhiều cho nên hắn cũng tương đối để ý đến bản thân mình.

Có người nói rằng, một trắng che chín xấu, cho dù có chết thì Minh Trạm cũng không chịu phơi nắng. Hắn chậm rãi xuất cung đi về phủ.

Tuy nhiên thái độ thận trọng của hắn lại làm cho không ít đại thần âm thầm tự an ủi, thế tử vững chãi như thế, trầm ổn như thế, để đồ nhất định cũng sẽ rất yên ổn.

Minh Trạm trở về phủ, hắn không có sự vụ để xử lý giống Phương Minh Lan, bất quá chỉ là một chút công văn truyền đến từ Vân Nam để xem sơ qua, sau đó lại ở trong phòng tránh nắng.

Năm nay để đồ đã bước vào tháng tư nhưng vẫn chưa rơi giọt mưa nào, Sơn Đông, Sơn Tây, Hà Bắc đều dâng tấu chương báo đại hạn, nông dân dựa vào thời tiết để có bát cơm đều thất thu, đại thần trong triều đều bận rộn cứu trợ hạn hán.

Hà Ngọc bưng đến một bát ô mai ướp lạnh to, nếu để Hà Ngọc nói thì hắn phải công nhận thế tử gia nhà hắn là người rất có phúc, cũng không phải nói địa vị của Minh Trạm được tôn sùng như thế nào, mà là nói đến việc Minh Trạm có cái bụng đúc bằng sắt.

Trước kia Hà Ngọc nghe Ôn công công nói, các quý nhân trong cung tỷ như Phương hoàng hậu, kim tôn ngọc quý, cẩm tú lã la chất chồng thành đống, muốn gì có đó, thế nhưng thân thể lại gầy yếu, mùa hè cho dù nóng thế nào, không nói đến nước ô mai ướp lạnh giống như vậy, mà ngay cả băng cũng không dám dùng, chỉ có thể để cung nữ vẩy nước xuống nền đất nhiều một chút mà thôi. Hoa quả hơi lạnh cũng ăn không được, cứ truyền Thái y ăm ỉ quanh năm suốt tháng.

Có phúc mà hưởng không được, như vậy chẳng phải là vô phúc hay sao?

Trong khi Minh Trạm cái gì cũng có thể ăn, cái gì cũng dám ăn, có một lần Minh Trạm cùng Phương Cảnh Nam cãi nhau một trận, hắn đem luôn con khổng tước mà Phương Cảnh Nam yêu thích đi nhổ lông rồi chưng cách thủy mà ăn, bị Phương Cảnh Nam mĩa mai là lợn rừng đầu thai, chỉ biết ăn tạp.

Hà Ngọc cầm lấy cái chén nhỏ bằng ngọc phỉ thúy, từ bát to múc ra chén nhỏ rồi dâng lên cho Minh Trạm, màu tím trong suốt của nước ô mai chua chua ngọt ngọt rất hợp với cái chén xanh như bích thủy, thật là đẹp mắt. Minh Trạm tán thưởng một lúc, ngửa đầu uống một ngụm cạn sạch, cứ như thế uống liền ba chén mới cảm thấy đã.

Minh Trạm oán giận nói, “Thật sự là phiền phức, người cứ đưa cho ta cái bát lớn để ta uống một lần cho xong, cần gì phải múc hết lần này đến lần khác, lắm chuyện, chỉ tổ mất công mà thôi.”

Hà Ngọc vừa cười vừa khuyên nhủ, “Điện hạ tuần kiệt như vậy, nếu để người ta nhìn thấy điện hạ cầm cái bát còn to hơn cái mặt gấp ba lần để húp nước thì chẳng phải là chướng tai gai mắt hay sao? Thừa Ân Hầu là người lịch sự tao nhã, nếu để Hầu gia nhìn thấy thì chắc chắn sẽ chê cười điện hạ lỗ mãng cho xem.”

Minh Trạm hỏi một cách nghi hoặc, “Chẳng phải như vậy mới ra khí khái của nam tử hán hay sao? Người có nghe qua câu nam tử hán đại trượng phu, mồm to ăn thịt, bát lớn uống rượu chưa?”

“Nô tài chưa từng nghe qua, điện hạ nghe được từ đâu vậy?” Hà Ngọc vừa cười vừa thu dọn, miệng thì nói với Minh Trạm, “Điện hạ cũng không phải lực lâm đạo tặc, cần gì phải học theo mấy thứ đó. Vương gia của chúng ta từ trước đến nay luôn chú trọng quy củ, giờ tay nhắc chân chỉ hận không thể vẽ thành thước đo tiêu chuẩn, trong phủ có ai mà không tuân theo quy củ đâu? Với lại điện hạ có dung mạo nhã nhặn như vậy, có học theo mấy thứ kia thì cũng không giống.”

Minh Trạm bỗng nhiên từ trên nhuyển tháp nhảy xuống, kéo Hà Ngọc đứng trước gương soi chiều cao, tốt rồi, tuy rằng Minh Trạm tăng trưởng chậm nhưng Hà Ngọc còn tăng trưởng chậm hơn cả hẳn. Thấy trong gương mình cao hơn Hà Ngọc hai đốt ngón tay, Minh Trạm thỏa mãn nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai của Hà Ngọc, “Cần phải cố gắng a.”

Hà Ngọc rầu rĩ nghiêm mặt, giả bộ không vui, “Điện hạ cứ chê cười nô tài.”

“Có chê đâu...” Minh Trạm vui vẻ an ủi Hà Ngọc, bỗng nhiên Phương Thanh nhẹ nhàng tiến vào, thấp giọng bẩm báo, “Điện hạ, Lê đại nhân cầu kiến.”

Bàn tay của Minh Trạm dừng trên vai Hà Ngọc liền cứng đờ, hẳn cười nói, “Để Lê Băng tiến vào.”

Hà Ngọc thì lễ, bưng chén bát xuống.

Lê Băng vừa vào cửa thì câu đầu tiên chính là, “Điện hạ, phụ thân của Vĩnh Định Hầu đã qua đời.”

Trong lòng của Minh Trạm đột nhiên căng thẳng, sắc mặt chậm rãi âm trầm, lạnh giọng hỏi, “Chuyện từ khi nào? Vì sao mà chết?”

“Lão nhân gia đã sớm không khỏe, bảo là trúng nắng nóng, nhất thời chịu không được mà ra đi.” Lê Băng tiếp tục trả lời, “Trước khi qua đời đã gọi Thái y, Thái y cũng bảo là không tốt, kê khai đủ loại thuốc, nhưng rốt cục vẫn không giữ được lão nhân gia.”

Minh Trạm nhanh chóng phân phó cho Phương Thanh, “Thay y phục cho ta, người đi gọi Thái y trong phủ, bảo Lý Minh đến Thừa Ân Hầu phủ, không, đi Hộ Bộ thỉnh Thừa Ân Hầu lại đây, cùng ta đến Vĩnh Định Hầu phủ chia buồn.”

Ngụy Ninh đến rất nhanh, Minh Trạm đã thay đổi một bộ y bào màu xanh nhạt, cũng đã chuẩn bị sẵn xiêm y cho Ngụy Ninh.

Ngụy Ninh cởi ra quan phục, cau mày hỏi, “Vì sao trong lúc quan trọng như vậy mà lão nhân gia lại ra đi? Thật sự là phiền càng thêm phiền.”

“Thêm phiền?” Minh Trạm cười lạnh, “Không biết là thiên ý hay thật sự là thêm phiền.”

“Như thế, Vĩnh Định Hầu ắt là phải làm đại tang.” Muốn chọn người thay thế chức vị Cửu Môn Đề Độc thật sự rất khó, Ngụy Ninh ngưng mày cân nhắc một lúc, để người hầu giúp thay thường phục.

“Đại tang là được rồi.” Minh Trạm đã sớm có đối sách, trầm giọng nói, “Tuy nhị hoàng tử là trưởng tử, bất quá triều đình chưa lập thái tử, ta thì đã sớm được phong làm thế tử, Cao Tổ hoàng đế đã đích thân viết trong chương lễ nghi Thế tử Trần Nam Vương, siêu phẩm, cao hơn thân vương, thấp hơn Hoàng thái tử. Hiện tại hẳn vẫn chưa cao hơn ta đâu.”

Cao Tổ hoàng đế thường làm những chuyện khiến người ta không ngờ được, việc hẳn định nghĩa phẩm cấp của Trần Nam Vương càng chứng minh điểm này. Năm đầu tiên Cao Tổ, bởi vì Lễ bộ phải làm ra đại lễ phục cho Trần Nam Vương cùng một loạt lễ nghi tiêu chuẩn, khiến cho bọn họ phải mất cả năm trời đầu vô mồm với nhau.

Ngụy Ninh quay lại nhìn Minh Trạm rồi hỏi hẳn, “Người nghi ngờ là nhị hoàng tử làm ư?”

“Không, ta cũng không phải nghi ngờ nhị hoàng tử, chẳng qua chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho Vĩnh Định Hầu làm đại tang, nhị hoàng tử tuyệt đối không thể buông tha cho cơ hội này, hẳn sẽ để chức vị Cửu Môn Đề Độc của Vĩnh Định Hầu thay thế bằng người của hẳn. Mà ta thì tuyệt đối sẽ không ngồi xem chuyện này xảy ra.” Minh Trạm đã tỉnh táo trở lại, hẳn ngồi trên nhuyển tháp ngắm nhìn Ngụy Ninh thay thường phục, miệng thì giải thích, “Về nguyên nhân cái chết của lão Vĩnh Định Hầu, có lẽ thật sự chết vì tuổi già, có lẽ là do kẻ ủng hộ nhị hoàng tử gây nên, hoặc là thế lực thứ ba muốn châm ngòi tranh chấp giữa ta và nhị hoàng tử. Tất cả đều có khả năng. Chẳng qua cho dù nguyên nhân có là gì thì trước tiên lưu lại Vĩnh Định Hầu vẫn là quan trọng nhất.”

“A Ninh, người ở Đại Lý tự nhiều năm, đối với tra án cũng có kinh nghiệm.” Minh Trạm nhìn vào mắt của Ngụy Ninh một cách nghiêm túc, “Lần này ta muốn nhờ người.” Hơn nữa thân phận quốc cữu của Ngụy Ninh cũng rất có sức thuyết phục.

“Người yên tâm, có gì kỳ lạ thì ta sẽ nói ra.”

Vĩnh Định Hầu từ nha môn chạy về phủ, trong phủ nam nữ già trẻ đã khóc xuyên thấu trời xanh, tuy Vĩnh Định Hầu đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng lúc này sắc mặt vẫn trắng bệch, thân hình bị kiềm hãm, bị thương trở dậy, hai hàng lệ tuôn khỏi đôi mắt hổ.

Vĩnh Định Hầu vừa mới quỳ xuống bên cạnh thân xác của phụ thân mà khóc rống vài tiếng thì nữ quản gia đã hoang mang chạy đến truyền lời, “Hầu gia, thể tử điện hạ của Trấn Nam Vương phủ và Thừa Ân Hầu dẫn thái y đến quý phủ của chúng ta. Đại quản gia đang nghênh đón, truyền lời thỉnh Hầu gia sang đó nói chuyện.”

“Ta biết rồi, để ta chỉnh trang lại một chút rồi lập tức sang đó.” Vĩnh Định Hầu gạt lệ, sửa sang lại dung nhan, Trại phu nhân cũng đứng dậy, nức nở hỏi, “Hầu gia có muốn thay đổi xiêm y hay không?”

Vĩnh Định Hầu lắc đầu thở dài, “Không cần, không nên để điện hạ đợi lâu.”

Vĩnh Định Hầu dốc sức vì triều đình đã nhiều năm, làm sao lại không biết phụ thân của hắn qua đời rất trùng hợp? Minh Trạng cấp tốc đến đây hiển nhiên là biết được tin tức. Kỳ thật Vĩnh Định Hầu cảm thấy Minh Trạng không tệ, ít nhất thể tử Trấn Nam Vương thật sự có lòng muốn cứu giá. Vì vậy hắn chỉ hơi chỉnh trang lại một chút rồi nhanh chóng ra ngoài đại sảnh.

Trước tiên Minh Trạng chia buồn vài câu với Vĩnh Định Hầu, Vĩnh Định Hầu cũng khách khí lại vài câu, sau đó Minh Trạng nói, “Không dối gạt Hầu gia, ta ở phủ biết được chuyện của lão Hầu gia, thật sự bi phần. Để đồ đang ở trong hoàn cảnh nào, ta nghĩ Hầu gia đương nhiên biết rõ hơn ta, lúc này lão Hầu gia lại qua đời, có lẽ có người muốn cho Hầu gia phải đại tang. Nếu Hầu gia có gì nghi ngờ, ta đã dẫn theo thái y của Trấn Nam Vương phủ đến đây, Hầu gia cứ yên tâm, tổ tiên của Lâm thái y đã phục vụ cho Vương phủ chúng ta bao nhiêu năm qua, bản lĩnh không thua gì ngự y trong cung.”

“Thừa Ân Hầu ở Đại Lý tự nhiều năm, rất có kinh nghiệm trong tra án xử án. Nếu Hầu gia tin tưởng thì có thể để chúng ta đến trước mặt lão Hầu gia mà bái biệt được không?”

“Thần đa tạ điện hạ.” Ai cũng không muốn phụ thân của mình chết oan mạng, Vĩnh Định Hầu đương nhiên phải làm cho ra lẽ, nhẹ giọng phân phó đại quản gia truyền lời, bảo nữ quyền bên trong lui ra ngoài. Qua một lúc, hắn mới khom người thỉnh Minh Trạng và Ngụy Ninh đi trước.

Xưa nay Minh Trạng rất cẩn trọng đối với những chuyện xảy ra ở đế đô, cho dù chết bao nhiêu người thì lông mày của hắn cũng không hề cau lại, nhưng lần này phụ thân của Vĩnh Định Hầu qua đời, mọi người đang kinh ngạc, chưa kịp khép miệng lại thì Minh Trạng đã âm trầm mặt mày bước ra khỏi Vĩnh Định Hầu phủ. Tốc độ cực nhanh đến mức làm cho quan viên lớn nhỏ của đế đô đều ngạc nhiên muốn rút cằm.

Phượng Minh Lan ở phủ mắng to Minh Trạng là gian xảo, hoàn toàn không để ý đến thể diện của thể tử. Minh Trạng phồng tay trên như vậy, cho dù hắn có đến Vĩnh Định Hầu phủ thì cũng đã mất hết ý tứ, vì vậy chỉ phái người dâng tang lễ rồi thôi.

Quả nhiên đúng như Minh Trạng suy đoán, ngày hôm sau Vĩnh Định Hầu dâng tấu chương bẩm báo trong phủ có đại tang, Phượng Minh Lan thuận thể chấp thuận thì bị Minh Trạng lập tức cản bước.

“Nhị hoàng huynh, ta đã có kế sách vẹn toàn để cứu Hoàng thượng và phụ vương thoát khỏi khốn cảnh, Vĩnh Định Hầu thống lĩnh Cửu Môn nhiều năm, thuần thực đối với binh mã, nếu đối người khác thì e rằng binh tướng sẽ không quen, đến lúc đó sợ rằng sẽ trì hoãn việc cứu viện Hoàng thượng và phụ vương, như vậy chẳng phải là quân thân chúng ta đều mang tội nghiệt hay sao!” Minh Trạng ôn hòa nói, “Mặc dù chuyện của lão Hầu gia làm cho người ta thương tâm, bất quá quân như phụ, nếu vì một chút tiểu hiếu mà làm cho Hoàng thượng và phụ vương lâm nguy thì Vĩnh Định Hầu xem như đã mất đi đại hiếu. Theo ý của ta, tạm thời cứ để tang là được. Ta có thể nói thẳng, nội trong hai tháng, ngự giá nhất định sẽ trở về.”

Hàn lệ chợt lóe lên trong mắt của Phượng Minh Lan, hắn cười hỏi, “Trạng đệ có thượng sách gì, nếu không ngại thì có thể giảng cho ngu huynh biết có được hay không, bá quan văn võ cùng tiếp thu ý kiến, có lẽ sẽ giúp được Trạng đệ một tay. Đến lúc đó phụ hoàng và Vương thúc bình an thì Trạng đệ chính là đại ân nhân của hoàng thất chúng ta.”

Minh Trạm cười một cách thần bí, “Nhị hoàng huynh chỉ cần chờ tin lành từ ta là được rồi. Nếu qua hai tháng cứu không được Hoàng thượng và phụ vương thì ta lập tức quay về Vân Nam, cả đời này nhất định sẽ không đặt chân đến đế đô nữa bước!”

Lời này của Minh Trạm vừa vang lên thì tất cả quần thần đều không có ai dám phản đối, một số quần thần vốn có tính cẩn thận cũng tạm thời dập tắt sự cẩn thận này qua một bên. Vì thế Vĩnh Định Hầu chỉ cần để tang là được.

“Hầu gia vì Hoàng thượng, vì an nguy của đế đô, người nhất định phải bảo trọng thân thể.” Minh Trạm ở ngay kim loan điện trình trọng bày tỏ sự quan tâm sâu sắc đối với Vĩnh Định Hầu.

Phượng Minh Lan cúi mắt xuống, âm thầm suy nghĩ đối sách.

Lần này tan triều, Minh Trạm đi nhanh hơn tất cả mọi người, vừa chớp mắt một cái liền thấy vút qua một cơn gió xoáy, sau đó là biến mất tăm hơi.

Quần thần không khỏi xoa mắt, thầm hoài nghi có phải thể tử điện hạ tu luyện võ công tuyệt thế gì hay không.

Ngụy Ninh rời khỏi nha môn liền đi gặp Minh Trạm, cười nói, “Lần này người được như ý rồi. Có thể lưu lại Vĩnh Định Hầu thì chẳng còn gì tốt hơn. Hắn cùng với Hoàng thượng là quân thần nhiều năm, nói đến trung thành thì miễn bàn.”

Minh Trạm cười híp mắt, “Còn phải cứu Hoàng bá phụ và phụ vương ra nữa thì mới tính là viên mãn.”

“Trong lòng của người đã có diệu kế, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Ngụy Ninh có vài phần tin phục bản lĩnh của Minh Trạm, người này mưu trí đầy bụng, người khác cùng lắm là thuận thế, còn Minh Trạm lại là người tạo ra xu thế. Tuy rằng Minh Trạm luôn thẳng thắn tuyên bố rằng mình là người không thích âm mưu quỷ kế, nhưng trên thực tế, hắn là người có thiên phú khi dùng âm mưu quỷ kế hơn bất kỳ kẻ nào khác, cho nên nói như vậy quả thật là khiêm tốn.

Minh Trạm cười một cách chắc chắn, “Đêm còn dài, chúng ta chơi một ván đi.”

Ngụy Ninh thật sự đau đầu đối với kỹ thuật chơi cờ thối tha của Minh Trạm, đang muốn mở lời từ chối thì Hà Ngọc thấp giọng tiến vào, “Điện hạ, Lê đại nhân có việc gấp muốn bẩm báo.”

“Người đi làm chính sự trước đi.” Có sẵn lý do để viện cớ, Ngụy Ninh không thể không cần.

Minh Trạm đưa tay trùm lên mu bàn tay của Ngụy Ninh rồi nắm lấy, vuốt tới vuốt lui, tâm tình của hắn xem như không tệ, thuận miệng phân phó, “Để Lê Băng tiến vào bẩm báo.”

Lê Băng tiến vào, sắc mặt chán nản, khi nhìn thấy Ngụy Ninh thì hắn sững sốt một chút, thấp giọng nói, “Điện hạ, Vĩnh Định Hầu gặp chuyện, đang bị nguy hiểm.”

Minh Trạm nhất thời không kịp phản ứng, thật lâu sau mới vang lên một tiếng rít gào sắc bén xuyên thấu bầu không khí yên tĩnh của Trấn Nam Vương phủ, “Cái gì!!!”

Lửa giận trong lồng ngực nổ mạnh, Minh Trạm hất tung chiếc bàn vuông đặt trà quả xuống đất, chiếc bàn vuông bằng gỗ hoa lê lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại, tách trà và hoa quả vang lên vài tiếng lộp bộp!

Cho dù Lê Băng hay là Ngụy Ninh cũng chưa từng thấy Minh Trạm tức giận như thế, Lê Băng quỳ xuống, trầm giọng nhận tội, “Thuộc hạ vô năng!”

Hắn khó khăn lắm mới lưu lại được Vĩnh Định Hầu, không ngờ lại bị người ta áp chế, Minh Trạm thở dốc thật mạnh, một lúc lâu sau mới nói, “Không, chuyện này không thể trách người. Ngày hôm qua ta đã đề cập với Vĩnh Định Hầu, phải thị vệ bảo hộ an nguy cho hắn. Là hắn quá bướng bỉnh, hiện tại còn lo lắng thanh danh chó má gì nữa! Đúng là ngu xuẩn! Tên hồ đồ chết tiệt! Hắn là...” Không biết vì sao trong mắt của Minh Trạm có cái gì cay cay, nước mắt chảy xuống, hắn cực lực ức chế hô hấp, nhẹ giọng thở dài, “Hắn đáng bị kiếp nạn này. Người đứng lên đi.”

Lê Băng thấy Minh Trạm đau buồn vì chuyện của Vĩnh Định Hầu như thế thì lại càng cảm thấy hổ thẹn. Minh Trạm hít sâu hai hơi, đưa tay lau lệ rồi phân phó, “Vĩnh Định Hầu là một trung thần hiếm thấy, trung tâm lại bị ám sát, thiên lý khó dung. Hoàn cảnh ở đế đô gian nan như thế, ta mất đi Vĩnh Định Hầu, thật

sự rất thương tâm. Người phái người đem thái y trong phủ sang đó, muốn được liệu gì thì cứ quay về mà lấy, tùy cơ ứng biến, phái một đội thị vệ sang đó bảo hộ Vĩnh Định Hầu, đừng để hấn gặp chuyện bất trắc nữa.”

“Dạ. Thần sẽ bảo vệ Hầu gia chu toàn, nếu tiếp tục xảy ra bất trắc thì sẽ tự mang đầu của mình đến cho điện hạ.”

Cảm xúc của Minh Trạng xem như đã vũng vằng một chút, Lê Bằng lĩnh mệnh rời đi, trong nháy mắt lại vòng vèo trở về, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Trong khi Minh Trạng đang ngồi trên nhuỷn tháp, nhẹ nhàng thở dài, bình tĩnh hỏi, “Lại có tin xấu gì hay sao?”

Tuy rằng rất khó mở miệng, cũng không thể không nói, Lê Bằng nói, “Điện hạ, tứ hoàng tử gặp chuyện bỏ mạng.”

Cùng với câu này của Lê Bằng, giữa trời đêm, để đô vang lên một tiếng sét đánh khủng khiếp, ngay sau đó là trời đất chao đảo, sắc mặt của Ngụy Ninh đại biến, dưới chân bước ra một bộ pháp huyền ảo, thân mình trầm xuống, ổn định một chút, hấn đưa tay đỡ lấy Minh Trạng rồi kéo vào trước lòng ngực, lao ra ngoài cửa như tia chớp, đồng thời quát to, “Địa chấn! Mau chạy ra ngoài!”

.....

P/S: Bác Vĩnh Định Hầu bị thương thôi mà em Trạng làm như là bác bị giết rồi vậy -.-

160. Chương 160: Trở Nên Gay Gắt

Thời gian Võ đế tại vị cũng không dài, nhưng không thể không phủ nhận hấn đã tạo nên một triều đại hưng thịnh.

Trong mắt sử học gia, triều đại hưng thịnh này lại bắt nguồn từ một trận thiên tai.

Minh Trạng vừa đứng vững trên mặt đất thì Trần Nam Vương phủ đã vang lên vô số tiếng kêu la sợ hãi, Minh Trạng rống to, “Đừng thu dọn bất cứ thứ gì cả, nhanh chóng chạy ra ngoài! Đừng đứng dưới tàng cây hay bờ hồ!”

Cùng với tiếng hô to của Minh Trạng là mưa bão tầm tã kéo đến.

Mọi người lại trốn vào trong phòng, dù sao phòng của Minh Trạng cũng rất rắn chắc, trên mặt của Minh Trạng vẫn bình tĩnh, hấn chỉ đạo, “Cho người đến chỗ của đại công tử và tam công tử xem bọn họ có bình an hay không. Với lại bảo đám nha đầu ma ma và thị vệ trong viện đều tiến vào phòng của ta, ở đây rắn chắc, các người vào đây tránh né một chút đi. Các người không cần lo lắng, mọi người nói thiên tử có bách linh hộ thể. Ta là diệt tử của thiên tử, cho dù không có bách linh hộ thể thì cũng có mấy chục thần linh phù hộ cho ta, các người đứng bên cạnh ta thì nhất định sẽ bình an.”

Địa chấn là thiên tai, bất quá lại tạo nên một ít kết quả thần kỳ.

Minh Trạng bình tĩnh như thế cho nên đám hạ nhân cũng chậm rãi an tĩnh trở lại. Một lúc sau, Minh Lễ và Minh Liêm nghiêng ngả lão đảo chạy đến, Minh Lễ tràn đầy lo lắng, cầm tay của Minh Trạng mà nói, “Tứ đệ, chuyện này phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây?”

“Giặc đến thì chặn, nước đến thì ngăn, đại ca không cần sốt ruột.” Minh Trạng bình tĩnh nói, “Ta thấy thời gian địa chấn đã qua đi, trong phủ tạm giao cho đại ca và tam ca. Đại quản gia.”

Lý Minh bước ra khỏi hàng, “Dạ, điện hạ, có nô tài.”

“Phái người đi thống kê xem trong phủ có ai bị thương hay không, thái y chữa trị, phân người ra để chăm sóc.” Minh Trạng phân phó đầu vào đây, “Phòng ốc trong phủ có thể sụp xuống bất cứ lúc nào, các nô tài

chia nhau vào ở những gian phòng rần chắc, lúc này chật chội một chút cũng đành chịu. Đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn. Nếu có chuyện gì thì cứ xin chỉ thị của đại ca và tam ca.”

Minh Lễ nghe Minh Trạ nói như vậy thì bèn hỏi, “Tứ đệ, lúc này ngươi muốn đi đâu?”

Minh Trạ đứng dậy rồi nói, “Đi đến phủ Cửu Môn Đề Đốc. A Ninh, ngươi cũng không biết tình hình trong phủ của mình, có muốn đi hay không, ta đưa ngươi trở về.”

“Trong phủ có Ngụy An rồi nên ta cũng yên tâm.” Ngụy Ninh ở bên cạnh Minh Trạ, cầm tay hắn rồi ôn hòa nói, “Ta cùng với ngươi đến phủ Đề Đốc đi.” Dù sao Minh Trạ cũng là người của Trấn Nam Vương phủ, tuy nhúng tay vào quân chính của đế đô trong tình thế đặc biệt như vậy nhưng thanh danh cũng sẽ bị tổn hại một chút, Ngụy Ninh là người thận trọng, hướng chỉ hắn là thân cứu cứu của nhị hoàng tử, nhưng lúc này hắn cũng không phải gặp chuyện thì né, về công về tư hắn tất nhiên phải giúp Minh Trạ một phen.

Minh Trạ và Ngụy Ninh trao đổi với nhau bằng ánh mắt thấu hiểu, sau đó nói với Minh Lễ, “Chuyện ở phủ trông cậy vào đại ca.”

Minh Lễ gật mạnh đầu một cái rồi nói với Minh Trạ, “Không cần lo lắng chuyện trong phủ, mọi sự lấy an nguy làm hàng đầu.”

Phượng Minh Lan gặp phải khốn cảnh tương tự Minh Lễ lúc trước, khi hắn đối mặt với Minh Trạ thì sẽ phát hiện chính mình giống như rơi vào vũng bùn, đủ loại tâm kế thủ đoạn hoàn toàn không thể thi triển.

Làm thì kém một bước.

Không làm thì khác gì chịu thua.

Khi Phượng Minh Lan nhớ đến việc phân phó thủ hạ của Vĩnh Định Hầu là thống lĩnh Trương Lang tạm thay thế Cửu Môn Đề Đốc ổn định trật tự đế đô thì tướng lĩnh lớn nhỏ của Cửu Môn Đề Đốc đã lĩnh mệnh của Minh Trạ, đều tự ra khỏi thành tuần tra cứu trợ dân chúng.

Ngày hôm sau lâm triều, Minh Trạ gọi Bình Dương Hầu khẩn cấp chạy về đế đô vào triều, Trương Lang Trương tướng quân cũng báo cáo thống kê số liệu dân chúng, khu vực, nhà cửa trong đế đô gặp nạn.

Lại Bộ Thượng Thư cũng phải tán thưởng một câu, “Trương tướng quân cả đêm một nhọc, thật sự có bản lĩnh, quả là hiếm thấy.”

Trương Lang nói một cách khiêm tốn, “Đều là các huynh đệ vất vả, mặt tướng chỉ đảm nhận cái danh mà thôi.” Kỳ thật thể diện này của hắn là Minh Trạ đưa đến, nghĩ đến việc Minh Trạ đã nhắc nhở, Trương Lang sáng suốt không nói ra công lao của thể tử Trấn Nam Vương ngay tại triều đình. Trong lòng lại cảm thấy thể tử diện hạ thật sự có ý tứ.

Phượng Minh Lan cảm thấy hơi dễ chịu một chút, kế tiếp là thảo luận về chuyện cứu trợ thiên tai. Phát gạo phát bột phát lương khô phát lều trại, tất cả đều phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Ngụy Ninh biết rõ tình hình ngân khố của Hộ bộ, vì sao Phượng Cảnh Kiên phải cải cách thuế muối...là vì ngân khố đã không còn ngân lượng.

Minh Trạ tính toán một phen, “Có thể điều động lương thực từ Vân Nam, chẳng qua đường xá xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần. Hơn nữa hiện tại cũng không biết phạm vi thiên tai như thế nào, tồn ngân của Trấn Nam Vương phủ tại đế đô không nhiều lắm, ta chỉ có thể quyền góp hai mươi vạn ngân lượng.” Hắn cũng có đám người phải nuôi dưỡng, nhưng trong việc bảo đảm căn cơ cho chính mình thì Minh Trạ chưa bao giờ là người keo kiệt.

Trấn Nam Vương phủ giàu sang phú quý, Phượng Minh Lan đương nhiên không thể so với Minh Trạ, từ lúc hắn khai phủ đến nay cũng không ngắn, nhưng chẳng lẽ lại đem tất cả tài sản đều dâng lên hay sao? Cái giá thu mua lòng người này thật đắt, Phượng Minh Lan cắn răng một cái rồi nói, “Ta cũng quyền hai mươi vạn để cứu trợ thiên tai, hiện tại chúng ta phải đồng lòng cùng dân chúng đế đô vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Phượng Minh Lan và Minh Trạ đều khẳng khái quyền bạc cứu dân chúng, các đại thần cũng không thể mắt ngơ tai điếc, đều lên tiếng muốn quyền bạc cứu dân chúng, Minh Trạ khen, “Quân làm minh quân, thần làm lương

thần, khi gặp gian nan mới thấy được lòng người, chứ vị đại nhân vì quốc gia như vậy thật sự làm cho Minh Trạng mở rộng tầm mắt. Ngày sau coi đây là lẽ, ta cũng sẽ nói với quan viên ở Văn Nam của mình, nỗ lực góp sức.”

“Nhị hoàng huynh, theo ta thấy thì việc này cứ để Hộ bộ đến làm. Còn việc quyên bạc thì để Thừa Ân Hầu lo liệu, đợi sau khi cứu trợ thiên tai xong, chúng ta sẽ làm bia đá ghi công. Các vị đại nhân quyên bạc nhất định sẽ được ghi danh lên bia đá, được hậu nhân kính ngưỡng.”

Văn nhân hảo danh, không thể không nói chiêu này của Minh Trạng đã bắt trúng mạch của đám lão hồ ly này. Gia đình phú quý, kỳ thật cái loại vất cổ chày ra nước như chúng ta suy nghĩ chỉ là số ít, đại đa số mọi người đều rất vui vẻ khi quyên góp ngân lượng, vật dụng, nấu cơm nấu cháo, cũng tích chút thiện đức, lưu lại thiện danh.

Bất quá thiện danh nói miệng cùng với bia đá của triều đình ghi công lại hoàn toàn có hiệu quả khác biệt.

Minh Trạng vừa dứt lời thì các vị đại nhân đều hùng hổ đòi quyên góp.

“Kỳ thật không chỉ là ngân lượng, nếu trong phủ của chư vị đại nhân có xiêm y, chăn bông cũ hoặc mấy thứ linh tinh không cần thiết, đặt trong nhà cũng chiếm chỗ, sao không thu dọn rồi đem ra ngoài để quyên góp. Mấy thứ này đối với chúng ta thì có cũng được mà không có cũng không sao, quyên góp ra ngoài cho dân chúng thiếu ăn thiếu mặc, cũng có thể làm cho người ta ở sau lưng thán tụng nhiều một chút, có sao lại không làm.” Bỗng nhiên Minh Trạng thở dài, “Trong tình cảnh này, lương thực sẽ khan hiếm, có chút thương gia bất lương chắc chắn sẽ nhân cơ hội mà lên giá, lấy lãi kék sù.”

“Điện hạ không cần lo lắng.” Phủ doãn đề đô rốt cục bắt được cơ hội để nở mày nở mặt, chủ động tiến lên đưa ra chủ ý, “Nếu có đám gian thương đó thì thần nhất định sẽ gán cho bọn họ tội danh nhiều loạn trị an.”

Minh Trạng lắc đầu, cười nói, “Chúng ta là người đọc sách, phải tiên lễ hậu binh thì mới hợp tình hợp lý.”

“Ta cho các người chủ ý thế này, có thể viết bố cáo, nếu có chút thương nhân ổn định giá hoặc miễn phí lương thực cứu trợ thiên tai thì ở nơi phát hàng cứu trợ sẽ đặt một cái lều, bên cạnh lều đặt cột cao ba trượng giăng miếng vải trắng dài khoảng nửa thước, mặt trên do Phủ doãn đại nhân của đề đô đích thân viết tên của hiệu bằng chữ thư pháp lên đó, khi thiên tai chấm dứt thì bọn họ có thể giữ miếng vải đó để lưu niệm.” Minh Trạng nhìn về phía Phủ doãn đại nhân, ôn hòa nói, “Nghe nói Mai đại nhân nổi danh là người viết thư pháp cực kỳ tiêu sái thanh tao, vì dân chúng của đề đô, đành phải vất vả cho Mai đại nhân rồi.”

Phản ứng đầu tiên của Phủ doãn đại nhân là thế tử điện hạ biết ta họ Mai! Suy nghĩ thứ hai trong đầu là điện hạ nói với ta là vất vả! Suy nghĩ thứ ba trong đầu vẫn chưa kịp lóe lên thì hắn đã khẩu đầu xuống đất, trầm giọng nói, “Thần linh mệnh, vốn nên vì dân vì nước mà dốc hết toàn lực.”

Động thái tư bản này của Minh Trạng làm cho rất nhiều thương gia bóp cổ tay, đây cũng là lần đầu tiên thương nhân ở đề đô biết được Minh Trạng lợi hại như thế nào, đương nhiên sau này cho dù bọn họ đau lòng thì cũng phải vui vẻ móc ra càng nhiều bạc để dâng lên. Tất nhiên là bọn họ cũng thu vào càng nhiều lợi nhuận.

Đến tận lúc này Minh Trạng đã hoàn toàn nắm giữ tiết tấu khi lâm triều, hẳn quay đầu nói với Phượng Minh Lan, “Hoàng huynh, mặc dù chuyện Vĩnh Định Hầu gặp nạn đang được điều tra, chẳng qua chức vụ Cửu Môn Đề Đốc không thể bỏ trống như vậy. Trương tướng quân mặc dù có khả năng nhưng bồi phận lại không đủ, ta thấy không bằng cứ để Bình Dương Hầu tạm thời quản chức. Thứ nhất cũng chỉ có Bình Dương Hầu là lão tướng dùng binh, thứ hai Bình Dương Hầu hiểu rõ Nguyễn Hồng Phi hơn bất kỳ ai khác, cũng thuận tiện nghĩ cách cứu Hoàng bá phụ và phụ vương, thứ ba là ngày sau Hoàng bá phụ bình an trở về, Vĩnh Định Hầu bình phục thì Bình Dương Hầu và Vĩnh Định Hầu có thể quay trở về chức vụ ban đầu, cũng tỏ rõ lòng hiếu thảo của chúng ta.”

“Lời này của Trạng đệ tất nhiên là cực ổn thỏa.” Phượng Minh Lan vừa cười vừa cầm tay của Minh Trạng, “Khâm thiên giám đầu.”

“Có thần.”

“Phụ hoàng cả đời là minh quân, khi bốn Vương chủ trì sự vụ của đề đô cũng tự nhận không làm chuyện gì thất đức, rốt cục vì sao thiên ý lại cảnh báo. Các người có đáp án hay không?” Phượng Minh Lan nói, “Các

người ngày ngày xem thiên tượng, vì sao trước khi địa chấn lại không đoán được để cảnh báo? Lần này hy vọng các người có thể chịu một phần trách nhiệm, đừng để triều đình dân chúng thất vọng.” Rốt cục không có kết luận chính xác.

Bất quá đám triều thần không phải kẻ ngốc, thiên tai bị xưng là thiên ý cảnh báo, như nhân gian có yêu quái, có oan tình, để vương ngu si, triều đình có kẻ gian tà, tất cả đều có thể nhận được thiên tượng cảnh báo. Phàm là có bất kỳ thiên tai gì, theo lý nếu không phải hoàng đế tự mình phản tỉnh bồi tội thì chính là Tể tướng bước ra nhận trách nhiệm.

Đương nhiên việc Tể tướng bước ra nhận trách nhiệm có vẻ nhiều hơn.

Vài đại học sĩ đã chuẩn bị tư thế để gánh tội, bởi vì Phượng Minh Lan giống như không hề có mặt ở đây!

Mà nếu Phượng Minh Lan muốn đổ cho Minh Trạ thì cho dù là đám lão hồ ly ở trong triều cũng phải nói một tiếng nhị hoàng tử thật không phúc hậu.

Chuyện đến nước này, Minh Trạ đã hoàn toàn không thêm để ý đến cảm thụ của Phượng Minh Lan, sau khi tan triều thì hần liền quay về phủ trước, Minh Lễ sớm có kinh nghiệm ở Vân Nam, hần đã đem tất cả ngân lượng và lương thực trong phủ kiểm kê đầy đủ, cũng đã an bài chu đáo cho các nô tài bị thương, trong phủ rốt cục khôi phục trật tự.

Minh Trạ phái người đem ngân lượng quyên góp đưa cho Minh Liêm để mang đến Hộ bộ, còn cố ý dặn dò một câu, “Đừng quên biên lai.”

Minh Liêm chắc lưỡi, nói với Minh Trạ, “Đệ thật đúng là hào phóng, dù sao cũng nên lưu chút nội tâm, đừng để người ta bán đứng. Đệ bỏ ra số bạc lớn như vậy, trong phủ của chúng ta tích góp nhiều năm, đương nhiên không tính là gì, nhưng nhị hoàng tử sẽ nghĩ như thế nào đây?”

“Mặc kệ hần nghĩ như thế nào, hiện tại cứu trợ thiên tai quan trọng hơn.” Khi người để ý một người thì đương nhiên sẽ đặc biệt coi trọng tất cả quan điểm của hần, khi người quyết định xem nhẹ một người thì hần muốn nói cái gì hay làm cái gì cũng không liên quan đến người!

Huống chi Minh Trạ thật sự không sợ Phượng Minh Lan.

Là Phượng Minh Lan lộ ra ác ý với hần trước, nay bốn hoàng tử đã đi hết ba, chỉ còn dư lại một mình Phượng Minh Lan, có lẽ các đại thần đều cảm thấy cho dù cái chết của các hoàng tử có liên quan đến Phượng Minh Lan, nhưng Hoàng thượng chỉ còn một nhi tử sót lại, chắc là sẽ không so đo. Phượng Minh Lan đăng cơ là chuyện đã nằm chắc trong lòng bàn tay!

Minh Trạ lại cảm thấy đây là một chuyện thật nực cười, cái lông mao của Nguyễn Hồng Phi mà còn chưa thể đụng đến mà mục nội nó đã đòi đăng cơ, hần cũng không sợ cho người đặt thuốc nổ phía dưới long ý để tiễn Phượng Minh Lan đi Tây thiên gặp tổ tông đâu!

Lúc này không cần nhắc đến chuyện cứu tế dân chúng như thế nào mà lại lôi Khâm thiên giám ra nói những lời như vậy càng khiến Minh Trạ cảm thấy hành động của Phượng Minh Lan thật trơ trẽn: Khi đó hần thật sự là mù mắt nên mới ủng hộ Phượng Minh Lan.

Ngoại trừ địa chấn xảy ra thì tứ hoàng tử cũng đã bị sát hại.

Kỳ thật tứ hoàng tử không phải là người đơn giản, một đao kia của thích khách vẫn chưa trí mạng, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không hề lưu lại. Tứ hoàng tử mặc áo giáp hộ thân, thích khách nhất kích, tứ hoàng tử giả chết ẩn thân, đợi ngày sau Phượng Cảnh Kiên trở về thì sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Kế sách này thật cao minh, tứ hoàng tử có dũng có mưu, chẳng qua vận khí kém một chút.

Hần vốn định nhân cơ hội giả chết, ngay cả Lê Băng cũng bị hần qua mặt. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, tứ hoàng tử ở trên núi, Trần Quốc tự cũng bị địa chấn, sương phòng của tứ hoàng tử hoàn toàn sụp đổ, tứ hoàng tử bị một cây xà ngang nện lên đầu, mất mạng ngay tại chỗ.

Vận khí của tứ hoàng tử thật khiến vô số người phải cảm thán: Thật sự không có số làm hoàng đế.

Vì vậy cái chết của tứ hoàng tử từ ám sát sửa thành gặp nạn trong địa chấn. Đương nhiên tứ hoàng tử là vì cầu phúc cho phụ hoàng nên mới vào chùa, có lòng hiếu thảo nhưng lại gặp nạn. Nay tình hình của đế

đô rất ác liệt, phải trích ngân lượng để cứu trợ thiên tai, vì vậy tang lễ của tứ hoàng tử cũng không được cử hành trọng đại.

Tứ hoàng tử gặp nạn mà chết, mọi người ở khắp nơi vui mừng. Vì tứ hoàng tử chỉ có một nhi tử sơ sinh, chỉ còn lại một lão bà quả phụ Vương phi vừa mới thăng cấp, ngay cả nam nhân ra mặt chủ trì tang sự cũng không có, cho nên nhị hoàng tử vì biểu đạt tình cảm thủ túc thâm hậu, bèn chủ động xin chủ trì tang lễ cho tứ hoàng tử. Đương nhiên đại đa số mọi việc là do Nội vụ phủ phụ trách, nhị hoàng tử chỉ cần lộ diện vài lần là được

Minh Trạm mời nhị hoàng tử đi thăm dân tình gặp nạn, nhị hoàng tử làm sao có thể phân thân, phải phái Trưởng sử trong phủ đến báo danh ở Trấn Nam Vương phủ.

Minh Trạm được lợi rất nhiều trong vụ địa chấn này, bản lĩnh thu mua lòng người của hắn quả thật là bẩm sinh. Cho dù là Phượng Cảnh Nam ngoài miệng thì chê bai nhưng trong lòng lại ghen tỵ. Nhớ đến những gì Minh Trạm đã làm ở Vân Nam thì cũng biết.

Hắn không ngừng chạy đến chạy lui ở khu dân nghèo gặp nạn nghiêm trọng, tự mình hỏi thăm cuộc sống sinh hoạt của dân gặp nạn, làm cho một đám quan viên nhỏ to của đế đô đều đỏ mặt, vì thế mọi người phải mặc xiêm y đi ra vấn an dân gặp nạn, cho dù chỉ là giả vờ nhưng đổi lại được cái thanh danh.

Ban đầu Hộ bộ còn tưởng rằng thiếu chút nữa sẽ sàu đến bạc tóc cho chuyện trích ngân khổ cứu tế thiên tai, nhưng ngược lại mọi chuyện lại tiến hành rất thuận lợi. Càng thần kỳ ở chỗ chẳng những không xuất hiện chuyện lên giá ào ào, mà trên thực tế lại không hề thiếu thương nhân quyên gạo quyên bột quyên lương thực, những gia đình phú quý trong thành cũng quyên góp xiêm y và chăn bông cũ, mặt khác binh lính hộ thành vẫn duy trì trật tự, dưới sự chỉ đạo của thái y ở Thái y viện, bọn họ tiêu diệt sạch sẽ căn nguyên của dịch bệnh, Thái y viện cũng phối hợp với các y quán đi ra ngoài chữa trị cho dân chúng bị nạn. Một loạt hành động này làm cho cả đế đô từ khốn trương vì tai họa dần dần trở nên trật tự và ổn định như trước.

Minh Trạm cũng không phí công vô ích, hắn trở thành người tốt thật sự trong đám người giả nhân giả nghĩa, mọi người bỗng nhiên hiểu được, ôi chao, trước kia cảm thấy Trấn Nam Vương phủ xa tận chân trời, hóa ra thế tử điện hạ lại bình dị gần gũi như vậy, thương dân như con.

Chẳng những dân chúng cảm thấy Minh Trạm là người tốt, ngay cả một ít quan viên chính trực của triều đình cũng âm thầm khâm phục hành động của Minh Trạm, gỡ thủ đoạn thì dễ rồi, kỳ thật đại đa số quan viên đã có thói quen gỡ thủ đoạn, bất quá liên tục gỡ thủ đoạn hơn phân nửa tháng thì chuyện này sẽ làm ảnh hưởng đến vấn đề thanh danh.

Mọi người đều cảm thấy có thể là người này thật sự muốn làm một chút chuyện gì đó.

Bởi vì người ta là thế tử của Trấn Nam Vương phủ, dốc hết sức ở đế đô cũng chẳng có gì hay ho.

Đương nhiên trong lúc này Phượng Minh Lan vẫn còn đang ở đó, nhưng Phượng Cảnh Kiên đã có hai vị hoàng tôn, mọi người đều không lo lắng đến khả năng kế vị của Minh Trạm. Ở trong lòng thần phục nhưng đồng thời cũng có một chút hâm mộ ghen tỵ đối với các đồng liêu ở Vân Nam.

Sự anh minh và quả quyết của Minh Trạm hoàn toàn được biểu lộ trong trận thiên tai này, mấu chốt là hắn còn có một trái tim dịu dàng và chân thật. Thịnh thoảng cũng sẽ có một vị đại thần thâm hận trong lòng, vì sao thế tử điện hạ không phải là nhi tử của Hoàng thượng? Vì sao không phải do Hoàng thượng sinh ra cơ chứ?

Về phần hành vi của mình có thể làm cho Phượng Minh Lan phẫn nộ và ghen ghét hay không thì Minh Trạm căn bản không thêm bận tâm, cho dù Phượng Minh Lan có bản lĩnh thì cũng không dám động vào một cọng tóc gáy của hắn.

Càng làm cho Phượng Minh Lan nổi cơn thịnh nộ là Minh Trạm đã công bố có tin tức của Hoàng thượng, Phượng Minh Lan phải người ngày đêm theo dõi chặt chẽ Trấn Nam Vương phủ, đi theo mật thám của Trấn Nam Vương phủ để tìm kiếm manh mối, nhưng lại bị phát hiện hai lần, nhân thủ bị tổn hại hơn phân nửa.

Hắn không giống Minh Trạm, Minh Trạm hiện tại đã là chủ nhân danh chính ngôn thuận của Trấn Nam Vương phủ, thủ hạ của Minh Trạm đều là người của Trấn Nam Vương phủ, hắn có ngân lượng, có thanh danh, lại quang minh chính đại nuôi dưỡng nhân tài. Còn Phượng Minh Lan chỉ mới khai phủ hơn tám

năm, trước kia khi có Phượng Cảnh Kiên, tuy là hãn cũng dưỡng những người này, nhưng đều phải lén lút, không được để lộ ra ngoài.

Vì vậy nhân thủ thật sự rất hạn hẹp. Cả đám người bị diệt hết phân nửa khiến Phượng Minh Lan đau lòng đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể băm thây Minh Trạ thành vạn đoạn.

Đám hạ nhân bị giết của hãn xem như xác chết vô chủ, Minh Trạ cùng Bình Dương Hầu thương nghị, rốt cục không đi truy cứu gây khó dễ cho Phượng Minh Lan, trái lại ném cái bô lên đầu của Nguyễn Hồng Phi.

Trước kia dân chúng chỉ biết Nguyễn Hồng Phi là đạo tặc bị truy nã, đây cũng là do triều đình họa ảnh đăng bố cáo.

Nay Minh Trạ cùng Bình Dương Hầu đem những chuyện sát nhân ở trong thành ném lên đầu của Nguyễn Hồng Phi, dân chúng nhúng vai, hóa ra Nguyễn Hồng Phi là phần tử khủng bố không có chuyện ác nào mà không làm được.

Đương nhiên Minh Trạ vì hoàn toàn bôi nhọ Nguyễn Hồng Phi mà còn lập ra vài sự kiện bất lương khiến cho Nguyễn Hồng Phi xứng đáng bị sát ngàn đao, phái người tuyên truyền khắp phố phường ngõ nhỏ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng của Nguyễn Hồng Phi còn thối hơn cả hằm cầu thánh sáu.

Sau đó, còn đăng bố cáo, kẻ nào cung cấp tung tích của Nguyễn Hồng thì sẽ được triều đình trọng thưởng. Hoàng kim vạn lượng, ban thưởng công tước, thừa kế từ đời này sang đời khác.

Tiền tài sẽ động lòng người, Minh Trạ cười lạnh, Nguyễn Hồng Phi có thể cam đoan thủ hạ của hãn sẽ trung thành tuyệt đối với hãn hay sao?

Nguyễn Hồng Phi đánh giá Minh Trạ bằng một câu: Không gió cũng có thể quạt khởi sóng cao ba thước.

Diêu Quang bưng trà cho Phượng thị huynh đệ, vẻ mặt mất hứng. Nhiều ngày nay đều là Diêu Quang săn sóc sinh hoạt của Phượng thị huynh đệ, Phượng Cảnh Kiên cũng thích tính cách hoạt bát của hãn, cười hỏi, “Sao vậy? Hồng Phi khi dễ người hay sao?” Giọng điệu thân quen như thể chính mình không phải là phạm nhân mà là khách quý ở nơi này.

Cơn giận tích tụ trong lòng của Diêu Quang đã lâu, nay mới có thể xả ra, hãn cảm giận nói, “Còn ai ngoài cá tên quỷ thể tử đáng bị sát ngàn đao kia! Sai khiến người ra ngoài nói hươu nói vượn, làm hỏng thanh danh của tiên sinh nhà ta! Uống công tiên sinh thấy hãn cứu tế thiên tai vất vả, còn tặng cho hãn mấy ngàn cân lương thực. Thật sự là tiểu nhân, ngụy quân tử!”

Phượng Cảnh Nam không có gì để nói đối với hành vi cướp ngự giá cứu tế thiên tai này của Nguyễn Hồng Phi, thần kinh đúng là thần kinh! Nhưng Phượng Cảnh Kiên thì lại tán thưởng, “Hồng Phi thật sự là ân oán rõ ràng, có khí khái của đại trượng phu.”

“Ta không dám nhận.” Nguyễn Hồng Phi bước vào, nói với Diêu Quang, “Người đi chiêu cố Thiên Xu đi.” Địa chấn cũng lan đến trang viên này của hãn, sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi tái nhợt và mệt mỏi, hãn xoa xoa mi tâm, nói một cách tiếc nuối, “Thật sự là kỳ quái, thiên tai như vậy mà cừu nhân của ta chẳng chết móng nào.”

Nói như vậy, dù là Phượng Cảnh Kiên cũng không có cách nào nói tiếp. Trong khi Phượng Cảnh Nam lại nhìn Nguyễn Hồng Phi mà cười lạnh, “Cừu nhân của ta cũng không chết.”

Phượng Cảnh Kiên đành phải bàn chuyện chính sự, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Tình hình thiên tai ở ế đồ nghiêm trọng lắm sao?”

“Có bạc thì thiên tai nào cũng có thể vượt qua.”

Nét mặt già nua của Phượng Cảnh Kiên trở nên lúng túng, Hộ bộ ngoại trừ năm trăm vạn lượng cuối cùng thì chẳng còn hiện ngân dư thừa nào nữa, tính nết ế vương của Phượng Cảnh Kiên lại phát tác, hãn phát sầu thay các đại thần ở ế đồ, Phượng Cảnh Nam khuyên ca ca của hãn, “Đừng lo, có Minh Trạ mà, hãn rất biết cách moi bạc.”

Đối với bản lĩnh này của Minh Trạ thì Phượng Cảnh Nam hết sức tin tưởng, tiểu tử này có cái miệng nói hươu nói vượn, lừa gạt khắp nơi. Cho dù không có bạc thì Minh Trạ cũng có thể moi ra bạc.

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Bản lĩnh của điện hạ thật sự khiến người ta tán thưởng, hẳn chẳng những không dùng ngân lượng của quốc khố mà còn kiếm lợi được một chút. Chỉ tiếc hiện tại có lẽ nhị hoàng tử đang hận không thể nghiền xương thể tử thành tro, hẳn đang liên hợp với Khâm thiên giám chuẩn bị gán tội cho thể tử, đuổi thể tử về Vân Nam.”

Sắc mặt của Phượng Cảnh Nam và Phượng Cảnh Kiên đều cứng đờ, vẫn là Phượng Cảnh Kiên khôi phục vẻ ung dung trước, vỗ tay của đệ đệ, “Minh Trạ sẽ lưu lại cuối cùng.”

“Chuyện đó, hẳn...” Phượng Cảnh Nam rất yên tâm đối với Minh Trạ, nhi tử của hắn chưa từng nếm mùi khổ sở, cho dù là ngày thường Phượng Cảnh Nam muốn chiếm lợi từ Minh Trạ cũng phải cân nhắc trước sau. Phượng Cảnh Nam tính toán khả năng của Phượng Minh Lan, trong lòng lại cảm thấy thương xót, bất quá nghĩ đến Phượng Minh Lan dù sao cũng là trưởng tử của ca ca nhà mình, bèn an ủi, “Minh Trạ sẽ không xuống tay đối với Minh Lan, cùng lắm thì quay về Vân Nam là được, hẳn cũng không phải kẻ ngốc.” Lời này thật lòng là có chút giả tạo. Trước khi Minh Trạ hạ sát Minh Nghĩa cũng không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, hẳn là cái loại người đặc biệt nhẫn nhịn, ai muốn hắn chết thì hắn sẽ lấy mạng kẻ đó trước.

Hơn nữa từ trước đến nay Minh Trạ không làm thì thôi, đã làm thì thẳng tay không thương tiếc!

Nguyễn Hồng Phi cũng hiểu được tuy Phượng Cảnh Kiên là hoàng đế nhưng số mệnh lại không hề tốt, hẳn thở dài, “Hoàng thượng tài trí kiệt xuất, không ngờ đám hoàng tử lại không nên thân như vậy. Sau khi tam hoàng tử chết thì tứ hoàng tử liền đến Trấn Nam Vương phủ chia rẽ quan hệ của thể tử và nhị hoàng tử, sau đó trốn vào trong chùa làm ngư ông đắc lợi, chỉ đợi thể tử và nhị hoàng tử tranh nhau một mất một còn thì hắn sẽ trở ra thu lợi. Chẳng những làm cho nhị hoàng tử mang tiếng không dung tha cho thủ tặc, mà còn tiến thêm một bước nữa trong việc thâm ngò quan hệ của thể tử và nhị hoàng tử bằng cách phái người ám sát Vĩnh Định Hầu, còn mình thì giả chết.”

“Thủ đoạn như vậy cũng xem như là đệ nhất trong các hoàng tử rồi.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Ta vẫn nghĩ rằng tứ hoàng tử sẽ là người cuối cùng đấu với thể tử, không ngờ mặc dù hắn cơ mưu đầy bụng nhưng lại thiếu một chút may mắn. Lần này thiên tai thật sự là người tính không bằng trời tính.”

Phượng Cảnh Kiên thở dài một hơi, dường như tất cả uất nghẹn nén chặt trong lòng ngực đều trào ra theo hơi thở, “Con không giống cha, chính là như vậy.”

“Thù hận trong lòng của Hồng Phi đã tiêu trừ hay chưa?”

“Đương nhiên.” Nguyễn Hồng Phi bình tĩnh nói, “Năm đó ta không hề có lỗi đối với huynh đệ các ngươi, vậy mà các ngươi lại liên thủ hại chết ta. Thấy các ngươi một kẻ cao cao trên ngai vàng, một kẻ chiếm cứ Tây Nam, tôn tử song toàn, rất mỹ mãn. Ta vẫn nghĩ trên đời này chẳng lẽ thật sự có câu tu kiêu phô lộ vô thi hài, sát nhân phóng hỏa kim yêu ái hay sao! Nhiều năm qua ta làm rất nhiều việc, cũng không phải không cảm thấy khoái hoạt. Ta cũng nghĩ rằng cứ như vậy mà sống hết đời này, chẳng qua mỗi khi đêm về nằm mơ ta vẫn không vượt qua được điểm mấu chốt đó. Ta chưa bao giờ thích giết người, nhi tử của các ngươi cũng không phải vì ta mà chết. Cho đến hôm nay ta mới tin hóa ra trên đời thật sự có nhân quả báo ứng.” (Kẻ cực khổ xây cầu xây đường mà chết không toàn thân, kẻ giết người phóng hỏa lại hưởng vinh hoa phú quý)

“Lúc trước các ngươi vì ngai vàng mà hại ta, đương nhiên cho dù có cùng huyết thống thì các ngươi cũng chưa từng xem ta là huynh đệ.” Ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi trong suốt, giữa mi tâm hiện lên một chút thương cảm, “Hôm nay nhi tử của các ngươi cũng như thế, vì ngai vàng mà tàn sát lẫn nhau. Cho đến nay ta mới hiểu được thiên đạo luân hồi, thật sự là có báo ứng. Thù này hận này ta đã báo xong.”

“Qua mấy ngày nữa ta sẽ thả các ngươi trở về.”

Nguyễn Hồng Phi bước đi không hề lưu luyến.

Đã có người chuẩn bị mỹ tửu mỹ thực dưới ánh trăng cho hắn, Nguyễn Hồng Phi tiêu sái ngồi xuống, người nọ rót hai ly bồ đào tửu. Nguyễn Hồng Phi tiếp nhận, ly rượu lấp lánh dưới ánh trăng, phản chiếu ngón tay lạnh lẽo như ngọc thạch của hắn. (bồ đào tửu = rượu nho)

“Khi nào thì ngươi rời đi?”

“Uống xong ly này.” Dưới ánh trăng mờ lung, khuôn mặt của người nọ cũng không quá rõ ràng, động tác lại cực kỳ sắc khoái, ngửa đầu uống cạn ly rượu, nắm chặt bảo kiếm trên bàn đá, “Ta ở Giang Nam chờ người ba tháng, nếu người không đến thì ta sẽ rời bến ra khơi.”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, “Ta biết rồi.”

Người nọ vốn là người có tính tình sắc khoái, dễ tụ cũng dễ tán, nay sắp chia ly lại cảm thấy có vài phần lo lắng, hần đứng lên, đi đến trước cửa hoa viên, bỗng nhiên quay trở lại, đến trước mặt Nguyễn Hồng Phi rồi trịnh trọng nói, “Hồng Phi, hy vọng người có thể vui vẻ.”

Nói xong câu đó, người nọ mới xoay người rời đi.

.....

P/S: Rồi, chết đủ bộ 3 rồi đó, còn em Lan nữa thôi, xách dép đi cùng đi --

161. Chương 161: Phạt Trượng

Khâm thiên giám sắp sầu muốn chết.

Bọn họ vốn là người sống nhờ thiên tượng, xem sắc mặt để vương để có miếng ăn miếng uống, vị trí này có một danh nhân thời Đường là Lý Thuần Phong, từng tiên tri đời thứ ba nhà Đường sẽ là nữ chủ Võ Vương.

Dù sao cho đến hiện tại thiên ý vẫn là vấn đề bí ẩn, lần này người chấp chương Khâm thiên giám cũng không giống Lý Thuần Phong.

Đáng lý bọn họ chỉ cần hầu hạ một mình Hoàng thượng là đủ. Nay Hoàng thượng bị mất tích, kim loan điện có hai người ngồi, nhị hoàng tử đã tỏ rõ ý tứ, nhưng mấu chốt là người mà nhị hoàng tử muốn bọn họ đối phó thật sự là đời mạng a.

Ai dám đắc tội thế tử Trần Nam Vương cơ chứ?

Huống chi bọn họ cũng biết thế tử vừa mới cứu tế thiên tai, là hy vọng lớn lao của mọi người, lại vô cùng được lòng dân.

Cho dù là tự đáy lòng thì bọn họ cũng cảm thấy thế tử toàn tâm toàn ý cứu tế thiên tai vẫn mạnh hơn nhị hoàng tử giết ba đệ đệ rất nhiều. Tuy nói là có gan làm giàu, mấu chốt là người phải còn mạng để hưởng phú quý này thì mới được.

Khâm thiên giám chỉ có thể lừa gạt Ngụy thái hậu trong cung, chứ mọi người thì đã sớm biết rõ nhưng mồm thì không nói ra. Nếu hiện tại Khâm thiên giám dùng thiên tượng để giải bày Minh trảm thì chắc chắn sẽ bị rất nhiều người phỉ nhổ.

Muốn kiếm miếng cơm thì chỉ cần làm tròn trách nhiệm là được, nếu thật sự tiến vào con đường gian thần thì đến khi đó bị giết lúc nào cũng không biết.

Chẳng qua nhị hoàng tử...Khâm thiên giám đại nhân cần rằng một cái, rốt cục có quyết định, thà rằng đắc tội thế tử chứ không thể đắc tội nhị hoàng tử! Vì sao?

Người xem những chuyện mà thế tử đã làm ở đế đô, cứu tế thiên tai, quyên góp lương thực, thăm hỏi dân tình này nọ, đều là việc thiện. Nhị hoàng tử thì sao, ngầm hạ độc thủ giết chết ba đệ đệ. Ngay cả thần quỷ cũng sợ ác nhân, tốt nhất không nên đắc tội với ác nhân!

Vì vậy Khâm thiên giám đại nhân quyết định, hần thà đắc tội với người lương thiện!

Cứu trợ thiên tai đã đi vào nề nếp, Phượng Minh Lan ra tay bằng cách vịn vào chuyện thiên tượng.

Khâm thiên giám run rẩy quỳ dưới đất, vẻ mặt chột dạ mà bẩm báo, “Lần này địa chấn, hôm qua thần quan sát thiên tượng. Thấy lửa tiến vào Thái vi cung, chính là cảnh báo có phản thần.”

“Nói hươu nói vượn.” Phượng Minh Lan trách mắng, “Nay trời quang mây tạnh, làm gì có phản thần? Ta hỏi người, phản thần ở nơi nào?”

Khâm thiên giám toát mồ hôi lạnh, lấy hơi một cái rồi nói, “Tây Nam.”

Kim loan điện nháy mắt trở nên tĩnh lặng, cho dù là các thần tử đức cao vọng trọng cũng không dám ngắt đầu nhìn sắc mặt của Minh Trạ, trong lòng cảm thấy luống cuống hổ thẹn.

Thật là ti bỉ, quá mức ti bỉ, Minh Trạ đã làm lụng vất vả vì thiên tai của đế đô như thế nào, mọi người đều có thể thấy rõ, người ta bỏ bạc ra quyên góp, dốc hết sức lực, nay lại bị chỉ điểm Trần Nam Vương phủ là phản thần.

Thiên lý ở đâu?

Nếu là hôn quân cầm quyền thì việc chỉ hươu bảo ngựa cũng không phải chưa từng xảy ra. Bất quá khi Phượng Cảnh Kiên tại vị thì có thể xưng là rất anh minh, trong triều có vài vị lão thần chính trực thanh liêm, Bình Dương Hầu là người đầu tiên đứng ra, hung hăng nhìn Khâm thiên giám đại nhân mà hỏi, “Tây Nam? Nói như thế là sao? Chỗ nào ở Tây Nam? Bản lĩnh của Khâm thiên giám người thật sự không nhỏ, vậy tính toán lại xem, là chỗ nào ở Tây Nam? Nói ra đi, để mọi người nghe cho rõ.”

Ánh mắt của Ngụy Ninh như đao phong lướt qua Khâm thiên giám đang cơ hồ run rẩy dưới đất, hần bước ra khỏi hàng, “Thuở nhỏ thần cũng từng học qua một chút lý thuyết về thiên tượng. Khâm thiên giám đại nhân nói rất đúng. Bất quá ta thấy Tây Nam không cần thiết là ở quá xa, tỷ như Tây Nam của đế đô là Bắc Uy Hầu phủ, Nguyễn Hồng Phi làm phản, chẳng phải đây là cảnh báo của phản thần hay sao?”

Ngụy Ninh tài cán hơn người, hần là dựa vào thực lực mà đi đến vị trí Hộ bộ thượng thư.

Cho dù có người ghen tỵ đối với thân phận ngoại thích của hần nhưng hiện tại cũng phải thừa nhận Thừa Ân Hầu là kẻ thông minh hơn người, lời này chẳng những giải vây cho Minh Trạ mà còn đẩy mạnh đối thủ một mất một còn của mình là Bắc Uy Hầu vào hố lửa.

Lời vừa nói ra thì chúng thần đều lên tiếng hòa theo.

Phượng Minh Lan cười một cái, cũng để mặc đám thần tử bị lừa bịp.

Chợt nghe một giọng nói rất thanh thúy vang lên, “Chư vị đại nhân thật dễ tin người!”

Theo giọng nói cất lên, chúng thần nhìn thấy một tiểu giai nhân đứng trên bậc thềm, người này dung mạo như hoa, tư sắc diễm lệ, vẻ đẹp khuynh thành, mặc y phục tiểu thái giám vẫn toát lên vẻ kiêu diễm, một ít đại thần háo sắc nhìn không được mà đẩy lòng rung động, người duy nhất tái mặt, suýt nữa đã ngất xỉu: rõ ràng chính là Thọ Ninh Hầu Điền lão Hầu gia.

Tuy rằng Thọ Ninh Hầu lớn tuổi, mắt mờ, nhưng cũng có thể nhận ra tôn tức phụ của mình.

Không đợi Thọ Ninh Hầu hoàn hồn thì Minh Phỉ đã oang oang hô to, “Chư vị đại nhân ở tận đế đô nên e rằng không biết chuyện của Trần Nam Vương phủ của ta, năm đó thế tử điện hạ được sinh ra là lúc có thiên tượng báo trước, đất đá rung chuyển, mưa to mấy ngày liền, thời tiết khó lường, thật sự là dị tượng. Nay điện hạ ở đế đô lại xảy ra chuyện biến hóa kỳ lạ này, như vậy có phải là thiên ý gây hại hay không!”

“Thế tử vừa sinh ra đã có cử chỉ yêu nghiệt, thuở nhỏ còn sinh bệnh, ngự y nhận định hần không thể nào qua khỏi, nhưng nửa đêm lại bất ngờ sống dậy, quả nhiên là quý khí dày đặc!” Minh Phỉ lâm nguy không sợ, giọng nói lạnh lùng, “Bao Tự cười mà Chu vong, không biết thế tử trước kia bị cầm rồi có thể nói được là điềm báo gì!”

Minh Trạ đợi Minh Phỉ nói xong thì mới hỏi, “Nhị hoàng huynh, người có biết người này là ai hay không?”

Phượng Minh Lan không biết Minh Trạ muốn làm cái quỷ gì, nhưng vẫn đáp lời, “Trạ đệ, đây là Minh Phỉ, làm sao mà người lại không biết? Nàng vẫn còn tính tình của tiểu hài tử, người không cần so đo với nàng.”

Minh Trạ lắc đầu một cách đầy thương hại, hỏi, “Sử quan có ở đây hay không?”

“Dạ.” Thái sử bước ra khỏi hàng.

Minh Trạng hỏi, “Nhớ rõ Cao Tổ có lệnh rõ ràng, kim loan điện là nơi nghị sự của quần thần, khi lâm triều cửa điện sẽ đóng lại cho đến khi nghị sự chấm dứt thì mới được mở ra. Muốn tiến vào đây thì chỉ có thể chờ triệu kiến chứ không thể xâm nhập, năm đó Hoài Mẫn công chúa còn trẻ không biết chuyện, từng trốn ở sau long ỷ nghe trộm triều chính, không biết đã bị xử trí như thế nào?”

“Trương thái hậu hết lời cầu xin nhưng Thái Tông vẫn biếm Hoài Mẫn công chúa thành huyện quân.”

“Thái Tông hận nhất nữ nhân can dự vào chính sự, từng nói rõ, lén lút can dự triều chính, nữ nhân cũng sẽ bị phạt trượng như nam nhân. Không biết ta nhớ có sai hay không?”

Thái sử nói, “Trí nhớ của điện hạ rất tốt, xác thực là như thế.”

Minh Phỉ đã kích động mà hét chói tai, “Phượng Minh Trạng, người đã giết nhị ca, có bản lĩnh thì giết cả ta luôn đi!”

Minh Trạng căn bản không để ý đến tiếng hét chói tai của Minh Phỉ, chỉ thản nhiên hỏi, “Thủ lĩnh thị vệ đâu?”

Thủ lĩnh thị vệ gặp xui xẻo, lập tức chạy đến quỳ xuống đất, Minh Trạng nói, “Ta mặc kệ vì sao các người lại để nàng tiến vào, đây là tội vô trách nhiệm! Hôm nay người cho một nữ nhân tiến vào, có phải ngày mai sẽ cho một thích khách tiến vào! Ngày sau, có phải gian tế địch quốc cũng có thể mò vào hay không!”

Thị vệ toát mồ hôi lạnh, sinh tử trước mắt, hắn liền mồm biện bạch cho mình, “Bẩm thế tử điện hạ, vị tiểu thư này cải trang làm người hầu của nhị hoàng tử điện hạ mà tiến vào, vi thần thật sự là không biết chuyện gì.”

Minh Trạng mỉm cười một cách thấu hiểu đối với Phượng Minh Lan, “Chuyện này không thể trách nhị hoàng huynh, tính tình của nàng thế nào thì ta biết rất rõ. Năm đó trong Từ Ninh cung của Thái hậu, nàng có thể sử dụng ngọc trâm để làm tổn thương mặt của ta, qua ba năm, vết sẹo mới mờ được. Sau khi xuất giá, không tuân thủ đức hạnh, giết hại tì nữ, làm trò cười cho thiên hạ, ta thật sự không đành lòng để nàng làm bản thanh danh của tôn thất nữ nên mới giáng phong hào của nàng xuống, có lẽ nàng vẫn ghi hận trong lòng cho nên mới đến đây phá rối.”

“Ta nói không biết nàng cũng không phải là không biết người này, chính là không biết quy củ trên người của nàng mà thôi. Ngụy phi nương nương tuy là trác phi nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt đích thứ đức hạnh ở Trần Nam Vương phủ, vì sao lại sinh ra nữ nhi như vậy? Chẳng những bôi nhọ Trần Nam Vương phủ mà còn cuồng vọng tà đạo, làm trái quốc pháp, đủ loại hành vi khiến người nghe phải kinh sợ, làm người ta phẫn nộ.” Sắc mặt của Minh Trạng vẫn bình thản, liên tiếp chỉ trích lên đầu của Minh Phỉ, hắn thở dài một cách đáng tiếc, “Hôm nay ta thật sự không thể lưu người lại.”

Đối với việc Minh Phỉ cố ý muốn chết thì quả thật không cần Minh Trạng phải phí công, hắn chỉ cần đơn giản nói mấy câu liền chỉ điểm sự ác độc của Minh Phỉ ra trước mặt mọi người. Huống chi, những gì Minh Phỉ làm đã là trò cười cho thế đời. Thọ Ninh Hầu phủ đều vì nàng mà bị lăng nhục!

Minh Trạng bình thản phân phó, “Người đâu, phạt trượng!”

Phượng Minh Lan giật mình, vội vàng khuyên nhủ, “Minh Trạng, dù sao Minh Phỉ cũng là muội muội của người, phạt nàng đến Tông nhân phủ tự phản tỉnh mấy ngày là được rồi.” Hắn đưa Minh Phỉ vào cũng chỉ để phá hỏng thanh danh của Minh Trạng mà thôi.

“Ta không có muội muội như vậy.” Giọng nói của Minh Trạng vốn rất trong trẻo nhưng hiện tại lại làm người ta cảm thấy căng thẳng da đầu, Minh Trạng chân thành nói với Phượng Minh Lan, “Nay phụ vương không ở đây, ta đành phải làm chủ. Nữ nhi của Trần Nam Vương phủ phải hợp lễ nghi quy củ, nếu giống như Minh Phỉ thì ta không thể không tước đoạt xuất thân từ Trần Nam Vương phủ của nàng, loại bỏ tên của nàng ra khỏi gia phả. Từ nay Trần Nam Vương phủ không còn người này nữa, ta không có muội muội như vậy, phụ vương không có nữ nhi như vậy, Ngụy phi nương nương cũng xem như uống công sinh dưỡng nàng ta.”

Thị vệ đã mang trượng đến, kim hãm Minh Phỉ xuống đất, Minh Phỉ há mồm muốn hô to, Minh Trạng nói, “Bịt mồm lại, ta không thích nghe tiếng ồn như thế.”

Tiếng hét chói tai của Minh Phỉ lập tức bị chặn lại, tiếp theo là tiếng bịch bịch của gậy trường dừng trên thân thể diêm dúa diêm lệ của nàng.....

Minh Trạh lãnh khốc nhìn Minh Phỉ giãy dựa trong vô vọng, cho đến khi máu nhiễm đỏ xiêm y của nàng, thị vệ nhìn thấy máu tươi chảy ra từ dưới bụng của Minh Phỉ thì hai tay lập tức run lên, toàn thân toát mồ hôi lạnh, “Điện hạ, hình như vị tiểu thư này có thai.”

“Thật ư?” Ánh mắt của Minh Trạh hơi nheo lại, hần nói một cách nhẹ nhàng băng quơ, “Trời xanh tạo phúc, vậy cứ ân xá cho nàng đi. Nếu chư vị đại nhân đều đã ở đây thì ta cũng sẽ nói thẳng, nàng nay đã ra khỏi gia môn, từ đây về sau bất cứ hành vi nào của nàng cũng không liên quan đến Trần Nam Vương phủ. Thọ Ninh Hầu, Trần Nam Vương phủ của ta không có nữ nhi như vậy, quan hệ thông gia cũng không cần phải nhắc lại nữa.”

Thọ Ninh Hầu chưa nói được lời nào thì đã ngã rầm xuống đất mà hôn mê bất tỉnh.

Minh Trạh đứng dậy, ôn hòa nói, “Nếu đã vô sự thì tan triều đi.”

Mọi người bất giác khẽ khom mình, càng thêm cung kính hơn vài phần. Minh Trạh cười với Phượng Minh Lan, “Nhị hoàng huynh, chúng ta tiện đường, không bằng đi cùng nhau.”

Minh Phỉ đã sớm bất tỉnh, để hài của Minh Trạh giẫm lên vũng máu, lưu lại dấu hài loang lổ vết máu, một đường nối dài ra cửa cung.

Cùng là giết người nhưng hành động của Phượng Minh Lan lại khiến người ta phần nộ, trong khi hành động của Minh Trạh lại thật sự khiến người ta e ngại.

Nguyên nhân chủ chốt chính là bốn chữ: Quang minh chính đại.

Các người nghĩ rằng thế tử Trần Nam Vương phủ là Bồ tát mỗi ngày đi làm việc thiện hay sao? Thật sự là nực cười! Nếu không có vài phần bản lĩnh thì Minh Trạh làm sao có thể ngồi yên trên vị trí thế tử này?

Tuy là cùng phụ khác mẫu, bất quá cũng là muội muội, nói đánh liền đánh, Minh Trạh tàn nhẫn như vậy cũng thật sự khiến một nhóm người kinh sợ. Đắc tội Bồ tát, Bồ tát từ bi không so đo với người. Người đắc tội với Kim cang thử xem, không nuốt sống người mới là lạ.

Trong đó cũng bao gồm vị Khâm thiên giám đại nhân cảm thấy Minh Trạh hiền lành, về sau hơn nửa tháng trời hần đều ăn không ngon ngủ không yên, cứ nhắm mắt thì sẽ nằm mơ thấy mình bị phạt trường. Kỳ thật Minh Trạh căn bản không để ý đến hần, đương nhiên càng không đi trả thù hần, bất quá cũng xem như ác giả ác báo.

Chẳng qua quan hệ của Minh Trạh và Phượng Minh Lan xem như rạn vỡ, tiến nhập vào cục diện sinh tử.

Đối với việc xử lý Minh Phỉ, Minh Trạh tự nhận là không thẹn với lương tâm, đáng lý phải sớm đưa nữ nhân miệng thối kia quy thiên mới đúng.

Chỉ khi đối mặt với Ngụy Ninh thì trong lòng của Minh Trạh mới cảm thấy khó xử. A Ninh cũng không phải người vô tình vô nghĩa. Nhưng khi tan triều thì sắc mặt lại không hề thay đổi, rốt cục là có ý gì a?

Ngụy Ninh đang phái người chuẩn bị dược liệu thuốc bổ mang đến Thọ Ninh Hầu phủ, thấy Hà Ngọc tiến đến thỉnh hần thì liền thay đổi xiêm y chuẩn bị sang Trần Nam Vương phủ, Ngụy An trở về nhìn thấy ca ca lại đi ra ngoài, bèn than thở một câu, “Ca, người xem Trần Nam Vương phủ là nhà rồi ư?”

“Ừm, người có ý kiến gì hay sao?” Ngụy Ninh liếc hần một cái.

Lúc này Ngụy An liền xua tay, cười làm lành, “Không dám không dám, khi nào rảnh thì ta cũng đi tìm Minh Trạh chơi mới được.”

Ngụy Ninh và Hà Ngọc cùng đến Trần Nam Vương phủ, Minh Trạh chưa dùng văn thiện, vẫn đang chờ Ngụy Ninh, Ngụy Ninh nói, “Thỉnh Minh Lễ và Minh Liêm cùng nhau đến đây dùng bữa đi, nhiều người sẽ càng náo nhiệt.”

Minh Trạh đương nhiên đồng ý.

Minh Lễ và Minh Liêm thật sự là cực kỳ mệt mỏi, nhờ địa chấn mà quan hệ của bọn họ cùng Minh Trạm rõ ràng chuyển biến tốt, kết quả lại đụng phải chuyện này của Minh Phi. Nha đầu chết tiệt kia là muội muội của bọn họ, nay làm sao còn có tâm tư dùng bữa cơ chứ, bất quá Minh Trạm cho người đến thỉnh thì bọn họ chỉ có thể sang đó. Thị nữ đang hâm rượu.

Minh Trạm cũng không sành uống, nhiều lắm là uống hai ly cho vui, nhưng hôm nay chẳng có gì vui để uống. Ngụy Ninh cũng nói ra suy nghĩ của mình, “Các người tuổi còn nhỏ, có lẽ không biết những chuyện đã xảy ra vào cuối đời của Tiên đế, để ta kể lại cho các người nghe. Các người nghe xong thì cũng có thể xem như bổ sung kiến thức.”

“Tiên đế có mười nhi tử, ngoại trừ Hoàng thượng và phụ vương của các người thì chỉ có một Phúc thân vương cùng Tiên đế trải qua những năm cuối đời, những người còn lại đều đã chết.” Ngụy Ninh hỏi, “Các người có biết vì sao mà chết hay không?”

Minh Lễ và Minh Liêm không biết nên mở miệng như thế nào, Minh Trạm nói, “Nói chuyện này làm gì, còn chết như thế nào nữa? Đương nhiên là chết vì ngai vàng rồi.”

“Chỉ có người là lạnh mồm lạnh miệng.” Ngụy Ninh mắng một câu, tay cầm ly rượu, giọng nói lạnh lùng, “Muốn tranh vị trí kia thì phải chuẩn bị sẵn sàng sẽ chết bất đắc kỳ tử. Các người đều xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, Minh Phi dám nói Minh Trạm là điềm xấu ngay trên Kim loan điện, nàng có thể lưu lại một mạng sống là nhờ cốt nhục trong bụng của mình.”

“Nếu Minh Phi đã không biết sống chết như vậy, các người muốn thương tâm cho nàng thì cứ thương hết một lần đi.” Ngụy Ninh nói, “Ít ngày nữa phụ vương của các người sẽ trở về, chuyện của Minh Phi thì cứ để xem phụ vương của các người sẽ xử lý như thế nào.”

Minh Lễ và Minh Liêm bỗng nhiên tỉnh táo tinh thần, cùng lên tiếng hỏi Ngụy Ninh, “Khi nào thì phụ vương trở về?”

“Trong vòng hai tháng, nhất định sẽ trở về.”

Minh Lễ và Minh Liêm quay về phòng, Ngụy Ninh âm thầm thở dài, tuy rằng tình hình của Trấn Nam Vương phủ tốt hơn hoàng thất nhưng cũng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu. Vì thuở nhỏ Minh Trạm bị cấm cho nên Phượng Cảnh Nam chưa từng nghĩ đến chuyện cho hắn làm người thừa kế, Phượng Cảnh Nam chỉ dăm dăm dốc hết sức bồi dưỡng Minh Lễ làm người thừa kế, những hài tử khác đều mặc kệ, Minh Nghĩa Minh Liêm và Minh Lễ cùng là thân huynh đệ, ngày thường cũng rất thân thiết.

Chẳng qua không ngờ giữa đường lại nhảy ra Minh Trạm, tên tiểu tử cầm này lại có sức chiến đấu không hề bình thường, đương nhiên chuyện này cũng phải trách Phượng Cảnh Nam, hắn không nên để cho con sói đuôi to giỏi ngụy trang này làm chất tử ở đế đô. Lúc đó Minh Trạm cực có uy phong, vừa mới mở miệng nói được thì liền khiến Phượng Cảnh Nam phải lập hắn làm thế tử.

Đương nhiên lúc ấy là trùng hợp gặp được thời cơ tốt, bất quá nếu Phượng Cảnh Nam không có ý này thì cho dù có thời cơ cũng vô dụng.

Phượng Cảnh Nam đương nhiên là thích trưởng tử hơn, bất quá hắn càng muốn Trấn Nam Vương phủ được an ổn, Minh Trạm thủ đoạn như vậy, lại có xuất thân cao quý, người không cho hắn làm thế tử thì chính là đẩy đám thứ nam thứ nữ vào chỗ chết. Sùng thứ phê đích, chẳng phải đây là lý do có sẵn để Minh Trạm giết chết đám thứ huynh hay sao.

Ngụy Ninh nghĩ rằng Phượng Cảnh Nam xưa nay là nhân vật uy phong lẫm liệt, nhưng lại không biết Phượng Cảnh Nam đã bồi dưỡng Minh Lễ như thế nào mà dưỡng mười mấy năm cũng địch không lại Minh Trạm được nuôi dưỡng bởi một nữ nhân. Đương nhiên nữ nhân nuôi dưỡng Minh Trạm lớn lên cũng không phải là nữ nhân bình thường, chắc chắn, tâm can của Vệ vương phi còn lạnh lùng cứng rắn hơn cả Phượng Cảnh Nam. Người ta tuy rằng chỉ có một nam một nữ nhưng đều có thể dùng được, một người chấp mười người, ngay cả nha đầu mà cũng có thể lãnh binh đánh giặc, nhìn sang huynh muội Minh Lễ thì thật sự khiến người ta cảm thấy tức chết.

Chỉ vài năm mà Ngụy phi bị rơi xuống thế hạ phong.

Minh Trạm quơ quơ ly rượu, nhấp vào một ngụm rượu nhỏ rồi hỏi Ngự Ninh, “Làm sao người biết phụ vương sẽ về?”

“Chẳng phải là người đã nói hay sao? Trong vòng hai tháng chắc chắn sẽ cứu người trở về.” Ngự Ninh hỏi lại.

“Minh Lễ và Minh Liêm tưởng thật sao?”

Ngự Ninh kinh hãi, hỏi Minh Trạm, “Nhưng người đã ở trước mặt quần thần mà phát ra lời thế, nội trong vòng hai tháng không cứu được Hoàng thượng và Vương gia thì cả đời này người sẽ không đặt chân đến đế đô nữa.”

“Hãy, ta chỉ thuận miệng nói mà thôi.” Rốt cục Minh Trạm cũng nói thành thật, “Người nghĩ lại xem, trong vòng hai tháng không cứu được thì ta nghĩ nhị hoàng tử sẽ thu xếp để đăng cơ. Xí, nếu hấn đăng cơ, cho dù có mời ta thì ta cũng không đến. Cho nên ta mới nói như vậy. Hiện tại ngay cả cọng lông mao của Nguyễn Hồng Phi ta cũng sờ không đến, ta làm sao có thể cứu được người cơ chứ?”

Ngự Ninh hoàn toàn câm nín.

162. Chương 162: Hồng Phi

Minh Trạm là người rất may mắn.

May mắn cũng là một phần thực lực, trong trà quán tửu lâu đều đang xôn xao bàn tán chuyện thể tử điện hạ là điềm lành hay điềm xấu, khi hấn đang giương cung bạt kiếm với Phượng Minh Lan hết sức căng thẳng thì Nguyễn Hồng Phi lại gửi cho mỗi người một phong thư.

Vẫn là nét chữ duyên dáng chính trực lại cuồng loạn như trước: Ngày mai giao người.

Sau đó, những kẻ bị Nguyễn Hồng Phi bắt cóc lại không phát ra công dụng, đám lão thần ăn không phải trả bạc được lần lượt thả ra. Nguyễn Hồng Phi cũng mang một bụng xấu xa, đám đại thần có thể tháp tùng ngự giá đều là người có thể diện, đều đã quen sống an nhàn sung sướng.

Vậy mà hấn lại ném người ở nơi hoang vu hẻo lánh, thâm sơ cùng cốc.

Cho nên gần đây để đô thịnh hành một việc, chính là đi ra ngoài tìm người.

Nhất là ở nơi ngoại ô hoang vắng, mọi người rảnh rỗi sẽ đi ra ngoài tìm kiếm, nói không chừng sẽ tìm được đại quan gặp rủi ro, mượn con lừa kéo đại quan trở về thành, còn có thể được thưởng một mớ ngân lượng vận chuyển.

Liên tục bảy ngày, đều là ngày mai giao người, Nguyễn Hồng Phi rất giữ chữ tín, đem bảy đại thần lần lượt thả ra.

Hơn nữa bọn họ giống như một đàn chim khách, liên tiếp mang đến tin mùa xuân: Thân thể của Hoàng thượng và Vương gia đều khỏe mạnh, tinh thần cũng không tệ, sau khi trở về tiếp tục làm hoàng đế thêm hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Suýt chút nữa đã khiến Phượng Minh Lan sầu muốn chết.

Minh Trạm thì lại rất cao hứng, cảm thấy chính mình sắp được giải thoát, rốt cục không cần tiếp tục ngày ngày phải lâm triều chịu tội. Người vì việc vui mà tinh thần sáng khoái, hiện tại hấn đang rất đặc ý, mỗi ngày quần quýt lấy Ngự Ninh đòi ôm hôn

Ngự Ninh là người nhả nhận, cau mày chế ngự tay chân của Minh Trạm, “Ban ngày ban mặt mà nam đạo nữ xướng, không sợ mất mặt à?” (nam đạo nữ xướng = nam trộm cắp, nữ mại dâm)

“Ngày đó người đã đồng ý cho ta làm rồi mà.” Minh Trạm uất ức muốn chết, tại sao lúc mình cho hấn thượng thì hấn có nói ban ngày ban mặt gì đâu, lúc ấy A Ninh cũng đâu có thoái thác như vậy, bất quá

nếu muốn chiếm dụng Ngụy Ninh thì Minh Trạh vẫn cố gắng nhẫn nại một chút, “Như vậy trong chốc lát người đừng hòng chạy trốn.”

“Minh Trạh, người muốn làm hoàng đế lắm sao?” Ngụy Ninh nghiêng mặt nhìn hắh, hỏi một cách nghiêm túc.

“Không muốn.” Minh Trạh đáp một cách rõ ràng.

“Vì sao?” Ngụy Ninh thở dài, “Năm đó Hoàng thượng và phụ vương của người vì ngai vàng mà giết người đồ mắt...”

“Chắc, hiện tại chẳng phải là đang bị báo ứng hay sao?” Minh Trạh ôm cổ của Ngụy Ninh rồi hôn lên khoe miệng của đối phương, cười tủm tỉm, “Chẳng phải ta đã nói với người rồi sao, cả đời một đôi, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta lừa gạt người ư? Chờ ta cứu ra bọn họ thì người theo ta quay về Vân Nam, dù sao ta cũng không thú chính phi, Nguyễn thị và công chúa đều là hôn sự chính trị, ta không bạc đãi các nàng là được. Chúng ta ở Vân Nam rất yên ổn, tuy không phồn hoa bằng đế đô, bất quá phong cảnh nơi đó rất đẹp, công vụ cũng không nhiều, khoảng nửa ngày là ta có thể xử lý xong xuôi. Chờ cứu được lão già kia, hắh sẽ tiếp tục làm Vương gia thêm hai mươi năm, ta sẽ nhân nhả, chúng ta còn có thể đi du sơn ngoạn thủy, ngắm nhìn phong cảnh Vân Nam. Chờ về sau tôn tử của Hoàng bá phụ lớn lên thì ta sẽ xin làm con thừa tự, ngay cả công vụ cũng có người tiếp nhận, hai chúng ta muốn đi đâu thì cứ đi nơi đó, thật là tốt.”

“Người thật sự là người hiếm thấy.” Đầu ngón tay của Ngụy Ninh vuốt ve khuôn mặt của Minh Trạh, nhào người lên rồi tình tế hôn môi Minh Trạh. Tiểu tâm can của Minh Trạh đập thình thịch, bàn tay bắt đầu không thành thật mà đi thoát xiêm y của Ngụy Ninh, cởi đai lưng của người ta xuống...

Bàn tay của Ngụy Ninh tựa như mang theo vô hạn ma lực, khi Minh Trạh mất cả buổi cũng không thể cởi bỏ nút thắt hoa mai trên lưng của Ngụy Ninh thì xiêm y trên người hắh đã bị lột xuống sạch sẽ, dưới mông được lót một cái gối đầu, tiếp theo là cảm giác lạnh lạnh, đằng sau của Minh Trạh nhin không được mà kẹp chặt ngón tay của Ngụy Ninh, nói một cách đáng thương, “Đến phiên ta, cái tên không biết giữ chữ tín này...”

“Lần tới sẽ cho người.” Trong mắt của Ngụy Ninh tựa như có ánh lửa thiêu đốt, sáng kinh người, Minh Trạh hít sâu hai ba hơi, miệng vẫn chưa nói lời nào, Ngụy Ninh cúi đầu ngậm lấy dục vọng của Minh Trạh, dùng đầu lưỡi liên tục khiêu khích hắh.

Minh Trạh cảm giác chính mình giống như bánh xe lăn xuống sườn núi, dục vọng vui sướng ở trong miệng của Ngụy Ninh, giống như muốn nổ tung, thắt lưng của hắh không khỏi nhướn về phía trước, lòng bàn tay nắm lấy mái tóc đen của Ngụy Ninh, khoái cảm dâng lên khiến đầu ngón chân cũng co rút mà cuộn lại, trong cổ họng phát ra những tiếng kêu hưng phấn, “A a a....ô ô ô....ư ư ư....cạc cạc cạc!”

Ngụy Ninh suýt nữa đã cười sặc sụa, từ trước đến nay Minh Trạh thường không thích che giấu khoái cảm của thân thể, khi hắh vui sướng sẽ kêu a a ô ô ư ư! Những tiếng này đều là vì Ngụy Ninh thừa dịp hắh chưa chuẩn bị mà bất chợt công thành, còn những tiếng cạc cạc cạc giống như vệt chết chính là biểu đạt sự bất mãn của mình: Đáng lý phải đến phiên hắh ở trên.

Dù sao mặc kệ Minh Trạh tác quái tác quái như thế nào thì Ngụy Ninh vẫn đem hắh lăn qua lộn lại mấy lần. Hôm nay dục vọng của Ngụy Ninh dường như đặc biệt mãnh liệt, Minh Trạh nằm sõng soài trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng nâng lên không nổi, trong khi Ngụy Ninh vẫn đang bùng bùng phấn chấn.

Xương sống thắt lưng hai mông của Minh Trạh đều đau, vậy mà Ngụy Ninh vẫn chưa chịu dừng tay, hắh mắh to một hơi, “Không, không làm nữa....cầm thú....a....”

Ngụy Ninh ôm Minh Trạh vào trong lòng, dục vọng chôn sâu trong người của Minh Trạh, hai người nhìn nhau, có lẽ bởi vì tác dụng của tình dục nên sắc mặt của Ngụy Ninh toát lên vẻ đẹp bức nhân, Minh Trạh nhướn người hôn hắh, nheo mắt lại, “Thật là đẹp mắt....A Ninh...” lại tự mình dâng lên trước cửa cho người ta.

Dù sao Minh Trạh cũng đã quên chuyện này chấm dứt như thế nào, sáng sớm ngày hôm sau hắh mới tỉnh lại, trợn mắt oán trách cả buổi, “Nói người ta là ban ngày ban mặt mà dâm ô, không đứng đắn, còn người

thì sao? Chẳng những ban ngày dâm ô, lại không biết giữ chữ tín, lần trước nói như thế nào, như thế nào, như thế nào, như thế nào? Ôi chao, mông ta đau! Ôi chao, eo thon nhỏ của ta đau!”

Ngụy Ninh nhin cười, đầu ngón tay đặt trên huyệt vị ở sau lưng của Minh Trạ, mang theo một chút lo lắng, chậm rãi xoa bóp cho Minh Trạ, còn phải nói vài lời hay để khen ngợi Minh Trạ, “Chẳng phải là ta đã cố gắng nhin xuống rồi hay sao? Muốn trách thì chỉ trách Minh Trạ người thật sự rất có mị lực. Làm cho ta không thể khống chế được bản thân mình.” Lời buồn nôn như vậy ngay cả Ngụy Ninh cũng cảm thấy sồn gai ốc, nhưng Minh Trạ thì lại rất thích nghe, nở nụ cười he he vài tiếng, đi sờ soạng làn da trơn nhẵn như tơ của Ngụy Ninh, tỏ vẻ trách yêu.

Ngụy Ninh mỉm cười ôn nhu, đầu ngón tay thì lại dùng sức, Minh Trạ ô một tiếng, nửa thân mình đều ể ảm tê dại, nằm úp xuống gối đầu cả buổi cũng không đứng dậy nổi.

Nhắc chần lên, Ngụy Ninh đứng dậy xuống giường, Minh Trạ nhoài đầu ra khỏi rèm che, neho mắt nhìn thân hình xích lô của Ngụy Ninh, thật là đẹp mắt, làn da màu ngà, cơ bắp hoàn mỹ, bờ vai như cánh bướm, hơi hơi nhô lên, xương sống hình thành đường cong lưu loát, cuối cùng biến mất giữa hai gò đất nhô lên.

Xem qua rất nhiều lần, Minh Trạ vẫn nuốt nước miếng một cách không có tiền đồ, trong khi Ngụy Ninh đã cầm lấy bộ nội y mới ném lên đầu của Minh Trạ mà chế nhạo, “Cũng không phải nhìn thấy lần đầu, người không thể có tiền đồ hơn một chút hay sao?”

Minh Trạ kéo nội y lên, bịt môi phản bác, “Không biết ai giống như sắc lang, ngày hôm qua làm mãi mà cũng không đủ.”

Ngụy Ninh đã thay đồ xong, quay đầu đi đến bên cạnh giường, lôi Minh Trạ từ trong chăn ra, hôn hấn một cái rồi cười nói, “Đứng lên đi, chúng ta cùng dùng bữa thiện.”

Minh Trạ hôn lại Ngụy một cái, cao hứng mà lắc đầu lắc mông, vui vẻ mặc xiêm y rời giường, tuy rằng thân thể có một chút khó chịu, nhưng Minh Trạ cũng không phải là người yếu ớt, tuyệt đối không đến mức nằm lì trên giường.

Minh Trạ ngồi soi gương, để cho Ngụy Ninh chải đầu thay hấn, nhìn trong gương thấy cần cổ của mình có vài dấu hôn, Minh Trạ sờ sờ, đắc ý quay đầu cười, “A Ninh, nhìn người ngày thường rất nhã nhặn! Bộ dạng đạo đức văn vẻ, hóa ra đều là giả vờ!” Minh Trạ là người có da mặt rất dày, hướng chi chuyện này là song phương tình nguyện, người yêu có nhu cầu đòi hỏi với mình thì tất nhiên là chuyện tốt rồi. Minh Trạ nhin không được mà tiếp tục mỉm cười.

“Ngồi yên đi, người nhìn kìa, tóc lại rơi ra nữa rồi.” Ngụy Ninh dùng chiếc lược nhỏ bằng ngọc để chải đầu cho Minh Trạ, Minh Trạ vội vàng ngồi yên, chính mình lại thì thầm mỉm cười một trận.

Ngụy Ninh thật sự đau đầu, vì sao hấn lại thích một tên không có da mặt như vậy cơ chứ.

Minh Trạ và Ngụy Ninh dùng xong bữa thiện, lại có tin của Nguyễn Hồng Phi đưa đến.

Minh Trạ cảm thấy chính mình và Nguyễn Hồng Phi đã là bạn tri kỷ, tình thân chấn động, nói với Ngụy Ninh, “Rốt cục đến phiên Hoàng bá phụ và phụ vương rồi.” Mở ra trang giấy: Ngày mai chính ngọ ở miếu thần tài tại sườn núi hoa đào Tây giao. Lúc này gọi người tiến vào phân phó, “Đến nha môn Cửu Môn Đề Đốc thỉnh Bình Dương Hầu lại đây, rồi đi thông báo với nhị hoàng tử một tiếng, nhưng mà có lẽ nhị hoàng tử cũng đã nhận được tin này.”

“Ta thật phục Nguyễn đại tiên.” Minh Trạ đưa thư cho Ngụy Ninh, “Thật sự là đại tiên a, ôi chao, từ trước đến nay ta đều một mình vật lộn, Nguyễn đại tiên báo thù, không cần chiến tranh mà vẫn có thể lấy mạng người ta.”

Vì bụng dạ của Minh Trạ rất hẹp hòi, lại hay ghen tỵ, mỗi lần Minh Trạ nhắc đến Nguyễn Hồng Phi thì Ngụy Ninh đều sáng suốt mà câm miệng.

Lúc này Minh Trạ lại liên tục nhắc đến, “Hấn thật có gan, còn dám thả Hoàng bá phụ và phụ vương trở về.” Chắc chắn hai tiếng, Minh Trạ nói, “Lợi hại, thật sự là người lợi hại.”

“Hôm nay người bị sao vậy?” Ngụy Ninh buồn cười mà sờ trán của Minh Trạ, “Phát sốt hay sao? Trước kia ta chỉ nhắc đến một câu thì người lập tức mất hứng.”

Minh Trạng thở dài, cầm lấy ngón tay thon dài xinh đẹp của Ngụy Ninh, “Trước kia ta chỉ cảm thấy Nguyễn Hồng Phi có vận khí không tốt. Xuất thân, học thức, thái độ, xử sự, tướng mạo, nhân phẩm của hắn đều là nhất đẳng, lại rơi xuống kết quả như vậy, không thể không nói là ông trời đổ kị anh tài. Kỳ thật trên đời này có rất nhiều anh tài, chẳng qua vì đủ loại nguyên nhân mà nửa đường chết yểu. Tuy Nguyễn Hồng Phi làm cho người ta thương tiếc, nhưng bất quá cũng chỉ là làm cho người ta thương tiếc mà thôi.”

“Nay xem ra so về trí tuệ và phong thái của người này thì ta vẫn thua xa.” Về mặt của Minh Trạng trở nên nghiêm trang, “Kỳ thật ta có một cảm giác, Nguyễn Hồng Phi ở ngay tại đế đô, khi địa chấn ta rất sợ hắn sẽ phá rối, như vậy chẳng khác nào là châm dầu vào lửa. Địa chấn chỉ là việc nhỏ, không có bạc cũng không sao, ta lo lắng nhất là sau địa chấn thường xuất hiện ôn dịch, nếu thật sự nổi lên ôn dịch thì chúng ta có thể sống nổi hay không vẫn rất khó nói, nay tại triều đình, nhị hoàng tử không được trọng dụng, ta thì sao, danh bất chính ngôn bất thuận. Trong cung, Thái hậu lại càng không cần phải nói, ngay cả xu hướng triều đình như thế nào mà bà ta cũng không biết. Người nghĩ xem, với bản lĩnh của Nguyễn Hồng Phi thì chuyện hạ được vào giếng nước rất đơn giản, hoặc tạo ra vài vụ ám sát, làm cho lòng người ở đế đô lâm vào hoảng sợ, cho dù đế đô không loạn thì cũng phải loạn.”

“Loại thủ pháp báo thù này đương nhiên thâm hại hơn nhiều, bất quá nếu Nguyễn Hồng Phi là hạng người tâm thường hẹp hòi như thế, cho dù nhất thời đắc ý thì chỉ cần ta còn sống, ta vẫn có thể xử lý được hắn.” Minh Trạng cảm thán, “Nhưng người xem đi, trong lúc địa chấn cho đến khi cứu tế thiên tai chấm dứt, Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa từng lộ mặt, cũng không gây phiền toái linh tinh gì cho chúng ta.”

“Người này báo thù rất lý trí nhưng không có ý tổn hại đến triều đình và dân chúng. Có thể thấy được rất có lương tâm. Sau khi bị phản bội và tổn thương vậy mà Nguyễn Hồng Phi vẫn giữ được lòng dạ như vậy, thật sự làm cho người ta kính phục.” Minh Trạng nói, “Còn nữa, hắn đối xử với thủ hạ của mình cũng không tệ, tuy rằng chỉ bắt được một Diêu Quang, bất quá nếu là kẻ hung ác tàn nhẫn thì ta nghĩ rằng hắn sẽ không thể dưỡng ra một thủ hạ có tình tình như vậy đâu. Chúng ta treo thưởng bắt hắn nhiều ngày mà vẫn không hề có tin tức. Có thể thấy được khả năng chỉ huy của người này vô cùng cao minh, nhiều thủ hạ như thế mà chẳng có kẻ nào chịu làm phản.”

“Lại xem xét về sự can đảm của Nguyễn Hồng Phi, dưới thời đại hưng thịnh mà vẫn dám bắt cóc ngự giá. Hơn nữa người ta cũng có đầu óc thông minh cho nên mới bắt cóc thành công. Chẳng những thành công mà còn làm cho chúng ta không thể tìm thấy người. Nghĩ lại ước nguyện muốn báo thù trước kia của Nguyễn Hồng Phi...” Minh Trạng thở dài, “Cho dù là ta cũng phải nói một tiếng, thù này của hắn nên báo. Hắn có thủ đoạn và bản lĩnh như vậy thì đương nhiên là có thù báo thù. Nếu sinh vào thời khắc loạn thế thì Nguyễn Hồng Phi là người có thể tạo thành đế nghiệp.”

“Nếu nói hai mươi năm trước Nguyễn Hồng Phi chưa có tố chất để làm đế vương thì hiện tại hắn đã có đầy đủ, kể cả sự nhẫn tâm. Nếu chúng ta đều bị hắn đưa đến tây thiên gặp Phật tổ thì ta vẫn vui vẻ nhìn hắn đăng cơ.” Minh Trạng nhìn Ngụy Ninh rồi thở dài, “Người có biết Nguyễn Hồng Phi là nhi tử tư sinh của Tiên đế hay không? Cũng là thúc thúc của ta.”

Ngụy Ninh hơi kinh ngạc, miệng thì trêu ghẹo Minh Trạng, “Người kêu thúc thúc thật là sưng miệng.”

Minh Trạng nheo mắt cười xấu xa, “Nếu ta thấy Nguyễn Hồng Phi, ta sẽ gọi lớn một tiếng thúc thúc a, diệt nhi có thể thấy được người rồi! Người nói xem, khi đó Nguyễn Hồng Phi sẽ có phản ứng gì?”

“Nguyễn Hồng Phi sẽ có phản ứng gì thì ta không biết, nhưng Vương gia chắc chắn sẽ đá người một cước.” Ngụy Ninh cảm thấy đầu óc của Minh Trạng có vấn đề, phụ thân bị người ta bắt cóc hai tháng, còn không biết chịu khổ như thế nào, vậy mà người lại muốn thừa nhận quan hệ huyết thống với phần tử khủng bố, đầu óc có vấn đề rồi hay sao!

Minh Trạng vỗ Ngụy Ninh một cái, vô cùng tiếc nuối khi Ngụy Ninh không có đầu óc hài hước, “Cái này gọi là kẻ mặt ngọt chết ruồi.”

Ngụy Ninh vẫn không có đầu óc hài hước mà trả lời, “Ừm, có lẽ phụ vương của người sẽ cho người trình diễn khổ nhục kế.”

Hai người đầu mồm một lúc thì Bình Dương Hầu và nhị hoàng tử cùng tiến tới.

Kỳ thật hiện tại Phượng Minh Lan vô cùng bất mãn, hần đường đường là hoàng tử, dựa vào cái gì mà bảo hần đến Trấn Nam Vương phủ cả nể Minh Trạ? Bất quá vấn đề này trong lúc nhất thời cũng khó có thể giải thích rõ ràng, ngự giá quan trọng hơn, áp chế cơn tức trong bụng, Phượng Minh Lan tiến đến.

Phượng Minh Lan biết Ngự Ninh và Minh Trạ đi lại rất gần, hết đêm này đến đêm khác cứ ngủ lại ở Trấn Nam Vương phủ, tất nhiên là phải có ám muội, nhìn thấy Ngự Ninh, hần nở nụ cười một cách đầy thâm ý, “Cửu cửu đã ở đây rồi à?”

Ngự Ninh đứng dậy chào, Bình Dương Hầu hành lễ với Minh Trạ, Minh Trạ tùy tiện khoát tay chặn lại, ra vẻ chủ nhân, “Chính sự quan trọng hơn, ngồi đi.”

“Nhị hoàng huynh cũng nhận được tin tức của Nguyễn Hồng Phi đúng không?”

“Đúng vậy.” Phượng Minh Lan nói, “Chúng ta có cần đến miếu thần tài ở Tây giao để bố trí nhân mã trước hay không?”

Minh Trạ gật đầu, “Ừm, nên làm như vậy, lúc đó ta cùng với Bình Dương Hầu sẽ đến.”

“Ta cũng đi.” Phượng Minh Lan nói. Kỳ thật Phượng Minh Lan cũng không ngốc, nhưng lại suy một ra ba, tiểu tử Minh Trạ này thường rất mau lẹ, không phải chuyện khoe mẽ lấy lòng thì hần tuyệt đối sẽ không chịu xuất đầu lộ diện. Huống chi Trấn Nam Vương phủ tự có đường lối, có lẽ có vài phần chuẩn xác, nếu như thế, có thể thành công nghênh đón thánh giá. Phượng Minh Lan làm sao lại để Minh Trạ độc chiếm cơ chứ!

“Nhị hoàng huynh, trước nay hành vi của Nguyễn Hồng Phi giả dối khó lường, lần này không biết có thể thật sự cứu người hay không, hay vẫn là cạm bẫy? Dù sao cũng phải có người ở trong thành tiếp ứng, nhị hoàng huynh thân phận cao quý, ở trong thành nghênh đón Hoàng bá phụ và phụ vương là được rồi.” Minh Trạ cũng không thích để Phượng Minh Lan chen vào một bước, khách khí gạt Phượng Minh Lan sang một bên.

Phượng Minh Lan lại kiên trì, “Trạ đệ không biết ta lo lắng cho an nguy của phụ hoàng nhiều như thế nào đâu, Hoàng tổ mẫu và mẫu phi trong cung vẫn ngày đêm dâng hương cầu nguyện chờ mong phụ hoàng bình an trở về. Ta quả thật là một khác cũng chờ không nổi nữa, nhưng Trạ đệ thì tuổi còn nhỏ, binh mã võ thuật cũng chưa thuần thục, người cũng nhỏ tuổi hơn ta, ta là thân huynh trưởng, làm sao có thể để Trạ đệ đâm đầu vào nguy hiểm cơ chứ? Cho dù Nguyễn Hồng Phi có bản lĩnh lên trời triệt địa thì chúng ta chỉ cần mang theo năm ngàn binh mã là đủ rồi. Trạ đệ cứ an tâm đi, ta nhất định sẽ thỉnh phụ hoàng và Vương thúc trở về.” Nếu có thể để cho Nguyễn Hồng Phi tức nước vỡ bờ, giết chết con tin thì vẫn là tốt nhất. Đến lúc đó ngự giá băng hà, mọi người cũng hết cách!

Minh Trạ đành nói, “Vậy cùng đi. Ta ngồi xe ngựa, cũng không biết Hoàng bá phụ và phụ vương thế nào rồi.”

Hai người chẳng ai thuyết phục được ai, đành phải cùng đi.

Năm ngàn quân đội, náo nhiệt quá cũng không tốt, huống chi Nguyễn Hồng Phi đã sớm định ra thời gian.

Tuy có bố trí trước nhưng đại bộ phận nhân mã vẫn xuất phát vào ngày hôm sau, xe ngựa của Trấn Nam Vương phủ chậm rãi đi theo. Minh Trạ lôi kéo Ngự Ninh thay thường phục, “Chúng ta cũng xuất phát.”

Ngự Ninh cau mày, “Người ngồi trong xe là ai?”

“Thế thân.” Minh Trạ nói với Ngự Ninh, “Nhanh lên, hôm nay đến sào huyệt của Nguyễn đại tiên thôi.”

“Người?”

Minh Trạ cười gian mấy tiếng, đắc ý nói, “Người tưởng là ta mỗi ngày ở nhà ngồi ấp trứng à? Mặc dù không nắm chắc mười phần nhưng cũng có chín phần, tuy đám đại thần đã được thả ra nhưng còn Hoàng thượng và phụ vương, cho dù hần có tâm thả ra nhưng sẽ không làm rõ ràng như vậy, để cho đại quân của chúng ta đi nghênh đón. Ta đoán ở miếu thần tài có tám phần là kẻ điều hổ ly sơn. Chẳng qua nếu ta không sống chết đòi đi thì nhị hoàng huynh làm sao đồng ý gia nhập, hần vẫn luôn theo dõi chăm chăm người của ta cơ mà.”

Ngụy Ninh cũng lo lắng, khuyên nhủ Minh Trạh, “Người đừng tự mình đi, có chuyện gì thì làm sao đây?”

“Yên tâm đi, ta thấy Nguyễn đại tiên cũng không phải không nói đạo lý, cho dù cứu không được bá phụ và phụ vương, nhưng nếu có thể đàm phán với hấn một chút thì cũng được rồi.” Minh Trạh nhìn Ngụy Ninh một cái, thân thiết nói ra tính toán nhỏ nhặt của mình, “Với lại, chẳng phải là còn có người hay sao, A Ninh, Nguyễn Hồng Phi hận Nguyễn gia như vậy, Nguyễn Hầu chưa treo cổ đã là tinh thần sắt đá rồi. Người luôn mồm nói có lỗi với Nguyễn Hồng Phi, người xem đi, ngay cả ngón tay của người mà hấn cũng chẳng động vào. Chúng tớ hấn vẫn còn nhớ giao tình hảo hữu với người ngày xưa, chưa bao giờ trách người. Lúc này tuy rằng bảo người đi thì hơi ti bỉ một chút, nhưng đành phải vậy thôi.”

Hai người nhanh chóng chuẩn bị, thị vệ đã ở cửa sau chờ đợi, một hàng chỉ có hơn hai mươi người, một chiếc xe ngựa bằng gỗ mun bình thường, giống như quý công tử của đế đô đi du sơn ngoạn thủy, Minh Trạh dẫn theo Ngụy Ninh chui vào trong xe.

Minh Trạh đặc ý kể lại những vất vả mấy ngày nay với Ngụy Ninh, “Nguyễn Hồng Phi ở phụ cận đế đô, sau khi xác nhận tin tức này, ta bắt đầu an bài người điều tra tung tích. Hấn có đông thủ hạ như vậy, còn bắt cóc đại thần, nhất định không thể ở chuồng gà ổ chuột được, ít nhất cần một trang viên. Tuy rằng lần trước ta đã mất tiểu Diêu Quang, bắt quá người của ta hai tháng liên liên tục âm thầm điều tra từng nhà từng nhà một thì rốt cục xác nhận được một trang viên. Chẳng qua nhị hoàng tử cứ theo dõi ta chặt chẽ, hấn hận không thể dí Hoàng bá phụ vào chỗ chết. Nếu cho hấn biết thì e là hấn sẽ trực tiếp hạ độc thủ, vừa lúc Nguyễn Hồng Phi truyền tin muốn thả người. Thật sự là trời ban thưởng cơ hội, thay vì đi miếu thần tài, không bằng trực tiếp đến sào huyệt của Nguyễn Hồng Phi.”

Ngụy Ninh lo lắng, “Đừng để cứu được Hoàng thượng và Vương gia trong khi người thì bị rơi vào đó.”

“Không, hấn đã có tâm thả người.” Minh Trạh phân tích, “Chẳng qua hấn cũng biết rõ ta và nhị hoàng huynh bất hòa, hoàng tử đã chết ba người, còn có nhị hoàng huynh sót lại, có bất cứ tin tức gì hấn đều gửi cho cả hai, đây là hạ quyết tâm muốn hai người chúng ta giương cung bạt kiếm. Nhị hoàng huynh sống hay chết đều vô can đến ta, he he, bắt quá, ta không thể để hấn chết ở trong tay của mình.”

“Lúc này nếu gặp Nguyễn đại tiên, A Ninh, cho dù người không nhẫn tâm thì cũng nên nhắc vài câu về tình cảm sư trò trước kia a.”

Ngụy Ninh bình thản nhưng không nói chuyện.

Hàng người đi rất nhanh, mất khoảng nửa canh giờ mới đến một trang viên, cánh cửa màu dầu đen, trên cửa có treo biển, trên biển khắc hai chữ bằng bạc mạ vàng: Lý Phủ.

Minh Trạh có thói quen quan sát hoàn cảnh, hấn nhìn xung quanh một vòng, trang viên này nằm giữa rừng cây ăn quả, nhìn thật kỹ, trên cây sum suê quả trám, lại nhìn ra xa, có thể nhìn thấy một hồ nước xanh biếc.

Thị vệ tiến lên gõ cửa, chợt nghe một giọng nói trong trẻo, “Đến đây, ai đó!” Mở cửa lại là người quen, Diêu Quang bĩu môi, ngay cả một chút giật mình cũng không có, trái lại là tràn đầy quái khí, “Ồi chào, hóa ra là điện hạ à! Tiên sinh của ta nói, mời điện hạ và Ngụy tiên sinh tiến vào, còn những người khác thì ở lại bên ngoài.”

Minh Trạh vốn định tập kích bất ngờ, ai dè người ta đã sớm có chuẩn bị, nhất thời rùng mình, âm thầm kêu không xong, trong khi thị vệ đã lén cầm đao cầm kiếm, chỉ đợi Minh Trạh ra lệnh một tiếng thì sẽ đại sát tứ phương! Minh Trạh nhếch khóe môi, ánh mắt lặng lẽ đảo quanh xung quanh, thấp thoáng thấy có bóng người lóe lên, xem ra người ta là gây ông đập lưng ông, Minh Trạh lộ ra một chút ý cười, sờ sờ đầu của Diêu Quang, “Đừng phân biệt như vậy, biết thúc thúc nhân cư ở chỗ này thì ta đã sớm đến thỉnh an rồi.” Hấn phân phó đám thị vệ, “Ở bên ngoài chờ, trong vòng hai canh giờ nếu không thấy ta đi ra thì cứ phóng hỏa thiêu sơn báo thù cho ta.”

Diêu Quang suýt nữa đã học máu, người gì thế này! Cầm giận mà dẫn Minh Trạh và Ngụy Ninh đi vào trong.

Minh Trạh hoàn toàn thừa kế tinh thần không biết xấu hổ và da mặt dày của Phụng Cảnh Kiền, hấn thanh thần quan sát hoa cỏ cảnh trí xung quanh, thẩm mỹ của Nguyễn Hồng Phi so với Minh Trạh chỉ có

hơn chứ không có kém, vì vậy Minh Trạm liên tục tán thưởng. Trong lòng không ngừng cân nhắc, mụ nội người Nguyễn Hồng Phi, người là giun đũa trong bụng của ta hay sao vậy, mụ nội người bầm đốt ngón tay thế nào mà biết ta muốn đến nhà của người a!

Khi tiến vào đình viện tinh xảo nhả nhận, Minh Trạm rốt cục gặp được lão phụ thân và bá phụ đã lâu không thấy của mình, hai người này lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, liếc nhìn Diêu Quang bên cạnh, Phụng Cảnh Kiền chưa mở miệng thì Phụng Cảnh Nam đã giành trước, “Người cũng bị bắt rồi hả?” Minh Trạm lắc đầu, “Đi theo ta có hai mươi thị vệ, ta cũng đã an bài hai nhóm người đang đuổi theo đến đây. Trong vòng một canh giờ sẽ có năm trăm người tiến đến cứu giá. Ta chỉ muốn đến xem thật hư thế nào, không ngờ Hồng Phi thúc thúc lại liệu sự như thần, biết trước chiến sự thế này.”

Quả nhiên, Phụng Cảnh Nam tái mặt, nhưng hiện tại đang ở dưới hiên nhà người ta, cho dù trong lòng tức giận nhưng cũng không hét lên Người gọi hần là thúc thúc làm gì!. Tuy nhiên hần lại rất lo lắng cho Minh Trạm.

Minh Trạm nói với Diêu Quang, “Thỉnh thúc thúc lại đây, hay là ta phải đi vấn an? Người đi báo một tiếng đi.”

Diêu Quang cười he he, làm bộ mặt quỷ, “Uổng công điện hạ tự nhận mình là thông minh, chẳng phải tiên sinh đang ở bên cạnh người hay sao. Lúc này mà còn giả vờ ngốc nghếch làm gì nữa?” Sau đó nhảy người lên rồi lui ra ngoài.

Ánh mắt của Minh Trạm dừng trên người của Phụng Cảnh Nam, không đúng, Phụng Cảnh Nam là người đầu tiên quan tâm đến an toàn của hần, ngữ khí kia cùng nét mặt già nua lúc đó chắc chắn không thể là giả. Chẳng lẽ là....Phụng Cảnh Kiền?

Tròng mắt của Minh Trạm suýt nữa đã rơi xuống đất, Hoàng, Hoàng Thượng! Hoàng Thượng là giả!

Đã nhiều ngày Phụng Cảnh Nam không nhìn thấy Minh Trạm, lúc này Minh Trạm đã hoàn toàn hóa thạch, nhìn chằm chằm Phụng Cảnh Kiền mà không thể nói nên lời, hần tưởng là...Còn Hoàng thượng thật....Hoàng thượng thật ở đâu rồi? Hay là Nguyễn Hồng Phi đã giết chết tất cả bọn họ, sau đó dịch dung thành Hoàng đế, quay về để đô, ngồi mát ăn bát vàng!

Minh Trạm hoàn toàn bị suy nghĩ trong não dọa chết khiếp, hần tròn tròn mắt, đỡ đỡ vờn tay, muốn kiểm tra mặt của Phụng Cảnh Kiền một cách máy móc. Chợt nghe bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ, giọng nói trầm thấp êm tai một cách lạ lùng, “Điện hạ, ngài lầm rồi.”

Minh Trạm quay đầu lại liền nhìn thấy Ngụy Ninh đang mỉm cười với mình, nụ cười kia toát lên sự sung sướng tiêu sái khó nói nên lời. Minh Trạm chưa bao giờ thấy Ngụy Ninh cười như vậy, Ngụy Ninh vẫn luôn ôn nhu nhã nhặn, giận là giận tái mặt, cười là cười nhàn nhạt, còn cười phóng túng bừa bãi như vậy lại làm cho Minh Trạm cảm thấy vừa xa lạ vừa kinh hoàng.

Sau đó Ngụy Ninh lấy ra một cái bình ngọc từ trong hà bao, đầu ngón tay chấm chút được cao rồi thoa dưới cằm một chút, tiếp theo là lột ra một bộ da mặt người, hiện lên một khuôn mặt khiến người ta kinh tâm động phách.

Minh Trạm chỉ cảm thấy tóc gáy của mình dựng đứng cả lên, bị lừa gạt hay phản nộ hay đau xót hay sợ hãi, không, cả người của hần đã mất hết tri giác, trong cổ họng bùng nổ một tiếng rít to:

Nguyễn: Hồng: Phi.

163. Chương 163: Hoàng Đế Nan Vi (1)

Minh Trạm trở lại phủ, khóc ba ngày ba đêm.

Không biết tình hình còn tưởng rằng Phụng Cảnh Nam bị gì.

Trên thực tế tai họa lưu ngàn năm, Phượng Cảnh Nam chẳng hề có bất cứ vấn đề gì cả. Nguyễn Hồng Phi ngoại trừ khiến cho hắn uất ức một chút nhưng vẫn cung cấp đầy đủ cơm no áo ấm, Phượng Cảnh Nam rất khỏe.

Minh Trạh thì lại bị lừa sắc lừa thân lừa từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, Nguyễn Hồng Phi vừa rời đi thì hắn bắt đầu gào khóc, tiếng khóc chấn thiên, thế cho nên Nguyễn đại lang vốn có khinh công cao cường suýt nữa đã từ giữa không trung ngã xuống đất. Thị vệ bên ngoài điên cuồng vọt vào liền nhìn thấy Hoàng thượng và Vương gia bình an vô sự, cùng với thế tử điện hạ đang nhe miệng gào khóc.

Phượng Cảnh Kiên không thay đổi sắc mặt, ôn hòa cười khen, “Minh Trạh thấy trẫm và Vương gia bình an nên vui sướng đến mức rơi lệ, thật là hiếu thảo.”

Mọi người quỳ xuống đất chúc mừng Vạn tuế gia bình an, thiên tuế cát tường, Phượng Cảnh Kiên tao nhã đứng dậy, thi triển hết vẻ ung dung của đế vương. Phượng Cảnh Nam thấy nhi tử chỉ lo gào khóc, thật hận không thể thẳng tay đánh ngất Minh Trạh, cũng đỡ hơn mất mặt hổ thẹn như vậy.

Không thể không nói huynh đệ hai người phối hợp nhiều năm, trong lòng thấu hiểu, Phượng Cảnh Kiên thấy tất cả thị vệ đều quỳ dưới đất, hắn bèn đi qua rồi đặt một chướng ngay sau gáy của Minh Trạh, tiếng gào khóc quàng quác lập tức nín bặt, Phượng Cảnh Kiên nhẹ nhàng thở dài, “Hài tử này vì quá cao hứng mà ngất đi rồi.” Sau đó bé Minh Trạh lên rồi phân phó, “Hồi cung.”

Phượng Cảnh Kiên là người rất quyết đoán, trên đường quay về đế đô, hắn ôm Minh Trạh vào lồng ngực, vuốt ve đầu của Minh Trạh, về mặt từ phụ ôm ấp tình cảm làm cho Phượng Cảnh Nam nhìn thấy mà không khỏi buồn bực.

“Tiểu hài tử này bị thương tâm rồi.” Phượng Cảnh Kiên vừa sờ khuôn mặt mê man của Minh Trạh, vừa thương tiếc thở dài.

Phượng Cảnh Nam không tiện đoạt lại nhi tử, lại bị huynh trưởng khơi mào lửa giận, nói một cách giận dữ, “Cái tên tiện nhân chết tiệt kia giả trang thành Tử Mẫn từ khi nào vậy! Tử Mẫn đâu! Tử Mẫn ở nơi nào!”

“Sợ là đã nhiều năm rồi.” Phượng Cảnh Kiên khoan dung nói, “Xem ra hắn thật sự không có ý giết người và ta.” Lại nói với Phượng Cảnh Nam, “Người thấp giọng một chút, mấy ngày nay Minh Trạh lo lắng cho người và ta, người xem đi, gãy cả rồi.”

Phượng Cảnh Nam kè sát vào để nhìn một cái rồi cảm hận nói, “Cũng là vì tên tiện nhân kia, nhất định đã sớm thông đồng với Minh Trạh, bằng không vì sao Minh Trạh cứ gọi A Ninh này A Ninh nọ, hóa ra là tên tiện nhân kia đã có ý với Minh Trạh.” Nhi tử bị người ta thượng, làm phụ thân thì đương nhiên phải tức giận a, trực tiếp gọi Nguyễn Hồng Phi là tiện nhân.

“Được rồi được rồi, đừng nói chuyện này nữa.” Phượng Cảnh Kiên lại rất tin tưởng Minh Trạh, “Xưa nay Minh Trạh không thích chịu thiệt, có lẽ cũng đã chiếm dụng Hồng Phi rồi.”

“Loại chiếm dụng này có cái gì tốt để chiếm đâu, cũng chẳng có gì hiếm lạ cả.”

Phượng Cảnh Kiên buồn cười, “Người không lạ nhưng có người thấy lạ.” Nhìn Minh Trạh thương tâm như vậy, đau lòng chết người ta.

Phượng Cảnh Nam nói, “Đã lâu ta chưa về Vân Nam, lưỡng trước công việc sẽ bề bộn, lần này ta sẽ không ở đế đô lâu. Minh Trạh sẽ cùng ta quay trở về.” Khả năng chính trị của Phượng Cảnh Nam đương nhiên không phải bình thường, hắn thì còn đỡ, dù sao Minh Nghĩa là tự tìm cái chết. Nhưng Hoàng huynh của hắn lại thật sự xúi quẩy, bốn nhi tử mà hiện tại chỉ còn một, hơn nữa, theo ánh mắt của Phượng Cảnh Kiên thì người còn lại cũng chỉ là rác rưởi mà thôi!

Dù sao thì Phượng Cảnh Nam cũng biết một chút tính tình của huynh trưởng, mắt thấy sắp xảy ra giông tố chính trị, Phượng Cảnh Nam cũng không nguyện ý tham dự.

Phượng Cảnh Kiên cũng không giữ chân đệ đệ, chỉ thản nhiên nói, “Cũng tốt.”

Phượng Minh Lan và Bình Dương Hầu sớm đến miếu thần tài ở dốc hoa đào, vẫn chưa đến chính ngọ, cũng không nhìn thấy bóng dáng của phản tặc hoặc là hành tung của ngự giá, vậy mà đế đô đã vội vã mang thánh chỉ chạy đến.

Tuần mã cuộn cuộn bụi trần, thị vệ truyền chỉ cất cao giọng, “Hoàng thượng lệnh nhị hoàng tử và Bình Dương Hầu tức khắc hồi cung gặp thánh giá.”

Hai người nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt nhau, trước tiên khom người tiếp chỉ, sau đó Phượng Minh Lan vội vàng hỏi, “Phụ hoàng hồi cung từ khi nào?”

“Bẩm điện hạ, Hoàng thượng và Vương gia cùng thế tử điện hạ đã hồi cung vào sáng nay.”

Thế tử! Phượng Minh Lan bị hai chữ này đâm thủng màng tai, đôi mắt phần nộ dừng trên chiếc xe ngựa của Trần Nam Vương phủ, Lê Bằng ở bên ngoài canh giữ, bèn giải thích, “Điện hạ, thế tử nhà ta bảo rằng sự tình hệ trọng, đợi trở về để đô nhất định sẽ đích thân giải thích với điện hạ sau.”

“Người trên xe là ai?” Phượng Minh Lan lặng lẽ nắm chặt hai tay, cơ hồ khó có thể bảo trì phong độ bản thân.

Trong khi Bình Dương Hầu nghe thấy Hoàng thượng bình an thì trong lòng liền tràn đầy vui mừng, bất chấp việc truy vấn về quỷ kế của Minh Trạm, hơn nữa hẳn còn cản lời của Phượng Minh Lan, vừa cười vừa nói, “Điện hạ, chúng ta nhanh chóng quay về để đô đi. Nhân mã thì để Trương tướng quân dẫn về, đừng để Vạn tuế gia chờ lâu. Cho dù như thế nào thì thế tử điện hạ nghênh đón Vạn tuế gia và Vương gia hồi cung cũng giống như nhau thôi.” Người ta vừa lập công lớn, người liền làm khó người của hắn, cho dù Bình Dương Hầu tự xưng là thô nhân nhưng cũng cảm thấy Phượng Minh Lan có chút quá đáng.

Phượng Cảnh Kiên không hổ là một vị hoàng đế lão luyện, vừa hồi cung đã đi vấn an lão nương của mình.

Ngụy thái hậu vừa thấy nhi tử thì thật sự là nhịn không được mà khóc lóc tê tâm liệt phế một hồi. Nhìn thế nào cũng thấy có chút tương tự Minh Trạm, hoặc nên nói là trong thân thể của Minh Trạm cũng kế thừa một chút gien của Ngụy thị.

Phượng Cảnh Kiên khuyên giải an ủi lão nương vài câu, hầy, dù sao thì Ngụy thái hậu cũng không tính là ác nhân, so với Phương hoàng hậu giết người vô hình thì Ngụy thái hậu quả thật thuần khiết như một tiểu bạch thỏ. fynnz.wordpress.com

Có ưu tức có khuyết.

Nếu Ngụy thái hậu có một nửa tài cán của Phương hoàng hậu thì hoàng thất của đế đô sẽ không có kết quả như ngày hôm nay.

Minh Trạm chính là thế tử Trần Nam Vương phủ, hẳn ngăn không được đám hoàng tử tàn sát lẫn nhau, nhưng Ngụy thái hậu có bối phận cao nhất hoàng thất, hơn nữa bà ta là mẫu thân của Phượng Cảnh Kiên, nếu trong thời khắc mấu chốt mà Ngụy thái hậu có thể chống đỡ thế cục thì các hoàng tử làm sao tàn sát đến mức như vậy? Ngụy thái hậu khóc một chút, cảm thấy thật có lỗi với nhi tử, nói dong nói dài, “Cũng là lão già này vô dụng, tiểu ngũ là tiểu hài tử cơ mà...”

“Mẫu thân, ta biết rồi.” Đau cũng đã đau, nhưng trong lòng của Phượng Cảnh Kiên vẫn lên men một chút, chẳng qua xưa nay hắn luôn biết khắc chế, bộ dáng vẫn bình thản như trước, ôn hòa nói, “Mẫu thân nghỉ ngơi đi, trẫm sợ mẫu thân lo lắng cho nên chưa kịp thay xiêm y mà đến đây. Trong chốc lát còn phải đi gặp bá quan văn võ. Mặc thế này cũng không ổn.”

Lúc này Ngụy thái hậu mới lấy lại tinh thần, nhi tử vừa bị bắt cóc trở về chứ không phải đi du sơn ngoạn thủy, bà ta vội vàng dặn dò Phượng Cảnh Kiên hảo hảo nghỉ ngơi.

Hoàng thượng đã trở về!

Chỉ trong một canh giờ tin tức này đã truyền khắp ngõ ngách đế đô, các đại thần vội vàng chạy đi báo cáo cho nhau rồi tiến cung thỉnh an.

Không có tin nào tốt hơn so với tin này.

Trước tiên Phượng Cảnh Kiên lệnh cho Bình Dương Hầu quay về Tây Bắc chủ trì đại cục, lại ban cho Vĩnh Định Hầu phủ một mớ dược liệu, cùng với tước vị Khinh Xa Đô Ủy, Hầu tước thì chỉ có một nhưng nhi tử của Vĩnh Định Hầu không chỉ có một, cho nên mới nói tước vị này vô cùng quý giá, rất có thể diện.

Còn dám đại thần tháp tùng thánh giá mà để Hoàng thượng và chính mình bị bắt cóc cũng được đặc xá tội trạng.

Về phần chức vụ Cửu Môn Đề Đốc còn bỏ trống, ngoài dự đoán của mọi người, nó lại rơi lên đầu của Vĩnh Ninh Hầu Vệ Dĩnh Gia.

Vệ Dĩnh Gia tuổi còn trẻ, làm sao có thể đảm nhận trọng trách lớn như thế, chưa kể đám lão thần hoài nghi năng lực của hắn mà ngay cả Vệ Dĩnh Gia cũng có chút hồ đồ, xưa nay Hoàng thượng vẫn lãnh đạm với Vĩnh Ninh Hầu cơ mà.

Phượng Cảnh Kiên nói rất đơn giản, “Nay Vĩnh Định Hầu bị thương nằm nhà, chỉ lệnh cho người tạm thay vài bữa. Đợi Vĩnh Định Hầu khỏe hẳn thì chức vị Cửu Môn Đề Đốc sẽ trao lại cho Vĩnh Định Hầu.”

Vì thế Vĩnh Ninh Hầu nơm nớp lo sợ mới chịu đến nha môn Cửu Môn Đề Đốc để nhậm chức.

Vệ Dĩnh Gia không thể không thỉnh giáo lão phụ thân hồ ly của mình, lão Vĩnh Ninh Hầu vuốt râu, sau một lúc lâu mới lắc đầu, “Khó đây, khó đây.”

Vệ Dĩnh Gia đợi khoảng nửa canh giờ thì mới nghe phụ thân nói ra được hai câu đó, trong lòng nôn nóng, nhin không được mà hỏi, “Phụ thân, khó chỗ nào?” Hắn là nhi tử duy nhất trong nhà, lại là đích tử, từ trước đến nay lão Vĩnh Ninh Hầu không hề nghiêm khắc đối với nhi tử này của mình. Nhưng Vệ Gia Dĩnh lại rất biết tự kiềm chế, không dám tác oai tác quái.

Lão Vĩnh Ninh Hầu quan sát nhi tử từ trên xuống dưới, nói một cách cảm thán, “Có người từ nhỏ đã vận khí tốt. Chưa tính đến tước vị, sau lưng còn có đại phú quý chống lưng.”

Nhưng Vệ Dĩnh Gia cảm thấy chính mình bẩm sinh đã mệnh khổ, khi hắn mười hai tuổi, có một ngày phụ thân của hắn được người ta nâng trở về phủ sau khi lâm triều, hắn bị dọa chết khiếp, thỉnh đại phu chẩn bệnh, lo lắng sốt ruột, ở bên giường bệnh hầu hạ hơn nửa tháng thì mới biết lão cha giả bệnh nặng để nhường lại chức tước.

Vì vậy Vệ Dĩnh Gia mười hai tuổi đã được phong tước. Kể từ đó lão Vĩnh Ninh Hầu rất ít khi xuất môn, tất cả xã giao đi lại đều do Vệ Dĩnh Gia trẻ tuổi đảm nhận. Cho dù người bên ngoài đánh giá Vĩnh Ninh Hầu như thế nào thì trong mắt của Vệ Dĩnh Gia chỉ có ba chữ: Không đứng đắn.

Người khác giả bệnh thì cũng chỉ mười ngày nửa tháng. Lão cha của hắn giả bệnh thì phải mất mười mấy năm.

Người đến thăm viếng, lão cha của hắn chưa nói dứt ba câu liền bắt đầu ho sù sụ một hồi, làm ra bộ dạng sắp ngất xỉu.

Đến mức người trong đế đô đều nói: Hầy, lão Hầu gia Vĩnh Ninh Hầu à, ta thấy là sắp lên đường rồi đó!

Dù sao lời nói linh tinh cũng không ít, lão Vĩnh Ninh Hầu cứ như vậy mà bệnh dai dẳng mười mấy năm, cho đến khi nhi tử đại hôn, sau đó lại sinh cho hắn tôn tử thì hắn vẫn như cũ.

Trong phủ có một lão cha như vậy làm cho Vệ Dĩnh Gia thuở nhỏ đã nói năng thận trọng, giả vờ lão luyện.

Lão Vĩnh Ninh Hầu cười cười, vỗ vai nhi tử, “Kể gốc có gốc phúc, người cứ nhậm chức mà làm cho tốt, thể diện nhà chúng ta là ở đây. Đúng rồi, Bảo nhi đâu, tiểu tiểu nhân nhi, đừng cả ngày gò bó thúc ép hắn, gọi hắn đến đây với ta. Như vậy ta cũng có thể dạy dỗ một chút, hầy, tám tỷ đệ của các người, trong đó thất tỷ của người có tư chất tốt nhất, đáng tiếc sinh chưa được bao lâu thì đã bị đưa vào trong cung. Còn người, xem như tư chất trung bình vậy mà thắng được nhân tâm. Người nói xem, so với ta thì người mạnh hơn chỗ nào mà lại may mắn như thế?”

Vệ Dĩnh Gia cũng hơi buồn bực, lại có chút khó hiểu, “Có lẽ là vì thể tử, nhưng dù sao thể tử cũng là người của Trần Nam Vương phủ, để đô luôn phòng bị và mượn sức của Trần Nam Vương phủ, làm sao lại gọi nhi tử đi làm Cửu Môn Đề Đốc cơ chứ?”

“Người cứ thông thả mà làm, từ từ sẽ hiểu được.” Lão Vĩnh Ninh Hầu vừa ngồi vừa ngâm nga điệu hát dân gian, sau đó đi tản bộ chơi đùa với chim chóc.

Phượng Cảnh Nam hồi phủ, trước tiên phái người đưa Minh Trạm vào phòng ngủ, tỏ vẻ rất săn sóc.

Minh Lễ và Minh Liêm gấp lại phụ thân, tuy rằng trước kia khi có Phượng Cảnh Nam thì bọn họ không cảm thấy thế nào. Nhưng lần này sống dưới trướng của Minh Trạ hai tháng, xem như biết phụ thân có chỗ nào tốt, cho nên mới có câu con không cha như nhà không nóc.

Hai người rưng rưng nhìn cha rồi kêu lên một tiếng thân thiết, sau đó nhào vào vòng tay ấm áp của Phượng Cảnh Nam. Tuy rằng chỉ là phiên vương nhưng Phượng Cảnh Nam vẫn cảm thấy mình mạnh hơn huynh trưởng một chút, nhi tử không có bản lĩnh nhưng như vậy cũng có chỗ lợi. Đợi hai nhi tử trưởng an và biểu đạt nỗi quan tâm lo lắng cho phụ thân xong xuôi, thì Phượng Cảnh Nam mới hỏi thăm Minh Lễ và Minh Liêm vài câu.

”Chuyện của Minh Nghĩa không cần nhắc lại, bốn vương xem như không có nhi tử như vậy.” Phượng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Các người đều là thủ túc, Minh Trạ tuy còn nhỏ nhưng lại là đích tử, Vương phi có đối xử thất lễ với các người bao giờ chưa? Minh Trạ được phong làm thế tử bởi vì hắn có bản lĩnh, Minh Nghĩa không phò tá mà lại mang ác ý, cho dù là bốn Vương thì bốn Vương cũng không tha cho hắn!”

Minh Lễ và Minh Liêm đều im lặng lắng nghe, Phượng Cảnh Nam thở dài, “Các người phải biết tốt xấu, đừng vì chuyện của Minh Nghĩa mà sinh oán hận với Minh Trạ. Đây đều là thiên ý, các người cũng đã nhìn thấy. Các hoàng thượng cũng là huynh đệ cùng phụ khác mẫu! Rốt cục đã làm gì nhau? Trong khi Minh Trạ đối xử với các người thế nào?”

Xưa nay Minh Lễ rất thân thiết với Phượng Cảnh Nam, cũng là người biết tốt xấu. Lúc trước hắn cũng từng nghĩ, Hoàng thượng chỉ rời đi hai tháng mà nhị hoàng tử đã ra tay làm thịt ba đệ đệ, cho dù không phải do nhị hoàng tử hoàn toàn gây ra, nhưng dù sao nhị hoàng tử cũng chẳng thể thoát khỏi can hệ. Trái lại trong lúc địa chấn Minh Trạ lại đem tất cả sự vụ trong phủ giao cho hắn, tỏ vẻ rất tín nhiệm đối với hắn.

Hoa hồng chỉ sợ bị lá xanh che khuất, Minh Trạ so với nhị hoàng tử thì hoàn toàn lên cấp là một tấm gương của huynh hữu đệ cung.

“Dăm ba ngày nữa ta sẽ quay về Vân Nam, ngày mai đi báo với Minh Diễm, Minh Phỉ và Minh Nhã một tiếng, bảo các nàng ngày kia lại đây, cũng đã lâu rồi ta không gặp bọn họ.” Phượng Cảnh Nam thuận miệng phân phó.

Minh Lễ và Minh Liêm đều làm ra bộ mặt khó coi, Phượng Cảnh Nam cau mày, “Sao vậy, có chuyện gì thì cứ nói đi? Còn ấp a ấp ung làm gì nữa?”

Vẫn là Minh Liêm mở miệng trước, “Mấy ngày trước có địa chấn, nha đầu Minh Phỉ bị quỷ ám hay sao đó, khi lâm triều lại cải trang thành tiểu thái giám rồi đi theo nhị hoàng tử vào triều chỉ điểm Minh Trạ là điếm xấu, vừa sinh ra đời đã gây nên địa chấn. Bảo rằng địa chấn ở đế đô là do Minh Trạ tạo nghiệt gây ra, khiến cho Minh Trạ thiếu chút nữa đã phải người phạt trọng nang đến chết rồi.” Lén nhìn Phượng Cảnh Nam một cái, thấy sắc mặt của lão cha như hắt xì dầu, Minh Liêm quyết định nói ngắn gọn, “Minh Trạ đã khai trừ Minh Phỉ ra khỏi gia phả.”

Phượng Cảnh Nam đứng dậy, Minh Lễ và Minh Liêm cũng không dám ngồi, khoanh tay đứng thẳng, Phượng Cảnh Nam lạnh lùng nói, “Các người xem như không có muội muội này đi.” Dứt lời liền nhắc chân rời đi.

Mặc dù ở chỗ của Nguyễn Hồng Phi thì Phượng Cảnh Nam cũng không thiếu ăn thiếu mặc, nhưng hắn vẫn cảm thấy xúi quẩy, đương nhiên phải tắm rửa sạch sẽ một phen rồi ăn no nê, sau đó đi gặp thủ hạ.

Tiếp theo hắn cố ý đi thăm Minh Trạ.

Không biết là Minh Trạ bị kích thích quá lớn hay là bị Phượng Cảnh Kiền đánh quá mạnh mà vẫn chưa chịu tỉnh. Im lặng nằm trên giường, đắp chiếc chăn mỏng bằng gấm, tiểu lông mây nhàn lại, đôi mắt ti hí nhắm tịt, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu môi....Nhìn thế nào cũng khiến người ta....ừm....thích.

Nếu nói lần bắt cóc này có điều gì khiến hắn kinh ngạc nhất thì chính là lương tâm của Minh Trạ.

Phượng Cảnh Nam nhẹ nhàng xoa bóp gò má của Minh Trạ, thật sự là tiểu tử có lương tâm.

Từ khi biết được Phượng Minh Lan châm ngòi khiến Minh Phỉ làm chuyện mất mặt lúc lâm triều thì Phượng Cảnh Nam lại càng khinh thường Phượng Minh Lan hơn trước. Phụ thân còn chưa chết, cũng chưa phong

hắn làm thái tử mà hắn đã hoảng sợ ngóng trông phụ thân thăng thiên rồi. fynnz.wordpress.com

Nhưng còn Minh Trạ, vốn đang làm thế tử, lúc trước còn thường xuyên thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Phụng Cảnh Nam, khi nổi nóng thì chuyện gì cũng dám nói, đã vô số lần bị đánh cùng với vô số lần bị Phụng Cảnh Nam châm chọc đả kích.

Phụng Cảnh Nam cảm thấy nếu mình có đột tử thì không chừng Minh Trạ sẽ rất cao hứng.

Không ngờ Minh Trạ lại có lương tâm như vậy.

Thật tốt.

Tự đáy lòng của Phụng Cảnh Nam cảm thấy thật tốt.

164. Chương 164: Hoàng Đế Nan Vi (2)

Nửa đêm Minh Trạ từ từ tỉnh lại, hắn mở mắt nhìn lên đầu giường tối om, xuất thần trong chốc lát rồi bỗng nhiên oa một tiếng, lại bắt đầu gào khóc.

Hà Ngọc gác đêm bên ngoài giật mình một cái rồi nhanh chóng vọt vào, đánh đá lấy lửa thắp đèn, nhẹ giọng hỏi, “Điện hạ?”

Phụng Cảnh Nam ngủ bên cạnh Minh Trạ, quả thật suýt nữa đã bị dọa cho thót tim, xoa xoa ngực, hắn phân phó, “Trà.”

Phụng Cảnh Nam tự mình uống nửa tách rồi lôi Minh Trạ ra khỏi chăn, cố gắng ép Minh Trạ uống chút nước. Trời ạ, trước kia Phụng Cảnh Nam còn không biết cái gì gọi là nước mắt rơi như mưa, tuy rằng nữ nhân thường rơi lệ chỉ vì mấy chuyện linh tinh trên trời dưới đất, nhưng bình thường cũng chỉ ở trước mặt Vương gia mà biểu diễn màn rơi lệ như một cánh lê hoa lác đác rụng cánh mà thôi, có ai giống như Minh Trạ to mồm gào khóc đâu, uống ừng ực hai ngụm trà rồi tiếp tục gào khóc.

“Chuyện này cũng chẳng có gì phải khó chịu cả, khi nào cái tên tiện nhân kia rơi vào tay của ta thì ta sẽ giao hắn cho người xử trí. Muốn giết thì giết, muốn làm gì thì làm, cho dù băm thành trăm mảnh làm nhân đàn thần cho cầu ăn cũng không sao.” Phụng Cảnh Nam thở dài, “Người cũng vậy, đã lên giường với hắn rồi mà ngay cả người bên cạnh mình là ai cũng không biết.”

Minh Trạ lau lệ, cả giận nói, “Chẳng phải phụ thân cũng bị trúng mỹ nhân kế hay sao, bị người trói lại, còn có mặt mũi gì nữa mà nói ta.” Nhắm mắt lại, bắt đầu giậm ngực giậm chân gào khóc, “A Ninh, A Ninh của ta!”

Phụng Cảnh Nam cũng lo âu, nếu ở bên cạnh Minh Trạ là Nguyễn Hồng Phi, như vậy biểu đệ Nguyễn Ninh của hắn ở đâu?

Minh Trạ gào khóc hơn nửa canh giờ, lại uống một tách trà, rồi nhỏ giọng hừ hừ, tiếp tục thương tâm mà nằm xuống.

Phụng Cảnh Nam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nếu Minh Trạ cứ gào khóc như vậy thì hắn không bị thủng màng nhĩ cũng lạ. Lệnh cho Hà Ngọc mang đến một chiếc khăn ướt rồi phủ lên mắt của Minh Trạ, Phụng Cảnh Nam thở dài, “Người xưa nay trọng tình trọng nghĩa, khóc một trận cũng tốt. Một mỏi thì ngủ đi, chờ tỉnh lại rồi tiếp tục khóc.” Cũng đỡ phải uất ức mà sinh bệnh.

Hiện tại Phụng Cảnh Nam hoàn toàn là một từ phụ, cảm thấy Minh Trạ mạo hiểm đi cứu mình, còn bị tiện nhân lừa thân thê thảm, thật sự là khổ đến cực điểm, cũng không ngại hắn gào khóc ầm ĩ mà còn hảo tâm an ủi vài câu.

Minh Trạ ôm lấy cổ của Phụng Cảnh Nam, nhe miệng nhẹ giọng khóc thút thít.

Cái tên tiện nhân chết tiết kia, Phượng Cảnh Nam vỗ vỗ lưng của Minh Trạ, trong lòng thầm mắng rủa Nguyễn Hồng Phi.

Ngày hôm sau Phượng Cảnh Nam tiến cung.

Ngự thái hậu lại kéo tay nhi tử mà khóc lóc một hồi, thần phật phù hộ a, các nhi tử đều bình an.

Phượng Cảnh Kiên nói với mẫu thân, “Có hai chuyện trăm muốn nói với mẫu thân một tiếng.”

Ngự thái hậu hoàn toàn là phản xạ theo điều kiện, bản thân của bà ta cũng không có khả năng tùy cơ ứng biến, lại không cảm thấy hứng thú, từ trước đến nay đều dựa vào nhi tử của mình. Sau khi nhi tử bị bắt cóc một thời gian, Ngự thái hậu quả thật là có động não một chút, nhưng lại chẳng làm ra được chuyện gì, trái lại lòng tràn đầy đau khổ. Nay nhi tử đã trở lại, Ngự thái hậu hoàn toàn an tâm, chỉ cần ngồi trong Từ Ninh cung hết ăn lại uống là được, thỉnh thoảng thì có người đến hiếu kính lấy lòng.

“A, chuyện gì? Hoàng đế tự mình làm chủ là được rồi, người cũng biết mà, ai gia không hiểu chính sự lắm đâu.” Ngự thái hậu nhìn hai nhi tử một lớn một nhỏ của mình, thật sự là tràn đầy từ ái và thỏa mãn.
fynnz.wordpress.com

“Khi trăm ở bên ngoài, Ngự thị không an phận thủ thường, dẫn đến ngũ hoàng tử bệnh nặng mà không được chữa trị khiến cho hần phải chết yểu, hôm qua trăm đã ban bạch lạng cho nàng ta.” Sự lãnh khốc của Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn che giấu sau khuôn mặt vô sắc của hần, Ngự thái hậu a một tiếng, nhất thời chưa kịp phản ứng Hoàng thượng vừa nói cái gì, đang ngỡ ngàng nhìn nhi tử của mình thì Phượng Cảnh Kiên đã nói tiếp, “Minh Lan bất hiếu bất tài, cuồng vọng tà đạo, trăm đã ban chết cho hần đi đầu thai sớm.”

Ngự thái hậu tròn mắt, chưa nói được câu nào, khóa miệng giật giật, ôm ngực, ngã rầm xuống nhuễn tháp.

“Ngự y.” Phượng Cảnh Kiên đỡ lấy thân thể ngã xuống của lão nương, chậm rãi đặt xuống nhuễn tháp. Khi đến đây hần đã sớm chuẩn bị sẵn, phân phó ngự y chờ ở bên ngoài, lúc này vừa gọi một tiếng thì ngự y từ hai bên trái phải mang theo hòm thuốc nhanh chóng bước vào chẩn trị cho Thái hậu.

Ngự thái hậu chỉ là nhất thời đau lòng, tuổi tác đã lớn nên mới ngất xỉu. Ngự y châm cứu một chút liền tỉnh, lại dâng lên bổ dược nóng hổi, trong khi Ngự thái hậu bắt đầu òa khóc.

Phượng Cảnh Kiên im lặng ngồi bên cạnh.

“Hoàng thượng, người cứ trách ta đi. Tiểu ngũ là do ta không chăm sóc cho hần...” Một thân diệt nữ, một thân tôn tử, nhất thời đều rời đi, Ngự thái hậu thương tâm đến mức muốn chết đi sống lại.

“Trăm làm sao lại trách mẫu thân cơ chứ. Mẫu thân như thế nào thì trăm biết rất rõ.” Ngự thái hậu quả thật thiên vị Phượng Minh Lan, bất quá lão thái thái ngày thường ngay cả phạt trượng nô tài cũng không thể. Yếu đuối, ngốc nghếch nhưng lại không xấu tính, bảo bà ta giết tôn tử thì bà ta quả thật làm không được. Phượng Cảnh Kiên cũng không oán trách mẫu thân, Ngự thái hậu không phải là không muốn bảo vệ nhi tử của hần, mà thực chất là vì Ngự thái hậu không có bản lĩnh này.

Ngự thái hậu bị thương, nắm tay nhi tử mà khóc, “Người cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng, Minh Tường Minh Thụy Minh Trữ bạc phận nên đi trước, chỉ còn một mình Minh Lan trụ lại, ngày sau phải làm sao đây? Sau này người còn mặt mũi gì mà gặp Tiên đế cơ chứ?”

“Trăm đã quyết định lập Minh Trạ làm thái tử.”

Phượng Cảnh Kiên thần nhiên nói ra một câu giống như sét đánh ngang tai, làm cho lão nương và đệ đệ của mình đầu óc choáng váng, tâm lý tổ chất của Phượng Cảnh Nam mạnh hơn lão nương của hần, hơi lấy lại bình tĩnh, cẩn thận quan sát sắc mặt của ca ca nhà hần rồi mới hỏi, “Lời này của Hoàng huynh là có ý gì?” Là hần bị ảo giác hay sao?

“Chính là nghĩa đen.” Phượng Cảnh Kiên hơi chột dạ một chút, liếc mắt nhìn đệ đệ một cái, vẻ mặt cứng rắn giả bộ không có gì, nói một cách đương nhiên, “Hôm nay người không lâm triều cho nên tin tức hơi muộn một chút. Trăm đã tuyên bố tại đương triều, trăm vô tử, nhận Minh Trạ làm con thừa tự.”

Phượng Cảnh Nam gấp gấp thở hổn hển vài hơi, hắn còn tráng niên, không đột ngột ngắt xủ như lão nương của mình, chẳng qua trong lòng phần nộ, hận không thể xấn y mẹ để đánh nhau một trận, cả giận nói, “Mặc dù không có nhi tử nhưng còn có hai tôn tử! Trong khi ta chỉ có một mình Minh Trạ là đích tử!” Làm gì có kẻ trắng trợn đoạt nhi tử của người ta như vậy a! Hơn nữa người này lại là thân huynh trưởng của hấn a a a!!!

Phượng Cảnh Nam lo lắng mọi chuyện chu toàn, hấn vẫn nghĩ tình cảm của hấn và huynh trưởng rất tốt, nhưng người nọ nói ra tay liền ra tay, hoàn toàn không hề chần chừ. Về bối phận thì càng không cần nhiều lời. Hiện tại thân thể của hấn và huynh trưởng đều rất tốt, ca ca của hấn làm hoàng đế thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề, hai mươi năm có thể sinh ra biết bao nhiêu tiểu hoàng tử, cho dù không có thì ít nhất hai hoàng tôn của Phượng Cảnh Kiền cũng đã trưởng thành. Đến khi đó tôn tử thân hơn hay là diệt tử thân hơn!

Đáng lý Minh Trạ sẽ kế thừa Trần Nam Vương phủ, làm phiên Vương, làm thổ hoàng đế, tiêu diêu tự tại tại cơ nào, cần gì phải tranh giành trong cái mớ hỗn độn này!

Nhi tử nhà mình thì mình phải thương phải xót, Phượng Cảnh Nam đương nhiên sẽ tính toán cho Minh Trạ.

“Ta mệt rồi.” Phượng Cảnh Kiền thở dài, “Có lẽ trên đời này thật sự có thiên ý, bốn hoàng tử của trẫm chẳng thể bảo trụ được người nào. Về phần hoàng tôn thì tuổi còn nhỏ, chờ bọn họ lớn lên cũng mất hai mươi năm, tư chất cũng chưa biết rõ. Cảnh Nam, đợi Minh Trạ làm thái tử thì trẫm sẽ giúp hấn hai năm, sau đó liền thoái vị rồi đến Vân Nam mà sống.”

Tóc gáy của Phượng Cảnh Nam đều dựng lên hết, “Người đến Vân Nam?”

“Đúng rồi.” Phượng Cảnh Kiền cười, “Trẫm thoái vị thì cũng không nên quấy nhiễu hấn chấp chưởng chính sự.”

A, vậy người sẽ quấy nhiễu ta ư? Phượng Cảnh Nam ngẫm lại trong lòng, rốt cục cũng không nói ra lời nào, nếu ca ca của hấn muốn đến Vân Nam thì hấn cũng không thể đuổi người. Bất quá vì sao hấn phải cho nhi tử của mình làm con thừa tự của người ta cơ chứ? Đó là thân nhi tử của hấn mà!

Phượng Cảnh Nam không phải kẻ đạo đức giả, ai mà chẳng nguyện ý để nhi tử của mình làm Hoàng đế cơ chứ? Nếu Minh Trạ làm Hoàng đế, tuy rằng hấn không phải Thái thượng hoàng, nhưng cũng là phụ thân của Hoàng đế, nói ra thì càng có nhiều uy phong, ngày sau sử sách ghi lại cũng sẽ nhắc đến cái tên Phượng Cảnh Nam của hấn.

“Ta để Minh Trạ làm con thừa tự chỉ là vì làm cho hấn danh chính ngôn thuận kế vị mà thôi.” Phượng Cảnh Kiền thấy đệ đệ không nói lời nào, trong lòng biết Phượng Cảnh Nam đương nhiên sẽ phân tích thiệt hơn, bèn ôn hòa nói, “Nhưng mà lên lút gọi người một tiếng phụ vương cũng không sao.”

“Vì sao phải lên lút!” Phượng Cảnh Nam càng mất hứng, “Lúc trước ta được Vương thúc lập làm thế tử thì ta vẫn gọi Tiên đế là phụ hoàng đấy thôi! Vương thúc không chấp nhất việc xưng hô, dù sao quan hệ huyết thống cũng không phải nói chặt đứt liền chặt đứt!”

Phượng Cảnh Kiền vẻ mặt khó xử, nói ra những câu khiến Phượng Cảnh Nam suýt nữa đã đứt mạch máu não, “Vậy phải làm sao bây giờ? Minh Trạ gọi người là phụ vương, gọi ta là phụ hoàng, sau này người ta sẽ bàn tán ra sao? Chẳng lẽ Minh Trạ có hai cha một nương ư?”

Phượng Cảnh Nam trừng mắt nhìn huynh trưởng, ra vẻ, “Dù sao chuyện này cũng không được, ta không đồng ý, trên đời này không có đạo lý cướp đích tử của người ta, ta cũng không hy vọng Minh Trạ làm hoàng đế gì cả.”

Phượng Cảnh Kiền làm huynh đệ với Phượng Cảnh Nam nhiều năm, hấn có biện pháp bắt Phượng Cảnh Nam phải đầu hàng. Phượng Cảnh Kiền trầm mặc một lúc lâu không lên tiếng, sau đó là hai hàng lệ cứ như vậy mà từ khóe mắt trào ra, làm cho Phượng Cảnh Nam cảm thấy mất tự nhiên. Ca ca của hấn vừa mới mất hết bốn nhi tử, hình như hấn cũng không nên cứ há mồm là đích tử này đích tử nọ như vậy...

Ngụy thái hậu cũng chịu không nổi, trong lòng bà ta thì tưởng tử của mình như một ngọn thái sơn, trầm ổn đáng tin cậy, nay thấy trưởng tử lão lệ giàn giụa, Ngụy thái hậu nghe hai nhi tử nói chuyện có vẻ hơi m

hồ, bất quá trong lòng đã có quyết định, nhất thời nhào qua ôm lấy trường tử rồi khóc lóc nói với Phượng Cảnh Nam, “Người coi như giúp ca ca của mình đi, người ngẫm lại xem, trước đây có chuyện gì mà ca ca của người không làm cho người cơ chứ, có chuyện gì mà hần không che chở cho người? Ngay cả một miếng bánh trong tay của hần cũng chia cho người phần hơn, hiện tại ca ca của người gặp khó khăn, muốn nhi tử của người, vậy mà người cứ ra sức khước từ, trời ạ, bỏ tất ơ.... Vì sao ta lại có nhi tử không hiểu chuyện như vậy a... Cứ để ta chết quách đi cho rồi, đỡ phải mỗi ngày thương tâm như vậy...”

Nữ nhân là một loại sinh vật rất khó lý giải, đầu óc của các nàng hoàn toàn không bị lý trí chi phối mà là bị cảm xúc khống chế.

Phượng Cảnh Nam thường giao tiếp với nữ nhân, như Vệ vương phi, người này còn lý trí hơn cả nam nhân, việc gì cũng thấu hiểu, xưa nay không cần hần nhiều lời. Như Ngụy phi, mặc dù ở một mặt nào đó thì nàng có chút tương tự cô cô của mình, bất quá cũng rất vâng lời. Còn Ngụy thái hậu, có nói thế nào thì bà ta cũng không hiểu, chỉ tuân theo đầu óc đơn giản của mình mà lý giải, nhưng là mẫu thân, cứ oang oang òa khóc như vậy thật sự khiến Phượng Cảnh Nam cũng luống cuống tay chân.

Phượng Cảnh Kiên và mẫu thân ôm đầu khóc rống, cái loại bi ai đau xót này cũng không phải hoàn toàn là nguy trang, trong vòng hai tháng mất bốn nhi tử, Phượng Cảnh Kiên chưa bị điên cũng là vì tâm lý của hần rất mạnh mẽ. Áp lực đè nén nỗi đau trong lòng, hiện tại Phượng Cảnh Kiên nước mắt như mưa.

Bị mẫu thân và huynh trưởng dùng kế sách áp bức để cướp nhi tử của mình, cảm thụ trong lòng của Phượng Cảnh Nam thật là khó nói....

Nước mắt là thứ có thể đả động lòng người, tỷ như thần khóc nổi danh: Lưu Bị, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng thích rơi xuống ít nhất hai giọt lệ; Tỷ như các tiểu bạch hoa nhi làm cho người ta bội phục vì sức chiến đấu rất mạnh, nhưng nước mắt vẫn là trang bị cần thiết, còn có kỳ nữ nổi danh nhất trong lịch sử, khóc đổ trường thành: Mạnh Khương Nữ.

Chuyện này chứng tỏ một điều, ở rất nhiều thời điểm, nước mắt chính là chất xúc tác để giải quyết vấn đề.

Phượng Cảnh Nam thấy lão nương và ca ca của hần khóc như vậy thì tâm can lập tức mềm nhũn, miễn cưỡng nói, “Ta phải cân nhắc lại chuyện cho Minh Trạm làm con thừa tự mới được.”

Phượng Cảnh Kiên thấy chuyện này đã có ba phần thành công, lập tức che đôi mắt đầm lệ, vẻ mặt áy náy vì chuyện ván đã đóng thuyền, “Ta làm sao lại không biết người yêu thích Minh Trạm, giống như người đã nói, Minh Trạm làm con thừa tự của ta, bất quá nghĩ đến quan hệ phụ tử tình thâm của các người, ngay cả phép tắc cũng phải chiếu cố nhân tình và đạo nghĩa cơ mà? Hần cũng không cần phải sửa lại cách xưng hô với người và Vương phi, như vậy được chưa?” Bất cứ chuyện gì cũng phải cò kè mặc cả, sau khi Phượng Cảnh Kiên chào giá xong xuôi, lại thối lui vài bước, tỏ vẻ chí công vô tư, là người hiểu ý.

Quả nhiên không thể mềm lòng, Phượng Cảnh Nam nhất thời hồi hận, “Ta cũng chưa chấp thuận mà, chuyện này không phải việc nhỏ, ngay cả đám triều thần cũng phải thương nghị kỹ lưỡng. Ta dẫn Minh Trạm quay về Côn Minh, có chuyện gì thì về sau hăng nói.”

Phượng Cảnh Kiên nhìn đệ đệ một cách thấu hiểu, chẳng biết nước mắt đã biến mất từ khi nào, thay vào đó là vẻ mặt lý giải, nhẹ nhàng nói, “Trước tiên Minh Trạm né tránh một thời gian cũng tốt, lúc trước Tiên đế lập trẫm làm thái tử, trẫm cũng phải khiêm nhường một phen, Minh Trạm cũng nên rụt rè một chút, nhưng không cần phải trốn ở Vân Nam, ta thấy cứ để hần vào trong cung mà ở là được rồi.”

Phượng Cảnh Nam trợn mắt há hốc mồm, trời ạ, chẳng lẽ hần đang trao đổi với người ngoài hành tinh hay sao vậy? Ca ca của hần không hiểu tiếng người à? Được nước làm tới!!

Phượng Cảnh Kiên lo lắng không thôi, thở dài, “Xưa nay người là người nóng tính, hôm nay thấy Minh Trạm thương tâm như vậy, trong lòng của trẫm rất lo lắng. Không bằng trẫm và người cùng đi thăm hần, như vậy trẫm mới yên lòng.”

Lại nữa!

“Không cần, hần đã ổn rồi.” Hiện tại cho dù Phượng Cảnh Nam có chết cũng không thể để Phượng Cảnh Kiên đến phủ.

Phượng Cảnh Kiên bưng lên một tách trà ấm, phân tích khuyên giải Phượng Cảnh Nam, “Cảnh Nam, người yên tâm đi, trẫm và Minh Trạm vốn có cảm tình rất tốt, trẫm thật lòng thích hấn. Bất quá trẫm cũng hiểu được tuy rằng người không thích Minh Trạm nhiều bằng trẫm, nhưng dù sao cũng là phụ tử tình thâm, trẫm làm sao lại ly gián các người cơ chứ.”

Phượng Cảnh Nam cũng có tuyệt kỹ độc môn của mình, bất biến ứng vạn biến, khoát tay chặn lại, nói thẳng, “Hoàng huynh, người đã quen lừa mình dối người, nhưng không cần phải nói xa như vậy. Người chỉ muốn có người thừa kế, chẳng lẽ lại làm phụ tử của chúng ta mất vui? Người lừa dối ta vài câu thì ta phải gật đầu hay sao? Ta sẽ cùng Minh Trạm thương lượng. Bất quá ta nói trước, sau này Minh Trạm không thể gọi ta là thúc thúc, nếu không thì người thay người khác đi.”

“Chuyện đó là đương nhiên” Phượng Cảnh Kiên gật đầu, lại mắng thêm một câu, “Trẫm bảo Minh Trạm làm thái tử, chứ có phải muốn mạng của hấn đâu, nhìn bộ dáng không tình nguyện của người kia, người cũng nên tính toán cho nhi tử của mình, Minh Trạm tài cán như vậy, chấp chương địa giới Vân Quý chỉ to bằng bàn tay hay là đến để đồ để thi triển tài trí của mình sẽ tốt hơn?”

Phượng Cảnh Nam đột nhiên hỏi, “Hoàng huynh, thân thể của người khỏe mạnh, cho dù làm hai mươi năm hoàng đế cũng được mà? Vì sao lại nói chuyện thoái vị sớm như vậy?”

“Người có nghĩ đến chuyện của Hồng Phi hay không?” Phượng Cảnh Kiên thở dài, “Lần này huynh đệ chúng ta rơi vào tay hấn cũng không phải là hấn may mắn, bản lĩnh hiện tại của hấn cùng với thể lực tích góp nhiều năm, thật sự có chút khó giải quyết.”

Phượng Cảnh Nam được khai thông, “Hấn còn muốn thể nào nữa?” Muốn giết thì đã giết từ sớm rồi.

Phượng Cảnh Kiên nghiêm mặt nói, “Trẫm không muốn có loại thể lực như vậy tồn tại trong dân gian.” Lại bày ra vẻ mặt khó xử, “Bất quá, Hồng Phi có xích mích với chúng ta, trẫm còn tại vị thì hấn tuyệt đối sẽ không quy thuận. Mặc dù hấn nhỏ hơn người và ta vài tuổi, bất quá cũng không còn trẻ. Trẫm từng hỏi hấn có con nối dõi hay không, người cũng nghe thấy hấn trả lời, có lẽ thật sự không có. Nói như vậy, tiếp qua hai mươi năm, hấn sẽ già đi, thể lực này tất nhiên sẽ rơi vào tay kẻ khác! Trẫm và tân quân đời sau chẳng phải sẽ có cuộc sống hàng ngày bất an hay sao?”

“Nếu Hoàng huynh nghĩ như vậy thì càng không nên thoái vị?” Nguyễn Hồng Phi đã bị bại lộ, chỉ cần truy sát cẩn thận thì chắc chắn sẽ tìm được dấu vết của hấn.

“Cảnh Nam, người có tin thiên ý hay không?” Phượng Cảnh Kiên cảm thán một tiếng, “Năm đó có ai ngờ huynh đệ chúng ta đoạt được thể gian này? Nay bốn hoàng tử của trẫm chẳng lưu được ai, có lẽ số mệnh là có thật. Nguyễn Hồng Phi tài hoa như vậy, nhưng hấn lại không có hứng thú đối với cái ghế này. Còn Minh Lễ và Minh Liêm, một người yếu đuối một người ngay thẳng, cũng không như ý. Nếu muốn đối phó với thể lực của Nguyễn Hồng Phi, thì cách hay nhất là không cần dùng vũ lực, chẳng qua với tính tình của Hồng Phi thì chắc chắn sẽ không quy thuận ta và người. Nhưng Minh Trạm thì khác, người đừng quên bọn họ đã có quan hệ xác thịt với nhau.”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy ca ca của hấn đang nằm mở giữa ban ngày, mặt hấn nóng rần lên, “Đừng vội nhắc đến chuyện này, Minh Trạm bị tên tiện nhân kia lừa gạt, hôm qua gào khóc đến nửa đêm, lúc này vẫn chưa dừng lại. Người muốn hấn dùng tiểu mỹ nhân kế thì cũng phải xem lại bản lĩnh của hấn một chút chứ. Nguyễn Hồng Phi mỗi ngày soi gương xem mặt của mình thì làm sao xem trọng mặt mũi như thể của Minh Trạm?”

“Minh Trạm thì sao? Tướng mạo cũng xem như thanh tú, người cũng nói rồi đó, tướng mạo của Hồng Phi như vậy thì muốn tìm một kẻ tuần tú bằng hấn quả thật không có khả năng.” Phượng Cảnh Kiên không nhanh không chậm mà nói, “Mặc dù tướng mạo của Minh Trạm bình thường, bất quá hấn có nhiều nội tâm, lại rất thú vị, ngay cả người vốn chướng mắt với hấn mà nay cũng yêu thích không buông tay. Có thể thấy được mị lực của con người cũng không nằm ở dung mạo.”

Phượng Cảnh Kiên khẽ nâng tay, không cho Phượng Cảnh Nam phản bác, tiếp tục nói, “Đương nhiên ta cũng từng nghĩ đến chuyện này. Chẳng lẽ người không phát hiện Hồng Phi đang cố ý trải sẵn đường cho Minh Trạm hay sao? Chuyện năm đó cũng không chỉ là chủ ý của một mình trẫm, ngay cả người cũng có phần. Bất quá số phận của người xưa nay luôn tốt hơn trẫm, nhi tử của trẫm đã bị hấn châm ngòi ly gián

không còn sót lại móng nào. Còn người trong bốn nhĩ tử, chỉ có Minh Nghĩa có dã tâm ác độc, sớm muộn cũng sẽ gặp chuyện mà thôi, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Minh Lễ và Minh Liêm hoàn toàn không được trọng dụng. Nếu Nguyễn Hồng Phi muốn trả thù người thì Minh Nghĩa chẳng tính là gì, ra tay với Minh Trạ mới là độc ác và chuẩn xác nhất. Hơn nữa khi ở trong trang viên, ta và Nguyễn Hồng Phi có nhắc đến Minh Trạ, bất quá rốt cục hẳn cũng không động vào Minh Trạ.”

Phượng Cảnh Nam tối sầm mặt, “Như vậy mà còn bảo là không động vào ư?!” E rằng toàn thân của Minh Trạ đã bị tên tiện nhân kia động chạm, bằng không Minh Trạ cũng sẽ không thương tâm như vậy.

“Cũng đâu mất miếng thịt nào đâu.” Phượng Cảnh Kiên có vài phần xem trọng việc này, “Cũng vì có tình cảm mà Minh Trạ mới thương tâm như vậy. Tình cảm là từ hai phía, xưa nay Minh Trạ đối xử với mọi người rất vô tư, miễn bàn đến Nguyễn Hồng Phi, ngay cả ta cũng rất thích hẳn. Ta không tin Nguyễn Hồng Phi không hề có tình cảm gì đối với Minh Trạ!”

“Người đừng xúi giục hẳn như vậy, nếu tiện nhân dễ bắt như thế thì làm sao đến phiên Minh Trạ?” Phượng Cảnh Nam đã sớm đích thân xuất mã. Mấu chốt là Nguyễn Hồng Phi còn trơn hơn da cá, ngay cả cọng lông cũng tìm không ra.

“Đây là số mệnh.” Phượng Cảnh Kiên cảm thán, “Nếu ta và người muốn đối phó Nguyễn Hồng Phi thì e rằng hẳn sẽ không hề nề tình. Nếu thay bằng Minh Trạ thì khác. Người nghĩ xem, hẳn ở bên cạnh Minh Trạ, muốn động thủ với Minh Trạ là chuyện quá đơn giản, nhưng ngay cả cái móng tay của Minh Trạ mà hẳn chẳng dám tổn thương. Cũng bởi vì vậy mà ta mới nhận định hẳn quả thật đối xử khác biệt với Minh Trạ.”

Có chết thì Phượng Cảnh Nam cũng không thích Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi có quan hệ gì, Phượng Cảnh Kiên nói toác cả mồm thì hẳn cũng chỉ nói hai chữ: Không được.

Phượng Cảnh Kiên thấy có vẻ khuyên không được đệ đệ, đành tạm thời không đề cập đến nữa, phái Phượng Cảnh Nam xuất cung.

Phượng Cảnh Nam vừa hồi phủ liền đi gặp Minh Trạ, quả nhiên vẫn còn đang thương tâm. fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Nam quyết định tìm chút chuyện cho Minh Trạ làm, hẳn thở dài, “Nếu ta chết mà người khóc như vậy thì ta xem như chết không uổng phí.” Vốn chỉ là thuận miệng nói một câu, lại gợi lên vài phần tâm sự của Phượng Cảnh Nam, thành thật mà nói thì Minh Trạ xem như hải tử có lương tâm, bất quá Phượng Cảnh Nam không biết nếu mình chết thì Minh Trạ có thương tâm như vậy hay không.

Minh Trạ đang khó chịu, cũng mặc kệ lời của Phượng Cảnh Nam. Ngay lúc này Phượng Cảnh Nam ném xuống một quả bom thiếu chút nữa đã bắn văng Minh Trạ ra khỏi trái đất, “Lúc lâm triều Hoàng thượng đã ban chết cho Minh Lan, bảo rằng lập người làm thái tử.”

Minh Trạ hít vào hai hơi, nâng đôi mắt sưng húp lên nhìn Phượng Cảnh Nam, “Đầu óc của Hoàng bá phụ bị vấn đề rồi sao?”

“Làm càn.” Phượng Cảnh Nam mắng một câu, “Hắn đã nói ra tại đương triều, hôm nay còn tính đến đây để đả động người, nhưng bị ta cản lại. Hiện tại người vẫn còn hỗn loạn, nên chừa chút thời gian để tĩnh tâm.” Đùng vừa bị người ta lừa lại tiếp tục bị lừa lần nữa.

Có người gặp phải chuyện đau buồn thì sẽ liều mạng chú ý đầu làm việc để quên bi thương, kỳ thật đây là một loại đánh lừa ảo giác, bất quá cũng xem như có hiệu quả.

Minh Trạ cũng chia ra một chút tinh lực để nghĩ đến Phượng Cảnh Kiên, hẳn nói thầm, “Không sao, đây là Hoàng bá phụ nhất thời hồ đồ. Không có nhĩ tử thì còn tồn tử. Chưa từng nghe nói ai lập diệt tử làm thái tử cả. Chúng ta nhanh chân quay về Vân Nam để tránh đầu sóng ngọn gió là được.” Không hẹn mà cùng có chung suy nghĩ với Phượng Cảnh Nam.

“Cái tên kia....có...” Minh Trạ cắn răng, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi, “Cái tên Nguyễn đại lang chết tiệt kia có tin tức hay chưa!”

“Người yên tâm đi, ta sẽ cho người để ý.” Cho dù không phải vì Minh Trạm thì Phụng Cảnh Nam cũng không thể buông tha cho Nguyễn Hồng Phi, bất quá có bắt được hay không vẫn chưa nói được.

Chuyện mất mặt như vậy, ngay cả người để oán giận cũng không có, Minh Trạm đành trút cả bụng oán khí lên đầu của Phụng Cảnh Nam, “Cũng là các người tạo nghiệt nên báo ứng mới đổ xuống đầu của ta.”

Tuy rằng từ sau khi Minh Trạm tự mình cứu phụ thân thì quan điểm của Phụng Cảnh Nam đối với Minh Trạm đã thay đổi rất nhiều, bất quá bản tính của con người là trời sinh, nghe Minh Trạm nói như vậy thì Phụng Cảnh Nam liền đáp lại ngay tức khắc, “Không trách bản thân mất mặt mà lại trách người ta! Người tự xem lại đi, ở trên giường lăn qua lộn lại bao nhiêu ngày mà cũng không biết đó là ai? Người rất đáng bị lừa! Một chút trí nhớ cũng không có, còn oán thiên oán địa, tự mình hảo hảo phản tỉnh lại đi! Người còn mặt mũi nào nữa hả, lão tử còn chưa chết đâu! Khóc lóc cái gì, muốn bị đánh hay sao!”

Minh Trạm đang muốn tìm chỗ để trút một bụng uất ức của mình, hấn cả giận nói, “Phụ vương có mặt mũi hay không mà lại nói ta mù, thân biểu đệ của mình, gọi Tử Mẫn thân thiết như thế, rốt cục ngay cả con lừa hay con ngựa mà cũng không phân biệt được, nếu không phải các người ngay từ đầu nhận không ra người ta thì ta sẽ bị lừa hay sao!”

Phụng Cảnh Nam nói một cách cố chấp, “Ta mù, ta nhận. Nhưng có người nào đó hé ra bộ mặt bị phụ quân ruồng bỏ, quả nhiên là đáng thương mà!”

Minh Trạm nghe Phụng Cảnh Nam nói như thế thì lập tức đứng dậy, đỏ mặt tía tai, xấn y mệ, “Phụ thân muốn đánh nhau hay sao?”

Phụng Cảnh Nam căn bản xem thường võ thuật của Minh Trạm, hấn nhàn nhàn nói một cách khinh bỉ, “Ta chấp người một tay đó.”

Minh Trạm chỉ là nhất thời nổi giận nên nói mạnh miệng. Hấn không dám động thủ cùng Phụng Cảnh Nam, không phải vì lo lắng đến chuyện ngõ nghich, mà thật sự là vì công phu của Phụng Cảnh Nam rất cao cường, đánh hấn giống như đang đùa, Minh Trạm hừ hừ, chuẩn bị khóc rống, Phụng Cảnh Nam ở trong cung nghe lão nương khóc lóc ỉ ôi cả buổi, về nhà lại có Minh Trạm làm nhạc đệm, bắt đắ dĩ xách Minh Trạm lên, vỗ hai cái lên mông rồi nói, “Đi dùng ngọc thiện trước đi, còn rất nhiều công văn đang chờ người, đợi giải quyết xong xuôi rồi người tiếp tục khóc cũng không muộn.”

165. Chương 165: Hoàng Đế Nan Vi (3)

Khi Phụng Cảnh Kiên bị bắt cóc thì chuyện lập thái tử chẳng được đề cập đến, không ngờ khi Phụng Cảnh Kiên trở về thì lại chủ động đề cập.

Lại là sau khi ban chết cho Phụng Minh Lan.

Trong Phụng Tiên điện, Phụng Minh Lan luôn mồm hô oan uổng, câu đầu tiên của Phụng Cảnh Kiên liền chặn miệng của hấn, “Minh Tường tiết lộ bản đồ bố trí tập kích cho Nguyễn Hồng Phi, người lại vịn vào đó mà bắt lấy nhược điểm của hấn, có nghĩ đến tình cảm huynh đệ hay không? Minh Thụy có chút khôn ngoan, vậy ai là kẻ phái thích khách lên núi ám sát hấn? Minh Trữ chưa trưởng thành, vì sao lại chết yếu? Người còn dám nói là người vô tội với trẫm hay sao?”

“Phụ hoàng phụ hoàng, nhi tử biết sai rồi, phụ hoàng tha cho nhi thần lần này đi!” Hiện tại không phải tam đường hội thẩm, biện bạch cũng không có tác dụng gì. Bốn huynh đệ, ba đệ đệ đều đã chết, chỉ có mình người vô sự, muốn nói không liên can đến người thì ngay cả kẻ ngốc cũng sẽ không tin, huống chi là Phụng Cảnh Kiên.

Phụng Cảnh Kiên bình thần nhìn khuôn mặt khóc lóc của Phụng Minh Lan, hấn ôn hòa nói, “Kỳ thật người làm cũng không sai, Đường vương Lý Thế Dân cũng dựa vào cung biến Huyền Vũ Môn để cướp ngai vàng, cuối cùng khai sáng một đời thịnh thế.” Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Phụng Cảnh Kiên cảm thán,

“Cái sai lớn nhất của người chính là đánh giá nhầm tình thế, người không ngờ ta sẽ trở về đúng không? Ta nghĩ, ngay cả Lý Thế Dân lúc trước đã từng nghĩ đến kết cục sẽ như thế nào nếu Huyền Vũ Môn thất bại!”

“Nếu người có một nửa bản lĩnh của Lý Thế Dân thì trăm sẽ không trách người.” Trên mặt của Phượng Cảnh Kiền mang theo một chút thương xót, “Người lớn lên ở đế đô, mười lăm tuổi vào triều nghe chính sự, bắt đầu làm đương sai, trăm đánh giá người rất nỗ lực. Lần này trăm rơi vào tay kẻ thù, sinh tử do thiên ý. Chuyện của Minh Tường Minh Thụy và Minh Trữ cũng không thể hoàn toàn trách người, nhưng người lại dùng thủ đoạn với Minh Trạ, quả thật là không chấp nhận được! Vì sao ban đầu Minh Trạ lại ủng hộ người, người có nghĩ đến hay không? Cơ hội tốt như vậy, hắn đưa cho người mà người lại nắm không chặt! Chẳng những nắm không chặt mà người còn làm rơi nó!”

“Người đã làm gì? Người vì không muốn để trăm trở về nên đã mượn tay Lâm gia tiêu diệt mật thám của Trần Nam Vương phủ!” Phượng Cảnh Kiền cố nén tức giận, cất lên giọng nói lạnh lùng, “Chẳng lẽ trăm không biết Trần Nam Vương phủ có mật thám hay sao? Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương! Đạo lý đơn giản như vậy mà người cũng không hiểu? Người chọc giận Minh Trạ, kết quả thế nào? Lâm Xuân Phong chết như thế nào, chẳng lẽ người không hiểu hay sao?” (bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước hết phải bắt vua)

“Đã rạn nứt như thế thì còn nể mặt mũi gì nhau nữa! Người cứ mượn cái chết của Lâm Xuân Phong mà triệt bỏ vị trí Cửu Môn Đề Đốc của Vĩnh Định Hầu, thay người của người, làm cho đế đô rơi vào tay của người! Nếu Minh Trạ can thiệp thì người chỉ cần nói một câu, Trần Nam Vương phủ không cần can thiệp chuyện đế đô thì hắn sẽ trở về Vân Nam! Ai còn dám cùng người tranh giành nữa!” Phượng Cảnh Kiền quả thật hận nổi bất hạnh này, hận cái tên không có bản lĩnh tranh giành này, hắn lạnh lùng nói, “Nếu người có chút quyết đoán thì cho dù trăm chết ở bên ngoài cũng có thể an tâm nhắm mắt! Nhưng người đã làm được cái gì, người chỉ một lòng một dạ giết đệ đệ của mình, khiêu khích Trần Nam Vương thủ, trong khi thật chất là người không có bản lĩnh đàn áp Minh Trạ. Người vô năng như vậy, trăm làm sao dám đem giang sơn xã tắc này giao cho người!”

Phượng Minh Lan đã tỉnh táo lại từ cơn cuồng loạn, nhẹ giọng hỏi, “Phụ hoàng ban thưởng chết cho ta, như vậy sẽ lập ai làm thái tử?”

“Minh Trạ.” Phượng Cảnh Kiền thở dài.

Phượng Minh Lan tự giễu, “Hóa ra ta chỉ lót đường thay hắn.”

“Không, người từ đầu đến cuối đều là vì chính mình.” Phượng Cảnh Kiền ngồi trên ghế, vuốt ve tay vịn sáng bóng, trầm tĩnh nói, “Là người tự mình lãng phí cơ hội trước mắt.”

“Phụ hoàng xem giang sơn này còn quan trọng hơn cả huyết mạch hay sao?” Trong mắt của Phượng Minh Lan tràn đầy uất ức không cam tâm, lúc này đầu óc của hắn lại cực kỳ thanh tỉnh, con người có sống có chết, hắn lau đi nước mắt trên mặt, lộ ra vài phần khí phách của hoàng tử, “Nhi thần có tội, không dám cầu xin. Nhưng phụ hoàng còn trẻ, sinh thêm vài tiểu hoàng đệ cũng không có gì là khó.” Hắn cũng có nhi tử, ngày sau nhi tử kiếm ăn dễ dàng dưới trướng của thân thúc thúc hay là dưới trướng của đường thúc có hiềm khích với phụ thân của mình? Chỉ cần nhìn vào là đã hiểu rõ.

Phượng Cảnh Kiền than nhẹ, “Cả đời này trăm đã làm sai rất nhiều chuyện, vi phạm lương tâm của mình. Bất quá, vì ngại vàng, hết thấy đều đáng giá. Trăm vất vả khổ sở mới có được vị trí này, cho dù sủng ái Minh Trạ như thế nào thì cũng không bằng chính nhi tử của mình. Trăm biết trước kia Minh Trạ ở trong cung, trăm rất sủng ái hắn, khiến cho các người không phục. Nực cười là các người lại không hiểu rõ một đạo lý, vì sao trăm lại sủng ái hắn, bởi vì hắn là đệ tử của trăm nên trăm mới sủng ái. Đối với các người, trăm luôn nghiêm khắc rắn dạy, bởi vì trăm hy vọng các người có thể thành tài, trăm vẫn hy vọng nhi tử của mình hơn tất cả mọi người.”

Trước kia Phượng Cảnh Kiền sẽ không nói như vậy, trong lòng của Phượng Minh Lan biết rõ chuyện này đã không còn đường vãn hồi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không biết vì thương tâm đối với cuộc đời thăng làm vua thua làm giặc của mình, hay thật sự là có một chút hổ thẹn. Phượng Cảnh Kiền nói tiếp, “Minh Trạ là người rất may mắn, đồng thời hắn cũng biết tạo thời thế. Trăm năm đó không diệt cỏ tận gốc Nguyên Hồng Phi, bị Phương hoàng hậu nắm được sơ hở. Nay tuy rằng Nguyên Hồng Phi không có tâm muốn hành thích vua, nhưng hắn cũng sẽ không để trăm được thoải mái. Nguyên Hồng Phi có thể lực

riêng của mình, bất quá hấn sẽ không giao thế lực đó cho triều đình. Tuy triều đình và Vân Nam có giao hảo, nhưng cũng có phân chia cấp bậc chủ thần, nếu ngày sau Minh Trạng có được thế lực này, mà người lại ngu xuẩn như vậy thì làm sao có thể chống lại Minh Trạng?”

“Điểm mấu chốt là người lại không thể giao hảo với hấn, thay vì như thế thì không bằng đem ngai vàng giao cho Minh Trạng.” Nguyễn Hồng Phi thật sự không động tâm đối với Minh Trạng hay sao? Còn Minh Trạng, bị lừa gạt như vậy, hấn sẽ dừng tay hay sao? Cho dù như thế nào thì ngày sau hai người ắt sẽ cùng nhau xuất hiện. Minh Trạng không phải kẻ ngốc. Đối với Minh Trạng, Nguyễn Hồng Phi cũng đã mềm lòng, hấn cố ý lót đường thay cho Minh Trạng. Phượng Cảnh Kiên vĩnh viễn sẽ không hy vọng thế lực của Trần Nam Vương phủ quá lớn, hấn và Phượng Cảnh Nam phải rất cẩn thận để duy trì sự cân bằng giữa Trần Nam Vương phủ và đế đô. Bất quá sự tồn tại của Nguyễn Hồng Phi làm cho hấn cảm nhận được sự uy hiếp xấu xa.

Khi hấn tại vị, Minh Trạng đương nhiên không có khả năng không thần phục. Nhưng Minh Trạng còn trẻ như vậy, ngày sau Phượng thị huynh đệ sẽ già đi rồi khuất bóng, Minh Trạng lại đang lúc tráng niên, khí thế bừng bừng, cho dù hấn không có ý làm phản nhưng đối mặt với một Hoàng đế ngu xuẩn như Phượng Minh Lan, Phiên vương cường mà đế đô thì nhược, sẽ xảy ra chuyện gì? Phượng Cảnh Kiên còn ở đây cho nên Minh Trạng có thể không trở mặt với Phượng Minh Lan, ngày sau không còn Phượng Cảnh Kiên, bảo Phượng Minh Lan ngu xuẩn nhường nhịn Minh Trạng, bảo Minh Trạng tuân thủ nghiêm ngặt đạo quân thần thì cơ hồ là đang nằm mơ giữa ban ngày! Nếu Phượng Minh Lan không có bản lĩnh nhường nhịn thì Phượng Cảnh Kiên không thể không lo lắng cho hoàng thất và dân chúng. Hấn trầm giọng nói, “Có lẽ Minh Trạng có mệnh làm đế vương.”

Phượng Cảnh Kiên nghĩ đến năm đó khi Vệ vương phi sinh hạ long phượng song sinh, hấn cao hứng thay cho đệ đệ, nhưng cũng có tâm tư riêng, liền đi đến Trần Quốc tự tìm phương trượng đại sư cho long phượng song sinh này một quả. Khi Minh Trạng còn nhỏ, Phượng Cảnh Kiên cứ yêu cầu để cho Minh Trạng đến đế đô, kỳ thật đây cũng là một trong những nguyên nhân chính.

Lý Thế Dân từng nói một câu Đời thứ ba nhà Đường nữ chủ là Võ vương, khiến cho Võ tài nhân bị lãnh đạm, sau đó Cao Tông phong Võ Tắc Thiên làm Hoàng hậu, cả triều văn võ bá quan đều thấp thỏm lo âu, thiên mệnh nan giải, rốt cục bị Võ Tắc Thiên đoạt thiên hạ.

Phượng Cảnh Kiên cũng không hoàn toàn tin tưởng lời này, nhưng cũng không vì chuyện này mà làm gì đối với Minh Trạng. Lúc này nhớ lại lời nói trước kia của phương trượng, có lẽ Minh Trạng thật sự có mệnh làm đế vương.

Hổ dữ không ăn thịt con, những lời này không thể áp dụng ở hoàng thất.

Phượng Cảnh Kiên làm việc vừa tuyệt tình vừa gọn lẹ, sau khi Hoàng thượng muốn lập Trần Nam Vương thế tử làm thái tử — các triều thần chưa kịp phản ứng đối với tin tức kinh thiên động địa như vậy thì Phượng Cảnh Kiên đã ban chết cho mẫu tử Ngụy quý phi và Phượng Minh Lan, trong hoàng thất, chỉ còn sót lại hai tiểu hoàng tôn vẫn đang to mồm đòi bú sữa.

Toàn bộ đế đô, các đại thần ngoại trừ ở trong cung ra sức khuyên nhủ Hoàng đế giống như đang bị trúng tà thì số còn lại sẽ đến đại môn của Vĩnh Ninh Hầu.

Cái đám sợ hãi kẻ mạnh này không dám đến Trần Nam Vương phủ.

Lão Vĩnh Ninh Hầu ẩn cư nhiều năm không thể không đi ra tiếp khách, nhưng thân mình của hấn không khỏe, mọi người đều biết điều này, một ngày lên cơn ba lần, Vệ Dĩnh Gia cơ hồ muốn bắt ngự y nhốt ở trong phủ cho tiện. Bất quá cũng có sẵn lý do, gia phụ bệnh nặng, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Nhưng Vệ Dĩnh Gia cũng có một chút phản ứng của riêng mình, hấn hỏi lão cha hồ ly, “Hoàng thượng nói thật ư?” Hấn đương nhiên không phản đối Hoàng thượng lập Minh Trạng làm thái tử, đó là thân diệt tử của hấn mà. fynnz.wordpress.com

Mấu chốt ở chỗ, đây là sự thật ư? Hay là Hoàng thượng thật sự kiêng kỵ Trần Nam Vương phủ?

Lão Vĩnh Ninh Hầu vuốt râu, trầm ngâm nói, “Hoàng thượng thật là thánh minh thiên tử.” Ngay cả nhi tử mà cũng giết được thì nhất định không phải là giả. Xem ra đương kim hoàng thượng ngồi trên ngai vàng

xác thực là có lý do tất yếu.

“Nhà chúng ta vẫn phải tiếp tục thấp cổ bé họng.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói, “Người cứ rụt cổ mà sống, gặp chuyện gì thì cứ mặc kệ, ai hỏi chuyện lập thể tử thì người đừng mở miệng.” Tuy biết nhi tử đã quen cần trọng, nhưng dù sao sự tình trọng đại, vẫn nên dặn dò một câu.

“Ta biết.” Bình thường Vệ Dĩnh Gia cũng không phải kẻ to mồm.

Lão Vĩnh Ninh Hầu ngã lưng vào tấm đệm phía sau lưng, “Ồ Cửu Môn Đề Đốc, người phải cần trọng một chút, nếu Hoàng thượng đã giao chức vị này cho người tạm thay thế thì ngày sau nó chính là của người. Người ngẫm lại xem, nếu thật sự có ngày đó, thế tử chỉ có một mình người là thân cữu cữu...” Lão nhân gia liên tục cất lên tiếng cười gian tà, vô cùng tự đắc.

Vệ Dĩnh Gia nói, “Lúc trước thế tử ở đế đô, nhà chúng ta cũng không qua lại thường xuyên, giờ lại dựa vào chuyện này mà hưởng lợi ích, nhi tử cảm thấy thật là mất mặt.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu khoát tay chặn lại, hoàn toàn không cảm thấy gánh nặng tâm lý như nhi tử của mình, “Có rất nhiều chuyện là bất đắc dĩ. Mặt ngoài rực rỡ sắc màu là cho người khác xem, nhưng chẳng có ích gì cho mình! Nếu nhà chúng ta to mồm khoe khoang thì thế tử sẽ thích hay sao? Vì sao Vương phi và thế tử ở Vân Nam có thể sống an ổn, chỉ cần Vĩnh Ninh Hầu phủ còn tồn tại là đủ rồi. Lúc trước Trần Nam Vương một lòng sủng ái thứ trưởng tử, vì sao không chịu thỉnh phong cho thứ trưởng tử? Sau đó thế tử bất chợt nói được, Trần Nam Vương liền thỉnh phong cho thế tử trôi chảy như vậy cũng là vì có Vĩnh Ninh Hầu phủ. Người phải nhớ kỹ, đối với kẻ ở trên thượng vị thì người không được có lòng thi ân. Cứ chú ý vào làm chuyện của mình, phải để tâm, khi gặp chuyện thì cứ phân ưu vì chủ thượng là được.”

Phủi phủi xiêm y sáng bóng, lão Vĩnh Ninh Hầu thở dài, “Nước mảnh mới chảy được dài.”

Hiếm khi mới thấy lão phụ thân nói chuyện đứng đắn như vậy, Vệ Dĩnh Gia đương nhiên nghe theo, lão Vĩnh Ninh Hầu nhìn khuôn mặt anh khí trẻ tuổi của nhi tử, ôn hòa nói, “Người đừng suy nghĩ quá nhiều, tuy người và thất tỷ của người không cùng một mẫu, cũng ít khi gặp nhau. Bất quá huyết thống vẫn không thay đổi, ta chỉ có một mình người là đích tử, có người thì các tỷ tỷ của người mới xem là có nhà ngoại. Thất tỷ của người là người rất hiểu lòng người.”

“Ta biết.” Vệ Dĩnh Gia nói, “Thất tỷ đối với ta rất tốt.” Là rất tốt, mặc dù tỷ đệ hai người không gặp nhau nhiều lắm, nhưng hằng năm đến sinh thần của Vệ Dĩnh Gia đều tặng rất nhiều lễ vật, cũng thật quan tâm đến ấu đệ của mình.

Mẫu thân của Vệ Dĩnh Gia có xuất thân rất bình thường, chuyện lúc ấy thật sự là ngẫu nhiên, khi đó thế tử thứ hai của lão Vĩnh Ninh Hầu qua đời sớm, lão Vĩnh Ninh Hầu đã từng tuổi ấy, ai có thể nghĩ rằng hãn càng già càng dẻo dai, khai hoa kết trái cơ chứ. Bất quá lão Vĩnh Ninh Hầu là người hiểu chuyện, trời ban thưởng lân nhi, hãn làm sao có thể để cho nhi tử chịu thiệt vì xuất thân cho được, vì vậy Vệ Dĩnh Gia vừa ra đời thì lão Vĩnh Ninh Hầu liền đưa mẫu thân của Vệ Dĩnh Gia lên làm chính thê, chẳng qua nữ nhân kia vô phúc, đã sớm qua đời.

Khi nhi tử còn nhỏ thì lão Vĩnh Ninh Hầu đã truyền lại tước vị, cùng với thái độ lãnh đạm của Phương Cảnh Kiền lúc đó đối với hãn, lão nhân gia muốn thoái lui, đỡ phải mỗi ngày làm chứng mắt Hoàng thượng. Mặt khác, hãn muốn thừa dịp thân thể còn cường tráng mà đem tước vị đặt lên đầu nhi tử, cũng cho hãn hiểu rõ tâm sự của mình.

“Mấy cữu cữu của người, nên bảo bọn họ an phận một chút.” Lão Vĩnh Ninh Hầu hoàn toàn là vì xuất thân của nhi tử nên mới cất nhắc thị thiếp của mình, nhận thức quan hệ thông gia. Bên ngoại của Vệ Dĩnh Gia cũng khá, có thân phận, lão Vĩnh Ninh Hầu cũng vui vẻ giúp đỡ bọn họ một chút. Bất quá con người thường được voi đòi tiên, được ban ân tình lớn như thế, nay Triệu gia cũng xem như tiểu phú, nhưng lại không chịu an phận. Từ khi còn nhỏ Vệ Dĩnh Gia đã chấp chương gia sự, sau đó lại vào trong quân, rất có thủ đoạn, làm việc gì cũng không hề nương tay, tuy rằng Triệu gia thường xuyên xảy ra một chút vấn đề, bất quá chỉ là tiểu tiết cho nên Vệ Dĩnh Gia mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua.

“Phụ thân yên tâm.” Vào thời điểm quan trọng như vậy, Vệ Dĩnh Gia lại là người tỉ mỉ cẩn thận, đương nhiên sẽ không để Triệu gia gây ra chuyện gì không hợp thời.

Lão Vĩnh Ninh Hầu bấm ngón tay tính toán, tuy Minh Trạng có vài quan hệ thông gia, nhưng phủ của Kính Mẫn công chúa chỉ được cái danh nhạc gia, Nguyễn gia có thể bình an đã là quá may mắn, có nhà nào vững chãi như nhà hần đầu, tính toán như vậy, lão Vĩnh Ninh Hầu nhin không được mà cất tiếng cười gian. Già như hần mà gặp phải chuyện tốt hiểm có như vậy thì cảm thấy xương cốt cũng nhẹ hần.

Vệ Đình Gia kỳ thật rất muốn nhắc nhở lão cha hồ ly một câu, tuyệt đối đừng cười như vậy, làm cho người ta nghe xong sẽ hoảng sợ. Nếu là buổi tối thì càng có thể hù chết con người ta!

Kỳ thật sau này Vệ Đình Gia cũng dần dần quen với tiếng cười này. Không biết như thế nào mà Minh Trạng lại bị di truyền tiếng cười gian đáng sợ như vậy của lão Vĩnh Ninh Hầu, hơn nữa rất nhiều thời điểm hần đều thích cười như thế trong lúc lâm triều, tiếng cười khiến cho một ít đại thần run rẩy sợ hãi, trong lòng lo sợ, vài ngày nằm ngủ mà cứ thấy ác mộng.

Sau này có một vài đại thần giỏi về nghiền ngẫm để tâm, thậm chí còn viết sách, đặt tên là bảy mươi hai loại tiếng cười của đế vương, trong đó phân tích bảy mươi hai loại tiếng cười của Minh Trạng, mỗi tiếng cười đều có tình cảm ý nghĩa khác nhau, bọn họ ngầm quảng bá truyền lưu ở đế đô.

Khi Phượng Cảnh Kiên ra lệnh cho Nội vụ phủ chuẩn bị tất cả phục sức của hoàng thái tử thì các lão thần rốt cục không thể ngồi yên, khuyên Hoàng thượng không được, cho dù bọn họ có chết thì cũng phải đến Trấn Nam Vương phủ một lần.

Văn tử gián, võ tử chiến.

Chết vì can gián ở trước mặt Phượng Cảnh Kiên là chuyện không thể thực hiện được, chỉ còn sót lại duy nhất một nhĩ tử mà cũng dám tự tay nhổ bỏ, thủ đoạn như vậy làm cho đám đại thần phải run sợ. Nhĩ tử chết còn không tiếc, nói gì đến đám đại thần, e rằng Phượng Cảnh Kiên cũng không thèm liếc mắt mà nhìn.

Sợ cường khinh nhược, đây là nhân chi thường tình.

Đương nhiên bọn họ sẽ không cho rằng Trấn Nam Vương phủ là nhu nhược, trên thực tế, Minh Trạng từng phạt trượng muối muối khác mẫu của mình, mặc dù Minh Phỉ may mắn giữ được một mạng, nhưng các đại thần cũng hiểu được cục xương này rất khó gặm.

Chẳng qua không đến gặp thì làm sao có thể cam tâm?

Lý đại nhân là tam triều lão thần, ở thời gia gia của Phượng Cảnh Kiên thì Lý đại nhân đã đỗ tiến sĩ, vào Hàn Lâm Viện, sang năm thì Phượng gia gia long ngự quy thiên. Đến đời Tiên đế, Lý đại nhân ở đương triều mắng Phượng hoàng hậu dám can dự triều chính một trận, cho nên mới nổi danh.

Kỳ thật chỉ là một chuyện nhỏ, lúc ấy Tiên đế không khỏe, Phượng hoàng hậu thương trọng phu nên đã thay trượng phu phê tấu chương. Nét bút của nữ nhân đa phần uyển chuyển mềm mại khả ái, cho dù là Phượng hoàng hậu cũng không ngoại lệ, Lý đại nhân nhìn thấy nữ nhân dám động tay động chân phê duyệt tấu chương, lập tức thoát quan mao, ngay tại đương triều mà mắng Phượng hoàng hậu can dự vào triều chính chừng một canh giờ, nghe nói lúc ấy nước miếng tung bay, trước mặt ngự tiền đường như có xuân vũ thấm ướt mặt đất. Mặc dù Tiên đế khẩn thiết giải thích chỉ là để Hoàng hậu viết thay nhưng Lý đại nhân vẫn không bỏ qua, tóm lại một mực khẳng định đó là lỗi của Phượng hoàng hậu. Còn Hoàng thượng? Đương nhiên Hoàng thượng luôn đúng, cho dù Hoàng thượng có sai thì cũng không phải bị một ít tiểu nhân cảm dỗ vào con đường tà đạo! Tiên đế tính tình mềm mỏng, mặc dù rất tức giận, nhưng chỉ biếm Lý đại nhân đến nơi hoang vu nhậm chức.

Đến khi Phượng gia huynh đệ đăng cơ thì Phượng Cảnh Kiên đã đem Lý đại nhân từ thâm sơn cùng cốc lôi ra đây để trọng dụng.

Lý đại nhân thấp giọng cầu kiến Trấn Nam Vương, khi đang chờ ở chính sảnh thì liền được nội thị trong phủ dẫn đến thư phòng. Lý đại nhân ở thư phòng thấp thoáng nghe được vài tiếng khóc thút thít, đợi đến khi được tuyên triệu, Lý đại nhân mang theo nhiệt huyết hăng hái bước vào thư phòng của Trấn Nam Vương, vừa ngược mắt lên thì lập tức trợn mắt há hốc mồm!

166. Chương 166: Hoàng Đế Nan Vi (4)

Lý đại nhân vừa bước vào cửa liền nhìn thấy:

Phượng Cảnh Kiên dựa vào nhuyễn tháp, vẻ mặt từ ái mà vuốt ve đỉnh đầu của Minh Trạ, Minh Trạ đang cúi đầu lau nước mắt, Phượng Cảnh Nam ngồi bên cạnh, sắc mặt tái xanh.

Hoàng thượng! Vì sao ngài lại ở đây a!

Lý đại nhân vội vàng hành lễ, trong khi đó Minh Trạ đã đứng dậy từ nhuyễn tháp, không còn rơi lệ nữa, đôi mắt chỉ giống như con thỏ mà thôi. Lý đại nhân lại hành lễ với Phượng Cảnh Nam và Minh Trạ, Phượng Cảnh Nam vừa thấy Lý đại nhân liền nổi cơn thịnh nộ mà nói, “Lý đại nhân miễn lễ, người là tam triều lão thần, là người nói chuyện rất đạo lý! Người nói một tiếng công bằng xem, bổn Vương chỉ có một mình Minh Trạ là đích tử, chẳng lẽ Hoàng thượng nói một tiếng liền cho làm con thừa tự hay sao? Thiên hạ làm gì có đạo lý như vậy?”

Minh Trạ nhất thời há mồm lớn tiếng gào khóc, “Giết ta đi, bức tử ta đi, có chết ta cũng không làm thái tử đâu!”

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạ gào khóc như vậy, chấn động tâm mạch, suýt nữa đã nội thương, trong lòng cảm thán, hóa ra trên đời này còn có vũ khí giết người lợi hại như thế, hấn tái mặt, ôm lấy lồng ngực, ho một trận kinh thiên động địa, còn phốc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi xuống đất, Lý đại nhân nhất thời kinh hãi, nhào lên hô to một cách đau xót, “Hoàng thượng, Hoàng thượng a, Hoàng thượng, ngài bị gì vậy?” Kinh nghi bất định, chẳng lẽ long thể của Vạn tuế gia có chỗ không ổn hay sao? Trời ạ, nên làm sao đây?”

Phượng Cảnh Nam dập tắt sắc mặt giận dữ, “Truyền thái y.”

“Không cần.” Phượng Cảnh Kiên ngăn lại, vươn ra một đôi tay được bảo dưỡng cực tốt rồi cầm lấy tay của Lý đại nhân, thở dài một tiếng thật sâu, “Ái khanh à....”

“Nếu ái khanh đã nhìn thấy thì trăm cũng sẽ không giấu người.” Khóe môi của Phượng Cảnh Kiên lộ ra một chút đỏ sẫm của máu tươi, nói một cách thê lương, “Trăm vốn trắng niên, vốn không cần vội vàng lập thái tử, chẳng lẽ ái khanh không nghĩ đến hay sao?”

Nghe thấy lời ấy, Lý đại nhân cảm thấy điềm xấu, tấm lòng trung quân ái quốc rơi xuống tận đáy cốc, lão lệ tung hoành, “Hoàng thượng vẫn khỏe như long hổ, vốn không cần nóng lòng lập thái tử, thế tử điện hạ cho dù hiền lương, nhưng ngày sau nếu Hoàng thượng tiếp tục sinh nhi tử thì chẳng phải sẽ làm cho thế tử điện hạ khó xử, tiểu hoàng tử oán hận hay sao? Thần một lòng vì nước vì dân, cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Phượng Cảnh Kiên lại thở dài một tiếng, trong mắt rưng rưng lệ, nói một cách bi thương, “Ái khanh có chuyện không biết, trong lúc bị Nguyễn tộc giam lỏng, trăm đã bị trúng kịch độc, tuyệt đối sống không quá hai năm. Nay Hoàng tôn còn nhỏ, Thái hậu cũng chỉ là nữ nhân....”

Lý đại nhân đột nhiên nghe thấy chuyện bí mật này, nhất thời kinh hoàng nói không nên lời, sắc mặt còn trắng hơn cả tờ giấy, cả người run rẩy, Phượng Cảnh Kiên nói, “Nhị hoàng tử vô tài vô đức, người như vậy không thể ngồi trên ngai vàng. Minh Trạ là thân diệt tử của trăm, để hấn làm Hoàng đế thì mới có thể bảo đảm Đại Phượng vạn thế thái bình a....” Nắm chặt bàn tay nhăn nhoe già nua của Lý đại nhân, Phượng Cảnh Kiên giống như chỉ còn một chút sức lực cuối cùng, khẩn thiết nói, “Trăm, trăm rất khổ tâm, trăm rất khổ tâm khi hạ sát nhị hoàng tử, người khác không biết, chẳng lẽ ái khanh lại không hiểu hay sao?”

Mặc dù Lý đại nhân trải qua tam triều, nhưng chỉ có một minh quân trọng dụng hấn chính là Phượng Cảnh Kiên, cho nên xưa nay hấn vẫn luôn trung thành và tận tụy, nay thấy Hoàng thượng suy yếu tái nhợt như thế, nhịn không được mà thất thanh khóc rống, liên tục khuyên nhủ, “Vạn tuế gia đừng lo lắng, chúng ta dốc hết toàn lực, nhất định sẽ có người tài cán chế giải được cho Vạn tuế gia, Vạn tuế gia là thiên tử, nhất định sẽ bình an!”

“Trăm muốn là thiên hạ bình an! Dân chúng bình an!” Phượng Cảnh Kiên hô lên một câu như vậy rồi vô lực nằm xuống nhuyễn tháp, rốt cục không nói thêm lời nào.

Minh Trạm thấp giọng nức nở, Phụng Cảnh Nam lại tái mặt, không tình nguyện.

Lý đại nhân tràn đầy nhiệt huyết đến đây, kinh hoàng thất thố rời đi.

Minh Trạm đợi Lý đại nhân rời đi thì mới vỗ ngực, sục sục nói, “Ồi chao, Hoàng bá phụ, ngài đóng như vậy là bảo đảm đạt giải kim tượng đó nha. “

Phụng Cảnh Kiền cũng không biết cái gì là giải kim tượng hay giải ngân tượng, bất quá nghe có vẻ là lời hay, bèn khiêm tốn cười cười, “Không bằng Minh Trạm người khóc lóc khẩn thiết một cách chân thành.”

Bá diệt hai người thổi phồng nhau một hồi, Phụng Cảnh Nam hằm hằm, nhắc nhở, “Con thừa tự kế thừa chứ có phải là huyết thống kế thừa đâu, có gì hay mà nói!” Hắn chỉ không thích Minh Trạm gọi người khác là cha mà thôi.

Minh Trạm cũng nói, “Ta chỉ làm đến khi hai tiểu tử kia trưởng thành, cho dù chỉ nhiều hơn một năm thì ta cũng không làm! Còn nữa, ta không tính thú thêm nữ nhân nào khác, hôn sự của Khang Quốc Công, Hoàng bá phụ giúp ta giải quyết! Với lại, khi nào thì Hoàng bá phụ mới đưa cho ta biết tung tích của tên Nguyễn đại lừa bịp kia!!!” Câu cuối cùng mới là lý do Minh Trạm thoải mái đồng ý làm thái tử, Phụng Cảnh Kiền tự xưng trong tay có tin tức của Nguyễn Hồng Phi, bất quá nếu Minh Trạm không chịu làm thái tử thì hắn sẽ không đưa ra.

Phụng Cảnh Kiền cười một cách ôn hòa, “Sau khi lập thái tử thì ta sẽ giao hành tung của Nguyễn Hồng Phi cho người.”

Làm Hoàng đế hay là làm Vương gia, kỳ thật Minh Trạm cũng không kháng cự nhiều lắm, thay vì để Phụng Minh Lan làm Hoàng đế ngu xuẩn thì không bằng tự mình làm. Đương nhiên Minh Trạm cũng có điều kiện: Thứ nhất, không lập hoàng hậu; thứ hai, không lưu con nối dõi; thứ ba, làm nhiều nhất là hai mươi năm, đợi hai tiểu tử kia trưởng thành thì hắn sẽ thoái vị; thứ tư, hắn muốn đưa mẫu thân là Vệ vương phi đến đế đô.

Đây quả thật là những điều kiện hợp với suy tính của Phụng Cảnh Kiền, Phụng Cảnh Kiền làm sao lại không đồng ý, lúc này thật lòng chỉ hận Minh Trạm không phải là nhi tử của mình, vô cùng ghen tị vận mạng khốn kiếp của đệ đệ, quan sát Phụng Cảnh nam từ trên xuống dưới: Người có chỗ nào tốt mà lại có phúc như thế? Sinh ra được một nhi tử như vậy?

Đối với việc đưa Vệ vương phi đến đây, trong lòng của Phụng Cảnh Kiền hơi kháng cự một chút, bất quá lập tức bình thường trở lại, theo hắn biết thì Minh Trạm do Vệ vương phi dạy dỗ, có thể thấy được bản lĩnh và công lực của nàng ta. Nếu giao hai hoàng tôn cho Vệ vương phi dạy dỗ thì cũng không tệ. Phụng Cảnh Kiền cười hỏi, “Minh Trạm, vì sao người chỉ tính toán cho mẫu thân của mình, chẳng hề nhắc một tiếng đến phụ vương của người như thế?”

“Phụ vương nhất định phải về Vân Nam.” Phụng Cảnh Nam làm sao lại cần người khác lo lắng cho hắn cơ chứ.

Phụng Cảnh Nam tự mình đa tình một câu, “Ừm, có rảnh ta sẽ đến thăm người.” Thân phận của hắn không phải Thái thượng hoàng nhưng lại là phụ thân của Hoàng đế, quả thật không nên ở đế đô quá lâu.

Phụng Cảnh Kiền cảm thấy sưng sỏ, cười nói, “Đợi sau khi lập thái tử, Cảnh Nam quay về Vân Nam cũng không muộn. Minh Trạm cũng thu dọn một chút, qua mấy ngày nữa thì vào cung mà ở, thủ hạ lâu năm mà người tin cậy thì cứ mang nhiều một chút cũng không sao.”

Lý đại nhân trung thành và tận tâm nghiêng ngả lão đảo ra khỏi Trấn Nam Vương phủ, một đám đồng僚 đều đang đợi tin tức của hắn.

Bởi vì Trấn Nam Vương phủ là Phiên vương phủ, dù sao cũng không nên kéo cả đám đến đó, dù sao tiếp xúc với Trấn Nam Vương phủ quá nhiều cũng không thỏa đáng. Vì vậy phái tam triều lão thần là tam phúc của Hoàng thượng: Lý đại nhân xuất mã. fynnz.wordpress.com

Lý đại nhân vừa quay về thì khóc rống một trận, thuật lại tình hình của Hoàng thượng, mọi người thấy Lý đại nhân khóc thương tâm, nhịn không được mà cũng rơi vài giọt lệ.

Dù sao Lý đại nhân cũng không còn phản đối chuyện lập Minh Trạng làm thái tử nữa, hoàng tôn còn nhỏ như thế, nuôi có lớn khôn hay không thì vẫn chưa biết rõ, lập hoàng tôn làm thái tử quả thật không ổn! Nếu lập đại thần chấp chính thì trên đời này làm gì có nhiều Chu Công như vậy?

Mà Hoàng thượng lại không thọ mệnh a!

Lý đại nhân thương tâm suýt nữa đã bạc đầu chỉ sau một đêm, trong khi đó vẫn còn vài đại thần ủng hộ lập hoàng tôn làm thái tử. Lý đại nhân nghĩ là hoàng tôn tuy còn nhỏ nhưng cũng là hoàng tôn, hẳn đang nghiên cứu sau này làm sao bảo Minh Trạng truyền ngai vàng lại cho hoàng tôn.

Ai ngờ Lý đại nhân vừa mở miệng thì Phụng Cảnh Kiên đã nói, “Minh Trạng là người vừa hiền lương vừa hiếu thảo, trăm phải ra sức khuyên bảo thì hẳn mới chịu làm thái tử. Bất quá lại đưa ra vài điều kiện với trăm, để trăm nói ra cho các ái khanh tham khảo.” Sau đó liệt kê từng yêu cầu của Minh Trạng, đắp lên một lớp kim ngân, tráng lệ khoe khoang một hồi, làm cho Lý đại nhân cầm đầu một đám đại thần phải cảm động và hoàn toàn tin phục.

Phụng Cảnh Kiên cứ như vậy mà sấm vang chớp giạt định ra việc lập thái tử, Nội vụ phủ bận tới tấp mắt mũi, Minh Trạng vẫn chưa vào cung mà Đại tổng quản của Nội vụ phủ cũng bất chấp kiêng dè, tiến đến thỉnh an để đo đạc cho Minh Trạng.

Từ sau khi Lệ thái tử mất thì Đông cung không còn ai ở, mười mấy năm bỏ trống, cũng phải trang hoàng. Nhưng Phụng Cảnh Kiên lại nói, “Không cần phí bạc.” Hẳn vốn không thích tòa cung điện kia, chỉ nói một cách thản nhiên, “Để cho thái tử ở cùng với trăm trong Chiêu Nhân cung đi, cũng tiện cho trăm dạy hẳn chấp chính, ngày sau hẳn cũng phải ở trong Chiêu Nhân cung mà.”

Tình cảm của Phụng Cảnh Kiên và Minh Trạng rất tốt, thậm chí sự quan cũng nhịn không được mà đề một câu: Khi Võ đế còn nhỏ đã được Cảnh đế nuôi dưỡng, tình cảm sâu đậm. Sau khi Cảnh đế bỏ qua hoàng tôn mà lập Võ đế, Võ đế đã xưng Cảnh đế là phụ hoàng.

Cái nhìn của người đời sau đối với Phụng Cảnh Kiên cũng khách quan hơn một chút. Học giả lịch sử Từ Tử Văn đánh giá Cảnh đế thế này, “Trong lúc tại vị, Cảnh đế có chiến tích thanh minh, dân chúng yên ổn, có thể xem là một thế hệ minh quân. Bất quá công tích lớn nhất của Cảnh đế đối với đời sau là ở chỗ hẳn thoái vị lúc tráng niên, tuy rằng nguyên nhân thoái vị của Cảnh đế làm cho rất nhiều người khó hiểu, thậm chí có người nghi ngờ năm đó Cảnh đế bị phụ tử Võ đế uy hiếp, cho nên không thể không thoái vị. Bất quá ta không ủng hộ quan điểm này. Quan hệ của Võ đế và Cảnh đế rất hòa hợp, trong sách sử có ghi chép rất nhiều lần Cảnh đế quay về triều chính. Nhưng, đúng là vì Cảnh đế thoái vị cho nên mới có sự cải cách mang tính lịch sử của Võ đế, cùng với khoảng thời gian thịnh thế dài đến ba trăm năm.”

Từ Tử Văn nói, “Không phải Hoàng đế nào trong lúc tráng niên cũng có thể quyết đoán thoái vị truyền ngôi cho diệt tử như vậy, Cảnh đế hưởng thọ bảy mươi tám tuổi, thậm chí hẳn còn sống thọ hơn cả hoàng tôn Văn hoàng đế của mình. Đương nhiên, nguyên nhân cái chết của Văn hoàng đế vẫn chưa tìm ra, nó liên quan đến đủ loại ân oán thị phi giữa Văn duệ thái hậu và Văn hoàng đế. Bất quá chỉ vì chuyện thoái vị mà Cảnh đế không thẹn khi trở thành một trong những Hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử.”

Minh Trạng ăn trái cây, nhìn Thanh Phong và Minh Nguyệt thu dọn mọi thứ, Phụng Cảnh Nam tiến đến nhìn qua một chút, trong lòng có tư vị là lạ, bèn gọi Minh Trạng ra ngoài nói chuyện.

Trải qua mấy ngày suy nghĩ, Minh Trạng đã sớm bình tĩnh trở lại, dù sao Phụng Cảnh Kiên bảo rằng hẳn có tin tức của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạng thăm nghĩ cách tra tấn Nguyễn đại lừa bịp như thế nào sau khi bắt được tên đó.

Phụng Cảnh Nam đi phía trước, Minh Trạng đi theo phía sau, cạp cạp trái táo.

“Trước kia người ở trong cung vài năm, ta cũng không có gì phải lo lắng.” Bước lên vọng lâu, Phụng Cảnh Nam ngồi trên lan can trong đình, thấy Minh Trạng ngón một họng nhai nhóp nhép, tư vị là lạ trong lòng nhất thời biến đầu mất, cơn tức lại trỗi dậy, chỉ vào mũi của Minh Trạng mà giáo huấn, “Kiếp trước người bị chết đói hay sao? Ặn! Ặn! Chỉ biết có ăn mà thôi!” Cũng không biết Hoàng huynh coi trọng tiểu tử này ở chỗ nào! Lại có phúc khí làm thái tử như vậy!

Minh Trạng cắn mấy miếng, ăn xong trái táo, tùy tiện quăng lõi táo, thản nhiên nói. “Măng đi, chửi đi, phụ

thân cũng chẳng màng ta được bao lâu đâu, còn không nhân cơ hội mà phát hỏa, về sau chẳng còn ai để phụ thân trút giận nữa đâu.”

Cái gì mà chẳng còn ai để trút giận! Phượng Cảnh Nam thịnh nộ, “Người sai sót thì ta mới dạy người như thế!”

Minh Trạ cười he he, nhào đến ôm lấy cổ của Phượng Cảnh Nam, nhẹ nhàng nói, “Phụ vương đang lo lắng cho ta phải không?”

Phượng Cảnh Nam đẩy Minh Trạ ra, chỉnh trang lại xiêm y, trong lòng có một chút cao hứng, nhưng vẫn bày ra bộ dáng hăm hăm, “Đang ở bên ngoài, đừng ngồi như vậy.”

Minh Trạ lại ôm lấy Phượng Cảnh Nam, nói một cách xảo quyệt, “Ta sắp làm thái tử rồi, ai dám nói ta cơ chứ? Ta ôm phụ thân thì chứng tỏ chúng ta là phụ tử tình thâm.” Lại buông Phượng Cảnh Nam ra, Minh Trạ ngồi nghiêm chỉnh, nháy mắt với Phượng Cảnh Nam, “Đây mới gọi là phong độ của thái tử điện hạ này.”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy bản lĩnh của Minh Trạ thì rất bình thường, nhưng khôi hài vui vẻ thì lại là nhất đẳng, nhin không được mà nở nụ cười, vịn vai Minh Trạ rồi thở dài, “Thật không ngờ người lại có phúc như vậy.” Đương nhiên là có phúc, đâu phải ai cũng có thể làm thái tử?

Đây là số mệnh của người!

Từ khi tranh chấp thế tử vị, các hoàng tử kêu đánh kêu sát, Minh Trạ kiên cường sống đến cuối cùng. Rất nhiều lúc, ngôi vị hoàng đế chỉ thuộc về người sống cuối cùng.

Không giống trong sách hay viết chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, cái gì mà đời đời kiếp kiếp không muốn sinh trong nhà đế vương?

Theo quan điểm của Minh Trạ thì toàn là những lời cặn bã, không ăn trái nho mà đã nói trái nho chua!

Tựa như hiện đại, mọi người rốt cục là hâm mộ hay mỉa mai đám đại gia? Nếu cho người chọn, người sẽ chọn làm dân chúng bình thường hay là làm đại gia?

Quyền lợi là điều mà ở bất cứ thời đại nào cũng giống nhau. Sẽ không bởi vì xã hội phong kiến thờ phụng thánh nhân mà có gì khác biệt!

Minh Trạ quả thật không muốn tranh chấp, hẳn hoàn toàn không ngờ, bởi vì hắn đã là thế tử Trấn Nam Vương, ngày sau sẽ là thổ hoàng đế, hơn nữa Phượng Cảnh Kiên có cả đồng nhĩ tử! Nào ngờ thời thế tạo anh hùng, ngại vàng ở trước mặt, hẳn cũng sẽ không từ chối đâu.

Nếu nói thanh cao một chút thì biết vậy lúc trước hẳn sẽ không tranh thế tử vị để làm gì!

Phượng Cảnh Nam lại là người chân thật, có phụ thân nào mà không hy vọng nhi tử làm hoàng đế cơ chứ? Bất quá dù sao cũng có chút lo lắng, thấp giọng dẫn dò Minh Trạ, “Trong cung có người của chúng ta, người cũng biết đúng không. Bất quá đừng dùng bọn họ quá nhiều. Thép tốt mới dùng làm dao, đợi ngày sau người chân chính đăng cơ thì động vào cũng không muộn, biết chưa?”

Phượng Cảnh Nam liếc mắt nhìn Minh Trạ, rồi dời mắt về phía nơi chân trời, “Người chỉ cần ngồi an ổn trên ngai vàng, ta sẽ để Minh Lễ và Minh Liêm ở để dò, về phần thế tử vị, cũng không cần vội, có Minh Kỳ ở Trấn Nam Vương phủ. Ta làm thêm hai mươi năm Vương vị cũng không sao, cứ đợi sau này rồi hẵng tính. Hoàng huynh nhường đế vị cho người, nếu hoàng tôn xuất chúng thì cho làm con thừa tự cũng không có gì là không thể.”

“Phụ vương, nha đầu hầu hạ ta có vài người không còn nhỏ nữa, có nên thừa dịp này thả các nàng ra ngoài hay không?” Minh Trạ cảm thấy hai mươi tuổi đầu vẫn là còn nhỏ, bất quá ở thời này thì bằng tuổi ấy mọi người đã sớm thành thân, nếu tiếp tục trì hoãn thì Thanh Phong và Minh Nguyệt sẽ trở thành gái lỡ thì mất.

“Ta đề nghị người giữ các nàng thêm một hai năm nữa.” Phượng Cảnh Nam nói, “Các nàng ở bên cạnh người đã lâu, đợi đến khi người được phong tước thái tử thì các nàng sẽ là nữ quan của người, ngày sau người tiếp tục dùng các nàng, hoặc là ban cho đại thần đặc lực bên cạnh người đều rất ổn thỏa. Các nàng

xem như có đường ra. Nay các nàng ra ngoài thì cao chưa hẳn mà thấp cũng không phải. Bất quá đây là chuyện nhỏ, người hỏi ý kiến các nàng một chút cũng được! Hoặc là chờ mẫu thân của người đến đây, để mẫu thân của người xử lý, nàng rất am hiểu chuyện này.”

Nhắc đến Vệ vương phi, Phượng Cảnh Nam cau mày thở dài, “Có lẽ người không thích nghe nhưng ta vẫn phải nói.”

Đường như Minh Trạm biết Phượng Cảnh Nam muốn nói gì, hẳn bĩu môi rồi giương lỗ tai.

“Người là người của Phượng gia, có tình cảm thâm hậu với mẫu thân của người, nhưng không phải họ Vệ.” Phượng Cảnh Nam nói tiếp, “Mẫu thân của người là người rất có bản lĩnh, nữ nhân giống như nàng, thật sự là đầu thai làm thân phận. Nếu sinh ra là nam nhi thì nhất định sẽ thành đại nghiệp. Năm đó Phượng hoàng hậu bị oán trách vì can dự vào chính sự, Vương phi là do một tay Phượng hoàng hậu dạy dỗ, năm đó ta cũng được nàng tương trợ một phần. Sau này người là Hoàng đế, mẫu thân của người chính là Thái hậu, người cũng nên kiên nhẫn với Hoàng tổ mẫu của người một chút. Lão thái thái không hiểu chuyện, nhưng không xấu tính, người không cần phải lo lắng, cứ lừa cho nàng thoải mái là được, coi như báo hiếu thay ta.”

“Biết, biết, chỉ là Hoàng tổ mẫu không thích gặp ta mà thôi.” Minh Trạm nói, “Bất quá, ta nhịn một chút cũng được.”

Phượng Cảnh Nam cười cười, sờ đầu Minh Trạm, “Có lời này của người thì ta mới có thể yên tâm. Khi người ở Vương phủ cứ thích bàn chuyện sự vụ với mẫu thân của mình, tất xấu này phải sửa lại, có giới hạn thì mới có thể yên ổn lâu dài.” Lúc này Phượng Cảnh Nam lại cảm thấy may mắn khi Vệ gia đơn bạc nhi tử. Bằng không, theo như tình cảm của Minh Trạm đối với Vệ vương phi thì hậu đãi ngoại gia là chuyện tất nhiên.

“Tuy người chỉ có một cữu cữu nhưng lại có sáu a di.” Phượng Cảnh Nam nói, “Người phải xử lý quan hệ thân thích thật tốt. Còn có mấy vị công chúa của Hoàng huynh, người cũng phải đối xử như thân tỷ muội của mình.”

Nếu hậu nhân biết Phượng Cảnh Nam dặn dò Minh Trạm như vậy thì chắc chắn sẽ cảm thấy Trần Nam Vương cơ trí nhìn xa trông rộng.

Trong lịch sử, một nữ nhân làm Hoàng hậu, làm Thái hậu, thậm chí làm Thái hoàng thái hậu thì danh hào của nàng vĩnh viễn sẽ gọi chung là Hoàng hậu.

Như Văn Duệ thái hậu là cực hiếm, là một trong những nữ nhân được gọi danh hào chung là Thái hậu. Trượng phu của nàng không phải là Hoàng đế, nàng đương nhiên không thể làm Hoàng hậu, bất quá nhi tử của nàng làm Hoàng đế, cho nên nàng lướt qua mẫu chốt điểm thứ nhất, trực tiếp thăng cấp lên Thái hậu nương nương.

Văn Duệ thái hậu là một nữ nhi kiệt xuất, bất quá trong mắt của các thần tử triều Đại Phượng, mặc dù vị Thái hậu này có tác dụng củng cố cải cách của Võ đế, mặc dù trong lúc nàng chấp chính kinh tế của quốc gia đạt tăng trưởng nhanh chóng, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy lúng túng khi nhắc đến cái tên Văn Duệ thái hậu.

Đời sau nói như thế này: Văn Duệ thái hậu là một người rất phức tạp, tài năng chính trị của nàng làm cho các nam nhân ghen tỵ mà hổ thẹn, thậm chí nguyên nhân cái chết của Văn hoàng đế cũng không thoát khỏi can hệ với vị Thái hậu này. Kỳ thật chuyện đó cũng không ảnh hưởng đến thanh danh vĩ đại của Văn Duệ thái hậu, có lẽ vì thế mới làm cho nàng trở thành một nữ nhân có mị lực truyền kỳ. Cho dù nàng có những điểm khác nghiệt nhưng sử quan cũng không thể gạt bỏ công trạng của nàng, tuy có nhiều nam nhân không thích nàng nhưng có rất nhiều nữ nhân xem nàng là thần minh.

Bởi vì Văn Duệ thái hậu mở ra thời đại nữ nhân chấp chính Đại Phượng, quyền lực của nam nhân bị uy hiếp cực kỳ nghiêm trọng. Thậm chí sau khi Văn hoàng đế qua đời, nếu Văn Duệ thái hậu nhất định muốn đăng cơ làm nữ vương thì có lẽ rất nhiều đại thần cũng không có năng lực để ngăn cản.

Có người nói, sau thời Văn Duệ, không còn Văn Duệ.

Chính là như vậy.

167. Chương 167: Hoàng Đế Nan Vi (5)

Hai mươi tám tháng tám năm mười bảy Cảnh đế, Cảnh đế cáo thiên tế miếu, ở Cảnh Đức cung sắc lập Phượng Minh Trạ làm hoàng thái tử.

Cả ngày Minh Trạ bận bù đầu bù cổ.

Hoàng thất là nơi chuyên giảng cấp bậc lễ nghĩa, hơn nữa lập thái tử là chuyện quốc gia đại sự, không thể qua loa sơ suất, Khâm thiên giám chọn ngày lành, Phượng Cảnh Kiên đi cúng tế báo cáo tổ tông. Còn cố ý phái đại thái giám Lý Kim Phúc cho Minh Trạ, vào ngày đại điển, vị đại thái giám này rất được trọng dụng. Mỗi khi đầu óc của Minh Trạ choáng váng thì Lý Kim Phúc sẽ ở bên cạnh sẵn sóc thấp giọng nhắc nhở nên làm cái gì cái gì.

Hà Ngọc Phương Thanh vốn là thủ hạ đắc lực của Minh Trạ, lần này cũng được thăng cấp, rất có thể diện trong đám thái giám, hai người bọn họ chủ yếu phụ trách hậu cần, tháng tám không quá nóng, bất quá ít khi vận động như Minh Trạ, lại phải mang lễ phục quá nặng khiến mồ hôi thấm ướt ba lớp y phục, sắc mặt đỏ bừng, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, Minh Trạ mệt đến mức trong lòng mắng to. Mụ nội nó, làm thái tử mà phải vất vả như vậy, đến khi đăng cơ thì không biết còn khổ đến cỡ nào.

Bởi vậy có thể thấy được làm hoàng đế là một việc cần có sức khỏe phi thường.

Minh Trạ cảm thấy kim quan trên đầu của mình nặng gần nửa cân, đồ của thái tử thì làm sao dám qua loa cho được? Vàng ròng trên châu bảo thạch, thật sự khiến người ta muốn bốc hỏa.

“Còn bao lâu nữa mới xong?” Cẩn cổ của Minh Trạ sắp đứt lìa, đơ người hỏi thái giám Kim Phúc ở bên cạnh.

Lý Kim Phúc rùng mình, hạ thấp giọng, “Thái tử gia, ngày hỉ sự không được nói cái từ kia đâu. Ước chừng còn một canh giờ nữa.”

“Dong dài.” Tay của Minh Trạ run lên, nâng y mẹ che mặt nhét vào một miếng bánh hoa hồng nho nhỏ vào miệng, hần sắp chết đói rồi. Sắc lập thái tử cũng không phải không cho thái tử diện hạ ăn cái gì, chỉ là mấy thứ kia chỉ có thể nhìn một chút, chứ ăn vào miệng chẳng được bao nhiêu. Nhưng lại không thể uống nhiều nước, dù sao cũng không thể đang bái tế tổ tiên mà bỗng nhiên người đòi đi tiểu tiện, chẳng phải là bất kính với tổ tiên hay sao?

Sắc phong sứ thần có bốn người. Chính sứ: Đại học sĩ Lý đại nhân, Bình Dương Hầu. Phó sứ: Ngụy Quốc Công mang danh nhạc phụ của Minh Trạ cùng với Vĩnh Định Hầu.

Chính sứ một văn một võ, Lý đại nhân có thanh danh, Bình Dương Hầu lại là lão tướng sa trường, có thể thấy được Phượng Cảnh Kiên an bài rất cẩn thận.

Lý đại nhân là tam triều nguyên lão, ngay thẳng chính trực, sau khi xác định Phượng Cảnh Kiên lâm trọng bệnh, không còn sống được bao lâu, còn Minh Trạ lại là người hiền lương thực đức lại hiếu thảo, hần mới tích cực hoạt động bồi dưỡng tân quân.

Còn Bình Dương Hầu, đáng lý Phượng Cảnh Kiên định để hần quay về Tây Bắc, bất quá nghĩ đến ngày lập thái tử, hần bèn lưu lại Bình Dương Hầu, lệnh cho Bình Dương Hầu tham dự đại điển lập thái tử rồi mới lên đường, hơn nữa có thể được sắc phong làm chính sự là một chuyện cực kỳ có thể diện.

Còn Ngụy Quốc Công thì vẫn mang tâm tình phức tạp đối với Minh Trạ, nhắc đến thì chuyện này quả là vừa may mắn vừa bất hạnh, Minh Trạ thú bài vị của tiểu Quận quân, tuy rằng ngay cả tay chân cũng chưa được nắm, nhưng trên lý thuyết thì tiểu Quận quân đã là chính thê của Minh Trạ. Vì vậy, trong danh sách lập Minh Trạ làm hoàng thái tử thì tiểu Quận quân được vinh danh thành thái tử phi. Ngày sau nếu Minh Trạ đăng cơ thì nàng chính là Hoàng hậu.

Ngay cả trong mộng Ngụy Quốc Công vẫn hết tiếc nuối lại than thở, chính mình là mệnh làm quốc trượng nhưng lại vô phúc làm quốc trượng.

Vĩnh Định Hầu trung thành và tận tâm, được Phượng Cảnh Kiên trọng dụng. Thân thể vừa khỏi hẳn thì liền ban thưởng cho hắn.

Đại điển kéo dài đến khi Minh Trạng hành lễ tam quỳ cửu khấu đối với Phượng Cảnh Kiên, nghiêm chỉnh tiếp nhận kim ấn và kim sách thái tử từ tay của Phượng Cảnh Kiên, sau đó Phượng Cảnh Kiên nói vài câu động viên, như vậy mới tính là chính thức chấm dứt.

Minh Trạng lại đứng ở Cảnh Đức cung nhận triều thần quỳ lạy.

Phượng Cảnh Kiên thu xếp chỗ ở cho Minh Trạng thật kỳ lạ, không tu sửa Đông cung mà lại lệnh cho Minh Trạng đến Cảnh Đức cung xử lý chính sự, nghỉ ngơi thì vào Chiêu Nhân điện của hắn, đương nhiên Minh Trạng ở phía tây Chiêu Nhân điện.

Quyết định này làm cho Minh Trạng có chút bất mãn, hắn oán giận, “Cảnh Đức Cung đã có người ở, hơn nữa ở phía Tây đều là chỗ của đám tiểu lão bà.”

Phượng Cảnh Kiên không muốn gây gổ, chỉ cười cười, “Hiện tại ngươi là quan hàm đệ nhị, địa vị cũng chẳng thua kém đám tiểu lão bà là bao nhiêu, chờ về sau đẳng cơ thì ngươi muốn ở đâu cứ ở đó, ở nóc nhà cũng không ai quản.”

Phùng Thành tiếp xúc với Minh Trạng đã lâu, biết thái tử gia xưa nay nói năng ít khi cân nhắc, chỉ để ý hầu hạ thái tử thay thường phục, buổi tối còn phải tham gia yến hội nữa.

Đây là lần đầu tiên Lý Kim Phúc nghe thái tử điện hạ đánh đồng chức vị hoàng thái tử với tiểu lão bà, hắn run rẩy đến mức một cái nút thắt mà phải thắt đến ba lần.

“Hà Ngọc, quạt cho ta một chút.” Minh Trạng quá nóng, mặt đỏ như đánh son, bất quá tinh thần vẫn không tệ, ánh mắt trong suốt.

“Mẫu thân của ngươi đến để đô, dù sao cũng không thể để nàng ở ngoài cung, ngươi cũng có hai tiểu thiếp, đến lúc đó cứ an bài ở hậu cung Cảnh Đức là được.” Phượng Cảnh Kiên nói ra tính toán của mình, “Thỉnh thoảng ngươi cũng có thể quay về Cảnh Đức cung ở một thời gian, cũng không còn cách nào, ngươi không quen sự vụ ở để đô, để đô lớn hơn Vân Quý rất nhiều, đám quan viên, chính sự, nhân sự, ngươi phải nắm chắc trong lòng mới được. Chờ đến khi ngươi quen thuộc thì dọn đến Cảnh Đức cung mà ở.”

Minh Trạng làm sao lại không biết tốt xấu, cười nói, “Hoàng bá phụ, ngài đừng quên chuyện kia nha.”

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười ung dung, “Đã là thái tử, gọi trăm một tiếng phụ hoàng đi!”

“Chờ một lát rồi gọi.” Minh Trạng cười xấu xa.

Kỳ thật Minh Trạng luôn bị đánh cũng không phải vì Phượng Cảnh Nam thô bạo, sự thật chứng minh là xưa nay Phượng Cảnh Nam luôn dùng ngôn ngữ để đe dọa giáo dục nhi tử. Đến phiên Minh Trạng thì Phượng Cảnh Nam phát hiện sử dụng ngôn ngữ để giáo dục hoàn toàn là phí nước miếng, chỉ có thể sử dụng vũ lực để chỉ đạo ngôn hành của Minh Trạng mà thôi. fynnz.wordpress.com

Còn Minh Trạng thì lại rất thích trêu chọc khiêu khích Phượng Cảnh Nam.

Tỷ như hắn được lập làm hoàng thái tử, Phượng Cảnh Nam liền bị hoàng thân quốc thích và các thần tử lũ lượt kéo đến chúc mừng hạo phúc khí.

Chẳng phải là hạo phúc khí hay sao? Đáng lý làm thổ hoàng đế đã quá uy phong, không ai dám đụng vào, nay lại trở thành phụ thân của hoàng thái tử. Dù lúc trước cố ý bảo trì khoảng cách với Trần Nam Vương phủ, nhưng trước khác nay khác, mọi người đều đến đây lên tiếng kêu gọi, nói đùa vài ba câu.

Phượng Cảnh Kiên thấy Phượng Cảnh Nam xã giao một cách thành thạo, vừa cười vừa nói, “Trạng nhi, lại đây, kính phụ vương của ngươi một ly đi. Phụ vương của ngươi nuôi người lớn khôn, trăm dốc lòng dạy dỗ người, cho nên người mới có ngày hôm nay.”

Phượng Cảnh Nam thấy lời này chẳng dễ nghe chút nào, à, ta nuôi con lớn khôn, người thì dạy dỗ? Người dạy cái gì? Rõ ràng là ta dạy mà. Phượng Cảnh Nam hoàn toàn xem nhẹ việc Minh Trạng từ lúc mười tuổi đã đến để đô ở năm năm. Chẳng qua ngại huynh trưởng là Hoàng thượng nên Phượng Cảnh Nam vẫn nhịn xuống.

Chỉ thấy Minh Trạng mặc phục sức hoàng thái tử lấp lánh, cười tủm tỉm đứng dậy, “Dạ, phụ hoàng.” Nâng ly rượu nói với Phượng Cảnh Nam, “Phụ vương, còn xin uống cạn ly này.”

Minh Trạng nói ra hai chữ phụ hoàng thì sắc mặt của Phượng Cảnh Nam lập tức đen thành đáy nồi. Bất quá Minh Trạng vẫn để lại một chút đường sống, Phượng Cảnh Nam lại nghe thấy Minh Trạng gọi hắn là phụ vương, hắn miễn cưỡng nâng ly, cúi đầu uống rượu.

Phượng Cảnh Kiên thấy đệ đệ buồn ra mặt, hắn càng cười vui vẻ.

Kỳ thật Minh Trạng được lập làm thái tử thì bao nhiêu nhà vui mừng bấy nhiêu nhà u sầu.

Trong đám thần tử, ngoại trừ những kẻ trung lập đáng tin cậy thì bốn hoàng tử đều có những thế lực ủng hộ riêng biệt, bất quá chuyện này không tính là đại sự, dù sao tất cả đều đã chết hết, mọi người phá băng hòa hảo, đồng tâm hiệp lực ủng hộ thái tử điện hạ là được.

Đối với mọi người thì bi đát nhất chính là Bắc Xương Hầu phủ và Thọ Ninh Hầu phủ, ai cũng biết câu một người đắc đạo, cả họ được nhờ.

Sau khi Minh Trạng được lập làm hoàng thái tử, tuy rằng phong hào của các tỷ muội không có gì thay đổi, nhưng bất quá thân phận lại khác xa trước kia. Giống Bắc Xương Hầu phủ, đáng lý sẽ thú về Thục Nghi quận chúa: Minh Diễm, kết quả là vì một nô tỳ, chẳng những để mất một nhi tử phải vào chùa làm hòa thượng mà còn bị Thái Dương đại công chúa phỗng tay trên. Nay Thục Nghi quận chúa từ tỷ tỷ của thế tử điện hạ trở thành tỷ tỷ của hoàng thái tử điện hạ, Bắc Xương Hầu phủ có hối hận cũng không kịp.

Còn Thọ Ninh Hầu phủ lại thú phải thứ muội của hoàng thái tử điện hạ: Minh Phỉ, nếu Minh Phỉ an phận, cho dù Minh Trạng thật sự không thích nàng, vì thanh danh, cũng sẽ không khó xử một nữ nhân. Nhưng thiên hạ đều biết Minh Phỉ bị thái tử gia suýt nữa đã phạt trượng đến chết, còn bị khai trừ khỏi gia phủ. Thú một kẻ như vậy vào nhà không bằng để tôn tử của mình độc thân vẫn tốt hơn. Thọ Ninh Hầu quả thật là xui tận mạng.

Ngược lại, Thọ An Hầu Phùng Thiệu Minh thì không cần phải nói, vị quận mã Hầu gia này, tiếp qua vài năm chắc chắn sẽ được thăng làm phò mã. Ngay cả phủ của Lục tướng quân, một tước vị tướng quân chỉ có thể được bố trí ở Thiên điện, nhưng người ta lại có vận khí, thú được muội muội Minh Nhã mà thái tử điện hạ sủng ái vào phủ, trong lúc nhất thời lại có không ít người đến phủ nịnh hót.

Tiền triều mọi người náo nhiệt, hậu cung cũng không ảm đạm. Yến hội lần này do Ngụy thái hậu chủ trì trên danh nghĩa, Vệ vương phi đứng thứ hai.

Sau khi Ngụy quý phi và Nguyễn quý phi qua đời thì trong hậu cung không còn phi tần nào có thân phận cao quý nữa, bảo Ngụy thái hậu an bài loại cung yến long trọng này thật sự là làm khó lão thái thái. Trùng hợp Vệ vương phi đến để đô, Ngụy thái hậu kỳ thật có một ưu điểm chính là bà ta thích ứng rất nhanh, năng lực chịu đả kích cũng đặc biệt mạnh. Bốn tôn tử đều đã chết, lão thái thái u sầu nửa tháng, sau đó cũng dần dần bình thường trở lại.

Nay Minh Trạng làm thái tử, hắn cũng là tôn tử của bà ta.

Tuy rằng bà ta không quá thích Minh Trạng, bất quá cũng biết sau này Minh Trạng sẽ làm hoàng đế.

Vì thế Ngụy thái hậu vung tay giao chuyện mở yến tiệc ở hậu cung cho Vệ vương phi xử lý, đồng thời cũng nói rõ ràng, “Ta già rồi, ngày thường chỉ nghe các người nói nói cười cười mà thôi, việc này trước kia đều do các quý phi an bài.” Nghĩ đến diệt nữ đoán mệnh của mình, Ngụy thái hậu cảm thấy đau xót, nhưng vẫn cố gắng nói tiếp, “Người đã đến đây thì người cứ quản lý việc này.”

“Dạ, tuân lệnh mẫu hậu.” Vệ vương phi không chối từ, đây là đại diện sắc phong của nhi tử nhà nàng, nàng thật sự có chút lo lắng nếu giao cho Thái hậu giải quyết chuyện này.

Ngụy thái hậu thở dài, tiếp đón Vệ vương phi, “Người ngồi gần một chút.”

Cung nhân đem nệm gấm của Vệ vương phi dọn đến trước mặt Ngụy thái hậu, Ngụy thái hậu thở dài, neho mắt nhìn Vệ vương phi, “Người là người có khả năng, ai gia đã sớm biết, Minh Trạng là người có phúc, người cũng có phúc.”

Vệ vương phi thâm than trong lòng, so với vị Thái hậu nương nương này thì nàng thật sự không xem là có phúc.

“Ai gia thấy Hoàng đế không có ý định phong quý phi nữa, trong cung còn tứ công chúa và ngũ công chúa, tuổi còn nhỏ.” Ngụy thái hậu nói, “Từ nhỏ người đã ở trong cung, chuyện trong cung nói là nhiều thì cũng không nhiều, nói là ít thì cũng không ít. Ta cũng lười để ý, về sau người đến thỉnh an, cứ ở Thiên điện của Từ Ninh Cung xử lý cung vụ đi.”

Những lời này đương nhiên không phải Ngụy thái hậu tự nghĩ ra, mà là Phượng Cảnh Kiên dạy bà ta, có trời mới biết vì sao với chỉ số thông minh như Ngụy thái hậu mà lại có thể sinh ra hai nhi tử đa mưu túc trí như vậy. Phượng Cảnh Kiên cố ý để cho lão nương thi ân, lão nương của hắn không hiểu rõ chuyện hậu cung, trong lòng lại không ưng Vệ vương phi cho lắm, nhưng vì Vệ vương phi có khả năng, nếu lão nương của hắn muốn tranh chấp quyền lực hậu cung với Vệ vương phi thì chỉ hoàn toàn phí công vô ích. Hiện tại Phượng Cảnh Kiên còn tại vị, Vệ vương phi cùng lắm thì ít nói ít làm, nhưng nếu Minh Trạng đăng cơ thì hậu cung tất nhiên sẽ rơi vào tay của Vệ vương phi.

Nếu lúc ấy lão nương của hắn nhảy cẫng lên không chịu giao quyền thì Phượng Cảnh Kiên thật sự là thoái vị mà cũng không an tâm, vì vậy hiện tại hắn khiến cho lão nương chủ động giao quyền.

Ngụy thái hậu giao quyền chính là trực tiếp thi ân cho Vệ vương phi. Vệ vương phi nhớ đến tình cảm này thì ngày sau còn có thể chiếu cố Ngụy thái hậu một chút.

Vệ vương phi liên tục từ chối, “Nô tì chỉ là mệnh phụ, nào dám chủ trì cung vụ?”

Ngụy thái hậu nghĩ đến lời của nhi tử, bèn nói với Vệ vương phi, “Người cũng không phải là ngoại nhân, người là mẫu thân của thái tử, là tước phụ của ai gia, về sau thái tử đăng cơ thì người chính là Thái hậu. Hiện tại người cũng không cần phải lo lắng, có ai gia ở đây, người cứ đến Thiên điện của ai gia mà xử lý cung vụ, chính là hiếu thuận với ai gia, phân ưu thay ai gia.”

Như vậy Vệ vương phi mới tuân mệnh.

Ngụy thái hậu mệt mỏi thâm thở dài một tiếng, bà ta không thích Vệ vương phi, bởi vì xuất thân của mình, mà cũng bởi vì bà ta đã từng hầu hạ ở Khôn Ninh cung, còn có một nguyên nhân quan trọng chính là bà ta cảm thấy nói chuyện với Vệ vương phi quá mệt mỏi.

Ngụy thái hậu là người thẳng thắn, Vệ vương phi lại là người nội tâm, hai người hoàn toàn không đi cùng một đường.

Vệ vương phi xử lý loại yến hội này hoàn toàn dễ như trở bàn tay, đầu vào đấy, hơn nữa nàng cũng không xa lạ đối với các quan hệ ở đế đô, phú quý gia ở đế đô xưa nay thay đổi hỗn loạn, dù không quen cho lắm nhưng chỉ cần giới thiệu một chút thì sẽ phát hiện, à, hóa ra mọi người đều là thân thích.

Ngụy thái hậu đối xử với tất cả mệnh phụ đều như nhau, nếu quen biết thì bà ta sẽ nhiều lời một chút, nếu không biết thì bà ta sẽ khen bộ dáng của người ta đẹp mắt, sau đó sẽ ăn vài món, ngồi ở chủ vị mà cười ha ha để đám người đến nịnh nọt.

Kỳ thật lão thái thái cũng có vài phần ham hư vinh, có nhiều người mà bà ta không quen, nhưng vẫn vui vẻ tham gia yến hội, bà ta chỉ đặc biệt thích cảm giác được người khác khen tặng mà thôi, được nịnh nọt mười năm cũng không thấy chán.

Vệ vương phi đương nhiên cũng vui vẻ nịnh nọt lão thái thái vài câu, mọi chuyện đều đưa Ngụy thái hậu lên trước, mọi người thấy vậy càng thêm tỏ vẻ thân thiện mà nịnh nọt.

Ngụy thái hậu được hầu hạ khiến thể xác và tinh thần vui sướng, buổi tối nằm trên giường âm thầm suy nghĩ: Tước phụ của tiểu nhi tử nhà mình kỳ thật cũng không tệ.

Đại diện chấm dứt, Minh Trạng say khướt cùng Phượng Cảnh Kiên trở về Chiêu Nhân cung, hắn lão đảo giống như giẫm lên bước sóng, để nội thị cung nữ hầu hạ đi ngủ, mơ màng nghe thấy Phượng Cảnh Kiên cười cười, “Minh Trạng, chuyện trăm hứa với người, hiện tại trăm đã làm được, người xem đi, là ai đây?”

Tiếng cười của Phượng Cảnh Kiên dần dần đi xa, một người lẳng lặng bước đến bên giường của Minh Trạng.

Vẫn là thân mình hoàn mỹ, làn da màu ngà đẹp mắt, dưới ánh nến càng trở nên nhu hòa và sáng bóng, gương mặt của Nguyễn Hồng Phi tái nhợt nhưng lại tuấn mỹ.

Minh Trạm giận sôi người mà bật dậy, xông lên rồi tung ra một cái tát, hùng hổ nói, “Nguyễn đại lừa bịp! Người dám lừa gạt ta hay sao!”

“Minh Trạm Minh Trạm.” Nguyễn Hồng Phi ôm lấy Minh Trạм, đầu gác lên vai của Minh Trạм, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Giọng nói êm tai giống như thần tiên, trong lòng của Minh Trạм mềm nhũn, hung hăng đẩy Nguyễn Hồng Phi ra, lúc này mới nhớ đến võ công của Nguyễn Hồng Phi không tệ, Minh Trạм suy nghĩ, thua nhân không thua trận, hừ mạnh một tiếng, rống ra một câu danh ngôn, “Xin lỗi có ích gì, còn quay lại để làm chi!”

“Ta có nổi khổ!”

“Người có nổi khổ cái quái gì!” Minh Trạм bỗng nhiên móc lấy một quyển sổ bằng da từ trước ngực, cầm giật mở ra, “Người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, có khi nào ta được lợi hay không! Nếu người dừng trong tay ta thì chúng ta sẽ thanh toán nợ nần trước!”

Trên quyển sổ có ghi: số lần thụ: 69; số lần công: 1

Số liệu cách xa đập vào mắt của Minh Trạм khiến hắn xót cả mắt, hắn tức giận nói, “Người báo thù cái quái quỷ gì cũng không liên quan đến ta, trước tiên trả nợ đi! 69 giảm 1, người còn 68 năm, 68 năm làm thụ thì mới thanh toán xong!”

Nguyễn Hồng Phi quá sợ hãi, “Chẳng phải là 68 ngày hay sao?”

“Lắm lời, mộng của ta giống mộng của người bình thường ư?” Minh Trạм dùng sức đẩy mạnh, Nguyễn Hồng Phi liền ngã xuống đất, muốn ngồi dậy nhưng lại không có khí lực, Minh Trạм cười ha ha, đắc ý nói, “Người đã bị trúng tiểu thụ cục hoa tán rồi, còn muốn nhúc nhích nữa sao?”

“Người, người ti bi...” Nguyễn mỹ nhân hữu khí vô lực, ngọc thể nằm dưới đất, sắc mặt đỏ ửng, hai hàng lệ tuôn trào, cố gắng chống cự.

“Ha ha ha ha!” Minh Trạм ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên xé nát y phục, giống như ác lang mà vô đến.

Phượng Cảnh Kiền không ngờ chính mình lại có một ngày bị người ta khi dễ như vậy, Minh Trạм vừa nhắm mắt vừa cười cặc cặc, trong khi hai tay hai chân lại ôm chặt lấy hắn mà dùng gậy gộc đã dựng thẳng chọc chọc chọc chọc vào người hắn.

“Minh Trạм, Minh Trạм!” Cái tên chết tiệt này đang dâm mộng hay sao vậy! Phượng Cảnh Kiền thẳng tay vỗ hai phát vào mộng của Minh Trạм, Minh Trạм gầm lên giận dữ ở trong mộng, “Nguyễn đại lừa bịp, người dám phản công ư!” Xoay người một phát, cười lên thất lựm của Phượng Cảnh Kiền.

Phượng Cảnh Kiền thẳng tay tóm lấy Minh Trạм, xoay người đè xuống, đánh liên tục mấy phát, đến khi Minh Trạм kêu to “Ồi chao ôi chao” thì mới chịu tỉnh dậy.

“Làm gì vậy!” Bị đánh đến thức tỉnh thì chẳng có ai cảm thấy tốt đẹp bao giờ.

“Ta còn đang muốn hỏi người đây? Người nằm mơ thấy cái gì vậy?” Phượng Cảnh Kiền hằm hằm hỏi, nắm lấy điểm yếu hại của Minh Trạм.

Minh Trạм kêu thảm thiết, “Ồi ôi, ngài nhẹ tay một chút....không có mơ thấy gì hết.....ta muốn đi tiểu, đi tiểu...”

Phượng Cảnh Kiền đen mặt đuổi Minh Trạм xuống giường, “Cút đi.”

Minh Trạм điềm nhiên mỉm cười, “Bá phụ, à, phụ hoàng, có muốn đi cùng hay không?”

Phượng Cảnh Kiền đi theo, hai người đi tiểu, bên người có hai cung nữ hầu hạ, Minh Trạм liếc nhìn đại gia hỏa của Phượng Cảnh Kiền một cái, sợ hãi mà hô to, “Thật là lớn nha.”

“Thô tục.” Phượng Cảnh Kiên mắng một câu, trong lòng vẫn có chút đắc ý, hỏi một cách tao nhã, “So với Nguyễn Hồng Phi thì thế nào?”

“Mỗi người một vẻ, nhưng mà của hấn hấp dẫn hơn một chút.”

Phượng Cảnh Kiên khoan khoái kéo ghế hạ lên, Minh Trạ đi theo ra ngoài, cung nữ bưng nước hầu hạ bá chất hai người rửa sạch tay, hai người một trước một sau trở về giường.

Hoàng thất luôn tao nhã mà lại lạnh lùng, nhưng Minh Trạ vốn là người dễ gần, hấn choàng tay ôm lấy thắt lưng của Phượng Cảnh Kiên mà than thở, “Chẳng phải ngài đã bảo sẽ cho ta biết tin tức của Nguyễn đại lừa bịp hay sao?”

“Hấn dịch dung thành Tử Mẫn, mấy năm nay trầm đúng là kẻ mù, không hề phát hiện.” Phượng Cảnh Kiên cười cười, “Bằng không cũng sẽ không bị người ta nắm lấy sơ hở. Tin tức nằm ở chỗ của Tử Nghiêu, trầm đã phái người giấu Tử Nghiêu đi, nội trong ba tháng Hồng Phi không hiện thân thì trầm sẽ làm thịt Tử Nghiêu.”

“Như vậy, như vậy cũng không tốt cho lắm. Nói không chừng Tử Nghiêu đang tìm ca ca hấn thì sao.”

“Không có gì mà không tốt.” Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn không có áp lực tâm lý, “Nếu không có Tử Mẫn giúp đỡ thì Nguyễn Hồng Phi không có khả năng cải trang như vậy. Hấn là thân biểu đệ của trầm, trầm tự hỏi trầm đối xử với hấn không tệ, vậy mà hấn lại dám phản bội trầm, Tử Nghiêu chỉ là bị hấn liên lụy mà thôi.”

“Như vậy, phụ hoàng a, nếu ngài bắt được bọn họ thì phải xử trí như thế nào?” Minh Trạ cẩn thận nhưng trong lòng vẫn hơi lo sợ. Ngay cả nhi tử của mình mà Phượng Cảnh Kiên còn có thể ban cho một ly rượu tiễn đến tây thiên thì huống gì chỉ là một biểu đệ. Tàn nhẫn như vậy thì mới có thể bức nhân.

Phượng Cảnh Kiên nhìn Minh Trạ, thử nói, “Nếu hấn đã từng khi dễ người, không bằng đem hấn sung quân...”

“Không được!” Minh Trạ quả quyết cự tuyệt, “Tuy rằng Nguyễn đại lừa bịp rất đáng giận, bắt quá hấn làm việc cũng không ti bỉ. Sau khi bắt được, nếu muốn giết hấn thì cũng phải để lại thể diện cho hấn, cần gì phải làm nhục hấn. Hơn nữa Nguyễn đại lừa bịp cũng có chút bản lĩnh, ta thà rằng nắm lấy cái tên đại lừa bịp kia vào trong tay vẫn hơn.”

“Trầm đã sớm nói là sẽ giao hấn cho người. Người muốn làm gì thì làm, trầm không bận tâm.”
fynnz.wordpress.com

.....

168. Chương 168: Hoàng Đế Nan Vi (6)

Đại diện sắc phong chấm dứt, Phượng Cảnh Nam chuẩn bị quay về Vân Nam, Minh Trạ đến Trấn Nam Vương phủ vấn an phụ thân.

Minh Lễ và Minh Liêm đi ra ngoài nghênh đón Minh Trạ, Minh Trạ lại thăng chức, từ người thừa kế Trấn Nam Vương phủ thăng cấp thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế, bắt quá hấn không kiên nhẫn, lập tức khoát tay chặn lại, “Huynh đệ chúng ta không cần đa lễ.”

Đối với chuyện thăng cấp của Minh Trạ, Minh Lễ và Minh Liêm đều rất vui mừng, cho dù nói như thế nào thì Minh Trạ và bọn họ đều xuất thân từ Trấn Nam Vương phủ, đây là hỉ sự của toàn bộ Trấn Nam Vương phủ. Nhưng Minh Phi nghe nói Minh Trạ trở thành thái tử thì lại nổi điên mà đập nát đồ đạc trong phòng. Điền nhị thái thái đang lựa chọn thị thiếp ôn nhu hiền thực cho nhi tử, nghe hạ nhân bẩm báo thì nàng ta cũng không nói câu nào, chỉ phái người thay đổi toàn bộ vật dụng trong phòng thành đồ đồng, tha hồ mà đập, cùng lắm thì nhặt lên lại, kiên quyết không cho nàng xuất môn để khỏi bị mất mặt.

Minh Lễ và Minh Liêm cũng không tham gia đại diện sắc phong của Minh Trạng, đây là ý của Phương Cảnh Nam, ca ca của hắn không còn nhi tử nào, trong khi hắn còn đến ba người, sợ Hoàng đế ca ca của hắn nhìn thấy sẽ bực bội, vì vậy phải để Minh Lễ và Minh Liêm ở nhà.

Vậy mà Hoàng đế ca ca của hắn còn dám lừa nhi tử của hắn sửa miệng từ bá phụ thành phụ hoàng.

Ban đầu Phương Cảnh Nam quả thật có chút buồn bực, bất quá hắn cũng đã nghĩ thông suốt, dù sao nhi tử của mình cũng sắp làm hoàng đế, Phương Cảnh Nam sẽ trở thành phụ thân của hoàng đế, vì vậy cũng hào phóng một ít.

“Ta quyết định dẫn Minh Lễ và Minh Liêm quay về Vân Nam!” Phương Cảnh Nam đã cải biến chủ ý.

“Vì sao?” Minh Trạng cau mày.

Phương Cảnh Nam nói, “Hạ mình một tí, hiện tại ngươi đã là thái tử, Vương phủ của chúng ta càng phải hạ mình một chút ở đế đô. Bằng không, để huynh đệ tỷ muội của ngươi đều ở đế đô thì các đại thần sẽ nghĩ nhiều. Ngày sau, đến khi ngươi đăng cơ, ta sẽ để bọn họ quay lại đế đô cũng không muộn.”

Minh Trạng suy nghĩ một chút, cũng không phản đối. Hắn ở lại Trấn Nam Vương phủ, cùng Phương Cảnh Nam dùng ngọc thiện, lại ăn chút điểm tâm chiều rồi mới ung dung lên xe, chuẩn bị hồi cung.

Minh Trạng bỗng nhiên bị người ta dùng tay đánh mạnh vào cần cổ mà hôn mê bất tỉnh, chờ đến khi tỉnh lại thì không biết đang ở nơi nào, tối mù không thấy đèn đuốc gì cả, chỉ có thể xuyên qua cửa sổ mà nhìn thấy ánh trăng mờ ảo chiếu vào.

Cần cổ đau xót, đưa tay xoa bóp một chút, Minh Trạng hô lên, “Người đâu.”

“Giọng ngươi lớn quá.”

Bất thành lời một câu dọa Minh Trạng nhảy dựng. Người nọ ngồi trong bóng đêm, giọng nói lại cực kỳ quen tai, Minh Trạng nhanh chóng định thần, quát to một tiếng, “Nguyễn đại lừa bịp!”

“Là ta!” Nguyễn Hồng Phi đứng dậy thấp nển, chiếu ra khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm, sau đó ngồi xuống trước mặt Minh Trạng.

Minh Trạng nhìn thấy khuôn mặt của Nguyễn Hồng Phi thì có chút ngây ngốc một chút, miệng mồm không ngại ngừng mà cứ hỏi, “Người ép ta tới đây để làm gì? Chẳng lẽ muốn nói lại tình xưa với ta hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi lộ ra một chút kinh ngạc, “Hóa ra điện hạ rất thích ta nha.”

“Ta thích phân cũng không thềm thích ngươi!” Minh Trạng liếc Nguyễn Hồng Phi một cái, hoạt động tay chân một chút, “Ta đến đây là để đòi nợ!”

Nguyễn Hồng Phi hơi nghiêng đầu, lộ ra một nửa bên mặt đẹp mắt, Minh Trạng nhìn không được mà liếc nhìn thêm một chút, hầy, mỹ nhân luôn làm cho người ta mềm lòng. Minh Trạng tìm lý do vì một lúc thất thần ngẩn ngui của mình, âm thầm nghĩ, nếu tiểu Phi không yêu hắn đến chết đi sống lại, không có hắn thì sẽ sống không nổi, như vậy hắn sẽ không so đo với tiểu Phi.

Nguyễn Hồng Phi không thể không ho nhẹ một tiếng, đánh gãy tầm mắt lơ lửng của Minh Trạng, Minh Trạng tự biết đã bị phát hiện, thầm mắng Nguyễn Hồng Phi lam nhan họa thủy, bèn nổi cơn thịnh nộ, “Có cái gì mà đắc ý, nhà của ta có cái bình mỹ nhân bằng ngọc, còn đẹp hơn cả ngươi, ngày nào ta cũng phải ngắm vài lần mới đủ!”

Nguyễn Hồng Phi cười khê, rót một tách trà nhỏ đưa cho Minh Trạng, tiếp tục cất lên giọng nói dễ nghe, “Ta thật không có gì để đắc ý, chỉ là sợ điện hạ thất ý mà thôi.”

Minh Trạng tiếp nhận tách trà, vị trà hơi đắng một chút, than thở, “Ta làm sao mà thất ý cơ chứ, xinh đẹp mà nhân phẩm không tốt thì có ích gì.” Minh Trạng bỗng nhiên nghĩ đến việc mình bị lừa thân, nhất thời cảm thấy bị ai, bắt đầu mở to mồm gào khóc.

Đây là lần thứ hai Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạng lớn giọng, nhưng vẫn chưa có kinh nghiệm đối phó, lỡ tai trở nên ong ong, nháy mắt mà ừ hết một bên tai, suýt nữa đã đánh rơi tách trà tử sa. Nguyễn Hồng Phi

đưa tay bùm mồm của Minh Trạm lại. Nhưng không ngờ Minh liền Trạm nắm lấy đôi tay tinh mỹ giống như được tạc bằng ngọc của Nguyễn Hồng Phi rồi hung hăng cắn một cái thật mạnh.

Tuy rằng không có võ công, bắt quá hấn là một tiểu nam nhân, hiện tại dốc hết sức mà cắn, cho dù là Nguyễn Hồng Phi thì cũng đau đến tái mặt, lập tức nắm lấy cằm của Minh Trạm, cố gắng kéo tay ra khỏi cái miệng của con sói con này, da thịt đã mất một miếng, máu chảy đầm đìa.

Miệng tràn đầy máu tươi, khơi dậy ghen chiến đấu trong cơ thể của Minh Trạm, hấn nghĩ đến việc Nguyễn Hồng Phi lừa gạt hấn thì lại càng dốc sức liều mạng, bổ nhào vào người Nguyễn Hồng Phi, đá, đập, cắn, nhéo, cùng với tuyệt kỹ con rùa độc môn của Minh Trạm, Minh Trạm hoàn toàn không biết xấu hổ cũng không muốn sống mà cứ cấu xé Nguyễn Hồng Phi, đến khi Nguyễn Hồng Phi dùng vật y phục trói chặt Minh Trạm lên giường, hấn đưa tay sờ lên vết bầm tím trên xương gò má, trong khi Minh Trạm trừng lên đôi mắt đỏ ngầu, rống to, “Có gan thì thả ta ra! Đồ con rùa! Đồ lừa đảo! Người võ võ ngực mà nghĩ lại xem, ta đối xử với người như thế nào! Người tưởng là ai cũng có thể tùy tiện khiến ta cho thượng hay sao? Người dám phụ lòng ta, ta phải cắn chết người!”

Nguyễn Hồng Phi nhìn bàn tay đầm đìa máu tươi của mình, hấn gầm lên, “Phượng Minh Trạm, người đừng được nước làm tới!”

“Ta được nước làm tới thì sao!” Minh Trạm nhào cổ lên, “Có gan thì người giết chết ta đi! Hôm nay người không giết chết ta thì ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho người! Gặp người một lần ta cắn một lần, cho đến khi cắn nát thịt của người ra, nuốt vào trong bụng! Ta nói cho người biết, những gì ta nói với người đều là sự thật! Người dám lừa gạt tấm chân tình của ta, ta sẽ moi tim của người ra!” Trong miệng của Minh Trạm đều là máu của Nguyễn Hồng Phi, đêm hôm khuya khoắc, Nguyễn Hồng Phi thấy Minh Trạm miệng mồm đầy máu nói ra những lời hung tợn như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy rung mình.

Có thể xem Minh Trạm là người rất chú ý đến sách lược, hấn thật sự yêu thích Ngụy Ninh, nhưng sau đó lại phát hiện Ngụy Ninh hóa ra là Nguyễn Hồng Phi cải trang, tình cảm bị đứt cho chó ăn, sự tức giận, sự oán hận cùng với nỗi đau đớn này quả thật không cần phải nói cũng biết. Nay thấy Nguyễn Hồng Phi, đương nhiên muốn báo thù, nhưng Minh Trạm cũng biết luận về võ công thì hấn hoàn toàn không phải là đối thủ của Nguyễn Hồng Phi, bắt quá nam tử hán đại trượng phu, thừa dịp này hấn muốn thử Nguyễn Hồng Phi một lần, nếu Nguyễn Hồng Phi có một chút cảm tình hoặc áy náy thì nhất định sẽ không động thủ với hấn.

Kết quả xem như tạm được, Minh Trạm liếc mắt nhìn vết thương trên tay và vết bầm tím trên mặt của Nguyễn Hồng Phi, hấn tìm đủ mọi cách để ép Nguyễn Hồng Phi xuất hiện, đương nhiên không phải để liều mạng với Nguyễn Hồng Phi.

Minh Trạm thấy Nguyễn Hồng Phi im lặng một lúc lâu, hấn đành phải tự mình mở miệng, “Đương nhiên ta cũng không cần thiết moi lấy tim của người, người vẫn còn có sự lựa chọn thứ hai.”

Nguyễn Hồng Phi nhướng hàng lông mày xinh đẹp, Minh Trạm hừ một tiếng, nghĩ rằng bản thân mình cũng xem như đã hạ thấp uy phong của Nguyễn đại lừa bịp rồi, bèn tìm cái thang để leo xuống, “Ta hỏi người, khi chúng ta thân mật, rốt cục là người hay là Ngụy Ninh thật?”

“Đương nhiên đều là ta, Tử Mẫn không có lá gan này.” Nguyễn Hồng Phi ôn hòa giải thích, “Ta cũng không có ý làm nhục người.”

Minh Trạm nheo mắt lại, “Vậy là người thích ta?”

Ớ—

Nguyễn Hồng Phi sờ sờ mũi, Minh Trạm cười lạnh, “Chẳng lẽ trên đời này còn có nam nhân nào có bản lĩnh như ta, đối xử thật lòng với người, lại khiến người ta yêu thích hay sao?”

“Rốt cục khi nào thì người giả làm Ngụy Ninh, khi nào thì là Ngụy Ninh thật? Họ Ngụy đang ở đâu?” Làm như kẻ bị hại, tính tình của Minh Trạm cực nóng nảy, hấn uốn éo thân mình, “Thả ta ra.”
fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi cảnh cáo, “Nếu người còn cắn lung tung thì ta sẽ phát câu mà nhổ từng cái răng câu của người xuống, đến lúc đó người đừng trách ta.”

Minh Trạm cười lạnh, “Răng cẩu của ta cũng là lúc trước ngươi vừa hôn lại vừa liếm, thế nào, chán ghét ta rồi hay sao?”

“Không thể nói là chán ghét, nói không chừng ta sẽ nhổ hai cái răng đem về cất giấu, như điện hạ đã nói, rãnh rồi thì liếm liếm hôn hôn, xem như đang nếm mùi vị thơm ngon của điện hạ.” Nếu Nguyễn Hồng Phi bị Minh Trạм dọa nạt thì quả thật đã sống phí ngàn ấy năm. Đưa tay túm lấy vật y phục trên tay và dưới chân của Minh Trạм rồi tháo ra.

Da mặt của Minh Trạм không phải dày bình thường, hần hừ một tiếng, “Thật sự là lưu manh bại hoại, chưa gì đã cởi đai lưng của người ta.” Trùng mắt liếc Nguyễn Hồng Phi một cái, Minh Trạм bày ra vẻ mặt trịnh liệт mà nói, “Một lát nữa, nếu ngươi cởi đồ của ta ra thì ta có chết cũng không chịu theo đâu!”

Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi giật giật, nói một cách chân thành, “Điện hạ cứ yên tâm.” Ngài thật là quá tự tin đi. Đương nhiên Nguyễn Hồng Phi cũng phải thừa nhận, cảm giác của hần đối với Minh Trạм rất đặc biệt và cũng rất phức tạp, khó có thể giải thích thành lời, nếu có ai dám can hần một cái thì hần tuyệt đối sẽ không khách khí như vậy.

“Mang thức ăn đến, ta đói bụng rồi.” Minh Trạм nói một cách tràn đầy săn sóc, “Ngươi yên tâm đi, ta đi ra ngoài chính là để ngươi bắt giữ. Nếu không thì làm sao có thể dụ được con chuột như ngươi vào ổ cơ chứ? Tối nay không về cũng không sao.”

Nguyễn Hồng Phi gật đầu, quơ quơ cái chuông đồng bên giường, qua một lúc liền có đám hạ nhân mang thức ăn đến, đều là những món mà Minh Trạм thích ăn. Minh Trạм vừa thấy thì trong lòng liền âm thầm vui mừng, liếc mắt dùng một loại ngữ khí thì ân mà nói, “Cho ta xem tay của ngươi đi, có đau hay không?” Không đợi người ta trả lời thì hần đã nắm tay của Nguyễn Hồng Phi lên, giương mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, Nguyễn Hồng Phi tự mình đa tình một hồi, nghĩ rằng Minh Trạм sắp lấy khăn băng bó vết thương cho hần, nào ngờ Minh Trạм bỗng nhiên cúi đầu nhổ ra hai ngụm nước miếng lên vết thương.

Cho dù Nguyễn Hồng Phi có là Bồ tát thì cũng bị Minh Trạм chọc giận, hần bẻ ngược cổ tay của Minh Trạм ra phía sau rồi hung hăng đập mông của Minh Trạм, “Ngươi muốn bị đánh thì cứ nói thẳng.”

Minh Trạм căn bản không sợ bị đánh, nói một cách đắc ý, “Nghe người ta nói nhổ nước miếng lên vết thương, cho dù ngươi có dùng bất cứ loại dược gì thì cũng khó có thể tiêu trừ, ngươi giữ kỹ vào cho ta, trừ phi ngươi chặt đứt cánh tay này đi, nếu không thì ngươi phải vĩnh viễn nhớ ta!”

Nguyễn Hồng Phi thở dài, đưa tách trà nhỏ cho Minh Trạм, “Súc miệng đi rồi dùng bữa.” Hần đành tự mình xử lý vết thương.

Trải qua một trận đánh đấm cẩu xé đã đời, Minh Trạм rất có hứng dùng mấy món mà mình ưa thích, ăn tù tì ba bát cơm, hơn phân nửa thức ăn cũng chui vào bụng Minh Trạм. Tâm tình của Nguyễn Hồng Phi cũng không tệ, bất quá động tác dùng bữa của hần tạo nhả hơn bộ dáng hùng hục như heo ăn của Minh Trạм rất nhiều.

Dung mạo của Nguyễn Hồng Phi tuần tú, Minh Trạм nhìn không được mà lén nhìn một chút, càng nhìn càng thích, nhìn không được mà gấp một miếng rau xanh cho Nguyễn Hồng Phi, lại thầm hận chính mình không biết tự chủ, sợ Nguyễn Hồng Phi tự đắc, hần vội vàng bày ra tác phong đáng tử, “Bản thái tử thưởng cho ngươi.”

Ở chung với Minh Trạм sẽ không bao giờ biết buồn bực là gì, Nguyễn Hồng Phi cười một tiếng, “Nếu ngươi cứ ăn như vậy thì chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành tiểu mồm mồm.”

“Ngươi có biết đạo này ta mệt lắm hay không.” Minh Trạм nuốt xuống một miếng thịt kho thấm gia vị, tiếp nhận bát canh vịt áp măng tươi từ tay của Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Đám lão già ở trong triều chẳng dễ đối phó chút nào. Đều là vì ngươi cả đấy!”

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một chút, “Hoàng thượng bảo rằng hần có tin tức của ta ư?”

“Ừm.” Minh Trạм uống nửa bát canh, cầm lấy chiếc khăn lụa xếp hình vuông ở bên cạnh để lau miệng, “Kỳ thật ta biết lời này của hần không hẳn là thật, bất quá ngươi có chạy đến chân trời góc biển, Trấn Nam Vương phủ dù sao cũng chỉ cai quản Vân Quý, chỉ có làm hoàng đế thì ta mới có thể đem ngươi truy trở về.”

Minh Trạm bắt ngờ thổ lộ làm cho Nguyễn Hồng Phi có một chút tư vị khó nói nên lời.

Dùng xong bữa tối, Minh Trạm yêu cầu tắm rửa, còn đòi Nguyễn Hồng Phi phải chà lưng cho hắn, chà đến nửa canh giờ, chà đến mức da thịt cũng bị tróc cả ra, vậy mà tên Nguyễn đại lừa bịp đáng bị băm thành trăm mảnh này lại hoàn toàn không hề có ý kia đối với thanh thanh tú tú tiểu mỹ nhân Minh Trạm, động tay động chân cũng không có, làm cho Minh Trạm buồn bực suýt hộc máu.

Minh Trạm hằm hằm mặc nội y của Nguyễn Hồng Phi rồi đến bên giường, Nguyễn Hồng Phi cao hơn hắn không ít, Minh Trạm chỉ lo bực bội, suýt nữa đã ngã dập mặt xuống đất. Một màn cầu huyết rất cực xảy ra, Nguyễn Hồng Phi đưa tay đỡ lấy Minh Trạm rồi ôm vào trong lòng, tư thế bế mỹ nhân một cách đúng tiêu chuẩn.

Minh Trạm vui vẻ, âm thầm đắc ý, xem ra tiểu Phi vẫn có ý đối với hắn, có lẽ là tiểu Phi then thùng. Minh Trạm cảm thấy bản thân mình là đại nam nhi, hắn nên chủ động một chút, lập tức nâng cằm, hôn lên đôi môi mỏng nhợt nhạt của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi âm thầm thở dài, đặt Minh Trạm lên giường, Minh Trạm giữ chặt tay của Nguyễn Hồng Phi, không chịu buông ra, nói dối không chớp mắt, “Người đừng nắm tay của ta như vậy mà không chịu nói lời nào, lên đây đi, đã lâu chúng ta không gặp, nhất định là người có rất nhiều chuyện muốn nói với ta!”

Cũng không biết từ khi nào thì lại thêm cái tật xấu sĩ diện khẩu thị tâm phi này nữa, Nguyễn Hồng Phi thoát hải rồi cùng Minh Trạm nằm lên giường, Minh Trạm nghiêng người nhìn hắn, khuôn mặt này nhất định là ông trời thiên vị rồi, si mê ngắm nhìn mỹ mạo của Nguyễn Hồng Phi, nhưng Minh Trạm cũng không quên hỏi, “Chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, khi nào là người, khi nào là họ Ngụy?”

169. Chương 169: Hoàng Tử Nan Vi (7)

Tướng mạo của A Ninh vốn đã rất được, nhưng so với Nguyễn Hồng Phi vẫn kém hơn một ít.

Hầy, không người nào toàn vẹn cả, tướng mạo kém một chút, nhưng tính tình của A Ninh thì rất tốt, có thể dễ dàng cho hắn vui vẻ. Còn cái tên Nguyễn đại lừa bịp này rõ ràng thuộc loại khó có thể dễ dàng.

Trong lòng của Minh Trạm vẫn có vài phần khó chịu, cộng thêm một bụng vấn đề, “Không, trước hết nói về chuyện người dịch dung thành họ Ngụy như thế nào đi?” Có vài thứ không biết nên hỏi cái nào trước mới tốt.

“Chuyện này phải nói đến mười mấy năm trước.” Nguyễn Hồng Phi không hề giấu diếm, “Khi người vừa tròn đầy tháng, Tử Mẫn phụng mệnh làm khâm sai mang theo lễ vật ngự ban đến Vân Nam chúc mừng, hắn không thích ứng với khí hậu ẩm áp và ẩm ướt ở Tây Nam, mới vừa đến Quý Châu thì đã ngã bệnh. Trùng hợp ta cũng đi sang đó, liền cứu hắn một mạng.”

Minh Trạm nheo mắt một cách không tin tưởng, “Là trùng hợp đi sang? Hay là người để cho người ta hạ độc, trước khi họ Ngụy chết thì lại nhảy ra làm người tốt, thần cũng là người, quỷ cũng là người?”

Nguyễn Hồng Phi nói một cách châm chọc, “Người không giống nhi tử của phụ thân người, mà lại giống nhi tử của Hoàng thượng hơn, thảo nào các người có thể tâm ý tương thông a.”

“Ta chỉ hỏi một câu mà thôi.” Không biết vì sao khi đối mặt với Nguyễn Hồng Phi thì Minh Trạm vẫn luôn có một chút lo lắng, rõ ràng hắn mới là kẻ bị hại. Chẳng lẽ bởi vì Phượng gia huynh đệ có lỗi với Nguyễn Hồng Phi mà hắn phải bị liên lụy hay sao?

“Người có muốn nghe tiếp hay không?” Nguyễn Hồng Phi nheo mắt.

Minh Trạm lập tức hạ giọng, “Nói đi nói đi.”

“Khi đó Tử Mẫn bệnh rất nặng, đoàn khâm sai phải dừng ở Quý Châu, hần vừa thấy ta giống như thấy quý, chờ hần khỏe hơn một chút thì ta cho người đưa hần đi dưỡng bệnh còn mình thì cải trang thành hần đến Trấn Nam Vương phủ.” Nguyễn Hồng Phi nhớ lại.

“Đừng bảo là người đi ám sát nha?”

“Làm sao có thể?” Nguyễn Hồng Phi không tin vào lý luận báo thù, giết Phượng gia huynh đệ cũng không thể làm cho hần thống khoái, trái lại sẽ có lợi cho kẻ nổi nghiệp, hần mỉm cười, “Lúc ấy ta cũng không phải là sống quá tốt, nghe nói kẻ thù sống rất thoải mái, đương nhiên ta phải nhanh chân đi xem, như vậy có thể khích lệ ta phải cố gắng sống tốt.”

Nhi tử của kẻ thù: Minh Trạng trường mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi cười, “Thành thật mà nói, vận khí của người không được tốt cho lắm, sinh ra trong lúc Văn Nam đang gặp họa, ta đến Côn Minh, chợt nghe người ta xì xào về chuyện điếm xấu đích tử. Phụ vương của người rất thích Ngụy phi, đây là chuyện mà ai cũng biết, trên người còn có ba thứ huynh, ta mới suy nghĩ, không bằng lưu lại mầm móng, vì vậy bèn hạ được người.”

“Thật sự là người hạ độc ta đó ư?” Minh Trạng ôm cổ họng, trường lớn mắt.

“Ừm.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Phụ vương của người có bản tính hiếu thắng, người nghĩ xem, đích tử bị cầm, hần thất vọng thế nào, xấu hổ, cảm thấy ông trời bất công.” Nhưng rốt cục Vệ vương phi có biết nhi tử trúng độc hay không thì cũng chỉ có một mình nàng biết rõ.

“Chỉ sợ người còn tính toán là ta sẽ bị hần vứt bỏ, sau đó hần sẽ toàn tâm toàn ý bồi dưỡng thứ tử, ngày sau người chỉ cần cho ta uống giải được thì ta sẽ trở lại bình thường.”

Minh Trạng cười lạnh, “Đích tử chiếm thượng phong theo lễ pháp cùng với thứ tử được sủng ái coi trọng, nhất định sẽ có một màn long tranh hổ đấu, tốt nhất là chém giết tàn sát lẫn nhau, người sống ta chết thì mới tốt, đúng không?”

Nguyễn Hồng Phi vẫn không phủ nhận, “Sự thật luôn ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi Tử Mẫn khỏi bệnh, ta đã an bài cho hần ra khơi, qua hai năm, hần mới trở về. Người rất sơ ý, chỉ cần người cẩn thận một chút sẽ phát hiện ta và Tử Mẫn hoàn toàn khác nhau. Người tưởng hần là ta nên đùa giỡn quá đáng vài lần, chọc điên Tử Mẫn đến mức hần khuyên ta nên cách xa người một chút.”

“Đừng hòng lừa gạt ta, người lớn hơn Ngụy Tử Mẫn không ít, đúng rồi, ái Phi a, năm nay người được bao nhiêu cái xuân xanh rồi!” Minh Trạng suy nghĩ, cho dù Nguyễn Hồng Phi nhỏ hơn Phượng Cảnh Nam vài tuổi thì nhất định vẫn lớn hơn Ngụy Ninh không ít, nhưng người ta thật sự là đẹp đến nhìn không ra tuổi. Da dẻ này, mặt mày này, thật đẹp a.

Kỳ thật tính tình của Nguyễn Hồng Phi cũng không tệ, nhất là đối với Minh Trạng, hần nhường nhịn khắp nơi, nào ngờ Minh Trạng lại ngựa móng chọc cho hần ngựa ngáy tay chân, Nguyễn Hồng Phi nắm chặt tay, tiếng xương cốt vang lên răng rắc, đôi mắt hoa đào khế nheo lại, lộ ra ba phần uy hiếp, “Tiểu Minh ừ, hôm nay người muốn bị đánh hay sao?”

“Làm gì, làm gì, làm gì? Ta yêu người a, người lại tên là Hồng Phi, ta gọi tắt là ái Phi thôi.” Bản tính nghịch ngợm lưu manh của Minh Trạng lại bùng nổ, hần he he cười xấu xa, thừa dịp Nguyễn Hồng Phi chưa kịp chuẩn bị mà nắm lấy điểm yếu hại của người ta, trên mặt cũng lộ ra ba phần uy hiếp, “Nói mau, bằng không lão tử bóp nát trứng của người bây giờ!”

“Người nhẹ tay một chút đi!” Nguyễn Hồng Phi không kịp đề phòng bàn tay đáng khinh của Minh Trạng, đây là một tuyệt kỹ, đừng thấy Minh Trạng võ công thấp kém, chỉ cần hần nắm điểm yếu hại này thì xem như đã giữ chặt nửa cái mạng của Nguyễn Hồng Phi! Nguyễn Hồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đánh Minh Trạng mấy cái.

Minh Trạng xoa một chút, bóp một chút, cầm trong tay chơi đùa, thúc giục, “Nói nhanh! Muốn ta khảo vấn người hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi nháy mắt muốn tức chết. Hần vươn một bàn tay ra trước mặt Minh Trạng rồi nói, “Nhìn này.”

Đây hoàn toàn không phải là ma thuật, Minh Trạng trừng mắt nhìn bàn tay của Nguyễn Hồng Phi chậm rãi rút nhỏ xuống một khúc, Nguyễn Hồng Phi nói, “Tuyệt kỹ của Bình Dương Hầu, lui cốt công. Từ nhỏ ta đã theo học, mất mười lăm năm mới có chút thành tựu. Mặc dù ta lớn hơn Tử Mẫn một chút, bất quá vóc dáng của hắn khi mười lăm tuổi vẫn cao hơn ngươi một nửa, ta dịch dung thành hắn cũng chẳng có gì khó khăn.”

“Thiên hạ có loại võ công thần kỳ này hay sao.” Minh Trạng kinh ngạc, lộ ra bộ mặt sợ hãi, “Vậy ngươi có thể tùy tiện dịch dung thành bất cứ người nào mà ngươi muốn ư?”

“Nói hươu nói vượn.” Nguyễn Hồng Phi cười, “Lui cốt công kỳ thật là dùng nội lực thu nhỏ khoảng cách giữa các đốt xương lại với nhau, xương cốt sai vị trí thì sắp hàng càng chặt chẽ, co rút lại các cơ thì tự nhiên sẽ trông nhỏ lại. Nếu không phải vóc dáng của Tử Mẫn cao gầy thì ta cũng không có cách nào dịch dung thành hắn. Hơn nữa, thuật dịch dung cũng không phải tùy tiện muốn làm thế nào cũng được. Khung xương trên mặt của mỗi người là cố định, tỷ như mặt chữ điền không thể nào dịch dung thành mặt trái xoan được.”

Minh Trạng vẫn vô cùng kinh ngạc, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Ngươi thật là thần kỳ a, chẳng lẽ sẽ không có ai cảm thấy ngươi dịch dung thành Ngụy Tử Mẫn hay sao, không hề có điểm nào sơ hở sao?”

“Đương nhiên ta có biện pháp của mình.”

“Ồi chao, vậy khi ngươi ngụy trang thành Ngụy Tử Mẫn, lúc gặp Hoàng bá phụ và phụ vương của ta thì có muốn đâm chết bọn họ hay không?”

“Khi Hoàng thượng vừa mới chấp chính, mỗi ngày đều xem tấu chương đến đêm khuya, hắn đối với Tử Mẫn cũng có thể xem là dốc lòng dạy dỗ. Khi đó ta thật sự có thể giết chết hắn, bất quá giết hắn thì ai sẽ làm hoàng đế đây?” Nguyễn Hồng Phi châm chọc, “Thật ra Phúc thân vương muốn ngồi lên vị trí đó, chẳng qua hắn làm hoàng đế thì chẳng khác gì một con heo ngồi trên gai vàng.” fynnz.wordpress.com

“Phụ vương của ta cũng được mà?”

Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạng như thể đang nhìn một kẻ ngốc, hắn hỏi lại, “Chẳng lẽ ta giết một người lưu lại một người? Không sợ hậu hoạn hay sao?”

Minh Trạng không nói gì, qua một lúc lại xoa xoa điểm yếu hại của Nguyễn Hồng Phi, nói một cách lấy lòng, “Ngươi ân oán rõ ràng như vậy, nói thế nào thì cũng không nên xem bọn họ là kẻ thù mà báo oán lên người của ta chứ? Ta chẳng làm gì có lỗi với ngươi cả.”

Nguyễn Hồng Phi tức giận, “Ngươi nghiêm túc một chút! Có muốn bị chặt tay hay không!”

Minh Trạng nghiêm túc cầm điểm yếu hại, mặt kề sát vào người ta, thấp giọng nói, “Có phải ngươi sớm thích ta rồi đúng không? Ngươi thích ta đã rất lâu rồi đúng không? Nếu không thì làm sao lại giúp đỡ ta như thế?” Kiên quyết cho rằng việc Nguyễn Hồng Phi trầm mặc chính là thừa nhận. Minh Trạng nói tiếp, “Ngụy Ninh vẫn đang ở ngoài khơi ư? Sau khi hắn trở về có gây phiền toái gì cho ngươi hay không? Với lại hắn và bá phụ là biểu đệ biểu ca, Thái hậu trong cung là thân cô cô, đem ngươi đặt bên cạnh bá phụ như vậy, hắn có thể yên tâm hay sao? Nếu là ta thì nhất định sẽ lo lắng.”

“Nếu ai cũng giống như ngươi thì thế đạo tứ bề đều sẽ báo hiệu bất ổn.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Ở trên biển, mỗi lần đi sẽ mất hai năm, nếu ta muốn làm cái gì thì hắn quay về cũng đã muộn. Nếu ta không làm thì sẽ không tùy tiện làm. Thay vì để ta suy nghĩ cách khác để tiếp cận triều đình thì chẳng thà để ta giả làm Tử Mẫn, ít nhất trong lòng của hắn có thể đồng đo được.”

“Với lại, ta đã từng bị phản bội, đương nhiên sẽ không để cho chuyện giống như vậy xảy ra nữa.”

“Ta sẽ không phản bội ngươi, vậy mà có người lại lừa tình lừa thân của ta.” Minh Trạng liên tục nhắc nhở tội lỗi của Nguyễn Hồng Phi, “Tính cách của ngươi hoàn toàn khác với A Ninh, làm sao có thể cải trang được, vì sao ta lại không phát giác cơ chứ?”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Kỳ thật ta còn có một loại thiên phú, chữ của người khác, ta chỉ cần mô phỏng vài lần thì thật giả sẽ khó phân biệt. Bình Dương Hầu phủ dùng võ công lập nghiệp, Bắc Uy Hầu phủ cũng có chút danh tiếng ở đề đô, Mã Duy đến nhà của ta cùng học hành, quan hệ của chúng ta rất tốt, hắn đối với việc thơ văn hoàn toàn không có hứng thú, đều là ta giúp hắn làm vài phần. Ta giúp hắn làm

tiên sinh dạy văn thơ, hần dạy ta luyện võ. Lui cốt công kỳ thật là do Bình Dương Hầu gia truyền cho ta, còn thuật dịch dung là tài nghệ mật lưu, Bình Dương Hầu phủ là thế gia, đương nhiên sẽ không nói chuyện này ra ngoài. Nhưng bọn họ vẫn truyền cho đời sau, ở thời khắc mấu chốt có thể bảo toàn mệnh sống cũng không chừng. Võ công của ta không bằng Mã Duy, bất quá ta học rất tốt công phu truyền lại từ tổ tông nhà hần. Sau đó, khi lớn một chút, Bình Dương Hầu đi Bắc cương, đương nhiên phải dẫn theo Mã Duy, ta liền lên lút đi theo. Thỉnh thoảng ta lại cải trang thành Mã Duy, ngay cả Bình Dương Hầu cũng nhận không ra thật giả.”

Minh Trạm xoa tay, “Khi nào rảnh người dạy ta đi?”

“Người thì không được.” Nguyễn Hồng Phi thẳng thừng từ chối, “Người không có thiên phú đối với võ công, cưỡi ngựa mà phải cưỡi bằng ngựa gỗ hơn nửa tháng trời mới học được cưỡi ngựa thật. Người như vậy thì thật sự không thích hợp luyện võ.”

“Xì~” Minh Trạm bĩu môi, nhướn mắt chất vấn, “Lúc ấy không biết là ai cứ mỗi ngày đến tiểu thạch lựu viện của ta, luôn mồm khen ta tứ công tử thật sự là thông minh nhạy bén, tứ công tử thật sự là trí tuệ sắc sảo, tứ công tử thật sự là tài nghệ song toàn. Người thay đổi nhanh thật, hiện tại lại không chịu thừa nhận ư?”

“Khi đó ta cố ý vuốt mông ngựa người mà người cũng tin thật hay sao?”

“Đây vốn là sự thật, người nói đều là sự thật, vì sao ta lại không tin là thật?” Ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng phải thừa nhận Minh Trạm là người quá mức tự tin.

“Ngụy Ninh không trở lại nữa sao?”

Nguyễn Hồng Phi mang theo một chút cảm thán, “Hần đã ra khơi.”

“Vì sao người không đi? Có phải nhớ ta hay không?” Chẳng những tự tin hơn người mà Minh Trạm còn rất biết cách dát vàng lên mặt nữa.

“Ta biết Hoàng thượng sẽ bắt giữ Tử Nghiêu, đương nhiên không thể rời đi.”

Tục ngữ nói, người hiểu người nhất không phải là bằng hữu mà là địch nhân.

Nguyễn Hồng Phi rất hiểu Phượng Cảnh Kiên, hiểu đến mức chỉ cần Phượng Cảnh Kiên chu mông thì hần sẽ biết Phượng Cảnh Kiên đi phân như thế nào.

Nguyễn Hồng Phi lạnh lùng cười, hỏi Minh Trạm, “Hần tính khi nào thì thoái vị?”

“Hai năm, nhiều lắm là hai năm.” Minh Trạm nói, “Ít nhất để cho ta quen thuộc một chút sự vụ trong triều chính.”

“Ta còn một số việc, chờ người đăng cơ thì ta sẽ quay lại.” Nguyễn Hồng Phi nói.

Minh Trạm không vui, “Phải lâu như vậy sao?”

“Lâu cái gì?” Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạm một cái, “Năm đó hần vì ngai vàng mà bắt chấp thủ đoạn, nay vì ngai vàng mà có thể hạ sát nhi tử. Hần đương nhiên không phải là hạng người tốt lành gì, bất quá làm hoàng đế cũng không tệ, cũng xem như có chút quyết đoán. Nhưng mà ta không muốn nhìn thấy hần, về phần tính toán của hần, người đi nói với hần là hần đã suy nghĩ rất đúng đắn.”

Minh Trạm cẩn thận quan sát Nguyễn Hồng Phi, bĩu môi truy vấn, “Có phải người ở bên ngoài có con tiểu yêu tinh nào quyến rũ rồi phải không?”

“Người nói bậy bạ gì vậy.” Nguyễn Hồng Phi dờ khóc dờ cười.

Minh Trạm nhào qua, ôm lấy cánh tay của Nguyễn Hồng Phi, nhòai người hôn đối phương một cái, “Không có là tốt rồi, thời gian không còn sớm, tiêu xuân khổ đoán, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.” (đêm xuân ngắn)

“Người thay đổi thật là nhanh.”

“Lần này nên đến phiên ta, người đừng chơi xấu nữa.” Minh Trạm xé rách xiêm y của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi xoay người đè hấn xuống giường, cười khuynh nhân khuynh thành, “Người mà ở trên thì ngày mai ta sẽ nằm liệt giường, khi nào kỹ thuật tốt hơn thì người nằm trên cũng không muộn.”

“Ta, ta không có ai để luyện tập cùng, người lại không cho ta làm thì đến bao giờ kỹ thuật của ta mới tốt được đây!” Trên phương diện này Minh Trạm là người rất thành thật, hấn ngu ngơ nói một câu lại khiến cho Nguyễn Hồng Phi đặc biệt yêu thích, cực dục dăng hôn môi hấn, mang theo vài phần hy vọng, “Chờ người làm hoàng đế đi...”

Minh Trạm tức sôi người, đợi đến khi hấn làm hoàng đế thì không chừng Nguyễn Hồng Phi lại nói, “Chờ người làm thái thượng hoàng đi...” Minh Trạm chỉ hận không thể học máu vào mặt của Nguyễn Hồng Phi mà thôi.

Kỳ thật kỹ thuật của Nguyễn Hồng Phi không tệ, hầu hạ Minh Trạm a a kêu to cả đêm, ngày hôm sau Diêu Quang cùng với đôi mắt thâm quầng báo oán, “Bị thái tử điện hạ kêu gào ầm ĩ khiến cho mọi người trong viện chẳng ai ngủ được.”

Minh Trạm lại giả vờ sung mãn, “Ồi chào, gặp được tiểu mỹ nhân như tiểu Phi nhà ta, là nam nhân thì nhịn sao nổi. Ta hết hôn lại ôm, hết yêu lại yêu tiếp, tiểu hài tử như ngươi thì biết cái gì. Đúng rồi, ta là tướng công của tiểu Phi, ngươi cũng không cần gọi ta là điện hạ đâu, cứ xưng sư công là được rồi. Tiểu quai quai, đến đây sư công tặng lễ vật gặp mặt cho ngươi.” (tiểu quai=bé ngoan)

Mặc dù tính tình của Diêu Quang hoạt bát nhưng vẫn không thể chịu nổi thói vô lại thích trêu đùa nghịch ngợm của Minh Trạm, hấn vội vàng tìm lý do để thoái thác.

Minh Trạm mặt mày hồng hào, khí thế đầy mình, giống như anh hùng chiến thắng hồi cung.

Phượng Cảnh Kiên hỏi hấn, “Gặp Nguyễn Hồng Phi rồi ư?”

“Ừm.” Minh Trạm nói, “Tiểu Phi bảo, hấn còn có chút chuyện, qua hai năm nữa sẽ trở lại.”

Phượng Cảnh Kiên cười lạnh, “Hấn thật sự rất cẩn trọng. Người đi nghỉ một chút đi rồi đến đây phê duyệt tấu chương.” Nhắc chân định rời đi.

Minh Trạm nói, “Phụ hoàng, người không có gì khác để hỏi ta ư?”

“Hấn lòng dạ hẹp hòi như thế nào thì trăm đã biết rất rõ rồi.” Phượng Cảnh Kiên không cần đoán cũng biết Nguyễn Hồng Phi mới thắng một bước, chưa hấn đã cao hứng đâu, nhất định là đang đề phòng hấn như phòng tặc! Đường nhiên Phượng lão đại lợi hại hơn so với tặc rồi!

Minh Trạm nhịn không được mà ghen tuông, “Ta và tiểu Phi lại chẳng ăn ý bằng hấn và phụ hoàng. Nếu không phải ta là một nhân tài xuất thế cùng với một mối tình si này thì ngài và tiểu Phi cũng rất xứng đôi a.”

Phượng Cảnh Kiên nhẹ nhàng đánh Minh Trạm một cái, oán trách cái tên nói hươu nói vượn này, “Người đốp chất với ta và phụ vương của ngươi như vậy, thảo nào cứ nằm dưới là phải! Nhìn bộ dáng đi đường bất thường của ngươi kia! Thật là thất bại!” Mắng một câu rồi bỏ đi.

Minh Trạm làm như không nghe thấy lời của Phượng Cảnh Kiên, hấn gọi Hà Ngọc tiến vào thay thường phục cho hấn, miệng thì lẩm bẩm, “Một con ong mật bay đến bụi hoa a, phi a, phi a, tiểu Phi Phi a, tiểu ái Phi của ta a....”

Hà Ngọc cảm thấy buồn nôn, ôm một bộ thường phục màu minh hoàng đến hầu hạ Minh Trạm thay đổi, thấp giọng nói, “Hai vị trắc phi nương nương trông mong điện hạ mơn con mắt, nếu điện hạ thật sự muốn đi thân cận thì có thể tạm hoãn công vụ một chút cũng không sao...” Nhớ nữ nhân đến mức như vậy, Hà Ngọc bắt đầu hoài nghi tối hôm qua Minh Trạm không hồi cung có phải là đi đến mấy chỗ cảnh xuân tươi đẹp gì hay không.

“Cút đi.” Minh Trạm nghiêm mặt, nói một cách chính trực, “Hà Ngọc à, nếu không phải ngươi đi theo một vị thái tử tài đức sáng suốt như ta thì ngươi nhất định đã trở thành gian thần rồi.”

“Nô tài có muốn gian thì cũng chẳng có đủ bản lĩnh đâu.”

Trong phòng không có người khác, Minh Trạng cười ha ha, nói với Hà Ngọc, “Đây không phải là khuyết điểm của ngươi, trên sách sử còn nhiều nội quan tài đức mà sáng suốt, ngươi cứ đi theo ta mà làm cho tốt thì không phải sợ sử sách không lưu danh.”

Hắn chưa bao giờ cố ý kỳ thị ai, hướng chỉ Hà Ngọc đi theo hắn đã lâu, xem như tâm phúc. Có đường Dương Quan thì chẳng ai nguyện ý đi cầu Độc Mộc, Minh Trạng vỗ vai Hà Ngọc rồi dắt Hà Ngọc đến Tuyên Đức điện.

170. Chương 170: Hoàng Đế Nan Vi (8)

Khi Phượng Cảnh Kiên bị bắt cóc thì Minh Trạng đã thể hiện tài năng chính trị cực kỳ xuất sắc, ổn định yên bình của đế đô.

Trong lúc đế đô gặp địa chấn thì Minh Trạng lại thể hiện khả năng moi tiền một cách cao trí, trong tình huống ngân khố không còn bạc thì hắn kêu gọi mọi người chung tay góp sức cùng vượt qua cửa ải khó khăn.

Vì vậy sau khi Phượng Cảnh Kiên ban chết cho Phượng Minh Lan và sống chết đòi lập Minh Trạng làm thái tử, tuy rằng mọi người cảm thấy không đúng phép tắc, quyền thừa kế của tiểu hoàng tôn nằm trên con thừa tự, bất quá Minh Trạng đã mơ hồ tỏ vẻ ngày sau sẽ không lưu con nối dõi, cùng với thời điểm truyền ngai vàng cho tiểu hoàng tôn, cho nên các đại thần mới cam chịu chuyện Minh Trạng làm thái tử.

Mà Minh Trạng quả thật là người rất may mắn.

Từ khi Minh Trạng được lập làm thái tử thì Đại Phượng bỗng nhiên trở nên quốc thái dân an, muốn sấm sét thì sẽ có sấm sét, muốn mưa rơi thì sẽ có mưa rơi, đúng là tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa.

Đám đại thần phong kiến rất mê tín, không thể không suy nghĩ, Minh Trạng làm thái tử thật tốt nha. Người xem đi, vừa làm thái tử thì thế đạo liền suông sẻ.

Ngay cả Phượng Cảnh Kiên đối với trận tuyết lớn năm nay cũng cảm thấy vui sướng khó nói nên lời. Vụ mùa năm nay thu hoạch tốt, nay lão thiên gia cao hứng, sang năm không cần phải giảm thuế cho những địa phương cần được cứu tế thiên tai nữa rồi.

Minh Trạng mặc áo choàng lông chồn, cùng Phượng Cảnh Kiên ngồi xếp bằng đối mặt nhau, vừa vào thu thì hắn đã bắt đầu bồi bổ thân thể, nay khuôn mặt trái xoan mà hắn đã vất vả bảo dưỡng lại bắt đầu trở nên tròn trịa, từ nhỏ vốn sợ lạnh cho nên vừa mới lập đông thì hắn đã khoác ba lớp y phục, nhìn bề ngoài tròn vo như trái bóng lông nho nhỏ, trên đùi còn phủ thêm một tấm thảm lông thật dày, trong lòng ôm noãn lô sưởi ấm thì mới có thể vươn tay ra viết vài chữ.

Minh Trạng đang phê tấu chương, đám quan võ liên tục khen ngợi: Chữ viết của thái tử gia rõ ràng, nói năng lại dễ hiểu. Vì Minh Trạng không thích dùng lễ pháp quy củ để châm biếm, mỗi khi hắn mất hứng thì sẽ thẳng thừng quát mắng, vui vẻ thì ra sức khen ngợi, xưa nay phê duyệt tấu chương luôn đơn giản rõ ràng, vừa xem liền hiểu ngay.

Đám quan văn đương nhiên không cao hứng, đều thầm truyền miệng: Thái tử gia nói chuyện khiếm nhã, hoặc là chê cách dùng từ của thái tử gia thế này hoặc thế kia.

Minh Trạng lại rất tinh mắt thính tai, trong một lần quân thần vui đùa, khoe môi nhếch cao, ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, vô cùng tự đắc phô trương, “Chữ này của ta đã phải luyện tập vất vả mới chỉnh tề như vậy, các người thấy sao? Đây là Từ tiên sinh đã dạy ta. Thế nào? tiến bộ không ít đúng không?”

Phượng Cảnh Kiên nở nụ cười, “Làm gì có ai mèo khen mèo dài đuôi như ngươi, cho dù Từ khanh muốn chê người hai câu thì hiện tại cũng không dám nói.”

Từ Tam là thứ tử của Từ gia ở Giang Nam, vì mẫu thân có xuất thân thấp hèn, phụ thân của hắn cũng có nhiều nhi tử, cho nên không thèm để ý đến tiểu thứ tử này, đến lớn mà vẫn không có danh phận gì, sau này phải nhập vào gia phả, nghĩ rằng hắn đứng hàng thứ ba, liền trực tiếp gọi là Từ Tam, rất dễ nhớ. Bất quá không ai ngờ được sau này tiểu thứ tử thi Đình lại liên tiếp giành được Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng

nguyên. Không biết phụ thân đầy đàn tôn tử của hắn có hối hận vì đã không đặt cho hắn cái tên uy phong một chút hay không.

Từ Tam năm nay bốn mươi tám tuổi, hắn không có quan hệ thân thích với hoàng thất, từ sau khi Nguyễn Hồng Phi rời đi thì vị trí Hộ bộ thượng thư liền bỏ trống, Từ Tam lấy thân phận là tam phẩm Thị lang mà đánh lui phần đông đối thủ cạnh tranh, tiến lên chức vị Hộ bộ thượng thư, bản lĩnh xem như không thấp. Vì hắn xuất thân từ Hàn Lâm viện, lúc trước Phụng Cảnh Kiền phái hắn đến Đạo Trai giảng bài cho các hoàng tử, Minh Trạng ở trong cung cũng học vài năm. Lúc ấy Từ Tam còn ở Hàn Lâm viện, chức quan không cao, cũng không khinh thường tiểu cam Minh Trạng, vì chuyện này mà khi Minh Trạng làm thái tử, Phụng Cảnh Kiền đã tiếp tục phái Từ Tam làm thái tử phó cho Minh Trạng. Nếu không có gì xui xẻo thì cuộc sống phú quý đã ôm chắc vào trong tay.

Từ Tam là người có tiêu chuẩn nhất định, hắn sẽ không khen trực tiếp như thế này À, chữ của điện hạ có thể so với nhị Vương, như vậy rất nịnh nọt, hạ thấp phẩm chất của Thượng thư, hắn mỉm cười, nói đúng trọng tâm. “Nét chữ của điện hạ quả thật tiến bộ hơn trước kia rất nhiều, nếu kiên trì bền bỉ thì nhất định có thể trở thành một thể hệ danh gia.” Lời nói phía sau chính là đang nịnh nọt. fynnz.wordpress.com

“Đây đây, hiện tại mỗi ngày ta đều phải xem tấu chương, phê ít nhất một vạn chữ.” Minh Trạng nói một cách hào phóng, “Cho dù là một con heo mỗi ngày cầm bút khoa tay múa chân như vậy thì cũng luyện được chữ đẹp, huống hồ gì là ta.”

Lý đại nhân không cẩn thận, bất ngờ phun trà xuống đất, vội vàng tạ tội vì đã thất lễ trước ngự tiền. Vĩnh Ninh Hầu là người thẳng tính, vì trong lòng phải nhin cười mà trên tay dùng sức quá độ, làm cho tách trà thanh nhuận trên tay bị bóp nát thành bột, bột phấn từ trên tay rơi xuống chân. Muốn không thất lễ cũng không được.

Vẫn là Lại bộ thượng thư Trịnh lão đại nhân lão luyện thành thực, trong mắt mỉm cười, nắm bàn tay rồi ho nhẹ một tiếng, ung dung khen ngợi, “Điện hạ nói chuyện thật khôi hài.”

Phụng Cảnh Kiền nhin không được mà nở nụ cười, mắng một câu, “Đáng lý nên để phụ vương của người ở đế đô đến sang năm hẵng về Vân Nam thì mới đúng.”

Phụng Cảnh Nam luôn nghiêm khắc đối với Minh Trạng, tức liền mắng, Minh Trạng cãi lại thì sẽ bị đánh, nhiều lần như thế khiến thanh danh dạy con rất nghiêm của Trần Nam Vương dần dần truyền ra ngoài. Nếu hôm nay lời này của Minh Trạng bị Phụng Cảnh Nam nghe thấy thì Phụng Cảnh Nam tuyệt đối không cho Minh Trạng được sống thoải mái. Về phần Phụng Cảnh Kiền, hắn có vẻ đã quen làm người tốt, với lại hắn cũng thích cá tính hài hước của Minh Trạng, không giống đệ đệ của mình, bị Minh Trạng chọc giận một chút liền đánh liền đá.

Minh Trạng nghĩ đến việc Phụng Cảnh Nam đã rời khỏi đế đô thì cuộc sống của mình cũng dễ chịu hơn rất nhiều, nhin không được mà thì thầm cười hi hi hi một cách quái dị, khiến người nghe phải rét run.

Bá diệt hai người đang chuyên tâm phê duyệt tấu chương thì chợt nghe Phùng Thành tiến vào bẩm báo: Hộ bộ thượng thư Từ Tam, Công bộ thượng thư Lý Bình Chu đại nhân cầu kiến.

Phụng Cảnh Kiền đương nhiên tuyên triệu.

Hai người đều là đại thần mà đến, chẳng qua sắc mặt cũng không quá tốt, có chút mệt mỏi, có chút tiều tụy, từ khi thái tử điện hạ nhập phủ cung đình, vào triều nghe bẩm báo thì bá quan văn võ đều cảm thấy: mệt mỏi quá.

Muốn nói trước kia Minh Trạng ở Chiêu Nhân cung một thời gian, nhưng lúc ấy hắn chỉ cho rằng bản thân mình là trấn sơn thái tử, chỉ cần hắn ở là đủ rồi, cũng không nhúng tay vào triều chính, vì vậy bọn họ vẫn chưa hiểu rõ tính tình của hắn.

Cũng không phải tính tình của Minh Trạng không tốt hoặc là có gì kỳ quái, ngược lại, hắn bình dị gần gũi, thỉnh thoảng có người làm hắn nghe một câu thì hắn cũng không tức giận, thật là có khả năng chịu đựng. Nhưng nếu người muốn đấu khẩu với hắn thì cực kỳ khó chơi.

Tỷ như ngày hôm qua, Phụng Cảnh Kiền thấy tuyết rơi thật đẹp, hoa mai nở rộ trong vườn, hồng mai tuyết trắng, mấy tháng nay cũng quá xuôi chèo mát mái, Phụng Cảnh Kiền liền triệu cận thần cùng mình

thường tuyệt ngấm mai, có thể ở bên cạnh Phượng Cảnh Kiền đều là người có thủ đoạn, mọi người thì từ phụ xứng, rất tao nhã.

Trong tình cảnh này, Phượng Cảnh Kiền đương nhiên muốn Minh Trạ**ng** bộc lộ bản lĩnh của mình, nào ngờ vừa quay đầu thì đã không thấy tung tích của thái tử, nhưng nhìn ra xa thì cảm thấy có mùi thịt nướng bay đến, khiến mọi người thêm nhỏ dãi.

“Vạn tuế gia, thái tử gia ở bên kia đang xem ngự trù nướng thịt.” Mặc dù Phùng Thành luôn đi theo bên cạnh Phượng Cảnh Kiền, nhưng mắt vẫn nhìn xung quanh, tai vẫn nghe tứ hướng.

Phượng Cảnh Kiền thấy khói bốc lên từ vọng lâu ở phía xa xa, bèn cười nói, “Trẫm còn tính cùng các ái khanh ở vọng lâu kia uống trà, ai ngờ lại bị tiểu tử này chiếm đoạt trước.” Tuy có oán trách nhưng lại lộ ra vẻ thân thiết, giống như đang giải thích lý do vì sao Minh Trạ**ng** lại đương trường rồi khỏi như vậy.

Thái tử điện hạ tự mình thu xếp, làm cho vài vị đại thần có hơi chút Chuyện này, thái tử điện hạ, ngài cũng quá gần gũi đi!

Những thứ trong hoàng thất đều thứ tốt, bếp lò vàng óng, bên trong là ngân sương thán không khói, các xâu thịt và rau củ đều được đặt lên phía trên, ngự trù gọn gàng lật mặt thức ăn, thỉnh thoảng phát ra những tiếng xì xèo, tuy rằng Minh Trạ**ng** tỏ ra đứng đắn khi đi ra ngoài tiếp đón, nhưng ai tinh mắt thì đều nhìn ra ở khóe môi mỏng của Minh Trạ**ng** hơi sáng bóng một chút, dí sát vào thì có thể ngửi được mùi thịt nướng. Tên này đã ăn vụng từ sớm rồi.

Phượng Cảnh Kiền xem như không để ý mà chỉ ngửi thấy hương hoa mai thơm ngát lan tỏa xung quanh vọng lâu, mỉm cười tán thưởng, “Hương hoa thật thơm.”

“Đương nhiên rồi, ta cố ý gọi bọn họ lấy ra từ lễ vật mừng hôn lễ mà.” Minh Trạ**ng** khoác tay của Phượng Cảnh Kiền, cười nói, “Ta không biết làm thợ, nhưng cảm thấy trời lạnh thì thật muốn ăn thịt nướng. Thứ này ít người ăn thì không vui, chúng ta cùng ăn thịt uống rượu, thật là khoái hoạt.” Lại kéo ghế cho Phượng Cảnh Kiền, hầu hạ Phượng Cảnh Kiền ngồi xuống, khoát tay với các đại thần, “Mọi người an tọa đi.”

“Cái gì trong thành Côn Minh cũng tốt, bốn mùa như xuân, chẳng qua không có tuyết, nướng thịt ăn cũng không có mùi vị.” Minh Trạ**ng** đưa mu bàn tay thử độ ấm của bầu rượu rồi nâng cốc cho Phượng Cảnh Kiền, “Mùa đông tuy lạnh nhưng cũng chỉ có mùa đông thì ăn cái này mới có ý tứ.”

Kỳ thật Minh Trạ**ng** có một loại tài năng, hần đối với mọi người đều rất hiền hòa, hần cũng không phải nhi tử của Phượng Cảnh Kiền, phía dưới còn có hai tiểu hoàng tôn, tuy rằng hần thân thiết với Phượng Cảnh Kiền nhưng làm thái tử mà vẫn có thể bảo trì thái độ như ban đầu thì thật sự là có bản lĩnh.

Phượng Cảnh Kiền nâng ly, nhưng không nói gì, trái lại nhìn về phía Minh Trạ**ng** mà cười nói, “Minh Trạ**ng**, thịt nướng là người bày ra, nói vài câu nâng ly chúc mừng đi.”

“Mượn ly rượu này chúc phụ hoàng vạn thọ xuân.” Minh Trạ**ng** không hề luống cuống, lời nói cũng khiến người ta yêu thích, Phượng Cảnh Kiền cười ha ha, uống cạn ly rượu, vài vị đại thần cũng uống theo.

Đám đại thần đều là người tai mắt nhanh nhẹn, lập tức tham dự, “Hình như rượu này là đào hoa nhưỡng mà bệ hạ trân quý nhiều năm.” Lý Bình Chu Lý đại nhân rất thích uống rượu, may mắn đã được nếm qua nên đương nhiên sẽ không quên.

Phượng Cảnh Kiền không thích uống rượu quá nồng, hần thích loại rượu có vị nhẹ nhàng, uống một chút để lấy hứng, cũng sẽ không say khướt mà trì hoãn chính sự.

Kế tiếp mọi người vừa ăn vừa thảo luận và trò chuyện, Minh Trạ**ng** ăn rất khỏe, hần không đắn đo nhưng cũng không thô lỗ, thể hiện độ tuổi thiếu niên tinh thần phấn chấn, sức ăn cũng mạnh bạo. Đương nhiên sức ăn của Minh Trạ**ng** so với tiểu thân thể của hần thì có vẻ hơi nhiều một chút.

Phượng Cảnh Kiền lúc nào cũng lo lắng Minh Trạ**ng** bị đầy bụng, không thể không nhắc nhở hần một chút, còn phái người dâng trà tiêu thực cho hần uống.

Minh Trạ**ng** dựa vào chiếc ghế lót đệm da sói, thỏa mãn sờ bụng, “Phụ hoàng, ta không sao, mấy ngày nay ta suy nghĩ một chuyện, khiến tóc của ta cũng rụng đi không ít, phải bồi bổ một chút.”

Phượng Cảnh Kiền nhướn mày, “Hử? Đang suy nghĩ chuyện gì?” Với khả năng ăn ý của hai người thì quả thật muốn tung hứng với nhau cũng không cần phải tập luyện trước, chỉ cần một ánh mắt thì tâm ý đã tương thông.

“Ta không biết nhiều về chế độ chiêu mộ binh sĩ, liền yêu cầu bộ binh chuẩn bị chút tư liệu để giải thích.” Minh Trạh nhìn Bộ binh thượng thư Cố Nhạc Sơn, “Trên cơ bản là địa phương sẽ chiêu mộ binh sĩ, sau đó đổi tướng không đổi binh, binh sĩ ở các nơi trên cơ bản là ở ngay tại địa phương để bảo vệ hoặc là ở trong đại doanh, đại khái chính là như vậy, đúng không?”

Cố Nhạc Sơn vội đáp lời, “Điện hạ nói rất đúng, đa phần là như thế.” Minh Trạh nâng lên tách trà tiêu thực rồi uống vài ngụm, nhàn nhả cười cười, “Ta không thích như vậy. Phụ hoàng, không bằng cải cách đi, để cho binh sĩ Giang Nam đến Tây Bắc ở một thời gian. Nam nhân ở Giang Nam giống như hoa đào nhưỡng, thiên về nhẹ nhàng, tuy khôn khéo nhưng lại thiếu đi hào khí của nam nhân ở phương Bắc. Quân nhân phải có chí khí sát phạt, không thể để cho đất Nam giàu có và trù phú lại dưỡng ra xương cốt mềm mại yếu ớt. Năm nay quan ngoại thu hoạch không tệ, có lẽ sẽ không xâm chiếm để tranh giành với chúng ta, hiện tại thiếu khoảng một vạn người cũng không sao.”

Vài vị đại thần đang ăn thịt nướng rất thoải mái, nghe Minh Trạh nói như vậy thì tâm tư liền bắt đầu tính toán. Điện hạ vừa được lập làm thái tử thì liền động binh, muốn làm gì đây?

Trong khi Phượng Cảnh Kiền lại cười hỏi, “Người có suy nghĩ này từ khi nào?”

Đúng vậy, dù sao cũng phải có nguyên do, Hoàng thượng có thể hỏi được nguyên do thì đương nhiên không còn gì tốt hơn, đám người đều vĩnh tai chuẩn bị lắng nghe Minh Trạh giải thích, nào ngờ Minh Trạh lại tiến đến bên tai của Phượng Cảnh Kiền, thấp giọng nói thầm vài câu.

Phượng Cảnh Kiền cười cười, “Nếu như thế thì cứ thử xem sao.”

Lý Bình Chu là người thẳng thắn, trong lòng thầm nói, người đã nói hết phân nửa, còn giả bộ thần bí để làm gì, cười nói, “Nếu điện hạ có diệu kế thì nói ra một chút để chúng thần mở rộng tầm mắt.”

“Vẫn chưa xác định, không tiện nói với các người.” Hiếm khi Minh Trạh khiêm tốn như vậy, hắn đưa tay cầm lấy tách trà, hỏi Từ Tam, “Từ đại nhân, người là Hộ bộ thượng thư, tách trà này ở bên ngoài có thể bán được bao nhiêu bạc?”

Từ Tam cân nhắc rồi nói, “Điện hạ, đồ sứ Thai Nhữ thượng đẳng không chỉ bán một món mà phải bán đủ bộ. Một bộ như vậy ít nhất cũng phải hơn một ngàn bạc.” Cống phẩm đều là đồ tốt, một năm xuất ra bao nhiêu bộ đều có ghi chép, xưa nay có những thứ có tiền mà không mua được, quan lại bình thường có được một hai bộ cũng cảm thấy luyến tiếc không dám dùng.

Minh Trạh thuận thế uống một ngụm trà, cười nói, “Đồ sứ như vậy ở bên ngoài cũng không quá hiếm thấy. Nếu là bình thường thì trên một trăm hay mấy trăm gì đó. Từ đại nhân là nam nhân, ở vùng biển Tô Hàng Lâm, vì an toàn nên triều đình không mở rộng thị trường ở nơi đó. Không phải triều đình không muốn dân chúng có cuộc sống ấm no giàu có, thật sự là nhiều năm như vậy chúng ta cũng không có hải quân cường đại.”

“Muốn luyện binh thì cần có bạc, có thuyền lớn, có tướng, có binh sĩ, binh sĩ phải ăn lương bổng. Từ đại nhân là Hộ bộ thượng thư, Cố đại nhân là Bộ binh thượng thư, còn có Lý đại nhân là Công bộ thượng thư, hiện tại các người đánh giá thử xem, lấy năm vạn hải quân để tính toán thì cần phải tốn bao nhiêu bạc?”

Minh Trạh đột nhiên đặt ra nan đề, yêu cầu kết quả, ba vị đại nhân đành châu đầu ghé tai, tính toán sơ bộ, hiện tại triều đình không dư giả, bọn họ cũng không quá ủng hộ Minh Trạh tiêu bạc luyện binh. Qua một lúc sau, Từ Tam đại nhân nghiêm mặt kêu khổ, “Thần không phải công phu sư tử ngoạm, thật sự là như thế tử đã nói, những người này ở trên biển chẳng những phải có thuyền còn phải có binh pháo đao thương, tính tổng cộng phải mất trăm ngàn ngân lượng. Điện hạ, nay ngân khố không dư giả, cho dù là một trăm vạn cũng không đủ~” Ba chữ cuối cùng lộ ra một chút thê lương, trước tiên nói rõ ta cũng không có bạc a.

Minh Trạh đương nhiên sẽ không bị hấn hù dọa, cười nói, “Các người không cần lo lắng đến chuyện ngân lượng, ta có cách moi ra bạc.”

Từ Tam nhất thời kinh hãi, “Chẳng lẽ là Trần Nam Vương phủ...” Trần Nam Vương phủ là thế lực gì, kỳ thật Từ Tam cũng không rõ, bất quá vài mỏ bạc ở Vân Nam là có thật. Như vậy không cần phải u sầu vì chuyện ngân lượng, trước kia cảm thấy Minh Trạng là ngoại nhân, nay Minh Trạng đã là thái tử, đương nhiên hắn sẽ thiên về phía đế đô hơn.

Lúc này đám quan viên hiển nhiên lộ ra da mặt dày, ngay cả tam triều nguyên lão Lý đại nhân cũng không sợ mất mặt mũi mà cứ vui vẻ nói, “Như vậy thì tốt quá rồi.”

Cổ đại nhân tiếp tục khen, “Điện hạ thật sự là thâm minh đại nghĩa, chính là tấm gương cho chúng thần.” Hận không thể cột chắc chuyện này để Minh Trạng khỏi phải lật lọng.

Nếu là da mặt mỏng thì nhất định sẽ bị đám lão già này bắt chẹt, Minh Trạng cũng không phải hồ đồ, hắn thậm chí cười hỉ hỉ một trận, cười đến mức đau cả bụng, gò má ửng đỏ, hơn nửa buổi mới lấy lại hơi, vừa cười vừa trêu ghẹo, “Các người đừng nói lời này với ta, nói với phụ vương của ta đó, hắn nhất định sẽ nói, chỉ nghe nói sinh nữ nhi thì tổn của hồi môn, vì sao hắn sinh nữ tử mà cũng phải tổn của hồi môn như vậy a?”

Ba người bị Minh Trạng làm nghẹn họng, da mặt vừa dày vừa già nua lộ ra đỏ bừng thẹn thùng, Phượng Cảnh Kiên nhìn thấy cũng phì cười.

.....

171. Chương 171: Hoàng Đế Nan Vi (9)

Hai vị Thượng thư đại nhân dặt tay nhau mà đến, đương nhiên là có việc.

Minh Trạng bảo rằng muốn trừ hoạch chuyện lập hải quân, muốn bọn họ hai bộ liên hợp làm dự toán, nhân thủ bận bịu hơn nửa tháng mới chuẩn bị được đầy đủ, đây là con số dự toán mà bọn họ đưa cho Minh Trạng.

Việc buôn bán trên biển không phải trò đùa. Với kỹ thuật hàng hải ở niên đại này thì thật sự là lấy mạng để làm giàu.

Hải quân triều đình hữu hạn, Tiên đế cũng không phải anh minh quân chủ gì, ngay cả đối phó với Tây Bắc man di mà cũng phải cố hết sức. Sau khi Phượng Cảnh Kiên đăng cơ thì đã tỏ ra cần cù và chăm chỉ, cũng luyện được một quân đội Tây Bắc, mười mấy năm, ổn định biên phòng Tây Bắc, lại chưa có lực để tạo ra hải quân.

Nay Minh Trạng có đề nghị này khiến không ít người đều chú ý.

Lợi nhuận của việc vận chuyển hàng hải khiến người ta đỏ mắt, Minh Trạng lại nói chuyện này ra bên ngoài, thuận gió truyền xa ba ngàn dặm. Thương buôn ở Giang Nam cũng không phải người mù, bọn họ đã sớm đỏ mắt vì lợi nhuận của vận chuyển hàng hải, chẳng qua triều đình lại cấm cản, việc buôn bán trên biển chỉ dựa vào một bộ tộc thì không thể chống đỡ nổi, nay tin tức thái tử điện hạ muốn trừ hoạch kiến lập hải quân đã truyền ra, không ít người đều báo cho thân thích ở đế đô hỏi thăm thật hư, khiến cho đám đại quan ở triều đình có thể thu thêm một mớ bổng lộc.

Đồng thời không phải chỉ một hai quan viên nhìn chằm chằm vào chuyện này, có công trình thì mới có thể béo bở.

Béo bở thì mới có thể làm giàu.

Quan viên chịu khó nhậm chức ngàn dặm xa xôi cũng chỉ vì tài lộc.

Phượng Cảnh Kiên cũng không đọc mấy tấu chương này, ngược lại hắn đưa cho Minh Trạng rồi buông tay, “Người xem đi! Khi dùng người thì cứ báo với trăm một tiếng là được, trăm không thể giúp người cả đời.”

Vì sao Minh Trạng nảy sinh tranh chấp với Phượng Cảnh Nam, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Minh Trạng rất có chủ kiến, quá mức cứng rắn. Làm nhi tử nhưng không muốn lão tử vạch đường đi cho hắn.

Trước kia Minh Trạng không ít lần kể khổ với Phượng Cảnh Kiên về bản tính bá đạo của Phượng Cảnh Nam.

Phượng Cảnh Nam là phụ thân của Minh Trạng, cho dù cứng rắn cỡ nào thì rốt cục vẫn ăn ý với Minh Trạng, chỉ cần hắn không nhúng tay vào chuyện của Minh Trạng là được. Phượng Cảnh Kiên đã sớm nhận ra điểm này, nay đương nhiên cũng làm như thế. Huống chi Phượng Cảnh Kiên nhìn trúng chính là sự khôn khéo và tài cán của Minh Trạng!

Tuy rằng Phượng Cảnh Kiên thật sự có một ít lo lắng, bất quá hắn cũng muốn thử bản lĩnh của Minh Trạng. Địa phương ở Vân Quý hữu hạn, tuyệt đối không thể đánh đồng với đế đô. Minh Trạng mở miệng liền đòi động đến vận chuyển hàng hải, khẩu khí to đến mức có thể phá thiên. Hắn thật muốn nhìn Minh Trạng sẽ làm chuyện này như thế nào cho viên mãn.

Minh Trạng tiếp nhận tấu chương trong tay của Phượng Cảnh Kiên, đọc nhanh như gió, sau đó nhẹ nhàng khép lại, sau một lúc lâu không nói chuyện.

Cho dù ngày thường Minh Trạng không câu nệ tiểu tiết, nhưng khi hắn nghiêm túc thì sẽ có một loại áp lực vô hình. Phượng Cảnh Kiên ung dung xem diễn, đương nhiên sẽ không mở miệng. Trong bầu không khí yên lặng, có lẽ vì nhiệt độ trong phòng thật sự ấm áp khiến chóp mũi của hai vị Thượng thư đại nhân dần dần toát mồ hôi hột.

Minh Trạng rút ra một phần công văn đã hơi biến dạng khi đặt dưới đáy rồi đưa cho Từ Tam, thần nhiên nói, “Các người là lão thần lâu năm, làm việc thế nào thì không cần ta phải nhiều lời, về sau dụng tâm nhiều một chút. Trở về xem lại cho kỹ, lui ra đi.”

Hai vị lão đại nhân lau mồ hôi rồi rời đi, dù là Phượng Cảnh Kiên thì cũng phải tán thưởng Minh Trạng một câu, “Đã đoán trước rồi à.”

Minh Trạng cười he he, lộ ra vài phần gian trá, “Tiểu Phi Phi nhà ta quả thật đầy bụng tài tình, tài mao song toàn, nay hắn ở bên ngoài, ta lại không có cách nào trông chừng hắn, đương nhiên phải tìm chút chuyện cho hắn làm, con ngựa thoát cương này có thể nào tuột khỏi lòng bàn tay của ta?” Nói xong, hắn còn làm động tác nắm chặt tay.

Nguyễn Hồng Phi là người thế nào, cho dù lúc trước giả làm Ngụy Ninh, dù sao đã làm Hộ bộ thượng thư, Minh Trạng bảo muốn luyện hải quân, kêu Nguyễn Hồng Phi giúp đỡ phần dự toán, ngay sau đó Minh Trạng liền thu được kết quả. Đám thương buôn sẽ tìm các đại thần mà rỉ tai, toàn là cá mè một lứa, Minh Trạng biết rất rõ âm mưu trong này, thuận thể mượn bản dự toán của Nguyễn Hồng Phi để đánh vào mặt của đám Hộ bộ và Công bộ, cũng làm kinh sợ đám lão bánh quẩy này.

Không có thủ đoạn thì hắn làm sao dám làm thái tử? Thật sự là nực cười!

Con người chính là như vậy, cho dù đám đại thần biết rõ Minh Trạng xưa nay có thủ đoạn, chẳng qua bàn tay chưa tát lên mặt nên không biết đau và xấu hổ mà thôi.

Từ Tam và Lý Bình Chu cùng nhau trở về Hộ bộ nha môn, trong lòng lo sợ, ngay cả trà cũng không dám uống, Từ Tam mở ra phần công văn mà Minh Trạng đã đưa cho bọn họ, chỉ liếc mắt nhìn một cái thì mồ hôi lạnh liền chảy xuống từ trên trán, khuôn mặt đỏ bừng.

Khuôn mặt già nua của Lý Bình Chu cũng chẳng đẹp dễ gì.

“Chẳng lẽ điện hạ vận dụng nhân thủ của Trần Nam Vương phủ ư?” Từ Tam lau vài giọt mồ hôi trên trán, Thượng thư phòng của hắn đã được sưởi ấm nhưng lúc này hắn giống như đang rơi xuống hầm băng, trong lòng không ngừng xuất hiện cỏ dại mọc um tùm. Xuất thân của Minh Trạng quả thật rất có máu mặt. Nếu hắn đã làm thái tử, với địa vị của Trần Nam Vương phủ thì sẽ không cho phép để đồ đổi ý, bước tiếp theo chính là đăng cơ.

Lý Bình Chu cảm thấy may mắn vì mình ở Công bộ, hắn chỉ cần đưa ra số lượng, phần dự toán đương nhiên là Hộ bộ làm. Từ Tam cũng không phải thần tử bình thường, hắn là lão sư của thái tử, ngày thường cũng rất thân cận với Minh Trạng, ai ngờ lại bị đâm một nhát bất ngờ như vậy, Từ Tam hoàn toàn mất thể diện.

“Điện hạ làm thái tử, Trần Nam Vương không phải là không cao húng.” Lý Bình Chu hạ giọng, bản dự toán chặt chẽ như vậy vừa nhìn là biết xuất phát từ nhân sĩ chuyên nghiệp, ngoại trừ Trần Nam Vương phủ thì hẳn thật sự nghĩ không ra còn ai vào đây nữa, “Giúp đỡ một chút cũng là chuyện thường tình. Còn nữa, điện hạ đã sớm là thế tử, lúc trước Vương gia gặp nạn, cũng nhờ điện hạ cầm quyền, có lẽ một bộ phận nhân thủ của Trần Nam Vương phủ vẫn còn nằm trong tay của hắn. Tân quan tiền nhiệm còn có bè phái, hướng chi là điện hạ. Việc này hẳn không nổi giận ngay lúc lâm triều chính là muốn giữ thể diện cho chúng ta.” Nói xong liền cảm thấy thật may mắn.

Sắc mặt của Từ Tam hơi bình tĩnh trở, nói một cách tự trách, “Là ta quá nóng vội. Hoàng thượng khâm điểm cho ta làm thái tử phó, ta lại làm việc hồ đồ, thật sự làm mất mặt điện hạ.” Hắn là người thông minh, biết rõ Minh Trạng nhìn trúng cũng không phải là tờ giấy dự toán này....

Thượng quan không vui thì hạ nhân đương nhiên phải cẩn thận.

Mà Từ Tam cũng đã tìm được con đường mà mình phải đi.

Ngày hôm sau, khi lâm triều Minh Trạng liền hỏi Lại bộ thượng thư Trịnh lão đại nhân về lai lịch của các quan viên trên hàng ngũ phẩm ở Giang Nam.

Trịnh Lâm Trọng đã quá sáu mươi, ở vị trí Lại bộ thượng thư này đã bảy năm, đứng nhìn ngày thường thấy hắn có vẻ âm áp từ ái, nhưng đến khi làm việc thì lại rõ ràng đầu ra đũa. Minh Trạng chỉ lén nổi giận với Từ Tam và Lý Bình Chu, không đánh không mắng, ngay cả một câu khó nghe cũng không có, Tuyên Đức điện trước nay luôn kín tiếng, tất nhiên Trịnh Lâm Trọng không biết được chuyện gì. Chẳng qua hắn phát giác sắc mặt của Từ thượng thư không tốt cho lắm, tình tế hỏi thăm thì mới biết Hộ bộ phải dự toán lại chi phí cho hải quân một lần nữa. He he, lão gia tử bắt lấy điểm này, trong lòng đã có ba phần hiểu rõ ngọn nguồn, thái tử gia nhất định là ra oai phủ đầu Hộ bộ đây mà.

Vì vậy, Trịnh lão đại nhân đã chuẩn bị các lai lịch cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả cách bố trí quan viên ở quan trường cũng được viết ra chi tiết rồi trình lên cho thái tử điện hạ xem.

Một người dụng tâm hay không dụng tâm, tâm tư đặt ở đâu thì có thể nhìn ra, Minh Trạng lật sơ qua, khoe môi nhếch lên, khen ngợi, “Trịnh lão quả nhiên là lão thành trì quốc, nếu ta có gì không rõ thì sẽ thỉnh giáo Trịnh đại nhân.”

Lúc này Trịnh lão đại nhân mới an tâm, trên mặt lộ ra vài phần cảm kích, “Đây là trách nhiệm của thần, nếu điện hạ có gì thắc mắc thì thần nhất định tri vô bất ngôn.” Lại nói tiếp, “Lão thần nghe nói điện hạ cố ý trừ hoạch việc kiến lập hải quân, thần đã đính kèm một phần danh sách và lai lịch của các võ tướng trên hàng tam phẩm của triều đình, mặt khác có đặt một cái thùng, dùng giấy niêm phong để đánh dấu.” Kỳ thật Trịnh lão đại nhân vẫn hoài nghi việc Minh Trạng trừ bị kiến lập hải quân chỉ là một phần, dù sao cũng không phải một sớm một chiều có thể làm tốt, hoặc là thái tử điện hạ đang muốn mượn cơ hội để xuống tay đối với quân quyền.

Đối với quan điểm của Minh Trạng, Trịnh lão đại nhân cùng Lý Bình Chu đại nhân có cùng ý kiến, mặc dù vị điện hạ này có huyết thống xa hơn Hoàng thượng so với nhị vị tiểu hoàng tôn một chút, bất quá lập làm thái tử thì rất dễ, nhưng muốn phế thì lại rất khó. Đây không phải là nhi tử của Hoàng thượng, không có chuyện không thích thì có thể đổi người khác làm. Tuy Trần Nam Vương phủ ở xa tận Tây Nam nhưng binh mã tinh tráng, có hậu thuẫn như vậy thì Minh Trạng chỉ còn chờ đẳng cơ là được. Vì vậy Trịnh lão đại nhân nghiền ngẫm, lần này quân đội Nam Bắc đổi chỗ cho nhau, kỳ thật chính là Minh Trạng đang thử thái độ của Hoàng thượng. Hoàng thượng không có ý kiến đối với việc hắn nhúng tay vào quân đội, bởi vậy có thể thấy được kế tiếp sẽ có biến đổi lớn trong quân đội. Khi tất cả mọi người đều đang dồn mắt vào việc thái tử điện hạ muốn kiến lập hải quân thì Trịnh lão đại nhân lại cho rằng thái tử điện hạ đã rục rịch đối với quân quyền.

E rằng ngày điện hạ đẳng cơ không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, thái độ của Trịnh lão đại nhân càng thêm kính cẩn.

“Hảo.” Minh Trạng sung sướng nở nụ cười, “Trong triều chỉ cần thần tử như lão đại nhân là đủ, Trịnh đại nhân vất vả rồi. Vừa vặn ở chỗ của ta có chút đông trà mới được pha chế, ta ném thấy hương vị cũng không

tệ lắm. Sớm nghe nói Trịnh đại nhân hảo trà, Hà Ngọc, đem một phần ra đây.” Lại nói với Trịnh lão đại nhân, “Nếu uống thấy ngon thì cứ nói với ta.”

Trịnh lão đại nhân cười nói, “Tạ ơn điện hạ ban thưởng, lão thần xưa nay thành thật, đến lúc đó nhịn không được sẽ tự nhiên mở miệng với điện hạ.”

Chủ thần hai người nhìn nhau cười, đều tự hiểu không cần phải nói, sau đó là bàn bạc một chút chuyện vặt vãnh trong triều, cuối cùng Trịnh lão đại nhân mới cầm hai bình trà ngoài bằng bạc bên trong bằng vàng, mỉm cười từ từ lui xuống. Tuy chỉ là hai bình trà nhưng tổng cộng cũng đến nửa cân, Trịnh lão đại nhân lại vô cùng rạo rức, giống như ăn nhân sâm quả, cảm giác tinh thần vô cùng sảng khoái.

Trong khi Từ Tam nghe nói Trịnh lão đại nhân được thái tử thưởng đồng trà thì chỉ đành cảm thán: Lão hồ ly thật sự lợi hại.

Đang lúc triều đình từ trên xuống dưới đều căng thẳng, hết sức cẩn trọng và ra sức bán mạng vì thái tử điện hạ thì lại xảy ra sự kiện đại ô long.

Duyên cớ của việc này phải nói là rất trùng hợp, lại bị sử quan chính thức ghi vào sử sách, càng khổ hơn chính là sau này lại bị thể nhân đem diễn thành trích đoạn cung đình bi hài kịch với cảm xúc buồn vui lẫn lộn. Đương nhiên các sử học gia đều tranh luận không ngớt: Vô đề cả đời không ham mê mỹ sắc, bất quá chỉ lưu lại một bức tình thư chân thành thấm thiết. Bức tình thư này là Vô đề muốn tặng cho ai đây?

Bất quá, đây mãi mãi là bí mật thiên cổ.

Nguyên nhân sự tình phải nhắc đến một vị lão thần, nổi danh trong triều cùng với Lý đại nhân còn có Vương đại nhân. Luận về lai lịch thì Vương đại nhân mặc dù không bằng Lý đại nhân tam triều nguyên lão, nhưng cũng là nhị triều nguyên lão. Vương đại nhân nổi danh thanh liêm cùng với học vấn uyên bác, là thanh lưu trong tất cả thanh lưu, căm thù cái ác, chứng nhân quân tử, chẳng qua hơi có chút....không biết nể mặt quân chủ.

Trước kia Phượng Cảnh Kiển muốn xây hành cung, Vương đại nhân có thể viết bức thư vạn tự để can ngăn, hần có cái miệng bằng sắt, lấy ngôn giết người, chẳng nể mặt ai. Theo tín ngưỡng của hần thì cũng có thể biết rõ tính cách của hần, ở thời này đa số mọi người đều chia thành hai loại tín ngưỡng, một là Như Lai Phật Tổ, hai là nguyên thủy Thiên Tôn, vị Vương đại nhân này lại có tín ngưỡng khác lạ, trong nhà của hần lại thờ Ngụy Chính Ngụy Huyền Thành.

Minh Trạng và Vương đại nhân quen biết không sâu, nhưng hần biết rất rõ Ngụy Chính, người này chuyên chỉ trích lỗi lầm của Lý Thế Dân, cũng may hần gặp phải Lý Thế Dân, danh thần đối với danh quân, đương nhiên là quân thần tương hợp.

Lý tướng của Vương đại nhân rất đơn giản, hần chỉ nghĩ Ngụy Chính là danh thần, chức quan của hần cũng rất giống Ngụy Chính, Tả đô ngự sử, chuyên trách tham tấu. Vì vậy hần bắt đầu khuyên giải Minh Trạng một phen về Sắc và Giới, cho đến khi Minh Trạng nghe đến mức choáng váng đầu óc, không khỏi cắt ngang lời của Vương đại nhân, Minh Trạng hỏi, “Ta không sa vào nữ sắc, Vương đại nhân đi hỏi thăm thử xem, đến bây giờ ta cũng chỉ có hai vị trắc phi mà thôi. Đa phần thời gian ta đều ở bên cạnh phụ hoàng. Người muốn nói ta hoang dâm thì trên đời này đại khái chỉ có hòa thượng mới không hoang dâm mà thôi. Vì sao ta nghe người nói như thế ta là sắc ma vậy? Chuyện này là sao?”

Wương đại nhân bày ra vẻ mặt kiên cường chính trực, thở dài, “Thần nghe thấy điện hạ xưa nay khắc chế trong việc gần nữ sắc, chẳng qua không biết vì sao tờ giấy này lại kẹp vào trong tấu chương của thần. Nếu không phải điện hạ ngày thường cứ nghĩ đến nữ sắc thì làm gì có tờ giấy này?” fynnz.wordpress.com

“Cái gì a?” Minh Trạng nhất thời không hiểu, bèn nói, “Trình lên ta xem thử ta đã viết cái gì?”

Wương đại nhân vẫn giữ nguyên vẻ mặt chính trực, cương quyết không cho Minh Trạng thu hồi chứng cứ phạm tội, từ trong y mê lấy ra tờ giấy rồi lớn tiếng đọc diễn cảm ngay tại đương triều, “Ái phi a, khoảng cách xa nhất trên thế gian không phải là khoảng cách giữa sinh và tử, mà là khi người đứng trước mặt ta nhưng người không hề biết ta yêu người. Ái phi a, khoảng cách xa nhất trên thế gian không phải là khi ta đứng trước mặt người nhưng người không hề biết ta yêu người, mà là yêu đến si mê nhưng cũng không dám

nói ta yêu người. Ái phi a, khoảng cách xa nhất trên thế gian không phải là khi không thể nói ta yêu người, mà là khi nhớ người đến đau thắt tâm can nhưng chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng....”

Minh Trạh há hốc mồm rồi rên rỉ một tiếng, hận không thể chết ngay lập tức.

Cái này, cái này, rõ ràng là hẩn viết thư tình cho tiểu Phi Phi nhà hẩn mà, vì tiêu chuẩn văn hóa của Nguyễn Hồng Phi cực kỳ cao, cho nên Minh Trạh phải đích thân sưu tầm mấy câu về viết cho Nguyễn Hồng Phi, bị chê cười vài lần. Lần này hẩn quyết định mặt dày lấy bài thơ kinh điển để viết tặng.

Viết xong rồi, còn chưa kịp gửi đi thì vì sao, vì sao lại kẹt nhầm vào tấu chương của lão gia hỏa này cơ chứ?

Cả triều văn võ bá quan đều kinh hãi đối với sự lớn mật của Vương đại nhân cùng nội dung của bức tình thư kia, toàn bộ Chiêu Nhân điện chỉ còn nghe thấy tiếng của Vương đại nhân đã vận mười phần công lực dưới đan điền để đọc bài thơ một cách diễn cảm, ngay cả Phụng Cảnh Kiền cũng buồn nôn chịu không nổi, trong lòng cực kỳ bội phục Minh Trạh. Da mặt dày như vậy, thảo nào ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng không phải là đối thủ.

Còn các đại thần thì suy nghĩ:

Khuê nữ nhà ai vậy ta, thật sự là tốt phước mà....

Không ngờ điện hạ ngày thường đứng đắn như tu sĩ trong chùa, nghe nói cũng không thân mật với hai vị trác phi, hóa ra là dương đông kích tây.

Còn quan viên Lễ bộ thì nghĩ: Có phải sắp lập thái tử phi rồi hay không, chắc chắn, đại điển phải làm thế này thế kia....

Nội vụ phủ đang cân nhắc: Thái tử phi phải dùng đại lễ phục, kim ấn, kim sách....ngân khố có đủ dùng hay không?

Cho đến khi Vương đại nhân chấm dứt màn đọc thơ diễn cảm, tuy rằng Minh Trạh hơi mất tự nhiên một chút, nhưng sau đó lại dứt khoát làm kẻ vô lại, đợi Vương đại nhân đọc xong, hẩn mỉm cười, bình thản ung dung, “Là thiếu niên ai lại chẳng có lúc ngông cuồng, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ. Vương ái khanh thấy bài thơ này ta viết có thâm thiết tình ý hay không?”

Vương đại nhân không ngờ da mặt của thái tử lại dày như tường thành, khiến cho hẩn phải đỏ mặt dùm, thành khẩn khuyên can, “Điện hạ đang tuổi thanh xuân, có người trong lòng cũng không có gì đáng chê trách. Lão thần cũng biết điện hạ chăm chỉ cần cù với việc triều chính, không phải là hạng người ngu ngốc. Điện hạ là thái tử một nước, nếu có người trong lòng thì cứ báo cho Hoàng thượng và Thái hậu nương nương biết để theo quy củ mà nạp nữ nhân kia vào hậu cung. Chu Công nói đạo lý làm người thì thần làm sao dám nhiều lời? Điện hạ đọc sách thánh hiền, cũng giữ quân tử lễ nghĩa, nhưng tương tư như thế thì cực kỳ bất ổn! Huống chi lão thần tin tưởng điện hạ là kẹt nhầm bài thơ vào trong tấu chương của thần, có nghĩa là lúc điện hạ đang phê tấu chương thì trong lòng lại có tạp niệm về nữ nhi. Thánh nhân đã nói, biết lỗi mà không sửa đổi mới chính là sai lầm. Thần thỉnh cầu điện hạ coi đây là cảnh giác, nên thận trọng một chút.”

Tuy rằng Vương đại nhân đã hết lời uyển chuyển nhưng khóe môi của Minh Trạh liên tục giật giật, tỏ vẻ biết lắng nghe, mỉm cười tán thưởng, “Vương ái khanh trung tâm can gián, thật là có phong phạm của Ngụy Tử Hiền, ta đã biết, ngày sau nhất định sẽ không làm như vậy nữa.”

“Điện hạ lắng nghe lời can gián thật sự là phúc phận của chúng thần.”

Bức tình thư của Thái tử điện hạ cứ như vậy mà được Vương đại nhân to mồm đọc diễn cảm ngay đương triều, sau đó bay ra ngoài cấm cung, bị sử gia ghi lại: Khi Võ đế mới lên ngôi hoàng thái tử đã từng viết một bức tình thư, sau này đã mở ra một thời kỳ sáng tác thơ bằng thổ ngữ.

Bởi vì chuyện này mà trong dã sử đã lưu truyền những miêu tả vô cùng hương diễm, ngay cả đám dân đen khi rảnh rỗi cũng thê lương bi ai mà oán vài câu: Khoảng cách xa nhất trên thế gian...

Trong khi các đại thần thì lén lút tiến hành hoạt động bình chọn râm rộ tìm kiếm ai là người trong mộng của hoàng thái tử, mục tiêu chủ yếu là để các quý nữ tiến cung thỉnh an cùng mẫu thân.

Cũng có đại thần nghe thấy bài thơ kia thì liền dâng tấu chương thỉnh lập hoàng thái tử phi.

Minh Trạng cảm thấy phiền đến muốn nổ tung cái đầu.

172. Chương 172: Hoàng Đế Nan Vi (10)

Phượng Cảnh Kiên nhìn đến khi hạ triều, nhìn đến khi quay về Tuyên Đức điện thì mới bùng nổ một trận cười to kinh thiên động địa.

Minh Trạng đen mặt, “Cười đi cười đi, xem như đang nghe chuyện hài đi.”

Ngay cả Hà Ngọc Phùng Thành cũng đều cố nhịn cười, Phượng Cảnh Kiên thoát xuống long bào rất nặng, mỉm cười phân phó, “Nói với ngự trù, trong vòng ba ngày nấu mấy món ít bỏ dấm chua một chút. Trẫm suốt nửa đã ê răng vì bức tình thư của thái tử rồi.” Lại là một tràng cười to đầy vui sướng.

“Cái tên Vương lão đầu chết tiệt, càng không cho hắn đọc thì hắn lại càng muốn đọc!” Minh Trạng than thở, “Nếu không phải thấy hắn đã già như vậy thì ta chẳng thêm nề mặt rồi! Đánh rắm có một chút mà lớn như thế.”

Phượng Cảnh Kiên bắt chước cách nói chuyện của Minh Trạng, “Vương ái khanh trung tâm can gián, thật là có phong phạm của Ngụy Tử Hiền, ta đã biết, ngày sau nhất định sẽ không làm như vậy nữa.” Nhìn cười mà khen, “Ứng phó rất hay, dám đại thần chính là như vậy. Hoàng thất chúng ta nhảy mũi một cái thì bọn họ cũng đem ra bàn luận, nếu người mất hứng thì bọn họ sẽ bảo người không nghe can gián. Ngay cả hành cung của trẫm cũng phải tự bỏ ngân lượng để tu sửa, nếu dùng bạc của quốc khố thì sẽ bị nói là xa hoa lãng phí ngu ngốc.”

Minh Trạng cảm thán, xịu vai nói, “Người như vậy mà nếu đem đi biếm hoặc đi giết thì cũng không ổn. Quên đi, cũng chẳng phải đại sự, cứ để hắn nói vài câu cho đã là được.”

Việc này bị xôn xao lan truyền

Chuyện mà mọi người thích bàn tán nhất ở đế đô đương nhiên là chuyện về Hoàng thượng. Bất quá Hoàng thượng ngôn hành cẩn thận, không có chuyện gì để bôi móc, vì vậy có hoàng thái tử để bàn tán thì cũng không tệ.

Nguyễn Hồng Phi ở xa tận Giang Nam không thể không đắp thêm một lớp da lên mặt, bằng không hắn thật không dám xuất môn gặp người. Trời ạ, tiểu Minh ừ rốt cục có biết hai chữ mặt mặt viết như thế nào hay không? Muốn viết thư tình thì cứ viết, lén lút gửi cho hắn là được rồi, vì sao lại ầm ĩ để mọi người đều biết a!

Mặc dù Nguyễn đại tiên cảm thấy rất mất mặt, nhưng khi đêm khuya thanh tĩnh, đối mặt với ánh nến, khẩu thị tâm phi mà lẳng lặng dùng nét bút cực kỳ duyên dáng để viết xuống bức tình thư kia rồi cất giữ một cách trân trọng trong hộp. Hơn nữa, hắn còn tính đợi ngày sau quay về đế đô sẽ bảo tiểu Minh ừ đọc lại cho một mình hắn nghe.

Không thể không nói bản tính không biết xấu hổ của Minh Trạng thật sự đã bắt trúng mạch của Nguyễn Hồng Phi.

Chuyện này ngay cả Nguyễn Hồng Phi ở xa tận Giang Nam cũng biết, Ngụy thái hậu ở hậu cung, tuy rằng tin tức bé tắc nhưng vẫn nghe thấy phong thanh về sự việc đã bị lan truyền khắp đế đô. Sau đó bản tính bà mồi trong máu của Ngụy thái hậu bắt đầu sôi lại, rục rịch, nhìn không được mà triệu Vệ vương phi đến thương lượng, “Minh Trạng da mặt mỏng, có phải coi trọng tiểu thư nhà nào mà không tiện mở miệng với chúng ta hay không?”

Ngụy thái hậu thành khẩn nói với Vệ vương phi, “Hắn nay đã là hoàng thái tử mà chỉ có hai vị trắc phi, thật sự là uất ức cho hài tử này.” Hơi tỏ vẻ ta đây.

Vệ vương phi thật lòng không biết nhi tử của mình là người có da mặt mỏng, bắt quá nàng vẫn ôn hòa lắng nghe sự nhiệt tình của Ngụy thái hậu, “Nô tì sẽ nhớ rõ lời nói của mẫu hậu.” Đường như cũng không hứng thú cho lắm.

Nói một lúc thì Vệ vương phi ung dung cáo lui, Ngụy thái hậu thở dài, “Vì sao ta lại cảm thấy nàng ta không nguyện ý cho lắm.”

Tuệ tần ở bên cạnh Ngụy thái hậu cười nói, “Nương nương, ngài quên vì sao mấy này nay thái tử diện hạ không thân cận với nhị vị trắc phi ở Cảnh Đức điện rồi ư?”

Đầu óc của Ngụy thái hậu quả thật hơi chậm một chút, bắt quá có người ở bên cạnh nhắc nhở để nàng nhớ ra.

Minh Trạng không thân cận với Nguyễn thị và công chúa, Thái hậu có hỏi, hẳn viện có thoái thác là vì hiếu kỳ của hoàng huynh chưa qua, vì chuyện này nên Minh Trạng được Thái hậu tán thưởng. Nay hiếu kỳ của hoàng tử còn chưa qua mà đột nhiên xuất hiện bức tình thư kia, chẳng phải là bất ngờ cho một cái tát hay sao?

Kỳ thật ti bất động tôn, Minh Trạng là hoàng thái tử, cho dù Hoàng thượng có chết thì hẳn cũng chỉ cần giữ đạo hiếu hai mươi bảy ngày là được, không cần phải để tang cho các hoàng tử. Bất quá chuyện kia chỉ là Minh Trạng viện cớ mà thôi. Chẳng qua dù sao đó cũng là thân tôn tử của Ngụy thái hậu, Ngụy thái hậu chuẩn bị buồn bực thì bỗng nhiên nghĩ đến việc Minh Trạng cũng là tôn tử của mình, ngày sau sẽ là hoàng đế. Đối với việc Minh Trạng có thể làm hoàng đế hay không thì kỳ thật Ngụy thái hậu căn bản không cần bận tâm.

Nhưng trong lòng của bà ta hiểu được, nếu Minh Trạng không làm được hoàng đế thì hai nhi tử của bà ta nhất định sẽ nảy sinh hiềm khích.

Vì vậy bà ta vẫn tình nguyện để Minh Trạng làm hoàng đế thì tốt hơn.

Ngụy thái hậu liếc mắt nhìn Tuệ tần, tỏ ra không cao hứng, lời này của người là có ý gì a! Dù sao Ngụy thái hậu cũng đã sống trong cung mấy năm nay, bà ta thần nhiên liếc nhìn Tuệ tần một cái, nụ cười của Tuệ tần trở nên cứng ngắc, Ngụy thái hậu thở dài, “Hoàng thượng ban cho người một chữ tuệ, có thể thấy được người là người thông minh. Ngày xưa Phương hoàng hậu đã từng nói, không sợ người thông minh, cũng không sợ kẻ ngốc nghếch, chỉ sợ loại người nhìn thì thông minh nhưng kỳ thực là một kẻ ngốc nghếch. Ai gia là kẻ ngốc, người đi đi, sau này đừng đến đây nữa.”

Tuệ tần lung lay sắp đổ, đứng thẳng không xong, liền quỳ xuống trước mặt Ngụy thái hậu, khóc lóc cầu xin, “Là thiếp lỡ mồm, cầu Thái hậu nương nương cho thiếp một cơ hội sửa đổi.”

“Người nói như vậy thật kỳ lạ, ai gia đâu muốn lấy mạng của người.” Ngụy thái hậu mắt húng, liên tục đuổi người, “Đi đi, đừng ở chỗ này khóc than, làm cho ai gia đau cả đầu.”

Các ma ma trong Từ Ninh cung vội vàng lôi Tuệ tần xuống.

Ngụy thái hậu nhẹ nhàng thở dài, Tuệ tần khóc lóc thảm thương, diễm đạm khả ái, thân mình yếu điệu bị hai ma ma to lớn kéo ra khỏi Từ Ninh cung. Ngụy thái hậu phụng dưỡng Phương hoàng hậu hơn nửa đời người, nhìn thấy rất nhiều phi tần không cẩn thận mồm miệng, không chịu an phận, dùng trong tay của Phương hoàng hậu thì sẽ có kết cục như thế nào? Vệ vương phi được Phương hoàng hậu dạy dỗ, Tuệ tần như vậy, Ngụy thái hậu xử trí nàng ta trước, như vậy còn có thể giữ được cái mạng.

Ngụy thái hậu vĩnh viễn sẽ không biết lòng từ bi của nàng không chỉ giữ lại một cái mạng cho Tuệ tần mà còn giữ lại một mối hậu hoạn khôn cùng cho chính biến cung đình sau này.

Minh Trạng nghe thấy Vệ vương phi thỉnh hân, sau khi dùng ngọc thiện thì liền đến Cảnh Đức cung.

Vệ vương phi hỏi Minh Trạng dùng bữa như thế nào, Minh Trạng nói, “Ăn ba bát cơm, canh gà không tộ, ta húp hai bát, ăn chút thức ăn, dùng chút điểm tâm.”

“Ừm, không tộ.” Vệ vương phi nhìn Minh Trạng, “Người và hân tính thế nào?”

Minh Trạm da mặt rất dày, nhưng thấy mẫu thân hỏi thẳng như vậy thì cũng có chút ngượng ngùng, nói lấp ba lấp bắp. Ánh mắt của Vệ vương phi giống như có thể nhìn thấu lòng người, thản nhiên nói, “Người đang suy nghĩ lung tung gì vậy, hần nhỏ hơn ta vài tuổi đấy. Với người này thì ta phải nhắc nhở người vài câu, hết lòng tin tưởng, trước sau vẹn toàn.” fynnz.wordpress.com

“Ta biết, rất nhiều chuyện đều do tiểu Phi Phi giúp ta một tay.” Minh Trạm nói, “Nếu ta không tin hần thì đã không giao nhiều việc cho hần như vậy.”

“Như vậy thì tốt.” Vệ vương phi mỉm cười một cách đầy thâm ý, “Ta và phụ vương của ngươi không hiểu nhiều về tình yêu, nhưng còn ngươi, nhìn không ra là ngươi lại biết dỗ dành người ta đến vậy.”

Minh Trạm vội vàng làm rõ, “Là chân tâm là chân tâm, làm gì mà dỗ dành đâu, mẫu thân, người cũng không thể oan uổng cho ta như vậy.”

Vệ vương phi nhin không được mà cười ra tiếng.

Minh Trạm đỏ ửng cả mặt.

Vệ vương phi còn trêu ghẹo nhi tử thêm vài câu, trong khi Phượng Cảnh Nam ở Vân Nam suýt nữa đã nôn chết cả đêm, đối với bản tính không biết xấu hổ của Minh Trạm thì Phượng Cảnh Nam quả thật hết chỗ nói. Nếu ở gần thì lúc này Phượng Cảnh Nam đã đánh cho Minh Trạm vài cái, cho hần biết cái gì là mất mặt! Nay thật sự là trời cao hoàng đế xa, bất quá trong lòng của Phượng Cảnh Nam hết sức khinh thường, chẳng phải họ Nguyễn xưa nay đều tỏ vẻ cao thượng như bạch liên hoa hay sao? Hóa ra Nguyễn liên hoa yêu cái thứ này, chả trách đám người đeo đuổi Nguyễn liên hoa đều vấp phải trắc trở mà chết hết.

Người bình thường? Người bình thường làm sao có đạo hạnh như Minh Trạm cơ chứ?

Trong khi đó Dương Trạc Dương thần y lại xem bức tình thư của Minh Trạm như bảo bối, thưở nhớ hần học y, cho nên cũng không hiểu nhiều về thi thư, đọc được bức tình thư của Minh Trạm, hần liền học thuộc, tìm cơ hội đọc cho Minh Kỳ nghe, Minh Kỳ vội vàng ngăn cản Dương Trạc, ôm ngực ho khan mấy cái, cau mày nói, “Hôm qua ta thấy mấy thứ này thì chẳng nuốt nổi cơm, sáng nay ngươi lại đọc cái thứ này, muốn làm cho ta nôn mửa hay sao?”

Dương Trạc đỏ mặt, lại tỏ vẻ ân cần, “Ngươi, khẩu vị không tốt à, ta, ta làm chút trần bì sơn tra hoàn cho ngươi khai vị.”

“Không cần không cần, ta có bệnh gì đâu, uống thuốc làm gì?” Minh Kỳ nói thầm, “Không biết cái tên tiểu tử kia bị hồ ly tinh nào bỏ bùa mê, nếu không cũng không thể viết ra được mấy thứ buồn nôn như thế. Ai xui xẻo như thế, bị tên tiểu tử kia nhìn trúng nhỉ?”

“Vì sao quận chúa lại nói như vậy, tuy rằng thơ của thái tử điện hạ hơi thẳng thắn một chút, nhưng rất chân thành thấm thiết.” Dương Trạc vừa đọc thì lập tức cảm động, xưa nay hần luôn tôn sùng Minh Trạm, “Điện hạ có ơn với vạn dân, ai có thể được điện hạ coi trọng là rất tốt phúc rồi.”

Minh Kỳ thì lại cảm thấy đáng thương cho người mà Minh Trạm gửi thư tình, cảm thán, “Ta nghe một câu mà ngay cả cơm cũng ăn không nổi. Nếu người này ở bên cạnh Minh Trạm thì một ngày ba bữa Minh Trạm sẽ đọc thơ cho hần nghe, ăn uống sẽ giảm thiểu, cuối cùng bị Minh Trạm tra tấn mà chết đói a.” Nói xong lời cuối, cảm thấy thú vị, nằng tự mình cười ha ha một trận.

Dương Trạc lại chẳng cảm thấy có gì buồn cười, hần lúng túng một hồi thì mới khấn trương nhỏ giọng hỏi, “Quận chúa, người cảm thấy ta thế nào?”

Minh Kỳ quan sát Dương Trạc, gật đầu khen ngợi, “Y thuật của ngươi rất tốt.”

“Ý của ta là Quận chúa thấy con người của ta thế nào?” Dương Trạc là người thành thật, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Minh Kỳ, hần lại tự mình đỏ mặt trước, nhưng vẫn cố lấy dũng khí mà nói, “Nhà của ta cũng có chút sản nghiệp, đương nhiên không thể sánh bằng Vương phủ. Xuất thân của ta, ừm, cũng không thể sánh bằng Quận chúa. Con người của ta cũng không có bản lĩnh gì cả, lại càng không thể sánh bằng nhân tài trong thành Côn Minh...” Lời nói của Dương Trạc tràn đầy tự ti.

Minh Kỳ ngạc nhiên mà đi một vòng xung quanh Dương Trạc để ngắm nghía rồi chặc chặc hai tiếng, “Như ngươi nói, người chẳng có cái gì hơn người, vậy ngươi muốn nói cái gì với ta?”

“Ta thích Quận chúa.” Nói xong câu đó, sắc mặt của Dương Trạc đỏ đến mức có thể đi đầu bò, lắp bắp nói, “Nhà của ta mặc dù không có nhiều sản nghiệp nhưng có thể nuôi sống thê nhi. Tuy rằng ta không có chức vị, bất quá y thuật của ta cũng không tệ lắm, xem như có tay nghề....Ta, ta đã nói với Vương gia, Vương gia bảo ta tới hỏi, hỏi Quận chúa...”

Minh Kỳ cảm thấy Dương Trạc quả thật là kỳ nhân, bèn tán thưởng, “Người sống lớn như vậy quả thật chẳng dễ tí nào.”

Dương Trạc tỏ vẻ quân tử, “Khuê danh của Quận chúa quan trọng hơn, tuy ta là tiểu dân nhưng cũng phải suy nghĩ cho Quận chúa.”

“À, người đến y quán trước đi, ta cân nhắc một chút rồi nói sau.” Minh Kỳ cảm thấy thật lạ lùng, vì sao lão cha của nàng không thẳng tay lấy gậy gộc đánh đuổi Dương Trạc đi nhỉ.

Dương Trạc thi lễ, vuốt vuốt bức tình thư giấu trong y mệnh, trong lòng có vài phần vui mừng, xem ra quận chúa ngoài miệng nói không thích nhưng vẫn thích hẩn đọc cái này. Có câu, nữ nhân là những người khẩu phi tâm phi, miệng nói không tốt nhưng thật sự lại là rất tốt, miệng nói không thích nhưng thật sự là cực thích. Xem ra quả là như thế.

Minh Kỳ xưa nay thẳng thắn, bèn định tìm phụ thân đến hỏi cho rõ ràng. Lúc này nghe phía sau truyền đến một câu, “Minh Kỳ, lại đây ngồi đi.”

Phía sau thân cây là Phượng Cảnh Nam đang ngồi ghế đá uống trà.

Minh Kỳ không hài lòng, “Vì sao phụ vương không sớm lên tiếng.”

“Chẳng phải tiểu tử ngốc kia vừa thổ lộ tình cảm với người hay sao, ta sợ nếu ta lên tiếng thì sẽ làm hẩn hoảng hồn.” Phượng Cảnh Nam vừa cười vừa nhìn nữ nhi, “Người cũng không còn nhỏ, ta thấy Dương Trạc không tệ, là người rất thành thật.”

“Cũng được.” Kỳ thật kể từ ngày Dương Trạc động tâm đối với nàng thì Minh Kỳ đã biết rõ, nam nhân bình thường mà thấy nàng thì đều không có ai đỏ mặt, chỉ riêng tiểu tử này mỗi lần gặp nhau thì sắc mặt đều đỏ như hồng bao, nói năng cũng lắp bắp, nay mới đỡ hơn một chút.

“Nếu cũng được thì quyết định thành thân đi.”

Minh Trạc hoàn toàn không ngờ chính mình tùy ý viết ra bài thơ tình buồn nôn lại có thể thành toàn nhân duyên cho Minh Kỳ. Bất quá sâu trong nội tâm của hẩn thật sự không hiểu Dương Trạc thích Minh Kỳ ở điểm nào, hay bản chất của Dương đại phu là một tiểu M?

Minh Trạc chỉ dám nghĩ như vậy ở trong lòng mà thôi, Phượng Cảnh Kiền ban hôn, Minh Trạc chuẩn bị không ít lễ vật cho Minh Kỳ, Vệ vương phi cảm thấy nữ nhi cả đời chỉ có một lần đại sự, vì vậy tính quay về Vân Nam chủ trì hôn lễ cho nữ nhi.

Trong khi Dương Lộ và Liễu Bàn nghe nói Dương Trạc muốn thành thân với Ninh Quốc quận chúa thì cả hai đều bị dọa chết khiếp, còn nghi ngờ tính xác thực của tin này. Bất quá tin tức đã được bố cáo, nhất định không phải giả.

Thật là kẻ ngốc có ngốc phúc mà, Liễu Bàn nhìn Dương Trạc lớn lên, tiểu tử này ngơ ngác ngốc nghếch, ngoại trừ có chút thiên phú trong y học, chẳng biết Quận chúa coi trọng hẩn ở chỗ nào nữa!

Dương đại tướng quân vừa khấn trương vừa hưng phấn mà liên tục chà xát hai tay, hỏi Liễu Bàn, “Chúng ta chuẩn bị sinh lễ đi?”

Liễu Bàn lắc đầu, chỉ cười nhạt rồi nói, “Ta thấy là phải chuẩn bị của hồi môn rồi. Người nghĩ đi, hiện tại Dương Trạc đang ở Vương phủ, Quận chúa cũng có Quận chúa phủ, ngày sau nhất định sẽ ở phủ của Quận chúa.”

Dương đại tướng quân cảm thấy không thành vấn đề, chỉ nói một cách đơn giản, “Quận chúa thông minh tài cán, Trạc nhi tâm địa thuần lương, ở đâu cũng không sao cả.” Tốt, thật sự là mối nhân duyên rất tốt, nhi tử trưởng thành, Dương đại tướng quân không phải là không lo lắng đến hôn sự của nhi tử, chẳng qua có vài nhà không thích cho lắm. Chỉ cần một điểm, Dương Trạc thiên về y thuật, không giỏi văn cũng không

thạo võ, ngày sau không thể kế thừa chức vị đại tướng quân của Dương đại tướng quân. Vì môn đăng hộ đối, có nhà nào mà nguyện ý gả nữ nhi cho hần hay không?”

Tuy Dương đại tướng quân có quyền có thế, nhưng Dương đại tướng quân cũng có ngày phải khuất núi, không thể che chở Dương Trạc cả đời. Cho nên hôn sự của Dương Trạc thật sự là một vấn nạn.

Lúc trước Minh Trạ tuyên triệu Dương Trạc vào Vương phủ, kỳ thật Dương đại tướng quân cũng có chút tính toán nhỏ nhặt, hần tính để nhi tử ở bên cạnh Minh Trạ, cho dù ở lại Vương phủ làm Thái y cũng xem như có quan hàm, ngày sau có thể thuận tiện làm mai cho nhi tử.

Nào ngờ nhi tử lại có bản lĩnh và vận khí, có được mối nhân duyên tốt như vậy.

Lúc này bất chấp cái gì mà thế cường phụ yếu, Liễu bàn là người nôn nóng, “Ta về trước để hỗ trợ lo liệu. Người ở nơi này an bài cho thỏa đáng đi.” Hần đi về trước để hỏi thăm một chút, làm sao mà tiểu tử ngốc kia lại có được Quận chúa a? Trên đời thật sự có những tin tức quá choáng váng, thật sự là kẻ ngốc gặp may mà.

173. Chương 173: Hoàng Đế Nan Vi (11)

Minh Kỳ xưa nay tự cho là mình sẽ đơn thân, nay đột nhiên truyền đến tin tức sắp thành hôn, nhất là đối tượng thành hôn, dẫn đến chấn động tất cả mọi người.

Trong đó bao gồm cả Phụng Cảnh Kiên, hần không phải giật mình, chẳng qua ở vị trí của hần thì quan điểm và suy nghĩ vẫn thâm hơn so với người bình thường một chút.

Phụng Cảnh Kiên đương nhiên sẽ cho đệ đệ của mình thể diện, đích thân ban hôn cho Minh Kỳ, tặng rất nhiều lễ vật, lại lén lút hỏi Minh Trạ vài câu, “Dương Trạc là nhi tử của Dương tướng quân à?”

“Ừm.” Minh Trạ đang lột một quả quýt vàng óng, đầu móng tay vàng khè, mang theo một chút xuân ý. Hần đương nhiên quen thuộc với tình huống ở Trấn Nam Vương phủ hơn Phụng Cảnh Kiên, giải thích đơn giản, “Dương Trạc là một đại phu không tặc, tâm địa thuần lương, rất xứng với Minh Kỳ. Dương Lộ tướng quân nắm giữ năm vạn quân biên phòng, Minh Kỳ kết thân với Dương gia là cố ý muốn nắm giữ quân quyền Vân Quý. Nhất cử lưỡng tiện a.”

“Lúc trước ta ở Côn Minh thì có thể cản chân nàng, nay ta ở đế đô, Minh Lễ làm không được, bất quá phụ vương vẫn còn ở đó, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cần phải lo, nếu thuận lợi thì ngày sau Minh Kỳ sẽ đòi chấp chương quyền bính Vân Quý.” Minh Trạ cùng Phụng Cảnh Kiên dựa vào đệm gấm, tất niên đã đến, năm nay không có tin xấu, đa phần đều là tấu chương thịnh an. Bá diệt hai người cũng có thể xả hơi một chút, sống vai mà ngồi, trên đùi đắp tấm chăn dày, vừa ăn trái cây vừa nói chuyện. Mặt mày của Minh Trạ lảng bóng, đưa mũi quýt dút vào miệng của Phụng Cảnh Kiên.

Phụng Cảnh Kiên cắn vào miệng, chua chua ngọt ngọt, cau mày oán trách đệ đệ, “Không biết phụ vương của người suy nghĩ cái gì, một nữ hài tử, không để nàng ta học thêu thùa mà lại cho đùa giỡn với đao thương, hiện tại kỵ binh đã rồi, giờ đòi lộng quyền.” Than thở một hồi, tiếp tục nói, “Nếu Minh Lễ có cá tính của Minh Kỳ thì thật sự là viên mãn.”

Minh Trạ nhàn nhàn nói, “Minh Kỳ là tâm can của phụ vương, may mà nàng là nha đầu, nếu nàng là nhi tử thì ngay cả một chút canh ta cũng ăn không được.” Không chỉ được sung ái mà ngay cả tính tình của Minh Kỳ cũng thật sự y hệt Phụng Cảnh Nam. Hay, Dương Trạc chắc có khiếu thẩm mỹ nghịch thiên nên mới thích Minh Kỳ? Minh Trạ thật sự không thể hiểu nổi, thậm chí còn nghĩ sai lệch, cân nhắc có phải là Minh Kỳ nhìn trúng Dương Trạc nên thẳng tay ép bức người ta hay không. Đương nhiên loại tâm tư xấu xa này thì Minh Trạ chỉ dám nghĩ trong lòng, nếu để Minh Kỳ biết thì không lột da hần cũng uống.

“Sau này người đăng cơ, trong lòng phải có tính toán trước mới được.” Phụng Cảnh Kiên nhắc nhở.

“Chuyện này không cần phải lo lắng, kỳ thật Vân Quý ở trong tay của Minh Kỳ vẫn tốt hơn so với Minh Lễ.” Minh Trạ nghiêng mặt nhìn Phụng Cảnh Kiên rồi cười, “Minh Lễ rất hòa hảo, nhưng xử sự không

có chủ kiến, dễ bị người ta xúi giục, hẳn không thích hợp làm chủ thượng. Minh Kỳ có đủ bản lĩnh, chẳng qua không may mắn khi phải làm nữ nhân. Nàng muốn ở Vân Quý đứng vững thì phải dựa vào ta. Nàng nhất định không thể trở mặt với ta. Cho dù sau này nhi tử của nàng mang họ Dương thì chuyện con thừa tự cũng sẽ do ta bàn bạc với nàng ổn thỏa. Dù sao hiện tại các hoàng tôn còn nhỏ, cứ để cho nàng chấp chưởng thêm vài thập niên đi, nàng là kiểu nữ nhân như vậy, nếu ép nàng quá đáng thì cũng không có lợi gì cho chúng ta.”

“Trong lòng của người biết rõ là được.” Phượng Cảnh Kiên cảm thán, “Thật không ngờ Vân Quý lại rơi vào tay của Minh Kỳ, nếu sớm biết thì lúc trước trăm đã ban hôn cho nàng luôn rồi.”

Minh Trạ cười cười, “Chỉ sợ phụ hoàng ban hôn thì người bình thường cũng chịu không nổi tính khí của mình Kỳ mà thôi.” Trầm ngâm trong chốc lát, Minh Trạ nói, “Ta nghe nói phủ của tam công chúa tuyên Thái y hai lần, có cần triệu phò mã tiến cung hỏi thăm một chút hay không?”

“Cũng được, người xem rồi tự an bài đi.” Xưa nay Minh Trạ hiểu rõ lòng người, ngoại trừ triều chính thì Phượng Cảnh Kiên cũng quan tâm đến vài vị công chúa và hai tiểu hoàng tôn, đương nhiên sẽ sai người lưu ý một chút. Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạ chu toàn như vậy nên cũng yên tâm.

Tam công chúa xấp xỉ tuổi của Minh Diễm, phò mã là tôn tử của Vĩnh An Công phủ: Ôn Trường Phong.

Thái tử tuyên triệu, Ôn Trường Phong qua loa thay đổi xiêm y rồi chỉnh trang lại dung mạo một chút, sau đó nhanh chóng chạy vào cung.

Minh Trạ nhàn đến vô sự, đang dựa vào nhuễn tháp xem xấp lai lịch của quan viên mà Lại bộ đưa đến, muốn thuyền chuyển quân Tây Bắc thì ước chừng mất hơn một tháng, chắc là sắp đến Giang Nam rồi. Hà Ngọc tiến vào bẩm báo: Tam phò mã cầu kiến.

Ôn Trường Phong cũng vừa mới đôi mươi, mặt mày thanh tú, trịnh trọng hành lễ.

Minh Trạ đặt xuống xấp giấy, hơi nâng tay, cười nói, “Cũng không phải là ngoại nhân, tam tỷ phu không cần đa lễ, đem ghế đến.” Câu sau là phân phó Hà Ngọc.

Trong chốc lát tiểu thái giám đưa đến ghế đệm, Ôn Trường Phong cảm tạ rồi mới an tọa. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn xung quanh.

“Là như thế này, nghe nói phủ của tam hoàng tỷ truyền Thái y hai lần, có lẽ thân mình của hoàng tỷ không được khỏe.” Tiểu thái giám bưng trà lên, Minh Trạ cầm lấy rồi uống một ngụm, cười nói, “Gia yến mấy bữa trước cũng không kịp hỏi thăm tỷ phu. Thân thích chính là như vậy, qua lại một chút mới có vẻ thân thiết. Hỏi thái y thì cũng được nhưng có tỷ phu ở đây thì ta cần gì phải đi hỏi ngoại nhân cơ chứ.”

Ôn Trường Phong rất giữ quy củ, lúc này nghe Minh Trạ nhắc đến, khuôn mặt như mỹ ngọc dần dần trở nên đỏ bừng, nói một cách hổ thẹn, “Bẩm điện hạ, thật không dám giấu diếm, vi thần cũng nghe nói ngọc thể của công chúa không khỏe. Nhưng đến phủ của công chúa thì lại bị nữ quan của phủ công chúa chặn lại. Vi thần không còn cách nào khác, muốn tìm ngự y chẩn bệnh cho công chúa điện hạ để hỏi thăm một chút, nhưng vì sự tình liên quan đến công chúa cho nên ngự y cũng không dám nói ra. Vi thần thật sự vô năng.” Nói đến cuối cùng, cũng tỏ ra vài phần ảm ức.

Minh Trạ nghe xong thì cảm thấy thật khó hiểu, “Người không được ở trong phủ của công chúa ư? Người là trượng phu của công chúa mà, nữ quan làm sao có thể ngăn cản người?”

Ôn Trường Phong hơi kinh ngạc, không ngờ thái tử điện hạ lại không hiểu quy củ này, vội vàng giải thích, “Điện hạ, công chúa là thượng vị, ngày thường vi thần ở trong phủ của mình, công chúa có tuyên triệu thì mới đi thỉnh an công chúa. Nếu công chúa không tuyên triệu thì vi thần không thể đi.”

Minh Trạ cẩn thận quan sát Ôn Trường Phong, thấy hẳn tuổi còn trẻ mà mi tâm đã có vài nếp nhăn, giống như nhiều năm chất chứa tâm sự. Tuy ngự y phải kín miệng, bất quá Ôn Trường Phong là phò mã, hỏi thăm bệnh tình của công chúa cũng không có gì là quá, vì sao ngự y lại không chịu tiết lộ cho hẳn? Trong đây ắt có duyên cớ.

Kìm nén lòng hiếu kỳ, Minh Trạ thản nhiên mở miệng, “Như vậy à, trùng hợp hôm nay ta cũng nhàn rồi, người và ta cùng đến phủ công chúa đi thăm hoàng tỷ đi.” fynnz.wordpress.com

Ôn Trường Phong mừng rỡ, “Vi thần tạ ơn điện hạ, vi thần tuân mệnh.”

Xưa nay Minh Trạ nói đi là sẽ đi liền, thay đổi trường phục, mang theo hai mươi mấy thị vệ, leo lên một chiếc xe ngựa bình thường, cùng Ôn Trường Phong ngồi trong xe. Dọc đường nhàm chán, liền tỉ mỉ hỏi Ôn Trường Phong về huynh đệ tỷ muội trong nhà của hắn, sau đó là hỏi đến chức quan ở trong triều thế nào.

Ôn Trường Phong nhin xuống kích động trong lòng, đáp lời một cách rõ ràng trật tự.

“Ta thấy tỷ phu luôn ở tại đế đô, sang năm ta muốn dùng người, chẳng qua phải đến tận Giang Nam, sợ là có chút vất vả...”

Minh Trạ chưa dứt lời thì Ôn Trường Phong đã quỳ xuống trong xe, nói một cách kích động, “Điện hạ có gì sai khiến thì vi thần muôn lần chết cũng không từ chối.”

Minh Trạ đỡ lấy bả vai của Ôn Trường Phong, giúp hắn ngồi dậy, đôi mắt của Ôn Trường Phong đỏ ửng, sắc mặt vô cùng cảm kích. Minh Trạ dựa vào nhuễn tháp trong xe, thoải mái nói, “Ta thích nghe những lời thành thật, cũng không thích đi đoán tâm tư của kẻ khác, mặc dù ta có thể đoán được tám chín phần. Hiện tại triều đình đã biết ta muốn động đến Giang Nam, ta cần người trung thành, ngốc một chút cũng không sao, có kinh nghiệm ít cũng không thành vấn đề, tuổi trẻ cũng được, những thứ này đều có thể rèn luyện. Nhưng nếu lương tâm không tốt thì không được. Cho nên ta hy vọng dùng người trong nhà.” Hắn cảm thấy Ôn Trường Phong có thể dùng được không phải vì nguyên nhân nào khác, Minh Trạ đã sớm biết rõ quy củ của phủ công chúa: Chỉ khi công chúa tuyên triệu thì phò mã mới có thể thân cận với công chúa, mà công chúa muốn tuyên triệu phò mã thì phải được nữ quan cho phép, phò mã thậm chí phải hỏi lộ nữ quan của phủ công chúa thì mới có thể được gặp mặt công chúa, đây là quy củ khốn kiếp gì vậy. Chẳng qua khi Minh Trạ hỏi các công chúa khác thì mọi người đều bảo là tốt, các phò mã khác cũng trả lời giống như thế, chỉ có một mình Ôn Trường Phong là dám nói ra vài chỗ khốn khổ. Khi tất cả mọi người nói đúng, mà chỉ có một người dám đứng ra nói không, thì người đó thật sự rất hiếm thấy.

“Dạ, thần sẽ dốc hết tất cả khả năng để tận trung với điện hạ.” Ôn Trường Phong định quỳ xuống để biểu lộ lòng trung tâm thì bị Minh Trạ ngăn cản, ôn hòa nói, “Tỷ phu không phải ngoại nhân, cứ ghi tạc trong lòng là được rồi.”

Hai người một hỏi một đáp, có nói có cười, cũng không còn bận tâm đến thời gian.

Phủ của công chúa rất cao quý, Ôn Trường Phong nghe theo phân phó của Minh Trạ, trước tiên tiến lên gõ cửa, nhét chút bạc cho người gác cổng thì người gác cổng mới miễn cưỡng dẫn Minh Trạ và Ôn Trường Phong vào chính sảnh ngồi chờ, còn hắn thì tự mình chạy đi bẩm báo.

Khoảng một lúc lâu sau mới có hạ nhân đi ra mời bọn họ vào nhị môn, Minh Trạ chỉ lệnh cho Lê Băng đi theo, những người còn lại thì ở bên ngoài chờ. Vào nhị môn thì lại có một ma ma ăn mặc quý giá dẫn đường, ba người đến một gian phòng nhỏ, bên trong có một nữ nhân mặt mũi hiền lành.

Nữ nhân này khoảng chừng bốn mươi, làn da trắng ngần, mái tóc đen nhánh tỏa sáng, trâm cài cùng đồ trang sức trên người đều tinh mỹ lịch sự và tao nhã, trên thân mặc đoãn y bằng lông, phía dưới là chân váy hồ lam được thêu hoa khai phú quý, toàn thân toát lên vẻ giàu sang. Nữ nhân kia đang uống trà, thấy Ôn Trường Phong mà cũng không thèm đứng dậy, chỉ nhíu môi, thần nhiên cười có lệ, giọng nói cũng mang theo một chút thờ ơ, “Hôm nay phò mã gia đến đây thật không khéo, công chúa vừa uống thuốc và đã đi ngủ, phí công phò mã gia uống công đến đây rồi.”

Ôn Trường Phong xưa nay vẫn luôn ứng biến nhanh nhẹn, nay có Minh Trạ làm hậu thuẫn, vì vậy càng thêm can đảm, hắn cười nói, “Ma ma, đây là biểu đệ của cô gia, thuở nhỏ đi theo Trường thần y học y, y thuật rất cao minh. Ngọc thể của công chúa bấy lâu vẫn không chuyển biến hảo, không bằng để cho biểu đệ của ta nhìn một chút, đối phương thuốc, hy vọng công chúa có thể mau chóng khỏi bệnh.”

Minh Trạ nghe Ôn Trường Phong đang đào hố vị ma ma này thì trong lòng có vài phần cười thầm, xem ra Ôn Trường Phong bị vị ma ma này gây khó dễ nhiều lần nên nay nhân cơ hội muốn đẩy kẻ này xuống hố đây mà.

Vị ma ma vốn có bộ mặt rất hiền lương, nghe như vậy lại trở nên tức giận, mặt mày co dúm, lộ ra vài phần lợi hại, tùy tiện đặt tách trà xuống bàn, cổ tình dùng sức một chút, tách trà vang lên một tiếng nhỏ, nước

trong tách văng ra ngoài một chút, khẩu khí của ma ma thật sự là đang nổi giận, “Phò mã nói cái gì vậy? Lão thân cả đời ở trong cung, chưa có cái gì mà chưa thấy qua, cũng chưa từng nghe nói thần y nào có thể vượt trội ngự y trong cung! Công chúa là thiên kim ngọc thể, làm sao có thể dễ dàng để đại phu dân dã chẩn bệnh cho được, phò mã cũng là xuất thân thế gia, vì sao ngay cả một chút quy củ như vậy mà cũng không hiểu!”

Ôn Trường Phong ấp úng không dám lên tiếng, chân tay rụt rè lộ vẻ chết khiếp. Ma ma đảo mắt qua thì mới cảm thấy bớt giận.

Minh Trạ ung dung tiến lên, cười nói, “Biểu ca là người đọc sách, lại nôn nóng vì bệnh tình của công chúa, ma ma không nên so đo với biểu ca. Lần đầu gặp ma ma, gia mẫu nghe nói biểu huynh được ban hôn cho công chúa, ở nhà niệm chừng môn mười chín chương kinh Phật, luôn mồm bảo rằng biểu ca tốt phước.” Minh Trạ lặng lẽ nhét vào tay của ma ma một nén bạc, ma ma cúi đầu nhìn, mặt mày sắc bén nháy mắt trở nên ấm áp điềm đạm như trước, toàn bộ thân thể thoải mái dựa vào nhuyển tháp, mỉm cười hòa nhã, “Công chúa có bệnh nhẹ, phò mã không cần phải nôn nóng, tâm tư của phò mã gia như thế nào thì công chúa đều biết rõ. Như vậy đi, phò mã đã cố ý thỉnh thần y đến đây, lại là thân thích, không tính là ngoại nhân, ta đi vào xem một chút, nếu công chúa tỉnh thì xin mời thần y đi vào giúp công chúa bắt mạch. Không đối gạt các người, đám thái y a, truyền một lần thì nói đông nói tây, truyền lần sau lại đi nói nam nói bắc. Chẳng qua công chúa vẫn không khỏe hơn được bao nhiêu, thật sự là khiến lão thân u sầu a.”

Minh Trạ cười khách khí, “Làm phiền ma ma.”

Ma ma vừa rời đi thì Ôn Trường Phong liền lộ ra sắc mặt vô cùng hổ thẹn.

Minh Trạ tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, nháy mắt với Ôn Trường Phong, Ôn Trường Phong cũng ngồi.

Lần này chờ không lâu, chỉ chốc lát sau liền có thị nữ tiến đến thỉnh Ôn Trường Phong và Minh Trạ đi qua gặp mặt công chúa. Thị nữ kia hành lễ với Ôn Trường Phong, đang định lên tiếng thì khóe mắt đảo qua Minh Trạ, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Lâm Lang vốn là đại cung nữ bên cạnh tam công chúa, thường xuyên đi theo tam công chúa tiến cung, may mắn được nhìn thấy Minh Trạ vài lần, bỗng nhiên hiện tại thấy thái tử điện hạ cải trang đến đây, nàng suýt nữa đã kinh ngạc mà ngất xỉu. Minh Trạ đưa ngón trỏ đặt lên môi, làm ra dấu hiệu giữ im lặng. Lâm Lang âm thầm hít sâu vài hơi rồi mới nơm nớp lo sợ dẫn bọn họ đi.

Đến phòng của công chúa, ma ma mặc thanh trù sam y đứng bên ngoài, vẻ mặt tức giận, ánh mắt chua ngoa cay độc dừng trên người của Lê Băng, chất vấn Lâm Lang, “Vì sao hạ nhân cũng đi theo vào đây?”

Vẻ mặt biến sắc của Lâm Lang chưa kịp che giấu, nàng thấp giọng nói, “Lệnh hần đứng bên ngoài chờ là được rồi.”

Kỳ thật tam công chúa cũng không mắc bệnh nặng gì cả, tối hôm kia dùng cơm xong thì bị phong hàn, khẩu vị hơi khó chịu một chút, vì là hoàng thất quý nữ nên liền gọi ngự y. Thật ra nàng còn có một chút tâm sự, đã suốt ba tháng không được gặp phò mã, mặc dù Ôn Trường Phong xuất thân từ Quốc Công phủ, bất quá trong phủ của hần do kế mẫu chấp chưởng nội vụ, phía trên có mấy thúc thúc, phía dưới hơn mười thứ đệ thứ muội, cũng không thật sự dư dả, chẳng có bao nhiêu bạc để hối lộ cho ma ma của phủ công chúa.

Tam công chúa đang mệt mỏi nằm trên giường đọc sách, hương thơm của hoa bách hợp nhẹ nhàng phiêu lãng trong bình huân bằng cẩm thạch, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ, tam công chúa vội vàng buông sách xuống, một đôi mắt đẹp nhìn ra cửa, mang theo vài phần ngưng ngùng cùng với vài phần vui sướng. Khi ánh mắt kia từ trên người của Ôn Trường Phong lướt sang Minh Trạ, mặc dù tránh không được mà giật mình đôi chút, nhưng tam công chúa vẫn biểu hiện tố chất cao quý của hoàng thất, tao nhã vén lên tấm chăn đắp trên chân, vội vàng đứng dậy, ma ma bèn cau mày muốn ngăn cản, “Điện hạ, thỉnh chú ý dáng vẻ, cho dù nhớ mong phò mã thì cũng nên để phò mã thỉnh an điện hạ trước mới đúng.”

“Mau cầm miệng đi.” Tam công chúa đỏ bừng hai má, mắng ma ma một câu, khi thị nữ hầu hạ nàng mang nhuyển hài thì Minh Trạ đã lên tiếng trước, “Tam tỷ tỷ không cần đa lễ, ta nhàn rồi đến vô sự, nghe nói tam tỷ không khỏe cho nên cùng tam tỷ phu đến đây thăm tỷ. Không quấy nhiễu tỷ tỷ dưỡng bệnh chứ.”

Tam công chúa mỉm cười thỉnh Minh Trạ an tọa, dịu dàng nói, “Chẳng qua mấy ngày nay khẩu vị không

tốt, cũng chẳng có gì đáng ngại, làm cho thái tử lo lắng rồi.” Lệnh thị nữ pha trà, trong lúc đó còn nhanh chóng tranh thủ nhìn Ôn Trường Phong bằng vài ánh mắt chứa đầy hàm súc

Ôn Trường Phong cười nói, “Điện hạ, vi thần cùng thái tử từ trong cung ra đây, thái tử điện hạ vẫn chưa dùng ngọc thiện.” Một câu liền chứng tỏ Ôn Trường Phong rất nhạy bén.

Tam công chúa thấy Minh Trạ không có ý từ chối, trên mặt càng thêm vui mừng, vội vàng phân phó, “Dọn ra một bàn tiệc tốt nhất, với lại, lần trước phụ hoàng có thưởng rượu Đồ Tô, đem hâm nóng đi. Để cho tiểu trù phòng dọn lên vài món điểm tâm.” Phân phó xong, mỉm cười nói với Minh Trạ, “Tuy rằng vùng về một chút, nhưng cũng thỉnh thái tử ném thử mấy món trong phủ của ta.”

“Nghe tam tỷ phân phó, ta thật sự có chút đói bụng.” Minh Trạ quét mắt nhìn ma ma mới vừa lăm lăm uy phong thì nay hoàn toàn mất sạch uy phong, thần nhiên nói, “Trước tiên nhốt bà ta lại.”

Nữ nhân kia lập tức quy xuống đất, còn định khóc lóc cầu xin cái gì đó thì đã bị Lê Băng bóp miệng, nức nở nói không nên lời, còn chảy ra rất nhiều nước miếng, đôi mắt đỏ hoe cùng khuôn mặt mang theo khẩn cầu nhìn tam công chúa. Tam công chúa vén tóc xoay sang chỗ khác, cũng không nói gì, nữ nhân kia liền nhanh chóng bị lôi ra ngoài.

Tam công chúa ngược lên đôi mắt ửng đỏ, phát phát tay, ra hiệu cho bọn thị nữ lui ra rồi mới miễn cưỡng cười nói, “Lý ma ma nhất định là không nhận ra thái tử nên lại đòi hối lộ đúng không?”

Minh Trạ vẫn chưa lên tiếng thì tam công chúa đã rơi lệ, ngượng ngùng nói, “Nhắc đến thì thật sự khó có thể mở miệng, dù sao ta cũng là kim chi ngọc diệp, sau khi xuất giá cũng có phủ đệ có của hồi môn. Chẳng qua quy củ của triều đình, phò mã phải ở trong phủ của mình, không được công chúa tuyên triệu thì không thể được yết kiến. Lý thị là nhũ mẫu của ta, công chúa tuyên triệu phải được ma ma đồng ý mới được, vì vậy mỗi khi ma ma gặt đầu thì ta mới được gặp phò mã. Con người đều có lòng tham, ta phải ban cho vài món, phò mã cũng phải hối lộ, một tháng có thể gặp mặt một lần là quá tốt rồi.”

“Vì sao tam tỷ không nói với phụ hoàng?”

“Mấy chuyện này thì làm sao nữ nhi có thể mở mồm mà nói. Vả lại, công chúa nào cũng sống như vậy. Tùy tiện mở miệng, không chỉ đắc tội ma ma, mà còn có thể bị đưa vào Tông nhân phủ để răn dạy, đời này sẽ không còn thể diện mà gặp người ta.” Tam công chúa đỏ mặt, trong mắt còn mang theo lệ, nhỏ giọng cả giận, “Thái tử, ngài không phải ngoại nhân, ta cầu ngài, lần này nếu đã để ngài gặp được, xin ngài hãy giúp ta đuổi đi Lý thị.” Bình thường bởi vì mặt mũi nên sẽ không xử lý nhũ mẫu của mình, Lý thị ương ngạnh như vậy, tam công chúa đã sớm chán ghét muốn vứt bỏ bà ta, đương nhiên không muốn buông tha cơ hội này, vì vậy bèn lên tiếng nhờ Minh Trạ.

“Chuyện nhỏ thôi.” Minh Trạ hòa nhã nói, “Quy củ cũng là do con người định ra, chỉ cần hủy bỏ quy củ này, để cho phò mã dọn vào phủ của công chúa, phụ thê làm sao lại ở riêng lâu dài như thế cơ chứ. Các tỷ tỷ là nữ nhân, da mặt đương nhiên mỏng, cứ để ta nói với phụ hoàng. Xưa nay phụ hoàng luôn yêu thương các công chúa, nhất định sẽ không thể không đồng ý.”

Tam công chúa nghe lời này của Minh Trạ, bất chấp thể diện và e lệ, nằng nói một cách cảm kích, “Nếu thật sự có thể là như thế thì đây là phúc phận của các công chúa.”

Ôn Trường Phong nhân cơ hội dùng khăn lau nước mắt cho công chúa, trên khuôn mặt dịu dàng của công chúa lộ ra vài thần sắc thần nhiên. Minh Trạ thăm than, nói tóm lại, người này thật sự rất có nhân lực.

Vô duyên vô cớ Minh Trạ lại đột nhiên nghĩ đến việc cải thiện hoàn cảnh hôn nhân của các công chúa.

Tôn thất là một quần thể rất đặc thù, nay hoàng tử đã chết hết, Phúc thân vương cả nhà tuyệt tự, trong triều có một Thận thân vương, là hoàng đệ của Tiên đế, đức cao vọng trọng. Còn những người có huyết thống khác thì xa hơn ba đời, vương tước không còn tồn tại nên bị hạ xuống thành tôn thất bình thường.

Như vậy các công chúa trở thành đại diện chủ yếu của tôn thất, công chúa gả cho hào môn, cũng không chỉ đại diện cho một mình thể lực của phủ công chúa. Minh Trạ được lập làm thái tử, hẳn lại không phải là nhi tử của Phượng Cảnh Kiên, đương nhiên quan tâm đến các công chúa sẽ bày tỏ lòng thành của hắn. Hắn đã sớm nghiên cứu tình cảnh của các công chúa, cũng cảm thấy khó có thể tưởng tượng được sự uất ức của các phò mã lại tồn tại như thế.

Thảo nào người bình thường nguyện thú quận chúa chứ không ai muốn thú công chúa, rất uất ức a. Trong xã hội phụ quyền, phò mã thật sự là một quần thể đặc thù hết sức đáng thương, đủ loại uất ức, còn không bằng tiểu thiếp bình thường của nhà người ta.

Minh Trạm luôn luôn chờ một cơ hội, nhưng đang yên đang lành thì đánh rắm được cái gì, mọi người rất thích ứng với chế độ này, nói như vậy, hắc ló đầu để làm chi? Nhân quá không có chuyện làm hay sao? Mà nay Ôn Trường Phong rốt cục đưa đến cơ hội tốt như vậy để hắc có thể thi ân cho người ta. Minh Trạm làm sao có thể buông tay? Bằng không với bản tính không có lợi cần gì phải dậy sớm của hắc thì hắc cần gì đi theo Ôn Trường Phong đến phủ của công chúa? Lại nhân rồi đòi ra mặt thay cho tam công chúa như vậy?

Bất quá mặc dù Minh Trạm tính toán rất tỉ mỉ nhưng lại không ngờ vì hành động của mình mà dẫn đến tranh chấp lễ nghi kéo dài tận mấy tháng trời.

Sử học gia sau này đã phát hiện ra được một sự thật: Võ đế đối với nữ nhân có một loại đồng cảm đặc biệt, ở niên đại đó, hắc đề cao địa vị của nữ nhân, giải phóng đủ loại trói buộc gông cùm xiềng xích cho nữ nhân. Thậm chí có người còn nói, Võ đế thật sự xứng đáng là bằng hữu của các nữ nhân. fynnz.wordpress.com

Đương nhiên có lẽ vì bản tính khoan dung và tín nhiệm đặc thù của Võ đế đối với nữ nhân, cho nên khi Võ đế tại vị vẫn luôn cùng Văn Duệ thái hậu thương nghị quốc sự rất nhiều lần. Chuyện này cũng gián tiếp làm cho Văn Duệ thái hậu độc chiếm quyền to sau khi Võ đế thoái vị, ngay cả Văn đế cũng không thể chống lại.

174. Chương 174: Hoàng Đế Nan Vi (12)

Minh Trạm dùng ngọc thiện ở phủ của tam công chúa, còn nói cười một lúc thì mới đứng dậy cáo từ hồi cung, không cần Ôn Trường Phong đi theo. Phụ thể người ta cũng tương tự như ngư lang chức nữ ở trên trời. Tuy ngư lang chức nữ một năm gặp nhau một lần, nhưng bọn họ cũng xem như một tháng mới được gặp một lần. Minh Trạm xưa nay là người hiểu ý, làm sao có thể nỡ lòng nào trì hoãn thời gian quý giá của đôi tiểu uyên ương luyến ái này.

Trở lại hành cung, hắc đi ngâm mình xuống ôn tuyền.

Từ nhỏ Minh Trạm đã thích hưởng thụ, con người mà, cũng nên hưởng thụ một chút, trời lạnh hắc sẽ thúc giục Phượng Cảnh Kiên đến hành cung, sau đó hắc chiếm cái hồ số hai, vừa rộng rãi vừa thoải mái, mỗi ngày ngâm mình, khiến cho da dẻ bóng loáng nhẵn mịn, hơn nữa hắc còn rất biết cách bồi dưỡng thân thể, khuôn mặt hơi tròn trịa, trong trắng ửng hồng, mặc vào bộ xiêm y bằng da tinh xảo, toát lên vẻ phú quý bóng loáng.

Ngay cả Phượng Cảnh Kiên thỉnh thoảng cũng nhịn không được mà nựng mặt Minh Trạm, cảm giác này thật là kỳ diệu a. Đáng tiếc tên yêu nghiệt kia lại chiếm dụng tiểu hài tử hảo hảo của nhà hắc, mỗi khi Phượng Cảnh Kiên nghĩ đến bản mặt dày si mê của Minh Trạm đối với Nguyễn Hồng Phi thì lại muốn học máu.

Thật là không có tiền đồ, trên tay dùng sức nhéo một chút khiến cho Minh Trạm kêu đau, “Sờ là được rồi, nhéo nát mặt ta thì coi chừng tiểu Phi Phi nhà của ta đau lòng đó.”

Phượng Cảnh Kiên vốn có tâm lý tố chất tốt, đã quen với loại xưng hô ghê tởm buồn nôn này, kéo hắc ngồi xuống bên giường rồi hỏi, “Tam công chúa thế nào?”

“Không có gì đáng ngại, chúng ta cùng dùng ngọc thiện, ta thấy tâm tình của tam tỷ tỷ rất tốt, ăn một bát cơm. Nghe nói lúc trước chỉ ăn có nửa bát. Có lẽ là có chúng ta, nhiều người cùng ăn nên khẩu vị của nàng tốt hơn.” Minh Trạm mang theo vài phần phần nộ, “Chẳng qua nữ quan ở phủ công chúa quá kiêu ngạo, dùng khẩu khí giáo huấn để nói chuyện với phò mã, muốn gặp tam tỷ tỷ mà phải hồi lộ. Lũ ma ma chết tiệt, tha hóa...”

Phượng Cảnh Kiên trách mắng, “Có phải người bị ngứa miệng đúng không, đây là lời nói mà thái tử có thể nói hay sao?”

“Ta chỉ nói với phụ hoàng thôi mà.” Minh Trạh hừ hừ hai tiếng, “Bên ngoài ta cư xử rất nhã nhặn. Ta nghe nói tam tỷ tỷ và phò mã một tháng chỉ có một hai lần gặp mặt, phụ hoàng nói xem, có phu thê nào như vậy hay không. Đại tỷ tỷ và tam tỷ tỷ xấp xỉ tuổi nhau, hai người thành thân một trước một sau, đều là cùng năm. Hiện tại tỷ tỷ đã có hai nhi tử một nhi nữ, trong khi tam tỷ còn chưa có động tĩnh. Phụ hoàng không nôn nóng được làm ngoại công hay sao?”

“Được rồi, có chuyện thì nói thẳng, ở trước mặt ta mà còn quanh co lòng vo?” Gõ đầu Minh Trạh một cái.

“Ta cảm thấy các công chúa như vậy rất uất ức. Giống đại tỷ, tuy rằng nàng chỉ là Quận chúa, nhưng nàng lại có tiếng nói ở Vĩnh An Hầu, cho dù đó là bên chồng của nàng. Nay tam tỷ tỷ ở chính phủ công chúa của mình, vậy mà phải đợi ma ma gặt đầu mới được.” Minh Trạh bỗng nhiên nghĩ đến lời đánh giá của Cổ Mẫu đối với nhũ mẫu trong Hồng Lâu Mộng, thật sự là nói trúng tim đen, Minh Trạh tiếp tục lên tiếng, “Có lẽ đám ma ma này cảm thấy chính mình nuôi lớn các công chúa, cả đám càng vất vả thì công lao càng to lớn, vì vậy mới khinh thường chủ nhân. Công chúa khác hoàng tử, nữ nhi vốn được nuông chiều, da mặt cũng mỏng, tâm địa dịu dàng, phụ hoàng, muốn ta nói thì công chúa và phò mã vốn là phu thê, tuyệt đối không có đạo lý hai người ở hai nơi. Với lại, chuyện tuyên triệu gì đó, cứ miễn đi cho rồi. Tuyên triệu như vậy sẽ làm giàu bọn ma ma, uất ức cho công chúa và phò mã, thật sự có chút vô nhân đạo.”

Phượng Cảnh Kiên kiên nhẫn nghe Minh Trạh nói xong rồi thở dài, “Người có biết chuyện Gia Thiện công chúa thời Thái Tông hay không?”

“Gia Thiện công chúa?” Minh Trạh nhớ mang máng cái tên này, trong sử sách trừ phi là công chúa đặc biệt xuất chúng hoặc là dẫn đến sự kiện lịch sử nào đó, bằng không rất ít có công chúa nào được ghi chép trong sử sách.

“Gia Thiện công chúa là tiểu nữ nhi của Thái Tông hoàng đế, được Thái Tông hoàng đế gả cho trưởng tử của Trần Quốc Công. Khi đó công chúa vẫn chưa khai phủ, vì vậy mới ở trong phủ của phò mã.” Phượng Cảnh Kiên kể lại chuyện xưa, “Gia Thiện công chúa vốn là người nhu nhược dụ ngoạn, rất hiền thực, hai năm trôi qua kể từ khi xuất giá nhưng vẫn chưa mang thai, vì vậy Trần phò mã liền nạp thị thiếp. Sau này thị thiếp sinh hạ một nhi tử, lại vọng tưởng muốn chiếm lấy danh nghĩa của Gia Thiện công chúa, Gia Thiện công chúa tất nhiên không chịu, nàng còn trẻ, sau này cũng sẽ có nhi tử của riêng mình, cần gì phải để nhi tử của thị thiếp chiếm lấy danh phận trưởng tôn của Quốc Công phủ? Sau này Gia Thiện công chúa quả nhiên mang thai, không ngờ bị thị thiếp tâm địa ác độc, hạ dược trong thức ăn của công chúa, cuối cùng Gia Thiện công chúa sinh non mà bỏ mình.”

“Thị nữ của công chúa lên rời khỏi phủ của Trần Quốc Công, đến Tông nhân phủ xin giải oan, Thái Tông hoàng đế biết chuyện thì nổi cơn thịnh nộ, phái Đại Lý tự điều tra nguyên nhân cái chết của Gia Thiện công chúa, sau đó cả phủ của Trần Quốc Công bị tịch thu tài sản và trăm đầu kẻ phạm tội.” Phượng Cảnh Kiên nhìn Minh Trạh rồi nói tiếp, “Thái Tông hoàng đế có nói, công chúa là quân, phò mã là thần, quân thần tôn ti ắt phải phân rõ. Thái Tông hoàng đế cũng có nữ nhi, từ đó về sau liền ban thưởng phủ cho công chúa, lập ra tiền lệ phò mã đợi tuyên triệu.”

“Như vậy, như vậy có hơi làm quá hay không?” Minh Trạh nói, “Cả phủ của Trần Quốc Công đều bị bại não cả sao?” Ngay cả công chúa mà cũng dám hại, đầu óc bị bệnh rồi chăng?

“Đây mới là vấn đề, địa vị của công chúa đương nhiên cao quý, nếu gả vào trong phủ của phò mã, đối mặt với khốn cảnh cũng giống như người lúc vừa được lập làm thái tử, các đại thần mặt ngoài cung kính, kỳ thật là bọn họ muốn thử sâu cạn thế nào, người có bản lĩnh đánh bại bọn họ thì bọn họ sẽ thần phục người, nếu người chỉ là kẻ bất tài thì sẽ có trò hay để xem. Công chúa gả vào nhà chồng, cả phủ có bà bà và đám hạ nhân, cũng không dễ sống chung. Giống như Gia Thiện công chúa, bên cạnh cũng chỉ có một thị nữ trung thành, nhưng cuối cùng lại bị người ta chèn ép đến mất mạng.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Thay vì nói các công chúa bất hạnh hay hạnh phúc thì tốt nhất là cứ bảo toàn sinh mạng trước vẫn quan trọng hơn. Bằng không, cho dù tịch biên tài sản và trăm đầu cả phủ Trần Quốc Công thì sao, Gia Thiện công chúa cũng không thể sống lại.”

Xưa nay nếu không đạt được mục đích thì Minh Trạh sẽ không bỏ qua, hẳn nghe Phượng Cảnh Kiên kể lại

chuyện xưa, nhưng vẫn kiên trì với ý kiến của mình, “Phụ hoàng, ta cảm thấy chúng ta nên cân nhắc một chút, công chúa và phò mã tuy có danh phận quân thần, nhưng dù sao cũng là phu thê. Gia Thiện công chúa là ngoại lệ, chúng ta hãy lật lại sử sách, ngu xuẩn giống phủ của Trần Quốc Công rất hiếm thấy, chúng ta cũng không thể vì một con sâu mà làm rầu nồi canh a. Bởi vì đối mặt là công chúa cho nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn. Có lẽ Thái Tông hoàng đế bị nóng giận cho nên mới vợ đưa cả năm. Trên thực tế, ở ngay tại đế đô, ta thấy Phúc Xương cô và Kính Mẫn cô đều sống rất tốt mà.”

“Phúc Xương có thủ đoạn của mình, nhũ mẫu của nàng đã sớm thu dọn hành trang trở về quê nhà. Sau đó trầm đăng cơ, nàng ở trước mặt trầm cầu xin ân điển, đem phủ công chúa đổi đến kế bên Bắc Xương Hầu phủ, phủ của hai người chỉ cách một bức tường, ở giữa đặt một cánh cửa là đủ. Còn thân phận của Kính Mẫn công chúa thì khác, không ai dám gây khó dễ cho nàng, phủ công chúa của nàng ở ngay đối diện phủ của Ngụy Quốc Công, nhắc chân một cái là đến cửa. Thái Dương hoàng muội thì ít lộ diện trong tôn thất, vì năm xưa trách mắng nhũ mẫu mà bị Tương Nghi bá bài xích.” Chẳng qua những nơi tốt nhất ở đế đô cơ hồ đã bị chiếm đóng, cho dù là hoàng đế thì cũng không tiện đem nữ nhi an bài ở kế bên phủ của phò mã, cho nên phải ép nhà kế bên phủ phò mã rời đi, bởi vì trên cơ bản thì kế bên quyền quý vẫn là quyền quý. Phong thái làm việc của hoàng thất quá mức bá đạo, Phượng Cảnh Kiên nói tiếp, “Chuyện này quả thật rất rối rắm, Tương Nghi bá là thân tử của Tiên đế, phò mã từng vì cứu giá mà bỏ mạng, Tiên đế cảm thấy có lỗi với Tương Nghi bá, vốn định cho nữ tử trong tộc của phò mã làm con thừa tự của Tương Nghi bá, nhưng Tương Nghi bá bảo rằng không đành lòng chia cách mẫu tử người ta nên không chấp thuận. Sau này Tiên đế phong nữ nhi của Tương Nghi bá làm An Duyệt quận chúa, rất sủng ái nàng ta. Tương Nghi bá làm việc đoan chính công bằng, ở trong hoàng thất rất có uy tín, bất quá tuổi tác đã lớn, gần đây hết lòng tin tưởng vào Phật tổ, năm trước đến Ngũ Đài Sơn lễ Phật, vẫn chưa chịu trở về.” fynnz.wordpress.com

“Ta ở đế đô cũng chưa từng gặp mặt vị cô nãi nãi này!” Minh Trạ ở đế đô không phải chỉ một năm hai năm.

Phượng Cảnh Kiên cười, “Mặc dù người ở đế đô đã được một thời gian khá lâu, nhưng Tương Nghi bá không thường lộ diện ra ngoài. Hơn nữa, năm đó Tương Nghi bá và Phương hoàng hậu đối nghịch nhau, đồng thời cũng giữ thái độ thờ ơ lãnh đạm với mẫu thân của người. Tính tình của Tương Nghi bá rất cố chấp, năm đó kỳ thật Tương Nghi bá muốn gả An Duyệt quận chúa cho phụ vương của người, bất quá Phương hoàng hậu là chỗ dựa của Vĩnh Ninh Hầu phủ, cuối cùng Tiên đế vẫn ban hôn cho Vĩnh Ninh Hầu phủ. Vì chuyện này, mà Tương Nghi bá đã khó chịu ra mặt với Tiên đế. Bà ấy là tỷ tỷ của Tiên đế, cho dù có khó chịu ra mặt thì Tiên đế cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Tương Nghi bá làm việc chú ý quy củ, là người chính trực ngay thẳng, bà ấy còn lớn hơn cả Thận Vương thúc mấy tuổi, là người có bối phận tối cao trong tôn thất. Ngay cả trầm cũng phải nể bà ấy ba phần.”

“Tương Nghi cô nãi nãi chỉ có một nữ nhi là An Duyệt quận chúa, vì sao lại muốn gả cho phụ vương cơ chứ? Vân Nam xa xôi, muốn gặp mặt cũng không tiện.” Minh Trạ cảm thấy khó hiểu.

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười một cách kỳ quái, “Tất nhiên là Tương Nghi bá luyến tiếc, chẳng qua An Duyệt quận chúa thuở bé thường hay tiến cung, đã sớm có tình ý với phụ vương của người, lúc ấy An Duyệt quận chúa đòi sống đòi chết cũng phải gả cho Cảnh Nam. Tương Nghi bá chỉ có một nữ nhi, nữ nhi đòi sống đòi chết thì đương nhiên phải thỏa mãn tâm ý của nữ nhi rồi.”

“Chẳng lẽ nữ nhân trong thiên hạ bị mù hết rồi hay sao? Phụ vương của ta ngoại trừ tướng mạo không tệ thì tính tình rất là vớ vẩn.” Minh Trạ sục sục hỏi, “Không ngờ khi hấn còn trẻ lại đào hoa đến thế.”

Phượng Cảnh Kiên cười một cách xấu xa, “Rất đào hoa.”

“Có lẽ đám nữ nhân đó đều là tóc dài não ngắn.” Nghe Phượng Cảnh Kiên miêu tả xong, trên cơ bản Minh Trạ đã có vài phần nắm chắc về tính cách của Tương Nghi đại công chúa, lại hỏi, “Có phải An Duyệt quận chúa gả cho Định An Hầu hay không? Ta nhớ rõ hình như có một năm thám hoa có xuất thân từ Định An Hầu phủ thì phải?”

“Trí nhớ không tệ.” Phượng Cảnh Kiên cười, “Tài học và đạo đức của Trịnh Khai Tuấn cũng không tệ.”

“Nếu người muốn động vào quy củ của phủ công chúa thì người phải thuyết phục cho được triều thần và Tông nhân phủ, xưa nay Thận Vương thúc dễ ăn nói, nhưng về phần Tương Nghi bá thì luôn coi trọng quy củ, bà ấy lại đức cao vọng trọng, bình thường hay xung đột vài câu, quả thật không có cách nào đối với bà

ấy.” Phương Cảnh Kiền phân tích cho Minh Trạ, Minh Trạ tiếp lời, “Đúng vậy, hưởng chi mẫu thân của ta và khuê nữ của bà ấy lại là tình địch.”

“Người đừng nhắc đến chuyện này ở trước mặt của Tương Nghi bá. Đã nhiều năm trôi qua, Tương Nghi bá đã là một lão thái thái, với lại, năm đó thái tử bị phế cũng là do Tương Nghi bá vì trẫm mà góp lời trước mặt Tiên đế, bà ấy là tỷ tỷ của Tiên đế, có tình cảm rất tốt với Tiên đế, Tiên đế cũng chịu lắng nghe lời của bà ấy. Trẫm có thể thừa kế ngai vàng cũng không thể không kể công của Tương Nghi bá.” Tình cảm của Phương Cảnh Kiền dành cho vị cô cô này tuyệt đối hơn hẳn đối với lão cha hoàng đế của h, “Tương Nghi bá luôn xử sự công bằng, nói chuyện có đạo lý, trẫm rất kính trọng bà ấy.”

“Ta biết rồi, ta sẽ hết lòng thuyết phục Tương Nghi cô nài nài.” Suy nghĩ của Minh Trạ dần dần lệch khỏi quỹ đạo, thậm chí, “Không biết tiểu Phi Phi của ta đang làm cái gì nhỉ?”

Tiểu Phi Phi của thái tử điện hạ đang cùng người ta ngồi bên nồi lẩu cá hoa vàng mà uống rượu.

Hơi nước nóng bốc toát ra từ nồi lẩu, sắc mặt của Mã Duy rất khó xem, đương nhiên có ai mà đẹp mặt khi ngồi uống rượu cùng khâm phạm cơ chứ? Mấu chốt là tên khâm phạm này lại là hảo hữu của h. Trước đó vài ngày phụ thân của h phụng lệnh quay về để đô truy bắt khâm phạm, không giúp được thì thôi, lại làm cho khâm phạm ngê ngàng rời khỏi đế đô.

Hoàng thất có rất nhiều tai mắt, gia tộc của bọn họ cùng khâm phạm trước kia có chút giao tình, không biết hoàng thất có hoài nghi bọn họ thông đồng với địch hay không. Lần này thái tử điện hạ bỗng nhiên muốn thuyền chuyển quân Nam Bắc, hành động này khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Nay h vừa mới tiến đến thành Hàng Châu thì đã bị cổ nhân tìm đến cửa.

Trên mặt của Nguyễn Hồng Phi đã chỉnh trang lại một chút, chân dung trên bức họa có điểm chênh lệch với khuôn mặt hiện tại của h, nay người bình thường sẽ nhận không ra h, chẳng qua tay nghề của h xuất phát từ chính Mã gia. Tuy rằng Mã Duy không có tài năng thiên phú như Nguyễn Hồng Phi, bất quá đây là gia truyền của tổ tông, h vẫn có thể nhận biết chuẩn xác. Sắc mặt của Mã Duy khi nhìn thấy Nguyễn Hồng Phi quả thật rất khó diễn tả.

Nguyễn Hồng Phi kéo ghế ngồi trước mặt Mã Duy, trên mặt cười rạng rỡ như hoa, “Sao, cổ nhân gặp mặt mà người không nhận ra ư?”

Mã Duy lạnh mặt, nhìn chằm chằm Nguyễn Hồng Phi một lúc lâu thì mới tin tưởng chính mình không hoa mắt, h cũng không nhìn lầm người. Mã Duy kinh hoàng một lúc, trước tiên đóng cửa lại, quay đầu tóm lấy Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Ta thật phục lá gan của người, người còn dám ở Đại Phụng mà làm loạn ư, người xem chúng ta đều là người chết hết rồi phải không! Mau cút đi, đừng để cho ta phải xuất ra thủ đoạn để bắt người!” Sau khi Nguyễn Hồng Phi gặp chuyện thì Mã Duy cực kỳ hận Lê thái tử. Bất quá Lê thái tử đã chết, người cũng không thể trả thù tất cả mọi người, bất cóc Hoàng thượng và Vương gia thì thế nào. Thuở nhỏ Mã Duy đã được dạy phải trung quân ái quốc. Bởi vì Hoàng thượng và Vương gia bình an, nếu không thì lúc này h đã sớm động thủ.

“Ta có chuyện chính sự muốn bàn với người.” Nguyễn Hồng Phi đẩy tay của Mã Duy ra rồi đưa cho Mã Duy một phong thư, “Đây là của thái tử đưa cho người.”

Mã Duy tiếp nhận, trước tiên hỏi một cách trịnh trọng, “Vì sao thư của thái tử điện hạ lại nằm trong tay của người?”

“H đưa cho ta trước rồi bảo ta chuyển cho người.” Đưa tay chỉnh lại phần xiêm y bị nhăn nhúm, Nguyễn Hồng Phi lại ngồi xuống ghế, bắt chéo chân mỉm cười với Mã Duy, bộ dáng ung dung hòa khí.

Chỉ đơn giản là một câu mà lại để lộ ra vô số tin tức. Vị này là phần tử khủng bố bất cóc phụ thân của thái tử, vì sao phần tử khủng bố và thái tử lại có liên hệ? Tâm tư của Mã Duy dần dần suy nghĩ xa xôi, Nguyễn Hồng Phi khẽ cười một tiếng, giống như thần phán, đoán trúng đáy lòng của Mã Duy, “Thái tử không phải loại người như người đã nghĩ.”

Hừ! Người thì biết ta đang suy nghĩ cái gì cơ chứ! Mã Duy đen mặt, nghiêm nghị kiểm tra dấu niêm phong rồi mới cẩn thận xé phong thư, lọt vào trong tầm mắt là những dòng chữ rõ ràng, Mã Duy tỉ mỉ đọc qua một lượt rồi khen, “Thư pháp của thái tử điện hạ thật không tệ.” Cuối thư có con dấu của thái tử, lúc này

Mã Duy mới tin, nhìn về phía Nguyễn Hồng Phi, “Nếu là thái tử điện hạ phân phó thì ta đương nhiên sẽ tuân theo, người đừng lộ ra thân phận là được.”

“Biết rồi, người có thể xưng ta là Đổ tiên sinh.”

Không biết vì sao mỗi khi nghe Nguyễn Hồng Phi nói chuyện thản nhiên như vậy thì Mã Duy lại nổi nóng, trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, “Cẩn thận một chút đi!” Cuối cùng lại hung tợn thêm một câu, “Đàng hoàng một chút!”

“Ta hơi đói bụng, đến chính Ngọ chưa? Không bằng ta cùng Đại tướng quân dùng bữa?”

Vì thế, Mã Duy phải đối mặt với khâm phạm trên cùng một bàn ăn.

Luận về tuổi tác thì Nguyễn Hồng Phi lớn hơn Mã Duy một tuổi, nhưng nay Mã Duy đã là trung niên hán tử mặt mày trầm ổn dày dặn phong sương, còn Nguyễn Hồng Phi vẫn da dẻ hồng hào, phong nhã vô song. Nếu đưa ra so sánh thì lòng tự trọng của Mã Duy lập tức bị đả kích kịch liệt, cho dù hắn có tự tin đến cỡ nào thì cũng thấy tướng mạo của mình chẳng khác gì làm lão cha của Nguyễn Hồng Phi. Mã Duy buồn bực một lúc, trong khi Nguyễn Hồng Phi đã khua thìa như bay, con cá hoa vàng trong nồi lẩu nhanh chóng bị xơi hết phân nửa, Mã Duy lập tức gõ lên đầu thìa của Nguyễn Hồng Phi, “Ta còn chưa động thìa đây này.”

“Ta còn nghĩ rằng người nhìn thấy ta thì ít nhất cũng phải kinh hỉ kích động đến mức ba bữa cũng ăn không ngon chứ?” Nguyễn Hồng Phi thuở nhỏ đã là như vậy, người ta ăn uống rất nhanh, nhưng tư thái vẫn rất tao nhã mỹ lệ, xương cá sắp ngay thẳng như bị mèo liếm qua, đặt trên bàn tựa như một tác phẩm nghệ thuật, cực sạch sẽ. Trong khi Mã Duy vừa mới hạ đầu thìa xuống thì đã bị xương cá hoa vàng đâm vào cuống họng, dẫn đến một trận ho khan kinh thiên động địa, thậm chí Nguyễn Hồng Phi phải vỗ lưng của Mã Duy cả buổi nhưng vẫn không thể ho ra xương cá, suýt nữa đã ho trào cả lá phổi ra ngoài. Cuối cùng không còn cách nào khác, Nguyễn Hồng Phi phải lấy một bát dấm chua rồi bóp mũi Mã Duy cho hắn uống vào, lại nhét hơn phân nửa cái bánh bao thì mới có thể làm cho xương cá trôi xuống.

“Không biết ăn cá, nhưng gặp người khác ăn thì lại nóng mắt, ăn đi ăn đi, có ngày mắc xương mà chết.” Nguyễn Hồng Phi ăn sạch con cá hoa vàng, còn hưng phấn vui vẻ mà trêu chọc Mã Duy một lúc.

Mã Duy nhịn xuống cảm giác muốn học máu, nghĩ rằng bản thân mình đã nhịn Nguyễn Hồng Phi mười mấy năm, quên đi, cứ tiếp tục mà nhịn. Giao hữu sơ suất chính là kết cục này a! Nhắc tay gấp lấy một miếng thịt kho, nếu không phải vì cái thứ này thì hắn cần gì phải ăn cá a, từ nhỏ hắn đã không thích mấy thứ vụn vặt này. Nhất là thịt kho ở Nam Dương lại không tươi ngon như Tây Bắc, có thể xem là hắn thiên vị đi. Mã Duy cũng không tiếp tục so đo nữa, đang muốn đưa vào miệng thì lại bị Nguyễn Hồng Phi ngăn cản, nói, “Vừa bị hóc xương cá, vì sao còn ăn mấy thứ mặn như vậy?” Sau đó bèn phân phó người chuẩn bị vài món điểm tâm nhẹ.

Mã Duy hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Người ăn no chưa? Không cần khách khí với ta.”

“Ta cũng không muốn khách khí với người.” Nguyễn Hồng Phi nheo mắt cười, đuôi mắt hiện lên vài phần hào hứng, mang theo thái độ bắt bẻ, “Trừ tử của người thật sự nấu không ngon lắm, hôm nào để ta đưa người hai trừ tử khác tốt hơn, ít nhất có thể làm vài món nuốt được vào miệng.”

Mã Duy biết rất rõ con người của Nguyễn Hồng Phi, cũng hiểu biết tính nết của người này, bèn mở miệng châm chọc, “Nghe người nói chuyện thật không giống như người từng ăn thịt chuột tí nào cả?”

“Chuyện đó là chuyện khi nào vậy, người nghe ai nói, vì sao ta lại không biết?” Nguyễn Hồng Phi bày ra vẻ mặt vô tội, có chết cũng không chịu thừa nhận.

Thật ra chuyện này cũng đã xưa rồi, lúc trước khi Nguyễn Hồng Phi còn là thiếu niên, mới học vài ba chiêu thức mà đã tự tin đầy mình, hắn bắt chợt nổi hứng, dám lôi kéo Mã Duy xuất quan đi tìm hiểu tin tức của Man di, nghĩ rằng với kỹ tài ngút trời của mình cùng với võ công cái thể thì thể nào cũng lập được đại công trở về. Kết quả hai người vừa xuất quan thì bị lạc đường trên cánh đồng hoang vu ở đại Tây Bắc, vài trăm dặm không thấy hơi người, lương khô của hai người dần cạn kiệt, cũng không thể cứ thế mà chết đói, khi đó thật sự là gặp cái gì thì ăn cái đó, có một ngày Nguyễn Hồng Phi phải bắt một con chuột to béo rồi đem đi nướng, chia cho Mã Duy cùng ăn.

Sau này khi Nguyễn Hồng Phi trở về đế đô, bắt chước phong thái của công tử thế gia, tỏ vẻ ta đây, dụ dỗ các cô nương tiểu thư vì hấn mà đòi sống đòi chết, khiến Mã Duy cực kỳ chướng mắt, thỉnh thoảng vẫn lấy chuyện này ra để đả kích hấn.

Mỗi lần như thế thì Nguyễn Hồng Phi đều mở to đôi mắt hoa đào lấp lánh cực kỳ vô tội, “Có sao?” “Người đang nói đến ta đó à?” “Người có nhớ lầm hay không đó?”

Bởi vì Nguyễn công tử có bản mặt rất dễ lừa tình, đế đô từ nhỏ đến lớn đều nhất trí cho rằng: Bởi vì Vĩnh Định Hầu thế tử hăm mộ ghen tị đối với Nguyễn lang cho nên đặt điều bôi nhọ thanh danh của Nguyễn lang. Làm cho Mã Duy tức muốn học máu, thậm chí muốn người ở đế đô toàn là một lũ có mắt không trông!

175. Chương 175: Hoàng Đế Nan Vi (13)

Dưới ánh nến, Nguyễn Hồng Phi đọc thư nhà của thái tử điện hạ.

Về phần của Mã Duy, Minh Trạng hồi đáp thế này

Phi Phi thân ái, tiểu tâm can tiểu bảo bối tiểu khả ái:

(Nguyễn đại tiên đã sớm chai lỳ đối với loại xưng hô buồn nôn này, lòng mày cũng không hề cau lại mà cứ tiếp tục đọc thư)

Tuy rằng người nói với ta bộ dạng của thế tử Bình Dương Hầu cực xấu nhưng ta vẫn có chút lo lắng, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, rất nguy hiểm. Không biết Phi Phi có đứng núi này trông núi nọ hay không, phụ bạc tấm chân tình của ta? Ta ở trong cung sống những ngày như hòa thượng, người ở bên ngoài đừng hái hoa ngắt cỏ nha, tuy rằng ta không tin sẽ có người xuất chúng hơn ta, thâm tình hơn ta, độc nhất vô nhị hơn ta, bất quá ta vẫn phải nhắc nhở người một câu. Lần sau gửi thư, người vẽ cho ta xem bức chân dung của thế tử Bình Dương Hầu đi, ta thật sự muốn nhìn thấy dung mạo của người mà đã hai mươi năm người không gặp nhưng vẫn cứ luôn mồm nhắc đến.

(Nguyễn đại tiên cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng xảo quyệt ghen tuông của tiểu Minh ừ, đại tiên khẽ nhếch môi, cười một cách hiểu ý, thật sự rất an lòng)

Hấn cao hơn ta hay không? Ừm, được rồi, bất quá cái này không cần phải so sánh, người cũng biết tuổi tác của ta cũng không tính là lớn, dân gian vẫn hay nói, hai mươi ba mới hết cao. Nhà của ta cũng không có ai là quá lùn, đến năm hai mươi ba tuổi thì ta tin tưởng mình sẽ cao hơn. Đương nhiên cho dù không cao thì có sao? Cao sẽ không giàu, phải tốn thêm thuốc vải, may xiêm y cũng phí bạc, có dáng người như thế thì càng nhanh phá sản mà thôi.

Hấn giàu hơn ta hay sao? Chuyện này đại khái không cần phải nhiều lời.

Hấn tuấn mỹ hơn ta sao? Ta cảm thấy khả năng này rất thấp, nhìn bộ dáng của Bình Dương Hầu cũng không bằng phụ vương của ta, cho nên, ta cũng không cho rằng hấn có thể sinh ra nhi tử có bộ dáng tuấn tú hơn nhi tử của phụ vương ta sinh ra.

Phi phi thân ái ơi, nếu ta tượng trưng là một tiểu cây cải non mềm cao ráo giàu có tuấn tú mà người cũng không để vào mắt, ngược lại đi chung tình với một củ khoai mọc rễ thì coi chừng ta làm rau trộn khoai cho người ăn bây giờ.

(Còn biết uy hiếp người nữa kìa, Nguyễn đại tiên nhướn lông mày)

Nhắc đến ăn uống, sáng nay ta ăn hết một cái tiểu bánh cảo, uống hai bát cháo vú bò, lại ăn ba cái bánh nướng thịt bằm, có phải người cảm thấy rất lạ là vì sao ta lại ăn nhiều đến thế đúng không? Thiếu chút nữa ta đã bị đám lão hồ ly kia chọc cho tức chết rồi!!!

(Nguyễn đại tiên khe khẽ thở dài, người ta nếu tức giận thì sẽ ăn không ngon, sẽ tuyệt thực, còn Minh Trạ mà càng tức thì ăn càng ngon, thật là hiếm thấy, ăn như thể bao tử không đầy, e rằng tiểu tử này lại béo a....béo a.....béo a.....Nguyễn đại tiên lâm vào trí tưởng tượng vô hạn về cái sự béo ú của Minh Trạ....)

Người nhất định cũng biết chuyện tệ nạn ở phủ công chúa đúng không, hoàn cảnh của phò mã còn tệ hơn cả tiểu thiếp nhà người ta, các công chúa phải cúi đầu với nữ hầu, máu chính nghĩa tràn ngập trong con người của ta bắt đầu rục rịch, gặp chuyện bất bình phải rống một tiếng! Kết quả, cả triều đều la ó phản đối.

Một đám hồ đồ!

Lúc ấy ta chỉ hận không thể may lại mấy cái mồm chó của bọn họ mà thôi, ha ha, người nhất định nghĩ rằng ta đang nổi cơn thịnh nộ đúng không?

Người đoán sai rồi, ta đã dùng kế ai binh, ngay tại đương triều khóc lớn một trận, làm cho tất cả bọn họ đều sợ xanh mặt.

Kỳ thật không chỉ dọa các đại thần mà ngay cả Phượng Cảnh Kiên cũng bị giật nảy mình.

Đối mặt với sự phản đối của quần thần, Minh Trạ ở ngay tại đương triều khóc rống một trận, thúc giục tâm can gào khóc, khiến đám đại thần đang cãi nhai tranh luận đều há hốc mồm.

Cái gì, cái gì đang xảy ra thế này? Chúng, chúng ta chưa nói cái gì quá đáng mà? Chúng, chúng ta chỉ nói ra quy củ của tổ tiên, quân vi thần cương như thế nào, oan uổng a, chúng ta chỉ đang nghị luận mà thôi!

Bất luận chuyện gì đang diễn ra thì trước hết cứ khuyên giải an ủi thái tử điện hạ trước đã.

Vì thế, sau khi được các đại thần khuyên giải an ủi một hồi, Minh Trạ khóc chừng một lúc thì mới chịu ngừng lại, đôi mắt vẫn đỏ bừng, hắt từ ngai vàng đứng dậy, nghẹn ngào lớn tiếng nói, “Từ trước đến nay nữ nhi luôn được chiều chuộng sủng ái, các đại nhân cũng đều có nữ nhi. Hôm qua ta đến thăm bệnh ở quý phủ của tam công chúa, sau khi trở về thì thương tâm đến mức cả đêm không ngủ. Mọi người suy bụng ta ra bụng người đi, phò mã mỗi lần muốn gặp công chúa đều bị các ma ma làm khó làm dễ, ta thật sự muốn hỏi một chút, cho dù có công lao vất vả to lớn nhưng có nữ hầu nhà nào như vậy hay không! Nếu không phải là ta tận mắt nhìn thấy thì cũng không dám tin đám nô tài xưa nay ở trước mặt ta trung thành và tận tâm lại ở sau lưng mà khinh khi chủ nhân như vậy, làm quá nhiều chuyện xấu xa! Ta tự đánh giá, có lẽ nhà của ta không thể dùng được những nữ hầu như thế!” fynnz.wordpress.com

“Lúc trước các ái khanh mở miệng thì cứ Thái Tông, cứ quy củ, cứ tổ chế, đương nhiên cũng là vì suy nghĩ cho hoàng thất. Ta cũng biết tổ chế là do Thái Tông hoàng đế định ra, nhưng mà trước Thái Tông hoàng đế thì sao, Thái Tổ hoàng đế chưa bao giờ có ý để công chúa tuyên triệu phò mã, như vậy Thái Tông hạ chỉ thế này chẳng phải là làm trái ý của Thái Tổ hoàng đế hay sao?” Minh Trạ nói, “Từ trước đến nay không phá thì không xây được! Công chúa hoàng thất xưa nay tôn quý, ta nghĩ rằng cho dù là Thái Tổ hoàng đế hay là Thái Tông hoàng đế thì ước nguyện ban đầu của họ đều là suy nghĩ cho hạnh phúc và an nguy của các công chúa. Các ái khanh cũng là trung tâm vì công chúa! Nhưng ta nghĩ điều này cũng là vì chính các khanh. Bởi vì dù sao thì hoàng thất cũng sẽ kết thân với các khanh, nói thô tục một chút thì chẳng phải các khanh cũng hy vọng có tôn tử mang huyết thống một nửa hoàng thất hay sao?”

“Nói tới nói lui, ta là vì người nào mà làm như vậy? Nhi tử của công chúa cũng không phải họ Phượng a! Ta suy nghĩ, nếu hôm nay Thái Tông hoàng đế khỏe mạnh, nhìn thấy lòng thành của hân bị đám nô tài đập nát như vậy, không biết sẽ có tâm tình thế nào?” Minh Trạ bất chợt đầm ngực khóc rống, “Dù sao lòng của ta cũng đã nát cả rồi.” Kỳ thật nói nhiều như vậy nhưng chỉ cần một câu đã đủ đả động lòng người.

Nhi tử của công chúa không phải họ Phượng, có ai lại từ chối có tôn tử mang huyết thống của hoàng thất hay không, vài gia tộc có tân phò mã đều đứng ra, mở miệng nói, “Điện hạ anh minh, đúng là nên cách tân. Điện hạ mang tình cảm thù tặc đối với công chúa, chúng thần chờ mong cũng không kịp.”

Phùng Thiệu Minh cũng phụ họa, “Có chút điều nô thật sự đáng giận, phải nghiêm trị!” Nhà của hân và nữ hầu quả thật có ân oán. Huống hồ hiện tại lão bà của hân là quận chúa, nhưng đợi sau khi tiểu cữu tử đăng cơ thì nhà của hân cũng sẽ tăng cấp một bước lên trời, đến lúc đó lão bà của hân cũng chẳng thoát

khỏi cái hàm công chúa. Hiện tại nhà hần đang trải qua cuộc sống hằng ngày thoải mái dễ chịu, nhưng đến lúc lão bà thăng chức thì mọi người sẽ phải ở riêng?!! Như vậy làm sao nuốt cho nổi!”

Tuy rằng còn có âm thanh phản đối, nhưng dù sao cũng đã nhỏ bớt, Minh Trạh bưng mặt khóc, “Hôm nay ta thật sự bị thương đến cực điểm, không còn sức lực để tiếp tục nghị luận, những chuyện còn lại thì mai nói sau.” Bãi triều, Minh Trạh lau mặt hết ba lần, thoa được cao lên bông mắt để giảm sưng, bởi vì khi lâm triều thật sự tổn sức, cho nên ăn điểm tâm cũng nhiều hơn bình thường.

Thật sự là thần nhân mà.

Phượng Cảnh Kiên thấy Minh Trạh hùng hực ăn giống heo, hần bèn cố ý gấp cho Minh Trạh một miếng bánh rán rồi cười nói, “Hôm nay đúng là tốn kỳ công, người học chiêu này từ ai vậy?” Nói khóc liền khóc, hoàn toàn không hề có dấu hiệu báo trước, hơn nữa còn khóc rất thảm thương, không phục cũng không được.

“Lưu Bị a.” Minh Trạh nói, “Sự tình liên quan đến quy củ của tổ tiên, phân rõ phải trái là chuyện không dễ, đành phải lấy nước mắt để đả động lòng người. Ta thấy Lưu Huyền Đức Lưu hoàng thúc am hiểu cách động lòng người, ta chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi.”

“Vậy người còn không nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng mà quyết định chuyện này đi.”

“Không phải còn có Tương Nghi cô nãi nãi hay sao? Chẳng phải phụ hoàng đã bảo bà ấy sắp trở về ư, bà ấy là người đức cao vọng trọng trong tôn thất, ta muốn nghe ý kiến của bà ấy một chút.” Minh Trạh nuốt thức ăn xuống cổ, lại nâng lên một bát cháo, “Có được sự ủng hộ của trưởng bối thì mới tính là viên mãn.”

“Coi như người chu toàn.” Phượng Cảnh Kiên cười một cách hài lòng, đối với hoàng đế, chỉ chu toàn một mặt là không được.

Vì sao Minh Lễ lại thua Minh Trạh, cũng không phải chỉ số thông minh của hai người cách xa nhau, mà chính là Minh Lễ không thể nói một chữ Không, hần quen nghe theo sự phân phó của Phượng Cảnh Nam. Có lẽ Phượng Cảnh Nam thích nhử tử ngoan ngoãn như vậy, đáng tiếc, người như thế thì không thể gánh vác Trấn Nam Vương phủ.

Vì sao Minh Trạh không quyết định chuyện này ngay lúc lâm triều?

Mọi người đều nói hoàng đế độc đoán, kỳ thật lời này hoàn toàn là lừa người. Trên đời này, cho dù là hoàng đế thì cũng không thể không để ý đến chữ Lý, đương nhiên hoàng đế có thể Nghịch lý, nhưng hoàng đế như vậy thì có thể ngồi trên ngai vàng được bao lâu?

Cuối cùng, ai là kẻ chống lại hoàng đế? Tính từ thời Hạ Thương Chu, có bao nhiêu hoàng đế có thể ngồi lên từ đầm lầy? Thương Canh là Hạ chư hầu, Chu Văn Vương là Thương chư hầu....Triều đại thay đổi, cũng không phải chân chính diệt vong trong tay của dân chúng mà ngược lại đa phần là diệt vong trong tay quyền thần.

Cho nên mới nói, cho dù hoàng đế thì cũng phải phân rõ phải trái, nếu không phân rõ phải trái mà cứ cố chấp bướng bỉnh, quân xem thần là cỏ rác, thần xem quân là thù địch, như vậy chính là quân bức thần phản. Chẳng những phải giải thích mà còn phải giải thích thế nào cho người ta tâm phục khẩu phục, phải cho bọn họ cam tâm tình nguyện làm theo ý của người, mà không phải là quân thần làm theo mệnh lệnh của hoàng đế.

Minh Trạh không rèn sắt khi còn nóng chính là vì khối sắt này vẫn chưa đủ nóng. Người đọc sách từ thuở nhỏ được thánh nhân dạy dỗ, từ đường trong nhà đặt bài vị tổ tiên, đương nhiên dám đại thần quyền cao chức trọng ở điện kim loan không phải hạng người cổ hủ, nhưng chuyện này là Minh Trạh đề nghị, Phượng Cảnh Kiên không nói một chữ nào, lúc này là trung thành với thái tử hay là chờ Hoàng thượng lên tiếng? Cho nên những âm thanh phản đối có vẻ đặc biệt âm ỉ.

Đầu tiên, Minh Trạh cũng không muốn được chấp thuận một cách nhanh chóng, nếu hần vừa nhắc đến mà đã lập tức được bá quan ủng hộ, như vậy mười mấy năm làm hoàng đế của Phượng Cảnh Kiên xem như uống phí. Về đám triều thần, đương nhiên sẽ có người bắn khoăn, bọn họ muốn đầu tư vào thái tử, đây là quân vương tương lai, vinh hoa phú quý tương lai đều nằm trên người thái tử. Nhưng mấu chốt hiện tại

chính là thái tử vẫn chưa làm hoàng đế, trong khi bọn họ nay Tần mai Sở, ở ngay dưới mí mắt của Hoàng thượng mà lại đầu nhập vào thái tử thì sẽ khiến Hoàng thượng nghĩ như thế nào?

Thiên tử giận dữ, chưa bàn đến chuyện đầu rơi máu chảy, chỉ cần tước quan bãi chức, ném người vào nơi hoang vu là đủ, hậu quả kiểu này cũng không phải tất cả mọi người có thể gánh vác.

Bất quá chuyện của công chúa lại không giống như triều chính.

Có một bộ phận không cần lo lắng đến việc sẽ bị tước quan bãi chức, chính là gia tộc của phò mã. Dù sao cũng có quan hệ thông gia với Hoàng thượng, bình thường Hoàng thượng không nể mặt phò mã thì cũng phải nể mặt công chúa.

Mà những người này bị Minh Trạ nói trúng tâm tư: Bọn họ cực kỳ mong chờ công chúa sinh nhi tử.

Suy nghĩ như vậy rất bình thường, tỷ như những gia tộc đang dần dần bị giảm tước vị, nếu có một tôn tử mang huyết thống hoàng thất xuất hiện thì tước vị sẽ được kế thừa, hơn nữa, nhi tử của công chúa cũng có thể được ban thưởng tước vị.

Đối với một thượng chủ gia tộc mà nói thì công chúa sinh nhi tử là chuyện không còn gì tốt hơn.

Chuyện này lại không liên quan đến vấn đề chính sự, vì vậy gia tộc phò mã rất ủng hộ đề nghị của Minh Trạ, chỉ cần bọn họ dâng tấu chương tại đương triều, như vậy tiếp theo bọn họ sẽ bắt đầu xuất lực, tỷ như tìm vài bằng hữu thân thích, nói vài câu tốt đẹp, cho dù những người này không thể chân chính ủng hộ Minh Trạ ngay trên triều đình nhưng ít nhất ở trong lòng cũng không phản đối chuyện này.

Trong khi Minh Trạ còn có chiêu thứ hai.

Chiêu thứ hai này cũng nhanh chóng tiến đến.

Năm ngoài Tương Nghi đại công chúa đến Ngũ Đài Sơn lễ Phật hai năm rồi cực cũng đã trở về đế đô.

Tương Nghi đại công chúa còn lớn tuổi hơn cả Ngụy thái hậu, nay đã gần bảy mươi, tóc trắng như tuyết, mặt mày mang theo một chút đậm mạc nghiêm trang. Bà ấy cùng Ngụy thái hậu có quan hệ cực kỳ tốt, trở về đế đô nghỉ ngơi một ngày liền dâng thẻ bài để tiến cung thỉnh an Ngụy thái hậu.

Ngụy thái hậu không chịu nhận lễ của Tương Nghi đại công chúa, Tương Nghi đại công chúa chưa kịp hành lễ thì Ngụy thái hậu đã tiến lên dìu lấy, thấy thần sắc của Tương Nghi đại công chúa vẫn minh mẫn tươi tỉnh thì Ngụy thái hậu thật sự vui vẻ, cười nói, “Tỷ tỷ, muội đã sớm mong chờ tỷ tỷ quay về. Muội nghe Hoàng thượng nói hôm qua tỷ tỷ mới về đến đế đô, đường xá xa xôi như vậy, vì sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày?”

“Không sao, ta đi đứng rất khỏe.” Tương Nghi đại công chúa tiếp nhận tách trà từ tay của cung nữ, uống hai ngụm rồi nói, “Muội có khỏe không?”

“Hảo, hảo.” Ngụy thái hậu đưa trà đưa điểm tâm, “Tỷ tỷ, tỷ thích ăn bánh đậu xanh do muội làm nhất, nào, nếm thử đi.”

Tương Nghi đại công chúa thở dài, “Muội từng tuổi này rồi mà còn đích thân đi làm điểm tâm, như vậy trừ phòng còn tác dụng gì nữa? Chúng ta cũng không phải ngoại nhân, muội như vậy thì ta ăn cũng chẳng vô.”

Ngụy thái hậu rất cao hứng, toàn thân sáng khoái, không ngừng cười ha ha, “Muội cả ngày nghỉ ngơi chẳng có chuyện gì làm, xem như rèn luyện thân thể một chút. Hiện tại ngay cả Hoàng thượng cũng không được ăn điểm tâm muội làm, chỉ làm cho một mình tỷ tỷ mà thôi.”

Tương Nghi đại công chúa nhin không được mà nở nụ cười, trước tiên cầm lấy miếng bánh do Ngụy thái hậu đưa qua, tỷ muội hai người cùng ăn điểm tâm.

Đợi đến giờ Ngọ, Phụng Cảnh Kiền dẫn Minh Trạ đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hậu và vấn an Tương Nghi đại công chúa. Có thể nhìn ra địa vị của vị công chúa này rất đặc biệt, Phụng Cảnh Kiền vô cùng thân thiết giới thiệu Minh Trạ với Tương Nghi đại công chúa, “Bá bá, đây là Minh Trạ. Tiếc là bá bá đi lễ Phật bên ngoài nên không tham dự đại điển sắc phong Minh Trạ làm thái tử.”

Tương Nghi đại công chúa định đứng dậy chào thì Minh Trạm đã nhanh nhẹn cúi người hành lễ, mở miệng nói, “Bái kiến đại cô nãi nãi.”

Một tiếng cô nãi nãi suýt nữa đã làm cho Tương Nghi đại công chúa sựng sống lưng, Ngụy thái hậu cười ha ha, chỉnh Minh Trạm lại cho đúng, “Phải gọi là bá tổ mẫu, làm sao có thể gọi là cô nãi nãi cơ chứ. Cô nãi nãi là cách xưng hô đối với nữ nhi xuất giá về nhà mẫu thân.”

Ngụy thái hậu xưa nay ít cân não, mỉm cười nói với Tương Nghi đại công chúa, “Tỷ tỷ, kỳ thật gọi là cô nãi nãi cũng đúng.”

Nếu là người khác nói những lời này thì Tương Nghi đại công chúa nhất định sẽ nghĩ nhiều, đang nhắc nàng là ngoại nhân hay sao? Bất quá nếu do Ngụy thái hậu nói ra thì Tương Nghi đại công chúa liền tin tưởng, đệ muội này của nàng hoàn toàn chỉ là nói đùa mà thôi. Nhưng ý của thái tử là sao, ngài có ý gì? Tương Nghi đại công chúa liếc mắt nhìn Minh Trạm một cái, Minh Trạm đang giật mình nhìn Phụng Cảnh Kiền, trước kia khi nhắc đến Tương Nghi đại công chúa thì hẳn vẫn dùng xưng hô là cô nãi nãi, vì sao Phụng Cảnh Kiền không nhắc hẳn một tiếng cơ chứ? Hại hẳn mất mặt a. fynnz.wordpress.com

Phụng Cảnh Kiền mỉm cười giải thích với Tương Nghi đại công chúa, “Minh Trạm ở đế đô vài năm, bá bá ít ra ngoài nên chưa gặp mặt hẳn. Nghe nói bá bá đến đây, hẳn cứ hỏi thăm bá bá thích cái gì.”

Tương Nghi đại công chúa cũng không cảm kích, chỉ thản nhiên nói, “Phụ mẫu đều là người thông minh, thái tử điện hạ đương nhiên thông minh hơn người.”

“Ta bá tổ mẫu đã tán thưởng, mọi người đều nói như vậy.” Minh Trạm không hề tỏ ra khiêm tốn, Tương Nghi đại công chúa bị nghẹn họng, Minh Trạm cười he he rồi thêm vào một câu, “đều nói ta giống Hoàng tổ mẫu.”

Nếu Minh Trạm muốn lấy lòng ai thì chuyện đó quả thật rất dễ dàng, hướng chỉ đầu óc đơn giản như Ngụy thái hậu, bà ấy chỉ mở miệng cười lớn. Có đệ muội đơn giản như vậy thật sự tức chết Tương Nghi đại công chúa.

Bất quá phải nói tiếp, cái vận may của Minh Trạm có chút giống Ngụy thái hậu. Bằng không, Phụng Cảnh Kiền có hoàng tử lại có hoàng tôn, làm sao đến phiên Minh Trạm làm hoàng đế cơ chứ?

Tương Nghi đại công chúa cũng không suy nghĩ nhiều, bà ấy nghiêm mặt, nói với Phụng Cảnh Kiền, “Lập thái tử là quốc sách, ta là nữ nhân, cũng không hiểu nhiều, chẳng qua có một chút chuyện nhà, nghe người ta nhắc đến thì cảm thấy thật không ổn, cho nên muốn nói với Hoàng thượng một câu.”

Đó là một người thông minh, Minh Trạm âm thầm suy nghĩ, thậm chí đã đoán được Tương Nghi đại công chúa muốn nói gì, hẳn cầm lấy quả táo vừa tròn vừa đỏ, cúi đầu, nhe răng, cắn một ngụm răng rắc, vừa giòn lại vừa mềm.

Tương Nghi đại công chúa đã trịnh trọng mở miệng, “Lúc trước ta mơ hồ nghe nói Trấn Nam Vương phi dọn vào trong cung mà ở, Hoàng thượng, quy củ cung đình của chúng ta nghiêm ngặt như thế nào. Cho dù Trấn Nam Vương phi là mẫu thân của thái tử nhưng cũng không phải người trong cung, làm sao có thể qua đêm ở đây cho được? Còn nữa, nữ nhân tam tông tứ đức, tại gia tông phụ xuất giá tông phụ, Trấn Nam Vương vẫn ở thành Côn Minh, Vương phi lại ở tận đế đô xa ngàn dặm, như vậy đạo lý ở đâu?”

“Thái tử cũng không phải là tiểu hài tử cần người chiều cổ, ta nghe nói thái tử tài đức sáng suốt hơn người, chẳng lẽ còn cần mẫu thân ở bên cạnh ân cần hỏi han chăm sóc hay sao? Còn nữa, trong cung có bao nhiêu nô tài tỷ nữ, thái tử có thể chọn những người khéo léo ngoan ngoãn mà hầu hạ là được rồi.” Tương Nghi đại công chúa nhìn về phía Minh Trạm, “Ta phải nói ra những lời khiến thái tử điện hạ không thích nghe, theo lễ pháp, Vương phi thật sự không nên ở trong cung, càng không nên để Vương phi ra mặt chấp chưởng hậu cung của Hoàng thượng.”

Minh Trạm cầm quả táo đã cắn hơn phân nửa, hỏi một cách ngơ ngác, “Vậy nếu ta nhớ mẫu thân thì làm sao đây?”

“Thái tử là thái tử của một nước, phải lấy đại sự quốc gia làm trọng, lấy quy củ làm tiên phong, ngài nhớ mẫu thân thì đương nhiên có thể tuyên triệu Trấn Nam Vương phi tiến cung.” Tương Nghi đại công chúa trầm giọng nói, “Chẳng qua nếu để đệ muội quản hậu cung thì quả quyết là không ổn.”

Đôi mắt của Minh Trạng sáng lên, sắc mặt khê biến, bày ra bộ mặt ngốc nghếch, nói một cách thành khẩn, “Vậy thỉnh bá tổ mẫu tiến cung, gần đây ta thường nghe Hoàng tổ mẫu nhắc đến ngài, lão nhân gia thật sự ngày đêm trông mong ngài quay về đế đô, với lại một câu của bá tổ mẫu làm cho cái đầu hồ đồ của ta nháy mắt trở nên thông thấu, quả nhiên người đọc kinh trước mặt Phật tổ không giống người bình thường a. Nghe Hoàng tổ mẫu nói, bá tổ mẫu trước đây cũng từng vào cung chủ trì cung vụ, Hoàng tổ mẫu lại luôn nhớ mong ngài, bá tổ mẫu khó khăn lắm mới quay về đế đô, cũng nên để vãn bối chúng ta có cơ hội bày tỏ lòng hiếu thảo, ta da mặt mỏng, thỉnh bá tổ mẫu nể mặt Hoàng tổ mẫu và phụ hoàng mà ở lại trong cung một thời gian.”

Tương Nghi đại công chúa không thể không liên tục cẩn thận quan sát Minh Trạng, thảo nào tiểu tử này có thể làm được thái tử? Da mặt như vậy, miệng mồm như vậy, cái gì cần lấy cái gì cần bỏ, nháy mắt đã an bài, thật sự là nhân tài.

Tương Nghi đại công chúa còn chưa hoàn toàn chấp thuận thì mẫu tử Ngụy thái hậu và Phượng Cảnh Kiên đã mở miệng đòi giữ người.

Đối với Ngụy thái hậu thì bà ta đương nhiên càng hy vọng tỷ tỷ thân thiết của mình sẽ giúp mình lo liệu cung vụ, đối với Phượng Cảnh Kiên thì hẳn rõ ràng rất kính trọng Tương Nghi đại công chúa. Vệ vương phi đã quay về Vân Nam chủ trì hôn lễ của Minh Kỳ, Minh Trạng chủ động giao cung vụ cho Tương Nghi đại công chúa chấp chưởng thật sự vượt ngoài dự kiến của mẫu tử Ngụy thái hậu, bất quá cũng không có gì can hệ, dù sao bọn họ cũng rất vui vẻ đối với chuyện này.

Về phần Minh Trạng, vì sao phải lui một bước, đương nhiên Phượng Cảnh Kiên có thể mơ hồ đoán được, lui một bước là vì muốn tiến ba bước.

Nhượng bộ như vậy, xem ra yêu cầu của Minh Trạng nhất định không nhỏ.

176. Chương 176: Hoàng Đế Nan Vi (14)

Tương Nghi đại công chúa cũng vô cùng khó hiểu đối với lời đề nghị bà ấy ở lại trong cung xử lý cung vụ.

Dù sao Vệ vương phi mới là mẫu thân của Minh Trạng, có Vệ vương phi trấn hậu cung thì đối với Minh Trạng mới là ổn thỏa nhất.

Minh Trạng không chỉ giao ra quyền lợi cung vụ mà còn mỗi ngày đến đây ân cần với Tương Nghi đại công chúa, cho dù Tương Nghi đại công chúa không bày ra bất kỳ sắc mặt nào thì Minh Trạng vẫn cười hì hì, Tục ngữ nói, đưa tay đánh người, không ai nổi đánh trên mặt người đang nở nụ cười.

Có đôi khi tục ngữ thật sự là kết tinh trí tuệ của tiền nhân.

Dù là Tương Nghi đại công chúa thì cũng có chút thả lỏng đối với thái độ tốt đẹp này của thái tử, bèn lên lút hỏi Ngụy thái hậu, “Bản tính của thái tử là như thế sao? Trước kia ta nghe nói tính tình của hắn không được tốt, chẳng phải từng lấy gạch đập đầu tiểu tử nhà Phúc Xương hay sao?”

Ngụy thái hậu không bận tâm chuyện này nên cứ nói thẳng, “Cũng là tiểu tử của Phúc Xương gia làm việc không có đạo lý, suýt nữa lừa gạt Minh Diễm. Bên này thì nói muốn kết hôn quận chúa, bên kia thì lại làm cho nha đầu thông phòng lớn bụng, ừm, lúc ấy Minh Trạng còn nhỏ, có chút, ừm, kích động.”

Tương Nghi đại công chúa còn đang cau mày cân nhắc tính tình của thái tử điện hạ thì Ngụy thái hậu bỗng nhiên cười khanh khách, quay đầu nói với Tương Nghi đại công chúa, “Minh Trạng kể lại chuyện kia cho mọi người nghe thật là buồn cười, ôi chao, mọi người còn vui vẻ đến tận ba ngày cơ đấy.” Nói xong lại vỗ đùi cười một trận sung sướng.

Trời ạ, Tương Nghi đại công chúa cảm thấy chính mình đang cực kỳ hâm mộ Ngụy thái hậu, trên đời này làm sao lại có kẻ ngốc hưởng phúc thể này cơ chứ.

Trong khi tố chất tâm lý của Ngụy thái hậu cũng không tính là tốt, gặp chuyện thì ruột gan rối bời, khóc sướt mướt, không hề có chủ kiến, bất quá bà ấy có một ưu điểm làm cho rất nhiều người hâm mộ ghen tị: Bẩm sinh bị thô thần kinh. Khi Tiên đế còn sống, có bao nhiêu cung phi thiên kiều bá mị, tính xảo đặc sắc, đủ loại tâm địa, cân nhắc tính toán, ngay cả Phương Hoàng hậu cũng hao hết tâm lực cả đời mà vẫn hương tiêu ngọc tán. fynnz.wordpress.com

Duy nhất Ngụy thái hậu không có sự kiêu diễm như các tiểu cung nữ, bà ấy ngốc nghếch đến mức mặc dù đã sinh hai nhi tử nhưng Phương hoàng hậu vẫn không xem bà ấy là đối thủ. Nhưng bà ấy vẫn sống tốt, sống đến khi nhi tử đăng cơ, trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Minh Trạng đã tìm được cách dỗ dành Ngụy thái hậu, mỗi khi hần tiến đến thỉnh an Ngụy thái hậu thì sẽ kể cho bà ấy nghe truyện tiểu lâm. Trước kia Ngụy thái hậu không có thói quen nghe truyện tiểu lâm, nguyên nhân chủ yếu là vì những người đó có kể thì bà ta cũng không hiểu lắm, cũng chẳng cảm thấy buồn cười. Minh Trạng lại dùng những câu chuyện đơn giản thô tục ở phố phường mà dỗ dành lão thái thái vui vẻ, thử một lần quả nhiên có hiệu quả.

Nay Ngụy thái hậu cảm thấy chính mình chỉ dựa vào truyện tiểu lâm của Minh Trạng mà sống qua ngày.

Tương Nghi đại công chúa quay về đế đô vốn là một chuyện không lớn không nhỏ. Bất quá lão thái thái không chỉ trở lại, mà còn dọn vào trong cung, chấp chưởng cung vụ. Kính Mẫn đại công chúa, Thái Dương đại công chúa, Phúc Xương đại công chúa được thông báo, tỷ muội ba người bèn lấy danh nghĩa thỉnh an Ngụy thái hậu mà dắt tay nhau tiến cung thăm bá bá duy nhất của các nàng.

“Bá bá lên núi lễ Phật suốt hai năm không chịu trở về, diệt nữ chúng ta rất nhớ bá bá.” Trường hợp này thường là Kính Mẫn đại công chúa mở miệng trước, vừa thân thiết vừa không mất cấp bậc lễ nghĩa.

Phúc Xương đại công chúa xưa nay nói ngọt, cười khen một câu, “Bá bá càng ngày càng trông có vẻ từ bi.”

Thái Dương đại công chúa chỉ im lặng ngồi một bên, cũng không nói chuyện.

“Diệt nữ cũng cảm thấy tinh thần của bá bá tốt hơn so với lúc còn ở đế đô rất nhiều.” Kính Mẫn đại công chúa mang theo vài phần hâm mộ, “Trên núi thanh tịnh, lần sau bá bá đi lễ Phật nhớ gọi diệt nữ đi cùng với bá bá nha.”

Tương Nghi đại công chúa cười, “Các người bận rộn gia sự, hôm nay thú tức phụ, ngày mai gả nữ nhi, làm sao rồi đi được? Cho dù ta có kêu thì các người cũng không nhân rồi.”

Tương Nghi đại công chúa nói đùa một câu, làm cho Kính Mẫn đại công chúa và Phúc Xương đại công chúa cảm thấy đau xót trong lòng, hai người này, một người gả nữ nhi thì nữ nhi gặp bất trắc mà bỏ mạng, một người thì không thú được tức phụ trong khi nhi tử phải vào chùa, mỗi người mang trong lòng một nỗi thương tâm khác nhau. Chỉ có Thái Dương đại công chúa thì vẫn bình thản, trong lòng cảm thấy cực kỳ may mắn vì mình ra tay mau lẹ, để nhi tử thú về Thục Nghi quận chúa. Tức phụ chẳng những một hơi sinh cho nàng hai tôn tử một tôn nữ, mà tính tình cũng không tệ, quan hệ giữa bà bà và tức phụ rất tốt. Tương lai thái tử đăng cơ, phong hào của tức phụ đương nhiên sẽ tiến thêm một bước, nhi tử cũng tiến thêm một bước, ngay cả đích và thứ tôn tử cũng có thể được phong tước. Nghĩ đến việc mình thủ tiết hai mươi mấy năm, rốt cục khổ tận cam lai, khóe môi của Thái Dương công chúa nhẹ nhàng nhếch lên một đường cong rất bé.

Tức phụ được làm công chúa thì đương nhiên rất tốt, hơn nữa lại là tỷ tỷ cùng phụ với thái tử, thuở nhỏ được Vệ vương phi nuôi dưỡng, dù sao tình cảm cũng khác biệt. Vả lại, Trần Nam Vương phủ chỉ có vài nữ nhi, đương nhiên không ai hơn được Ninh Quốc quận chúa, kế tiếp liền đến phiên tức phụ của mình. Thái tử sẽ không bạc đãi Minh Diễm, bất quá chuyện công chúa khai phủ cực kỳ chết người, trước kia Thái Dương đại công chúa cũng đã khổ sở rất nhiều vì chuyện này.

Nghĩ đến đây, Thái Dương đại công chúa ôn nhu nói, “An Duyệt tỷ tỷ theo Trịnh tỷ phu đến Giang Nam, bá bá trở về có gặp Khai Tuấn hay chưa? Tiểu hài tử này thật sự là có tiền đồ, phụ phụ hai người ở đế đô, tuy trong nhà có nô tài tì nữ, nhưng dù sao cũng có đủ loại sự tình phải thu xếp. Hần thứ nhất không có phụ triều đình, thứ hai chu toàn với mọi người, thật sự là một hài tử hiếm thấy.”

Tương Nghi đại công chúa cũng chỉ có một ngoại tôn, nghe Thái Dương đại công chúa nhắc đến thì cũng khó tránh khỏi mà cảm thấy thoải mái, “Đúng vậy, ta thấy hần cao hơn hai năm trước rất nhiều, tính tình

cũng trầm ổn chính chắn.”

Thái Dương đại công chúa mỉm cười nịnh nọt, “Có lần Khai Tuấn cùng Thiệu Minh về phủ uống rượu, vội vã đến thỉnh an diệt nữ, bộ dáng nhả nhặn như vậy thật sự khiến người ta ưa thích. Để diệt nữ nói thì tính tình như vậy cũng chỉ có An Duyệt tỷ tỷ có thể dạy dỗ mà ra. Chỉ tiếc diệt nữ không có nữ nhi, bằng không thì nhất định phải đoạt Khai Tuấn làm nữ tể rồi.”

Kính Mẫn đại công chúa và Phúc Xương đại công chúa hơi cảm thấy kỳ lạ, Thái Dương đại công chúa xưa nay không hợp với Tương Nghi bá bá, vì sao hôm nay lại như thế này?

Thái Dương đại công chúa nói mấy câu, rốt cục cũng đến trọng điểm, “Thái tử rất quan tâm thủ túc, nghe nói phủ tam công chúa tuyên Thái y mấy ngày liền thì lập tức đi thăm tam công chúa. Xưa nay thái tử không thích phô trương, chỉ mặc thường phục, đám cung nô tài nhìn thấy thì khinh thường, tam phò mã ăn nói khép nép biện hộ cho thái tử nhưng cũng vô ích, rốt cục phải đưa ngân lượng thì mới gặp được tam công chúa. Chuyện này truyền ra ngoài thật sự là bẽ mặt.” Thái Dương đại công chúa lấy thủ pháp xuân thu để tóm tắt sơ lược chuyện đã trải qua. Đầu tiên, tuy thái tử mặc thường phục nhưng các người vẫn có thể nhận ra phò mã, nô tài có thể diện thì cũng là nô tài, vậy mà lại không nể mặt phò mã, còn để cho thái tử gặp phải....Thái dương đại công chúa cũng không cần nhiều lời thì cũng đã lộ rõ ngụ ý trong đó.

Kính Mẫn đại công chúa là nhạc mẫu của Minh Trạng, hơn nữa cũng có quan hệ tốt với hoàng đế tương lai, trăm lợi mà không hại, bèn tiếp lời, “Đúng vậy, gần đây diệt nữ rất ít khi ra ngoài, cũng không biết tiểu hài tử các nàng lại bị điều nô gây uất ức như vậy. Nếu không phải thái tử tận mắt bắt gặp thì ta thật không dám tin tưởng. Hầy, cũng vì quá coi trọng mà ra.”

Kính Mẫn đại công chúa được nhũ mẫu nuôi dưỡng từ bé, bắt quá quan hệ của nàng và nhũ mẫu cũng không tệ, cũng không tiện quơ đũa cả nắm bảo rằng các nhũ mẫu đều xấu xa, tiện đà thở dài, “Cũng vì tính tình của tam công chúa hơi nhu nhược, đám nhũ mẫu kia cũng thật đáng giận. Thái tử là tỷ đệ với tam công chúa, bá bá cũng biết đó, xưa nay thái tử rất bệnh vực thủ túc của mình, nhất là đối với tỷ tỷ muội muội.” Nể mặt Phúc Xương đại công chúa cho nên Kính Mẫn đại công chúa cũng không nhắc đến sự tích gạch tứ gia năm đó, ôn hòa nói, “Thái tử thấy công chúa bị điều nô quẫn thúc, lập tức trời nhũ mẫu lại. Bá bá là người có bối phận cao nhất, tỷ muội chúng ta nay đã là bà bà tổ mẫu, da mặt cũng dày, cũng chẳng có ai có thể làm chúng ta uất ức. Chẳng qua cảm thấy các nàng đáng thương, nếu tình hình vẫn như vậy thì ba vị công chúa đã xuất giá thật sự chịu không ít uất ức. Chẳng qua trong cung còn có tứ công chúa và lục công chúa vẫn còn nhỏ, cũng không thể không lo cho các nàng. Đều là kim chi ngọc diệp, công chúa khai phủ là để công chúa sống thoải mái, thái tử đau lòng tỷ muội, chúng ta đau lòng diệt nữ, chẳng lẽ bá bá ngài không đau lòng tôn nữ hay sao?”

Mẫu thân của Kính Mẫn đại công chúa là Phương hoàng hậu, bắt quá tính cách của nàng hoàn toàn khác với mẫu thân, nói chuyện chu toàn mọi mặt, làm người ta cảm thấy như mộc xuân phong, “Bảo diệt nữ nói thì thái tử thật sự là có ý tốt, cũng là vì muốn các công chúa được sống thoải mái mà thôi. Diệt nữ chỉ là nữ nhân, cũng không biết có đúng hay không? Chẳng qua từ khi nghe nói tam diệt nữ bị uất ức thì trong lòng cũng cảm thấy không tốt, càng đừng nói đến Hoàng thượng. Xưa nay Hoàng thượng cực kỳ sủng ái các công chúa, đều xem các công chúa là ái nữ của mình.”

Phúc Xương đại công chúa cũng phụ họa vài câu, nàng định khi nào có cơ hội thì làm cho thái tử cao hứng để dễ bề giải cứu nữ tử của mình ra khỏi chùa.

Tỷ muội ba người có tính toán và lập trường riêng, bắt quá đều nhất trí với nhau, các nàng đều hai tay hai chân đồng ý đối với đề nghị của thái tử.

Tương Nghi đại công chúa lại không ủng hộ ý kiến này, trầm ngâm một lúc thì mới mở miệng, “Ta cũng có nghe nói đến việc này. Chúng ta đều là công chúa, từ lúc sinh ra đời, có bao nhiêu thời gian ở trước mặt của mẫu thân, lại có bao nhiêu thời gian bầu bạn với nhũ mẫu? Khi ở trong cung, tất cả ăn mặc ngủ nghỉ đều do nhũ mẫu quan tâm lo liệu, ngày đêm làm bạn, tuy trên danh phận là chủ tớ nhưng trên tình cảm còn sâu sắc hơn cả thân nhân. Nhũ mẫu của tam nha đầu là trường hợp hiếm gặp, cho dù có đem đi trăm đầu cũng không oan uổng. Chẳng qua chúng ta không thể bởi vì một điều nô mà xem hết thấy nhũ mẫu đều là kẻ xấu? Hầy, năm đó sự từ ái của Thuận Từ phu nhân đã được thể hiện rất rõ, nếu không có nghĩa cử cao đẹp của Thuận Từ phu nhân thì e rằng Tiên đế đã sớm bị gian phi hãm hại. Hiện tại quốc thái dân

an, vì sao lại quên tình nghĩa của các nhũ mẫu năm xưa?”

Thuận Từ phu nhân là nhũ mẫu của Tiên đế, mẫu thân của Tiên đế là Hiếu Trinh hoàng hậu đã sớm qua đời, mặc dù khi ấy Tiên đế đã được lập làm thái tử, lúc đó Quyền phi trong cung được sủng ái, một lòng muốn giúp nhi tử của mình là Thuận Vương thượng vị, thường xuyên kiếm chuyện với Tiên đế, không ít lần bôi nhọ Tiên đế. Lúc ấy Phương hoàng hậu chỉ là thái tử phi, tuy rằng Tương Nghi đại công chúa không thích Phương hoàng hậu nhưng không thể phủ nhận việc Tiên đế có thể thuận lợi đăng cơ là do một phần đóng góp rất lớn từ Phương hoàng hậu, Trong một lần săn bắn, Thuận Vương bất cẩn bị ngã ngựa, một chân bị gãy, mặc dù tánh mạng không nguy hiểm nhưng lại trở thành người tàn tật.

Cho dù chưa lập thế tử thì một người tàn tật cũng không thể đảm đương trọng trách thái tử của một nước, huống chi Đức Tông hoàng đế cũng không phải chỉ có hai nhi tử là Tiên đế và Thuận Vương!

Quyền phi giận đỏ mắt, ngược lại quay sang ủng hộ ngũ hoàng tử là Tương Vương, cho dù có chết thì bà ta cũng phải kéo Tiên đế xuống ngựa.

Vì lúc ấy Quyền phi chấp chưởng hậu cung, cho dù bà ta hận Tiên đế thấu xương nhưng bề ngoài cũng không dám làm quá, tỷ như Tiên đế là thái tử, Quyền phi là thứ thiếp, hai người đã sớm đối nghịch như ô nhân kê, nhưng ở trước mặt của Đức Tông hoàng đế thì vẫn phải biểu hiện khiêm tốn nhún nhường, đối với Tiên đế mà nói thì cũng không phải chuyện khó, Tiên đế vốn có tiếng là ôn hòa. Quyền phi làm đủ mọi chuyện để tuyên triệu nhũ mẫu của Tiên đế là Thuận Từ phu nhân tiến cung thăm hỏi cuộc sống của Tiên đế, nhũ mẫu có thể diện và địa vị cực kỳ đặc biệt trong cung, Quyền phi ban thưởng ghế và thưởng trà.

Nhưng khỏe môi của Thuận Từ phu nhân vừa nhấp một ngụm trà thì liền phun máu tươi, bị trúng kịch độc, ngã xuống đất.

Mưu kế này cũng không cao minh, bắt quá mọi người đều biết tình cảm của Tiên đế dành cho Thuận Từ phu nhân. Với bản tính của Tiên đế thì tuyệt đối sẽ không vịn vào chuyện nhũ mẫu uống thuốc độc mà nói xấu Quyền phi. Tiên đế không phải người như thế.

Nhìn thấy nhũ mẫu trúng độc, Tiên đế thương tâm đến cực điểm, tuy rằng chuyện này rốt cục cũng không được truy ra ngọn nguồn, chỉ bắt một đám người chịu tội thay cho xong việc. Bắt quá Quyền phi rõ ràng là bị hiềm nghi nhiều nhất.

Cũng bởi vì vậy mà Đức Tông hoàng đế lãnh đạm Quyền phi.

Sau này Tiên đế đăng cơ, phong nhũ mẫu thành nhất phẩm cáo mệnh, hơn nữa muốn lưu nhũ mẫu ở trong cung dưỡng già, nhưng Thuận Từ phu nhân lại muốn trở về quê nhà ở Sơn Đông, cho dù Tiên đế đã dề bặt nhi tử của nàng nhưng Thuận Từ phu nhân lại từ chối, lúc ấy Thuận Từ phu nhân có nói, “Là mẫu thân thì ai cũng mong tôn tử có tiền đồ. Bắt quá không ai hiểu tử bằng mẫu, bọn họ không thuộc về nơi đó. Hoàng thượng là quân chủ thiên hạ, phải giao chức quan cho hiền thần, đừng niệm tình lão thân.” Tôn tử cũng chưa có ai làm quan hiển hách.

Sau này Thuận Từ phu nhân qua đời, Tiên đế thương tâm một thời gian dài.

Có lẽ là vì Thuận Từ phu nhân cho nên khi Thái Dương đại công chúa giận dữ với nhũ mẫu thì Tương Nghi đại công chúa đã trách cứ nàng.

Vị Thuận Từ phu nhân này chính là tấm gương cho các nhũ mẫu, hiện tại Tương nghi đại công chúa nhắc đến thì cũng có vài phần hoài niệm. Tương Nghi đại công chúa nói, “Có nhũ mẫu tốt như Thuận Từ phu nhân, đương nhiên cũng sẽ có đám điều nô như trong quý phủ của tam công chúa. Lúc trước Thái Tông hoàng đế khai phủ cho công chúa, lập ra quy củ này, đều là có dụng ý. Các nhũ mẫu cho dù có thể diện như thế nào thì cũng là nô tài, tam công chúa cũng quá hiền lành, vì vậy mới dưỡng ra đám điều nô như vậy.”

“Huống chi các người đừng quên tấn bi kịch của Gia Thiện công chúa, hiền diệu như tam công chúa, ngay cả nô tài cũng quản thúc không được, nếu thật sự gả vào phủ của phò mã, trong phủ già trẻ lớn bé, nô tài không đến một trăm thì cũng có tám mươi người, có ai đơn giản cơ chứ? Không bằng cứ sống yên ổn ở trong phủ của mình vẫn hơn.” Tương Nghi đại công chúa nói, “Các nàng được chiều chuộng từ nhỏ, nhu nhược hiền lành, chúng ta làm trưởng bối thì coi chừng bọn họ một chút, tuyệt đối không thể để bọn họ chịu khổ. Các người nói xem, ta nói như vậy có đúng hay không?”

“Những lời của bá tổ mẫu rất đúng.” Minh Trạm ở bên ngoài nghe được vài câu, hấn nhấc chân tiến vào, mỉm cười xua tay, “Bá tổ mẫu, nhạc mẫu, các cô cô đều là trưởng bối, không cần phải giữ lễ tiết. Ta vừa mới gặp Hoàng tổ mẫu, nghe nói bá tổ mẫu và các cô cô đều ở đây uống trà cho nên cố ý đến thỉnh an.”

Những lời này từ miệng của Minh Trạm luôn rất ngọt ngào, tuy rằng vài vị công chúa biết rõ chính mình không nên để thái tử điện hạ thỉnh an, bất quá Minh Trạm khách khí như vậy, lại tự xem mình là văn bối, nghe vào tai cũng thật cao hứng, tuy rằng chưa hành lễ nhưng các công chúa đều đứng dậy, Kính Mẫn đại công chúa cười nói, “Chúng ta tiến cung thỉnh an mẫu hậu và bá bá, vì sao thái tử cũng đến đây?”

Minh Trạm nháy mắt một cách tinh nghịch, “Ta có tình báo, nghe nói nhạc mẫu và các cô cô đều ở đây, đương nhiên phải tiến đến, thứ nhất là cùng trò chuyện, thứ hai là cùng dùng bữa, thứ ba thì sao, tất nhiên là phải cùng bá tổ mẫu, nhạc mẫu và các cô cô vui vẻ mới được.”

Chưa bàn đến thân phận thái tử của Minh Trạm, cho dù là nam nhân bình thường mà có thể khôi hài như hấn thì cũng không nhiều, nữ nhân dễ dàng bị cảm xúc điều khiển, đều nở nụ cười, không khí đương nhiên càng thêm hòa hợp. Trong mắt của Tương Nghi đại công chúa cũng hiện lên ý cười, đứng dậy nhường chủ vị cho Minh Trạm.

Minh Trạm biết vị đại công chúa này rất coi trọng quy củ, cho nên hấn cũng không từ chối, đợi hấn ngồi xuống, các công chúa đều tự ngồi xuống.

“Vừa rồi ta trùng hợp nghe những lời của bá tổ mẫu, quả thật là rất đúng.” Minh Trạm cười nói, “Ta nghĩ thế này, công chúa khai phủ cũng không sao, chẳng qua không tiện để cho công chúa và phò mã ở riêng. Giống nhà của nhạc mẫu và Phúc Xương cô cô đều là phủ công chúa kế bên phủ của phò mã, như vậy còn tiện một chút. Để đồ rộng lớn, như phủ của tam tỷ tỷ và phủ của phò mã gia phải ngồi xe ngựa gần nửa canh giờ, đến nơi lại bị điều nô gây khó dễ. Về phương diện khác, ngày sau tam tỷ có nhi tử, bọn nhỏ mỗi ngày mùa hè nắng nóng chói chan hoặc mùa đông tuyết rơi dày đặc vẫn phải đi thỉnh an phụ thân, đương nhiên vì đạo hiếu nên đây là chuyện phải làm. Chẳng qua cũng có trưởng bối đồng cảm cho văn bối.”

“Vì sao việc này ta phải nói cùng bá tổ mẫu, thứ nhất, ngài là trưởng bối đức cao vọng trọng trong tôn thất, thứ hai, tính tình của ngài liêm chính, gặp chuyện cũng suy nghĩ chu toàn hơn văn bối chúng ta, lại có nhạc mẫu, các cô cô cũng đều xuất thân là công chúa, chúng ta cùng nhau hợp lại để bàn tính nên sửa đổi thể nào là tốt nhất.” Minh Trạm cười nói, “Ta đã suy nghĩ rất lâu, phủ của công chúa thì vẫn như cũ, công chúa không cần dọn vào phủ của phò mã, nhưng công chúa thân phận cao quý, nếu bắt trưởng bối bên phủ phò mã mỗi ngày đến thỉnh an nàng thì cũng khó xử. Bất quá chúng ta có thể để phò mã dọn vào phủ của công chúa. Dù sao tất cả mọi người trong phủ đều là của hồi môn của chúng ta, cũng không cần phải lo lắng bọn họ thiên vị phò mã. Chuyện tuyên triệu thì dẹp đi, nữ nhi dễ ngượng ngùng, cho dù có muốn nhưng cũng sẽ không dám mở miệng thường xuyên. Xét trên vấn đề nhân thường đạo lý, công chúa rụt rè, phò mã không được tuyên triệu thì không thể gặp công chúa. Nhưng phò mã đang lúc tráng niên, cũng không có đạo lý chèn ép như vậy, vì thể diện của công chúa, nên không có thị thiếp, nhưng chẳng lẽ bên cạnh lại không có nha đầu thông phòng hay sao? Để ta đưa ra thí dụ, giống đại tỷ của ta làm tức phụ của Thái Dương cô cô, đại tỷ phu nhân phẩm đoan chính, ta nghe đại tỷ bảo rằng, lúc nàng đang có thai, định cho đại tỷ phu hai nha đầu thông phòng nhưng đại tỷ phu nhất định không chịu. [đương nhiên trong đó có công lao của gạch tứ gia hay không thì cũng không biết rõ.]

“Đại tỷ lên nói với ta, nàng cùng đại tỷ phu tình cảm rất tốt, không đành lòng để đại tỷ phu chịu uất ức, tuy rằng hai nha đầu thông phòng là do đại tỷ tự tay chọn lựa, nhưng trong thâm tâm cũng không cảm thấy quá tốt. Khi đại tỷ phu cự tuyệt, trong lòng của nàng thật sự thoải mái.” Minh Trạm mỉm cười tán thưởng, “Ta nghĩ rằng nữ nhi thiên hạ đều giống như nhau. Vì chuyện tuyên triệu mà công chúa không gặp được phò mã đã quá thương tâm, nếu bởi vì chuyện này mà phò mã có nha đầu thông phòng lại khiến công chúa thương tâm, công chúa ngoài miệng bảo là không sao nhưng chẳng lẽ trong lòng lại không để ý hay sao?”

Tương Nghi đại công chúa thâm nghĩ, nữ nhân vốn hiền thực, vài tiểu nha đầu thông phòng thật không đáng để công chúa bận tâm. Vậy mà Minh Trạm lại lấy tỷ tỷ của mình ra làm thí dụ, có thể thấy được Thực Nghi quận chúa cũng không vừa, đang định nói vài ba câu thì Minh Trạm đã lơ đãng mỉm cười mà nói, “Vả lại, tính tình của đại tỷ tỷ cũng có chút tương tự với An Duyệt cô cô.”

Tương Nghi đại công chúa biết nữ tể của mình ngay cả một nửa nha đầu thông phòng cũng không có, trong

lúc nhất thời, cảm thấy không nên xen vào chuyện của nhà Thái Dương đại công chúa.

Thái Dương đại công chúa cười nói, “Thân diệt nữ làm tức phụ, huống chi Thực Nghi kính trên nhường dưới, ta xem nàng như thân nữ nhi của mình. Chuyện thông phòng thị thiếp thì ta đã sớm nói với đại tỷ phu của ngươi, không bàn đến nhà khác, trong nhà của chúng ta thì không có quy củ này. Nay trong nhà tôn tử đầy đàn, đầy đều là phúc phận của Thiệu Minh nhà ta.”

Cho dù Thái Dương đại công chúa chỉ vô ý khoe ra nhưng trái tim của Phúc Xương đại công chúa có thể vỡ cả một bình nước dấm chua. Hồ ly tinh, cũng là con hồ ly tinh kia hại nhi tử nhà nàng.

Mặc dù Kính Mẫn đại công chúa có giao hảo với Minh Trạ, lại mang danh là nhạc mẫu, nhưng nữ nhi vô phúc, dù sao cũng là chuyện hối tiếc. Nghĩ rằng Thái Dương hoàng muội vận khí tốt, để cho nhi tử thứ được Thực Nghi quận chúa, nay tuy chỉ là quận chúa nhưng lại được thái tử kính trọng, ngày lành mở ra trước mắt.

Minh Trạ nói tiếp, “Ta là nam nhân, cũng không biết nhiều chuyện nội quyền. Bất quá nếu là ta, cứ nghĩ đến mỗi ngày muốn thân cận với lão bà mà phải chờ tuyên triệu thì trong lòng cũng không thoải mái. Bá tổ mẫu thấy có đúng hay không?”

Tương Nghi đại công chúa nghe Minh Trạ lạnh lùng nói chuyện, cho dù Minh Trạ hỏi thẳng như vậy nhưng bà ấy chỉ uyển chuyển trả lời, “Ta rời đế đô đã lâu, tuổi cũng đã lớn, đầu óc cũng chậm chạp. Ngày thường đi theo Thái hậu ăn ăn uống uống còn được, ta già rồi, chuyện này thái tử đừng hỏi ta.”

“Hãy, ta nghe thái tử nói cũng có đạo lý, lại thấy Thái Tông hoàng đế cũng có đạo lý. Ôi chao, nếu các nữ mẫu đều là điều nô thì làm sao có được ngày hôm nay.” Tương Nghi đại công chúa đương nhiên sẽ không lấy cứng đối cứng với Minh Trạ, cười hỏi, “Thái tử thấy đúng không?”

“Bá tổ mẫu nói rất có lý.”

“Nếu thái tử cảm thấy lão thân nói có lý thì thỉnh thái tử diện hạ trịnh trọng cân nhắc lại chuyện này!” Tương Nghi đại công chúa nghiêm mặt nói, “Tam công chúa bị uất ức, cần phải được trấn an, thái tử xưa nay có giao hảo với tỷ muội thủ túc, lão thân không cần phải lo lắng nữa. Chẳng qua không nên động vào tổ chế, thái tử cứ cân nhắc lại đi!”

Minh Trạ cũng không trả lời, chỉ nhếch môi, lộ ra một nụ cười ôn nhu nhàn nhạt vô cùng thân thiết với khuôn mặt nghiêm trang của Tương Nghi đại công chúa.

177. Chương 177: Hoàng Đế Nan Vi (15)

Nguyễn Hồng Phi lại nhận được thư của Minh Trạ, nay mỗi ngày đọc thư là một trong những lạc thú của hắn.

Minh Trạ viết nói:

Phi Phi thân ái:

Ta có chút không quen với quan hệ thân thích phức tạp của đế đô, Tương Nghi cô nãi nãi rất khó chơi, bà ấy lớn tuổi, thân phận lại cao, thật ra ta chỉ cần dùng một búa là có thể gõ chết bà ấy, chẳng qua về lâu về dài thì sẽ khiến hoàng thất mất tín nhiệm, làm hoàng đế cũng không thể trở thành người cô đơn.

Bà ấy nói rằng mẫu thân của ta ở trong cung không hợp quy củ, tuy rằng ta biết bà ấy đang giận cá chém thớt, bất quá ta vẫn đang rất tức giận. Đương nhiên bà ấy một lòng muốn gả khuê nữ cho phụ vương, nhưng e rằng phụ vương của ta chịu không nổi lão nhạc mẫu này cho nên mới không đồng ý. Bởi vì hiện tại mẫu thân ở Côn Minh, nên ta mới giao quyền chấp chương cung vụ cho bà ấy.

Mấy ngày qua, bà ấy xử sự rất công bằng, cũng không phải không có chỗ đáng khen.

Bà ấy có ơn đối với phụ hoàng, có ơn đối với Tiên đế, nhưng bà ấy có ơn đối với ta hay sao? Bà ấy chỉ ỷ vào quy củ của tổ tông cũng như cây già lên mặt, ta cứ phải giải thích mãi về chuyện cải cách quy củ của phủ công chúa với bà ấy, nhưng bà ấy cũng không nể mặt ta.

Ta hy vọng chuyện này có thể do các công chúa cùng nhau dâng tấu chươn để triều đình thông qua. Đương nhiên ta cũng có tư tâm, ta hy vọng có thể được hoàng thất nhận thức sớm. Là thái tử, chỉ có danh phận là không đủ. Phụ hoàng đã bắt đầu ủy quyền cho ta, hẳn thả ra dễ dàng nên ta tiếp nhận cũng có chút khó khăn. Tương Nghi cô nãi nãi hiểu được tâm tư của ta cho nên bà ấy cứ gây khó dễ cho ta.

Ta đang nghĩ, có lẽ ta trả giá chưa đủ, hoặc là quyền thế cung vụ không làm cho vị lão nhân này thỏa mãn, hoặc là bà ấy thật sự là thiết diện vô tư cũ kỹ cố chấp, hoặc là bà ấy thấy ta không vừa mắt....Nhưng ta không còn muốn nhịn bà ấy nữa.

Ta ghét mọi chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của ta, mặc dù bà ấy lớn tuổi, đức hạnh được mọi người kính trọng, nhưng ta vẫn quyết định làm ra một chút lợi hại cho bà ấy mở to con mắt mà nhìn. Bà ấy nghĩ rằng tùy ý chỉ điểm mẫu thân của ta thì ta sẽ không nổi giận hay sao? Bà ấy nghĩ rằng bà ấy là thứ gì cơ chứ? Có lẽ trước kia bà ấy thật sự là trân châu dưới biển sâu, bất quá ta cho rằng hiện tại bà ấy chỉ còn là con mắt cá mà thôi. Như vậy, ta phải làm cho con mắt cá này thấy rõ chân tướng—cái gì gọi là vua nào thần nấy.

Có đôi khi ta lại nghĩ, vì sao ta phải làm thái tử. Đương nhiên đây là kết quả mà mọi người thỏa hiệp với nhau. Kỳ thật ta cũng không thể trở thành một minh quân lý tưởng như Hoàng bá phụ. Ta chỉ hy vọng chính mình có thể cùng người trải qua cuộc sống khoái hoạt hằng ngày mà thôi, cũng hy vọng mẫu thân có thể vui vẻ một chút. Người cũng biết mẫu thân của ta là một nữ nhân không dễ dàng gì. Trước kia Tào Tháo có nói một câu danh ngôn thế này Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ chứ không thể để người trong thiên hạ phụ ta. Ta không có can đảm như Tào Tháo, nhưng kỳ thật ta cũng là người rất ích kỷ. Nếu đã làm hoàng đế mà lại không khiến cho ta thoải mái thì làm hoàng đế có ý nghĩa gì đâu?

Hiện tại ta đã bắt đầu cân nhắc, nếu ta đăng cơ thì ta nhất định sẽ phong cho mẫu thân của ta làm Hoàng thái hậu, khi đó người như Tương Nghi đại công chúa sẽ xuất hiện rất nhiều. Kỳ thật các nàng cũng không phải phản đối mẫu thân của ta mà là đang hạn chế hoàng quyền của ta. Ta cũng không hy vọng sẽ xảy ra cục diện như vậy, cho nên, ta không muốn trì hoãn chuyện bên phía Giang Nam nữa, ta muốn nhanh chóng cho bọn họ biết thế nào là lợi hại.

Phụ hoàng khuyên ta không nên gấp gáp, triều lên ắt ngập thành. Hắn cũng không có ý quản chuyện này của Tương Nghi cô nãi nãi, nửa năm nay hắn đã dần dần để cho ta tự mình chấp chương triều chính. Kỳ thật hắn là một hoàng đế thật vĩ đại, lòng dạ của ta hoàn toàn thua xa phụ hoàng. Bất quá ta không tính làm hoàng đế quá lâu, chuyện này thật sự không dễ xơi. Nhưng cho dù ta chỉ làm hoàng đế một ngày thì quốc gia này sẽ do ta thống trị.

Hy vọng tiểu hoàng tôn lớn lên thì có thể đăng cơ, sau đó thừa dịp chúng ta còn trẻ, có thể ngao du thưởng thức non xanh nước biếc, tận hưởng mỹ cảnh của thiên hạ. Quan trọng nhất là có thể mỗi ngày thân thân thiết thiết.

Lạc khoản: Vô cùng tưởng niệm tiểu cúc hoa của Phi Phi, tiểu Minh ù ta chỉ là hơi béo một chút thôi nha.

Tiểu lưu manh. Nguyễn Hồng Phi tỏ ra khinh bỉ vọng tưởng của Minh Trạ. Nữ nhi của Tương Nghi đại công chúa là An Duyệt quận chúa, được gả cho An Định Hầu, An Định Hầu ít có tiền đồ trong triều đình, nay ở Dương Châu nhậm chức Diêm vận tư sứ.

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ một chút, mang theo ý cười mà hồi âm cho Minh Trạ.

Minh Trạ nhận được thư của Nguyễn Hồng Phi, sau đó đến Từ Ninh Cung thỉnh an chọe cười Ngụy thái hậu vui vẻ một lúc thì bỗng nhiên ngưng ngưng mở miệng nói với Ngụy thái hậu, “Hoàng tổ mẫu, ta muốn sử dụng vài cung nữ!”

Trong khoảng thời gian này Ngụy thái hậu ở chung với Minh Trạ rất hòa hợp, nghe như vậy thì lập tức nổi dậy hứng thú, bèn hỏi, “Sao thế? Người của người không đủ dùng hay sao?”

“Ừm, thị nữ bên cạnh ta đến sang năm sẽ cho xuất cung.” Minh Trạm nói, “Ta muốn chuẩn bị vài cung nữ để các nàng dạy dỗ trước, về sau cũng sẽ quen thuộc hơn.”

“Hảo hài tử, chuyện này đầu cần người phải bận tâm, người chỉ cần để ý đến quốc gia đại sự đi, chuyện này cứ giao cho tổ mẫu.” Ngụy thái hậu vỗ ngực, tự đảm nhận trách nhiệm.

Minh Trạm khẽ sát vào tai của Ngụy thái hậu rồi thấp giọng nói, “Phải để nhìn, tính tình dịu dàng, lanh lợi.”

Ngụy thái hậu cười ha ha một trận rồi vỗ lưng Minh Trạm một cái, cũng giả vờ thần bí mà thấp giọng nói, “Biết rồi biết rồi, người cứ yên tâm, nhất định sẽ chọn người tốt nhất cho người.” fynnz.wordpress.com

“Ta chờ tin lành từ Hoàng tổ mẫu.” Minh Trạm mỉm cười, “Còn rất nhiều tấu chương chưa đọc, đợi đến chiều ta và phụ hoàng đến đây cùng Hoàng tổ mẫu và Tương Nghi bá tổ mẫu dùng văn thiện.”

“Ừm, để ta dặn ngự trù phòng làm món chim cút chiên mà người thích ăn.”

Minh Trạm vừa cười vừa rời khỏi Từ Ninh cung, rốt cục hắn cũng phát hiện điểm khả ái của Ngụy thái hậu. Vì sao Tương Nghi đại công chúa chỉ chiếu cố mỗi mình Ngụy thái hậu, ở trong cung, người có tư tưởng đơn giản giống Ngụy thái hậu quá mức hiếm thấy. Bà ấy thật là một gốc cây thần kỳ, vài thập niên cũng không thay đổi nguồn gốc. Có lẽ bà ấy hồ đồ, hay thiên vị, bất quá bà ấy không có ý xấu, chỉ cần điểm này thì ở trong cung đã vô cùng hiếm thấy.

Ngụy thái hậu cân nhắc chuyện chọn cung nữ cho Minh Trạm, nói với Tương Nghi đại công chúa, “Minh Trạm cái gì cũng tốt, chỉ có hôn sự là không tốt. Lần đầu được ban hôn cho khuê nữ nhà Kính Mẫn, tiểu hài nữ kia bạc mệnh, vừa ban hôn thì qua đời. Nhưng Minh Trạm đã làm gì, bảo rằng đã ban hôn thì chính là phu thê, liền cùng bài vị của hài nữ kia thành thân. Hôn sự sau này với Nguyễn gia thì không cần phải nhắc đến, Minh Trạm thương tâm đến mức muốn xuất gia. Từ đó về sau không còn nhắc đến chuyện thú thê nữa.”

“Muội đang cân nhắc, cuối năm cũng bề bộn nhiều chuyện, không có thời gian, chờ sang xuân ta triệu vài quý nữ tiến cung, chúng ta chọn cho Minh Trạm, dù sao cũng phải chuẩn bị nội vụ cho hắn thì mới ổn thỏa.” Ngụy thái hậu nói dong nói dài, Tương Nghi đại công chúa tuyên triệu Nội vụ phủ để lựa chọn cung nữ cho Minh Trạm.

Thái tử điện hạ đã nói, phải dịu dàng, lanh lợi, xinh đẹp, tổng quản Nội vụ phủ chính là một người rất nhạy bén, chỉ cần nghe liền đoán được thái tử muốn làm gì, đầm ngực giậm chân chỉ hận đại nữ nhi nhà mình đã gả ra ngoài, tiểu nữ nhi chưa đến ba tuổi, nếu không thì nhất định sẽ an bài cho nữ nhi nhà mình đi hầu hạ. Huống chi lại có lời của Thái hậu, Nội vụ phủ vội vàng chọn mười cung nữ trưởng thành.

Minh Trạm xem xét, quả nhiên tỉ lệ không tệ, bèn thưởng Nội vụ phủ một rổ bàn đào tươi.

Vào mùa này, ở trong cung rất hiếm có bàn đào, cho nên được ban thưởng như vậy là rất có thể diện, Tổng quản Nội vụ phủ Phan Chí Thâm cực kỳ đắc ý vui mừng. Trong lòng có cân nhắc, phải xem lúc này thái tử điện hạ thích kiểu nào, tiếp theo sẽ tính toán, không cần thái tử điện hạ há mồm thì làm thần tử phải nên dâng lên cho thái tử điện hạ giải sầu mới được.

Sau đó, Diêm vận nha môn xa tận Dương Châu nhận được một thánh chỉ, An Duyệt quận chúa hiền lương thực đức, phụ thân trung liệt báo quốc, mẫu thân đức cao vọng trọng, đặc cách phong An Duyệt quận chúa thành tam phẩm công chúa, An Định Hầu thành phò mã, nhi tử Trịnh Khai Tuấn ban thưởng tam đẳng Khinh xa đồ úy.

Đồng thời cũng ban thưởng phủ công chúa, nữ quan, hạ nhân. Vì công chúa không có ý chỉ thì không thể ra khỏi đế đô, truyền An Duyệt công chúa mau chóng quay về đế đô.

An Định Hầu nâng dậy thê tử, thưởng cho Trương thái giám vượt qua ngàn dặm đến đây truyền chỉ, thỉnh Trương thái giám đến đại sảnh uống trà nghỉ chân, An Định hầu là người nhạy bén, nếu không cũng sẽ không làm được chức vụ Diêm vận tư sứ béo bở như vậy, chấp tay về phía đế đô, cảm kích cười nói, “Thật sự là thiên đại ân đức của Thánh thượng, vi thần không ngờ được.” Vô duyên vô cớ lại có bánh rơi từ trên trời xuống, không biết rõ nguyên nhân khiến An Định Hầu thật sự bất an.

Trương thái giám tuổi không lớn, chỉ chừng ba mươi, ở trong cung cũng xem như tai thính mắt tinh, suy nghĩ một chút đến phần thưởng hậu hĩnh được An Định Hầu ban cho, đôi mắt khê chuyển động rồi mỉm cười nhắc nhở, “Có thể diện của Trương Nghi đại công chúa, Vạn tuế gia và thái tử điện hạ ban ân điển là việc nên làm.”

An Định Hầu tai thính mắt tinh thế nào, nghe thấy hai chữ thái tử thì lập tức liền trở nên tỉnh táo. Mặc dù hấn ở xa tận Dương Châu, nhưng đa số mọi người trong tộc lại ở đế đô, ngay cả nhi tử của mình cũng ở Hàn Lâm viện, hấn cũng không xa lạ đối với động tĩnh của đế đô. An Định Hầu cũng biết lúc trước thái tử ở tại đương triều đã nhắc đến chuyện cải chế, tuy rằng thời gian đã qua một tháng, nay thái tử được đặc cách phong làm công chúa, An Định Hầu lập tức nghĩ ngay đến chuyện này, lại nghe thấy Trương thái giám nhắc đến nhạc mẫu đại nhân, trong lòng càng cảm thấy khó nói.

An Định Hầu ra tay hào phóng, chỉ nói vài câu, Trương thái giám liền bảo mệt mỏi rồi lui xuống nghỉ ngơi.

An Duyệt công chúa từ phía sau đi ra, nàng ta là một nữ nhân ở độ tuổi tứ tuần, vì chăm sóc tốt nên bề ngoài chỉ có vẻ như mới qua ba mươi, phong vận vẫn như xưa, dung mạo lại duyên dáng, khoe mắt đuôi lông mày hàm chứa một loại thông minh lạnh lợi.

An Duyệt công chúa ngồi bên cạnh trượng phu, “Xem ra chuyện này có liên quan đến mẫu thân.” Nàng cũng không phải nữ nhi của hoàng đế, phong làm quận chúa đã là đặc cách, nay lại có ân điển lớn như vậy, phong làm công chúa? An Duyệt công chúa cũng biết mẫu thân của mình đã rời khỏi Ngũ đài sơn để về đế đô, nàng vẫn muốn quay về đế đô vấn an mẫu thân nhưng lại lo lắng trượng phu ở nơi này không có người chiếu cố, đảo mắt nhìn về phía trượng phu.

An Định Hầu nhìn thấy ánh mắt của thái tử thì bèn gật đầu nói, “Trương thái giám cố ý nhắc đến thái tử điện hạ, e rằng có liên quan đến việc cải chế phủ công chúa.”

“Cải chế phủ công chúa thì có liên quan gì đến mẫu thân?” An Duyệt công chúa cười nói, “Chẳng lẽ không phải là mẫu thân giúp thái tử điện hạ chiếu cố cung vụ nên thái tử điện hạ muốn ban thưởng hậu hĩnh cho mẫu thân, sau đó lại rơi lên người của chúng ta hay sao?”

An Định Hầu liếc mắt nhìn ra cửa một chút, thấy không có ai thì mới nói khê với thái tử, “Rút củi dưới đáy nồi.”

“Đây là ý gì?” An Duyệt công chúa không kịp phản ứng.

“E rằng nhạc mẫu không đồng ý với đề nghị của thái tử. Thái tử thì sao, đặc cách phong nàng làm công chúa, ban thưởng phủ đệ, ban thưởng nữ quan, ban thưởng tước cho phụ tử chúng ta.” An Định Hầu thì thầm, “Nghĩ sâu xa hơn một chút, thái tử muốn thông qua việc ban thưởng chúng ta mà lấy lòng nhạc mẫu, dù sao nhạc mẫu cũng là nhân vật bậc nhất trong tôn thất, nếu nhạc mẫu có liên quan đến chuyện này thì việc cải chế phủ công chúa càng dễ dàng hơn nhiều. Thái tử quả thật mạnh tay, vừa mới nói liền lập tức ban thưởng phủ công chúa, nàng sẽ ở trong phủ công chúa, nhi tử và tước phụ của chúng ta đều phải dọn vào. Nếu không thay đổi quy củ thì nàng muốn gặp ta phải tuyên triệu, gặp một lần tuyên triệu một lần, nhưng việc công chúa tuyên triệu phò mã có ghi lại trong sổ sách. Ta da mặt dày thì không sợ, nhưng nàng thì sao, nàng là nữ nhân, chẳng lẽ một tháng tuyên triệu phò mã mười mấy lần? Nếu truyền ra ngoài thì sẽ như thế nào?”

Không cần An Định Hầu nhiều lời thì An Duyệt công chúa đã đỏ mặt, nhẹ nhàng đả kích vai của trượng phu một cái, An Định Hầu cười cười, “Nếu quy củ của phủ công chúa được cải chế thì sẽ khác, nàng nghĩ lại xem, cho dù ta phải dọn vào phủ công chúa thì có ngại gì. Chúng ta là lão phu thê với nhau, đều sắp có tôn tử rồi. Nhạc mẫu là người nghiêm chính, xưa nay rất để ý đến quy củ, ý của thái tử là muốn mời nàng trở về khuyên nhủ nhạc mẫu. Chúng ta ở xa tận Dương Châu, năm nay Hoàng thượng và Vương gia gặp chuyện bất trắc ở Dương Châu, may mắn cũng không liên lụy đến chúng ta. Chúng ta không có cách nào hiếu kính thái tử điện hạ trong ngày đại điển lập thái tử, hiện tại chẳng phải là cơ hội tốt hay sao? Nàng cứ tuân theo thánh chỉ mà nhanh chóng quay về đế đô, mặc kệ là khóc lóc hay cầu xin cứ cố gắng làm cho nhạc mẫu sửa lại chủ ý là được.”

“Chàng cũng biết tính tình của mẫu thân rồi đó? Làm gì dễ dàng như vậy?” Mẫu thân của mình thì tự mình biết, An Duyệt công chúa cũng phát sầu.

“Phu nhân của ta à.” An Định Hầu thở dài, cầm tay ôm vai của An Duyệt công chúa, hơi hơi dùng sức, nghiêm mặt nói, “Thái tử chính là hoàng đế tương lai, công danh của nhi tử chúng ta không dễ có được. Trong Hàn Lâm viện, có người học hành cả đời, có người được phong tước ban thưởng. Chúng ta đắc tội ai thì cũng không thể đắc tội thái tử. Còn nữa, thuế muối ở đây sớm muộn gì cũng sẽ có động tĩnh, nay nếu ta tạm rời cương vị thì cũng không tệ, bằng không sẽ không rút tay kịp. Tương lai nếu thái tử tra ra sổ sách, không cần hấn lên tiếng, chỉ cần một ánh mắt thì đã có vô số người xả thân vì hấn. Nhạc mẫu cứ cố chấp trong khi tánh mạng của toàn gia chúng ta lại đang nằm trong tay của nhạc mẫu, nàng nhất định phải tận tâm vì chuyện này. Nàng giấu lại đi, phu nhân khác họ lại được phong làm công chúa, xưa nay chưa từng có ai có thể diện như vậy. Thái tử bày tỏ lòng thành trước với chúng ta, chẳng lẽ chúng ta lại vứt bỏ cơ hội này mà gây khó dễ cho thái tử hay sao? Cho dù ta chưa gặp mặt thái tử điện hạ nhưng nàng suy nghĩ một chút, nội trong vòng hai tháng mà bốn vị hoàng tử liên tiếp bỏ mạng, còn hấn thì an toàn lên ngôi thái tử? Phu nhân, nàng nhất định phải dốc toàn lực, chúng ta đã có đầy đủ tôn vinh phú quý, Hoàng thượng nể mặt nhạc mẫu nên trọng dụng ta mười mấy năm nay, trong khi thái tử chính là Hoàng đế tương lai a.”

An Duyệt công chúa biến sắc, “Thuế muối đã đến tình trạng này rồi sao?” Nữ chủ nội, nam chủ ngoại, nàng không biết nhiều về sự vụ của trượng phu, nhưng dù sao cũng xuất thân từ tôn thất, tuy chức quan Diêm vận tư sứ rất béo bở nhưng những người ngạ quỷ vì nó cũng không phải chỉ một hai.

“Nhiệm kỳ ba năm của ta đến sang năm là chấm dứt, ta đã dâng tấu chương xin quay về đế đô, nhị đệ sẽ thay ta ra mặt, nhà chúng ta cũng không thiếu thốn gì cả, có thể thuận lợi bãi nhiệm chức vụ đương nhiên là tốt nhất.” An Định Hầu cau mày nói, “Thái tử muốn luyện thủy quân, trong chốc lát sẽ không động vào thuế muối. Nhưng đã có tiền lệ cải cách thuế muối ở Vân Nam, chuyện đó cũng do thái tử ra tay, thuế muối Giang Nam sớm muộn gì cũng sẽ bị nhúng tay vào. Đám buôn lậu muối cũng đã biết rõ trong lòng, cho dù nhất thời chưa động, bất quá thuế muốn sớm muộn gì cũng sẽ bị cải cách. Ánh mắt của bọn họ đã sớm nhìn chằm chằm vào hàng hải, chẳng qua thái tử trước kia ở Vân Nam, nay vài thủ hạ đều là tâm phúc mang đến từ Vân Nam. Thủ đoạn của những người này đâu phải thường, người nhận bạc có nguyện ý hay không thì cũng chưa biết chắc, hiện tại trời ban cho cơ hội, thái tử điện hạ cần chúng ta, nhạc mẫu đức cao vọng trọng, hơi chút nhún nhường cũng không phải chuyện xấu. Chuyện gì cũng phải nói năng có giới hạn, đừng chọc giận thái tử điện hạ.”

An Duyệt công chúa đã hạ quyết tâm, nghiêm mặt nói, “Hầu gia nói rất đúng, ta nên quay về đế đô là tốt nhất. Chàng cứ yên tâm, ta sẽ hảo hảo khuyên nhủ mẫu thân. Hầu gia ở lại một mình thì ta cũng bất an, để Vương ma ma lưu lại chăm sóc Hầu gia vậy.”

“Cũng được.” An Định Hầu nói, “Nàng cũng đừng nóng vội, nhạc mẫu ở Ngũ đài sơn hai năm, trong chùa là nơi kham khổ, cứ chọn những vật liệu bổ dưỡng tốt nhất mang về, cho dù nhạc mẫu không thiếu mấy thứ này nhưng cũng là tâm ý của văn bối chúng ta.”

Bên này phu thê hai người đang thương nghị việc quay về đế đô, bên kia, Tương Nghi đại công chúa ở Từ Ninh cung giận muốn tím mặt.

Minh Trạng ôn hòa giải thích với Ngụy thái hậu và Tương Nghi đại công chúa, “Sắp đến thọ thần của bá tổ mẫu, ngày đó ta muốn tổ chức long trọng nhưng bá tổ mẫu liên tục từ chối, vì vậy ta mới suy nghĩ nên tặng thọ lễ như thế nào. Bá tổ mẫu phúc thọ song toàn, trên đời không có gì mà chưa từng thấy, vàng bạc châu báu sợ ngài có không ít, cũng có vẻ thô tục. Vì vậy ta mới nói với phụ hoàng, bá tổ mẫu là người có bối phận lớn nhất trong tôn thất, lại có ân tình với Hoàng tổ phụ, nhưng không thể phong hào thêm được nữa, không bằng ban cho An Duyệt cô cô. Ta định làm cho Tương Nghi bá tổ mẫu kính hỉ cho nên không báo trước. Thế nào, ta an bài xem như thỏa đáng chứ?”

Minh Trạng bày ra vẻ mặt vui mừng nhìn Tương Nghi đại công chúa, tuy rằng bề ngoài của hấn thanh tú, nhưng được bồi bổ đầy đủ, khí sắc vô cùng tốt, lúc này trên mặt lộ ra vài phần ngây ngô của thiếu niên, khiến Ngụy thái hậu vui vẻ cười không ngừng, tán thưởng Minh Trạng, “Hảo hảo, ai gia cũng nhớ thọ thần của tỷ tỷ. Người có thể nghĩ chu đáo như vậy thì rất tốt.”

Tương Nghi đại công chúa chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, nhưng bản thân nàng là người trọng sĩ diện cho nên cố gắng miễn cưỡng nói, “Làm phiền thái tử điện hạ rồi.”

Nghe được trưởng bối khen ngợi, Minh Trạng càng thêm vui mừng, còn tỏ ra ngượng ngùng rồi nói một cách

khâm tốn, “Bá tổ mẫu có lẽ sẽ giận ta, nhưng bá tổ mẫu hài lòng như vậy thì chẳng còn gì tốt hơn.”

Tương Nghi đại công chúa trừng mắt, Minh Trạng thản nhiên không sợ hãi mà đón nhận, khoe môi nhếch lên, ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, mỉm cười ngây ngô mà đắc ý.

Nguyễn Hồng Phi thu được tin tức An Duyệt công chúa theo nội quan quay về đế đô, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút chắc thắng cùng ý cười nhàn nhạt.

178. Chương 178: Hoàng Đế Nan Vi (16)

Bình sinh Tương Nghi đại công chúa có một thọ yến khiến bà ta khó chịu nhất cũng như giảm thọ nhất chính là thọ yến do Minh Trạng chủ trì.

Từ trên xuống dưới, tất cả những ai có danh hào tôn thất đều bị triệu tiến cung chúc thọ cho Tương Nghi đại công chúa, đều là cốt nhục toàn gia. Tính tình của Minh Trạng hoạt bát, Phượng Cảnh Kiên cũng vui vẻ cho Tương Nghi đại công chúa thể diện, cố ý triệu đến An Duyệt công chúa mà hỏi, “Ở Dương Châu có khỏe không, mấy chục năm ở đế đô, có thích ứng với thời tiết và thức ăn nơi đó không?”

“Tạ ơn Hoàng thượng đã lo lắng, mặc dù không bằng đế đô nhưng Dương Châu là một nơi rất tốt.” An Duyệt công chúa nhẹ nhàng nói.

Minh Trạng ở bên cạnh mỉm cười, “Phụ hoàng, trước kia ta có nghe người ta nói, sinh ở Dương Châu chết ở Liễu Châu, có thể thấy được là vùng đất tốt. Giống thịt cua đầu sư tử, chả cá đùm, đậu hũ Bình kiều, tôm Hạt bồ, há cảo thịt cua, đều là đặc sản của Dương Châu, tuy rằng trong cung cũng có thể ăn nhưng ta vẫn cảm thấy ăn ở Dương Châu mới là chánh tông.”

Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Nhắc đến ăn uống thì người lại rõ ràng mạch lạc.”

“Đúng vậy, dân dĩ thực vi tiên mà.” Minh Trạng cười tủm tỉm, nói với An Duyệt công chúa, “An Duyệt cô cô, phủ công chúa ở có thoải mái hay không? Ta cố ý chọn phủ đệ lớn cho cô cô, nữ quan đều là ta cầu Hoàng tổ mẫu tuyển chọn, vốn định sử dụng cho mình, bất quá sau đó lại nghĩ đến phủ của An Duyệt cô cô cần phải có người thích hợp đáng tin cậy thì mới được. Vì vậy liền chuyển hết cho An Duyệt cô cô.”

An Duyệt công chúa cúi đầu xuống, che giấu cảm xúc của mình, ôn hòa nói, “Thái tử điện hạ thật sự là chu toàn, ta thụ sủng nhược kinh.”

Minh Trạng vẫn nhiệt tình như trước, “Không cần khách khí như vậy, đều là người một nhà cả.”

An Duyệt công chúa không còn là tiểu cô nương xúc động như thuở bé nữa, nàng lại chỉnh lý tâm tình rồi mỉm cười thân thiết, “Ta đã sớm nghe người ta nhắc đến điện hạ, chẳng qua không có duyên gặp mặt, hôm nay được diện kiến liền cảm thấy quen thuộc, điện hạ và Vệ tỷ tỷ thật giống nhau.” Giống như bên ngoài xuân phong bên trong tàng đao, đưa độc được bọc đường vào miệng của người mà người vẫn phải ngoan ngoãn nuốt xuống. Nhưng mà, nàng còn cách nào nữa đâu? Thế sự vượt khỏi tầm kiểm soát. Chưa kể nhi tử của Vệ Trạng Du trở thành thái tử, cho dù là một con heo làm thái tử thì nàng cũng chỉ có thể nín thở. An Duyệt công chúa hỏi một cách thân thiết, “Vệ tỷ tỷ có khỏe không? Đã nhiều năm ta chưa gặp nàng.”

Minh Trạng cười, “Mẫu thân đã trở về Vân Nam lo liệu hôn sự cho tỷ tỷ, sang năm mới đến đế đô. Nghe nói An Duyệt cô cô và mẫu thân thuở nhỏ có quen biết, chờ mẫu thân đến đế đô thì có thể thường xuyên gặp mặt.”

Lỗ tai của Tương Nghi đại công chúa rất thính, lắng nghe nữ nhi và Minh Trạng trò chuyện, trong lòng thầm than một tiếng, vịn vào tay của thị nữ, hôm nay là thọ thần của bà ấy, bỗng nhiên bà ấy lại đứng lên, tiếng nói cười phía bên dưới chậm rãi dừng lại.

Phượng Cảnh Kiên cười gọi một tiếng, “Bá bá?”

Sắc mặt của Tương Nghi đại công chúa vô cùng hòa nhã, cười nói, “Hôm nay Thái hậu, Hoàng thượng và thái tử đến tham gia thọ yến của lão thân, chính là lão thân kiếp trước đã tu luyện phúc phận. Hôm nay mọi người đều ở đây, thỉnh Hoàng thượng thứ cho lão thân nói năng khinh cuồng, lão thân thật sự có vài câu muốn nói.”

“Bá bá cứ nói.”

“Ta đi bái phật trên núi, năm nay mới trở về, bỗng nhiên nghe thấy chuyện hi hữu.” Tương Nghi đại công chúa bày ra sắc mặt lạnh lùng, nói một cách trịnh trọng, “Thái Tông hoàng đế muốn khai phủ cho công chúa chính là vì có ý chiếu cố công chúa, nào ngờ điều nô làm chuyện xấu, trên thì quản thúc công chúa, dưới thì bắt chẹt phò mã, nếu không phải thái tử đích thân nhìn thấy thì ai dám tin tưởng? Điều nô như vậy quả thật không thể tưởng tượng, tam nha đầu, người chịu khổ rồi!”

Tam công chúa đứng dậy, dịu giọng trả lời, “Là tôn nữ quản thúc nô tài bất lực.”

“Chuyện này không liên quan đến người.” Mặc dù nói như vậy nhưng Tương Nghi đại công chúa lại cảm thấy vô cùng chướng mắt đối với sự nhu nhược của tam công chúa, bất quá người của hoàng thất chính là như thế, mặt ngoài thì vĩnh viễn đều là lỗi của người khác, Tương Nghi đại công chúa ôn hòa an ủi tam công chúa một câu rồi tiếp tục nói, “Hoàng thất chúng ta làm việc gì cũng chu toàn thiện tâm, luôn nhớ kỹ một chút công lao của bọn họ, tuy nữ mẫu đã từng nuôi dưỡng công chúa, nhưng ngày thường ngay cả Hoàng thượng cũng đối với các nàng bằng con mắt khác biệt, cùng với đủ loại thể diện, thử hỏi có nữ mẫu nhà ai có được thể diện như vậy hay không! Đương nhiên chúng ta cũng không thể quơ đũa cả nắm, trên đời có điều nô cũng có nữ mẫu tử bi như Thuận Từ phu nhân. Nhưng công chúa là kim chi ngọc diệp, thân phận cao quý, tuyệt đối không thể trồng cây vào lương tâm của điều nô mà sống. Việc này không phải quốc gia đại sự, vì vậy mới có chỗ để nữ nhân như ta xen vào. Hoàng thượng, ngài là phụ thân, ta là bá tổ mẫu. Chúng ta không suy nghĩ vì bọn nhỏ thì ai sẽ suy nghĩ cho bọn họ? Trên đời không có quy củ nào mà không thể thay đổi, theo ý lão thân, quy củ của phủ công chúa cũng đã đến lúc phải thay đổi!”

Phượng Cảnh Kiên ra vẻ khó xử, “Trẫm vẫn đang cân nhắc chuyện này, chẳng qua quy củ là do Thái Tông hoàng đế định ra....”

Minh Trạm phụ họa, “Đúng vậy, ta cũng muốn sửa lại, chỉ sợ Thái Tông hoàng đế ở dưới mồ mắt húng mà thôi.”

Nghe Minh Trạm nói lời này, Phượng Cảnh Kiên ngẫm nhéo Minh Trạm một cái, trừng mắt rồi nói ngầm: Đạt được mục đích thì thu tay đi, người thỏa mãn chưa!

Nếu không phải nữ nhi đau khổ cầu xin thì Tương Nghi đại công chúa đã thẳng thừng ngắt xỉu, thân mình của bá áy khỏe mạnh, cất lên giọng nói cũng tăng thêm ba phần lạnh lẽo, “Khi Thái Tổ hoàng đế còn sống thì cũng không có quy củ như vậy. Thái Tông hoàng đế vì đau lòng công chúa cho nên mới khai phủ cho công chúa, sợ công chúa vất vả nên lệnh nữ mẫu phân ưu cho công chúa! Nay có điều nô làm trái ý của Thái Tông hoàng đế mà quản thúc công chúa, nếu Thái Tông hoàng đế ở dưới suối vàng có linh thiêng thì nhất định sẽ nổi giận! Lão thân tuổi đã lớn, cùng lắm thì ta sẽ đích thân giải thích với Thái Tông hoàng đế! Việc này vì thái tử chính mắt gặp phải, có lẽ Thái Tông hoàng đế ở dưới suối vàng cũng biết thái tử ra mặt thay cho các công chúa. Đây là chuyện của hoàng thất chúng ta, nay tam đại công chúa đều ở đây, không bằng chúng ta cứ thương lượng, rốt cục phải chu toàn như thế nào.”

Phượng Cảnh Kiên mỉm cười, “Hảo, nghe theo lời bá bá.”

Tuy rằng Tương Nghi đại công chúa bày ra bộ dáng trưởng bối nhưng bà ấy cũng biết lần này bà ấy thật sự đã rơi vào trong tay của Minh Trạm.

Đúng vậy, ban đầu người sống chết cũng không đồng ý, người ta vừa phong cho nữ nhi của người làm công chúa thì người liền rần rần đồng ý.

Ôi, hóa ra lúc trước là kênh kiệu ư, ngại thái tử điện hạ trả giá không đủ cao ư!

Chắc, giả thanh cao chứ gì? Ta cũng đưa ra cái giá, chờ thái tử điện hạ phong tước cho nữ nhi của ta thì ta mới bằng lòng gặt đầu. Ừm, đây đều là lời của những kẻ đồ kị mà thôi. Người nghĩ là ai cũng được thái

tử điện hạ cho ăn à, sau đó mời nàng ra mặt ư? Nếu người nghĩ như thế thì cũng phải xem lại chính mình có đủ thân phận lai lịch hay chưa!

Thọ yến của Tương Nghi đại công chúa diễn ra như thế, sau đó kết hợp với các công chúa trong tôn thất cùng nhau thỉnh tấu: Phò mã dọn vào phủ của công chúa, hủy bỏ quy củ tuyên triệu, sau khi công chúa xuất giá thì nữ mẫu có thể được về quê sống an nhàn hưởng tuổi già, đương nhiên nếu công chúa nhất quyết muốn giữ lại thì đương nhiên sẽ làm theo ý của công chúa.

Phượng Cảnh Kiền mỉm cười rồi phê duyệt, Minh Trạ đề nghị gia phong cho hậu đại của Thuận Từ phu nhân.

Nghe tin như thế, Tương Nghi đại công chúa thở dài một hơi rồi nói với nữ nhi, “Thủ đoạn của thái tử điện hạ rất cao minh.”

An Duyệt công chúa thở dài nói, “Nhi tử của Vệ tỷ tỷ đương nhiên là lợi hại.” Con người thật sự là càng ngày càng thua kém. Năm đó mẫu thân của nàng là đại công chúa, nàng được ngự phong làm quận chúa, được cữu cữu hoàng đế sủng ái. Tuy rằng Vệ vương phi thường ra vào cung đình, nhưng dù sao cũng chỉ là nữ nhi ở hầu phủ. Nàng nghĩ rằng mình sẽ như ý, cũng không ngờ Vệ vương phi lại ung dung được lòng lão thái phi, cho dù cữu cữu hoàng đế có sủng ái nàng như thế nào thì nàng vẫn kém một bước.

Một bước này chính là kém một trời một vực.

Gạt sang một bên suy nghĩ miên man, An Duyệt công chúa nói tiếp, “Mẫu thân, ngài cùng nữ nhi về nhà ở mấy ngày đi. Để cho nữ nhi có thể hiểu thuận với mẫu thân.”

Tương Nghi đại công chúa cố chấp nói, “Ta đi rồi thì trong cung làm sao đây? Cữu mẫu của người hồ đồ, tuy cung vụ không quá nhiều nhưng không có ai xử lý công việc thì sẽ dễ dàng sinh ra lộn xộn.”

“Mẫu thân, đã đến lúc nào rồi mà người còn quan tâm cung vụ?”

“Người câm miệng đi.” Tương Nghi đại công chúa nghiêm mặt khiển trách, “Vì sao người được phong làm công chúa? Người hưởng thụ tôn vinh của cữu gia, gặp chuyện lại khoanh tay đứng nhìn, như thế là sao, cái này gọi là vong ân phụ nghĩa đó.” fynnz.wordpress.com

An Duyệt công chúa biết tính tình của mẫu thân, bèn khuyên nhủ, “Mẫu thân, thái tử điện hạ hy vọng Vương phi chủ trì cung vụ, mẫu thân cứ như vậy thì chẳng phải là khiến thái tử điện hạ chướng mắt hay sao?”

“Người đừng bận tâm, Vệ vương phi đến đây thì tính sau, ta từng tuổi này rồi, còn gì để tham lam quyền lợi hậu cung nữa chứ.” Tương Nghi đại công chúa nghiêm mặt, “Chuyện của cô gia thì người cũng không cần nhắc đến. Cứ an phận bãi chức là được. Về phần Khai Tuấn, tiểu hài tử này là người biết chuyện, người thật sự rất có phúc.”

An Duyệt công chúa há hốc mồm rồi thở dài, “Mẫu thân....ngài cần gì phải như vậy.”

“Hoàng thượng còn ban thưởng thôn trang cửa hiệu, người dâng tấu chương từ chối đi.” Tương Nghi đại công chúa nói, “Người cũng không phải họ Phượng, có thể được phong làm công chúa đã là thiên đại ân điển. Người nên biết Hoàng thượng chỉ phong người làm công chúa chứ không phải đại công chúa, một phủ công chúa, một phong hào là quá đủ, người phải biết chừng mực.”

“Dạ, nữ nhi đã biết.”

Bãi triều, Minh Trạ hơn hờ vui vẻ cùng Phượng Cảnh Kiền trở lại Tuyên Đức điện, đuổi đi bọn thái giám, hần nhảy lên lưng của Phượng Cảnh Kiền giống như khi con.

May mà Phượng Cảnh Kiền luyện võ nhiều năm mới không bị Minh Trạ đè xuống đất. Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa mắng, “Mau cút xuống đây cho ta, người bao nhiêu cân, hử?”

“Thế nào, thấy thủ đoạn của gia lợi hại không?”

Phượng Cảnh Kiền lôi Minh Trạ xuống từ trên lưng rồi vỗ vào mông của Minh Trạ, “Dám ở trước mặt ta mà xưng là gia à, người ngựa mông rồi có phải hay không?”

Minh Trạm cười ha ha, bỗng nhiên choàng tay ôm lấy thắt lưng của Phụng Cảnh Kiên rồi nhấc Phụng Cảnh Kiên lên xoay ba vòng, Phụng Cảnh Kiên bị Minh Trạm dọa mất hồn, trong khi đó Minh Trạm đã buông tay xuống rồi xoa bóp cánh tay của mình, “Nhìn có béo đâu mà sao bế lên nặng thế.”

Phụng Cảnh Kiên giật giật khoe môi, thản nhiên nói, “Xem ra mùa đông này ăn uống không uống phí, sức lực cũng mạnh hơn nhiều nha.” Tiểu mỗ mỗ còn dám bắt bẻ người khác nữa ư.

Minh Trạm kéo Phụng Cảnh Kiên ngồi xuống nhuyển tháp, vui vẻ hỏi, “Phụ hoàng, lần này ta làm thế nào? Coi như có mặt mũi đứng không?”

Phụng Cảnh Kiên sờ những sợi râu lúng phúng dưới cằm, thấy Minh Trạm tranh công thì trong lòng có vài phần buồn cười, nhưng chỉ thản nhiên nhướn mày hỏi, “Chẳng phải là tên yêu nghiệt kia đưa ra chủ ý cho người hay sao?”

“Cũng không hẳn.” Minh Trạm thành thật nói với Phụng Cảnh Kiên, “Phi Phi nhà ta đề nghị ta tìm mười mấy mỹ nữ rồi ban cho An Định Hầu làm thiếp, hảo hảo làm chướng mắt Tương Nghi bá tổ mẫu. Ta suy nghĩ lại thì cảm thấy không nên, nàng đã lớn tuổi, tuy có chút cổ hủ, nhưng cũng không tính là xấu nét, vì vậy bèn đem các nàng an bài làm nữ quan ở phủ của An Duyệt công chúa.”

“Xem như người còn có chút sáng suốt.” Phụng Cảnh Kiên gật đầu, phong công chúa là thi ân, ban thị thiếp thì có chút bề mặt, Tương Nghi đại công chúa có bối phận cao, lấy nhuyển đối cứng, xem như Minh Trạm có chừng mực, không bị yêu nghiệt mê mết, nhưng vẫn nhắc nhở một câu, “Người đừng bị sắc đẹp quyến rũ, chuyện gì cũng nghe theo tên yêu nghiệt kia! Nam nhân phải có chủ kiến!”

“Dạ” Minh Trạm cúi đầu dạ một tiếng, chọc cho Phụng Cảnh Kiên cười không ngừng, nắm lấy tay hắn, “Nếu ở bên ngoài thì đừng bày ra bộ dáng kỳ quặc như vậy. Đi ra ngoài dùng bữa thôi.”

Minh Trạm làm Tương Nghi đại công chúa ghen hòng cả tháng, nay phủ công chúa đã cải cách quy củ thành công, cao hứng đến mức cười ha hả làm văng cơm lên bàn hai lần, Phụng Cảnh Kiên gác đĩa nhìn cả bàn ăn bị phun đầy cơm cùng với cái tên tiểu mỗ mỗ cười như được mùa này, ôm đầu thở dài: Tuy rằng hắn rất thiên vị cho Minh Trạm, nhưng trong thâm tâm vẫn phải nói một tiếng, tên yêu nghiệt kia xưa nay làm gì cũng tao nhã, vậy mà lại đi thích quái thai như Minh Trạm, hắn cảm thấy thật khó có thể tưởng tượng.

Minh Trạm xuôi buồm mát mái trong khi Nguyễn Hồng Phi lại gặp phải phiền toái.

Mã Duy đen kịt mặt ngồi ở trước cửa, Nguyễn Hồng Phi nhanh chân bước đến, bởi vì sáng nay vừa có một cơn mưa nhỏ, bùn đất ẩm thấp, thời tiết hơi lạnh, vừa mở miệng liền phun ra sương trắng, “Sao vậy?”

Mã Duy vung tay lên, hai binh sĩ đẩy ra cánh cửa nặng nề, một mùi hôi thối cũ kỹ ập vào mặt, Nguyễn Hồng Phi nâng y mẹ che mũi theo thói quen. Mã Duy liếc hắn một cái, không nói chuyện mà tiếp tục đi vào bên trong. Kho vũ khí tối tăm, để giày giẫm lên lớp bụi mềm dưới đất, thỉnh thoảng sẽ gặp vài mũi tên nằm rải rác dưới đất, Nguyễn Hồng Phi cúi người nhặt lấy một mũi tên, bị bỏ hoang đã lâu, lại không được bảo dưỡng nên đầu mũi tên loang lổ vết rỉ sét, thân tên dễ dàng bị bẻ gãy, đao thương cũng đã mục nát không thể sử dụng.

Nguyễn Hồng Phi cau mày, “Đi ra ngoài trước đi.”

Hai người một trước một sau tiến vào, rồi một trước một sau đi ra.

Mã Duy là đệ tử thế gia, lại là trung niên, lo xa cẩn thận, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng chỉ cố nén mà không bộc phát, cho đến khi trở lại thư phòng của phủ tướng quân, Mã Duy sắp bộc phát lửa giận, quát nói, “Đây là trăm vạn tên mười vạn đao thương cung cấp cho ta! Chẳng lẽ bảo ta dùng mấy thứ này để luyện binh giết địch hay sao!”

“Ta cũng không ngờ Giang Nam lại lụi bại đến mức này.” Nguyễn Hồng Phi khuyên Mã Duy, “Hiện tại có nổi giận cũng vô ích, tốt nhất chúng ta nên thương lượng đối sách.”

Nguyễn Hồng Phi không phải ngoại nhân, nhưng đã từng ở trong quân doanh một thời gian, cũng không xa lạ gì chuyện trong quân, Mã Duy thấp giọng nói, “Trong quân xưa nay uống máu binh mọi người cùng

phát tài. Nhưng lần này thật quá đáng, võ bị quân dụng hằng năm, ngân lượng triều đình cấp phát cho địa phương cũng không phải số ít, ta thấy những thứ này có lẽ đã vài chục năm chưa từng đổi mới.”

“Cũng không có gì kỳ lạ, từ thời Đức Tông hoàng đế, Giang Nam cũng không có chiến tranh đại quy mô, binh bị hao tổn cũng giảm thiểu. Kỳ thật ngân lượng không nhiều như ngươi nghĩ, khi Hoàng thượng đăng cơ thì liền bắt tay vào xử lý Tây Bắc, cái gì cũng tăng cường cho Tây Bắc dùng trước.” Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng thở dài, ngửa lưng dựa vào ghế, “Nhưng mà không ngờ lại quá đáng đến mức này. Đây không phải là chuyện có thể giải quyết một sớm một chiều, nói với thái tử một tiếng đi, rồi chờ tin tức của hắn.”

“Ngươi có thể đưa chuyện này ra ánh sáng à?” Mã Duy không thoải mái như Nguyễn Hồng Phi, hắn ở thư phòng đi tới đi lui vài vòng, cảm thấy thật khó giải quyết, đứng ở trước mặt Nguyễn Hồng Phi, nói một cách nghiêm túc, “Chuyện như vậy không phải một năm hai năm, nhất định là cầu kết từ trên xuống dưới, cùng một giuộc. Ta vừa đến đây, chẳng lẽ bọn họ không biết ta muốn kiểm tra kho vũ khí hay sao? Dám để lộ thẳng thừng như vậy mà cũng không sợ ta biết? Với thân phận của ta thì bọn họ không dám dễ dàng động thủ nhưng Giang Nam không phải địa bàn của ta, hiện tại bên ngoài không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào nơi này của ta. Đang chờ xem ta sẽ uống rượu mời hay rượu phạt!”

Nguyễn Hồng Phi cười hỏi, “Ngươi ăn cái gì?”

“Dù sao ta cũng sẽ không ăn chay.” Mã Duy đem nan đề giao cho Nguyễn Hồng Phi, “Dù sao thì ngươi cũng là người của thái tử, ta giao cho ngươi, ngươi đem binh khí đưa ra cho ta, bằng không ta sẽ trở về Tây Bắc.”

“Trong vòng hai năm Hoàng thượng sẽ thoái vị.” Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên nhắc đến chuyện này khiến Mã Duy hoảng sợ, lập tức bác bỏ, “Đừng nói vậy.”

Nguyễn Hồng Phi lẳng lặng nhìn Mã Duy, ánh mắt trong trẻo như nước, Mã Duy lại hỏi, “Thật ư? Hoàng thượng vẫn còn tráng niên cơ mà.” Nói như vậy chẳng phải là làm đến chết thì mới bằng lòng bỏ qua ư. Bất quá hiện tại tình hình đế đô cũng có chút khác thường. Về mặt quân sự thì Mã Duy tự nhận là mạnh hơn Nguyễn Hồng Phi, nhưng đế đô quanh co gấp khúc, cho dù Mã Duy thúc ngựa thì cũng không đuổi kịp khả năng nhìn xa trông rộng của Nguyễn Hồng Phi.

“Thái tử càng thích hợp hơn so với hắn, tuy rằng hắn dựng nên đội quân Tây Bắc, khóa chặt quân man di ở quan ngoại, chấp chính cũng xem như cần cù thật thà. Nhưng ngươi cũng đã thấy Giang Nam thối nát như thế nào, quân đội đã là như thế thì địa phương sẽ càng ác liệt hơn nữa, năm trước thuế muối không đủ, phải cấp bách đời cái cách.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Chắc là ngươi đã có cảm giác khi thái tử được sắc phong rồi đúng không?”

“Ngay cả gia phụ cũng không đoán được Trấn Nam Vương thế tử sẽ thượng vị.” Mã Duy thổ lộ tâm tư của mình.

“Đúng, bởi vì thái tử có Trấn Nam Vương chống lưng cho nên Hoàng thượng vì lập hắn làm thái tử mà phải gấp rút giết nhị hoàng tử hồ đồ vô năng.” Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Chúng ta đều biết rõ thái tử được sắc phong thì sẽ đăng cơ, trừ phi Hoàng thượng muốn chặt đứt quan hệ với Trấn Nam Vương phủ, nếu không thái tử tất nhiên sẽ đăng cơ làm hoàng đế. Ất là Bình Dương thúc thúc đã nói với ngươi về bản lĩnh của thái tử rồi đúng không?”

Thấy Mã Duy im lặng không lên tiếng, Nguyễn Hồng Phi nói tiếp, “Hắn là người sẽ nắm chặt cương cương vào trong tay. Hắn tuyệt đối không cam lòng đối với hư danh.”

“Là ngươi đề nghị thái tử điều ta đến Giang Nam đó ư?”

“Đúng vậy, đại tướng trong quân như ngươi dễ dàng bị nghi kỵ khi tân đế đăng cơ, ngươi cũng biết quan hệ của chúng ta rồi đó, đương nhiên ta sẽ chiều cố ngươi.” Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Cho ngươi cơ hội hiếm có để hiểu biết và trung thành với thái tử.”

Hắn là rất vinh hạnh đúng không? Không, rõ ràng là đang mùa đông mà Mã Duy lại toát mồ hôi hột, hắn biết tương lai sẽ đối mặt với cục diện gì. Loại gian nan này làm cho tư duy của hắn càng thêm bình tĩnh, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Nguyễn Hồng Phi, trầm giọng hỏi, “Ngươi cho ta một câu khẳng định chắc chắn đi, có phải thái tử thật sự muốn động vào Giang Nam hay không? Nếu ngừng tay giữa chừng

thì ta muốn trở về sẽ càng thêm khó khăn!” Mấy thứ này không dám trả thù thái tử, đối với hần: đao của thái tử thì hần sẽ không khách khí!

Nguyễn Hồng Phi lấy ra một kim bài nhỏ từ trong y mẹ của mình, rồi vững vàng ném đến trước mặt Mã Duy.

Ánh mắt của Mã Duy nóng rực, dừng trên kim bài một lúc lâu rồi mới mạnh mẽ ngẩng đầu, bị bão cát Tây Bắc quét lên khuôn mặt thô kệch hiện ra một chút hung tàn, trầm giọng nói một câu thô tục, “Mụ nội ơi!”

Nguyễn Hồng Phi vươn đôi tay trắng nõn ra, Mã Duy mỉm cười, hai tay đã hai mươi năm chưa từng giao nắm, nay một lần nữa nắm chặt vào nhau.

“Ta sẽ luôn ở tại Giang Nam, người còn sống thì ta còn sống.”

Mã Duy gật đầu. Hần yên lặng suy nghĩ, tiểu tử này bắt cóc Hoàng thượng và Vương gia mà vẫn sống khỏe mạnh, nếu hai người liên thủ thì sẽ bình yên vô sự.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một chút ý cười sung sướng, dưới đáy lòng của Nguyễn Hồng Phi lặng lẽ thêm vào một câu: Bất luận khi nào ta cũng sẽ sống tốt, tiểu Minh ừ vẫn đang chờ ta mà.

179. Chương 179: Hoàng Đế Nan Vi (17)

Hậu nhân bình luận: Tư duy độc đáo của Võ đế làm cho hần có tầm nhìn trác tuyệt vượt khỏi thời đại, có lẽ bởi vì quan điểm nhìn nhận sự vật của Võ đế rất khó lường, dẫn đến kết quả hần có thể dùng kiếp sống hai mươi năm để vương đế mang lại ba trăm năm thịnh thế. Trên rất nhiều quan điểm, tư duy độc đáo của Võ đế đều đáng giá để hậu nhân học tập.

Minh Trạng nhận được lá thư của Nguyễn Hồng Phi, khi đưa cho Phụng Cảnh Kiên xem thì lá thư đã bị xé chỉ còn một nửa.

Phụng Cảnh Kiên nhướn mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Minh Trạng nhăn nhó, “Phía dưới là thư tình Phi Phi viết cho ta, thư riêng, không tiện để phụ hoàng đọc.”

Xí, ai thèm. Phụng Cảnh Kiên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, tập trung vào chính sự, sắc mặt dần dần nghiêm trọng, đưa tay đập mạnh lên bàn, trầm giọng quát, “Không ngờ Giang Nam lại đến tình trạng này! Thật giận là trăm lại bị bịt kín mắt, làm kẻ mù mười mấy năm nay!”

Minh Trạng nói, “Kỳ thật chuyện này cũng không có gì là lạ, Phi Phi bảo rằng sàh nhà trong kho vũ khí bám bụi dày cả phân, đã lâu chưa mở kho, tình hình bên trong như thế nào thì không có nhiều người biết rõ. Nếu không có lần này Nam Bắc đổi chỗ thì chúng ta có lẽ sẽ không biết được.”

Phụng Cảnh Kiên gõ tay lên lá thư kia rồi hỏi quan điểm của Minh Trạng, “Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Nếu hiện tại động vào thì ta thấy quân sự ở Giang Nam ít nhất có hơn phân nửa sẽ bị liên lụy vào chuyện này.” Đôi mắt của Minh Trạng sáng ngời, “Nếu trì hoãn thì trước tiên phải bắt tay vào Chiết Mân, không cần can thiệp vào Hoài Dương Hồ Quảng. Nếu quân Tây Bắc đã đến Giang Nam, quân Nam cũng đến Tây Bắc, không bằng để cho bọn họ đều tự tổ chức diễn võ, làm cho chúng ta nhìn xem ai thắng ai thua? Chẳng qua sắp đến tết niên, phụ vương và ta cũng không thể đích thân đến đó, thôi thì cứ phái Đô sát viện ngự sử đi làm trọng tài, nhìn xem thứ ưu thế của quân Nam và quân Bắc ở đâu? Cũng thay chúng ta nhìn một chút quân dụng quân bị như thế nào, quân dụng lương thực có sung túc hay không, quân bị vũ khí có hoàn mỹ hay không, thức ăn cho binh sĩ có đầy đủ hay không, cường độ huấn luyện như thế nào?”

“Vậy phái ai đi?”

Minh Trạng cười nhàn nhạt, “Phía Nam thì phái Tả Đô ngự sử Vương đại nhân, phía Bắc thì phái Đại lý tự khanh Đỗ Như Phương dẫn đầu, bọn họ có thanh danh, cũng để chúng ta nhìn xem rốt cục là hữu danh hữu thực hay chỉ là mua danh chuộc tiếng?”

Phượng Cảnh Kiên cười ra tiếng rồi thấp giọng hỏi, “Tiểu tử nhà ngươi, có phải muốn trả thù Vương đại nhân đã đọc thư tình của ngươi ngày trước hay không?”

“Làm gì có? Ta chỉ nể trọng lão thần mà thôi.” Minh Trạ mạnh miệng, có chết cũng không thừa nhận.

“Đây là một cơ hội, ngươi tự đi an bài đi, dù sao có trăm ở đây, bọn họ không dám làm loạn đâu.” Phượng Cảnh Kiên nói tiếp, “Giang Nam sung túc, Hồ Quảng ấm no, trước tiên ngươi trừng trị quan trường của Giang Nam, như vậy đến phiên Hồ Quảng sẽ dễ như trở bàn tay. Theo ý trăm, khi diễn võ phải yêu cầu Tổng đốc và Tuần phủ ở lân cận đều đi xem, như thế đối lập sẽ hiện ra chênh lệch, nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Rõ ràng là một chuyện khó giải quyết, bá diệt hai người mỉm cười nhìn nhau rồi cùng cất tiếng cười gian.

Tất niên mà không nhắc đến chuyện phát quà tết, ngược lại có trọng trách khác.

Khi lâm triều, Phượng Cảnh Kiên nói đến chuyện diễn võ ở Tây Bắc Giang Nam, sau đó bưng bưng phần chần phái đoàn quan sát, thành viên bao gồm: Tây Bắc dẫn đầu là Đại lý tự khanh Đỗ Như Phương, Giang Nam do Tả đô ngự sử Vương đại nhân dẫn đầu. Đội viên bao gồm các Thị lang đại nhân của Hộ lễ binh hình công.

Minh Trạ ở trong thư phòng thân thiết quan sát đám quan viên, cười tủm tỉm cầm tách trà nóng, thổi vài hơi rồi mở miệng, “Con người của ta chỉ có một khuyết điểm, chính là quá thành thật.”

Đám đại nhân lão bánh quẩy nghe thấy câu này thì đều nhin không được mà rung mình rồi thầm nghĩ: Thái tử điện hạ thật sự rất khiêm tốn, ngài mà thành thật thì chúng ta đều cam bái hạ phong. (bái phục)

“Cũng không phải là hư ngôn, cho nên ta cũng sẽ không khách sáo với các ngươi.” Minh Trạ thở dài một hơi, “Ta không biết nhiều lắm về tình hình quân sự, còn chuyện ở đế đô thì sao, lại không thể phân thân, cho nên lần này mới phái các ngươi đi, các ngươi chính là mắt của ta, tai của ta, miệng của ta. Mọi người đều nói quân Tây Bắc bư hãn, quân Giang Nam tinh tế, lần này cứ đánh giá bọn họ thử xem, các ngươi phải nhìn cho kỹ, trở về giảng lại với ta, tốt chỗ nào, chỗ nào không tốt? Vì sao lại không tốt? Cuộc sống của binh sĩ ra sao? Ăn mặc có đầy đủ không? Cường độ huấn luyện thường ngày nhiều hay ít? Lương bổng có phát đúng ngày hay không? Có đủ trang trải cho cuộc sống hay không? Tiêu chuẩn lĩnh binh của các tướng quân ra sao? Bọn họ có ý kiến gì muốn cải cách đối với quân sự hay không? Những thứ này ta hy vọng sau khi các ngươi trở về có thể tường tận thuật lại cho ta biết.” fynnz.wordpress.com

Mọi người đều cao giọng dạ thưa.

Minh Trạ ngưỡng ngừng cười một cái, “Nếu đi một chuyến ngàn dặm xa xôi, mà quay về vẫn là kẻ cầm kẻ điếc thì rất là khó coi.”

Bọn họ có thể hiểu được hoặc không rõ thủ đoạn của Minh Trạ, nhưng có vài điều, từ khi Minh Trạ làm thái tử, chuyện hẳn muốn làm không có chuyện nào mà không làm được. Mọi người đều rung mình, tăng thêm ba phần trịnh trọng.

“Ta biết các ngươi cũng chỉ có một đôi tay một đôi mắt, khó tránh khỏi có chỗ sơ hở. Như vậy đi, mỗi người có thể chọn bốn người thủ hạ của mình để dẫn theo.” Minh Trạ nói một cách đầy sẵn sốc, “Thứ nhất là có thể phân ưu giúp các ngươi, thứ hai là thanh niên đi xa một chút thì cũng học được nhiều kiến thức. Ta tạm thời mới nghĩ đến nhiều đây, nếu các ngươi có yêu cầu gì thì cứ nói thẳng với ta, có thể thỏa mãn thì ta sẽ thỏa mãn.”

Minh Trạ giống như đã an bài tất cả, trong lúc nhất thời, mọi người cũng nói không nên lời, Minh Trạ nói, “Ngày mai chuẩn bị nghi giá cho khâm sai, từ nay đến ngày lên đường, các ngươi trở về thu thập một chút thông tin. E rằng các ngươi phải qua tất niên ở bên ngoài, chuyện khác không nói, nhưng hai chữ vất vả là thật.”

Có thể được thái tử tán thưởng một tiếng vất vả thì mọi người đều cảm thấy chuyến khổ sai này quả thật rất đáng giá, tất cả đều tỏ vẻ khiêm tốn nói, “Đây là chuyện mà chúng thần phải phân ưu.”

Sau khi Chiết Mân Tổng đốc Tống Hoài nhận được thánh chỉ thì liên tục mất ngủ mấy ngày, mỹ thực ngon cỡ nào có vào miệng cũng giống như đang ăn sáo, thường xuyên thở dài.

Phụ tá Chu Chi Nguyên khuyên nhủ, “Đại nhân vẫn chưa hạ quyết định hay sao?”

Tổng Hoài cắn răng, “Cho dù táng gia bại sản ta cũng phải tiếp tục. Mặc dù tiêu chút bạc, nhưng nếu có thể rạng rỡ mặt mày ở trước mặt thái tử điện hạ thì hết thủy đều đáng giá.”

Chu Chi Nguyên có vài phần khinh thường, ngân lượng triều đình vừa qua tay thì lại ít đi ba phần, càng miễn bàn đến việc địa phương giữ lại, hiều kính người khác, khẩu vị lớn như vậy thì cũng đáng cho người xuất huyết nhiều một chút. Nhưng hắn vẫn ôn hòa nói, “Thuộc hạ đã soạn sẵn công văn truyền triệu tướng quân các nơi, đợi đại nhân phê duyệt thì có thể phát ra ngoài.”

“Gọi Tuần phủ và Bố chính sứ đến đây, Khâm sai đại nhân có lẽ sắp xuất phát từ đế đô, đừng để cho khâm sai chê cười.” Tổng Hoài nói, “Thái tử điện hạ đang muốn lập uy, nếu chúng ta vội vàng đưa cổ lên lưỡi dao thì chẳng khác gì muốn tự sát.”

“Người nói xem, có phải Mã Duy ở nơi đó....đã đưa tin tức cho đế đô hay không, xưa nay chưa từng có chuyện diễn vỡ thế này.” Tổng Hoài bản tính đa nghi, nhin không được mà hỏi một câu.

“Trong phủ ngoài phủ tướng quân đều có người của chúng ta, hắn là người mới đến, muốn ra bên ngoài truyền tin phải phải nhân mã, người của chúng ta một ngày mười hai canh giờ theo dõi hắn không chớp mắt, nếu có chút động tĩnh thì nhất định không thể thờ ơ.” Chu Chi Nguyên nói một cách chắc chắn, “Còn nữa, hắn đến nơi này của đại nhân thì đã sớm lạy đỉnh núi, đệ tử thế gia ở đế đô không giống binh sĩ cứng đầu cứng cổ ở đây, không biết thức thời. Đại nhân đã cho hắn một phần, hắn cũng đã ăn. Với lại, đừng nhìn Tây Bắc bão cát gió lớn, mấy năm nay vẫn có thể sung túc bằng chúng ta, ta cũng không tin là Tây Bắc bọn họ lại sạch sẽ đến thế? Đại nhân đừng quên Hoàng thượng cũng phái khâm sai đến Tây Bắc, đội hình khâm sai y hệt phía bên này của chúng ta, dẫn đầu là Đại Lý tự Đỗ Như Phương, Đỗ Như Phương lúc trước ở Đô Sát viện tựa như chó điên cắn chết bao nhiêu người, nếu không phải hắn xuất thân từ hầu phủ, mẫu thân lại là đại công chúa thì không biết đã chết bờ chết bụi ở đâu rồi.”

Trong lòng của Tổng Hoài tin tưởng chín phần, gật gật đầu, “Ta còn lo lắng thêm một chuyện, Mã Duy mang đến một vạn quân là trao đổi quân đội dưới trướng của Hải Ninh tướng quân. Vả lại lúc trước cũng là tư tâm của ta, khi Nam Bắc đổi chỗ, ta liền cân nhắc bọn họ đến đây sẽ đại biểu thể diện của bản Đốc, vì vậy cố ý phái quân Hải Ninh. Tuy Từ Đồ không được lòng bản Đốc nhưng trong việc dẫn quân thì thật không tệ, cho nên mới điều hắn đi Tây Bắc. Còn Hàng Châu Tống Yên, Phúc Châu Trịnh Thượng, chi tiết về bọn họ thì bản Đốc đã biết rất rõ ràng, dù có một chút bản lĩnh nhưng tuyệt đối không thể đánh đồng với Mã Duy.”

Chu Chi Nguyên đã hiểu rõ những gì Tổng Hoài vẫn chưa nói hết, hai ngón tay vuốt nhẹ chòm râu hoa râm, nói một cách châm chọc, “Việc này có lẽ Bình Dương Hầu cũng nghĩ chẳng khác gì ngài, cho nên mới phái nhi tử dẫn binh đến đây, hơn nữa lần này lại hoàn toàn khác trước kia, Lục bộ đều phái Thị Lang đến Giang Nam, nếu muốn bảo Mã Duy giả vờ bại trận thì thật sự rất khó.”

“Đúng vậy, mặc dù Thị lang chỉ đứng hàng tam phẩm, nhưng lại đồng cấp với Bố chính sứ ở nơi này của chúng ta.” Tổng Hoài nói một cách tràn đầy cảm xúc, “Bất quá quan viên đế đô tự phụ, ngay cả bản Đốc hằng năm đều phải quay về đế đô, vào đông tặng thán mùa hè tặng băng, tam tiết ngũ thọ, không được thiếu bất cứ thứ gì. Nếu không chu toàn thì sẽ bị khinh khi. Chúng ta ở xa tận Chiết Mân, bọn họ cao cao tại đế đô, mỗi ngày vào triều sắp hàng, muốn đắc tội cũng đắc tội không nổi. Với lại có ai mà có khẩu vị nhỏ đâu.”

“Kỳ thật thắng hay bại thì bản Đốc cũng không quá quan tâm, quân Tây Bắc mỗi năm đều đánh mấy trận, Giang Nam lại thái bình đã lâu. Ta cũng không đau lòng một chút bạc này.” Khuôn mặt được chăm sóc vô cùng tốt của Tổng Hoài chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày đã nhanh chóng trở nên già nua, lộ ra vẻ mệt mỏi của độ tuổi ngũ tuần, thở dài, “Rủi ro là điều khó tránh khỏi, nếu đạo lý này mà Bản đốc cũng không hiểu được thì uống công làm quan mấy năm nay. Khẩu vị của bọn họ cho dù có lớn cỡ nào thì Bản đốc cũng phải bỏ ra chút máu. Ta phát sầu là bởi vì lần này dẫn đầu chính là Đô sát viện Tả đô ngự sử, Vương lão đầu cả đời hai gò má hóp, ngay cả thể diện của thái tử cũng mặc kệ. Bản đốc ở trong mắt hắn cũng chẳng là cái gì, nhất là vị trí của hắn lại rất quan trọng. Làm sao đuổi hắn đi mới là việc khó.”

“Đại nhân đang lo lắng...” Chu Chi Nguyên do dự quan sát khuôn mặt của Tổng Hoài.

Tổng Hoài rất tin tưởng tâm phúc này của mình, thấp giọng nói, “Chuyện kho vũ khí, lần này đoàn người đến đây cũng không ít, chúng ta chẳng những phải đề phòng bên ngoài mà còn phải đề phòng bên trong, vị trí này của ta có vô số người đổ mắt rình mò, mục tiêu nó đều ngóng trông lão tử rơi xuống đài. Tuy rằng tên tiểu tử Mã Dục kia thức thời trong chuyện kho vũ khí, đó là hần hiểu được. Nhưng nếu nhảy ra một tên không muốn sống, đến lúc đó đừng nói đến chức quan, e rằng cái đầu cũng khó được bảo toàn!”

“Ý của đại nhân là?”

“Dem Hàng Châu Phúc Châu đến đây, chúng ta phải xuất thủ trước bọn họ.” Tổng Hoài lạnh lùng nói, “Sau đó phân phó binh tướng ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, chế tạo kho vũ khí mới, ít nhất tạm thời qua mặt bọn họ trước.”

“Đại nhân lo lắng mọi chuyện chu toàn!” Chu Chi Nguyên nghiêm mặt nói, “Sau khi đại nhân đến nhậm chức thì mặt ngoài Chiết Mân đã trở nên thái bình, bách nghiệp thịnh vượng, ngay cả Hoàng thượng cũng tán thưởng đại nhân biết cách trị quân. Đại nhân xuất thân là tiến sĩ hai bảng, sang năm nhiệm kỳ của đại nhân sẽ kết thúc. Nếu lần này có thể được khâm sai đại thần nói ngọt vài câu trước mặt Hoàng thượng thì ngày được tiến cử sẽ gần ngay trước mắt.”

Lời này nói trúng tâm can của Tổng Hoài, cho dù Tổng Hoài có tâm cơ thế nào thì cũng nhin không được mà mỉm cười, “Cho nên lần này chúng ta không thể tiếc tất cả tiền của và khí lực, phải để Hoàng thượng và thái tử điện hạ nhìn thấy phong thái của binh sĩ Chiết Mân chúng ta!”

“Đại nhân anh minh.”

Từ khi Mã Dục đến Giang Nam thì liền cảm thấy toàn thân khó chịu, có loại cảm giác hăm sâu vào vùng lưng, cảm giác vô lực, càng lúc càng sâu.

Nhận được dụ lệnh của phủ Tổng đốc, Mã Dục nói, “Chiêu này của thái tử thật mới mẻ.”

“Đây là thánh chỉ của Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng cũng sẽ không làm ra chuyện Nam Bắc đổi chỗ, nhất là chuyện diễn võ này nọ.” Mã Dục thật lòng cảm thấy thái tử không giống người bình thường, nhin không được mà hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Ta cũng không muốn bại bởi đám nam nhân đó, nếu Tổng đốc đại nhân bảo ta giả thua thì phải đối phó thế nào?”

Nguyễn Hồng Phi nhìn Mã Dục, “Chẳng lẽ trên cổ của ngươi là đầu heo ư?” Không biết tự động nào à?

Mã Dục tung sang một quyền, Nguyễn Hồng Phi hóa giải chiêu thức của Mã Dục, Mã Dục đành phải ngồi trở lại ghế, “Đương nhiên ta muốn cùng Tổng đốc đại nhân thắng thắn phân rõ, quân Tây Bắc bao năm qua huyết chiến khổ sở, nếu thua trong tay của quân Nam thì ta chẳng còn mặt mũi để quay về đế đô. Bất quá mọi người chịu thương lượng thì ta có thể thủ hạ lưu tình để cho quân Nam thua đẹp mặt một chút.”

“Tổng đốc đại nhân sẵn sàng thủ hạ, người lại thức thời, hần sẽ không để người khó xử. Chẳng qua chuyện đến nước này vẫn còn kém vài phần quyết định.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, “Tổng Hoài làm quan nhiều năm, sang năm là mãn nhiệm kỳ, năm nay và năm trước Lại bộ kiểm tra đánh giá đều đạt loại ưu, khi hần nhậm chức, có vài lần hải tặc lên đất liền, bất quá đều là lướt gió mà về, ngay cả Hoàng thượng cũng từng tán thưởng hần có năng lực, nếu lần này diễn võ mà hần có thể rạng rỡ mặt mày thì sang năm quay về đế đô chắc chắn sẽ được thăng chức.”

“Tổng đốc Chiết Mân đã làm được một công việc béo bở hiếm thấy.”

“Đúng, tuy rằng Tổng đốc Chiết Mân rất hiếm thấy, bất quá Tổng đốc Hoài Dương còn đầy đặn hơn hần đến ba phần. Tổng đốc Hồ Quảng là vựa lúa thiên hạ, cũng là nơi cực kỳ trù phú, lại có Tổng đốc Trực Đãi đứng đầu Tổng đốc của thiên hạ, tiến thêm một bước thì có thể có thể đứng vào hàng ngũ quan lại ở đế đô.” Nguyễn Hồng Phi bình tĩnh phân tích, “Cho nên chỉ là thua đẹp mặt thì đối với Tổng đốc mà nói vẫn là không đủ!”

Mã Dục trầm giọng, “Cho dù có trở mặt thì ta cũng tuyệt đối không bại dưới quân Nam!”

“Đây là vấn đề, người muốn thắng, hần cũng muốn thắng.” Nguyễn Hồng Phi cầm tách trà nóng lên rồi uống hai ngụm, khóe môi khẽ nhếch, nở nụ cười, quan sát Mã Dục rồi nói, “Nhưng ở trên diễn võ trường, trước

mặt khâm sai, cho dù làm giả thì cũng phải cam tâm tình nguyện mới được. Tuy người là người mới đến, dù sao cũng xuất thân từ Bình Dương Hầu phủ, là đệ tử thế gia có quyền có thế, nếu trở mặt với người thì mất nhiều hơn được. Cho nên hẳn chỉ cầu người thắng gian khổ một chút mà thôi, như vậy hẳn thua cũng có chút vinh quang. Bất quá Tổng Hoài sẽ tìm kiếm một thắng lợi khác cũng có ý nghĩa quan trọng.”

“Trước khi khâm sai đến, hẳn sẽ làm cho quân Phúc Châu và hải tặc tiến hành một trận chiến tiêu diệt mang tính đại thắng.” Nguyễn Hồng Phi ôn hòa nói, “Có thắng lợi này thì cho dù bại trên võ trường dưới tay người cũng chẳng thành vấn đề. Mọi người đều biết quân Tây Bắc bư hãn, nhưng quân Nam cũng không phải nhu nhược, bằng không cũng không thể đánh bại hải tặc. Như vậy, mặt mũi có chút tỳ vết cũng không tính là gì.”

Mã Duy cũng là người tinh táo, thấp giọng hỏi, “Phủ tổng đốc có tới lui với hải tặc ư?”

Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa trả lời thẳng mà chỉ cười cười, “Nước nơi này rất sâu. Trong lòng người biết là được rồi.”

Giang Nam phong ba gợn sóng, để đô lại là thái bình yên vui, sắp đến tắt niên rồi, có chuyện gì phiền lòng thì cứ chờ đến năm sau hẵng nói.

Hơn nữa để đô có tục lệ mới đang được lưu hành.

Hằng đêm mọi người đều ngắm thiên tượng.

Đương nhiên đây là có nguyên nhân. Tục ngữ nói, thượng hữu sở hảo, hạ tất thậm yên.

Lời này có nghĩa bề trên có một loại yêu thích thì người phía dưới nhất định càng yêu thích hơn.

Tục ngữ luôn có đạo lý, sở dĩ mọi người thích ngắm thiên tượng là bởi vì thái tử điện hạ liên tục hơn mười ngày triệu kiến Khâm thiên giám đại thần.

Vị Khâm thiên giám đại nhân này trước kia bị nhị hoàng tử ép buộc mà ám chỉ Minh Trạng là điềm xấu ngay tại đương triều, hẳn mạng lớn, lo lắng nơm nớp hơn nửa năm, thấy thái tử điện hạ đăng cơ cũng không động vào hẳn thì mới an tâm một chút.

Ai ngờ liên tục hơn mười ngày thái tử điện hạ lại nhiều lần triệu kiến hẳn. Khiến cho vị Khâm thiên giám đại nhân này lại đạt được sự chú ý của mọi người, thậm chí có người không ngừng ngẫm hỏi thăm hẳn: He he, thái tử điện hạ hỏi người cái gì vậy?

Cũng không sợ các đại thần tò mò, thật sự là từ trước đến nay những chuyện liên quan đến thiên tượng đều không phải việc nhỏ. Ngẫm lại cũng biết, nếu chuyện nhỏ nhoi như lông gà vỏ tỏi thì mọi người cũng sẽ không phiền toái lão thiên gia đúng không?

Khâm thiên giám cũng không phải kín miệng, hẳn đáp a ập ứng, “Thái tử điện hạ hỏi ta về dự báo thời tiết.”

Xí, lời này ngay cả kẻ ngốc cũng không thể tin!

Thái tử điện hạ nhiều lần triệu kiến chẳng lẽ chỉ để hỏi người ngày mai có gió hay là tuyết rơi hay sao? Thái tử điện hạ nhàn rỗi quá ư? Mọi người đều cảm thán Khâm thiên giám không thành thật, suy nghĩ xem có nên làm vài đôi hài chạt cho hẳn mang hay không nhỉ.

Trước tiên không nói đến Khâm thiên giám đáng thương, có điều uất ức mà lại không thể nói nên lời, bởi vì mọi người cho rằng Khâm thiên giám nói năng không thành thật, có ý đồ dùng chỉ số thông minh thấp chúng để lừa gạt triều thần có chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng, cho nên mọi người đồng loạt thống nhất bày tỏ sự phẫn nộ của mình: Người cho là chỉ mình Khâm thiên giám nhà người biết xem thiên tượng hay sao! Chúng ta cũng biết một chút đó.

Số tử vi hay bói quẻ, các tài tử đều có đọc lướt qua.

Vì vậy nửa đêm mọi người đều không ngủ, mặc áo ấm quần chắn ở trong hoa viên ngắm thiên tượng.

Các đại thần không ít người vì xem thiên tượng mà bị nhiễm phong hàn, vừa uống chén thuốc đắng nghét vừa suy nghĩ: Hay là thái tử điện hạ có đại động tác nào đó, bằng không vì sao Khâm thiên giám lại kín miệng như trai ngậm ngọc vậy nè, cũng thật là kỳ quái nha!

Đang lúc mọi người đều có chút phát sầu thì Tổng Hoài Tổng đại nhân xa tận Giang Nam có chút tâm ý tương thông với thái tử điện hạ! Nếu không làm sao Tổng Hoài đại nhân có thể đi lên cái ghế Tổng đốc Chiết Mân cơ chứ, hẳn đặc biệt nhạy bén hơn người khác. Lúc ấy Tổng Hoài đại nhân đang vắt óc suy nghĩ dụng ý mà thái tử triệu Khâm thiên giám là gì nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, liền tính đi đến chỗ của di thái thái để tiêu khiển một chút, đang lúc Tổng Hoài đại nhân vui đầu miệt mài thì bỗng nhiên ngộ ra một điều! Tổng đại nhân vỗ đùi, bất chợt xui xuống trên thân mình kiêu hoa nhụy ngọc của di thái thái, tiểu mỹ nhân ở bên dưới rên rỉ một tiếng, Tổng đại nhân cười ha ha: Ngộ, hẳn ngộ ra rồi! (di thái thái = vợ nhỏ)

Lập tức bỏ lại mỹ nhân, nhảy xuống giường, mang hài, lớn tiếng phân phó hạ nhân thỉnh Chu tiên sinh đến thư phòng nghị sự, ngáy ngô mặc kệ tiểu mỹ nhân đang xấu hổ oán giận trên giường.

Chu Chi Nguyên đêm hôm khuya khoác một lần nữa mặc áo ấm, khoác áo choàng, theo hạ nhân đi vào thư phòng của Tổng đại nhân. Trên người của Tổng đại nhân còn mang theo một chút hương son phấn, nhìn thấy Chu Chi Nguyên thì vội chấp tay nhận tội, “Xin tiên sinh thứ lỗi, đêm hôm khuya khoác quấy nhiễu tiên sinh nghỉ ngơi.”

Chu Chi Nguyên lắc đầu, ý bảo không thành vấn đề, thẳng thắn hỏi, “Đại nhân có việc gấp ư?”

“Đúng là có việc gấp.” Tổng đại nhân mang theo sắc mặt vui mừng, “Tiên sinh cũng biết đó, gần đây để đô truyền tin, bảo rằng thái tử điện hạ liên tục triệu Khâm thiên giám, tiên sinh có biết dụng ý của thái tử hay không?”

“Lão hủ nhất thời cũng chưa nghĩ ra.”

“Thiên tượng thiên tượng.” Tổng Hoài kích động đứng dậy từ trên ghế, nắm lấy vai của Chu Chi Nguyên rồi cười nói, “Trời giáng điềm lành rồi tiên sinh ơi! Thánh hướng ra minh quân, thịnh thế ra điềm lành! Thái tử điện hạ xuất thân từ Trần Nam Vương phủ, nhất định ngóng trông điềm lành hơn bất kỳ kẻ nào khác. Bất quá hiện nay Hoàng thượng đang tại vị, thái tử làm sao có thể nói thẳng, đành ám chỉ cho chúng ta. Tiên sinh cứ đem chuyện này đặt ở trong lòng, chúng ta sẽ tạo ra điềm lành! Hiện tại chúng ta cách xa đế đô, tiên sinh nghĩ cách giúp ta soạn tấu chương, ta đem tấu chương dâng lên trước rồi đem điềm lành đến sau, như thế cũng có thể lấy lòng Hoàng thượng và thái tử!”

Chu Chi Nguyên cung kính hành lễ, vui lòng phục tùng, “Đại nhân tài ba, thuộc hạ bị không kịp.”

“Cũng là nhờ có tiên sinh tương trợ nên bản Đốc mới thuận lợi trên mọi phương diện như vậy.”

Đế đô, trong Chiêu Nhân cung, Minh Trạng đứng trên bậc thềm bạch ngọc, khoác bộ y phục bằng lông ngân hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên bốn mươi lăm độ, nhìn bầu trời đầy sao, u oán thở dài một hơi.

180. Chương 180: Hoàng Đế Nan Vi (18)

Rốt cục khi nào mới có tuyết rơi đây?

Nếu mọi người chân chính biết được suy nghĩ của Minh Trạng thì bọn họ sẽ lập tức học máu, bọn họ đã oan uổng Khâm thiên giám đại nhân thành thật rồi.

Thái tử điện hạ triệu kiến Khâm thiên giám đại nhân quả thật chỉ để hỏi dự báo thời tiết mà thôi!

Sở dĩ mọi người không tin lời của Khâm thiên giám là vì năm nay thật sự mưa thuận gió hòa. Lấy đế đô để làm ví dụ, bắt đầu vào đông đã rơi vài trận tuyết nhưng chỉ một chút thì dừng, tuyết đối là có lợi cho vụ đông lúa mì, lại không phải lo lắng sẽ gây nên thiên tai bão tuyết.

Mùa màng tốt như vậy thì điện hạ hỏi thăm thời tiết để làm gì!

Cái này phải truy cứu từ chuyện quà tết, Minh Trạ̣m tặng cho Nguyễn Hồng Phi một bức chân dung của chính mình làm quà tết, Nguyễn Hồng Phi đáp lễ bằng một bộ xiêm y ngân hồ. Ừm, cũng chính là bộ y phục mà thái tử điện hạ vẫn mặc để ngắm sao hằng đêm.

Nói đến ngân hồ, quả thật hoàng thất không thiếu gì những thứ này, giống địa vị của Minh Trạ̣m thì muốn gì là có đó! Lông hắc hồ, bạch hồ, hắc còn có một bộ hồng hồ, chẳng qua không có ngân hồ mà thôi.

Ngân hồ rất hiếm gặp, Phượṇg gia huynh đệ không phải loại người ngông cuồng, cũng sẽ không yêu cầu đám thần tử hiến tặng lễ vật quý hiếm. Dùng lời nói của Nguyễn Hồng Phi để nói thì loại ngân hồ này sinh trưởng ở tuyết sơn cao nguyên, lông rất dày, đầu sợi lông hơi ánh màu bạc, mặc ở trên người vừa ấm vừa đẹp mắt, khi hắc ở quan ngoại đã trùng hợp gặp được, nhiều năm qua trên người của hắc cũng chỉ mặc bộ áo choàng này mà thôi, nghĩ đến thời tiết giá rét ở đế đô, liền sửa nhỏ lại để tặng cho Minh Trạ̣m. Câu nói buồn nôn của hắc làm cho Minh Trạ̣m cười trộm mất ba ngày; tỷ như: trên xiêm y này có hương vị của ta, người mặc vào giống như ta đang ở bên cạnh người; tỷ như: ta không ở bên cạnh người, hãy để nó thay ta che gió chắn tuyết cho người....

Đám đem một bộ xiêm y cũ khoa trương như vậy, nhưng dù sao cũng là tấm lòng thành của Nguyễn Hồng Phi đối với tiểu Minh ừ, làm cho Phượṇg Cảnh Kiền lén đọc trộm thư suýt nữa đã rùng mình mà nhiệm phong hàn. fynnz.wordpress.com

Vì vậy Minh Trạ̣m cực kỳ cực kỳ quý trọng bộ xiêm y này.

Mặc dù Phượṇg Cảnh Kiền cười nhạo Minh Trạ̣m xem một bộ xiêm y cũ là bảo bối nhưng Minh Trạ̣m lại cảm thấy xiêm y không hề cũ, Phi Phi nhà hắc thật là biết săn sóc quan tâm đến hắc.

Bởi vì thân hình của Nguyễn Hồng Phi cao gầy, cho nên sử dụng phần lông ngân hồ còn thừa để làm một cái mũ ngân hồ, một đồ bịt lỗ tai, và một găng tay ấm áp, Minh Trạ̣m nhận được xiêm y thì liền vội vàng mặc vào để khoe với Phượṇg Cảnh Kiền.

Minh Trạ̣m có vóc dáng không cao nhưng lại biết cách bồi bổ thân mình mượt mà khoan thai, ngăn không được hơi thở phú quý. Mặc như vậy vừa thanh tú lại vừa khả ái.

Phượṇg Cảnh Kiền ngắm nhìn, trong lòng vừa yêu thích lại vừa thương tâm: Nhi tử của ta, vậy mà lại để tên yêu nghiệt kia chiếm dụng!

Xiêm y này mặc vào thật đẹp mắt, hiệu quả giữ ấm cũng vô cùng tốt, Minh Trạ̣m cũng thích, chẳng qua ngày thường cũng chỉ có khi lâm triều hoặc đi ra ngoài thì mới mặc, chỗ ở của Minh Trạ̣m vào mùa đông luôn được đốt than sưởi ấm, mặc áo bông bình thường là đủ rồi, khoác thêm một lớp áo choàng lông bên ngoài thì thật sự là nóng đến toát mồ hôi. Hơn nữa Phi Phi nhà hắc đã nói: Tuyết trắng hồng mai, nếu khoác lên mình thì càng làm nổi bật dung mạo.

Lần trước Minh Trạ̣m tặng bức chân dung của mình, Nguyễn Hồng Phi viết thư khen hắc oai hùng, lần này Minh Trạ̣m tính đợi tuyết rơi đầy trong vườn mai rồi sẽ mặc bộ xiêm y này vào, lại thỉnh họa sĩ vẽ một bức chân dung tặng Nguyễn Hồng Phi.

Vì thế ngày đêm ngóng trông tuyết rơi.

Nhưng lão thiên gia giống như muốn đối nghịch với hắc, không chịu cho tuyết rơi, nhiều lắm là mang đến một trận gió lạnh, làm rơi xuống vài hạt tuyết bé bé rồi thôi, khiến Minh Trạ̣m rất sốt ruột, đành phải gọi đến nhân viên dự báo khí tượng: Khâm thiên giám đại nhân để hỏi một chút.

Minh Trạ̣m làm việc tùy tính, cũng không nghĩ đến thân phận của mình, chẳng qua ngay cả việc đánh rắm mà cũng có người muốn phân tích thái tử điện hạ ăn củ cải hay là cái gì vào chính Ngọ mà lại đánh rắm nhiều như thế, huống chi nửa tháng qua hắc liên tục triệu kiến Khâm thiên giám thật sự khiến người ta sinh nghi.

Rất cục vào ngày thứ mười ba khi Minh Trạ̣m đang trông mòn con mắt thì lão thiên gia rốt cục mở mắt, thả xuống một trận đại tuyết trắng xóa làm cho Minh Trạ̣m như nguyện.

Minh Trạ̣m được bức họa, cả ngày vui sướng, cũng không cần gọi Khâm thiên giám để hỏi thiên tượng như trước nữa, cũng bắt đầu nói nói cười cười với đám thần tử.

Các đại thần đều đang suy nghĩ: Chẳng lẽ thái tử điện hạ đã đạt được tin tức tốt lành gì từ thiên tượng rồi ư?

Tiếp theo, Tổng đốc Chiết Mân Tổng Hoài cho khoái mã đem tấu chương đến đế đô: Dưới Tây Hồ phát hiện một con bạch quy ngàn năm, là báo hiệu cho điềm lành. Vì điềm lành tuổi đã quá lớn cho nên đến đế đô hơi chậm một chút, trước tiên dâng tấu chương báo tin vui với Hoàng thượng và thái tử điện hạ.

Dùng—

Văn võ bá quan trong triều đều mừng rỡ, đám quan viên thanh liêm bày tỏ sự khinh thường đối với cái trò điềm lành này, phỉ nhổ Tổng Hoài dùng thủ đoạn nịnh nọt để giành lấy sủng ái. Đương nhiên có nhiều người trong lòng thầm mắng: Mụ nội người Tổng Hoài, thật là thông minh và nhanh tay! Vì sao chúng ta lại chẳng nghĩ đến a! Thiên tượng thiên tượng, thiên hàng điềm lành! Vì bị Tổng Hoài bất thành linh đàm cho một nhát khiến nửa số người trên triều đều buồn bực muốn học máu.

Đương nhiên cũng có những quan viên thanh liêm thầm lo lắng trong lòng, thái tử đừng mê luyện điềm lành nha! Đó chỉ là truyền thuyết để lừa gạt kẻ ngốc thôi! Bọn họ sôi nổi chỉ trích Tổng Hoài dùng yêu ngôn mê hoặc chúng sinh, tội ác tày trời.

Minh Trạng chỉ thản nhiên thở dài một hơi, “Cũng khó trách các người không biết. Chuyện này thì ta biết rất rõ, tỳ phu của ta là danh y nổi danh tại Vân Nam. Hầy, loại bạch quy bạch lộc bạch hổ kỳ thật cũng chỉ là quy lộc hổ bình thường mà thôi, chẳng có gì khác nhau cả. Nhưng bình thường thì làm sao lại có màu trắng? Thật ra cũng giống với con người, có một loại bệnh, ai bị mắc bệnh này thì làn da sẽ trắng nhợt, tỳ phu gọi đây là chứng bạch tạng. Động vật cũng thế, trắng một cách dị thường nhất định là đã nhiễm bệnh. Quên đi, bảo Tổng đại nhân đừng tặng đến đế đô, hần chỉ là không biết chuyện mà thôi, xem một con rùa bị bệnh làm bảo bối.”

“Thái tử điện hạ anh minh!” Các đại thần thanh liêm chỉ hận không thể chảy ra vài giọt nước mắt, sụt sịt một chút, ra sức dậu đổ bìm leo, “Hoàng thượng và điện hạ thánh minh soi sáng, chẳng qua Tổng đại nhân thân là nhất phẩm Tổng đốc mà lại tin tưởng loại tà đạo nguy hiểm này, dám đem rùa bệnh đến tặng ngự tiền, thật sự là đại bất kính đối với Hoàng thượng và điện hạ.”

Phượng Cảnh Kiền cười, “Thái tử, người nói thử xem?”

“Hầy, chỉ có chút việc nhỏ mà các người lại xé ra to.” Minh Trạng thản nhiên cười một cái, “Trong sử sách có ghi lại những chuyện thế này, có rất nhiều hoàng đế yêu thích điềm lành, có lẽ Tổng đại nhân xem nhiều sách lại gặp phải bạch quy, cảm thấy hiếm lạ nên muốn đưa đến. Hần cũng không ngốc, nếu biết có bệnh thì làm sao dám đưa tặng? Người không biết không đáng trách, mặc kệ các người có tin hay không, dù sao thì ta không tin. Còn chuyện luyện đan trường sinh thì hoàn toàn là giả dối. Không có chuyện như thế, niệm kinh, nói đạo lý, đọc sách thánh hiền Khổng Mạnh, đây mới là hoạn lộ thên thang. Nếu nói đến điềm lành, Khai Tuấn, người soạn chiếu chỉ cho ta, nói với Tổng đại nhân, hần chỉ cần quản lý tốt Chiết Mân, an bài tốt chuyện diễn võ là đủ, đó chính là điềm lành lớn nhất hiến tặng phụ hoàng và ta. Còn bạch quy thì bảo hần phóng sinh đi.”

Lời của thái tử điện hạ khiến cho Tổng Hoài Tổng đại nhân trở thành trung tâm bàn luận của những thế gia trong đế đô. Hiện tại mọi người vừa mở miệng thì sẽ cười to khi kẻ khác gặp họa, “Ai ôi, không biết con bạch quy của Tổng đại nhân thế nào rồi?”

“Đúng vậy, Tổng đại nhân xưa nay rất giỏi quan sát thánh ý, cũng không biết vì sao lúc này lại nhầm lẫn như thế?”

“Cũng là thái tử điện hạ anh minh.”

.....

Sự thật chứng minh người đế đô cũng rất lắm mồm.

Dù sao thái tử điện hạ ra chỉ dụ bảo Tổng đại nhân đem điềm lành quay lại Hàng Châu, Mã Duy lén lút cười trộm vài lần, thấy bộ dáng của Nguyên Hồng Phi đang cảm bức họa yêu thích không chịu buông tay, bèn thò đầu lên liếc nhìn một chút rồi vui vẻ nói, “Ôi chao, tiểu mồm mồm nhà ai vậy nè, nhi tử của người hả?”

Sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi....

Thử hỏi: Còn có cái gì càng thương tâm hơn những lời này?

Có thể thấy được Mã Duy tuy là quân nhân nhưng lại có được bản lĩnh dùng ngôn giết người không thấy máu của quan văn. Câu này của hắn trực tiếp đâm chết hay người, thứ nhất Minh Trạng ghét nhất người khác nói hắn béo, trong khi Nguyễn Hồng Phi bắt đầu nheo lại đôi mắt tối tăm, bên trong trông mắt sâu thẳm như hiện lên những mũi kim tàn độc phóng thẳng về phía Mã Duy, chỉ hận không thể đâm chết Mã Duy ngay lập tức! Mã Duy cảm thấy hình như bản thân mình đã nói sai cái gì đó? Đại khái lần trước, ừm, hai mươi mấy năm trước, hình như hắn cũng không uốn lưỡi bảy tắc mà đắc tội Nguyễn Hồng Phi, sau đó, sau đó kết quả thế nào? Mã Duy nghĩ đến kết cục ngày xưa, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“Ta rất già hay sao?”

“Không, không phải ý kia.” Mã Duy mím môi một chút rồi vội vàng khen tặng, “Người nhìn trẻ hơn ta mà, ngay cả hai ta cũng biết thế. Ta thấy tiểu mỗ mỗ trong bức họa chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi nên mới hỏi như vậy!”

Kỳ thật không thể trách Mã Duy nói thẳng thừng như thế, lần này Minh Trạng tặng cho Nguyễn Hồng Phi một bức tranh chân dung giống y như đúc người thật, hắn mặc xiêm y ngân hồ mà Nguyễn Hồng Phi cho hắn, đội mũ ngân hồ, hai cái bao tai như hai quả bóng nhưng nhỏ, đứng giữa trời tuyết ôm hoa mai, nhe răng mỉm cười không thấy mắt, đủ loại khả ái không thể tả, Nguyễn Hồng Phi chỉ hận không thể ở trước mặt Minh Trạng mà nựng cho đã.

Khả ái thật sự là khả ái, thích cũng thật sự là thích, chẳng qua ái nhân bị nói giống nhi tử của mình, trái tim già cỗi của Nguyễn Hồng Phi nháy mắt trở nên tang thương. Bi ai cuộn lại bức tranh chân dung của Minh Trạng rồi biến mất đến ba ngày sau cũng không thấy bóng dáng.

Tổng Hoài biết lần này hắn đã mất mặt rất nhiều, trầm nghĩ, tâm tư của thái tử điện hạ quả nhiên khó dò. Mưa thuận gió hòa mà ngày nào người cũng triệu Khâm thiên giám, người đang có mưu đồ gì đây, thật vất vả mới kiếm được một điềm lành, lại không trúng tâm tư của người.

Xem ra thật sự phải xuất ra một chút bản lĩnh.

Binh sĩ tiến vào thông truyền, “Đại nhân, Tổng lão bản cầu kiến.”

Tổng Hoài khoát tay, mất kiên nhẫn, “Bản Đốc làm sao rảnh rỗi gặp hắn, bảo hắn trở về trước đi.”

Chu Chi Nguyên vừa cười vừa khuyên, “Nếu hắn đã đến đây thì đại nhân cứ gặp hắn một chút. Hiện tại đúng là lúc cần phải thông truyền hắn.”

Tổng Tường chỉ mới đôi mươi, vóc dáng không cao, có làn da trắng trẻo và sự khôn khéo của người Giang Nam, thấy Tổng Hoài thì trước hết thỉnh an, “Thúc phụ, diệt nhi thỉnh an thúc phụ, nguyện thúc phụ an khang bình an.” Kỳ thật bọn họ chỉ có cùng một cái họ mà thôi, nếu tính từ tám trăm năm trước thì có lẽ là cùng một nhà. Cũng không biết Tổng Tường lợi ngược dòng đến thời kỳ Hậu Chu bằng cách nào mà cứ kiên quyết náo loạn với nguyên quán ở An Huy của Tổng đại nhân rằng hắn và Tổng Hoài là thúc diệt họ hàng xa. Kể từ đó cứ mặt dày mà ôm lấy đùi của Tổng đại nhân.

Tổng Hoài từ tuần phủ Chiết Mân leo lên cái ghế Tổng đốc Chiết Mân, cửa hiệu của Tổng Tường cũng từ một gian hàng lụa tơ tằm không thu hút, mở rộng thành hàng lương thực, tiệm châu báu, hiệu cầm đồ, vận chuyển và cả điền sản, thậm chí ngay cả rèn binh khí cũng được Tổng Tường biết sơ qua.

“Thúc thúc, chuyện ngài giao cho diệt nhi đã an bài ổn thỏa.” Tổng Tường thấp giọng nói, “Bên Lý Phương đã đáp ứng, bất quá chuyện vận chuyển mà thúc phụ tạm thời điều động vẫn chưa trao cho bọn họ, đám tiểu nhân kia bảo rằng chuyện này phải trao cho bọn họ ba phần, bằng không bọn họ sẽ thật sự lên đất liền.”

Tổng Hoài cười rạng rỡ, “Người xem rồi đồng ý với bọn họ đi, chuyện sinh ý thì người rành hơn ta. Hầy, nhờ có Bạc Triệu, nếu không có người phân ưu vì thúc phụ thì thúc phụ thật sự qua không nổi tháng ngày này.” Tên tự của Tổng Tường là Bạc Triệu, từ cái tên này có thể thấy được hắn rất khát vọng đối với tiền tài. Bất quá Tổng Hoài thích nhất ở hắn chính là điểm này, to gan đảm mật.

Tổng Tường vội nói, “Nếu không có thúc phụ ngày đó cứu diệt nhi khỏi biển lửa thì diệt nhi làm sao có ngày hôm nay. Diệt nhi sẽ không nói những lời hoa mỹ, chỉ cần thúc phụ phân phó một tiếng, trên trời dưới đất, lên núi đao xuống biển lửa, cho dù diệt nhi có mất mạng cũng sẽ an bài thỏa đáng cho thúc phụ. Không có thúc phụ thì vốn không có diệt nhi ngày hôm nay.” Lời này có ba phần là thật, Tổng Tường xuất thân từ một gia đình phú hộ nổi danh ở Hàng Châu, nhưng hẳn lại là thứ tử, sau khi lão phụ thân qua đời thì đích mẫu ném cho hắn một gian cửa hiệu tạp hóa sập sập tiệm để đuổi hắn đi. Không ngờ tiểu tử này rất biết buôn bán, qua ba năm, từ tạp hóa chuyển sang lụa tơ tằm, sau đó lại ôm lấy đùi của Tổng đốc khiến cửa hiệu trở thành thủ phủ. Lúc trước tộc nhân xem thường hắn đều hận không thể quay đầu để gọi hắn hai tiếng gia gia.

“Còn có một chuyện.” Tổng Tường nói nhỏ, “Diệt nhi thu mua một tên thủ hạ của Lý Phương, tiểu tử kia truyền ra tin tức Trần gia cũng phái người đến đó, chuyện cụ thể thì hắn không biết. Khi Lý Phương và người nọ nói chuyện thì trong phòng không lưu một ai, bất quá lúc Trần gia bước ra thì mặt mày rạng rỡ. Đám tiểu tử bọn họ đều được thưởng. Thúc phụ, Trần gia ôm đùi vị kia, thúc phụ nên đề phòng một chút.”

Tin tức này quá quan trọng, Tổng Hoài đứng bật dậy, tiến lên nắm vai Tổng Tường, nhìn Tổng Tường bằng ánh mắt tràn đầy yêu thích còn hơn cả thân tử của mình, nói một cách cảm xúc, “Nếu ta có nhi tử như ngươi thì còn sầu cái gì nữa chứ.”

Tổng Tường cũng cảm động, vẻ mặt quẩn quýt, “Thúc phụ ở trong lòng của Bạc Triệu giống như phụ thân, nếu không phải vì sợ thúc phụ gặp phiền phức thì diệt nhi đã sửa lại xưng hô.”

Chu Chi Nguyên lặng lẽ nhìn chăm chăm xuống đất, đồng thời hơi khom lưng, thật sự là muốn nôn mả.

Khi Tổng Tường cáo lui, Tổng Hoài cố ý phái người đưa tặng hắn một giỏ quýt do đề đô ban thưởng, sau đó nói với Chu Chi Nguyên một cách cảm thán, “Hắn tuổi này mà đã có bản lĩnh và can đảm như vậy thì thật hiếm thấy.” Bất đắc dĩ nói, “Cũng không biết cái tên nghiệp chương kia sang năm có đỗ khoa cử hay không?”

Tổng Hoài đại nhân khi còn trẻ đã có tài học sáng sủa, mới đôi mươi đã đỗ tiến sĩ, đến phiên nhi tử thì không biết vì sao lại ngốc nghếch như thế, tú tài cử nhân đều là do Tổng đại nhân động tay động chân, mười lăm tuổi đến Quốc Tử Giám học hành, học một lều mười lăm năm vẫn dừng lại ở giai đoạn cử nhân.

Hồ phụ khuyến tử, thật sự là đáng tiếc.

Chu Chi Nguyên nói, “Đại công tử đối nhân xử thế rất tốt, thuộc hạ thấy ngày sau nhất định là có thể làm quan.”

“Dù sao vẫn không bằng tiến sĩ, một cử nhân sẽ hạn chế quan chức sau này.” Tổng Hoài cảm thán, “Quên đi, không nhắc đến tên nghiệp chương kia nữa, chỉ tổ chuốc bực vào thân. Theo tin tức của Tổng Tường thì Tuần phủ muốn phá chúng ta.” fynnz.wordpress.com

“Nhâm tuần phủ ghen tị đại nhân cũng không phải ngày một ngày hai, nếu không thể nhúng tay vào thì hẳn làm sao cam tâm sống quãng đời còn lại với cái chức Tuần phủ cơ chứ?” Chu Chi Nguyên nói, “Nhưng mà Nhâm tuần phủ xưa nay hẹp hòi, muốn nói là hẳn đâm thủng lưới trời thì hẳn không có bản lĩnh cũng không có can đảm làm chuyện đó.”

Tổng Hoài dựa lưng vào ghế, nhắm mắt trầm tư nói, “Đừng thấy hắn cơ hàn, có thể leo lên cái ghế Tuần phủ thì bản lĩnh của hắn cũng chẳng nhỏ đâu. Ta muốn mượn ngọn đồng phong từ Khâm sai đại nhân, hẳn làm sao lại không muốn làm giống như vậy, chẳng qua hắn không chịu suy nghĩ một chút, tìm cách đá ta xuống đài thì vị trí Tổng đốc này có thể đến phiên hắn hay sao! Nực cười!”

Chu Chi Nguyên cười nhàn nhạt, “Thuộc hạ có chủ ý.”

“Chủ ý của tiên sinh xưa nay đều rất thơm ngon, đừng làm nảy sinh lòng tham của bản Đốc là được.” Tổng Hoài mỉm cười nhìn phụ tá.

“Đại nhân chớ quên, quyển sổ trong tay của chúng ta...” Trong đôi mắt ti hí của Chu Chi Nguyên lóe lên sự tính toán, hàm chứa một chút ý cười, “Lúc trước ta khuyên đại nhân đừng động hắn bởi vì trong tay của chúng ta có nhược điểm của hắn, khi nào muốn động thì động. Thay vì để hắn đi, lại có một tên khác mà chúng ta không nắm chắc tiến đến đây, chi bằng để hắn tiếp tục ngồi ở chiếc ghế Tuần phủ này, với bản lĩnh

của đại nhân thì hần cũng chẳng lật được trời đâu. Thời khắc này tuyệt đối không thể để hần xằng bậy, đem quyển sổ kia sao ra một bản, thỉnh Nhâm đại nhân đến tiệc rượu, nếu hần vẫn lộn xộn thì chúng ta sẽ giao quyển sổ này cho khoái mã đưa đến tay của Khâm sai Vương ngự sử.”

Tổng Hoài cười nhẹ một trận, “Vẫn là tiên sinh hiểu ta, cùng bản Đốc nghĩ đến một điểm.”

“Như vậy thuộc hạ sẽ an bài chuyện này.”

Việc này phải nhờ tiên sinh đích thân lo liệu, bản Đốc không tin kẻ khác.”

“Thuộc hạ cũng không yên tâm nếu giao cho kẻ khác.”

Chủ tử hai người nhìn nhau cười, hết sức ăn ý.

181. Chương 181: Hoàng Đế Nan Vi (19)

Lý Phương khoác áo choàng, đứng trước mũi tàu, gió biển phàn phật, đôi mắt như điều hâu của hần khê neho lại, tầm mắt tập trung lên chiếc thuyền lớn ở phía xa đang hướng đến đây.

Hai chiếc thuyền gặp nhau, Nguyễn Hồng Phi mặc một bộ áo choàng lông chồn màu đen dài đến gối, phía dưới lộ ra y bào cùng màu, đế giày giẫm lên sàn tàu, cả người giống như bay lên rồi đáp xuống trước mặt Lý Phương, đám hạ nhân cũng lập tức theo đuôi Nguyễn Hồng Phi lên thuyền.

Lý Phương cười ha ha, “Ta chờ lão đệ bao nhiêu ngày, hôm nay lão đệ mới chịu cho gặp mặt.” Tiến lên vài bước, hai người cùng vỗ vai nhau, Lý Phương kéo lấy cánh tay của Nguyễn Hồng Phi rồi lớn giọng thân thiết nói, “Lần trước Đỗ lão đệ đưa cho ta thiêu đao tử đã ủ ba mươi năm, ta vẫn không nỡ uống, nào nào, nhân dịp hôm nay huynh đệ chúng ta cùng uống cho đã.”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên cùng Lý Phương đi vào khoang thuyền, cười nói, “Rõ ràng là nữ nhi hồng năm mươi năm, Lý huynh vẫn chu đáo như trước a.”

“Là thủ hạ của Đỗ lão đệ tài ba, lão huynh ta đã ném khổ từ người rồi, đương nhiên phải nhớ dai chứ.” Lý Phương cười ha ha, để Nguyễn Hồng Phi đi vào bên trong.

Vào đông, gió trên biển rất lớn, nhưng trong khoang thuyền lại ấm áp như xuân, tuy Lý Phương trông có vẻ thô thiển nhưng nơi này lại rất thơm ngát, trên tường treo thư họa, trên bàn trưng đồ cổ, góc phòng đặt vài bồn cây cảnh, tăng thêm vài phần ý tứ.

Nguyễn Hồng Phi cảm thấy nóng, bèn cởi ra khẩu y bằng mã não trên cổ rồi đưa áo choàng cho Diêu Quang ở bên cạnh, mỉm cười khen tặng, “Lý huynh càng ngày càng biết hưởng thụ, ta quả thật là theo không kịp rồi.”

“Nếu người khác nói lời này thì ta cho là đang nịnh nọt ta. Nhưng Đỗ lão đệ nói lời này thì chính là đang chê cười ta.” Lý Phương cười, “Lần trước đến chỗ của lão đệ làm cho lão Lý ta ba tháng mất mặt chẳng dám gặp người. Luận về mấy thứ này thì ta không bằng Đỗ lão đệ, nhưng ta ở trên biển sinh hoạt hơn nửa đời người, tự nhận là hỗn tạp thì còn có thể. Cho dù có làm gì cũng không thể bằng long cung mà Đỗ lão đệ đang ở, ta giống như ở trong chuồng heo thì đúng hơn!” Nói xong lại cười to một trận, “Chờ ta trở lại đất liền sẽ bắt dăm ba tên tú tài văn thư, không để làm gì cả, chỉ muốn bọn họ giúp ta thu dọn phòng ở. Nếu không phải các huynh đệ đều chia nhau thu dọn phòng ở cho ta thì ta rất ngượng khi thỉnh Đỗ lão đệ đến đây.”

Nguyễn Hồng Phi cùng Lý Phương ngồi đối diện, ở giữa đặt một trường kỷ bằng gỗ hoa lê, phía trên có rượu có ly, Lý Phương nhắc tay rót hai ly rượu, đưa một ly cho Nguyễn Hồng Phi, “Bên trong có bỏ chút gừng hầm, uống vào cho ấm.”

Nguyễn Hồng Phi tiếp nhận rồi uống một ngụm, cười nói, “Lý huynh chu đáo hơn trước kia rất nhiều, quả nhiên lời đồn là thật.”

Cho dù là trung niên hán tử như Lý Phương, nhưng trên da mặt ngăm đen lại xuất hiện vài phần gương nguyệt, Nguyễn Hồng Phi cười hỏi, “Xem ra không tiện thỉnh tẩu phu nhân ra đây để ta diện kiến rồi.”

“Không có gì là không tiện cả, nàng ta ở trên thuyền không quen, thân thể yếu đuối, đứng trước gió có thể thổi bay ba dặm, cho nên ta không bảo nàng đến.” Lý Phương nói, “Lần tới tái kiến cũng được. Thế nào, nghe nói Đỗ lão đệ lên đất liền rồi phát tài phải không, có chỗ nào cần ta thì cứ mở miệng nha.”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên dựa vào nhuyễn tháp, như cười như không, “Triều đình sắp xây dựng hải quân mở cảng biển, về sau làm gì còn chỗ để huynh đệ chúng ta phát tài nữa. Đừng nói phát tài, có thể bảo trụ cái mạng của chúng ta đã là tốt rồi. Nếu ta không lên đất liền thì cũng sẽ không biết chuyện này, mục nó còn bị đám súc sinh bịt mắt lừa gạt.” Thấy sắc mặt của Lý Phương đột nhiên âm trầm nhưng không giật mình, Nguyễn Hồng Phi liền biết Lý Phương cũng nhận được tin này, hần bèn cười lạnh rồi nói, “Muốn phát tài thì cũng phải có mạng mới phát được!”

“Không đối lão đệ, ta cũng mơ hồ nhận được tin này, chỉ không biết là thật hay giả?”

“Thật hay giả thì khó mà nói, chẳng qua triều đình đem quân Tây Bắc điều đến phía Nam, Từ Đồ của Hải Ninh bị điều đi, thay đổi bằng một vạn quân Tây Bắc đóng quân tại Hải Ninh.” Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng băng quơ nói, “Gần đây ta đi xem thử, quân Tây Bắc bư hân, đúng là danh bất hư truyền!”

“Tên tiểu tử họ Từ kia là một cái gai!” Lý Phương nhặt lấy một hạt lạc rang bỏ vào miệng, “Bất quá hần đi rồi thì thật là tốt! Đội quân Tây Bắc thì ta biết, lẫn lộn trong bão cát, nước uống trong miệng chỉ là nước ngầm dưới đất tanh chết người, quân Tây Bắc cho dù có lợi hại cỡ nào thì bọn họ cũng không phải đối thủ của huynh đệ chúng ta!”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Huynh đệ chúng ta liên thủ trên biển, đừng nói là một vạn quân Tây Bắc, mục nội nó mười vạn Tây Bắc cũng không làm được gì chúng ta. Nhưng lão huynh hãy nghĩ xem, vì sao ta lại buôn bán với đám súc sinh kia, một tách trà vỡ mà ta cũng thu được hai lượng bạc! Quân Tây Bắc không xuống biển được, nhưng nếu bọn họ vườn không nhà trống, canh phòng nghiêm ngặt để tử thủ thì chúng ta chẳng thể lên đất liền, nhiều huynh đệ như vậy, chúng ta phải ăn gì mặc gì đây? Còn ta thì sao, đỡ một chút, nhà giàu phú quý, toàn gia cùng làm, cùng làm thì cùng dân bản xứ ở nơi đó ăn mặn uống nước. Còn lão huynh ở trên biển tuy rằng địa bàn lớn hơn ta nhưng lại không có nhiều đảo bằng ta.”

“Hãy, ta cũng đang phát sầu đây này.” Lý Phương lắc đầu.

Nguyễn Hồng Phi rót hai ly rượu, đưa cho Lý Phương một ly, “Nay huynh đệ chúng ta là châu chấu trên cành, nếu có người nói với Lý huynh, bảo người chém đầu của ta đi nộp cho triều đình lĩnh thưởng, ha ha, như vậy có thể khiến lão đệ ta rất thương tâm đó!”

Lý Phương đem ly rượu đặt mạnh xuống bàn, cả giận nói, “Đỗ lão đệ có ý gì!”

“Ha ha, ta chỉ nói, ca ca đừng chấp nhặt với ta.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, quan sát Lý Phương một chút, “Có người phái sứ giả tìm ta nói tốt cho người nọ, bảo ta chém đầu ca ca dâng tặng triều đình bày tỏ trung tâm, sau đó toàn gia của ta sẽ thăng quan tiến chức, vạn sự tốt lành. Lúc ấy ta đã chém ngay đầu của tiểu tử kia để nhắm rượu. Sao, không có ai đến nơi này của ca ca đúng không?”

“Có chuyện này ư?” Lý Phương đột nhiên cả kinh.

Nguyễn Hồng Phi cụng ly với hần, hai người lại cùng nhau uống cạn sạch, Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Bọn họ cũng không phải chỉ buôn bán với một mình ta, ngân lượng thì lấy, nhưng hàng hóa của ta thì lại không chịu vận chuyển, cứ để ta phải chờ! Ta lại không biết phải chờ như thế nào! Dù sao không thấy được thứ mà ta muốn thì đừng trách ta trở mặt!”

Lý Phương do dự trong chốc lát, bèn hỏi “Bên kia Tống Tường không nói với lão đệ hay sao?”
fynnz.wordpress.com

“Nói cái gì?” Nguyễn Hồng Phi bắt chéo chân, cười lạnh, “Bảo ta lên đất liền cướp cái gì đó rồi bỏ chạy, còn phải làm ra dáng vẻ đại bại cho bọn họ nhìn hay sao!”

“Xem ra lão đệ cũng nhận được tin.” Lúc này Lý Phương thật muốn nghe ý kiến của Nguyễn Hồng Phi, “Lão đệ, người nói xem ta có nên đi hay không?”

“Đi—” Đôi mắt thanh tú mỹ lệ nhếch lên vài phần hàn ý, Nguyễn Hồng Phi lạnh giọng nói, “Chỉ sợ có đi không có về!”

Lý Phương vỗ đùi, “Ta cũng đang lo lắng chuyện này!”

“Đám súc sinh kia thứ nhất là vì phát tài, thứ hai là vì thăng quan, bất kể chuyện gì cũng dám làm.” Nguyễn Hồng Phi nhìn chằm chằm Lý Phương rồi hỏi, “Chúng ta cùng Tổng tổng đốc hợp tác đã vài năm, nuôi béo hân, cũng có lợi cho chúng ta, hai bên có qua có lại. Trước kia tiểu đánh tiểu nháo thì không sao. Lúc này nếu chúng ta lên đất liền, có quân Tây Bắc, nếu Tổng Hoài lên điều quân Tây Bắc đến thì chẳng khác nào chúng ta tự chui đầu vào bẫy ư!” Sắc mặt của Lý Phương khê biến, Nguyễn Hồng Phi lạnh lùng nói, “Đến khi đầu rơi, muốn kêu oan cũng sợ không kịp!”

“Thì đó.” Lý Phương than thở một tiếng, “Đỗ lão đệ tính thế nào?”

“Đi một bước xem một bước, dù sao ta không muốn làm đao trong tay kẻ khác.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Cùng lắm thì trở mặt, dù sao ta không đợi thăng quan phát tài, chân trần còn sợ mang hài hay sao!”

Lý Phương nói, “Nhưng còn hàng hóa...”

Khuôn mặt lạnh lẽo của Nguyễn Hồng Phi bỗng nhiên tràn ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Lý huynh hồ đồ, ta làm sao lại không nhân cơ hội này mà đưa ra bùa hộ mệnh cơ chứ?”

Lý Phương chỉ là hải tặc, luận về đầu óc nhạy bén thì thật sự không bì kịp Nguyễn Hồng Phi. Bằng không cũng không thể khiến Nguyễn Hồng Phi an cư trên đảo như vậy, Nguyễn Hồng Phi ôn hòa nói, “Chúng ta xưa nay cùng Tổng Tổng tới lui, trong khi Tổng tổng đốc lại không có dây mơ rễ má với chúng ta, thật sự là không có ai sạch hơn hân! Lần này ta muốn Tổng đốc đưa ra văn thư có con dấu của phủ Tổng đốc! Có thứ này, chúng ta phải lên đất liền đánh giúp hân một trận, không có thì ta mặc kệ!”

Lý Phương nhất thời hiểu ra, vũ vai của Nguyễn Hồng Phi rồi cười to ra tiếng, “Ôi chao, lão đệ của ta, người thật sự là thân đệ của ta nha!”

Hai người lại tiếp tục thương nghị rất nhiều việc, Lý Phương thỉnh Nguyễn Hồng Phi ăn đại tiệc rồi mới khách khí tiễn bước khách nhân.

“Đại ca, người thấy lời của họ Đỗ kia có bao nhiêu thật bao nhiêu giả?” Quân sư Mông Phong của Lý Phương từ bên trong đi ra.

Lý Phương nheo lại đôi mắt như chim ưng, bên trong lộ ra vài phần lăm lăm sát khí, “Hừ, mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có một chút là thật thì ta không thể làm lưỡi đao không công trong tay của kẻ khác.”

Thư của Nguyễn Hồng Phi nhanh chóng đến tay của Minh trạch, Minh Trạch thấy tên người nhận là Phụng Cảnh Kiền thì trong lòng hơi lên men một chút, cũng không thèm đọc mà chuyển thẳng cho Phụng Cảnh Kiền.

Phụng Cảnh Kiền thấy Minh Trạch bày ra bộ mặt táo bón thì hừ một tiếng, “Nhất định là viết cái gì đó khó nghe đây.” Xé niêm phong, hân mở ra lá thư, vẫn chưa nhìn thấy rõ chữ viết thì Minh Trạch đã nhào cổ qua, cái đầu to che trước cằm của Phụng Cảnh Kiền, miệng phát ra ba tiếng sợ hãi “Oa! Oa! Oa!” Sau đó không nói gì mà chỉ quay đầu nhìn Phụng Cảnh Kiền một cái rồi thối lui sang một bên, ngồi xuống một cách quy củ.

Phụng Cảnh Kiền đọc nhanh như gió, sắc mặt tối sầm, đương nhiên hân không phải nổi giận vì cách dùng từ của Nguyễn Hồng Phi. Nếu vì chuyện này thì hân đã sớm tức chết từ lâu rồi. Hân chỉ không ngờ Giang Nam lại thối nát đến mức này!

Thảo nào mấy năm nay hải tặc im hơi lặng tiếng, hóa ra là cấu kết với bọn quan phủ, diễn trò cho hân xem!

“Lời của tên yêu nghiệt này có mấy phần chân thật?” Phụng Cảnh Kiền hỏi Minh Trạch, cho dù là hoàng đế, đột nhiên phát hiện trọng thân của mình hóa ra lại là đao tặc thì sẽ có bản năng không dám tin tưởng! Huống chi Phụng Cảnh Kiền thật sự có vài phần lo lắng đối với lời của Nguyễn Hồng Phi, vì vậy bèn hỏi Minh Trạch.

Minh Trạm làm sao lại không biết suy nghĩ này của Phụng Cảnh Kiên, liền nhỏ giọng nói, “Phụ hoàng muốn hỏi ta thì ta cũng nói thật, tất cả những gì Phi Phi nói ra ta đều tin tưởng.”

Phụng Cảnh Kiên mắng một câu, “Không có tiền đồ.” Sau một lúc trầm ngâm, “Người nói xem, phải xử trí như thế nào?”

“Rèn sắt khi còn nóng, đã đến nước này thì không thể tiếp tục kéo dài. Mã Duy đóng quân ở Hải Ninh, hẳn là khách phương xa đến đó, tất nhiên sẽ không có dị tâm. Trước tiên thay đổi tướng quân Phúc Châu và Hàng Châu, sau đó áp giải Tổng Hoài đến để đô hội thẩm, cùng lúc Vương đại nhân đến Giang Nam, có Phi Phi ở đó sẽ giúp chúng ta để ý đến tình hình loạn lạc tại Chiết Môn.” Minh Trạm thấp giọng nói, “Trong quốc khổ cũng không còn nhiều ngân lượng phải không?” Chúng ta tích cóp từng chút một, muối tuy nhỏ nhưng cũng là thịt.

Phụng Cảnh Kiên dường như vẫn lo lắng Nguyễn Hồng Phi, nhìn Minh Trạm rồi nói, “Nếu sơ suất một chút thì nửa giang sơn sẽ đưa vào tay người ta!”

“Dùng thái tử ẩn để phát hành công văn.” Phụng Cảnh Kiên cảm thấy sắc mặt của mình hơi khó coi thì Minh Trạm đã nói, “Nếu là người khác thì ta sẽ không nhanh chóng động vào Giang Nam như vậy. Bất quá ta cảm thấy có thể tin tưởng Phi Phi. Dùng thái tử ẩn của ta, thứ nhất làm cho hắn thừa nhận tình cảm của ta dành cho hắn, thứ hai cũng chừa lại đường lui cho triều đình, nhất cử lưỡng tiện.”

Sắc mặt của Phụng Cảnh Kiên vẫn không được tốt, hỏi Minh Trạm, “Nếu hắn lừa ngươi thì sao? Ngươi đã nghĩ đến hậu quả hay chưa?”

“Cái này a.” Minh Trạm gãi gãi đầu, nói một cách ngây ngô, “Dù sao phụ hoàng và phụ vương vẫn còn trẻ, ta cũng không quá lo lắng. Kỳ thật ta rất muốn đến Giang Nam xem trộm một chút.”

Nghe lời này của Minh Trạm thì Phụng Cảnh Kiên đã có quyết định, thản nhiên nói, “Vậy ngươi cứ đi một chuyến đi.”

“Thật ư?” Minh Trạm tròn mắt không dám tin.

Phụng Cảnh Kiên giận, “Chẳng lẽ bảo trăm giả mù đem Giang Nam to như vậy cho tên yêu nghiệt kia xử lý hay sao! Người mở to mắt nhìn trăm, đừng khiếp đảm như vậy! Sáng suốt một chút! Đừng để hắn lừa gạt! Có một chút sai lầm gì xảy ra thì trăm sẽ không tha cho người đâu!”

Trong cổ họng của Minh Trạm cất lên một trận tiếng cười hí hí hí đầy kỳ quái, sau đó toàn thân giống như phát điên mà nhào sang ôm lấy Phụng Cảnh Kiên, cọ đi cọ lại, “Ôi chao, phụ hoàng, người thật sự là phụ thân của ta nha! Như vậy ta đi thu dọn một chút đây!”

Sau đó hoa chân múa tay mà vui sướng chạy nhanh như chớp.

Phụng Cảnh Kiên chưa từng có lúc nào cảm thấy những lời này thật sự là chính xác: có nhi tử đúng là có hàng lỗ vốn! Thật sự là hàng lỗ vốn!

Hàng lỗ vốn Minh Trạm giống như trúng thưởng mà nhanh chân chạy đi thu xếp xiêm y chuẩn bị xuống Giang Nam, Thanh Phong Minh Nguyệt không khỏi lo lắng trên đường giá rét, Minh Trạm ăn không tiêu.

Minh Trạm cười, “Không cần thu dọn, chúng ta cưỡi ngựa, mang cho ta vài bộ xiêm y dày một chút để thay đổi là đủ rồi.”

“Điện hạ thường dùng thủ nôãn lô và cước nôãn lô, còn thích ăn mấy thứ dễ tiêu một chút, xiêm y hài miệt trong lần ngoài, thư sách yêu thích, văn phòng tứ bảo đã dùng quen...” Thanh Phong bấm ngón tay để tính toán, “Lần này điện hạ mang theo thị nữ nào để hầu hạ?”

“Cưỡi ngựa, không thể mang theo nữ hài tử, các người ở lại trong cung đi.” Minh Trạm vung tay lên, “Hà Ngọc, gọi Lê Băng lại đây.”

Minh Trạm lệnh cho Lê Băng an bài hộ vệ, Phụng Cảnh Kiên cũng cho Minh Trạm hai mươi hộ vệ, cộng thêm một danh sách, “Nhìn xem còn bao nhiêu người có thể dùng? Còn lại thì cứ xử lý.”

Minh Trạm nhìn về phía Phụng Cảnh Kiên, có một chút lo lắng.

Tuy rằng Minh Trạm không nói lời nào nhưng nỗi lo lắng trong ánh mắt lại là chân thật, Phụng Cảnh Kiên cảm thấy ám áp, sờ sờ mặt của hắn rồi nói, “Ta ở để đó, có gì đâu mà cần phải lo lắng.”

“Đúng vậy.” Minh Trạm hạ quyết tâm, trong lòng thêm vào một câu, khi Phụng Cảnh Kiên ở trong cung, Phi Phi nhà hắn cải trang thành Ngụy Ninh lâu như vậy mà cũng không có cơ hội động thủ, “Ta lặng lẽ rời đi, không cần phải làm nghi thức, chỉ cần làm nghi thức bên phía Tây Bắc là được.”

Phụng Cảnh Kiên cau mày, “Lặng lẽ, không ngại tổn hại thanh danh sao?”

“Không ngại không ngại.” Minh Trạm nói, “Để ta đi nói với Hoàng tổ mẫu một tiếng.”

Phụng Cảnh Kiên vui mừng gật đầu.

Minh Trạm nói với Ngụy thái hậu như thế này, “Ta đi Tây Bắc xem một chút, nhiều đại thần và binh sĩ cũng không thể trở về mừng lễ tất niên, theo chân bọn họ mừng tất niên cũng giúp mọi người vui vẻ.”

Nửa năm qua Minh Trạm bày tỏ sự hiếu kính, Ngụy thái hậu lại dễ dàng bị lấy lòng, vì vậy thật sự rất quyến luyến, “Không phải có khâm sai đi rồi hay sao?” Tin tức này là bà ấy nghe được từ An Duyệt công chúa, hiện tại vẫn còn nhớ rõ.

Minh Trạm lên lúc thì thăm bên tai của Ngụy thái hậu, thấp giọng dặn dò, “Hoàng tổ mẫu nhất định phải giữ bí mật, chuyện này chỉ có ta, phụ hoàng và lão nhân gia ngài biết mà thôi.”

Đây là lần đầu tiên Ngụy thái hậu được người ta giao cho trọng trách, nhất thời phấn chấn tinh thần, cũng không gây khó dễ, phụng phịu gật đầu một cách nghiêm nghị, “Yên tâm đi, ai gia tuyệt đối không nói với kẻ khác. Nhưng còn người thì phải nhớ cẩn thận ở trên đường một chút.” fynnz.wordpress.com

Minh Trạm cùng lão thái thái nói một lúc lâu, ngày hôm sau lặng lẽ rời khỏi để đó.

Lê Băng là thủ hạ vài năm gần đây đi theo Minh Trạm, đương nhiên Minh Trạm rất thông minh, thủ đoạn và cũng rất may mắn. Người khác làm thế tử đã là giới hạn cao nhất, duy nhất chỉ có hắn có thể tiến thêm một bước trở thành thái tử.

Không có thủ hạ nào không mong đợi vào tiền đồ của chủ thượng, Lê Băng thật lòng cảm thấy không chọn sai chủ tử.

Bất quá trong mắt của Lê Băng, tuy Minh Trạm tâm cơ rất cao, nhưng dù sao cũng xuất thân là phú quý, lần này lại dám cưỡi ngựa đi xa thật khiến người ta giật mình, không ngờ dọc đường đi đều đến trời tối sẫm thì mới chịu nghỉ trọ, trời vừa tờ mờ sáng thì liền khởi hành, bữa trưa ăn ngay trên lưng ngựa. Cứ như vậy mà ròng rã thúc ngựa chạy đi, ngay cả bọn họ là những người luyện võ nhiều năm cũng có chút ăn không tiêu, vậy mà Minh Trạm vẫn tiếp tục. Dọc đường đi Lê Băng Hà Ngọc không ít lần đều khuyên nhủ Minh Trạm: Chúng ta chậm lại một chút đi.

Nếu thái tử diện hạ kiệt sức thì bọn họ sẽ mất mạng a.

Nhưng Minh Trạm căn bản vẫn mặc kệ, để đó cách Hàng Châu nghìn dặm, cố gắng sáu ngày đến Hải Ninh.

Nguyễn Hồng Phi vừa nhận được chỉ dụ màu minh hoàng không có dấu, chỉ có một kim ấn thái tử ở phía dưới, trong lòng khẽ nhúc nhích. Đầu ngón tay chậm rãi sờ lên con dấu đỏ rực kia, từ trong lòng ngực chậm rãi thở ra một hơi.

Tiểu Minh ù a tiểu Minh ù, người trao ta cả tấm lòng, ta tất phải lấy cả tấm lòng để đáp lại.

Nguyễn Hồng Phi cũng không lập tức hành động, hắn còn đang ở đại bản doanh Hải Ninh, lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Mã Duy đang thao luyện binh mã thì nghe binh sĩ bẩm báo: Có người đến tìm Đỗ tiên sinh.

Trong lòng của Mã Duy biết rõ thân phận của Nguyễn Hồng Phi, rất sợ sẽ bị lộ cái gì đó. Hiện tại hắn đang phiền não khi thái tử diện hạ không chịu ở để đó mừng tất niên mà lại muốn đến Tây Bắc để tuần tra, hắn định tìm Nguyễn Hồng Phi để thương lượng, thấy có người đến tìm Nguyễn Hồng Phi thì bèn đi ra ngoài coi trộm một chút.

Ô, người quen.

Mặc dù chưa bao giờ gặp Minh Trạng nhưng hắn đã thấy qua bức chân dung của Minh Trạng, nhất thời vui vẻ, tiến lên vỗ vai của Minh Trạng rồi cười nói, “Tiểu mỗ mỗ, người tới rồi a!” Minh Trạng liên tục chạy mấy ngày đường đến đây, rất mệt mỏi, nhưng nghe thấy Mã Duy xưng hô như vậy thì trước mắt lập tức biến thành màu đen, lại bị Mã Duy vỗ vai, suýt nữa đã ngã xuống đất.

Lê Băng sầm mặt, ngăn cách tay của Mã Duy, thầm nghĩ, tên ngốc này ở đâu ra vậy? Thị vệ ở phía sau nghe Mã Duy xưng hô như vậy với thái tử điện hạ thì đều cảm thấy lỗ tai của mình tạm thời có vấn đề.

“Ha ha, người không biết ta đúng không. Ta là Mã thúc thúc của người, bức chân dung người gửi cho Đỗ tiên sinh, ta đã nhìn thấy.” Mã Duy ở Tây Bắc một thời gian dài, lại ở trong quân doanh hằng năm, không có nhiều quy củ cấp bậc lễ nghĩa. Ánh mắt đảo qua đám thị vệ phía sau Minh Trạng, ừm, đều là cao thủ, càng xác nhận tiểu mỗ mỗ nhất định có quan hệ không ít với Nguyễn Hồng Phi. Mặc dù Nguyễn Hồng Phi sống chết không chịu thừa nhận nhưng Mã Duy vẫn cho rằng tiểu mỗ mỗ là nhi tử của huynh đệ hắn, bằng không làm gì có ai lại cho tiểu mỗ mỗ nhiều thị vệ cao thủ như vậy a. Không phải nhi tử thì huynh đệ của hắn nhất định không thể xem bức chân dung kia tựa như bảo bối. Trong lòng đã xác định, Mã Duy hào phóng nâng tay lên, đặt lên vai của Minh Trạng rồi kéo vào trong lòng, “Đi, ta dẫn người đi gặp hắn. Thủ hạ của người cứ cho đi nghỉ ngơi trước đi, Lâm Phúc tử, dẫn các huynh đệ đi dùng bữa, cũng cho ngựa ăn uống no đủ luôn nhé.”

Lê Băng và Trần Thịnh vẫn đi theo phía sau Minh Trạng, hắn cảm thấy vô cùng chú ý đối với bàn tay của Mã Duy đang đặt lên vai của thái tử điện hạ.

Nguyễn Hồng Phi đang suy nghĩ đến dụng ý muốn đến Tây Bắc của Minh Trạng, chợt nghe có người gõ cửa, Mã Duy đưa tay đẩy cửa, cao giọng cười nói, “Đỗ tiên sinh, tiểu mỗ mỗ đến tìm người nè. Cũng may là ta đã nhìn thấy bức chân dung của hắn!” Mã Duy tự nhận là mình chu toàn thỏa đáng, vì vậy không nói toạc ra quan hệ của tiểu mỗ mỗ và huynh đệ nhà hắn.

Đầu tiên Minh Trạng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc rồi dần dần trở nên hóa thạch của Nguyễn Hồng Phi, nhin không được mà nhếch môi, mang theo vài phần đắc ý. Tướng mạo của Minh Trạng chỉ là bình thường, hiện tại lặn lội đường xa, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng nụ cười kia lại làm cho Nguyễn Hồng Phi cảm thấy cho dù hết thấy bảo vật của thiên hạ đặt trước mặt hắn thì hắn cũng không chịu đánh đổi. Minh Trạng khập khiễng chạy đến, nắm chặt tay của Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi há mồm thở dốc, nhận thấy độ mềm ẩm trong tay thì mới hoàn hồn, liên mồm hỏi, “Sao người lại đến đây? Chẳng phải đến Tây Bắc hay sao? Chân người bị sao vậy? Có phải bị thương hay không?”

Minh Trạng ôm lấy Nguyễn Hồng Phi, đầu chui vào hốc cổ của người ta, ngửi ngửi mùi thơm thoản nhiên trên thân của Nguyễn Hồng Phi, lại cọ tới cọ lui một lúc lâu, suýt nữa đã cọ tróc da cổ của Nguyễn Hồng Phi, sau đó mới nâng mặt lên rồi nói, “Ta mệt muốn chết, cười ngựa đến đau cả mông, đi tắm trước đã.”

“Như vậy, về phủ tướng quân trước đi, nơi đó kín đáo...” Thần trí của Nguyễn Hồng Phi giống như vẫn còn lang thang trên trời, nói chuyện cũng không lạnh lợi như xưa, đứng lên lại ngồi xuống, nói với Minh Trạng, “Đầu tiên là phải người mang thêm mấy chậu than sưởi ấm phòng, giảm bớt giá rét. Thôi thôi, nơi đó thật sự không dành cho người ở, đến nhà của ta đi.”

Mã Duy thầm mắng trong bụng: Cái gì mà không dành cho người ở? Ta không phải là người hay sao? Hay là người không phải là người? Xí, có nhi tử đúng là khác biệt! Đúng là thiên vị! Hắn cũng không biết Nguyễn Hồng Phi còn có nhà ở đây!

Minh Trạng ngồi xuống liền cảm thấy xương cốt trên người giống như đang tan rã, tươi cười mệt mỏi, “Cứ đến phủ tướng quân đi, đến nhà của người thì sẽ khiến người ta sinh nghi.” Nguyễn Hồng Phi có nhà riêng ở Hải Ninh là chuyện đương nhiên, nhưng Minh Trạng không muốn làm bại lộ thân phận của Nguyễn Hồng Phi khiến Nguyễn Hồng Phi rắc thêm phiền phức.

“Bên trong có giường, vào trong ngủ một lúc đi. Chờ đến tối chúng ta sẽ về phủ tướng quân để người đi tắm, cũng đỡ phải rét lạnh.” Nguyễn Hồng Phi bế Minh Trạng vào bên trong, thấy Mã Duy cũng tiến vào, hắn liền cau mày, “Không có chuyện của người, đi ra ngoài đi. Nhân tiện gọi tiểu Quang vào đây.”

Mã Duy đứng ở cửa, thấy Minh Trạng trừng mắt nhìn hắn, hắn cười cười, “Biết rồi, như vậy tối nay ta bảo người làm đồ ăn ngon đem đến đây để đón tiếp đại diệt tử nha.” Sau đó xoay người đi ra ngoài, Mã Duy là người luyện võ, tai thính mắt tinh, vừa ra đến ngoài thì chợt nghe giọng nói thấp thoáng của tiểu mỗ mỗ ở trong phòng, “Hắn thật là ngốc, một vạn quân ở trong tay hắn có an toàn hay không? Bỗng nhiên khiến ta thật lo lắng mà.”

Mã Duy mơ hồ cảm thấy không đúng cho lắm, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào, đành lắc đầu rời đi.

Minh Trạng rất mệt, vừa thoát xiêm y, đặt đầu xuống gối liền ngủ. Nguyễn Hồng Phi nghiêng người, lặng lẽ quan sát Minh Trạng, sắc mặt có chút tiêu tụy, mặt mày giãn ra, khóe môi mang theo ý cười. Người khác không biết nhưng Nguyễn Hồng Phi xem như nhìn Minh Trạng lớn lên, xưa nay tiểu tử này lười biếng, có thể nằm thì tuyệt đối sẽ không ngồi, có thể ngồi thì tuyệt đối sẽ không đứng, thế nhưng lại không ngại cực khổ mà bôn ba ngàn dặm chạy đến đây....

182. Chương 182: Hoàng Đế Nan Vi (20)

Tổng Hoài ở quan trường lăn lộn hơn phân nửa đời người, tự nhận là có chút thành tựu đối với chuyện làm quan.

Nhưng từ khi Hoàng thượng lập thái tử thì Tổng Hoài phát hiện chính mình dường như đang nhớ đến thời điểm mới vào quan trường, cái loại nơm nớp lo sợ và ngây ngô. Tuy rằng Tổng đại nhân tự cho là thượng thông thiên văn, hạ tri địa lý, coi như cũng sành đời, nhưng hắn không biết rốt cục là đầu óc của người Tây Nam và người đế đô không giống nhau hay là vị hoàng thái tử này bẩm sinh đã đặc biệt, không phải phạm nhân. Dù loại tâm tư thật sự khiến người ta nghĩ không ra.

Từ khi Cao Tổ hoàng đế giành được giang sơn vạn dặm, bắt đầu ngày tháng thái bình thì chưa bao giờ có chuyện quân Nam Bắc đổi chỗ. Đến tay của hoàng thái tử thì lại phong mang trộn má mà bắt đầu dấy vò. Chưa bàn đến chuyện đổi chỗ, tiếp theo lại muốn làm ra trò diễn võ; chưa bàn đến chuyện diễn võ, hắn lại phái Khâm sai đến làm trọng tài; Khâm sai vẫn chưa đủ, hoàng thái tử hắn đích thân xuất mã, cũng may là chạy đến Tây Bắc.

Trời ạ, nếu vị này mà đăng cơ thì không biết sẽ xuất ra bao nhiêu thủ đoạn đây, người phóng khoáng lạc quan như Tổng Hoài mà cũng đang mơ hồ thấy đau cả đầu.

Càng làm cho hắn mệt mỏi chính là đám hải tặc không chịu tuân phục!

Tổng Trưởng đích thân đi phân trần còn bị cho một bạt tai nhớ đời rồi ném lên bờ, tỏ vẻ muốn trở mặt. Tổng Hoài chỉ hận lúc trước lại cùng hổ mưu bì, mà nay đến lúc cần dùng người thì đám hải tặc lại đẩy giá lên trời, thật sự là đáng chết! (cùng hổ mưu bì = thương lượng với hổ để xin lột da nó)

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc hành động theo cảm tính, Tổng Hoài hỏi Chu Chi Nguyên, “Con dấu khắc xong chưa?”

Chu Chi Nguyên lấy ra một quyển công văn mà hắn đã soạn sẵn, “Đại nhân có thể yên tâm, lấy giả tráo thật, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Tổng Hoài nhìn một chút rồi gật đầu, “Để Tổng Trưởng đưa cho bọn họ đi.”

“Dạ.”

“Tiên sinh.” Tổng Hoài vẫn luôn có chút bất an, “Người nói xem, vì sao thái tử lại đến Tây Bắc?”

Chu Chi Nguyên hơi suy nghĩ một chút rồi mở miệng, “Theo ý của thuộc hạ, e rằng thái tử sắp đăng cơ.”

Tổng Hoài khẽ kinh ngạc, hỏi một cách khẩn thiết, “Tiên sinh hãy nói chi tiết một chút.”

“Nay hoàng thái tử mặc dù đã được sắc lập nhưng thân phận có một chút tế nhị.” Chu Chi Nguyên vuốt râu nói, “Thứ nhất long thể của Hoàng thượng vẫn khỏe mạnh, thứ hai là có hai vị hoàng tôn, trong khi thái tử chỉ là diệt tử của Hoàng thượng.”

Tổng Hoài thấp giọng nói một câu, “Lúc trước có đồn đãi là long thể bất an.”

“Đại nhân, hãy nghĩ đến Trần Nam Vương phủ hùng cứ Tây Nam hai trăm năm, ngay cả Túc Tông hoàng đế lúc trước vì muốn động hấn nên mới bị mất đế vị.” Chu Chi Nguyên thở dài, “Từ đó, Trần Nam Vương phủ vững như bàn thạch, không còn ai dám nghi ngờ đến Vương vị của nó. Còn thái tử, hấn vốn là thể tử, Tây Nam là địa bàn của hấn, ngồi trên Vương vị là phụ thân của hấn. Nếu không nắm chắc chuyện đăng cơ thì hấn làm gì có vị trí như vậy ở đế đô này. Nhưng Trần Nam Vương chỉ có một đích tử, nếu không phải nhi tử có thể tiến thêm một bước thì e rằng cũng luyến tiếc khi cho con ở lại đế đô. Còn nữa, thiên hạ đều biết thái tử từng nói đợi hoàng tôn trưởng thành sẽ giao ngôi vị hoàng đế cho hoàng tôn. Bất luận thiệt giả, thái tử có thể nói ra những lời này chính là muốn làm an lòng Hoàng thượng. Muốn thuộc hạ nói thì e rằng Hoàng thượng đã có lòng thoái vị, cho nên Tây Bắc Đông Nam đều tuân theo tâm ý của thái tử. Lần này Thái tử đi Tây Bắc là muốn thừa dịp Hoàng thượng tại vị, quốc gia yên ổn để lấy lòng quân Tây Bắc.”

Tổng Hoài ôm quyền về phía Bắc rồi thở dài, “Từ khi Hoàng thượng đăng cơ đã chuyên tâm cần cù vào chính sự, dân chúng an bình, lại là đế vương thanh minh, bách nghiệp thịnh vượng, gây dựng thịnh thế, Thánh thượng đang ở tuổi tráng niên, ta còn nghĩ rằng sẽ hầu hạ Hoàng thượng đến trăm năm sau, làm sao ngờ được...” Nói đến đây, đôi mắt hồ lại rưng rưng, có vài phần thương cảm.

Chu Chi Nguyên lại biết rõ tâm tư của chủ tử, Tổng Hoài xưa nay quen với đương kim thánh thượng, hiểu rõ bản tính của đương kim thánh thượng, chức quan cũng làm trôi chảy. Nay nhìn thấy hoàng thái tử sắp chấp chương sự vụ, vị thái tử điện hạ này không biết như thế nào, hôm nay lại gây khó dễ như vậy, không phải là người dễ đối phó. Không nói đến vua triều nào thần triều nấy, người khó lường như thế nhất định là không tiện lừa gạt. Vì vậy Tổng Hoài thật sự cảm thấy có một chút quyền luyến đối với Phượng Cảnh Kiên.

Chu Chi Nguyên phụ họa, “Thì đó.” Lại chuyển ý, “Chẳng qua hiện tại đại nhân cũng phải có chủ ý thì mới được.”

“Khó a.” Tổng Hoài thở dài, “Thái tử đi Tây Bắc thì Tây Bắc xem như gặp lợi. Chi bằng...” Tổng Hoài nhảy bèn, cười hỏi, “Tiên sinh, không bằng quan viên Chiết Mân chúng ta liên danh thượng thư, thỉnh thái tử điện hạ cũng đến Chiết Mân duyệt quân xem thế nào?”

Chu Chi Nguyên cân nhắc, “Ý của đại nhân rất tốt, chẳng qua dù sao Hoàng thượng đang tại vị. Đại nhân vốn là tâm phúc của Hoàng thượng, nay....e rằng thái tử và Hoàng thượng sẽ nghĩ nhiều.” Ngụ ý, lão chủ tử vẫn còn ở đó sờ sờ, người lại vội vàng đi nịnh bợ tân chủ tử, nay Tần mai Sở như vậy, chẳng những làm cho trái tim của lão chủ tử lạnh giá mà tân chủ tử cũng cảm thấy chướng mắt.

“Ta nhất thời lo lắng nên mới có suy nghĩ sai lầm như thế, cũng may tiên sinh đã nhắc nhở ta.” Tổng Hoài không hề nghĩ đến sĩ diện, chỉ cười nhẹ, “Vậy thỉnh những đồng niên có giao hảo trong triều thỉnh tấu, như vậy có thể thoát khỏi hiểm nghị.”

“Đại nhân nói chí phải.”

Trong lòng của Tổng Hoài đã xác định, liền bình yên đứng lên, mỉm cười nói với Chu Chi Nguyên, “Như vậy lá thư kia phiền tiên sinh giao cho Tổng Tường đi đàm phán.”

“Thuộc hạ đi an bài đây.”

Tổng Tường là người rất biết chuẩn bị, Chu Chi Nguyên là đại tâm phúc của Tổng đốc, vì vậy Tổng Tường đã sớm mang đến rất nhiều lễ vật, vì vậy Chu Chi Nguyên thường ở trước mặt Tổng Hoài mà nói vài lời hay ý đẹp giúp Tổng Tường. Tổng Tường ở trước mặt Chu Chi Nguyên cũng khoan khoái hơn nhiều so với lúc đối mặt với Tổng Hoài, cũng không cần tiểu đồng hầu hạ, rót hai tách trà, Chu Chi Nguyên nói cảm tạ, đem văn thư giao cho Tổng Tường.

Tổng Tường tiếp nhận rồi xem vài lần, thở dài, “Đám thổ phỉ này thật sự khó sống chung.”

“Như thế nào lại bỗng nhiên thay đổi?” Chu Chi Nguyên ngậm hời hợt, sợ có ẩn tình gì đó.

Tổng Tường than thở, “Việc này ta không cần đoán cũng biết là ai nhúng tay vào.”

“Người của Trần gia?”

Tổng Tường lộ ra vẻ mặt trào phúng, nhấp một ngụm trà, “Nếu là bọn họ thì cũng không cần thúc phụ và tiên sinh phải khó xử, ta có thể giải quyết êm xuôi! Chuyện này nhất định là họ Đỗ phá rối! Người này xưa nay xảo quyệt, hắn ở trên biển không lâu, gần mười năm sau mới dần dần kiêu ngạo, tuy danh tiếng không bằng Lý Phương, nhưng địa bàn lại không thua họ Lý! Nghe nói trong tay của hắn có mười mấy cái đảo, đúng là thổ hoàng đế giá thật hàng thật. Một cái chén bể ở chỗ của ta bán cho hắn hai lượng, hắn đem đến Nam Dương hoặc ở địa phương xa hơn lại có thể bán được hơn mười hai lượng. Lại buôn bán với bọn mọi rợ, vừa chuyển tay liền nhảy lên mấy chục lần lợi nhuận. So với hắn thì chỉ có phương diện ăn xin là chúng ta mạnh hơn mà thôi.”

Chu Chi Nguyên không khỏi hỏi, “Người nọ có lai lịch từ đâu?”

“Ta cũng tra xét đã lâu, nhưng không có tin gì chính xác. Có nơi nói hắn là đào phạm ở đế đô, xuất thân từ danh môn. Có nơi nói hắn là người Nam Dương, còn nói là...” Tổng Tường bỗng nhiên run sợ trong lòng, nuốt vào lời nói sắp xuất khẩu, sửa lại bằng lời khác, “Còn nói là có liên quan đến một đại nhân vật nào đó ở nơi này của chúng ta.”

Chu Chi Nguyên chấn động, liên tục truy vấn, “Có tin chính xác hay không?”

“Bởi vì mỗi người nói một kiểu cho nên ta không dám hồ ngôn loạn ngữ với thúc phụ, tránh cho lão nhân gia lo lắng.” Giờ khắc này Tổng Tường bị chính suy nghĩ trong lòng của mình dọa chết khiếp, cũng không còn tâm tư uống trà, thở dài, “Bất quá người này quả nhiên là thủ đoạn rất cao, rất khó chơi. Chuyện văn thư của Tổng đốc có tám phần là do hắn ở phía sau châm ngòi.”

Chu Chi Nguyên trịnh trọng nhờ vả, “Còn phải thỉnh Bạc Triệu lưu tâm đến người này, nếu có tin gì thì mau chóng thông báo cho lão hủ hoặc là đại nhân. Vào thời điểm quan trọng này, chúng ta tuyệt đối không thể xảy ra nửa điểm sai lầm.”

“Vâng, ta đã hiểu.” Tổng Tường ôn hòa đáp lại, còn nói thêm một chút thì mới cáo từ rời đi, cảm thấy lại nổi lên một nỗi lo lắng khác.

Gạt chuyện phủ Tổng đốc đang suy tính an bài loạn cả lên sang một bên, Mã Duy vẫn nhớ đến việc làm tiệc nghênh đón Minh Trạm. Hắn thực sự xem Minh Trạm là nhi tử của Nguyễn Hồng Phi, nhìn bộ dáng nuông chiều kia kìa, trừ phi là nhi tử của mình thì Nguyễn Hồng Phi còn có thể kiên nhẫn với ai như vậy cơ chứ?

Kết quả là sự nhiệt tình của Mã Duy trở nên công cốc, từ khi chạng vạng đến lúc trở về tướng quân phủ hai người kia vẫn chưa chịu bước ra khỏi phòng. Đương nhiên không có cái cảnh mà mọi người đang suy nghĩ, đây là lần đầu tiên Minh Trạm cưỡi ngựa vượt qua đoạn đường xa xôi như vậy, lúc này rất mệt, tắm rửa đều là nửa tỉnh nửa ngủ, để mặc Nguyễn Hồng Phi hầu hạ. Hơn nữa trên mông còn bị hai vết bầm tím lớn, bên trong đùi bị phỏng rộp, thật khó có thể bảo hắn tiếp tục kiên trì! Nguyễn Hồng Phi chỉ chăm chút thoa dược cao cho Minh Trạm, còn chuyện không bằng cầm thú thì Nguyễn Hồng Phi vẫn đang chìm đắm trong sự cảm động khi nhìn thấy ái nhân lặn lội ngàn dặm vì mình, không nỡ ra tay. Bất quá thừa dịp Minh Trạm ngủ say thì cũng gỡ trò ăn không ít đậu hũ. fynnz.wordpress.com

Trong lòng của Mã Duy liên tục phỉ nhổ và khinh thường bộ dáng hữu tử vạn sự tức của Nguyễn Hồng Phi, ai mà không có nhi tử cơ chứ, hắn có ba đứa đây nè, có gì quý hiếm hay sao?! Cũng chưa từng thấy Nguyễn Hồng Phi xem nhi tử như tổ tông như bảo bối như vậy, thật sự là nhìn không quen. (hữu tử vạn sự tức = có con vạn sự đủ)

Minh Trạm ngủ thẳng một lèo đến giờ Ngọ ngày hôm sau mới tỉnh, cảm thấy tinh thần tỉnh táo thật là thoải mái, còn ngây ngô nói với Nguyễn Hồng Phi, “Mấy ngày nay ta cưỡi ngựa đến mức xương cốt muốn rã rời, nhưng hiện tại ở bên cạnh người mà ngủ một giấc thì lại thấy tốt lắm. Phi Phi, người chính là linh dược của ta đó nha.”

Lão tử sợ người ngày hôm sau bị đau nên mới xoa bóp cho người nguyên một đêm! Linh dược! Hừ! Linh dược! Nguyễn Hồng Phi cũng biết Minh Trạm thỉnh thoảng sẽ có lúc hơi nhột như vậy, cho dù có tức giận thì cũng uống công vô ích, nhẹ nhàng vuốt mông của tiểu Minh ừ rồi hỏi, “Ngủ đã rồi, có đói bụng không?”

Minh Trạm ưỡn ẹo một chút rồi chồm lên hôn miệng Nguyễn Hồng Phi, “Lần này đến phiên ta ở trên nha?”

Nguyễn Hồng Phi nhéo mũi của Minh Trạ, vừa mềm lại vừa mịn, cảm thấy hơi ngứa trong lòng, “Đùi của người vẫn còn thương tích, nếu người thật sự muốn thì ta ở bên dưới cũng không sao.” Nguyễn Hồng Phi hào phóng như vậy, thật sự khiến Minh Trạ vui đến nhếch lông mày, hai tay không thành thật mà bắt đầu sờ soạng, đúng lúc này lại nghe Nguyễn Hồng Phi lặng lẽ thở dài, nói thầm vài câu bên tai của Minh Trạ, Minh Trạ hét lên một tiếng thảm thiết, xoay người cười lên lưng của Nguyễn Hồng Phi, nắm lấy điểm yếu hại của đối phương, ai oán hỏi, “Người cố ý đúng không, đúng không, đúng không?”

Nguyễn Hồng Phi bị hấn bóp đến tái mặt, hít vào một hơi lạnh khí, “Người nhẹ một chút đi!”

Minh Trạ nhanh chóng xoay ngược lại, cả giận nói, “69!” Liên khiêu khích bảo bối của Nguyễn Hồng Phi. Nguyễn Hồng Phi cũng không phải thánh nhân, nếu không phải vì xót cho Minh Trạ thì hấn đã không cần phải nhẫn nại! Nay Minh Trạ hết sở lại liếm, làm trối dậy hứng thú của hấn, hai người bèn ở trong phòng làm loạn cả buổi. Minh Trạ ngủ đủ giấc, tinh thần phấn chấn, chỉ tiếc làm loạn được hai lần thì cái bụng lại kêu ọt ọt, không có cách nào khác đành phải ngồi dậy ăn uống trước.

Hiển nhiên là Minh Trạ không hài lòng đối với chuyện lấy tay giải quyết, cần một ngụm nơi khoe môi của Nguyễn Hồng Phi, hấn oán giận, “Không đã.”

“Nếu mũi của người chịu được thì ta sẽ cho người đã một trận.”

Minh Trạ tự kiểm tra, “Quên đi, còn hơi đau một chút, hơn nữa đã đến phiên người ở dưới! Chờ chúng ta trở về thì người không được thất tín đó!”

“Được rồi, ngồi dậy đi ăn thôi, ta đã phân phó bọn họ chuẩn bị rất nhiều món.”

“Đói lắm, ta không có sức xuống giường.” Minh Trạ tính ăn trên giường.

Nguyễn Hồng Phi đã sớm phái người làm thức ăn, chỉ cần hâm lại, có thể gọi đến bất cứ lúc nào, phân phó một tiếng, Diêu Quang liền dẫn vài hạ nhân tiến vào, lúc này Minh Trạ thấy Diêu Quang, bèn cười tủm tỉm trêu ghẹo, “Tiểu Quang Quang à, người đã ở đây rồi ư! Không bái kiến sư công sao? Chẳng thấy người vẫn an sư công gì cả!”

Diêu Quang buông thức ăn xuống, trước khi xuất môn thì làm ra bản mặt quỷ với Minh Trạ. Nguyễn Hồng Phi đem thức ăn đặt lên bàn nhỏ rồi đưa đến bên giường cho Minh Trạ, Minh Trạ lại nói, “Ồi chào, tay ta đau, nắm cương quá lâu nên mỗi nhừ, vừa rồi lại hầu hạ tiểu Phi cả buổi, mỗi đến mức nâng không nổi, không chịu nghe sai khiến.” Đây là muốn Nguyễn Hồng Phi dứt ăn.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Ta cũng đói lắm, chờ ta ăn xong thì sẽ dứt người ăn.” Nói xong bèn bưng bát cháo lên để ăn, Minh Trạ lập tức đoạt lấy bát cháo, giương to miệng mà kêu, “Dứt ta trước đi, dứt ta trước đi!”

“Ngay cả bát cháo mà cũng nâng lên được.” Nguyễn Hồng Phi thẳng tay đặt thìa vào bát cho Minh Trạ rồi nói, “Tự ăn đi.”

“Phi Phi, người thật sự là chẳng lãng mạn tẹo nào cả.”

“Không hiểu người nói cái gì hết. Ăn nhanh đi, ăn xong rồi còn có chuyện nữa.”

Minh Trạ trợn trắng mắt, cực kỳ bất mãn, “Cho dù chỉ có một chút mà người cũng không chịu làm cho ta vui vẻ. Uống công ta ngàn dặm xa xôi đến đây tìm người, vì sao ta lại có tình nhân không biết điều thế này cơ chứ!”

Nguyễn Hồng Phi bắt đắc dĩ, đành phải tiếp nhận bát cháo, múc từng thìa đưa đến bên môi của Minh Trạ, Minh Trạ vừa ăn vừa nói những lời đường mật, “Phi Phi, đây không phải cháo đúng không?”

“Vậy là cái gì?”

“Mật a!” Minh Trạ hí mắt, “Người dứt ta ăn cháo mà ta lại cảm thấy ngọt như đang uống mật.”

“À, vậy người ăn thêm hai bát đi.” Súc ăn của Minh Trạ không ít, hơn nữa hấn cứ liên miên cần nhả nói chuyện với Nguyễn Hồng Phi, ăn có một chút mà đến hơn nửa canh giờ. Đợi Minh Trạ ăn no, hấn lại kéo tay Nguyễn Hồng Phi rồi ám chỉ, “Chúng ta lên giường nằm một chút nha.”

“Thôi, đứng lên đi, mông của người bầm tím rồi, vết thương trên đùi cũng phải hai ba ngày mới đỡ, nằm nhiều dễ lở loét.” Nguyễn Hồng Phi nhìn ra bên ngoài, “Trong chốc lát Mã Duy sẽ trở lại, ngày hôm qua hẳn đã thu xếp sẽ làm tiệc đón tiếp người, người cũng không thể cả ngày nằm trên giường như vậy.”

“Còn dám nói nữa, hóa ra dung mạo của hân chẳng xấu tạo nào, trong khi người vẽ ra cái gì, dám lừa gạt ta à?” Minh Trạm nổi cơn ghen, “Nếu không phải Mã Duy hời hợt thì ta sẽ rất lo lắng đó.”

Nguyễn Hồng Phi cười, “Cho dù hân không hời hợt thì ta cũng chẳng có ý kia đối với hân.”

Trời sắp tối, các tướng sĩ thu binh vào doanh, đã an bài tốt chuyện tuần ban, Mã Duy liền quay về phủ tướng quân sớm hơn bình thường một chút.

Nguyễn Hồng Phi và Minh Trạm đều ăn mặc chỉnh tề, tuy rằng Minh Trạm đi đường hơi hai hàng một chút, đương nhiên đây là vì cưỡi ngựa quá mức, mọi người không cần phải nghĩ nhiều. Bất quá nhờ y phục dài phủ chân cho nên không nhìn thấy cái tướng đi như vẹt xiêm của Minh Trạm.

Mã Duy vẫn nhiệt tình như trước, “Đại diệt tử à, lão thúc chờ người đã lâu! Lần trước nhìn thấy bức họa của người, cha người a, đi cũng ôm vào trong lòng, ngồi cũng ôm vào trong lòng, nằm cũng ôm vào trong lòng, ngay cả đi tiểu tiện cũng ôm vào trong lòng, người bình thường muốn chạm vào cũng không được, sờ một chút cũng không cho. Ta liền nghĩ, khi nào thì hỏi thăm chỗ ở của người rồi đón người đến đây, đỡ cho cha người cứ như vậy mà nhớ người a.”

Minh Trạm phun một họng trà xuống đất, liên tục ho khan, vỗ ngực một lúc lâu, đuôi mắt đảo qua, Phi Phi nhà hân tái mặt cả rồi. Bất quá trong lòng Minh Trạm cảm thấy có một chút ngọt ngào, hóa ra Phi Phi lại trân trọng bức họa của hân như vậy!

“Người đừng nghĩ là lão thúc nói láo với người nha.” Mã Duy vỗ lưng cho Minh Trạm, nói một cách thân thiết, “Uống một ngụm trà mà cũng sắc như vậy, hầy, những gì lão thúc nói đều là thật cả. Người đến đây là tốt rồi, có phụ tử nào mà muốn chia lìa đâu. Cha của người mặc dù không ở bên cạnh người nhưng người luôn ở trong lòng của hân.”

Minh Trạm hít vào một hơi, bỗng nhiên mỉm cười một cách xấu xa, thân thiết hô một tiếng với Nguyễn Hồng Phi, “Cha—”

Chỉ mỗi vấn đề tuổi tác mà Nguyễn Hồng Phi phải chịu liên tiếp đả kích, lúc này đã có vài phần chống cự, hít sâu một hơi, mỉm cười với Minh Trạm, cất lên âm thanh trong trẻo, “Ôi, hài tử!”

Minh trạm lại thâm tình thâm thiết kêu một tiếng, “Phụ thân của ta!”

Nguyễn Hồng Phi lại phụ tử tình thâm đáp lại, “Ôi, hài tử của ta!”

Minh Trạm da mặt dày như tường thành, “Ta rất nhớ phụ thân!”

Nguyễn Hồng Phi tăng thêm ba phần chân tình, ôm ngực đáp lại, “Ôi, hài tử bảo bối của ta!”

Trời ạ, đây mới thật sự là phụ tử tình thâm này! Mã Duy bị hai người bọn họ làm cho rung mình đến mức phải nhảy mũi mấy cái, vội vàng ngăn lại đôi phụ tử đang bày tỏ tình cảm thâm thiết kia, “Ta bảo bọn họ chuẩn bị một nồi lẩu, diệt tử đã đến đây, ba người chúng ta cùng uống vài ly đi.”

Minh Trạm nhu thuận mỉm cười, “Đều nghe theo lão thúc!”

Sau này, mỗi khi Mã Duy nghĩ đến chuyện xưa thì luôn nhắc với nhi tử, “Ồ để đó, những chuyện khác không quan trọng, quan trọng nhất chính là da mặt phải dày! Bằng không người sẽ không thể tồn tại!”

Nhi tử hỏi, “Da mặt dày là sao?”

Mã Duy bỗng nhiên nùng nịu nói bằng giọng mũi với lão bà, “Thân mẫu ơi!!!”

Lão bà và nhi tử đều tái mặt muốn ngất xỉu, Mã Duy cảm thán, “Giống như các người thì da mặt chẳng đủ dày rồi!”

183. Chương 183: Hoàng Đế Nan Vi (21)

Mã Duy là người rất nhiệt tình, nhất là đối với bằng hữu....

Hắn và Nguyễn Hồng Phi là giao tình từ thuở còn để ba chỏm, cảm thấy tiểu mỗm mĩm như nhi tử của hắn, vì vậy rất chiều cố đến tiểu mỗm mĩm.

Bên cạnh Minh Trạng, ngoại trừ vài người thì chưa từng có ai đối đãi với hắn như Mã Duy. Làm cho Minh Trạng tìm được cái cảm giác hảo hữu một đời, bản thân hắn không phải là người kiêu cách cao ngạo, cho nên mỗi lần kêu lão thúc thì lại tràn đầy thân thiết.

Mã Duy chỉ vào nồi lẩu cừu rồi nói, “Đây là thịt cừu mang đến từ Tây Bắc, còn lại không nhiều, tồn trữ trong hầm băng. Cừu Tây Bắc khác với Giang Nam, không hề tanh, người nếm thử đi.”

Ba người đều thích ăn cay, Minh Trạng mò dưa vớt thịt cừu, trước tiên gấp vào bát cho Phi Phi nhà hắn, lại mò thịt cừu, tiếp tục gấp cho Mã Duy một miếng, Mã Duy cười ha hả không ngừng, khen Nguyễn Hồng Phi, “Đại diệt tử thật là hiểu chuyện.”

Nguyễn Hồng Phi điên cuồng hét lên trong lòng, vì sao đang ăn mà cũng không thể ngăn được cái miệng của hắn!!!

Minh Trạng vui đầu mà ăn, quả nhiên hương vị khác biệt, vừa tươi vừa thơm, miệng dính đầy sa tế, “Thảo nào chữ tươi có nửa bộ của chữ dương, có thể thấy được trên đời thứ ngon nhất ngoại trừ cá dưới biển thì chính là cừu Tây Bắc.” (= tươi ngon, =con cừu, cũng có nghĩa là con dê, nhưng trong truyện là cừu)

“Lời này xuôi tay!” Mã Duy nói, cừu Tây Bắc đều là hoang dã, cho nên thịt rất săn chắc. Hay, đáng tiếc là nơi ấy nghèo khó.”

“Lão thúc cũng nghĩ như ta.” Minh Trạng đổ một đĩa thịt cừu trên bàn vào nồi lẩu, khuấy dưa một chút rồi nói, “Mỗi địa phương đều có đặc điểm khác nhau, như Giang Nam, vì sao lại trù phú và đông đúc? Thứ nhất, đất lành; thứ hai, là nơi sản xuất tơ lụa; thứ ba, nhiều người kinh thương. Còn Tây Bắc, chỉ dựa vào trồng trọt là không thể, đầu tiên lão thiên gia không cho lương thực, khí hậu không tốt, đất đai cũng không màu mỡ như Giang Nam.”

Lại mò vớt một nửa bát thịt cừu, Minh Trạng mở to quai hàm, tướng ăn xem như hào phóng, kêu kêu đôi dưa, “Nhưng mặc dù Tây Bắc có bão cát thì nó cũng có đặc sản của riêng mình, tỷ như thịt cừu, quả thật là ngon hơn hẳn Trung Nguyên và Giang Nam. Chúng ta có thể làm bổ cáo, để Trung Nguyên và Giang Nam đều phải nếm thử món cừu chính cống của Tây Bắc.”

Mã Duy lắc đầu, cũng không tin tưởng, “Người nói thì dễ, chẳng lẽ người ở Trung Nguyên và Giang Nam đều là kẻ ngốc hay sao, người Giang Nam tinh ranh hơn cả hầu tử, người bình thường không đấu lại bọn họ đâu.”

“Chuyện này thì người phải nghĩ cách.” Minh Trạng há mồm cắn con tôm mà Nguyễn Hồng Phi đã lột vỏ cho hắn, ám muội liếc mắt đưa tình, liếm liếm môi, thật sự muốn nhào qua hôn một cái. Chẳng qua ngại có kỳ đà cản mũi ở kế bên nên Minh Trạng đành phải dùng đôi mắt ti hí sáng ngời của hắn để lướt một vòng lên đôi môi đỏ mọng và mỏng manh của ái Phi nhà hắn.

Nguyễn Hồng Phi nhếch đôi môi mỏng, không cam lòng yếu thế, mỉm cười cùng Minh Trạng bốn mắt đấu nhau. Cho dù Minh Trạng có sống hai kiếp thì cũng không nhìn ra đạo hạnh của Nguyễn Hồng Phi cao đến đâu, lưu manh không thêm đỏ mặt.

Không biết tại sao Mã Duy lại cảm thấy bầu không khí trong phòng trở nên nóng bức hơn rất nhiều, cởi ra y khâu trên cổ rồi cảm thán một tiếng, “Ăn lẩu thật dễ toát mồ hôi nha! Xem mặt của đại diệt tử này, nóng rần cả rồi, không có ngoại nhân, cứ cởi bớt áo choàng ra đi! Nào, đại diệt tử nếm thử thiêu đao tử của Tây Bắc đi! Chuyện kia thì từ từ nói tiếp.” Bản tính khoa trương và ngang bướng thật giống với lão cha của người mà! Nhớ ngày đó khi Nguyễn Hồng Phi còn là thiếu niên cũng khinh cuồng và ngạo mạn như vậy!

Minh Trạng đoạt lấy bầu rượu trong tay của Mã Duy, liên tục nói, “Ta là văn bối, để ta mời rượu, để ta mời rượu.”

“Ôi chào, thật sự là long sinh long, phượng sinh phượng nha.” Mã Duy nâng ly để Minh Trạng rót đầy rượu rồi tán thưởng, “Người lành lợi y hết lão cha của mình.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Minh Trạng rót cho Nguyễn Hồng Phi một ly, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, Nguyễn Hồng Phi cố ý hừ lạnh một tiếng rồi khiển trách, “Lão thúc của ngươi chỉ khách khí với người vài câu, đừng mừng như điên như vậy.”

“Cũng không phải là khách khí, ta thật lòng thích tiểu hài tử này mà.” Mã Duy cực lực biện minh, “Chẳng những có bề ngoài phúc khí mà hành xử cũng tốt nữa.”

Minh Trạng nghe thấy hai chữ phúc khí thì khoe môi hơi giật giật một chút, nâng ly nói, “Nào nào, uống rượu uống rượu thôi. Ta cùng lão thúc lần đầu gặp mặt, ly rượu đầu tiên ta chúc lão thúc thăng quan tiến chức nha.”

Mã Duy uống một hơi cạn ly, gấp lấy một nhúm rau ở trên bàn rồi nhúng vào trong nồi lẩu, sau đó bỏ vào miệng, “Không cần làm đại quan phát tài, chỉ cần lão thúc có thể bình an quay về Tây Bắc là đã có phúc rồi.”

“Lão thúc, vì sao ngươi lại nói như thế?” Minh Trạng cười xấu xa, nhân cơ hội chèo kéo Mã Duy, “Ồ để đó ta cũng biết được tin tức thái tử đi Tây Bắc, thấy nhà của lão thúc sắp sửa phú quý rồi, vì sao lại nản lòng như vậy?”

“Hãy, đại diệt tử à.” Mã Duy thở dài một tiếng, vỗ vai của Minh Trạng, “Người tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện trong triều, đừng hỏi những điều này nữa, ăn đi, nước sôi ùng ục cả rồi!” Rất kín miệng.

Nguyễn Hồng Phi chậm rãi rút củi dưới đáy nồi của Mã Duy, “Lão thúc của ngươi là lo lắng thái tử khó hầu hạ.”

Mã Duy trở nên quỳnh quáng, tỏ vẻ bất mãn với huynh đệ, “Người nói chuyện này với tiểu hài tử làm gì?”

“Lão thúc, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi.” Minh Trạng trừng lớn mắt, vẻ mặt thành khẩn, “Lúc này thái tử đi đến Tây Bắc cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, vì sao lại khó hầu hạ?” fynnz.wordpress.com

“Lời này không đúng.” Bản tính của Nhạc Phi như ăn sâu vào máu của Mã Duy, “Vả lại, nhà của ta tuy xuất thân từ võ tướng, nhưng kỳ thật đến đời tổ phụ đã không còn dẫn binh. Trong nhà chỉ còn tước vị, không có ai đặc biệt xuất chúng. Tiên đế trọng dụng Tĩnh An Công, cũng chính là ngoại gia của Phương hoàng hậu, sau này Hoàng thượng đăng cơ mới đề bạt gia phụ. Hơn mười năm qua, quân Tây Bắc là do Hoàng thượng dốc hết sức lực gây dựng. Chương binh quá lâu là điều tối kỵ, Hoàng thượng tin tưởng Mã gia, nhưng thái tử thì rất khó nói. Bất quá thái tử là quân, chúng ta là thần, tặc ngữ có câu, quân xử thần tử, thần bất tử bất trung, cho dù nhà của ta chấp chương binh quyền thì cũng không thể làm càn.”

“Đúng vậy, hiện tại vừa mới lên nắm quyền thì Nam Bắc lại đổi chỗ.” Nguyễn Hồng Phi vẻ mặt đầy căm phẫn, cho dù Minh Trạng mượn hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không thì cũng không thể nhìn ra có nửa điểm giả dối. Lợi hại thật, Phi Phi nhà hắn có thể bắt cóc hai người phụ thân của hắn thì tất nhiên là phải có thủ đoạn! Lúc này nhìn thấy Nguyễn Hồng Phi đập mạnh đôi đũa xuống bàn, nói một cách oán giận, “Không nói đến tướng sĩ ngàn dặm bốn ba vất vả, chỉ cần một màn âm mưu như vậy thì cũng biết là không dễ đối phó rồi!”

Mí mắt của Minh Trạng bắt đầu giật giật, dường bảo là hai người này đã thương lượng để nhân cơ hội kẻ xướng người họa mà chửi xéo lẫn nhau?!

Mã Duy không thừa nhận lời của Nguyễn Hồng Phi, “Đủ rồi, không dễ gì mà người được thái tử coi trọng đâu, không vì người thì người cũng phải ngấm lại vì đại diệt tử. Chẳng lẽ muốn đại diệt tử cũng đi theo họ Đỗ nhà người hay sao? Với lại ta cảm thấy thái tử khá tốt, rất anh minh! Lần trước, ừm, Tổng Tổng đốc đưa đến con bạch quý cho thái tử, thái tử cũng không bị mù quáng vì con bạch quý kia! Hãy, có tân quân nào thượng vị mà không làm ra một chút động tác đâu, có hành động còn hơn là không làm gì. Ta tình nguyện đi theo một Hoàng thượng khôn ngoan còn hơn là làm thủ hạ của một kẻ hồ đồ. Chỉ cần thái tử anh minh thì có thể nhìn thấy lòng trung thành của Mã gia. Chương binh hay không chương binh chỉ là chuyện nhỏ, có tước vị thì hậu thế sẽ không cần lo!”

“Lão thúc nói thật có đạo lý.” Minh Trạng lại rót rượu cho Mã Duy, “Nào, lão thúc, rượu này thật sự rất mạnh a. Ngài uống nhiều một chút đi.”

“Xí, xú tiểu tử, bản tính xấu xa này cũng hết như cha ngươi.” Mã Duy sờ đầu của Minh Trạng một lúc, cười hỏi, “Muốn chúc say lão thúc ta à?”

“Ta làm sao có dã tâm đó.” Minh Trạng mỉm cười nịnh hót, “Phụ thân của ta đã sớm nói, luận về tài học thì ngài không bằng hắn, bất quá luận về uống rượu thì hắn cũng không phải đối thủ của ngài. Huống chi là ta, ta nổi danh là tam bát đổ. Không cần phải hạ được ta, cứ cho ta uống ba bát rượu là ta sẽ ngủ một lèo đến ngày hôm sau mới tỉnh.

Mã Duy cười ha ha, sảng khoái uống một ly, nhìn Nguyễn Hồng Phi một cái, đắc ý nói với Minh Trạng, “Lời của cha ngươi chẳng có bao nhiêu là đúng, bất quá những lời này thì rất đúng nha!”

Minh Trạng nhanh tay lẹ mắt châm rượu cho Mã Duy....

Cuối cùng Mã Duy bị Minh Trạng chúc rượu đến mức chao đảo ngã nghiêng. Có câu rượu vào nói lời thật, châm ngôn lúc nào cũng có chút đạo lý, hắn kéo tay Nguyễn Hồng Phi, không ngừng nói, “Huynh đệ a, huynh đệ của ta a! Ta biết: ta biết ngươi chịu khổ không ít—chịu khổ không ít—”

“Tốt lắm, trở về nghỉ ngơi đi.” Nguyễn Hồng Phi cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Bất quá những lời này dường như đã chôn sâu vào lòng của Mã Duy, lâu đến mức nó đã mọc rễ, không nói ra sẽ mãi uất ức khó chịu. Mã Duy nắm chặt vai của Nguyễn Hồng Phi, trên trán nổi cộm gân xanh, đôi mắt đỏ ngầu, trong lòng giống như có trăm ngàn cảm xúc đang giãy dụa. Thật lâu sau, Mã Duy than thở một tiếng, cao giọng quát to, “Hảo huynh đệ, ngươi rất tốt! Ngươi rất tốt!”

Minh Trạng liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, rồi lập tức nhào đến kéo ra Mã Duy, thẳng tay tổng cổ đối phương ra ngoài, “Ngủ đi, ngủ đi, ngủ đi.”

Mã Duy giống như đã hoàn thành tâm nguyện trong lòng, nghiêng ngã lão đảo được binh sĩ dẫn đi.

Ánh mắt như đoạt hồn đoạt phách của Nguyễn Hồng Phi tựa hồ có ánh sáng lóe qua, Minh Trạng cẩn thận dò xét thần sắc của hắn, Nguyễn Hồng Phi nhìn lại Minh Trạng, cũng không nói chuyện, Minh Trạng đi qua ôm thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi, “Để ta bế ngươi một cái nha?”

“Ngươi có thể bế được ta hay sao?”

Minh Trạng nói một cách thành thật, “Ta đã luyện rất nhiều ngày ở đế đô.”

“Luyện như thế nào?” Nguyễn Hồng Phi có chút tò mò.

“Ta bảo bọn họ làm một người gõ cao xấp xỉ ngươi, mỗi ngày đều bế nửa canh giờ. Ngay cả bá phụ mà ta cũng bế được mà.”

Nghe nửa câu trước thì Nguyễn Hồng Phi vẫn rất hưởng thụ, câu kế tiếp lại đâm vào tâm can, hung hăng nhéo mũi của tiểu Minh ừ, tiểu Minh ừ đau đến mức kêu oa oa hai tiếng, chợt nghe Nguyễn Hồng Phi nói, “Trở về ngủ thôi!” Nhắc chân bước đi, Minh Trạng liền đi theo, mặt dày mày dạn mà nắm chặt tay của người ta.

Kỳ thật Minh Trạng có vài phần hâm mộ, sau khi rửa mặt chải đầu thì nằm bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, “Mã đại ngốc thật sự đối với ngươi rất tốt, ta không có bằng hữu như vậy. Hầy, cả đời không cần gì nhiều, có một bằng hữu như vậy là đã đáng giá rồi.” Qua một lúc, Minh Trạng lại tự mình cười ngây ngô, vịn vào vai của Nguyễn Hồng Phi rồi thì thầm cười, “Bất quá mặc dù ta không có bằng hữu như vậy nhưng lại có lão bà rất đáng giá.”

Nguyễn Hồng Phi thở dài, “Nhìn thấy ngươi mới biết cái gì là kẻ ngốc có ngốc phúc.”

“Phi Phi Phi Phi Phi.”

Nguyễn Hồng Phi gồi tay dưới đầu, hỏi Minh Trạng, “Có phải Hoàng thượng lo lắng ta sẽ bán đứng ngươi nên mới cho ngươi đến đây hay không?”

“Có một phần thôi. Nếu không như vậy thì làm sao ta ra đây được.” Minh Trạm gồi đầu lên bụng của Nguyễn Hồng Phi, nằm ngang, chân gác lên tường. Chợt nhớ đến một chuyện, vội vàng xoay người nằm ngay lại, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Trước khi lên đường, hoàng, ừm, bá phụ còn đưa cho ta một danh sách, có thể là hấn đặt tai mắt ở Giang Nam, bảo ta điều tra một lượt, nhìn xem người nào muốn làm phản. Người nào có thể dùng thì giữ lại, ai làm phản thì cứ xử lý.”

Đối với sự thẳng thắn thành khẩn của Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi cảm thấy có một chút dễ chịu, hỏi Minh Trạm, “Người có nghĩ đến sau này....thân phận của ta, có chút không thích hợp ở đế đô hay không....huống chi...”

Minh Trạm nghe khẩu khí này thì cảm thấy Nguyễn Hồng Phi muốn lật lọng, vội vàng ngồi bật dậy, rống giận, “Có phải người không tính theo ta quay về đế đô đúng không! Nói! Có phải bị tiểu yêu tinh nào quyến rũ hay không! Lão gia hỏa nhà ngươi, càng đẹp thì càng đào hoa! Người mà làm ta thất vọng thì thiên lôi đánh chết người!”

Hắn chưa nói xong mà tiểu Minh ù đã dùng dùng nỗi giận, Nguyễn Hồng Phi thật sự chịu không nổi cái miệng quát to của Minh Trạm, vội nói, “Người nghĩ nhiều quá, ta không có ý này.”

“Vậy ý của người là gì?” Lại là một tiếng gầm to giận dữ.

Nguyễn Hồng Phi nhàn nhàn nói, “Khuôn mặt này của ta có không ít người ở đế đô nhận thức. Lúc trước lại bắt cóc Hoàng thượng và Vương gia, ta quay về đế đô thì mỗi ngày đều phải đeo mặt nạ da người của kẻ khác.”

“À.” Minh Trạm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lo lắng mà kéo y phục của Nguyễn Hồng Phi, “Người bên ngoài không có kẻ nào chứ? Nếu để ta biết người dám tìm yêu tinh khác ở sau lưng của ta thì ta sẽ không tha cho người đâu!”

“Chuyện quay về đế đô thì người không cần phải lo lắng. Người không phải nhi tử của Tiên đế hay sao, đến lúc đó ta sẽ an bài, chuyện này có cái gì khó đâu.” Minh Trạm nói, “Còn phía bá phụ thì ta sẽ thu phục hẳn.” Đã là chủ thượng, chẳng lẽ còn phải xem sắc mặt của người khác? Hơn nữa, Minh Trạm cảm thấy dù sao thì hai lão cha của hắn vẫn có lỗi với Phi Phi nhà hắn trước, cho dù Phi Phi nhà hắn báo thù thì kết quả này cũng không thể hoàn toàn trách Phi Phi nhà hắn, “Bất quá người cũng không thể dùng lại cái tên kia. Đúng rồi, vì sao người lại dùng họ Đỗ, khi là họ Đỗ thì tên của người là gì?”

“Đỗ Nhược.” Minh Trạm vì hắn mà lo lắng đến mức này, ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi giống như có kim cương dung nhập, óng ánh phát ra ánh sáng rạng ngời, “Mỗi khi đi ra ngoài thì dùng cái tên này.”

Minh Trạm bừng tỉnh đại ngộ, “A, chính là thủ lĩnh hải tặc kia đó ư! Trời ạ, không phải ta đang nằm mơ chứ!” Nói xong lại với một tay vào bên trong xiêm y bằng lụa mỏng của Nguyễn Hồng Phi, nhéo lên đầu nhũ của người ta.

Nguyễn Hồng Phi không ngờ Minh Trạm lại nhéo như thế, đau đến cau mày, “Ngốc nghếch. Người nhẹ một chút coi!”

“Ôi chao, ta xem có phải đang nằm mơ hay không! Phi Phi, vì sao lúc trước người không cướp ta rồi bỏ chạy.” Minh Trạm khoa tay múa chân, hưng phấn đến mức mặt mày trở nên hồng hào, “Tựa như trong sách nói, sơn đại vương cướp áp trại phu nhân, ta nghe nói người rất ghê gớm ở trên biển đó nha.”

Nguyễn Hồng Phi đã kích tiểu Minh ù một cách không khách khí, “Lúc trước ta cũng không ngờ tiểu mồm mồm nhà ngươi lại theo đuổi không buông tay như thế này.”

“Sao, người lừa tình ta cho đã rồi tính quát ngựa truy phong à?” Minh Trạm đặt tay trên người của Nguyễn Hồng Phi, cắn mặt hắn một ngụm, Nguyễn Hồng Phi đau đến cau mày, Minh Trạm nói, “Lột da mặt này xuống đi, ta không muốn cắn mặt kẻ khác.”

Nguyễn Hồng Phi đưa cho hắn một bình ngọc tinh xảo, Minh Trạm quét lấy một chút nước bên trong rồi thoa lên trán của Nguyễn Hồng Phi, cẩn thận vạch ra khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng lại tuấn mỹ tuyệt luân, “Có đau hay không?”

Minh Trạm quý trọng mà vuốt ve khuôn mặt của ái nhân, thì thảo nói nhỏ, “Phi Phi, người cũng giúp ta làm một cái giống như mặt của người đi. Sau này mỗi khi ta nhớ người thì tự đeo mặt nạ soi gương, xem như là nhìn thấy người.”

Không thể không thừa nhận, Minh Trạm là cao thủ biến hộ, hiện tại những câu nói có thể đả động Nguyễn Hồng Phi rất ít, Minh Trạm lại nói làm cho người ta cảm thấy vừa xót xa vừa ấm áp, Nguyễn Hồng Phi ôm lấy cái đầu lớn của Minh Trạm rồi cười không ngừng, “Mặt của người tròn như vậy, có làm thế nào cũng không giống.”

“Người thật sự chán ghét ta béo như vậy ư?” Minh Trạm có chút buồn bực, thật sự không phải là hân béo, mà là Phi Phi nhà hân rất gầy, sờ vào chỉ thấy xương xẩu.

“Ta thích người như vậy, sờ vào vừa mềm vừa mịn, ôm vào thì ấm áp, mùa đông có người nằm bên cạnh thì ngay cả noãn lô cũng không cần.” Nguyễn Hồng Phi cười một chút, đầu ngón tay sáng bóng vuốt ve khuôn mặt của Minh Trạm, miệng thì thầm, “Với lại, dung mạo của người cũng rất khá, mặt mày thanh tú, đám người nói người tướng mạo không tốt đều là ghen tị với người mà thôi.”

Đúng là tình nhân trong mắt hòa Tây Thi, dung mạo của Minh Trạm được Nguyễn Hồng Phi nhất thời làm cho rạng rỡ thêm ba phần, Minh Trạm vui mừng, thì thầm cười hí hí một trận. Nguyễn Hồng Phi cũng cười rộ lên, hân thích Minh Trạm không phải vì thủ đoạn và địa vị của Minh Trạm, hân chỉ thích tính tình phóng khoáng và sự thành thực hiếm có của Minh Trạm, trong khi người bên cạnh đều phải đeo mặt nạ mà sống qua ngày, một câu nói thật cũng phải mượn rượu mới có thể thổ lộ, có một người thành thật như vậy ở bên cạnh, hỉ nộ ái ố đều là chân thật, quả là hiếm thấy!

Thậm chí Nguyễn Hồng Phi cảm thấy thật kỳ diệu, ở bên cạnh Minh Trạm giống như bất luận phiền não gì đều không dừng lại quá lâu, chỉ cần ở bên cạnh người này, chỉ cần nhìn khuôn mặt sinh động kia thì sẽ bất giác cảm thấy vui vẻ.

Quả là hiếm thấy!

Ngày hôm sau, Mã Duy sớm đi quân doanh, Minh Trạm vẫn đi hai hàng, cùng Nguyễn Hồng Phi đến nơi khác.

Ngồi trên thuyền nhỏ, Minh Trạm cảm nhận được sự sung sướng khi nhập cư trái phép, vươn mắt nhìn nước biển trắng xóa, Minh Trạm ngó trái ngó phải, ngó trước ngó sau! Khiến cho Trần Thịnh phải đỏ cả mặt, thái tử điện hạ ơi, ngài là thái tử của một nước đó! Ngài làm gì mà như một kẻ quê mùa mới lên tỉnh vậy?

Mà trên thực tế, Minh Trạm không chỉ bày ra bộ mặt quê mùa, hân còn cầm lấy y mẹ của Nguyễn Hồng Phi, lộ ra ba phần sợ hãi, ba phần hưng phấn cùng với một chút ngượng ngùng, “Phi Phi, người có cướp ta về đảo của người không đó, không cho ta trở về nữa hả?”

Nguyễn Hồng Phi đã quen với những câu nói từng tưng của Minh Trạm, Lê Băng cũng đã có vài năm công phu dưới trướng Minh Trạm, chỉ xem như mình là kẻ điếc, chỉ duy nhất Trần Thịnh là đỏ mặt, lại mắc phải bệnh trạng mới. Hân là thị vệ mà Phụng Cảnh Kiên cho Minh Trạm, vóc dáng không nhỏ không lớn, người này vốn là sinh vật lục địa, không thể nào ngồi trên thuyền. Hôm nay thái tử điện hạ chỉ dẫn theo hân và Lê Băng, làm một thủ lĩnh thị vệ có lý tưởng, sau khi Trần Thịnh biết thân phận của Nguyễn Hồng Phi thì liền có một ngàn loại lo lắng cho an nguy của thái tử điện hạ. Nay nghe lời này, nhất thời tái mặt, vội chạy đến bên mép thuyền rồi khom người nôn mửa.

Minh Trạm ngạc nhiên hỏi, “Tiểu Thịnh, người có thai rồi ư? Phụ thân của đứa nhỏ là ai vậy?”
fynnz.wordpress.com

Trần Thịnh suýt nữa đã lộn đầu rơi xuống biển. Trước kia hân cảm thấy về mặt tâm lý thì hân đã đủ mạnh và đủ ổn, nay nhìn thấy Lê Băng với sắc mặt thản nhiên cùng đám người Diêu Quang vẫn bình tĩnh mà đứng thì mới biết núi cao còn có núi khác cao hơn, hân thật sự là thua xa bọn họ.

Thuyền đi trên biển hơn nửa canh giờ thì được nghênh đón bằng một đội tàu thuyền, dẫn đầu là một cự hạm, dù tự nhận kiến thức rộng rãi nhưng khi đối mặt với một con thuyền dài năm sáu chục thước, rộng hơn mười thước thì Minh Trạm cũng nhịn không được mà cất lên tiếng kêu sợ hãi của một kẻ quê mùa, “Ồi mù ơi!”

Minh Trạm bị Nguyễn Hồng Phi ôm cả thắt lưng rồi bay lên, bên tai nghe tiếng gió biển vù vù lướt qua, Minh Trạm cảm thấy cực kỳ oai phong.

Minh Trạm kinh ngạc chạy đến chạy lui trên thuyền, thấy trên thuyền vừa có hỏa khí lại có thị vệ mặc hắc y lưng đeo đao thương, Minh Trạm kích động giật giạt tay của Nguyễn Hồng Phi, liên thanh hỏi, “Phi Phi Phi Phi, đây là thuyền của chúng ta sao? Đây là hỏa pháo của chúng ta sao?”

Trời ạ, phải da mặt dày như thế nào thì mới có thể nói ra hai chữ chúng ta như thế? Vô danh vô phận, chỉ là nhân tình, vậy mà vừa mở miệng đã kiên quyết đoạt hơn phân nửa gia tài của người ta!

Lúc này Trần Thịnh không còn nôn mửa như khi ngồi trên thuyền nhỏ nữa, đổi sang thuyền lớn, hẳn cảm thấy dưới chân vững vàng hơn, cảm giác nôn mửa không còn mãnh liệt như trước. Chẳng qua lời nói của thái tử làm cho hắn có loại xúc động muốn che mặt hoặc đắp thêm một lớp da thì mới dám gặp người khác!

Thật mất mặt mà. Tiểu Diêu Quang đắc ý vênh vác đã quay sang tỏ vẻ khinh thường bọn họ ra mặt.

Bất quá Nguyễn Hồng Phi có thể xứng đôi với Minh Trạm thì hiển nhiên cũng không phải người thường, đối với hai chữ chúng ta thì hẳn lại cảm thấy rất thích hợp, mỉm cười gật đầu, kéo lấy tay của Minh Trạm rồi nói, “Ta dẫn ngươi vào bên trong xem một chút.”

184. Chương 184: Hoàng Đế Nan Vi (22)

Ta dẫn ngươi vào bên trong xem một chút.

Chỉ một câu bình thường thản nhiên mà lại làm cho đôi mắt nhỏ của Minh Trạm đột nhiên toát ra vài phần nóng cháy, tiểu tâm can cũng liên tục thỉnh thoảng nháy múa loạn nhịp.

Ấy cha, tuy rằng Minh Trạm cảm thấy chân của mình vẫn còn một chút khó chịu, bất quá nếu Phi Phi nhà hắn thật sự kiên trì thì hẳn chỉ đành xuất ra năng lực trạng phụ của mình mà thôi, nhất định phải thỏa mãn Phi Phi nhà hắn thì mới được.

Trong lòng của Minh Trạm như ngựa phi, nghĩ đông nghĩ tây, thỉnh thoảng lại ngây ngô cười ha ha vài tiếng, chợt nghe Nguyễn Hồng Phi nói, “Lê Băng Trần Thịnh, các người ở lại bên ngoài đi.”

“À, đúng vậy.” Minh Trạm liếc nhìn hai tên thị vệ của mình bằng ánh mắt thật không biết điều gì hết trơn, “Các người đi xem xung quanh cho đại khai nhãn giới đi, đi đi, theo tiểu Diêu Quang đi uống cái gì một chút cũng được, ở đây ta không cần các người hầu hạ. Ở địa bàn của mình thì làm sao có chuyện gì xảy ra cho được? Đi đi.” Quay đầu mỉm cười như hoa đối với Nguyễn Hồng Phi, “Chúng ta nhanh chân đi vào bên trong đi.”

Nguyễn Hồng Phi thở dài, tại sao cái gì mà qua miệng của tiểu Minh ừ cũng đều trở nên đáng khinh như vậy nhỉ.

Minh Trạm sinh ở Vương phủ, người sinh trưởng trong hoàng cung tự nhận là ngày thường ăn uống nghỉ ngơi đều là nhất đẳng hưởng thụ. Giờ khắc này hắn vẫn phải tỏ vẻ ngưỡng mộ đối với phòng ngủ của Nguyễn Hồng Phi, dưới đất lót thảm bằng lông dê trắng ngần, toàn bộ khoang thuyền được vẽ lên một bức tranh thủy mặc hình quê hương gấm vóc, bàn ghế trong phòng đều làm bằng gỗ trầm hương, mùi thơm ngát ngào, ở giữa có vài món đồ cổ trang trí, đều là những vật rất nhã nhặn.

Thanh thoát đẹp đẽ như vậy, còn thoải mái hơn cả Chiêu Nhân cung của Phượng Cảnh Kiên.

Còn chờ cái gì nữa, tấm thảm dưới chân muốn ôm bao nhiêu thì ôm bấy nhiêu, mềm mịn như bông, trong mắt của Minh Trạm thì phòng này không có chỗ nào là không thích hợp để ***, hẳn lúc đá cửa để đóng lại, sau đó chuẩn bị thoát y phục, Nguyễn Hồng Phi kinh ngạc, “Ngươi muốn làm gì?”

Minh Trạm nhẹ nhàng sờ lòng bàn tay của Nguyễn Hồng Phi, cười xấu xa, mắt chớp chớp, bộ dáng vô cùng nhộn nhạo, biết rõ mà còn cố hỏi, “Phi Phi, ngươi là thật hay là ảo? Nào, để ta thoát cho ngươi.” Nói xong

liền đi sờ thắt lưng của người ta, thỉnh thoảng còn động tay động chân, miệng ngâm nga ca hát, “Một con ong nhỏ bay đến bụi hoa, bay a bay a, tiểu Phi Phi của ta ơi, tiểu ái Phi của ta ơi...tiểu Phi Phi của ta ơi, tiểu ái Phi của ta ơi...”

Nguyễn Hồng Phi chỉ cảm thấy bị ngạt thở, suýt nữa đã hôn mê. Hắn khóa lại hai tay đang tác quái của Minh Trạ, Nguyễn Hồng Phi hỏi, “Ta gọi người đến đây để làm cái này hay sao?”

“Không phải buổi chiều mới đi gặp Lý Phương ư?” Minh Trạ ôm lấy Nguyễn Hồng Phi, hai ánh mắt nhộn nhạo lấy lòng, “Ta sẽ không bỏ lỡ chính sự đâu, Phi Phi, để ta làm đi, rất muốn làm mà.”

Tên tiểu dâm tử này thật đáng đánh đòn, Nguyễn Hồng Phi nói một cách chính nghĩa, “Không được, bên ngoài đều là thị vệ, người phải để ý giữ thể diện cho ta một chút! Là chủ tử thì ngôn hành cử chỉ đều phải tôn quý, nếu để kẻ khác nhìn thấy người chỉ có đức hạnh như vậy thì người sẽ mất tất cả uy nghiêm!”

“Có thể nói nhỏ nhỏ thôi.” Tiểu dâm tử trả lời.

“Cái giọng quang quác của người có thể làm lung cả khoang thuyền, muốn nhỏ giọng cũng không được.” Nguyễn Hồng Phi không thể không trấn an tiểu tình nhân đang muốn gây khó dễ này, ôn hòa nói, “Đợi lên đảo rồi nói sau, nhất định sẽ cho người như nguyện, đi thôi.”

“Được rồi, ta sẽ nhịn một ngày.” Tuy có chút bất mãn nhưng Minh Trạ không phải là kẻ càn quấy, liền chấp thuận với Nguyễn Hồng Phi, “Ta muốn ngủ trên chiếc giường này của người một giấc.”

“Người vừa rời giường chưa đến hai canh giờ mà, lại muốn ngủ nữa sao?”

“Không, ta không thấy buồn ngủ, chỉ là cảm thấy giường của người rất rộng rãi và thoải mái.” Minh Trạ kéo Nguyễn Hồng Phi cùng nằm xuống, nếu không thể làm gì thì cứ bàn chuyện chính sự cũng được.” Nằm xuống gối, chia cho tiểu Phi Phi nhà hắn một nửa bên gối, choàng tay qua ôm thắt lưng của người ta rồi thuận tiện bóp hông một chút, sau đó lại sờ sờ mặt người ta, tay chân tác quái tác quái nhưng lời nói thì lại vô cùng đứng đắn, “Phi Phi, người có bao nhiêu cái đảo?”

“Tính cả lớn lẫn nhỏ thì có mười mấy cái, sao vậy?” Vuốt ve một bàn tay của tiểu Minh ừ.

“Nơi đó lớn bao nhiêu? Có lớn bằng Vân Quý không?” Minh Trạ tiếp tục sờ soạng.

“Xấp xỉ.”

Minh Trạ mỉm cười rồi hôn một cái, nói, “Người xưng vương đi.”

Nguyễn Hồng Phi sửng sốt, không nói gì. Minh Trạ ngồi dậy, nói một cách nghiêm túc, “Ta làm hoàng đế chỉ là vì mọi người thỏa hiệp như thế, dưới Hoàng bá phụ còn hai tôn tử. Với lại, ta thật không có ý tứ phải làm khổ sai thiên thu muôn đời. Ta suy nghĩ, cùng lắm là hai mươi năm, khi hoàng tôn trưởng thành thì ta sẽ thoái vị. Dù sao chúng ta cũng phải có nơi để đi, nếu được sống yên vui trên đảo của người thì chẳng phải là quá tốt hay sao?”

“Vả lại, sau khi người xưng vương, có địa bàn có binh mã, sau đó chúng ta lại thay đổi thân thể cho người, tỷ như mẫu thân của người nguyên là nữ vương của một đảo quốc bí mật đến Đại Phụng rồi ngẫu nhiên gặp được Tiên đế, sau đó Thần nữ Tương vương vu sơn mây mưa, kết quả là mang châu thai, sinh ra người. Mẫu thân của người vì trách nhiệm trên người mà nén lòng ly khai Tiên đế, từ biệt nhiều năm vẫn chưa gặp lại. Sau này người lớn lên, kế thừa vương vị của mẫu thân người, sau đó truy tìm thân thể của mình, mẫu thân của người trước khi lâm chung có nói với người, bảo người có cơ hội thì quay về thiên triều để nhận thức phụ thân. Ta sẽ cho người trộm ra vài tín vật ở trong cung của Tiên đế mang cho người, sau này xem như đây là chứng cứ. Sau đó người lấy thân phận quốc vương đi vào đế đô, được đối đãi như một quốc khách, người lại là nhi tử của Tiên đế, ta có thể thuận thế mời người ở lại đế đô lâu dài, đi tế lăng mộ của Tiên đế này nọ. Chờ sau này khi ta thoái vị thì ta muốn cùng người lên đảo phong lưu, hoặc làm bất cứ cái gì cũng được.” Minh Trạ cảm thán một hồi, “Đáng tiếc, nếu Minh Kỳ là nam tử thì ta cũng chẳng cần phải làm hoàng đế.” Hiện tại hắn có thể tự do phong lưu rồi.

Minh Trạ nói văng nước miếng cả buổi, thấy Nguyễn Hồng Phi chỉ lẳng lặng nhìn hắn mà không nói câu nào. Hắn vốn là người nôn nóng, bèn thúc giục Nguyễn Hồng Phi, “Rốt cục thế nào, người nói một câu đi.”

Nguyễn Hồng Phi mở miệng, “Rất tốt, còn di chiếu của tiên đế thì người tính thế nào?”

Minh Trạm gãi gãi đầu, “Ta nghĩ, chẳng phải người có thể bắt chước bút tích của Tiên đế hay sao, chờ ta có ngọc tỷ trong tay, chúng ta có thể nhái một phần di chiếu của Tiên đế a.”

Nguyễn Hồng Phi duỗi tay ôm thắt lưng của Minh Trạm, Minh Trạm gục xuống, còn chưa nói chuyện thì miệng đã bị che lại, sau đó là một nụ hôn cuồng phong mưa rào. Minh Trạm cơ hồ thở không nổi, hiem khi tiểu Phi Phi lại nhiệt tình như thế, hai tay liền sờ soạng lên thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi. Ai ngờ lần này thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi không phải là nút thắt hoa mai mà đổi thành nút thắt cát tường rất phức tạp, Minh Trạm bận rộn cả buổi cũng không cởi được, trong khi trên thân thì đã xích lửa. Cũng may căn phòng của Nguyễn Hồng Phi rất ấm áp, hai người lại đang khí huyết hưng thịnh, cũng không thấy lạnh.

Minh Trạm đấm mấy phát lên giường, giận dữ, “Về sau đừng thắt nút thế này nữa!”

“Được thôi.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười tủm tỉm, thoát ra y phục trên người, mỉm cười đầy phong tình. Cầm tay Minh Trạm đặt lên thắt lưng của mình, dạy hắn phải cởi nút thắt cát tường này như thế nào, Minh Trạm kích động đến mức hai tay run rẩy, khổ hạ đã phần chấn tinh thần mà ngọc đầu dậy.

Thật vất vả mới cởi được nút thắt, Minh Trạm hô một tiếng rồi đặt Nguyễn Hồng Phi dưới thân, trong tay bận bịu, thoát y phục của người ta từ trong ra ngoài, dần dần lộ ra đôi chân thon dài trắng ngần cùng với dục vọng bị ngoại bào thấp thoáng che đậy. Minh Trạm kích động suýt nữa nhiệt lệ đã trào ra khóe mi, nâng nó lên, cúi đầu rồi hôn một cái, khổ tấn cam lai cùng với một tiếng thở dài, “Ca ca đến đây!”
fynnz.wordpress.com

Kế tiếp Minh Trạm xuất ra mười tám chiêu xoàng xĩnh của hắn để hầu hạ Nguyễn Hồng Phi, vừa liếm vừa mút lại vừa cắn, rốt cục hầu hạ cho Nguyễn Hồng Phi sung sướng một trận. Còn Minh Trạm thì mệt phờ người mà lau mồ hôi mẹ mồ hôi con, rõ ràng trước kia Phi Phi hầu hạ hắn rất thuần thực, chẳng thấy người ta mệt mỏi chút nào, hầy, người luyện võ đúng là khác hẳn, thể lực rất tốt.

Minh Trạm vừa cân nhắc có nên học Thái Cực quyền Càn khôn gì gì không, vừa nhắc hai chân của Nguyễn Hồng Phi gác lên vai, nặng quá à!

“Hay là để ta!” Nguyễn Hồng Phi mở miệng đúng lúc, hắn vừa mới sung sướng một lúc, sắc mặt ửng đỏ, hơi thở khê loạn, mái tóc đen xòa trên gối, hắn vốn có dung mạo tuyệt thế, giờ khắc này sắc mặt lại mang theo ba phần xuân tình, đôi mắt hoa đào khi hỉ khi nộ nhìn thoáng qua. Toàn thân của Minh Trạm như bị hút hồn, nhìn xem ngây dại, lúng ta lúng túng nói không nên lời, trong khi thân thể lại làm ra một phản ứng vô cùng thành thật, chỉ cảm thấy huynh đệ cứng rắn đã lâu của mình vẫn chưa bị đụng chạm gì cả mà đã giật giật rồi tự giải phóng.

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Nguyễn Hồng Phi, Minh Trạm hét thảm một tiếng rồi chui mặt vào trong chăn: Thật mất mặt! Hắn không muốn sống nữa!

Một tiếng thảm thiết của thái tử điện hạ có khả năng xuyên thấu thật khó lường, ly rượu trong tay của Trần Thịnh hơi run lên, văng ra vài ba giọt rượu trên tay. Nếu không phải ngay sau đó lại nghe thấy giọng nói của Minh Trạm thấp thoáng truyền ra từ trong khoang thuyền thì Trần Thịnh đã bị tiếng hét của thái tử điện hạ nhà hắn hại chết rồi.

Trần Thịnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, Lê Băng châm rượu cho hắn, “Cứ thả lỏng đi.” Vị kia mặc dù khôn khéo, bất quá nếu nói là có thể chiếm dụng thái tử thì Lê Băng cảm thấy rất khó tưởng tượng, hắn vẫn chưa thấy Minh Trạm chịu thua thiệt trong tay ai. Đương nhiên Minh Trạm đối với Nguyễn Hồng Phi thì có một chút si mê vì sắc, bất quá Nguyễn Hồng Phi cũng không tính là người xấu. Hắn bắt cóc huynh đệ Phụng gia, Lê Băng cũng cho rằng đó là một người có tình có nghĩa.

Cho nên bất luận kẻ khác nghĩ như thế nào thì ấn tượng của hắn dành cho Nguyễn Hồng Phi là vô cùng tốt. Nếu điện hạ nhất định muốn một người nam nhân làm tri kỷ thì Lê Băng cảm thấy Nguyễn Hồng Phi rất thích hợp.

“Điện hạ hay như vậy sao?” Trần Thịnh mở miệng một cách gian nan.

“Đương nhiên không phải, chỉ có tâm phúc thì điện hạ mới như vậy thôi.” Lê Băng giải thích.

Lê Băng nghĩ rằng ngày sau hắn và Trần Thịnh sẽ phải thường xuyên ở chung với nhau, đáy lòng động dẩy, bèn ra sức đối xử tốt với Trần Thịnh, chậm rãi mở miệng, “Lần đầu tiên ta chạm mặt điện hạ là vì Vương

gia bắt giữ người của điện hạ. Khi ấy điện hạ náo loạn một trận, dám đoạt lại người từ trong tay của Vương gia.”

Trên mặt của Trần Thịnh dường như có giấc ngộ, bọn họ làm thị vệ, sinh tử là chuyện bình thường. Thái tử điện hạ hữu tình hữu nghĩa như vậy, đương nhiên là được thuộc hạ trung thành, trong mắt mang theo vài phần cảm kích không cần nói cũng biết, nâng lên ly rượu cùng Lê Băng uống cạn.

Nguyễn Hồng Phi bật cười rồi kéo đầu Minh Trạm ra khỏi chăn, Minh Trạm lúng túng hô hoán, “Không tính không tính, lần này không tính.”

“Hảo, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

Nghe thấy hai chữ “nghỉ ngơi”, sự miễn cảm của nam nhân trong con người Minh Trạm nhất thời bị xúc động, hần lập tức nói, “Không cần nghỉ, không cần nghỉ, chúng ta tiếp tục đi.”

“Thật sự không cần nghỉ sao?” Đôi mắt tràn đầy xuân thủy của Nguyễn Hồng Phi mở to, thể hiện vẻ khó tin.

Đầu của Minh Trạm hơi cúi thấp xuống, liên tục nói, “Thật sự không cần! Hiện tại ta có thể tiếp tục!”

“Vậy thì được rồi.” Nguyễn Hồng Phi thẳng tay đem người đặt ở dưới thân, lấy ra một hủ dược cao ở trên đầu giường rồi lập tức xâm nhập vào mặt sau của Minh Trạm, toàn bộ quá trình lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, Minh Trạm chỉ kịp hô một câu, “Đã nói là ta ở trên mà.” Cái tên không giữ lời hứa này.

“Là người tự mình thua kém, không thể trách ta được.”

“Ta không được rồi, chân ta đau, mông ta ê...”

“Được mà, tiểu mỗ mỗ nhất định không thành vấn đề.” Đại hồ ly cười meo meo, cười đến mức khí huyết của Minh Trạm dâng lên cuộn cuộn, suýt nữa đã phụt máu mũi.

Minh Trạm há mồm muốn hô hoán thì Nguyễn Hồng Phi đã liếc mắt đưa tình rồi nhanh tay túm lấy một cái đại nội y nhét vào trong mồm của Minh Trạm, thật sự là vừa vặn.

Cái tên nguy quân tử giả vờ nghiêm trang này thật sự là cầm thú, luôn mồm nói là chủ tử thì thời thời khắc khắc phải chú ý cử chỉ điệu bộ, hiện tại hần lại chẳng thèm chú ý, cũng không bận tâm đến đôi mắt nhỏ đầy bi phẫn của tiểu Minh ừ, kiên quyết không tuân theo ý của tiểu Minh ừ, đem tiểu Minh ừ ăn sống từ ngoài vào trong.

Minh Trạm bỗng nhiên cảm thấy chính mình cực giống tiểu mỹ nam bị vui dập và thất thân một cách đáng thương bị thảm trong hang ổ dâm dục....

Đáng tiếc là hai tên thủ lĩnh thị vệ của Minh Trạm đang uống đến cao hứng, tự cho là thái tử điện hạ đang cùng mỹ nhân phong lưu, nào dám đi quấy phá mỹ sự của thái tử điện hạ, chuyện cứu giá thì càng không thể nào nghĩ đến.

“Này!” Trần Thịnh và Lê Băng đang trao đổi tình cảm thì cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Diêu Quang nghiêm mặt chống nạnh tiến vào, “Hai người các ngươi đi khiêng nước đến đi! Trong chốc lát công tử nhà các ngươi muốn dùng!”

Lê Băng miễn cưỡng nói, “Công tử nhà ta là khách nhân, chúng ta đi theo công tử thì đương nhiên cũng là khách, chẳng lẽ các ngươi lại yêu cầu khách nhân đi khiêng nước hay sao?”

“Gì cơ? Ngươi muốn người khác khiêng nước vào bên trong ư?”

“Không cần người khác, tiểu huynh đệ Diêu Quang cứ an bài tâm phúc là được.” Lê Băng nhe răng cười, đứng dậy đi đến trước mặt Diêu Quang, nhắc đối phương lên rồi ẩn xuống bên bàn rượu, Tuy rằng Diêu Quang dịch dung rất lợi hại nhưng võ công chỉ tầm thường, gương nanh múa vuốt một lúc, bị Lê Băng nhét ly rượu vào trong tay, Lê Băng nghiêm chỉnh chấp tay tạ tội, “Lúc trước mọi người đều vì lệnh của chủ tử, ta đắc tội tiểu huynh đệ, hiện tại ta xin tạ tội với tiểu huynh đệ!” Nhìn thấy chủ thượng hai nhà triền miên khăng khít thế này, về sau sẽ có nhiều thời gian cộng sự. Huống hồ Lê Băng là người phóng khoáng, oan gia nên giải không nên kết, Diêu Quang là tiểu hài tử, cho hần một chút mặt mũi là được.

Từ trước đến nay chủ nào tớ nấy, Nguyễn Hồng Phi là nhân vật thế nào, Diêu Quang do hấn một tay dạy dỗ, đương nhiên cũng là một tay khó chơi, cười một cái, cũng không đỡ lấy Lê Bằng, Lê Bằng diễn trò được một nửa, há có thể dừng lại giữa chừng, đành phải tiếp tục khom lưng như một con tôm to. Qua một lúc lâu, Diêu Quang mới chậm rãi nói, “Lê đại nhân khách khí, người đã nói đều vì lệnh của chủ tử, như thế đại nhân làm gì có sai lầm? Chẳng lẽ đại nhân nghĩ rằng Diêu Quang ta là một kẻ keo kiệt lòng dạ hẹp hòi ngốc nghếch hồ đồ dễ lấy lòng hay sao?”

Thất lưng của Lê Bằng có chút mỏi nhừ, vội nói, “Làm gì có, Diêu Quang đệ đệ hiểu lầm vi huynh rồi!” Thuận miệng trở thành huynh đệ?

Diêu Quang thầm nghĩ, thật không hổ là người của thái tử điện hạ, mặt dày mày dạn bắt quàng làm họ thật sự có chút giống thái tử điện hạ.

“Nếu Lê đại nhân không có ý này thì không cần phải tạ tội.” Diêu Quang nói một cách xảo quyết, “Lê đại nhân đứng lên đi, vóc dáng thô như vậy mà khom lưng nhìn cũng chẳng đẹp mặt gì, chỉ tổ cho Lê đại nhân thâm oán ta ở trong lòng mà thôi.”

Lời này thật là điêu ngoa nha, hiềm khích chưa giải mà đã bị chụp thêm cái tội danh oán hận lên đầu, Lê Bằng chợt thấy Diêu Quang không đi làm quan thật sự là uống phỉ, vội vàng đứng thẳng dậy, nói một cách thành khẩn, “Ta làm sao lại oán Diêu Quang đệ đệ cơ chứ. Đệ đệ người thật sự là khoan hồng độ lượng tựa đại dương, nào, vi huynh kính người một ly.”

“Lời này mặc dù là khó nuốt, bất quá Lê đại nhân đã kính rượu mà ta không uống thì thật không biết điều.” Diêu Quang nói, “Ta kính Lê đại nhân.” Ngửa đầu uống cạn, lại rót thêm một ly rồi nói với Trần Thịnh, “Kính Trần đại nhân.”

Trần Thịnh thấy Lê Bằng uống thì cũng uống theo.

Lê Bằng vốn định thuận tiện giải khai ân oán giữa mình và tiểu gia hỏa này, nào ngờ người ta lại đoạt quyền chủ động, uống hai ly rượu, Diêu Quang đứng dậy nói, “Tiên sinh nhà ta không thích kẻ khác vào phòng, cho nên phải thỉnh hai vị giúp đỡ khiêng nước ấm vào. Nếu Lê đại nhân không muốn thì người có thể giúp mở cửa, ta và Trần đại nhân nâng vào là được.”

Ở địa bàn của người ta, Lê Bằng cảm thấy có khom lưng cũng không mất mặt, vội nói, “Đương nhiên là để ta và lão Trần làm.”

Trong mắt của Diêu Quang mang theo một chút ý cười bí hiểm, bày ra tư thế thỉnh.

185. Chương 185: Hoàng Đế Nan Vi (23)

Lê Bằng cảm thấy sở dĩ sau này hấn luôn có cảm giác lùn hơn Diêu Quang một nửa cái đầu chính là vì chủ tử không biết tranh đấu của hấn.

Diêu Quang đang cầm một xấp xiêm y sạch sẽ đứng trước cửa, đi theo phía sau là Lê Bằng Trần Thịnh, bên cạnh hai người là một thùng nước cao nửa thân người, trên nắp còn lượn lờ hơi nóng. Ba người đều im lặng chờ đợi bên trong phân phó.

Chẳng qua.....hình như.....bên trong vẫn chưa chịu chấm dứt....

Nội khổ trong miệng của Minh Trạng đã sớm được lấy ra, hấn cũng không còn sức để gào thét, nằm sổng soài trên giường, thỉnh thoảng lại cất lên một tiếng than nhẹ như mèo kêu.

Minh Trạng tự nhận không phải là người khúm núm hẹp hòi, hấn rất trung thực đối với dự vọng của mình, ở trên giường cũng phóng túng....Mọi người nói nữ nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ, chẳng lẽ đại thúc cũng như vậy sao?

Đương nhiên Minh Trạng thật thích ái nhân khát khao mình! Nhưng đừng quá đáng...đừng quá miệt mài a!

Miệt mài sẽ tổn thương cơ thể đó.

Hắn thật muốn cùng đại hồ ly đang hùng hực trên người mình thảo luận về vấn đề tiết chế dục vọng....Nguyễn Hồng Phi lại cưỡng ép một trận, Minh Trạ đã mệt muốn chết, chân không thể ôm lấy thắt lưng của ái nhân được nữa, vậy mà thân thể vẫn hưng phấn rồi lên đỉnh.

“Ta, ta không được nữa đâu.” Nguyễn Hồng Phi lại đang sờ soạng phía sau của hắn, Minh Trạ nhìn không được mà thấp giọng thì thào, hai chân giật giật một chút, hoàn toàn tê liệt trên giường.

Nguyễn Hồng Phi lật Minh Trạ lại, Minh Trạ nằm úp sấp như con cún chết, Nguyễn Hồng Phi đưa hai tay nắm lấy thắt lưng của Minh Trạ, thuận thế nhấc lên cao, Minh Trạ bị hù dọa, liều mạng hét chói tai, “Cái tên súc sinh này, ngươi còn muốn nữa sao! Ta muốn chết! Ta muốn chết! Lão thiên gia ơi! Để cho ta chết đi! Vì sao ta lại rước về một lão bà không biết thương cảm quý trọng quan tâm ta vậy nè!” Nói xong lại khóc ô ô khàn cả họng.

Nguyễn Hồng Phi đỡ khóc đỡ cười, nâng tay vỗ mông Minh Trạ, “Hôm nay làm hơi thỏa thích một chút, để ta xem ngươi có bị thương hay không.”

Cái gì gọi là thỏa thích? Đúng là súc sinh, đại súc sinh!

Tuy rằng thật ngưỡng ngùng, bất quá Minh Trạ cũng không có đường để phản kháng, Nguyễn Hồng Phi tinh tế kiểm tra, sau đó yêu cầu đem nước ấm tiến vào.

Diêu Quang lặng lẽ mở cửa ra, cầm lấy xiêm y đặt trên nệm thếp ở gian ngoài, lặng lẽ khoa tay múa chân chỉ huy Lê Băng và Trần Thịnh với vẻ mặt đang đồ bừa bừa xuống thùng nước ấm, sau đó ba người lại yên lặng lui ra. Chẳng qua ngay sau khi ra khỏi phòng thì Diêu Quang cực kỳ đặc ý mà ngừng đầu ưỡn ngực, vươn lên vóc dáng nhỏ nhắn của mình, sau đó cười khê một cách khinh thường đối với Lê Trần rồi phẩy y mẹ, nhảy lên một cái rồi biến mất.

Từ đó về sau, tuy rằng Diêu Quang cảm thấy vóc dáng của mình thấp hơn Lê Băng nửa cái đầu nhưng trên tinh thần thì hắn hoàn toàn cao hơn Lê Băng một cái đầu.

Minh Trạ được hầu hạ tắm rửa, Nguyễn Hồng Phi còn cẩn thận săn sóc thoa dược cho hắn, lau khô chiếc giường ẩm ướt, cẩn thận quý trọng đặt vào trong chăn rồi ôm vào lòng. Minh Trạ vẫn chưa hết giận, cắn Nguyễn Hồng Phi hai cái cho hả giận.

Nguyễn Hồng Phi bất đắc dĩ, phải nói lời hay ý đẹp với Minh Trạ, “Ta vốn nghĩ rằng ngươi từ tận đế đô đến đây, trên người lại bị thương, trước tiên muốn cho ngươi dưỡng hai ngày. Ai dè ngươi không hài lòng, cứ luôn đòi ta....tiểu mồm mồm tốt bụng, ngươi bỏ qua cho ta một lần đi.”

Đôi mắt của Minh Trạ rưng rưng lệ, chỉ muốn khóc lớn một trận, kêu ca như Tường Lâm Tẩu, “Rõ ràng đến phiên ta ở trên, ngươi không giữ lời gì hết. Rõ ràng đến phiên ta ở trên, ngươi không giữ lời gì hết. Rõ ràng đến...” Cho nên mới nói Nguyễn Hồng Phi có thể làm cho tiểu Minh ù trở thành Tường Lâm Tẩu như vậy thì cũng cực có bản lĩnh.

“Là ta gấp gáp, thật sự nhìn không được nên mới lỡ mồm.” Nguyễn Hồng Phi ôn nhu khuyên nhủ, “Còn nữa, đêm nay sẽ đến đảo của ta. Mấy ngày rồi ta chưa trở về, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, nếu bị thương thì sẽ chậm trễ sự vụ. Như vậy đi, chờ chuyện Giang Nam ổn thỏa thì nhất định cho ngươi ở trên một bữa cho đã, được không? Ta không trẻ như ngươi, ngươi khôi phục nhanh, ta đã từng này tuổi lại được ngươi ưu ái, ngươi vĩ đại xuất sắc như vậy, ta khó tránh khỏi có một chút....ừm....mất tự tin.”

Dò xét sắc mặt của ái nhân, Nguyễn Hồng Phi thì thầm, “Đã lâu không gặp, ta cứ suy nghĩ không biết ở trong cung ngươi có người mới hay không....Một ngày nọ ta già đi thì ngươi có rời xa ta hay không....Cứ như thế mà chẳng thể nào an tâm...”

Trong lòng hơi dễ chịu một chút, Minh Trạ bĩu môi, “Vì sao ngươi lại nghĩ như vậy, ta giống mấy kẻ đào hoa lắm sao?”

Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng thở dài, khê hôn khóe môi của Minh Trạ, nhân cơ hội bộc lộ tình ý, “Cho nên ta hy vọng ngươi mau chóng đăng cơ, ta không muốn cách ngươi quá xa.”

Không thể không nói Nguyễn Hồng Phi đã dùng đúng biện pháp, sắc mặt của Minh Trạm tốt hơn không ít, ôm lấy thắt lưng của ái nhân rồi hôn một cái, “Về phía Hoàng bá phụ thì chúng ta không tiện quá đáng đối với hắn.”

Rốt cục cũng dỗ dành được Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi lặng lẽ thở phào một hơi, thuận tiện lái sang chuyện khác, “Người yên tâm, Hoàng thượng rất thức thời, thu được quân tâm Tây Bắc, để Giang Nam đi theo, hắn sẽ chủ động nhượng người hiền đức.” fynnz.wordpress.com

“Chừng nào thì người cho ta làm?” Minh Trạm làm sao dễ dàng cho Nguyễn Hồng Phi qua ải như vậy, hắn quyết tâm muốn một câu trả lời thật chính xác, neho mắt quan sát khuôn mặt cực kỳ xảo quyệt của Nguyễn Hồng Phi. Chỉ cần hơi có chút dị động thì đôi mắt laze của tiểu Minh ừ sẽ phát hiện ngay lập tức!

”Chờ người giải quyết mọi chuyện của Hoàng thượng cho thỏa đáng, được chứ?” thái độ của Nguyễn Hồng Phi cực kỳ tốt, ôn hòa xin ý kiến của Minh Trạm.

Minh Trạm buồn bực muốn thất cổ, “Chẳng lẽ trước đó ta đều phải nằm ở dưới hay sao? Ô ô, cả đời này ta sẽ như vậy ư? Ta cũng là nam nhân mà!”

Nguyễn Hồng Phi đành phải lui từng bước, thở dài, “Nếu người thật sự kiên trì, chờ chúng ta trở về phủ tướng quân đã, ta chỉ lo lắng Mã Duy sinh nghi mà thôi.”

“Như vậy thì còn được, mà hắn có biết cũng sẽ không nói ra ngoài đâu.”

Nguyễn Hồng Phi ôn nhu mỉm cười, vuốt mặt Minh Trạm, “Có mệt hay không, ngủ trước một giấc đi.”

Minh Trạm có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói, “Ta hơi đói bụng.”

Nguyễn Hồng Phi nhướn mày, “Chẳng phải ta vừa dứt người ăn no hay sao?”

“Đại sắc ma! Ta chỉ muốn ăn cơm! Ăn cơm! Ăn cơm!” Minh Trạm kéo tai Nguyễn Hồng Phi qua rồi rống to.

Suýt nữa Nguyễn Hồng Phi muốn thủng màng nhĩ, hắn xoa xoa lỗ tai, vừa cười vừa cảm thán, “Người nói nhỏ nhỏ thôi.”

“Ta cần gì phải nhỏ giọng, muốn chết đói đây này.”

“Được rồi được rồi, ăn cơm ăn cơm.”

Tinh thần của Minh Trạm kỳ thật không tệ, khẩu vị cũng tốt, hơn nữa tĩnh dưỡng một ngày, có Nguyễn Hồng Phi chăm sóc từng li từng tí, thân mình của hắn cũng nhanh chóng khỏe lại. Tuy rằng vẫn có chút ê ẩm, bất quá đó là di chứng của cưỡi ngựa, phải vài ngày nữa mới khôi phục hoàn toàn.

Vì vậy lúc rời thuyền lên đảo, Minh Trạm vẫn rất phấn chấn tinh thần, nhưng khi hắn nhìn thấy quân đội xếp ngay hàng thẳng lối ngay bên cạnh, trên người mặc quan phục, rõ ràng là Minh Trạm có chút ngỡ ngàng, sau đó thấy đám quan viên chỉnh tề khom mình hành lễ, miệng nói, “Bái kiến Quốc chủ.”

Minh Trạm nhất thời há to miệng, bộ dáng như thấy quỷ, Nguyễn Hồng Phi phát tay, Diêu Quang lập tức cất cao tiếng nói như một thái giám, “Bình thân.”

Minh Trạm tràn đầy nghi vấn, đi theo Nguyễn Hồng Phi ngồi trên xe ngựa xa hoa, sau đó mới hỏi, “Làm sao người có thể vừa giả Ngụy Ninh vừa bắt cóc phụ hoàng và phụ vương vừa làm Quốc vương như vậy được? Người thật sự là đại tiên ư?” Cảm thấy thật khó tưởng tượng.

Đuôi mắt của Nguyễn Hồng Phi lộ ra một chút ngạo khí, giọng điệu có một chút lạnh nhạt, “Từ khi ta phát hiện súc sinh cũng có thể làm thái tử, huynh đệ tiện nhân một tên làm Hoàng đế một tên làm Vương gia, ta có địa bàn cũng có người, cũng không có gì là không thể làm được.”

Được rồi, huynh đệ tiện nhân là hai lão cha của hắn. Minh Trạm buồn bực trong chốc lát, tự mình điều tiết tâm tình của mình, vui mừng hỏi, “Phi Phi, quốc gia này của người tên gì?”

“Ta dùng cái tên Đỗ Nhược, đương nhiên phải gọi là Đỗ Nhược quốc.” Bộ dáng ra vẻ hiển nhiên.

Minh Trạm lắc đầu, đồng dạc nói, “Cái tên này không tốt, nên sửa lại thành Ái Minh quốc hoặc là Ái Trạm quốc mới đúng.”

Nguyễn Hồng Phi cười cười, “Chờ đến khi người sửa triều Đại Phượng thành triều Ái Phi thì ta sẽ cùng người thay đổi, được không?”

Minh Trạm nhất thời ngậm miệng, nhin không được mà nói với Nguyễn Hồng Phi, “Nếu người đã là Quốc chủ, vì sao không nói sớm với ta? Hại ta thương tâm một trận. Đúng rồi, người tính giới thiệu ta với thuộc hạ của người như thế nào? Người có thị thiếp linh tinh nào không đó? Tiểu hài nhi thì sao? Có tiểu hài nhi nào hay không?”

“Quên nói với người, ta vẫn chưa đến mức đó.” Nguyễn Hồng Phi càng thêm thanh thần ung dung, cầm tay Minh Trạm rồi xoa bóp một chút, “Còn việc giới thiệu người như thế nào thì người nói thử xem?”

“Đương nhiên nói ta là tướng công của người.”

Nguyễn Hồng Phi nói, “Như thế cũng được, dù sao nơi này do ta định đoạt. Chẳng qua sau này người sẽ giới thiệu ta với đại thần của người như thế nào? Ở chỗ của người, e rằng không phải do người định đoạt.” Minh Trạm tự nhận có chút bản lĩnh ăn nói, không ngờ hôm nay lại bị nhiều câu của ái nhân làm cho á khẩu. Nếu Nguyễn Hồng Phi ngốc một chút thì Minh Trạm còn dám hoa ngôn xảo ngữ để lừa hấn, nhưng người này thông minh lại giỏi mưu kế, nếu Minh Trạm dám to mồm ưng thuận cái gì thì về sau sẽ mệt mỏi mà ứng phó.

Nguyễn Hồng Phi thoảng nhìn bộ mặt không có bản lĩnh của Minh Trạm, tiếp theo lại nở nụ cười, nói một cách thấu hiểu, “Cho nên tạm thời vẫn không nên giới thiệu người.”

Rõ ràng chỉ là nụ cười rất bình thường nhưng Minh Trạm lại nhìn thấy một chút thất vọng, một chút mỉa mai, một chút bất đắc dĩ, một chút thờ dãi ở trong đó, cho đến mức Minh Trạm ngượng ngùng đến đỏ mặt, nhất thời tôn nghiêm của nam nhân phá tan lý trí, ương bướng lớn tiếng nói, “Ta cũng muốn quang minh chính đại ở bên người, chẳng qua người cũng biết hiện trạng của ta rồi đó, ta sẽ chậm rãi tìm cách! Người cứ nói với người khác ta là tướng công của người, nghe rõ hay chưa?”

Minh Trạm vừa rống xong, chợt nghe bên ngoài xe ngựa vang lên những tiếng hít không khí, sau đó là khe khẽ xì xào, còn có người lớn mật hỏi Diêu Quang, “Tiên sinh thành thân ở bên ngoài rồi sao?”

“Ừm, chưa đâu. Bất quá đã chọn người rồi, cũng là người bên trong, thái tử điện hạ của Đại Phượng đó.” Giọng nói của Diêu Quang không hề giảm nhỏ.

“Thoạt nhìn thái tử điện hạ cũng còn nhỏ, chỉ mới mười lăm tuổi ư?” Có người tò mò.

“Đâu có, sang năm đã mười tám rồi.”

“Quốc chủ thật có bản lĩnh, có thể cướp thái tử điện hạ đến đây.” Người nói câu này là một kẻ buôn người.

“Đúng vậy, có thể bảo quốc chủ đàm phán với thái tử điện hạ, làm cho hấn bán đồ cho chúng ta rẻ rẻ một chút, đều là người một nhà mà, cũng không cần phải so đo tính toán.” Đây là muốn cầu ưu việt chiếm lợi ích.

“Cuối cùng quốc chủ cũng có nơi có chốn, ta cũng có thể cầu hôn với Tử Mẫn.” Tạ ơn trời đất.

Minh Trạm đang vui vẻ dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, chỉ thấy Nguyễn Hồng Phi gõ gõ thân xe, vang lên tiếng cóc cóc cóc, âm thanh xì xào bên ngoài lập tức thanh tĩnh. Sau đó như cười như không mà nhìn Minh Trạm, “Đã bảo giọng của người rất lớn, vậy mà người không chịu chú ý.”

“Giọng lớn thì đã sao, chẳng lẽ mất mặt lắm ư?” Minh Trạm ngồi thẳng lưng, hỏi Nguyễn Hồng Phi, “Ngụy Ninh ở chỗ này của người à?”

“Ừm, vốn tính ra khơi, sau đó Thiên Xu ở để đồ bị gãy chân vì địa chấn, hấn bèn đưa Thiên Xu trở về, không biết như thế nào mà bị vướng bận, đi không được.” Nguyễn Hồng Phi thần nhiên nói.

Minh Trạm tính toán trong lòng, cố gắng giải quyết Ngụy Tử Mẫn thật nhanh chóng, nếu không tên kia cứ trồng cây si ở bên cạnh Phi Phi nhà hấn, ngộ nhờ ngày nào đó Phi Phi nhà hấn thay lòng đổi dạ thì sao! Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy mà!

Đừng nhìn người ta nói năng khiêm tốn, không xưng đế mà chỉ xưng vương, địa bàn cũng không lớn như Đại Phượng, nhưng hoàng cung ở đây lại rất khí phái.

Thủ hạ của Phi Phi nhà hắc không thể kính cẩn và có quy củ như đám thần tử ở Đại Phượng. Có nhiều người tò mò đối với hắc, bất quá người cũng không cần phải giống trông khua chiền như vậy đâu, nhìn thì cứ nhìn đi, tự dưng lại bình luận vài câu với Nguyễn Hồng Phi, “Quốc chủ, thân phận của thái tử điện hạ tôn quý, vừa rồi thái tử điện hạ nói là tướng công của ngài, không biết khi nào sẽ đưa sính lễ đến đây?”

Điều nhân!

Minh Trạ cười nhẹ, nếu chỉ có chút chuyện cởn cợn mà hắc giải quyết không xong thì thật không xứng làm thái tử, bèn ôn hòa nói, “Ta và Quốc chủ của các ngươi lưỡng tình tương duyệt, bất quá ta thân là thái tử Đại Phượng, Quốc chủ các ngươi lại có thân phận như vậy, sự tình liên quan đến hữu nghị bang giao giữa hai nước, đương nhiên không thể gấp gáp. Đợi ta trở về an bài một chuyến viếng thăm, phái quan viên đến đây đàm phán chuyện này.”

“Dạ, thần chờ tin tức tốt lành từ thái tử điện hạ.” Người này ngũ quan tuấn tú, làn da rám nắng, có lẽ là lâu ngày phơi nắng phơi gió trên thuyền, nói một câu khẩu đầu một câu, lại hỏi Minh Trạ, “Điện hạ, tướng mạo tài năng của Quốc chủ chúng ta thì không cần tiểu thần nhiều lời, lại nghe điện hạ chính miệng thừa nhận là lưỡng tình tương duyệt với Quốc chủ nhà ta, tiểu thần nghe nói trong phủ của thái tử điện hạ có hai trác phi, không biết có đúng hay không?” Không đợi Minh Trạ gật đầu thì người này đã nói, “Quốc chủ nhà ta có thân phận như vậy, lại đồng ý gắn bó suốt đời với thái tử điện hạ, chẳng lẽ thái tử điện hạ vẫn muốn để Quốc chủ nhà ta phải uất ức mà cùng nữ nhân chia sẻ phu quân hay sao?”

Minh Trạ ổn định tinh thần, rốt cục hắc nhớ đến giọng nói này đã nghe qua ở chỗ nào, bèn cười nói, “Không bằng như vậy, ta cũng rộng lượng một chút, cho Quốc chủ nhà ngươi nạp một tiểu thiếp, có được hay không? Cũng không cần là ai hết, chỉ cần Tử Mẫn là đủ rồi.”

Người nọ đột nhiên biến sắc, vội nói, “Tử Mẫn đã sớm có hôn ước, chuyện này không thể vui đùa.”

Minh Trạ cười cười, vỗ vai người nọ rồi hỏi, “Người là Thiên Xu đúng không? Nếu người biết rõ chuyện ở Đại Phượng thì ắt hẳn cũng biết việc ta và Phi Phi không thể gấp gáp, người vội vàng đóng đinh chuyện của chúng ta, có lẽ là muốn Tử Mẫn hết hy vọng đối với Phi Phi có phải hay không?”

“Tiểu thần chỉ một lòng tận trung vì Quốc chủ và điện hạ mà thôi.” Thiên Xu kêu oan, đương nhiên cũng có vài phân tư tâm.

Minh Trạ quyết định cho người này một ân huệ, nhân tiện giải quyết phiền toái cho chính mình, ngồi trên nhuyễn tháp lột một trái chuối tiêu rồi ăn, nói với Nguyễn Hồng Phi, “Nhất định là người có không ít chuyện cần phải xử lý, đi làm việc trước đi, để ta trò chuyện với Thiên Xu là được rồi.”

“Đừng khi dễ Thiên Xu, hẳn là người thành thật.”

Minh Trạ chỉ muốn đắm đầu xuống đất, Thiên, Thiên Xu là người thành thật? Thật là đảo ngược trắng đen mà! Bèn trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi một cách bất mãn, trong khi Thiên Xu đã rót một tách trà mật dăng cho Minh Trạ, ôn hòa giải thích, “Ý của Quốc chủ là, so với điện hạ thì tiểu thần là người thành thật.”

Minh Trạ buồn bực uống một ngụm trà mật, thâm nghĩ, nam nhân quả nhiên không thể ở rể nha! Vừa đến nhà của lão bà thì địa vị đã thăng tấp giảm xuống.

186. Chương 186: Hoàng Đế Nan Vi (24)

Minh Trạ ở chỗ của Nguyễn Hồng Phi đúng là vui vẻ quên trời quên đất, hơn nữa mẩu chốt là hắc đã giải quyết một đại tình địch, thật sự an tâm không ít.

Trong khi ở chỗ của Mã Dục lại bỗng nhiên có một đội người tiến đến, đối với người giám sát phủ tướng quân do Tổng đốc phủ phái đến thì điều này rất khả nghi trong thời khắc mấu chốt như vậy.

Tổng Hoài Tổng đốc vẫn đang suy đoán lai lịch của đám người này là ai, hẳn bàn với Chu Chi Nguyên, “Giọng đề đô, chẳng lẽ là phía trên phái đến ư. Cho dù phía trên phái đến thì cũng phải đến chỗ này của bản Đốc để nói chuyện chứ, vì sao lại đến thẳng chỗ của Mã Dục? Mã Dục từ Tây Bắc đến, cũng không biết rõ tình hình ở phía Nam.”

“Cho dù là lai lịch gì, thuộc hạ nghĩ rằng những người đó có thể khiến Mã Dục đối đãi như khách quý, lại mang theo những tay hảo thủ, nhất định không phải nhân vật đơn giản.” Chu Chi Nguyên có nghĩ nát óc cũng không ngờ thái tử điện hạ vốn phải ở Tây Bắc lại đột nhiên tiến đến Đông Nam, hẳn tiếp tục nói, “Kỳ thật thuộc hạ không lo lắng đám người này. Mã gia ở Tây Bắc, xưa nay trung thành và tận tâm. Có thể đỉnh đạc tiến vào doanh trại của Mã Dục thì chắc chắn là có lai lịch rõ ràng. Những người này sẽ không rời đi một sớm một chiều đâu, chúng ta cứ tiếp tục điều tra là được. Quan trọng nhất chính là Khâm sai sẽ đến đây vào ngày mai, chúng ta nên lấy lại tinh thần một chút.”

Tổng Hoài cười, “Tiên sinh cứ việc yên tâm đi.”

Mặc dù đề đô cách xa Hàng Châu một chút, theo lý thuyết cũng không mất đến một tháng để đến nơi này. Sự thật là vì đội Khâm sai của Vương đại nhân không may mắn cho lắm, gặp phải đại tuyết ở Sơn Tây, ông trời giữ chân, phải nghỉ ngơi hết ba ngày. Tuyết dày khó đi, cũng trì hoãn không ít thời gian.

Còn nữa, đoàn người của Vương đại nhân đều là tuổi già sức yếu, không tiện tăng tốc. Đừng tưởng rằng nam nhân sẽ không được chiều chuộng, ngoại trừ Binh bộ thị lang Tống Song Thành thì còn lại đều là những kẻ có sức khỏe yếu đuối.

Vì vậy mặc dù bọn họ xuất phát sớm hơn Minh Trạng nửa tháng nhưng lại đến trễ hơn Minh Trạng đến ba ngày. Đương nhiên về sau chuyện này sẽ trở thành một nhược điểm để Minh Trạng cười nhạo mà trả thù Vương đại nhân.

Tổng Hoài mang theo Tuần phủ bổ chính sứ cùng các quan viên lớn nhỏ của Chiết Mân ra ngoài thành nghênh đón Khâm sai, biết Vương đại nhân nổi tiếng thanh liêm, Tổng Hoài cũng không an bài nghi thức gì long trọng, bất quá điều này hiển nhiên đúng ý Vương đại nhân.

Tổng Hoài thân thiết nghênh đón vài vị đại nhân một cách không khách khí, ôn hòa nói, “Chư vị đại nhân là Khâm sai, nếu không chê thì đến phủ Tổng đốc nghỉ ngơi một lúc, buổi tối ta đãi tiệc nghênh đón các vị đại nhân, cũng thuận tiện bàn về tình hình quân sự và chính trị ở Chiết Mân.”

Vương đại nhân có ấn tượng không tệ đối với Tổng Hoài, đường xá xa xôi, vừa gấp gáp vừa vất vả, thật sự là mệt đến rã rời xương cốt, vì vậy cũng không khách sáo, chỉ cười nói, “Làm phiền Tổng đại nhân.”

“Không dám.”

Một hàng nhân mã chậm rãi tiến thẳng đến phủ Tổng đốc, trên đường đến đây, Vương đại nhân chú ý xem kỹ phong cảnh xung quanh, xuyên thấu qua rèm che trên kiệu, nhìn thấy các cửa hiệu đa dạng màu sắc cùng người đi đường tới lui, hẳn thầm nghĩ: Phủ Hàng Châu giàu có trù phú, quả thật là danh bất hư truyền. Từ khi Tổng Hoài nhậm chức Tổng đốc Chiết Mân thì những vụ hải tặc lên đất liền cướp bóc đã không còn quy mô như trước, dân gian thái bình, bách nghiệp hưng thịnh.

Binh bộ thị lang Tống Song Thành và Mã Dục đều xuất thân từ thế gia, đã sớm quen biết nhau, lúc này nhìn thấy Mã Dục, đương nhiên thân thiết, hai người đều cười ngựa, nhẹ giọng ân cần hỏi han vài câu. Tiệc rượu buổi tối mặc dù phong phú nhưng không có gì đặc sắc, chỉ là những món thịt thái lát bình thường, chẳng qua có nhiều món hải vị vùng Giang Nam, nhưng phần lớn người phương Bắc lại ăn không quen, duy nhất Lễ bộ thị lang Đái An lại là người Phúc Châu gốc, lúc này ăn rất hợp khẩu vị, còn tấm tắc khen vài câu.

Khiến cho Vương đại nhân vừa lòng chính là không có những màn ca múa thô thiển, trong khi Tống đại nhân lại ăn nói khôi hài tạo nhã, chiếu cố khắp nơi, mặc dù không có ca múa vui nhộn nhưng mọi người vẫn rất thoải mái. Tống đại nhân cũng thương cảm các vị Khâm sai dọc đường phong trần, sau khi ăn xong

cũng không an bài chuyện gì khác, chỉ tùy ý các vị đại nhân đi nghỉ ngơi, sẵn sóc chu đáo, thật sự khiến người ta thư thái. Đủ loại đúng mực càng làm cho người ta thán phục.

Nhưng Tống Song Thành và Mã Duy lại ăn ý với nhau, hướng hồ hấn cũng không một mảy, chỉ báo với Tống đốc một tiếng rồi đi theo Mã Duy vào tướng quân phủ Hải Ninh mà ở.

Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi ở cung điện nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Diêu Quang cải trang cho hấn, đụng đến đụng lui một chút thì khuôn mặt liền trở thành một người khác, Minh Trạ liên tục tấm tắc khen ngợi. Chẳng qua Lê Bằng và Trần Thịnh dưới bàn tay kỳ diệu của Diêu Quang thì một tên trở thành độc nhãn long, tên còn lại trở thành kẻ đầu sọc, làm cho Minh Trạ cười muốn vỡ bụng.

Lần này Lý Phương đích thân lên đảo của Nguyễn Hồng Phi để thăm hỏi, hấn cực kỳ hâm mộ đám thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi, bởi vì hấn xuất thân là mãng phu, tuy có chút thủ đoạn và nhanh trí nhưng vẫn không thể sánh với kiến thức rộng rãi của Nguyễn Hồng Phi, có thể gây dựng nên cơ nghiệp như vậy thì thật là hiếm thấy. Nguyễn Hồng Phi xưa nay hành sự rất chừng mực, sau khi chiếm được đảo này, hấn không hề khuếch trương lực địa của mình, chỉ an phận tập trung vào kinh thương, xử sự công bằng, những thế lực ở khắp nơi trên biển đều phục hấn. Như Lý Phương, nguyện ý kết giao một bằng hữu như hấn, cùng Nguyễn Hồng Phi đàm luận rất thú vị. fynnz.wordpress.com

Bất quá Minh Trạ có chút thất vọng đối với Lý Phương, không phải tất cả thủ lĩnh hải tặc đều có thủ đoạn và tâm tư như Nguyễn Hồng Phi, đối với Minh Trạ thì Lý Phương bất quá chỉ là kẻ lỗ mạng thừa nước đục thả câu mà thôi.

Minh Trạ nghe bọn hấn thương lượng chuyện lên đất liền cướp bóc, cảm thấy thật sự là nghiệp chướng, may mà Diêu Quang cải trang cho hấn, bằng không hấn sẽ đổ cả mặt.

Sau khi thương nghị hoàn tất, Minh Trạ và Nguyễn Hồng phi ở lại trên đảo một ngày rồi ngồi thuyền trở về Hải Ninh.

Mã Duy vẫn đi luyện binh theo lịch trình, Tống Song Thành đi theo nhìn một lúc, bỗng nhiên sắc mặt không ổn, kéo Mã Duy chỉ vào một người có vết sẹo nơi khóe mắt trong tổ huấn luyện thị vệ rồi hỏi, “Mã huynh à, vì sao người nọ lại đến chỗ này của người?”

“À, là thị vệ của một người bằng hữu của ta, sao vậy?”

Tống Song Thành càng trở nên biến sắc, suy nghĩ một chút, cắn răng hỏi Mã Duy, “Bằng hữu của người là ai? Người biết không, người nọ là người bên cạnh Hoàng thượng, ta may mắn nhìn thấy một lần.”

Nhắc Tào Tháo, Thào Tháo liền xuất hiện.

“Lão thúc: lão thúc—” Minh Trạ từ xa xa nhìn thấy Mã Duy, hô to hai tiếng, phát phát roi ngựa trong tay, phi ngựa đến đây.

Mã Duy chỉ vào Minh Trạ, nói với Tống Song Thành, “Đây là đại diệt tử của nhà ta.” Nghênh đón Minh Trạ.

Cả đời này của Tống Song Thành, không sợ quỷ thần, không sợ thượng thiên, duy nhất chỉ nể Mã Duy. Sau này mỗi khi Tống Song Thành nhớ đến Mã Duy thân thiết xưng Hoàng thượng là đại diệt tử thì đều cho rằng Mã Duy là người rất có can đảm.

“Trở về rồi ư?” Mã Duy cũng không hỏi chuyện gì, chỉ thân thiết vỗ vai Minh Trạ, bộ dáng rất quan tâm đến diệt tử, cười hỏi, “Mệt không?”

“Không mệt.” Minh Trạ đương nhiên đã chú ý đến đôi mắt run rẩy của Tống Song Thành, thấy đối phương suýt nữa đã muốn ngã xuống đất. Thị lang cũng không phải tiểu quan, Minh Trạ xưa nay có trí nhớ tốt, đương nhiên nhớ rõ Tống Song Thành, mỉm cười tiến lên, vỗ vai Tống Song Thành hỏi, “Tống đại nhân đã đến rồi ư. À, Vương đại nhân cũng đến đúng không?”

“Dạ, dạ, dạ...”

Minh Trạ mỉm cười uy hiếp một câu, “Dám tiết lộ thân phận của ta thì ta sẽ lấy mạng người.”

“Dạ, dạ, dạ...”

Mã Duy có chút nghiến ngấm, Minh Trạh cười nói, “Lão thúc, ta làm việc cho thái tử, không tiện tiết lộ thân phận cho kẻ khác biết, chỉ đành thỉnh vị Tổng đại nhân này giúp giữ bí mật thôi.”

“Ôi chao, đại diệt tử, không ngờ người tuổi còn nhỏ mà lại có bản lĩnh như thế.” Mã Duy lấp bắp kinh hãi, thấy trên mặt của Tống Song Thành cũng mất sạch huyết sắc, bèn nói với Minh Trạh, “Mọi người ở trong triều làm quan, dĩ hòa vi quý, đừng hề chút lại đòi động đến mạng người, như vậy cũng không tốt. Lão Tống là người tốt, lần này làm khâm sai, tiến đến xem diễn võ, ở tại phủ tướng quân của chúng ta, người còn trẻ, gặp chuyện thì phải lãnh giáo hần nhiều một chút.”

Tống Song Thành thật sự oán hận, vì sao chân của ta lại dài như vậy, chạy đến chỗ của Mã Duy! Bất quá Mã Duy thật đúng là đạt đến một trình độ nhất định rồi. Còn thái tử điện hạ, người phi thật là nhanh quá....nhất thời Tống thị lang lại suy nghĩ lung tung!

Mã Duy lại vỗ vai Tống Song Thành, “Tống lão đệ, nơi này không có ngoại nhân, đây là nhi tử của huynh đệ nhà ta, nếu đại diệt tử có chuyện gì muốn hỏi người thì người không được giấu diếm.”

Trời ạ, từ khi nào Trần Nam Vương lại trở thành huynh đệ của người? Mã Duy, người nói chuyện như vậy thật không sợ thiên lôi đánh chết hay sao! Để Trần Nam Vương mà nghe, không ăn tươi nuốt sống người cũng uống!

Minh Trạh không muốn lộ thân phận quá sớm, nếu không phải đeo mặt nạ khó chịu thì hẳn sẽ đeo cả ngày rồi. Vốn tưởng rằng ổn định Tống Song Thành là đủ, không ngờ khuôn mặt này của hắn lại dễ nhận diện. Mới vừa đến trước cửa doanh trại, chỉ thấy một viên ngoại lang nho nhỏ, phụ tá của Tống Song Thành vừa nhìn thấy Minh Trạh thì liền quỳ xuống úp sấp chuẩn bị hành lễ, Tống Song Thành nhanh tay lẹ mắt bịt miệng người kia rồi túm vào bên trong quân doanh, đợi Minh Trạh ngồi trên thượng vị, Tống Song Thành mới thả tên thủ hạ khờ khạo của mình ra, sửa sang lại y mạo, khuất thân hành lễ, “Vi thần bái kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Tên ngoại lang kia vừa rồi quỳ sấp xuống đất, nay lại quỳ sấp hoàn toàn.

“Hãy bình thân.” Minh Trạh thản nhiên, “Lường trước các người cũng đến đây, chỉ có một con đường, các người khởi hành sớm hơn ta nửa tháng, nhưng lại trì hoãn đến lúc này, xem ra trên đường thu hoạch không ít. Thôi, việc này nhắc lại sau. Người đến phủ Tổng đốc, gọi bọn họ đến nghênh giá đi.”

Tống Song Thành cuối cùng cũng an tâm, hẳn chỉ sợ thái tử còn trẻ, không nghe người khuyên, cải trang tuần hành. Đương nhiên có lẽ thái tử đã đùa đủ rồi.

“Mã tướng quân, người điều năm ngàn binh mã đến phủ Tổng đốc hộ giá đi.”

Minh Trạh dứt lời, cũng không thấy Mã Duy đáp lại, chỉ thấy Mã Duy trừng lớn mắt, mặt mày ngây ngốc, há miệng thở dốc, rầm một tiếng, người nọ ngã xuống. Hai tên rắp tâm bắt lương Minh Trạh và Nguyễn Hồng Phi phì một tiếng, lăn ra mà cười!

Mã Duy tỉnh lại, mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là Nguyễn Hồng Phi, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nắm tay hảo huynh đệ, thở dài, “Ta nằm mơ, mơ người có nhi tử, ta gọi hắn là đại diệt tử, sau đó hắn lại biến thành thái tử, người nói xem, có kỳ quái hay không?”

Bỗng nhiên cái đầu to của Minh trạh xuất hiện trước mặt Mã Duy, xót xa nói, “Đây cũng không phải là mộng, Mã tướng quân.”

Mã Duy suýt nữa lại bất tỉnh, một tia sáng lóe lên trong tay của Nguyễn Hồng Phi, dùng kim châm đâm vào nhân trung của Mã Duy, đau đến mức Mã Duy nhảy dựng lên từ trên giường! Trời ạ, không phải là nằm mơ! Còn có chuyện nào càng bi thảm hơn chuyện này! Trong lòng Mã Duy cảm thấy rất uất ức, quả thật không thể nói nên lời, đương nhiên không phải lúc để kể uất ức, hắn vội vàng hành lễ với Minh Trạh, “Vi thần có mắt như mù, không nhận ra thái tử điện hạ, lúc trước không biết mà đắc tội, thỉnh điện hạ tha thứ!”

“Người chưa gặp ta, đương nhiên không biết ta rồi, làm sao mà có thể trách tội. Đứng lên đi.” Mã Duy vừa đứng thẳng thì Minh Trạh lại cất cao tiếng, “Lão thúc—”

Đầu gối Mã Duy lại mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Minh Trạh, cầu xin, “Điện hạ đừng giễu cợt vi thần nữa.”

“Đừng hề một chút lại quỳ, ta không thích kẻ khác quỳ trước mặt ta.” Minh Trạh đỡ lấy Mã Duy, Mã Duy liền thuận thế đứng dậy, Minh Trạh cười, “Chỉ đùa một chút mà thôi. Lúc trước ngươi cũng không biết thân phận của ta, ta cũng có ý giấu diếm, đây cũng là duyên phận của quân thần chúng ta. Phi Phi đã sớm nói với ta rằng ngươi là người trượng nghĩa, sau khi gặp mặt thì quả nhiên là danh bất hư truyền. Ngươi không cần để ý chuyện trước kia, ta thích người thẳng thắn thành khẩn, những người dám nói lời chân thật với ta thật sự là quá ít. Hy vọng giữa chúng ta vẫn như trước kia.”

“Chỉ cần điện hạ không chê vi thần nói chuyện thô thiển thì điện hạ hỏi gì, vi thần sẽ trả lời tường tận chi tiết.” Kỳ thật Mã Duy ngoại trừ kinh ngạc thì còn cảm thấy có một chút may mắn, hẳn nghĩ lại hành vi cư xử của mình khi Minh Trạh vừa đến đây, tuy rằng thô lỗ một chút, bất quá hẳn và Minh Trạh sống chung khá tốt. Nếu tự đánh giá thì hẳn cảm thấy Minh Trạh cũng tốt lắm, ít nhất Minh Trạh cũng không khó thân cận, lại hiểu lý lẽ, “Nếu điện hạ không có gì phân phó thì thần xin giao lại chuyện quân doanh rồi điều động nhân thủ ra ngoài.”

“Hảo,” tiểu mỗm mĩm nói một tiếng, thấy Mã Duy bị dọa kinh hãi, tạm thời thiện lương mà tha cho Mã Duy.

Tổng Hoài đang cùng Vương đại nhân nói quân Chiết Mân như thấy này như thế kia, thì thấy người hầu tiến vào bẩm báo, “Tổng Song Thành Tổng thị lang vội vã cầu kiến.” Lần này vừa diện kiến thì lại khiến mọi người kinh ngạc đến nhảy dựng. Mùa đông lạnh lẽo nhưng trên mặt của Tổng thị lang lại toát đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, thở hổn hển, sốt ruột đến nhất thời không nói nên lời.

Lễ bộ thị lang Đái An thuận tay đưa đến một tách trà ấm cho Tổng Song Thành, ôn hòa nói, “Tổng đại nhân không cần gấp, uống chút nước, lấy hơi đã rồi hãy nói chuyện.”

Tổng Song Thành uống một hơi cạn sạch, còn uống luôn cả lá trà, cảm thấy trong người dần dần ấm lên, đem tách trà đặt xuống bàn, vang lên một tiếng xoảng, gấp gáp nói, “Thái tử điện hạ đã cải trang đến Hải Ninh, lệnh ta báo mọi người tiến đến tiếp giá!”

Phản ứng đầu tiên của Tổng Hoài là không có khả năng! Thái tử điện hạ mười mấy ngày trước mới từ đế đô đi Tây Bắc mà, đám đại nhân đã khởi hành từ đế đô được một tháng, huống chi thái tử thân thể kiêu quý, cho dù có mọc cánh cũng không thể đi nhanh như vậy!

Chẳng qua Tổng Song Thành cũng là Nhất bộ thị lang, làm sao có thể nói dối như vậy? Vương đại nhân hỏi, “Lời này là sao? Thái tử điện hạ không phải đến Tây Bắc ư?”

Tổng Hoài tiếp lời, “Đúng vậy? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở Hải Ninh?”

Tổng Song Thành lạnh lùng nói, “Bên cạnh thái tử có Trần Thịnh Trần thị vệ đi theo! Huống chi lúc trước thánh chỉ đưa đến chỉ báo rằng sẽ cử hành nghi thức tuần tra ở Tây Bắc, cũng không nói là đích thân thái tử! Nay thái tử điện hạ đã đến, ta thấy chúng ta vẫn nên tức tốc nghênh giá mới tốt, nếu chậm trễ, để thái tử điện hạ đích thân đến đây thì sẽ rất mất mặt!” Dọc đường ra sức quát roi thúc ngựa, hẳn cũng đã suy nghĩ vì sao thái tử lại dạt đến Hàng Châu? Cân nhắc một lúc, Tổng Song Thành cũng đoán được một hai. Hừ! E là Chiết Mân không sạch sẽ! Thái tử điện hạ lên đến đây để kiểm chứng! Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Tổng Song Thành không hề có một chút khách khí nào đối với Tổng Hoài.

Tổng Hoài và Vương đại nhân không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng thay y phục, đổi xiêm y mặc ngoài, cũng không ngồi xe ngồi kiệu, chỉ leo lên tuấn mã, dù sao đến Hải Ninh cũng gần, ra sức thúc ngựa chạy qua.

187. Chương 187: Hoàng Đế Nan Vi (25)

Trên đường nghênh giá, Tổng Hoài không ngừng tự hỏi, vì sao thái tử lại đến Chiết Mân? Không phải đi Tây Bắc ư?

Vương đại nhân thì nghĩ, vì sao thái tử lại đến Chiết Môn? Hành trình quá là nhanh?

Các Thị lang đại nhân thăm nghĩ, quả nhiên là thái tử, thật sự khó lường.

Thái tử khó lường đang ngồi trong doanh trướng, đợi mọi người hành lễ, sau khi cho an tọa thì hòa nhã nói, “Tin tức của Tổng đại nhân thật chậm, cả đại đội của ta đông như vậy đến phủ tướng quân, người không chịu suy nghĩ là ai đến hay ư? Vì sao lại đến? Ta còn tưởng rằng Tổng đại nhân muốn cho ta bất ngờ. Kết quả Tổng đại nhân hoàn toàn không phát hiện, tính cảnh giác không đủ cao nha.” Nói xong còn ra vẻ vô cùng thất vọng.

Như vậy là sao! Đang yên đang lành thì đến đây, giấu giếm không thoát ra một chút phong thanh, kỳ thật là đang chờ người ta tìm đến, chứ không phải là chơi trò trốn tìm ư? Ngay cả Tổng Hoài Tổng đại nhân cũng cảm thấy hành vi của thái tử điện hạ thật khó hiểu. Chẳng qua hiện tại cũng không phải lúc nghiên cứu sự khó hiểu của thái tử, thấy thái tử hình như có chút bất mãn, vội nói, “Vi thần vốn không biết phủ tướng quân có khách đến, trong khi Mã tướng quân cũng không nhắc vi thần một tiếng nào, làm cho điện hạ chờ nhiều ngày, thần thật sự đã đắc tội.” Tổng Hoài không biết Mã Duy cũng là nạn nhân, thăm nghĩ họ Mã bên ngoài nhìn thành thật thế thôi, chuyện lớn như vậy mà chẳng hé miệng một câu. Tổng Hoài cũng nhin không được mà oán giận Mã Duy, đùn đẩy một chút trách nhiệm.

Minh Trạ cười ha ha, “Mã tướng quân còn ngốc hơn cả Tổng đại nhân, ta ở nơi này của hấn ba ngày vậy mà hấn chẳng hề phát giác.”

Chuyện này ngoại trừ một mình Minh Trạ vui sướng thì những người khác cho dù muốn cười phụ họa cũng cảm thấy cười không nổi. Vương đại nhân lập tức đứng dậy, nhắc lên quan bào, quỳ gối xuống đất, vẻ mặt trung tâm, vô cùng nghiêm chỉnh, nói năng có khí phách, bắt đầu can gián, “Thân phận của điện hạ vô cùng tôn quý, cải trang xuất hành như vậy, ngàn dặm xa xôi, trên đường ngộ nhỡ có gì bất trắc thì phải làm sao đây? Thiên chi kiêu tử phải cẩn thận, điện hạ phải trân trọng thân mình bởi vì quốc gia bởi vì xã tắc.”

“Được rồi, phụ hoàng đã đồng ý rồi mà. Với lại, hiện tại quốc thái dân an, làm gì có chuyện bất trắc xảy ra? Chẳng phải ta đã bình an đến đây hay sao?” Vương lão đầu xưa nay có tật xấu thích bối móc, vì vậy Minh Trạ bèn bắt lỗi hấn, ngăn cái miệng của hấn lại, đỡ cho hấn cứ dong dài không ngớt, vì thế liền mỉm cười hỏi, “Nếu quan viên một quốc gia hô thiên hạ thái bình, mà ngay cả thái tử cũng không dám xuất hành rời khỏi hộ vệ quân, đây thật sự là thiên hạ thái bình ư? Còn các người, sớm lên đường từ một tháng trước, vì sao lại đến muộn hơn cả ta!”

Vương đại nhân nhất thời lúng túng, “Là chúng thần vô dụng, ở Sơn Tây gặp bão tuyết, không thể lên đường, phải ở trạm dịch dừng lại ba ngày, đợi tuyết ngừng, đường xá lại không dễ đi, cho nên trì hoãn đến hiện tại.”

“Có thể chứ, ta nghĩ tất là có nguyên do. Lão thiên gia giữ các người lại cũng là chuyện bất đắc dĩ, không liên quan đến chuyện vô dụng hay hữu dụng. Nếu các người vô dụng thì ta cần gì phải phái các người làm Khâm sai.” Minh Trạ nói, “Sau này cho dù có khiếm tốn thì cũng đừng nói những lời như vậy. Các người khiếm tốn thì không sao nhưng lại làm ta dính dáng vào thì thật mất mặt.”

Vương đại nhân cất tiếng “Dạ”, Minh Trạ thở dài, chỉ vào hấn mà nói, “Còn chuyện này nữa, đừng có hề chút lại quỳ gối cúi đầu, chẳng lẽ người đứng nói chuyện thì ta nghe không rõ hay sao? Đứng lên đứng lên, đã từng tuổi này phải bôn ba đến đây, vốn là rất vất vả, trời rét lạnh như vậy, vì sao lại không biết tự chăm sóc mình cơ chứ?”

Vương đại nhân nói xong một câu “Không thể phế bỏ quy củ”, rồi mới đứng dậy, trong lòng cảm thấy tuy rằng thái tử điện hạ nói năng không tốt cho lắm nhưng thật sự là quan tâm đến lão thần.

Thành Hàng Châu có hành cung, chẳng qua trước đó cũng không biết thái tử đến đây, ngày thường chỉ có vài lão thái giám trông coi, khó tránh khỏi sẽ xao nhãng. Tổng Hoài nhân tiện nói, “Vi thần nghĩ rằng hành cung chưa từng chuẩn bị để tiếp giá, có lẽ tất cả dụng cụ và vật dùng nơi đó cũng không còn đầy đủ. Hôm nay tiến vào hành cung mà ở thì sợ rằng sẽ không chu toàn. Không bằng thái tử điện hạ tạm thời dời đến phủ Tổng đốc đi, thần tức khắc phái người thu dọn hành cung, đợi hành cung được an bài ổn thỏa thì điện hạ hãy dời vào đó.”

“Cần gì phải phiền như vậy, cứ quấy rầy Tổng đại nhân là được rồi.”

Minh Trạng nói như vậy, Tổng Hoài tràn đầy vui mừng mà tạ ơn, đây chính là thiên đại thể diện, cứ hầu hạ tốt thái tử điện hạ thì chắc chắn sẽ có ích hơn cái mở diễn võ linh tinh kia rồi.

Minh Trạng lại nói, “Xưa nay ta ăn ở đơn giản, người cũng không cần tìm những thứ hiếm lạ gì cả, ta không thích phô trương ảo. Mã tướng quân điều người sang đó hộ giá, tất cả hộ vệ do Mã tướng quân và Tổng đốc đốc chịu trách nhiệm, Tổng thị lang đi xem rồi an bài đi. Cận vệ giao cho Lê Bằng và Trần Thịnh. Ngân lượng ta tiêu xài ở đây đến ngày cuối cùng thì báo lại tổng chi tiêu của ta, ta giữ con dấu, đến lúc đó cứ dâng tấu chương báo cho Nội vụ phủ, Nội vụ phủ sẽ tự động chuyển ngân lượng xuống. Không cần dùng ngân lượng của Chiết Mân các người, đỡ phải hao tài tốn của.” fynnz.wordpress.com

Tổng Hoài vội nói, “Thái tử tài đức sáng suốt, thật là phúc đức của dân chúng.”

Minh Trạng không kiên nhẫn lắng nghe những lời nịnh hót này, liền đứng dậy chuẩn bị đến phủ Tổng đốc.

Xưa nay Mã Duy quen cưỡi ngựa, cũng may phủ tướng quân có quy chế, cũng có xe ngựa, chẳng qua lâu ngày không dùng, bụi phủ dày đặc, mặc dù lập tức cọ rửa sạch sẽ thì cũng phải có thời gian để hong khô. Minh Trạng quan sát sắc mặt quần bách của Mã Duy một lúc lâu, sau khi nhìn đã đời thì mới nói, “Không sao, cưỡi ngựa cũng được. Phi Phi, người cùng cưỡi ngựa với ta.”

Vương đại nhân xụ mặt hỏi, “Không biết tính danh của vị tiên sinh này là chi?” Nguyễn Hồng Phi vẫn đang đứng bên cạnh Minh Trạng, Vương đại nhân đã sớm quan sát hắn, vừa không giống triều thần, vừa không giống thị vệ, thái tử ở bên ngoài, mọi chuyện phải hết sức cẩn thận, Vương đại nhân lo lắng nên cố ý hỏi như vậy.

“Phi Phi là thị vệ của phụ hoàng ban cho ta, dọc đường đi đều do hắn chu toàn mọi thứ. Ngay cả lúc ngủ ta cũng không thể ngủ yên khi thiếu hắn.” Minh Trạng há mồm, lung tung cho Nguyễn Hồng Phi một lai lịch, tùm tùm mỉm cười quay đầu nhìn Nguyễn Hồng Phi rồi hỏi Vương đại nhân, “Ta ở bên ngoài cưỡi ngựa phong trần, nếu ở nơi nào đó bỗng nhiên phóng đến một mũi tên, hoặc một kẻ nào đó phóng đến....không có cao thủ che chở bên cạnh thì sẽ xảy ra chuyện gì đây? Người nói xem, có đúng không, Vương đại nhân?”

Nói thiên hạ thái bình là người, sợ kẻ khác ám sát cũng là người, sau khi Vương đại nhân hiểu rõ lai lịch của Nguyễn Hồng Phi thì mới an tâm một chút, nịnh nọt vài câu, “Hoàng thượng và thái tử suy nghĩ thấu đáo, thật sự hơn thần vạn lần.” Nói xong bèn cầm miệng.

Minh Trạng đi qua rồi vỗ vai Vương đại nhân, thở dài, “Biết là người lo lắng...” Nói một nửa liền nhắc chân rời đi, khiến Vương đại nhân cảm động đến hoe cả mắt, nghĩ rằng thái tử điện hạ thương cảm thân tử khổ tâm, làm sao có thể không lấy chết báo đáp, vội vàng đuổi theo.

Minh Trạng nói hai ba câu liền khiến cho Vương đại nhân xưa nay cương trực thẳng thắn phải biến đổi quan điểm. Trước kia Vương đại nhân cảm thấy thái tử điện hạ thỉnh thoảng sẽ làm vài chuyện không đúng mực, chẳng hạn chuyện thư tình và cải trang xuất hành, hiện tại hắn đã tìm được lý do rất tốt giải thích cho hành động của thái tử điện hạ, thanh niên mà, thỉnh thoảng cũng phóng túng một chút. Bất quá Vương đại nhân cảm thấy thái tử thật có tướng thánh quân.

Tổng Hoài là người nhiều nội tâm, xuất môn liền âm thầm ra hiệu cho người hầu tâm phúc đi bẩm báo phụ nhân dọn phòng ốc sạch sẽ để chiêu đãi thái tử gia.

Đội đoàn người của Minh Trạng chậm rãi tiến đến phủ Tổng đốc thì cả nhà của phủ Tổng đốc đã đứng chờ sẵn, tất cả dụng cụ đều là mới, bài trí đều là thứ tốt nhất. Minh Trạng nhìn lướt qua, nhẹ giọng nói, “Làm phiền rồi.”

Minh Trạng đuổi mọi người xuống, lần này hắn đi xa nên không dẫn theo Phương Thanh Hà Ngọc, cũng may có Diêu Quang có thể miễn cưỡng cho thân cận, Minh Trạng vẫn thích trên ghẹo Diêu Quang, “Nhìn bộ dạng của người thì cải trang thành tiểu nha hoàn cũng được lắm đó.”

Diêu Quang cả giận, “Điện hạ chỉ nói ta lùn, chẳng lẽ điện hạ cao lắm sao? Không tin thì đi đo một chút thử xem, vóc dáng của ta còn cao hơn ngài một ít đó.”

“Phi Phi, người nói xem, trong hai người chúng ta, ai cao ai lùn?” Minh Trạm cùng Nguyễn Hồng Phi ngồi xuống nhuyển tháp.

“Làm gì, cao hơn một chút có gì tốt đâu?” Nguyễn Hồng Phi tao nhã khuấy bộ trà cụ bằng tử sa, hai tên tiểu lùn so cao thấp, so sánh như vậy có cái gì tốt ư? Cho nên hắn không thêm bận tâm, “Các người đều còn nhỏ, còn vài năm nữa sẽ cao lớn, lúc đó hãy so.”

Minh Trạm cười, “Mặc dù tuổi ta không lớn nhưng nội tâm rất thành thực, thân phận lại cao quý. Quên đi, cần gì phải so đo với tiểu hài tử.”

Diêu Quang trừng mắt liếc nhìn Minh Trạm một cái rồi nói với Nguyễn Hồng Phi, “Tiên sinh, ta đi xem thuộc hạ an bài thế nào rồi.” Lập tức rời đi.

Minh Trạm ở kế bên Nguyễn Hồng Phi, nhìn Nguyễn Hồng Phi gấp mấy cục than bỏ vào lò, chuẩn bị nấu nước pha trà, đang định động tay động chân thì liền thấy Trần Thịnh tiến vào bẩm báo: Tuần phủ Chiết Mân, Bố chính sứ, Tri phủ Hàng Châu...tiến đến thỉnh an thái tử.

Dù sao tất cả những kẻ có danh hào ở Hàng Châu đều tiến đến đây, Minh Trạm thở dài, “Bảo Tổng Hoài thu xếp yến tiệc tối nay, đừng xa hoa lãng phí là được. Nói với đám đại nhân đến thỉnh an rằng hiện tại ta hơi mệt, bảo bọn họ uống vài tách trà nóng trước, không có chuyện gì thì ngồi nghỉ ngơi một chút, có chuyện thì cứ về trước, tối nay tiến đến cùng dùng bữa.”

“Thật là dong dài!” Nguyễn Hồng Phi quay đầu lại rồi nói với Trần Thịnh, “Truyền khẩu dụ của thái tử điện hạ, thái tử bôn ba đường xa, thân thể mệt mỏi, miễn thỉnh an. Buổi tối thái tử thiết yến, đến lúc đó sẽ tái kiến.”

Trần Thịnh cũng cảm thấy lời nói của Nguyễn Hồng Phi rất có khí thế, bèn thi lễ rồi vội vã trở về.

Đợi trong phòng không còn ai thì Nguyễn Hồng Phi mới hỏi Minh Trạm, “Có phải triều đình hết ngân lượng rồi hay không?”

“Làm gì có.” Minh Trạm rất sĩ diện, có chết cũng không chịu nói thật, vỗ ngực ra vẻ giàu có phú quý, “Ai không có ngân lượng chứ ta thì không thể không có ngân lượng được.”

Nguyễn Hồng Phi như cười như không mà nhìn Minh Trạm, “Thấy người chưa gì đã nhắc nhở hai lần đừng xa hoa lãng phí, cứ đơn giản là được, cho nên ta mới nghĩ đến chuyện quốc khố, có muốn ta giúp người một chút hay không?”

“Ngân lượng là chết, con người là sống.” Minh Trạm hiểu được hảo ý của ái nhân, cười nói, “Nếu thật không còn ngân lượng thì ta sẽ nói với người.”

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười thấu hiểu, “Như thế, hiện tại đã có sẵn ngân lượng. Đất lành, chẳng lẽ lại có người chết đói hay sao?”

“Lý Phương làm việc ổn thỏa chứ?” Đối phó với đám quan viên thì Minh Trạm rất thuần thực, bất quá đây là lần đầu tiên hắn giao tiếp với hải tặc, cũng không biết nguồn gốc của Lý Phương, tuy rằng Phi Phi tin tưởng Lý Phương nhưng hắn vẫn nhìn không được mà hỏi thăm một chút.

Nguyễn Hồng Phi cười nhàn nhạt, “Người chưa nghe qua câu cướp cũng có đạo hay sao? Ở vào địa vị của Lý Phương thì sẽ không nói láo như đám tiểu tử thối đầu, hướng chỉ hắn đã ở trước mặt ta mà chấp thuận chuyện này.” Nước trà đã sôi, toát ra hơi nước lượn lờ, Nguyễn Hồng Phi đưa cho Minh Trạm một tách, “Thấy trà này thế nào?”

“Cũng được.” Minh Trạm cũng nếm không ra ngon hay dở, so với trà thì hắn cảm thấy Lý Phương hứng thú hơn nhiều, hơn nữa đề tài đã mở ra, hắn bèn truy vấn Nguyễn Hồng Phi, “Ngày xưa ta nghe nói Lý Phương bắt người cướp của, từng đem cả một ngôi làng phóng hỏa...” Ác danh vang rất xa.

“Không phải một làng, mà chỉ là một nhà mà thôi.” Việc này Nguyễn Hồng Phi biết rất rõ, cười nói, “Lý Phương vốn xuất thân là một ngư dân ở một ngôi làng tại Phúc Châu, triều đình cấm biển, ngư dân không dễ kiếm sống. Sau này hắn đi theo đám nhà giàu ở quê nhà đến Tây Bắc học nghề. Đợi qua vài năm, đến khi về lại quê nhà thì mới hay tin phụ mẫu và muội muội đều đã chết. Người đừng thấy Lý Phương nay phá tướng, bởi vì ở trên biển nhiều năm nên trên người mang theo một chút sát khí, khiến người ta e ngại. Kỳ

thật khi còn trẻ mặt mũi của hắn cũng đoan chính, muội muội là tiểu mỹ nhân nổi danh ở trong làng. Ở thôn quê, tiểu nữ nhi cho dù kém xa các tiểu thư cao sang quyền quý nhưng vẫn được phụ mẫu cực kỳ yêu thương, liền quyết định gả nữ nhi cho một hộ gần làng, nghĩ rằng nữ nhi gả gần, kể bên nhà phụ mẫu, cũng biết nền tảng của thông gia, sẽ không chịu uất ức. Ai ngờ tiểu cô nương kia càng lớn càng xinh đẹp, có một lần bị một tên công tử con nhà giàu trong làng nhìn thấy, muốn bắt làm thiếp. Phụ mẫu Lý Phương làm sao có thể đồng ý, nhà giàu này có quan hệ với quan tri huyện, gán cho Lý gia một tội danh, bắt ép muội muội của Lý Phương. Cuối cùng Lý gia nhà tan cửa nát. Lý Phương là người chính trực, biết chuyện đã xảy ra với nhà mình, đêm hôm đó hắn xách đao đến nhà giàu kia, chỉ giết được vài ba tên hạ nhân thì bị thương mà bỏ chạy. Vết sẹo trên mặt hắn cũng do ngày đó mà ra. Sau đó Tri huyện truy nã, hắn liền xuống biển làm hải tặc. Dần dần trong tay có đủ nhân thủ, một lần lên đất liền cướp bóc, hắn cho người bao vây nhà kia, trong nhà có bao nhiêu người thì đều bị phóng hỏa thiêu chết. Chẳng qua chuyện này khiến người ta đồn đãi thất thiệt, hung danh của Lý Phương cũng như vậy mà tăng tiến.”

Minh Trạng thở dài, “Xem như có sự xảy ra cũng là có nguyên nhân, hắn cũng xem như hán tử chính trực.”

“Kỳ thật thủ lĩnh giống Lý Phương lên đất liền cướp vài quả dưa chuột dăm trái táo cũng đã mệt rồi.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Mọi người chỉ là cầu tài mà thôi, có ai nguyện giết người cơ chứ.”

“Phi Phi, vì sao ngươi lại ra khơi như vậy?”

“Ban đầu ta chỉ ở phía Nam làm một chút sinh ý mà thôi.” Nguyễn Hồng Phi cũng không có gì để giấu diếm, thấy Minh Trạng nhào người lên, hắn choàng tay ôm lấy Minh Trạng rồi thở dài, “Sau đó việc buôn bán được mở rộng, ta thấy bọn họ có vài người ngầm giao dịch với người trên biển, lợi nhuận kinh người, vì vậy cũng tìm cách nhúng tay. Khi đó ta có vài nhân thủ, sau khi Hoàng thượng đăng cơ thì cũng biết Giang Nam bị Phương hoàng hậu nắm trong tay một thời gian dài, tình thế kiểm tra một lần nữa, có vài người không thể ở lâu tại Giang Nam, ta liền mua một chiếc thuyền, để bọn họ ra khơi lẩn trốn. Tiếp đó, cũng là do cuộc sống bức bách, chậm rãi phát hiện vài bộ không đáng đồng bạc ở chỗ chúng ta lại có thể bán thành giá tởm ở Nam Dương, thời gian lâu dài, có địa bàn, dần dần trở nên như bây giờ.”

Minh Trạng nói, “Ngươi gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mạnh hơn ta rất nhiều.”

Nguyễn Hồng Phi cảm thán, “Là thiên ý trêu ngươi. Khi còn trẻ ta tự phụ vì có một chút bản lĩnh, nghĩ rằng văn võ song toàn có thể phụng bồi để vương, ngày sau trở thành một thế hệ danh thần. Ai ngờ lại xảy ra biến cố, từng bước từng bước bị ép đến hoàn cảnh hiện tại. Nếu ngươi gặp phải hoàn cảnh của ta thì cũng sẽ không kém hơn ta đâu.”

“Nếu ta gặp phải hoàn cảnh như ngươi thì điều đầu tiên ta làm sẽ là thiến chết cái tên thái tử kia.” Nguyễn Hồng Phi cười ha ha, “Điều này thì ta tin. Ngươi vừa đến để đô đã đập bể đầu tên tiểu tử Đỗ gia rồi, ta cảm thấy đừng nhìn bề ngoài của ngươi xấu xí chứ thật ra ngươi rất nam tính.”

“Ta xấu sao, xấu sao, xấu sao xấu sao?” Minh Trạng thở phì phò mà cắn mặt của Nguyễn Hồng Phi một cái, đây cũng không phải là cắn yêu, mà là cắn đến mức hiện lên hai hàm răng đều đặn, làm cho Nguyễn Hồng Phi phải dở khóc dở cười, vừa lau nước miếng vừa nói, “Nói đùa thôi mà, ngươi dễ tin như vậy sao? Ngươi có thể khiến bọn đại thần phải lẩn qua lẩn lại, chẳng lẽ nghe những gì ta nói mà cũng không hiểu hay sao?”

“Vậy tại sao ngươi không khen ta tuấn tú?” Minh Trạng cảm giận, “Nếu ngươi đã nói ta bộ dạng khó coi thì ta sẽ cắn nát mặt ngươi, cho ngươi bị hủy dung luôn.”

“Được rồi, xem như ta nói sai.” Nguyễn Hồng Phi trêu Minh Trạng, “Ngươi lanh lợi như vậy? Ngươi có thấy bên cạnh ta từng có người nào hay không? Như ngươi, dáng vẻ bình thường, ngươi muốn gì cũng được, e rằng không cần ngươi mở miệng, chỉ cần ra hiệu một chút là sẽ có rất nhiều người tranh giành dâng lên. Ta thật không hiểu vì sao ngươi lại coi trọng tướng mạo như vậy, muốn ta nói thì bề ngoài bình thường mới là có phúc.” Lời này chỉ có duy nhất Nguyễn Hồng Phi nói ra thì mới cảm thấy hết sức chân thành, cả đời này hắn gặp bao sóng gió cũng vì thuở nhỏ hắn có dung mạo tuấn mỹ như thế, “Ngươi không thấy sao?”

Minh Trạng buồn bực than thở, “Ngươi nói cũng lạ, mẫu thân của ta dung mạo không tệ, phụ vương của ta thì càng miễn bàn, vậy mà ta lớn lên chẳng giống ai. Ta cùng Minh Kỳ là long phượng song sinh, người thấy nàng không, dung mạo thật dễ nhìn.” Nếu Minh Kỳ thật sự là nam tử thì Minh Trạng cơ hồ sẽ phải

ghen tỵ. Nguyễn Hồng Phi cười to, “Người đã may mắn được làm Hoàng đế, thập toàn cửu mỹ, tốt nhất nên khiêm tốn một chút.”

Đương nhiên Nguyễn Hồng Phi sẽ không tham gia yến tiệc gặp quan viên tối nay của Minh Trạm, Minh Trạm đã sớm quen với chuyện này, ứng phó cũng rất dễ dàng. Huống chi đám quan viên có thể lộ diện trước mặt thái tử cũng không phải đơn giản, dù sao thì mạnh vì gạo bạo vì tiền mà. Ngay cả Vương đại nhân xưa nay luôn cứng nhắc dùng chuẩn mực thánh nhân để đo con người cũng chưa nói lời gì gây mất hứng. Minh Trạm thuận miệng hỏi một câu Hàng Châu có bao nhiêu hộ dân, giá gạo bao nhiêu, thật sự là gây khó dễ cho Tri phủ Hàng Châu.

Bất quá khiến Minh Trạm bất ngờ là Tống Hoài lại biết tường tận về chuyện này. Minh Trạm thần nhiên tán thưởng Tống Hoài vài câu, Tri phủ Hàng Châu lại vô cùng ảo não. Nhâm tuần phủ lập tức nhắc đến chuyện diễn võ. Minh Trạm thuận thể hỏi vài câu, thời gian cũng không còn sớm, liền rời khỏi bữa tiệc sớm một chút.

Tuy rằng Tống đại nhân xử sự nhanh hơn mọi người một bước, chuẩn bị đầy đủ, còn đưa thái tử thỉnh đến phủ Tống đốc nghỉ ngơi. Bất quá Tống đại nhân có cái khó của Tống đại nhân. Tống Hoài đốc hết sức an bài, bảo rằng Minh Trạm đến thật không đúng lúc, nếu là xuân ấm hoa khai thì có thể đi dạo Tây Hồ, nghe liễu đưa chim hót, ngắm Lô Phong Tịch Chiếu, nay trời giá rét, thái tử điện hạ du hồ chỉ có thể nhìn thấy lá khô héo úa thì còn gì hứng thú? Nếu ông trời ngừng tuyết thì còn có thể đi ngắm tuyết đọng đoạn kiều, nhưng lão thiên gia lại không chịu trợ giúp. Còn nữa, bản tính của thái tử điện hạ cũng khác người thường, thật sự làm khó Tống đại nhân. Tống Hoài cùng Chu Chi Nguyên thương nghị đến hơn nửa đêm cũng nghĩ không ra cách nào, đến khi mệt mỏi chịu không nổi mới trở về phòng nghỉ ngơi. (Lôi Phong Tịch Chiếu = Tháp Lô Phong là một ngôi chùa nằm ở Hàng Châu Trung Quốc)

Nguyễn Hồng Phi nói, “Kỳ thật ánh mắt của lão Hầu gia vô cùng tốt, lấy Nhâm tuần phủ ra mà nói, mặc dù xuất thân bình thường, sau này hẳn cũng chẳng thể trông cậy vào Vĩnh Ninh Hầu phủ, vậy mà có thể tự mình leo lên vị trí Tuần phủ Chiết Mân, cũng không thể nói là bình thường. Từ khi người được sắc phong, Nhâm tuần phủ đem bán bảy tám nha đầu thông phòng, chỉ hận không thể đưa lão thê lên làm Bồ tát mà thôi, nay cơ hội tốt ở trước mắt, làm sao lại không gắn kết mối quan hệ họ hàng này cơ chứ? Không khéo Nhâm gia còn có biểu tỵ biểu muội nào đó muốn đưa đi tiến cung đây?”

“Người nói như vậy, ta có sáu a di, người nào cũng muốn có tỷ muội tiến cung thì ta sẽ tiêu thụ không nổi đâu.” Minh Trạm nói, “Với lại ta cũng chẳng nghe mẫu thân nhắc đến bọn họ.”

“Chiết Mân đang ở trước mắt, không gặp cũng không tốt.”

Minh Trạm nói với Diêu Quang, “Gọi Nhâm phu nhân vào đây.”

Đó là một nữ nhân đã đến tuổi ngũ tuần, đuôi mắt có vài nếp nhăn, mặt mày cũng không giống Vệ vương phi cho lắm, khi tiến vào thì ngẩng đầu nhìn Minh Trạm một cái, sau đó lại lập tức cúi đầu. Xem ra tính tình cũng không giống. Vệ vương phi xưa nay nhìn ai đều cho người ta cảm giác vô cùng uy nghiêm. Kỳ thật rất ít nữ nhân sẽ làm cho người ta có cảm giác uy nghiêm, nhất là mỗi khi các nàng đối mặt với nam nhân, nhưng Vệ vương phi lại có thể làm đến mức này, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Phượng Cảnh Nam không thích nàng. Lão bà thoát nhìn càng giống lão bản hơn hẳn, lẩn lộn trên giường mà cảm thấy vô cùng áp lực.

Trong mắt của Nhâm phu nhân mang theo một chút sợ hãi, thấp kém, vui mừng và lấy lòng, đợi Nhâm phu nhân hành lễ xong, Minh Trạm mới khoát tay, Diêu Quang nói, “Thỉnh phu nhân đứng lên.”

Có người mang ghế đến, Minh Trạm cho Nhâm phu nhân an tọa.

“Trước kia từng nghe mẫu thân nhắc đến a di, chỉ tiếc ta vẫn luôn ở Vân Nam hoặc đế đô, nhiều năm như vậy mà đến hôm nay mới được diện kiến.” Minh Trạm thấy hạ nhân bưng trà tiến vào, hẳn cảm lấy một tách rồi nói với Nhâm phu nhân, “A di nếm thử đi, trà Long Tĩnh Tây Hồ, ta thấy cũng không tệ lắm.”

Nhâm phu nhân uống một ngụm trà thì liền buông xuống, dùng khăn lau khóe môi, trong mắt mang theo một chút từ ái, dù sao cũng là nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, thời gian lâu dài cũng luyện ra sự đúng mực với thân phận của mình. Bất quá trong mắt của Minh Trạm thì Nhâm phu nhân vẫn chưa đủ tư cách, hẳn quen nhìn Vệ vương phi vững chãi như núi, Minh Kỳ bá đạo cường thế, ngay cả Nguyễn Thần Tư, cho dù

không có tư tâm, xuất thân cũng như mọi người nhưng vẫn không lộ ra sự thấp kém đến thế. Vì a di này vừa tiến vào đã lộ ra thần thái hèn nhất thấp kém, làm cho Minh Trạng nghĩ rằng khi nàng ta còn trẻ cũng là một thứ nữ hèn nhất thấp kém, sau đó được lão Vĩnh Ninh Hầu gả cho một kẻ hàn môn nhưng có tiềm lực, mặc dù ngày sau cũng trở thành cáo mệnh phu nhân, sống an nhàn sung sướng, nhưng sự thấp kém kia vẫn ăn sâu vào xương tủy, mỗi một động tác cũng dễ dàng để lộ ra ngoài.

Nghĩ vậy, Minh Trạng không khỏi nghĩ đến huynh muội Minh Lễ. Phượng Cảnh Nam coi trọng thứ tử thứ nữ, tuy rằng Minh Lễ không có tư chất quá mức xuất chúng, bất quá sự hèn mọn thấp kém vì là thứ tử cũng rất hiếm thấy trên người của huynh muội Minh Lễ, ở trong lòng bọn họ, bọn họ cảm thấy còn mạnh hơn cả đích tử. Vì sao khi Minh Trạng được làm thế tử thì Minh Nghĩa và Minh Phỉ lại phản ứng kịch liệt như vậy? Bởi vì bọn họ vốn là tiêu thụ công tử cao cao tại thượng trong Vương phủ, chỉ trong một đêm lại phát hiện kẻ mà mình khinh thường lại tôn quý đến mức có thể nắm lấy sinh tử của mình, cái loại cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Cho nên thế nhân muốn phân chia đích thứ tôn ti, kỳ thật rất có đạo lý. Không có quy củ bất thành quy tắc, đích thứ cũng chỉ là một lần biên mà thôi, lần biên này cũng không hoàn toàn là chuẩn xác, dù sao cũng có thứ tử đặc biệt mạnh hơn đích tử, nhưng trong đại đa số đích thứ thì nó vẫn mang một tính chuẩn xác nhất định.

Nếu lúc trước Phượng Cảnh Nam tuân theo lễ pháp phân chia đích thứ thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện của Minh Nghĩa và Minh Phỉ.

Đương nhiên chuyện này không liên quan đến hắn, Minh Trạng cũng chỉ bỗng nhiên cảm khái vậy thôi.

Kỳ thật Nhâm phu nhân cũng không nói gì, nàng xuất thân là thứ nữ, cũng không có nhiều giao tình với Vệ vương phi, thỉnh thoảng gặp mặt đã là hạn chế. Chẳng qua hiện tại Minh Trạng là thái tử, không cần cầu cái gì, chỉ cần có quan hệ này thì đã khiến người ta phải nể nàng vài phần rồi.

Mọi người khách sáo một chút, sau đó Minh Trạng cho người lui xuống.

Một lần thỉnh an diện kiến rất bình thường, kỳ thật có thể quan sát được ít nhiều.

Mọi người còn biết rõ thái tử có bao nhiêu thân thích hơn cả thái tử, hơn nữa tuy thái tử chỉ có một cữu cữu nhưng lại có đến sáu a di. Lúc trước cho dù Trần Nam Vương phủ có quyền thế như thế nào thì cũng không liên quan đến đế đô, cho dù thân thế nào cũng vô dụng. Nay Minh Trạng đã là thái tử, ngày sau đăng cơ, chắc chắn sẽ phong thưởng cho thân thích bằng hữu.

Như vậy hiện tại thái tử cư xử với a di như thế nào thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến động thái trong triều vào ngày sau.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, thái tử gặp mặt, nói chuyện một lúc, Nhâm phu nhân cáo lui hồi phủ. Sau đó không hề có động tĩnh gì.

Trong trí tưởng tượng của mọi người thì cho dù hiện tại thái tử không tiện cho a di của mình là cáo mệnh phu nhân bất cứ thứ gì, nhưng ít nhất cũng phải thưởng vài món chút. Không cần phải quá mức quý trọng, nhưng ít nhất cũng phải nhiều hơn hai hộp điểm tâm. fynnz.wordpress.com

Cơ mà, không ngờ là thật sự chỉ có hai hộp điểm tâm, lại là lúc Nhâm phu nhân cáo lui thì Minh Trạng bảo cầm theo để ăn cho tươi ngon.

Lãnh đạm như vậy quả thật vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay cả Nguyễn Hồng Phi cũng nói, “Người thật sự không ban cho nàng ta cái gì ư?”

“Ban cái gì? Chẳng phải ta đã ban cho điểm tâm rồi sao? Ta cũng đâu nợ nàng ta cái gì.” Minh Trạng cầm một miếng bánh xốp rồi cắn một cái, “Từ xưa đến nay thân thích rất khó nói chuyện, người suy nghĩ một chút, sáu a di không tính là gì, nhưng a di có huynh đệ tỷ muội thân thích, còn nữa, huynh đệ tỷ muội thân thích lại thành gia lập thất sinh hài nhi, lại tiếp tục sinh ra bao nhiêu thân thích nữa. Cho dù ta rộng lượng thì có thể rộng lượng đến chừng nào. Không bằng cứ lãnh đạm một chút, đỡ cho bọn họ lấy danh của ta đem ra ngoài khoe khoang.”

Sử học từng đánh giá thế này: Võ đế kế thừa sự bình tĩnh và lý trí của Văn Duệ thái hậu, khi Võ đế cầm quyền, ngoại thích hoàng thân đều có chừng mực, đương nhiên ngoại trừ bạo tử của Võ đế là Ninh Quốc đại công chúa.

Kỳ thật Minh Kỳ cũng không phải người phách lối, bất quá vị trí của nàng sẽ làm cho nàng trở thành tâm điểm chú ý.

Nay sắp đến đại hôn, Minh Kỳ vẫn theo Phương Cảnh Nam tham dự nghị sự, dĩ vãng đó là vị trí của Minh Trạc, hiện tại đổi lại là Minh Kỳ. Các đại thần vốn có ý kiến, bất quá nhìn thấy Minh Trạc sắp làm hoàng đế, còn việc Minh Kỳ chấp chương sự vụ là do Phương Cảnh Nam tự mình chỉ điểm, vì vậy chỉ mất tự nhiên trong hai ngày thì các đại thần cũng dần dần tập thành thói quen.

Khi hôn kỳ đến gần, tân nương tử Minh Kỳ bận rộn vì công vụ, trong khi tân lang Dương Trạc mỗi ngày phải đến y quán để chẩn bệnh. Ấy vậy mà Dương Lộ tướng quân và Liễu Bàn đại phu lại bận bù đầu, Minh Kỳ vì muốn cho Dương Trạc thể diện nên không đòi Dương Trạc phải ở rể, cũng không nói sẽ gả vào Dương phủ.

Tuy rằng Quận chúa không tính ở trong phủ của Dương tộc trưởng, nhưng ít nhất cũng phải thu dọn phòng ốc một chút. Còn phải chuẩn bị sính lễ cho quận chúa, mỗi một thứ phải an bài thật ổn thỏa. Tuy hai đại nam nhân có bản lĩnh nhưng kiến thức về việc thành thân lại chỉ có hạn. May mắn là Vệ vương phi quay về chủ trì đại cục, trực tiếp phái nữ mẫu sang Dương phủ giúp đỡ chuẩn bị.

Tức phụ này của bọn họ quả thật rất cao quý, cũng có không ít người hâm mộ Dương Lộ tướng quân, nói vài lời như, ôi chao, tiểu tử nhà ngươi thật có bản lĩnh nha.

Kỳ thật Dương Lộ tướng quân không cảm thấy nhi tử có bản lĩnh gì cả, nhưng nếu nói tức phụ có bản lĩnh thì đúng là chuẩn xác. Vì thân phận đặc biệt của tức phụ, hẳn làm chương phụ khó tránh khỏi mất tự nhiên, nhất là mỗi khi gặp mặt tức phụ thì trước tiên là phải hành lễ, Minh Kỳ trả lại bán lễ, hào phóng nói, “Tướng quân không cần đa lễ, sắp thành người một nhà rồi, xa cách như vậy sẽ mất vui.”

Dù là Dương Lộ thô lỗ nhưng khi về nhà cũng nhịn không được mà ngậm oán với Liễu Bàn, “Khẩu khí của Quận chúa thật không giống như ta đang thú tức phụ mà giống như đang gả nữ nhi vậy.”

“Là gả nhi tử.” Liễu Bàn sửa cho đúng, “Không bằng thú một nữ nhi hàn môn, không biết ánh mắt của tiểu tử kia thế nào nữa. Hầy, bất quá Dương Trạc cũng thích hợp để thú về một thê tử lợi hại. Phòng ở phải trang hoàng cho ổn thỏa, ngày sau Dương Trạc có uất ức gì, người và ta lại ở bên ngoài, hẳn cũng có thể trốn về nhà để khóc lóc một chút.”

Nháy mắt Dương Lộ cảm thấy tương lai của nhi tử quả thật là gió tát mưa sa, một đường gian nan đầy chông gai a.

188. Chương 188: Hoàng Đế Nan Vi (26)

Kỳ thật hôn nhân như người uống nước, tự biết âm lạnh. Có lẽ trong mười người thì hết chín người đã nói Dương Trạc thú cao, ngày sau khó tránh khỏi sẽ bị đàn áp, nhưng Dương Trạc người ta quả thật là vui mừng và hứng khởi.

Hắn vốn là người rất biết quan tâm chăm sóc kẻ khác, y thuật cũng không tệ, tính tình rất tốt. Đừng nhìn người ta có chút ngốc, kỳ thật lại rất được lòng mọi người.

Thường xuyên hỏi thăm khi nào Minh Kỳ rảnh rồi thì sẽ an bài một cuộc hẹn hoặc là ăn tối dưới ánh nến lung linh này nọ.

Minh Kỳ thì lại có chút không biết lãng mạn, xưa nay đều dùng mỡ trâu mỡ bò để thắp nến cho sáng sửa cả phòng. Chẳng hiểu tại sao hôm nay dùng bữa lại đốt mấy ngọn nến be bé bằng ngón tay như thế này, tối đến mức chẳng thể nhìn rõ thức ăn trên đĩa.

Dương Trạc vui vẻ giới thiệu với Minh Kỳ, “Đây là cách dùng bữa đặc biệt dành cho tình nhân với nhau, gọi là bữa tối dưới ánh nến. Ta bảo nha đầu chuẩn bị, đều là mấy món mà Quận chúa thích ăn, nào ngồi xuống đi.” Kéo ghế ra, ân cần tiếp đón, “Ngồi đi.”

Đợi Minh Kỳ ngồi xuống, chính mình lớn mật ngồi bên cạnh Minh Kỳ, còn thừa dịp trong phòng âm u mà sờ tay Minh Kỳ, vừa chạm vào liền rút ra, chỉ một cái chạm nhẹ như vậy, Minh Kỳ vẫn chưa có phản ứng gì thì Dương Trạc đã đỏ bừng mặt, trong lòng bất an, sợ Minh Kỳ nổi giận.

Bên cạnh không có bất kỳ thị nữ nào, Dương Trạc gấp cho Minh Kỳ một miếng cá hấp, “Ném thử xem.”

Minh Kỳ cầm lấy đôi đũa, liếc mắt nhìn Dương Trạc một cái, “Người càng ngày càng to gan, dám kéo tay ta. Có phải được ai chỉ điểm hay không?” Trước kia giống như một tiểu ngọc, vì sao bây giờ lại đột nhiên sáng dạ như vậy?

Dương Trạc là kẻ không biết nói dối, bèn khai thật với Minh Kỳ, “Là Phạm Duy mang cho ta thư của tứ đệ, ngày thường ta trầm mê trong y thuật, trong lòng muốn đối xử tốt với Quận chúa nhưng lại không biết nên làm gì bây giờ? Tứ đệ tuổi không lớn nhưng lại hiểu biết không ít, ta được hần chỉ giáo cho rất nhiều.”

Minh Kỳ gấp miếng cá rồi đưa vào miệng, “Tiểu tử Phạm Duy kia chẳng tốt gì cả, người đừng bận tâm đến hần. Còn lời của Minh Trạc thì người chỉ cần tin một nửa là đủ.”

“Ta cảm thấy những lời tứ đệ nói đều rất có đạo lý.”

“Thư đâu, cho ta nhìn thử xem.”

Dương Trạc lại lén lút sờ tay Minh Kỳ một chút, trên mặt tiếp tục đỏ bừng, may mắn trong phòng đèn đuốc âm u nên nhìn không ra. Dương Trạc âm thầm vui mừng, nói, “Đều là chuyện giữa nam nhân với nhau, Quận chúa không nên đọc.”

“Được rồi, không cần đọc thì ta cũng đoán được hần viết cái gì cho người.” Minh Kỳ nhếch khóe môi, hỏi, “Loại ăn tối trong không gian âm u để lợi dụng như vậy chắc chắn là hần dạy cho người, đúng không?” Minh Kỳ nắm ngược lại tay của Dương Trạc, đôi mắt tinh anh nhìn về phía Dương Trạc, cười nói, “Sớm muộn gì cũng sẽ làm phu thê, không cần lén lút như vậy, hào phóng một chút cũng không sao! Minh Trạc thật là, dạy người mấy thủ đoạn lén lút này làm chi! Chẳng quang minh chính đại gì cả.”

Dương Trạc bị Minh Kỳ nắm chặt tay, cảm thấy choáng váng muốn bất tỉnh, cũng bất chấp lắng nghe Minh Kỳ đang nói cái gì, chỉ liên tục ừ vài tiếng.

Bất quá Minh Kỳ không quen ăn dưới ánh nến như thế này, gọi thị nữ đặt thêm đèn vào trong phòng cho sáng sủa rồi cùng Dương Trạc dùng bữa tối.

Phạm Duy và Phùng Trật được Minh Trạc phân phó hộ tống Vệ vương phi quay về Vân Nam, đương nhiên bọn họ còn có trọng trách khác. Bất quá bọn họ vừa mở miệng thì đã bị Minh Kỳ đuổi trở về, “Chuyện này chờ Minh Trạc đăng cơ thì ta sẽ đích thân bàn bạc với hần. Các người cứ truyền lời như vậy là đủ rồi! Mậu dịch biên ải với Tây Tạng tương đối ổn thỏa, bằng không sau này ta sẽ gọi các người quay về!”

Hai người ủ rũ đi ra, hơi có chút buồn bực.

Tính tình của Minh Trạc kỳ thật không tệ, hơn nữa hần có một ưu điểm chính là cho dù hần nổi nóng thì cũng không chống lại thủ hạ, tỷ như trước kia Minh Trạc thường xuyên cãi nhau với Phượng Cảnh Nam, thỉnh thoảng tranh cãi đến mức Phạm Duy và Phùng Trật đều kinh hãi, nhưng Minh Trạc lại rất ít khi nổi nóng với thủ hạ.

Vì sao Vương đại nhân lại cho rằng Minh Trạc có tướng làm minh quân, có thể kiềm chế tính tình chính mình, đây là một điểm rất trọng quan trọng.

Tính tình của Minh Kỳ lại khác hẳn Minh Trạc, hơn nữa hoàn toàn không có ý thu mua Phạm Duy và Phùng Trật.

Hai người buồn bực trở về nhà của Phạm Duy để uống rượu một chút, Phùng Trật nói, “Không ngờ rốt cục lại là Quận chúa...” fynnz.wordpress.com

“Dù sao nàng cũng là thân tỷ tỷ của điện hạ, mạnh hơn kẻ khác là chuyện đương nhiên.” Phạm Duy có cách nghĩ rất thoáng đối với chuyện này, những thứ dính vào hoàng thất thì hẳn cũng không thích nhúng tay vào. Phạm Duy rót cho Phùng Trật một ly rượu.

Phùng Trật nói cảm tạ, “Ta thấy sau này điện hạ sẽ đau đầu đây.”

“Làm gì đến mức đó?” Cho dù Minh Kỳ hơi khó xử một chút, nhưng hẳn cũng không cho rằng Minh Kỳ xuất chúng hơn Minh Trạ.

“Chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi thôi, hiện tại ta mới biết lời của thánh nhân đều không sai.” Lời của Phùng Trật làm cho Phạm Duy bật cười, nâng ly nói, “Người hạ mình chút đi, mặc dù chúng ta làm việc cho thái tử nhưng lão cha của chúng ta đều là thủ hạ của Quận chúa, đặc tội nàng thì toàn gia chẳng yên ổn đâu.”

“Không biết điện hạ thế nào rồi?” Phùng Trật và Phạm Duy xuất thân từ Vân Nam, vì vậy ở trong lòng ngoại trừ trung thành với Minh Trạ thì còn có một chút lo lắng quan tâm đặc biệt.

Phạm Duy cũng yên lặng.

Người được thuộc hạ lo lắng quan tâm đang đối mặt với một sự kiện nổi danh: sự kiện Ất Hợi.

Kỳ thật sự kiện Ất Hợi cũng không quá đặc biệt, thậm chí cũng không hiếm thấy trong sách sử, chẳng qua người xử lý chuyện này chưa từng có cách ổn thỏa để xử lý. Thậm chí chuyện này trở thành sự kiện được tranh luận nhiều nhất trong cuộc đời chấp chính của Minh Trạ.

Nguyên nhân sự tình rất đơn giản, Tống Hoài chờ mong trước ngày diễn võ sẽ giành thắng lợi triệt để trong việc tiêu diệt hải tặc. Lúc trước đã nhắc đến chuyện này, Tống đại nhân cũng mất một thời gian để tìm cách.

Đối với Minh Trạ thì chuyện này rất nhỏ, hẳn biết rất rõ Tống Hoài, xử lý Tống Hoài để thanh trừng Chiết Mân là chuyện sớm muộn. Nhưng nếu có trận giả thắng này thì ngày sau muốn động vào Tống Hoài sẽ khó hơn rất nhiều.

Vì vậy Minh Trạ cũng không hy vọng Chiết Mân có được trận giả thắng này.

Đáng lý Minh Trạ không muốn để Lý Phương lên đất liền, chẳng qua Lý Phương còn có một số hàng hóa bị Tống Hoài khống chế, Lý Phương cũng là một thủ lĩnh hải tặc, tuy rằng tin phục Nguyễn Hồng Phi nhưng cũng không phải là thủ hạ của Nguyễn Hồng Phi. Vì thế sau khi Minh Trạ và Nguyễn Hồng Phi thương nghị, Nguyễn Hồng Phi ra mặt đề nghị Lý Phương lên đất liền mà không cần ước định thời gian, miễn cho bị rơi vào bẫy của người ta. Lý Phương bản tính đa nghi, nhưng đối với chuyện này thì hẳn lại thẳng thắn gạt đầu đồng ý.

Cho nên, đáng lý cùng Tống Hoài ước định vào tất niên sẽ hành động, nhưng Lý Phương lại hành động sớm hơn dự định, lên đất liền cướp đoạt rồi quay đầu bỏ chạy. Đợi Trịnh Sảng tướng quân của Phúc Châu nhận được tin rồi sai người truy đuổi thì đừng nói đến bóng dáng của hải tặc, ngay cả lông chim cũng không tìm thấy.

Đây mới thật sự là chân tướng.

Kỳ thật tuy nói vô công nhưng cũng không phải là quá vô công.

Đáng tiếc Trịnh Sảng là người cực kỳ có dã tâm, hẳn nghe nói thái tử đích thân đến Chiết Mân, lúc này nếu có chút thắng lợi thì tiền đồ của hẳn sẽ quang minh cỡ nào, quả thật không cần nói cũng biết. Sau đó, hẳn đã làm ra một chuyện khiến người ta sôi sục giận dữ — giết dân làng giả mạo công trạng.

Minh Trạ nhận được tin tình báo thì có chút kỳ lạ, trong lòng nói thầm, xem ra Trịnh Sảng có vài phần bản lĩnh, Lý Phương đánh úp bất ngờ vậy mà Trịnh Sảng có thể bắt được vài tên, quả thật là có thể dùng người này. Cùng lúc lệnh cho Tống Hoài viết tấu chương báo tin vui cho Phượng Cảnh Kiên, cùng lúc phái Vương đại nhân đi Phúc Châu khao thưởng cho quân Phúc Châu.

Mọi người đều biết Vương đại nhân là người ngay thẳng lại tích cực.

Nhưng giấy không gói được lửa, người của tiểu làng chài tuy rằng bị Trịnh Sảng đồ sát giết sạch nhưng cũng có người trùng hợp ra ngoài học nghề, hoặc là đi thăm thân thích, về nhà thấy thân nhân đều chết hết, bèn nháo nhào ầm ĩ, sự tình mới vỡ lẽ.

Vương đại nhân vừa phái người quay về Hàng Châu truyền tin vừa đối chất với Trịnh Sảng.

Minh Trạh nhận được thư của Lễ bộ thị lang mang về thì cơ hồ giận đến muốn ngất xỉu, trừng mắt cả giận nói, “Chuyện này là sao! Lai lịch của đám hải tặc mà Trịnh Sảng giết lại là thế này đó ư! Hắn thật to gan!”

Tổng Hoài khuyên nhủ, “Điện hạ bớt giận, điện hạ bớt giận...”

“Nực cười, nực cười!” Lồng ngực của Minh Trạh phập phồng, thở hổn hển một lúc lâu rồi mới lạnh lùng cất tiếng, “Mã Duy, chuyện trong tay của ngươi tạm thời giao cho Mã Thái, người dẫn hai ngàn người đến Phúc Châu áp giải Trịnh Sảng đến Hàng Châu, chức vụ của hắn do Binh bộ thị lang Tống Song Thành tạm thời đảm nhận! Ta muốn đích thân chất vấn hắn, hắn thắng Lý Phương bằng cách nào!”

“Điện hạ! Điện hạ cứ đưa thủ dụ thì Trịnh Sảng chắc chắn sẽ tuân theo thủ dụ mà tiến đến lĩnh tội, hắn gan to tày trời cũng không dám cãi lệnh điện hạ!” Tống Hoài thấy Minh Trạh tâm sinh hoài nghi thì vội vàng phân trần.

“Ta không muốn mạo hiểm. Ta muốn lập tức nhìn thấy Trịnh Sảng.” Minh Trạh lạnh lùng nói, “Nếu một tướng lĩnh chỉ có bản lĩnh giết hại dân chúng hòng mạo nhận công trạng thì cũng không còn gì để sợ. Mã Duy, nếu Trịnh Sảng có ý làm phản thì ngươi cứ ra tay giết hắn ngay tại chỗ! Đem Vương đại nhân không mất một cọng tóc về đây cho ta! Nếu Vương đại nhân điều tra có tiến triển thì cứ đem tất cả những kẻ có hiềm nghi áp giải đến Hàng Châu!”

Mã Duy và Tống Song Thành thấy sắc mặt của Minh Trạh thật sự khó coi, bọn họ cũng không dám nhiều lời, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đái An vội nói, “Thần nguyện đi cùng nhị vị đại nhân.”

“Ngươi là quan văn, không cần phải đi.”

Những chuyện lạm sát mạo nhận công trạng tuy ít gặp nhưng kỳ thật cũng không hiếm thấy.

Thẩm tra cũng không có gì khó khăn, nhiều tinh anh của triều đình như vậy, muốn đối phó với một tên Trịnh Sảng thì đương nhiên dễ như trở bàn tay, tiền căn hậu quả, những kẻ dính dáng đến vụ án đều bị điều tra rõ ràng.

Cái khó là việc này phải xử trí thế nào.

Tổng Hoài và Nhâm tuần phủ hiềm khi có chung lập trường, hai người bọn họ lén thỉnh gặp Minh Trạh, “Trịnh Sảng đáng bị thiên đao vạn quả, chẳng qua vì thân thân là Tổng đốc Chiết Mân, lại có thủ hạ vô pháp vô thiên như vậy, cũng phải đứng ra thỉnh tội.”

Trước tiên là quyết định tư tưởng, về mặt của Tống Hoài trung thành và tận tâm, “Điện hạ, vi thần bị bãi chức cũng không luyến tiếc. Nhưng vi thần lo lắng là điện hạ, nay tin thắng trận đã trình báo, thánh chỉ khao thưởng của Vạn tuế gia cũng đã ban xuống. Nếu xảy ra chuyện gièm pha này thì Hoàng thượng và điện hạ còn thể diện gì nữa.”

“Vậy ý của ngươi thì sao?” Minh Trạh không lộ hỉ nộ, chỉ nhìn về phía Tống Hoài.

Tống Hoài nói, “Thần và Nhâm tuần phủ đã thương lượng với nhau, chúng ta có thể bí mật xử tử Trịnh Sảng và các quan viên có dính líu đến chuyện này, sau đó trợ cấp cho thôn dân còn thừa lại của làng chài. Như vậy kẻ bị chết oan có thể được giải oan, kẻ phạm tội sẽ bị luật pháp nghiêm trị. Hoàng thượng và điện hạ không bị mất mặt, chẳng phải là lưỡng toàn thập mỹ hay sao?”

Nhâm tuần phủ phụ họa, “Thần cũng có ý này, điện hạ lần đầu Nam tuần, nếu việc này truyền ra ngoài thì e rằng sẽ tổn hại thanh danh của điện hạ. Ngay cả triều đình cũng sẽ bị chỉ trích.”

Kỳ thật cách xử trí thế này xem như chu đáo, thái tử nhà ngươi ở đây, tin báo thắng trận cũng đã phát ra, kết quả Phúc Châu mạo nhận công trạng, tin này lan truyền ra ngoài thì Trịnh Sảng đương nhiên chỉ

còn đường chết, Tống Hoài và Nhâm tuần phủ cũng gặp gian nan, nhưng thái tử điện hạ nhà ngươi còn giữ được thể diện hay sao?

Việc này xảy ra ngay dưới mí mắt của ngươi, ngươi là người chết hay là người mù? Chẳng phải ngươi rất thánh minh hay sao? Vì sao lại để người ta lừa gạt như thế!

Trong mắt của Tống Hoài, chỉ có hai cách xử trí tốt nhất. Thứ nhất, tiếp tục bị lừa gạt, mặc dù là giả, ta sẽ sống chết nói đó là thật. Nhưng cách này rõ ràng không được, Vương lão đầu vẫn đang ở tại Hàng Châu, lão gia hỏa này xưa nay là người thẳng thắn liêm minh, thờ phụng phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, Tống Hoài vẫn chưa nghĩ ra cách ngăn chặn cái miệng chính trực của Vương đại nhân. Và lại với sắc mặt hiện tại của thái tử thì biện pháp đầu tiên không thể áp dụng. Như thế chỉ có thể sử dụng cách thứ hai, bí mật xử trí. Ác giả ác báo, chẳng qua phải giữ kín không công khai, như vậy mới có thể bảo đảm thanh danh của quan trường Chiết Mân và của thái tử điện hạ. (Giàu sang không thể cảm dỗ, Nghèo khó không thể chuyển lay, Quyền uy không thể khuất phục.)

Minh Trạng chưa tỏ thái độ thì Vương đại nhân đã nghe thấy phong thanh, dốc hết sức giữ nguyên quan điểm, “Không giết là khinh thường quốc pháp, không giết thì không dẹp an lòng dân!” Chẳng những phải giết, mà còn phải giết sao cho quang minh chính đại!

Chuyện này xảy ra thì Trịnh Sảng không thể sống nổi, vì thế mọi người cùng nhau bàn luận phải xử tội như thế nào.

Cách xử trí của Minh Trạng làm cho mọi người kinh hãi, cho dù miệng mồm cứng rắn như Vương đại nhân cũng cho rằng, chỉ cần chém đầu vài tên thủ phạm là được. Chuyện này tuy rằng cực ác liệt nhưng dù sao cũng liên quan đến thể diện của thái tử, hơn nữa nếu muốn trừng phạt tận gốc thì ắt hẳn phải thanh trừng cả quân đội. Cho nên Vương đại nhân miễn cưỡng nhắm một mắt mở một mắt. Vậy mà Minh Trạng lại thẳng tay hạ chỉ thả ra đám binh lính bình thường không có phẩm cấp đang bị giam cầm, còn tất cả phụ mẫu thê nhi của những tên thủ phạm chính trong vụ án này đều bị áp giải đến Hàng Châu.

Mặc kệ bọn họ lớn hay nhỏ, già hay trẻ, tất cả đều bị chém đầu.

Tất cả tướng quân có uy tín danh dự ở Chiết Mân Hoài Dương đều bị gọi đến xem hành hình, trên pháp trường, mặc kệ người là tiểu hài nhi mới đầy tháng hay là một lão nhân tóc bạc cả đầu thì tất cả đều bị đè xuống đất mà xử trảm.

Lễ bộ thị lang Đái An khuyên thái tử tha cho lão ấu bọn họ, nhưng Minh Trạng thản nhiên nói, “Dân chúng vô tội bị giết cũng có thể tử tượng phụ phụ mẫu hài nhi, lúc ấy có ai bận tâm đến bọn họ hay không? Trong khi tướng sĩ lại ra tay đối với dân chúng của chính mình, tội này như tội phản quốc, cứ để bọn họ ném thối mùi vị giống dân chúng làng chài kia đi.”

Nhìn cảnh chết chóc cũng không có gì thú vị, Minh Trạng bèn quay về phủ Tống đốc. fynnz.wordpress.com

Đó là toàn bộ sự kiện Át Hối, toàn bộ quan trường Giang Nam đều run rẩy vì hành động tàn nhẫn của Minh Trạng, kỳ thật trong quan trường có luật lệ giành cho việc xử tử, vị thành niên không bị xử tử, càng miễn bàn là ở đây có vài tiểu hài nhi ngây thơ.

Minh Trạng xử tử bọn họ mà không hề chớp mắt, hơn nữa xử tử gia quyến trước, cuối cùng mới đến phạm quan, máu me đầm đìa cả quảng trường, cho dù là quan quân nhìn quen người chết thì cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Minh Trạng cũng bởi vì chuyện này mà bị lên án, tin tức rơi vào trong tai triều đình, các Ngự sử đều thượng thư Thái tử cuồng vọng hoang đường, kỳ thật nếu Minh Trạng không phải là thái tử thì những lời tỵ như người tàn bạo bất nhân nhất có lẽ cũng sẽ được người ta gán cho.

Mà Minh Trạng ứng đối cũng rất đơn giản mà lại cao minh, hẳn bắt đầu diễn thuyết, thu mua lòng người.

.....

189. Chương 189: Hoàng Đế Nan Vi (27)

Trong tất cả Hoàng đế của Đại Phụng, Minh Trạng là người am hiểu nhất trong việc diễn thuyết trước công chúng, điểm này mọi người đều phải khâm phục.

Minh Trạng bẩm sinh có cái miệng rất biết lừa người, hấn đối phó với cả triều văn võ còn thành thạo huống chi là một chút sĩ tử bình dân.

“Quân nhân mỗi tháng được phát ngân lương, ăn lương thực, mặc quân phục, được cung cấp quân bị, cung tên đao thương, tất cả từ đâu mà có? Đều là thuế má của quốc gia cung cấp. Thuế má lại từ đâu mà có, là do dân chúng đóng góp. Quân nhân chúng ta ăn mặc đều do dân chúng cung cấp, để làm gì, đơn giản là để bảo vệ quốc gia thái bình, bảo vệ dân chúng an bình!” Trong thư viện Vạn Tùng, Minh Trạng ngồi ở nơi cao nhất trên lễ đường lộ thiên, giọng nói văng vẳng theo gió đông lan truyền khắp tứ phía, “Nay lại vì tư lợi cá nhân mà cầm lấy đao thương giết người một nhà!”

“Ngày ấy xử quyết thủ phạm, ta đã đi xem, có rất nhiều người cũng đi xem. Ta biết có người sẽ cảm thấy ta xử trí tàn bạo lãnh huyết, nhưng mọi người có nghĩ đến hay không, những thôn dân chết oan, bọn họ cũng có phụ mẫu thê tử hài nhi, có lẽ trước màn huyết án đầm máu thì bọn họ còn vây quanh bên bếp lò nói nói cười cười, chuẩn bị đón tất niên, cũng không ngờ lại cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, có oan ức hay không?!” Minh Trạng cắn răng một cái, đập bàn cả giận nói, “Là quân nhân mà lại phản bội chức trách của mình, hạ đao giết hại dân chúng, chẳng khác nào phản bội quốc gia phản bội quân chủ của hấn, ta không thể khoan hồng. Cho dù có bao nhiêu người dị nghị thì ta vẫn kiên trì giữ quyết sách của ta, ai phản bội dân chúng của ta thì đều chỉ có một kết cục: giết không tha!”

“Có người từng khuyên ta, tin thắng trận đã bố cáo, sao không âm thầm xử quyết, bồi thường cho khổ chủ, lấp liếm chuyện này, coi như xong xuôi. Cũng bảo toàn thanh danh thái tử cho ta.” Minh Trạng lạnh lùng nói, “Lời này rất có đạo lý, cũng đúng là suy nghĩ cho ta, cho danh dự của toàn bộ quân đội. Nhưng thanh danh quan trọng hay là công đạo quan trọng! Thiên đạo sáng tỏ, hôm nay nếu giấu diếm thì ngày sau sẽ có người nói thái tử vì thể diện mà lấp liếm mọi chuyện! Chuyện này không dám nói, chuyện kia không dám nêu! Dần dần lời của quan phủ còn gì đáng tin tưởng! Thuế má hằng năm dân chúng vẫn phải đóng đầy đủ, trung quân ái quốc, vậy mà ngay cả một chút chân tướng cũng không thể biết hay sao? Hôm nay ta muốn nói cho các người, thái tử không trọng thể diện như các người đã nghĩ đâu! Dám lấy tánh mạng con dân của ta ra để lừa gạt chiếm lấy thể diện thì ta thà vứt bỏ!”

Kỳ thật mọi người cũng không phải kẻ ngốc, có thể dă động lòng người vĩnh viễn không phải là những lời nói dối mặt ngoài, giống như bộ quần áo mới của hoàng đế, khi đứa nhỏ kia hô lên hấn cõi trường kia, cái loại hô to diệc tai này có hiệu quả hơn bất cứ lời ca ngợi dối trá hoa lệ nào.

Khi Minh Trạng nói đến đây, một vị sĩ tử kích động đứng dậy, sắc mặt của hấn ửng đỏ, thấp giọng thì lễ, hỏi, “Buổi diễn thuyết của điện hạ làm cho đệ tử chúng ta nhiệt huyết sôi trào, đệ tử thật sự khâm phục sự anh minh của điện hạ, vì vậy lớn mật hỏi điện hạ một câu, ngài trừng phạt nghiêm minh đám phạm quan kia, đệ tử cảm thấy vô cùng tán phục, chẳng qua vì sao điện hạ lại phóng thích đám binh sĩ cũng dính dáng đến huyết án, những người đó cũng ăn lương bổng quốc gia, mà lại giết hạ dân chúng! Tội ác này chẳng khác gì đám phạm quan kia!”

Sơn Trường ở bên cạnh không ngờ trong thư viện của mình lại có kẻ to gan lớn mật dám chất vấn thái tử như vậy, sắc mặt khê biến, chẳng qua trước mắt bao người nên hấn cũng không tiện có động tác gì, chỉ đành âm thầm lo lắng mà thôi.

Minh Trạng không giận cũng không tức, chỉ ôn hòa tán thưởng một câu, “Hỏi thật là hay. Quân nhân, quân nhân là gì! Nhiệm vụ chính của quân nhân là phục tùng! Trên có lệnh, dưới tất tuân theo! Đây là quân nhân! Binh sĩ là thanh gươm sắc bén của quốc gia, bọn họ chẳng khác nào những cây đao cây thương ngoài kia, bọn họ sẽ động thủ đối với ai, người nói thử xem, thanh gươm kia có thể tự mình làm chủ được không? Quan viên thì khác, quan viên là ai? Bọn họ phải trả qua tầng tầng khảo hạch, quốc gia giao cho bọn họ quyền lợi thống trị địa phương, coi trọng tài năng của bọn họ! Bọn họ là người cầm gươm, bọn họ phải phân biệt thể nào là chính thể nào là phản, thể nào là thiện thể nào là ác, càng phải hiểu rõ thể nào là đại nghịch bất đạo! Trịnh Sảng chết chưa hết tội, có người nói phó tướng phụng hấn làm việc nên giảm bớt tội! Người nói những lời này đều là những kẻ thú lắm! Vì thượng cấp mà làm bậy, phải bị tội gì! Lại có người chỉ mê

muội không có lý tưởng, chỉ biết tuân theo trưởng quan, trưởng quan nói đông hẳn đi theo hướng đông, nói tây hẳn đi sang hướng tây, trưởng quan muốn sát hại dân chúng, hẳn vẫn như cũ mà mù quáng nghe theo, người như thế chẳng lẽ chỉ chịu tội nhẹ hay sao? Quân đội của ta không cần loại người nhu nhược không chính trực như vậy, không phải loại tiểu nhân không biết phân biệt thị phi, càng không phải kẻ luôn cúi ác nhân như Trịnh Sảng!”

“Ta cần một quân đội trong sạch có thể bảo vệ quốc gia!”

Sau này Diêu Quang nói với Thiên Xu, “Thấy ngày thường thái tử không phải người nghiêm túc, bề ngoài cũng chẳng hề xuất chúng, vậy mà lại có bản lĩnh khiến kẻ khác không thể sánh bằng, lời nói gọn gàng dứt khoát, rất có dáng dấp. Thảo nào tiên sinh của chúng ta cũng bị hắn lừa.”

Kỳ thật bị Minh Trạh đả động cũng không chỉ có một mình Nguyễn Hồng Phi....

Minh Trạh không ngờ người ở thời này cũng biết vỗ tay, kia thật sự là tràng vỗ tay vang như sấm dậy. Thấy người bên dưới đều bị khơi dậy cảm xúc hừng hực, Minh Trạh nâng tay áp xuống, chậm rãi đứng lên, cất cao tiếng nói rõ ràng, “Ta có rất nhiều lời muốn nói với dân chúng, với ba quân tướng sĩ, càng muốn nói với quan viên một câu. Nhưng mà ta muốn đến thư viện trước để nói với sĩ tử các người. Các người là rường cột nước nhà, là tương lai quốc gia, các người gian khổ học tập mười mấy năm cũng là vì phục vụ lê dân bá tánh! Cho nên, ta hy vọng các người hiểu rõ lý tưởng của ta, một ngày nào đó trong tương lai, có thể quân thần chúng ta lại cùng nhau đưa dân chúng quốc gia trở thành một non sông thanh minh!”

Dư luận vĩnh viễn nắm giữ trong tay của kẻ đọc sách, Minh Trạh liên tiếp diễn thuyết mấy ngày quả thật là làm cho hàng ngàn sĩ tử bị kích động giống như uống thuốc kích thích, nhiệt huyết sôi trào, quần chúng kích động. Thậm chí có không ít người từ Hoài Dương tìm đến nghe thái tử điện hạ diễn thuyết. Có rất nhiều dân chúng nhàn rỗi trong dịp tất niên cũng tiến đến giúp vui, tuy rằng bọn họ không đọc sách, tỷ như cái gì mà phu tử vừa há mồm liền đọc nhân chi sơ tính bổn thiện, bọn họ nghe không hiểu, nhưng những gì thái tử điện hạ diễn thuyết thì lại không có khái niệm nghe không hiểu. Bởi vì thái tử điện hạ xưa nay nói chuyện rất thẳng thắn, hơn nữa nói chuyện rất có vần có điệu, hùng hồn mạnh mẽ, mọi người lắng nghe mà khí thế ngất trời, giảm đi rất nhiều tiền mua củ lửa.

Ở đây chẳng ai cảm thấy tội nghiệp đám gia quyến chết oan của phạm quan. Đáng! Rất đáng chết!

Càng đẩy thanh danh của Minh Trạh lên cao trào chính là: Hắn quyết định tự mình thực hiện nghi thức tế điện làng chài, bái tế người chết.

Trời ạ, trên đời này còn có ai tài đức sáng suốt bằng thái tử điện hạ hay sao?

Đương nhiên là có, chính là Hoàng đế bệ hạ.

Phượng Cảnh Kiên cầm tấu chương cùng với các bí văn mà Minh Trạh dâng lên, đặt trên án thư, nhẹ nhàng thở dài, xem ra hẳn có thể rút lui sớm rồi.

Sau khi Phượng Cảnh Nam thu được tin này thì lại âm thầm đắc ý: Thấy bản lĩnh thu mua lòng người của nhi tử nhà ta thế nào? Nếu không phải vì thế thì ta chết sống không thích hẳn ở Vân Nam làm gì? Hẳn đòi ở Vân Nam hai năm khiến lão tử phải lánh sang một bên! Đi làm thái tử đi, rốt cục lão tử được giải thoát rồi.

Đương nhiên Phượng Cảnh Nam rất cảm thông cho tình cảnh của huynh trưởng, còn cố ý viết một phong thư dài trấn an huynh trưởng một phen.

Cũng có người ám chỉ Phượng Cảnh Kiên, thái tử điện hạ thu mua lòng người như vậy ở bên ngoài, có đặt ngài ở trong mắt hay không?

Phượng Cảnh Kiên thâm nghĩ, tìm Minh Trạh đến là để Minh Trạh làm Hoàng đế, Minh Trạh không thừa dịp hiện tại mà thu mua lòng người, chẳng lẽ còn phải giả vờ khách sáo thanh cao nữa hay sao, Minh Trạh cũng không phải người như thế! Huống chi còn có tên tiện nhân ở bên cạnh nhi tử bảo bối nhà hắn, lại càng không biết mang đến bao nhiêu chủ ý thối nát nữa!

Giờ khắc này Minh Trạh đang bận rộn ở bên cạnh Nguyễn Hồng Phi, đêm qua Minh Trạh rốt cục như nguyện, Nguyễn Hồng Phi nằm trên giường, đôi má ửng đỏ, hơi hơi sốt cao, trong mắt giống như rừng lậ,

mày cau lại, vẽ mặt đau đớn tiều tụy.

“Nào, thuốc nguội rồi, uống đi.” Minh Trạh hoàn toàn tỏ ra thành kính, giống như hiếu tử túc trực bên đầu giường, thổi nguội thuốc rồi đưa vào miệng của Nguyễn Hồng Phi, xem hắh uống, còn chu đáo lấy khăn lau miệng cho Nguyễn Hồng Phi.

Nguyễn Hồng Phi nói năng một cách suy yếu, “Người ra ngoài ngồi đi, ta muốn ngủ một lúc.”

“Có phải còn đau hay không?” Minh Trạh có chút chột dạ đối với kỹ thuật thổi nát của mình, bất quá hắh cảm thấy nguyên nhân chủ yếu là thân thể của Nguyễn Hồng Phi không đủ mềm dẻo, hôm qua mới làm một lần, Minh Trạh cũng chưa tận hứh thì Nguyễn Hồng Phi đã nằm sổng soài trên giường, toàn thân sốt cao. Trước kia Nguyễn Hồng Phi ở trên, một đêm làm đến vài lần, ngày hôm sau Minh Trạh vẫn phần chấh tinh thần, cũng chưa từng bị tổn thương nặng như vậy.

Nguyễn Hồng Phi suy yếu nhắh mắt lại, không nói gì.

Minh Trạh thoát hải chen lên giường, cũng thoát ra ngoại bào, chui vào chấh ôm thắt lưng của Nguyễn Hồng Phi, nói thẳh bên tai của người ta, “Vị ta luyện ít, quen tay hay việc mà. Chờ ta luyện thêm vài lần thì sẽ không làm người bị thương nữa.”

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Nguyễn Hồng Phi bị bệnh đến nửa tháng cũng chưa khỏi, tuy rằng không còn sốt nhưng thân thể vẫn suy yếu, uống đủ loại thuốc, gầy đi rất nhiều, cứ nằm suốt trên giường.

Minh Trạh hỏi đại phu, “Vị sao đã bao nhiêu ngày vẫn chưa chuyển biến tốt?”

Có thể ở trước mặt của Minh Trạh thì cũng không phải đại phu bình thường, tỷ như vị đại phu này được mọi người xưng là Trương thần y, cũng có chút thanh danh tại đế đô. Chắh qua Trương đại phu thích ngao du tứ phương, hiện tại có thể gặp được, âu cũng là duyên phận.

Trương đại phu cung kính đáp, “Mỗi người đều có cơ thể khác nhau, như vị này, trước kia có bệnh trầm kha, ngày thường không lộ ra nhưng khi có bệnh thì dễ dàng kéo đến di chứng. Điện hạ, thứ thảo dân nói thắh, chuyện đó giữa nam tử rất dễ tổn thương, lại có người có hậu đĩnh bẩm sinh không thích hợp hầu hạ, hầu hạ tất sẽ bị thương, vị này chính là trong số đó.”

“Như vậy làm sao đây? Chắh lẽ mỗi lần như thế thì hắh sẽ phải dưỡng thương nửa tháng trên giường, chuyện này cũng không phải bình thường nha?” Minh Trạh hỏi mà không thấy thẹn, “Có cách nào để giảm bớt hay không?”

Trương đại phu chậm rãi lắc đầu, “Trừ phi ở tuổi thiếu niên thừa dịp thân thể mềm dẻo mà luyện tập, nay vị này mặc dù tướng mạo nhìn tuổi trẻ tuấn tú nhưng tuổi tác đã ở ngưỡng trung niên, thảo dân cũng không còn cách nào khác.”

Lời này khiến Minh Trạh âm thẳh bĩu môi, chắh khác nào người cứ nói thắh là bảo lão tử làm thụ đi.

“Người nhận biết Phi Phi chứ?” Bằng không cũng không thể thiên vị giúp Phi Phi nhà hắh như vậy a.

Trương đại phu mặt không đổi sắc, cúi người nói, “Không dám giấu điện hạ, mặc dù dung mạo có thể biến đổi nhưng xương cốt trên mặt không thể thay đổi, thảo dân và Đỗ Nhược quả thật có quen biết.”

“Vậy người nói thật với ta đi, bệnh của hắh rốt cục đến khi nào mới có thể khỏe lại đây?”

Trương đại phu đã sớm nghĩ sẵn trong đầu, ôn hòa nói, “Nếu chỉ chữa bên ngoài thì uống vài ba thang thuốc là được. Ta và hắh lúc trước có quan hệ sâu xa, đương nhiên sẽ có kế hoạch cho hắh, vì vậy thời gian cần phải thông thả một chút.”

Minh Trạh vội hỏi, “Như vậy phải điều trị trong bao lâu?”

“Vài ngày nữa thì có thể xuống giường, ta lưu lại vài phương thuốc bổ, cứ dùng thường xuyên, như thế sẽ tốt hơn cả uống thuốc.” Trương đại phu cười cười, “Nếu điện hạ có lòng thì hãy để cho hắh nghỉ ngơi vài năm, bệnh trầm kha muốn trị triệt để cũng không phải không có khả năng.”

“Vài năm không thể làm?” Minh Trạh bắt đầu hoài nghi có phải quỷ đại phu này là gian tế do Nguyễn Hồng Phi phái đến hay không?

Trương đại nhân thẳm than một tiếng, “Thảo dân có thể điều chế chút thuốc trị thương cho điện hạ.”

Minh Trạh chưa từ bỏ ý định, “Ta nghe nói có loại dược cao giúp hưng phấn, người có hay không?”

“Đó chỉ là những thứ *** mà đám lưu manh hay sử dụng, dùng nhiều sẽ ỷ lại vào dược tính, dễ dẫn đến tổn thương cho thân thể.” Trương đại phu hỏi, “Chẳng lẽ điện hạ?”

“Quên đi quên đi.” Minh Trạh có chút mất hứng, “Nghe nói người ở dân gian có chút thanh danh, lại có quen biết với Phi Phi, như vậy cứ ở lại đi.” Chuyện giường chiếu là thứ yếu, giữ lại đại phu để điều dưỡng thân mình cho Phi Phi mới quan trọng.

Trương đại phu cười nói, “Thảo dân sớm lập chí ngao du tứ hải, hành nghề y cứu người. Huống chi thảo dân từng bị dẫn vào Thái y viện, hiện tại trên người còn mang quan hàm thất phẩm Thái y, chẳng qua tính tình của thảo dân thất thường, không quen ở Thái y viện. Vả lại danh y trong Thái y viện nhiều như mây, nhiều đến mức nếu thiếu thảo dân thì cũng không sao. Trong khi dân chúng có rất nhiều nơi hoang vu hẻo lánh không có đại phu, mọi người bị bệnh bị thương cũng không có ai có thể trị liệu. Thảo dân có chí hướng hành y cứu dân, thỉnh cầu điện hạ có thể thành toàn.”

“Người không ham vinh hoa phú quý là điều rất tốt, nhưng cho dù người có đi khắp toàn bộ non sông của chúng ta thì cũng chỉ có một đôi tay một đôi mắt, có thể cứu được bao nhiêu người.” Khóe môi của Minh Trạh nhếch lên, hẳn muốn lưu ai thì chẳng lẽ không lưu được sao, cứ từ từ mà dụ dỗ, “Mặc dù người làm từ thiện nhưng cũng chỉ có hạn. Ta có kế hoạch, chỉ cần Trương đại phu tham dự là được, chẳng qua nhất thời không rảnh để nói tỉ mỉ, Trương đại phu thông thả ở vài ngày, chúng ta có thể bàn bạc về chuyện này.”

Trương đại phu xưa nay trầm mê trong y học, bụng dạ lại thẳng thắn, nhin không được mà nói, “Trước đây thảo dân có cùng Liễu đại phu ở Vân Nam qua lại thư từ, biết Côn Minh ở Vân Nam có một...”

“Không được.” Minh Trạh cắt ngang lời của Trương đại phu, “Vân Nam và đế đô hoàn toàn khác nhau. Vân Quý lớn bao nhiêu? Huống chi hiện tại chỉ thử nghiệm ở Côn Minh, là tốt hay là không tốt thì rất khó nói. Đế đô mấy chục vạn người, tính ra bằng dân cư hai tỉnh Vân Quý gộp lại, phần bạc này, cho dù là thử nghiệm thì đế đô cũng làm không được.”

Trên mặt của Trương đại phu lộ ra sự thất vọng, Minh Trạh mỉm cười, “Bất quá, như lời Trương đại phu đã nói, có chút sơn dã thôn quê thiếu y thiếu dược, ta có cách để giải quyết chuyện này. Chẳng qua ta không hiểu y thuật, cần có y đức và những người như Trương đại phu tương trợ một tay.”

Nghe vậy, Trương đại phu cung kính bái lạy, “Nếu điện hạ có chỗ nào cần dùng thảo dân thì thảo dân xin nguyện phục tùng.”

“Tốt lắm, người tạm thời ở bên cạnh ta đi, trước tiên giúp ta trị liệu tốt cho thân thể của Phi Phi.” Minh Trạh mỉm cười, “Ta hy vọng trong lúc ta chấp chính thì có thể thực hiện được tâm nguyện của Trương đại phu.”

190. Chương 190: Hoàng Đế Nan Vi (28)

Năm nay Tổng Hoài quả thật xui xẻo.

Đừng nói là thăng quan, nay Tổng Hoài thấp hương bái Phật, chỉ cần cầu được bình an là đủ rồi. Tuy rằng vụ án Trịnh Sảng chưa liên lụy đến hắn, bất quá hắn cũng thấp thoáng nghe phong thanh là thái tử điện hạ có ý lấp liếm chuyện này. Ngay cả Tổng Hoài cũng không rõ chính mình lọt vào đế tâm hay là bị thái tử trừ yểm? Dù sao vài lần hành động đều đoán sai tâm tư của thái tử, nhưng thái tử lại che chở cho mình trong vụ án của Trịnh Sảng....

Trải qua rất nhiều chuyện, hẳn không thể không thừa nhận tâm tư của thái tử điện hạ thật là quý thần khó lường, Có rất nhiều chuyện thái tử điện hạ có một loại tư duy khiến người ta không thể lý giải.

Hiện tại Tổng Hoài đang tự hỏi: Chức quan này phải làm thế nào đây?

Thuộc hạ của hắn lại có một tên nghịch tặc như Trịnh Sảng, đến khi Lại bộ khảo hạch thì đừng bảo là loại ưu, có thể giữ được ở mức trung đẳng chính là lão thiên gia đã phù hộ. Mặc dù hắn có bạc có biện pháp, nhưng trong tình trạng thái tử điện hạ biết rõ tình hình của Chiết Mân thì ai dám không nể mặt thái tử mà đi thu bạc của hắn cơ chứ?

Ngủ xuẩn ngủ xuẩn!

Ngoại trừ Minh Trạh hận không thể băm thây Trịnh Sảng thành trăm mảnh thì Tổng Hoài cũng hận không thể tận tay đâm Trịnh Sảng hai nhát, đáng tiếc Trịnh Sảng đã đi xuống hoàng tuyền, Tổng đại nhân cũng chỉ có thể tự tưởng tượng để giải hận mà thôi.

Đúng là bại não, cho dù Tổng Hoài muốn rạng rỡ mặt mày trước mặt thái tử nhưng cũng không đến mức đi giết dân mà mạo nhận công trạng!

Hành động ngủ xuẩn chỉ có thể dùng để đối phó với kẻ ngủ xuẩn, nhưng người nhìn thái tử điện hạ đi, từ đầu đến chân có chỗ nào ngủ gật hay không? Chẳng những không ngủ mà còn thông minh không ai sánh kịp.

Giống Tổng Hoài tự nhận có vài phần trí tuệ, vậy mà mỗi khi vượt mông ngựa đều vô nhằm vào đuôi ngựa, muốn phân ưu vì thái tử, kết quả lại khiến thái tử phiền lòng. Dù chuyện không như ý khiến Tổng đại nhân phải cân nhắc có nên cáo lão trước hay không.

Minh Trạh nhiệt tình tham gia hoạt động bên ngoài, hôm nay đi thư viện, ngày mai đi quân doanh, qua tất niên hắn còn muốn đến Chúc Bểng xem từ thiện phát cháo phát gạo, thanh danh của hắn vang dội ngàn dặm, được người người tung hô tài đức sáng suốt, chẳng qua lại làm các đại thần liên can đều bị giày vò một trận.

Cho đến khi Nguyễn Hồng Phi nằm trên giường thì tất cả hoạt động của Minh Trạh cũng dần dần thưa thớt, các đại thần mới có thể thở phào một hơi.

Tổng Hoài không khỏi cân nhắc, vị Phi tiên sinh này rốt cục có lai lịch gì mà thái tử lại săn sóc quan tâm đến hắn hơn hẳn các thần tử bình thường như vậy!

Cho dù Tổng Hoài thông minh cỡ nào thì cũng không ngờ Minh Trạh và Nguyễn Hồng Phi lại là quan hệ như thế, mấu chốt là hắn cảm thấy với nhân phẩm cùng tác phong mạnh mẽ của thái tử điện hạ thì cho dù thái tử điện hạ thật sự thích nam tử cũng có thể đi tìm vài tiểu đồng mỹ mạo đến hầu hạ. Hiện tại tướng mạo của Nguyễn Hồng Phi đã được chỉnh sửa một chút, nay bề ngoài chỉ trên mức trung bình, hơn nữa lại lớn tuổi, Tổng Hoài không dám tin tưởng thái tử điện hạ lại đi thích một vị đại thúc!

Ném qua bữa cơm tất niên, Nguyễn Hồng Phi quả thật dần dần bình phục, sắc mặt tràn đầy khí huyết, hai tròng mắt sáng ngời mà có thần. Minh Trạh còn thưởng cho Trương đại phu một trăm lượng bạc, bảo Trương đại phu tiếp tục điều trị thân thể cho Nguyễn Hồng Phi.

Trương đại phu đã gặp qua rất nhiều sinh lão bệnh tử, là người phóng khoáng, thỉnh thoảng tranh thủ thời gian để đến trò chuyện với Nguyễn Hồng Phi, hẳn thở dài: “Không ngờ người lại ở cùng với thái tử.”

“Chuyện này thì có xá gì, trên đời có rất nhiều chuyện làm cho người ta không thể ngờ được.” Nguyễn Hồng Phi nhấp một ngụm được trà, hỏi, “Ta phải uống bao lâu thì mới có thể bình phục?”

“Thật sự là phong thủy luân chuyển.” Trương đại phu cười cười, “Chẳng phải là năm đó ta truy đuổi người để chẩn bệnh cho người hay sao?” Trêu ghẹo một câu, Trương đại phu nói, “Người cứ đều đặn uống thì sẽ rất tốt cho cơ thể, bằng không hiện tại điện hạ đang tuổi thiếu niên, qua hai mươi năm nữa thì người có lòng mà lực bất tòng tâm.”

“Cũng không đến mức đó chứ?” Nguyễn Hồng Phi cảm thấy chính mình có sống đến một trăm tuổi cũng chẳng thành vấn đề.

Đại phu rất mất hứng khi bệnh nhân nghi ngờ y thuật của mình, Trương đại phu sầm mặt, Nguyễn Hồng Phi bèn nói, “Ta nghe lời người là được rồi, có cái gì nên kiêng ăn thì người cứ liệt ra cho ta.”

Trương đại phu lộ ra một chút mỉm cười, giang sơn dễ đổi, cũng như vị này, bẩm sinh là kẻ có chết vẫn mạnh miệng.

Phượng Cảnh Kiên ở trong cung cũng không nhàn rỗi, vừa chấm dứt yến tiệc thì hắn bèn giành một chút thời gian để trò chuyện với Tương Nghi đại công chúa.

Tinh thần của Tương Nghi đại công chúa rất tốt, thân thể cũng khỏe mạnh, đừng nhìn bà ta lớn tuổi, mỗi buổi sáng đều gọi Thái hậu cùng nhau luyện ngũ cầm diễn, tư thế kia tuyệt đối là muốn sống đến bách niên.

“Mấy ngày tất niên vất vả bá bá quá.” Phượng Cảnh Kiên mỉm cười cảm tạ một câu.

“Hoàng thượng nói vậy là sao, ta chỉ giúp mẫu thân của ngài một tay thôi.” Tương Nghi đại công chúa cũng không kể công.

Phượng Cảnh Kiên nói, “Bá bá luôn quan tâm đến ta, lòng ta lúc nào cũng biết rõ.”

Tương Nghi đại công chúa nặng nề thở dài, rất nhiều lời nói tích sâu trong lòng, chỉ thản nhiên nhìn Phượng Cảnh Kiên một cái, cúi đầu nâng lên tách trà ấm.

Phượng Cảnh Kiên nói, “Bá bá, sang năm trăm chuẩn bị thoái vị.”

“Hoàng thượng cần gì phải vội vã thoái vị!” Tương Nghi đại công chúa kinh ngạc cả kinh, ôn hòa khuyên nhủ, “Cho dù thái tử có năng lực nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, có Hoàng thượng ở bên cạnh vẫn tốt hơn. Một quốc gia lớn như vậy, thái tử chưa quen với đại sự thì làm sao khiến người ta yên tâm cơ chứ.”

Hiển nhiên Phượng Cảnh Kiên cũng không nghĩ như vậy, hắn tin tưởng Minh Trạ còn hơn chính bản thân Minh Trạ, cười nói, “Có phải là minh quân hay không thì cũng chẳng liên quan đến niên kỷ, nếu hắn là người hồ đồ thì trăm đã không lập hắn làm thái tử. Lần này ta muốn cùng bá bá nói về chuyện của Vệ vương phi.”

Tương Nghi đại công chúa trầm mặc một lúc lâu, “Trần Nam Vương còn ở thành Côn Minh, nàng là Trần Nam Vương phi, ngụ trong cung thì thật không hợp lễ nghi. Dù sao cũng phải để ý đến quy củ đạo lý, Hoàng thượng cũng biết lai lịch của nàng rồi, năm xưa là Phương hoàng hậu nuôi dưỡng nàng lớn khôn, nàng lại lại là mẫu thân của thái tử, ta lo lắng ngày sau họa sẽ khôn lường hơn trước kia.” Dù sao một người là lão bà của Hoàng đế, một người là lão nương của hoàng đế, trọng lượng hoàn toàn khác biệt, hơn nữa Vệ vương phi không hề thua kém Phương hoàng hậu. Cho dù Tương Nghi đại công chúa có tự phụ cỡ nào thì cũng không cho rằng chính mình có thể quản thúc Vệ vương phi có nhi tử là Hoàng đế.

Đương nhiên đây cũng là nguyên nhân mà Phượng Cảnh Kiên muốn cùng bá bá của mình bàn luận.

“Quân vô hí ngôn, lời của thái tử đã nói ở trước mặt chúng thần.”

“Bá bá, ta hiểu Minh Trạ hơn ngài.” Phượng Cảnh Kiên nói, “Kỳ thật hắn không coi trọng quyền lực, thậm chí quan điểm của hắn đối với vấn đề nói dối cũng khác với người bình thường. Nếu người khác bảo rằng không muốn lưu con nói dối thì trăm sẽ hoài nghi, bất quá Minh Trạ nói như vậy thì trăm rất tin tưởng. Nhưng trăm cũng phải giữ lời hứa, để cho Vệ vương phi tiến cung chủ trì đại cục.” Lời của Hoàng đế cũng có thể thay đổi, thậm chí Hoàng đế còn biết nói dối hơn bất kỳ kẻ nào khác, nhưng phải xem đối phương là ai thì mới nói được? Đối với Minh Trạ, nếu người dám nói dối để lừa gạt hắn, hắn là người có gan trở mặt, đối với Phượng Cảnh Nam mà còn không khoan dung thì đối với kẻ khác sẽ thế nào. Phượng Cảnh Kiên cũng không hy vọng chính mình và Minh Trạ xảy ra bất cứ tranh chấp gì.

Tương Nghi đại công chúa trầm ngâm một lúc rồi nói, “Vệ vương phi là mẫu thân của hoàng đế, nếu Vệ vương phi tiến cung thì dù sao cũng không thể giữ nguyên tước vị Vương phi.” fynnz.wordpress.com

“Vệ vương phi ở trong cung tất nhiên sẽ dưỡng dục hoàng tôn, trăm có thể đặc cách.”

“Như vậy làm sao mà được? Trọng phu là Vương gia, nàng lại thành Thái hậu.” Tương Nghi đại công chúa vẫn rất bất mãn.

Phượng Cảnh Kiền nói, “Minh Trạ̣m làm Hoàng đế, Cảnh Nam lại là Vương gia, nếu theo quy củ, sinh phụ của Hoàng đế sẽ được thăng cấp làm Thái thượng hoàng ư? Sự tình đã an bài, chỉ đành phải như thế.”

Tương Nghi đại công chúa không còn gì để nói nữa, đành thở dài một tiếng, “Hy vọng quyết định của Hoàng thượng là chính xác.”

Phượng Cảnh Kiền rất tin tưởng đối với điều này, tuy rằng đại thần có thể hiểu lầm là thân thể của hắn không được khỏe, bất quá chính hắn hiểu được là đủ, sống thêm hai mươi năm hắn là không thành vấn đề, đến lúc đó có lẽ sẽ nhìn thấy tôn tử đăng cơ.

Đương nhiên Vệ vương phi vẫn luôn là một vấn đề nan giải, bất quá thay vì để Minh Trạ̣m đi ứng phó với triều thần và hoàng thân quốc thích, chi bằng để hắn giải quyết chuyện này, tặng cho Minh Trạ̣m một phần nhân tình, chẳng phải rất tốt hay sao!

Đương nhiên, Phượng Cảnh Kiền sẽ không ngốc đến mức cho Minh Trạ̣m uống được vô tử. Nếu Minh Trạ̣m thật sự có ý đồ thì thiên yếu hạ vũ nương yếu giá nhân, vua nào triều nấy, một chén được không thể cản được. Còn nữa, tính tình của Minh Trạ̣m có vài phần cố chấp quái đản, nhưng Phượng Cảnh Kiền lại thật lòng thích hắn, cũng không nguyện làm ra chuyện khiến bọn họ sinh ra hiềm khích. (Thiên yếu hạ vũ, nương yếu giá nhân=Ông trời thì phải làm mưa, phụ nữ thì phải lập gia đình.)

Phượng Cảnh Kiền là người lý trí sáng suốt, thượng vị của Minh Trạ̣m đã vững chắc, không thể nào phá hủy. Hắn xưa nay làm chuyện gì cũng ổn thỏa, bèn giúp đỡ Minh Trạ̣m giải quyết một chút nan đề có khả năng gặp phải sau khi đăng cơ. Mặc dù thoái vị cũng phải thoái vị cho thật đẹp, thế này mới hợp với nguyên tắc nhân sinh của Phượng Cảnh Kiền.

Phượng Cảnh Kiền liên tiếp triệu kiến vài vị đại thần biết kiểm chế tính tình và những vị không đụng tường không quay đầu, cùng bọn họ phân trần chuyện của Vệ vương phi.

Ngay cả Nguyễn Hồng Phi nhận được tin mật thuật lại hành động của Phượng Cảnh Kiền thì cũng phải thầm cảm thán một tiếng, “Tiện nhân Hoàng đế thật sự là thức thời.”

Minh Trạ̣m lại tràn đầy cảm động, “Hoàng bá phụ đối xử với ta tốt hơn phụ vương rất nhiều, chỉ cần làm nhi tử của Hoàng bá phụ là ta đã đủ viên mãn rồi.”

Nghĩ như vậy không chỉ có Minh Trạ̣m, Phượng Cảnh Kiền thỉnh thoảng cũng sẽ suy nghĩ một chút, ghen tị với vận khí quá tốt của đệ đệ nhà mình. Không ngờ Nguyễn Hồng Phi cũng có quan điểm này, nếu Minh Trạ̣m là nhi tử của Phượng Cảnh Kiền thì hiện tại e rằng tiện nhân Hoàng đế đã sớm tức điên người mà thăng thiên từ lâu. Chẳng phải là hắn sẽ càng cảm thấy thống khoái hay sao!

Nguyễn Hồng mỉm cười liếc nhìn Minh Trạ̣m, “Xem ra chuyện người phát sầu cũng không cần phải sầu nữa.”

Minh Trạ̣m rất kinh ngạc, “Người biết ta đang sầu cái gì hay sao?”

Nguyễn Hồng Phi nở nụ cười, trêu ghẹo Minh Trạ̣m, “Trên mặt chỉ còn thiếu hai chữ ngân lượng là đủ, chẳng lẽ ta là người mù? Nhìn không ra hay sao?”

Minh Trạ̣m vẫn rất sĩ diện, e hèm một tiếng, “Kỳ thật khi thẩm vấn Trịnh Sảng, Trịnh Sảng khai ra Tổng Hoài, bất quá ta đã lấp liếm chuyện này.”

Nói đến đây, nếu bên cạnh là Vương đại nhân hoặc là một vị đại nhân khác thì tất nhiên sẽ nói những lời linh tinh như, “Vì sao điện hạ lại làm như vậy?” “Điện hạ chắc chắn có nỗi khổ trong lòng?” “Điện hạ ngài sai lầm rồi.” Nhưng Nguyễn Hồng Phi là ai, hắn biết rất rõ Minh Trạ̣m là người cẩn thận như thế nào. Quả nhiên Minh Trạ̣m nhìn thấy người ta không cho hắn cái kiêu thì hắn sẽ tự mình tìm bậc thang mà đi xuống, “Ta suy nghĩ, nếu lúc ấy bắt lấy Tổng Hoài, thủ hạ của hắn bao gồm Tuần phủ bổ chính sứ và các tướng quân nhất định không sạch sẽ, chúng ta vừa đến đây, cũng không quen thuộc với Chiết Mân cho lắm, nếu ép sát hắn, ta lo lắng hắn sẽ lâm vào đường cùng, nếu làm phản thì chẳng phải sẽ phiền toái hay sao? Vì vậy mới tạm thời không nổi cơn điên.”

Đúng vậy, lúc này ngồi ổn thì đương nhiên là muốn nổi cơn.

Nhưng chuyện này người đã dẹp ổn, Trịnh Sảng cũng đã bị giết, đột nhiên lại lôi Trịnh Sảng ra làm cái có thì thật là gượng ép.

Minh Trạm thay đổi đề tài, “Bao giờ người bán đấu giá mấy thứ tịch thu được?” Lúc trước tuy rằng kẻ bị mất đầu là một ít tiểu tôm tiểu ngư, nhưng gia tư giàu có, tịch thu không ít thứ tốt, Minh Trạm vốn muốn bán đấu giá ngay lập tức. Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, sản nghiệp của hắn không ít, ở giữa có hai tỉnh Giang Chiết, có thể sắp xếp để bán đấu giá, tuy nói là nhiều nhưng hắn bán đấu giá cũng biết chưa hắn sẽ ăn hết, rốt cục chia hơn một nửa.

Bất quá Nguyễn Hồng Phi làm việc rất ổn thỏa, vì không đành lòng lấy bạc của tiểu Minh ù đang nghèo kiệt xác, nên không thu phí thủ tục đấu giá, đương nhiên ở những nhà đấu giá khác thì sẽ thẳng tay thu phí thủ tục.

Minh Trạm không hề cảm kích, thầm nghĩ, buôn bán với quan gia chưa đủ để cửa hiệu của các người rạng rỡ vinh quang hay sao? Vậy mà còn vọng tưởng thu lại phí thủ tục! Đầu óc có vấn đề không vậy! Lão tử chưa đòi phí quảng cáo của các người đã là lợi cho các người lắm rồi!

“Không cần gấp, thiệp mời đã gửi ra ngoài hết cả rồi. Qua mười lăm là bắt đầu.” Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, sờ sờ khuôn mặt mềm mịn của Minh Trạm, vừa tán thưởng cảm xúc tuyệt diệu vừa nhướn mắt cười, “Đã nói rồi, nếu người thật sự không còn bạc thì ta có thể cho người mượn trước một ít, cũng không cần thu lãi của người. Chẳng hiểu sao người cứ ngại ngần làm gì nữa.”

Minh Trạm nhìn ái nhân một cái, “Người muốn xem thử ta có bạc hay không, ta sẽ cho người xem.”

Nguyễn Hồng Phi đề Minh Trạm xuống nhuyển tháp đùa giỡn, “Cho ta xem một chút, người có điểm nào tốt hay không?”

Minh Trạm nhéo miệng Nguyễn Hồng Phi, chính mình bắt đầu phát sầu, “Nếu năm nay ta đăng cơ thì nhất định phải thi ân cho hoàng thân quốc thích, Vương a, Công a, Hầu a, còn có hai cữu gia của hoàng tôn....Quốc khố thật sự không còn sung túc, tuy rằng năm trước thu hoạch vụ thu không tệ, nhưng Tây Bắc có hơn mười vạn đại quân mỗi tháng đều cần quân lương, đao thương, cung tên này nọ, cộng lại cũng mấy chục vạn bạc, còn có bổng lộc bá quan văn võ ở Giang Nam, chi bạc tu sửa đê điều, cái gì cũng cần dùng bạc. Sinh kế quá túng thiếu, tuyệt đối không thể động vào phần bạc trong kho ngân còn thừa lại ít ỏi. Tuy ta có cách kiếm bạc, nhưng cũng phải cho ta một ít công phu thì mới có thể kiếm ra bạc. Khai niên là mùa xuân, cho đến vụ hè, trong ba tháng quốc khố chỉ có thể dựa vào bên ngoài. Còn phải ngóng trông lão thiên gia mưa thuận gió hòa. Huống chi như người đã nói, Hoàng bá phụ là người thức thời, e rằng lần này ta quay về để đồ thì hắn sẽ thoái vị. Ta vừa đăng cơ thì phải chi một khoản lớn, cứ nghĩ đến chuyện này thì ta thà làm thái tử còn hơn.”

“Nghèo kiệt xác.” Nguyễn Hồng Phi nói, “Nếu quốc khố sung túc, mưa thuận gió hòa thì e rằng hắn cũng sẽ luyến tiếc không nỡ thoái vị.”

Minh Trạm nhẹ giọng nói, “Cho dù có người hỗ trợ, cộng lại cũng quá mấy trăm vạn bạc rồi. Ta chỉ hy vọng có thể cầm cự đến vụ hè.”

“Thật sự là bần xỉn, dùng bạc của ta mà người cũng tiết kiệm nữa sao?” Nguyễn Hồng Phi chịu không nổi vẻ mặt bày đặt thanh cao của Minh Trạm, “Ta có chết cũng không dùng bạc của người đâu.” Miệng thì không ngừng kể khổ, “Sắp cạn đất mà ăn rồi.” Thật sự là người không thành thật mà.

Minh Trạm áp a áp úng xoắn mấy ngón tay lại với nhau, “Người vốn không nguyện ý để ta thượng, ta dùng bạc của người thì cả đời này chẳng thể nào phản công được.”

Sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi tối sầm lại, thở dài, “Cũng không phải là ta không muốn người thượng, trước tiên miễn bàn đến kỹ thuật của người đi, người cũng biết là tuổi tác của ta lớn hơn người khá nhiều, thân mình cũng không mềm dẻo bằng người, còn nữa, trải qua chuyện của Lệ thái tử thì ta xác thực không hề muốn bị thượng.” Đôi mắt trong trẻo tiến vào ánh mắt của Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi nhẹ giọng hỏi, “Người tự giấu lại xem, người chết sống đòi thượng là vì không muốn thua thiệt hay là người ở trên thật sự đạt nhiều khoái cảm hơn bên dưới?”

Nắm vai Minh Trạm, Nguyễn Hồng Phi ôn nhu hỏi, “Với lại chuyện này có liên quan gì đến chuyện ta giúp người đâu? Người khó xử như vậy, trong khi ta có khả năng giúp người, cho nên đương nhiên là muốn giúp người. Người lại từ chối hết lần này đến lần khác, người xem ta là người ngoài hay sao?”

“Ta không có ý này.” Minh Trạm vội vàng phủ nhận, gối đầu lên vai của Nguyễn Hồng Phi rồi nói, “Tuy rằng của người chính là của ta, nhưng nam nhân nào có ai dùng của hồi môn của lão bà cơ chứ. Nếu như thế thì khó tránh khỏi cả đời ngốc đầu dậy không nổi.”

Nguyễn Hồng Phi nhìn chằm chằm Minh Trạm một hồi lâu, hẳn thật sự không rõ Minh Trạm căn cứ vào cái gì mà định nghĩa mình là trượng phu. Minh Trạm tỏ vẻ khó xử, thở dài, “Nếu người đã nhất định muốn cho ta bạc....”

“Quên đi, tốt nhất là người tự nghĩ cách kiếm bạc đi.” Nguyễn Hồng Phi cắt ngang lời của Minh Trạm, “Ta cũng không thể không thông cảm với tâm tình của người, coi như ta chưa từng đề cập đến chuyện ngân lượng đi.”

Minh Trạm cảm thấy giống như mình vừa há mồm thì cổ họng lập tức bị người ta nhét vào một cái bánh bao lớn vừa cứng vừa khô, suýt nữa đã làm hần mắc nghẹn! Này! Cái tên này thay đổi thật là nhanh nha! Chuyện kia, chuyện kia....hắn định khách sáo nói vài câu....vậy mà người lại xem lời khách sáo của ta là thật hay sao....

Áp a áp ứng, Minh Trạm đang nghĩ cách làm sao thu hồi lời đã nói ra....

“Ôi chào, Phi Phi, ôi chào, Phi Phi....Chuyện đó....”

191. Chương 191: Hoàng Đế Nan Vi (29)

Minh Trạm là người rất hay ghen, lại đa nghi, đúng là bị di truyền của Phượng thị tộc nhân.

Như Nguyễn Hồng Phi dự đoán, chuyện của Tống Hoài không cần Minh Trạm phải phiền lòng, Chỉ cần một thánh chỉ của Phượng Cảnh Kiên liền giải quyết tất cả. Lúc này một vạn binh sĩ của Mã Duy đều nguyện trung thành với Minh Trạm, trong khi tướng quân của Phúc Châu cũng đã thay người. Chỉ còn lại tướng quân Hàng Châu suốt ngày nơm nớp lo sợ, sợ không biết khi nào sẽ liên lụy đến mình.

Vụ án tham ô ở Chiết Mân xảy ra vào những năm cuối Cảnh đế, khi Võ đế chưa đăng cơ. Bất quá lúc ấy Võ đế lấy thân phận là thái tử để thẩm tra vụ án này, sử học gia có thói quen xem vụ án này là vụ án có sức ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời chấp chính của Võ đế.

Vụ án này liên quan đến nhiều người, cũng ảnh hưởng đến một phần kim ngạch rất lớn, đương nhiên việc ảnh hưởng đến chính trị thì không cần phải nhiều lời. Hơn nữa trong vụ án này, tư duy độc đáo khác người của Võ đế cũng là lần đầu tiên mọi người được diện kiến.

Minh Trạm vừa sai người bắt giam Tống Hoài, lúc này Ngự sử và quan viên Lục bộ đều ở bên cạnh, đỡ phải bị người ta nói thiếu người. Bất quá Minh Trạm sầm mặt nửa ngày đối với Nguyễn Hồng Phi, đêm qua sơ suất một chút thế là bị ăn, làm cho người ta lấn qua lộn lại, ăn sạch không còn một chút bã, Minh cũng đặc biệt có vài phần mất hứng đối với việc Phi Phi nhà hắn và Phượng Cảnh Kiên ăn ý với nhau.

Nếu không phải hai người xưng nhau là tiện nhân, cũng như Minh Trạm rất tự tin đối với mỹ mạo của mình thì hẳn sẽ nghi ngờ hai người này yêu nhau muốn chết rồi.

Mặc dù như thế, Minh Trạm đã ghen tị từ lâu, truy vấn Nguyễn Hồng Phi có lén cùng Phượng Cảnh Kiên liên hệ hay không.

Nguyễn Hồng Phi nói, “Người có bệnh không vậy? Ta mà đi liên lạc thư từ với tên tiện nhân kia hay sao? Ta vừa thấy chữ viết của hắn thì đã muốn nôn rồi, mỗi khi nghĩ đến bản mặt của hắn thì đã muốn chém mấy nhát, hắn còn ở trong cung ngày nào thì ta cũng chẳng muốn đến để đô ngày đó đâu.”

Trong lòng của Minh Trạm thoáng cân bằng trở lại, nhưng vẫn nhịn không được mà móc họng Nguyễn Hồng Phi một câu, “Đừng nói thế, chẳng phải trước kia người cải trang làm Ngụy Ninh vẫn luôn làm trâu làm

ngựa trước mặt hắn, còn lấy lòng hắn nữa hay sao?” Minh Trạm đột nhiên nhớ đến một chuyện, khóe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa, “Lần đó bị phụ vương của ta đánh một trận bằng roi là ai bị đánh vậy?”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên nói, “Đương nhiên là tên gốc Tử Mẫn, nếu là ta thì năm trước ở để đô ta đã trả lại gấp bội cho lão cha tiện nhân của ngươi rồi.”

Minh Trạm có hơi chút thất vọng, trêu ghẹo nói, “Thấy huynh đệ các ngươi xưng nhau là tiện nhân, cũng chẳng biết ai chiếm lợi ai?”

“Là người được lợi, nhi tử của tiện nhân, diệt tử của tiện nhân.”

Minh Trạm cắt ngang lời của Nguyễn Hồng Phi, diễm nhiên hôn một cái rồi cười tươi rói, “Đúng vậy, cũng rất xứng với đệ đệ của tiện nhân, thúc thúc của tiện nhân, hai ta đúng là thiên tiên xứng đôi.”

Luận về độ dày da mặt thì Nguyễn Hồng Phi phải cam bái hạ phong, đành đuối Minh Trạm đi, “Ngươi nên gặp Tổng Hoài một lần, miễn cho hắn chết bất đắc kỳ tử trong lao ngục.” fynnz.wordpress.com

“Cùng nhau đi đi.”

“Đây là chuyện triều đình, ta không muốn can dự quá nhiều.” Nguyễn Hồng Phi là người thấu hiểu, quyền lực rất dễ sinh ra hiềm khích, mặc dù hắn và Minh Trạm có tình cảm, cũng xem như cả hai đều là người thông minh, vì vậy càng phải thận trọng đối với tình cảm này.

Minh trạm ôm cánh tay của Nguyễn Hồng Phi, “Đi đi, ta tin ngươi mà. Một mình ngồi cô đơn trên ngai vàng thì có gì hứng thú đâu? Chẳng lẽ ngươi ở bên ta làm cây gậy mát xa là đủ thỏa mãn rồi sao? Đi đi, ngươi phải nhớ, xuất giá tòng phu, đừng đoạt lấy hào quang của ta là được rồi.”

Tuy rằng Nguyễn Hồng Phi không hiểu cái gì là cây gậy mát xa cả, nhưng cũng có thể đại khái đoán ra, hắn thường không phân chia cao thấp, chỉ thọt vào thắt lưng của Minh Trạm rồi cười nói, “Chẳng lẽ hôm qua vi thần hầu hạ thái tử không tốt hay sao?”

Đêm qua Minh Trạm làm lụng vất vả, bị thọt vào thắt lưng như vậy khiến cho hắn đau đến mức muốn té xuống đất, xoa thắt lưng, mặt quần bách, “Đúng là người ôn nhu, nhưng mà nhiều lần chỉ lo cho mình sướng khoái, tuy ta biết ta có mị lực kinh người, nhưng cũng không thể đêm nào cũng ép buộc ta như thế.” Mắt thấy Nguyễn Hồng Phi liếc mắt đưa tình, đắc ý dào dạt, Minh Trạm bèn nói một câu như đang tát nước lạnh vào mặt đối phương, “Với lại ngươi đã từng tuổi này thì cũng nên chăm sóc bảo dưỡng thân thể mới được.”

Nguyễn Hồng Phi cười một cái, néo mông Minh Trạm, “Cứ để sự thật nói lên tất cả.”

“Làm chuyện chính sự trước đi.” Minh Trạm kéo Nguyễn Hồng Phi đến lao ngục.

Lúc trước Tổng Hoài cũng là Tổng đốc tôn sư, mặc dù điều kiện trong lao ngục rất bình thường nhưng vẫn được quét tước sạch sẽ, không đợi Minh Trạm lên tiếng thì Tổng đốc đã quỳ xuống đất, dập đầu ba cái, bi ai nói, “Tội thần chết chưa hết tội, tất cả mọi chuyện tội thần nguyện khai ra, chỉ cầu điện hạ nể tình đừng liên lụy gia quyến của tội thần.”

Sự kiện trăm đầu gia quyến của phạm quan trước kia đã hình thành một nỗi ám ảnh nhất định trong lòng của Tổng đốc. Vị thái tử điện hạ này đã tự mồm thừa nhận, hắn chẳng nề mặt ai!

Nếu ngay cả thượng vị mà cũng không thềm nề mặt thì với hành vi của Tổng Hoài xem như không đáng giá để vào mắt, huống chi tâm tư của Minh Trạm xưa nay rất khó lường, người bình thường chẳng thể đoán được một hai.

Tổng Hoài là người thức thời, bản thân hắn là nhất phẩm Tổng đốc, nếu không phải thái tử có lòng xử hắn thì nhất định không đưa hắn vào đại ngục. Cho nên hắn thà khai ra mọi chuyện, cầu một chút ân điển, bảo trụ được tánh mạng của gia quyến vẫn quan trọng hơn.

“Ngươi là người thông minh.” Minh Trạm ngồi trên ghế. Nhìn khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt của Tổng Hoài đã lộ ra một chút mệt mỏi tiêu tủy, thái dương hoa râm, hắc thủ dài, “Ở Chiết Mân hai năm, lương thực thuế má đều được củng cố tăng trưởng, vả lại hải vực của Chiết Mân không có những hành vi đánh

cướp quy mô của hải tặc. Giúp đỡ thư viện, trợ cấp dân nghèo, thậm chí người cầu kết với hải tặc để buôn bán thì ta cũng không quá bận tâm.”

“Chẳng qua người không nên uống máu quân bị, còn nữa, lá gan của người cũng quá lớn.” Minh Trạm ôn hòa nói, “Vì sao võ khố lại như thế thì người hiểu rất rõ. Còn có, người thân là nhất tể Tổng đốc, hẳn là hiểu được, mấy thứ nổi niêu bát đĩa đem bán cho hải tặc thì không sao, vậy mà người lại dă tâm lớn, đao thương cung tên mà cũng dám đụng vào. Chỉ cần như vậy thì ta sẽ không nương tay.”

Minh Trạm nói như vậy thì Tổng Hoài đã biết chính mình không còn đường sống, thân mình lung lay một chút, suýt nữa đã té xuống đất, sắc mặt bụi bặm, “Tội thần phụ lòng Hoàng Thượng và điện hạ.”

“Ta không hy vọng mình bị bịt mắt lừa gạt.”

Một câu bình thường như vậy khiến Tổng Hoài rung mình, vội nói, “Tội thần tri vô bất ngôn.”

Quá trình thẩm vấn Tổng Hoài cực kỳ thuận lợi, cái danh tàn nhẫn của Minh Trạm đã lan truyền, mọi người vừa nghe đến hẳn liền rung mình, huống chi Tổng Hoài rất có cảm giác chuẩn xác đối với thủ đoạn của thái tử điện hạ, vì vậy hẳn thật không dám giấu diếm bất kỳ điều gì.

Vương đại nhân được triệu đến, ở bên cạnh ghi chép khẩu cung, nghe Tổng Hoài thuật lại làm thế nào cắt xén binh lương, làm thế nào báo cáo ảo về nhân số binh sĩ, làm thế nào cầu kết với hải tặc, tham ô ngân lượng, cùng hải tặc giao dịch, lần lượt nói ra rõ ràng, cũng không cần làm phiền đến Hình bộ thị lang.

Vương đại nhân nghe thấy thì giận dữ, nhin không được hết lớn, “Khá lắm tặc tử, người không xứng đáng với sự tín nhiệm và khen ngợi của Hoàng thượng!”

Minh Trạm đang suy nghĩ, đột nhiên bị Vương đại nhân làm cho hoảng sợ, cau mày nói, “Người la làng cái gì, chẳng phải Tổng đại nhân đã nhận tội rồi hay sao. Đi bắt Chu Chi Nguyên, Tổng Tường và đám người liên can lại đây, còn các phạm quan thì cũng gọi đến để kiểm chứng.”

Vương đại nhân đứng dậy thỉnh tội, “Thần nhất thời giận quá làm càn, mạo phạm điện hạ, thật sự thất lễ.”

“Được rồi, lần sau chú ý là được.” Minh Trạm thở dài, “Kêu đánh kêu sát thì có ích gì, chuyện này hẳn đã phạm phải, nay việc cấp bách là thanh trừng Chiết Mân cho sạch sẽ.” Liếc mắt nhìn thần sắc của Tổng Hoài, Minh Trạm phân phó thủ vệ, “Không có thủ dụ thì bắt luận kẻ nào cũng không được gặp Tổng đại nhân, cũng không được bạc đãi hay làm nhục hẳn. Nếu Tổng đại nhân có nửa điểm sai lầm thì các người phải đền mạng cho hẳn!”

Thủ vệ nghiêm mặt lĩnh mệnh.

Minh Trạm lại nói với Tổng Hoài, “Chính người cũng hiểu được, người còn sống thì có chút nước bẩn không thể vấy lên gia quyền của người. Hiện tại nhớ rõ, một khi người chết thì sẽ có nhiều chuyện không thể phân trần.”

Tổng Hoài hiểu được ý của Minh Trạm, nghĩ mình năm xưa thiếu niên kim bảng, cả đời luôn cúi, rốt cục lại rơi vào kết quả thế này, bao nhiêu thẹn thùng không thể nào hình dung, vừa khóc thảm vừa dập đầu nói, “Tội thần tạ long ân của điện hạ.”

Minh Trạm trở về, tránh không được mà thở dài, Nguyễn Hồng Phi nói, “Lúc trước có thấy người bày ra vẻ mặt như vậy với những kẻ liên can trong vụ Trịnh Sảng đâu.” Kỳ thật Minh trạm có trái tim bằng sắt, giết người chưa từng nói nương tay, ngay cả lông mi cũng không chớp, vậy mà hôm nay lại tỏ ra Bò tát đối với Tổng Hoài.

“Điều này làm sao giống, họ Trịnh kia ra tay ác độc, rất đáng chết.” Minh Trạm kéo Nguyễn Hồng Phi ngồi xuống, “Tuy rằng Tổng Hoài có chút nhanh nhẹn khéo nịnh, nhưng với việc hẳn chấp chưởng hai năm ở Chiết Mân đem lại thái bình cho dân chúng, kỳ thật người này là một thần tử đặc lực. Ta cũng chẳng để tâm chuyện hẳn cầu kết với hải tặc, chẳng qua chuyện buôn lậu vũ khí thì thật sự đã phạm vào kiêng kỵ.”

“Hẳn quả là có khả năng.” Nguyễn Hồng Phi giấu cợt, “Muốn ta lựa chọn giữa người thông minh không thành thật hay người ngu ngốc thì ta thà chọn người ngu ngốc, ít nhất ngu ngốc sẽ nghĩ không ra những biện pháp đó.”

“Quên đi, dù sao Tổng Hoài cũng chẳng sống được.”

Tổng đốc xem như tiêu rồi, theo khẩu cung của Tổng đốc thì một đường dây bao gồm Tuần phủ bổ chính sứ Hàng Châu và các Tri phủ đều bị lôi ra, rõ ràng đang là đầu xuân mà Giang Nam vẫn se lạnh, mọi người không dám vứt bỏ áo choàng.

Toàn bộ quan viên Giang Nam đừng nói là nhận hối lộ, ngay cả ngày thường đi ra ngoài ăn uống cũng giảm thiểu. Phàm là quan viên thì đều sôi nổi bận rộn cùng phụ tá xem lại sổ sách của mình, cân bằng chi tiêu, thà rằng bán chút gia sản, mượn nợ bên ngoài thì cũng phải bỏ khuyết cho đủ.

Nhâm tuần phủ vốn là dưỡng của thái tử, nay cũng bị đưa vào lao ngục. Tận mắt thấy thái tử quân pháp bất vị thân, những người khác càng không thể kêu oan.

Nhâm phu nhân rưng rưng lệ phái người vợ vàng quay về ngoại gia truyền tin, ngóng trông phụ thân và đệ đệ có thể nói vài ba câu trước mặt thái tử, tốt xấu cũng nể mặt thân tình.

Vệ Dĩnh Gia nhận được thư của đại tỷ, bèn đưa cho phụ thân xem, lão Vĩnh Ninh Hầu khoát tay nói, “Không được. Thái tử sắp đăng cơ. Đây là đang thanh trừng, cho dù ta ló cái mặt già này ra thì thứ nhất sẽ khiến hấn khó xử, thứ hai sẽ khiến người ta cảm thấy chúng ta tùy tiện, đang có thể diện lại âm ỉ cho mất thể diện.”

“Để nhi tử đi hồi âm cho đại tỷ.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu kéo lại áo choàng lông trên người rồi thở dài, “Đại tỷ phu của ngươi có một chút tài học, cũng là người cẩn trọng, nhưng lại có một chút dã tâm. Muốn ta nói, tính tình của hấn leo lên được chức vụ Tuần phủ đã là hay rồi. Nay đụng phải thái tử nam tuần, lại có quan hệ thân thích với nhà chúng ta, cho dù muốn tiến thêm một bước thì cũng nên tỏ ra bản lĩnh và có ích, như thế thái tử mới nể thân tình. Ai ngờ hấn lại không giác ngộ, chẳng những không thể phân ưu vì thái tử mà ngược lại còn liên lụy vào vụ án.”

Vệ Dĩnh Gia nói, “Thái tử và Hoàng thượng dù sao cũng không phải thân phụ tử.”

“Điểm này chính là mấu chốt.” Lão Vĩnh Ninh Hầu nói nhỏ, “Cho dù là thân nhi tử thì cũng phải kiêng kỵ đối với ngoại gia. Nể mặt thất tỷ của ngươi, thái tử cũng chỉ có một mình ngươi là cứu cứu cho nên lúc trước Hoàng thượng mới để ngươi làm Cửu môn đề đốc vài ngày, như vậy đã là rộng lượng đối với chúng ta rồi. Bất quá thái tử một ngày chưa đăng cơ thì chúng ta vẫn phải cúi đầu mà sống. Cho dù thái tử đăng cơ thì cũng phải an phận mà sống. Chúng ta đã có phú quý, không thừa dịp này mà mở rộng tiền đồ cho tôn tử thì phải đợi đến khi nào đây. Trong lòng của ngươi cũng phải tính toán trước đi là vừa.”

Vệ Dĩnh Gia vội vàng dạ một tiếng, lão Vĩnh Ninh Hầu nói tiếp, “Không cần phải hồi âm thư này, càng không cần cho người đi lại với Giang Nam nữa.”

Phụ tử hai người đang trò chuyện thì người hầu bên ngoài truyền tin, “Ngự sử Lý Thiên Phủ đại nhân tiến đến bái phỏng Hầu gia.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu cau mày, “Lý Thiên Phủ là ai?”

“Vương đại nhân đi theo thái tử đến Giang Nam, Lý Thiên Phủ là Hữu Đô ngự sử, chúng ta cũng không tới lui với hấn, không biết hấn đến đây làm gì?” Vệ Dĩnh Gia cũng thấy ngạc nhiên.

“Sợ không phải chuyện gì tốt, ngươi đi xem một chút đi. Có chuyện gì thì báo với ta một tiếng.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu đúng là gừng càng già càng cay, liệu chuyện luôn ba phần chuẩn xác. Không quá lâu, Vệ Dĩnh Gia đen mặt quay về, trong giọng nói mang theo vài phần nén giận, “Triệu gia đã xảy ra chuyện.”

“Rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Có nhà nào không lo lắng cho thân thích đâu, lão Vĩnh Ninh Hầu trị gia rất có nghề, vài nữ nhân coi như có tiền đồ, không có tiền đồ thì cũng biết an phận. Tuy chỉ có một mình Vệ Dĩnh Gia là nhi tử, nhưng từ nhỏ đã là thiếu niên lão thành, làm quan cũng cần cù thành thật, không khiến lão Vĩnh Ninh Hầu phải lo lắng.

Chẳng qua cứu gia của Vệ Dĩnh Gia vốn là họ Triệu, nữ nhi trong nhà có phúc, sinh nhi tử cho lão Vĩnh Ninh Hầu.

Vì Triệu gia xem như là một nông gia thành thật, lão Vĩnh Ninh Hầu giúp đỡ bọn họ chút ngân lượng, thêm vài trăm mẫu ruộng, gây dựng gia nghiệp đến nay. Đáng lý phải vì tôn tử mà có thể diện, nào ngờ Triệu gia lúc đầu còn an phận, mấy năm qua lại ý có tôn tử là Hầu gia, càng ngày càng lên mặt.

Vệ Dĩnh Gia vài lần dè ép thì mới chịu an phận một chút. Nay thiên hạ đều biết thái tử là tôn tử của Vĩnh Ninh Hầu phủ, ngoại công và cữu cữu của thái tử vẫn còn sờ sờ ở đó, lúc trước Triệu gia vốn không phải những người nổi bật, ngay cả tên họ là gì cũng không ai biết.

Vệ Dĩnh Gia chỉ có một thân cữu cữu là Triệu Đại, cữu cữu của hắn tự lập gia nghiệp, thê cũng thú, thiếp cũng nạp, sinh ba bốn nhi tử, vậy mà chẳng có đứa nào nên trò nên trống, suốt ngày đích thứ tranh chấp, gà bay chó sủa, chẳng bao giờ yên ổn. Vệ Dĩnh Gia cũng có một biểu đệ tên là Triệu Hỷ, đá gà đá chó, gây chuyện sinh sự, lại thích nam tử, mười bảy tuổi mà vẫn chưa thú một tức phụ nào về nhà.

Triệu Hỷ ra ngoài tung hoành đầu đường xó chợ, gặp được nhi tử của một nhà tá điền ở thôn trang của mình, ngắm vừa mắt, mặc dù người ta xuất thân hàn hèn một chút, nhưng vẫn là dân chúng thành thật, đã đỗ tú tài, làm sao thêm để ý đến hạng người lêu lổng quần là áo lụa như Triệu Hỷ.

Triệu Hỷ xưa nay luôn tự xưng là biểu đệ của Vĩnh Ninh Hầu, huống chi nay mẫu tộc của thái tử chính là Vĩnh Ninh Hầu phủ, hắn tự xưng là biểu cữu họ hàng của thái tử, dám cưỡng bức con nhà người ta. Tiểu tú tài bị phần mà trình đơn kiện lên để đô rồi đập đầu tự sát. fynnz.wordpress.com

Vệ Dĩnh Gia bận chuyện ra ngoài, chuyện này lại xảy ra vào giờ Ngọ ngày hôm sau, cho nên nhất thời không kịp hay tin.

Đế đô từ trên xuống dưới chẳng ai thật lòng đặt Triệu gia vào mắt, chẳng qua mọi người không thể không cân nhắc đến Vĩnh Ninh Hầu phủ, thân cữu gia của thái tử, vả lại ngoại công của thái tử vẫn còn sờ sờ trước mắt. Triệu gia lại là quan hệ thông gia với Vĩnh Ninh Hầu phủ, động vào Triệu gia thì ít nhất phải báo với Vĩnh Ninh Hầu phủ một tiếng.

Sau một lúc lâu khách khí với Vệ Dĩnh Gia, tóm lại ý của Lý Thiên Phủ là thế này: Nay cả thành đều biết, chuyện này có giấu cũng giấu không được, tấu chương đã viết xong rồi, sáng mai sẽ dâng tấu chương lên triều đình, trong lòng của người phải chuẩn bị trước.

Lão Vĩnh Ninh Hầu vỗ bàn cả giận nói, “Thật sự là hồ đồ. Ngày mai lâm triều không được cầu tình cho Triệu gia!” Lo lắng hết chuyện này đến chuyện kia.

“Đương nhiên rồi.” Vệ Dĩnh Gia giậm chân nói, “Thật sự là toàn gia hồ đồ! Đã sớm bảo bọn họ an phận thủ thường, thật sự là không biết sợ chết mà, làm ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy!”

“Người cân nhắc cho kỹ, nếu Triệu gia có tiền đồ thì chúng ta giúp đỡ một phen là chuyện nên làm.” Giọng nói của lão Vĩnh Ninh Hầu trở nên lạnh lùng, “Bảo nhi tuổi còn nhỏ, thê tử của người lại đang có thai, ngày sau hài nhi của người đông thành đàn....Chúng ta phải qua lại như thế nào với người của Triệu gia đây! Nhiều lần người chửi mắng cho bọn họ, không chỉ mình người vất vả, kế tiếp là tôn tử của người, mấy đời nhà chúng ta sẽ phải đứng ra thu xếp cho Triệu gia! Đến khi nào mới chịu an phận!”

Cữu gia cho dù có thân thế nào cũng không bằng phụ thân, huống chi lão Vĩnh Ninh Hầu thuở nhỏ đã không để nhi tử qua lại quá nhiều với Triệu gia, Vệ Dĩnh Gia vừa lớn thì đã đau đầu vì cữu gia. Nay Triệu gia lại làm ra chuyện chết tiệt này, thật sự là ngay cả Vệ gia cũng bị mất thể diện.

Vệ Dĩnh Gia cúi đầu nói, “Triệu gia ăn chút giáo huấn là đáng lắm. Chỉ sợ việc này không thể dễ dàng dẹp yên, thái tử ở Giang Nam xử lý quan viên hai tỉnh, không biết có tên tiểu nhân nào cố ý muốn xem thái tử bị bẽ mặt hay không?”

Quả nhiên ngày hôm sau Phượng Cảnh Kiên tạm áp chế vụ này, chỉ bắt giam Triệu Hỷ, đưa Hình bộ thẩm tra xử lý, không hề nói câu nào. Vĩnh Ninh Hầu phủ lại càng không dám nhiều lời. Vệ Dĩnh Gia chỉ ngày ngày căn mần lên nha môn làm việc, nhưng người của Triệu gia vẫn liên tục đến tìm, còn phải mấy tên vô lại canh giữ trước cửa nha môn.

Vì ngại mất thể diện, Vệ Dĩnh Gia chỉ đành đi gặp một lần. Triệu Đại mang theo thê thiếp nữ nhân quỳ xuống trước mặt ngoại tôn, không đợi Vệ Dĩnh Gia nói chuyện thì người hầu bên cạnh đã nâng dậy Triệu

Đại, Triệu Đại lau nước mắt, “Ta sinh ra súc sinh càn quấy, cầu diệt nhi nể mặt biểu đệ của người, cứu hẩn một lần.”

Vệ Dĩnh Gia lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Đại một lúc, cho đến khi Triệu Đại cảm thấy mắt tự nhiên thì Vệ Dĩnh Gia mới nói, “Việc này kinh động ngự tiền, Triệu Hỉ đã bị tổng vào ngục, bắt quá hẩn vẫn còn giữ được cái mạng ở trong ngục!”

Triệu Đại thở phào nhẹ nhõm, thê tử Lý thị nức nở nói, “Biểu đệ của người chưa từng ném khổ như vậy, dù sao cũng phải để chúng ta chuẩn bị chút xiêm y thức ăn mang vào chứ.”

“Các người không cần vội, hẩn sẽ ở trong lao một thời gian. Tú tài tuổi còn trẻ, có tiền đồ tốt, vậy mà lại mất mạng, phải kêu oan với ai đây!” Vệ Dĩnh Gia cười lạnh, “Ta đã sớm nói, nay gia nghiệp đã có, bảo các người an phận một chút! Các người lại không chịu nghe lời khuyên của người khác! Nay xảy ra tai họa như vậy! Cầu ta, ta không phải là quan viên Hình bộ, cũng không phải phủ doãn để đô! Bảo ta đi nói ít lời tốt, ta tự nhận ta không có thể diện lớn như vậy! Cứu cứu tự giải quyết cho tốt đi, cũng đừng gọi người đến nha môn chờ ta!” Thấy Vệ Dĩnh Gia tính dứt áo rời đi, Triệu đại khẩn trương túm lấy y mẹ của diệt tử, “Vốn là hai người thân mật, cho tú tài kia ngân lượng, việc này cũng không thể trách biểu đệ của người a.”

“Lời này cứu cứu đừng nói với ta, đi Hình bộ đại đường mà giải thích thay cho Triệu Hỉ đi.”

Cứu diệt hai người đang giằng co qua lại thì bên trong vang lên một tiếng khóc thét, một lão thái thái mặc y phục màu ánh bạc, cầm trượng hương đàn, được tiểu nha hoàn chậm rãi dìu ra. Lệ rơi đầy mặt, cũng nhìn không ra bộ dáng tướng mạo thế nào. Triệu Đại vừa thấy lão nương xuất mã thì nước mắt cũng lăn chả rơi xuống, khóc nói, “Hảo diệt nhi, người nể mặt ngoại tổ mẫu của mình một chút đi.”

Triệu lão thái thái khóc sụt sùi, năn nỉ, “Dĩnh nhi, lão bà như ta đã từng tuổi này, chẳng lẽ phải làm kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh hay sao? Thật sự là muốn lấy mạng của ta đây mà!”

Vệ Dĩnh Gia không chỉ làm mặt lạnh mà ngay cả tâm tư cũng chẳng hề bị đả động, hướng hồ Triệu gia thật không biết điều, nhiều lần sinh sự, không chịu yên phận. Vệ Dĩnh Gia thản nhiên nói, “Mạng người do trời định, ngoại tổ mẫu không cần thương tâm. Nếu Triệu Hỉ mệnh lớn thì đương nhiên có thể bình an. Nếu mạng của hẩn chỉ dừng ở đây thì âu cũng là thiên ý. Chẳng phải ngoại tổ mẫu vẫn hay niệm Phật hay sao, cũng biết được Phật gia chú ý nhất chính là nhân quả, không phải là điều mà con người có thể cưỡng cầu. Ngoại tổ mẫu đau lòng cho tôn tử, năm ấy bán mẫu thân của ta vào Hầu phủ, sau đó phụ thân nể mặt ta mà giúp đỡ cho xây nhà dựng nghiệp, tình hình năm đó như thế nào, người khác không biết, nhưng ta nghĩ ngoại tổ mẫu và cứu cứu đều nhớ rất rõ! Mẫu thân họ Triệu nhưng ta không phải họ Triệu! Nếu ngoại tổ mẫu cảm thấy họ Vệ chúng ta bất nhân bất nghĩa thì chúng ta ai đi đường nấy vậy! Đến phủ doãn nha môn viết thư đoạn tuyệt thân thích, xem như ta từ bỏ thể diện này đi!”

Triệu lão thái thái cương một chút, Vệ Dĩnh Gia ép hỏi, “Thế nào? Ngoại tổ mẫu chỉ cần xác nhận là được!”

Triệu lão thái thái run rẩy nhìn tôn tử, Vệ Dĩnh Gia quay đầu bỏ đi, Triệu lão thái thái nấc một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Triệu gia náo nhiệt như vậy, Minh Trạng lại thoải mái xử án ở Chiết Mân, quỷ thần sợ ác nhân.

Ai đáng bị xét nhà thì đều bị xét nhà, ai đáng bị tổng vào ngục thì đều bị tổng vào ngục, đến khi Minh Trạng quay về để đô thì quan viên tam phẩm của Chiết Mân đã thay đổi sạch sẽ. Minh Trạng cũng thì ân cho Chiết Mân, vũ khí lương bổng bị cất xén đều được Minh Trạng dùng phần ngân khổ khi Tổng Hoài chấp chính đã tích trữ được nhờ việc cất xén quân bị để đền bù cho binh sĩ. Như thế, toàn quân từ cao đến thấp, không ai mà không ca tụng thái tử tài đức sáng suốt.

Còn đám quan viên tân tiền nhiệm, nếu không có thái tử xử lý vụ án này ở Chiết Mân thì bọn họ sẽ không có cơ hội thượng vị, đương nhiên cũng vội vàng nịnh hót vượt mong ngựa.

Vì kinh sợ thủ đoạn sắt thép của Minh Trạng nên binh sĩ ở các nơi khác đều được đãi ngộ đầy đủ.

Lần này quay về để đô cũng không phải vụ án ở Chiết Mân đã chấm dứt, mà vì vụ án này liên can đến nhiều quan viên, chức quan lại lớn, thậm chí ở Chiết Mân không hợp quy củ. Như thế, sau đuôi xe ngựa của thái tử là một chuỗi xe chở phạm nhân, Minh Trạng chậm rãi quay về để đô.

Duy nhất khiến Minh Trạng mất hứng chính là Nguyễn Hồng Phi sống chết không chịu cùng Minh Trạng quay về đế đô, quyết tâm phải chờ đến ngày Minh Trạng đăng cơ thì mới chịu tái kiến, lam nhan họa thủy như vậy khiến tiểu tâm can của Minh Trạng bị mê hoặc, làm cho Minh Trạng vô duyên vô cớ sinh ra mấy phần suy nghĩ bất hiếu đối với Phụng Cảnh Kiên. Trên đường hồi trình, Minh Trạng tự kiểm điểm, cảm giác vô cùng hổ thẹn vì mình đã có tâm tư như thế, tự mắng mình vài câu súc sinh, thâm than, nam nhân quả nhiên là nửa thân dưới quyết định nửa thân trên a! Anh minh như thái tử điện hạ cũng không ngoại lệ, năm đó mấy vị hoàng đế mất nước vì những mỹ nhân như Đát Kỷ Bảo Tự cũng không phải là chuyện bịa đặt vô duyên vô cớ.

Một đường phong trần trở lại đế đô, Vương đại nhân cùng vài vị đại nhân mang theo tất cả phạm nhân giao cho Hình bộ, trong khi Minh Trạng tự mình hồi cung.

Phụng Cảnh Kiên thấy Minh Trạng vẫn như trước, nhưng trên thân có thêm chút uy nghi trầm ổn, có vẻ cao hơn xưa một ít, trong lòng thập phần vui mừng, vội vàng nâng Minh Trạng dậy rồi hỏi, “Trên đường suôn sẻ chứ?”

“Thật sự rất mệt.” Minh Trạng đi theo Phụng Cảnh Kiên ngồi xuống nhuyễn tháp, thắt lưng mềm nhũn, ngồi phịch bên cạnh Phụng Cảnh Kiên, thốn thức kể khổ, “Ngoại trừ có thể nhìn thấy Phi Phi nhà ta thì chẳng có chuyện gì vui vẻ cả, chẳng thoải mái bằng trong cung đâu.”

Phụng Cảnh Kiên vừa cười vừa mắng, “Khi đi thì chỉ hận không thể mọc thêm cánh để bay đến đó ngay lập tức, nay lại nói như vậy. Giang sơn là nhà chúng ta, có chuyện thì người phải tiện đường giải quyết, có gì mà lại than khổ than mệt. Còn nữa, người mệt cũng là vì tên tiện nhân kia gây khó dễ nên mới mệt mà thôi.”

Minh Trạng thấy Phụng Cảnh Kiên nhắc đến Nguyễn Hồng Phi thì bèn tựa vào vai của Phụng Cảnh Kiên, nhẹ giọng nói, “Lần này ta đến đảo của Phi Phi.”

“Đảo gì?” Phụng Cảnh Kiên còn hứng thú đối với Nguyễn Hồng Phi hơn cả vụ án ở Chiết Mân.

“Hắn ở hải ngoại có mười mấy cái đảo, tự xưng vương, tất cả đều bố trí ngăn nắp chỉnh tề.” Minh Trạng nói, “Còn có cả hạm đội rất lớn, mấy chiếc thuyền kia dài mấy chục trượng, vô cùng rộng rãi, cực kỳ uy phong.”

Phụng Cảnh Kiên vừa nghe nói cừu gia uy phong như vậy, mặc dù sớm biết Nguyễn Hồng Phi tài cán nhưng lúc này vẫn không khỏi thở dài, “Quả nhiên là thượng thiên không có mắt, lại để cho tiện nhân kia phát đạt.”

Minh Trạng mỉm cười dụ hống Phụng Cảnh Kiên, “Phụ hoàng đừng nói vậy, về sau Phi Phi đi theo ta, sản nghiệp của hắn chính là của hồi môn, nói không chừng sẽ mang theo của hồi môn đến đây.”

Phụng Cảnh Kiên nghe được lời này nhưng không hề cảm thấy vui mừng, nếu để lừa tên tiện nhân kia như vậy thì hắn cũng không cần phải thoái vị, mỉm cười nhắc nhở Minh Trạng, “Trẫm không dám ngóng trông có ngày đó đâu, người đừng để hắn dụ mình đem giang sơn to như vậy dâng làm sính lễ là được rồi!” Võ lưng Minh Trạng, “Đi đổi xiêm y, tắm rửa sạch sẽ rồi sang đây nói tiếp, trẫm có việc muốn bàn với người.”

Đuổi Minh Trạng đi, Phụng Cảnh Kiên gọi Vương đại nhân đến hỏi thăm tình hình Chiết Mân.

Vương đại nhân sớm viết sẵn tấu chương, hai tay trình lên. Đại Hoàng thượng hỏi thì lập tức tuôn ra những lời tốt đẹp về Minh Trạng. Phụng Cảnh Kiên âm thầm cảm thấy kỳ lạ, liêm khiết cương trực như Vương đại nhân cũng bị Minh Trạng thu phục, tiểu tử này thật có thủ đoạn.

Khen ngợi vài thần tử một lúc rồi cho người ta về nhà nghỉ ngơi. Phụng Cảnh Kiên không vội xem nội tình của vụ án Chiết Mân, bởi vì trên cơ bản thì hắn cũng biết bảy tám phần, hắn chỉ hứng thú đối đối với quyền danh sách tịch thu tài sản thật dày kia mà thôi, cũng khó trách phụ tử hai người có duyên phận, Minh Trạng xưa nay luôn lo lắng suy nghĩ cho Phụng Cảnh Kiên.

Mở đầu là ba trăm năm mươi tám vạn lượng hiện ngân, mười vạn lượng vàng, nhìn thấy hai hàng con số này thì Phụng Cảnh Kiên cảm thấy càng thêm xác định, thở dài, “Quả nhiên là Minh Trạng.” Phía dưới liệt kê nào là vàng bạc châu báu gì gì đó, nhưng hắn cũng không còn hứng thú mà xem.

Minh Trạm rửa mặt chải đầu xong thì đã là chạng vạng, vừa lúc diễn ra yến tiệc tẩy trần cho thái tử, lại là một hồi xả giao tán chuyện.

Cho đến ngày hôm sau, khi lâm triều Ngự sử có nhắc lại chuyện Triệu Hỉ, Phụng Cảnh Kiên liền giật mình vì đã quên nhắc với Minh Trạм chuyện này.

Minh Trạм nghe lạ tai, bèn hỏi, “Triệu Hỉ là ai, hình như không phải triều thần.”

Lý Thiên Phủ vẫn cần Vĩnh Ninh Hầu không tha, “Triệu Hỉ vốn là một điều dân ở vùng ngoại ô kinh thành, vì trong nhà có sản nghiệp, lại có quan hệ thông gia với Vĩnh Ninh Hầu nên càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Lướt qua mấy mũ ô sa của đám quan viên bên dưới, ánh mắt của Minh Trạм dừng trên người Vệ Dĩnh Gia, hỏi, “Vĩnh Ninh Hầu, là người phái Triệu Hỉ ** tên tú tài kia à?”

Vệ Dĩnh Gia đương nhiên không thừa nhận, Minh Trạм hỏi lại Lý Thiên Phủ, “Triệu Hỉ ** tú tài thì có liên quan gì đến Vĩnh Ninh Hầu hay sao?”

Lý Thiên Phủ nói, “Nếu không phải Triệu Hỉ y vào quan hệ thông gia chống lưng thì một thảo dân như hắn làm gì dám khi dễ tú tài đã có công danh trên người?”

“Vĩnh Ninh Hầu có từng can thiệp vào việc xử lý thẩm tra vụ án này hay không?” Thấy Lý Thiên Phủ không nói lời nào, Minh Trạм cảm thấy có vài phần hài lòng, bèn nói tiếp, “Cho dù là triều đình thì cũng có vài ba người phiền lòng vì thân thích, huống chi là Vĩnh Ninh Hầu phủ? Được rồi, ta biết ý của các người, từ trước đến nay ngoại thích luôn có vị trí tế nhị. Ta nghĩ ngay cả Lý đại nhân cũng không thể cam đoan cứu gia biểu đệ nhà mình chưa từng làm chuyện bất chính đúng không? Nay Triệu Hỉ chỉ là một kẻ bình dân, hắn họ Triệu, Vĩnh Ninh Hầu lại là họ Vệ. Việc này lúc trước Vĩnh Ninh Hầu cũng chưa biết, sau khi phạm tội thì cũng không y vào tước vị hầu gia mà đi lại với Triệu Hỉ, xét tính chân chính thì chuyện này chẳng liên can gì đến Vĩnh Ninh Hầu. Các người lôi ra trước triều đình để mời ta phán xét, đơn giản là đang Hạng Trang vũ kiểm, ý tại Bái Công.” (Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công = dùng hành động ám chỉ điều khác để hại người)

Minh Trạм nói rất rõ ràng, khiến Lý Thiên Phủ trở nên lúng túng, Minh Trạм khoát tay, “Chuyện này có gì khó, nếu hắn ** tên tú tài kia thì gọi người nhà của Triệu gia và người nhà của tú tài đến chợ, kéo Triệu Hỉ ra chợ rồi đem đi thiến, thiến sạch *** của hắn, cho hắn ném thử mùi vị. Rồi sau đó đi lưu đầy ba ngàn dặm. Để đồ phủ doãn bao vây Triệu gia, Hộ bộ quan lại tính toán gia sản Triệu gia rồi lấy một nửa trợ cấp cho nhà tú tài.”

Ngay cả bá quan văn võ cũng không đoán được thái tử điện hạ lại thuận miệng nói ra phương thức xử trí sáng ý như vậy, trong lúc nhất thời lại không có ai lên tiếng.

Minh Trạм càng cảm thấy hưng phấn, tiếp tục nói, “Ta biết trên đời có những hạng tiểu nhân chuyên cậy mình ý thế. Tỷ như tộc nhân ở quê nhà hoặc là nô tài hoặc đám thân thích dây mơ rễ má của các vị đại nhân, khó tránh khỏi có người nương vào thế lực của các người mà làm chuyện thị phi. Nếu để Ngự sử nghe thấy thì sẽ khó tránh khỏi mà không buộc tội các người tri gia vô dụng. Trên thực tế, mỗi ngày các người đều bận rộn chuyện quốc gia đại sự, những chuyện bên ngoài rốt cục vô can với các người. Nhưng nếu nói là hoàn toàn vô can thì cũng không công bằng cho khổ chủ. Vĩnh Ninh Hầu phủ là mẫu tộc của ta, các người cũng không cần đa tâm, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi lại là ngoại gia của ta?”

“Ta biết các người có nhiều thân thích, quân thần chúng ta ở trong triều hợp ý, nay thân thích của Vĩnh Ninh Hầu phủ phạm pháp, ta xử trí như thế, nếu sau này người nhà của các người có ai phạm pháp thì đương nhiên ta sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia.” Minh Trạм thở dài, “Kỳ thật chuyện này không liên quan đến thân thích của nhà nào cả, giống như đám người gian ác, nếu trong nhà không thể ước thúc dẫn đến tai họa thì cứ để quốc pháp ước thúc trừng trị hắn. Có thánh nhân từng nói, tề gia trị quốc bình thiên hạ, nay xem ra lời này thật có đạo lý.”

“Tuy là luận sự mà xét nhưng ta cũng không hy vọng trong nhà của chư vị ái khanh xuất hiện chuyện gì mất thể diện.” Minh Trạм cười khiêm tốn, “Xưa nay ta tâm từ mặt nhuần, dù có một vài chỗ không chu toàn, mong là các ái khanh sẽ nhắc nhở.”

Không biết vì sao lúc này mọi người đều nghĩ đến vị thái tử điện hạ tự xưng là tâm từ mặt nhuyển từng phạt trượng muối muối cùng phụ khác mẫu của mình, ngay cả muối muối mà còn hạ thủ được thì làm sao mà thái tử điện hạ có thể đặt nhi tử của cữu cữu hay họ hàng xa vào trong mắt cho được! Lại có người muốn muộן chuyện này để châm biếm thái tử, thật sự là nực cười!

Cảm thán xong xuôi, Minh Trạм còn nhắc đến chuyện Chiết Mân, mọi người mừng rỡ khi thoát khỏi vụ án cường bạo cúc hoa, tất cả đều xôn xao thảo luận về vụ án tham ô ở Chiết Mân.

Lần này sau khi lâm triều đã mang đến ba loại kết quả. Thứ nhất, phạm là những nhà nào giàu sang phú quý thì đều mở từ đường, dọn dò gậy gộc của toàn gia đều phải thành thật ở trong nhà, dám đi ra ngoài náo loạn thì sẽ lập tức đánh gãy chân. Thứ hai, hào môn để đồ đều nhắc đi nhắc lại gia quy, ước thúc tộc nhân trong nhà. Thứ ba, Phụng Cảnh Kiên tuyên triệu Khâm Thiên Giám chọn ngày lành tháng tốt để thoái vị.

192. Chương 192: Hoàng Đế Nan Vi (30)

Kỳ thật các cận thần đều có tính toán trong lòng, thái tử sắp đăng cơ, bằng không Hoàng thượng sẽ không ủy quyền cho thái tử tự xử lý Chiết Mân.

Nhưng lại không ngờ nhanh như vậy, ít nhất cũng phải đợi thái tử đến tuổi đội mào đã chứ. (thanh niên 20 tuổi sẽ làm lễ đội mào)

Hoàng thất hành xử luôn giảng quy củ, cũng rất chú ý đến tùy cơ ứng biến. Tỷ như liên quan đến chuyện này, mặc kệ tuổi tác của hân chưa đến, Phụng Cảnh Kiên chỉ cần nói một câu thì thái tử liền đi làm lễ đội mào.

Minh Trạм đang định trở về để đồ thì sẽ tịnh dưỡng một thời gian, chợt nghe Phụng Cảnh Kiên đòi thoái vị, hân lập tức bị dọa nhảy dựng, “Ta mới từ Chiết Mân trở về, ít nhất cũng để ta nghỉ một chút a, phụ hoàng~” Minh Trạм cất tiếng ngon ngọt để năn nỉ.

Phụng Cảnh Kiên không khỏi buồn cười, “Sớm muộn gì ngươi cũng phải học cách làm chủ, năm trước Minh Kỳ đã đại hôn, ta cũng đã hạ chỉ để mẫu thân của ngươi đến để đồ, đã làm tốt tất cả mọi chuyện lót đường cho ngươi. Ngươi cũng không có gì phải sầu, có luật thì theo luật, vô luật thì theo lệ.” Sờ mặt của Minh Trạм, “Ngươi trước kia làm việc cũng rất tốt.” Trời không thể có hai mặt trời, cũng như nước không thể có hai vua. Có vài người thích làm phò tá, có vài người lại không có thói quen khuất thân dưới kẻ khác, tỷ như Minh Trạм, thuở nhỏ cường thế, bẩm sinh đã là kẻ bại hoại chuyên làm chủ. Một ngày hân còn tại vị thì chư thần trong triều sẽ không đoàn kết, cứ trường kỳ như vậy, những người ủng hộ Minh Trạм sẽ khó tránh khỏi mà thành lập bè phái, không bằng sớm thoái vị để Minh Trạм làm chủ đi.

Minh Trạм hoàn toàn không hiểu nỗi khổ tâm của Phụng Cảnh Kiên, chỉ biết than thở, “Kỳ thật lần này từ Chiết Mân trở về ta càng không muốn làm hoàng đế.”

Nghĩ đến năm xưa Phụng gia huynh đệ vì ngai vàng mà suýt nữa đã phải đền mạng thì mới giành được phần cơ nghiệp này. Đây là lần đầu tiên Phụng Cảnh Kiên nghe người ta bảo rằng không hề muốn làm hoàng đế, mà người nói lời này lại là Minh Trạм, Minh Trạм cũng không phải người khiếm tốn, Phụng Cảnh Kiên ngạc nhiên hỏi hân, “Lời này của ngươi bắt nguồn từ đâu?”

“Phụ hoàng không biết đó thôi, Phi Phi có mười mấy cái đảo, điều kiện ở nơi đó cũng rất tốt, ta nghĩ không bằng phụ hoàng tiếp tục làm hoàng đế, ta cùng Phi Phi ra hải ngoại sống cũng được.” Minh Trạм là người tính tình dễ đổi, hướng chi đối với hân, bất luận là địa phương lớn hay nhỏ, chỉ cần không bị gò ép thì ở đâu cũng vậy.

Phụng Cảnh Kiên nghe lời này, bèn hung hăng đánh Minh Trạм vài cái, cả giận nói, “Đừng nói mấy lời không có tiền đồ như vậy nữa! Chơi với một tên yêu tinh đã đủ rồi, còn đòi vào trong động của yêu tinh

để hưởng thụ nữa sao!” Mắt thấy thế hệ thứ hai chỉ còn một người, cho dù như thế nào thì Phượng Cảnh Kiền cũng không thể thả Minh Trạ ra ngoài.

Minh Trạ nhe răng, “Ta chỉ nói thôi mà.”

Phượng Cảnh Kiền bực tức đầy mình, quát mắng, “Nói cũng không cho nói! Người mang thân phận gì! Người suy nghĩ một chút đi, mọi người đều nói trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, người đến chỗ của yêu tinh, ăn mặc chi phí đều do người ta chu cấp, đường đường nam nhi bấy thước mà lại muốn ăn cơm nhão hay sao!” Thật là không có tiền đồ mà!

“Ta không bao giờ nói như vậy nữa.” Minh Trạ đầu hàng, “Phụ hoàng, ngài tiếp tục làm hoàng đế mấy tháng đi, đừng vội vàng thoái vị. Ít nhất để cho ta nghỉ ngơi một chút chứ.”

“Vì sao người lại trở nên ngốc như vậy hả?” Phượng Cảnh Kiền lắc đầu, khi Minh Trạ thông minh thì người bình thường không thể sánh kịp, đến khi ngốc nghếch thì lại có thể ngốc đến mức khiến người ta giận sôi người. Phượng Cảnh Kiền thấy hấn không đề phòng Nguyễn Hồng Phi, bèn nhắc nhở, “Người suy nghĩ một chút đi, tên tiện nhân kia vì sao phải dẫn người lên đảo của hấn? Chẳng lẽ chỉ để người nhìn hạm đội và nhân thủ của hấn?”

“Có lẽ trước kia Phi Phi cảm thấy không xứng với ta.” Minh Trạ mơ màng nói tiếp, “Cũng không phải ta khoe khoang gì, tuy nói là Phi Phi có tướng mạo tuấn mỹ, đáng người rất tốt, lại có tài cán. Bất quá hấn lớn tuổi hơn ta, trong khi ta lại là thái tử một nước, có lẽ là hấn cảm thấy tự ti đó.”

“Ta thấy là người tự tin quá đáng rồi.” Phượng Cảnh Kiền lạnh lùng cười, “Hấn đang thị uy với trẫm, bức trẫm thoái vị đây mà.” Nắm tay Minh Trạ, Phượng Cảnh Kiền dựa vào nhuỷ tháp, ôn hòa nói, “Nam nhân khác nữ nhân, nếu hấn không có bản lĩnh thì sẽ không dám trêu chọc người, làm gì có chuyện tự ti ở đây. Huống chi xưa nay trẫm rất hiểu tên tiện nhân kia, trẫm ở đế đô một ngày thì ngày đó hấn sẽ không xuất hiện. Hấn lại sinh tình đối với người, đương nhiên hy vọng trẫm nhanh chóng thoái vị để hấn có thể sớm ngày đến đô đô trùng phùng với người. Hạm đội và đám thủ hạ trên hòn đảo chết tiệt kia của hấn không phải cho người xem mà là cho trẫm xem. Nếu trẫm không thoái vị thì e rằng phía Nam sẽ sinh ra biến cố.” fynnz.wordpress.com

“Phụ hoàng, ngài nghĩ xa quá rồi đó!” Minh Trạ không quá tin suy đoán của Phượng Cảnh Kiền, “Phi Phi rất ái quốc a.” Lúc trước không chém hai huynh đệ nhà này, hơn nữa cho dù Nguyễn Hồng Phi có báo cừ thì cũng rất khắc chế lý trí trong phạm vi nhất định, tuyệt đối không có ý kéo nhau mà chết.

Phượng Cảnh Kiền cảm thán, “Người dằn dặt như vậy thì làm sao mà trở thành đối thủ của tiện nhân kia được, trẫm thật sự có chút lo lắng. Hay, đáng tiếc trẫm cũng không thể bảo hộ được người, tên tiện nhân kia tuy rằng không phải thứ tốt lành gì, nhưng đối với người mình thích thì hấn rất kiên nhẫn. Người nhớ kỹ phải một lòng chung thủy với hấn, thà rằng hấn phụ người chứ người đừng phụ hấn.” Cái tên kia chẳng dễ chọc đâu, thù dai chẳng phải hạng thường.

“Ta sẽ không phụ lòng hấn, hấn càng không thể phụ lòng ta.” Minh Trạ vẫn rất tự tin, “Còn phụ hoàng, đừng bảo là ngài cũng thích Phi Phi nha?”

Phượng Cảnh Kiền bất chợt muốn học máu, trong khi Minh Trạ lại không để ý, tiếp tục ghen tuông mà cần nắn, “Khi ở Giang Nam, Phi Phi suy đoán tâm tư của ngài vô cùng chuẩn xác. Phụ hoàng cũng đoán ra tâm tư của hấn, khi còn trẻ giữa hai người thật sự không có gì chứ?”

Phượng Cảnh Kiền lập tức nhắc chân rời đi, Minh Trạ tiếp tục truy hỏi, “Thật sự không có gì chứ? Sau này cũng không nên tiếp tục liên hệ. Phi Phi hiện tại là của ta.”

Phượng Cảnh Kiền bưng bưng nổi giận, vội ngừng chân, quay đầu nhéo lỗ tai của Minh Trạ rồi gầm lên một tiếng, “Thối lắm! Còn nói bừa bãi nữa thì coi chừng cái da của người đó!”

“Biết rồi biết rồi.” Minh trạ bịt lỗ tai, liên tục xoa xoa, lòng tràn đầy oan ức, “Ta nghe nói trước kia rất nhiều người đòi sống đòi chết vì Phi Phi nhà ta.” Hấn chỉ phòng ngừa bất trắc thôi mà.

“Những kẻ đó bị mù, không biết phân biệt tốt xấu!” Phượng Cảnh Kiền hừ lạnh một tiếng rồi mắng, “Còn người, cái gì cũng tốt, chỉ có con mắt chọn người là tệ hại thôi.”

Châm chọc Minh Trạng vài câu, Phượng Cảnh Kiên nôn ra một chút rồi mới thống khoái rời đi. Tiệp nhân, đoán tâm tư của hắn vô cùng chuẩn xác! Mỗi khi Phượng Cảnh Kiên nghĩ đến tên tiệp nhân kia ở trước mặt hắn ngênh ngang nhiều năm, rốt cục cả đời thánh khiết của hắn lại bị bóp nghẹn trên tay của tiệp nhân. Cho dù là Phượng Cảnh Kiên phóng khoáng thì cũng cảm thấy vô cùng hậm hực tức giận.

Nay Minh Trạng lại nghi hắn và tiệp nhân có tình ý, thật sự là nực cười! Quá mức nực cười!

Lão Vĩnh Ninh Hầu nghe kể chuyện thái tử xử trí Triệu gia thì bất chợt phun cả một họng trà xuống đất. Vệ Dĩnh Gia cảm thấy kỳ lạ, “Thật không hiểu thái tử nghĩ thế nào, thái tử vừa nghĩ ra chủ ý này thì bá quan văn võ cả triều chẳng nói nên lời.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu là người trí tuệ, trong nháy mắt đã hiểu được dụng ý của Minh Trạng, bèn thở dài, “Triệu gia không có nhân lực, người suy nghĩ một chút xem, tú tài kia là ai, tuy chỉ là một tú tài, trong nhà cũng bần hàn, nhưng lại là thư sinh. Trong triều các quan viên tiến sĩ có ai mà không phải từng là thư sinh cơ chứ, thái tử trừng trị Triệu Hỉ thì các thư sinh mới có thể bình ổn.” Nhìn nhi tử một cái, trầm ngâm nói, “Như thế nhà chúng ta mới có thể tách khỏi quan hệ với Triệu gia.”

Kỳ thật Vĩnh Ninh Hầu phủ ở đế đô có danh tiếng không tệ, không phải là những người càn quấy thích làm bậy. Lần này bị Triệu gia liên lụy thật sự là mất thể diện. Minh Trạng trừng trị Triệu gia cũng chính là trút lòng căm phẫn lên hạng người đó. Minh Trạng nói rất đúng, trong triều đình có rất nhiều người phiền muộn vì thân thích, những hào môn thế gia có ai mà không có chút chuyện riêng tư mất mặt. Triệu gia rơi vào kết cục này, Vĩnh Ninh Hầu phủ hoàn toàn là bị quan hệ thông gia liên lụy, nhưng hào môn thế gia ở đế đô thì cũng chẳng hơn gì, có ai biết chắc nhà mình không gặp phải chuyện như vậy hay không? Trong lúc nhất thời, mọi người đều giảm bớt thái độ giận cá chém thớt lên Vĩnh Ninh Hầu phủ. Lại có người biết đạo lý, khó tránh khỏi cảm thông với Vĩnh Ninh Hầu phủ, rõ ràng bản thân không làm gì sai, thật sự là đời trước không tích đức nên mới vướng phải đám thân thích không hay ho như vậy. Nghiệp chướng, thật sự là nghiệp chướng!

Vệ Dĩnh Gia thở dài, “Làm cho thái tử phải bận tâm vì nhà chúng ta.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu lắc đầu, “Nhà chúng ta cũng là mẫu tộc, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện. Nói không hay ho thì cũng may nạn kiếp lần này ứng trên người Triệu gia, nếu thật sự để họ Vệ phạm phải chuyện này thì ngay cả cái mặt mo cũng không còn để mà mất. Chuyện này cũng nhắc nhở chúng ta, thừa dịp đi cảnh tỉnh tộc nhân, nô tài trong nhà phải tuân theo quy củ, ra ngoài đi lại thì thà rằng nhún nhường một chút, đừng bày ra bản mặt tự tôn tự đại như vậy nữa.”

Vệ Dĩnh Gia cắn răng nói, “Đợi ngày hành hình Triệu Hỉ thì sẽ gọi bọn họ cùng đi xem, bảo đảm sẽ nhớ rất dai.”

Lão Vĩnh Ninh Hầu cảm thán một tiếng, “Người đi an bài đi.”

Nội vụ phủ Lễ bộ bận đến vắt giò lên cổ, thoái vị a, từ khi khai quốc đến nay vẫn chưa từng có chuyện thoái vị. Xưa nay Hoàng đế cả đời làm tròn trách nhiệm, chưa chết thì vẫn không ngừng báo cáo kết quả công tác, ai ngờ Phượng Cảnh Kiên lại hào phóng như vậy, nói thoái vị liền thoái vị.

Tuy có đại thần dốc sức khuyên nhủ nhưng cũng không dám khuyên quá mức, nếu không, chẳng phải là đắc tội thái tử hay sao?

Nay xem ra thái tử cũng không phải dễ đắc tội như vậy.

Huống chi Phượng Cảnh Kiên thật lòng muốn thoái vị.

Thôi, thắng cũng là tiệp nhân, bại cũng là tiệp nhân. Trong khi Minh Trạng người ta cũng không quá thích ý làm hoàng đế, xú tiểu tử còn ngu ngốc si mê không biết mình có bao nhiêu phúc khí. Nhớ ngày đó ngai vàng này tranh đoạt gian nan cỡ nào.

Phượng Cảnh Kiên là người háo thắng, vừa lệnh Nội vụ phủ đẩy nhanh tốc độ làm long bào kim quan, Lễ bộ chuẩn bị đại điển thoái vị, vừa bàn giao của cải cho Minh Trạng. Ngoại trừ ngân lượng của Hộ bộ thì còn có quốc khố và tư khố, sản nghiệp bên ngoài, chỉ mỗi sổ sách ghi chép mà đã lên đến mấy thùng, nháy mắt Minh Trạng phát hiện mình trở thành đại phú hào, suốt ngày vui rạo rức.

“Quốc khố tính ra còn một ngàn năm trăm vạn lượng bạc.” Phụng Cảnh Kiên thấy bộ dáng hám tài của Minh Trạng thì bật cười mà nói, “Lúc đầu ta còn lo lắng, bất quá sau khi người tịch thu về mấy trăm vạn ở Chiết Mân thì cũng đủ rồi.”

Minh Trạng nói, “Thật ra không cần giống trống khua chiêng, cứ cử hành nghi thức ở Chiêu Đức cung, phụ hoàng giao ngọc tỷ cho ta, như vậy là xong.” Cũng tiết kiệm được ngân lượng.

Phụng Cảnh Kiên cười mắng, “Hồ ngôn loạn ngữ, người không cần thể diện nhưng trẫm thì cần. Đây là triều đại đầu tiên có thoái vị, không thể để sau này hậu nhân nhắc đến sẽ mất thể diện đến trăm ngàn năm sau. Đây cũng không phải một mình người mất mặt mà ngay cả thể diện của Cảnh Nam, Tiên đế, tổ tông, tất cả đều bị người liên lụy.”

“Được rồi, phụ hoàng muốn thế nào thì cứ như thế ấy là được.” Minh Trạng thầm nghĩ, không tiêu bạc của mình thì không biết đau lòng, đúng là chết vì sĩ diện. Khi nào rảnh rồi hẳn phải tìm người của Nội vụ phủ và Lễ bộ để bàn bạc tiết kiệm chút chi tiêu.

Minh Trạng cảm thán, “Nếu Phi Phi nhà ta có thể đến đây thì tốt rồi.” Nói xong, lén nhìn sắc mặt của Phụng Cảnh Kiên.

Phụng Cảnh Kiên cười nhạo một tiếng, “Trẫm ở đế đô một ngày, e rằng hẳn không có can đảm đến đây.” Thấy trông mắt của Minh Trạng theo dõi mình, Phụng Cảnh Kiên suy nghĩ một chút rồi cười âm trầm, “Người nhìn trẫm làm gì? Trẫm đâu trói tay trói chân của hẳn, không cho hẳn đến đây đâu?”

“Ta chỉ thấy...” Minh Trạng xê mông qua, kẻ sát bên cạnh Phụng Cảnh Kiên, “Ta chỉ thấy các người không được tự nhiên cho lắm. Phụ hoàng, về sau người quay về đế đô, chẳng lẽ không gặp nhau sao? Hẳn ở thì phụ hoàng không đến, phụ hoàng đến thì hẳn rời đi, đây cũng không phải kế khả thi lâu dài đâu.”

“Đang êm đang đẹp, trẫm trở về làm gì?” Ai lại muốn làm kỳ đà cản mũi cơ chứ, Phụng Cảnh Kiên tự nhận là người hiểu chuyện, cũng không muốn trở ngại Minh Trạng.

Minh Trạng lại không suy nghĩ sâu xa như thế, hỏi một cách khó hiểu, “Phụ hoàng thoái vị, chẳng lẽ tính mấy chục năm sau đều ở Vân Nam ư? Phụ hoàng không nhớ thương ta? Không nhớ thương Hoàng tử mẫu và hai tiểu hoàng tôn hay sao?”

“Chuyện tương lai thì để tương lai tính.” Phụng Cảnh Kiên thích Minh Trạng ở chỗ Minh Trạng rất son sắt, cười giải sầu rồi hỏi hẳn, “Có phải người có chuyện gì muốn yêu cầu ta đúng không?”

“Không có, ta có chuyện gì đâu.” Minh Trạng quả quyết phủ nhận, “Ta chỉ thấy các người là huynh đệ cùng phụ. Phụ hoàng đã từng hại hẳn, hẳn cũng xem như trả thù xong rồi, kỳ thật không còn ai nợ ai. Ta chỉ muốn các người giảng hòa mà thôi.”

Phụng Cảnh Kiên trầm mặc một lúc lâu, “Các người tính sau này thế nào?”

“Phi Phi ở hải ngoại có địa bàn, lại tự xưng vương, ta muốn hai nước tương giao, thỉnh hẳn đến đế đô cư ngụ lâu dài.”

“Vô duyên vô cớ lại nhảy ra một quốc vương hải ngoại, vô duyên vô cớ lại đối xử tốt với một mình người, như vậy có thể khiến mọi người sinh nghi.” Phụng Cảnh Kiên lo lắng mọi chuyện chu toàn, mỉm cười một cách mỉa mai rồi hỏi Minh Trạng, “Chẳng lẽ tên tiện nhân kia tính đeo mặt nạ da người cả đời hay sao?”

“Nếu người có cách thì làm cho hẳn đến đế đô một chuyến đi.” Phụng Cảnh Kiên tính toán, “Chuẩn bị mở kinh thương hải cảng, ngày sau khó tránh khỏi sẽ có chỗ hữu dụng cần đến hẳn. Được rồi, dù sao trẫm cũng sẽ thoái vị, cứ thành toàn tên tiện nhân kia đi.”

Minh Trạng vui vẻ, thử hỏi, “Ta có thể gọi Phi Phi đến thật ư?”

“Cứ gọi hẳn đến.” Phụng Cảnh Kiên sờ miếng ngọc bội song long bên thắt lưng.

Minh Trạng nhắc nhở, “Nếu hẳn đến đây thì huynh đệ các người đừng tiếp đón bằng bộ mặt tiện nhân ca ca, tiện nhân đệ đệ nha!”

Phụng Cảnh Kiên vỗ đầu Minh Trạng một cái rồi cười mắng, “Người càng ngày càng to gan, đừng để trước khi đăng cơ mà phải giương cờ trắng đầu hàng, như thế rất mất mặt!”

Minh Trạ̣m có cách liên hệ với Nguyễn Hồng Phi, nghe Phụng Cảnh Kiền nói như vậy thì liền vội vàng viết thư cho Nguyễn Hồng Phi. Phụng Cảnh Kiền thấy bộ dáng ngay cả một khắc cũng chờ không kịp của Minh Trạ̣m thì chỉ biết thở dài, thảo nào người ta hay bảo anh hùng khó qua ải mỹ nhân, khôn khéo như Minh Trạ̣m cũng không ngoại lệ. Trước kia tiện nhân giả làm Ngự Ninh đã khiến cho Minh Trạ̣m mê bảy tám phần, nay lộ ra tướng mạo yêu tinh thì Minh Trạ̣m hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc.

193. Chương 193: Hoàng Đế Nan Vi (31)

Minh Trạ̣m không phải cái loại người sống lén lút trốn tránh, đương nhiên muốn cùng Nguyễn Hồng Phi quang minh chính đại sống cùng nhau. Để Phụng Cảnh Kiền xác định thân phận của Nguyễn Hồng Phi thì chẳng còn gì tốt hơn, cũng rất thỏa đáng.

Minh Trạ̣m đang cười ngây ngô thì có người thỉnh an cầu kiến.

“Ai vậy?” Minh Trạ̣m nằm trên nhuyễn tháp cầm trái táo hỏi.

“Lại bộ Từ thượng thư.” Tiểu tâm phúc thái giám Hà Ngọc hồi bẩm.

“Tuyên vào.” Minh Trạ̣m ngồi dậy, Từ Tam tiến vào, sau khi hành lễ thì Minh Trạ̣m hỏi, “Ngồi đi, có chuyện gì sao?”

Từ Tam an tọa, hẳn có một chút hiểu biết Minh Trạ̣m, biết thái tử điện hạ xưa nay không thích người vô nghĩa, hẳn ôn hòa nói thẳng, “Thần nghe nói điện hạ vài lần khuyên Hoàng thượng trì hoãn thời gian thoái vị.”

“Đúng vậy, đáng tiếc phụ hoàng đã quyết tâm.” Minh Trạ̣m nghi hoặc nhìn về phía Từ Tam, “Làm sao mà người biết được? Khi ta nói với phụ hoàng thì chỉ có nội thị bên cạnh thôi mà?” Hay là người cũng có nội tuyến trong cung, chuyện này cũng không phải hay ho gì để nói đùa đâu!

Từ Tam tỏ ra lúng túng, vội vàng thừa nhận, “Là thần suy đoán.” Thái tử thông minh như thế, cho dù là kẻ ngốc thì cũng sẽ bày ra tư thái giữ lại Hoàng thượng. Từ Tam nói, “Hôm nay thần tiến cung chính là muốn nói với điện hạ về chuyện liên quan đến Hoàng thượng thoái vị.”

Minh Trạ̣m chăm chú lắng nghe, Từ Tam thấp giọng nói, “Điện hạ, ngài chỉ lên khuyên Hoàng thượng hoãn thoái vị là không đủ.” Dò xét sắc mặt của Minh Trạ̣m, Từ Tam nói, “Điện hạ nên để bá quan đều nhìn thấy sự hiền đức của ngài.” Vì sao ngài không ở trên chính điện mà khuyên Hoàng thượng công khai.

“Nhưng chuyện này đã đâu vào đấy rồi mà, long bào ta cũng đã thử rồi.” Theo phương diện nào đó mà nói thì Minh Trạ̣m là người rất thành thật.

Câu trả lời thành thật hơn người của Thái tử điện hạ làm cho khóe miệng của Từ Tam hung hăng giật giật, sau khi giật xong thì Từ thượng thư mới tận tình khuyên can, “Điện hạ, chuyện thể diện dù sao cũng phải làm.”

“Biết rồi.” Người đọc sách đúng là lảm lờ. Minh Trạ̣m cầm trái táo, bẻ đôi rồi đưa cho Từ thượng thư một nửa, ra hiệu, “Cho người ăn.”

Trên thực tế, trong sách sử từng ghi chép Võ đế rất nhiều lần cùng mặc cùng ăn với các thần tử, đây cũng là một loại biểu hiện Võ đế và các thần tử hợp ý với nhau. Rất nhiều người bởi vì chuyện này mà sâu sắc cảm động, Từ Tam chính là một trong số đó, đương nhiên nếu hẳn biết thái tử điện hạ mời hẳn ăn táo là bởi vì: Thái tử điện hạ kỳ thật không thích ăn táo, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ăn một chút, ăn không hết, bỏ thì lãng phí, vừa lúc Từ Tam đến đây, thái tử điện hạ vì tránh lãng phí nên đã chia cho Từ Tam một nửa. fynnz.wordpress.com

Bất quá trong mắt của Từ Tam thì đây không chỉ là nửa trái táo mà là dấu hiệu thái tử chân thành đối đãi với hẳn.

Vì thế Minh Trạm được Từ thượng thư nhắc nhở, khi lâm triều liền trình diễn tiết mục để vị của Tam Từ. Vì bá diệt hai người xưa nay hành động rất xuất chúng, sớm có ăn ý, làm đám đại thần cảm động đến mức lệ hoen khóe mi, khen ngợi không thôi.

Trong sách sử ghi lại: Cảnh đế muốn thoái vị, Võ đế không chịu, hai bên cứ giằng co, Võ đế khóc nói, nhi thần đức hạnh không bằng phụ hoàng, làm sao có thể an tâm ngồi trên ngai vàng? Võ đế kiên quyết từ chối Cảnh đế thoái vị, ngất xỉu ngay Chiêu Đức điện.

Minh Trạm tỏ vẻ suy yếu để Phượng Cảnh Kiên bế về Tuyên Đức điện, vừa ngồi trên giường thì bắt đầu thoát y, Phượng Cảnh Kiên kinh ngạc hỏi, “Người muốn làm cái gì?”

“Ngủ.” Minh Trạm đã ném xuống ngoại bào, cởi ra ngoại khổ, để lộ đôi chân trắng nõn, kéo lấy cái chăn, vẻ mặt vô liêm sỉ, “Chẳng phải ta bị hôn mê hay sao, ngự y đã nói ta bị tổn thương tinh thần, cần phải nghỉ ngơi, hôm nay tuyệt đối không thể xử lý chính vụ, phụ hoàng để cho ta nghỉ một ngày đi. Từ khi trở về từ Giang Nam ta còn chưa thở được một hơi nữa là.” Nói xong, hần liền chui vào trong chăn.

“Người thật đúng là kỳ lạ nha.” Phượng Cảnh Kiên chắc chắc hai tiếng, giữa ban ngày ban mặt lại có thể chui vào trong chăn để ngủ, “Từ khi Cao tổ hoàng đế khai quốc đến nay, đây là lần đầu tiên Phượng gia chúng ta mới gặp người kỳ lạ như người.”

Minh Trạm cười ngây ngô, vươn một cánh tay túm lấy y mẹ của Phượng Cảnh Kiên, nắn nỉ một cách ngon ngọt, “Phụ hoàng, phụ hoàng cho ta nghỉ một ngày đi. Mới vừa rồi khi lâm triều ta phải sử dụng rất nhiều sức lực, nay bỗng nhiên lại vô sự, chẳng phải là khiến người ta sinh nghi hay sao? Ngài suy nghĩ một chút, trở về vừa mới được một tháng mà ta chẳng có ngày nào được nghỉ ngơi cả.”

“Mấy chục năm qua ta chẳng bao giờ ngủ vào ban ngày.” Phượng Cảnh Kiên vừa cười vừa châm chọc Minh Trạm.

Loại châm chọc này hoàn toàn như gió mát thổi lên mặt Minh Trạm, hần nhếch miệng cười, lảm nhảm, “Ta đâu dám so sánh với phụ hoàng, nếu không thì ta làm sao có thể gọi ngài là phụ hoàng cơ chứ?”

“Nói năng hồ đồ.” Phượng Cảnh Kiên nhin cười, mắng một câu, thấy Minh Trạm đã nhắm mắt lại, sắp ngáy khò khò, bộ dạng vô sỉ muốn đi ngủ, chỉ đành thuận theo, “Ngủ đi ngủ đi, để ta xem sau này người đăng cơ sẽ thế nào?”

Thấy Phượng Cảnh Kiên xoay người đi, Minh Trạm vội nói, “Kéo rèm xuống dùm ta đi.”

Phượng Cảnh Kiên quay đầu, nhướn mày, vô cùng kinh ngạc, “Người này cũng thật là kỳ lạ, vừa mới ngáy ngủ mà bây giờ đã tỉnh. Nếu ngủ không được thì dậy đi.”

Trên giường nhất thời vang lên một trận tiếng ngáy có thể sánh với sấm mùa xuân.

Phượng Cảnh Kiên nhin cười, nhẹ nhàng rời đi.

Phượng Cảnh Kiên không thể không thừa nhận hần thích bản tính vô sỉ của Minh Trạm. Cần cù tiết kiệm hơn phân nửa đời người, hóa ra mình lại thích vô sỉ, loài nhận thức này khiến Phượng Cảnh Kiên có chút khó có thể chấp nhận.

Ngồi trong thư phòng ở Tuyên Đức điện để tiếp kiến đại thần, Phượng Cảnh Kiên nghe Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác nói, “Tổng đốc Chiết Mân dâng tấu chương bảo rằng có một tiểu quốc ở hải ngoại nghe Thiên triều chúng ta tổ chức đại điển thoái vị. Quốc vương của hần hâm mộ văn hóa của Thiên triều, tự nguyện xưng thần, muốn đích thân đến thỉnh an.”

Tiện nhân quả nhiên sắp đến!

Tâm tình sung sướng của Phượng Cảnh Kiên chợt thoáng qua, gật đầu nói, “Tiểu quốc ở hải ngoại? Tin tức ở tiểu quốc này cũng nhạy bén thật.”

Âu Dương Khác giải thích cho Hoàng đế bệ hạ, nói, “Tổng đốc Lý đại nhân của Chiết Mân nói, tiểu quốc kia gọi là Đồ Nhược quốc, là một hải đảo cô lập, tân vương nghe nói Thiên triều chúng ta giàu có đông đúc và cường đại, lâu ngày nẩy sinh lòng ngưỡng mộ, bèn phái sứ thần đến đây, dâng thư của Đồ Nhược quốc

đến nha môn của Tổng đốc Chiết Mân để thiết lập quan hệ ngoại giao với Thiên triều chúng ta.” Nói xong liền dâng lên thư của Đỗ Nhược quốc.

Phùng Thành tiếp nhận, trình lên cho Phượng Cảnh Kiên.

Phượng Cảnh Kiên mở ra, đầu tiên là một dòng văn tự giống nòng nọc, nghe nói là văn tự của Đỗ quốc, phía dưới là văn tự thuần khiết Thiên triều, trong đó bao hàm những lời khiêm tốn của Đỗ Nhược quốc và những lời ca ngợi Thiên triều, Phượng Cảnh Kiên xem sơ qua, trong lòng muốn nôn mửa, về mặt lại bày tỏ sự thỏa mãn sung sướng, “Hiếm thấy hải ngoại lại có kiến thức như thế, bảo Tổng đốc Chiết Mân phái năm ngàn binh mã hộ tống Đỗ Nhược quốc đến để đô tham gia đại điển thoái vị.”

Âu Dương Khắc đại nhân tiếp tục nói, “Trần Nam Vương phái Ninh Quốc quận chúa hộ tống Vương phi tiến đến để đô.”

“Ừm, biết rồi.”

Âu Dương Khắc nói, “Thái tử diện hạ sắp đăng cơ làm hoàng đế, nay Trần Nam Vương phủ có hai vị công tử, không biết Trần Nam Vương để ai làm thế tử?” Hai nhi tử không chọn, vì sao lại chọn nha đầu. Đây là quy củ gì!

Phượng Cảnh Kiên không cho là đúng, “Trẫm thoái vị sẽ đến Vân Nam điều dưỡng thân thể, thuận tiện nhìn xem tư chất của Minh Lễ Minh Liêm, đến lúc đó sẽ quyết định ai làm thế tử thì mới ổn thỏa.”

Âu Dương Khắc dường như đã hiểu ra, liền bẩm báo, “Miến Điện Việt Nam, thảo nguyên Tây Bắc Tát Ta đều đã trình quốc thư, phái sứ thần tiến đến chúc mừng thái tử đăng cơ.”

Phượng Cảnh Kiên nhìn về phía Lý phiên viện Trần Tuệ Minh rồi nói, “Tiếp đãi sứ thần cho ổn thỏa.” (Lý phiên viện = là một cơ quan ở thời nhà Thanh, có một số trách nhiệm về ngoại giao giống Lễ bộ)

Trần Tuệ Minh lĩnh chỉ.

Minh Kỳ dẫn Dương Trạc cùng đến để đô.

Đời sau học giả cho rằng: Trong tư liệu lịch sử của Đại Phụng thì Ninh Quốc đại công chúa chiếm được địa vị rất lớn, ở nam quyền xã hội thì điều này rất hiếm thấy. Cho đến hôm nay, ở xã hội nam nữ bình đẳng, thì cũng có rất ít nam nhân có được thành tựu siêu việt như Ninh Quốc đại công chúa.

Phò mã ở rất nhiều thời điểm chính là đại diện cho sự bi ai, nhất là làm phò mã của đại công chúa Ninh Quốc hào quang lấp lánh, lại là thân tử của Võ đế, cả đời Dương Trạc vẫn chưa can dự vào tranh đoạt quyền lực, bất quá Ninh Quốc đại công chúa có thể ở Vân Quý cầm quyền đến nửa thế kỷ, cùng vị phò mã bi thiên mẫn nhân, diệu thủ nhân tâm, tài cao đức hạnh gắn bó cả đời. (bi thiên mẫn nhân = trách trời thương dân)

Khi mở ra một bộ sách sử về y học thì chúng ta sẽ biết Ninh Quốc phò mã cũng có thành tựu không kém địa vị của Ninh Quốc đại công chúa trong phạm vi quyền bính.

Dương Trạc nhìn thấy Minh Trạc thì rất cao hứng, sau khi hành lễ liền cười tùm tùm, “Đáng tiếc tứ đệ không thể đến Vân Nam uống rượu mừng của ta và tỷ tỷ người, ta mang theo hai bầu rượu, người nhớ uống mỗi sáng sớm một chung nhỏ, ta có bỏ rất được liệu trong đó, như vậy mới có lợi cho thân thể.”

Minh Trạc kéo Dương Trạc đến rồi kề sát vào tai mà nói nhỏ, “Ta đưa cho người thứ kia, người có xem hay chưa?”

Dương Trạc gật đầu, Minh Trạc nói, “Trong chốc lát ta sẽ cho người thứ tốt hơn.”

“Không được, tỷ tỷ của người sẽ biết.” Dương Trạc thì thầm, “Chờ khi nào rảnh rồi ta sẽ lại đây lấy. Với lại ta cũng có chuyện cần bàn với người về y quán.”

Minh Kỳ quả thật bó tay, ở trước mặt của nàng mà còn thì thầm to nhỏ, còn nói vài câu xuân ngôn, đành lạnh lùng nói, “Nếu không, để ta ra ngoài cho các người nói chuyện xong rồi ta mới tiến vào.”

Minh Trạc cười ha ha, trêu ghẹo, “Đã thành thân rồi mà ngay cả một chút hài hước cũng không có. Minh Kỳ, nữ nhân không nữ tính thì không xem là nữ nhân nha.”

Minh Kỳ quay đầu hỏi Dương Trạc, “Chẳng lẽ ta là nam nhân?”

Dương Trạc giữ chặt tay của Minh Kỳ, mỉm cười khuyên nhủ, “Tứ đệ nói đùa với chúng ta mà thôi.” Lại nói với Minh Trạc, “Mẫu thân bảo người cứ lo chuyện đăng cơ đi, không cần quay về Vương phủ thăm nàng đâu.”

Minh Trạc nhìn Minh Kỳ, Minh Kỳ nói, “Ta cũng có ý này. Dù sao còn nhiều thời gian, cần gì phải gây chú ý ngay bây giờ.”

“Chẳng bằng trước kia, phiêu diêu tự tại.” Minh Trạc nhẹ nhàng thở dài, Hà Ngọc vào cửa hồi bẩm, “Điện hạ, Vạn tuế gia thỉnh ngài đến Tuyên Đức điện, quốc vương Đỗ Nhược đến.”

Minh Kỳ còn đang suy nghĩ Đỗ Nhược quốc là cái quốc gia quái quỷ nào thì khloe mắt đã thấy Minh Trạc vốn đang sầm mặt vì không thể đi vắng an mẫu thân thì trong nháy mắt thần sắc đã trở nên sáng ngời, vẻ mặt kinh ngạc vui sướng, rạng rỡ tươi rói.

Giờ khắc này ánh sáng rực rỡ trong mắt làm cho khuôn mặt của Minh Trạc xuất hiện một loại mị lực khác thường.

Lúc này quả thật Minh Kỳ cũng không biết quốc vương Đỗ Nhược quốc rốt cục là người thế nào, bất quá, cũng ngay thời điểm này, Minh Kỳ quyết định: Phải giao hảo với vị quốc vương Đỗ Nhược này thôi.

Đây không phải ngày đầu tiên Minh Kỳ quen biết Minh Trạc, tiểu tử này cho đến nay chưa từng lộ ra sắc mặt như vậy đối với bất kỳ người nào. Trên thực tế, tình hữu nghị giữa Minh Kỳ và quốc vương Đỗ Nhược đã mang lại cho nàng rất nhiều lợi ích về sau.

Thậm chí Nguyễn Hồng Phi phải cảm thán một câu: Làm sao mà cái tên tiện nhân Phượng Cảnh Nam lại có thể sinh ra một đôi nam nữ lanh lợi như vậy? Từ đây có thể thấy được tầm quan trọng trong gien di truyền của mẫu hệ lên chỉ số thông minh của con cái lớn như thế nào.

194. Chương 194: Hoàng Đế Nan Vi (32)

Tục ngữ nói rất hay: Cừu nhân kiến diện phân ngoại nhân hồng. (gặp mặt kẻ địch mắt long cả lên)

Mà Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi lại có đủ loại ân oán tình cừu phải quay ngược dòng đến đời gia gia của Minh Trạc: đời sống tình cảm của lão nhân gia cùng các sự kiện tranh đoạt địa vị trong hậu cung cũng như giữa đích tử thứ tử, lúc đó vượt qua hai triều ba đời, vô số người ở giữa phải hy sinh, ân oán tình thù sâu xa lại lâu dài, một chốc khó có thể nói hết.

Minh Trạc nghe tin Nguyễn Hồng Phi đến thì lập tức vui sướng nhưng sau đó lại lo sợ lão cha hoàng đế của hắn và Phi Phi nhà hắn sẽ nảy sinh yêu hận tình cừu tranh chấp gì đó, bèn nghiêm chỉnh chấp tay nói với Minh Kỳ và Dương Trạc, “Như vậy, Minh Kỳ, tỷ phu, quốc sự quan trọng hơn, thứ ta không thể ở lâu cùng các người.”

Minh Kỳ quan sát Minh Trạc một cái, cũng rất biết điều, “Ta cùng tỷ phu của người trở về trước, người bận chuyện quốc sự thì mau đi đi.” Hừ hừ, xem ra quốc vương Đỗ Nhược này quả nhiên có cái gì mờ ám nha! Còn bày đặt quốc sự quan trọng hơn! Quốc sự cái đầu người!

Minh Kỳ trở về bèn hỏi thăm chuyện Đỗ Nhược quốc, trong khi Dương Trạc lại hết lòng tán thưởng Minh Trạc trước mặt nhạc mẫu Vệ vương phi, “Tứ đệ cần mẫn quốc gia đại sự, ngày sau nhất định là một thế hệ minh quân.”

Minh Trạc vội vã đến chính điện, khiến cho hắn thở phào nhẹ nhõm là cảnh tượng đao kiếm tề minh gì gì đó cũng không xảy ra, huynh đệ người ta đang nghiêm túc ngồi uống trà, còn toát lên một loại cảm giác hòa khí ấm áp.

Lễ bộ thượng thư và Lý phiên viện đại nhân cũng ngồi ở đây.

“Quốc chủ nói tiếng Thiên triều thật lưu loát.” Rõ ràng là hận đến cắn răng cắn lợi nhưng Phượng Cảnh Kiền vẫn cố gắng tỏ ra bộ dáng hòa nhã, nhấp một ngụm trà rồi cười hỏi, “Đã sớm học qua rồi ư?”

“Không đối gạt bệ hạ, ta ngưỡng mộ văn hóa Thiên triều đã lâu, mẫu thân cũng thỉnh phu tử Thiên triều có học vấn uyên bác dạy cho ta học văn tự Thiên triều.” Công lực của Nguyễn Hồng Phi chẳng kém gì Phượng Cảnh Kiền, hần tỏ ra khiêm tốn văn nhã, trong mắt lộ ra sự ngưỡng mộ và vui sướng, trong lòng suy nghĩ, mục đích của nó, hiện tại lão tử phải giả vờ cúi đầu trước mặt cừu nhân!

Tiểu thái giám tiến đến bấm báo một tiếng, Minh Trạng đi vào, ngoại trừ Phượng Cảnh Kiền vẫn ngồi thì tất cả đều đứng dậy. Minh Trạng hành lễ với Phượng Cảnh Kiền trước, thân thiết gọi một tiếng “Phụ hoàng”. Một tiếng phụ hoàng này khiến Nguyễn Hồng Phi âm thầm bĩu môi, nhi tử nhà người ta cũng chẳng nịnh nọt đến mức này đâu.

Phượng Cảnh Kiền cười một tiếng, “Người đến thật là nhanh.” Gấp gấp thế? Hay là sợ trẫm chém đầu tên tiện nhân kia?

Minh Trạng cười, “Đây là lần đầu tiên nhi thần gặp người đến từ hải ngoại, đang muốn xem có gì khác biệt với Thiên triều chúng ta hay không?”

“E rằng người sẽ thất vọng.” Phượng Cảnh Kiền mỉm cười liếc nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Ta thấy Quốc chủ còn thanh tao nhã nhặn hơn người gấp ba lần, nhìn khí độ tao nhã của Quốc chủ cũng biết là trong bụng đầy thi thư.”

“Đúng rồi, chắc là Quốc chủ chưa biết?” Phượng Cảnh Kiền cười ha ha, chỉ vào Minh Trạng, “Đây là nhi tử của trẫm, cũng là thái tử của trẫm.”

Nguyễn Hồng Phi bị Phượng Cảnh Kiền âm thầm đâm chọt vài câu, lúc này mới khom lưng nói, “Điện hạ.”

Nguyễn Hồng Phi mặc lễ phục hoa mỹ, đầu đội ngọc quan, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn rất hợp với bộ xiêm y trên người, càng làm tăng thêm ba phần ung dung quý phái và bốn phần uy nghi. Tục ngữ có câu, người đẹp vì lụa, quả nhiên đúng như vậy. Nguyễn Hồng Phi với thân phận thái tử tiến đến để đô, cho dù Bắc Uy Hầu ở trước mặt hắn thì cũng không dám hé mồm bảo rằng người là nghĩa tử nghiệp chương của ta: là tên Nguyễn tộc bất cóc Hoàng thượng và Vương gia đó ư?

“Quốc chủ.” Minh Trạng thấy Nguyễn Hồng Phi mặc xiêm y lộng lẫy như vậy thì bị thất thần một lúc, sau đó mới nói, “Thỉnh Quốc chủ an tọa. Nhị vị đại nhân cũng an tọa.” Quả nhiên là Phi Phi nhà ta, mặc cái gì cũng thật đẹp mắt, lộng lẫy như thế mà vẫn toát ra vài phần cao nhã, ánh mắt của Minh Trạng dính sát lên thân của Nguyễn Hồng Phi, bộ dáng vô cùng vui mừng, “Ta nghĩ là người hải ngoại sẽ là mắt xanh mũi đỏ chứ, dung mạo của Quốc chủ cũng chẳng khác gì người của Thiên triều chúng ta là mấy, có lẽ là tám trăm năm trước có chung tổ tông.” fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Kiền vừa cười vừa mắng, “Hồ ngôn loạn ngữ.” Âm thầm cắn răng, thật sự là kiếp trước gây nghiệp chương nên mới có cùng tổ tông với tên tiện nhân này a!

Minh Trạng khó nén vẻ mặt vui sướng, cười tươi như hoa, miệng mồm liếng thoắng, “Quốc chủ nhã nhặn hiền lễ như vậy, ta vừa thấy liền thích, có lẽ là duyên phận kiếp trước.” Vị trí của Minh Trạng vốn là ở phía trên Lễ bộ thượng thư Âu Dương Khác, ai ngờ hắn lại đặt móng ngồi ở vị trí ban đầu của Nguyễn Hồng Phi, Nguyễn Hồng Phi đành phải lùi xuống một vị trí, Minh Trạng hỏi một cách thân thiết, “Quốc chủ từ xa đến đây, dọc đường có bình an hay không? Ăn có quen hay không? Đệm chăn có thoải mái hay không? Mặc dù chúng ta chưa bao giờ quen biết nhưng từ khi nhận được quốc thư của Quốc chủ thì ta và phụ hoàng cứ mãi suy nghĩ Quốc chủ có dung mạo và tính tình thế nào, nay đã nhìn thấy, thật sự là như thiên nhân. Quốc chủ hiện đang ở nơi nào?”

“Được rồi Minh Trạng.” Phượng Cảnh Kiền cắt ngang lời Minh Trạng, mỉm cười nói với Nguyễn Hồng Phi, “Thái tử của trẫm có vài phần gốc gác, khiến Quốc chủ chê cười rồi.”

“Đâu có đâu có.” Nguyễn Hồng Phi đương nhiên hào phóng vỗ tay Minh Trạng, lại quay đầu cười với Phượng Cảnh Kiền, nụ cười kia quả thật rất khó diễn tả, mang đủ loại khiêu khích tự đắc không cần phải nói thẳng ra, tiếng nói của hắn trầm thấp êm tai, ngữ khí lại thành khẩn đến cực điểm, làm cho Phượng Cảnh Kiền thật muốn nôn mửa. Nguyễn Hồng Phi chân thành nói, “Thái tử điện hạ nhiệt tình thân cận như vậy, làm

cho ta khoảnh khắc bèn nghĩ đến một câu của Thiên triều chính là xem như ở nhà. Lần đầu ta đến Thiên triều, nhìn thấy cung điện nguy nga, quốc đô phồn hoa, bệ hạ uy nghi, kỳ thật trong lòng e sợ, lo lắng bệ hạ chướng mắt với tiểu quốc của ta. Nay được diện kiến thái tử điện hạ thì mọi ưu phiền đều dập tắt. Đây là lần đầu ta đến đế đô, rất thích sự phồn hoa của đế đô, vả lại ta và thái tử điện hạ vừa gặp đã như cố nhân, thật sự muốn thỉnh thái tử điện hạ dẫn ta dạo một vòng quanh đế đô, ngắm nhìn Thiên triều, không biết bệ hạ có cho phép hay không?”

Phượng Cảnh Kiên đảo mắt qua, thái tử điện hạ đã bị tiện nhân mê hoặc điên đảo rồi, vẻ mặt nóng lòng sốt ruột, Phượng Cảnh Kiên cảm thấy thật là mất thể diện, cố tình hào phóng nói, “Quốc chủ và nhi tử của ta hợp ý thì chẳng còn gì bằng. Có vài lời không phải xin Quốc chủ bỏ qua, Quốc chủ nhìn còn trẻ, không biết tuổi tác bao nhiêu?” Tiện nhân, đã từng tuổi này mà còn muốn xuống tay với hài tử của ta ư!

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười ôn nhã, khiêm tốn nói, “Năm nay vừa tròn hai mươi tám.”

Vô liêm sỉ đến mức khiến Phượng Cảnh Kiên bị ghen hòng, Phượng Cảnh Kiên cũng không phải dễ đối phó, hít vào một hơi, tiện nhân nhếch môi cười, “Quốc chủ mặt còn rất non, trầm thấy Quốc chủ có vẻ yếu đuối, cũng không ngờ lại lớn hơn thái tử của trăm mười tuổi a!” Vẻ mặt giật mình thật không giống giả. Bịa chuyện đi, bịa chuyện đi! Đồ tiện nhân không biết thẹn!

Minh Trạ ở bên cạnh cười ngây ngô, “Đúng vậy, thật nhìn không ra. Có lẽ hải ngoại có núi non có nước biếc, không khí tốt lành, cho nên Quốc chủ thoát nhìn chỉ lớn hơn ta khoảng hai ba tuổi thôi.”

Không có tiền đồ! Phượng Cảnh Kiên lặng lẽ nhìn Minh Trạ một cái, lại nặng tay thêm một lần nữa, thân thiết hỏi, “Vì sao Quốc chủ không dẫn Vương hậu cùng đến đây? Chẳng lẽ sợ đường xa xa xôi, hành động bất tiện à?”

“Không đối gạt bệ hạ, từ khi Vương hậu của ta quá thế thì tiểu Vương vẫn chưa gặp được người nào hợp ý.” Trên mặt của Nguyễn Hồng Phi lộ ra sự thâm tình cao thượng.

Phượng Cảnh Kiên cười ha ha, “Như vậy rất trùng hợp, trăm đang định tuyển phi cho thái tử, nay Quốc chủ chưa có Vương hậu, có thể theo trăm nhìn mỹ nhân của Thiên triều chúng ta, nếu có ai lọt vào mắt của Quốc chủ thì trăm sẽ ban hôn cho Quốc chủ!”

Nguyễn Hồng Phi không có phản ứng, trong khi Minh Trạ đã á một tiếng, Phượng Cảnh Kiên liền quét mắt nhìn Minh Trạ, thản nhiên hỏi, “Thái tử có chuyện muốn nói ư?”

“Không.” Minh Trạ rất thức thời, hẳn tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Lễ bộ mà phản bác chuyện thái tử phi, chuyện này cứ lén lút giải quyết là được. Chẹp chẹp miệng, Minh Trạ cất tiếng nói, “Phụ hoàng, đã đến chính Ngọ rồi, mấy ngày nay Lễ bộ và Lý phiên viện cũng bận rộn, không bằng để hai vị đại nhân về trước làm việc đi. Ta đang nhàn rồi, có thể tháp tùng Quốc chủ một hồi.”

Phượng Cảnh Kiên rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt thấp thoáng khó chịu của Nguyễn Hồng Phi khi nghe thấy thái tử tuyển phi, tuy tiện nhân này giỏi che giấu cảm xúc, bất quá Phượng Cảnh Kiên có nhãn lực chẳng thua gì hỏa nhãn kim tinh của Tôn Đại Thánh đầu. Nguyễn Hồng Phi có một chút bực bội, Phượng Cảnh Kiên liền vô cùng thoải mái, nhất thời dễ chịu mà chấp nhận lời đề nghị của Minh Trạ, đuổi đi Lễ bộ thượng thư và Lý phiên viện đại nhân.

Minh Trạ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể không cần phải nói chuyện rào trước đón sau nữa, thuận tiện đuổi cả đám thái giám lớn nhỏ trong phòng.

Nguyễn Hồng Phi cười nhẹ với Phượng Cảnh Kiên, “Nhiều ngày không gặp, Hoàng thượng long thể an khang, thật sự là vinh hạnh của tiểu thần.” Lão tử có thể bắt người một lần thì cũng có thể bắt người lần thứ hai, người đừng tự tìm rắc rối nha!

Phượng Cảnh Kiên thản nhiên nói, “Đây đều là do tổ tông phù hộ.” Vì sao tổ tông không thuận tiện giáng sấm sét đánh chết cái tên tiện nhân này đi! Có bản lĩnh người thử lại một lần nữa xem!

Nguyễn Hồng Phi ám muội cười hai tiếng, cúi đầu cầm tách trà chuẩn bị uống, bỗng nhiên Minh Trạ đặt tay che ngang tách trà của Nguyễn Hồng Phi để ngăn lại, “Đừng uống cái này, trà nguội cả rồi, để ta đổi tách khác nóng hơn cho người.” Nói xong liền cầm lấy tách trà của Nguyễn Hồng Phi, trong phòng không có thái giám, hẳn bèn lon ton chạy đi pha trà.

Nguyễn Hồng Phi mỉm cười, vô cùng hưởng thụ.

Phượng Cảnh Kiên suýt nữa đã nghẹn họng mà trân trối.

Nếu không phải phát y mê rời đi thì có chút không hợp với thân phận, Phượng Cảnh Kiên thật không muốn tiếp tục nhìn bản mặt tiện nhân của Nguyễn Hồng Phi cùng bản mặt dày của Minh Trạ, thật sự là một đôi tiện nhân, thảo nào mà lại lác mắt như thế!

Không bao lâu, Minh Trạ liền bưng trà quay lại, trên khay trà hoa lê có hai tách trà ấm, Minh Trạ nâng một tách đưa cho Phượng Cảnh Kiên, cười nói, “Phụ hoàng, trà của ngài nhất định cũng đã nguội rồi, đổi tách mới đi.”

Phượng Cảnh Kiên tiếp nhận, bỗng nhiên cảm thấy nhi tử nhà hắn vẫn chưa đến mức thúc thủ vô sách, chậm rãi nhấp một ngụm, sau đó bèn thấy Minh Trạ đang lắc đầu vẫy đuôi ân cần với Nguyễn Hồng Phi, “Ta thấy môi của người hơi khô, có lẽ gấp rút lên đường nên mệt mỏi, trong trà ta có pha chút mật, người nếm thử đi.”

Nguyễn Hồng Phi nhấp một ngụm, Minh Trạ lại hỏi là ngọt hay nhạt, dong dài một hồi, cho đến khi Phượng Cảnh Kiên trợn mắt há hốc mồm.

Phượng Cảnh Kiên bỗng nhiên cảm thán, sinh nhi tử chả có ích lợi gì cả, giống tiện nhân này, không có nhi tử nhưng người ta lại có thể tìm được người đồng giường cộng chằm còn biết quan tâm săn sóc hơn cả nhi tử! Chẳng những dâng trà hồi han ân cần, e rằng sau này Minh Trạ còn chăm sóc cho tiện nhân dưỡng lão trước lúc lâm chung! Yêu tinh, thật sự là yêu tinh! Đây là lần đầu tiên Phượng Cảnh Kiên phát hiện tính chất đáng sợ khi tiện nhân hóa thành yêu tinh!

Phượng Cảnh Kiên không còn tâm tư uống trà, đang suy nghĩ nên đánh đòn cảnh cáo đôi tiểu tiện nhân uyên ương này như thế nào, cũng xem như nhắc nhở cho bọn họ thanh tỉnh một chút.

195. Chương 195: Hoàng Đế Nan Vi (33)

Phượng Cảnh Kiên cùng Nguyễn Hồng Phi giương thương múa kiếm sau một lúc lâu, nhìn lại thì đã là giữa trưa.

Minh Trạ cực kỳ hưng phấn phân phó cho cung nhân thu xếp ngọc thiện, lúc đầu hắn cứ nghĩ Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi chướng mắt nhau, mọi người sẽ không chịu cùng dùng bữa với nhau, ai ngờ đề nghị này liền bị Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi cùng phản đối.

Phượng Cảnh Kiên nghiêm trang nhiệt tình đãi khách, “Quốc chủ vừa mới đến đế đô, trăm làm sao lại chiêu đãi sơ suất cho được.”

Nguyễn Hồng Phi cũng nói, “Tiểu Vương hâm mộ bộ hạ đã lâu, may mắn được cùng bộ hạ đồng thiện đồng thực, thật sự vinh hạnh, thật sự vinh hạnh.”

Minh Trạ nói thầm một câu, “Người làm người ngoại quốc mà nói chuyện có văn hóa hơn người Trung Quốc như ta.” Còn bày đặt ngâm nga, “Nếu không, hai người cùng ăn đi, ta không đói.” Minh Trạ rốt cục cảm nhận được cảm giác là trượng phu bị kẹp giữa tức phụ và mẫu thân là như thế nào. Hầy, quan hệ mẹ chồng nàng dâu thật khó nói a, mấy ngàn năm trôi qua vẫn là một ẩn số, cho dù Minh Trạ có bản lĩnh thế nào thì cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

Phượng Cảnh Kiên không hề bị lay động vì lời cầu xin của Minh Trạ, không phải thích tên tiện nhân này sao, đây là kết cục đó, hắn thân nhiên nói, “Người không đói bụng thì cứ ngồi bên cạnh cũng được.”

Dung nhan tuấn mỹ của Nguyễn Hồng Phi chậm rãi nở ra một nụ cười cực nhẹ, nhìn Minh Trạ một cách thâm ý, cũng không niệm tình cảm mà chỉ chèn ép, “Có lẽ thái tử điện hạ nói thích tiểu Vương bất quá chỉ là thuận miệng mà thôi, bằng không vì sao ngay cả một bữa ăn mà cũng không nguyện ý ngồi chung bàn với tiểu Vương? Hầy, nếu không phải văn hóa Thiên triều bác đại tinh thâm, thái tử điện hạ khách sáo với

tiểu Vương như vậy thì tiểu Vương thật sự cảm thấy gỗ mà xem như là kim châm rồi.” Cái tên hai mặt này, làm cá chạch tốt như vậy, để xem người có bản lĩnh hay không.

Á!?

Mùi vị bị Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi nhất trí phối hợp cùng chung kẻ địch, e rằng trong thiên hạ cũng chỉ có một mình Minh Trạng ném qua. Dùng một câu đúng trọng tâm của Minh Trạng để hình dung thì chính là: so với làm nhân bích quy còn khó chịu gấp cả ngàn lần, Minh Trạng vội vàng thức thời nói, “Đừng hiểu lầm, ta đói, ta rất vui cùng nhị vị dùng bữa. Nếu không, nhị vị tạm thời nghỉ ngơi một chút, ta xuống trù phòng nhìn xem có món gì ngon hay không?” Nhân cơ hội bỏ chạy, mặc kệ thể diện hay mất thể diện, trong chốc lát nếu bị hai người này kéo làm trọng tài thì càng chết toi.

Nguyễn Hồng Phi ngạc nhiên hỏi Phượng Cảnh Kiên, “Trong cung của bộ hạ có nhiều cung nhân như vậy mà còn phải cần thái tử điện hạ xuống trù phòng nữa sao? Hay là thái tử điện hạ rất có kiến thức trong việc nêm nếm?” fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Kiên ngồi ngay ngắn, “Cũng không phải. Quốc chủ có chuyện không biết, thái tử của trẫm rất nhiệt tình hiếu khách, vì đây là lần đầu tiên Quốc chủ đến nơi này của chúng ta, không biết khẩu vị của người hải ngoại các người như thế nào, lại lo lắng Quốc chủ ăn không quen ẩm thực của Thiên triều, vì vậy hần muốn nhắc nhở ngự trù một chút. Thái tử, có đúng là ý này hay không?” Xú tiểu tử không biết xấu hổ nhưng hần thì biết.

Minh Trạng ập a ập ứng “Ừm” một tiếng, có hai lão hồ ly này ở bên cạnh, xem ra trong chốc lát hần cũng không thể trốn được, đành phải tiếp tục nghe Phượng Cảnh Kiên đấu đá với Nguyễn Hồng Phi.

Hơn nữa chuyện khiến cho Minh Trạng lo lắng đã xảy ra, hai người bắt đầu muốn Minh Trạng làm trọng tài, tỷ như nói về một vật, Phượng Cảnh Kiên nói có, Nguyễn Hồng Phi sẽ nhẹ nhàng bác bỏ, sau đó Minh Trạng sẽ bị xem như người thứ ba lôi ra phán định, cho đến khi khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Minh Trạng phát sầu thành như cái bánh bao nhăn nhúm, còn đặc tội hết thấy mọi người.

Minh Trạng uống liên tục mấy ngụm trà lạnh, trong lòng thâm kêu lạnh quá lạnh quá, vì sao không có ai rót trà nóng cho lão tử? Chợt nghe Phượng Cảnh Kiên cười hỏi, “Minh Trạng, vì sao lại uống trà lạnh?” Quay đầu trừng mắt nhìn Phùng Thành, “Một chút nhân lực cũng không có, thấy thái tử uống trà lạnh, người muốn chết sao?”

Phùng Thành vội nhận tội, Phượng Cảnh Kiên cười nói, “Bổ thêm chút mật vào trà của thái tử.” Cho ngọt chết người luôn, ai bảo người nịnh nọt tiện nhân kia!

Nguyễn Hồng Phi cười nói, “Bộ hạ nhớ lầm rồi, là tiểu Vương thích thêm mật vào trà, còn thái tử thì không thích uống ngọt.” Quả thật ngày thường Minh Trạng chỉ uống nước lọc là được rồi.

Phượng Cảnh Kiên nhướng mày, “Quốc chủ vừa đến mà đã hiểu nhi tử của ta như thế, thật sự là hiếm thấy.”

“Thiên triều có câu bạch phát như tân, khuyển cái như cổ.” Nguyễn Hồng Phi không nhường không nhịn mà còn cười nhàn nhạt, “Tiểu Vương và thái tử đại khái chính là như thế.” Còn không quên hỏi Minh Trạng một câu, “Điện hạ, người nói xem, có phải hay không?” (cho dù gặp gỡ cả đời mà đôi khi chỉ như mới nhận thức, còn có người cho dù chỉ mới sơ giao mà đã thân như lão hữu)

Phượng Cảnh Kiên quắc mắt nhìn Minh Trạng, ý tứ kia rất rõ ràng, nói mau, người thích uống trà mật hay uống trà không?

Phùng Thành là người làm việc chu đáo, chỉ chốc lát hần đã bưng đến hai tách trà, bưng đến trước mặt Minh Trạng, còn nhỏ giọng nhắc nhở đầy sẵn sàng, “Điện hạ, bên trái là tách không thêm mật, bên phải là tách đã bỏ thêm mật.”

Minh Trạng âu sầu, không bằng để lão tử uống thạch tín còn dễ chịu hơn! Ôm bụng, “Ôi chao ôi chao, vừa mới uống trà lạnh, đau bụng quá. Phụ hoàng, Quốc chủ, thứ ta không thể tiếp tục tháp tùng.” Thật sự chịu không nổi, lập tức co giò chạy mất tích.

Minh Trạm là người rất biết người biết ta, đồng thời hắ rất tự tin, hắ cũng không cho rằng trên đời có con đường nào mà hắ đi không được.

Nhưng nay, thật sự là đường cùng!

Minh Trạm đi tiểu trước bồn cầu, bên cạnh bồn nhiên có một mùi hương phảng phất bay đến, hắ vừa quay đầu lại thì liền đụng phải khuôn mặt mỹ nhân kinh người của Nguyễn Hồng Phi. Khóe môi của Nguyễn Hồng Phi đang nhếch lên, cong ngón tay gõ gõ lên tiểu Trạm đang bắn nước, “Một tháng không gặp, nó vẫn như cũ a.”

Hạ khổ của Minh Trạm run lên, lập tức kéo quần, than thở, “Còn có thể biến thành thế nào nữa,” Đang định thất lại hạ khổ thì Nguyễn Hồng Phi đã luồn đôi tay đáng tởm vào bên trong, nắm lấy điểm yếu hại của Minh Trạm, Minh Trạm hít một hơi lạnh, hai tay cầm thắt lưng, lắp bắp nói, “Người, người, người muốn làm gì?”

“Làm gì?” Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng hừ một tiếng, bàn tay lại hơi dùng sức, giọng nói rõ ràng mang theo bất mãn, “Người mới về để đô một tháng mà đã đi theo người ngoài.”

Vận mệnh của Minh Trạm đang nằm trong tay của người ta, bèn bày ra vẻ mặt đau khổ, hiền lương thực đức, tận tình khuyên giải Nguyễn Hồng Phi, “Phi Phi, đó là phụ hoàng của ta, không phải ngoại nhân. Người xem như đó là trưởng phụ là nhạc phụ của người đi, dù sao chúng ta phải đối xử tốt với trưởng bối thì mới sống an ổn được.”

Nguyễn Hồng Phi không thông cảm cho nỗi khổ tâm của Minh Trạm, cúi đầu cắn lên đôi môi mọng thịt của Minh Trạm, tính cọt nhả một phen, ai ngờ Minh Trạm lại thừa dịp hắ bất ngờ không kịp phòng mà há mồm cắn một cái, Nguyễn Hồng Phi bị đau, trong khi Minh Trạm thì thấp giọng nói, “Người, người đừng quá phạm, để, để phụ hoàng biết được thì ta nhất định gặp tai ương.”

“Lá gan của người chỉ có nhiều đó thôi ư!” Nguyễn Hồng Phi giễu cợt, “Có ta ở đây, hắ dám làm gì người cơ chứ?”

“Là hắ không dám làm gì người, người nói xem, nếu ta bỗng nhiên bị ai đánh thì người có đau lòng hay không?” Minh Trạm dò xét sắc mặt của Nguyễn Hồng Phi, nếu Nguyễn Hồng Phi dám tỏ ra nửa điểm không đau lòng thì hắ sẽ lập tức làm cho Nguyễn Hồng Phi đẹp mặt!

Nguyễn Hồng Phi nhẹ nhàng thở dài, lấy tay ra khỏi hạ khổ của Minh Trạm, cẩn thận thất lại đai lưng giúp Minh Trạm, chỉnh cho ngay ngắn chỉnh tề, không nói một câu nào mà chỉ kéo tay Minh Trạm đi ra ngoài.

Trong lòng của Minh Trạm hơi mừng thầm, cái gì gọi là đại trượng phu khí khái, chính cái này mới gọi là đại trượng phu khí khái đây nè! Nếu ngay cả đầu giường của mình mà mọi người cũng không nắm chắc thì sau này làm sao đứng thẳng lưng cho được!

“Người tính cảm tạ ta bằng cách nào?” Nguyễn Hồng Phi thấp giọng hỏi.

“Ta, ta cũng chỉ vì tương lai của hai ta mà thôi.” Minh Trạm thì thầm nói.

Nguyễn Hồng Phi nở nụ cười vài tiếng rồi nói nhỏ, “Ngày xưa người nói ngày chẵn ngày lẻ, bây giờ không cần nhắc lại nữa, được không?”

Nháy mắt Minh Trạm cảm thấy sống lưng của mình vừa mới đứng thẳng thì lại bỗng nhiên trở nên nặng trĩu mà công lưng xuống, hắ kiên quyết lắc đầu, tuy rằng hắ tranh thủ thỏa thuận được chuyện công thụ ngày chẵn ngày lẻ, bất quá cái tên đại hồ ly này rất biết cách lừa hắ, khiến cho Minh Trạm trong mười ngày chỉ có một ngày được ở trên đã là quá tốt rồi. Nay lại không có hiệp nghị như vậy thì Minh Trạm sẽ nghi ngờ cả đời này hắ sẽ phải làm thụ. Cho nên, hắ có chết cũng không thể gật đầu.

Nguyễn Hồng Phi khề nói, “Năm năm?”

Không thể không nói Nguyễn Hồng Phi hiểu rất rõ Minh Trạm, dù sao cũng có thời hạn, Minh Trạm nhất thời lâm vào trầm tư, dù sao hai người này không thể phân cao thấp, cho đến hiện tại, Phượng Cảnh Kiên sắp thoái vị, lúc này hắ không thể đứng nhìn Nguyễn Hồng Phi báo thù Phượng Cảnh Kiên.

Trong lòng Minh Trạng đang tính toán, dù sao hấn cũng không phải quá thích ở phía trên, phần lớn là vì mặt mũi mà thôi....Bất quá lúc này cũng không thể tiện nghi Phi Phi, Minh Trạng cắn răng một cái, cố gắng trả giá, “Một năm!”

“Ba năm, không thêm không bớt.”

Trong lòng muốn học máu, Minh Trạng cắn răng một cái, “Hảo.”

Nguyễn Hồng Phi được lợi mà còn khoe mẽ, than nhẹ, “Cũng vì tiểu Minh ù nhà người mà ta phải chịu nhục a.”

Minh Trạng rốt cục cảm nhận được nhục nước mất chủ quyền sẽ buồn bực cỡ nào, đang cân nhắc sau này nên viện cớ gì để lấp liếm chuyện này, chợt nghe Nguyễn Hồng Phi vui mừng, “Trở về phải lập chứng từ mới được, tiểu Minh ù nhật lý vạn ky, nhớ quên thì thật không tốt tí nào.” (nhật lý vạn ky = chính vụ bận rộn)

“Ta, ta làm sao mà quên cho được. Đại trưởng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Minh Trạng đứng trước cổng Tuyên Đức điện, trừng mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, “Nếu như người không tin thì thôi.” Hiện tại hấn có chút hối hận.

Nguyễn Hồng Phi mặc hoa phục với y mẹ vừa dài vừa rộng, có hơi hướm thời Ngụy Tấn, y mẹ che khuất đôi tay, tiện bề nhéo mũi Minh Trạng một cái, sau đó lại giả vờ nhắc nhở, ôn hòa nói, “Điện hạ, thỉnh đi trước.”

Hồ ly chết tiệt. Đại lưu manh.

Đến khi dùng ngọc thiện cang làm cho Minh Trạng kinh hãi đảm chiến, Nguyễn Hồng Phi không tiếp tục gây phiền toái cho Phượng Cảnh Kiên, ngoài miệng cũng nhường Phượng Cảnh Kiên ba phần, nhưng mỗi cái cau mày hay mỗi một nụ cười đều mang theo sự khiêu khích khó tả, làm cho Minh Trạng cảm thấy no cả bụng.

Vừa rồi hấn có chút lo lắng rằng mình sẽ bị mất khẩu vị, bất quá vì không bị lôi ra làm trọng tài cho nên hấn tuyệt đối không thể để cho cái miệng của mình nhàn rỗi, hiện tại cách duy nhất để hấn sống sót chính là giả vờ tai điếc mắt ngơ, “Hả? Cái gì? Ha ha, ăn đi ăn đi, mọi người ăn ngon uống ngon.”

Đối mặt với bản mặt vô lại của Minh Trạng như thế, người sĩ diện như Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi lại trở nên ăn ý, hơn nữa tâm ý cũng tương thông.

Phượng Cảnh Kiên suy nghĩ: Có nhi tử như vậy, không ngờ Thiên triều chúng ta lại có thái tử như thế này, thật sự là mất mặt mà.

Nguyễn Hồng Phi suy nghĩ: Không ngờ ta lại thích tiểu vô lại như thế, thật sự là mất mặt mà.

Minh Trạng không ngừng lừa cơm, làm cho Phượng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi mất hết khẩu vị, trong khi Minh Trạng lại ăn no nê, sau nửa canh giờ dùng xong ngọc thiện mà vẫn còn đang ngồi xoa bụng.

Dùng xong ngọc thiện thì Nguyễn Hồng Phi mới bằng lòng rời đi, khi đứng dậy hấn vẫn lưu luyến không rời mà nắm tay Phượng Cảnh Kiên, vẻ mặt vui mừng nói, “Tiểu Vương và đệ hạ mới gặp mà đã quen thân, thật sự lưu luyến đệ hạ. Chẳng qua hôm nay đã quá rầy quá lâu, chắc là đệ hạ bận xử lý chính vụ, tiểu Vương xin cáo lui trước, ngày mai nhất định phải vào cung tái kiến đệ hạ, hy vọng đệ hạ đừng chê tiểu Vương phiền chán là được.”

Kỳ thật khi Nguyễn Hồng Phi còn trẻ thì hấn là người thẳng thắn sáng khoái, tài hoa hơn người, hấn không quen nhìn những chuyện giấu giếm diêm diêm. Khi hấn chân chính trở lại để đô tham dự triều chính thì liền tỏ ra khuynh hướng hữu hảo đối với Phượng thị huynh đệ. Khi đó Phượng Cảnh Kiên có lòng muốn tương giao, Nguyễn Hồng Phi phóng khoáng bất tuân cũng từng đến trước mặt Phượng Cảnh Kiên lúc Phượng Cảnh Kiên còn là hoàng tử mà nắm tay cười nói, “Tiểu thần và điện hạ mới gặp mà đã quen thân, đáng tiếc trời sắp sắp tối, đành phải về phủ trước. Ngày mai nhất định sẽ vào cung quây rầy điện hạ, hy vọng điện hạ đừng chê tiểu thần phiền chán.”

Hôm nay, những lời này lại làm Phượng Cảnh Kiên nhớ về cảm giác xưa kia, Phượng Cảnh Kiên nhìn khuôn mặt dường như không biết già của Nguyễn Hồng Phi, hấn nhớ rõ Nguyễn Hồng Phi khi còn trẻ luôn có thần thái phi dương như vậy, cái loại vẻ mặt này cực kỳ rực rỡ đẹp mắt, bắt mắt hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Nay vẫn là khuôn mặt kia, mặt mày vui cười nhưng lại mang theo một loại yên tĩnh sau một loạt thế sự thăng trầm.

Phượng Cảnh Kiên nhẹ nhàng thở dài, cầm lấy tay của Nguyễn Hồng Phi, vừa định biểu đạt một chút hữu hảo hoài niệm thì đôi tay đang nắm chặt của bọn họ bị một người tách ra, Minh Trạh kéo kiệt bủn xỉn sợ bọn họ nắm tay sẽ tạo ra gian tình gì gì đó, cười hì hì đánh trống lảng, “Cứ để ta đưa tiễn Quốc chủ là được.”

Lúc này Phượng Cảnh Kiên thật sự than thở thành tiếng, “Đi đi.” Lại liếc mắt nhìn Nguyễn Hồng Phi, người cũng không tính là oan ức, Cảnh Nam sinh, trầm tự mình nuôi dưỡng, nuôi ra một tiểu tâm can bóng loáng mượt mà tú sặc như vậy, rốt cục để người chiếm dụng.

Nguyễn Hồng Phi tựa hồ đã hiểu được cái liếc mắt đầy hàm xúc của Phượng Cảnh Kiên, hẩn sung sướng cười nhẹ thành tiếng.

Minh Trạh trừng mắt nhìn người này lại nhìn sang người kia, trong lòng nói thầm, đừng bảo là nảy sinh gian tình thật nha? Mà hai người này đều là cao thủ giỏi che giấu cảm xúc, Minh Trạh trừng to mắt đến mức muốn lòi cả con mắt mà cũng chẳng tìm thấy cái gì.

Nhưng một tên thì tỏ ra bất đắc dĩ, một tên thì tỏ ra tự đắc, lại đều là soái đại thúc, ánh mắt vẫn còn dây dưa với nhau, thật là đáng khả nghi mà.

Sờ sờ cái cảm bóng loáng, Minh Trạh nổi nóng, mụ nội nó, mặc kệ có gian tình hay không, dù sao chỉ có hẩn mới được cùng Phi Phi lẩn lộn trên giường mà thôi, muốn phát triển bên ngoài à, đừng nói là cửa sổ, ngay cả cánh cửa cũng không cho lắp!

.....

P/S: ghen qua ghen lại, ghen tới ghen lui, rốt cục tiểu mồm mĩm thiệt thòi nhất. Ai bảo đại trai làm chi.

.....

196. Chương 196: Minh Phỉ (1)

Chết đi lại có thể hồi sinh, không thể không nói là một kỳ tích.

Chẳng những hồi sinh, còn hồi sinh trong Vương phủ, trở thành thiên kim Vương gia, đây quả thật là kỳ tích trong kỳ tích.

Minh Phỉ cứ như vậy mà mang theo ký ức thời hiện đại trở thành nữ nhi của Phượng Cảnh Nam.

Sau này nàng dần dần hiểu ra, xinh đẹp vĩnh viễn là không đủ — mẫu thân ở thời này của nàng chỉ là tiểu thiếp của Vương gia. May mắn là mẫu thân của nàng lại là trắc phi được Vương gia sủng ái nhất: Ngụy phi.

Hơn nữa Ngụy phi là biểu muội của Phượng Cảnh Nam, cô cô là Thái hậu, thân đệ là Thừa Ân Hầu, luận về xuất thân thì cũng không thua kém Vệ vương phi: chính thê của Phượng Cảnh Nam.

Vệ vương phi có dung mạo cao quý mà lãnh đạm, mặt mày như kết băng sương, chỉ khi đối mặt với hài nhi của mình thì nàng mới lộ ra vẻ lo lắng xuân về hoa đua nở.

Vệ vương phi cũng không giống đám nữ nhân chính thê cay nghiệt lại vô tri vô thức trong những phim truyền hình mà Minh Phỉ hay xem, ngược lại, nàng công bằng chính trực, cũng không ghen tuông đố kỵ, mặc dù Phượng Cảnh Nam không thích nàng nhưng lại rất tôn trọng nàng.

Minh Phỉ không thích ánh mắt mà Vệ vương phi nhìn mình, rõ ràng là khinh thường ra mặt, giống như người căn bản không xứng được xuất hiện trong mắt nàng. Đương nhiên Vệ vương phi sẽ không cay nghiệt với nàng, bởi vì Vệ vương phi hoàn toàn không nhìn đến nàng.

Nhưng mà loại cảm giác này càng khiến người ta chán ghét hơn so với việc bị đối xử cay nghiệt.

Cho dù mẫu thân của nàng: Ngụy phi lúc thỉnh an lộ ra khuôn mặt tràn đầy xuân tình hoặc là cố ý khoe khoang được phụ vương ân sủng thì ánh mắt của Vệ vương phi vẫn chưa bao giờ dừng trên người mẫu thân và nàng.

Thỉnh thoảng Minh Diễm sẽ cảm giận vì đích mẫu cứ lo chuyện bất công của thiên hạ. Minh Diễm cũng là thứ nữ, sau khi mẫu thân qua đời thì được đích mẫu nuôi dưỡng, đương nhiên thân cận với đích mẫu, khi Minh Diễm nói Ngụy phi kiêu ngạo thì Minh Phỉ đang ở bụi hoa bên dưới dãy hòn non bộ, bởi vì có liên quan đến mình và mẫu thân nên cố ý đứng nghe lén.

Vệ vương phi thản nhiên nói, “Vương gia có rất nhiều phi tử, bất quá chỉ có một chính thê. Đích thứ có khác, giống như một trời một vực. Tựa như người, Minh Diễm, người lớn lên trước mặt ta, như nữ nhi thân sinh của ta, người là trưởng nữ, được đích mẫu nuôi dưỡng, ngày sau đương nhiên ta sẽ lo lắng cho tương lai của người, cái danh quận chúa chắc chắn sẽ không thể thiếu. Tỷ như Minh Phỉ, thuở nhỏ nàng đã sớm thông minh, chẳng qua đáng tiếc lại là nữ nhi của trác phi, lớn lên từ bên cạnh trác phi, tiền đồ đương nhiên sẽ thấp hơn một bậc. Công chúa trong hoàng thất đều có cấp bậc, hướng chi các người chỉ xuất thân từ Vương phủ.”

“Minh Kỳ là nữ nhi của chính thê, tất nhiên được phong làm quận chúa. Cho dù Ngụy phi được sủng ái thì có ích gì, phụ vương của người có bốn nữ nhi, không thể phong cho tất cả đều làm quận chúa. Người là quận chúa, cấp bậc tứ hôn cao hơn Minh Phỉ, chỉ cần người hảo hảo sống an ổn thì sau này sẽ hạnh phúc hơn nàng ta.” Ánh mắt của Vệ vương phi sâu thẳm thanh lương, “Cần gì phải so đo, trác phi chỉ là thiếp. Cho dù chữ đầu tiên dễ nghe một chút, nhưng lại dẫn theo chữ phi, rốt cục cũng chỉ là thiếp mà thôi. Một nữ nhân, sau khi thành thân thì phải sống yên ổn tại phu gia. Đầu tiên phải xem xuất thân, nếu nương gia là hào môn đại tộc thì phu gia đương nhiên không dám khi dễ; Đồng thời nhìn xem cách lo liệu quản lý gia sự, an bài chu đáo mọi chuyện trong nhà thì mới được trọng phụ tôn trọng; Thứ ba mới tính đến sự sủng ái của trượng phu. Kỳ thật có được hai điểm đầu tiên, chỉ cần không gặp phải nam tử hồ đồ, thì địa vị chính thê cũng không thể lay động.”

Minh Phỉ nghe nói như vậy thì suýt nữa đã nổi cơn tam bành, chẳng qua hiện tại nàng tùy tiện lao ra, lại không có phụ vương và mẫu thân ở đây thì làm sao có thể làm được gì ở trước mặt đích mẫu?

Ngày hôm đó cũng chính là ngày gia tộc tụ hội.

Phượng Cảnh Nam cùng Vệ vương phi ngồi ở trên, ba vị trác phi ngồi bên dưới, còn lại nữ nhân quay xung quanh, mọi người cùng nhau dùng bữa tối.

Đợi dùng xong bữa tối, đến khi dùng trà thì Minh Phỉ lại nước mắt khóc lóc.

Vệ vương phi đặt tách trà sang một bên, thản nhiên quét mắt nhìn Minh Phỉ rồi đảo mắt về phía Phượng Cảnh Nam, cũng không lên tiếng nói chuyện.

Hiện tại Phượng Cảnh Nam rất vui mừng đối với việc nữ nhi sớm thông minh từ nhỏ, hẳn có yêu cầu nghiêm khắc đối với nữ tử nhưng lại luôn sủng ái nữ nhi, nhất là tâm tình của hắn hiện tại không tệ, bèn cười hỏi, “Phỉ nhi bị sao vậy? Đang yên đang lành vì sao lại khóc? Có ai khi dễ người à?”

Minh Phỉ chớp chớp đôi mắt to, hai hàng lệ rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn non nà, đôi lông mi cong cong còn dính vài giọt nước mắt, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lại khiến người ta phải triu mến. Minh Phỉ lộ ra vẻ mặt vô tội, thấp giọng như con mèo nhỏ, “Không có ai khi dễ nữ nhi cả. Chiều hôm nay nữ nhi nghe mẫu phi nói với đại tỷ rằng đại tỷ sau này có thể được phong làm quận chúa, còn nữ nhi thì không bằng đại tỷ. Phụ vương, nữ nhi và đại tỷ đều là nữ nhi của ngài, vì sao nữ nhi lại không như đại tỷ?”

Phượng Cảnh Nam đảo mắt nhìn Vệ vương phi, có chút bất mãn.

Vệ vương phi không hề biến sắc, chỉ thản nhiên nói, “Tỷ muội các người đều có nhũ mẫu, vì muốn dạy dỗ các người nên ta cố ý tìm đến nữ quan trong cung, hiểu biết quy củ lễ nghi. Nhũ mẫu của Minh Phỉ đâu? Truyền bà ta lên đây.”

Các chủ tử dùng bữa thì nô tài đều ở bên ngoài chờ đợi, như vậy có thể gọi đến bất cứ lúc nào.
fynnz.wordpress.com

Hứa nhũ mẫu kỳ thật chỉ mới hơn ba mươi, vì tuổi cũng lớn lại không muốn lập gia đình nên sau khi xuất cung được Vệ vương phi gọi đến dạy dỗ các nữ nhi trong phủ. Lúc này Hứa nhũ mẫu đứng ngay sau lưng Minh Phỉ, nghe như vậy thì lập tức bước ra hành lễ, Vệ vương phi nói, “Nhớ rõ người đã từng hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu, người có từng giảng với Minh Phỉ cái gì gọi là đích thứ hay không?”

“Bẩm Vương phi nương nương, nô tỳ đã từng giảng qua. Đích là chính tông chính thống, như Vương phủ chúng ta, nhị tiểu thư và tứ công tử do Vương phi nương nương sinh dưỡng, chính là đích nữ và đích tử; Các tiểu thư và công tử do trác phi sinh dưỡng đều là thứ tử thứ nữ. Trong các công tử, tứ công tử tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng vì là đích tử nên ngân lượng phát hàng tháng là tám mươi lượng; Đại công tử, nhị công tử, tam công tử mỗi người được sáu mươi lượng. Trong các tiểu thư, nhị tiểu thư có sáu mươi ngân lượng hàng tháng, còn ba vị tiểu thư khác thì mỗi tháng là bốn mươi lượng. Còn nữa, nhị tiểu thư là đích nữ, theo quy củ thì sau này sẽ được thỉnh phong làm quận chúa. Đại tiểu thư được Vương phi nuôi dưỡng, lại là trưởng nữ, xác thực là tôn quý hơn tam tiểu thư và tứ tiểu thư một chút. Tỷ như đại công chúa điện hạ, tuy không phải Hoàng hậu nương nương sinh hạ, nhưng lại được nuôi dưỡng bên cạnh Hoàng hậu nương nương, khi đại Công chúa nghị thân thì Hoàng thượng niệm tình Hoàng hậu nương nương và đại Công chúa, vì vậy ngoại lệ phong là nhất phẩm Công chúa.”

Vệ vương Phi gật đầu, nói với Phượng Cảnh Nam, “Minh Diễm đang dần dần trưởng thành, ta để cho nàng đi theo ta học quản lý gia sự, như vậy sẽ tốt cho tiền đồ của nàng sau này, dù sao thì người mà ta nuôi dưỡng cũng phải khác biệt, ta thân là đích mẫu, đương nhiên nên tính toán cho nữ nhi. Có thể sớm thỉnh phong là tốt nhất, chuyện này đương nhiên phải tỉ mỉ dạy cho nàng. Ta nghĩ, lời này của ta chẳng có gì là sai cả, Vương gia nghĩ thế nào?”

Đích thứ tôn ti là chân lý được thế gian công nhận. Nếu thứ tử thứ nữ có thể được đích mẫu nuôi dưỡng thì đương nhiên cao quý hơn so với mẫu thân của chính mình, đây cũng là đạo lý mà tất cả mọi người đều biết.

Vệ vương phi nói như vậy, Phượng Cảnh Nam cũng không dị nghị, một chút bất mãn mới vừa rồi đã tan thành mây khói.

Vệ vương phi đảo mắt qua Minh Phỉ, nhưng không dừng lại trên người Minh Phỉ mà lại nhìn khuôn mặt đủ loại sắc thái của tất cả mọi người ở đây, Vệ vương phi ôn hòa nói, “Ta là chính thê của Vương gia, là đích mẫu của các người, có điều gì cần chiếu cố các người thì ta đã chiếu cố. Các người có tiền đồ tốt thì sẽ có hại gì cho ta hay sao?”

“Minh Phỉ, tuy rằng người muốn làm quận chúa, bất quá tôn thất có quy củ của tôn thất, người không phải đích cũng chẳng phải trưởng, vô duyên vô cớ, cho dù phụ vương của người thỉnh phong cho người, Hoàng thượng và phụ vương của người là huynh đệ tình thâm, nhưng cũng phải lo lắng đến tâm tình của các Vương phủ khác. Xa không nói, Phúc Thân Vương phủ ở ngay tại đế đô, Phúc Thân Vương lớn tuổi hơn phụ vương của người, nếu thứ nữ như người vô duyên vô cớ được phong quận chúa thì các thứ nữ của Phúc Thân Vương sẽ nghĩ như thế nào đây? Ngày sau nếu Phúc Thân Vương cũng noi theo phụ vương của người, vô duyên vô cớ đòi thỉnh phong quận chúa cho thứ nữ, lý do đã có sẵn: Theo tiền lệ của Trấn Nam Vương phủ. Đến lúc đó Hoàng thượng sẽ trả lời Phúc Thân Vương như thế nào? Tuy người là tôn thất nữ của Vương phủ nhưng cũng không thể vì người mà phá hỏng quy củ.” Vệ vương phi không vội không chậm mà giải thích, “Đại tỷ của người thì khác, tuy nàng là thứ nữ nhưng lại là trưởng nữ, được ta nuôi dưỡng từ nhỏ, có thể ẩn theo tiền lệ của đại công chúa, đặc biệt phong thưởng.”

Vệ vương phi nói một đồng đích a thứ a, chẳng hề nể mặt Ngụy phi và Minh Phỉ, ngay cả mấy người hữu lễ cũng thấp thoáng cảm thấy không có mặt mũi.

Minh Phỉ thâm hận không thể nhào đến để cào Vệ vương phi một trận, thần sắc vẫn giả vờ yếu ớt như trước, “Chẳng phải mẫu phi ghen tị mẫu thân của ta được sủng ái nên mới không thỉnh phong cho ta hay sao?”

Vệ vương phi như cười như không mà nhìn về phía Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam cũng không như Minh Phỉ tưởng tượng là sẽ thay nàng trách cứ Vệ vương phi, ngược lại còn trở nên nổi giận, khiển trách Minh Phỉ. “Người chỉ là một khuê nữ, ở đâu mà lại học mấy lời mất quy củ như vậy! Còn dám kiếm chuyện với mẫu phi của người! Người không biết xấu hổ hay sao! Có học quy củ hay không vậy!”

Minh Diễm ngay tức khắc nói, “Phụ vương nên hỏi nàng trước đi, là từ đâu nghe được những lời này? Chiều hôm nay nữ nhi cùng mẫu thân ở trong vườn ngắm hoa, tứ phương đều là thị nữ của mẫu thân, không có

ngoại nhân! Không nói đến việc mẫu thân quang minh chính đại không sợ kẻ khác nghe thấy, nhưng làm gì có loại thứ nữ nghe lén đích mẫu nói chuyện như vậy cơ chứ. ”

“Đường đường là tiểu thư Vương phủ, được cả đoàn nhũ mẫu nha đầu hầu hạ nhắc nhở, tốt không học mà lại đi học mấy thứ lén lút! Nay lại khóc lóc nỉ non đòi chất vấn đích mẫu, nếu rơi vào tai người ngoài thì sẽ bị cười cho mất mặt!”

Minh Phỉ tự cho là thông minh khiến nàng bị cấm đoán một tháng, người bên cạnh vô duyên vô cớ đều bị trách phạt.

Vệ vương phi thu xếp tuyển phi thiếp cho Phượng Cảnh Nam, Phượng Cảnh Nam chán ghét hai mẫu nữ Ngụy Phi, ngay cả đại môn của mỹ nhân cũng không thêm bước vào, chuyển sang ôm ấp người mới.

Ngụy phi oán giận và đau lòng làm cho Minh Phỉ một lần nữa hiểu rõ thế giới này, không thể không nói nàng vẫn có chút tài cán, nàng có thể tạo ra bút máy, còn cố ý dạy cho tiểu cam Minh Trạ cách sử dụng.

Minh Phỉ đã suy nghĩ thông suốt, dù sao thì đích tử của Vương phi ác độc bị cấm, chưa từng nghe nói tiểu cam có thể làm Vương gia. Phân cao thấp với đích thứ chi bằng giúp đỡ mẫu thân đoạt lại sự sủng ái của phụ thân vẫn hơn.

Minh Trạ có thể thuận tiện dùng bút máy, Vệ vương phi cũng cố ý tán thưởng Minh Phỉ vài câu, thường nàng không ít thứ tốt. Sau khi Phượng Cảnh Nam nghe được thì sắc mặt mới chuyển biến tốt một chút, lại tiếp tục chằng chằng thiếp thiếp với Ngụy phi, bất quá hẳn không còn sủng ái Minh Phỉ như xưa nữa.

Ngược lại với Minh Phỉ, Phượng Cảnh Nam càng ngày càng thích đích nữ Minh Kỳ.

Minh Phỉ vẫn nghĩ rằng bởi vì Minh Kỳ là đích nữ cho nên Phượng Cảnh Nam đối đãi nàng ta bằng con mắt khác, kỳ thật Phượng Cảnh Nam thích chính là tình nghĩa mà Minh Kỳ giành cho Minh Trạ, Minh Kỳ bẩm sinh có bản tính thích bảo hộ kẻ khác, Minh Trạ bị cấm từ thuở nhỏ, Phượng Cảnh Nam không thích hẳn, nhưng Minh Kỳ lại rất chiều cố đối với đệ đệ, còn nói với Phượng Cảnh Nam, “Nữ nhi nghe mẫu thân nói, phụ vương và Hoàng bá phụ năm xưa cũng đối xử với nhau rất tốt. Ta phải che chở Minh Trạ một chút, phụ vương thấy đó, hẳn vừa nhỏ lại vừa ngốc. Mặc dù có người xem thường hẳn nhưng hẳn vẫn là đệ đệ của ta, ta sẽ đối xử tốt với hẳn.”

Phượng Cảnh Nam cảm thấy Minh Kỳ là tiểu hài nữ có tình có nghĩa, vì vậy đặc biệt chiều cố nàng. Cho dù Minh Phỉ ý cả đời được sống hai thế, văn chương không cần chỉ điểm đã hiểu, thỉnh thoảng lại đọc hai câu thơ chưa chất. Minh Kỳ học hành không nhanh không chậm, nhưng Phượng Cảnh Nam có thể nhìn thấy sự tiến bộ của nàng, văn chương có chỗ nào không hiểu thì nàng sẽ hỏi lại tiên sinh; Tuy rằng Minh Kỳ không làm thơ nhưng nàng cực kỳ thông minh, nàng vừa nghe Minh Phỉ đọc nào là lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm bi ai, cảm thấy hàm răng ê buốt, ngay sau đó nàng sẽ đọc mấy câu thơ do Phượng Cảnh Nam làm.

Ngược lại với từ ngữ uyển chuyển hàm xúc mất tinh thần của Minh Phỉ, Phượng Cảnh Nam vẫn ưa thích thơ văn do chính mình làm ra. Còn nữa, trữ hàng cũng chỉ có hạn, sau khi Minh Phỉ làm ra vài bài thơ thì liền im bất, ngược lại Minh Kỳ học bằng trắc, áp vận, đối trận rất tinh tế, thỉnh thoảng sẽ làm hai ba câu thơ để phụ thân thưởng thức.

Cùng thích làm thơ, cũng cùng nhau làm ra những câu thơ không hay, hai cha con thường xuyên đối đáp văn thơ, rồi sau đó là thói phồng cho nhau.

Thật rõ ràng là tính tình của Minh Kỳ rất hợp với tâm ý của Phượng Cảnh Nam.

Có đối lập mới thấy chênh lệch, Minh Kỳ có thể nghe lão phu tử uyên bác dạy học, Minh Phỉ chỉ có thể cùng Minh Nhã nghe nữ tiên sinh trong phủ nói một chút nữ tứ thư, học một chút thêu thùa, Minh Kỳ có thể học cưỡi ngựa bắn cung, trong khi Minh Phỉ ngay cả tiểu giáo trưởng cũng chưa từng được đến.

Đố kỵ giống như có độc hoa nở rộ trong lòng, nàng cảm thấy chính mình có trí tuệ mà cổ nhân theo không kịp, vậy mà lại không thể vượt qua một con mụ nam nhân và một tên tiểu cam. Mẫu thân một lòng tập trung vào phụ vương, phụ vương lại mở to mắt mà không thấy tài cán của mình.

Minh Phỉ bắt đầu có ý thức kiếm chuyện với Minh Trạ, Minh Kỳ được sủng ái, Minh Trạ lại bị Phụng Cảnh Nam cực đoan chướng mắt.

Tỷ như vào lúc trừ tịch, Minh Phỉ thấy Minh Trạ và Minh Kỳ đều đeo một chiếc vòng bằng vàng giống y như nhau trên cổ, bên dưới chiếc vòng có kết miếng ngọc rất đẹp, liền tỏ ra rất hâm mộ, “Miếng ngọc này của tứ ca ở đâu mà có vậy, thật là đẹp mắt! Ta chưa từng thấy miếng ngọc nào đẹp như vậy!” Minh Phỉ hồ to đến mức hơn phân nửa Vương phủ đều có thể nghe được.

Phụng Cảnh Nam lại không điếc, đương nhiên nhìn sang một chút.

Minh Kỳ liếc nhìn Minh Phỉ, cất lên giọng nói giòn giã, “Đây là của cửu gia đưa đến làm lễ vật tất niên, vẻ ngoài rất tốt, giống nhau như đúc, ta và Minh Trạ mỗi người đeo một miếng.” Cửu cửu đương nhiên là Vĩnh Ninh Hầu.

“Thật là đẹp mắt.” Ánh mắt của Minh Phỉ lưu luyến trên miếng ngọc ở trước ngực của Minh Trạ, xoắn xoắn khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, vẻ mặt ngượng ngùng, “Tứ ca, ta cũng có vài miếng ngọc, tứ ca có thể đổi cho ta có được hay không?”

Thấy Minh Trạ tựa hồ không thích, Phụng Cảnh Nam thản nhiên lên tiếng, “Minh Trạ, người làm ca ca, đây chỉ là trang sức, người đưa muội muội của người đeo vài ngày cũng đâu có gì, ngày khác ta cho người thứ tốt hơn.”

Minh Phỉ vui mừng nhún người, cười hì hì, “Đa tạ phụ vương, đa tạ tứ ca.”

Minh Trạ bữu môi tháo xuống chiếc vòng cổ, Minh Phỉ đưa tay tiếp nhận, nào ngờ Minh Trạ thả tay ra, miếng ngọc rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Minh Phỉ tỏ ra uất ức, trong mắt rưng rưng, quay đầu nhìn Phụng Cảnh Nam, Phụng Cảnh Nam liền sầm mặt, còn chưa mở miệng răn dạy Minh Trạ thì Minh Trạ đã xoay người lúc lắc cái mông chạy mất bóng.

Trong khi Minh Kỳ lại đem miếng ngọc của mình nhét vào trong tay của Minh Phỉ rồi cười tủm tỉm, “Có gì đâu, cùng lắm chỉ là một miếng ngọc, tam muội cứ khóc lóc ỉ ôi như vậy sẽ làm cho phụ vương khó chịu. Nào, lấy của ta đi. Hôm nay là một miếng ngọc, ngày mai muốn cái gì nữa thì cứ nói thẳng với ta, Minh Trạ là tên keo kiệt, ta thì rất hào phóng. Chỉ cần ta có thì tất nhiên sẽ cho người, chẳng qua muội muội đừng nước mắt lưng tròng như vậy, mới đầu năm, khóc như thế chỉ mang lại điềm xấu mà thôi.” fynnz.wordpress.com

Tuy rằng Phụng Cảnh Nam tức giận hành vi ném ngọc của Minh Trạ, bắt quá nghiêm đến việc Minh Trạ là một kẻ căm, đương nhiên tính tình kỳ quái một chút. Trong khi Minh Phỉ lại nhao nhao đòi ngọc! Nha đầu không có mắt chỉ biết kiếm chuyện! Nói với nội thị bên cạnh, “Ngày mai chọn ra mười miếng mỹ ngọc rồi đưa cho Minh Kỳ.” Ánh mắt nhìn Minh Phỉ tất nhiên không hề thoải mái.

Mặc dù Minh Phỉ có được ngọc nhưng cũng bị miếng ngọc này làm nóng phồng tay.

.....

197. Chương 197: Minh Phỉ (2)

Có tài nhưng không gặp thời là cảm giác gì.

Chỉ cần mở ra những áng thơ nổi tiếng của lịch sử Trung quốc, lang lang đọc thuộc lòng, hơn hẳn những người có tài nhưng không gặp thời.

Có tài nhưng không gặp thời sẽ làm ra chuyện gì, giống như Đỗ Phủ triêu khẩu phú nhi môn, mộ tùy phi mã trần, giống như Trần Tử Ngang tạp cảm mại văn, giống như Lý Bạch thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai. (triêu khẩu phú nhi môn, mộ tùy phi mã trần=nhà giàu sớm gõ cửa, ngựa

béo chiều theo chân, tạp cầm mai văn = đập đàn phát văn, thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai= trời sinh thân ta ắt có dùng, nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới)

Minh Phỉ nay xuyên cổ, nàng tự nhận có nhiều hơn thế nhân mấy ngàn năm kiến thức, mấy ngàn năm văn hóa, Ở vô số thể loại văn xuyên không, cho dù xuyên thành nha đầu thì cuối cùng cũng có thể leo lên làm Hoàng hậu. Nàng xuyên không thành nữ nhi của Vương gia, chẳng lẽ cứ như vậy mà sống chui rúc trong hậu viện mãi hay sao? Mấu chốt là Vệ vương phi quản lý sự vụ vô cùng nghiêm khắc, hạ nhân trong phủ giống như đều bị cắt lưỡi, ngay cả một chút lầm nhảm cũng không dám nói.

Không phải nàng không nghĩ đến việc sẽ dựa vào phát minh bút máy của mình để đi ra ngoài mở vại cửa hiệu bán bút, chẳng qua mới nhắc đến thì đã bị Phượng Cảnh Nam cau mày bác bỏ, “Nực cười, đường đường là nữ nhi Vương gia, mà lại đi ra ngoài xuất đầu lộ diện làm thương nhân. Tốt nhất là người cứ học tam tòng tứ đức dùm ta là đủ rồi.”

Ở trong Vương phủ, Phượng Cảnh Nam chính là ông trời.

Ngụy phi sợ nữ nhi chọc giận trượng phu, bèn khuyên tới khuyên lui Minh Phỉ. Minh Phỉ đành phải gạt bỏ ý niệm này. Bất quá nàng cảm thấy cho dù không thể ra ngoài nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc phát huy tài hoa của nàng, vì thế nàng bắt đầu quá trình sáng tác các tác phẩm nổi tiếng.

Được chọn đầu tiên đương nhiên là Hồng Lâu Mộng, tác phẩm này được đại đa số mọi người yêu thích, nữ nhân thích cái tình trong nó, nam nhân thích cái sắc trong nó, lưu truyền bao nhiêu năm mà sự yêu thích xưa kia vẫn không hề thuyên giảm, trải qua thời gian khảo nghiệm mới được xưng là kiệt tác.

Bất quá người có thể viết thì cũng chỉ là khắc bản mà thôi.

Đối với người khác, như Minh Nhã, nàng sẽ không có bản lĩnh này. Bất quá đối với Minh Phỉ thì chuyện này chẳng hề khó.

Ngụy phi được Phượng Cảnh Nam coi trọng, hai người yêu nhau từ thuở thanh mai trúc mã, tuy rằng Ngụy phi là tiểu thiếp nhưng Phượng Cảnh Nam cũng không làm cho biếu muội uất ức, cũng cho Ngụy phi một ít sản nghiệp ở thành Côn Minh. Vì vậy tài lực trong tay Ngụy phi tuy rằng kém xa Vệ vương phi (đương nhiên cũng không phải nói Vệ vương phi giàu có cỡ nào, mấu chốt là Vệ vương phi ngoại trừ vốn riêng của mình thì nàng còn cầm giữ tư khổ của Phượng Cảnh Nam, đương nhiên là giàu nhất Vương phủ), bất quá Ngụy phi cũng không nghèo nàn, cửa hiệu bên ngoài cũng có vài phần.

Có cửa hiệu đương nhiên cũng có nô tài tới lui.

Minh Phỉ tung ra mười chương trước rồi đưa cho đám nô tài, bảo bọn họ đóng thành sách, đem bán ra bên ngoài.

Tác phẩm nổi tiếng nên mị lực đương nhiên không phải nhỏ, tuy rằng Minh Phỉ cũng không thể sao y như đúc bản Hồng Lâu Mộng, bất quá những câu thơ và tình tiết trong đó thì nàng đại khái là nhớ hết, sau đó truyền ra cho các công tử tiểu thư nha đầu, mặc dù người thích đọc sách ở thành Côn Minh không nhiều bằng ở đế đô, bất quá Hồng Lâu Mộng đang nhận được sự ủng hộ của rất nhiều phàm phu tục tử thư hương tú tài. Thậm chí các nhóm nữ nhân còn luyện thành Bình thư, diễn cho các tiểu thư thái thái hào môn nghe. (bình thư = một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ)

Phượng Cảnh Nam thường không có hứng thú đối với những thứ hướng đến tình yêu gì gì đó, bất quá sau khi nghe nói là Minh Phỉ viết thì suýt nữa đã ghen hòng tức chết, vội vàng vọt đến cư phòng của Minh Phỉ mà thóa mạ một chút, “Nghịch chướng, nghịch chướng! Vô liêm sỉ! Mới biết đăm ba chữ mà đã ra ngoài làm chuyện mất mặt! Người có còn một chút rụt rè của khuê nữ hay không! Người viết những thứ dâm diễm bôi nhọ tổ tông! Người có biết người mang thân phận gì hay không! Tất cả thể diện của bốn Vương đều bị người đập đổ hết rồi!”

Minh Phỉ đầy uất ức, liền biện bạch, “Phụ vương có xem kỹ hay không vậy, một chút thì từ như thế, nữ nhi chẳng cảm thấy có cái gì là mất mặt cả!” Nếu không phải Ngụy phi tìm cái chết để ngăn cản thì Phượng Cảnh Nam đã động thủ, cứ như vậy mà nổi cơn tam bành, không thể không cảm tức Minh Phỉ, giận đến

mức còn tìm đến chỗ của Vệ vương phi để trút giận, “Nàng quản nội vụ, người gác cổng phải nghiêm một chút, những thứ mà Minh Phỉ truyền ra ngoài nhất định không thể có lần sau.”

Vệ vương phi còn không biết đã xảy ra chuyện gì, đương nhiên muốn hỏi đến tột cùng, Phượng Cảnh Nam thật sự thấy mất mặt, chỉ nói một cách giản lược. Vệ vương phi phái người lấy ra một quyển sách bìa trắng ở bên cạnh rồi đưa cho Phượng Cảnh Nam, “Có phải là quyển này hay không?”

Phượng Cảnh Nam lật sơ qua, Vệ vương phi nói, “Phía trên đề tên là Tào Tuyết Cần?”

“Nha đầu ngu xuẩn kia còn biết đổi cả tên, cuối cùng cũng không quá ngốc.” Phượng Cảnh Nam trả lại cho Vệ vương phi, nghiêm mặt nói, “Về sau tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.”

“Ta biết, ngày mai ta sẽ điều tra vì sao những quyển sách này lại tuồn ra từ trong phủ. Minh Phỉ là một khuê nữ, đại môn không ra, nhị môn không bước, chỉ viết một ít truyện tiểu lâm nho nhỏ, cũng là những thứ khuê các nhẹ nhàng, làm sao lại truyền ra ngoài cơ chứ?” Vệ vương phi xoa mi tâm, “Mấy thứ này ta chỉ xem để giết thời gian mà thôi. Nhưng ta thật sự phải nhắc nhở Vương gia, những thứ này không phải là tiểu thư khuê các nên viết, nếu để người ta biết là Minh Phỉ nặc danh viết ra, không nói đến nàng, ngay cả tỷ muội của nàng cũng bị nàng liên lụy đến thanh danh. Vương gia nên nói với Ngụy phi một tiếng, chỉ điểm Minh Phỉ vài câu, vì sao càng ngày càng không phân biệt tốt xấu như vậy?”

Tuy rằng sắc mặt không có gì gọi là hay ho, nhưng Phượng Cảnh Nam vẫn đồng ý, thử đề nghị, “Không bằng bảo Minh Phỉ ở chỗ của nàng một thời gian xem sao?”

“Chỗ của ta đã có Minh Diễm đang học quản sự nội vụ, Minh Kỳ và Minh Trạ tuổi còn nhỏ, nhất là Minh Trạ, ta lúc nào cũng phải phân tâm chăm sóc hắn, hắn cũng không chịu nói chuyện, lòng ta thật sự cảm thấy không thoải mái. Còn có sự vụ ngày thường trong phủ, sợ là không có thời gian để dạy cho Minh Phỉ.” Vệ vương phi từ chối, ôn hòa nói, “Vương gia cũng biết nàng không thích nơi này của ta. Ngày thường chỉ đến đây một hai lần trong tuần là nhiều, còn không bằng Minh Nhã. Cứ bảo Ngụy phi quản giáo nghiêm ngặt đi, huynh đệ Minh Lễ rất biết cấp bậc lễ nghĩa.” fynnz.wordpress.com

Phượng Cảnh Nam chỉ đành nén xuống, không đề cập đến nữa.

Quyển Hồng Lâu Mộng của Minh Phỉ bị ném vách tường, Phượng Cảnh Nam thẳng tay xử lý đám nô tài truyền sách của Minh Phỉ ra ngoài, đưa đám cẩu nô tài kia ném vào thâm sơn cùng cốc, sau đó Côn Minh khởi xướng vận động quét sạch tà thư, cấm những quyển sách đó, như vậy Phượng Cảnh Nam mới chịu từ bỏ.

Cũng chẳng ngờ Minh Phỉ lại không hề phục

Hồng Lâu Mộng thất bại, đó thật sự là một kiệt tác, chẳng qua lại bị Minh Phỉ liên lụy, bị liệt vào dạng sách cấm, không được quảng bá lưu truyền. Kỳ thật Hồng Lâu Mộng là kiệt tác với văn tự tinh xảo, thi từ không tầm thường, tứ tài bình thường đều không thể viết ra được, chẳng qua trong đó tràn đầy văn tự về tình và sắc, cũng không nên xuất phát từ một khuê nữ chưa đầy mười tuổi.

Minh Phỉ vẫn chưa nản lòng, nàng cắn răng bắt tay vào tác phẩm thứ hai của mình, Tây Du Ký, lần này có Vệ vương phi trấn áp, bản thảo của nàng dừng trong tay của Phượng Cảnh Nam, chẳng qua khi Vệ vương phi giao cho Phượng Cảnh Nam thì vẻ mặt có vẻ rất kỳ lạ, lắc lắc đầu, cảm thán một tiếng, “Vương gia, nếu không quản thúc Minh Phỉ thì sẽ gây ra đại loạn!”

Phượng Cảnh Nam cầm lên bản thảo thì nhìn thấy một câu của Tôn Ngộ Không “Thường nói hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến phiên ta. Bảo hắn dọn ra ngoài, đem thiên cung nhường cho ta cũng không sao cả.” Phượng Cảnh Nam thật muốn ăn tươi nuốt sống Minh Phỉ.

Phượng Cảnh Nam nổi cơn tam bành, sau khi thiêu hủy bản thảo thì lệnh cho nhũ mẫu đánh sưng hai tay của Minh Phỉ, nắm cầm cửa Minh Phỉ rồi nhìn chằm chằm đôi mắt đang rơi lệ như mưa, cất tiếng dọa dẫm, “Nếu người muốn chết thì cứ nói với bốn Vương, bốn Vương không thiếu nữ nhi như người đâu!” Minh Phỉ bị dọa chết khiếp.

Cũng may Phượng Cảnh Nam vì danh dự của cả phủ, cũng không công khai xử lý Minh Phỉ, vì vậy người biết chuyện này thật sự không nhiều lắm.

Trải qua hai lần, Minh Phỉ chẳng những bị đả kích nặng nề về tinh thần mà làm cho người ta có thể thở phào nhẹ nhõm là hy vọng sáng tác những tác phẩm nổi tiếng của nàng rốt cục đã bị dập tắt.

Phượng Cảnh Nam lại thay đổi nữ tiên sinh nghiêm khắc, quần thúc Minh Phỉ thật nghiêm ngặt Minh Phỉ bị phụ thân quở trách, mẫu thân khuyển bảo, rốt cục mới tiếp nhận sự thật bi thương này. Nàng chỉ hận vì sao mình không xuyên không thành một nha đầu bình dân, sống trong Vương phủ này, trên có phụ thân lãnh khốc, dưới có đích mẫu lãnh đạm, mẫu thân thì nhu nhược, thân huynh thì nhất gan, một đôi huynh tỷ đích tử đích nữ nham hiểm độc ác, Minh Phỉ hoàn toàn không có nửa điểm tự do.

Minh Phỉ cứ như vậy mà an phận qua hai năm, cho đến khi Minh Lễ Minh Trạ rời khỏi Côn Minh để đến đế đô.

Không thể không nói Minh Phỉ là người hiện đại có chút trí tuệ, Minh Trạ vốn là kẻ câm, đi đế đô thì có thể làm được cái gì, mấy năm nay nàng thăm dò được một chuyện, phụ vương của mình hoàn toàn là một Vương gia nắm thực quyền, phụ vương cũng đã nhiều lần thể hiện ý tứ muốn sớm lập thế tử với mẫu thân.

Minh Phỉ quả thật mừng như điên, nếu ca ca Minh Lễ được lập làm thế tử thì thân phận của nàng sẽ trở nên khác biệt, ngay cả mẫu thân và mình cũng không cần phải nể mặt Vệ vương phi. Đương nhiên đây hoàn toàn là suy nghĩ của một nhà Minh Phỉ, cũng không đại biểu cho quan điểm của mọi người.

Ngụy phi và Minh Phỉ mỗi ngày ở trước mặt Phật tổ thấp nhang thơm ngát mà cầu nguyện, ai ngờ ông trời trêu ngươi, tiểu câm Minh Trạ lại trở tài nổi bật ở đế đô. Sau đó là xảy ra chuyện ly kỳ, tiểu câm mở miệng, Minh Trạ bỗng nhiên có thể nói chuyện.

Phượng Cảnh Nam sét đánh không kịp bịt tai mà đã thỉnh phong cho đích tử, thánh chỉ ban tước đến cực kỳ nhanh.

Minh Phỉ nhìn huynh trưởng, trong lời nói không phải không có ý xúi giục, Minh Lễ chỉ nói một câu, “Minh Trạ là đích tử, khi hấn bị câm ta còn tranh không lại hấn, huống hồ hiện tại hấn đã lành lặn. Tam muội, nữ nhân các ngươi không hiểu chuyện này, ngươi để đại ca yên lặng đọc sách một lúc đi.”

Hầy, thật là bất hạnh, đúng là không có tiền đồ.

Có một đại ca như vậy, Minh Phỉ dù có chí khí nhưng khó thành, lại bất hạnh không phải thân nam nhi. May mà còn có nhị ca Minh Nghĩa và chính mình có cùng chung mối thù, Minh Phỉ cuối cùng còn có một tri âm: tài cán của nàng vẫn chưa thi triển, làm sao có thể mai một như vậy!

Nhất là khi Minh Phỉ xác định được Minh Trạ và nàng đến cùng một thời đại thì nàng càng không phục và đổ kị khi thấy Minh Trạ vui vẻ hạnh phúc! Nàng nhất định phải làm nên sự nghiệp, làm cho mọi người nhìn mình bằng con mắt khác, phải tôn thờ nàng.

198. Chương 198: Minh Phỉ (3)

Thú thê phải thú hiền thê, tục ngữ có câu, kẻ gốc có gốc phúc, ông trời thương kẻ khờ.

Thọ Ninh Hầu cảm thấy chính mình không quá gốc, cho nên phúc phận luôn kém một chút.

Lượn về nhanh tay lẹ mắt, sắp xếp danh hào của các đại thần và hoàng thân quốc thích trong toàn bộ triều đình thì Thọ Ninh Hầu đứng ở hàng thứ ba. Hấn thua hai người cũng lừng lẫy đại danh ở trong triều, đứng hàng đầu tiên đương nhiên thuộc về lão Vĩnh Ninh Hầu, nhìn thế cục hiện tại thì cũng biết lão già kia đa mưu túc trí như thế nào, thứ hai đương nhiên là Bắc Uy Hầu, Bắc Uy Hầu tâm độc tàn nhẫn, Thọ Ninh Hầu cũng cam bái hạ phong.

Tuy rằng lượn về lòng dạ mưu mô thì Thọ Ninh Hầu không thể sánh bằng nhị vị anh hùng rất giỏi tùy cơ ứng biến này, bất quá ở trong triều thì Thọ Ninh Hầu cũng là nhân tài kiệt xuất.

Năm đó Tiên đế tuyển phi cho thất hoàng tử Phượng Cảnh Kiên, triều thần đều chê mẫu gia của Phượng Cảnh Kiên thấp hèn nên thế gia hào môn không ai muốn kết thành thông gia, lảng tránh còn không kịp nữa là. Duy nhất Thọ Ninh Hầu đứng ra cùng Phượng Cảnh Kiên kết thông gia, đưa ái nữ gả cho Phượng Cảnh Kiên.

Lúc ấy Thọ Ninh Hầu hiểu rất rõ, thái tử phi không đến phiên hẩn, thay vì đem nữ nhi gả cho hoàng tử có xuất thân tốt, không bằng gả cho thất hoàng tử. Tuy mẫu thân của thất hoàng tử có xuất thân thấp kém, bất quá luận về tính tình và cách đối nhân xử thế thì cũng không tệ. Hơn nữa đám hoàng tử có xuất thân tốt đều bị thái tử kiêng kỵ, bởi vì mẫu vị của thất hoàng tử nên thái tử không hề kiêng kỵ hẩn. Ngày sau đời thái tử đăng cơ muốn trọng dụng huynh đệ thì đương nhiên sẽ chọn huynh đệ có mẫu gia thấp kém để sử dụng, cho nên hẩn cũng không sợ ngày sau thất hoàng tử không có tiền đồ. Còn nữa, thất hoàng tử rất hiểu lòng người, mẫu gia thấp kém đương nhiên sẽ coi trọng nhạc gia, sẽ càng không bạc đãi khuê nữ nhà mình.

Thọ Ninh Hầu bàn tính cực kỳ tỉ mỉ, hơn nữa lại trúng ngay tiêu điểm. Ai có thể ngờ được thất hoàng tử có mẫu gia thấp kém lại có thể đăng cơ làm hoàng đế cơ chứ? Vốn là hoàng tử phi thì kết quả khuê nữ lại trở thành chính cung hoàng hậu. Lúc ấy Thọ Ninh Hầu đi đường mà cảm thấy như đang bay.

Trời không nổi giông tố, người lại sớm gặp nạn.

Thọ Ninh Hầu tính toán tỉ mỉ, cũng trúng được tiêu điểm. Ai ngờ trời không chúc phúc, nữ nhi lại bạc mệnh, đại hôn mấy năm vẫn vô tự, chưa làm Hoàng hậu được bao lâu thì đã đi tây thiên. Thậm chí sau này khi tiếp tục có tuyển chọn tú nữ, Thọ Ninh Hầu dâng nữ nhi dự tuyển, nhưng bởi vì chỉ là thứ nữ nên chỉ được nhận chức tần vị, cũng hoàn toàn vô tự. Đúng là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.

Thọ Ninh Hầu oán thán, tiếp theo hẩn lại làm ra một chuyện khiến người ta không ngờ: Để trưởng tử của mình thú Ngụy tam tiểu thư làm thê tử.

Ngụy gia thật sự là có phúc, Ngụy thái hậu không phải nhân vật khuynh quốc khuynh thành hay yêu cơ họa quốc này nọ, nhưng người ta có vận may, sinh được hai nhi tử, một người đăng cơ làm Hoàng đế, một người ở Vân Nam xưng Vương.

Ngụy thái hậu may mắn đến mức có thể khiến các nữ tử phải ghen tị mà phát điên.

Cũng không có cách nào khác, vận khí cũng là thực lực.

Thọ Ninh Hầu đi hỏi thăm, khác với hai vị tỷ tỷ, vị Ngụy tam tiểu thư từ nhỏ chưa từng chịu nhiều khổ sở, khi nàng ra đời là lúc hai biểu ca hoàng tử đã lớn, tuy rằng Phượng gia huynh đệ cũng không dư giả nhưng vẫn có chút năng lực để giúp đỡ cữu gia.

Ngụy lão cha không có tài cán gì, chỉ suốt ngày ở nông thôn làm địa chủ.

Bên cạnh Ngụy tam tiểu thư cũng có tiểu nha đầu hầu hạ, sau này tỷ tỷ của nàng dừng chân ở Vương phủ của biểu huynh, bèn đón ấu muội sang đây. Cho nên trong thời kỳ trưởng thành Ngụy tam tiểu thư đã trải qua cuộc sống ở phủ hoàng tử. Nay cuộc sống của nàng cũng không tệ lắm. Huống chi hiện tại Phượng gia huynh đệ người thì đăng cơ người thì xưng vương, Ngụy gia cũng được phong hầu, chẳng qua Ngụy lão cha phúc phận hữu hạn, hoàn toàn không thể sánh bằng muội muội của mình.

Vừa phong hầu tước thì liền quy thiên, Ngụy gia tam tiểu thư được Ngụy Ninh đón về Hầu phủ giữ đạo hiếu.

Thủ hiếu trong vòng ba năm.

Trong lúc đó Điện hoàng hậu qua đời.

Thọ Ninh hầu thương tâm vì ái nữ qua đời, còn phải suy nghĩ cho tương lai nhà mình. Phượng Cảnh Kiên đối xử không tệ đối với nhạc phụ, còn nữa, hôn sự của Ngụy tam tiểu thư cũng phải chứng tỏ thể diện của mẫu gia Hoàng đế thì mới tốt, vì vậy chấp thuận việc cầu thân của Thọ Ninh Hầu, ban hôn cho thế tử Thọ Ninh Hầu và tam tiểu thư.

Thọ Ninh Hầu phủ vì thế mà rất có thể diện.

Vị tam tiểu thư này cũng là người lanh lợi thông minh, dù có xuất thân không bằng các vị tiểu thư khác nhưng ngôn hành cử chỉ thể đạo tình đời thì cũng không có gì trở ngại, quản lý nội vụ cũng rất trơn tru. Diện mạo cũng xinh đẹp, rất ân ái với Thọ Ninh Hầu thế tử. Sau một năm đã sinh trưởng tử, sang năm lại sinh trưởng nữ.

Thọ Ninh Hầu thế tử càng ngày càng được trọng dụng trong triều.

Thọ Ninh Hầu rất tự đắc, chính mình thú thê cho nhi tử thật không sai. Đợi mười mấy năm sau, tôn tử thú tiểu thư danh môn thế gia, tôn nữ thì gả cho tam hoàng tử. Ở bên đây có Thọ Ninh Hầu tìm cách, có tức phụ thân thiết với Ngụy thái hậu, dù sao cũng là đại vui mừng, Thọ Ninh Hầu tháng ngày êm đềm trôi qua.

Đương nhiên cũng có rất nhiều chuyện vượt ngoài dự liệu của Thọ Ninh Hầu, tỷ như đích tử bị cầm của Trần Nam Vương vừa đến đế đô đã khiến nơi này gió nổi mây phun, sau đó tiểu cầm biết nói chuyện, được phong làm thế tử. Hừ, chuyện này không cần phải nói, nhất định có liên quan đến Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Tuy lão Vĩnh Ninh Hầu không màng thế sự đã mười mấy năm, suốt ngày chui rúc không biết làm gì, bất quá lão già kia cũng không dễ đối phó, người khác không biết nhưng Thọ Ninh Hầu thì biết rất rõ.

Thọ Ninh Hầu đương nhiên hy vọng Trần Nam Vương thế tử rơi vào tay của công tử Minh Lễ, chẳng qua chuyện của Trần Nam Vương phủ thì hẳn không dám nhúng tay.

Mặc dù từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ thì đại môn của Vĩnh Ninh Hầu phủ vẫn tịch tịch, nhưng đó chính là Hầu phủ lừng lẫy cả trăm năm, nhất là lão Vĩnh Ninh Hầu vẫn còn sống, ai lại rảnh rỗi đi trở mặt với Vĩnh Ninh Hầu phủ. Còn nữa, lão Vĩnh Ninh Hầu còn có một khuê nữ làm Vương phi ở Trần Nam Vương phủ.

Vệ vương phi là người thế nào, tuy rằng thanh danh của Vệ vương phi không vang xa, bất quá, suy nghĩ một chút đi, lão Trần Nam Vương không ưa Tĩnh Quốc Công phủ của Phương hoàng hậu, các khuê nữ của đế đô đều có chủ ý đối với chức vị Trần Nam Vương thế tử phi, nhưng Vệ vương phi do Phương hoàng hậu tự mình nuôi dưỡng lại có thể dễ dàng làm chính thê của thế tử Phương Cảnh Nam, ngay cả thân tỷ của Tiên đế là Tương Nghi đại công chúa có nữ nhi An Duyệt quận chúa cũng bị Vệ vương phi hạ đo ván.

Sau khi gả vào Trần Nam Vương phủ, bên cạnh Phương Cảnh Nam đã có trắc phi là biểu muội thanh mai trúc mã, nhưng Vệ vương phi vẫn có thể nắm lấy đại quyền nội vụ của Phương Cảnh Nam. Nữ nhân như thế, cho dù là Thọ Ninh Hầu cũng không dám coi khinh. Nữ nhân đó đã nuôi dưỡng ra đích tử, cho dù Thọ Ninh Hầu có một chút tư tâm thì cũng không dám chắn đường Minh Trạ. Kỳ thật khi Minh Trạ làm thế tử thì Thọ Ninh Hầu không còn xem trọng bên nhà Ngụy thị.

Bất quá Thọ Ninh Hầu vẫn chưa quá nhập tâm, đích tử và thứ tử trong Trần Nam Vương phủ long tranh hổ đấu, đây là chuyện riêng của Trần Nam Vương phủ.

Thọ Ninh Hầu có hai đích tử và một thứ tử, thứ tử của hắn đứng hàng thứ ba, thứ lục tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ, hắn và lão Vĩnh Ninh Hầu trở thành thông gia. fynnz.wordpress.com

Thọ Ninh Hầu cân nhắc, đích tử của mình thành thân với mẫu gia của Hoàng thượng và Trần nam Vương, thứ tử lại thành thân với thê tộc của Trần Nam Vương, có thể đảm bảo phú quý. Chỉ cần con cháu sống yên ổn thì cho dù tư chất không tốt nhất thì cuộc đời này cũng có thể không cần phải lo. Ai ngờ họa trời giáng. Trưởng tử của hắn: Thế tử phi Thọ Ninh hầu Ngụy tiểu thư mai mối tam tiểu thư Quận quân Minh Phỉ của Trần Nam Vương cho trưởng tử của thứ tử nhà hắn, làm chính thê của Diên Tuấn: trong các đường huynh đệ thì Diên Tuấn đứng hàng thứ hai.

Tiếp theo, kỳ thật thú Minh Phỉ cũng không sao, dù sao Minh Phỉ cũng là Quận quân. Cho dù Trần Nam Vương thế tử và thứ huynh từng tranh giành thế tử vị, không hợp với vị muội muội này của mình. Cho dù ở trong hoàng thất thì các công chúa không can thiệp chính sự, chuyện này cứ nhìn Kính Mẫn đại công chúa là biết.

Một Vương phủ thì tất nhiên sẽ có quy củ. Trưởng nữ của Trần Nam Vương là Thục Nghi quận chúa rất nổi danh ở đế đô, tuy Thục Nghi quận chúa và quận mã Phùng Thiệu Minh thành thân đã mấy năm mà quận mã vẫn chưa có thị thiếp, bất quá Quận chúa có xã giao không tệ đối với các phu nhân tại đế đô.

Đều là khuê nữ cùng một phủ, cho dù kém thì cũng chẳng kém bao nhiêu.

Đương nhiên nếu Thọ Ninh Hầu sớm biết vụ tranh chấp của Minh Trạng và Minh Phỉ ở thời niên thiếu trong Từ Ninh cung thì hẳn tuyệt đối không đồng ý hôn sự này.

Có trách thì chỉ có thể trách hoàng thất và Trần Nam Vương phũ phàng bít chuyện này quá kín, người bên ngoài không hề nghe một chút phong thanh, ở một mức độ nào đó thì chuyện này đã bảo vệ khuê danh của Minh Phỉ, cũng gián tiếp làm cho Thọ Ninh Hầu phải trải qua con đường nhấp nhô sau này.

Quận quân của Trần Nam Vương phủ, lại là Hoàng thượng ban hôn, Thọ Ninh Hầu cũng hoan hỉ chấp thuận, chuẩn bị hôn sự cho nhị tôn tử. Tai họa cứ như vậy mà bắt đầu. Luận về bộ dáng thì Minh Phỉ đứng đầu trong các tôn tức, luận về xuất thân thì Minh Phỉ là tôn thất nữ, còn cao hơn trưởng tôn tức vài phần. Bất quá đây chỉ là tạm thời, dù sao thì tương lai trưởng tôn tức vẫn là nữ chủ nhân của Thọ Ninh Hầu phủ.

Mặc dù Minh Phỉ là Quận quân nhưng cũng không có cách nào luận cao thấp với trưởng tẩu. Khi Điền Tuấn mới thú Minh Phỉ, có một lão bà như hoa như ngọc lại xuất thân cao quý, hai người cũng thật ân ái một thời gian. Bất quá mèo sẽ trộm cá, là nam nhân sẽ lấn nhả bên ngoài.

Minh Phỉ xinh đẹp, thị nữ bên cạnh cũng đã trưởng thành, hơn nữa có một tỳ nữ tên là Dung nhi, mặc dù dung mạo không rực rỡ như Minh Phỉ, nhưng lại dịu dàng giống phù dung dưới ánh trăng, thật sự là một người biết sắc sảo lại hiểu ý. Dung nhi ý mình có vẻ ngoài xuất chúng nên cũng kiêu ngạo, hai người tình chàng ý thiếp, lén lút thành sự. Nếu Minh Diễm gặp chuyện này thì chắc chắn sẽ đưa ra thỏa thuận. Nếu là Minh Nhã thì cũng sẽ chậm rãi xử lý.

Điền Tuấn gặp phải lão bà như Minh Phỉ, bị lão bà bắt quả tang tại trận, đang định cọt nhả nói vài câu năn nỉ Minh Phỉ, nào ngờ Minh Phỉ cau mày lại, trực tiếp phất người kéo Dung nhi ra ngoài đánh cho chết khiếp.

Điền Tuấn bị mất thể diện, đương nhiên tức giận, Dung nhi lại là người đầu ấp tay gối của hắn, nhịn không được mà ngăn cản, Minh Phỉ chỉ vào mũi của Điền Tuấn rồi cười lạnh, “Mụ nó đừng bày đặt đại gia với ta, nha đầu của ta thì ta muốn xử trí thế nào là quyền của ta, là đánh là bán hay là giết đều là chuyện của ta! Có bản lĩnh thì chúng ta ra ngoài nói một câu công đạo đi!”

Vốn tưởng rằng thú một tiểu giai nhân, ai ngờ lại gặp phải một Hạ Kim Quế. (nhân vật Hồng Lâu Mộng, ghen như Hoạn Thư)

Bất quá, dù sao đây cũng là Điền gia, Điền Tuấn lại là đích trưởng thứ hai, trực tiếp đá hai nhũ mẫu ra xa ba thước, cứu lấy Dung nhi bảo bối của mình, khi đó cũng không ai dám ngăn cản.

Minh Phỉ lập tức trở mặt hoàn toàn, âm ỉ đến trước mặt Điền gia lão thái thái để nói cho rõ lý lẽ.

Sau khi Điền gia long trời lở đất một trận, Điền Tuấn rốt cục không bảo vệ được Dung nhi. Minh Phỉ là chính thê ngự ban, thân huynh trưởng vẫn đang ở để đô, vừa mới tân hôn được hai tháng mà người đã trộm nha đầu của lão bà, thật sự rất mất mặt. Để Trần Nam Vương phủ mà biết chuyện thì thật sự không thể bỏ qua. Điền nhị lão gia hung hăng giáo huấn nhị tử một phen, Dung nhi đương nhiên rơi vào trong tay của Minh Phỉ.

Nếu là một người bình thường thì chỉ cần đưa tiểu nha đầu không biết chuyện đến nơi thôn trang hẻo lánh, chưa đến dăm ba ngày thì sẽ khiến nàng tự tàn tạ hương sắc, vừa sạch sẽ lại vừa êm đẹp. Nào ngờ Minh Phỉ là người đặc biệt, hung tợn nhìn chăm chăm Dung nhi tàn tạ nhan sắc đau khổ cầu xin rồi cười lạnh, “Chẳng phải thích ngủ với nam nhân sao! Hảo, được lắm, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Trực tiếp đem người bán vào thanh lâu.

Chuyện này làm cho toàn bộ nam nhân Điền gia đều tái mặt, đương nhiên nếu bàn về người mất mặt nhất thì chắc chắn là Điền Tuấn.

Trong khoảnh khắc, Thọ Ninh Hầu phũ phỡn trở thành trò cười cho cả để đô. Hào môn thế gia chú ý cái gì? Chẳng có gì ngoài hai chữ thể diện.

Trong nhà có nha đầu nhũ mẫu không tốt, cho dù đem bán thì cũng phải đem về thôn trang, làm sao lại thẳng tay bán vào kỹ viện như thế. Chỉ riêng Minh Phỉ là đặc biệt. Nam nhân của Thọ Ninh Hầu phủ bị Minh Phỉ chọc cho tức chết, ngay cả Minh Lễ cũng lên khuyên Minh Phỉ khi thấy nàng hành động quá đáng.

Nếu Minh Phỉ thật sự nghe người ta khuyên thì nàng sẽ không cùng Minh Trạh thí đến một mắt một còn như vậy. Vẫn là Thọ Ninh Hầu phủ lên chuộc Dung nhi ra khỏi thanh lâu, nói với bên ngoài là nàng bị bệnh mà qua đời.

Người thở dài một hơi, phật thấp một nén hương.

Điền Tuấn là nam nhân trong xã hội nam quyền, hẳn lại là trưởng tử thứ hai, cho dù trong lòng bị tổn thương một chút nhưng hẳn vẫn là người rất có tự tôn. Trong cơn giận dữ, hẳn cũng không đuổi đi Dung nhi mà lại đem ra ngoài nuôi dưỡng.

Kế tiếp Thọ Ninh Hầu lại diễn ra một màn kịch vô cùng náo nhiệt, Minh Phỉ đuổi đến tư gia, Điền Tuấn chỉ hận không thể đâm một nhát giết chết Minh Phỉ.

Bất quá hẳn là người có lý trí, khi rút kiếm cũng chỉ định hù dọa Minh Phỉ một chút, để nàng biết khó mà lui.

Nào ngờ bị Minh Phỉ đoạt lấy bảo kiếm rồi chop lấy Dung Nhi mà đâm một nhát.

Nhìn Dung nhi đầm đìa máu tươi giã dựa trên mặt đất, Điền Tuấn thật sự sợ, không phải sợ vì mất mặt mà là sợ vì mất mạng.

Minh Phỉ ra tay tàn nhẫn như vậy khiến Điền Tuấn bị dọa khiếp hồn, nhanh như chớp mà chạy trốn vào phủ Thọ An Hầu.

Điền Tuấn và Phùng Thiệu Minh mặc dù kém nhau vài tuổi, bất quá hẳn rất giỏi giao tế, nay lại là anh em cột chèo với Phùng Thiệu Minh, đương nhiên thân thiết hơn một chút.

Đáng thương Điền Tuấn vừa thấy Minh Diễm thì chỉ yên lặng không nói gì, hai hàng lệ rơi mà khóc lóc, “Đại tỷ như a, nhà của ta thật không còn cách nào vượt qua được nữa...” Khóc nữa xô nước, kể ra đủ loại điên cuồng của Minh Phỉ.

Lúc trước Phùng Thiệu Minh và Minh Diễm cũng đã nghe đến một chút phong thanh về chuyện bán tỳ nữ vào thanh lâu. Nhưng hiện tại mới biết chuyện Minh Phỉ giết người từ chính miệng của Điền Tuấn nói ra, liền giật nảy mình.

Trong lúc nhất thời Điền Tuấn thật sự không có can đảm về nhà, đành phải tạm thời dàn xếp ở Thọ An Hầu phủ. Phùng Thiệu Minh hoàn toàn đồng tình với Điền Tuấn, nói với lão bà, “A Tuấn tuy có sai lầm nhưng tam di cũng quá đáng. A Tuấn đã đến đây, chúng ta làm tỳ phụ tỳ tử cũng không thể trốn mất mặt kệ, rãnh rồi thì ta và nàng qua đó, nàng khuyên nhủ tam di đi.” Khi Minh Diễm ở Vương phủ thì nàng luôn đứng về phe đích mẫu.

Nhưng hôm nay Minh Phỉ làm ra chuyện này, mọi người đều xuất thân từ Trần Nam Vương phủ, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Minh Diễm. Minh Diễm đành phải chấp thuận, cau mày nói, “Từ khi còn ở Vương phủ thì Minh Phỉ đã có tính tình kỳ lạ. Ngoại trừ tranh không lại Minh Kỳ thì có khi nào nàng để ta và tứ muội vào mắt đâu, nay chỉ mong nàng có thể nghe ta khuyên một câu, đừng uống công ta là được.”

Kỳ thật không cần Minh Diễm đi khuyên, Thọ Ninh Hầu thế tử phi Ngụy phu nhân, chính nàng làm bà mai, nàng lại là thân di của Minh Phỉ, Minh Phỉ xảy ra chuyện, nàng há có thể thoát khỏi can hệ! Ngụy phu nhân cũng bị hành động của Minh Phỉ dọa tái mặt, may mà Dung nhi chỉ là một nô tỳ, cho dù Thọ Ninh Hầu phủ không hài lòng đối với Minh Phỉ thì vẫn phải cho qua chuyện này. Thọ Ninh Hầu thế tử báo oán với lão bà của mình, “Làm mai ai không làm mai, nay nháo nhào toàn gia bất an. Nàng phải an ủi nhị đệ muội nhiều một chút, ngay cả tức phụ của diệt nhi nữa, nàng phải trấn áp một chút, vừa mới gả đến mấy ngày mà đã làm toàn gia mất mặt. Ngay cả nàng ra ngoài xã giao cũng sẽ mất hết thể diện!”

Hảo tâm của Ngụy phu nhân trở thành chuyện xấu, nàng phải khuyên Minh Phỉ một hồi lâu, “Chỉ là một nha đầu, chuyện này vốn là lỗi của Tuấn nhi, người không thích nha đầu kia thì cứ bán ra ngoài thôn trang, lẳng lẽ xử trí là được rồi, cần gì phải giống trống khua chiêng âm ỉ như vậy. Tiện tì kia chết thì đã chết rồi, thứ nhất là ảnh hưởng thanh danh của người, thứ hai cũng làm cho người và Tuấn nhi nảy sinh hiềm khích. Phỉ nhi à, ta và mẫu thân của người là thân tỳ muội, là a di của người, lời của người khác thì người có thể không tin nhưng lời của ta thì người cũng phải cân nhắc một chút.” Lại trấn áp một lúc, “Ngay cả Vương

phủ của các người cũng không thể nói đánh liền đánh chết người, người mang thân phận như vậy, cầm kiếm đâm chết nha đầu chết tiệt kia, nếu chuyện này rơi vào tai của phụ vương người thì người có được ân huệ hay không? Tuy Hầu phủ chúng ta không thể sánh bằng Trấn Nam Vương phủ, nhưng dù sao lão Hầu gia cũng là tôn sư, nay là quốc trưởng, cho dù đây là hôn sự ngự ban nhưng người hành xử quá đáng, bức lão Hầu gia nóng nảy thì sẽ dâng tấu chương lên. Tông nhân phủ là nơi nào? Chẳng lẽ người muốn vào đó thì mới bằng lòng cúi đầu hay sao?” Bên này áp chế Minh Phỉ, Ngụy phu nhân lại đi khuyên đệ muội Đỗ thị của mình. Đỗ thị xuất thân từ Bắc Xương Hầu Đỗ gia, cũng là tiểu thư, nay phụ thân nhậm chức Tuần phủ Hồ Quảng, cũng là một chức quan không nhỏ. Đỗ Thị rót vài giọt lệ với trưởng tẩu, liên tiếp đau lòng thay nhi tử, “Mặc dù Tuấn nhi có lỗi nhưng cũng chẳng có thể tử nào lại cầm kiếm dọa trưởng phụ đến mức không dám quay về nhà như thế. Lời của ta thì có lẽ tức phụ cũng chẳng chịu nghe, chỉ cầu đại tẩu thay chúng ta ra mặt, để Tuấn nhi quay về. Ta chỉ có mỗi Tuấn nhi, nếu hắn có mệnh hệ gì thì ta sống sao nổi.” Ngụy phu nhân an ủi rồi tặng cho Đỗ thị nhiều dược liệu bổ thân, sau đó mới cáo từ mà đi. Đỗ thị muốn đưa tiễn nhưng Ngụy phu nhân lại ngăn cản rồi tự mình rời đi. Đỗ thị lạnh lùng nhìn thân ảnh rời đi của Ngụy phu nhân, nói với nhũ mẫu tâm phúc, “Lấy hai trăm lượng bạc cho Tuấn nhi, bảo hắn không cần phải về.”

Kỳ thật Đỗ thị và Ngụy phu nhân xưa nay cũng chẳng có gì hiềm khích. Nhưng Ngụy phu nhân làm bà mai cho vụ này, Đỗ thị rất bất mãn, hôn sự của nhi tử mà lại để họ Ngụy nhúng tay vào! Vốn đã khó chịu, nếu Minh Phỉ hiền lương thực đức thì không sao, không cần phải so bì, chỉ cần như Minh Diễm là được, như vậy Đỗ thị cũng sẽ vui vẻ đón nhận hôn sự này.

Nhưng hôm nay lại thú phải một ác tình phá gia mang về, Đỗ thị chỉ hận không thể âm ỉ cùng Minh Phỉ một trận! Thọ Ninh Hầu phủ cũng không phải của một mình nàng, trưởng phụ của nàng không tước không vị! Náo loạn đi, cùng lắm thì trời sập, cùng chết chung thôi!

Quả nhiên bản tính của Minh Phỉ là thích đi tìm tử lộ, khi Thọ Ninh Hầu và Minh Phỉ bị triều đình nâng trở về phủ thì Đỗ thị trực tiếp ngắt lỵ, lại tiếp tục nháo nhào, sau khi tỉnh lại thì khóc lóc bồi tội với lão thái thái, “Cũng không biết là đã làm gì sai, bốn nữ nhi của Trấn Nam Vương phủ, chúng ta nhìn thấy Thực Nghi quận chúa cùng tứ quận quân dịu dàng hiền thực thế nào, vì sao chỉ mình tức phụ của Tuấn nhi lại như vậy. Nay ngay cả phụ thân cũng bị nàng liên lụy, nếu trong nhà có bất trắc gì thì tức phụ thật không có mặt mũi đi gặp lão thái thái. Tức phụ là nữ nhân, không biết chuyện bên ngoài, nhưng đây thật sự đã đắc tội đến Trấn Nam Vương thế tử.” Điền lão thái thái vừa khóc vừa mắng, “Oan nghiệt, thật là oan nghiệt mà! Đây là nghiệp chướng đời trước cho nên mới rước về một ác tình gây họa.”

Cuối cùng Thọ Ninh Hầu xuất mã, trực tiếp hỏi trưởng tức phụ là Ngụy phu nhân, “Là diệt nữ quan trọng hay là tước vị của trưởng phụ người quan trọng, người nói một câu đi!” Ngụy phu nhân như bị sét đánh ngang tai, Thọ Ninh Hầu nói, “Ta đã từng tuổi này, gần đất xa trời, cả đời cũng không làm chuyện gì sai. Tức phụ của Tuấn nhi là diệt nữ của người, những chuyện mất mặt mà nàng làm ra từ ngày gả vào phủ của chúng ta thì không cần phải nhắc lại nữa! Nay nàng bị trục xuất khỏi gia phủ, cả đời này ta chưa từng gặp phải chuyện như vậy! Nếu tiếp tục khoan dung cho nàng thì toàn gia sẽ tiêu đời!” Lúc ấy Minh Trạ đã ban chết cho Minh Nghĩa, nếu Thọ Ninh Hầu còn chưa nhìn rõ bản chất con người của Minh Trạ thì thật sự sống uống kiếp này!

Nay là thời điểm gì, tuy Phượng gia huynh đệ rơi vào tay nghịch tặc, Minh Trạ lại có thể làm chủ nửa đế đô! Minh Phỉ thật sự là muốn đâm đầu vào tử lộ! Nếu đã như thế Thọ Ninh Hầu cũng chỉ đành thành toàn cho nàng! Ngụy phu nhân thu thập cục diện rối rắm của Minh Phỉ mà một muốn mất nửa cái mạng, mặt xám mày tro, đành phải che mặt khóc lóc, “Tức phụ gả vào đây chính là người của Điền gia, chẳng lẽ cứ đổ hết lên đầu của ta sao?”

Xét thấy Minh Lễ Minh Liêm vẫn đang ở đế đô, Thọ Ninh Hầu cũng không thể đuổi Minh Phỉ ra ngoài. Chẳng qua Minh Phỉ bị đánh giữa kim loan điện, kết quả là bị hư thai, thân thể suy nhược, tuy có đại phu lui tới nhưng đối với nữ nhân muốn đi tìm cái chết như vậy thì có năng lực chiếu cố được bao nhiêu? Nhất là cả ngày nàng cứ mắng rủa Minh Trạ khiến Đỗ thị trực tiếp sai người khóa chặt tiểu viện của nàng.

Những ngày còn lại cũng chỉ là khổ ải mà thôi.

Thỉnh thoảng Minh Phỉ sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện, kiếp trước của nàng hạnh phúc tốt đẹp, chí khí của nàng vẫn chưa được thực hiện ở kiếp này....

Nếu ông trời đã cho nàng sống kiếp thứ hai, vì sao lại để nàng chết như vậy? Mông lung nghe thấy bọn thị nữ nhắc đến việc Minh Trạm được lập làm thái tử....

Vì sao lại như vậy? Vì sao có thể như vậy? Ca ca của các nàng vì sao chẳng có ai đến thăm nàng? Còn hài tử của nàng, Minh Phỉ vượt bụng, hận ý cuộn cuộn.

Không thể không nói Minh Phỉ có năng lực khôi phục rất mạnh, nàng không cam lòng, nàng không cam lòng, đều là xuyên không, vì sao Minh Trạm lại có thể làm thái tử! Nàng lại phải ở trong tiểu viện chờ chết! Nhất định còn có cách khác.

Ai cũng không ngờ Minh Phỉ lại trốn ra ngoài giữa đêm khuya, Đỗ thị bị nhũ mẫu đánh thức, cơ hồ muốn chửi ầm lên, nhũ mẫu ở bên ngoài bấm báo, “Nhị nữ trốn ra ngoài, hiện tại đã leo lên Tê Vân các, bảo rằng ai muốn bức nàng thì nàng sẽ nhảy xuống tự vẫn. Chúng nô tài thật sự không còn cách nào khác...”

“Vậy để cho nàng ta tự vẫn đi!” Đỗ thị thật sự nhịn không được mà rống giận. Điền nhị lão gia cũng đã tỉnh, vội vàng khoác xiêm y, cau mày trách mắng, “Không được nói bậy, nàng nhanh ngồi dậy chạy ra nhìn thử một chút.” Minh Phỉ chết vì bệnh và nhảy lầu tự vẫn là hai chuyện khác nhau, Điền nhị lão gia liền phân phó, “Đến viện của đại ca thảo luận một chút, cầu đại tẩu tử lại đây khuyên nhị nữ, nhị thái thái sẽ đến ngay, các người cố gắng trấn an, chớ chọc nhị nữ tức giận.”

Đêm hôm khuya khoắc.

Chủ tử nô tài của cả phủ vây quanh dưới Tê Vân các, Minh Phỉ đứng trên lầu, phía trên bầu trời lấp đầy tinh tú, ánh đuốc đỏ rực thấp sáng cả một mảnh vườn, Minh Phỉ chỉ mặc tiểu bạch y mỏng manh, sắc mặt tái nhợt như trang giấy trắng, tựa hồ chỉ chạm vào liền vỡ nát. Ngụy phu nhân thật sự chịu không nổi mà khóc nói, “Hảo hài tử, người xuống đây trước đi, người muốn ra ngoài thì ta sẽ chuẩn bị xe ngựa cho người, bảo hạ nhân hầu hạ người ra ngoài.”

Đỗ thị cắn răng nói, “Người muốn làm gì! Cứ nói thẳng đi, còn ai có thể ngăn cản người được nữa? Giữa đêm hôm khuya khoắc lại làm cho cả nhà bất an, rốt cục người muốn thế nào?” fynnz.wordpress.com

Minh Phỉ nhìn thần thái khác nhau của những người dưới lầu, chậm rãi nở một nụ cười nghiền ngẫm, “Ta biết các người sợ ta tự vẫn. Cho nên các người hy vọng ta chết trong lặng lẽ.” Minh Phỉ cười ha ha, nàng ốm đau trên giường đã lâu, sắc mặt vốn tái nhợt, nay nổi giận lại khiến thần thái trở nên ửng hồng. Tình thần tốt hơn bất cứ lúc nào, giọng nói sắc bén như quỷ mỵ, “Khi ta có thân phận, Đỗ thị người chưa từng lạnh giọng ác khí nói như vậy với ta! Người chưa từng dám lên mặt với ta!” Đỗ thị lão đảo thân mình một chút, nếu không phải trọng phụ đỡ nàng thì cơ hồ đã té xuống đất, miệng nghiền răng nghiền lợi cũng không đủ hình dung nổi oán hận của nàng dành cho Minh Phỉ.

“Ta biết, Minh Trạm đã thắng, đã làm thái tử, các người hận không thể để cho kẻ đã đắc tội Minh Trạm như ta lập tức chết đi!” Minh Phỉ cười lạnh, “Lúc trước ta đến phủ của nhị hoàng tử, các người có ai mà không biết! Nay xảy ra chuyện, mọi nội các người đều làm rùa rút cổ! Hôm nay ta thoát không được, bất quá Minh Trạm sắp đăng cơ, ta sẽ tặng cho hắn một phần hậu lễ!” Nói xong, Minh Phỉ nhảy người lên, đầu đâm xuống đất.

Giữa đêm khuya tịch mịch, vật nặng rơi xuống đất, một tiếng bịch đặc biệt vang dội.

Từng là một mỹ nhân với dung mạo tuyệt luân, Minh Phỉ như con thiên nga bị gãy cổ, cái đầu lăn lông lốc một lúc rồi mới dừng lại, ánh mắt oán độc vừa vặn nhìn vào đám người Đỗ thị Ngụy thị, khóe môi lại nhếch lên một cách mỉa mai, hình thành nụ cười châm chọc.

Máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ Thọ Ninh Hầu phủ.

.....

P/S: đến lúc chết mà bạn Phỉ vẫn chết một cách chơi trội =.=, haizzzz bạn Phỉ chết cũng chỉ vì bản tính hiếu thắng của mình, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút cảm thán.

.....

199. Chương 199: Hoàng Đế Nan Vi (34)

Thật vất vả đợi Nguyễn Hồng Phi và Phượng Cảnh Kiên đá mắt xong xuôi, Minh Trạ**m** bèn ân cần đưa Nguyễn Hồng Phi ra khỏi Tuyên Đức điện.

Nguyễn Hồng Phi cười, “Được rồi, ta biết đường đi, lúc này có nội thị dẫn đường, người quay về đi.”

“Ta cũng không có chuyện gì làm, để ta dẫn người đi.” Phi Phi nhà hấn thật vất vả mới quang minh chính đại đến để đô, Minh Trạ**m** cố gắng tìm chút thời gian cùng Phi Phi giải tương tư, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác thật tốt, ánh mắt nhìn Phi Phi còn mang theo một chút nóng rực.

“Cũng chưa được bao lâu.” Nguyễn Hồng Phi nhìn mái ngói tường đỏ nguy nga trước mắt, dưới chân là con đường lát đá trắng kéo dài không dứt. Thật sự là thiên ý trêu người, hấn chưa từng nghĩ đến sinh thời còn có thể dùng dung nhan thật sự của mình để quay về nơi này.

Minh Trạ**m** thỉnh thoảng lại quay sang nhìn dung mạo tuấn mỹ của Phi Phi nhà hấn, trong lòng dâng lên nỗi vui sướng từng chút một.

Xa xa trông thấy đoàn người đang đi đến, Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn sang, thừa dịp nắm tay nhéo Minh Trạ**m** một chút, Minh Trạ**m** bị đau liên hoàn hôn, Nguyễn Hồng Phi ra hiệu cho hấn nhìn sang, khi Minh Trạ**m** ngẩng đầu thì đối phương đã đi đến trước mặt, đều là trọng thần quyền quý trong triều, không đợi bọn họ hành lễ thì Minh Trạ**m** đã nói, “Không cần đa lễ. Các người đến rất đúng lúc, ta và Quốc chủ vừa cùng phụ hoàng dùng tiệc thiện.”

Người dẫn đầu là nhạc phụ trên danh nghĩa của Minh Trạ**m**: Ngụy Quốc Công, lần trước lập thái tử, hấn được phong làm phó sứ. Nay Minh Trạ**m** đăng cơ, hấn được thăng cấp làm chính sứ, quả nhiên là có thể diện, vì vậy cũng cần cù tất bật ngược xuôi trong cung. Nay thấy Minh Trạ**m**, đang muốn nói đùa vài câu thì chợt nghe Vương đại nhân ở phía sau hét lên một tiếng kinh hãi, “Hầu gia, Hầu gia!”

Ngụy Quốc Công vội vàng xoay người nhìn lại, Bắc Uy Hầu vốn đứng sau lưng hấn lại ngã quỵ xuống đất, may mà có Vương đại nhân thuận tay đỡ lấy mới không ngã thẳng xuống đất. Bất quá Vương đại nhân cũng chỉ là thư sinh yếu ớt, đỡ như vậy cũng chỉ có tác dụng giảm xóc mà thôi. Ngụy Quốc Công vội vàng đưa tay đỡ lấy Bắc Uy Hầu rồi chậm rãi đặt xuống đất.

Bắc Uy Hầu phởn vì quan hệ với Nguyễn Hồng Phi mà bị lãnh đạm một thời gian, sau này Phượng gia huynh đệ bình an, Minh Trạ**m** lại sắp đăng cơ. Phải biết rằng hậu cung của thái tử điện hạ rất thưa thớt, duy nhất chỉ có hai trắc phi, một trong số đó là tiểu thư xuất thân từ Bắc Uy Hầu phủ. Mặc dù Nguyễn gia nơm nớp lo sợ nhiều ngày, bất quá Hoàng thượng và thái tử cũng không vì Nguyễn Hồng Phi mà giận cá chém thớt Bắc Uy Hầu phủ. Vì vậy dần dần Bắc Uy Hầu phủ lại một lần nữa có thể đi lại trong để đô.

Ai ngờ....

Minh Trạ**m** trầm nghĩ, đừng bảo là Phi Phi dùng chiêu thuật gì nha? Trong khi đó hấn cũng lệnh cho nội thị đưa Bắc Uy Hầu vào gian phòng gần nhất nơi này, lại truyền Thái y, đợi Bắc Uy Hầu tỉnh thì mới đuổi về phủ.

Nguyễn Hồng Phi tỏ ra vô tội, hấn chỉ cười nhẹ với Bắc Uy Hầu mà thôi. Ai ngờ Bắc Uy Hầu giống như nhìn thấy quỷ, tròn mắt trừng to, cổ họng vang lên hai tiếng ứ ớ rồi trực tiếp ngã quỵ.

“Điện hạ, không cần tiến xa, tiểu Vương có thể tự xuất cung.” Nơi này đang hỗn loạn, Nguyễn Hồng Phi lại am hiểu lòng người.

Trước mặt người ngoài, Minh Trạ**m** phải giả vờ khách sáo, đành nói, “Thất lễ, nếu có chút rảnh rỗi, ta thỉnh Quốc chủ uống trà.”

Ánh mắt của Nguyễn Hồng Phi từ đầu đến cuối chưa từng lưu luyến trên người của Bắc Uy Hầu, mỉm cười xoay người rời đi.

Khi Phượng Cảnh Kiền biết được Nguyễn Hồng Phi chỉ liếc mắt một cái thì Nguyễn Hầu liền ngã xuống đất không dậy nổi, Thái y bẩm báo Nguyễn Hầu bị tắc não động mạch, trình trọng dẫn dò Minh Trạm, “Sau này ta cùng với phụ vương của ngươi cũng không ở để đó, ngươi và hần ở chung, thà rằng chịu thiệt một chút, tuyệt đối đừng phụ lòng hần.” Rất yên tâm giao tiểu bảo bối cho yêu nghiệt. fynnz.wordpress.com

Minh Trạm không hề cảm kích mà còn mất hứng, bĩu môi nói, “Ta cùng Phi Phi vững như kim kiên, làm sao mà ta có thể coi trọng những người khác. Còn nếu hần dám coi trọng ai thì ta nhất định sẽ móc mắt của hần ra!”

Phượng Cảnh Kiền không nói gì.

Minh Kỳ biết được chuyện Minh Phỉ qua đời từ chỗ của Minh Diễm, sau khi cả kinh thì mới thở dài một hơi.

Minh Diễm thở dài, “Muội vừa mới đến, ta vốn không nên nói với muội chuyện này. Chẳng qua muội sẽ ở Vân Nam lâu dài, Minh Lễ Minh Liêm sớm muộn cũng sẽ biết, muội biết trước thì trong lòng cũng có thể thu xếp một chút.”

“Đại tỷ nói có lý.” Minh Kỳ nói, “Minh Phỉ cả đời không phục Minh Trạm, làm ra chuyện như thế thì cũng không có gì là kỳ lạ. Chẳng qua lại xảy ra ngay lúc này thì Thọ Ninh Hầu phủ cũng bị đẩy vào thế bí.”

Nếu những lời này rơi vào tai của Thọ Ninh Hầu thì Thọ Ninh Hầu nhất định sẽ rơi xuống hai giọt lệ chua xót: Tri kỷ a!

Cũng không biết tạo nghiệt thế nào, bốn nữ nhi của Trần Nam Vương, ba người đều tốt, duy nhất nhà hần thú phải ác tình phá sản. Từ sau khi đại hôn chẳng có ngày nào an bình, làm ra bao nhiêu chuyện liên lụy gia môn.

Đường đường là Thọ Ninh Hầu phủ, vậy mà lại trở thành trò cười của đế đô.

Nhưng cho dù Thọ Ninh Hầu oán hận vì trong phủ có người như Minh Phỉ thì hần cũng không nguyện ý để Minh Phỉ qua đời ngay lúc này.

Thật bức bối!

Mất thấy hoàng thượng sắp thoái vị, thái tử sắp đăng cơ, cử hành quốc khánh, vậy mà trong nhà lại có tang sự, chẳng phải là làm thái tử ngọt ngào hay sao? Mà người chết lại là Minh Phỉ! Mặc dù thái tử và Minh Phỉ có hiềm khích, hiềm khích này cả triều đều biết, càng là như thế thì thái tử càng không hy vọng Minh Phỉ chết ngay trước ngày đại điển đăng cơ!

Thọ Ninh Hầu phủ thật không muốn chỉ vì việc nhỏ mà kinh động thái tử điện hạ, bất quá Thọ Ninh Hầu phủ cũng có thanh danh. Tuy Minh Phỉ làm rất nhiều chuyện hoang đường, nhưng đó cũng là tôn tức phụ của Thọ Ninh Hầu phủ. Tôn tức phụ chết, cho dù như thế nào cũng phải thông báo cho thân bằng quyến hữu biết một tiếng.

Mà những người có tương giao với Thọ Ninh Hầu đại đa số đều là hào môn thế gia giống như Thọ Ninh Hầu, không giàu thì quý, đều là những người có uy tính danh dự ở đế đô.

Vì vậy tin tức này liền bay đến lỗ tai của thái tử điện hạ.

Vương đại nhân là trung thần, ý của hần là thỉnh thái tử điện hạ xá tội cho Minh Phỉ, cũng không phải vì chuyện gì mà đơn giản chỉ vì thanh danh của thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ khẽ cau mày, thần nhiên nói, “Nói với Nội vụ phủ và Thọ Ninh Hầu phủ một tiếng, ấn theo Quận quân lễ pháp để làm tang sự đi, mặc dù nàng làm ra rất nhiều chuyện hồ đồ nhưng rốt cục vẫn là muội muội của ta. Nàng bất nhân nhưng ta không thể bất nghĩa, chết cũng xem như hết, cứ xá tội cho nàng đi.”

Tiếp theo là Hình bộ thượng thư, Đại lý tự Đỗ Như Phương, Ngự sử Vương đại nhân cùng bẩm báo kết quả thẩm vấn vụ án Chiết Mân, Vương đại nhân nói, “Điện hạ sắp đăng cơ, khi Vạn tuế gia thoái vị thì nhất định phải đại xá thiên hạ, thần nghĩ rằng không dễ đặt ra mức hình phạt quá nặng.”

Minh Trạng lạnh lùng nói, “Hai chuyện khác nhau, xá gì mà xá, ta chưa bao giờ nghe nói có đặc xá cho những kẻ phạm pháp gây náo loạn kỷ cương! Cứ án theo luật mà phán quyết đi!”

“Ngày xưa Minh Phỉ hại ta, ta có thể không tính toán, xá thì cứ xá!” Võ võ tấu chương trên án thư, “Còn đám người kia gây ra bao nhiêu tai họa ở Chiết Mân, những người vì bọn họ mà chết e rằng sẽ không thể trở về từ địa phủ để đặc xá cho bọn họ đâu!”

Ba người im lặng không lên tiếng.

Lý Kim Phúc tiến vào bẩm báo, “Điện hạ, có khẩu dụ của Vạn tuế gia, triệu điện hạ đến Tuyên Đức điện gặp thánh thượng.”

Minh Trạng hoàn toàn tiếp nhận sự vụ triều chính, mỗi ngày bận đến mức chân không chạm đất. Trong khi Phụng Cảnh Kiên đã bàn giao đại quyền vẫn có đủ tinh lực cùng Nguyễn Hồng Phi đang rảnh rỗi để biểu diễn tiết mục huynh đệ huyết thống nhận thức.

Khi Minh Trạng tiến đến chính là lúc phấn khích nhất, Phụng Cảnh Kiên nắm tay của Nguyễn Hồng Phi, tình thâm ý thiết mà hô to, “Đệ đệ của ta!” Đúng là chưa đến e cả rằng, Minh Trạng sờ sờ cánh tay đang nổi da gà của mình, vội hành lễ vãn an. Phụng Cảnh Kiên vui mừng nói với Minh Trạng, “Không cần đa lễ, Minh Trạng, mau đến đây. Đúng là hỉ sự bất ngờ, Đỗ quốc chủ chính là đệ đệ của trẫm, là Vương thúc của người!”

Minh Trạng tỏ vẻ kinh ngạc, “Có chuyện này sao? Vì sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?”

Kính Mẫn đại công chúa cười nói, “Đúng là như vậy, nếu không phải mảnh ngọc bội của Quốc chủ rơi xuống thì ai có thể ngờ được đâu? Khi xưa ta chỉ nhớ rõ phụ hoàng thường cầm mảnh ngọc bội đó để ngắm nghía, nghe nói nó là một đôi a.”

Nguyễn Hồng Phi dẫn đầu, vẻ mặt không thể tin nổi, “Thật sự có chuyện đó sao, tuy ngọc bội này là do mẫu thân của tiểu Vương truyền cho tiểu Vương nhưng mẫu thân có nói năm xưa là do phụ thân tặng nàng. Bất quá lấy cái này để làm chứng thì hơi gượng ép một chút. Các trưởng bối đều đã quy tiên, chân tướng không thể truy ra rõ ràng, bất quá tiểu Vương và đệ hạ vừa gặp đã cảm thấy thân quen, là huynh đệ tương phùng thì rõ ràng là hảo sự đối với việc Phụng Đỗ hai nước trọn đời giao hảo.”

Phụng Cảnh Kiên cười tán thưởng, “Vương đệ đã nói ra tiếng lòng của trẫm.”

Minh Trạng trộn thêm vào, “Thảo nào ta cứ thấy Quốc chủ nhìn rất quen.”

“Vì sao lại gọi là Quốc chủ, như vậy rất xa cách.” Phụng Cảnh Kiên cười mắng một câu, “Sau này phải gọi là Vương thúc.”

Chuyện hoàng thất luôn bị lan truyền rất nhanh, chưa đến một ngày mà đã có nhiều dị bản.

Tỷ như có người nói, “Này, có biết chuyện gì hay không, Quốc chủ Đỗ Nhược là nhi tử tư sinh của Vạn tuế gia chúng ta. Hầy, Vạn tuế gia lại có nhi tử lớn nhất đến đây, không biết thái tử điện hạ....” Ngôi vị hoàng đế này có yên hay không yên vẫn còn là chuyện phải bàn luận nha!

Tỷ như có người nói, “Có tin mới đây, nghe nói Quốc chủ Đỗ Nhược là nhi tử của tiên thái tử đó, ôi chao....”

Tỷ như có người nói, “Quốc chủ Đỗ Nhược là nhi tử tư sinh của Tiên đế mà....”

Tóm lại hào môn thế gia ở đế đô đều đang hoài nghi và thảo luận một loạt vấn đề về chuyện Quốc chủ Đỗ Nhược quốc là nhi tử của ai, bất quá mọi người đều có chung một mục đích chính là: Quốc chủ Đỗ Nhược nhất định là họ Phụng.

Đây là vì sao?

Phụng Cảnh Kiên ngậm nga bổ sung về mối tình của Tiên đế và nữ vương Đỗ Nhược quốc ngày xưa, cũng đưa ra tín vật: Một đôi ngọc bội để làm chứng.

Đương nhiên vật chứng này rất đơn bạc, nhưng khả năng không chế dư luận thật sự đã thể hiện rõ thủ đoạn lừa gạt của Phụng Cảnh Kiên và Minh Trạng cao đến mức nào.

Minh Trạng lên nói với thần tử, “Đỗ Nhược quốc có một hạm đội không tề, tương lai chúng ta mở hải cảng, kiến lập hải quân, không thể thiếu sự hỗ trợ của hân, cũng không phải nhập vào tông tịch mà chỉ là cái danh mà thôi.”

Chư vị đại thần không thể không cảm phục sự suy tính cẩn kẽ của thái tử điện hạ, luôn biết cách chiếm lợi.

Phượng Cảnh Kiên lên nói với các thần tử, “Nếu vẫn chưa có nhi tử nối dõi thì nay trẫm đã là huynh trưởng của hân, không thể không thu xếp thay hân.”

Chư vị đại thần không thể không cảm phục Hoàng đế bệ hạ nhìn xa trông rộng, bất chiến mà có thể thu phục được người ta.

Tiếp tục cảm thán, Hoàng đế bệ hạ và thái tử điện hạ mặc dù không phải thân phụ tử nhưng lại hơn hân thân phụ tử.

Cuối cùng chuyện này cũng chưa thảo luận đến nơi đến chốn, Phượng Cảnh Kiên thường xuyên kéo tay của Nguyễn Hồng Phi, liên mồm gọi Vương đệ, dẫn Nguyễn Hồng Phi đi giới thiệu với hoàng thân quốc thích trong triều, tư thái kia so với thân đệ đệ Phượng Cảnh Nam của mình còn thân thiết hơn mấy phần.

Rốt cục có một ngày Phượng Cảnh Kiên mỉm cười nói với Nguyễn Hồng Phi, “Vương đệ theo họ mẫu thân, bất quá ở Đại Phượng của chúng ta, nam tử làm lễ đội quan thì sẽ được trưởng bối ban thưởng tự, không bằng để trẫm ban cho người một chữ, có được không?”

Nguyễn Hồng Phi chăm chú lắng nghe, Phượng Cảnh Kiên cười hỏi, “Hai chữ Phượng Minh thì sao?”

Phượng Minh, phượng hoàng minh xứng, không thể không nói hai chữ này có ngụ ý vô cùng tốt.

Bất quá Minh Trạng lập tức nghĩ đến cha nuôi của hân ở kiếp trước bán bánh bao tại quê nhà cũng tên là Phượng Minh, nhưng cái tên này ở quê nhà Minh Trạng được dùng rất rộng rãi.

Khụ một tiếng, Minh Trạng đề nghị, “Không bằng gọi là Phượng Minh Phi, vừa dễ nghe vừa dễ nhớ.” Hân tên là Phi Phi, chẳng phải như vậy mới hợp hay sao.

“Ồ ồ, Minh Phi vừa mới qua đời, đầu óc của người có vấn đề không vậy?” Chẳng nể mặt ai, Phượng Cảnh Kiên trừng mắt nhìn Minh Trạng, trách mắng một cách không khách khí.

Minh Trạng khua tay múa chân giải thích, “Minh này là chữ minh của hót vang, Phi này là chữ phi của bay cao.”

“Cũng không được, xem như đồng âm rồi.” Dỡ xuống trọng trách làm vua của một nước, Phượng Cảnh Kiên bỗng nhiên phát hiện chính mình không cần phải gánh nặng như xưa, thấp thoáng cảm thấy vừa mất mát vừa thoải mái phóng khoáng, hân nói tiếp, “Trẫm đã thỉnh cao tăng Trấn Quốc tự xem qua, không có tên nào tốt hơn hai chữ đó.”

Minh Trạng nháy mắt mấy cái, dường như đang tự hỏi, lão nhân gia ngài đi gặp hòa thượng từ khi nào thế, tại sao ta lại không biết?

Phượng Cảnh Kiên hoàn toàn lá tính không phân rõ phải trái, hơn nữa hân sắp làm Thái thượng hoàng rồi, không cần phải phân rõ phải trái nữa.

Vì thế Nguyễn Hồng Phi được ban cho cái tên đối với Minh Trạng là rất quê mùa: Phượng Minh.

Sau này Minh Trạng nói, “Chỉ bằng gọi là Phượng Hoàng cho rồi.”

Phượng Cảnh Kiên vì giang sơn của lão Phượng gia, vì đường tình của Minh Trạng có thể thông thuận một chút, vì tiền đồ của hai tôn tử, bèn công khai thân thể của Nguyễn Hồng Phi, trực tiếp đem người ở lại trong cung bầu bạn.

Phượng Cảnh Kiên đã tính toán từ sớm, Nguyễn Hồng Phi có địa bàn bên ngoài, dưới gối lại không có nhi tử, Minh Trạng có vẻ cũng không sinh nhi tử nối dõi, giang sơn tương lai đều là của tôn tử nhà hân. Hiện tại cúi đầu một chút cũng là vì đại kế giang sơn.

Nghĩ như thế, Phượng Cảnh Kiên mới thả lỏng.

Ngoại trừ mỗi buổi tối Minh Trạm cùng Phụng Cảnh Kiên ngủ chung thì Nguyễn Hồng Phi cũng được đãi ngộ như một đế vương ở trong cung. Nhưng về đầu tiên thật sự khiến Nguyễn Hồng Phi cực kỳ khó chịu!

Chẳng lẽ hần chưa từng ở trong cung hay sao, hần ở trong cung là vì cái gì?

Cho dù muốn tránh nghi ngờ thì cũng không có lý nào mà một bá bá như ngươi lại đem diệt nhi lên giường của mình như vậy chứ!

Đương nhiên hai người này không có quan hệ ám muội gì cả!

Minh Trạm là người thẳng tính, Phụng Cảnh Kiên cũng là người trọng sĩ diện hơn tánh mạng, hần không hy vọng chính mình còn ở trong cung mà lại nhìn thấy tiểu bảo bối của mình bị người ta khi dễ.

Bởi vậy Nguyễn Hồng Phi thật khó chịu, cởi hạ khổ của Minh Trạm ra để kiểm tra tiểu cúc hoa, làm Minh Trạm nổi cơn tam bành, “Không cần mặt sau, ta cũng có thể dùng phía trước vậy.” Cũng không phải mới ngủ chung một hai ngày, nếu gặp chuyện gì bất trắc thì đã sớm gặp rồi! fynnz.wordpress.com

Nguyễn Hồng Phi liếc mắt nhìn Minh Trạm một cách khinh bỉ, cười một cái, lộ ra hàm răng trắng lóa, nói ra một câu còn độc hơn cả hạc đỉnh hồng, “Nếu ngươi có thể làm được hần thì ta tuyệt đối sẽ không lảm lời!”

Sau khi nổi cơn tam bành thì Minh Trạm tiếp tục bị ghen hống!

Nguyễn Hồng Phi trực tiếp bỏ qua bản mặt không có tiền đồ của Minh Trạm, đi đến trước mặt Phụng Cảnh Kiên để đàm phán. Đương nhiên Nguyễn Hồng Phi sẽ không nói thẳng một câu ngu xuẩn như thế này, “Ngươi không được ngủ trên giường cùng tiểu mỗ mỗ nhà taaaaaaaa!”

Thay vào đó Nguyễn Hồng Phi đã biểu hiện ra sức chiến đấu kinh người.

Mấy ngày nay Phụng Cảnh Kiên vì bày ra huynh đệ tình thâm, hai kẻ chướng mắt nhau mà lại cùng nhau dùng bữa, uống trà, trò chuyện, dù sao thì chính vụ đã có Minh Trạm lo liệu. Hai người chỉ cần du sơn ngoạn thủy là được, còn đến bái tế ở lăng mộ của Tiên đế. Ôi chao, nếu Tiên đế ở dưới đất có linh thiên thì không biết sẽ có cảm giác gì.

Hôm đó, dùng xong bữa tối, trò chuyện đã đời, Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa chịu rời đi. Phụng Cảnh Kiên đành tiếp tục tâm sự với hần, lại nói chuyện qua một tách trà nhỏ, Nguyễn Hồng Phi đề nghị chơi cờ, chơi xong hai ván, một thắng một thua, Phụng Cảnh Kiên ngáp hai cái, Nguyễn Hồng Phi vẫn chưa chịu đi, còn cười nói, “Tiểu Vương thuở nhỏ không có phụ thân, càng không có huynh đệ tỷ muội, nay Hoàng huynh đối đãi với ta thâm tình thâm thiết, tiểu Vương vô cùng cảm động. Theo tập tục của Đỗ Nhược quốc chúng ta thì huynh đệ sẽ đồng giường để thể hiện cốt nhục tình thâm.”

Nghe lời này, Phụng Cảnh Kiên và Minh Trạm cùng hít một hơi lạnh, phụ tử hai người nhìn nhau chùng ba khắc thì mới hiểu được ý của Nguyễn Hồng Phi là gì!

Hần....hần....

Hai kẻ thù không đội trời chung lại ngủ cùng một giường!

Minh Trạm nổi cơn tam bành trước, nhịn xuống một bụng ghen tuông mà hỏi, “Chỗ của các ngươi có tập tục thúc diệt ngủ chung để thể hiện cốt nhục tình thâm hay không!”

Nguyễn Hồng Phi thản nhiên trả lời, “Chưa từng nghe nói.”

Quả nhiên là có gian tình mà, Minh Trạm bĩu môi, tiểu lông mày nhăn thành hình chữ bát, đang muốn lớn tiếng kháng nghị thì Nguyễn Hồng Phi đã nói, “Đêm đã khuya, điện hạ tạm thời đến tẩm cung của tiểu Vương để nghỉ ngơi đi.”

Minh Trạm cảm thấy những lời này của Nguyễn Hồng Phi tựa như dùng lưỡi dao trạc vào tâm can của hần, vừa lạnh vừa đau! Hần chưa bao giờ thật sự cho rằng Phi Phi sẽ thay lòng đổi dạ! Thỉnh thoảng có ghen tuông, nhưng đó chỉ là một chút tình thú mà thôi!

Hay là, hay là Phi Phi có tính toán khác.

Dù sao Minh Trạm vẫn phải miễn cưỡng rời đi, nơi này Phụng Cảnh Kiên và Nguyễn Hồng Phi bắt đầu rửa mặt chải đầu, sau đó là.....ngủ.

.....

Đây là một đêm thật kỳ lạ nha!

Nguyễn Hồng Phi đã có năng lực liếc mắt một cái khiến Nguyễn Hầu mất nửa cái mạng, sau một đêm, hẳn lại làm cho Phụng Cảnh Kiên không dám bày ra sắc mặt ác bà bà nữa, mà thay vào đó là ngoan ngoãn đem Minh Trạm trả lại cho Nguyễn Hồng Phi.

Về phần đêm đó đã xảy ra chuyện gì, cho dù Minh Trạm từng nhiều lần bóng gió hỏi thăm nhưng Nguyễn hồng Phi vẫn chỉ nói một câu, “Buổi tối có thể làm được gì, đương nhiên là ngủ rồi.” Thuận đường châm chọc tư tưởng xấu xa của Minh Trạm.

Nhiều năm về sau, chuyện này vẫn trở thành câu đố chưa có lời giải ở trong lòng của Minh Trạm.

Đương nhiên đấu pháp giữa mẹ chồng và nàng dâu cũng tạm thời gạt sang một bên. Bởi vì thái tử điện hạ sắp làm lễ đội quan.

Nguyễn Hồng Phi may mắn được mời tham dự.

Nghi lễ hoàng thất đơn giản nhưng so với người bên ngoài thì lại cực kỳ rườm rà, mũ mào, lễ phục, bình thường sẽ do phụ thân của người hành lễ chủ trì đội mào. May mà Phụng Cảnh Nam không ở để đó, cho dù có ở thì Phụng Cảnh Kiên cũng sẽ đoạt quyền chủ trì. Kỳ thật nhiệm vụ của hắn chỉ có một, chính là đem mào thái tử đổi thành kim quan ánh vàng rực rỡ.

Sau khi kết thúc đại lễ sẽ là yến tiệc thiết đãi triều thần, uống hết ba ly rượu, Nguyễn Hồng Phi đề nghị, “Lần trước Hoàng huynh có nói sau khi hoàn thành lễ đội quan thì sẽ ban thưởng tự. Tuy rằng thái tử điện hạ sẽ không dùng đến, bất quá có lẽ cũng sẽ có chút hứng thú.”

Phụng Cảnh Kiên cười, “Chuyện này nên cẩn thận ngẫm lại, nhất định phải chọn cho Minh Trạm một cái tên cực đẹp mới được.” Cho dù Minh Trạm có danh tự thì cũng không ai dám gọi đích danh. Cho nên Phụng Cảnh Kiên thật sự không nghĩ đến chuyện này.

“Không đối gạt Hoàng huynh, tiểu Vương đã tìm đến cao tăng ở Trấn Quốc tự xem qua, chọn được một cái tên vô cùng tốt.” Nguyễn Hồng Phi nhìn Minh Trạm, khoe môi nhếch lên, “Gọi là Phụng Hoàng.”

Minh Trạm bắt chợt sắc rượu.

Mụ nội người, thù dai quá đi.

Qua lễ đội quan, kế tiếp chính là đại lễ đăng cơ của thái tử điện hạ.

Toàn bộ đế đô đều đầu nhập vào không khí bận rộn náo nhiệt này, giống như một nồi nước sôi sùng sục.

Trong không khí ồn ào náo nhiệt, tại Trấn Nam Vương phủ của phụ thân thái tử điện hạ, hiếm thấy vẫn còn một chốn bình yên.

Vệ vương phi là người hiểu rất rõ về trà cũng rất thích uống trà, mỗi ngày sau giờ Ngọ nhất định sẽ lắng lặng pha một ấm trà Long tỉnh để làm bạn.

Hôm nay pha trà có một người khác ở bên cạnh.

Mặc trường y với kiểu dáng mang hơi hướm thời Ngụy Tấn, đai lưng thắt cao, trên y mẹ thêu đăng long địch diệu nhật nguyệt vô cùng tinh xảo, người này cùng Vệ vương phi ngồi đối diện, ở giữa là một bàn trà đặt một bộ trà cụ với phong cách cổ xưa nhã nhặn. Dưới đôi tay của người nọ, trà đạo phiền phức lại trở nên thanh thoát tao nhã như hành vân lưu thủy, qua một lúc, một đôi tay như khắc ngọc bưng lên tách trà hương rồi đưa qua.

Vệ vương phi tiếp nhận, ngửi mùi hương xem màu sắc, khẽ nhấp một ngụm, mỉm cười tán thưởng, “Càng ngày càng khéo.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-tu-nan-vi>